



מהדורת
בית אב"י



זה השעך לך
צדיקים יבואו בו



על מועדי וחדשי השנה

שחיבר מרן רבינו גאון הגאונים, קודש הקדשים,
עמוד אש ואורה, שר התורה, מקובל אלקי
רבן של כל בני הגולה

מוהר"ר חיים אלעזר שפירא זי"ע ועב"י
אדמו"ר אבדק"ק מונקאטש והגלילות יע"א

בעל מחבר ספרים:

שאלות ותשובות מנחת אלעזר,
אות חיים ושלום, דברי תורה, שערי יששכר,
חמשה מאמרות, חיים ושלום, נימוקי אורח חיים,
עולת תמיד, דרכי תשובה (על הלכות מקואות ונדה),
ועוד חיבורים בכתב יד קדשו.



בדוקלין, נוא יארק
חודש אלול ה'תשפ"א

ספר
שעך
יששכר

מהדורת
בית אב"י

יוצא לאור על ידי:
הוצאת אמת
אור תורה מונקאטש
מכון לה"ל ולהפיץ
ספרי רבותינו הקדושים

Published By:
Emes Publishing Inst.

Ohr Torah Munkacs
P.O.B. 393
Brooklyn, New York 11219
T: 347.408.6208
F: 718.504.3526
W: www.Minkatch.org
E: EmesOnline@gmail.com

כל הזכויות שמורות ל:
הוצאת אמת

Copyrighted © 2021 by:
Emes Publishing Inst.

All rights reserved to publisher
The entire text has been newly
edited designed and set.
No part of this book may be
reproduced in any form,
including information storage
or retrieval, in whole or in part,
without written permission
from the copyright holder

לזכרון בספר
האשה החשובה
מדת רבקה לאה
בת ד' ישעי' חבון ע"ה
נפטרה כ"ה שבט שנת ה'תשפ"א
תהא נשמתה צדורה בצדוד החיים

מכתב קודש מיאת כ"ק מודן אדמו"ד שליט"א

למהדורא השבעית

מושה יהודא ליב ראבינאוויטש
אבדק"ק מונקאטש

בס"ד. ל"ג בעומר, הילולא דרשב"י, תשנ"ב.

בעת אשר יוצא לאור הספר הקדוש שער יששכר (במהדורא שביעית),
בהוד והדר, נבוא שעריו בתודה חצרתיו בתהלה. נודה לא-ל הפותח לנו
שער בעת נעילת שער, זה השער לד' צדיקים יבואו בו, ואתם גוי צדיק
שומר אמנים, אשר בדרכם דרכי חיים ושלום יסעו וילכו, ולאורם יראו אור.
ומאור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה, ומנרתא טבתא דנהרא על רישין.
ויהי רצון שאור חדש על ציון יאיר ונזכה כולנו במהרה לאורו בביאת מלכא
משיחא במהרה דידן.

מושה יהודא ליב ראבינאוויטש

נכד המחבר זי"ע

הקדמת המוציאים לאור

יתברך הבורא וישתבח היוצר הא-ל הגומר עלינו שזיכנו להוציא לאור עולם במהדורה עשירית, ספר "שער יששכר" על מועדי וחדשי השנה, אשר לכ"ק אדוננו מורינו ורבינו, אור עולם, רבן של כל בני הגולה, מרן חיים אלעזר שפירא, בעל מנחת אלעזר ממונקאטש זי"ע ועכ"ל. "זה השער" לד' צדיקים יבואו בו, ואתם גוי צדיק שומר אמנים, אשר בדרכם דרכי חיים ושלוה יסעו וילכו, לאורם יראו אור" (לשון רבינו שליט"א במכתב קודש בדיש הספר).

חיבור זה נועד על מועדי וחדשי השנה, "בארבע פנים, פרד"ס מתוקנים, לעשות כונים, בדברי חכמים ונבונים" (לשון רבינו המחבר בהקדמתו), ונקבע לפי סדר החדשים על כל חודש וזמן, בדרך ספר הקדוש בני יששכר לרבינו הקדוש ראש היכלינו ובית תפארתינו זי"ע. וכמאמר רבינו המחבר זי"ע בהקדמתו: והלכתי בעקבות קדוש זקיני זי"ע בספר הקדוש בני יששכר, ושאר ספרים הקדושים לרבותינו, המאירים עינינו... ומבני יששכר יודעי בינ"ה לעתי"ם (דברי הימים א יב, לג), ויתילדו למשפחותם לבית אבותם (על-פי במדברא, יח), כאשר נודע ומקובל אצלנו... כי משבט יששכר קאתינא (על פי דברי החזה רבינו הקדוש מלובלין זי"ע), כן נזכה להיות מיודעי" בינ"ה לעתי"ם להבין ולדעת קדושת העתים, ועפעפינו יישירו נגדינו (על-פי משל"ה, כה), בכל ענינינו, כי על כן קראתי שם הספר 'שער יששכר', על שם הכתוב (יחזקאל מח, ג) שע"ר יששכר אח"ד, כי ננסתי גם כן בעזרת השם יתברך בשער הזה, והיה אחד.

תלמיד חביב לרבותינו הקדושים זי"ע, הגה"צ רבי שלמה צוקער זצ"ל, אב"ד האלאס זצ"ל (בספרו זכר צדיק למסה אות ה), כותב: "שער יששכר על המועדים הוא חיבור גדול בכמות ובאיכות הפלא ופלא, אשר שם יראו תקפו וחילו לאורייתא בנגלות ובנסתרות, וכחו הגדול בהדרשות, והוא כהספר בני יששכר, ויהיה למאורות עולם". והוא מעיד, אשר "ספר זה לא זז [רבינו זי"ע] מחבבו". כן מעידים התלמידים הקרובים (עיי' די הייליגע צוואה" סעיף יח), אשר רבינו זי"ע יגע ועסק בכתיבת ועריכת ספר זה למשך ארבעים שנה והשקיע בו עבודה רבה. ואכן כבר מעתיק רבינו זי"ע מחידושי ודרושי שחקק ורשם בספר קדוש זה, בחיבורו שהדפיס לראשונה בימי נעוריו - שאלות ותשובות מנחת אלעזר חלק ראשון (האז לשון קדשו בתוך סימו סה: "וכמו שכתבתי מזה במקום אחר בחידושי אגדה למועדים בעזרת השם יתברך", והכוונה למאמר זמן מתן תורתנו שבמאמרי חודש סיון), וגם בכל חיבוריו מציין לספר שער יששכר, וראה בצוואתו הטהורה (אות ג) בבקשתו על הדפסת החיבורים, כותב רבינו המחבר זי"ע על ספר זה בפרטות: "שהם חלקים גדולים בעזרת השם יתברך ונחוץ להדפיסם".

על סדר עריכת והדפסת ספר קדוש זה, כותב רבינו זי"ע בצוואתו (שם): "וצריכין לסדר במאמר להושענא רבה (- 'ישע רב') על הושענות, כפי סדר הושענות, ואם יש הרבה אופנים יכתבו וידפסו על האות הלז, ויכניסו גם אותן [מאמרי הושענות] שנדפסו בכל שנה בקונטרסים מיוחדים" - הלא המה קונטרסי "דברי קודש" של הושענא רבה שהופיעו משנת תרפ"ט והלאה. וממשיך לבקש: "וגם מאמר 'אגדתא דפסחא' להגדה של פסח", אשר הוא חלק מספרו שער יששכר, "יסדרוהו על סדר 'הגדה', וידפיסוהו עם 'הגדה של פסח', ויהי לתועלת בליכי התקדש חג בעת עריכת

הסדר והגדה, ואכן נתקיים בקשתו בתוך השנה להסתלקותו ונדפס "הגדה של פסח עם פירוש מאמר אגדתא דפסחא מכת"ק ספר שער יששכר", ומטעם כן הושמטה מאמר זו מספר שער יששכר בהדפסה הראשונה, ורק מהדפסה השניה ואילך הוכנס גם מאמר זו על מקומו מתוך הנדפס על סדר ההגדה. עוד מוסיף רבינו זי"ע לבקש [בסוגריים]: **"ומאמר 'גל עיני' ל"ג בעומר ידפיסו בתוך מאמרי חודש אייר, כסדר הספר שער יששכר"**, וכנראה שבפנקסי כתב יד קדשו של הספר שער יששכר, כתב מאמר זו בנפרד.

ראוי לציין, שבהדפסה הראשונה של הספר ציינו המסודרים ב'מפתחות המאמרים' אשר **"מאמר 'תורת שבת' נדפס כבר בפני עצמו בספר חמשה מאמרות"**. כלומר, שלפי הנראה בתחילה קבע רבינו זי"ע את מאמרו שבו מפרש ומחדש על דרך פרד"ס שייכות כל פרשה שבתורה לענייני שבת קודש, בתוך הספר שער יששכר, כדרך שהתחיל רבינו בעל בני יששכר זי"ע את ספרו במאמרי השבתות, אמנם לאחר זמן קבע את מקומו בספרו "חמשה מאמרות" (ראה לשון קדשו בשו"ת מנחת אלעזר חלק שני סימן עח אות עב "ובמאמרים קדושת שבת בפרשת אמור מזמן ליישב זה באופן אחר בערת השם יתבדך", וראה עוד לשון קדשו במאמר חזרת שבת סוף פרשת ואת הברכה "ובזה צאנו ידי חובתנו בסוגר המאמר הזה לקדשת שבת להיות מקוץ סופו בחזיתו", אשר לפי זה נראה שמחילה קרא מאמר זה בשם 'קדושת השבת'. גם מציינים בספר דברי חזרה מהחזא חמישה אות נב, שמציינים רבים זי"ע למאמר 'עומר החמשה' בשם 'ספרים לבס').

הספר הקדוש דפס אחרי פטירת רבינו המחבר זי"ע בעיר מונקאטש, בג' חלקים מיוחדים. חלק ראשון הכולל מאמרי חדשי ניסן-אלול, הופיע בחודש אייר תרח"צ לקראת יומא דהילולא הראשונה. חלק שני הכולל מאמרי חדש תשרי, הופיע באותה שנה בחדש אלול. חלק שלישי הכולל מאמרי חדשי מרחשוון-אדר, הופיע בשנת ת"ש.

בשנת תשכ"ח נדפס הספר במהדורא חדשה בעיה"ק ירושלים ת"ו, ומני אז נדפס במהדורת צילום כמה פעמים. במהדורות האחרונות שבהוצאתינו משנת תשנ"ב ואילך, הוכנסו תיקונים קלים, וגם הוספנו דבר חדש – מפתח ענינים, כדי להקל על הלומד למצוא את מבוקשו בנקל, דבר דבר על אופנו. כן בא מפתח לפסוקי תנ"ך, מאמרי תלמוד בבלי ותלמוד ירושלמי.

והנה זה זמן רב אשר עוסקים בעזרת השם יתברך במלאכת הקודש לברר מקחו של צדיק, להגיש לפני קהל הקודש ספר הגדול והקדוש שער יששכר במהדורא מחודשת ומפוארת כלילת יופי. אמנם, בהיות שכבר עבר שנים רבות מאז המהדורא התשיעית של הספר, וספו תמו ואזלי מן השוק, ורבים אומרים מי יראנו טוב, להאיר עינינו ולבינו באור תורת רבינו זי"ע, אזרנו חיל על פי פקודת **"כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א** לחזור ולהוציא לאור לעת עתה כבמתכונתו הקודמות בעזרת השם יתברך, במהדורא עשירית, לרווח צמאון כל דורשי הסידות ומבקשי תורת אמ"ת.

זכות מרן המחבר הקדוש זי"ע ועכ"י יעמוד לנו ולכל העוסקים והמסייעים בעבודת הקודש זו, וכמו שמבטיח בצוואתו הטהורה (אות ו וראה עוד אות כ) להמשתדלים בהוצאת ספריו הקדושים: **"זכות אבותיי יעמוד להם, ואם אוכל לגמול בעזרת השם לכם ולהמליץ טוב בעולם העליון, בודאי אעשה לטובה"**. ונזכה לקבל פני משיח צדקנו, ורבינו בראשינו, במהרה דידן ברוב רחמינו וחסדינו.

הוצאת א.מ.ת.
אור תורה מונקאטש

חודש אלול ה'תשפ"א
ברוקלין, נוא, יארק



מפתח מאמרים

מאמרי ראש חדש

מאמר תג הביכורים קא
מאמר זמן מתן תורתנו קלד
מאמר מזדעא רבה לאורייתא קלט

מאמר הירחים א

מאמרי חדשי תמוז-אב

מאמר ימי המצרים קנד
מאמר נחמו עמי קסד
מאמר יום תגד מגל קסו

מאמרי חדש ניסן

מאמר ראשון לחדשי השנה ז
מאמר שבת הגדול יד
מאמר אגדתא דפסחא נ
מאמר זמן חירותנו נו
ליום ב' דפסח סה
לשבת חול המועד פסח סג
מאמר כבוד מועד עא
מאמר שפת הים עב
מאמר אסרו תג בעבודתים פב
מאמר עמד התנופה פג

מאמרי חדש אלול

מאמר ימי הרצון קסז

מאמרי חדש תשרי

מאמר ימי הסליחות קעד
מאמר מאזנים למשפט קצ
מאמר תקע בשופר רכד
מאמר שובה ישראל ערה
מאמר יום הקדוש רצב
מאמר סוכת שלום שיט
מאמר מאני קרבא שלד
מאמר ימי החג שמז
ליום א' דסוכות שמז
ליום ב' דסוכות שנב

מאמרי חדש אייר

מאמר חדש אייר פז
מאמר פסחא זעירא פח
מאמר גל עיני צב

מאמרי חדש סיון

מאמר חדש סיון צט

מאמר חדש טבת תעג
מאמר צום העשירי תעה
מאמר שובו בניס שזבנים תעט

מאמרי חדש שבט

מאמר חדש שבט תעט
מאמר פרי העץ תפא

מאמרי חדש אדר

מאמר חדש אדר תפב
מאמר חדש אדר שני תפה
מאמר השקלים תפו
מאמר פרשת זכור תפז
מאמר ימי ששון תקד
מאמר זאת תקת התורה תקכו

ליום ג' דסוכות שנג
ליום ד' דסוכות שנו
ליום ה' דסוכות שנח
ליום ו' דסוכות שנט
לשמחת בית השואבה שס
להושענות בחזמ"ס שסג
מאמר יום ערבה שסד
מאמר ישע רב שסט
מאמר זמן שמחתנו תו

מאמרי חדש מרחשון

מאמר חדש מרחשון תכה

מאמרי חדשי כסלו-טבת

מאמר חדש כסלו תכו
מאמר ימי אודת תכו



אקדמות מילין זעירין

ברוך ה' כי הפליא חסדו עלי הצעיר,
כה יוסיף חסדו הטוב, ואהבתו אל יסיר ממנו לעולמים.

הנה ברגש עתותי קודש הנחמדים מפז ומפנינים, זמנים שונים, החולפים בסדר השנים, חנן ה' אותי, ועל נמלה קטנה כמוני, יחוללו ויעירו לי אזן בלימודים לדעת את יעף דבר (על-פי ישעיה נ, ה), ויתחדשו דברים רבים רמ"ז אין מספר, ורשמתי על הספר, בארבע פנים, פרד"ם מתוקנים, לעשות פנים (ירמיה נ, יח), בדברי חכמים ונבונים. והלכתי בעקבות קדוש זקני ז"ע בספר הקדוש 'בני יששכר', ושאר ספרים הקדושים לרבותינו, המאירים עינינו, ועמדתי כנגס על גבי הענק אשר יעניק פני חמה בקומתו, ויוכל הנגס הקטן להביט למרחוק מפני רום גובה עמידתו. ומבני"י יששכ"ר יודעי בינה לעתים (דברי הימים א יב, לג), ויתילדו למשפחותם לבית אבותם (על-פי במדבר א, יח), כאשר נודע ומקובל אצלנו (ונדפס כעת בספר 'יודעי בינה' לבנו, הוא אא"ז הרב הקדוש מלאנצהוט ז"ע (ראה שם הקדמת המחבר)), כי משבט יששכר קאתינא (על פי דברי החוזה רבינו הקדוש מלובלין ז"ע (ראה עוד בשו"ת מנחת אלעזר חלק חמישי - לקושי תשובת סימן ה, מת שלמה מאמר ראש צורים הערה א)), כן נזכה להיות מיודעי"י בינה לעתים, להבין ולדעת קדושת העתים, ועפעפינו יישירו נגדינו (על-פי משל ה, כה), בכל ענינינו. כי על כן קראתי שם הספר **שער יששכר**, על שם הכתוב (חוקאל מ"ה, ג) שע"ר יששכ"ר אח"ד, כי נכנסתי גם כן בעזרת השם יתברך בשער הזה, והיה אחד.

אהובי אחי הקורא, עיין נא בשום לב עמוק הדק היטב בהקדמה אשר עשה זקני הקדוש בספרו בני"י יששכ"ה מה עמקו מחשבותיו, ואיך יעוז יתוש קטן וחוטא ופושע כמוני לצאת ולבוא כמתכונתו בתור פתיחה לספר הזה על המועדים, באתרא דמרא תלי זייניה ליתלי רעיא קולתיה (סנהדרין קג, א. ועוד), לא יערכנו ולא ישוה לו אפילו בדומה לו. אך בחסד ה' הטוב, ובזכות אבותי הקדושים נשענת, ובזכות התורה הקדושה אשר כפה תפרוש לעני ואביון כמוני (על-פי משל לא, ט), לאמור החזיקו ידיכם בי ואריק לכם ברכה עד בלי די (על-פי מלאכי ג, י), וחידושים רבים אשר יחננו השם יתברך, והזכיר בספר חסידים (סימן תקל) ובשאר ספרים (ראה עוד מרעא ועירא לשו"ת מנחת אלעזר חלק ראשון), לרשום כל הדברים, אשר מפרי עשתנותיו נאמרים, ואמרו (ראה הקדמת הרמב"ם לשמונה פרקים. ספר החינוך מצוה חס"ט, ועוד) קבל האמת ממי שאמרו, על כן אבא עם הספר בעזרתו יתברך שמו.

ומאתו אתחנן בחסדו הגדול, ובזכות אבותי הקדושים, אל יעזבונו ואל יטשנו ואל יכלימונו, ויחננו חכמה בינה דעת והשכל, להבין ולהרגיש עריבות נעימות ידידות מתיקות הזמנים בעבודתו הקדושה, בשמחה וטוב לבב מרוב כל (דברים כח, יז), וישועה שלימה בכל ענינינו, בקרוב בימינו, בכלל ישראל, נזכה לבנין אריאל.

ספר
שעך
וששכך

חלק ראשון

לחדשי
ניסן-אלול



שער הספר בהדפסה ראשונה - מונקאטש תר"צ

שער ישישבר

מאמר הירחים

לראשי חדשים. ולחדשי השנה בכוללתן. במבואר פנימה בעה"ו וכשמו בן הוא „מאמר הירחים“.

זה מאמר לדיוקים ז"ל, אינם ליושב מנהג הטולם וכל הסידורים כולם שכתוב זכרון לבואם „יהיו“ ז"ל שקאו גם עתה בגנותו שאין לנו הקרבן בפועל רק וגשמה פרים שפתיו ע"כ אתו מתפללין כיכיה בלמרו פינו הקרבן מוסף שלו הבת הזה ללגל הסונה הגדול הנו מקטרוגו ז"ש זכרון ללולם „יהיו“ (ביינו הוב ופתיד כי בן משמש יהיו כמ"ש רש"י עה"כ [איוב א - ה] ככה יעשה איוב וגו' וכן בשאר דוכתי על דבר הרגול והוב בכל עת) ע"י וגשמה פרים שפתיו גם עתה „ותשועת נפש מיד סונה" כנז. וכה"כ:

ב. ובזה יש להבין מה ששמעתי מאנשינו הקדושים בשם לדיוקים ז"ל בענין נבואת סתת בש"ע ה' קידושין ברמ"א (ס"ח ס"ד ס"ט ג') שנהגו שלא לעשות נשואין רק במילוי הלצה ולמרו הלדיוקים דעד יום כ"ג (או כ"ג) לחדש וכלי לעשות ועממא בני (דיון הטעם שהמלך יפה רק במילוי הלצה כשהלצה מוספת ומתמלאת ח"כ לאחר ע"ז חרש עד כ"ג מה חשיבותו ומה טוביו כשכבר הלצה מתהסרת) ועפ"ז שכתבו בשם הרמ"ע מתחבת הגאונים מדויק שפיר דכיון דז' ימים של סוף כל חרש והסרון הלצה הוא זמן קטרוג החילויים והוא רק ז' ימים קודם הירח וא"כ התהלת הז' ימים ח"כ חרש הסר צום כ"ג לחדש ע"כ יש לעשות נשואין עד יום כ"ג קודם התהלת הקטרוג כנז. אולם בזה יש להסתפק כמה שקבלתי כנז' אם הוא עד יום כ"ג ועד בכלל או לא עד בכלל היינו רק יום כ"ג בלעד ילבאורה נראה דזה תלוי בחדש הסר או מלא כנ"ל כי כשהחדש ל' יום הרי מתחילין ה' ימים צסופו רק מיום כ"ד ויכולין לישא עד כ"ג מש"כ כשהחדש רק כ"ע יום ח"כ מתחילין מיום כ"ג כנז' והגם דתלוי זה בחסרון הירח והיו תלוי במולד מ"מ כנז' היי תליא בהקצבת שטור ראש חודש ולא במולד דוקא. ועיין בדבריו להבן (אית ה') בשם זקוני הצנ"ש וגם דבריו ז"ל שם ל"ע כנז' להבן. וגם בזה ל"ע דגם בחדש מלא ח"ך יתכבו ה' ימים מיום כ"ד דכיוני ז'

א. בתפלת מוסף ר"ח יסדו חנשי כנסת הגדולה ראשי חדשים לעמך נתח וכו' בהיותם מקרובים לפניך זכחי לזון ושעירי העאת נספר בעדס זכו' ותשועת נפש מיד סונה. וקשה נכאורה דכיון מלינו אשר מוספי ר"ח דייקא כמה ליטעה ונלחון נגד השוגא והאויבים, ואי משום דכתיב (בתדצר י"ח) וציוס שמתחכט וצמועדיכם ובראשי חלשיכם וגו' ונשעתם מאיביכם הלא כתיב וצמועדיכם וגו' ג"כ ולמה נח מלינו נוסחא זו בתפלת מוסף יו"ע או צבנה (ועיין בספר מלה שערים, מובא צנני ישכר מאמר תפלת ר"ח אות ו' ועדיין דיון ביאור) וז"ל הכונה בלמה כמ"ש בתשובת הגאונים המקובלים הראשונים ז"ל יהוצא במאמר אם כל חי להרמ"ע מפלנו ז"ל (ה"א פ"ט) כי ז' ימים קודם ראית הלצה מלת הרמ"ע עירכת מלהמט עט ס"מ וחילוי על המישוע (שגרס ללצה) ומיכאל וגבריהל נחמ"ס נגד המקטרוגים וצ"כ יום הסניעו גבריהל מחלוש כחם של המקטרוגים ומיכאל כהן גדול מביא לשממ"ל השר הגדול המלמד זכ"ס ענ ט"ו שהוא כדמיה שטור ומקריבו ערמות קרבן צמוצת יכו' בכל ר"ח ואז מתפייס הרלון והכבוד מתרצה ומתמלא וכן השטיר בלה זלש הגצורה עכ"ל הרמ"ע מפלנו ז"ל בשם תבוצת הגאונים עי"ש. וזהו המתחמה שיש לנו עט השוגא הגדול ס"מ וחילוי כנז' בכל ז' ימים לפני ר"ח רק צבוא ר"ח ע"י השטיר ר"ח שמקריבין (וגם עתה צנלותו. וגשמה פרים שפתיו) ע"ז יבא תשועה ננו כנז' שמתפייס הרלון וידון ללח ע"י מיכאל וגבריהל כנ"ל וז"ש ר"ח לעמך נתח וכו' זכחי לזון ושעירי העאת וכו' ותשועת נפש מיד סונה כהוב תשועת נפש מיד סונה הגדול ללחנו ע"י שטור ר"ח כנ"ל. [ועיין זכ"כ פי נת דף ס"ד ע"א ודף ס"ה].

והנה צמ"א (ס"ח חכ"ג ס"ק ג') הביא י"ח ז"כ הגר"א מוולנא ז"ל הביא צנוסחתו לומר זכרון ללולם „יהיו“ ותשועת נפש וכו' (ולא „יהיו“) כי ממזבח חדש צ"ל ח"ך מתחיל בלשון לעתיד. וכן שמעתי פנימה

וימי קטרוג עם יום הלי שביא בבר חי דריה ומקרויין
 השעיר ר"ח ונתפיים אז כבר הלא ידאי דנתפצי בזי ימים
 מקודם יום חי דריה וא"כ חין לישא רק עד יום כ"ב
 (והכונה עד [שחמרון] יום כ"ב ולא עד כלל). וחי יודע.
 רבזה שפי הרמ"ח שלא לישא רק במולוי הלכנה יש
 ליוכב מה שהקשה עניו במקנה בקו"ח (חי)
 קידושין סי' ס"ד) וכוונתי דברוי גם בפתי"ש והקשה
 ממ"ש הרמ"ח בעלמי (בא"ח סי' תקנ"ח) שאין נישאים
 מימי תמוז ואילך ותפוק לי שביא לאתר חני חודש.
 ולפי"ז ל"ק כיון שמי"ז תמוז עד כ"ב להדש יש ע"ד
 וימים ע"כ אשמועין דלא בתמוז חין נישאים מי"ז ואילך
 מפני הלכות בין המזרים. וכן מוסב בזה מה שהקשה
 בשו"ת אורי וישעי (סי' קכ"ה) ממה דתנין (מ"ק ח')
 חין נישאים נשים צמועד חמוס דחין מערבין במחה
 בשמחה וכלל תופיק לי דהיא אחרי חני חודש וחי ל"ק
 לפי הנו" כיון שחוב"מ בין צפחה בין בסוכות הוא קודם
 כ"ב לחדש.

והנה נ"ש הרמ"ח לישא נשים רק במילוי הלכנה ולא
 בחסרונה יש לזה סמך בדברי ה"ה"ק בראשית
 (י"ט ע"ב) וז"ל ומינה אחפשטו רוחן שיסין ופרין
 בעלמה וכו' ומיוכן בבני נשא וכו' ואחיון לון ומתדבקן
 בכו ונטלו מנייכו האוצתה ואיניקן מנייכו וכו' וכל דה
 בגרישו דסיכרה מלרת כד אחתקה סיכרה אחספן
 אחון (תהלים י"ח) חמרה חי לרופא מוגן הוא לבן
 החוסים זו וכו' עכ"ל. והנה נודע מדברי התרגום
 יונתן עכ"כ (דברים כ"ד ד"ו) לא יחצונו רחום ילכז ולא
 יכויו גבר אסור התען ובלק וכו' היינו שלא יעשו שיבאו
 (ח"ו) לידו כולתו ז"ל ולהתדבק בבני רוחן חיו יכיון
 שאלו יש להם שליטה רק בהסרין הלכנה כדאמרי וכו'
 דה בגרישו דסיכרה כנו' וכו' אחתקה סיכרה וכו' ענן
 הוא לכל החוסים זו כמ"ל ע"כ שפיר כי הרמ"ח שיעבו
 הנשואין במולוי הסיכרה עדי לחבר בלא יבואו לחצונו
 חתן וכו' ובמולוי הלכנה חין להם שליטה ע"כ כנו. עפ"י
 כיון שבזו"ה"ק חין מפורש לענין נשואין במילוי הלכנה
 דוקא ע"כ כנו דלא לכופוף ענה ונא קפדין רק ממה
 שקבלנו אחר כ"ב חי כ"ג להדש שאז זי ימים צסוף
 חסרון הירח כמ"ל. וחי ילינו ויפורנו :

ג. תולין (דף סי' ע"ב) אם המאור הגדול ואת המאור
 הקטן, אמרה ירח וכו' אמר לה לכו ומעטו
 את עלמך וכו', א"ל זיל לימני כך ישראל ימים ושנים
 וכו', תזו"ב דלא קא מיתבא דעתא אמר הקב"ה הביאו
 כפרה עליו שמיטתהי את הירח עכ"ל הגמ', נראה דמוז
 בדבריהם הביאו כפרה עליו ר"ח עשה ירח למועדים
 כי הנה ממודות הירח מונין במועדי"ה יבמה תלויים
 בקידוש החודש הלכ"ה (ואומרים בר"ה מזמור דברוי נפשו
 בשביל אלו הני תיבות עשה ירח למועדים"ה שחס
 שייכים לר"ח) וכיון דא"ל קוב"ה זלינונו כך ישראל
 ימים ושנים ולא מיתבא דעתה יעדין לריך כפרה כביכול

ע"כ אמרי בנישוא הביאו כפרה עליו בר"ח רמז כנו'
 וזהו התיקון עד דוד הגדול ויהיה אור הלכנה כאור
 החמה וגו' כ"ב. וזה מוסב מ"ש הביאו עליו כפרה
 הלא כיון שהקב"ה כביכול לריך לפי"ה ויכפר למה
 יביאו ישראל כפרה הלא לריך כביכול הוא בעלמו להביא
 כפרה לפי"ה. ובר"ח הג"ל עשה ירח למועדים וכו'
 עשה הקב"ה הירח למועדים בתיקן בתורתו המועדים
 רק לחשבון הירח וזהו עשה הוא כביכול הכפרה נפיוס
 הירח (וגם גזון הלשון "הביאו" שאמר לפניו בוינו
 שאנחנו נעשה בזה ג"כ כיון שבקצויות הירח הלוי צ"ד
 בן ישראל הנמטה חסם אפילו שוגים אפילו מזידים
 (ר"ח כ"ה). כ"ד.

אז יאמר הביאו עליו כפרה דקשה להאורח הלא לריך
 הוא יח"ש להביא כמ"ל חוגס לאתר קטרוג הירח
 בעובדי"ה ע"י כיה כל הגלות ואלמר בנצוא"ה (ושעיה
 ח"י י"ח) למה לי רוב זמכותי וגו' כנעתי יגו' וחי'
 כביכול טורחא בלפי שמיא כשמקבל הקרבנות וע"י הוא
 קרבן גם מלחמו יתי כשמקבל קרבן בשיר ר"ח מלחמו כמ"ל.
 א"י כיון שהשעיר הוא לר"ח דיגמת שעיר המשלחה
 ושמותיה חיות להס"ח כדי שלא יקטרונו על ישראל
 בעובדי"ה וזה קשיא קמ"י כביכול (בבב"י שח"ז"ל ולא
 עוד בעשתי בני שמש לאו"ה להביא את בני הכנים
 חס"י נביכדנלר בלא יאמרו ביד אומה שפלה מכה הקב"ה
 בניו) כמנהגן כח והיוה להס"ח ע"י הקרבן שעיר להשמה
 יע"י מוכרה נהיית בן ע"כ זהו בבב"י קרבן מלחמו בבב"י.
 א"י דרמז ונשקן חז"ל הביאו עליו עפיתמ"ש מהאחרונים
 בסודיה בכות ר"ח כי אז בר"ה צמועט הירח
 ונ"א וידה לנורך עלי וכו' ע"י"ה וכו' כהון כי עלי
 ר"ח ירידה לנורך עניה וכו"ה ר"ח הפיק כי מנידחה
 הפוך לעינה ומחזור לעלות וללחות צבחי שט מלכה
 משתמשים בכח אחד בנודע כ"ט :

ד. בבני יששכר (מאמר קדוש הירוש אוח י"ב) חי'
 ע"ד רע"מ פי תלס וכיכרה אוכו טוב וכו'
 יכד לקח בחסרונה סימן רט לישמעאלים וע"י המהו
 דב"א ליקוי הלכנה חין באפשרות רק באמצע החודש במילוי
 הלכנה ולא מקודם ולא לאחר ע"י"ש מה סחי דהיינו
 לפי המוגד חשבון האמצעי והחשבון הזה מתרחק כמה
 שניה לאחור או לפניו מן המולד האמיתי ע"י עפ"י
 המולד האמצעי שאנו מהשבין וארש חשבון בחסרון או
 לפניו זהו סימן וכו' ע"י"ה. ודברי קודש זקוני צנז"ה
 חנו עדין ל"ט דהא סוף כל סוף הלא גם זהו חשבון
 הלוח לכל ימי עולם וכו' הוא שם מביאר בלחמו שנה
 ובלחמו חודש יהיה בן חס לאמר חני חדש לפני החשבון
 מיגד האמצעי שלנו אז לא יבאליך שיק בזה סימן וכו'
 ובלחמו עדין למה שהקשו עמדאכ"ל צ"ה"ס סוכה (כ"ט
 ע"ח) דכמהלכנה לוקה סימן וכו' ואיך שיק בזה סימן
 בדבר שיש חשבון ולוח מסודר מקודם. [וע"י בדבריו
 במאמר יום הקדוש (אוח ד') עכ"כ כי בעומותיכס

ומכרתם ובפשתכם פלחה למכס מ"ש צזה] חלה ודאי כמ"ש ביערות דגש ובשאר ספרים דאין הכונה על הלוקוח שנמלחם בלוח החשבון מקודם. חלה שכוונה בשנאלו בתמים וטונו מראות גוראות בלגנה או בחמה כאשר נמלאו שאירעו כאלו בסערי קוראי הדורות הרבה פעמים ולאלו חן שום חשבון ולוח ודעת מקודם וללו כן אוחות השמים מה שזכיר, ועפ"י מושב דברי הרע"מ ג"כ כוננו בני הש"ס כנז' בלוקוח כאלו של כחמי מראות בלגנה שאין עלובם חשבון כנז' אז יוכלו להיות בתחלה החדש או בסופו. ופיר' יש סימן. וא"ש. ודברי קדוש זקינו שם הם ל"ע למצין ומעין שם. אך גם לפי חשבון הלוואות יש לתקן שכן סודר היולר בראשית יח"ש בעט שימיה יולרו וגו' בתחלת בריאת העולם שיהי כן בסדר הזמנים ותחליפות הסיבות ויהיה חל כן בעהוב הללו אך ח"ה להארץ בדברים כאלו שהם כעין בחי' יודעה וזכירה שבי הרמב"ם ז"ל שזכו שגבה למטה משכלנו להשיג ולבאר כי לא מחשבותי מחשבותיכם וגו' כתיב. והכל חמה.

ולדקי יהדיו. ואכ"מ וענין להארץ צזה :

ה. ועוד זאת נפלאתי מ"ש שם בבני"ש (באות שלח"י) ללול דמסתפי מרצותיו היה חימר דגש ברכת לבנה בחידושה הלוי בקבועת ר"ת שלנו וישתק לברך עליה עד חני הדש עפ"י קביעותו הן מלה הן חסר כיון ששפ"י חסר זאת צדינו עפ"י צ"ד יכו' אצל מסתפי לפסוק צזה כן מה שלא פסקו הראשונים והלחרונים עכ"ל"כ. ולא זכיתי להצין דברי קדשו דכלל מפורש ש"ס פנהדרין (מ"א ע"ג) עד כמה מצרכין על החולש עד שתחמלה פנימחה ופירש"י חבל צתה הכה לא פוין למימר מהדש חדשים שברי כצר נוסחת היא עכ"ל"ה וכן פסקוין צש"ע ח"י"ח (ס"ה הכ"י סע"ג ג') וא"כ כשתל המולד לפעמים מקודם ר"ח הרבה נמלא בשמחה הע"י ימים ולא בשמחה לברך ברכת חידוש הלגנה הרי רוחין כצר שכתחילה להסור דה"ל נהחדשה בעת המולד וכשכח מולד זקן וגם שהוא צ"י ימים ר"ח ונחשוז רק מ"ס צ"י דר"ח אז ניכר כצר פנימחה ומסרונה ואך נכרך מהדש חדשים והוא בחסרונה כצר יכ"ה מתי שיהיה והוקבעו הלוואות ואח"כ הפילו מוידין חבל לענין ברכת חידוש הלגנה דאין מצרכין רק עד שתחמלה פנימחה וברי אז כצר ניכר מסרונה לפעמים לעין כל כנז'. ואל תשיבתי ממה שכתבו בכתב חסרונם ז"ל להקל לברך בשעת הדחק גם בליל ע"י חמס זה הינו קושיא דא לא ניכר מסרונה מש"כ הכה דוארע לפעמים שניכר מסרונה בשערו צ"י או ג' ימים בחסרונה אם נאמר דבי הבני"ש. ואלוי יש לברך זה (וכי"ה חולי כונה זקינו הבני"ש לז"כ) להיחלף לליל ע"י כשמצרכין בשמחה"ה כנ"ל וענין ש"י"ה הכיב משה ושאר חסרונם ויש לברך לסוף לחשוז מר"ח שהוא עדיין רק יום ט"ו :

ו. בש"ע (ס"ה ח"י"ט) מורה להרבות בשערת ר"ת. וכן הוא בש"ע (ס"ה ט') לעולם יסדר חדש

שלאנו לסעודת מלוח מלכה ולכל אי מאלו סימן מיוחד צפ"ע צש"ע קטן הכמות ורצ האיכות והמכ חלו השמים סעודות של דו"ד המלך כי סעודת מלוח מלכה כן הוא. וסעודת ראש חודש ג"כ שהוא בחודש הירח מדה מלכות ואמרי' צר"ה (כ"ה). זול לעין. עכ וקדושה לירחה ושלה לי סימנא דוד מלך ישראל חי וקיים (ועפ"י דרש"ח"ל שם עדיין יפלא דאם צבול רמו הכי כסאו כשמש נגדו בירח וגו' שנאמר על דב"ה [הכלים פ"ט] הנה נאמר ג"כ שם כסאו כש"מ נגדו ואין זה ראי' ממ"ש ויר"ח כח') ופיר' נחמד ונעים דברי הקדוש מהר"ש מהספרתפאליה ז"ל הי"ד כי ראי' חוד"ש צנינות דו"ד מלך ישראל חי וקיים ע"כ בשכ"ה מחיורה להגיד לו בפליחות בפרספ"ה כי תקדש ראי' חדי"ש וען שבוה סגנה מהמלכות הרשעה אז כמו שפירש"י שם ע"כ שלא לי סימנא דו"ד מלך ישראל חי וקיים שהוא מספרו כ"ג ראי' חוד"ש והוא בלמה צחי' זו בעלמיתה ובגלותו צבור"ר צעת מיטובה צחי' נקודה קטנה והצנינותו שלנו עתידין להתחדש במוחה וכ"י ע"כ שני חלו הפימנים כנ"ל הם קטנים בכמותם (וגדולים באיכותם) כי אמרו מלוח להרבות בשעודת ר"ח היינו להרבות ולהגדולה למדת מלכות ולהעלותה צחי' קומה שלמה עד דוד הגדיל' ב"ב ולש"ע דו"ד הוא הקטין וצקרוז יהיה מלכותו גדול' ויתפשט ויתרבה מלכותו צביות צ"ד ע"כ מלוח להרבות צר"ח בשעודתו ולהגדיליה (וכן בשעודת מלוח מלכה חפ"י שהוא שצב ואל"ל חלה נכיות) :

ז. ובשובת שהוא צר"ח שאומרים אז הפע' מחר חודש חמרהי ענין זה עכ"כ (שמואל אי"ב) ויאמר לו יהונתן "מחר חדש" ופקדה כי יפקד מושבך (עפ"ימ"ש"כ בספרים ובסודר. כר"ר שבה ז"ל שנוהגים לחשי מעשה להחטות בער"ה בסוד מיטוב הירח אז ואלונו מארביים הגלות צעונותינו ח"ש מחר חדש היינו שהיום ער"ה ופקדה כי יפקד מושבך היינו שהיר"ה צחי' דו"ד לחכמת וצחי' מלכות הוא אז נקודה קטנה וכינוי כי נפקד מיטבה ואל"ה לראותה אז צער"ה כלל. ח"ש) ושלש"ת תרי"ד מאלוד (היינו ושלש"ת לשון המתני' וגו' משגש"ל צנדין משיליין פירות שמוריד צנדין או חפלו היינו צכפל מלוח ושמות נרדפים ושלש"ת תרי"ד שיריד אי"ש מאלוד להספור ולהנניע חכו לחזק ענין הורדה למטה. כן שמעתי זה כצר מחכס אי' מלומה. ולדברינו הוא ענין ירדה מאלוד והסתר פנים בעת צחי' איחכמת סוהרה) וצחת אל התקו"ם אשר נסתרם שם צו"ם המעשה"ה (היינו כי צימות החול הוא גלות השכינה ניכר צו"הר וצחי' דוד מלכו ח"ש אל התקו"ם דיוקא כי צחי' מקו"ם כבודו לריך תיקון מאתנו צו"הר עד יתוקן הכל צחי' שנה מקו"ם נפש כמ"ש צדצרי חיים צדצרי חנוכה צר"ת שמ"ן וצחי' במק"ה כ"ס ואכמ"ל) וישנה חלל החצ"ן (הוא החצ"ן נגף ומשחית שמכסה

בחי צאר מלכות וכידוע בזוהיק פי ואלא עבי"כ יבאצין גדולה על פי הבח"ר) האז"ל (אז"ל ר"ת יאור זרוע עלדיק בו נלויי אורי מתגוללים עכ"ל בחיך האצן גנף המכסה והמה יאורו לבחי לדייק להאיר למלכותי עדי חכה צ"ב לאור"י של מלך המשיח בן דו"ד) ולאו שלשת החנים לרה אורה לשלח לי למערה (לכאורה יפלא אם כפשוטו למה היה לריך לכל התחבולות של סימני החנים כאשר בקשה כבר בסי דברי יוסף [פרדה] מירושלים כי אם להודיע מנצ הדבר יתן יבונתן בסתר יחידי למקום הנסתר הכוח זיודיע לו כמו שעשה בלמנת צסוף כנו" שם הנער צל ודוד קם מאלל הנגב ויפל לאפיו ארלכ וגוי ויאמר יבונתן לדוד וגוי ולמה לריך לעטר ולהחלים. חנים ציד הנערים עכ"ל בסי הכ"ל חלל ודלו היינו רומז למ"ש בבהאר"י ז"ל בטע"פ ובלק"ח בסי כי יבונת"ן ודו"ד בסוד יסו"ד ומלכות"ה ז"ש החל"ים ששלח יבונתן ונתן סימן לדוד בסוד יסו"ד כיורה כה"ך שאח"ל עכתד"ה והנה גוף וברית השצין חד ח"ש שלש"ת החל"ים בחי ח"ה מזה השלישות הוא חד עם ברית בחי יסו"ד ח"ך הויה יורה למלכות"ה [ועיי' מ"ש במאמרנו זכרון לדיקים מוני דהספידה על הה"ל מראדלמסק ז"ל] ח"ש אורה היינו בחי אורי זרוע ללדיק רומז כנו" עובל גנו' בגוי "לשלח לי למערה" כי זכו היה מערי"ה כונחו ומגמהו של בחי יסו"ד לדיק להספיע למלכות) והנה השלח את הנער (בחי מעי"ע ציסוד כנודע במקובלים) לך מאלל את החל"ים (סימן זה מאר לידו) אם אמר אמר לעטר הנה החלים ממך והנה קתנו וצאה כי שלים לך ואין דבר הו כי (בחי יסו"ד שחול ח"י כי הגוד בו אם יהיו החל"ים ממך והנה היינו סמוכים זל"ן יסוד ומלכות צסוד סמוכה גאולה לתפלה אז של"ים ל"ך בחי יסו"ד למלכות"ה דו"ד ואין דבר ושום פגע רע ציניהם) ואם כה אומר לעטס (עכשי קראוכו צבם על"ם קטן היינו בחי קטנות ונקודה קטנה וכחל הסתר פנים בחי העלם דבר והסתרו) הנה החלים ממך והללה (רחוקים החלים יסוד ממלכות דוד. אז) לך כי שלחך כי (בגלות לזמן בלתי מוגבל צשי"ר ופירש"י כי שלחך כי. הקב"ה אומר לך לצרות ולהמלט עכ"ל וזהו גלותנו בהתרחקות השפעת היסוד ממלכות ז"ש הדבר אשר דצרנו חנו ואתה הנה הו ציני יציך עד עולם שזכו בחי "הנה הו" ענינו חלקיות רומז לנסחרות שיכיה "ציני וציך" יסוד ומלכות "עד עולם" היינו הגלות האחרון ותיקון עולם בגאולה שלימה ללאת מאפילה לאורה צ"ב. ח"ש) ויסתר דו"ד כשדה (מלכות בחי ויסתר כנ"ל וזהו יצן המשך הכתובים) ויהי חוד"ש וגוי (היינו בהתחדשות הירח בר"ח רא"ש חוד"ש עולה דו"ד מל"ך ישראל ח"י וק"ים כנ"ל בלוח הקדום בשם הקדוש מהר"ש מאסערפאליה ז"ע ניסו אז יבונתן ודוד אם כבר הגיע לחלית בחי התגלות מלכות בית דוד עד עולם) ח"ש ויפקד מקום דיד (היינו גם

בר"ה לא היה התיקון השלם הראוי צ"ב רק נחסר ויפקד עוד מקום דוד כראוי) ז"ש ויהי ממחרת החדש השני (פירש"י ציום שני לחדש כי דרך רש"י ז"ל וצוחר בפירושו ל"ך לפרש בדח"ל ולא כפשוטו דוקא וצחרגוס שם אמרי דכח עבוד ירחא תמינא היינו שחל צי ימים ר"ה אז כמ"ש הרד"ק וצ"ח רבינו ישע"י שם במקראות גדולות [ועיין חשב"ן ח"ה סי' קנ"ג] צצויי הנביאים היה ג"כ שני ימים ר"ה. וצרכינו צהוי פי צח. וציוון ירושלים על הירושלמי חענית פ"ד הל' ג' [ועיי' מ"ש צנמוקי ח"ה סי' תו"ט] ובחמת זכו הפ"י כפשוטו מובן לפי"ד התרגום שחי גם ציום שני סעודה ר"ח דעל זה אמר לו יבונתן מחר חדש ופירש"י שם שצ"ה דרך כל אובלי שלחן המלך לצל ציום מועד ור"ה אל השלחן ולפ"ד התרגום כנו" ספיר כחוצ שחמה שאוג המלך ציום השני שחי ג"כ סעודה ר"ח מדוע לא צל צן יסו גם תמול גם היום אל הלחם השא"כ לפי פירש"י שפי ציום השני ציום שני לחדש ועל כהן היינו שחל היה ר"ה רק [אחמול] יום ח' [ולח היה ראש חדש ציום צי הרי חינו צי לחדש רק יום ח' לחדש כמו שנחצצו ימי החדש מיום צי דראש חדש] וזהו היה יום החול ואם כן קשה למה חמה שחול כנ כך מדוע לא צל אז אל הלחם כיון שדרכו היה לצוא רק ציום מועד או צראש חדש כמו שנראה שם וכנ"ל [ועיי' צני יששכר מאמר ח' קודיש החדש לוח י"ד וצו"ן] ז"ל לפי פירש"י ואפשר ליישב בדוחק ואכמ"ל) ועל פי הרמז שכתבנו צזה י"ל הענין ואלא יבונתן השד"ה למוט"ד דו"ד (בחי שד"ה מלכות ומועד דו"ד) ועטר קטן עמי (כנ"ל) יהנה צל הכיוון ויקרא יבונתן אחרי הנער ויאמר הלל החנו ממך וכללה וגוי (שהוא רחוק עדיין כנ"ל ולא הגיע עת קץ ותיקון הסלס. ע"כ נאמר) ויבכו ח"ש את רעבו עד דיד הגדיל (שהצפיה הוא צין שניהם צפירודן ונמנכה הצכיה בגלות מאר והארוך עד דוד הגדיל כי לע"ע נאמר י"דוד הוא הקטן" צח"י נקודה קטנה יצכו חריו"י "עד דוד הגדיל" שיכיה צח"י גדיל אז יהיה היקון השלם צצ"ח). וע"כ קריין פי זו בהפטרה בערצ ראש חדש כנ"ל בהחללת דצרינו צעה"י:

ח. אומרים צ"ה צחפלה מוסף שתחדש עלינו שחדש הזה לצובה ולצרכה לשכון ולשמחה וכו'. ויש בהם י"ב צקשות והיינו תיבות (מלצד למחילת הטל. ולכתיחה עון שנחצבו כל צי תיבות כמו תיבה ח' כי הוא מכוון ח' למחילת הטל כמובן) כנגד י"ב חדשי השנה לכל חדש תיבה ח' וצנתת העיצור כנגד החדש הי"ג אומרים "ולכפרת פשע" עד ניסן בלז הוא התחלת ראשון לחדשי השנה משנה אחרת כנודע. ומכ שנמלל בסידורים נוסחה ח' שאומרים סוף וקץ לכל לרותינו. תחלה וראש וכו' הוא דבר צלחן לו שחר כי לפי"ז הוא כנגד י"ד או ע"י חדשים צשכ חז חינו. וצטוילורי הארוז"ל וצטוילורים הפשוטים המדוייקים לא נמלא חוספת זה סוף וקץ וכו'

כלל והוא נראה כאלו מסכים שיהיה לרות חיו בחדש הזה הבא עלינו. רק שמבקש ע"פ שיביו אלו הלוות סוף וקץ לכל לרותינו. וכמו אי שבא עליו ל"ע לרה. ומבקש שיהיה ע"פ זה סוף וקץ לכל לרותיו ואל תפתח פה לשטן. ועוד בתחלת החדש בר"ה. ע"כ אין לאומרו כי ממילא הוא נוסף על רמז מספר הירחים כחזר (ובמאמרנו נוסח התפלה אכתוב עוד מזה צע"י. וחסמ"ל) הגם כי ברמזים בנוסח סדר התפלות הביא כעין נוסח זה אמנם שם לא כתב בסדר ר"ב ל"ב חדשים כלל רק לעובד ולזכרה להן ולחסד ולרחמים לחיים ולשלום ויהי וכו' וממילא אין ראוי לנוסחא דידן. אמנם בנוסח אלו ה"ב בקשית שחכונים כנגד ה"ב חדשים ו"ל שמתוך כל אי כנגד חדשו לחדשי השנה כי הנה לעובדיה (הוא כנגד ניסין שהוא חדש הגאולה יח"מ והגאולה נקראה עובדיה כמ"ש ברות [ג' - י"ג] אם יגאלך ע"כ ועיי פט"ה [שער ק"ש פכ"ע] וגם שיהיה צו תהיה המהים לעמיד צ"ב כמו שמפטירין צניסן בשבת חוה"מ פסח תחב"מ דיהוקאל מטעם זה כנודע ותחב"מ נקרא ע"כ כמ"ש בצוה"ק פי חיי [דף קל"א ע"א] עה"כ [ורמיה ע"ז ו'] ולא יראה כי יצא ע"כ ועיי בקב"י ערך טוב ועיי"ש בד"ה ע"כ מלר"ם כי מלר"ם היו וזקוקים משם מבחי יסוד דנוגה על כן שפיר בחד"ש הזה שהוא הגאולה ממלר"ם נאמר בו ונקרא עובדיה וגם נאמר בו [שמות י"ב - ב'] החד"ש הזה לכ"ם ע"י משה ואהרן שנאמר במשה [שמות ז' - ב'] וחרא אוחו כי ע"כ הוא) ולזכרה (הוא לחדש אי"יר שבו ירד הכ"ן שהוא שורש הברכה"ה וספט בני למזים כנודע ושהוא מקור הפרנס"ה בעקרא צרכ"ה כמ"ש [ציושע ט"ז] חנה לי צרכ"ה עיי"ש במפרשים שזהו פרנס"ה) לשט"ן (הוא לסו"ן שבו ניתנה תור"ה שנקי שטון כמ"ש [צתבלים ק"ע] שט"ן לכו עה"ת וגם שט"ן הוא ת"ת כמ"ש בצוה"ק פי בלק [דף ר"ב ע"ב] וחג השבועות בסו"ן כל העלוות בו צבחי ת"ת כנודע צנינות הארז"ל) ולשמח"ה (זהו תמו"ז כי צ"ז בו בוטל התמיד ונאלא שיהיה צ"ב לשמח"ה כשוחרו התמיד"ן בו ודרז"ל בספרי פי בהעלתך וצוים שמחב"ם זהו התמיד"ן) לישוע"ה (זהו לחדש א"ב כי בו יתגלה משיח לדקנו צ"ב כדאי במד"ר איכה וצירושלמי ברכות שפרה לי האי ונוקה טה"י בו נשמח משיח שנוול צע"כ ופשיכוו הדוד זוכין אז יתגלה צ"ב משיח לדקנו ואמרו בתנכ"ח [פכ"ז] אין יש"ע אלא לומות המשיח"ה וז"ש לישוע"ה בחדש הזה) ולנחמ"ה (נחמ"ת ישראל זירושלים בחדש אלול תהיה צ"ב ע"י התשובה כשארז"ל [בסנהדרין ט"ו]:) כלו כל הקולין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה וכן פסק הרמב"ם בה"ל תשובה [פרק ז' ה"ל ה"ן] שכוין שטושן תשובה מיד גאל"ן. ועיי"ו יהי דידן נח ונאלל במלחמות גוג ומגוג שתהיה בחדש אלול כידוע מהמב"ע. והנה התשובה נקרא נחמ"ה כדאי בספרי פי האזינו אין נחמ"ה אלא תהו"ת שנאמר [צרח"ה ו' - ז']

נחמתי כי עשיתם ועיקר התשובה הוא המרע"ה ותהו"ת בנחמ על מעשיו שלא כהוגן ואם תהיה המרע"ה בנחמ לא ישוב עוד למעוזו ואז יעיד עליו היודע תעלומות ית"ש שלא ישוב לכסלה עוד ומהני התשובה כמ"ש הרמב"ם בה"ל תשובה ע"כ שפיר נקרא אלול חודש התשובה בחיבת נחמ"ה. וגם כמ"ש צמקובלים כי נחמ"ה בתי צינ"ה וזהו התשובה עילאה ועיי"ו בני יששכר במאמרי חדש אלול) לפרנס"ה עובד (זהו לחדש השרי' כשארז"ל [צפ"ב דב"ה ט"ז]. כל מזונות"י של אדם קלובין לו מרא"ש השנ"ה ועד ר"ה ודרשבו מהכ"י [תבלים פ"א - ה"ן] כי חו"ק לישראל הוא משפט לחלקי ועקב וכ"ע חוק לישנא דמזוני הוא עיי"ש וזהו צר"ה בחדש השרי' ולכלכלה (לחדש מרחשו"ן כי צ"ס יזירה פי המליך אות פי צר"ה וכו' ומרחשו"ן בשנה ודק"ן בנפש ז"י עכ"ל ועיי"ו בצנ"י"ש צב"אור ענין הדק"ן בנפש כי ישראל כשנתחלקו בצריבה על מלכות צוה דוד ע"י ירבעם צ"י שהעטיאם העאה גדולה הנה צ"ב בזמן הסיוקן שיהיה חנוכה הצית השלישי בחדש מרחשו"ן [כמ"ש שם בשם הפסיקתא] ויהיו ישראל שוב באחדות וזהו רמזות הדק"ן שכל אי מגין על חצרו [כדפסקי' להלכה גם לגבי טריפות] ע"כ צריחת הדק"ן רומזים על האחדות צנ"י וגם רמז כי מלאת הקצרת שהוא כר"ה שהמליך בחדש מרחשו"ן הוא המלוה במספר ד"ק בחורה לדי הרמב"ם עכ"ל בצנ"י"ש. והנה במאורות נתן למבר"ם פאפרש ז"ל כלכל"ה ג"י צ"פ צ"ן [היינו עה"כ] ויש לרמז כי זהו שפיר כלכל"ה מדויק לחדש הזה שיתיהדו בני ישראל צבחי צנ"י"ם צ"ב עושים רלונו של מקום בצגאל"ל כז"י ע"כ צ"פ צ"ן ג"י כלכל"ה היינו טכ"א צבחי צ"ן למקום יתיהדו עם חצירו ולא יהיו חלקים עוד כמו שהיה ע"י מי שקרא בחדש הזה בול שצדה מלכו מה שחלק לבס כנודע בצנ"י"ש וזהו כלכל"ה בחדש ה"ל) לחו"ם עובדי"ם (לחדש בסל"ו. רמז שפיר כי מאלו קש"ת שהוא היסוד כמ"ש צבארז"ל בסוד קש"ת יובנתן ויסוד הוא בתי לדיק ח"י העולמים וגם הגם צמנוכה בשמן רומ לחמ"ה וצסוד והחמ"ה תח"י א"ת צע"ה וגם האו"ר הגנוז נתגלה אז שהוא צסוד האו"ר כי ע"כ כמ"ש ברוקח ועיין בצנ"י"ש צ"אורך ע"כ שפיר רמז בחדש הזה לחו"ם עובדי"ם) ולשל"ם (הוא כנגד ענה עפ"י"ד הקרנים [מאמר ו'] כי בחדש עב"ת המת צו נדבק בשכונה הנקראת אח"י וכו' ואמרו"ן [בסוף ברכות ס"ד]. כי הנפטר מן המת יחמר לך בשל"ם ומן החי יחמר לך לשל"ם עיי"ש ע"כ מתפללים שיהיה לחו"ם ולא למות ע"כ אומרים לשל"ם כנגד עב"ת כז"י) למחילת הטא (הוא כנגד שצ"ט שהוא הו"ד דו"א כמ"ש בלק"ת להארז"ל [פי צא. בעט"מ] עיי"ש בסדר החדשים וכן העל"ה הוא צהו"ד כמ"ש צפ"ח"ה [שער הסליחות פ"א] עיי"ש צענין ופסע והעאה ע"כ הוא מחילת חט"ה לחדש הזה) ולסליחת עו"ן (הוא כנגד אר"ר שהוא ציסוד"ד כז"י שם בלק"ת [פי צא בעט"מ] ונודע

צרוקה ושלילה וזאת שה"ק כי ע"י צמילואו ג"י רמ"ח
 כי הוא בראה אסורה ר"ל נעשית צרמ"ח אצרים והוא
 קלקול היסוד ח"ו ע"כ באדר הוא לשלוח ע"י כנ"י
 ולכפרת פש"ע (כנגד הדש הטיבור אדר צ"י כי גודע שהודע
 הטיבור הוא להשלים מושעו הירח להשוותה לימות החמה
 [ולשחוק בן יהיה צ"ב והיה אור הלצנה כאור החמה
 ושניהם משתמשין בכתר א"י בצחי שני המאורות הגדולים]
 ולאשר ע"י חסרון המארה [חסר בחיב] צה ר"ל צחינוקות
 כמו שפירש"י שם בצראשית ולאבו התיקון בחי יסוד
 שלה יהיו בכלל שוחטו הילדים ח"ו כשדור"ל ע"כ הוא
 אדר צ"י חודש הטיבור כי גם אדר א"י הוא התיקון לה
 כמו שכתבנו במאמר לחדש אדר [אות ח"י] ע"י"ש וצפרע
 החדש אדר צ"י כפי שמקובל מאדויקים ז"ל מסוגל להזיאת
 ע"י"ש צדכריו וכן מחמירין בחטיות שוצצ"ים [שהם
 לתיקון עון היסוד] צויתר בשנת הטיבור מעטת הח"י ע"כ
 אומרים כנגד חודש הטיבור שהוא להשלמת הירח כנ"י
 "ולכפרת פש"ע" שהוא כנגד פשע מזיד לנגד הכבשים
 צזה לתקן בקרוב) כ"ה"ר.

וע"כ רמז מ"ש ראשי חדשים לעמך נתת (שהוא חידוש
 ותיקון הירח) זמן עפרה לכל הולדותם (היינו
 להתולדות הילדים שלא יפול שום מחלה ח"ו כנ"ל
 ותיקון הירח הוא המועיל להזיאת כנ"ל) והוא צר"ח לכפר
 ולתקן זה בצחי ולכפרית פש"ע כנ"ל:

ג. שמעתי מרבותינו בק"י ז"י"ע בשם ה"ה"ק רבינו
 הרמ"מ מרימנוב ז"י"ע שהגיד צרות
 קדשו כי החדשים של ימות החורף מאוירים לו יותר
 צלירופן בשמי מעלה והוא ע"י"ו שבלילות הארוכות שבין
 ישראל עוסקים בצורה צלילה ובאשמירת הבוקר עכ"ה
 והגיד אלאמור ה"ה"ק ז"י"ע הפ"י צפנימות כי מצואר
 צכהאר"י"ל וצטדור כי צדשו החורף (מהשרי עד ניסן)
 מקבלת המלכות מאל הזכר מ"י בחי שלו ובחדשי הק"ו
 מניסן עד תשרי צהייתה מאל עמה עכ"ה וא"כ שפיר
 משלות הששה חדשים בימות החורף שהם מאל הדוכרה
 כידוע בצחי מעלת הזכר (משפ"ע) על הנוקצה. אמנם
 ביאור הדברים הוא כי ע"י עוסקים בצורה יותר צלילות
 צחורף ואין לו להקצ"ה בעולמו אלא ד"י אמות של
 הלכה בצד ובצחי ישראל מפרנסין לאציהם שצשמים
 כידוע מדור"ל והוא בצחי הנחת רוח שפושין לפניו ית"ש
 ע"י לימוד התורה כנ"י וע"י"ו ישראל הם המפרנסים
 ומשפ"ים בצחי דבר והוא ענין עלם הירחים ג"כ שהם
 מצחי דבר כנ"י:

י. בש"ם עירובין (דף ל"ט ע"א) במתני. העובר לפני
 החיצה צו"י"ע של ר"ה אומר החל"נו ה"י
 חלקינו את יום ראש החדש הזה זכ"י, פירש"י החל"נו.
 זרנו והחל"נו כמו נחלץ חושים (במדבר ל"ב) עכ"ה.
 והנה י"ט כי עד כאן לא פלוגי להלן שם צג"י א"ס להזכור
 ר"ח צר"ח מוסס כבוד יו"ט או א"ס להפנות זכ"י אצל
 צר"ח פשוט בכל השנה נראה מה ד"ל החל"נו צו"ס

ר"ה הלא וכה אין אנונו נוכנס כלל בן רק אומרים
 צר"ח (צברכת מעון ג"י) וצברנו שם צעה"י צנמוקי א"י"ת. עכ"כ
 ל"ל מהו הענין שאחז"ל בקדושה לשונם צמח"י שבו
 נובהגן לומר צו"י"ע ור"ה החל"נו שזכו לא נהוג אל"נו
 כלל רק צצפת גוסס ר"ה והחל"נו וגם מה שפירש"י
 זרנו והחל"נו כמו נחלץ חושים (במדבר ל"ב) וא"ו
 זריות למלחמה שייך צו"י"ע ור"ה וגם מה שפירש"י
 צסמוך צד"ה א"ס היום א"ס מהר א"ס היום הוא החל"נו
 היום וא"ס מהר מהר עכ"ה וזהו פלא לכאורה דל"ל
 דכ"ו היינו מפרשים עיקר תיבת החל"נו היינו חזקנו
 צצריחת הגוף דל"ס עיבא כמו תפלת רב (צברכת) על
 חילון עגמות (מש"כ"ב ל"י רש"י ענין עבודה למלחמה
 כנ"י) וגם קשה מה שמתנה א"ס היום הוא ר"ה ויו"ט
 החל"נו היום וא"ס מהר מהר וכ"י א"ס היינו יו"ט
 ור"ה א"ל להיות היום צצריחות וצחילון עגמות. אלא ודאי
 דטובה גנו צגו"י"ו (וצפירש"י) משום דיו"ט לריבים
 עבודה בחי מקראי קודש ע"י מעשיו כמצואר צהאר"י"ל
 וגם צר"ח שהוא לר"ך כונה צויתר וצמוסף וכידוע צצג"י"ש
 צשם המדרש (שוח"ע מזמור ל"א, תחזיק דף י"ג) למה
 ישראל מתפללין וכ"י לפי שאין מתפללים צשם ומפרש
 צצג"י"ש דקאי על כונת חתימת הצרכה של לירוף השם
 והעיקר בצלירוף לפי ערך בחי העבודה ש"ל צחדש הזה
 להמתיק ולעבוד ולהמשיך השפע בעזרתו ית"ש. ע"כ
 שפיר יתכן צו"י"ע ור"ה כפירש"י זרנו והחל"נו כמו נחלץ
 חושים (למלחמה. נגד המקטרגים וס"א המונעים
 ועומדים לנגדו צצו"כ"ר ה"י יל"נו ויהזקנו) כיון שהוא
 ע"י מעשיו ועבודתנו. ע"כ שפיר יתכן לשון זה יותר
 משבת שא"ו הוא קבוע וקיימא מן השמים (רק שאנונו
 לריבין להבין בהכנה דרבה לצער הקוליס וקורי עכ"כ
 דוגמת הבית קטן צכפר שיבא המלך גדול להתחכסן בו
 ציום ההוא כמ"ש צסדורו של שבת ואכמ"ל) וצש"ק יוכל
 להתפרש החל"נו (צניהותא) צכה ומוחה לקבל השפע
 מלמעלה מש"כ"ב צו"י"ע ור"ה שהוא למלחמה ע"י מעשיו
 כנ"ל:

יא. צ"ס הלקוטים (צשער הפסוקים. שער ד' לח'
 שערם מצהאר"י"ל) צמלכים צ"י כי כששוחק
 הילד כשכוח ישן או צליל ר"ח ב"י אז ל"י שוחקת עמו
 וכ"י עכ"ה ויפלא לכאורה מהו ענין צליל ר"ח להזיאת
 כי הנה ר"ח הוא זמן היחוד הגם שהוא רק עד ג"ה
 שמצבתה ראשה כצו"ל ובצחי צ"י מלכים משתמשין צכחר
 א"י אך צלילה הקודם שאין מקדשי החודש ע"כ אין
 היחוד הזה צשלימות צלילה וע"י צסדורו וגם הוא מיד
 אחרי מושע הירח ע"כ החל"נו והקליפה כנ"י מחייראים
 שלא יעלה היחוד צשלימות ע"כ מובן מה שחפ"ים
 להצרות צליל ר"ה כנ"י מס' הליקוטים להאר"י"ל. וזהו
 י"ל מה שאומרים צתפלת מוסף ר"ח ותשועת נפשם מיד
 שו"א, והבן (וע"י) צמאמריו זה לעיל אות צ"י):

מאמרי חדש ניסן, מאמר ראשון לחדשי השנה

במאמר הזה ראשון הוא לכם לחדשי השנה יבואר בעת"י עניני חדש ניסן כאשר נקרא ראשון בתורה ועניני "פ' החדש" השבת הקודם לו, להמשיך ברכת החדש וטובותיו, כיד ה' הטובה עלינו. יהי ה' עמנו. בכל מפעלינו ועניננו. בקרוב בימינו.

להם בריוח כי על אלו ההולאות לא שייך קצבה שזה מוסיפין לו אם מוסיף ע"פ ישועות זו מקיפ"ת בתי אור מקי"ף בלי למאוס כנוז, כן י"ל ע"ד לחות [פגפטי דאירייתח עבין]:

ד. א"י עוד החדש אשר ישועות זו מקיפ"ת עפימ"ש"כ לעיל (אות ז') עפי"ד הבני"ש מענין אור מקי"ף ויידע כי איר מקי"ף דוחה החילונים והחילונים מתפחדים ממנו (עיי' בני"ש מאמר ללא דמהימנותה אות ז' ובמאמרנו לפורים מאמר ימי ששון אות א') וכזה פירשתי בפרשתן ויקהל (אשר חל זו ברוב השנים פ' החדש) על הכהו"ז והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אותה והותר פירש"י והותר כמו והכבד את לבו והכות את מואב עכ"ל"ה עפימ"ש"כ שם צבני יששכר (במאמר ללא דמהימנותה ועוד בכמה מקומות) ענין אור"י ואור מקי"ף בארובה ובתוך דבריו כי פי ענין דמ"ח מ"ע שזה האדם לעוכ"ז להאיר נשמתו ברמ"ח אבריו בכל מלה יש אור פנימי הו"ו שמוגבל בכל והיונו גדול הלכות ודין המלה זה אשר זה פסול ועד כאן גדול חובבה, אמנם דקדוקי המלות מה שכל אחד מישראל מדקדק באופן גלות יותר לזה אין שיעור ואין גדול מוגבל כלל כי זהו מחמיר כך זה מהדר ומדקדק עוד יותר למשל מלות מלת שמורה זכו וזכו בתי אור מקי"ף שחן לגבול הכלי בלי שיעור ע"ש דבריו כי נעמו. וזה יומתק מאוד בפרשתן שנאמר ויאמרו אל משה לאמר מרבים העם להביא מדי העבודה למלאכה אשר לזה כי לעשות אותה (היונו שהא"י"פ הוא כפי הגבול שורה הש"י כמה שצריכין מדויק למלאכה אשר לזה אי לעשות צשיעורן בגודל מדה הכלים וצנן ציהמ"ק והאדנים ודי העבודה הוא האור פנימי שמדויק כנ"י אמנם לאשר כלו החכמים וכו' איש איש ממלאכהו אשר המה עושים ויאמרו אל משה לאמר מרבים העם להביא מדי העבודה וזה כי לעשות אותה"ו זה הריבוי יותר מדי העבודה שנלעוו היה מצחי אור מקי"ף כי הריבוי יותר ממה שיעטרו למלאכה צדוקה זה בתי אור מקי"ף היונו) והותר (יותר מהשיעור עד בלי גדול והבחי אור מקי"ף דוח"ה החילוניים כנז ע"כ פירש"י) יהותר כמו והכבד את לבו (שנאמר בפרעה) והכית את מואב (היונו שזה האור מקי"ף דוחה את החילונים והכות אותם וגם הכבד את לבו דפרעה היה כדי להכות אותה ולנעלו). וכזה תחזור לענין החדש אשר ישועות זו מקיפ"ת כי נסו

א. ב"פ החדש אנו אומרים בפיוט מוסף. החדש אשר ישועות זו מקיפ"ת י"ל עפי"ד קדוש זקני צבני יששכר (מאמר א') לניסן אות ז') עמשח"ל מפני מה ישראל מתפלגין ואינן נענין מפני שאינם יודעים להתפלל בשם היונו שאינם יודעים לכוון לירוף השם השולט בחיותו חדש שצריך נעת חפלה ר"ח כנודע צהארח"ל עכ"ל"ה. והנה לאו כ"ע גמירי לירופי השמות אילם בחדש ניסן אשר הוא לירוף (ישמחו השמים וחגל הירח) וקו"ק גפשוטי אשר כל העולם יודעים לכוון זה והוא כפשוטו לנגד עיניהם בסידור התפלה והן אל כבוד לא ימאס וממילא יש מקום להתקבל אז עיי"ן תפלה כל ישראל ותפלה הרבים מכל המון צ"י נשמעת יותר ע"כ נאמר עיי"ן החדש אשר ישועות זו מקיפ"ת כי הישועות צח"ן לכ"ה וא' שיענין בתפלתן כנז:

ב. א"י עפימ"ש"כ צבני"ש מאמר יהודא שלים בשם הבי"ק התניח צענין ההקפות שיעושין בשמ"ע שהם בתי אור מקי"ף ע"כ בשמ"ע שחול מה דבני ויהיב לך יממלאין משאלותיו בולם בלי למאוס צון ראויו אז לא, מה שאין כן בצחי אור פנימי הנגבל ע"ש. והנה כשבאה הישיעה במדת הדין אז מדקדקן עמו כמה הוא החדש ראויו וכמה מגיש לו לפי מעשיו אצל כשבאה במדת החס"ד הפשוט אז הוא בלי גדול ולמאוס כלל כי אין גדול לחסדו יתי זה היה הישיעה בחדש הזה אשר זו ילאנו ממלרים אף בהיותנו ערום וערי בלי חורה ומלות וכי והוילאנו מאפילה לאור גדול בחסדו הגדול לצד וצדו עובדותיו עמנו אח"כ (וע"כ י"ל הענין המוצא בכתבים וכדי המוצא בסידור רביו מ"ה שצחי ז"ל כי חג הפסח"ה הוא צחי חסד) וזה י"ל החדש אשר ישועות זו מקיפ"ת היונו שהישועות באים בתי אור מקי"ף זו אור מקי"ף הוא בלי למאוס כלל (משא"כ אור פנימי נגבל בכלי) ויתן נס להתנוסם לזירות בחדש הזה שהישועות יוצאו בתי מקיפ"ת בלתי גדול וען שכמה מחסדו הפשוט ית"ש:

ג. א"י עוד, עפי"ד רח"ל בש"ס צ"ה (דף ט"ז). כל מזונותיו של אדם קלוצים לו מרי"ה ועד ויה"כ חן מהולאות שבתות והולאת י"ע וכו' שאם פחת פוחתין לו ואם הוסיף מוסיפין לו ע"כ לאשר הולאות לרבי עם צניו מרובים בחדש הזה ציותר בכל החדש וכל ההולאות המה מהכנות והולאות חג הפסח וכוון שהולאות יו"ם עיי"ב אינן קלוצין ואם מוסיף מוסיפין לו ע"כ צריכין להתקבל התפלות על הולאות שצריכין אז צניו ושיהיה

מלרים שהיו בחדש הנועה הזה ה"י בחי' נגוי"ף ורפוא"א נגוף למלרים ורפוא לישראל והם שני מדות הפכיות ועל כרחק י"ל שחיה ע"י אור מקי"ף שהאיר צהסדו הגדול יח"ש באור גדול ועי"ז נדחו החילונים ונפלו ועי"כ היה נגוף למלרים ורפוא לישראל עי"כ הוא נס"י החדש"ש הזה אשר ישועות צו מקיפות בחי' אור מקי"ף צנוף ורפוא כנז', וגם כפי המבואר בשע"כ להארח"ל כי בלוי פס"ח נגדל הז"א בכל פרטיו בפנימיות ומקיפיו"ו שהם החילוניות והגדילו המאליל העליון בתכלית האחרון של ההגדלה כדי שיתבע"ל וינק"ח החילוניים משם מהמת תוקף האור הגדול ההוא ועי"כ ילאו מן הגלות עכ"ל"ה בשע"כ והוא ענין האור הגדול שמקיף גי"כ לבטל החילונים עי"כ ישועות צו מקיפות כנז', והוא נתגלה בכל שנה ושנה בימים ההם וצומן הזה ע"י חומרת שמירת וביעור החמץ ועשיית המלות שטושים בני"ו בחומרות גדולות שזהו בחי' אור מקיף וכמ"ש בצנ"י"ש זהו לרוגמא לכל מקום בצחי' אור מקי"ף שהוא חומרת המלות כגון מלות שמורה משעת קלורה אם כי כשר גם משעת עתיה וזהו הדין והלכה המוגבל בכלי ותוסי' החומרת הוא בחי' אור מקיף שהוא סובב לאין שיטור כנודע. ובה י"ל כי הקרבן פס"ח הוא בחי' חס"ד כאשר הכונה בכונה פס"ח וכן הענין שליוה יח"ש בתור"ה במלות קרבן פסח לגמול חסד זה עם זה ולקח הוא ופנינו הקריב אל ביתו וכל דלרוך ייתו ויפסת. ולעומת זה הכונה בסידור ואומר לך דמיק חיי כי דם פס"ח הוא ה' גבורות ונוק'. וכן המליה בקרבן פסח ועלם לא תשברו צו ומבואר (צוה"ק) הטעם כדי שיטלכו העלמות ויהיו מושלכים בציון והוא ציטול עי"ז (דמלרים עבדו לשה) לבזותה וזהו לעשית נקמה במלרים ובאלהיהם ע"ש (ובמאמרינו זמן חירותינו ליום צי' דפסח העירוני שם להמקומות צוה"ק צוה) ועיין בסידור הארח"ל בכונות עלינו לשבח שעתה ירדו המקיפים ואנו חוששים שלא יתחחו החילונים עי"כ בא בחי' אור מקי"ף שהוא מסמא ומשורר עיני החילוניים וגם אומרים שזה עלינו שהוא שבח להקצ"ה וגם גנאי לקליפות שלא עשו כגויי הארצות וכי' ועי"ז יתבעלו ויש להם שצרון גדול ע"י שמגנים אותם טבד"ה. וכן י"ל בקרבן פסח בחדש הזה שמשליכין העלמות כדי לצאת ולגנות העי"ז וקליפות מלרים והקרבן בעלם הוא רא"ש המי"ע ובעי"כ כי בא בצחי' אור מקיף והקליפות מתבטלין והוא על ידו נגוף למלרים ורפוא לישראל כנז'. והבן. ועי"כ אומרים צפוט צמוסף הלו נקמות אשר בלב מכוסות. נחכנו צמועד זה היות טכוסות. שה לצות אבות מנות צמכסות. עכ"ל. ויוזן שפיר הסמיכות היונו ענין הקרבן פסח צנוף ונקום למלרים ורפוא לישראל. (וכל דברינו צדרך אפשר) :

ה. א"י עוד (צאופן ה') ענין החדש אשר ישועות צו מקיפיות. דייק הפייטן בלישני המדויק והעמוק. כאשר נקדים מה שזריכין להבין בפרשתן ויקהל

פקודי (שחל זה פי' החדש צרוב השנים) שהארכיו גי"כ לכאורה בכפילות בכל מעשו המשכן צפרטיו וכל בלוי וכי"ז מבואר כבר צפי' חרומה חלום ואם היה רוצה לכתוב גם העשי"ה שמשכה רבינו ובללאל וישראל עשו כל זה הלא צפסוק אחד או פנים היה מבואר הכל שעשה משה ובללאל כל המשכן וכל בלוי ויחדיו ומיתרותיו וכי' ככל אשר צוה ה' ולא להאריך בשתי פרשיות גדולות ובדורות שלימות ומה זה ועל מה זה. לוח ואומר דרשנו וחיו. חולם י"ל עפ"י המבואר בעי"ה (דרוש פנימיות וחילוניות) כי כל המלות בחי' מעשיות כגון תפילין ואכילת מצה ולבז ולבז וכיוצא הוא בחילוניות העולמות אמנם כל המלות שהם צדיבורי' הכל תלוי בפנימיות. והנה מנינו בכונות ר"ה שהם שני ימים שציוס אי' פנימיות העולמות ויום צי' חילוניות העולמות ועכ"ז עושים ציוס השני דר"ה עיד הפעם צפרטיבין כל התפלות ותקיעות והכניות כמו ציוס אי' רק בצחי' חילוניות העולמות. והחילוניות העולמות הם בצחי' מקיפיים כנודע. והנה המשכן נאמר צו ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכ"ם בצחי' פנימיות כציבול בתוך ישראל ובחמת המשכן נעשה מקיפין צוה מקי"ף עלינו וסביבותינו ובני"ו נכנסו צתוכו וצפנימיותו מלאה הי"ז בחי' פנימיות ובחי' מקיפין (וכל דברינו צדרך אפשר) עי"כ יש להרץ שפיר צמה שצניו נאמר למשה רבינו הכלים תחלה ואח"כ צי"ת היונו שצחלו"י בחי' דיבורי' וציבור הוא בחי' פנימיות עי"כ הכלים שהם צפני"ם הם העיקר והם נאמרו תחלה משא"כ בעשי"ת המקדש שהוא בחי' מקיפין וחילוניות העולמות כג"ל מהע"ת עי"כ נאמר צויקהל עשי"ת המשכן תחלה ועיקר שהוא הצות ואח"כ הכלים צתוכו כצו"ן ועי"כ י"ל נכפלו הפרשיות כי צחרומה חלום הוא חלוי צדיוק כציבול שהוא בחי' פנימיות ואח"כ צויקהל פקודי הוא העשי" ויט"ש שכתפל כמה פעמים כדי לרמז בכל בלוי בחי' אורות מקיפיים כנז' וכמו ציוס צי' דר"ה שכתפל הכל בכל פרע ופרע וכן כמבואר בצנ"י"ש לענין אור מקיף שכתפל בכל מלואה וכי"ז צי"פ רמי"ח (כג"ל צחות הקדום) הי"ג נכפל בצחי' עשיית המקדש בכל בלוי וכלי יכפל מעשה המשכן. וצוה יירמז החדש אשר ישועות צו מקיפיות כי נאמר (שמות י"ג ה') ועבדת את העבודה הזאת (בחי' מלכות עשי"ה) בחדש הזה ויעשו בני ישראל את הפס"ח בעצור זה לא חמרתו אלא בשעה שמהל ומרוד מוגחים לפניך ומלות אכילת"ן ושחית הכוסות ומלות מעשיות בצחי' חילוניות ומקיפיים כנז' (יעי'ו צדברנו ליום צי' דפסח אזה צי' ענין ספה"ע אחר התפלה) עי"כ נאמר ישועות צו מקיפיות שנמשכי הישועות מהמלות שנעשו מלות מעשיות הבי"ל צפס"ח הם בחי' מקיפין כנז' :

ו. א"י (צאופן ו') ענין ישועות צו מקיפות עפ"י האומר בסידור הארח"ל בכונות ליל קידוש שבת בחי' אדם דיבור מעשה כי במעשה הכוס הוא בחי'

ולבריות והלא יעקב וזניו רק מחי מעט היו והנשי
 העיר לאלפים וכלו לעשות המו"מ ע"י מרובים שלרבים
 לעשותו ואם הרחוקים ירזו לוקח המו"מ שלהם בעירם
 בלא חרצה ע"י יתרה חפס כי יקחו לזכרם מחוך
 פיהם ומכ"ש שלא יניחו עצמם להמול בשביל
 שיבואו הרחוקים (מעט הנשים האלו) ליקח מהם רוח
 המו"מ בעירם, אלא ודאי שגם אז צהיות עוד יעקב
 וזניו מחי מספר שורש אימה הושראלית לא היה אפשר
 למו"מ בלתי ישראל ורק בני ישראל יהיה להם שכל
 ויכולת לסחור בארץ ע"כ תצטו להם למעלה לחנפו העיר
 יושבי הארץ כמה שבניי יסחרו אותה והמה הנכרים
 האלפים לא יכלו כלל לעשות המו"מ בלתי בני ישראל
 וזהו שספרה לנו התורה בחוך המעשה דשכס] וכמו
 שאמר רשב"י בשבת [דף ל"ג ע"ב] תקנו שזוקים וכו'
 והכל לטובת עצמם דורשים ולא לטובת ישראל והא ראוה
 שנמשכו תחלת ביאתנו אללם היה ע"י גלות עיטום
 הרשע והורצן ציט מקדשנו והח"כ מנר השבויים צניו
 לעבדים תחת שרי ממשלתו צערי אשכנז כי היה מושל
 צריפה ומאז נפדו ויפולו בגלות החל הזה צערי צ' (כנודע גם קוראי היריות) וכן היה בכל המלכויות גם
 בצבל וכיוצא אף שאח"כ הטו חסד על א"יה יהודים
 יחודי סגולה כמו למרדכי בלשון ונחמ"י מחמת שבו
 עוצים לו לענה למלכות וכהנה מ"י תחלת ממשלתם
 על ישראל היה ע"י שיבוש נצרכוגר והורצן הצית ראשון
 וכן כיוצא. וזהו שאנו מבקשים מלפניו ית' ארצת מלכויות
 נדוש נא (ואין להשרים שלהם ללמד זכות בשביל עוצות
 קלה שעשו לפעמים לישראל מ"י) צמדותך פעולתם
 כצראשונה (כאשר תמדוד פעולתם כחלבה וראשונה
 מה שעשו בגלות צבל וכן בגלות אדום אז כדאי יגיע
 להם כפעולתם שנדוש אותם) ויקום מלכות שמים צ"ב:
 ט. א"י ארצת מלכויות נדוש נא צמדותך פעולתם
 כצראשונה. להנה נודע מהמדרש תנחומא
 ומוצא צבני"ש כ"פ שלישאל מהני תשובה ולא"יה לא
 מהני תשובה מפני שהישראל צעלם לצבט טוב לפני
 הש"י ע"כ מהני תורה למקורם הטוב וא"יה צעלם רע
 לצט גם צראשונה ע"כ לא מהני להם תשובה וזהו שייסד
 הפייטן ארצת מלכויות נדוש נא (היינו צעד הרעה
 שעשו עמנו וצעד חטאתם וזדונם וא"י שיוכלו לעשות
 עוד תשובה ולמה נדוש אותם ע"י קאמר) צמדותך
 פעולתם כצראשונה (שפעולת"ם כרע היא רע צעלם
 וגם מעיקרא ומראשונה ע"כ לא מהנו להם תשובה
 כמ"י):

י. בפרשת פדוש שחל צפי ויקהל פקודי (צבוב
 השנים), צפרשתן (ל"ה - כ"ב), ויצואו
 האנשים על הנשים כל נדיב לצ הביאו חת וזם ועצבת
 וכזמז כל בלי זהב וכל איש אשר הניף לבו תנופת זהב
 לה, נודע תמיהת הלשון לכאורה ויצאו האנשים על
 הנשים וגם כי דיברה תורה צבל מקום בלשון נקיה

פנימיות ודיבור של הקידוש הוא צחי מקיפים וכו' שם
 זה הכלל כי כל דיבור הוא המקיף עי"ש ונודע ג"כ
 בהלרר"ל כי בגלות מלרים צחוש הזה נעשה פס"ה
 פ"ה ט"ח שגד אז היה צחי נאלמתי דומי וזו נפתח
 הפס לדבר וכמו שפירשתי בהפטרת פי וארץ צמפלי"ת
 מלר"ם שנשארו את שללה וכו' וקך אתן פתחוי"ן פ"ה
 צתוכס היינו הרמז שצמפלה מלרים אז צה פתחוי"ן פ"ה
 צחי פתחוי"ן פ"ה, וזהו י"ל ענין ישועות צו מקיפוי"ת
 היינו כג מקיף הוא צחי דיבור וצחוש הזה ה"י גאולת
 מלרים וחג הפס"ה צחי דיבור פ"ה ס"ה כמ"י:

ז. א"י (באופן ז') ענין מ"ש ישועות צו מקיפות
 ומנו מתחילות והוקפות, כי נודע אשר דבר
 מרובע י"ז לו צבול וזוית היינו סוף ה"דדים משח"כ דבר
 מיקף ועגול אין לו סוף כי הוא סובב לבלי תכלית והנה
 גאולת מלרים היתה גאולה שרשיות וממנו יחד ממנה
 פינה שיש לנו גאולת עולם צ"ב (ועמ"ש במאמר הגדתא
 דפסחא צ"ה כמה מעלות עוצות) ע"כ דומי כי היא
 ישועות צו מקיפות (צחי היקף ועגול שאין לו סוף
 והפסק רק סובב וכולך תמיד כן המה הישועות היינו
 שאין הפסק להם רק) ממנו מתחילות והוקפות (שבאשר
 החלו בגאולת מלרים כן יהיו מוסיפים והוקפים והולכים
 תמיד צלי הפסק רק סובבים והולכים צלי הרף).

וי"ש להבין עוד קלה הנה מקיף וסובב אין לו סוף
 ותכלית ע"כ הוא דבוק "צחין סוף" ית"ש וממנו
 נשפע הישועות (בכולנו"ת צצחי מקיפוי"ת) צצחי
 הסובב כמ"י משח"כ המרובע יש לו נדדים ותכלית לכל
 נד ע"כ (צפרשתן) קרינו היום צחפן המשפט שהוא
 מכפר על עוון הדין והיינו צכג ז"י"ד י"ז נדדים הצע"ד
 ע"כ נאמר רצו"ב יה"י (כפול) משני ה"דדים רצוב אכן
 הסובב אין לו סוף צצחי ישועות מקיפות כמ"י וזהו
 יש להבין ברמז (צפרשתן) ויחליו יהיו תמים אל ראשו
 אל העצמת האחת כי ענש"ת הוא מקיף עגול וסובב
 היינו צלי תכלית ישום נד רצוב והיינו סכנות המבטן
 היה לתכלית הנראה רזון העצמות אורות המקיפים אל
 ראשו אל העצמת האחת הא"ם היחיד ית"ש:

ח. עוד שם צפוי"ט מוסף פי החדש. ארצת מלכויות
 נדוש נא צמדותך פעולתם כצראשונה. ו"ל כי
 הנה המלכויות צמנינו נוחים חירות קלה לישראל וחירות
 הרצה לעוברי רזוני ית"ש מישראל ובאמה צידוע
 שעשו שונה ליעקב רק רריכים המה לנו אז כדו להחזיק
 צידם צענינו הנחירות לבתי עלזס המדינה וכיוצא וגם
 כי ישראל צקיא"ס צעי"ט משא ימתן וישבו בארץ ויסחרו
 [כמ"ש (צראשית ל"ד - כ"ה) צשכס כן חמור שדיבר
 אל בני עירו האנשים האלה שלמים הם אחנו וישבו
 בארץ ויסחרו אותם, ולכאורה הוא פלא דמה זה סופר
 להם למעלה לחנפו העיר שיאחזו לו ע"י להמול בשרם
 כי ממ"י אם נמלא מו"מ לעשות בעירם מדוע לא יעשוהו
 הם בעצמם ויניחו לחנשים אחרים רחוקים לעשות המו"מ

הרופה וכולל עם הנשים וגם התרגום הווקלום לא כי עם נשים רק יעל נשיא ותמכו המפרשים. ומכו הכונה לרמוז בזה י"ל כי בנה לירוף החדיש ניסין הזכר הצעיר. הוא יקויק כסדרן צריח ישמחו השמים ויגל הארץ. והנה צפטיה (שער הפורים) כי טעם הסכמה המן למור הגזירה על ישראל בחוש הזה יותר משאר הדשים מפני כי י"ב חדשים הם נגד י"ג לירופי הוי"ה והוא חמש הזה אשר לירופי קוקיי אשר הזכיר המן זה השם צהיפך צריח זהו אוננו שובי לי [ח"ש צמגלה, צחדש כרששון הוא חודש ניסין בשנת שהים עשרה שנה וכו' הפיל פור וכו' ומחדש לחדש שנים עשר הוא חמש חדי"ר הוינו מרים כל דרגון הוא חמש ניסין שהוא בולו ישר יקויק רלכ המן לכשיצד היו על לירוף שהוא בולו היפוך צחדש חדי"ר כנו]. ואסתר רלכ להמשך את הרחמים והזכירה יקויק ביושר יצא הימלך והמן היום וקצ"ה הסכים עם אסתר וצדדי ח"י רחמנות לישראל וגם לצדי ח"י דין גנוף להמן ורפוא לישראל עבדיה וכהו צלמח לדין נמלא לירוף צחדש רק מסיח עירי ולסרסו צני חתוני (ולא צהיפוך לגמרי) כי בן נמלא בכל חידורי החריזיל ובמ"ח (א) כנו למטה צבגה"ה. והנה לירוף הזה אשר היפוכו לגמרי הוא לדין צעוה"ר צתמו אשר אז הללית מעשה הכ"ה צעני החורצנות וכנודע שהוא קשה יותר מחדש מנחה חב שנמתק ונלחו השני מטיי וזילך (ע"י חזיו השני של לירוף צלכ שהוא י"ק) וצלמח רלכ זה המן המכשף צחדש קוקיי כזה יהיה הריסה לשונאיהן של ישראל כמו שבוה צלמח צחדש חמוז שצקטה הטיי והחומה והש"י שפך הממו על עלים ואצנים חבל ארס עם צני לא פלחם ולעד יהיו קוימים, והנה אז צחד"ר נכסף לירוף נוכחדש שהיה כסודר החדישים (מנחה"ל מניסן ושר לגמרי ושר הד"ש ח"י"ב ספוך לגמרי) קוקיי ונעשה קוקיי (הוי"ה מסיח עירי ולסרסו וכו') כנו מהמנות חסידים, חרי והחדש אשר נהפ"ך להם מוגרין לשמחה ומחז"ל לוי"ס טוי"ב הוינו כח החדי"ש צעלמותו וירופו צגם הוי"ה ציה נהפ"ך לעופה לירוף ממה שהיה מקודם ספוך לגמרי כמו לירוף חמוז שנעשה יגון ואנחה ר"ל עד ירחם ה"י עלנו ה"ב וכו' חמוזין לשמחה מחז"ל לוי"ס טוי"ב

(א) הג"ה הן אמת שבשעת"ה ובפצ"ו לא נמצא כלל הצירופים לחדישים רק במשנת חסידים בתנה ובחזאי עפ"י כתבי האריוזיל אשר מצא שתי בידו בכוזבים וכן בחדש אדר ב' בזה במשנת חסידים הצירוף שהוא כפי הסדר קוקיי ונמתק על צירוף בית צירתי ולסודקה בני אתנו ע"ש ופ"י הראב"ד לפי יצירה (פ"א מ"ב) כי הילקוי הצירופים ליי"ב המולות של החדישים אך בשינויים רבים כי השם קוקיי הוא שם במל בתולה שהוא בחדש אלול וכן ממילא בשאר החדישים כמה שיצריהם. וצ"ע.

ונלנו עייז מנזרת המן עיי עומק בונה היוצר צלחיה יח"ש והחושב מחשבות לעופה ישראל עם קריבו והפך לירוף מחדש חדי"ר צבזיל זה והלירוף קוקיי נשאר על חמוז שחוחות הנוקצין על הדבוריין וכו' רמוז י"ל ביוחאל (ח"י י"ד) ויצא חותי אל פתח בית כי שער הלפטיה והנה שם הנשי"ם יושבות מצרי"ת את החמוז. כי הנה כתיב (ירמיה ח"י י"ד) מלפנין תפתח הרעה למודנן וירשלים וציה כי כמו שכוונד הנבואה לושפיה, ועיי חותיות הנוקצין שהם למעלה מן הדבורין עייז נעשה בכפ"ה לדורות והלכר צחדש חמוז עיי"ב הנשי"ם מצרי"ת את החמוז. וכו' נעשה בכל עיי חפ"ה הידוע צמד"ר שמשו בעיר ואין לך כל פקודה ופקודה שאין צב וכו' צפרט חורצנות ציכתי"ק ומזוחר צוה"ק לעומת זה וכו' צב"ה מלכ"ה ח"י ועייז נעשה מה שנעשה צעמ"ה הוא וכו' והמ"ה היה ג"כ צניו חמוזין שגשג"ר הלוחות עייז וגרם חורצן ציה המקדש וימשך מהלירוף דהמוז כנו, וכו' יש לומר מה שאמר פרעה (שמים ח"י = ב') מי הוי"ה אשר חשמת צקולו היינו מי (חרי"ה) הוי"ה חיה לירוף הוי"ה כי המה ילאו צחדש ניסן שבלירוף ישר חונם יש לירופים שהם מורים דינים ומשם יהיה וינקחו של פרעה שלא יניחם ללחח חפשו וכו' שאמר לא ידעתי את הוי"ה היינו חיה לירוף הוי"ה הם רזים ללחח צלחה חדש לא ידעתי, כי עיי"ב) ואת ישראל לא חשלה (כי חזיו חבל להמליח צירוף הנבואות של חיה חדש אשר לא חניחם ללחח) כמו. והלירוף הלא רלכ המן צליר"ר רק הש"י הפך עלמו אז ונקויים והחדש אשר נכסף מיוון לשמחה יונחלל לוי"ט כנו. והזכ מוזן עפ"ימטי"ב צספרי הראשונים י"ל שאלו הם חדישים תמוז וחב הם חלקו של עשו (עד ירחם ח"י ציי"ב) חונם ח"י"ב מטיי וחילך נמתק כמו רק חמוז נשאר כנו (ובקרו"ב ביהנו ירחם ח"י). והנה העמלקי חמוז נכד עש"י ושורשו וכו' רלכ כי צחדש כזה אשר לירוף הוא הפוך לגמרי אז יהי שליטתו חיו יהיה החדי"ש חלקו (כאשר חמוז חלקו של עש"י כתיב מהראשונים) והש"ב לאשר כן הוא לירוף צחדש חדי"ר נמלא זה חלקו שבו יהיה שליטתו לעשות כלל חיו וכשי"ת הפך ענין החדש ומחילא לא ה"י אז שליטתו יצוה יוצן צפרשתן מה שהחלנו ויצאו האנשים עיל הנשי"ם כל נדיו לז הציוו חח ונס וצצעה וכוח עפ"י"ד המד"ר צפרשתן (פרק מ"ח) שכלוח וחס וכו' כנו לכפר חטא העגל צחמים חטלו ויחפרקו גזנו חוהב וצחמים חרלה להם הקצ"ה צהבירח למעשה המשכן עיי"ם וכיון עטיי שיתנו חח וחס וכו' נחפ"ר להם אוחו מעשה להנשים ניי שנתנו לצנון המשכן (ולא היה עוד צציה ח"י הנשי"ם ופצות ומצכות את החמוז שירוף השם הפוך ומה גרם חורצן כציה ומהל לעומת זה עסקו צצנון המשכן) ונמלא לריך להיות השם כסדרן קויק הדבוריין על הנוקצין עיי"ב נלמר צפרשתן (כתי פקודי) צו"ס החדי"ש

ימי טובה לבני שיעור ולמזום בני וע"כ בהמשך) החופים
 בו מתקיימת. ומנו מחילות וחוקפות (היינו גם אם
 ירחו קודם הגאולה שיבחר גבורות ת"ו כשהחז"ל נחבלי
 משיח שיבחר וכאשר עינינו רוחות דימינו אלו עכ"ל אל
 ירך ואל יפול לבנו כי אדרבה זהו סימן כי קרב הקן
 בעב"י וכמאמרם ז"ל (במגילה י"ז ע"ב) מלמדה נמי
 אהחלמה וגאולה הוא. וע"כ נקט לשון מתקיימת. ומנו
 מחילות וחוקפות. שהוא לשון גבורה ומקיימת כי
 מנו מחילות בדרך גבורה נחבלי משיח וכנ"ל וזהו
 אהחלמה וגאולה המוך לכיחם בית דוד חבל י"חמוסים
 בו" ומחכים לזיחחו "מתקיימת" יתחזק עוד אמונתם
 ובעתהם ע"י כי קרובה ישועתנו לזכר ומתוך לרה
 ומלח פדות ורחמי ציונת ג"ל צ"ב וזהו ישועות בו
 מקיימת בני:

ג. חדש ניסן מחלו עליה. וזהו ע"י צבני יששכר
 (מאמר ראשון הוא ארת ד') בענין פס"ח
 שהכונה בהחז"ל פס"ח פ"ה ס"ה הנח בעלמה הכי
 (מפ"ה) ולא נכתבה כי מלח הקרבן פסח בעליה נח
 מדה נולדות חל לפני גזרה נאלמה וזהו כי נזכר
 עליה נח"י רחל לפני גזרה נאלמה וזהו הכי אחרונה
 תורה שבכ"פ לפס"ח בפ"ה ציונת מלחם עכ"ל ע"י.
 ויש לרמז צמח עליה שהוא ע"ל (היינו יה"ו צמילוחו
 חלפ"ן גי ע"ל עם) ה"י (שכוח ה"י אחרונה פ"ה המספר
 ציונת וזהו מדה מלכות בני) ומלח פ"י יה"ו צמילוחו
 עולה ע"ל כי הם צמילוחו ומזון עז ומדוה במקומו
 כביכול משל"י ה"י אחרונה רק כשעוטה רומח כי עדין
 היא נגלות כביכול אינה צמילוח ובעת אחרונה מצות
 בעלם כביכול ורביען לתקן בתשובה שלמה להקיימה
 מעשרה בעת זמן חירותנו בחדש ניסן הלו כיה"ר ציונת
 ג"ל צ"ב:

יד. עוד י"ל (ציונת ה"י) על הפיוט החדש אשר
 ישועות בו מקיימת. כי הנה אמרו בתנ"ך
 (פס"ו) חן וישי"ת אלף ליונת הנשיה (ע"ן לעיל ארת
 י"ב) חמנה זהו ישועה כוללת לכלל ישראל חן ישועה
 אחרת זולת הגאולה שלימה צ"ב חבל פטרות גרבי עמך
 בני ישראל מרובים בכל פרטיהם לכ"ה ואחזי כפי
 משאלתו הרבו הנהוין לשעתו וישועתו ובהמשך הזה נגאלו
 ועתידן ליגאל והוא ישועה כוללת לכלל ישראל הוא
 ישועות בו מקיימת היינו כוללת וישועה כוללת הוא
 הגאולה החדש הזה כיה"ר ציונת:

טו. בריש ר"ה. בלחז בניסן ר"ה למלכות ואמרי
 בנימי ליש אלף למלכי ישראל חבל למלכי
 אר"ה מתחברו מעין י"ל הרמז צ"ה היינו בני יחובע
 דסקוקין בות"י צ"ל גם צ"ה ואלו דוקא בדבר הלכה
 אלף גם באגדה פסקי ער"י צפונות ר"ה זר"י כמו
 סלפס הרבה צ"ה צפ"י שמחת החג על הגש"פ) ציונת
 עתידן ליגאל וזהו ראש השנה למלכות ישראל
 דייקא שמשוה המלכות למלכי ישראל היינו כנסת ישראל

הראשון בלחז לחדש תקום את משכן חבל מוכד וכוונם
 המשכן בראש חדש ניסן דייקא שבו הטי"ס כסדרין
 וזהו שפיר ויבחו האנשים ע"ל הנשי"ס (שבדבורין
 היו על הנוקדין היינו יקוי"ק צ"ח ניסן זה גרם ע"י
 שתיקנו חטא הירושלמי שמה שהצ"ח) כל נד"ב לב חס וחס
 ועצמה ורומח לפיקון בני מהמדרש רבה. וזהו יונן
 הרגומו שחרגם גצרי"ה על נשי"ה שזה חן הפ"י כשעו
 ועפ"רש"י עפ"י האנשים עם הנשים ולפ"ד ורמז בחרגום
 ג"כ על בני:

יא. בקרא הפרשה שלפני ניסן פרשת החדי"ש סחם
 ולכאורה כל ימי נקרא חדש גם אייר
 וסיון וכו' ולא ניסן דוקא רק שניסן הוא ראש חדשים
 ולא חדש סחם (הגם ע"ל שנקרא על שם שקורין בחדש
 הזה לכם נ"י"ת טעמה צ"ע) ונראה כי הנה ציונת הירושלמי
 יקוי"ק שם נח"י"תו הוא שם המלך כביכול שהוא גוף
 החלן כעוד במקובלים הראשונים וע"י שפיר אורה
 והוא כולל כל י"צ לירופי הוי"ה שם יקוי"ק (צ"ח
 ישמחו יחמיו יחגל יחלק) הוא כולל יחד לאשר
 הוא שם המלך שורש כולם ע"כ מאמר ציונת החדי"ש
 הי"ה גם ראש חדשים היינו שהוא כולל כל הי"צ לירופים
 וחדי"ש כשעו י"ה (כאשר נחבנו זהו לקמן לחדש
 אדר שני עממחז"ל מיסמך גאולה לגאולה עדין לענין
 אדר כי היינו שגם האדר שני דומה כעין זה שהוא
 צבונות ליריבין לכלול כל הי"צ לירופים ע"י"ס) וזהו י"ל
 כי חדי"ש עולה ע"כ שהוא גי י"צ לירופי הוי"ה ע"כ
 שפיר רמזו שנקרא ניסן סחם חדי"ש גי י"צ פנימים
 הוי"ה שכולל כל הי"צ לירופים בני חכו החדי"ש הזה לכם
 ראש חדשים כולל כל החדי"ש צ"ח ע"כ נקרא בחדש
 סחם ונקרא ניסן ראש חדשים ימן שהוא כולל והשם
 יקוי"ק הוא שורש וטיק"ר כל הירופים וע"כ נקרא שבת
 שלפניו פרשת החדי"ש סחם בני:

יב. עוד י"ל (ציונת ה"י) ע"ד הפיוט החדש אשר
 ישועות בו מקיימת. כי הנה אור מקרי"ף
 הוא גדול יותר לבני שיעור כי חן שיעור להפסד הדיקף
 [דע"י פ"ה סוף שער השחללות י"ס דרך עגולים במעלה
 החור מקוף] והנה ימות הנשיח כ"ב יח"ה אר"ף ומ"י"ס
 אשעיטו ואלהו ציטעתי וירושלמי מדברי הרוח"ה שאין
 יהיה זמן לקום שמתו עינתו צח"ך השיה חלפי
 שני שהמה קרוב להגמון והגלות נהארך כ"ב בעו"ר
 וע"י ח"י שיתרבו ומו טובה וישלמו זה ע"כ יהיה ימות
 המשיח ארובים מאוד משל"י ימות הגלות מלומלומים בכל
 ענינים ולעומתם הימים שלאחר הגאולה ארובים ועודים
 בכל ענינים והוא צח"י אור מקוף אשר יאיר עלינו יהיה
 צלו למנוח, והנה ימי ניסן שעתידן ליגאל צ"ה
 כשהחז"ל (ר"ה י"א). ע"כ הוא החדש אשר ישיע"ה
 (כמאמר התנ"כ"י [פרק כ"ן] חן וישי"ת אלף חלף ימות
 המשיח והוא חדש הושוע"ה כי חן ישועה אחרת בעד"י
 רק הגאולה שלימה והוא חן בני מקיימת בהחז"ל

מלכות בית דוד צ"ב ולא למלכי א"י עוד וזניסן מנין הכתעוררות רק על הגאולה שלימה צ"ב שתהיה בחדש הזה ויתמני רק מלכי ישראל למליכה ולא מלכי א"י כמו שהיא בגלותנו וז"ש ולמלכי א"י מתשרי מנין היינו צ"ב יש עוד אחזה לה"י שרים צ"ב קתדרתין (כתי"ש בזה בארובה במאמרינו הקטע בשופר עיי"ש) מה שא"כ זניסן הוא רק למלכי ישראל בלבד כנז' כי"ר שחשוב המלוכה לנכס"י בצ"א. וע"כ י"ל קורין הנשיא צ"ח ניסן משבע יהודה נשיא נחשון בן עמינדב שקפץ לחוך הים במס"ג ועי"ז זכה הצניו יהיה למלכות בית דוד והוא זניסן עתידין ליגאל שחשוב המלוכה לבניו כנז'.

ובזה שכתבנו בפלוגתא ר"א ור"י אם נתשרי או זניסן נצרה עולם והנה הכלית צריחה העולם היה בשביל העתיד צביאג"ל צ"ב שאז ישמה ה' במעשיו ע"כ ס"ל לר"א כי נתשרי יהיה הגאולה וכן לר"י זניסן כמו צריחה העולם חמם זכו חלוי בתשובה כמ"ש הרמב"ם (בהל' תשובה פ"ז ה"ה) שאם ישראל עושין תשובה מיד גאולים ועי"ז ידו כל הדוים ומה כחנז כי יתחל לזה גם אם נתקן בתשובה הלל חניכו נפשי מין הפושעים והמורדים והכופרים צסוף וימיא חלון והמה בודאי כל צחיה לא ישובין וי"ל שזכו רק כשיצא הגאולה נתשרי מה"ד ע"כ לריך תשובה צע"כ מה שא"כ פשתהיה הגאולה זניסן מדה הרחמים יגאלו גם בלא תשובה (ויקויים דברי הרמב"ם עפדח"ל גם בתשובה של לדיקי הדור האמתיים יספיק זאת להגאל) וזכו לשיטתם צסנהדרין דף ל"ז ע"כ פלוגתא ר"א יר"י דר"א ס"ל רק אם ישראל עושין תשובה גאולים) היינו לשיטתו דר"א דנתשרי עתידין ליגאל ואז צע"כ לריך תשובה כנ"ל ור"י ס"ל דגם בלא תשובה צע"כ יגאלו יכתי"ש והיינו לשיטתו דר"י זניסן יגאלו צ"ב על כן יגאלו גם בלא תשובה) כנ"ל וגם יתאחדו הדברים עם מה שחז"ל בתקוני זוה"ק כי אם תהי הגאולה נתשרי תהיה בגבורה קשה ואם תהי זניסן יהי צרחמים גדולים חקבלך והיינו לשיטתו כנ"ל צחי ר"א בגבורה קשה הקדושות של תלמידי צ"ש [ועיי' בדברינו בד"ס מה"ק אוח נ"ג נ"ד ר"ה] משא"כ לר"י זניסן עתידין ליגאל שהוא צחסד וצרחמים כנ"ל:

טז. הצירוף מחדש הזה יולא מר"ם מהכ" (דכ"א, ט"ז ל"א) ישמחו השמים ותגל הארץ וי"ל כפשוטו עפ"ד המדרש ישמה ה' במעשיו, שמה לא נאמר, חלא ישמה, תלמד שאף הקצ"ה לא שמה עוד בעולמו, וישמה (כצ"בול, הקצ"ה רק לעתיד) במעשיו. וזכו כיון שזניסן עתידין ליגאל ע"כ יהי אז ישמחו השמים ותגל הארץ שימחה כצ"בול יושב צשמים במעשיו התחתונים ותגל הארץ צצ"א:

יז. ומכיון היום הזה ר"ח ניסן שהוא נשיא נחשון בן עמינדב למטה יהודה (כנ"ל באות

ע"ו) כי זניסן עתידין ליגאל כנ"ל והוא חדש הגאולה. וידוע באגרא וכלה (פי פקודי) צסם החזה מלובלן רצי הקדוש זללה"ה זי"ע כי כל יום מ"צ נשיאים הוא כנגד חדש מ"צ חדשי השנה היינו יום א' ר"ח ניסן כנגד חדש ניסן כולו ויום צ' כנגד חדש אייר וכן כסדרן ופי' בזה ע"כ"כ ביום החדש הראשון בלחד לחדש עיי"ש והוא כיון שהחודש ניסן מסוגל ומשודר לגאולה נמצא כי יום א' (ר"ח) כנגד החדש כולו כנז' ע"כ צו ביום נשיא שבע יבודה הוא דוד שיצא ויגאלנו צ"ב:

יח. בו ציוס (צ"ח ניסן) נעלו עשר עטרות כפירש"י (צ"ב צמינו) צסם סדר עולם י"ל רמזו על כי מלכות בית דוד ימליכוהו צו ביום להשיב המלוכה צביחה גל"צ וב"ל וזכו עשר עטרות שהוא מדה מלכות עטרות היסוד עשר פעמים שהוא שיטור קומה של עשר וגם "עטרה" היינו "כתר" היינו מדה מלכות צמלוכה וטובה צקומה שלימה עד כתר שהוא מדה עשירית למעלה ונכסוד וישא עת"ר מלכות צראשה סיכוי מלכות בית דוד בהתגלות משיה לדקנו צצ"א.

גם רמזו שפיר למבין בלשונו הקדוש של רש"י שם (כנודע מ"ש הראשונים כי על שיפת דיו של רש"י לרובין ליבצ ז' נקיים צעברה) מ"ש שחוקם המשכן צו ביום זנטל עשר עטרות הצנויים בחדר עולם עכליה היינו כי הקמת המשכן צחי ועשו לו מקדש וסכנתי צחוכם להקים מדה מלכות להיות סכינתו ית"ש ציגור ונטל עשר עטרות (י"ם עטרת היסוד מלכות כנ"ל בסיד וישם כתי"ר מלכות צראשה שצ"ז נהשג צחי קומ"ה שלימ"ה [שחוק"ם המשכ"ן כנז' מלשונו] צצחי עשר פעמים כנודע צמקובלים וזכו השתלשלות כל העולמות ממלכות לכתר צ"ם בכל צחינה וצחינה וז"ש) השמויות צסד"ר עול"ם (כי כך הוא סדר צריחה והשתלשלות כל העולמות עד עול"ם הזה צצחי אור ישר מחסדו ית"ש בעליון צצחי זניסן נצרה העולם) כנודע:

יט. (לפי' הזריע שחל צו פי' החדש) אמרתי על המסורה צ"פ מקור ועברה ממקור דמיה (מקר חסר) צמקבלות צרכו ה' חדי ממקור (מלא וז"ו) ישראל וי"ל כי רומז שפיר על החדש הזה ניסן אשר צי היה הגאולה מזרים אשר משם צח מקור ישראל שהוליא הש"י ע"י משה וזכהו ונגודע מכהארת"ל שהוליאם מכיר הברזל ומקוקן ה' מהגלות הקדושות שנחפזו צנלוני קרי מאדכ"ר ואם צחו צכור הברזל צעבודה קשה ובעונו וצליצון עד שילאו מהם בקדושה וטברה האומה צמי שהוליאם מערות הארץ מזרים ומחמת שהיה הגאולה צפחה פתאום שנגדל הז"א ע"כ חח"כ חזרין כמותן צימי ספ"ה"ע וצריכין לעבוד צספ"ה"ע עד חג הצצופות צתיקון השם מ"ה שהוא צסיד ד"ם חדם להכניס ריצוע חק"י"ק צגי ד"ם צחוך השם מ"ה וצסוד צ"פ ד"ם יאומר לך צדמייך חיי כנודע בכל צסידור הארצ"ל באורך וז"ש המסורה ועברה ממק"ר דמ"ה

ואנחנו נאמר השיבונו ה' אליך (מקודם) וגשבה. (איכה ה' - כ"א) אמנם בסוף יהיה צדק הזה המעמד לגאולה כשארז"ל (צרי"ה י"א). בניסן עתידין לגאל צ"צ שהוא ית"ש יעשה למען כבוד שמו וישב אלינו מקודם ויגאלנו וי"ש ישמחו בשמים מקודם (ואח"כ) וחגל הארץ בענין פיוס ההשגבה בשמחה עכ"ל. ויש להוסיף צוה סיום והמשך כפי "ויאמרו בגוים ה' מלך" היינו מדוע יהיה כן הוא רק בשביל כבודו המוחלט בגוים ויהיה לנו צ"צ לגאלנו בשביל זה כדי שיכירו כל הגוים יושבי תבל כי הוא לבדו ית"ש מלך על כל הארץ וי"ש ישמחו בשמים (מקודם. וכד' אלתר"ר ז"ל) וכי ויאמרו בגוים ה' מלך (בשביל זה יהיה כן) כנ"ל:

בב. בפיוט מוסף, הנה זה בא לפרקים, לגאול רלוים מארקים, כפי הפשוט שאז בניסן בא פרק הגאולה בחדש הלז רלוים (בגלות) מארקים (מלכי האומות והמדינות) עכ"ל, אמנם יפלא הלשון לפרקים לשון רבים וכוא לינו רק גאולה ה' העתידה שלריכין צ"צ (כי גאולה יעליה צוה שני היה באליל כמזוהר צ"צ) אמנם נראה כי בכל שנה בא בחדש ניסן ישועת הגאולה כללית או פרעית וישועת הגאולה בא לפרקים רבים בכל שנה עד שיבא לטה"ז הגאולה שלימה בהתגלות יוצאת בן דוד צ"צ בצחי פדות שלימה לעמו שכבר שלחו ית"ש הפדות ועד שיבא אללנו תכלית השלימות (ע"י התשובה שנעשה וכדעת הרמב"ם בה"י חשובה) אם נגאל גאולה שלימה ייבא ויתגלה משיח לדקנו צ"צ:

בג. בפיוט מוסף פי החדש) ארבעה ערכים אשנה. ספור מסות פרהי שוכנה. כאשר שמענו כן עיד היש גא וכי י"א צפי המחזור היסן הוא ארבעה ערכים (הם ד' פרשיות) ספור מסות (נדבות) פרחי שינה (ישראל) ולריכין להצון כי נדבות ישראל הם רק בשבת שקלים (שמשמיעין ע"הם) וצפורים ומה ענין ניסן ופי החדש הזה. י"ל כי זהו הזמן ניסן העלאת הנלויות כנודע מזוה"ק ומיה"ר שאומרים אחרי קריאת הנשואים ציינו ניסן וכל אלז הדי פרשיות כוללים צפי החדש שהוא ראש לחדשים ולתכלית הגאולה צ"צ בניסן וי"ש ארבעה ערכים (ד' פרשיות כנ"י והכל הולך אחר החזים צפי החדש) וכי ספור מסות פרה"י (רפ"ה נלו"י"ן) שוכנה (של ישראל) היינו מה שמעני הנלו"ין בחדש הזה במסת עבודתם ודקתם וזכי לתכלית השלימות כי צוה תלוי הגאולה צ"צ בהעלאת הנלו"ין כנודע:

כד. עוד שם צפויט הנו' צד"ה ולירושלים מופת הוחק צו כסות, מעין כל חי להכנסות, נקמות אשר בלב מכוסות, נחכנו כמזכר זה היות עוכסות, שה לבית אבות מנות במכסות, סבות עליו ארבע כוסות, ארבע טוסות כבמחזה וכי. הפי שם פשוט ובמפרש מפורש דגאולה שלימה צ"צ דכירושלים יהיה דהנקמות שנא' (ישעי' ס"ג - ד') ויום נקם בלבי יתגלו בחדש ומזכר הזה צ"צ. אמנם יש לעורר דהנה במפרשי הגדה

(שנעברו החרין דמים במקור"ן במלרים ולהיות אז עדיין במקום עומאת מלרים כנ"ל ע"כ נאמר ממק"ר חסר וא"י שהוא הז"ה וזילוחתן נהקן הדמים ונעשה מהדס טמא דס עהור כנודע בהארז"ל וי"ש) במקלר"ת צרכו חלקים אדני ממקור"ר ישראל (שהז"ה ית"ש את מקבלות ישראל ואפי' עוצרים שבמעני חמן אמרו שירה על הים צול"י"מ במשחחז"ל [כוסה ל:] ודרשו עה"כ הלז במקבלות וכי ממקור"ר ישראל צחוק העיבור שהיו במלרים חלת גו חלת צחי עיבור עד שנגלה הז"ה. צעת הגאולה כנודע בהארז"ל וי"ש) ממקור"ר ישראל מלא וי"י. שהוא ז"ה. שאז זילוחתן נשלים הז"ה להשלים למקור דס ונעשה חל"ם כנ"ל וי"ש ממקור"ר ישראל שנקרא ז"ה כנודע והבן. [ועיי' מ"ש על מסורה הלז באופן הפשוט צחי חיים ושלום פי תזריע]:

כז. א"י הענין צפויט החדש אשר ישועת צו מקופי"ת, עפומש"כ כדבור הקדום וצחי חיים ושלום עה"ת כתבנו על המסורה ועברה ממק"ר דמים ממק"ר חסר ואידך במקבלות צרכו ה' אדני ממקור"ר ישראל מלא היינו כי כשהוא מק"ר (חסר) דמיה היינו רביעית דס שצאדס לורכי עלמו. משא"כ במקבלות (שכונחו למקבלות ישראל) צרכו ה' (שיחקדס שמו ית"י. אז) ממקור"ר (מלא) התכלית להמקור כונחו לכ"י מלא וא"י צחי ישראל וכמו שצארתו שם צחיים ושלום וי"ש הפיוט החדש אשר ישועת צו מקופי"ת היינו כולל"ת שאז התכלית החדש שבו נגאלו ועתידין להגאל צ"צ וכוא רק לכלל ישראל יהיה לרכי כונחו צחי מקיפות כוללות כנ"ל.

ובזה י"ל מ"ד צש"ס שצח (קמ"ז ע"ב) ר"ה צן ערך חיקלט להכס חיימשין צחריכו (בתלות היון והרחי"ה הגשמיות) חועקר תלמודיה, כי הדר אחת קס למיקרו צספרח צעה למיקר"ה (שמות י"ב) ההד"ש הז"ה לכ"ס אמר החר"ש ה"ה לז"ס, והכל המבו מדוע טעה דוקא באלו התיצות כ"כ לומר החר"ש היה נכס וי"ל כי זהו פי החדש לצקס רק עונת כ"י צווא ניסן חדש הגאולה וכאשר נמשכים אחר האות לבו הפרשיות לכ"ה וא"י אז במקום החדש הזה לכס (לכלל ישראל לעובדכס ולישועתכס כמזוהר צמד"ר בא) אמר החר"ש ה"ה לז"ס היינו סתימין לז"ה חר"ש כל ישמע ויצין מלער ישראל רק לתאות נפשו ועונתו [ויזכו היה רק פועל דמיוני אלל התנא הקדום ר"ה צן ערך שאירע לו כן למען ללמוד מוסר מה יעשו אחזבי קוד המון צ"י שלא ימשכו לעונה נפשם רק לעונת הכלל ישועת מקיפות לכ"י בחדש הזה צ"ה]:

כא. הצירוף מהדס הלז יולא מר"ת ישמחו השמים ויתגל ה'ארץ ועיי' מ"ש צזה לעיל (אות ע"ז) והנה אלתר"ר הקדוש זי"ע הגיד צוה כי הנה הויכות הוא צון כנסי"י להקב"ה כצובל שהוא אומר שצבו חלי (מקודם) יאשובה אליכם (מלאכי ג' - ז')

כי מזה הרצה ע"מ שלמדו רז"ל (צ"ר פי פ"ה) ד' כוסות מדי לשונות של גאולה והולאתי והלאתי ולקחתי הלא יש עוד לשון ייובחתי וכתבו דזהו קאי על לעמוד ב"ב והבאתי אתכם אל הארץ וגו'. (שהקבי"ה יגאול אותנו כביכול ע"י משיח לדקנו) וע"ז כתבו דעל קן הכוס המישי היא כוס של אליכו היינו שאז יבא אליכו לבשרנו ולגאלנו ב"ב (ו"ש צפ"ט בהמישי הלל הגדול ישחנם היינו הכוס ההמישי צמחת הגאולה

לעמוד ב"ב אז יאמרו הלל הגדול האמיתי והשלם) ולפי"ז יוקפה לכאורה מ"ש רק ארבע כוסות הלא אז יהיה חמשה כוסות (כוס חמישי כמ"י) וצ"ע דהפיטון הקלורי לא ס"ל כדעה המפרשים המ"י וס"ל דגם לעמוד יהיה צ"ח הפסח רק ד' כוסות על הקרבן פסח כמ"י וי"ל דהגם דובחתי קאי על לעמוד מ"ע כוסות בזכר לגאולה מזרים ס"ל שפיר דגם אז ל"ל רק ד' לומר ד' לשונות של גאולה מזרים כמ"י וכמוצ"ן:

באמרי חרש ניסן, באבאר שבת הגדול

בו יבואר טעמים לשבח על מה שנקרא שב"ת הגדול" אם כי האריכו כבר ונמצא טעמים לזה בכל הספרים לאין שיעור וערך. אענה גם אני את חלקי בחזרה אשר יורונו הש"י. במועמים שלא נמצאו עוד בס', ואין אדם נוגע במה שמוכן להבירר.

א. טעם אי לפשוט נכון עיין במאמרינו תורת שבת לפי זה שם המלאמי:

ב. ערך ו"ל זזה טפימטי"ב קדוש זקינו בהגרה דכלה (פי פקודי) עכ"כ ביום החדש הראשון בחדש לחדש וגו' והול"ל בקינור בחדש לחדש הראשון וכי טפי"ו המקובל דכה ב"ב ימו ניסן שהקריבו הנשיאים הם כה כללי לכל י"ב חדש כל יום לחדשו וכמו שהביא בשם רבינו הקדוש מלובלין ז"ע ברות קדשו וכי נמלא שום אי הוא כנגד החדש הראשון וז"ש בהד"ש הראשון היינו אותו יום שהוא כנגד החדש הראשון ניסן היינו שהוא כנגד החדש הראשון כולו והיינו בחדש לחדש שכתד"ה, ולפי"ז נמלא הכס שנעשה ביום עשירי לחדש שהוא שב"ת הגדול" אז כשילאו ממזרים ביום כי כמבואר בפרק עולם (שהיה אז י' בחדש חל בשבת) וקשרו את הגדול"י עברנו המטה ומזרים היו עובדים לשה והיו שניהם קבוח ולא יכלו לישראל מחומה ועשו הבכורות מלחמה וברגו מהם ישראל הרצה בלוחו וזו כמבואר במדרש ובטור במקומו. והנה עשירי לניסן הוא לפי המ"י כנגד חדש העשירי הוא שבת והחדש עב"ת מבואר בהפך ויורה קשר גדול בעולם. והנה מבואר בקרניים ודן ידון (פרק ו') סוד טבת לירופו מפסוק (תהלים ל"ד - ד') גדלו ליה אחי ונרוממה שמו יחדיו כי חדש עב"ת הוא סוד העוביה וכי והוא מצעל קליפה כנגדו וכי ובקליפה נדבקים וכי והמה יונקים מהכלל הרע וכי וע"ש נדן ידון ביאור הענין תחמ"ד במספר הכלבים שחתה צעל לפי"ן וגם פי זזה שם לשון התרניים מקבלה אשכנזית בסוד רש"י ד"ס לצעל ע"י כה שבת לעומתו כה הכלבי"ם עו"ש [וע"י בעשרה מאמרות להרמ"ע מפלגו (מאמר הקור דין ח"ג פ"ט) בענין הכל"ב והגדול"י זה

לעומת זה (אשר חסרה תורה כה הכלב גם במחירו כשנתחלקו כמו הגדי ומחיר כלב זכר) הגדול"י שהוא נחלו בעב"ת כמ"י לעומת הכלב שאז בעב"ת מצטלון כה הכלבי"ם ע"י כה החד"ש עב"ת כמבואר בכל הפרק בקרניים כמ"י. והנה נאמר בכתוב (שמות י"א - ה') ומת כל בכוז בדרך מזרים וגו' ולכל בני ישראל לא יחרץ כל"ב לשונו וגו'. ולכאורה יפלא מה ענין הכל"ב לכת"ן וזוה יובן כי יבא משה שיתחיל בריגה זמיתה הבכורות ע"י מלחמות ישראל (כמ"י מהמדרש) ביום י' ניסן שהוא כנגד עב"ת כמ"י ועב"ת הוא מצטל כה הכל"ב כמ"י מקרניים ע"כ נאמר ולכל בני ישראל לא יחרץ כל"ב לשונו ולא יכלו המזריים אז להגיד להם נגד ישראל שלקחו הגדול"י לפסח כמ"י מהעיר והנה בחדש עב"ת יולא הלידוף מפסוק גדלו ליה אחי וכי ע"כ נקרא אז השב"ת שהיה ביום י' ניסן שהוא כנגד עב"ת שבת הגדול"י אותיות גדלו"י וזוה יובן למה שהיתה מיתת מזרים בלוחו וזו י' ניסן ע"ש בע"ז (כ"י ת"ל) והנה יפלא הלא הוא יום עיבה גם דפסח ושברנו ישראל מהבכורות למזרים וגם נבקט הירדן בלוחו יום ולמה אירע בו מיתת מזרים הנביאה שלא היה מים לעדה ע"י מיתתה וכי אך יורמו שפיר כי מרים נפטרה מיתת נשיקה כשאז"ל (מוטיק כ"ח.) והנה מבואר שם בקרניים פרק המ"י סוד עב"ת הוא סוד הטובה והמה בו נדבק בשכינה כמו שמוכח מפסוק גדלו ליה אחי עכ"ל"ה וע"ש צדן ידון פי אחי השכינה הקדושה וגם אחי"י ג"י עב"ת וכיון שנפטרה מרים מיתת נשיקה שנדבקה בשכינה ע"כ היה זה ביום עשירי לניסן שיש בו כה החדש עב"ת לפיכך שהמה בו נדבק בשכינה כמ"י.

והנה לקחו אז ב"י בניסן הגדול"י לקרבן פסח מלכה ראשונה הוא כמ"י עב"ת שקשר גדול"י בעולם

כ"ל תמי יורה, ובאמת היה ע"ז של מלרים העלה וכמ"ס (שמות ח" כ"ב) הן נזכה חושבה מלרים לעניניהם וכבר הקשו במפרשים על מה שאמר משה לפרעה (שמות י" כ"ה) גם אתה תתן בידיו זמנים ועולות ועשינו לבי חלקינו כי ממנו נקה לעבוד את ה' הוא הצמים ועולות שהי בהם ככשים זה היה חושבה מלרים ופסקוין להוליא את הנעדר והחך יקה מפרעה להקריב מהם ונדחקו ליישב, ועכ"פ בלקיחת אוחו מין כבש במלרים (שלקחו לקרבן מה שלא נעדר עכ"פ אוחו מין היה ע"ז שלהם שם) הוא מאוחו ענין שיוכלו להעלות הנילוות גם מבחי מין חושבה מלרים וממנו נקה לעבוד את ה' כמו שאמר משה רבינו וע"כ חולי יורמו בזה מה שרמזנו כבר בלירוף טע"ח גדלו להי אחי וגרוממה שמו יחזיו עפמשהרז"ל בסוטה (דף מ"ז) ילר חינוק ואשה תהא שמאל דוחה וימין מקרבת והנה כל אלו מציאים האדם לרזי עבירה כמו שחז"ל (אבות פ"ג) שיחה הולרים מולאים את האדם מן העולם וכן אש"כ וכו' והנה אח"י ר"ח ילר חינוק אשה רומז בזה גדלו להי אח"י וגרוממה שמו יחדיו שיוכלן לרומם ולעבוד את ה' בילר חינוק אשה שההיב ימין מקרבתן לרזון הש"י. וזהו בחי הגד"י ועל"ה שלקחו מן חושבות מלרים לקרבן ה' ביום עשירי לניסן שהוא כנגד טע"ח גדלו להי אחי וגרוממה שמו יחדיו. [ועיי' בדברינו לחדש טבח אית צי ובמאמר ימו חורה אוח כ"ח], וגם בחדש טע"ח הוא החדש דלמרי במגילה וחלקה אסתר וכו' בחדש טע"ח וארז"ל (מגילה י"ג) חדש שהגוף נהנה וכו' שאלו התגברות התאים ע"כ לרובין לכולנו בקדושה בבחי ילר חינוק ואשה כ"ל.

ג. עוד י"ל טעם ורמו שנקרא היום ההוא (בשעור לחדש) שבת הגדול כי היום ההוא שולטון מלכה ראשונה פסח מלרים מקחו מצעשור לחדש ויקחו להם איש שם לבית אבות שם לבית ואם ימעט הבית מהיות משה ולקה הוא ושכנו הקריב אל ביתו והנה ארז"ל בסוכה (דף מ"ט ע"א) אר"ה גדול העושה לדקה יותר מן הקרבנות גם שם אר"ה גדול גמ"ח יותר מן הלדקה וכן אמרו בלדקה כ"ב (דף ט') גדול המעשה יותר מן העושה והנה במלות קרבן פסח שימנו עליו ויקחוהו לאנשי ביתו וגם לשכינו וה"ז גמילות חסד שהוא גדולה מן הלדקה שגמ"ח הוא צין לעניים צין לעשירים ועושה גמ"ח עם שכנו שיש לו חובלים מועטים וכו' והם מלטרפים לפסח אחד וזהו הוא הגמ"ח וכיוצא וה"ז בק"פ עושה ומעשה והנה לדקה גדולה יותר מן הקרבנות ע"כ שפיר ביום ההוא ראשית המלכה שולטון ליכנס לכניפי שכונתו יח"ש במלוחיו בוליי"מ הוא מקחו מצעשור לחדש ולמנות על השם שהוא גמ"ח כמו שגדולה מן הלדקה ולדקה גדולה מן הקרבנות שהוא הקרבנות ביום י"ד במלך היום ההוא ללקיחתו ולמנות עם שכנו והבט כי נמנין על הפסח עד שיפסח מ"מ

עיקר התחלת המינוי בעת לקיחתו כפעט"י דקרא) וגמ"ח הוא גדול מן הקרבנות בעלמותו כמו ע"כ נקרא היום ההוא (שהיה אז חל בשבת) שבת הגדול לרמוז זה: ד, א"י עפומשחז"ל גדולה מלכה שכל המורה במלכות ועושה אוחם בלב שלט כאלו מודה בהקב"ה ובמליחותו ובאלקותו עכ"ל (ע"י ראשית חכמה בסופו במאמר אור עולם) והנה אח"ל ופירש"י משכו וקחו לכם משכו ידכם מע"ז וכשאלו למשך א"ע מע"ז ביום ההוא ע"י המלות שנתן להם הקב"ה להתעסק בהן כשיאלו ממלרים והוא המלכה הראשונה כזו ומללך זה גדולה מלכה שכל המורה במלכות מודה בהקב"ה ומליחותו כמו וכו"ז בזה מושך ידו מע"ז שעי' קיום המלכה מודה בהקב"ה ומליחותו ואלקותו ומפני זה אמרו גדול"ה מלכה וכו' וע"כ נקרא שבת הגדול:

ה, א"י הטעם שנקרא שבת הגדול וגם להצין מה זה חלני בגלות השבת ע"י שג"ל ביום ההוא משכו וקחו לכם לאן למשפחותיכם. וי"ל עפ"י הני' מדברי חז"ל ופירש"י משכו ידכם מע"ז, והנה כהצ בשער הפסוקים להארז"ל מענין גאולת מלרים (כפי שמות) בענין שהיו במלרים צבור הברזל הנשמות שהיו מדור ימצול יאנוש הפלגה בר"ח תל"ה, וכמובאר בשע"כ"ב ופ"ח דדרושי פסח, חולם בשער הפסוקים הוסיף שם לבאר למה נלטיב בתחלה קודם מתן חורה שבת ורזון וכחצ שם וז"ל עוד כענין הוא כי עדיין לא נחקנו עבדות של אדמ"ר ועבדות שלהם בהיותם בגלות דור המבול והפלגה ואנשי הדור כ"ל ואטפ"י שקבלו עונשם בגלות מלרים היו לרובים בקים ועשה לחזור ולקיום המלות בהם אשר עברו עליהם ולכן הוכרחו לחקנם ולקיימם ערס נתינת החורה בזה סוגי חז' ענינא. הנה כנגד דור הפלגה שפירו בעיקר ועבדו ע"ז כמו אדמ"ר ג"כ לכן נתן להם במרה שצ"ח ורזנים שלה וצדה נתקן עון ע"ז וז"ס ע"י (ישעי' ג"ו-כ"י) אשרי אנוש יעשה זאת וגו' שומר שבת מחללו ודרשו רז"ל (שבת ק"ח:;) שהשומר שצ"ח אפילו עובד ע"ז כדור אנוש וכו' מוחלון לו כי המורה בע"ז כאלו כופר בכל החורה כולה וכופר בע"ז כמורה בחורה כולה והמקיים שצ"ח כהלכה כאלו מקיים כל החורה כולה וגם נתקן עון כופר בעיקר כי הרי המורה בשבת שיש עיקר למעלה שברא העולם בששת ימי בראשית וישבות ביום השביעי וכו' עכ"ל בשער הפסוקים יש להוסיף בזה לענינו כי הנה במלרים היו ערום ועריה והולכרו מלכות וזכות להגאל וגם לחקן החטא דורות תל"ה שכמה היו נשמחן כזו והעיקר מחטא ע"ז שהוא שורש הכל וזהו היה התוקן שמורה שצ"ח כזו משער הפסוקים ואף ששמרו במלרים יום השביעי ששבתו ממלאכה היינו ששמח משה אשר בחר ביום ההוא כפי אשר מקובל בידם מאבותם אברהם יצחק ויעקב חבל טעם שציתתו היה בהסתר (ולפני פרעה ולהעולם הגידו בע"כ שהוא רק אשר בחר לו היום הזה במקרה יום ה')

למנוחה בחירות לעייפות עבודתם שנתן להם פרעה כמו שכתבנו מזה במקרא [במאמר תורה שבת פי' ז' ארץ]]
 חתום בצור יום הנבחר הוא עשירי בניסן שחל אז בשבת שלטון במלכות משכו וקחו לכם והיו אז בבחי' גדול המלכה ועושה כמ"ש בבני יששכר ואז כבר היו יכולין לגלות עטם שמירת שבת לגדל קדושתו כי זו שבת ה' מכל מלכתו כפי שמקובל להם מאבותיהם לרע אברהם יצחק ויעקב עמוסים מני צען והנה נלטו משכין (שהוא משיכה) וקחו לכם לאן למשפחותיכם (זה יהיה הקנין להלאן ע"י משיכה ולא ע"י כסף כי בשבת הגדול ובקדוש הזה בודאי שמרנו בכל פרטיו גם באיסור דרבנן ליחבר מטלטול ממון וחזרו למה שמקובל בידם מאבותיהם ליחבר בדיני שבת אפילו בעירובי חשבולין ונפרט בשב"ח הזה אשר בזכות זה לריבין להגאל בשבוע זו ולתקן ע"י חטא ע"י כנוי) ומה שבי קדוש וקניו בבני"ש (מאמר שבת הגדול אות א') לא זכיתו להבין מ"ש דבעין בזה חרויבו משיכה וכסף ובאמת זהו רק מספיקא בשיטת רש"י ור"ה הילכתא כמאן חבל מי חובא ספיקא קמי שמיא כמ"ש הוא ז"ל בעלמו שם ועכ"פ סיים דבעין חרויבו משיכה דרין ישראל אז להם ולא הבנתי דכא גם בישראל די משיכת צקנון אי משיכה או כסף חלה שאלו מסחפקון בשיטת הנ"ל (חבל משיכה הוא קנין אי' ומה שקונה בישראל לעומתן קנין אחר הוא צ"נ) ור"ע (וט"ו) מ"ש דבריו ז"ל בבני"ש במאמרנו זאת חוקה אות ג' ע"י"ש). עכ"פ כיון שע"י קדושת ושמירת יום השבת אז זכו להגלל מחטא ע"י וע"י נחגלה ונתפרסם כמה גדול השב"ח שאפילו עובד ע"י כדור חגש מוחלין לו כ"ל זהו שבת הגדול שנועד אז גדולה כה יום השבת וע"כ ספיר רמוז במרז"ל ופירש"י שנאמר ביום ההוא משכו (ידיכם הע"ז) וקחו לכם לאן וכי' היינו במשיכה בלבד ושלא יקנה צדמים כדי ליחבר בקדושת יום השב"ח שהוא התיקון לחטא ע"י כנוי משער הפסוקים וע"י וקיימו משכו מע"י כנוי:
 ג. א"י ענין קריאת שב"ח הגדול כי ארז"ל (בר"ה י"א). בניסן נגאלו בניסן עתידין ליגאל ליל שמורים ליל המשומר וצ"ל לגאולה וכל שנה חיומתי אומרת הוא השנה הזאת בניסן זה וכל צרכיך דלעילא ותתא ביימא שביעאה חליין בשב"ח שקודם פס"ח צ"ל התעוררות הגאולה אם יחבו בשבוע זו בל"ל שמורים כנוי מש"ס ר"ה אך התעוררות צ"ל בשמים ממעל (ואנחנו לריבין שיבא הגאולה לארץ ויראו כל יושבי תבל בריש גלו צ"ב) ולאשר ההנה הוא בשב"ח הקודם בשמים ממעל וארז"ל בסוכה (דף כ"ח ע"א) דבר גדול מעשה מרכבה היינו מה שנטעה בשמי מרום כי ככה עדיין לא צ"ל עד שחכה צ"ב ע"כ נקרא שב"ח הגדול לרמז הו"י:
 ז. עוד י"ל ענין טעם קריאת שבת הגדול כי זו ביום לקחו הלאן מקחו מצעשור והנה נאמר בצורה משכו וקחו לכ"ס. לכ"ס הוא משלכם וכיון שהיו עובדים

למלכיים ח"כ מה שקנה עבד קנה רבו ואין לו משלו שיוכל לקיים לכ"ס משלכם שיקנו השב משל כספם ע"כ לזה ית"ש ליקח השב מקודם לעין כל ושיראו המלכיים ויהיה שנייהם קבות ולא יוכלו למחות במזרח במדרש ובטור כ"ל וק"ו"ל בעבד כעני ביד ישראל כי אם הנית הפילין בפני רבו ושחק לו אז ילא העבד לחירות מכ"ש לגבי מלכיים כשקיימו משכו וקחו לכ"ס צהלאן שלקחו משכוהו בכרעי המטה והמלכיים היו שנייהם קבות ולא אמרו להם דבר בזה נמלא שילאו לחירות מרשותם טפ"י התורה (כי אם היו עבדים הרי מה שקנה עבד קנה רבו) ושפיר נמלא שקיימו ישראל משכו וקחו לכם משלכם והנה קטן אין לו זכיה משא"כ גדול מה שיש לו הוא שלו ומושל על מה שיש לו ע"כ נקרא שבת הגדול שנטעו בשבת הזה בחי' גדול שברשותם עשו ואין לרדם רשות זו כי ילאו מרשותם בקניית השב כנוי:

ח. עוד יאמר בטעם קריאת שב"ח הגדול ע"י מה שאמרתי בהפטרה וערבה לה' הנוסד לשבת הגדול (הגם שאנחנו נוהגים בדברי הבאה"ט ממנהג אבותינו שלא לומר זה הפטרה רק בשחל שבת הגדול צע"פ מ"מ הגמרה"ה נווילנא ז"ל בסי' שער רחמים והגמרה"ר יעב"ץ ז"ל בסודירו דעתם לאומרו בכל שבת הגדול ומסחברים דבריהם ע"ש) והטעם כהצ צסידור יעב"ץ משום שהגאולה חתיה בשבוע זה בליל שמורים בפסח ע"כ אומרים אז בהפטרה זאת (בשבת שלפניו) שמקיימת הנה חנוי שולה לכם את חליוהו הנביא לפני צ"ל יום ה' הגדול והנורה לבשרנו על הגאולה צ"ב. וזה שיקר בכל שבת הגדול כי אדרצא אם יאמרו רק צע"פ שחל בשבת הלא חת"ל (עירובין מ"ג:) כבר מובנה לכן לישראל שאין חליוהו צ"ל לא צערי שבתות ולא צערי יו"ט וכי' אך לריבין לתרץ כמו שצוהרתי בעה"י בחי' מנח"ה (ח"ה חשו"י ל"ה) ע"י"ש. והנה בהפטרה זו נאמר "שבו חלי ואשובה אליכם" שהוא טענת הש"י כידוע הויכוח שבין כנס"י להקב"ה שאנחנו אומרים השיבנו ה' אליך ונשיבה וכו'. הגם שבגאולה מלכיים היה מאתו ית"ש בהסדו שלא ע"י מעשיו מ"מ הרי נראה בעליל צרנונו ית"ש צהיחוך המנכות ושאלן בגלות נרפנו עד עתה שצרונו שיחיה בהתעוררות ישראל בחי' שובו חלי ואשובה אליכם. והוא דוגמת הבן קטן החצוי לחציו ומלמדו ומחנכו במנוח כשארז"ל וכשמחיל להניח הפילין חציו מחנכו ומלמדו ומניח התפילין עליו חבל צשאר הימים מאז והלאה רלון חציו שיניח הבן התפילין בעלמו ויחכם ויגדל ויחיה לאיש שלא יעטרך חציו לחנכו וללמדו בכל דבר ואם הבן ירצה לסמוך גם להלאה על כל מעשה חציו שיעשה לו אז יכעם חציו ה"ו לאשר הוא צתהלה מלמדו לכועיל ומדריכו לטובתו שיחיה איש בפני עלמו כראוי בבחי' גדול ולא כקטן הסומך על חציו שיעשה הכל בעדו ועל בן בזה נאמר שובו חלי ואשובה אליכם היינו שאהם התעוררו מעשיכם

י. ובזה י"ל העטם שנקרא השבת שצ"ת הגדול ביון שהיום הזה י' לחדש הוא עש"ד הזוכ"ק הג"ל מכוון כנגד יום הכפורים שנקרא (ויקרא כ"ג - כ"ג) שצ"ת שצח"ן והיינו שצ"ת הגדול כדאמרו:

י"א. בשש"ג שחל צפי מלורע אמרתו על המסורה ואחר כן יבא הכהן לראות הבית ואחר כן חרי, דין, ואידך ואחר כן תבא אליה ובעלתה עש"ד חיזוכ"ק (דף י"ח) דנגעי בתוס ונחן את הבית דאחריתא ביתא וכן בחיקון ס"ט דהיינו חיקון הנפש בגלגולים פטמים ושגש יפעל אל עם גצר ושלריך לתקן נפשו בגלגולים שעברו עליו עי"ש והחיקון הוא קודם הגאולה שלימה לתקן חירבן הבית מה שהיה כנגע נראה לי צבית כשדר"ל ע"כ רמזו ואחר כן יבא הכהן לראות את הבית שזכו חיקון הבית לעמיד וכהן דא קוצ"ה כשחז"ל שיראה כביכול שהיקו ועשיתו השובה כראוי ואז מיד גחלין (כמ"ש הרמב"ם בה"י תשובה) צפרע בימי ניסן ובשבת הגדול זמן התשובה כג"ל במאמרנו בסמוך לטהר נפשו קודם ליל שמירי הבע"ט. וז"ש המסורה ואחר כן תבא אליה ובעלתה שהוא נאמר ציפת חואר וגמטך דברינו צזה על מה שתכחצו לשול (אות צ"י) צעני יר חינוק ואשח תבא שמאל דוחה וימין מקרבה יכו' ונרוממה שמו יחדיו להעלות הטוב גם מהם וזהו גם ציפ"ת שריכין להעלאת הנלוזות ולפטמים וצא היחוד וחיכון נפש עי"ז ה' יחננו לקרב הגאולה שלימה צ"צ: י"ב. בעשור לחדש הזה (שהוא יום של שב"ג) ויקחו להם (ללצבס ישימו) אוש ש"ה לצ"ת

אצ"ת (שמות י"ג - ג') (לרחם על ש"ה פורה ציה ישראל לשוב בתשובה כדי לקרב הקיצון גלויות וכנ"י גם בדבור הקודם כי משה"ג הוא הכנה כל צרכאן דלעילא ולתתא ביומא שביעאה חליון [זוח"צ דף פת.] אשר תהיה בשבוע זו ליל שמורים חג הפסח שמסומר וצא לגאולה רק ממתניין על תשובתנו כמ"ש [הרמב"ם ה"י תשובה] ולריכין לדבק במעשים הטובים של אבות ולהזכיר זכות אבות בתפלותינו לעורר רחמים על הגאולה שלימה שתהיה בשבוע הבע"ט וזכה בשבת הגדול כנ"י וזהו יקחו להם על לצבס) לצ"ת [היינו כיעק"ב שקראו צ"ת לעמיד צ"צ כשחז"ל צפסחים דף פ"ח] אצ"ת (היינו ציכות אצ"ת כנ"י) ש"ה לצ"ת (שיבא הש"ה לאן קדשים כנ"י) לכנסם לתוך הבית יעקב כנ"י שקראו צ"ת סחם) ואם ומע"ט הבית מהי"ת משה"ה (דרז"ל [פסחים פ"ט.] מהיות משה מחותמ"ה דש"ה היינו שנתמעט כח הרגש החיוני של הצ"ת עד כמה לריכין להשתפך נפשו על ככה ותיות"ו של ש"ה כמה לריכין למס"י בעד כלל ישראל ש"ה הפזורה להשיבם לצ"ת חין לו רגש רק מעט) ולקח הוא ושכנו (אז יקח וילמוד רגש אהבה לה משכנו וחצירו) הקרוז אל ביתו (שים לו קרצ"ת בלבו יותר לצ"ת זה זיהמ"ק כג"ל ויתעורר מרגשי חצירו ואיש את רעהו ישוררו בלבותם לזה) במכסת נפשות (לפי

בתשובה הגם שצבאולת מלרים היה רק מלתו ות"ש זה היה הגלות הראשון והגאולה שרצויה ועתה צבאולת ית"ש שנתעורר לחננו כפי המשל הכז' ועי"כ מסוים בזה הנה חנני שולח לכם את אליהו הנביא לפני צ"ה יום ה' הגדול והנורא והשיב לצ אבות על צנים ולצ צנים על אבותם (היינו כמו שלמדו האבות את הצנים בן-עתה ישובו הצנים לבס אל אבותם ע"י התעוררותם מעלמם) ומסוים הכ' פן אבא והכתיב את הארץ חרם (היינו דוגמה המשל מהאב שבעטם על צנו חס לא למד לעשות ולתעורר לפעולה הנורה כראוי) כי זהו רזוני ית"ש שעתה קודם הגאולה העתידה צ"צ ותעוררו ישראל כנ"י ע"כ השבת שקודם הגאולה בליל שמורים המסומר וצא לגאולה עתידה צ"צ כדא"י צב"ם ר"ה (ועיין לעיל צ"ת ו' מזה) נקרא שצ"ת הגדול שנתעורר מעלמינו בצח"י גדול ולא קטן שאביו מחנכו ומולוכו ואינו עושה מעשה עלמו כלל כנ"י וכמו שמוכיחם אז בהפערה שובו אלי ותשובה אליכם וכן חנני שולח לכם את אלי הנביא לפני צ"ה וכ"י ה' יחננו צ"צ. וצ"ה יתפרש המדרש פליאה המוצא צבני"ש ובשאר ספרים האדם שעשה עבירה וחזר צו ועשה תשובה הקצ"ה מוחל לו על כל עונותיו לכך נקרא שבת הגדול עכ"ל (ע' צב"ש מאמר שבת הגדול אות ד') היינו שחס יתעורר האדם לחזור בתשובה (צבחי שובו אלי. ואז) הקצ"ה מוחל לו על כל עונותיו (צבחי ותשובה אליכם) לכך נקרא שבת הגדול היינו כדרך שעושה הגדול ולא הקטן כנ"י:

ט. עוד י"ל ע"ד המדרש פליאה הכז' האדם שעושה עבירה וחזר צו ועשה תשובה הקצ"ה מוחל לו על כל עונותיו לכך נקרא שבת הגדול עכ"ל, היינו על קדושת יום זה י' ניסן מקחו מצעשור"ר חלל שאז היה חל בשבת (ויחצ"ר צמ"ח בזה בעכ"י) וכהה איתא בזוה"ק צ"ה (ל"ט ע"ב) דצרו אל כל עדה ישראל צעשור לחדש הזה ויקחו להם אוש שב לבית אבות וכ"י, צעשור"ר אמאי צעשור"ר, אמר רבו אבא בזמנא דאחז"ר וצב"ל"א לסיכרא דכתוב ציובל"א צעשור"ר לחדש השביעי הזה יו"ם הכפוריים הוא, עכ"ל הזוכ"ק עי"ש צמפרסוב. עכ"פ חרי רמז צפשוטו שפיר נכון כי שבת הגדול הוא צעשור"ר צניסן הוא צחי' צעשור"ר לחדש השביעי הוא יו"ם הכפוריים כנ"י עי"כ שפיר גם ביום הזה שנקבצ לדורות זכר ל"י ניסן יש לו שייכות שאם אי עשה תשובה הקצ"ה מוחל לו על כל עונותיו כמו ליחוד צעש"ת וציו"ם הכפוריים שהוא יום מחילה והוא מכפר עם התשובה. ושפיר יש רמז מה שדורשים הגדולים ולדיקים צבצ"ת הגדול צמוסר ותוכחה לעור"ר לתשוב"ה ולכאורה לזה הזמן רק בשבת שובה צעש"ת ולא בשבת הגדול המיוסד הדרשה רק על דניי פסח, ולפי"ן הוא התעוררות מצחי' יו"ם הכפורים שריכין לעורר לתשובה וצ"ה מחילה עונות מלתו ית"ש כנ"י:

ערך רגש נפשו) ארץ לפי חכמינו (היינו צחי' יחז"ל כנודע
 בהאר"ח"ל ע"כ"כ חכמה ומחנה את פיה [משלי ל' - כ']
 לפי ערך שיחיד לבדו) חכמו על השם (לרשם על בנשי
 לשון בחשבה ובחפלות וחסונוס) לזכות לג"ל ז"כ:
 י"ג. הגה היום הכול י' בניסן שגשגה זו הנס
 צפסחים שקשרו בכרטי מעותן כג"ל
 מהמדרש ועור. והנה היום הכול נסיה לשצט דין וי"ל
 כי כהובז גאמר בגאולה מלרס הצטונו הקצ"ה וגם
 הגוי אשר ועודו דין חכמי וחכ"כ ילאו זכרוב גדול
 (בראשית ע"ז - י"ד) כי הנה החז"ל בשצת (דף ס"ז
 ע"כ) חין דין חלל לשון ע"ז עיי"ש היינו את זה לעומת
 זה עשה החלקים כי זרנו אותם להע"ז הגוי"י אשר ועודו
 דין חכמי כי פרטה עשה עלמו ע"ז בשחז"ל (תנחומא
 זכר) והיחה מלרס מליחה גלולי ע"ז והמלרס היו
 טודים נמלה ע"כ לורה לעשות שפעוס בחלהיהם לשחוט
 הקרבן פסח של טלה ולחוק עלמותו לחון צחתי ציעול
 ע"ז וכמבואר בזוה"ק פנחס (דף רנ"ח) שכל זה היה
 דרך נקימה צע"ז וחצבי לכו ד' ימים מקודם ג"כ מטעם
 זה עיי"ש [ושי' בדבריו לקמן מאמר זמן חרותו ליום
 צ' דפסח חות ח"ן ע"כ שפיר הצשו אותם בכרטי המטה
 והמלרס שניהם קבות יעשו לנגדם בדרך נקימה צע"ז
 וזהו היה צ" בניסן יומא לשצט דין כנז':

י"ד. או יאמר עפ"משי"כ צס' טור גבורים להגה"ק
 בעל עוללות חפרים ז"ל עה"ת (פי' לך) כי
 דין נקרא משיח כמשי"כ (בראשית י"ד - י"ד) וירדוף
 עד דין משי"ח שיהיה דן העולם ושפט בלדק דלס והנה
 בגאולה מלרס גאולה ראשונה היתה הכנה לגאולה
 החתונה העתידה צ"כ כנודע צספרים וכג"ל בדבריו
 וצטת קן משיח צ"כ יהיה להעביר גלונים מן החרץ
 והחלולים ברות וכתרון ע"כ כשהחילו אז צציעול ע"ז
 (עלה) של מלרס הי' י' ניסן יומא דצצט דין שהוא צחי'
 משיח הכנה לציחתו צ"כ:

ט"ו. א"י עפ"מסחז"ל ופירשי' (צפי וקבל ליה - ל"ד)
 עה"כ ואלה"אצ בן החוסמך למטה דן. משצט
 דין מן הירודין שצצטום מצני השפחות והבזיכו המקום
 לצלחל למלכח המשכן והוא מגדולי השצטים לקיום מה
 שנאמר (איוב ל"ד) ולא ניכר שוע לפני ד"ל עכ"ל, הרי
 דצצט דין נקרא ד"ל והוא צחי' מאסף לכל המהנות צחי'
 מלכות גלות האחרון ונודע צסידור כי לרוך להחפול
 צעור דל"ס שישתף א"ע עם השכניה הקדושה והיא
 בגלותא גלות האחרין המר והחרוך הזה ויושיענו בגאולה
 שלימה צ"כ והיא עיקר חכלית גאולה מלרס הכנה לגאולה
 החכליתית צ"כ כג"ל צלות הקדום והגאולה הזאת הוא
 ע"י חצלי משיח החקיפין כנודע (וכמבואר צס' משמוע
 ישועה הנדפס בעת מקוצן מאח"כ ומאחז"ל והס"ה"ק צזה
 וכמ"ש צפע"ה (שער חג המלות פ"ז) צפ"ס"ק"ה חל לחמא
 עניא צלשין האר"י הקדוש ז"ל בעלמו הדבר הזה שהגאולה
 הזאת חכיה ע"י דינים חקיפין דילחק וצחי' בינה וכי'

עיי"ש. וגם נודע צזוה"ק בראשית (דף כ"ז ע"כ) כי מטע
 דין הוא צחי' מדת גבוריה עיי"ש ע"כ צעת החחלת גאולה
 מלרס שהוא הכנה לגאולה הזאת שהוא ע"י חצלי משיח
 מדת גבורה (ילחק) כנז' ע"כ החחיל הנס ציוס י' ניסן
 שהוא מטע דין כנז':

טז. א"י טעם שנקרא שצת הגדו"ל כי אז החחילו
 (מקחו מצעשור) לעשות מעשה המלות צידוע
 דרז"ל והנה נאמר (צמלכים צ' ד"ח) חלל השונמית
 ועס חשה גדולה ודרז"ל גדולה צמעשים טודים וצכו
 נקרא גדו"ל ע"כ שפיר נקרא שצת הזה שצת הגדול על
 צס המלות ומע"ט שהחחילו אז כנז':

טז"ב. במצות קרבן פסח שהוא מורה ראשונה צלחחם
 מאמ"ל וליוו ליקחו מצעשור ליקח דרך
 ומוסר לנפשנו ציוס הזה. נאמר (שמות י"ב - ע') חל
 חאכלו ממנו נח וצשל מצושל צמים כי חס לני חש ראשו
 על כרעיו ועל קרצו והארכתי צזה צעה"י צדרוש לשצת
 הגדול צהמשך הפלפול צסוגיא דנגט צחרסו של חנור
 יקלוף לעף מרועצו על חחרס וכי' דהוי לני חש ע"י
 דבר חחר מעורב [עיין צמנח"א חלק ח' צכ"י ס"י לח'
 חכו יורמו ע"ד המוסר תוכן המלויא אשר ליתה לנו
 החורה מפי הקצ"ה ע"י משה נציחו חין להחנהג
 בעבודתי ית"ש שלח להיות מכפורסחים על שחי הסעיפים
 גם צמהשצתו, וז"ש חל חאכלו ממנו נח [שהוא חתי
 מצושל] (היינו חלוי לרי' חש החורה וחלוי צלול צמהשצתו
 חטרובות מחשצות זרית צלתי עבורות.) וצשל מצושל
 צמים (שנקראו החלות שזומחות מחלק המ"ים כנודע
 שלח יהיה מצושל ומעורב צחטרובות חלות לבו ירעיונו)
 כי חס לני חש (ולא ע"י דבר חחר כדאמר' צש"ס
 פסחים דף ע"ו ע"א וכג"ל) ראשו על כרעיו ועל קרצו
 (שהוא חלת גז חלת כמו שמונה החינוק צמשי חמו.
 וכמו שהוא הכונה צפהאר"ז"ל שכן היה צמלרס צחי'
 ז"א צציוכל) כמ"ש דוד מלכנו (חללים ל"א - כ') כגמול
 עלו חמי כגמול עלו נפשו, וחל ישראל חל ה' מעשה
 ועד עולם וכן מ"ש (חללים ס"ח - כ"ז) ממקור ישראל
 שדרז"ל (סוטה ל.) שצורית צצמשי חמן חמרו שירה
 והיינו שצריכוס לצטות רק צהש"י צחמונה שלימה רק
 שהיא דוענו ופרנסנו כמו שהעוצר ניחון צמשי חמו
 רק ממה שאמו חוכלת כן נצעה צחימא עניינה צציוכג
 הנותנת טרף לציתה צציוכל ולא נלך צחחצולות חרס
 ומחשצות צצו לחשוב צכחו ועלם ידו וזהו חכלית
 העבודה לרלנו ית"ש צהחנהנות חחרס:

ח"י. בפירוש לשצת הגדול (צד"ה חצח צחיל להחילצב
 וכי') שדי חילו חחמן. פעדיף קט וקומץ.
 לצחר צלי שמן. חלכות ציעור חמן. יש לקדק מה
 שנקע צזה השם שד"י דוקא. וגם מ"ש חעדיף קט
 וקומץ פי' המפרש (צמחזורים הישנים) חמן עודף
 ויתרון. קט וקומץ ר"ל הן מעט הן רב וקומץ הוא לשון
 קמלים עכ"ל וקשה דלמה לא יצקש לכת גדול צצויאר

הלכות חמץ ולא ק"ט בקטנות המוחין וי"ל דזכו שבת הגדול קודם פסח דכאים מוחין גדלות (בליל ח') עוד קודם קטנות וכל ברכאון דלעילא ותהא ציומא שביטה חליון ע"כ נקרא שבת שלפניו שבת הגדול כנ"ל בחי גדולות אך הנה בליל ז' דפסח באים מוחין דקטנות ע"י היחוד שהוא זיווג דקטנות והוא ע"י שם שדי במילואו כמבואר בכהארצ"ל בשערי"כ ופע"ה ולאשר הוא בקטנות ע"כ סנהב להאריך בזה שלא יתגברו הדינים ח"ו כמבואר שם ח"ש צפויט שחנו מצקשים קודם הפסח שדיי (השם הנו המסוגל לשיטה ככ"ע והוא צבחי הזיווג ז' של פסח כנ"ל ועיין בכונת פסח בעליות ג' רגלים [בסידור הר"ר שבת ז"ל] כשהחסדים דשם שדיי מאירים והוא יטורנו אשר) חילי חמץ (לחם בנו כח ואומץ) חעדיף (להרבות ולהעדיף כחנו כנ"ל) קט (צבחי קטנות המוחין בז' של פסח) וקומץ (וכן צבחי הרבה היינו גדלות המוחין בגיל ח') דפסח מקטן ועד גדול יעדיף יח"ש להיות צבחי גדלות ציטעחו צימים הקדושים ואז נזכה) לבאר בלי שמת הלכות ציטור חמץ (לנער הקוליס הסוצים מן הכרס ושאר שביטה המעכב את הקדושה לצטור. ולבאר את התורה בצורה ובהרה) צצ"א.

או יאמר חעדיף קט וקומץ לבאר בלי שמת. הלכות ציטור חמץ. על פי המבואר בסידור בכונת ציטור חמץ מבחי מוחין דקטנות של שם חלקים עיי"ש וזה חעדיף (להרבותו להעדיף לצחי גדלות) ק"ט וקומץ (הצחי קטנות של החמץ) לבאר בלי שמת (שלא ישאר חפצו שמלא דשמאל ממשהו חמץ) הלכות ציטור חמץ (צטלימות) ועל זה חנו מחפללן בשבת הגדול קודם ציטור חמץ כנ"ל:

יט. י"ל עוד בפשיטות צעטס קריאת שבת הגדול עפ"ד החוסי (ברכות ג.) צעטס מחזור ויטרי ע"ד הקדוש יתגדל ויתקדש שמי רבך שיתגדל שמי יח' שהוא שחה צגלות רק י"ק (על שם כי יד על כס י"ק) ויחיה צטלימות וחינו שם יקו"ק צטלימות כנודע. והנה צפורים קראנו כי יד על כס י"ק וגו' ויחיה אז המלוכה מחיית עמלק מתחת השמים וכשראינו אשר עדיין לא נושענו (צפורים) וצגלות חנחנו עוד עלורים. ע"כ צטפוחינו לפינו שיחיה צמהרה צימינו. זמן הגאולה צפסח ולאשר כל ברכאון דלעילא יתחא ציומא שביטה חליון (זח"צ דף פ"ח.) צש"ק שלפני פסח ע"כ קורין לשבת זה שבת הגדול צתקותינו שיתקיים יתגדל ויתקדש שמה רבך היינו שיבואו גם אוחיות ו"ק לאוחיות י"ק (שקראנו צפורים כנ"ל) ויחיה השם שלם והוא הלידוף מחדש ניסן הלא מר"ה ישמחו יבשמים (רק צעת) יתגל יתארץ החגלות כבודו ית"ש בארץ צתחתונים שמתוהסוס אחרי חיות ו"ק מהשם כנ"ל:

כ. ועיי' מ"ש לעיל (אות עו"צ) צענין הכתובים של מלוח קרבן פסח כי חם ללי חם וגו' ואתרתו

בזה עוד בדרשה לשבת הגדול צעכ"י עפ"י מה ששמעתי כבר זה רבות בשנים צילדותי מ"ש חאזמור"ר חק' זי"ע בעל שם שלמה בדרשה לשבת הגדול על ענין המלוי"ת שהם צחי תורה עבוד"ה גמ"ת והאריך בזה ופרטיו הענינים נעלם ממני כבר צרצות השנים. אך נ"ל רמז נכון פשוט כי הנה מבואר בכתוב (צפי צא י"צ - מ"ע) צמלות קרבן פסח. תורה אחת יהיה לאזרח ולגר וגו' (הרי תורה) וגם נאמר שם ועצדה את העבוד"ה הזאת צחדש הזה (הרי עבוד"ה) וז"ש כי חם ללי [ר"ת] ידק לפניו ייחודך (כדח"ל צצרכות על לדקה כנודע) הרי גמ"ת לדק"ה. וז"ל תורה עבוד"ה גמ"ת כדי הני"ל ח"ש (קודש. שלמעלה לשם ה' ותורתו ולא צחי נועה לכל ד' מתהפך למה גווינו) וכמ"ש לעיל לענין אל חאכלו ממנו לא (שהוא ח"ו לני צפועל דמיוני שהוא להתהפך לכל ד') על צרעו ועל קרבו (היינו שצב וכלים צענותינו הרבים רוב העולם שאינם שומעים בלב עלמו ואין מכוונים החחיות השכל הראש והדעת צתוך המדות של עלמם חם כי יודעים צבחי הראש והדעת שלריבין להתנהג בראוי עכ"ל חין מכווסין הראש והשכל ה' צהצורים להתנהג כמו חוצת עלמו שמלא ח"ע ע"כ לריבין להכניס ראשו בזה צתוך גופו בכל המדות) ח"ש ראש"ו על צרע"ו להתנהג כן לעיבה) כנ"ל:

כא. ובזה שכתבנו לעיל צענין תורה עבוד"ה גמ"ת המרומה צהמלות י"ל מ"ש עג"ת מל"ח כי עג"ת ר"ת יתורה עבודה צמילות. וגם י"ל עוד כי מל"ח ר"ת ח"ס חפלה צמוון היינו צבחי ח"ס קול ועל קרצ"ו (צצרכו צפנימיתו יכניס דעת ראשו בזה (שהוא חפלה) ממון. כנודע:

כב. בדרשה לשצ"ת הגדול אתרתי צתוכת מוסר על אשר נפרץ צעוה"ר חילול שבת ולריבין מפי"ל על זה וצסוד ועל מנוחתם יקדישו את שמת שחאמר שחה צמנחת ש"ק וכיון צזכו עיקר היכדות כיון דפסקינן כהאי חנא דשבת חמורא לי צע"ז ופסקינן צו"ד (כ"י צ') דהמחלל שבת דיוני כנכרי ומומר דמוסך יין וכיוצא ע"כ זהו העיקר שמירת ש"ק וכבודו וגם ידועת ההפקיים אחד ע"כ זהו לורך נפשנו למחות ולנקום נד מחללי שבת צפרהסיח וכמ"ש (צחמשה מאמרות) צמאמר תורת שבת (פי שלח) עיי"ש וזהו שנקרא שצ"ת הגדול שיחיה השצ"ת גדול צעינינו ולכנו. וללחוס בעדו צמסירה נפשנו ולא חקטן הדבר צעינינו כי הלא זה כל האדם היחודי צשלשה המעידים זה על זה הקצ"ה ושבת וישראל כי חמה ח' כמ"ש החוסי (חגיגה ג.) וזהו שנקרא שצ"ת הגדול להיות גדול צעינינו רגש קדושת השצ"ת ושמירתו וכבוד ערכו הרס ונשא כנ"ל. וזהו שאמרנו היום צפיוע שחרית כרתה כליל לנפש משיבת לשעבר קדמת מתן שבת. היינו צשצ"ת הגדול ערם ליי"ת יתן הכתר (שהוא כרתה כליל כפשוטו) לכנס"י.

היינו הצעל עצירה זכו דרכו בנת יצרו להחזיר מלשון
 (בשופר. רק ל"ל) ציוס עברתו (כשמקבל עליו טכרה
 מחטאיו אז מיד ציוס הווא) והוצא אל הכבן (דא
 קוצ"כ כד' הזו"ק) עכד"ה. והנה יקטן" לא יוכל
 לחקן מיד את אשר לריך כי קטן הוא צדעתו ושכלו
 וגופו ורק הקווי הוא מהקטן שיהיה אדם הראוי כשיגדל
 משח"כ "גדול" יכול לעשות ולריך לשוץ ולחקן מיד.
 ולקבל עליהם משצת הזה והלחה ללאת ממלרים על מנת
 שתעבדון את האלקים על הבר הזה בקבלת ושמירת
 החורה בבחי גדול ועוטה מיד שסיפק צידו לעשות לכך
 נקי שצת בגדול כנז:

כ"ד. בפיוט לשה"ג צפיקא (לש"ן) אבא אבא אבא
 להחילצה וכו' סלסל "צדח" חדשה,
 כלשון חמור כי הלא לא חורה אחרת וזה חדשה מאתו
 ית' ומבקשים רשות רק לנאר הלכות חמץ ומזה מה
 שהוא לפנינו בגלותנו בגמ' ופוסקים ואין זה ענין לדת
 חדשה ולא מהני לזה מה שליון בסידור דעה קדושים
 המגיה בסילוק פיוט שחרית לפי החדש להנתן דת חדשה
 מהמד"ר (פי שמוני סוף פי"ג) על החיצות להנתן דת
 חדשה וגם שס (צפי החדש) יש גורסין דיעה במקום
 "דת" חדשה כי הנה לעתיד יקויים (ישעיה י"א - טו)
 כי מלחה הארץ דע"ה את ה' שבעדע"ה יתרחב ויחפשע
 על כל העולם כולו ע"כ יתכן שס הלשון דיעה חדשה
 וגם לפי גי' בסידורים ד"ה חדשה היינו עפ"י המד"ר
 כג"ל משח"כ בזה דמיורי רק מהלכות ודינים הנהוגות
 בגלותנו ול"ש לשון ד"ת חדשה ויש לגרוס כאן דיעה
 חדשה כי צפחה הוא גאולה מלרים גלות הדעה אשר
 יאלו מפרעה שיקק מהדע"ת כגודע מכהארז"ל ע"כ
 מצקשים על דיעה חדשה להבין ולהשכיל בחו"ק ונפרע
 בהלכות פסח מענינו כנז:

לשעבר (בחנוהי הקדום למעשה יל"מ שנאמרו למשה
 רבינו [שמות ג' י"ב] בהוליאך את העם ממלרים
 העבדון את האלקים על הבר הזה היינו קבלה החורה
 [דלכ"ט צצנת ניתנה חורה] שהוא שצ"ת כלולה כנגד
 כל החורה ומצלתה אין דין יהודי. ע"כ) קדמה מתן
 שצת (כנז) ועל כן נאמר בלשון מח"ן שצת (ולא בלשון
 ליוי או מלות שצת ופקודתה וכיל"ה) ע"ד שכי החיד"ה
 ז"ל בשה"ג צסס כר"י מודינה ז"ל שהיה רב ודרשן
 ונה' שמעו הוצור לקול חוכחתו ומחל להם הפרס שקיבל
 מהם, ואח"כ דרש לפניהם ואמר בדרך משל למי שקוגה
 אלל ידיו ורועו אחיה חפץ ואח"כ יוכל הקוגה לעשות
 בו מה שירצה משח"כ כשנתן לו החפץ "במחנה" מלח
 ריעו ועמיתו והוא נוכג בו מנהג הפקר ובזיון היינו
 שזרקו אז בודאי יכעוס רעבו עליו, וכיון שאתם
 אורבים אותי ע"כ חשבתי מקודם כשקבלתי פרס
 והחזקה מכס כי תחשבו מוכרי ודיבורי כמו קוגה החפץ
 הני"ל, משח"כ כשהגני נתן לכם את מאמרי וחוכחתי
 במחנה (חנם אין כסף) אז בודאי אל תקולו בחוכחתי
 היינו מתנתי שנתתי לכם ותשמעו לקול דבריו עכ"ד
 הני"ל. וז"ש הפייטן מח"ן שצ"ת בלשון "מחנה" כדו
 שישמרוה מפני כבוד הש"י ונתן "המחנה" וז"ש שצ"ת
 הגדול שיהי (חשוב) גדול בעינינו ולכל יהללוה ח"ו
 אפי' צעד כל חללי דעלמא כנז:

בג. עוד י"ל טעם שנקרא שצ"ת הגדול עפ"י
 אלאומ"ר הקי זי"ע צס' כח"י שס שלמה
 צפרשאן [שחל שצת הגדול צפי מלורט] צרים הפרשה
 זל"ת (נקרא החורה כדאי במנחות [דף נ"א] עה"כ
 וזאת החורה אשר שס משה וגו') חיה (אס האדם
 מניה ומאחר קיום החורה אשר "חיה" לאחר זמן.
 זכו) חורה המלורע (שדרז"ל [מד"ר מלורט] מוליה רע

(*) מאמרי חדש ניסן, מאמר אגדתא דפסחא

ות"ש, (ואדרבה היה שייך בזה בטלה דעתו אלל כל אדם
 להפקיר חמץ הון רב עיי' שו"ת הגי' מהר"ם מגור ז"ל
 חלא כדו לקיים רלון הצורה כאין גחשז ובמ"ה [צשו"ת
 מנח"ה ח"ד סי' ל"ד] נכתוב מזה בעה"י) וגרורה במחליח
 השקל הרגיש בזה ע"ש מה שתי ועדיון דחוק. ונלע"ד
 לולא דצריהם ז"ל דזהו הענין עפ"ימש"כ צאו"ה (צב"י סי'
 נ"ז) הטעם שנתקן קדים בלשון ארמי מחמת גדול ערכו
 שלא יחקנאו בנו המלאכים ע"כ נתקן בלשון ארמי (ובעת
 זה כי הריעצ"ה צפי' בהגדה דלכך אומרים השתא ככא
 לשנה הבאה וכו' בלשון ארמי כדי שלא יכירו המלאכים
 ויקטרגו עלינו כשאנו מחפארים בזה שגאל וחכירו
 עונותינו שאין אנו כדאין להגאל עכ"ד) ועפ"י יובן
 דהנה ענין ציעור חמץ וציעולו הוא היותר גדול ציעול
 היל"ר שתלוי קדושת ישראל צו וע"כ מוצטת לו אס

א. בבדיקת חמץ צשי"ע סי' תע"ד סע"י צי' שואמר
 כל חמירא וכו' בלשון ארמי, וכי המג"ה
 צסס סדר היום הטעם לפי שהלחם הוא חיות האדם ואין
 מכהאוי לזולל בכצודו ולהפקירו, ולכן נתקן בלשון חרגום
 שלא יצינו החזיקים והמקטרגים ע"ש בצדכ"י, והוא פלא
 דאין קטרוג שייך והלא יהיה מזה לימוד זכות גדול על
 ישראל אס יפקירו ממונס וחיותם כדי לקיים רלון הצורה

(*) [א"ה... רבינו סידר בכאן מאמר הלז וכתב בריש
 המאמר אידי דחביבות ליל התקדש והסדר. הוא מקדים
 המאמר לפני מאמר זמן חרותנו, וכמו שהקדים בבני
 יששכר מאמר סיפר יצי"מ בחג הפסח עיי"ש. (ועפ"י
 צוואתו הקדושה באות כ', נדפס ג"כ בפ"ע עם הגש"ס)].

בצחי פלגא עלי וכו' כי כל העשיות מליל הגאולה הזאת
 כמה רומזים על גאולה העתידה ב"ב ויחזק אבינו יהיה
 המלדק אז לעמוד ב"ב בזה וכ"ל. ויש לומר בזה ההמשך
 ג"כ עפ"י ד' אלזמור' הג"ל בצח"י שם שלמה (על
 המועדים) בענין כרפס שהוא רומז ע"ד כ"י (בצפ"י
 מ') כל הבשר חזיר פירש"י ז"ל כל האדם הוא כמו
 עשב שהוא נמלל ויבש כן האדם ימות מהר והיינו לעורר
 לב האדם שזכור יום המיתה וישבז אל כי וירחמנו
 עכ"ד (וזכו יש לרמוז אשר כונת הכרפס בחיי קטנות
 אי' לחמא שהמה הדינים היותר קשים וזכמה רומזים על
 הדינים ביום הג' ה' ילגו). והנה כתבנו בצדדי חורה
 מהדורה חנינא (אות ס"ד) כי רמז צפויים וכוף מס'
 ב"ב ערצ הוילא לאחר חיתום שערות וכו' וכו' יחזק
 אבינו שהוא הוילא לאחר חיתום שערות היינו לעמוד
 לאחר חיתום שטרו חוב שילאו צעוה"י על ישראל
 וכשאברהם ויעקב לא ירדקים אז יבא יחזק להמליץ
 בעטיותיו ודמסיים פלגא עלי וכו' כ"ל עי"ש באורך
 ד"ת וכו' יהיה ביום הדן הגדול והגורל לאחר דינו
 שלאחר מיתת כ"י וכו' רמז הסמיכות כרפס (שהוא
 כל הבשר חזיר לזכור לו יום וכו' ויחזר כ"ז) יחז (פלגא
 עלי שמחלקים לחלאים המלה כ"י שהוא מליאת יחזק
 לאחר כל החיתום בטרות באלף השביעי שהוא אחר צחי
 כרפס כ"ל) יעורנו הש"י בגאולה שלימה צ"ח:

ה. מחלקים המלה השניה לאפיקומן. הנה שמעתי
 מפה קדוש אלזמור' הגר"ק הרב דפה
 זללה"ה רמז נכון ע"ז בעת הסדר, כי השלשה מלות הם
 חצ"ד כנגד אברהם יחזק ויעקב והמלה האמצעית היא
 כנגד יחז"ק. והנה יחזק יהי המלדק לעמוד לבה כשאחז"ל
 בשבת (ד' פ"ע ע"ב) ויאמר פלגא עלי ופלגא עלך
 ועי"ז ילגו ישראל. ע"כ בשת זמן הגאולה צליל פסח
 מחלקים את המלה הרוממת ליחז"ק שהוא יהיה המלדק
 בצחי פלגא עלי ופלגא עלך וגם ליחז"ק חלק הגדול
 מהמלה לאפיקומן ע"כ הסיומן יח"ן שהוא הרוב חלק
 הגדול מתיבת יחז"ק שהוא ג' חיתיות מתיבת יחז"ק
 עבד"ה דפח"ח, ו"ל בזה תכלין קלת. רמז מכון שלמדו
 ח"ל לחיים עניי מה דרכו של עני בצרוסה (פסחים
 קע"ז) וע"כ משצרים המלה ומחלקים לאפיקומן והנה
 לחיים עניי עולה יחז"ק ועיין בספר בריה כהונה עולם
 ע"כ שפיר רק בהמלה השניה שהוא יחז"ק מקיימן בזה
 לחיים עניי דרכו של עני בצרוסה ומחלקים אותה
 ולחז"ק הפרוסה לאפיקומן. וגם י"ל רמז כי מחלקים
 המלה זו ב"י שהוא מדת יחזק כנו' לשניי חלאים ח"י
 ה"י מטמניים וה"י ה"י מניחים ע"כ ב"פ חל"י (אותיות
 יח"ן) עולה ור"ה"ה שהוא מדת יחזק כנודע, ורמז עוד
 כי יח"ן בני ח"ק עפ"י המדרש מובא בתוס' שבת (סוף
 פ"ה דמילה) אשר קדש ידיו מצטנן (זה אברהם) וחז"ק
 בשאריו שם זה יחז"ק וכו' עי"ש הרי יחזק שנקרא ח"ק
 וזה עולה יחן וכנ"י:

יוזר ממשהו המן שלא יחטא כל השנה כנודע וע"כ
 אם לב הישראל יבעל כל חמלו וממונו שהוא חיות האדם
 בשביל רצון הצורה יח"ש ועי"ז וכל להיות קנאה גדולה
 בין השני מעלה אם ב"ד יוכלו לפשות זאת (ובחמה
 אחז"ל [ברכות ס"ה ע"ב] שיש לך אדם שממונו חבוב עליו
 מגופו והרי הוא לפטמים יותר ממס"י ממש) ע"כ לגדול
 משנתו חוקנו לומר לשון הביטול בשון ארמי כדי שלא
 יקטרגו ענינו. ויהיה כי בעזרתנו:

ב. מסדרים בג' מלות שרומזים על כהן לוי ישראל
 ר"ת בל"י בחוך קטרה שהוא בלו כמ"ש
 אלזמור' זי"ע בהפארת צניס על הגדה ש"פ בתחלה, וי"ל
 רמז הענין משפחה"ל (סנהדרין כ"ב ע"ב) אין האשה
 כורתת ברית אלא למי ששפחה בל"י, בטוד ואומר לך
 בדמיון חיי צ"פ שהוא סוד תרין דמים שיבוי שניכם
 טבורים כמבואר הכונה בסידור והיינו שהזוג צלילה
 היו כמשום חתן על כלה וישם עליך חלקך כמ"ש בזה
 במאמר זמן חרותנו (אות ה' עי"ש) וכו' יבעל צהור
 צחלה וגו' וגם הדם צחלים טבור מדאורייתא רק משום
 גזירה והעיקר ע"י טהרת היסוד למלכות צלילה הקדושה
 הזאת. וז"ש אין האשה (נקראת מדת מלכות רחל שהוא
 עיקר הזוג עם רח"ל צלילה ה"ל כנ"י במאמרינו זה [אות
 פ'] ע"כ מופיעי עקרה ביות שרז"ל הם הצנים שמחה
 זה רח"ל ורמז כי אש"ה ר"ת ח"ס הצנים ש"מחה)
 כורח"ת צרי"ה (הוא עברת בריה קידש שמה בא דם
 מילה שהוא חסדים יותר מדם פסח תרין דמים כמ"ש
 בסידור) אלא למי שעשה בל"י (היינו שלקחה בחולה
 שהוא מדאורייתא דמים טבורים ג"כ כ"ל והוא צחי
 הזוג כנ"י ע"כ בל"י ר"ס כהן לוי ישראל המה בג' מלות
 שהיו עיקר הסדר מדאי צערב חלגלו מלות) כהן א"ל
 הרמזות צע"י:

ג. בקידוש. ורוממנו מכל לשון וקדשנו במלותיו. המשך
 וסמיכות הדברים נראה כי הוא הכונה
 לדורות האלו צעוה"ר בהתגברות הקליפות בסוף יומיא
 חלק ויקראו להם יחז"ק ע"י אשר אמרו ללשונו (לה"ק)
 נגציר שפתיו אחנו (בדקדוק שצדו להם) מי אדון לנו
 את כי לא ידעי ואת תירחו לא שמרו רק בלשון העברא"ש
 שלהם יחגאו ויפיתו רבים ואחז"ל. אמנם בחמה ל"ש
 קדושה אומה הישראלית רק ע"י שמירת התורה והמלות
 חולת זה הוי"ן ילאו מכלל ישראל ואין ג"מ בכל לשון
 שמדברים וז"ש ורוממנו מכל לשון (בקדושה רוממות
 מעלת לה"ק, אבל רק ע"י וקדשנו במלותיו (רק זהו
 קדושת האומה) כנ"י:

ד. ברפס. יחז. י"ל הסמיכות עפ"ימש"ל בשם אלזמור'
 מהר"ש ז"ל אבדפה"ק כי מלה ב"י
 עושין יחן כי בג' המלות הם כנגד אברהם יחזק ויעקב
 נמלא מלה האמצעית כנגד יחזק שיאמר פלגא עלי
 ופלגא עלך (שבת פ"ע): ע"כ שוכרים אותה לתהאין

ו. וי"ל עוד דזה רחוק בתיקונים (דף נ"ו ע"ה) ואיכתי
 מלה פרוסה מסערה דשמאלא ואיכתי מלה
 שלמה מסערה דימינה עיי"ש בצאר להי ראי, ולדרכי
 הנה צחי ילחיק סערה דשמאלא ומשם נמשך הגלות
 עד"כ (ורמיה א"י) מלפ"ן הפתח הרעב בצנזאח ורמיה
 על החורבן ע"כ לוקחים מזה לאפיקומן צמוד מלה
 פרוסה לפ"ן עניה ודנה ע"כ נקרא הסיומן אפיקומין
 לפון ע"ל התיקונים כי מלה פרוסה הוא לפ"ן כנ"י וגם
 נמשך מזה זרע עולה אפיקומין וכנ"י בצרכ"ע וע"כ
 ארז"ל (בצרכות ה' ע"ג) כל הנותן מטתו צ"ן לפון
 לדדום הי"ן ליה צנים זכרים שנאמר (תהלים י"ז) ולפונך
 תמלא צענם שע"יז הלפ"ן נמשך הזרע אמת צנים זכרים.
 ומתמציאר בכומת הכגדה בסידור וארז"ה א"ח זרעו
 ארצה ג"י ילחיק. וכי"נו לדרכנו כי מהמלה ה"י הרומחה
 לילחק נעשה אפיקומן עולה זרע והי"נו וארז"ה א"ח
 זרע"ו ומזה נמשך בני"ו וגם מזו"ני ע"ן בצרכ"ע (מאמר
 מלות מש"חים בשמן ע"ז ובצאר פרקים א"ב) צמוד
 אפיקומין אפיקו מ"ן שהוא מזון ופרוסה. והבו ג"ל
 מלפ"ן זהב יאחה שהוא עשירות מצחי לפ"ן שעושים
 צמלה זו ומאן דיהיב שובע"א (שגאבל אפיקומן על
 השובע"ע) לה"י הוא דיהיב (כסא"רז"ל בהענין דף ח"י).
 וע"כ הוא צחי ומזוני רווחי:

ז. יח"ן. מ"ש לעיל צמם אלאומ"ר ה"ה"ק ז"ע מפר"ק
 כי שזכרים המלה כי לבני האלים שבגוד ילחק
 שינדיק ויאמר פלגא עליו ופלגא עלך אמנם לוקחים
 הח"י היותר גדולה רצו שלימה והענין כי אם ילחק
 יהיה המלדיק (ציום הדין הגדול והנורא) ויאכה בעטתו
 א"כ למה נאמר אז אלה לה"י עולם ואלה להרפות
 ולדראון עולם (ישע"י סו כד) כי אם כולם יאכו א"ך
 יהיה אלה להרפות וכ"י אלה ודאי שלא כולם יאכו ויהיו
 רשעים גמורים להכעיס שלא יאכו גם ע"י טענה ילחק.
 רק מה שנקרא ונאמר בהם שילחק ילח צעד כלל ישראל
 היינו צע"כ רק צעד רובם. וזהו שפיר שזכרים המלה
 לחל"ץ היינו שמהלקים צ"ן אלה לה"י עולם וצ"ן אלו
 להרפות ולדראון עולם וע"כ לוקחים ומלניטון החלק
 הרוב כי הרוב צע"כ יאכו ג"ל ויהיה שמיירוס לעי"ב
 כל הנשאר צ"ון והנותר בירישלים קדוש יאמר לי ע"כ
 מלניטון חלק הרוב לטובה זה שמתתנו בצטחוננו שנהיה
 מהרוב וכל דפרים מרובא פריש חלק הרוב לעובד ולה"י
 עולם כיה"ר:

ח. א"י, יח"ן עפ"י"מ שכתבנו לעיל בשנין המלה ה"י
 כנגד ילחיק והנה בעבודתנו כלילה
 זו בשמקבלין עליו עול מלכות שמים ולעבדו יח"ש בכל
 השנה הכחה לעובד א"ך אם יקבל עליו להיות מוצלל
 מכל עניני עוב"ז וכו' א"י אפשר לבני העולם כולו וארז"ל
 (בצרכות ל"ה ע"ג) הרבה עשו כרשבי"י ולא עלה בידם
 רק כר"י עיי"ש וכן צצחי מ"ש צצ"ה (ריש פ"ד) כ"י
 יהושע דמ"ל חלקהו חל"ו לה"י וחל"ו לכס. והיינו לעסוק

גם לעניני עי"ז"ל א"ך שיהיה כונתו לש"ש גם צ"ח
 (וכמבואר בעיי"ש א"י"ח סי' רל"ה) זה רחוק יח"ן
 (לשון חלקהו חל"ו כנ"ל) וזהו יח"ן מילחיק כלתי הקו"ף
 שארז"ל בשבת (דף ק"ד ע"ה) ק"י קדו"ש שגם אם לא
 יוכל להיות לע"ע קדו"ש לגמרי צצחי ק"י כנ"י מ"מ יקבל
 עליו לג"ע וטעה צצחי יח"ן (חל"ו וכו') כנ"ל:

ט. א"י צ"ח מה שמתלקין המלה ה"י שהוא כנגד ילחק
 דכנה נודע שבהשגה אבות הם כנגד תורה
 עבודה גמ"ח כי הצדקה ה"י עיקר עבודתו בגמ"ח וילחק
 עיקר עבודתו בעבודה היינו עולה תמימה קרצ"ן לה"י
 שמסר נפשו להש"י לצדו ויעקב עיקרו בתורה גמ"ש
 (צדאשית כה"ו כ"ז) יעקב א"ש חס ודגב אהלים של תורה
 [הגם שכל אחד מה"י אבות הקדושים היה כלול מכל
 (תורה עבודה גמ"ח) מ"מ עיקר עבודתו צפרעות ה"י
 לכל א"י כנ"ל כנודע] והנה צ"ח"ק צחי עבודה שא"ן לנו
 קרצ"ן בזמן הזה הוא רק עבודת הש"י בתפלה ומטעמו
 וגם ילחק ח"י"נו היה עבודתו בהסתדר תמיד לא ידעו
 ע"ע כיון שהעולם תמחו א"ך ויאכ"ב ילחק א"ח עשו וא"ך
 היה יכול עשו לרמות א"ח אצ"ו העולה חמימה, אמנם
 עבודת ילחק שגבס למעלה צצחי הלגט לכה צרוב קדושתו
 עד ח"ן חקר וכבר נה"ו צ"ח צמפרשים כי לילחק היה
 צ"ח כונה עמוקה צמם שר"ה מקודם לתת הצרכית לעשו
 ובחצו כ"א לדרכו בקודש, אמנם הוא לג"ע ע"ד נסחר
 ילמ"וס דרך הלגט לכה עם הש"י והנה העבודה ל"ל ירא
 שמים צמחר כצנ"ו ולא"זה מה"ם יקדים אם להסתדר א"ו
 להנגלה בעבודתו כ"ר ציארנו צע"כ"י צחיצורנו דצ"י
 תורה (מה"ק א"ח ה"י) הענה היעולה א"ך להיות הלגט
 לכה וע"י"ל שלא ירגישו שהוא הלגט לכה ופתח כנ"ל חלק
 גדול מעבודתו להש"י היינו תורה ועבודה והפלה זגמ"ח
 וע"י"ל יוכל להלגט חלק השני הכסחר אצ"י כצנ"ו כי
 יחשבו שא"ן עוד חל"ו ויהר זולת חלק הנגלה מעבודתו
 כמו שציארתי עם צד"ך משל עו"ש וממילא יוכל להלגט
 החלק הגדול בהלגט לכה עם הש"י, זהו שמחלקין המלה
 ה"י שהוא כנגד עבודה (צחי"ל ילחק כנ"י). ודרך ילחק
 אצ"ו בהלגט לכה עם ה"י כנ"י) היינו חל"ו כנגלה וחל"ו
 כנסחר ע"כ מלניטון החלק הגדול מהמלה ה"י (ש"ל
 ילחק) היינו שע"י חלק הנגלה מעבודתו יוכל להלגט
 החלק הגד"ל יותר מעבודתו כנ"י וע"כ מלניטון זה
 האפיקומן עד אמרי האכילה שהוא צחי טוב"כ שא"ן בו
 לא אכילה ושחיה עוד וכו' צחי ילחק שיהיה המלדיק
 א"ו צעו"כ"י כנ"י:

י. ובעיני אשר האפיקומן רומן לילחק כנ"י ג"ל עוד
 טעם על מה נחשב ד' מאות שנה שהתחיל
 הגלות מצרים משולד ילחק דוקא. כי הנה צאמת איתא
 בפרקי ד"ר אליעזר (פרק מ"ח) דישאל יל"ו ממזרים
 קודם הזמן משום דלילוח הסלימו והמפרשים פלפלו ודרשו
 צ"ח לענין להזכיר יו"י"מ צלילות ותל"ו א"י לילות בכלל
 החיים, ולכאורה קשה אם כעטם הפר"ח"א למה לר"י"ן

הטעם שנחשב משולל יחק. ונלעג"ד מהך דלחק חבני יהיה במלדוק לעמוד ומילי את ישראל אשר ואמר אז חברהם לא ירענו וישראל לא יכורנו רק כמו של יח"ק כ"ל מ"ש"ם שבת (דף ע"ט) ואז יאמר יח"ק דל פלגא דלילתא וכו' ואם נאמר דממרים נחשבו לישראל גם הלילות דל"ג ילאו קודם הזמן גמלא דהלילות בכלל החיים ח"כ ל"ג טענת יחק לעמוד משום דל פלגא הלילות לפ"ד הפרד"א הלילות נחשבו צפ"ע בכלל החיים וא"כ לא ילאו הלילות בהמשכן לעמוד חלה ודאי דבת יחק ושפתו בזה לא ס"ל כתי הפרד"א ומדרשים חלוקים הם באמת בזה ח"ק להשלים הדי מחות שנה ע"כ כשנולד יחק רבוא לשיטתו יאמר מלילתו לעמוד לבה דל פלגא דלילות וכו' ונדרה לפ"ד הטעם שהלילות השלימו כיון דהוא ס"ל דהלילות לא ילאו למשכן החיים כלל ע"כ צפ"כ לריבון להשכר טעם אחר ח"ק השלימו הדי מחות שנה וכו' וכו' דנחשב משולל יח"ק הדי מחות שנה כנ"ל :

י"א. וע"כ י"ל ממיחים האפיקומן בין שני פרום כמנהג ישראל שזהו עולה הם כמ"ש בזה אלאמ"ר ז"ע בחפ"רת בנים על הגדה יבאמלע מניחים המלה והוא בנו חות א"י בין שני הכרים שעולים ת"ם ועולה יחד חמ"ה נדת ועקב היינו כנו שהוא הכונה בסודור ברי"ה ובין תן פחדך (שהוא כנגד יחק) ועמך גורא על כל מה שצרת מות גורא ועקב להמשיך מיד למדת ועקב רחמים ע"י"ש וצפרע בזה שיעקר המלדוק טי"ה יחק כ"ל הוא בגלילה העתודה בעק"צ שקראו בית ע"כ רומזים בהנחת אפיקומן שהוא כנגד יחק למדת חמ"ה לעקב להמשיך הגלילה העתודה כ"כ :

י"ב. הא לחמ"ה עניא די חכלו אבהתנא צארעא לממרים כל דכפון יתמי ויכול כל דלריך יתמי ויפסח. י"ל שפיר הסמיכות שפ"ד המדרש (מוצא צנו יששכר מאמר ללא דמסימונחא) ביאלאו ישראל מממרים כרתו צרית לעשות חסד זה עם זה עד כאן לשונו וזהו די חכלו אבהתנא צארעא דממרים (ומכירין י"חית ממרים שאלאו ע"כ קבלנו עלינו לעשות חסד זה עם זה ומכרחין) כל דכפון יתמי ויכול כל דלריך יתמי ויפסח. וי"ל עוד בזה צנפון המדרש כתי ביאלאו ישראל מממרים (שהיא צערות החרץ מקור הזוכמת וקלקול היסוד צרית קודש, ע"כ) כרת"ו צרי"ה (שהוא התיקון צרית וכריתות צרית הוא תיקון המילה. וע"י"ו היו יפולים) לעשות חסד זה עם זה (כי זהו עיקר החסד שיכולים להפגלל ולפגול מוצות צחפלה צעד חבירו ועון זה היסוד מעכב שלה יעלו החפלות היו ע"כ כשקטנו צחתי כריתות צרית וכלו לעשות חסד זה עם זה) כנ"ל :

י"ג. א"י הא לחמ"ה עניא (היינו דלה ועניה צחי גלות היחוד צמלכות כמ"ש צמנות ונסידור. וחכמי עבדי אחרות ח"ן בגלות אדום הארוך וכמר הזה צעור"י כמו) די חכלו אבהתנא צארעא דממרים (בגלות

ממרים. ועדיין קושיה העולם ח"כ לשמחה מה זי עושה בגלות ממרים וילי הסדר, ע"ז צאח החצונה שעתה כמה הצדורים בגלות אדום ע"י מעשיו והצדורים ותיקונים, המה צחופנים שונים. י"ס) כל דכפון (שחסר לו הזיווג וצחתי מרעוב"י וכו') יתמי ויכול (צחי חבילה וכ"י שהוא הזוג הלח"ש אשר הוא חוכל כנודע היינו הזיווגים כסדרן למי שהוא זוכה. י"ס) כל דלריך (שלריבון צעזו רק) יתמי ויפסח (צחתי ופסח ה"י על הפתח ולהיותו משוקע צמנות אז ח"י אפשר לניך אחר בהדרגה רק שילג צפ"ה להקדישה צמ"י וכמו שה"י ביאלאו ממרים וקריתת י"ס סוף ע"י נחשון בן עמינדב והוא כמ"ש בשם הדיקום ז"ל על החלה למקראי קודש זכר לז"י"מ צפ"ה שלא בהדרגה. וע"י צדצרי אלאמ"ר בחפ"רת בנים על הגדה צדי"ה קדש ורחן ע"י"ש וצחופנים שונים חאלו כפי מעשה כל א"י וז"י הארוך זמן בגלות עד כה עד אחרות. גם עתה) הפתח הבא לשנה הצאה צארעא דישאל (ככה ימשכו זמנים ושנים רבות צחתי השתח עבדי אמנם ע"י"ו צרור שכסוף יהיה הנם חלנו) השתח עבדי נהיה לשנה הצאה צנו חורין (גמירים, בגלילה שנימה, צ"ח) :

י"ד. א"י הא לחמ"ה עניא די חכלו אבהתנא צארעא דממרים כל דכפון יתמי ויכול כל דלריך יתמי ויפסח וכו'. רחיתו ככ"י קרוח אלאמ"ר מפסיק י"ב (שם שלמה על המועדים) שכי שפ"ד הש"ש צמוד (דף כ"ג ע"א וכן הוא בהוריות י" ט"ב) משל לשני צ"ה שזנו את פסחיהן א"י חכלו לשום מלה וז"י חכלו לשום חבילה נסה, זה שחכלו לשום מלה לדיקום ילנו גם זה שחכלו לשום חבילה גפה יפושעים יככלו צם י"ז"ש בעל האגדה ה"ה לחמ"ה עניא (ויכול להיות) די חכלו אבהתנא (מדריגה גדולה. ויכול להיות) צארעא דממרים (מדריגה שפלה. ומפרש וקאזיל היינו ש"כ חרי גונו חולין. ח"י) כל דכפון יתמי ויכול (דחינו שחובל רעבון למלכות תאופו ילא משום שריך לקיום מלות הש"י. ומדת השני הוא) כל דלריך יתמי ויפסח (שחכלו משום שריך לקיום מלות הש"י לשם פסח כתי מדצרי הגמי) עכ"ד אלאמ"ר בה"ק הבי"ל חולם לאחורה ל"ע דהא ר"ל אחיוב"י לרי יוחן שם בגמי על שאמר כן שזרו שחכלו לשם חבילה גסה פושעים יככלו צם, רשע קרית ל"י נכו דלא קעציד מליה מן המוצחח פסח מיכו קעציד ע"כ נסיד לה לדי"ה משל לשני צ"ה אשתו ואחמותו עמו צצית וכו' וכן אח"כ ללוב ושתי צנותו וכו' ע"י"ש ועפ"פ קנסיב לה אח"כ מהך דבי שללו פסחיהן, ועדיין ל"ע צגוף הדצר על ר"ל שאמר די"ה ידי פסח אפי' שלא נחכוין לשם מליה לפ"ת דפסקינן (צחתי ס"י ח"י) כמ"ד מלות נריכות כוננה ח"כ לא ילאו כלל המורה ושפיר קרי ל"י רשע ורחיתי צחחרונים שעבדו כזר בזה ע"ד הגמי כתי ועוד לחלקי מילין (יע"י"ו צשו"ת לבי הפלרת ס"י מ"ד) ואכ"ת להאריך צפ"לול. אמנם יש להעמיד דצרי חל"ה חכלו

רמזו זה שפיר צדצרי המגיד הו' לחמא עניא. דהנה עד כאן לא חלק שם דיש לקיש על כך מומרא דפוששים יבטלו בם וס"ל דאינו רשע אם לא אכלו לשם מצוה והיונו משום דס"ל צע"כ מליח חל"כ הוא משום דסתמן כלשמן ע"כ חל"כ וצדיעבד ילא המלוה כמ"ס גדולי האחרונים ז"ל משום חזקה כשרות (והך דסתמן כלשמן ע"כ מלות חל"כ כתבנו מזה במק"ל במנה"ח) [ח"ב סי' ל"ד] והתינה צימיו שלטונו ככר התירה והנחנו ישראל עם קרובו עומדים בחזקה כשרות ע"כ שייך לומר דילא התליה נם כשלא כיון משום סתמן כלשמן וחזקה כשרות כזו מכת"כ במלכים טרם שקבלו התירה ע"כ אשמעיון זכר לילי"ת הו' לחמא עניא (אין ער"י חל"כ צדע"ת שה"י אז גלות הדע"ת כגודע וכלי תורה ע"ד) די אכלו אבהתנא צארעא דמלכים (ע"כ יש צוה שני מינו אבילה וכו') כל דכפין ייתו ויכול (הו' לבום אבילה גסה שלא לשם מלות פסח צבחי) רשע ולא ילא המלוה כיון דלי"ש אז חזקה כשרות דישאל צסתמן כלשמן. וע"כ י"ל גם דיש לקיש מודה דאז היה נקרא רשע דלא ולא המלוה כזו) וחסן שפיר דצרי חל"כ ברמז ד' המגיד שפ"ד ש"ס כזו (דרי"ל חילק רק עתה שיש לנו חזקה כשרית וסתמן כלשמן לשי ר"ל דמחל"כ כזו) :

ט"ז. א"י צנוסח הו' לחמא. כל דלריך ייתו ויפסח השתא הכא לשנה הבאה צארעא דישאל השתא עבדי לשנה הבאה בני חורין. י"ל הסמיכות ז"ל ומה שאנו חיימרים כל דלריך ייתו ויפסח בזמן הזה שאין לנו קרבן פסח צעוה"ר וגם בזמן הבית אינו טנין לאומרו בלילה על הסדר צעת חכילת הפסח ומלה ומרור דבא אין נמנון על הפסח רק צעת היותו כדרי"ל (פסחים פ"ט.) מהיות משה מחיותיה דשה זה ככר נשחט ציום צין הערצום, חל"כ ודאי זה הסיפקא לוח וחומו דרעונו. אך הנה ענין ויפס"ה הו' יטיע ורחמים כמו שתרומנו של ופס"ה ה' על הפסח (שמות י"ג כ"ג) וייתקיים ה' על תרעא יחון לנו ישועה אחרת זולת הגאולה שלימה כידוע מתנדב"ח (פכ"ז) אין ישע חל"כ ימות המשיח. וכאשר חנו ריחון צעוה"ר צעונונו לרות גלותנו כל ווס קשה מחזור, ונהה ידוע מדצרי הזכ"ק פי נה (דף ס"ד ע"ב) צענון שמינו ענרת צעוד דחויכו עם מלכא שאול כל זכיוי ויחוב ל"י ופי' אחרמ"ר הקדוש זללה"ה כדרשוי המועדים (עיי' הפ"ב לשמ"ע ושי"ת ד"ה אמרו צוה"ק עיי"ש) דהיונו כל זכיוי מה שח"ה לורי"ך העולם צאמת לכ"ס על זה ותפללו וישאלו אז צשמ"ע, וזהו לדרכנו כל דלריך ייתו ויפסח (היונו כ"ל דלריך מה שזכיויין כל"ל ישראל ולריך כל ה' וא' צאמת ייתו ויפסח שיחוי"ס עליונו צישועה הגאולה שלימה ע"ז יהיה עוקר עבודתנו בלילה כהוא שח"ה ליל המסומר וצ"ה לגאולה כשחחז"ל צרי"ה ומפרש עוד שזהו הישועה) השתא הכא לשנה הבאה צארעא דישאל כ"י בני חורין (בגאולה שלימה כפשוטו) כן יעזרו צצ"ה :

ט"ז. א"י עפימשי"כ לעיל מזה צמחמרינו כזו מקודם י"ל דיש שני מינו מדרגות צני"ח צבחי חכילת לחמא עניא המלה זו על הסדר כ"י יש צבחי כל דכפין ייתו ויכול (כי צפסח גדונון על התצוהה כשארז"ל צרי"ה [ע"ז ע"ח] ואז זמן השפעת פרנסה וע"כ מכיון באבילת הלחם מזה לשם מצוה צוה כדו להנטיך לחמו ומיזו שלא יחסר לו כל השנה והיונו כל דכפין ייתו ויכול אך הו' משמש את הרצ ע"מ לקבל פרס, אך יש במדרגה משילה ממנו מי שאובל צבחי) כל דלריך ייתו ויפסח (כדו שיזכה ע"ז לאכול הפסח צענה הבאה צהר קודש צירושלים צצ"הג"ל וז"ש כל דלריך ייתו ויפסח היונו שזכו הורי"ך האמיתוי כדלמרי צוה"ק פי נה דצשמ"ע צעוד דחויכו עם מלכא שאול מה דלריך ויהיו לך ורק זהו לורי"ך הגאולה שלימה צ"כ כדלמרי מתנדב"ח [פכ"ז] אין ישע חל"כ ימות המשיח כנ"ל) כיון שהגאולה הזאת ממלכים היתה גאולה הראשונה הכנה על הגאולה אחרונה צ"כ שזכרה על ידה וע"י עשיית הסדר ומלותיו בלילה. ומה שצמקס פ"י המלות מזה שזכרה ע"ז ייתו ויפסח לשנה הבאה זהו לא הו' ע"מ לקבל פרס כיון שח"ה לוריכו צוה כצוד שמו יתו הגאולה שלימה וע"ז מותר ומלוה שיחפון שזהו יהיה השכר התקצות הגאולה צ"כ כמו שכתבנו ככר צמק"ח צע"ה"י :

ט"ז. ב"ל דכפין ייתו ויכול כל דלריך ייתו ויפסח וכו'. הענין קשה וכי חכילת המלות עתה היא רק למלכות דעבדו כדרך הרעצתנים וצפרע הלשון כל דלריך ייתו ויפסח לא היה גוהג רק בזמן המקדש ולמה חיימרים זה עתה ח"י מיתוי כשיקרא ודובר שקרים וכו' כיון שאין מקריבין צעוה"ר פסח בגלותנו המר אמנם צאמת מי שמרגיש קצת צלער גלות השכינה וצערן של בני ישראל בכל דור ודור בגלותיו כל ווס קשה מחזורי אז כל חוכל חתעב נפשו ולאשר המלות האלו בלילה הזה לריבון לאכול לחיחזון וצצמחה ע"כ לריבון להיות צבחי שמחה של גאולת מלכים עד שרגיש צעלמח דחירות כ"י צמח חכה לגאולה שלימה צ"כ וע"ז יוכלו לאכול הבציתים ולקיים מלות ה' בלילה הקדושה הלו, וכאשר מספרים מגידי חמת צשם הרצ הקדוש ח"ה הרר"מ מרימנוב ז"ע (צעל מנחם ליון) כ"י ילא קצת לחון אחר הסדר כשהחיר קצת השחר וצחותו זמן הו' חחילת ימי הקיץ ילא חדם לפעלי ילעבודתו צשדה יהלך נכרו צשיק לפני ציתו למלכתו צשדה ינחפלה ושאל מה זה לנכרו צימיו כעת גם צחון צעולם כ"י היה דצוק כ"כ צעלמח דחרות עד שלא ידע כלל ממגש נכרו ומליחון צעולם עוד, וז"ש כל דכפין ייתו ויכול (שוכל לאכול לחיחזון כנ"ל הו' רק ע"י שיכיה צמדריגה) כל דלריך ייתו ויפסח (שירגיש טעם פס"ת זמן חרותו כנ"ל ואז יפ"י הגם כ"י) השתא הכא (ירגיש מיד טעם הגאולה כ"י) לשנה הבאה צארעא

דישראל השתח עבדי לשנה הבאה בני חורין בנתי הרגש
שלמה דחרות (שנהיה בני חורין בציהלגלגל):

ח"י. א"י כל דכפון ייתי ויכול כל דלריך ייתי ויפסח
וקשה דהאריך יכונן לימר כזה שניתן לכל אי
די מחסורו ייתי ויכול (ובזמן ביהמ"ק) כל דלריך ייתי
ויפסח הלא אינו מחוייב כ"א ליתן רק מעשר מההיות
והמצוצו אל יצוצו יותר מחומש ואם בני העיר עניים
ודלים וגם אורחים הבאים וצעה"צ בעלי פרנסה מועטים.
יהלא זכו יותר מהחומש ג"כ והכי יחלק למחנות לחמו
ותן להעניים יאם אינו מחוייב כזה למח יאמר בן
בהפיקא ינוסח הגדה שבי"ז כדובר שקרים חולס בחמת
י"ל הסמיכות ה"ל לחמ"א עינ"א כל דכפין וכו' (דקאי
על מדת יסוד ווסף כמ"ש בסידור כזה וכיון דלריכין
תיקון לזה במה שפגמו עיי"ש בסידור. ובהתיקון לזה
בסיגופים ותעניות גם אם חוו יהיו חלק שנים לרוב
מספר התעניות הנחולים לא יגיע וגם כי אפסו כחני
בעוה"ר וגם כפי המצואר בזוה"ק [פ' נח וצמחה דוכתו]
דלא מהני לחמ"א זה תשובה רק תיבתא עילאה וכתיקון
מזה כנגד מדה מבחי יסוד משפיע להרבות בצדקה
יותר מכפי יכולתו וחיותו, והנה מציאר כנודע צהני"א
ליקוטי אמרים [אגרת התשובה פ"ג] וצאגרא דפרקא
כי מה שאמרו חז"ל אל יצוצו יותר מחומש הוא רק למי
שלא חמ"א חמ"ש מי שלריך ליתן דקה צמחי וחסוף
צדקה פרוק יוכל ליתן הרבה יותר מחומש כמו שיראה
לתקן נפשו כיון שהוא להשלים כפרת חטאיו ח"י"א ה"ל
לחמ"א עינ"א לתיקון מדה היסוד כמ"ל מהארז"ל. ע"כ)
כל דכפין ייתי ויכול כל דלריך ייתי ויפסח (בהרחבה
נדולה ליתן לכל דלריך בלי חשבון לכ"א ואי גם אם עולה
יותר מהחומש כיון שהוא לתיקון חטאיו מה שפגמו
בוסוד) כמ"ל:

י"ט. מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות וכו'. הנה
במפרשים חילקו לנו הדי שאלות ששויכים
לדי בניס ונמלא השאלה הראשונה לחכים והנה קו"ל
שאלת חכ"ם הני תשובה ע"כ יש להמליך כזה בשאלת
החכם ששאל כהגון מה נשתנה הלילה הזה (היינו
הגלו"ת הזה גלות אדום האריך שנמשל לילה כמ"ש
[בישע"י כ"א] אמר שומר אח"א צוקר וגם לילה מה
נשתנה הגלות הזה צאורכי מאוד יותר) מכל הלילות
(שאריו הגלויות כי בגלות מלרים לא היו רק רד"ו שנה
וצפרע בגלות ככל רק ע"י שנים והגלות המר הזה נשתנה
צאורכי כ"כ. ועי"ז צאה ח"י תשובה לשאלת חכ"ם שהשיב
בעלמו. מפני) שכל הלילות (הגלויות) אנו אוכלים חמץ
או מל"ה (היינו מל"א חכ"ל אח המגילה הזאת שהיה
נודע הפרש בין רשע שנקרא חמץ בדחז"ל עלת הוליה"ר.
לדיוק שנקרא צחינת מל"ה וגם בגלות מלרים אמרו
דבותינו ז"ל [נפסיקתא זוטרתו שמות פ"ו] שנגאלו
מפני שלא שינו את מלבושם וכמו שפי' אהמ"ר ז"י"ע
בדרשחו צהג השבועות [והוא בתפארת בניס ל"ן נדפס"ה

צעה"י כעת] היינו שלא התלבשו א"ע הרשעים באדמת
שער למען כחש היינו בלבוש לדיקים. משא"כ בגלות החושך
הזה שלריכין השיקר להתברר מחערצות טוב ורע בתיקון
הגמיר האחרון. אה"ה, הנה לעומת זה התגברות הוליה"ר
כי דרך כל איש ישר בעיניו והוא הלדיק ח"ש) הלילה
הזה כולו מל"ה (לדיקים כולם צעניהם, ועי"ז לא ירלו
כלל לתקן מעשיהם ולתקן תיקון עולם וזהו התערצות
ע"ר ומח" עיכוד הגלילה ואריות הגלות צעיה"ר
וכסאי דאמרז"ל [דף ע"י ע"ג] ר"י ור"א דאמרו חרוייכו
ראשונים שנתגלה עונם נתגלה ק"ם אחרונים שלא נתגלה
עונם [היינו שכ"א מחזיק א"ע ללדיק ולא נתגלה עונם
כלל עיי"ז] לא נתגלה ק"ם ונשתנה הלילה גלות הלו האריך
צאורכי אין קץ מכל הלילות הגלויות כמ"ל) ה"י ירחמנו
צ"ב. הדברים האלו הם ע"ד מלילה אבל בעלמיתם המה
חמת לחמיתו וכו"י. ה"י יעזרו בקרוב וישיענו, וצמחה
דודן יגאלנו:

כ. ולאשר השאלה הזאת מה נשתנה וכו' בגלות
האחרון בסוף יומיא שכ"א ברשעתו יאמר

לדיק חני ודרכו ישר צעינו כי ע"כ יעזו בחליפותו ע"כ
שפיר אמרי צמתני (פסחים קע"ז) מחגו לו כוס שני
וכאן הבין שאל מה נשתנה וכו' כי הכוס צי כמצואר
במהארז"ל בסידור, שהוא כנגד ענת הרשע שצעטיה
ששם רוב הקליפות ר"ל. והתגברות הקליפות שצעטיה
הוא בסוף יומיא חלון כנודע כשמוזגין כוס שני שכנגד
הרשעים בסוף יומיא צעטיה כנו כאן (דוקא) הבין
שאל מה נשתנה וכו' כפי צבארנו כמ"ל:

כ"א. עבדים היינו לפרעה במלרים ויולחנו ה"א משם
וכו' ואלו לא הוליה הקב"ה את אבותינו

ממלרים הרי אנו וצנינו וצני בנינו משועבדים היינו
לפרעה במלרים. יש לדקדק כי אם עיקר הרבותא
שהולחנו מיד עוממת פרעה מלך מלרים (שהיה יונק
מהדעת וכו' כמצואר מהארז"ל) הול"ל לרבותא ויולחנו
ה"א מיד פרעה וכו' אלא נראה כפשוטו כיון שקלקל
דעהם ומחש הרי היה עיקר הנס מה שפעלו אללם
שירלו ללאת משימחמם ולשנות דעת בעל בחירה זהו
קשה ביותר ח"ש ויולחנו (שהרבותא הוא שהולחנו
איתנו מקליפה שלו ושנראה בצחירתנו ודעתנו ללאת ממנו)
ה"א משם ואילו לא הוליה וכו' הרי אנו וכו' משועבדים
וכו' (היינו כמ"ע שערי עוממ"ה היו כבד משוקעים
כנודע זהו הקליפה שהיה אז וזהו הנס הגדול שהולחנו
משם ממקום העוממ"ה כ"כ שהיו משוקעים שעימ"א דעתם
כמ"ל וישרנו מטח"ה ללאת ממנו) כי מה שעשה אותות
נכים ונקמה צפרע אינו רבותא כ"כ כיון שכבד לקחו
ממנו הבחירה והכבד את לבו וכנודע בספרים, משא"כ
בישראל בני בחירה מה שהולחנו והנה לבצנו לטובה כמ"ל:
כ"ב. א"י עבדים היינו לפרעה במלרים וכו' ואלו לא
הוליה הקב"ה את אבותינו ממלרים הרי אנו
וצנינו וצני בנינו משועבדים היינו לפרעה במלרים. ו"ל

ע"ד משל לרופא גדול שעשה לאוהביו החולה נתוח גדול (אפערתיאון) שהיה סכנה גדולה והזכירו על ככה שמוכרת לעשות זה מיד כי לולא זאת הוא לאבד מן העולם היי והגם שהנתוח הוא ג"כ בסכנה גדולה באיברים שבחיות תלוי בהן עכ"ל מוכרת לעשותה כי לולא זאת הרי הוא לאבד מיד כנוי וכן היה והנתוח עלה כהוגן ונתרפא החולה ואחרי זמן רב נחלה החולה במחלה אנושה אחרת וביקרו הרופא ואמר לו אחרי הדרישה ותקירה וזדיקה אמנם מחלתך לא דבר קל הוא וגם יש יסורים עמה אבל אינה מסוכנת בגופך כמו אז שהילכתתי לעשות הנתוח חיש מהר. ומהמחלה הזאת חתרפא, אך לזמן רב עיי הרפואות אשר אתן לך. ולריבון להמתין זמן רב עד שתחפשא, והחולה צכה לפניו ושכח הן אדוני הרופא הגדול, מדוע לא תרפאני מהר כמו אז שהיה המחלה מסוכנת יותר ורפאתני עיי הניתוח חיש מהר גם עתה תעשה אשר ציכולתך רק אחרפא מהר כמו אז כי לא אוכל לסבול אריכות החילו והיסורים, ושכח הרופא, וידי חציני נא תרגיש נפשך כי לא כמו אז בן עתה כי אז הן היתח המחלה מסוכנת והנתוח נחון כאשר הזהרתיך כי אם לא הייתי אז מחזיר צכה כ"כ יאמין בנפשי לעשות הנתוח הלא מיד היית מת אז ולא יכולתי לרפאותך לא לזמן קצר ולא לזמן מרובה כאשר לא יוכלו להשיע לשוכני קבר זה זמן רב, מה שאין בן עתה אינה מסוכנת המחלה לעשה מיד כנוי אכן צעד זה הוא תחלת ממושכה מחלת לב ועכ"ל בסוף תחרפא צעה"י, בן הנמשל מיצן מה שאנו הכל שואלין והבן שואל לשמחה מה זו עושה צלילה הזה כיון שאנו עבועים עדיין בגלות המר והחרוך הנירח הגמשך לצלו שואל, וישאל כ"א מהרופא כל הבשר ית"ש מדוע אז במלרים רפאתנו הושעתנו וגאלתנו חיש מהר ועתה גמשך לראבון לבנו זה זמן זמנים טובא בלי קץ, וע"ל צאה החשובה עבדים היינו לפרעה במלרים ויולאנו ה"א משם ביד חזקה ובזרוע געויה (בדרך עם נפלא דוגמת הנתוח הנפלא של הרופא בצפר החי של החולה מסוכן כי זולת זה ימות מיד וע"ל יולו מצור שמת, ח"ש) ואלו לא הולא הקב"ה את אבותינו ממלרים הרי אנו ובנינו ובני בנינו משועבדים היינו לפרעה במלרים (כי אז נשארנו משוקט גם בחמשים שערי עומאה עימאת פרעה ומלרים ולא היה עוד תקוה לנו היי כי היו כבר צמ"ע שערי עומאה ע"כ גאלס מיד צלי שהיה בדרך נוחה נפלא גם אם לא היינו זכאים) משא"כ עתה בגלותנו שריבון לעלות הנלוות רבות לאט לאט ימים רבים וכאשר נעשה אלו הרפואות של הכורח ית"ש שהם רפואת הנפש והגוף שמירת החורה והמלות זוכה לגאולה ביה"ר צב"א :

ב"ג. א"י עבדים היינו לפרעה במלרים. צכהארז"ל צשעה"כ וצפע"ה נודע צענין פסח שגלות מלרים היה אותו הדור צשיעבוד שהיו נלווי קרי של

אד"ם הראשון צאותן ק"ל שנים קודם שניול שח ואח"כ באו בגלגול וכו' כו' והיו במלרים צחומר יצלננים וצשיעבוד עבירה קשה שאין כמוהו עד אשר נפרדו הסיגים וחזכנו ונתקנו, וכן נודע צכהארז"ל שם צכונות פסח שאז צגלות מלרים לא היו מאירים רק עשרה אקו"ק צרובוע עולה מ"ד וכ"ל ע"י הנלוות החי של אדם הראשון יאח"כ עיי הספירה לרין לתקן אותם להיות מצחי"ד"ם, אד"ם. צסוד המתינו צו עד שיצנע צו דמיו ואומר לך צדמייך חיי (נמשך חיות אלופו של עולם להיות מצחי"ד"ם אד"ם) אבל במלרים ציויקת מלרים צמלר העורף והגרון לא היו מאירין רק צחי"ד"ם (ועיין מה שכתבנו צזה צמלמר עמר התנופה חות ז' וע"ל צעה"י) וצזה יורמו לנכון כי הנה עבדים היינו לפרעה במלרים עולה תחק"ל עם מ"ד היינו תחק"ל הוא שנותיו של אדם הראשון (וכמו שפירש"י צפי נשא [ז' - יע] עה"כ קערת ססף צגיי תחק"ל צמנין שנותיו של אדכ"ר והיה המשכן לחיקון זה) שהנלווי של אד"ם הראשון היו שם צמלרים צגלות ולא האיר רק צחי"ד"ם (דס) ע"כ עבדים היינו לפרעה במלרים עולה תחק"ל עם ד"ם צזה היה העעם שהינו עבדים לפרעה שאלע צמלר העורף ולא האיר אז רק צחי"ד"ם וככונה לתקן הנלוות באדכ"ר כנוי. וע"כ צבנון המשכן שהצילו קערי"ת כס"ף צגיי תחק"ל כנוי מפירש"י לזה נאמר אד"ם כי יקריב מכס קרבן לה' ע"כ נתקן צחי"ד"ם הראשון והוכשר ונלנה מצחי"ד"ם להיות אד"ם להקריב קרבן לה' והבן :

ב"ד. ובזה י"ל מה שמסיים הפיסקא ואפילו כלנו חכמים כלנו נצונים כלנו זקנים כלנו יודעים את התורה מלוב עלינו לספר ציולת מלרים וכל המרצה לספר ציולת מלרים הרי זה משובח. ר"ל כיון שהתחיל צעבדים היינו כנוי לרמו גלות מלרים צכונתו ורמיחתו לתקן הנלווי קרי של אדם הראשון וזכו ענין יולת מלרים א"כ יחציב אדם גדול בנפשו לאשר נשמחו גצוב ואינו בידאי מלותן נלווי קרי דאדכ"ר דק"ל שנה כנוי ע"כ יוכל לטעות שאינו מחוייב לספר ציולת מלרים ואין לו שייכות וחועלת צזה ע"ל קלמר ואפילו כלנו חכמים כלנו נצונים כלנו זקנים כלנו יודעים את התורה (היינו גם מי שנשמחו מצחי"ד"ם חצ"ד דאלילי"ת מצחי"ד"ם ענין עכ"ל) מלוב עלינו ספר ציולת מלרים (לספ"ר היינו מלשון ספיר"י לעהר ולהאיר נפשו עיי יולת מלרים יגרום לו תועלת גדול לטהרת נפשו אם כי הוא גדולה ממקום גצוב מ"מ צשורשו כלנו היינו במלרים [וצכל דו"ר ודו"ר היינו ככל הולד"ה ונגר"ל הייב אדם לראות א"ע כאלו הוא ילא ממלרים שאלו לא הולא חיי וכו'] רק שאח"כ חזכנו ועהרו הנשמות צמתן חורה ונחטלו רבים מהם נשמוק גצובות וקדושות אבל עכ"פ נמשך לו משורשו שנתתקן אז ציולת מלרים אשר גם עתה גם צכיותו כבר נשמה גצובה יתקן ג"כ עוד יותר להעלות בקדושה וטהרה ביתר שאת ועוז עד אין

חקר ע"י סיפור ילידת מזרים בלינה הזה) וכל המרבה
 לספר בלידת מזרים הרי ז"ה משובה (נודע בסי' כי
 ז"ה הוא צחי עולם הז"ה וחיבת הו"א צחי נעלם עולם
 הבאה הנסתר מעוה"ז ע"כ רומז כי גם הלדיק הקדוש
 מ"מ לעומת זה כל הגדול מחצירו ילדו גדול ממנו
 כשחז"ל [סוכה נ"ג]. ולריך רחמים גדולים להגלל מתחות
 וקליפות עוה"ז כידוע מהלדיקים הגדולים וזהו שנאמר
 התועלת שנמשך לו מסיפור יל"מ לספר ולעבר נפשו גם
 של הלדיקים שכל המרבה לספר ביל"מ הרי ז"ה גם צחי
 עולם הז"ה שלו מביצ"ח כשצ"ח נכסים שנעשו בעלם
 עינים היינו שגם הגשמיים שלו בעוה"ז יהי משיבת
 ומעולה בלתי לדי לצדו ביחודים עליונים):

כ"ה. אפילו כלנו חכמים כלנו נבונים כלנו זקנים כלנו
יודעים את התורה מזה עלינו לספר
 בלידת מזרים. הקדוק נודע ובי היה הקס"ד שהחכמים
 ונבונים זקנים לא יספרו ביל"מ ה"א אדרבה עליהם
 המלוא ייתר לדקדק ולהרבות בכל המלות ובפרט במלוא
 הגדולה דיל"מ אולם ירמוז על הדורות האחרונים קודם
 ביאג"ל חלקן יומי לחצלי משית והמנהיגים הכופרים
 המסייתים ומדיחים לכ"י כל שום ובניכ"א דלית להו מאחזה
 מפלגה ח"יהו נפישו מין בעוה"ר ולריך לצרר ולדקדק
 שלא יפלו צידן וברשתן כמ"ש בשם הלדיקים ז"ע
 עה"כ (תהלים לז) שומר נפשות חסידיו מיד רשעים
 (הרביים והאדמו"רים הרשעים) יליט, וכן נודע בחומש
 היכל הכרטה בשם רבינו הבטש"ע ז"ע מה שביצ"ח ברות
 קדשו שיהיו הרביים כהרבה לרוב באלין יומיא והמה
 יהיו מעבדי הגאולה בעוה"ר וכן עוד בש"ה"ק מזה וזהו
 שורשן מנוליו מזרים שנהצרכו לרעה ל"ע כמו בעצ
 צים לרה פס"ל מיכה וכדל"י בזה"ה"ק ח"ש ואפילו כלנו
 חכמים כלנו נבונים (נאונים ונבונים) כלנו זקנים (רצנים
 ואדמו"רים זקנים בשערותם) כלנו יודעים את התורה
 (מועלות גדולי התורה) מזה עלינו לספר (לשון ספירי
 לצרר ולצנן) בלידת מזרים (מי הוא מהם מלד הקדושה
 ומי הוא מלד הע"ר אשר עלה אהם והם הע"ר דחחקן
 לישראל בגלותה) וכל המרבה לספר (לצרר ולצנן) ביל"מ
 (כנ"ז) הרי זה משובה (כיון שהוא צדק ומדקדק שלא
 יהיה פחו מאמין לכל דבר ומנהיג בצעיותו) וגם לריכין
 לזה חפלה להשיי לפעול סיעתא לשמיה שיכירו האמת
 מי הוא הלדיק אמת ומי הוא השקרן ל"ע וכנ"ז:

חקר ע"י סיפור ילידת מזרים בלינה הזה) וכל המרבה
 לספר בלידת מזרים הרי ז"ה משובה (נודע בסי' כי
 ז"ה הוא צחי עולם הז"ה וחיבת הו"א צחי נעלם עולם
 הבאה הנסתר מעוה"ז ע"כ רומז כי גם הלדיק הקדוש
 מ"מ לעומת זה כל הגדול מחצירו ילדו גדול ממנו
 כשחז"ל [סוכה נ"ג]. ולריך רחמים גדולים להגלל מתחות
 וקליפות עוה"ז כידוע מהלדיקים הגדולים וזהו שנאמר
 התועלת שנמשך לו מסיפור יל"מ לספר ולעבר נפשו גם
 של הלדיקים שכל המרבה לספר ביל"מ הרי ז"ה גם צחי
 עולם הז"ה שלו מביצ"ח כשצ"ח נכסים שנעשו בעלם
 עינים היינו שגם הגשמיים שלו בעוה"ז יהי משיבת
 ומעולה בלתי לדי לצדו ביחודים עליונים):

כ"ה. אפילו כלנו חכמים כלנו נבונים כלנו זקנים כלנו
יודעים את התורה מזה עלינו לספר
 בלידת מזרים. הקדוק נודע ובי היה הקס"ד שהחכמים
 ונבונים זקנים לא יספרו ביל"מ ה"א אדרבה עליהם
 המלוא ייתר לדקדק ולהרבות בכל המלות ובפרט במלוא
 הגדולה דיל"מ אולם ירמוז על הדורות האחרונים קודם
 ביאג"ל חלקן יומי לחצלי משית והמנהיגים הכופרים
 המסייתים ומדיחים לכ"י כל שום ובניכ"א דלית להו מאחזה
 מפלגה ח"יהו נפישו מין בעוה"ר ולריך לצרר ולדקדק
 שלא יפלו צידן וברשתן כמ"ש בשם הלדיקים ז"ע
 עה"כ (תהלים לז) שומר נפשות חסידיו מיד רשעים
 (הרביים והאדמו"רים הרשעים) יליט, וכן נודע בחומש
 היכל הכרטה בשם רבינו הבטש"ע ז"ע מה שביצ"ח ברות
 קדשו שיהיו הרביים כהרבה לרוב באלין יומיא והמה
 יהיו מעבדי הגאולה בעוה"ר וכן עוד בש"ה"ק מזה וזהו
 שורשן מנוליו מזרים שנהצרכו לרעה ל"ע כמו בעצ
 צים לרה פס"ל מיכה וכדל"י בזה"ה"ק ח"ש ואפילו כלנו
 חכמים כלנו נבונים (נאונים ונבונים) כלנו זקנים (רצנים
 ואדמו"רים זקנים בשערותם) כלנו יודעים את התורה
 (מועלות גדולי התורה) מזה עלינו לספר (לשון ספירי
 לצרר ולצנן) בלידת מזרים (מי הוא מהם מלד הקדושה
 ומי הוא מלד הע"ר אשר עלה אהם והם הע"ר דחחקן
 לישראל בגלותה) וכל המרבה לספר (לצרר ולצנן) ביל"מ
 (כנ"ז) הרי זה משובה (כיון שהוא צדק ומדקדק שלא
 יהיה פחו מאמין לכל דבר ומנהיג בצעיותו) וגם לריכין
 לזה חפלה להשיי לפעול סיעתא לשמיה שיכירו האמת
 מי הוא הלדיק אמת ומי הוא השקרן ל"ע וכנ"ז:

כ"ז. עוד י"ל בנוסח ואפילו כלנו חכמים כלנו נבונים
כלנו זקנים כלנו יודעים את התורה מזה
 עלינו לספר בלידת מזרים וכל המרבה וכו'. דהנה
 נשאלתי על נוסח כלל"ו זקניים מה ענינו לכאן כי מיירי
 בחצ"ד ומה ענין זקניים לכאן באמנע חכמי"ם ונבונים"ם
 ויודעים"ם שהוא חצ"ד (וכן אמת כי בסידור שלי נמלא
 בחוב מאדם גדול כולנו זקנים ח"ל דיקנא דל"א החיפק
 על חו"א אמנם עוד עממא צע"י ונלע"ד שהוא הרבותא
 שריכין לספר ביל"מ גם כשצ"ח לאור גדול בחג
 השבעות שהוא צחי זקין דיקנא דל"א גם אז לריכין
 לזכור שצ"ח למדרגה זו רק ע"י ילידת מזרים בזה"ה

כ"ז. עוד י"ל בנוסח ואפילו כלנו חכמים כלנו נבונים
כלנו זקנים כלנו יודעים את התורה מזה
 עלינו לספר בלידת מזרים וכל המרבה וכו'. דהנה
 נשאלתי על נוסח כלל"ו זקניים מה ענינו לכאן כי מיירי
 בחצ"ד ומה ענין זקניים לכאן באמנע חכמי"ם ונבונים"ם
 ויודעים"ם שהוא חצ"ד (וכן אמת כי בסידור שלי נמלא
 בחוב מאדם גדול כולנו זקנים ח"ל דיקנא דל"א החיפק
 על חו"א אמנם עוד עממא צע"י ונלע"ד שהוא הרבותא
 שריכין לספר ביל"מ גם כשצ"ח לאור גדול בחג
 השבעות שהוא צחי זקין דיקנא דל"א גם אז לריכין
 לזכור שצ"ח למדרגה זו רק ע"י ילידת מזרים בזה"ה

ובמ"ש (שמות ג' - י"ב) בהוליאך את העם ממלרים תעבדון את האלקים על הכר הזה במתן תורה וזהו כולנו חכמי"ם כולנו נבונים הם חו"צ שהגיענו אז כמ"ש בסידור וע"ז מכיים שאפילו כולנו זקני"ם כולנו יודעים את התורה"ה היינו גם כשנגיע לחג השבועות"ה שהוא צה"י זק"ן דיקנא עילאה שעולה אז וגם אז קבלת התורה"ה שהוא צה"י כולנו יודעים את התורה"ה עכ"ז מזה עלינו לספר ביולא"ת מלרי"ם מפני שבאים למדרגה זו בחג השבועות"ה רק ע"י יולא"ת מלרי"ם מקודם כנ"י וכמ"ש במאמר חג הבכורים (אות מ"ט) על המנחתין (אבות ג' - י"ז) אם אין קמח אין תורה עיי"ש. והנה י"ל בזה על הרמב"ם שכתב בנוסח ההגדה מכיים בזה במקום וכל המרצה לספר כי וכל המאריך לספר ביול"מ היינו צה"י ארוך"ך שהוא חג השבועות כנדע מייג תיקוני דיקנא עילאה עכ"ז מזה עלינו לזכור יול"מ מתחלה שהתחלנו על ידה לעלות ולזכות להגיע למדרגה עליונה זו כנדע שרמב"ם רמז בלשונו כ"פ לסוד (ובמ"ש הארז"ל בפע"ה בכוונת השופר על לשון הרמב"ם שכי בפירוש רמז יש בו עירו ישונים מתרומתכם לעורר הז"ח עיי"ש):

כ"ח. א"י ואפילו כולנו חכמים כולנו נבונים כולנו זקנים כולנו יודעים את התורה מזה עלינו לספר ביולא"ת מלרים. הנה ידוע הקושיא וכי היך הקס"ד שרק ע"ה וקלי הדעת ח"ו יספרו ביול"מ ומהו ואפילו"י כולנו חכמים וכי הלא אדרבא רק להם (להחכמים ונבונים ויודעי התורה) יאות לספר ביול"מ. אולם י"ל כיון שצרכנו להעמיק ולהעמיד נגד עינו גודל הברות והשפלות שהיו במלרים כדי להכיר עיי"ז יותר הנם בגאלנו ממלרים ועיי"ז יתפעל ביותר להלל ולשבח להצורה ית"ש אשר גאלנו וגאל את אבותינו ממלרים אולם לריכין עיי"ז הלייר בנפשו מה שהיה אז להוריד ח"ע במחשבות מוחין דקטנות וזהו השמיעין רבותא ואפילו כולנו חכמים וכי במטלות מוחין גדלות אולם כיון שאין היכר הגדול אלא מתוך החושך ע"כ מזה עלינו (להוריד מהשבתנו כדי) לספר ביולא"ת מלרים מקום הזהמא ומוחין דקטנות שהיינו אז כדי שיכירו עיי"ז לספר בשבח הגם של הגאולה כנ"י:

כ"ט. ובזה י"ל מה דסמין לי מעשה צר"ח ור"י ורצ"ע ורע"ק ור"ע וכי עד שבאו תלמודיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן ק"ש של שחרית שהזכירו את רבותיהם שלא להעמיק כ"כ במחשבותם במוחין של קטנות שהיו במלרים אם כי נלך כדי להכיר גדל הנם כנ"ל עכ"ז לא ישארו בזה כי אינו תכלית (רק סכנה לפעמים כנדע מכונות ז' של פסח) רק מוחין גדלות והנה ק"ש של ערבית"ה הוא זוג דל"ה ושנאמר (בראשית כט - י"ז) ועיני לא"ה רכ"ה (צה"י עלמא דאסתכסויה) מוחין דקטנות. משא"כ ק"ש של שחרית"ה צה"י זוג רחל שנאמר (שם) ורחל היפה יפה תאר ויפה מראה ותגלה ותראה מלכותו ית"ש לטיין כל ובצה"י מוחין

גדלות וזהו שהזכירום תלמודיהם הגיע זמן ק"ש של שחרית כנ"ל:

ל. וכל המרצה לספר ביולא"ת מלרים הי"ז משוכה מעשה צר"ח ור"י ור"ע בן עזריה ורע"ק ור"ע יכו"י והיו מספרין ביולא"ת מלרים כל אותו הלילה עד שבאו תלמודיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן ק"ש של שחרית, אר"ח בן עזריה הרי לנו בנן שבעים שנה ולא זכיתי שתאמר יולא"ת מלרים בלילות עד שדרשה בן זימא וכי וחכמים אומרים וכו"י יש לר"ש הסמיכות צע"כ באופן זה דהנה המפרשים כתבו בהחיוצ לספר ביולא"ת מלרים "כל הלילה" דהגם שאנו מהמירין מספק לאכול המלה והאפיקומן קודם הלוח כרצ"ע דהיינו הפזון דמלרים בלילה וכפסח גתכל עד הלוח דייקא אמנם אין זה להקל לפטור מסיפור יולא"ת מלרים כל אותו הלילה (עד הצוקר) ולומר כיון דאין הזמן סיפור יול"מ אלא בשעה שזנה ימרו מונחים לפניך רק עד הלוח ז"ח כיון דלרע"ק גאולה בצוקר הוי והפזון דישתאל בצוקר ולפיו"ז סיפור יול"מ וכל המלות נובחות כל הלילה ולא אמרו בזה להקל בדא"י אלא להחמיר ע"כ עכ"פ מלות סיפור יול"מ נובח גם אחרי האפיקומן כל הלילה וכמ"ש בש"ע (סי' תפ"ח ס"ב) עד שתחטפנו שניה וכשהוא ישן חונם החמא פטרי עיין מה שהאריך בזה בריש ההגדה עם פי' כתב שופר. וי"ל בזה הסמוכין וכל המרצה לספר ביול"מ הי"ז משוכה (היינו מרצ"ה לספר ביול"מ לרבות כל הלילה ולא בעת ההגדה בלבד. ועיי"ז מביא המגיד לחיה) מעשה צר"ח ור"י ור"ע בן עזריה ורע"ק ור"ע וכי והיו מספרין ביול"מ כל אותו הלילה וכי ק"ש של שחרית (וכיון שהיה שם גם בן עזריה דהוא ס"ל בצרכות [דף ט'] מחפזון דמלרים בלילה וא"כ הוי לריכין לשיעחו לאכול המלה ומרו קידם הלוח לילה במזרח בפוסקים ואעפ"כ הוי מספרין ביולא"ת מלרים "כל אותו הלילה" עד זמן ק"ש של שחרית הרי דתפשו להומרת בשניהם כנ"י היינו כרצ"ע לאכול קודם הלוח ורע"ק ושאר תנאי דאשכחן סתמא כותי' דמנותן כל הלילה ע"כ סיפור ביול"מ "כל אותו הלילה" ולא ציעלו גם אחר הלוח ובזה ילאו לכ"ע כדעת שניהם ועיי"ז שפור הסמוכין וגם מ"ש להלן מיד אח"י) אמר רצ"ע הרי לנו בנן שבעים שנה ולא זכיתי שתאמר יולא"ת מלרים בלילות עד שדרשה בן זימא וכי וחכמים אומרים וכי (היינו רצ"ע לשיעחו דס"ל בצרכות שם דגאולה מאורתא הוי והוא ס"ל שם דף ע"י דחפזון דמלרים בלילה עכ"ז לא זכה ללח את החכמים לשיעחו כנ"י עיי" מ"ש בזה בפ"י הגדה להמלצ"ים [הנקרא מדרש הגדה] ואעפ"כ חכמים אומרים וחולקם עליו ע"כ לרוך לעשות כחומרת שניהם לאכול מזה קודם הלוח ולספר אח"כ ביול"מ כל אותו הלילה כנ"י). וגם י"ל דשפור נקע מעשה צר"ח ור"י ורצ"ע וכי שהוא רק חומרת התנאים האלו שנהבו כן מרוב חסידותם (ולא מדינא) להיות גיעור כל הלילה

וסמך ל"י ארצ"ע הרי אנו כצן שבטים שנה ולא זכותי
 שחלמנו יז"מ בלילות היינו כנז' לשיטתו דרצ"ע דחפזן
 דמלרים [בלילה] והזכיר חת"כ שגם בן זונא ס"ל כותי
 לדוגא נמלא זמן מנה ומרור רק עד תלות ושפיר נקט
 לרבותא המעשה מהנחלים שהאריכו בל"מ "כל איתו
 הלילה" עד "זמן ק"ש של שחרית" וזכו מחסידותם
 ולדקתם דלרצ"ע ח"ל רק עד תלות דל"כ מה רבותא
 דהנחלים האלו אם קיימו החייב מדינא אם נאמר
 דמדינא לריך יז"מ כל הלילה והלא כ"א מישראל
 מחוייב בזה ח"י כדאמנן כיון דלרצ"ע אינו מדינא
 ע"כ הוא רבותא מהנחלים שנהגו בחומרא שיהיה
 ובל"מ כל איתו הלילה כנז' וגם מה שהגיד מקודם וכל
 המרבה לספר בל"מ ה"ז "משוכח" היינו ג"כ רק
 "משוכח" להרבות לספר כל איתו הלילה במנהג מן
 המוצחר ונכון הסמיכות כנז':

ל"א. מעשה ברי אליעזר ורי יהושע וכו' עד שגאו
 תלמידיהם וחמרו להם רבותיהו הגיע
 זמן ק"ש של שחרית. ויפלא למה לא היה עמהם תלמידיהם
 בשעה שהיו עוסקים בסיפור יליאת מלרים ללמוד ולשמע
 דברי חלקים חיים (וכבר עמד בזה הרב בשמחה הרגל
 ותי' צדוק שהיו עוסקים בסודות התורה ולא ראו לגלות
 לתלמידים עיי"ש). וג"ל דרי אליעזר לשיטתו צדוקה (דף
 כ"ז ע"א) דאמרינן מעשה ברי אליעזר שהלך להקביל
 פני רבו ר' אליעזר בלוד אמר חילעאי איך מטובתי הרגל
 שהיה ר' אליעזר אומר משנה אני את העללנין שאין
 יולחין מנתיבן ברגל דכתיב (דברים יד) ובמחת אתה
 וביתך, ע"כ י"ל שזכו שמתחיל בעל הגדה מעשה ברי
 אליעזר ור"י וכו' וכוון שה"א אז רצ"י אליעזר ראשון
 נמנה ראש המסיבה על פיו נחתם הדברים והוא פסק
 לשיטתו שנה יצאו התלמידים ברגלים ע"כ היו בלילה
 ציתם לשמח את ציתם ולא צאו ללמוד רק צדוק צאו
 יחד להפלה בצבור ומלאו רבותיהם יצאו עוד וחמרו
 להם רבותיהו הגיע זמן ק"ש של שחרית, וכן לפי המסקנה
 שם הא דלזיל ואתי ביומי הא דלא חזיל ואתי ביומי
 משמע דהיכא דלזיל ואתי ביומי גם ר"א מודה דלריך
 להקביל פני רבו ברגל היינו נכח נקבל פני רבו ולשוב
 באותו יום לשמח את ציתם ע"כ שפיר היו התלמידים
 בע"כ ציתם רק צדוק צאו ללח"ת י"א להקביל פני רבם
 ולשוב לציתם אותו יום כדעת ר"א (וכא שבו שם
 החכמים כמו רע"ק ור"ט ורצ"ע ח"לי מהחכמים
 הגדולים שראו ניקח חבל יחד צסיפור יז"מ עם ר"א
 בע"כ נמנה להם גם כשלא לקחו עמם בני ציתם באותו
 הלילה או שח"לי הם לקחו עמם צ"צ אז חבל התלמידים
 הלעזרים המה נתיראמו מדברי ר"א הגדול ולא צאו
 כלל בלילה רק צדוק להפלה כנז') [ועי ברש"י (שהוא
 מהריטצ"א) על סוכה דף כ"ז דחייב אדם לקבל פני
 רבו ברגל היינו בלתיכא במחא דאי ליכא במחא אפי'
 בכל יום מחוייב לקבל פני רבו עיי"ש] ומזה יסוד ועיקר

למנהג החסידים שנושעים למקום רבם למחא אחריתי
 על יז"ע לקבל פני רבם ברגל ועיי' בשו"ת שבט סופר
 להב"צ מפ"ב ז"ל (א"ח ס"י י"ז) עיי"ש ובחמת מליו
 כן מפורש צ"מ פסחים (ק"ח ע"א) דאמר חז"י כי
 הוינן די מר (רבה) [אלל הסדר] הוי זגין אצרכי אהדדי
 כי אחינן לכו ר' יוסף וכו' משמע פשוט שהיה הדרך
 לתלמידים להיות אלל רבם בפסח ע"כ הוי זגין אהדדי
 כמה תלמידים, וחז"י לא היה אז כבר נער קטן בגדלו
 רבה יען שהיה יתום דהיה אז עוד כמה תלמידים וגם
 היה חת"כ אלל רב יוסף וצ"כ כבר נשא אשה ואעפ"כ
 היו אלל רבם בהסדר של פסח לקבל פני רבם ברגל כנז':
 ל"ב. עוד י"ל מעשה ברי"א ור"י ורצ"ע ורע"ק ור"ע
 שהיו מסובין צבני צרק והיו מספרין בל"מ
 כל איתו הלילה עד שצאו תלמידיהם וח"ל רבותיהו
 הגיע זמן ק"ש של שחרית. ידוקק לכל מה זה השמוענו
 שהיו מסובין באותו מקום שנקרא "צני צרק" וצ"פ הרב
 הארצנאל דייק נסיונן איתו מקום שה"י שם מצני המן
 ונתגורו היינו כשארז"ל (סנהדרין י"ז ע"ב) מצני בני
 של המן למדו תורה צבני צרק, ועפ"י י"ל דהנה מבואר
 כשהאריז"ל שזה היה גלות מלרים שיאלו הנלוות שנפלו
 נוקרי דלדב"ר והיו בדורות שחטאו וכו' וכמבואר שם
 בלשון כי הנלוות הם היו חסודים מאלד קדושת אל"א
 שיולחין ומהערבין בקליפות ונריכין צירור אחר צירור
 תהקנס וכו' ומבואר בשה"ק וצפרע מרבותיהו תלמידי
 הצע"ש הקדוש ז"ע כי אחר תערובות טוב צרע מחטא
 אדב"ר אין טוב מוחלט ואין רע מוחלט וע"כ מלאנו
 מצני צני של המן למדו תורה צבני צרק וביולא שנתברר
 הטוב שהיה שיקע בחך הרע וילא לטובה. והעיקר
 העבודה לברר הטוב וגם במעשה הרע ימלא טוב
 כשיעמיק בעבודתו לשמו יתי' לתקנו ולהעלותו לשורשו
 הטוב באמת. אך כהני שזה לא יוכנו רק טבורי לב
 וקדושי עליון נהלות כל מהשנה רעה וכיולא לשורשה
 והאריכו בזה בדבריהם הקדושים, ועל כן התנאים
 הקדושים האלו שיצנו יחד צעת הסדר הקדוש בליל פסח
 עבדו עבודתם צממי מרום במקום גדושתם שם אתה
 מולא ענוותנותם העמיקו לברר מעשיהם אשר לא הוטבו
 צעיניהם (מרוצ ענוותנותם) ונטהר נפשותם בליל התקדש
 חג הפסח, ומלאו גמו כ"א חסרונות צנפשו והשצו ענות
 ע"י קדישת הזמן וסגולת הלילה הזכ להעלאת הנלוות
 גם ממקום הקליפות כנז' אשר יאלו מאלפיה לאור גדול
 צומן ההוא וכ"ז נמשך כי באמת הם טובה גניח בגוי'
 גם צמעשה אשר לא טוב כנז' מחטא תערובות טוב ורע
 ועיי' נמשך שגם מצני צניו של המן למדו תורה צבני צרק
 ואם גם משורש המן ועמלק יוכלו להוליא טוב כזה יען
 שנמשך מאד"ר מתערובות טו"ר עכ"כ מעשה חסרונות
 צנפם הישראלי שיוכלו להעלותן צתורה לשמי רוס ע"כ
 שמחו והסיצו בהרצנת הדעת "צבני צרק" (וכנז')
 מהארצנאל שהיה איתו מקום מסומן על ככה מצני

בניו של המן שלמדו חורה בבני צרק) ומה למדו מאותו מקום מכ"ש שהם יוכלו להעלות הנילוות צפרע בלילה הבוא ע"כ י"הו מספרין בליל"ה כל אותו הלילה" (כמו שדרשו חז"ל (ב"ר פ"ג) ויקרא אלקים לאור יום (בראשית א-ה) אלו מעשיהם של נדיקים ולאושך קרא לילה אלו מעשיהם של רשעים ונמלא כי מעשו החטאים נקראו צה"י ערב ולילה) ה"י עיקר עבודתם "לספר" (לשון ספירי לברר וללבו) בליל"ה (ע"י כח יל"ה שילאו הנילוות מתעורבות טו"ר) כל אותו הלילה (המעשים החשובים שנקראו לילה כח' ולהלילה מאלו המעשים הגדולי קדושה להעלותם בטורה) עד שצאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן ק"ש של שחרית (שהרגישו התלמידים שלמדו אללם דרכי ה' ותורתו ומקבלים משפט תורתם ועבודתם ע"כ ידעו כי כבר העלו הנילוות האלו עד שהגיעו למעלת שחרית צה"י יום כנז' וגם צה"י מס"י דק"ש וזהו שאמר ק"ש של שחרית):

ל"ג. עוד י"ל מעשה צ"ח ור"י וכו' שהיו מספרים בליל"ה מלרים כל אותו הלילה עד שצאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן ק"ש של שחרית. י"ל הענין שמשפטים מעשה זו כל כנסת ישראל בכל לילי פסח וקצתם המגיד לחיוב צה"ה, כי צה"ה בליל"ה מלרים היה רק אחתהא דד' גאולות כי גם עתה אכתי עבדי אחרו"ש חן ובגלות עזורים צה"ה בין האומות רק להיות גאולה מלרים גאולה הראשונה של הד' גלויות ואחתהא דגאולה עדיף כדאמר' בצרכות (דף ע"י ע"ה) דלכ"ע כשנגאלו מלרים לא נגאלו אלא בערב שחמ"ר (דברים עז-ה) הוליאך ה' ממלרים לילה וכשילאו לא ילאו אלא ציום וכו' אלא שהתחיל"ה להם בגלו"ה מצערב עכ"ל הגמ' והרי מזה דאף שילאו ממלרים רק בצוקר וציו"ם מ"מ כל הסדר וסיפור יליאת מלרים והתמוות הנוהגות בו הם רק בליל"ה משום אחתהא דגאולה וכן י"ל כן ענין שמחה ופרסום יליאת מלרים ולא עשו מה"ה זכר לנס יליאת שארי גלויות משום שהוא אחתהא דגאולה דד' גלויות (כמו שמלנו בזמן ליל פסח עלמו שהעיקר הוא רק צעה אחתהא דגאולה כנז') וצה"ה עדיין בגלות חן ועושן זכר ליל"ה בלילה זו להתחלת הגאולה דד' מלכויות כי עדיין אלו שוכנים בגלות צה"י לילה שנמשל לליל"ה ואמר עלינו הנביא (ישעיה כה) אמר שומר אהא צוקר יגם לילה ובפרט גלות אדום הזה שהוא לילה ארוכה מאוד צה"ה עד יליאתו בקרוב בגאולה העתידה צה"י צוקר יו"ם גמור. וכאשר התנאים הקדושים האלו עסקו צסיפור יל"ה שהוא התחלת הגאולה מהד' מלכויות וצבעמיקס הזה ונכנסו לעולמות גאולה מלרים ושוו תלמידיהם אז כי שכתו רבותיהם שעדיין בגלות אנחנו ושליכין להתפלל על העתיד צ"כ להגאל צה"י יום גמור ע"כ כשהיו מספרים "בליל"ה כל אותו הלילה צאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו (למה אהם עוסקים ומעמיקים רק צה"י

לילה שהוא גאולה מלרים ימן שעדיין מ"מ בגלות אנחנו עוד רק שיל"ה אחתהא דגאולה היה כנז', והלא) הגיע זמן ק"ש של שחרית (העיקר הגיע זמן שליכין להתפלל עתה בזמן הזה על ק"ש של שחרית הוא הגאולה העתידה והיחוד הגמור שיהיה אז צ"כ. לאשר תלמידיהם ששו שרבותיהם מפני רוב גובהם צקדושתם וכשהעמיקו ונכנסו לפרד"ם יליאת מלרים אולי שכתו מגלותנו גלות אדום החושך להתפלל עתה צעה רנ"ן, ותלמידיהם חשבו וידעו צנפסם להיחס יותר מעורב בין הצריות וידעו צנפסן של ישראל וגם לא העמיקו כ"כ אז בגאולה סיפור יל"ה ע"כ הזכירום לרבותיהם להתפלל העיקר על הגאולה העתידה צה"י זמן ק"ש של שחרית) כנז'. (ויורמו זמ"ן ק"ש של שחרית היינו זמ"ן לשון זמיו"ן וככה שהעיקר להכין ח"ע צתשובה והפלה לקרב הגאולה שלימה שנקראה שחרית כנז'):

ל"ד. א"י מעשה צ"ח וכו' שהיו מספרים בליל"ה כל אותו הלילה (הגלות היו מספרים לשון ספירי צדבריהם הקדושים כוודע צספרים פי זה) עד שצאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן ק"ש של שחרית (היונו דמנא יודע צה"ה שלא עשו צעלמם ושעברו כראוי לתלמידיהם, צספירת צדריהם, ולימוד תורתם ועניניהם, צצה"י ספירי וצזה ידעו האמת כשהתלמידים הרגישו צנפסם והיה כבר מגמתם רק שיתרומם כבוד שמים ואמונתו צביאג"ל וצזה ידעו כי עברו וצספירי בליל"ה כראוי אותם ח"ש עד שצאו תלמידיהם [שהעמידו] ואמרו להם רבותינו הגיע זמן ק"ש של שחרית והתפללו על הגאולה כנ"ל וצזה ידעו וצתנו האמת כנ"ל):

ל"ה. אר"א בן עזריה הרי אני כבן צבעים שנה וכו' וכן כל הפיסקא עד סופה שאמרו חכמים כל ימיו חיך להביא לימות המשיח. לווח ואומר דרשוני, דמה מליאה מלא שדרש בן זומא ליל"ה בלילות כיון שחכמים חולקים עליו ודורשים ימי חיך העוה"ז כל ימי חיך להביא לימות המשיח וח"כ יחיד ורבים הלכה כרבים וצטל דרשה יל"ה בלילות, ולמה השתוקק כל ימיו עד צבעים שנה עד שצכה לזה לדרשה בן זומא שהוא דרשה יחיד ואם הפ"י שהוא רק כבן צבעים שנה אבל היה אצרך בן י"ח שנים אלא שנתחור זקנו ע"ד גם מפני שנתמנה לנשיא כדאמר' (צרכות כ"ח, א') וח"כ מה זה ענין להרי אני כבן צבעים שנה כיון דצשנוהו עדיין הוא לעיר לימים ולא היה זמן עדיין למנא מי שידרוש כזה כמו צמשך ימי רוב שנים שמדצל עם הרבה חכמים וצבונים כדרך ידעת הצקנים צשנים צצקיאחס וצהיכרתם להרבה חכמים צמשך ימי שני חייהם המרובים, וצע"כ לווחי ואומר' הפיסקא דרשוני וחיו, והנה המשך הדברים י"ל צדרך אפשר רמז לעבודת ה' אשר הגיד הנשיא ר"ח בן עזריה מרוב ענותנותו ועמקותו צעבודת ה' אשר זהו היה מגמתו לתקן הפיקון גמור צעולם והעיקר

הוא ימות המשיח אך לאשר ראה ברוח קדשו כי יחריכו עוד ימי הגלות ע"כ חפץ לטיע להמשיך היחוד קדושת ה' צורך גם בגלותו ח"ש ארצ"ט הרי לנו כבן שצעים שנה (כיינו שנעשה לו גם מן השמים שיחלבו זקנו צפעת א' צהיחו בן י"ח שנה מפני כבוד גשוחו וצטי"כ שרועים מן השמים שיהיה הוא המנהיג וישראל זנפיה הדור וזהו רצונו רק לתקן תיקון עינים צמלכות שמים ורק לצורך זה היה הפך בגשוחו. אמנם ראה) שלא זכיתי שהאמר יליאת מלרים בלילות (כיינו שיהיה הזוג אפילו בעשיה כמי"ש בזה צפי" צמכות הארצי"ל בסידיר ורצונו שיהיה התיקון צמחי עכ"כ שדורו שיפרשו מערות מלרים ויחדו לבס. להש"י וזכי בחי' הזוג ויחוד בעשיה אמנם לא ראה שיכל לתקן זה בימי הגלות) עד שדרשה בן זומא שהאמר למען תזכור את יום לאחד מאמ"ל כל ימי חיך ימי חיך הימים כל ימי חיך בלילות (כיינו רומז כי חשב כנפשו אולי הוא התסרון בלא יוכל לתקן תיקון עולם בעשוי" ג"כ כחפלו בנו" יען שאינו פורש מן האשה ובאמה צמכותו ה"י עוד לעיר לימים מאוד בנו", וכמו שמתנו שם בצרכות [דף ב"ז ע"ב] דאמר קידם נשיאתו חיל ותומלך בדביתו ע"כ נחקקה בדרך בן זומא שלא נשא אשה ובן זומא יוכל לסדר בדרך שיהיה יל"מ בלילות יען שהוא פרוש ואין לו אשה ועי"ז יוכל לתקן תיקון עולם בקדושה וטהרה משא"כ רצ"ש השב בעלמו מרוב ענוותנותו ההנלל שאינו זכו המניעה מפני שדר עם אשתו כנ"ל אמנם החיישב שגם זה אינו מן הדרך שלא נישא אשה, עיון) שהפמים אומרים ימי חיך השור"ז כל ימי חיך להביא לימות הנשיות (כיינו שכל ימי השור"ז המה רק כמנה להתכלית להביא לימות המשיח לקרב הגאולה וכיון שאחז"ל (ובמות ס"ג.) אין בן דוד בלא עד שיכנו כל נשמות שצנוף ונמלא מי שהוא אינו עוסק צפ"ו מעבד הגאולה [ורק בן עזאי לגרמ"י הוא דעביד דאמר מה אעשה ופשי השקה בתורה ובן בן זומא אכל לעשות בן לאחרים בודאי אסור] א"כ נח יוכל לעשות כזה ע"כ זהו התנוללותו באינו דרך ישכון אור וכהניג הדור ולהטלותם כ"כ למלא הזוג עולם העשיה בשלימות הרצון לה' בכל ענינים וצטי"כ מלא שזהו אפשר רק לימות המשיח) על זה עיקר עבודתו ומגמתו גם צליל פסח שזהו זמן הגאולה הראשית להגיע להגאולה התכליתית בקרוב צימיו:

ל"ז. ברוך המקום ברוך הוא ברוך שנתן תורה לעמו ישראל כנגד ארבעה צנים דברה תורה א' חכם וא' רשע וא' חס וא' שאינו יודע לשאול. י"ל ע"ד שכתבו לעיל (על פוסקא אפילו כולנו חכמים כולנו צנונים וכ"ו אות כ"ה) כי לריבין לספר צי"מ ולברר מי הוא מלך הקדושה מי הוא הברה אשר עבר בים הע"ר כ"ו לנסות אותו ה"ס ה' בקרבנו באמת שלא יוכלו לפתוח אותנו המנהיגים הרשעים והצופים ר"ל וא"ך יבולין בעש"י לברר זאת ע"י התורה לראות אם הוא מהנהג וצ"ב בדרך התורה. וטונוס נהגדול תורה ביראת ה' טהורה, ולא לאסוף ממון וכבוד, ושעי"ז הוא ממלא שם ה' ותורהו. בלציות שקראו, (ה' ילינו) וז"ש ברוך המקום ברוך הוא ברוך שנתן תורה לעמו ישראל (יע"י התורה נוכל לברר צטי"י ולהכיר האמת, כי) כנגד ארבעה צנים דברה תורה (ולריבין לדע מי הוא) א' חכם (ומי הוא) א' רשע (כגם שגראה פחמים המה לברר ופושט עלפים חכס וזדית, וגם מי הוא) א' חס וא' שאינו יודע לשאול (שעושי' עממן המנהיגים השקרנים האלו לתם ושאי' לשאול. וארם ספון בקרבו למען המשך אליו ע"כ שיחשבו כי תמים הוא וביא רשע ערום מלא ערמימות) ע"כ לריבין סיועתא דשמיא ע"י אמנת התורה להביר מי הוא החכם בתורה וקפץ באמת וראשית חכמה יראת ה' וכבודע:

ל"ח. חכם מה הוא אומר מה העדות והחקים והמשפטים אשר לזה ה' חלקינו חכס ואף אהה אמור לו כהלכות הפסח אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן. כל העובר יתמה על קישור הדברים ומה זה תשובה לשאלתו מה העדות וכו' ושישיבוכו ע"ז אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן. אולם י"ל כי הנה יש בחורה מלכות שחם עדות כגון תפילין ושבת ויליות ומועדים שחם עדות ואות לחידוש העולם מיה"ש ואשר לו הכה ית"ש והזכרת ניסיו ונפלאות צי"מ וכיוצא. ויש חק"ים כגון איסור לבישה שעמנו ואפר פרה וכיוצא,

הוא ימות המשיח אך לאשר ראה ברוח קדשו כי יחריכו עוד ימי הגלות ע"כ חפץ לטיע להמשיך היחוד קדושת ה' צורך גם בגלותו ח"ש ארצ"ט הרי לנו כבן שצעים שנה (כיינו שנעשה לו גם מן השמים שיחלבו זקנו צפעת א' צהיחו בן י"ח שנה מפני כבוד גשוחו וצטי"כ שרועים מן השמים שיהיה הוא המנהיג וישראל זנפיה הדור וזהו רצונו רק לתקן תיקון עינים צמלכות שמים ורק לצורך זה היה הפך בגשוחו. אמנם ראה) שלא זכיתי שהאמר יליאת מלרים בלילות (כיינו שיהיה הזוג אפילו בעשיה כמי"ש בזה צפי" צמכות הארצי"ל בסידיר ורצונו שיהיה התיקון צמחי עכ"כ שדורו שיפרשו מערות מלרים ויחדו לבס. להש"י וזכי בחי' הזוג ויחוד בעשיה אמנם לא ראה שיכל לתקן זה בימי הגלות) עד שדרשה בן זומא שהאמר למען תזכור את יום לאחד מאמ"ל כל ימי חיך ימי חיך הימים כל ימי חיך בלילות (כיינו רומז כי חשב כנפשו אולי הוא התסרון בלא יוכל לתקן תיקון עולם בעשוי" ג"כ כחפלו בנו" יען שאינו פורש מן האשה ובאמה צמכותו ה"י עוד לעיר לימים מאוד בנו", וכמו שמתנו שם בצרכות [דף ב"ז ע"ב] דאמר קידם נשיאתו חיל ותומלך בדביתו ע"כ נחקקה בדרך בן זומא שלא נשא אשה ובן זומא יוכל לסדר בדרך שיהיה יל"מ בלילות יען שהוא פרוש ואין לו אשה ועי"ז יוכל לתקן תיקון עולם בקדושה וטהרה משא"כ רצ"ש השב בעלמו מרוב ענוותנותו ההנלל שאינו זכו המניעה מפני שדר עם אשתו כנ"ל אמנם החיישב שגם זה אינו מן הדרך שלא נישא אשה, עיון) שהפמים אומרים ימי חיך השור"ז כל ימי חיך להביא לימות הנשיות (כיינו שכל ימי השור"ז המה רק כמנה להתכלית להביא לימות המשיח לקרב הגאולה וכיון שאחז"ל (ובמות ס"ג.) אין בן דוד בלא עד שיכנו כל נשמות שצנוף ונמלא מי שהוא אינו עוסק צפ"ו מעבד הגאולה [ורק בן עזאי לגרמ"י הוא דעביד דאמר מה אעשה ופשי השקה בתורה ובן בן זומא אכל לעשות בן לאחרים בודאי אסור] א"כ נח יוכל לעשות כזה ע"כ זהו התנוללותו באינו דרך ישכון אור וכהניג הדור ולהטלותם כ"כ למלא הזוג עולם העשיה בשלימות הרצון לה' בכל ענינים וצטי"כ מלא שזהו אפשר רק לימות המשיח) על זה עיקר עבודתו ומגמתו גם צליל פסח שזהו זמן הגאולה הראשית להגיע להגאולה התכליתית בקרוב צימיו:

ל"ז. ברוך המקום ברוך הוא ברוך שנתן תורה לעמו ישראל כנגד ארבעה צנים דברה תורה אחד חכם ואחד רשע וכ"ו י"ל הסמיכות וגם מה שנקט ברוך המקום ואח"כ ברוך הוא בדרך נסתר. כיינו שלפעמים נראה התגלות מלכותו וחסדו לעין כל ולפעמים זמן ההסתר פנים וכביכול לא נודע מקומו א"י והחשך יכסה ארץ ונראה הכפירה והאפיקורסות ר"ל עד שנחשבו אנהגו המחמניים כעד זומא חי' כבודע וצ"י

ויש משפטיים מלות שלווה שגם אם לא נלעוו היינו עושים אותם מפני שכל וגדר האנושי. החכם הזה יחמה וישאל דכל החורה ניתנה רק להכיר גדולתו ית"ש וממשלתו מצדל פינה שנפנה נעשה עבודתו, והנה בשלמא עיי העדויות וההקיים יהיה ניכר שנעשו לשם מלותו ית"ש כי העדויות הם מורים על זכרון מעשה צראשית ויליי"מ ושהוא המנהיג יתי כתי וגם ההקיים עיי שהם נפלאים להיותם בלתי עשם צוה ניכר שנעשו רק לקיים גזירת המלך מלכו של עולם ית"ש, אבל המשפטיים כיון שבלתי"ה עושים אותם עיי שכן וגדר האנושי ולמה נלעוו עליהם וצמה יהיה ניכר צוה לעבודתו ית"ש, אולם באמת זהו עיקר העבודה שגם המשפטיים לא יעשה אותם מחמת שהסכל מחייבם או מפני שבהנה מהם רק כדי לקיים רצונו יתי וזהו הנסיון היותר גדול בעשיית מלות שהם משפטים לשמה יותר מעשיית העדויות וההקיים לשמה כמוצן שהעבודה גדולה יותר בעשיית המשפטיים צנוטול דעתו ושכלו והנחתו חף שהמלה ליהנות בהם והנה מהם ועכ"ל הוא עשה (גם המשפטים) רק למען לקיים רצונו וגזירתו יתי בלצד ולא מחמת הנחתו כלל וזהו עיקר הנסיון ובהינה בפסח שאחז"ל (גזיר כ"ג) שנים שללו פסחיהם זה שאלו לשם פסח נאמר נדיקים ילכו עם זה שאלו לשם אכילה גסה נאמר יפושעים יכשלו עם, והנה כך דחין מפעירין אחר הפסח אפיקומן אמרו שם בסוף פסחים הפי"ה שלא יאכל החי"כ מאלילים אחרים כלל כדי שיהיה הפסח נאכל על השוצע ויבצע ויחטג ממנו וישאר עשם פסח צפוי הרי זהו מלותו רק שיבצע ויחטג וישאר טעמו צפוי כדחז"ל בשנים שללו פסחיהן כתי, וזהו שמשיון להחכם בדבר שאנחו על המשפטיים כתי, ומשיצין לו שאדרבא זהו הנסיון יותר במשפטים (מלות שלווה שחפץ בהם) שיעשו לה למצן אהבת והנחת עמנו רק בולו לרצון קוני יתי ומלותו כמו שהיא צהלות הפסח ואין מפעירין אחר הפסח אפיקומן שיבאר עשם פסח צפוי אעפ"כ לריך להיות מצחי נדיקים ילכו עם שיאכלוס לשם פסח ולא לשם אכילה גסה (וזהו נסיון יותר מעשיית ההקיים לשם מלותו יתי כתי) וכן צכל מלות המשפטים שהנה מהם האדם כתי:

על הר סיני והנה נפיי"ו דאמרין צמסי (שבת פח). מכאן מודעה רבה לאוריותא נמלא לא הוי קבלת החורה כצ"כ שלם דהוא טענת חונס ותי עפמ"כ צ"כ יד המלך הספרדי בסוף הסי"י פי וישלח דיש לבטל מודעה זו כיון דאמרין צמ"כ (דף מ"ח) תלוכו וחצין צנוייה צנוי משים דאגב חונסא דזווי גמר ומקמי ה"כ כיון שעי החורה קבלנו הנחת עי"כ"י ע"כ לא הוי חונס וצוה פי" דכין החכם ישאל נאציו הלא יש טענת חונס ע"כ"ה מה העדות וכו' אשר לזה ה"ה "אתכם" הלא אחס לא קבלתם צר"ן רק באונס וממילא לא ניתן החכם וע"כ צה תשיבת החורה עבדים היינו וכו' וילינו ה"ה אח כל החקים האנה לטוב לנו כל הימים (עו"כ"י) לחיותנו כיום הזה (טו"ה"י) וכיון שהרווחנו הנחת עי"כ"י ליכא טענת חונס עב"ה. והנה עדיין יפלא דהא באמת קו"ל (קדושין ל"ט ע"כ) שבר מלה צהאי עלמא ניכא וא"כ לא יהיב זחי לאתחל וכו' הוי חונס כמו שהקשה האלגאזי (ועי בדבריו במאמר מודעה רבה לאוריותא חוס ח"י) אך י"ל עפ"י"מ דכתבו המפרשים דעל מלה דרבנן מגיע שבר גם בעו"כ"י והרבה טעמים י"ל צוה ואכמ"ל והנה עיקר הכפיה היה רק על הורה שצ"פ מלות דרבנן במצואר במדרש תנחומא (פי"ח נח) דתורה שכתב אמרו נעשה וגשמע ולא היה כפיה. וכפיה הוי רק על חורה שצ"פ ע"ש, ומעתה שפיר נכון כיון דהיה הכפיה רק על הורה שצ"פ ועל חורה שצ"פ מגיע שבר גם בעו"כ"י כתי וא"כ הוי כמו יהיב זחי לאתחל דחל הקנין ולא מיעשב לאונס וע"כ שפיר נכון ההשוצה שתיוקן המגיד לכן החכם שגייב לו "ואף אחת אמיר לו כהלות" הפסח אין מפעירין וכו' דהנה הצן החכם טוען שפיר מה וכו' אשר לזה וכו' החכם היינו שהיה קבלת החורה בכפיה כתי ועל תשובת החורה עבדים היינו וכו' לטוב לנו כל הימים גם בעו"כ"י כתי וע"כ עדיין יש קושיא שהקשתי דהא בעו"כ"י שבר מלה ליכא ועל כרחך לומר משום דהכפיה היה רק על הורה שצ"פ וע"כ יש שבר צהאי עלמא ע"כ ואף אחת אמור לו (היינו חף נוסף על תשובת החורה שכתבתי שגיב לו) כהלות הפסח (כהלות המה חורה שצ"פ דייקא שהוא אין מפעירין וכו' וקו"ל יע"כ יש שבר בעו"כ"י ולא שייך טענת חונס כתי):

מ. רשע מה הוא אימור מה העבודה הזאת לכם ולפי שהוליא את עמנו מן הכלל כבר צעיקר ואף אחת הקהה את שנינו ואמור לו בצבור זה עשה ה"י לי בלתי ממלרים לי ולא לו אלו היה שם לא היה נאל. עפמ"כ צהגדה עפ"י יד רמה (להנהי"ק מצוטעשטע ז"ל) כי הרשע אמור מה העבודה הזאת לכ"ס שכופר בהצחי נכ"ס היינו צמה שוכלו לעבוד את ה"י באכילה ושחיה וגשמיות וזה לא יוכל שאת במהשצחו ודעתו, וצוה י"ל מדויק מ"ש לפי שהוליא ח"ט מן הכלל כי הנה גודע בספרים שגם המלות ומע"ט

ל"ט. א"י צוה דהנה יפלא עוד למה לא נקט המגיד תשובת החורה על שאלת החכם מה העדות והחקים וכו' ואמרת לנכך עבדים היינו לפרעה במלרים ויוליאנו וכו' וילינו ה"י לעשות את כל החקים האלה ליראה את ה"ה לטוב לנו כל הימים לחיותנו כיום הזה (דברים ו' - כ'), ומדוע לא הביא צהגדה החשובה הזאת הכתובה בחורה, אולם י"ג עפ"מ"כ צ"כ שמתח ההג בשם המפרשים דבאמת כתיב (שמות ג' - יב) כהוליאך את העם ממלרים מעבדון את אלקים על הבר הזה ויליי"מ היה רק בשביל קבלתי החורה שיקבלו ישראל

למען כבוד שמו יתי ותורתו כנוי) ואף אחת אמור לו וכו' אלו היה שם לא היה נגאל (כי הגאולה מנארים וכל הגאולות הוא רק כשיחקנו מה דאפשר בחקנת הכלל ובזכות זה יגאלו ישראל בכללותם כידוע משא"כ האומר שלום עליו נפשי בכל עיון כנוי זהו טענת ה'רשע שאינו חפץ בגאולה):

מ"ב. א"י רשע מה הוא אומר מה העבודה הזאת לכם ע"ד שאמרתי הו"ד בהושענות [עיון מאמר ישע רב אות ל"ג] הושענא למען לימודך, למען מלכותך, הסמיכות זל"ז כי לכאורה היה מקום לצע"ד המקטרג לחלוק כי מה לנו להפיר בחפלה כ"כ למען מלכותך כביכול הלא זהו יכול ולר"ך הוא יח"ש לבדו להושיע לעלמו ולמה זה נחצט אנחנו אך זהו טענת רשע והצע"ד בו בצבול זה נצחא העולם צבול ישראל שימסרו נפשם ובקשחם ומגמתם להקים מלכות שמים וזהו למדה לנו התורה ה'י רלנו יח"ש שאנחנו נבקש צעד כבוד מנכותך וז"ש הושענא למען לימודך זהו למדתו שאנחנו נדרוש ונבקש למען מלכותך, כנוי, חבל הרשע טוען כנגד זה ואומר מה העבודה הזאת (וקי השכינה ה'י זא"ת כביכול כנודע בתורה"ק בכמה דוכתי) לכם (מה זה שייך "לכם" לבקש צעד כבוד שכינתו יתי שיחגלה בתחתונים הלא הוא יושיע לו לעלמו צעד כבוד) ואף אחת וכו' בעבור זה עשה ה' לי ולא לו (זהו הסימן בעטתו הלו שאין לו חלק בחלקי ישראל כיון שאין מגמתו שנקש צעד כבוד מלכותו ושכינתו יתי) אלו היה שם לא היה נגאל (כיון שזהו מגמתו גם עשה לגאולה שלימה צ"ב למען מלכותו יח"ש שאז יחגלה כבודו כנוי):

מ"ג. א"י רשע מה הוא אומר מה העבודה הזאת לכם וכו' חס מה הוא אומר וכו' ושאינו לשאול וכו', י"ל סמיכות והמשך הדברים כי הרשע היינו מכת הרשעים הטובים ומשעים ופושעים טלפים שלא להתפלל העיקר על הגאולה שלימה בעת החורבן ולרדת האלו רק על שלום העמים ושהגאולה תהיה אח"כ באיחור מלצד שהוא מינות ופירוש צאחכב לו בכל יום שיצא כיון שעתה הוא מנחמות ועירוף ובלבול ועד שיהיה שלום העמים יוכל להתמשך צע"ב זמן זמנים טובא וכו' עד אז לא נחמין ח"י צביאת המשיח לחכות בכל יום שיצא באם נאמר כדעת אלו המסיתים ש"ל ציאת המשיח רק בעת שלום העמים והעולם ועשה אין שלום העמים. והרמב"ם כתב צפירוש בה"י מלכים דמי שאינו מאמין צביאת המשיח או שאינו מחכה לצביאתו ומחלק צפירוש (צביאת או המחלק) דגם מי שהוא מאמין צביאתו רק שאינו מחכה לצביאתו ואומר שיוכל לבא לאח"כ ה"ז כופר בתורת משה עיי"ש ועיונו ראו מה שגרמו חורבן העולם הרשעים בהפי"ם דיעב נפסדה וכזבה זו צטוה"ר, וגם מפורש בגמ' זוה"ק ומדרשים וכל הספרים היסד דצריהם וצאמת נראה כן

שעושה הרשע לפעמים הוא כגוף שלי נשמה שלי דחילו ורחימו ומלא תאוה וגלות ואם לפי שיטתו ודעתו הוא כופר בעבודה ה'י בגשמיות צחי לכ"ס כנוי לפי"ז הלא אין לו עוד חלק בכלל ישראל כי גם הקנת מלוות שעושה לפעמים הלא הם רק בגשמיות כנוי ואם עבודת הגשמיות אינו נחשב בעיניו הרי לפי"ז הו"ה ח"ע מן הכלל (שאין לו עוד חלק בחורה ה'י ומלוותיו כיון שגם קנת מלוות שלו הנה רק בגשמיות שלי דחילו ורחימו נעשו מאתו וזה לא יוחשב לפי שיטתו כנוי) וכפר צעיקר (העבודה שהוא לרלנו יתי נחה רוח רק מתחתונים מעבודת הגשמיות כמ"ש בספרים ועל זה המרכז ארץ התחתונה סובב הולך כל העולמות העליונים מעבודת התחתונים וזהו רלנו יח"ש) ואף אחת הקכה את פיני"ו (שיקחו ממנו את השי"ן מאותיות רשע בזהו מיותו וישאר ממנו רק רע בלבד כמ"ש בספרים כיון שאין לו עוד חיות כלל לפי שיטתו כנוי) ואומר לו בעבור זה עשה ה' לי צאחתי ממלרים (כמ"ש צהוליאך את העם ממלרים חצדון את חלקים על הבר הזה כדי לקבל את החורה שבעודתה בגשמיות בלחמרי [במ"ס שנה פ"ט ע"א] שהשיב משה למלאכי השרת בלום משה ומתן יש ציונים חבילה ושתיי יש ציונים ולכך הו"האנו ממלרים ליתן לנו את החורה מחמת שניכל לקיימה צטוה"ז בעבודה גשמיות [וכמ"ש במאמר מודעה רבה לאורייתא אות כ"א על מארז"ל הכל מודים בעלרת דצטון נמי לכם עיי"ש] והרשע המבזה וכופר בעבודה גשמיות מלא לפי טעותו ל"ל ליציאת מלרים שהיה כדי לעבוד עבודה גשמיות כמ"ש צהוליאך את העם ממלרים חצדון וכו' צקבלת החורה בעבודה גשמיות כנוי עיי"כ) אלו היה שם לא היה נגאל:

מ"ד. א"י רשע מה הוא אומר מה העבודה הזאת לכם (היינו לשון רבים וכוללת כמה שעוסקים בלרבי "לכם" "הכלל" לתקן מה דאפשר והוא אומר הרי עדיין לא תיקנת עלמך ברוחניות וגופניות ומה לך לתקן העולם צעירחות ומריבות ללחום מלחמת ה'י וצאמת הכל יפנה פיו כי אם עוסקים בחקנת הכלל הרי אחז"ל (ביומא פ"ז ע"א) כל המכזה את הרצים אין העא צח על ידו משא"כ אם יעסקו בלרבי עלמו ויכל להיות שרואה להיות לדיק כדי לקבל פרס וכמוכן חבל המכזה את הרצים רואה צהרמת קרן החורה, וגם אחז"ל כל מי שיש בידו למחות וכו' גם על בני דורו נחפס כי אם נפשו השקה לזה חילי יוכל לפטול חלל מעט חגשים ג"כ כדאי ואם לא ח"י ה"ז נחפס צעד עונם שלא מחה צהם צשום תחצולה שיהי להסור המכשול ולחקן בחקנת הכלל חבל זהו טענת הרשע) ולפי שהו"ה ח"ע מן הכלל (שעלתו הוא להוליא ח"ע מלרבי "הכלל") כפר צעיקר (זהו סימן שאינו יר"א וחו"ב חורהו צעיקר וצטלמותו כי אם היה זה צאמת מעיקרו היה רואה שיתאחד ש"ש על ידו ולחקן חקנת הכלל

מפורש גם מכתובים כי רק צעת חורבן עולם ולרוח כאלו מתוך לרה. ימלאם פדות ורוחה וגאולה שלימה [ואכמ"ל כי לא יכילם ספר שלם] ועיי' במד"ר (פי' ב"ה) ועכ"פ זהו טענת הרשע מה העבודה הזאת לכם גלוה זו וצבל שנה ושנה. אם בצביל גאולה מנרים הגא' מה דכוי הוי כצר ואכתי עבדי אחשורוש חן בגלוה שינוה צין העמים ואם שנקרה כי עיי' הגאולה הראשיות הזאת נזכה לגאולה אחרונה צ"ב במאמרם ז"ל (מכילתא ב"ה פ"ד) עה"כ (שמות יג - מצ) ליל שמורים ובה לגאולה הלא הוא (הרשע) אינו מקור לזה כ"כ למחר הגאולה כנז' רק על שלום העמים וכו' מגמתו וזהו קושייתו ושאלתו מה העבודה הזאת לכם ז"ש מפני שהגויל ח"ע מן הכלל (ישראל שמאמינים ומלפים לגאולה כפשוטה באמת בדרך היראים) כפר בעיקר (היינו עיקר אי' מהי"ג עקרי"ם הוא אהבה לו בכל יום שיצוא) ועיי' בזה החשיבה "בעבור זה עשה ה' לי ולא לו אלו היה שם לא היה נגלה" דכן היה במנרים ג"כ כי והמשים עלו בני ישראל מאמ"ל וארבעה חלקים מהו בשלש ימי אפלה מאותן הרשעים שלא האמינו ולא זכו לגאולה ואין אלו מצדקים ומתפללים לגאולה בעד הרשעים האלו ואם המה ירצו להשאר צין העמים והרשעים כמותם לא נמחה בידם ולי ולא לו וכו', וסופם מובן ממילא, כמ"ש בשה"ק דברי חיים עה"ת כי בעור"ל ציינו רוב המנהיגים הם מערב רב ועל כן יפערו פיהם צדיעות נפסדות כאלו. ה' יזילנו מהם ומהמונס, כמ"ש בשה"ק אמרי קדוש מהה"ק מספרעליסק ז"ל עה"כ שומר נפשות הסודיו מיד רשעים וזילם עיי"ש. וז"ש חס מה היא אומר (היינו החס ויכר וירא ה' איש תם ויושב אהלים של תורה ומאמין ומלפה לגאולה ושהו הצלי משום אך הוא שואל) מה זאת (שיתארך הגלות כ"כ ועיי' הוא גלות השכינה שנקרא זא"ת וזהו מה זא"ת שעי"ז יתארך זמן לער השכינה כביכול ולמה זאת אריכות הגלות כ"כ ועיי' בזה אליו התשובה כהוגן) ואמרת אליו בחזק יד הוליאנו ה' ממנרים ה' ממנרים (ישן שחזק יד הוליאנו ה' אז ממנרים כי לולא זאת והיו מתמהמהין עוד רגע אי' היו חלילה נשארים משוקעים לגמרי בעימאה כמבואר בבארצ"ל וגמלא שגעשה יז"מ רק בחזק יד כנגד המקערגים ורק בהכרח כדי שלא ישחקו ועיי' נשארו מאז הרבה נילויין לחקן ולריכין כל אלו הגלויות וזהו האחרון הגלות המר הכבד עד שיחצרו ויתלצנו כל הנלוין שזכה כילנו לגאולה וממילא כשנשוב אל ה' יתקנו הנלוין במוקדם ויהקרב הגאולה) וזהו השובה על השובה על שאלתו. אמנם, ושאינו יודע לשאל חס פחה לו שנאמר וכו' בעבור זה עשה ה' לי בלאתי ממנרים, ורבים חמהו דלמה ישיבו לשאינו יודע לשאל הפסוק הזה שהוא השובה לצן הרשע עשה ה' לי בלאתי ממנרים ככ"ל ואם הוא אין בו דעת לשאל חבל אינו רשע ולמה יגיע לו השובה שגשבו להרשע. חבל יורמו

לדרכנו לדרא בתראה הלא שהוא דור הפכוכות צדיעות נפסדות ושינות נפסדות ושינות ושהוא הפלוגתא ככ"ל ורבים לא יאמינו שזהו הצלי משיח וזהו שא"י לשאל שהוא פוסח על שתי הסעיפים ואומר שאינו יודע (מה) לשאל (מה) ישאלי ויבקשו מהש"י ואינו מהם יולדק מהכתות הכ"ל ומה לריכין או הגאולה או שלום העמים ולהשאר ציינהם ח"י לע"ע. ע"כ) חס פחה לו (לדמותו, יען שגם הוא מעורב צדיעות נפסדות וספיקות. ואומר לו) בעבור זה עשה ה' לי בלאתי ממנרים (שזהו תשובה להרשע יען שדבק בספק בדעת הרשע ובמתשבת עיי' הוא למסן תפוש את ציי' בלצבם ע"כ בהתחברך לרשע מגיע גם לך תשובה כמותו) ה' יזילנו ממזימותם ויגאלנו צ"ב :

מ"ד. וי"ל עוד צמ"ש ושאינו יודע לשאל (כמ"ש צמ"ש הדיקים שאינו יודע מה לשאל ולבקש מאת הש"י אינו דרך נכון לפניו יותר. ולדרכנו היינו אם לשאל ולבקש רק הגאולה או לרכי עלמו) חס פחה לו (לכבינה) בעבור זה עשה ה' לי בלאתי ממנרים (שגם במנרים היה כן שלא שמענו בתחלה אל משה בצאורה הגאולה רק זה צכה זה לא לעק על קישוי שעבודו וזה לעק מלחן צינו שהשימם צין החומות ופיואל ובאמת לא היה להם ישועה אחרת רק הגאולה וז"ש בעציר זה עשה ה' לי בלאתי כמו כן הוא עתה שלכל לורכי עלמו זה ילעק על פרט זה זה על אחרת ובאמת גם לרכי עלמנו המרובים חן ישועה והמלטה אחרת זולת הגי' צ"ב וז"ש עשה ה' לי"י היינו גם לרכי עלמנו שנקרא "לוי" לכל אי' ואי חין ישועה אחרת כנז') וגם כדפסקי צה"ל קודשין שהעיקר ל"ל "לוי" ואז אסרה חכילי עלמא בהקדש והיינו הרי את מקודשה לו וזהו לענינו "דלכילי עלמא" היינו הנאח עובדי עשאן בהקדש שלא יחצו עובת עובדי ואלא יהנה מהם כמו מהקדש רק יחצו לצבד הש"י להזדווג כביכול וממילא עיי' הגי' נוסע בכל ענינים. (כנז' במק"א במאמר תקע צסופר) :

מ"ה. חם מה היא אומר מה זאת ואמרת אליו בחזק יד הוליאנו ה' ממנרים. ע"ד שפירש"י (צפי שופטים יח - יג) עה"כ חמ"ם חהיה עם ה"א. התהלך עמו בחמיומ"ת וכו' אלא כל מה שיצוא עליך קבל בחמיומ"ת וכו' היינו ז"ל "עליך" (דיוקא) כל מה שיצא (ח"ו, על היחיד) עליך קבל בחמיומ"ת חבל נזירות (לא עובת ח"ו) על הצבור ח"ל לקבל באהבה רק לעבוד ולעורר רחמים לצטלם וכידוע בספרי חלמידו רבינו הצעש"ט ז"ע כי פ"א היה גזירה קשה ר"ל ואמר אי' מתלמידיו או מאנ"ש הלא כן הוא צודאי מן השמים והשיב לו הצעש"ט הקדוש וכו' גם שלא היית בזמן גזירה המן שילאה על כלל ישראל להשמיד להרוג ולחצד כי גם אז היית אומר צודאי כן הוא מן השמים

ונקבלו צאהבה וממילא לא היה מרדכי מרעיש עולמות כנגד זה ועי"ז ח"י היה יראה לפועל (אלא לריבין לעבוד ולבקש לבעלה כח"י), וכן מספרים פ"ה מאנ"ש קדוש א"י מחלמוידי הבעש"ט הקדוש (כמו הר"ר דוד פירקעס ז"ל) שנסע לאה"ק וראה"ש שב למדינתו ולרבו (והמעשה באורך קצת [עיי' במאמר תקע בשופר חות כ"ה] ז"אכמ"ל) יבוכומו רבו צאהבה וא"ל הלא הזהרתך קודם גסיפתך לחבר בדיבורך (ושלא להיות עוב בהפלגה יותר מהראוי) ובהמעשה שהיה (והבעש"ט הקדוש ראה זאת משמו מרום עד למטה) כי העה (צירדו מהספינה והלכה הספינה, והוא היה ערוך בדביקות חום לדקתו ולא שמע וראה) וצא לתוך חצר גדול ויפה מאוד ושם זקן א"י נראה בצ"ה יושב בקראו בצ"ת ושאלו עני מ"ב אחצ"י ממדינתו (רוסיה ואוקריינא) [כי שמע שדודים אותם המלך והשרים שה] והשיב הר"ד בל"ה ג"ט אח א פאטער" כי כן היה דרכו מעולם בחום דרכו ולקבל הכל צאהבה לומר (היינו שיש לנו אב הרהמן המרחם ואין לערער ולהרבה). ועי"ז נחבטל אז הערעור על השרים שם המלערים אח צניי ונשארנו בגלות ויפפו עוד להרב ח"ו, ע"כ תמלית הענין, וזהו ת"ם מה הוא אומר (כדרכו בחמימות שמקבל הכל) מ"ה ז"ה"ת (היינו כמ"ש הכונה בסידור מ"ה ז"ה"ת חיבור מ"ה [ז"ה] עם ז"ה"ת [מלכ"ת, והיינו היחוד הגמור] והוא תת"ם באמת כבר שצב ר"ון ונת דעתו כשריאה צבונתו היחוד בלו. ועי"ז לריבין לעיררו) ואמרת אליו בחזק יד הוילאנו ה' ממלרים מבית עבדים (שזהו הוא היחוד מ"ה ז"ה"ת בי"ל רק מהגאולה לפי שעה ממלרים שהיה בהכרח ובחזק יד בזמן בלו יז"מ כדי שלא ישארנו צני ששרי עומאה ח"י לעולם אלכל עדין עבדים אנחנו ובהכרח לעבוד ולבקש ולחקן להגיע לציונגל"צ ויולאנו מעבודת לחירות מגלות החל הזה בקריב) אכ"ה"ר:

מ"ו. ושאינו יודע לשאול את פתח לו. י"ל עפדח"ל (שמות ב' - ד') עה"כ כה תחמ"ר לבית ועקב אליו הנשים תחיר"ה רנ"ה"ת. וכנה כי בסידור בכמות חפלת ר"ה צניבת אח"ה שהוא אותיות א"ת ראש וסוף הכ"צ אותיות י"פ כ"ב היא ר"ך היינו להמתקת הדינים עי"ש, וז"ש שאינו יודע לשאול (שהוא נמוך השכל כ"כ לריבין לקרנו בדברים רבים ולא להרעיש עליו ופפשוטו. וזהו) א"ת (שהוא י"פ כ"ב ר"ך כנ"ז מהארז"ל) פתח לו (בדברים רבים) כנ"ז:

מ"ז. עוד י"ל ושאינו יודע לשאול את פתח לו. י"ל עפ"י מטעה הנודעה מרצונו הבעש"ט הקדוש זי"ט צעת נסעו לאה"ק ומן השמים עכנורו צורך (כנראה ונודע צס"ה"ק מפני שהיה חלק מנפש דוד וכהיה מלטרף צעור כי שמה בירושלים תוצב"ה עם רצונו צעל אור החיים ה"ק זי"ט שהיה ג"כ חלק בי"ל אז היה הגאולה שלימה ומפני שלא ראו אז מן השמים) תפסום לטמ"ם (בין כמה הרפתקאות דעו

עליו) זקשרו ידם ורגלם (אותו ואת החסיד ר"ל סופר ז"ל שרה עמו) ומפני גודל הלה וחלושית הדעת נעלו מרצונו הבעש"ט כל מדרגותיו ולא היה לו מוחין בלג ושאל אותו הר"ל סיפור רבי עד כאן ולא יוכל להושיע להנלל מהרונחים האלו והשיב כי שכת הכל אז מרוב הפחד ומצובה וכתחיל ר"ל להזכורו עפ"י פקודתו אל"ף צ"ה גימ"ל וכו' ורצונו הבעש"ט בגיד אחריו ונתלבב צאש לובט כדרכו בקודש באמרו והזכירו אותיות התירה ועי"ז נחקו מותרות קשור"י והגזלנים צרחו וחזרו לו המוחין ומדרגותיו הקדשים, וז"ש ושאינו יודע נשאל (כי בסידור הארז"ל שאין לו סיד מוחין וא"י סדר הזיווג) א"ת (ע"י אותיות החורה מאי עד ת') פתח לו (שיפתחו לו המוחין בנחלה) כנ"ז:

מ"ח. א"י ושאינו יודע לשאול את פתח לו. מ"ש לשין "את" כמו מדבר לנקבה (בלה"ק) וזכאורה ב"ז מדבר בזכרים וכן השואל"י. וי"ל עפ"י"ש נעיל שאינו יודע לשאול (צאהבה אופן אם על העובות צגלות ושלוש העמים או על הגאולה שנימה מיד) א"ת (כנח"י נקב"ה ימקבל) פתח לו (להסבירו בקטנות המוחין אשר ווכל להבין גם הנקבות יקטני הדעת כי מה יתרון בשלוש העמים יכל הצלי עי"ז צאין ארוחת אב שצממים וציהמ"ק ושכונתה ונכס"י צגלות צטי"ר ע"כ אין ענה רק לשאול ולהתפלל עני ציונגל"צ כיה"ר צצ"ה:

מ"ט. יבול מראש חדש וכו'. י"ל הסמיכות לחשובת הצנים כנ"ל אשר רומז על הכנת הגאולה צעת חצלו משיח ונגד דישות הנפסדות והעיקר הוא לשוב צהשיבה כי בלו כל הקולין ואין הדבר חלני אלא בחשובת, אך לכל יחשבו כי די צרכור חשובת והגחה א"י (קלח) צלבר וזהו יבול מראש חדש (ככל התחדשות כל דבר שיצא בנצ צנח"י חדשו מעשיכם שנאמר צמד"ר פ' אמור גבי ר"ה ולכל יחשבו כי גם צמחצבה טובה כל דבר ג"כ די כ"ז אמר הלמוד לומר) ציו"ם הווא (שאר"ך לחקן מעשוי צמחת להיות צחי לזי"ק וכל"ה צמד"ר צראשית ויקרח חלקים לאור יו"ם אלו מעשיכם של לדיקו"ם וכו' ועי"ז חנה לגאולה כנ"ז) או ציו"ם הווא יכול מצעוד יום (היינו בחיקון הגמור וזהו או אפשר רק כשיה"י יום גמור של מלך המשיח) תלמוד לומר צעבור זה (שעכ"פ נעבוד בחיקון היסו"ד שנקרה ז"ה כמ"ש צכנות חיקין חלות עה"כ על ז"ה הוה דוה לבנו וזהו גורם לקרב לבחי מקצן נדחו עמו ישראל צ"צ ואין להמתין לשוב צעת שתי"ה הגאולה צחי יום גמור כנ"ז כי אז אין שום נסיון עוד צמוצן ונודע ורק הטיקר לשוב צעת מקודם) צשעה שמה ומרור מונחים לפיך (שי"ת התצרות הס"ה מלז מירדותה ממקומה ונקרה מרד"ר ג"י מו"ת שהוא צגו"ה ללמות לעומת המל"ה שהוא הי"ט וכשמחוקן עתה צעת הניגוד זהו מועיל להתקרבות הגאולה צ"צ) כן יעזרי השי בקריב:

כדאמרי צרי"ה נדעה ר"י) ע"כ צלילה הזה הזמן ועת רלון לגאולה שלימה צ"ב:

נ"ב. בעבור זה לא אמרתי אלא בשעה שמה ומרור מונחים לפניך. רמז ו"ל כי עיקר הנסיון לקבל ענין עול מלכות שמים ע"י הצחורה וצעת שהיא"ר גובר והנסיון חזק וכמ"ש בתורה (דברים ל') ראה נתתי לפניך התיים והמות את העובד ואת הרע וגוי ובחרת בחיים וצ"ל לא אמרתי (קבלת עול מלכות שמים) אלא (בעת הנסיון) בשעה שאלה (עבודת ה') ומרור (מספר מו"ח וכגודע בהל"ח צבדור) מונחים לפניך (וע"ז) ובחרת בחיים ובחרת ה' ומלוחיו) פ"כ"ר:

נ"ג. מתחלה עיבדי ע"ז היו הצותי"ו (היינו מלשון ח"כ"ה שהוא הרלון וכידוע מה שרמז צ"ה רצונו הקדוש החיזה מלובנין זי"ע וכינוי הממשבות שהיו ח"ו צב"ה ע"ז וזהו צבדור ודוד כל ע"ה הראש שהחז"ל שוקק לעבוד ע"ז ח"ו רק הפ"ו והכוונה להיותו הכולל נפש כג' ישראל ע"כ חוקן עד הר"ש כל מחשבות ע"ז (היינו הגאולה והפניות והתארות ויול"א) של כל נפשות (ישראל) ושכשוו (בעת רלון והסוד כל פסח) קנינו המקום נעבודתו שניכל להעלות כל אלו הממשבות ולחנק הכל לזרך עבודתו ית"ש) כ"כ"ר צ"ב:

נ"ד. א"י מהחלה ע"ז היו הצותי"ו וכ"י ארמי אבד אבני וירד מלרימה וכ"י והוא עדה"ל צמתני (צ"ע"פ דף קע"ז). מחחיל בגנות ומסויים צבבת. ולכא"י יש לקדקד דלמה לר"ך להתחיל בגנות. אולם ו"ל כיון שעיקר הפכה ויזי"מ הוא לחקן הנלוות שירדו למלרים ע"כ מחחיל בגנות והל"ך להתחיל הצורר ע"י לכן הארמי שהיה אלו יעקב אבינו ואלו נשמות ישראל בלא לכן שבאו ח"כ"ב ליעקב כידוע מצו"כ"ק (וע"י) בצדונו במאמר תורה שבת פ' ויל"א ויסלת) וככ"ב"ס הפריז יעקב וגוי ואח"כ ירדו למלרים לזרד ולחנק הנלוות במחור ע"כ זהו לר"ך להתחיל בגנות ולסוים צבבת יזי"מ והעלאת הנלוות מח"מ"ל כנ"ז:

נ"ה. וגם ו"ל צ"ה עפ"י הירושלמי פסחים (פ') ע"פ הלכה ה') רב אמר מחחלה לר"ך להתחיל צבב הנהר ישבו הצותי"ס וגוי וחקת את חביבם את הצרכים מעבר הנהר וגוי וארצה א"ר אחת וארצ כתיב כמה ריבים עשיתי עמו על גנה נתפז לו את ולחק ד"ח נעשיתי לו אורב אין חטא מוסן לי ואין זכה מיתן לי עב"ל עי"ש צ"י קרבן העדה כי חטא מיתן לי לבין מיטוך הוא מיתן בלי היינו כשחטא. ועוד הביא שם ו"ח לפרש שניהם לבין מיטוך גם כשזכה יהנו לו יסורים כדי לזכותו ויתר. והענין פלא לפרש כן דמה זהו הצמחה עובה שיוסרם ומיעבם ח"ו גם אם חבו צמשיהם ע"כ כפשוטו נראה יותר פ"י הפני"מ עי"ש. אך בדרך רמז לדברי הק"ע דקאי על גאולה העתידה צ"ב וחבלי משיח שהם מקודם לזה ואלו היסורים הם גם לחותן שזכו ביותר כדאי צסוף כחצות וגם צסוף

נ"ו. א"י יכול מראש חרש תלמוד לומר צוים הכו"ח וכו'. ו"ל מפני צביל זה נפתחים חרשין דחירות לכל נפש מישראל ומרגיש קדושה והלכה בחירות והלכה משמחה נפשו. וזכה מי שיכול מרגיש זה עוד מראש חרש ניסן שאז התחלת הארה צמודה בגאולה ועבדת את העבודה הזאת צה"ש ה"ה. תלמוד לומר (היינו מי שר"ך ללמוד ח"ש לומר וי"מ ולינו צמדגכ זו שיוכל להרגיש הקדושה עוד מראש חרש ניסן) צוים הכו"ח (מרגיש רק צוים הכו"ח דפסה) או צוים הכו"ח (כלומר גם צוים הכו"ח יש צ"י מדריגות) יכול מצעד י"ס (מי שיכול כנ"ז מרגיש מצעד י"ס ע"פ צערת חפיות המליח שאז זמן הקרבת ק"פ ללחמי ממלרים) תלמוד לומר צבבור זה לא אמרתי אלא בשעה שמה ומרור מונחים לפניך (היינו שהוא צחי תלמוד לומר שלימד ח"ש לומר כנ"ז מדרגה פחותה לא יוכל אלא צבבור זה בשעה שמה ומרור מונחים לפניך ע"י הסדר צלילה הקדושה היתה צעת אמירת ההגדה אז נחטורר גם מי שהוא צשפל במדרגה ציוהר, ענדע):

נ"ז. א"י יכול מראש חרש וכ"י וידוע מדברי הרמ"ע מפאנו ז"ל דכ"ל ל"ן כך כלל צדו"ל דכל קס"ד הוא צעלמותו גם כן סברה של ממש חך המסקנה צהחנט הוא צצברה שחכרשו צחמת וע"כ לר"כ"ן נכדון דמהו הקס"ד יול מרא"ש חר"ש (דוקא) לספר צול"מ וא"י משום פנאי ועבדת את העבודה הזאת צמד"ש הזה ח"כ לפי"ז זמנה כל החדש ניסן גם לאחר הפסח כיון שנ"ח "צחדש הזה" סתם ולמה דוקא הקס"ד מר"ה. חכ"ן ו"ל עפ"י הפ"ס צצ"מ (דף פ"ה ע"ב) צאלוכו דלומר לרצו דצרים ירחח אדאוקימנה נאצרכס ומשי ידי וכ"י וכן ולחק וליעקב וכ"י ולקמ"י צה"ו הדדי סצרו חקופי צרהמי ומייתי למשיח בלא זימנ"י (וכבר ה' מזה צשטר ישכר במאמריו תקע צשופר [איה ח'] צעב"י). ועי"ש צמהרש"ח שכי מדוע דוקא צרי"ח ימן חוהו יום הוא סידוש הלגנה רמז על ההודעות מלכות ישראל לעתיד צ"ב ויום מוסן להחפנל ע"ן וא"י חקפו היום צרי"ח צרהמי שהוא עת רלון לגאולה שלימה צ"ב וכ"י עי"ש. וצ"ה מוצן מה שהיה הקס"ד וכ"ג מרא"ש חר"ש (דוקא) ימן שלכחורה קשה לשמחה מה זו שיהיה בגאולה מלרים כיון דלכתי עבדי צגלות חקן וצחשוכה שריק ח"ו משום דגאולת מלרים היה גאולה ראשית הכנה לגאולה התכלית. ולכ"ו הזמן ועת רלון צרה"ש חר"ש התחדשות הלגנה מלכות צית דו"ד כנ"ז מדברי הגמ' והמחש"ח ע"כ היה שפיר הקס"ד יכול מרא"ש חר"ש (כנ"ז). וצפרט ר"ה ניסן ר"ה לתלמים למלכי ישראל שיתחדש המלוכה למלכי צית דוד צ"ב ע"כ יספרו ח"ו צול"מ לעורר בגאולה התכלית כנ"ז) תלמוד לומר צוים הכו"ח וכ"י בשעה שמה ומרור מונחים לפניך (היינו צביל שמורים שאז לינה המשימר וצ"ה לגאולה

הבי הפריעודים ענין כ"ל, הלא הסוד בהן שאין צדק רוח חיים, באמונה הראויה צננין לון וירושלים, בחומות אש מן השמים, צ"ב. ונמ"ש צלור החיים הקדוש פי בהר ע"כ כי ימוך אחיך וכו' שני עתידין ליתן את הדין לדוני הארץ גדולי ישראל ומהם יבקש ה' פלגון הציון העלוז עב"ל"ם עי"ש ח"ש עומדים עליו לבלותיו דדיעושתם הנפסדות ועי"ש יגרונו הלכות והבליה ר"ל) והקב"ה מיללו מידם (וכמ"ש צמ' אמרי קדוש כ"ל עה"כ שומר נפשות חסידיו מיד רשעים יולם היונו מהרשעים המנהיגים הנצבטים האלו) כ"ל:

ג"ח. צא ולמד מה ציקש לבן הארמי לעשות ליעקב אבינו שפרעה לא גזר אלא על הזכרים ולבן ציקש לעקור את הכל לבאורה יפלה הלשין אה ולמד כי מה זהו לימוד עמוק כ"כ בלריבין ללכת ילמדו (הלא זהו אמר מיד מה ציקש לבן כו') אך הנה נודע צמ"ק עה"כ (תהלים קי"ט) מאויביו תהכמני (כי לריבין ללמד מאויביו ה' ותורתו ארך הם הולכים הרשעים האלו לתאות נפסם ולמעשי תועבתם בכל לבם ונפסם צמק נמרץ מאוד, עכ"כ ארך לריבין אנהו לילך צמח) מלתיך כי לעולם היא לו (התורה ימלתי הו' ללחיות משא"כ הרשעים שהולכים לתאות נפסם ולעצובות היא רק לעוה"י העובר) עכ"ה. ח"ש המניח לא ולמד מה ציקש לבן הארמי לעשות ליעקב אבינו וכו' ולבן ציקש לעקור את הכל (לריבין ללמד ולידע ארך הרשע הזה העמיק עד שאלו כדי לעקור את הכל נהכתיבו ה"י יאת זה לטומת זה עשה אלקים ע"כ לריבין אנהו ללמד מה ולידע ביותר לעבוד צעבורה ויהיה עבודת הש"י והעלאת הנהלות ולהעמיק עד תכלית הנלה לתיקון העולם) צ"ח:

ג"ט. ויהי שם לגי' מלמד שהיו ישראל מאויבים שם גדול ועולם כמה שנאמר וכו' ישראל פרו ישראו יורשו ויעלמי צמאוד מאוד ותמלח הארץ אותם. ו"ל דהנה היתה"ר מפחה לב האדם צפרע צמירות סוף הגלות האחרון הלו כי נחצבר לעלת הליאטיסעטן הכופרים היו וליך דרך "גו" (שכור נאליא"ן) היונו לאומיות בלא הדת כראוי ואם כי כחשם על פניהם יענה בלי זקן ופיאות ואין להם צרת יהודי יאמרו הרשעים האלי כי לאומות ישראל הו' תקוע בלכותם ואין כדאי להתגרות צמיותם וצמטי ישראל לילך צוקן יפאות ומלצום ישראל רק העיקר עמונת הלז וכיולת בעטנת ה"ה"ר, ו"ש שלא יראה לילך דעתם הנפצבה חצי עכ"פ נחקרר (צפיתיו הו"ר) שאין ללחום עם הליאטיסעטן זיתן בלצבו עונה פסולה למר מו חנוי צמטי שאוכל ללחום מלחמות ה' בגבורים הלא ידעתי מן ערכי. חמנס אם כינתו צממת לש"ש לריך ללחום למען כבוד שמו ית' יתורתו גם לבעל ולהפקיר את מדת הענוה שלי כמו שפי' החמ"ר ז"ע צפי' תפלתה צנים על ההגדה לבלו צד"ה ואת המטה הזה תקח

סועה והארכנו צוה צמק"א [צד"ה מהדורה די אות חי ואת פי"ר] וחי ההבלי משיח הם מצחי' ולחיק שהו' יהי המלדוק לעתיד כדאי צמס' שבת יעל ידו וצמחיתו יהי הגאילה שלימה צ"ב רק ע"י הגבירות מקודם צמבואר בפע"ה שער חג המלות פי"ז עי"ש וצמ"ש צמחמר שבת נחמד ח"ש צירושלמו וארצ' כתיב כמה ריבוס עשיתי עמו עד שנחתי לו את ילחק שהוא יהי המלדוק צ"ב צמ"ש ומה ריבוס יהי מקודם עד שנחתי לו זה וכן מ"ש אין הטא מיתן ל"י היונו כפי הקיע ה"ל שכם היסורים והבלי משיח שיהיו עד שיזכו לגאולה שלימה צ"ב והו' צמחי' ילחק כ"ל והנה ע"י לקמן עה"כ צעבר הנכר וכו' צוה היונו כי אברהם הוא כנגד פסח כמ"ש צמדרש וצטור ריש ה"ל ר"ח אכל גאולה מלרים היתה רק גאולה ראשיות ועדיין אנו צגלות ע"כ העיקר להמשיך לתכלית העיקרי גאולה העתידה צ"ב ע"כ נמשך לזה דרש הירושלמי הרבה ריבוס עשיתי עמו אירצ' נעשיתי לו עד שנחתי לו את ילחק שהוא יהי המלדוק לעתיד צ"ב שזכו תכלית מהגאולה ירצבה ריבוס ואורצ' היונו ההבלי משיח יסמחר פנים ר"ל עד שנחתי לו זכו תכלית הגאולה שלימה צ"ח:

ג"י. בעבר הנכר ישצו אבותיכם מעולם וגו' ואקח את אביכם מעבר הנכר וגו'. הנה צמ"ש כל מעשות נשחת פס"ח וכל המלות כמה זכר לתיאח מלרים יצפרט הילה הקדושה הלו לול פסח שנתקנה רק צמבול יל"מ וכו' שאומרים הפסיקים האלו מהגדה של פסח מעבר הנהר וגו' ואקח את אביכם (הצמ"ש) אבינו שהוא כנגד פס"ח כמו לחשיצ צמ"ר ס"י ח"י צמס' אחיו והו' ג"כ מוצא צמס' המדרש) מעצ"ר הנה"ר (ההרותיות שהם מצבר אותיות כמ"ר היונו צלדס הימנית וכו' כל פינות נחתה פונה ל"ל לימין] הם אותיות דמד"ק צ"י פסח שהוא כנגד הצמ"ס (גז) וצמ"ש הכל הוא פסח כזו: [ועיין לעיל באת הקדום]:

ג"ז. ויהי שמעמדה לאבותינו ולנו שלא אחד בלבד היונו ע"י "שלא אחד בלבד" שלא האמני באמונת אמתות הפשוט ית"ש לצדו צמטנה פרטות על כל פרט ופרט רק ביחפו שם שמים וד"ה היונו צמירות שכלנו אי עבט העולם וכיולת וכמו שכתבתי צד"ה שבת שובה צמחמר שיצה ישראל (אות ה') עי"ש עה"כ ולא נאמר עוד אלקינו למעשה ידוני. ועי"ש שלא אחד בלבד (כמו) וגם שלא אחד בלבד כי לא האמני צמית ג"ל צמחה לו בכל יום שיצה וממילא עמו צמני מאמין יכו' צ"י עקרום צ"י ח"ד, ועי"ז) לבלותיו (צחו עלינו הלכות האלי צמ"ר ח"ש עמד עלינו לבלותיו היונו העומדים עלינו צמשינו יכ"ל [צמיקה קשע מה הו' אומר אית מ"ב] צמס' הקדושים מסערגלוםק ובעל דברי חיים ז"ע. והמה יפולו דיעות נפסדות מלד אי הליאטיסעטן צממה מפלגות, ומלד

צידך עייש"ה צנוטס דבריו באמת, ונגד כל אלו הטעות
 הזרות של ה"ה"ר נאמר בזה כי ישראל קדושים מזכו
 בזה במלכים צעלם שורם קדושתם הגם כי היו ערום
 ועריה וידעו קט כח עלמותם צנפסם עכ"ז החזיקו
 א"ש בכל האפשרות וז"ש ויהי שם נגוי (אבל לא לגוי
 נאליאנאלג"ר יו"ד צלצד שהוא פחרון מלה גוי כג"ל
 רק) מלמד שהיו ישראל מלוינים עם (צוקן פירות
 ומלצות השאר"ל במדרש [פס"ז שמות פ"ו] שצנכות
 זה נגאלו שלא שינו שמם ומלצותם וכל רוחיהם הכירום
 כי זרע צורק ה' המה בני ישראל וכמ"ש צירמיו ל"א
 הציני לך לוינים פרש"י סימנים צדרכו אבותיך הטובים
 עבליה והיינו צדרכו אבותיך במלצותים ובהתנהגות
 היהדות בכל ענינים וז"ש שהיו מלוינים) גדול ועלום
 כמ"ש וצנו ישראל (היינו בני ישראל המלוינים כג"ל)
 פרו וישאלו וירצו (התרכו בני ישראל הכשרים ומלוינים
 על פניהם ע"י התחזקות אבותיהם באמונה ודת ה')
 ויפאלו במלך מלך (ויפאלו כ"כ בהתחזקות צנפסם עד
 כי ציעלו צעלמותם מדת הטובה פסולה והענוה נקראת
 באבות [פ"ד מ"ד] מאו"ד מאו"ד הו"י שפל רוח וכמ"ש
 הרמב"ם שכך הציבה הטובה עד שהזכירו וקראוהו
 הכז"ל צלשן מלוד מלוד והיינו שאזרו חיל ללחום
 מלחמות אמונה ה' ודתו כנ"ז וכמו שפ"י עם אהמ"ר
 בתפארת בנים עה"כ ואהבה וגו' וצבל מאו"ד היינו
 הענויה לצטל ילפקיר א"ש גם מזה צצביל אהבת ה'
 ומלוחיו אם כונתו באמת כנ"ז וז"ש שטשו כ"ז צצביל)
 וחמלא הארץ אה"ם (אוחיות אה"ם כמ"ש צליקושי
 תורה להאר"ל היינו צצחי אה"ם להשי' ודת
 חורתו ע"כ הפקירו גם מדת הטובה ולסמו צנפסם
 כנגד כל אלו הפחיתים והמנופית כג"ל צכונתם לש"ש
 באמת) כנ"ז:

ולתפלל העיקר רק להגאולה וז"ש ואראך מתבוססת
 (מעורבת) צדמיך (התפלה בדה"ל צברכות כג"ל שהיתה
 כונת תפלתם מעורבת ולא ידעו כמה יצתרו לבקש
 ולהתפלל על זה כג"ל) ואומר לך (הנצוח צשם הקצ"ה)
 צדמיך (התפלה כנ"ז) חיי (התפללו רק על חיי העולם
 הטובים הנלחמים היינו הגאולה שלימה, ולא להשאר
 צגלות ח"ו, וכדוע שהגאולה נקרא חיים) יכנ"ז:
 ס"א. ותרבי ותגדלי ותצחי צעדי עדיים וכ"ו ואת
 ערום ועריה, הכינה צפפ"ח וצסידור,
 ותרכי ותגדלי ותצחי צעדי עדיים שדים נכונו וגו'
 (היינו קטנות א' וצ' וגלות א' וצ' עיי"ש וכחצ עוד
 שם צפפ"ח [שער חג המלות פ"א] כי כ"ז טלה צליל
 פסח משא"כ לעלית צדיקת לא זכו אז רק בהג השבועות
 מחן הורה וז"ש) ואת ערום ועריה (כי לצחי תורה
 שהוא המעלה שלמעלה ממנו צחי כג"ל קבלת התורה
 בזה היום) ואת ערום ועריה (כלי קבלת התורה עד
 שתקיים צבוליאך את העם ממלכים תעבדון את אלקים
 על ההר הזה שזכו קבלת התורה צפי הפשוט שם)
 כנ"ז:

ס"ב. וירצו אותנו המלכים וישנונו ויתנו עלינו
 עבודה קשה, וירצו אותנו המלכים כמה
 שנאמר הכה נהכמה לו פן ירבה וגו' פי' הצרצנאל ז"ל
 וירצו שחשדו אותנו (המלכים) לרעים ותטאים ומרגלים
 את הארץ כדרך הקושרים ומורדים באדונייהם והתחבמו
 א"ך יוכלו לנו (והוכיח שם מהלשון צפשוט דלא קאי
 הפ"י שברצו לנו רק שהתחבמו נגדנו באשר חשבו אותנו
 לרעים ומרגלים צהש"י כנ"ז) עיי"ש והנה החוכ"ק
 הוא נלחמ"ת וגם צגלות אדום המר הלא יחצצו אותנו
 לפנים בארצה הארץ וצהש"י יארצי לנגדנו ללוחמ"ת
 וצפרט אה פרנסתנו ואנחנו לעומת זה לריכים להיות
 נאמנים למלך ומדינה כאשר נצבענו אפי הנציא (ירמיה
 כ"ע"ז) ודרשו את שלום וגו' א"ך לריכין לדע כי
 לא זכו עדיין החכלית וגם לא להפריח על המדה ע"י
 הפאטוריאטיסמו"ם להיות מחבולל צעם המדינה ולהחליט
 עיי"ז כה שמירת הסו"ה"ק וז"ש וירצו אותנו המלכים
 (שחשדו אותנו כג"ל מר' האברצנאל ואנחנו לריכין להיות
 נכנעים ונאמנים א"ך ליחבר שלא להתבולל בהם כנ"ז
 וז"ש) ויחנו עלינו עבודה קשה (שזוהו באמת עבודה
 קשה וגדולה ליחבר שלא להטות א"ש ביוהר לשום א'
 מהגדדים והיינו שלא להיות מרגל או גאליאנאליסט נגד
 עם המדינה, וגם שלא להתבולל צם כג"ל רק צחוקי
 אבותינו וכאשר נצבענו לשמור חוקם אשר אינם מחנדים
 לדת תו"ה"ק והעיקר לנפוח ולחכות לגאולה שלימה
 צ"צ) צכ"י:

ס"ג. ונצעק אל ה' אלקי אבותינו וישמע ה' את
 קולי כמ"ש וישמע אלקים את נאקתם
 ויזכור אלקים את צרותיו את אצרכם את ילחק ואת
 יעקב, המפרשים צבגדה עמדו בזה דלמה נאמר בזה

כי ראה לבטל שיהיו צנים זכרים לומדי תורה) יהי
הפר עלתו ומחשבתו:

ס"ו. אני כי אני הוא ולא אחר שמעתי מאחזמז"ל
הקי ז"ש (בעל שם שלמה) בעת הסדר
אני הוא ולא אחר, שחברו שלא לטעות כמו שטעה
אחר כדאמר"י (צפ"צ דחגיגה ע"ו ע"א) עכמ"ל שהני
זכר מימי נערותי ועלומי (וכמשך הענין יותר אין
בזכרונ"י) וי"ל הענין הוא להכלל מזה לא ע"י חקירות
פילוסופיא כי לא זה הדרך צמר ה' רק אברהם אבינו
שניצל בקדושתו גם כשחקר בתהלתו למיאלת חלקי ערם
התגלותו אבל לאחרים אינו דשאו, סבבה ואין צו מליה
כמו שציאר קדוש זקוני צבי מעין גנים רק להרמב"ם
ודש"מ"י הצדיקים האמיתיים ז"ל בוחד נילוזי ג"כ
צבתי אברהם אבינו בדרך זה ע"ש במעין גנים, אמנם
באמת העיקר הוא אמונת אומן אחרי כל ידיעתו ולימודו
וז"ש הפיוטן צראשית תורתך הקדומה רשומה חכמתך
הסתומה וכי וכן רחובות הכפר נחתי אמונה מים עמוקים
ולאם איש תצוי"ה תולדותיה חמשים שערי צינה אמונים
נולד ה' שגם אחרי חמשים שערי צינה התכלית הוא
האמוני"ה וכמו שפחה בהחרוז שמה שנמשך מהנהר צינה
נחלי אמוני"ה, ומעין הפתיחה סיום אמוני"ם נולד
ה' ורק ע"י האמונה ז"ש אני (ר"ת יאמונים נולד
י"ה) הוא ולא אחר (ש"י) יללו מעטות אח"י וכי
אלאזמ"ר ז"ש) כנ"ל: [וע"י מ"ש צד"ת מהד"ק אות
ל"ד ל"ה וה"ד אות פ"ג ע"י ע"ש]:

ס"ז. ב"ד הזקב זו הדבר כמ"ש הנה יד ה' הוי"ה
במקנך אשר צדיה צפוסים בתמורים
בגמלים בצקר וצלחן דבר כבד מאוד ובזרוע נטויה זו
החרב יחרפו שלופה צידו נטויה על ירושלים ובמורה
גדול זו גילוי שכינה וכי, והנה לריפון להצין המשך
הדברים והסמיכות צד"ל זה לזה וגם מ"ש הכי וחרבו
שלופה וגו' על ירושלים וכי ת"צ היום ומכו זה להזכיר
צילול חירותי ובגר עמדו ע"י מפרשו בהגדה, וי"ל
עשימ"ש לקמן [אות ל"ח] צענון הביאה מה שזוהבים
צילול פסח ע"ש וכן במאמרנו ראשון לחדשי השנה
(אות י') וכן במאמרנו (לחדש חנוה אב) אשר אב
הצירוף הוי"ה והוא צבתי ניסן שנקי חר"ש סחם חדש
גי י"ב הוי"ה הכולל כל הנירופים וכן א"ב וע"ש זקרא
ניסן חדש אבי"צ אב י"ב כי הגאולה אם נאחזרה
ח"ו מניסן חכ"י בחדש א"ב (צת"צ) במבואר בפסיקתא
אשר צו הצירוף הוי"ה והן המה החצלי משום צפוח"ד
ולית הבורא אלא דנפקא מגו חשיבתא כלו ע"כ צ"ב נזכה
ללחח מאפיל"ה לאור גדול ע"י החצלים האלו כוונ
וחו רומז צ"ל חזק"ה זו הדב"ר (שהוא סוצב והולך
על החכלית הנרצה הגאולה צ"ב ש"י"ה ה"ה ההכנה
גאולה מלרס [כנ"ל במאמרנו כ"פ] וע"ש אם חכיה
קודם הגאולה החצלי משום שהוא דינים צחי צ"ד
חזק"ה הדב"ר אופיית ולשון דב"ר קשות, אז חדש במ"ש)

בפרשה חצוה וישמע ה' את קולנו ה' ה' היה רק
צכות אבותינו ולא בכה קולנו ותפלותנו וכמו
שמס"ים המגיד בזה ויזכור חלקים את צריתו את
אברהם וכי וי"ל עפדהז"ל (בברכות דף י') כל החולה
צכות עלמו חולון לו צכות אחרים וכל החולה צכות
אחרים חולון לו צכות עלמו, ע"כ השמיעין המגיד
בזה שפיר ומפורש זה בתורה, דב"י חצוה נאמר ולעק
אל ה' חלקי אבותינו (היינו אותן שלטקו צכות
אבותיהם ע"כ נאמר) וישמע ה' את קולנו (שענו
צכות עלמן) חכן צפי שמוח שחאמר ויאנהו בני ישראל
מן העבודה ויחשקו (מיירי צאותן שלטקו צכות עלמם
בכוצד העבודה וגם צוכית עלמן שהגלות והעבודה
מונעת אותם מעבודה הש"י וכדא"ם הכ להגאל כדו
שויכלו לעבוד ה' והיו צכה וזכר"ת עלמן ע"כ נאמר
שם צפי שמוח) וישמע חלקים את נאקתם ויזכור
חלקים את צריתו את אברהם את יחק ואת יעקב
(היינו ששמע לנאקתם צכות אבותיהם אברהם יחק
ויעקב שחלה להם צוכית אבותיהם). וה"ש וכן צע"י:

ס"ד. ויזכור חלקים את צריתו את אברהם את
יחק ואת יעקב וירא את ענינו זו
פרישות דרך ארץ, יש לדרוש הסמיכות בזה ע"ד שחאמר
בבבא כתר"ל (דף ס' ע"ב) מיום שצורה המלכות גזירת
וכי היה מבראו שגזור על עלמנו שלא לישא נשים
ונמלא זרעו של אברהם אבינו כלב מאליו אלא וכי,
זכנה המלרים הרעו לנו צדוק צפרישות דרך ארץ וע"י
נמלא זרעו של אברהם יחק ויעקב כלב מאליו ח"ו
אבל הוא ית"ש שצב לאברהם יחק ויעקב נקיים
לכניהם וע"י וידע חלקים לבטל גזירתם והיו ויזכור
חלקים את צריתו את אברהם וכי (כי צמה שבצעות
לאברהם אבינו כי בולח"ק יקרה לך זר"ע היינו ולא
כל יחק כמשדחז"ל רק לרע יעק"ב ויעקב סדה את
אברהם והיינו לאברהם ולח"ק ולעק"ב כי בזה
שלה הבטחה לאברהם כוודע) וסמוך ל"י וירא את
ענינו זו פריש"ת דר"ך אר"ץ כיון שהקצ"ה זכר את
צריתו שבצעות להאבות שיקיים לרעם אחרים והמלרים
נזרו על ציטול פ"ר ונמלא זרעם כלב חלילה ע"כ
היול"ם משם כדו לקיים את צריתו.

ס"ה. וירא את ענינו זו פרישות דרך ארץ וכי ואת
עמלנו אלו הצנים וכי וי"ל הסמיכות
זל"י כי פן יחשבו כי פרישות ד"ל אינו רעה כ"ל כי
אדרבא הוא גורם להיות פרום וקדוש [וע"י מה שכתבנו
לעיל (אות ל"ה) על הפוסקא אראב"ע כרו חנו כבן
שבעים שנה וכי עד שדרשה בן זומא וב"י] ע"י צא
הסמיכות ואת עמלנו אלו הצנים (כי כל עמלנו הוא
רק בשביל הצנים שזכה לבנים לומדי תורה ועל כן
חי אפשר צפרישות ד"ל ח"ו) וע"י קאמר כי פרעה
נזר נגד זה כל הבן הילוד היאורה תשליטכו וכי

הנה יד יקו"ק הוי"ה שהוא לירוף ניס"ן יחד עם לירוף ח"ב כנ"ל יזכר בפירוש בחיקוי"ק לירוף חדש ח"ב בכתוב הלז [ולא בר"ח הסכת ושמע ישראל יהיום המצואר צסידור] והוא צבחי בחדש"ה ימלאנה שדחז"ל היונו בחדש ח"ב שהוא חדש מספר י"ב פעמים הוי כנ"ל וכשזכו צבחי דייס הגאולה שלימה עי"ן הוא מכה בכל הס"א ומכלה אותם ח"ב) במקנך אשר צדה בכוסים (שנקרא הס"מ) בחמורים צגמלים צצקר (שהוא מס"א כנודע בהארז"ל) ובלאן (עי"ן תועבת מלרים, יבכל אל יכה) דבר כצד מאוד (וזהו יהיה הגאולה בחדש חב ע"כ שפיר הסמיכות) וצרוע נעו"י זו החרב כמ"ש וחרבו שלופה צידו נטו"י על ירושלים (שזהו חורבן ציהמ"ק בתי"ב ע"כ יהיה הגאולה שלימה ג"כ ציום הזה בחדש חב כנ"ל מדי הפסיקתא. ויהי) ובמורא גדיל (שזהו החצלי משיח צמורא גדול) זו גילוי שכינה (זו צעמנו ראי מהמורא גדול יפחד של החצלי משיח כי יהיה גילוי שכינה צ"ב צציהג"ל. ביה"ר בקריב):

ס"ח. ובזה שכתבנו הסמיכות חדש ניסן לחדש חב גם הביאה שאוכלים צליל פסח ומה שיוכות צליל ח"ב הלא לכאורה קשה להרי הוא היפכו דצליל זו נגאלו. ובה"ב נגלו. אך נודע דחז"ל (צירושלמי יומא) כל דור שלא נבנה ציהמ"ק צימיו כאלו נחרב צימיו וכיון שזהו ליל המשימר וצא לגאולה וכשריאון צעוה"ר שלא צא חלי ציום ע"פ לצצר הגאולה וגם אז הוא צבר סמוך לחיות לילה ועדיין צן דוד לא צא ע"כ רואין כי לע"ע לא נבנה ציהמ"ק צימיו צימיו הפסח האלו ע"כ הוי כאלו נחרב צימיו ע"כ אוכלים הביאה כמו ציום שנחרב ציהמ"ק צסעודה המפסקת ירא ה"י צעניינו וירחם ויגאלנו צצ"א:

ס"ט. כמה מעלות טובות למקום עלינו יכו עאכו"כ טובה כפולה ומכופלת וכו' ומסיים וצנה לנו את צית הצחירה לכפר על כל עונותינו. לכאורה יפלא כיון שחליות הדברים ה"י שצנה לנו את צית הצחירה ולאשר הוא חרב צעוה"ר ח"ב מה זה שייסד המגיד (אחר החורבן) נוסח זה הלא אדרבא יוכל לעורר חוגה ח"ו צזכרנו זה צליל התקדש חג דכיון שבעל החליות צצנין ציהמ"ק ח"כ לשמחה מה זו עושה, ואכתי עבדי אכן. ואם כונתו כיון שהצעותנו ית"ש לצנות עוד צית יעקב השלישי ח"כ זאת תקותינו, ושמחה לצנו, וצנפיתינו לפינו. ח"כ הול"ל ולסיים הנוסח כן יצנה לנו צית מקדשו צ"ב וכיוצא לא לסיים צחלמט הענין שצנה לנו את צית הצחירה כיון שחסרנו זה כנו. אולם יש ליישב צבענת כל הענין שמחה ליל פסח שצאו האורות שלא כסדר צצחיות דילוג וקפילה ונפתחו כל השערים צרוצ חסדו ית"ש עלינו. שלא ע"י מעשינו. ונשפט צלילה שהוא אור גדול כ"כ עד שגם צהסתלקות

האורות אח"ז מיד מתחילין בצפירת העומר ע"י מעשינו לספור ספרי"ע בהדרגה עדי נצנה ליום החמשים חג השבועות כמצוה צבהארז"ל וכיון שאם לא ה"י ההארה גדולה הזאת מחסדו ית"י צליל פסח לא היה ציכולתנו לספור ולחקן רק כיון שכבר היה לנו האור הזה ע"כ שוב צמליחות ליקחו ולהמשיכו צחזרה ע"י מעשינו בצפירת העומר (ועי"ן מה שפרשנו צזה צמאמר חג הצבורים חות מ"ע על אם חין קמה חין תורה) וכן עושין שמחה מנחלות מלרים (חג הפסח) אף שצעוה"ר אכתי עבדי חגן צגלות אחר אך כיון שכבר גאלנו ממלרים שלא ע"י מעשינו ח"כ צודחי יחזור לשוב חלנו עיד ית"י צרחמים לגאלנו וזהו צצית הצחירה כיון שכבר היה לנו שמה עבודתו ית"י לרית נוחת והסורה היא נלחות ע"כ צע"כ וצודחי נכה צציוכל שישוב חלנו צרחמים צצית השלישי צ"ב ע"כ זהו מכיון כמו הענין צליל פסח. וזהו ססיים המגיד צהגדה צליל פסח רק וצנה לנו צית הצחירה וממילא נשמע כיון שהיה לנו מקום הארת קדושה צהר המורי צציהמ"ק ע"כ ישוב חלנו שמה למקום שהוא כיון שכבר ה"י האור שהוא במקום שהוא צנקל יותר להשיבו עוד צחזרה כנו וזהו כמו השמחה צליל פסח אף שנסתלקו האורות צימי ספרי"ע מחרים צחג השבועות (ברצ"א סגיא עוד יותר) ע"י שהיו צבר צפסח וכן הענין שצנה לנו את צית הצחירה וכו' ומחמת זה יחזור לנו צציהמ"ק צ"ב כיון שהיה צבר ע"כ דייקא צליל פסח ח"ל המגיד לכאר יותר כיון שעיקר החג והשמחה צליל פסח ג"כ רק צאופן כזה שניעלו אח"כ האורות ויחזרו לנו לטובה כנו:

צ. רבן גמליאל היה אומר כל מי שלא אמר שלשה דברים חלו צפסח לא ילא ידי חובתו ואלו הן פסח מלה ומרור. הכונה צבהארז"ל פס"ח מל"ה מרור"י ג"י קרי"ע שעי"ן כי ע"י צניסת מוחין חלו נקדע השטן ויאלו ישראל ממלרים עכ"ל והנה להצין הלשון שאמר "לא ילא ידי חובתו" י"ל כי הנה אכתי עבדי אחרשורש חגן גם אחרו גאלות מלרים צחשוב"א שריק צגלות הארוך והמר הלו והשטן ה"ה"ר הוא המעכב גאלותנו האחרונה וצכל פקודה זעת ועונה לציהג"ל הוא השטן האצן גגף משחית ומצלצל ומעכב צעוה"ר והעיקר כפי כונת תקיעה שופר צרי"ה צסס קרי"ע שעי"ן צשילוב הוי"ו ושה"י כהן גדול מזכור צציה"כ עי"ש וכאשר נצנה לצחי קרי"ע שעי"ן לקדש השטן אז יצא הג"ל צ"ב כמו דארז"ל שהשטן צשמעו תק"ש צכול וחשב כי צבר צא ה"ים לה"י לגאולה שלימה וע"כ תוקעין וכו' לערבב השטן חז"ש כל מי שלא אמר שלשה דברים חלו צפסח (שעולים קרי"ע שעי"ן כנ"ל מסודור. ופן שחאל הלא מה הועלנו כיון שעדיין צגלות אנהנו חכו) לא ילא ידי חובתו (חוצ"ה היונו הס"א [ועי"ן צכונת מים אחרונים חוצ"ה] שהוא משורש השטן ולא ילאינו מהגלות הלו עדיין שהוא מכה הס"א שנקרא

הגמור להתקרות הגאולה כנודע כגינת מלך רחמן רחם עלינו שהיה מ"ה החדש לתיקון הגמור וזהו על שו"ס מ"ה וזהו רצונו ית"ש מתחלה. והבן קלמ' :

ע"ד. א"י מלה זו שאנו אוכלים על שום מה. עיי' בדברי חאמו"ר הקי ז"ע בתפארת בניס

על הגדה של פסח (דף מ"ח ע"א בהנדפס) בד"ה ח"י מלה זו שאנו אוכלין וכי מ"ש צבתי עונה אשר רומז המלה שהוא נמוכה לא כן החמץ שמגזיה עלמו ועולה צנפיה יותר ממה שהיא העיסה בעמנותה צתוכה וזה י"ל על שום "מה" עדשחח"ל (חולין פ"ט) במשה ואהרן שאמרו ויחנו "מה" שהוא ענה הייחד גדולה היינו שהוא מה ואין לגמרו יותר ממ"ש צדוד תולעת וכי וזהו מלה זו שאנו אוכלים על שום "מה" ענה שזהו רומז המלה כנ"ו וכן במרוז י"ל על שום מה כי הלקות והשטבוד מדכאים ומשברים הלז והרוח ונכנע רוחו ולצבו וכן הפסח רומז לאכול מתנינים הגורים מקלכס צידכס צחפזון היינו כעובר אורח מתקין עלמו לדרך ולא צרמות רוחי כאלוהי הדרך לנלאות תאות לבו כנודע וצ"ו רומז על שום "מה" ענה כנ"ו :

ע"ה. בכל דור ודור חייב אדם לראות עלמו כאלו י"א ממלרים שלא את אצותינו וכי. אלא חף אוחנו וכי היינו כליל פסה שרירך להתלבב בכל לבו להודות ולהלל לפניו ית"ש שהוליאנו מעצרות לחירות ואף אוחנו גאל עממם צהיות אז שם נשמתינו ערוס וערו' בלי תורה ומצוות יעוד כעטנת השר של מלרים מה נשתנו וכי הללו ע"ע"ז והללו, אטפ"כ גאלנו בחסדו ית"ש וי"י"ז יתחמם לב האדם להודות בכל מאורו ויפשו ולצבו כחייב עלינו. וזהו יורמז בכל דור ודור חייב אדם לראות את עלמו (היינו "חייב" קאי על "לראות את עלמו" שיראה עלמו האדם צבתי חייב וצחיותו במלרים צעונותינו כנ"ו שאף אוחנו גאל עממם) כאלו הוא ילא ממלרים. ואטפ"כ גאלנו בחסדו ית"ש וע"י"ז יתלבב יותר להודות לו ית"ש כאשר יגדל החסד בהצנת לבו כנ"ו :

ע"ו. א"י בכל דור ודור וכי שלא את אצותינו כלצד הוליא הקצ"ה ממלרים אלא חף אוחנו גאל עממם, (וקשה לכאורה כי אוחנו מה פעל צזה הלא עדיין עבדו חו"ה אוחנו משוקעים צעיט היון צוקה ומצולקה צנפש וגוף צחיליק הארלות זרות לצרות ר"ל ע"ז קאמר שאף אוחנו גאל עממם. בונת מטרת החכלית הוא רק) למען הביא אוחנו לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאצותינו (ממילא ע"י"ז לא אצותינו לצדס שגאלס ממלרים לריבין לשמוח צילי"מ אלא חף אוחנו כיון שעל ידי זה יביא אוחנו אל הארץ אשר נשבע לאצותינו צצואג"ל צצ"ה צביאה קיימת לקיים שצועת אצות וע"י"ז יש לנו לשמוח ציותר) ואחכה לו בכל יום שובא צצ"ה : מצ"ל. א"י בכל דור ודור חייב אדם לראות את עלמו (לצדוק ולראות את עלמו) כאלו

חובה כנ"ו) עד שמחה לצה"י קר"ע שט"ן יאז נגאל צצ"ה כיה"ר :

ע"א. פסח וכי על שום שפסח הקצ"ה על צתי אצותינו במלרים צנגפו את מלרים ואת צתונו הול וגי עיי' צפי רצונו מהר"ל מפרהג ז"ע על הגדה של פסח (פ"ד צד"ה ר' גמליאל אומר וכי) אשר התפלה מה זהו הנס ומסד שלא שלטו המכות צצנ"י הלא המה היו במדרגה חשובה וקדושה ולמה ישלע בהם המטה שהוכו המלרים רק מכות צכורות שהיתה על ידי הקדוש צרוך הוא צכצודו וצעלמו היה יכול לשלע גם צצני ישראל לולא שפסח הקצ"ה וכי עכד"ה עיי"ש. וקושיתו הוא מוצנת לכל. אך תירונו כנ"ו לענין מכות צכורות לא זכיתו כלל להצין כי אם הוא עיי' הקצ"ה לצדו אז אדרבא הלא הוא ית"ש שהצחין גם במלרים צין עיפה של צכור ומדיע לא יצחין ח"י שלא ללקות צכורי ישראל וישראל מה העלוי צזה. חולס י"ל עפ"י מה שכתבו צד"ת (מהדורא צ' סוף אות קי"ב צבה"ה) לענין פדיון הבן צשם שה"ק כי פה"צ שהוא נולד מתאות ועורים אשר רתוח ציותר עיי' לריך פדיון עיי"ש שלפ"י"ז גם צישראל קדושים גם במלרים מקום הזיהומא ערות הארץ עיי' הוצרכו הצכורים גם צכורי צמ"ו ליצועה והללה שלא ישלע בהם המכה שנמשכה עיי' זוהמת התאות ציותר בערות הארץ וזהו הנס והחסד שפסח על צתי בני צכורי ישראל במלרים כנ"ו. וזהו י"ל ג"כ העטם לחטיות צכורים צע"פ גם ציימנו המצויאר צש"ע ומקורו צמס' סופרים וירושלמי צע"פ והבן :

ע"ב. פסח זה וכי על שום מ"ה וכי מלה זו שאנו אוכלין על שום מ"ה מרור זה שאנו אוכלים על שום מ"ה וכי. הזכיר צ"פ מ"ה כי הנה אלו הג' פסח מלה ומרור הם צזמן המקדש מדחי' חולס עפ"י נקרא החג רק על שם המל"ה ח"ג המל"ה צתורה שצכתב שהוא צתי ז"ל [כי פסח לא נקרא צתורה רק יום י"ד ולא ימות הח"ג] היינו צתי מ"ה כנודע והנה ג"פ מ"ה (שהזכירו צזה) הם ג"י מל"ה וזהו שנקרא ח"ג המל"ה רק על שם המל"ה צתור"ה שצכתב צתי מ"ה כנ"ו :

ע"ג. מצה זו שאנו אוכלים על שום מה על שום שלא הספיק וכי וכן לשון זה צפסח וכן צמרור ויורמז כי צאמת און עטם למצות ה' כי רק חוקי המלך וגזירותיו (ועיי' מ"ש צזה צמאמר זמן חרותנו ליום צ' דפסח על הפיוע לדרך אור"צ ציום א' צל תשחטו) ולמה נתן כעס לזה חמנם נתינת העטם י"ל למצות צדרך חגב ודרוש אצל העיקר הוא מפני שהוא רצוין הצורה ית"ש ח"ש על שו"ס צגי רצוין כנודע זהו העיקר צצצול שהוא רצוין הש"י וצצצול זה אוכלים המלה ומרור וכן הפסח צזמן שציהומ"ק קיים ומ"ש על שום מ"ה כי העיקר המצות הם להתיקון

הוא ילא ממלריים (ערות הארץ, ילריך לתקן בנפשו כל מה דאפשר להשמר מערוב וצחיקון חית צרית יבד קודש) וכו' שלא חת אצותויו בלכד גאל הקביה (בשבייל חיקון היסוד ושהיו גדורים בעריות כשחחזיל [ויקיר פליצ] וכדי להוליא נלוי קרי משם כמ"ש בכהארזיל) חלל חף חותניו (החיות שלנו צברית בערנו) גאל הקביה עמהם שנאמר וחותניו (החיות שלנו כתי) הוליא משם למען הביא חותניו אל הארץ אשר נשבע לאצותינו (וכל חלו הביאות לארץ היו רק לזמן והקביה הוא נלחוי וצקיום שבוטחו בע"כ יהיה הביאה גי עדי עד וזהו חתי צ"ב ע"י חיקון הארית מקבן עמו ישראל כנודע בכהרזיל וזהו שחותניו ג"כ הוליא משם כדו להביא אותנו צחיקון וקבוץ כנ"ל אל הארץ) צביאת גלצ"ח:

מזל"א. א"י בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא ילא ממלרים, מ"ש הלשון חיי"ב. ולעיל קאמר רק מל"ה עלינו לספר בל"מ (ע"ד ששמעתי בשם הגה"ל מי ישע"י ז"ל מפרגא שהספיד על בני יתירו הכ"ג ז"ל שהיה אבד"ק בילאצוזג ואמר ערז"ל [צרכות דף ס'] חיי"ב אדם לצדק על הרעה [בשמחה] בשם שמברך על הטובה גאי לשון חיי"ב, כי זהו נשארם חיי"ב [רובן ככולם] כי מי יוכל לומר זכיתי לבי כ"כ שמקבל עליו חסון נורא ל"ע כזה בחייו בשמחה רבה כמו הטובות והגם שמאמץ לבו להיות צבחי זו אך להיות בן צלמת בלבו זהו חיי"ב עכד"ה) כי להיות צלמת בשמחה בלבו צבחי זו ממש כאלו הוא בעלמו ילא ממלרים מצית עבדים (בלי שינוי משמחה של אצותיו שילאו ממלרים בעלמם) זהו נשארם חיי"ב אדם לראות את עצמו כאלו הוא ילא ממלרים וכן מ"ש שכן חובת כל היצורים לפיך ה"ה להודות להלל ולשבח לפאר וכו' כל חלו עשר וריבוי הלולים להש"י לאמרם בשלימות זהו חוב"ת כל היצורים ונשארם חיי"ב כתי וכן מ"ש לקמן בהגדה לפיך אחנו חייבים להודות להלל ולשבח ולפאר וכו' מי יוכל להתפאר בצלמת כי קיים כל חלו ריבוי השבחים והתפלות הראויות והש"י וצפרט בלילה הזה ע"כ נשארם חיי"ב כתי. משא"כ לספר בל"מ שהמלה בעלמותה רק להזכיר יליאת מלרים ואם מוסיפין מעט כבר קיים מל"ה לספר בל"מ ע"כ נאמר בלשון הזה כתי:

ע"ט. א"י בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו (כשהאדם משגיח על עצמו איך הוא עומד במדרגות עבודת ה' וממילא לא יוכל ליגבה רוחו כי צלמת מה יחכה קרון חומר מלא חטאים נגד מלך מלכי המלכים ית"ש וגם כל המסגאה כאלו עש"ז, ואם להיפך כשיפול צדעתו כאשר יזכור עונותיו ואיך הוא משוקט בחאוותיו, יוכל להתואש ח"ו מן עבדות ה' ע"כ ל"ל ולהשוב בעלמו כאלו הוא ילא ממלרים (שהיו משוקעים במ"ט שערי עומאה ועכ"ז גאלם הקביה וכמ"ש הכ"ק

מי אשר ז"מ אבד"ק ראפשיען על תחלה למקראי קודש זכר ליליאת מלרים עיין מה שהביאו כ"ק אלאמור ז"מ ע בתפארת צנים על הגדה של פסח דל"ה קדש ורחק, ועל ידי זה יתחזק לבנו לשוב ולהטבר לעבוד את הש"י מעתה ועד עולם) שלא חת אצותיו גאל הקביה ממלרים חלל חף חותנו גאל עמהם (ועי"ז נלמד מל"מ גם אחנו צדורנו איך להטבר ונשוב לעבודת הש"י) כתי:

פ. (בבל) מושיבי עקרת הצית חם הצנים שמחה הללוי הנה צמתניו פסחים (דף קט"ז ע"ב) ונאמר לפניו הללוי עד היכן הוא אומר בש"א עד חם הצנים שמחה ובה"א עד חלמים למעינו מים וחוחם בגאולה וכו' עכ"ל והנה יש לדקדק בשלמת לב"ה לכך נקרא הלל המלרי משום שאומר עד אחר צלחת ישראל ממלרים צית יעקב מעם לוטו וכו' עד סוף הפיסקא חלמים למעינו מים משא"כ לב"ש מה עשמיחו דאומר קודם המלה עד חם הצנים שמחה ולמה נקרא הללוי כיינו זהו הלל המלרי (כיון שאינו אומר לו כלל צלחת ישראל ממלרים וגו') ונראה דדברי צ"ש הם שייכים יותר לעמיד שיהיה הלכה כותיה (כנודע ממקובלים הראשונים) וטובא גניו צגויי, דהנה עוקר גאולת מלרים הוא הכנה על גאולה העתידה צ"ב (גאולה ראשונה מורה על האחרונה) דזהו דרשו רז"ל (מדרש חללים ק"ג) הללו עבדי ה' ולא עבדי פרעה הם צלמת בגלותנו המר אכתי עבדי אשורוש חן נגושים ונדכאים, חמ"י הרשעים, חלל ודאי דכ"ז הכנה וליא לציאגלצ"ב. ונהה דרז"ל (במדרש חללים ק"ג) מושיבי עקרת הצית זה לאה חם הצנים שמחה זה רחל, וי"א עקרת הצית זה רחל שנקראת בן. חם הצנים שמחה זה לאה שהיתה מריצה צנים, ולדברי שניהם נכללו צזה רחל ולאה (וכמוהו בלילה זו כי לאה שהיא צחון נעלמה והיא עפל ונכללה ברחל שהוא צחי מלה שמורה עי"ש צכוות וצסידור) וזהו הגאולה שלימה לשתיהן שחי הרי"ן כנודע ע"כ לדברי צ"ש שפור לפי הכונה לתכלית הגאולה מושיבי עקרת הצית חם הצנים שמחה שזה תכלית גאולת מלרים בגאולה העתידה ע"כ זהו עיקר הלל המלרי ואינו אומר קודם המלה רק עד שמה ח"ש "וחוחם בגאולה" היינו הכונה הכל הולך אחר החתום בגאולה האחרונה צ"ב ח"ש חות"ם בגאולה כתי:

פ"א. מושיבי עקרת הצית חם הצנים שמחה הללוי (וסמוך לו) צלחת ישראל ממלרים וגו' יש לדרוש סמוכין עפ"ד כהרזיל כי בליל סדר (יליאת מלרים) הוא כי רק רחל נתגלית עתה ולאה נחעלמת כדי שלא ינקו החילונים ממנה ורק רחל נועלת חלקה וחלק הצירחה לאה כמבואר כ"פ בסידור וזהו י"ל עפ"ד המדרש מושיבי עקרת הצית נקרא רחל כדמשמע ליטנה דקרא ולחד מ"ד נקרא רח"ל חם הצנים שמחה [ועי"ז צחי חיים ושלוס פי וילא צ"ה בהפטרה ויצרח יעקב ארס וגו'] וזהו שכי מושיבי וכו' חם הצנים שמחה

(זכו רח"ל כמ"ד הנו). ולימתי הוא השמחה רחל שנק' השכינה כמ"ש בסידור הר"ר שצתי ז"ל שאין שמחה כשמחה השכינה בלילה זו של הסדר ח"ש לימתי זכו) בלאת ישראל ממלרים (בליל יל"מ הוא זיווג רחל כמ"ש בנות מלה זו וכי בסידור יכנז):

פ"ב. בצאת ישראל ממלרים בית יעקב מעט לועז וגוי וכן כל המזמור עד הלמים למעינו מים. יש לדקדק על אריכות הלשון באלו הוא כפל התיבות והפסוקים הים ראה ויגוס הירדן יסוב לאחור הכרים רקדו כאלים גבעות כצני לאן (ואח"כ) מה לך הים כי תגוס הירדן תסוב לאחור הכרים תרקדו וגוי אולם י"ל כי רישא דהאי מזמור קאי (כפשוטו) על גאולה מלרים בלאת ישראל ממלרים וגוי עד הכרים רקדו כאלים גבעות כצני לאן וזהו כתיב לשון עבר שזהו היה בגאולה מלרים אמנם בלאת מה אהני עתה בגאולה הזאת כיון שאכתי עבדי חנן בגלותנו הארוך צעורה ע"כ מדבר מעתה בלשון עתיד (סופא דהאי מזמור) בגאולה העתידה צ"ב מה לך הים כי תגוס הירדן תסוב לאחור הכרים תרקדו וגוי גבעות וגוי (היינו כמ"ש בישעי' י"א-ט"ו [ומפטרין זה בלאתו של פסח] על גאולה העתידה והכרים הי את לשון ים מלרים והניף ידו על הגבר צעים רוחו וגוי וכ"כ בתהלים במזמור שירו להי שיר חדש ירעם הים ומלואו תבל ויוצבו צה נהרות וגוי לפני הי כי צה לשפוט הארץ וכמ"ש במד"ר צה שיקווים הגאולה שלימה צעה שיהי מקודם מקויים עוד מעט ואני מרעיש את הארץ וגוי והפכתי כסה ממלכות וגוי יכל הבויים חרוב יחרבו וזהו שמספר מניסת הים והכרים והגבעות וכי רומז להאומות ותבל ומלואה לפני הגאולה שלימה ח"ש) מלפני אדון חולי ארץ (היינו כתי' שחרעד הארץ ויוצבי) מלפני אלהי יעקב (היינו מלפני הי כי צה לשפוט הארץ כתי' וקראו בלשון אלהי יעקב כי הגאולה העתידה צ"ב תהי [כשארז"ל בפסחים פ"ח ע"א] לא באברהם וכי אלא כיעקב שקראו בית ולאשר מקודם הגאולה הזאת המה ההבלי משיח הנוראים כמשארז"ל ומתוך לרה ימליחם פדות ורוחה וכמ"ש בפע"ח שער חג המלות שם הארז"ל בפיסקא הא לחמא וכמו שנדפס בארוכה גם משמיע ישועה ע"כ השמיענו הכחוב לכל ניסוג אחור ח"ו ולא נפחד צרותנו הלות והגזרות האלו כי צרנונו אז יח"ש מיד יהפך לרוחה. ח"ש) ההופכי הלוך (שהוא הגזרות לור קשה וגם כמ"ש בספרים כי כשמספיקן אותיות הלוך נעשה אותיות רול"ה הי צעמו ואז ילוח להיות) אגם מים, חלמים, למעינו מים. צב"ח:

פ"ג. א"י בלאת ישראל ממלרים וגוי הים ראה ויגוס הירדן יסוב לאחור הגה גאולה מלרים היתה גאולה הראשונה הפכה לגאולה האחרונה צ"ב דל"כ לשמחה מה זו עושה כ"כ דהא אכתי עבדי

הששורש אנו בגלות אדום ארוך והמר כנ"ל אלא ודאי כנז. והנה נאמר (איכה ג"ג) גדול כים שברך מי ירפ"ח לך ואמר"י צוכ"ק בהקדמה בתולה, דייקא מ"י האי מדה ירפח לך היינו י"ש השברון ומי הרפוא"ה הישועה וגאולה שלימה צ"ב בעלמא דחירות וכמבואר בחפזרת בניס לחמור"ר ז"ע עב"ת ומועדים (לי של פסח) צפס חביו (לחמור"ר) ז"ע וע"י בדברינו במאמר שפת הים (אות י"א) ח"ש הים ראה ויגוס (נחזרה כמ"ש במוטה [מיד ע"ב] תחלת ניס"ה היינו ניסה בחזרה וגם מ"ש הירדן יסוב לאחור קאי על שניהם גם על הים שינוס לאחור וכשהים יגוס אותיות י"ש בחזרה הוא מ"י בעלמא דחירות וגאולה וישועה כתי' מהזריק [ועי פע"ח פ"ז משער חג המלות ד"ה מהר"י ז"ל מהודענה לבון וכ"י] וכן) הירדן יסוב לאחור (אותיות ירד"ן שהולכים לאחור בחזרה הוא אותיות גרד"י היינו כמ"ש בערוגת הבושם על שה"ש להכ"ק מהר"ם אופנהרטר ז"ע עה"כ עד שהמלך במסבו גרד"י נתן ריחו כי הוא בחי יסוד דנוקבא היינו להעלות מ"ג עיי"ש וגם ירד"ן הוא בחי יסוד דנוקבא כמבואר במקובלים ע"כ ההמתקה הוא כשיסוב לאחור לפיכך גרד"י צנחי העלאת מ"ג שהוא צחור חזר חבל מוריד עיי"ז מין דיכרין כגודע וצא הגאולה וישועה על ידי הנסיונות כשעומדים בהם ומעלי עיי"ז מ"ג) [זכוי י"ל שמסיים המזמור ג"כ פעין זה ההופכי הלוך שהוא לו"ר בחי גזרות וכשמספיק נעשה רול"ה כמ"ש זה צפס הגה"ק צעל צרכ"ע זייט]:

פ"ד. א"י הים ראה ויגוס הירדן יסוב לאחור י"ל רומז כי לאחור היינו יסוב בחזרה קאי גם עליהם [וכנ"ל צסמוך] כי הים בשחזור לאחור אותיות י"ש נעשה מ"י ירפח לך כמבואר בריש הקדמת הזוכ"ק [וכתבנו מזה גם במאמר שפת הים לזי ותי של פסח] ח"ש הירדן לאחור אותיות גרד"י להי אשלים שאמר דוד מלכנו (צב"ל הזה) שזהו יהיה צחוככי ירשלים צעה הגאולה שלימה צב"ח:

פ"ה. אשר גאלנו וגאל את אבותינו והגיענו הלילה הזה לאכול צו מלא ומחור. יתמה כל עובר ומדויק. מה שלא הפך צה זכיות ומעלות הלילה הלז רק שזכינו צו לאכול "מלה ומרור" בלבד וכי אין עבודה אחרת בלילה הזו ובפסח מה זה כ"כ מעלת המרור. והול"ל שזכינו לספר ולהאריך ביל"מ ולשחות ד' כוסות של גאולה (ואז היה לו המשך כמ"ש וכן יגיענו וכי שמחים בצנין עירו וכי וגאל שם מן הזבחים ומן הפסחים וכי היינו הכוס החמישי שיהיה לעתיד כנגד והבאתי אתכם אל הארץ כמ"ש המפרשים ויהיה המשך להדי כוסות של גאולה הראשונה כנ"ל) וכיוצא. וי"ל עפ"מ"כ לעיל (אות ג"ב) צפיסקא יכול מר"ת וכי בעבור זה לא אמרתי אלא צעבה שמחה ומרור מונחים לפניך היינו שיעקר העבודה להשיי חשיב

לפניו כזכור בשם הנסיון והגלות הלו שיש לפנינו מלה ומרור מונחים לפניך היינו צחאי יי"ע (מלה) וולכ"ר שכוף כנגד מרור שפולה מוח כמ"ש בהארז"ל והיינו למ"ש צחורה (דברים ל) ראה נתתי לפניך את החיים ואת הטוב (ולעומתם) את המות ואת הרע (ובשמקיים) וצחורה צחיים זהו נ"ר לפניו ית"ש ע"י הניגוד שיש לפנינו מלה ומרור מונחים ואעפ"כ מתגברים ל"ר הטוב והחיים וי"ש אשר גאלנו וכו' והגיענו הלילה הזה בגלותנו לאכול צו מלה ומרור (מונחים לפנינו צננין הצחירה וגודל העבודה להצטר נגד הילכ"ר צחי מרור כנ"ו חכו נ"ר לפניך בעבודה כזו צננותו, ע"כ נקשה) כן יגיענו וכו' שמחים צננין עירו וששים בעבודתו (בשמחה וששון בלו מלחמת תרמית בי"ר עוד) ולאכול מן הזבחים ומן הפסחים אשר יגיע דמם על קיר מזבחך לרצון (שי"ב) זה ה"ר לפניך ית"ש לרצון צבית מקדבך בני נסיונות ולרוב וצדוקים עוד) שי"ר לעובד צ"ח"ה: פ"ו. ובפשטות י"ל כיון שצמינו בצח"ר חן לנו רק מלה ומרור משל"כ בזמן צבית המקדש היה קיים כולל שכוה כורך פסח מלה ומרור שלשחן יחד, וחכו לנו הפסח כעת, ע"כ מודים עכ"פ על שער שהגיענו עכ"פ לאכול מלה ומרור צנינה כזו פן יגיענו וכו' שמחים צננין עירו וששים בעבודתו (ול"ו) ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים (שי"ב) גם הפסח יחד עם המלה ומרור כרצונו ית"ש בשלימות ובמהרה עלינו צחורה) כנ"ו:

פ"ו. והגיענו הלילה הזה לאכול צו מלה ומרור פן הגיענו וכו' שמחים צננין עורך וששים בעבודתך וגודה לך שיר הדש על גאולתנו וכו' י"ל עפ"י המעשר הקודם להארז"ל כו כל הגאולות היו מצחי הוד נקבא והגאולה העתידה צ"ב חחי צחאי דבר נח" ח"ש לעמיד והגיענו הלילה הזה (הגם שהיא צחי דבר חבל רק צחאי קיום מלכותו שנהיה לעשות רצונו ית" צחאי דבר ולא לקבל שכו צחאי נוקבא המתבלה חבל רק צפרטת המלות דהיינו) לאכול צו מלה ומרור חמנס כהשר הגיענו ה"ל למועדים ולרגלים אחרים (תורה השמחה רק) שמחים צננין עורך וששים בעבודתך וכו' (צחי שמחה הכללית מכבודו ית"ש וצחאי דבר הכולל וכו') וגודה לך ב"ר ח"ש (צחי) דבר ולא שר"ה חדש"ה נוקבא וכמ"ש צננות) על גאולתנו ועל פדות נפשנו (בגאולה צ"ב שח"ה צחי נח" דבר הכולל על גאולתנו ועל פדות נפשנו בגאולה שלימה צכ"י כבוד) כנ"ו:

פ"ח. וז"ש לא לנו ה"י לא לנו כי לשמך תן כבוד דקאי על החבלי משיח ונקשה הגאולה שלימה ע"כ מתפללים לא לנו ה"י לא לנו (שלא תהיה צחאי לנו לרצונו צחאי נוקי המקבלת) כי אם לשמך תן כבוד (רק צחאי דבר שנחשון רק למען שמך תן כבוד) כנ"ו:

פ"ט. ונאכל שם מן הזבחים (היינו כמו דקלמר מקודם שגיטינו למועדים ולרגלים אחרים שזכו הג השבועות מתחיל אחרי הפסח כיון שצ"כ חכה בכל יום שיצאי ואח"כ) מן הפסחים (צפסח הבה) אשר יגע דמם על קיר מזבחך לרצון ע"כ י"ל כן בני שינוי גם צמ"ש ונחל ע"פ צצח כמו שביארנו צע"י צנמוקי אר"ה (ס"ו חע"ג עט"ו ז') ע"י"ש:

צ. א"י ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים אשר יגיע דמם על קיר מזבחך לרצון וגודה לך שיר הדש על גאולתנו וכו'. ריבון דקדק מה זה שבצט"ס שנאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים וגם מה זה השמיטנו אשר יגיע דמם על קיר מזבחך לרצון ומה זה רצותה או מס"י מחנו שנאכל מן הפסחים הלא זה כל מגמתנו ומס"י לגאולתנו למען צית ה"י חלקינו שוקרוב שם קרצמות להש"י, חמנס כבר כתבנו צחיבורנו צע"י [ע"י] מחמר מג הבכורים חות י"ל] ונחמו כ"פ ערדח"ל (צ"י חלק דף ל"ו): צפלוגתה רבם ורי יוסף צי"אג"ל או ית"י ותיחמיניה או ית"י ולא תיחמיניה היינו שצחמת ריבון מס"י לצי"אג"ל שית"י וגם אם לא תיחמיניה רק (כמ"ש צ"י שלה) אם חפץ צנו ה"י והציא אותנו וג"י ש"חם הוא רצון הש"י להציאנו לה"י"ק צי"אג"ל (היינו ית"י ותיחמיניה) גמכים גם ל"ה רק בשביל שהוא רצון הש"י ורק שיצא צ"ב והגם פסקינן צמח"י פסחים הפסח שנשחט שלא למנויו שאין ל"י חובלים או י"ה לבית הצריפה ולא יורקו ממנו דמי על המזבח ח"ש ונאכל שם וכו' מן הפסחים (היינו ש"חם חפץ צנו הש"י כנ"ו לגאלנו וי"ל פסח נאכל לאוכלו למנויו או נעשה כרצונו ונאכל ממנו כדי שלא י"ה לבית הצריפה. רק) חגי יגיע דמם על קיר מזבחך (שכולל לרוב הדם על קיר המזבח) לרצון (כיון שהוא לרוב ית"ש להציאנו לצי"אג"ל) וגודה לך שיר הדש על גאולתנו (כנ"ו) כו"ר צ"ח"ה:

צ"א. אשר יגיע דמם על קיר מזבחך לרצון. ויש להבין מה זה הדיוק אשר יגיע דמ"ס דוקא וגם על קיר מזבחך ונראה רמז כי צננותו וכו"ל עיכוב הגלות צע"י"ר מה שפגמו צח"ה חטא הכבוד וזהו חרות הלז ורצוניה דס הצבמויות שצ"ח"ס (וכידוע בשם ה"י"ק מבר"ר דוצטר המגיד הגדול ז"ע ע"ד המדרש הוי מקמי קרחה דשפני דמי צנוי ולא תאכלו על הדי"ס, וכידוע בספרי קודם מלחמ"ר ז"ע וגם צחיבורנו צע"י"ו) וזהו מהרצונית דס ככ"ל נמשך חלוח האכילה והמכיל וכיוצא ולרוב לתקנו צחאי ח"י"ק (חלופו של עולם ית"ש) להמשיך שיהיה צחאי ח"י"ס כידוע בסוד הפסח וספ"י"ע וע"כ נקשה על צי"אג"ל שנאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים אשר יגיע דמ"ס (גם הצחי חכילה מצחי דס הצחמיית כנ"ו, יה"י צח"ה קדשים) על קיר (כינוי לית"ש קיר חרון עולם כידוע מדברי

צ"ח. בזה י"ל מה שהוא הכונה בסידור צבוריך (ממלה בגי' גי' ווי"ן עוי"ש והיינו כי זכי נקחין מזה ומרור ביהו לכולן יחד להמתק מירות המרור שהוא מות כחי' (וכעין המתקת ההרוסם לצחי' חיים של דוד המלך כחי') עיי"כ ג"פ ו' עינה חיי' שהוא רומז דוד מלך ישראל חיי' וקיים כחי':

צ"ז. זכר למקדש כהלל וכו' שנאמר על מנות ומרורים יאכלהו. הנה רבים תמתי מ"ש המקרא הזה בלשון שנאמר בפסח שני וכו' לשצש הספרים והסגדות. חמס עיי' צמ"ב צע"כוי ציפוב הנוסחאות צמאמריו פסחא זעירא (אות י"ג) עוי"ש:

צ"ח. בענין הבינה שיהגים לוקח צילי' פסח להסדר וכפר ידוע המדרש רבה בליכה השצטנו צמרורים צילי' פסח הרוני למנה צילול ח"ב וכתבו הפוסקים שנהגו עיי"ן לוקח הבינה צילי' פסח (והגרי"א ז"ל תמה שאינו משום טעם ה' לזכר ח"ב) משום שחל הוא ח"ב צחותו לילה שחל ליל פסח ומה ענין שייכות ז"ל והג"מ יעצין ז"ל צמור וקליעה כי הטעם שהוא לזכר שערין אלו בגלות עוד אחרי חורבן ציהמ"ק רק שעי"ן יל"מ נקוד לגאולה העתידה וכדי להסדיר דצרו עוד י"ל הנה פסקין צטוש"ע לאכול המלה ומרור קודם פסח כדעת ראש"ע דגאולה מאורתא הוי (וכי"ל צ"ח) כי פיסקא וכל המרצה לספר) והנה מקסינן צצרכות שם (דף ע"ג ע"א) וכו' מקרא מלא ממחרת הפסח ילאו וכו' ולכ"ע ילאו צצוקר ומשני דאחלתא דגאולה הוי מאורתא והרי מזה דכעיקר הוא אחלתא דגאולה ועדיף מהגאולה צע"כ דהא ילאו צצוקר וא"כ הוי לריבין לעשות כל הסדר והמלות רק צצוקר וטושים רק צילי' משום אחלתא דגאולה ילעומתו כן הוא צחי"ב דהצית נשרף עיקרו צעשורי צ"כ כדאמר רבי אלו הוינא בתם קצעתי צעשורי אעפ"כ קצטו צקרא רק ליום החשיעי צ"כ משום אחלתא דפרענותא עיקר שבהיכל החיול לשרף צחי"ב אחר המנהג לשה ערצ כדאמרין צש"ם (תענית

הרמ"ע מפלנו ז"ע ע"ד הגני קי"ר נטוי) ממזבחך לרלון (שגם האכילה חסיה כולה מצחי' אד"ם צהמשכת האל"ף אלופו של עולם אדון כל ית"ש וזכו חבלות רלונו: צ"ב. א"י עפ"י הני' שזכו החבלות לתיוקון חטא היסודי וזכו צחג הפס"ח להעלות וללו קר"י שהיו צמלרים וצפורסם וכמ"ש צפט"ח וצסידורים וזכו אשר יגע דמס על קיר (אותיות קר"י שאו [צצואג"ל] יתוקן זה צקו"ר מצצחו וצצוח מקדשו) מצבחך לרלון (אותיות לנ"ר שהוא היסודי סוקרא לנ"ר כגודע): צ"ה. ונודה לך שיר על גאולתנו ועל פדות נפשו צחי' גאל ישראל י"ל כי הנה למעלה אחר ונאמר לפניו שיר"כ חדש"ה הלליה כיון דקאי ענ גאולה מלרים (הלל המררי) שהיה עוד צצחי' ולשון נקצ"ה (נוק' מקצלת) שגא עיי' מעשינו רק הקצ"ה חסו עלינו וגאלנו משח"כ צ"כ נאמר שיר חד"ש על גאולתנו לעתיד צ"כ שיהי צחי' דכ"ר ויתבאר עוד צ"כ עפ"ימ"ש הרמב"ם צ"כ חסובה כי חן ישראל נגאלים (לעתיד צ"ב) חלף עיי' החסובה וכיון שעינן חסובה מוד נגאלים עכ"ל"ה וכיון שיהיה על ידי חסובתנו ומעשינו ולא חסיה צחי' נוק' מקצלת רק צחי' דכר ח"ש ונודה לך שיר חד"ש (כיינו לשון וצחי' דכר כ"ל עיי' מעשינו, ולא יחי') על גאולתנו ופדיון נפשו שיהיה גאולתנו דייקא פדיון נפשו ולא שיהאמר הקצ"ה למעניי למעניי אעשה כשישראל חן זוכין וגאלנו צע"כ לקיים דצרו צ"ב עיי' מצקשים שטעשה חסובה וחסיה בגאולה גאולתנו ופדיון נפשו היינו נמענו כחי') צחי' גאל ישראל (שיגאל את ישראל ולא למעניי לבד) כחי':

צ"ד. מוציא מצה. י"ל עיי' הכתיב שמשו הרים את ריב ה'. וצחוקונים (תיוקון כ"א) שמשו הרים דא חצבן (כדאמרין צכ"ה דף י"א ע"א) את ריב ה' דא שכינתא דאיהו רי"ב עם חצבין דמרתקן לה מצעלה עכ"ל"ה וזה יורמו צדרך אפשר צסימנים האלו לאשר מל"ה הוא מוחי חצ"ה ומחזירין לרח"ל דא מוחי חצ"ה כי עיקר העבודה צלילה הוי לרח"ל דא שכינתא קדושה ואשר יש רי"ב להשכינה כציכול עם חצבן בגין דמרתקן לה מצעלה כציכול וצלילה זו שיש זיוג למעלה חפי' צעשוי' כמזכר בסידור ואין מרחיקין לה מצעלה חיי' אז הלך לי "הריב" וזכי מול"ה מל"ה שמוציאין המל"ה ונריצה שיש ריב ה' דא שכינתא צחי' רחל שנותנים לו מוחי חצ"ה הרים דא חצבין ומול"הין כרי"ב שהי' עמהם כחי' כן י"ל צדרך אפשר צרתת וצ"ע:

צ"ה. מרור. הוא הכונה בהרז"ל כי מרור גי' מו"ת ולריך להמתיקו עיי' שמשקטו צחרוס"ת, וחרוסת הוא אותיות רי"ת להמתיקו עיי' ח"ם גי' חיים עוי"ש צצואר הכונה וי"ל הענין כי הנה העיקר להמתיק עיי' מעשינו צלילה הזה בגאולה שלימה צ"ב

והלוליא מרפסין חוגרא לומר ולהתפלל בכלל וכודי
 להשיי בקולות וכה גדול כאלו יפקשו האיגרות וכיינו
 עבודה בגלוי ועיי' יהיה נר"ה (גם לאחרים שילמדו
 מעבודתו הלווי לכל ויתפללו עמו ואחז"ל כן המזכה
 זה הרבים חין חננה בל על ידו וזהו מעלת עבודה
 הגלויה) כח':

ק"א. בדרך. כי צטדור הארז"ל סירחן הכוס קודם
 ציהמ"ז מבחון ונפטים ולכאורה למה
 הוא לריך הדחה שהרי כבר רחמו יבדוהו קודם הקידוש
 כאשר נכחו המדקדקים בפרט הנובגים עפ"י כהארז"ל
 (וכי מייירי צוה שיש לו כוס אחר לציבמ"ז אשר לא
 הדיחו לקידוש הלא פשוט שמיירי הכס צבים אי שנוטלו
 לכל הדי כוסות) וי"ל עפ"י"מ שכתבו במפרשי ההגדה
 כי השני כוסות הראשונים הם כנגד גאולה שוה"ז
 ממנרים ומכל לריותיו והשני כוסות האחרונים הם כנגד
 גאולה משיח ישוה"ב. ופ"כ צין ג' ל"ה לא ישתב ולא
 יפסיק כי הוא הכל חד בכלל גאולה האחרונה ימות
 המשיח ועוה"ב. ולפ"י הוא מדגרה יותר צבתי הכוס
 הדי שנכנס אלו לגאולה שוה"ב ע"כ רוח"י מחדש קודם
 הכוס ג' (ובפ"טות י"ל משיח שהדי כוסות רק מדרבנן
 מאסמכתא דדי לשונות של גאולה וכוס ציהמ"ז הוא
 דאורייתא וכמו דאמרי"נ בפסחים [ק"ט ע"ב] דהיכי
 מתקני רבנן די כוסות מולתא דלתו לירי סכנה [משום
 זוגות] ומשני רבא גימ של צרהמ"ז מלטרף לעובה
 ואינו מלטרף לרעה ובקשה האיר הדם הלא כל הכוסות
 הם מלוח דדרבנן ואינו יתרון יש לכוס כל צהמ"ז ותי
 דיש לו יתרון לכוס של ציהמ"ז שהוא דאורייתא עיי"ש
 ובדבריו צמח"ה ח"א [סי' ל"ה] שהקשוני הלא רק
 הצהמ"ז בעלמו הוא דאורייתא אבל לא לברך על הכוס
 ציהמ"ז זהו בודאי אינו דאורייתא ועכ"פ לדברי הא"ח
 שפיר יש ענין לרחיב מיוחדת צפ"ע לכוס של ציהמ"ז שיש
 לו מעלה בקדושה יותר שהוא דא"ר כנו):

ק"ב. אומרים ציהמ"ז בליל פסח (ומנהגיו מאבותינו
 הקדושים זי"ע לומר כזה בכל ימי
 החג הפס"ח) הרחמן הוא יחבנו ליום שכולו עוב ליום
 שכולו ארוך יום שלדיקים וישנים וטטרוהיבם צראשיבן
 וכו'. הנה שמעתי מפה קדוש אלמו"ר זי"ע שאומרים
 בשם ה"ה"ק מיהר"ר שמעון מיערוסלוב זי"ע שאמר כי
 לעמוד לבוא אם יתני לו עטרה על ראשו בג"ע צהסבת
 הדיקים אז אומר כי הכתר אינו שייך לו רק לרבי
 ומורי שלמד אותו חכמת יראת ה' כגון רבי הראשון
 ה"ה"ק ר"ר אלימלך זי"ע (בעל נז"ה) ויחננו הכתר על
 ראשו ויהיה לרבי ה"ל כצר שני כתרים שלו ישלו יכן
 יתנו לו כל חלמידיהו הקדוש ומור"ר ה"ל יאמר כי כל
 חלו הכתרים שהגיעו לו כצר צוה שייכים לרבי הגדול
 ה"ה"ק ר' ר' דובער ממעזריטש זי"ע וכן להלאה למעלה
 ומטה עד רבינו הגדול בעש"ט הקי זי"ע וכן עוד
 למעלה בקודם עד כי כל הדיקים עד למעלה ימסרו

כ"ע ע"ה) והרי מזה דאסתלתא דהענין הוא יותר
 מענין בעלמחה וזהו הענין הקביעים ליל ת"צ צלותו
 יום של קביעות ליל פסח מענין התחלה שהי לכ"ה
 צמנינו כנו. וכן יוצן הענין מ"ש בצרכות אסתלתא
 דגאולה עדיף היינו שאנו שמחים בזמן חירותנו ליל
 פסח וברי אכתי וכו' ונהשוכה דגלותא שרינא אך
 העיקר היה שיל פסח היה אסתלתא דגאולה ולי"י
 היה הגאולה השרשית הראשונה יתזה נוכל לקוות ג"ס
 עתה נגאל גאולה אחרונה חבו שמחת ותקוה לצנו
 (ועיי' מ"ש לעיל אות ס"ט בפסקא כמה מעלות
 טובות צוה) וזהו רומז ככונה שכן ה"ה הכ"ה בליל
 ת"צ לא צדך יאוש ח"ו רק בקויו גמור על הגאולה
 העתודה צ"צ וזהו השעני צמרוים בלילי פסח הרוני
 לענה בלילי ת"צ שעל אותו צמיה וכונה שאוכנים בליל
 פסח על הסדר אם כי עדין בגלות אנו שריים אך
 צהתקוה וכו' וכן יהי הרוני לענה בלילי ת"צ ג"כ
 צצמחון קצוע בלנו שגאולה השרשית הראשונה בלילי
 פסח ועיקר הגאולה תהיה עוד צ"צ לגאונה האחרונה
 וזהו בלילי פסח דוקא משום דלילי אסתלתא דגאולה
 וכן צה"צ כנו. וע"כ י"ל רמז שפיר מה שמקובל כי
 בל"ה ר"ח ז"כ לירופי הו"ו כי הדם ניסן היא לירוף
 יקו"ק וחדש אב לירוף הו"ה (ועיי' צמחמרינו לחדש
 תמוז אב וצמחמרינו ראשון לחדשי השנה הוא י'
 ע"כ השלח זמנו בליל שמורים לגאול נקוה שזכה עכ"פ
 צחדש אב כצמח"ר צפסיקתא שתה"ה הגאולה צה"צ
 (שבו נחרב הבית ובו חנה צ"ב) וכצמח"ר צבני"ש
 (לחדש אב) כי ע"כ מצבירין שם הנכבד צדורנו בשם
 הו"ה (לירוף זה) כי אז צחדש אב הוא צבתי חדש
 ניסן שכולל ג"כ ה"צ לירופי הו"ו עיי"ש ע"כ לקחין
 בליל פסח צבתי צניסן עתידין ליגאל ב"ה ר"ח ז"כ
 לירופי הו"ו וצלירוף ה"ו כנו שהוא לחדש אב לטעם
 ורמז הנו. ועיי' צמחמרינו ה"ו לעיל (אות ס"ז) בדי"ה
 ציד הזקק אז הדבר כמ"ש הנה יד ה' הו"ה וכו'.

צ"ט. צפון. הוא אפיקומין. בגי' זרע כגודע וגודע
 צדו"ל ופירש"י (צ"פ צלק) ומספר את
 רבע ישראל שהבטחה פרטית מלתו יח"ש היודע העלמות
 על כר"ע שמדווגין צניו וזהו המתעבה הוא לפ"ן
 ונעלם מעין כל חי רק היודע מהשנות יודע מהשבתו
 אם לטובה ולהכלית הזר"ע והבן:

ק. (הסימנים) צפון. בדרך הלל. גרצה. י"ל רמז
 לנכון השני דרכים ואופנים בעבודה
 ה"י. ה"י) דרך האפ"ן והנסתר בהלוע לפת. צ"י לעבוד
 את השיי צרים גלי ללמוד וללמד ילהתפלל בקול לעורר
 אהרים שילמדו ג"כ ממנו ויכולא וזהו י"ל רמז המעלות
 שיש לכ"ה תאלו שני האופנים. לפ"ן (היינו הלפ"ן
 ונסתר) צריך (שולט יותר הצרכ"ה בשאח"ל שאין
 צרכ"ה שולטת אלא דבר הסמוי מן העין) ולעומת זה
 יש מעלה צבתי ה"ל (שאח"ל בפסחים כזאת פיסחא

תמורה צע"ם ופוסקים וכן הוא עתה רוצם ככולם ע"כ
זולתי ז"ל טעם ועיקר כלל:

ק"ה. אלא ודאי הטעם לשבח כמ"ש לקי כ"פ וזכרך
משל כי אז מעוררתי הכתמים על הגאולה
שלימה בשמוציגן כוס ד' למלכות ציח דוד ואומרים
שפוך חמתך וגו' וממילא עיי"ז (שיכפוך חמתו על
העכו"ם ויגרשום) יתגלה לדקנו ומשוחזו כנ"ל ודאי
הנביא יצא לכשרנו מקודם לציאת בן דוד צ"כ וע"כ
אומרים שאל"י הנביא צ"ל לציח בזה בהכנה לכשרנו
צ"כ והנה המלך דו"ד נקרה בחי' דל"ם כנודע ציחית
ארוממך ה' כי דילתמי (צפידיה) וזכו שפיתחין הדגית
שלא יכ"י סגור הדלית בחי' דו"ד בהיכלא דקן לפור
משום כנודע רק יפתחו לו שיצא לגאלנו צ"כ. (יש"י
רמ"א או"ח סי' ת"פ):

ק"ו. שפוך חמתך אל הבוים אשר לא ידעוך וגו'
כי חבל את יעקב ואת נוכי השמו וגו'.
ו"ל ע"ד משנ' למלך גדול שיהיה לו סר המסקים וההצטלות
שר הכבוז לו בלמת זפ"א צעת יום גנוסיה שלו הקרוב
לפני המלך ונשא צידו על עטם של כסף וזהב את צמר
הל"י ושמן ואת הכוסות יין טוב כיד המלך. והכלבים
רעים שהיו בחצר המלך הטפו ממל' הטם בדרך הוליכו
את הצמר ונשאר רק הכוסות יין וזכה ל' מאלוד וצבואו
לפני המלך החלל על אשר קרה לו בדרך הליכו מחצר
לחדר הפנימיים אשר חבלו הכלבים את הצמר ומצקם
לצמר את הכלבים רעים מתוך חצר המלך שנה ירשו ולא
ישחיתו עוד כוב. והנמשל מוצן כי הצמר ל"י ושמן
הוא קרבן פשה והיין הוא (ד' כוסות לשונות של גאולה)
וזכרך גלותנו הטפו הכלבים רעים את הצמר מפני הוד
שנשתלחה במקדשיך צעו"ה ואין לנו יכולים להקריב
הקרבן פשה לפני המלך וצצואנו בלינה הזה לפני המלך
ציוס שמחות כלו אחרי האפיקומן שהוא בחי' טעם
פס"ח שצאה צהמלה ואין לנו צעו"ה פשה רק הכוסות
ע"כ נצקש שפוך חמתך אל הגויים וגו' כי חבל את יעקב
ואת נוכי השמו והיונו זכור ה' לצני הדים את יום
ירושלים החומרים ערו ערו וגו' ועיי"ז הטפו הק"פ
שחן צידינו נהקריב בנוכו בצוהמ"ק ונשאר רק היין
כוסות י"ר לפנינו ית"ש ונצקש לצמר הכלבים והקוליס
מכרס ה' לצלות וזכה לגאולה שלימה במהרה דוגן
אכ"ה"ר:

ק"ז. א"י שפוך חמתך וגו' ועל ממלכות אשר צמך
לא קראו כי חבל את יעקב ואת נוכי השמו
היונו ע"י הגוירים קשות והלרות שצדו עלינו מהעמים,
הם מבלים את ישראל ח"ו ועוד זאת יזכר כי מרוב
מריכות ועצבון שטושים לנו עיי"ז נדמה (בהסתר פנים)
כי העצב ששחה זאת ומתייאשים מן הגאולה ח"ו כמו
שהיה במלרים ולא שמשו אל משה מקולר רוח ימטורה
קשה וגם מעצורים ע"ד קונו לשוב מאחרי ה' ח"ו ועל
זה לנו מחללים לפני קונו ית"ש כי חבל את יעקב

אח כל כהריהם למשוח לרקנו היושב בראשם עכ"ה.
וזכר אמר ענין נוסח הרחמן הו"ו שהלדוקים יישצים
ועטרוחיהם (היונו כל פטרוחיהם של כל א"י ואל יחנו)
בראשיהם (הוא משוח לרקנו שנקרה ראש וראשון
כדאמרי' בפ"א [דף ה' ע"א] דפסחים וזהו ראש
המשיבה) כנ"ל. וזכר פי' החמו"ר ז"י"ע מ"ש צפויט
צו"כ קטן שלח נוסח נזר ראשוניו היונו משוח שיחיה
נושא נזר (כל) ראשינו (היונו ראשי הלדוקים שלנו
רבותינו ואצותינו נזר של כל א"י ואל) כנ"ל:

ק"ג. א"י על מה שאנו אומרים צבוכמ"ז בפסת
בהרחמן וכ"י ליום שכינו טוב וכו' ולדוקים
יושבין ועטרוחיהם בראשיהן ומהנין מחו השכינה ויחיה
חלקנו עמהם לכאורה קשה דאלו הפיכות ייחיה חלקנו
עמהם" נראה כעובד עיי"ז לקבל פרס צעו"ה"כ באלו
זה כל נגמתינו רק שיהיה חלקנו עמהם ולא שיהיה
נחס רוח להצורה ית"ש לזכו חולם י"ל בדרך משל
בק"רה כי הוס המלך שפושא משחה לבנו וסעודה
גדולה צכבוד וכשנותן זה לעבדיו ומחמין אותם להפסודה
גדולה צככר טבוחתם ופעולתם חון לו י"ר ותענוג
גדול מזה אחרי כי הם צחו שכיר צא צככרו, משא"כ
אם חזמין להפסודה עניים הגונים ממשפחת אבותיהם
הצככדים וזהם צנחמם אציונים ואין מגוע להם עפ"י
ד"ן ומשפט והמלך החסיד והעניב דרכו להעניב חן
יש לו חענוג גדול מזה ויושב עמהם ימחענו שמשויב
עמם ומחמנים להשמתה גדולה והנמשל כי עתיד הקצ"ה
לעשות מחול ללדוקים ויושב עמהם (כדאמרי' צסוף
חענית) חממם כשהלדוקים שמויע להם צככרן מסובים
ומהנין מחו השכינה חיונו רבותא גדולה מהש"י כ"כ
אך כשאנו עניים מרודים מוצע קודם אצותינו אצרהם
יחק ויעקב וכו' ייחיה חלקנו עמהם" אז יחיה להמלך
רחמן ית"ש י"ר ותענוג גדול כביכול כנ"ל עיי"ז מחפללן
על ככה:

ק"ד. שותחין הדלת (קודם שפוך חמתך) נדפס
כעת בהגדות עם פי' גדולי
ליטא צסם הגר"א מוילנא שהגיד העטם שפוחתין הדלת
משום דהקשו צערני פסחים (דף ק"ט ע"ב) היכן
חקינו רצנן ד' כוסות דלתי לדי סכנה דהוי זוגות וכו'
ואמרין שם (ק"י ע"א) חר"י דצמן שראה פני השוק
(צחמלט) אז לא הוי זוגות ע"כ פוחתין הדלת אחרי
שתייח כוס ג' נדי להפסיק שראה פני השוק כשיפתחו
הדלת ושוב לא יהיה סכנת זוגות עכ"ד ולא חלמין
שילא זה מפי הגר"א ז"ל משום דאין הפשט כלל צנני
משום שראה פני השוק צראה צלצז מתוך הבית אלא
כשילא לחון הוי הפסק בתיים וכו' צנמלך דל"ש זוגות
כדאמרי' שם. ח"פ וצרו"ר. וא"כ מה מהני כלל מה שיושב
על השלתן צציתו וזראה פני השוק צפחיתת הדלת וגם
כל החלרות שהיה חולם משנים קדמונים היו הפתחים
מהחדרים לחון החצר ולא לחון השוק כדמוכה מהל'

(היינו מדרגה הפחותה בחיי יעקב היינו הגשמיים והגופניות חכלו והדיוקו ורמסו) ואת גוהיי (היינו הפנימיות הפורשתי צפי בשלח עה"כ זה חלי ולאזכור משון נייח שאכן היינו אותן שעישים מדור לשכינה כציונו של השלח השכינה בלצנו) השמו (מפני רוב הברות והרדיפות וגזירות למען הפרס את בני בלצם בשמנון כנו. ונקע לשון השמיז שאינו כמו חביל [גבי יעקב] דהיינו חיו חבילה והני לגמרי כמו בהרבה מהמתן עם אשר עוד צאם יעקב נקראו ילאו לגמרי מן האמונה לתרבות רעה עיי גזירת האו"ה אבל צבתי וחייו אהם החשובים צבתי פנימיות כתי רק "השמיז" והיינו כמו צינן אשר עומד עוד צבאלו וגנו הכהרס אך הוא צבתי שממוין מרוב ההריונות וכלו חליט אשר זרקו בו בן המה הכלכלים והירוס ופיזור הנפש והמות שזרקו גם בין הדיקים צבתי "השמו" כנו ע"כ חנו מקשים) שפך עליהם זעמך וגוי תרדוף וגוי (שלא יחי הגאולה שלימה) צב"ח:

ק"ח. א"י שפוך חמתך וגוי שפך עליהם זעמך וחרון אפך ישוגם תרדוף צאף והשמידה מחתה שמי הו. ראייתי צהלוט (זי כסלו תרפ"ד) כי חריל אשר משרעיה היה מחירת מפני האף כמ"ט כי יגורתי מפני האף וגוי ולא הכנינו אז (וכמ"ט צב"צ דף טי ע"ב) וכן פירשתי (בזעמי כ"ז - ד) עה"כ חמה אין לי וגוי שמיר וביח היינו שהקב"ה לא יכעוס צהמתו על האו"ה לבעטם כדי שלא יקטרגו שריהם מכו בשתנו חלו מאלו ויעוררו דין חיו על ישראל לכך אמר הקב"ה חמה אין לי (על האו"ה כדי שלא יקטרגו עליהם כנו כי לולא זאת הייתי עושה מהם כנו) שמיר ושות (להרסם ולהשמידם מן הארץ) אך באמת לא יוכלו לקטרג עלינו כי גם חטאים שעושים בגנות הוא על ידם אשר יחטיאנו עיי רוב הברות שעושים לנו האו"ה בגוף וצנפם עד כי יתבלבל זעמנו ר"ל ואין לנו לחשוב עינותינו מחמת לכות גנותנו וגם המה גרמו לנו כנו ח"ט כי חכל את יעקב ואת ניהיי (היינו הפנימיות לצנו) השמו. כ"ז גרמו לנו האו"ה וכמו שפירשתי לעיל בזה וכיון שאין ממש צקטרוגם לאשר המה החיובים גם בזה ח"ט יוכל לשפוך חמתו עליהם כיון שלא יוכלו עיי לקטרג עלינו כנו. ח"ט שפוך חמתך (ביחי חמה לו יח"ט על האו"ה) על הגוים וגוי כי חכל את יעקב ואת גוהו השמו (שלא יוכלו לקטרג מה נשתנו חלו מאלו כיון שעונותינו המה גרמו לנו כנו. ע"כ שפך עליהם זעמך וחרון אפך ישוגם תרדוף צאף (היינו שח"ף ירדוף אותם כי מה"ל הגבורה יהפך לעזרתנו [כמו שבוה בנס דפורים] ולרדוף את שונאיו האו"ה) והשמידם מחתה שמי חו"י:

ק"ט. א"י שפוך חמתך אל הגוים אשר לא ידעוך ועל ממלכות אשר צעמך לא קראו כי חכל את יעקב ואת גוהו השמו. לכאורה יש לקדוק למה כי

עליהם שני חטאים, חי) כי לא ידעוך וצעמך לא קראו, צ) כי חכל את יעקב ואת גוהו השמו והכל גם בתי מהם די שגייע להם העונם שישפכו עליהם. חולם י"ל כי זהו קאי הקדמה על כי חכל את יעקב ואת גוהו השמו כי פן יאמרו שהמה היו בלוחים בזה מאת המקום כי גזר על ישראל ועל גוהו צוהמ"ק אשר ישמו אותם ועיי קאמר כי המה האו"ה והממלכות לא היה כונתם כלל מחמת הוציאה מגזר עליו רק מחמת כי אשר נא וישו את הי וצעמך לא קראו כי על כן ישאלו את בני המלמונים צהש"י כי על כן מגיע להם העונם לאו"ה כנו:

ק"י. ח"ש צעת מצינה כוס די שפוך חמתך אל הגוים וגוי. י"ל עפ"י משנ צצן מלך גדול שהיה חביב ובן יחיד לאביו ואמו ואת"כ ולא לתרבות רעה והובחורו להשיבו לדרך טובה ולא הועיל מאומה ועוית דרכי ולא שחט נקול מלדיקו ומנך צמשפט ועמיד ארך ולאשר הפך להלדיק את צנו ולהשיבו מדרכיו הרעים שובי ראו למליכה על כן כסכים לשרי המשפט לשלתי בגלות על נמל רחוק מאוד מבית אביו ועיר המנוחה ושם חו אז יענש לצנו ויענש מעשיו. ויהי היום הולדת בן המלך אשר עושים אותו יום גנוסיה צכנ שנה ומטה נגרש בן המלך צהגיב היום ההוא עכ"ז החזיקו אותו צמדונת המלך ליום גנוסיה צצטחון כי יבוצ עוד בן המלך לחזר מלכותו צצוא עת הרחוי עפ"י משפט, הגם כי המלך צעמנו נעלב אל נצו ביום ההוא צזכרו את בני כי נגש מבית מנכחו אך צפני הטולם החזיקו ליום שחכה צצטחונו כנ"ל ונאשר ציום גנוסיה של המלך וצנו נהדרך לשת חו חופש וחירות לחיובי מיתה חו ביה האכורים הראויים להסד ע"כ העניך בן המלך מהגלות הנמל בהחוק את מנחצ בקשה כי טג ורם הולדת שלו צעמנו עפ"י ויחובי לבה לציתו (חמת שמירה חנשי חיל שלא יברח בדרך השציונים) אז חילי יכו חלוי הסד שרי המשפט לומר למלך שיגוחוהו לשוב לבית מלכות אביו, וכן עשו צזה כרלינו, יציאו לביתו (חמת שמירת שרי כסוף כנו) ציום גנוסיה שלו ולא זכה עוד חו צצנה ההוא שימו חלוי חסד נהרשותו להשאר צציתו וצעת צצר היום הגידו לו כי מוכרח לשוב לגלותי וחילי צצמה הבלה ציום גנוסיה שלו ושיג היפס צחסד המלך כנו הגם כי גם צמסך השנה יוכל להשיג כחצ חופש משרי המשפט לשוב לביתו אך הוא דבר קשה יען גם שרי המשפט היו מקטרגים לו צצנחתו חותו וציודעם כי כשישוב לבית מלכות אביו חו ינקים מהם על המשפט שעתו לו וגם כי צהיתו בגלות המה היו נוגעים צצצר כי חו המה המושלים צמשמרת צנו צמוצן, ומצבן ממילא כי ציום גנוסיה צהיתו שמה צמדיותו הוא עת רצון יותר וכאשר נודע לו אחר היום גנוסיה שמוכרח לשוב לגלותו הסתיל לבקש שיגוחוהו עכ"פ לצעוק לבית אביו חיה

חדום אמר הקב"ה הסיומן הזה יהי צידכם ציום שעשיתי לכם תשובה וצלותו לילה היו יודעים שאנכי גואלכם ואם לאו אל תאמינו שלא קרבה העת שנאמר חני ה' בעתה אחישה ואומר עוד אחת מעט היא ואני מרעים את השמים ואת הארץ כך חני הופך הגויים שנאמר והגויים חרצו יחרצו ואומר לחסו צנפוח הארץ וגו' עכ"ל המד"ר וז"ל צעת סמוך לכוף ליל שמורים כנז' ואין כח להמתין עד ליל שמורים צנה הבאה וז"ל בכל יום ויום שיצא בשנה ההוא וכבר פירשנו בפשיטות במד"ר הנז' ואם לא אל תאמינו שלא קרבה העת שאין לעשות הפי' ח"ו שאין העת עוד בשנה ההוא דל"כ הרי זה פוגם ח"ו באחכה לו בכל יום שיצא שיהיה בשנה ההוא דל"כ הרי זה פוגם ח"ו באחכה לו בכל יום שיצא שהוא מאמונת י"ג עיקרים אלא הפי' (במד"ר) שלא תאמינו ותאמרו (בעשות) שלא קרבה העת עוד בשנה ההוא כיון שעבר ליל שמורים כנז' רק כל השנה זמני' ועת רזין וכימנא עבא היא צעת שיהיו (כמ"ס בנד"ר הכתובים כנז') ואומר עוד אחת מעט היא ואני מרעים את השמים ואת הארץ וכו' הופך את הגויים שנאמר והגויים חרצו יחרצו וכו' היונו צעת שיקויים כזה ח"ל להמתין על הגאולה צליל שמורים דוקא אלא כל זמנא זמני' צעת רזין וז"ל אז שפוך חמתך אל הגויים וגו' שפך עליהם זמנך וגו' תרדוף באף ותשמידם וגו' דהיינו כשיהיה הגויים חרצו יחרצו וכל הבעות האלו כנז' אז זמן הגאולה בכל השנה בכל יום צ"ל א:

ק"י.ב. א"י צנה עכ"כ כי אכל את יעקב ואת נוכח השמו. עפ"י דרך המשל הנז' לעיל בצמון צבן מלך שנגרש למרחקים והנה פעל להטוב לו עכ"פ חטובה זו שיהיה לו גם בנמל הגלות עכ"פ בית קטן של טעלעפאן מתוצר עם חדר אצו צבית מלכותו שזבל לדבר עם אצו צדך הטעלעפאן אפילו הרבה מאות פרסאות ממרחק כנודע הגם שצעת דברו עם אצו עמדו גם בגלותו ממרחק שומרי החיל כדי שלא ידבר דברים שכנגד גזירת גלותו (כדי שלא ישוב מהר לציון) ומלך במשפט יעמיד חרץ אמנם בחשאי היה יכול לעכס חטוביה שדובר עם אצו צרמז אחו דיבורים שלא הבינו שרי החיל השומרים ואז היה אופן שישוג בלחיה פעם העת רזין שיכל לשוב לציון אצו במשפט הראוי, ויהי היום צבוח שם לנמל הרחוק מהוועטים ושוערים הפנימיים לראות בהתנהגות בן המלך והמה היו שונאים לו כנ"ל ע"כ הרגישו כי דרך הטעלעפאן בחדר קטן הלו יוכל אולי להשיג העת רזין להשיב לציון ע"כ ליוו להחריצו הצוה טעלעפאן הלו ואלא יניחוהו עוד לצח לשם לדבר עם אצו והבן מלך צשוצו לצוהו עכ"פ על יום גנוסיה שלו לוח (ערס הפרוץ לגלות בחזרה) לפני אצו המלך מה עשו לו השונאים שוערים הפנימיים להחרים צוה דיבור הטעלעפאן שלו אשר היה כל

דיבורים ערס ישוב לגלותו ולעק כדברים האלו. אצו אדוני המלך! בן דחו אחו עתה וכנראה אהיה מוכרח להמתין צארץ מרחק בצרתי ובגגעוטי לצי עד שנה הבאה ומי יודע מה יהי צסופי ע"כ אופך אצקש אצ כרחמן חסלק מדיני ומשפטי את השרים ומקטרגים השונאים לי כי המה נוגעים כנ"ל וחסין צעלמך בדוני ותראה כי הוצק אחי ורלוי לרחמני ונהשיבני לציתך. והמשל לזה (אמרתו צעה"י צליל צי דפסח) צליל שמורים אשר אחז"ל שהוא המשומר וצא מן הגאולה והמלך הגדול הקב"ה ית"ש ויתעלה וצני צכורי ישראל הוא כנסי' ומפני חטאינו גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתינו ושרי האומות שונאים אותנו ציודעם כי כאשר נשוב אנחנו לבית מאויינו אז המה ירחיקום לגמרי ויעצרו גלגים מן הארץ (כאשר צירנו צעה"י כ"פ צמאמר תקע צשופר) והנה יום גנוסיה שלנו ימי הפסח וצפרט ליל שמורים וצו צהג זה אהה צחרתנו מכל העמים והוא יום הולדת האומה הקדושה בעיצר הנשמת מרחס והוא בכל שנה יו"ט גנוסיה של צן המלך הגם כי כצכיל ית"ש צצחי גואי הוא צחי צכ"י כצכיל וגם אנהנו נשפוך לצ כניס צעת חפלתינו ומפני חטאינו גלינו מארצנו וכו' אך צפני העולם הוא יום שמחת יו"ט ע"כ ניתן לנו הזכות שיהי לנו זמן הטיית חסד ציום הולדת שלנו לזכות לגאולה צליל שמורים כנז' אמנם כאשר עבר הזמן הליל שמורים וצפרט צליל פסח סמוך לאשמורת הצוקר קודם שפוך חמתך ואנחנו לא נושענו ולא גאלנו צליל שמורים הלו ע"כ נלעק מרה אל המלך אצו שצשמים ית"ש שפוך חמתך אל הגויים אשר לא ידעוך ועל ממנכות אשר צשמך לא קראו (מהה שרי האומות ומשפטם) כי אכל את יעקב ואת נוכח השמו (כי המה נוגעים וחפטים בצרותינו והמה אכלנו צימי גלותנו לאשר המה יודעים כי כל כחם היא רק ערס נשוב אנחנו לציותנו. ובמשל הנז') ותרתיק המקטרגים הנ"ל וחסין אתה ית"ש לצדך צמשפטנו ועינוך תחזינה מישרים לגאלנו צצ"ל א:

ק"י.א. א"י עפ"י משל הנז' שנלעק צקול צכו צסוף הלילה ליל שמורים שפוך חמתך וגו' שפך עליהם זמנך וחרון אפך ישיגם תרדוף באף ותשמידם מתחת שמי ה'. ולכאורה מה לנו מחורבן ומפלת העמים, הלא העיקר נ"מ לצקש שיגאל אחנו צקרוב ואם יגאלנו מהגלות מה לנו ויכס, אך ח"ל הענין כי כאשר עברו ליל שמורים ולא נושענו בגאולה ויהמה לצנו מה כוחנו כי ניתל עוד שנה הבאה ליל שמורים וצאמת אחכה לו צכל יום שיצא צכל ימות השנה אך הענין שהוא העת רזין יותר צליל המשומר הבא לגאולה כדנז"ל צמס' ר"ה והנה אחז"ל צמיר פי צה (פי ית"ש סי' י"צ) וז"ל משל לאשה שהיתה מפסה לצעלה שפירש למדינת הים אמר לה יהא סיומן הזה צידך צעת שחרתי אחו סיומן דעו שאני צא ואני קרוב לצוה כך ישראל מלפין משעמדה

הלו אשר עבד בן המלך ואנשיו וישמחו בו וגם יהיה לכל
 שנה ושנה צמת סעודת המלך ושירו לכבוד המלוכה וצמת
 יום הולדת בנו בכל שנה ישאו בכל עת מהיין הלו (ויחיה
 די מזה ברביא סגיא אם היה עובד ומשגיה שם על
 נעשה בחיקונו וירצו הימים ושנים וכפי השמועה לא
 הכרמים בראוי) לזכרון טוב ולכבוד ולתפארת אשר
 תיקן בן המלך שמה בשביה את דרכיו ע"כ לא השיבוהו
 לביתו. ויחיה היום הולדת בן המלך אשר צהותו צהיתו
 היה יום זה גנוסיה של המלך והמדינה ועכשיו צהית
 בנו בגלות ושביה והמלך נענב על בנו בזכרו אותו
 וזכה מאין הפגזת ע"כ נסע לשם לנמל גלותו, לראות
 אם הטיב מעשיו וצערות הכרמים כדי שיוכל כבר
 במשפט להשיבו אל בית מלכותו, והנה מלאו יין בשנות
 השכרות עם אחוזק מרעיו אנשי המדינה הפראים אשר
 המה משתכרים כל ימיהם בג"ל והמלך אצו סופק את
 כפיו על מעשיו בנו ועוררו וכוהיהו על ככה וה"ל האם
 בשביל זה שלחתיך הגה ללמוד מעשי תועבות היושבים
 במל הלו, ואיה עבודת הכרמים אשר שלחתיך לתקן
 הלא גם אחי כמותם כנראה תעשה יין רק ללרכך
 להשכר בו בכל השנה. וע"ז השיב בנו להצדק אי"ע.
 וען ויאמר. אדוני אבי המלך. הן גרשת אותי מעל
 פיך. ובצואי הנה עם צ"ב בין כל אנשי המדינה הפראים
 האלו וכאשר החילתי להתנהג בטובים בן המלך ואמרתי
 כי בן ראוי להתנהג וכן נוה לי המלך, המה הכוני
 פלעוני ונעשו כולם שונאים לי וצלחוק וצונו ענו לי אם
 אתה בן המלך מדוע נגרשת ציננו וע"כ ראוי לך לעשות
 כמעשינו ואזיל לקרחה הלוך בנמוסא לאכול לשנות
 מהיין הטוב כמו אנחנו ותהנג עכ"פ בעולמך. והחקרה
 אשר תאמר כי תשוב לבית אבותיך עוד ותציה לשם
 כל היין אשר תעבוד פה בזימת אפק. הוא רק כולו
 כחלום, וכזבה תוחלתך הלו. באשר ראית כמה שנים
 רצות עברו ולא באו כלל להשיבך למדינתך. כפי דבריך.
 ע"כ למה לך הבעלים האלו לאמר וללפות לחנם ובהכרח
 שהיתי עמהם וממילא שכנתי בשיכרות כמותם, ע"כ
 נח מלך רחמן אצו הנעים, תעניש את האנשים הפראים
 האלו אשר פתנו צהבליהם לעזוב אמונתך ואהבתך
 ולהתייאש מצות מלכותנו והשיבני אליך ואז תראה כי
 תמלא מעתה נחת ממעשי ומדוחיי. והנמשל מוצן כי
 המלך גדול הוא מלך מהב"ה ואנחנו בניו כביכול ומפני
 חטאינו גלינו מארצנו ונחרתקנו מעל אדמתנו להגלות
 הארוך והמר הלו בין האו"ה יושבים פראים, זוללים
 וכובאים, כל מה דעבדין לגרמיי הוא דעבדין כמאחז"ל
 (עי' ע"ז צי ע"ב) ורק לתאות לבם יבקשו והמטרה
 היתה בגלותנו הנה למען תתקן את דרכינו וגוליא הנלוות
 הקדושות אשר נחפזו בכל הארצות צה"ל בגלותנו
 וזה צה" הכרמים גפ"ן שנקראו ישכ"ל וגם ע"י התוה"ק
 והמלות שנעשה צזה שנקרא גפ"ן ולתקן צזה הנלוות
 שנתערבו עוב צרע ע"י העל אדכ"ר (אשר גם הוא

חיותו שיוכל לדבר עם אצו עכ"פ ממרחק והנמשל מוצן
 כג"ל והצית טעלעפאין הוא אה"ק והתפללו דרך אר"ם
 וקצרי הדיקים ואבותינו הקי שמה ואז יכולנו אולי
 להשיג העת הלוך לגאולה שלא יכולו השוערים המקטריגים
 להרגיש בכל פעם צהפלותינו צרמנו לפני אצו שצשמים
 יתי ע"ב התריבו זה ע"י שצאו לאה"ק הליאניסטען
 והמזרחאייסטען והאגודיסטען ושאריו כחות הרשעים
 הקלים וריקים וממילא לא נוכל לצא שמה להשתפך
 נפשו כי איך נוכל לראות צרעה אשר ימלא את עמו
 היראים המעט שנשאר שם וגצר המינות ר"ל והלינות
 והחדשות גצר מיום ליום ציסוד הקאלחניען שקראום
 יצוב (כלומר חורבן) א"י וצפרע בגידול צנים על דרכי
 התורה הי ירהם צ"ב וע"ז נבקש על הס"א שגרמו כל
 זאת כי אכל את יעקב ואת נובה (כצית דירה עכ"פ
 עתה בגלותנו צה"ק ליר"א וחושבי שמו המלפים לגאולה
 כמו בית הטעלעפאין להשתפך נפשו בתורה ותפלה
 ועבודה. כ"ז) השמו (כנז) ע"כ נבקש שפך עליהם
 זעמך וגו') וע"ז נזכה אנחנו לגאולה שלימה צ"א:
 קי"ג. עוד אמרתי צזה מ"ש צליל פסה צזה הכי
 שפוך חמטך אל בגויים וגו' כי אכל את
 יעקב ואת נובה השמו וגו'. עפ"י משל למלך גדול שהיה
 לו בן יחיד חביב בראוי למלוכה והיה מלומד בכל החכמות
 ועכסוסי מלוכה חמס קלקל דרכיו צמה שהתחבר
 לפועלו און המה שונאי המלך אצו וכיולא צמעשים לא
 טובים ואחרי כל הרעש צמדינה אם בן יעשו צנים
 המוצחרים של המלך מה יעשו עוד שארי העולם ע"כ
 הוכרחו להעמידו לפני הנר המשפט הגדול כי מלך
 צמשפט ועמיד ארץ וילא הפסק להיותו בן המלך ולורך
 המדינה הוא שיטיב מעשיו ויתיישב דעתו וכן הוא
 רטון וכבוד אצו המלך ע"כ יגרשוהו למקום נמל והוא
 מדינה טובה של כרמים ויין המוצח מלאוד משוצה
 ומפואר אך יושבים שם המה פראים ואנשו צלועל צלי
 מדות בג"א ולאשר היין משוצה צמדינתם ע"כ המה
 זולני ויין וכל ימיהם שכורים זנא ישגיהו על הכרמים
 לעצדם בראוי שייאילו ויין הרבה ועוב בראוי לכרמים
 מוצחרים כאלו אך כל מה שיגדל מעלמו הוא די להם
 לשחות ולהשכר כל ימיהם ע"כ שלחו שם בן המלך וצ"ב
 ואנשים עמו לעצרה ולשמרה את הנמל והמדינה הזאת
 ולהתנהג שם בראוי ומדות הראוים וישגיהו על הכרמים
 (כפי אשר היה צקי גם צזה היעב צעזודה גפן היין)
 ולא ישאו לעלמם ויין רק כום אי צמעזותו בכל יום לעכל
 המזון צמעטיו והיין יעשו צמת הצ"ר כמה חלפים
 חציות כפי עבודתם והשגחתם בדיוק צהכרמים וע"ז
 יהיה הרבה ויין ועוב מלאוד כנז וילניעו הצציות צמרחק
 שם צהכרמים עד עת צא דצר המלך שיראו ויודיעו כי
 כבר תיקן בן המלך את מעשיו אז יצאו כל היינות
 אשר עבד שם למטרפולין של המלוכה וצית אצו ותשוב
 לו המלוכה ואז יעשו סעודה גדולה וישתו מיין הרקה

לא עשה ח"ו צלונו כי ה"י חסיד גדול וקדוש יליר כפיו של הקב"ה אך הזמינו לו ע"י הנחש כי הכל היה צדק רצון הש"י כצדקו שיחובג כן בצדוים האלו כמ"ש במק"א [בהקדמת ש"ת מנח"א ח"ד ע"י"ש] ובסה"ק ואכמ"ל) וכמ"ד (סנהדרין ע"י) הפרי שאכל גפ"ן היה ולר"כ"י לעבדה ולשמרה ושלח יבא מהיין לתוך הס"א השיכורים האלו המה יושבי הארצות וכאשר נאסוף ע"י עבודתנו בגלותנו בכל אלו השנים ע"י חשבותנו ועבודתנו כל אלו היינו המשובחים נצחם צלונו המלך ית"ש לעיר המלוכה וזכו יין המשומר שיפתו בשערת השמחה גדולה כ"צ ויהי כצדקו קב"ה משפחה בצנו"י ובצ"א יום הולדת שלנו היינו ימי הפסח שאז בחר בנו מכל העמים והולחנו ממצרים להיות לו לנבי"ם כמ"ש לפרעה צנ"י בכורי ישראל שלח עמי ויעבדוני והמלך כצדקו נענש על בנו בהיותנו בגלות עלזרים ואז הוא יום התעוררות גאולתנו במש"ל צ"ה כ"י יחושע בנימן נגאלו בנימן עתידין ליגאל שנאמר ליל שמורים הוא לה' לילה המשומר וצ"א מן הגאולה וכמ"ש במד"ר פ' צ"א ע"כ"ה החדש הזה לכם משל למלך ומעריכתו וכו' שאמר לה בזמן הלו חני צ"א ח"לך בחזרה וכו' וכיון שעצר רוב הלילה ליל שמורים ולא צ"א כצדקו לגאלנו וצ"כ"ה כי עדיין לא עשינו תשובה כראוי לתקן מעשינו ורק יסן צנינה האילת הדומה לשיכרות וכמ"ש הרמב"ם בה"י חשובה שזהו ענין חק"ש צ"ה עורו ישנים מתרדמתכם שנת האולה שכורת ולא מיון העובד רק מחמת הנינים יונם עלה הצע"ד והיה"ר וע"כ לא נושטנו עדיין גם צלילה הזה ע"כ נחשור בצקשה ורחמים לפני המלך חציו שצטמים ית"ש הן אם מלאה אותנו כישינים ושכורים ויושב בעל כיון דמי שלא עשינו כראוי בכל שנה להוליא הנולדות מהכרמים לתקון השלם חננס תרשינו לומר דבר בדרך הכר אחת למען תלדק הן כל זאת גרמו לנו יושבי הארץ הנכרים והס"א אשר הגלותנו צחוכם כי אם אמרנו כי אהחנו בני מלכים וישראל קדושים, לחוק ולשנינה היינו צענינים, וישטמונו וירדפנו וכל מגמתם להכותנו רק להתחצר עמם, ולעשות כחוקי מעשיהם, והמה נטלו פרנסות שלנו והשחיתו את מדותינו ואת דת תורתנו ע"י חוקיהם וגזרותיהם, ואם אמרנו לפנות לגאולה היינו לצחוק וירדפנו עוד יותר המה וגם הפושטים מושאל אשר המה הע"ר כמותם וגרועים מהם. ויכחישו זאת בעטנותיהם בגלות הארץ הנורה הלו. ואין קול ואין עונה, ע"כ אין שום חידוש אם מההמן צנ"י ויאשו ח"ע מהגאולה וגם התחצרו לעשות כמעשיהם בע"כ צבחי השכרות כנ"ל ע"כ שפוך עליהם זעמך וחרון אפך ישיגם. כי אכל את יעקב זאת עוהו השמו (המה גרמו לנו זה צפיתוים וצדירות גזירותיהם) וע"כ כאשר השיבו ית"ש לבינתו לאה"ק ע"י משה דקינו אז צודחי נראה ונוכל לשמור תורתך ומלכותך כראוי כיה"ר צמחה צימינו ח"ש:

ק"ד. א"י מ"ש צשפוך ממך וגו' כי אכל את יעקב ואת עוהו השמו. וכבר כחצנו מזה לעול אך עוד לאלקי מילין בעזרתו ית"ש י"ל ע"ד משל צנן מלך אשר קלקל דרכיו והלך שובצ צבתי מרחה וכיו"ל והיה חרפה לחצו וגם סכנה לכל המדינה ע"כ שלחורו למרחקים לנמל ח' אשר הוא ג"כ תח"י עד אשר יכנס לצבו ויטיב מעשיו ויוכל לשוב לעיר ומדינת מלכותו וציוני לציוני שלח המלך (אשר נענש על בנו) שליחים רבים לראות אם הוצב מעמד עורקיו ומדת התנובותו והשליחים באו בחזרה והציאו שמועות מחליפות וסוחרות ז"א"ן כי אם היה השליח אהבנו של הצנן מלך נטה לצו לטובתו (ולא חזו ל"י חובה) והגיד כי כבר העיב מעשיו ודרכו ואם המלך יחפוץ (כי כן גמרו צבית המשפט אשר שלחורו שם בגלות כי תלוו צלונו המלך כאשר יבין יוכל להשיבו לבית מלכותו חננס מלך במשפט יעמיד חרץ ושלח שליחים לברר ולהעיר אם צלמם כן הוא ראוי לשוב כי לא רלה להטות משפט גם צעד צנו אהבנו) ויכל להשיבו. והשני (שכיה שונא לו לצנן המלך) צ"א והגיד כי לא העיב מעשיו כלל ע"כ תחישב המלך וגמור צדור כי הוא בעלמו ופע צחשאי לשם וירחה האמת חננס נודע הוצר (גם צסוד) לחשוי ופעלי המלך כי ח"א (צמלך צו"ד) צלתי הכנה הנסיעה גם צהנע כנ"י ואי מיועלי המלך שה"י שונא צלצו לצנן המלך שמע זאת ח"ך נגמר שיצוא המלך לנמל מקום מגורי צנו, ושיער צדעתו צחחה יום יבא המלך ע"כ התחכם בערמימתו להפיל ולהדיח את צנן המלך ויבקש (צחצולה) חירות מהמלך כי נוסע למרחקים לח"י הים לרפואת גופו ומשם היה קרוב לנמל מושב ומגורי צנן המלך ויסע לשם וצנן המלך הכירוהו מבית חציו וישמח מאוד עמו (כי לא ידע כ"כ משנחתו חליו) וישאלורו על שלום חציו ואמו ואמר שמעתי ממרחקים מאחורי הפרגוד כי מיום אשר הגליתו לנמל הלו עשה חצי זכר ביום הולדת שלי אשר יחזקוהו עוד ליום חג אך על צדוהם ישימו צני ושרי החיל אז קלת צבע שחור לזכר הצער שיש להמלך על שהגלה את צנו (עד שישוב חליו) וגם אשר גזר כי לא ישחקו הוא ושריו צבתי תיערלות בשחוק ומשחה הנהוג על שהגליתו לכחן (כאשר היה צלמם כן). ויענהו (שינאו הערום) יועץ המלך (ובהכחיש זאת) ויאמר הנה חצוני יודי. לא תאמין לדברים כאלו משמועות הפורחות באויר הן חצור שכח כבר ממך ויחר טוב שגדצר אם יש כחן צית מרחה טוב כמו צעירנו. והאם יש שם צבית המרחה צכחן משקלות עובות וגם מחכלים טובים ושמיים לכה נא אחי שמה כי צלתי לכחן להטעננ ולרפאות את גופי (כן הגיד בערמימתו, וצלמם רלה רק לפחותו, וכנ"ל) ואחרי הפלרות רבות כמה ימים עד שנדמה לו לאהוב נהמן ויפתוהו צלשונו וילך אתו צנן המלך לבית המרחה וממילא הורגל לילך לשם ויפתחו היועץ לילך אתו לשם שני פעמים שחרית

וערציה (למען בעת יבוא המגן אצו ומלאכה בציה
 המרחה ויוסף לבו ויזכיר מעשיו הראשונים לרעה) וכן
 היה ויבא אצו המגן בכלגע בחותן הימים ושאל על
 צנו בשמו וימלאוהו בציה מרחה חוכל ופחה ומשכר
 וצנו כחשר רחובו קן אצו בשמהה וצפי נשק ידיו
 ורגליו אצל הוא נחמלה בעם ויחמר הו' בן געות מדוע
 גם צפאן חגן עוד לבית המרחה בהצלות יעזובחוק, ויטן
 צנו ויחמר שמשני אצו המגן, הן זה הרשע שונאי פתני
 בחצלותו, אצל ערס צואו נח הנכחי צפאן לבית המרחה
 וזה לך הכות כי היא שונאי וגם בונאך הלא זה שמעתי
 כי גרתי על יושנך לצל ישכרני וישמחו בצחוק כ"כ וגם
 הוא מוטרק ואיך עבר על מלות המגן והגן לבאן
 להשכר ונאחול בכל יום ג"כ עד שפיתה גם אותי ולא
 עוד אלא שהכחיש הכל מהפקודה הזאה הגזרת אחרי
 גלותי ונאן כ"כ היא החייב ולא חנו, והנמשל מוצן כי
 המגן מלכי המלכים הקציה וצנו בכורי ישראל, כנסי'
 גלינו מחרטנו בצציו כוונותיו והמגן כביכול יח"ש נעצ
 טג צנו בכל חלות לילה חרון דמעין דלוריד לחוך ימח
 רכל כביכול וגם ציום גיוסיה של המגן שהוא לינו פסת
 שצו ילחני ממלחים ונקראו מלאו צני בכורי ישראל חף
 עפ"כ צגלותו עוכי זכר (בעין המרחה שחור בהמשל)
 בהציה שהוא אצילות המירבן שצו חל ת"כ כי נחצ
 ציה מקדשנו, וגלינו מחרטנו, וכלכר וקיר יח"ש לחשובת
 צני שעי"ז יביסם לחרטנו צ"כ והצטי"ד מרחה ח"ש לחובצ
 מיוטן המגן ומשמה ח"ו לילך אחרי שריכות צנו ותאיתיו,
 והקצ"ה אומר כביכול ארדה נח וארחה חס כצר צנו
 צני בחשובה בדרך צ"ד שלמעה כפורש"י עה"כ (בראשית
 יח"פ ט) ארדה נח וארחה הלגעתה הצאה עלי עשו
 וגו' וכלול סדר אצר (כמבאר בהסלי"ה ששלשים יום
 קודם הפסח מפורים עד ההג חני ילאים מרציתי העומאה
 בכל יום ויום עד שכלילי סדר גיגע למ"ט שטרי עהרה,
 באשר נטהר נעשו כראוי בחשובה בחמת) לריך למאור
 אותנו עהורים ונכונים ורחיים לגחולה ובחס לא קן
 הוא צטו"ר לא נשוצ במליה בעד נפשו כלל ישראל,
 שפוך חמתך חל הגויים (היונו נר בלהם ס"ג צגלות
 אדום, כי הגויים צענחם חון כדתי לדבר מהם כי הם
 עם הדומה לחמיר טרלי לצ יערני צצר והמה צעלמיתח
 לא ירעי ולא ישחיתו רק שרס, וכנודע) כי אצו (בחלות
 לצו צמרחת) חס (עס) יעקב (כיונו כי הוא פיהח אוחנו
 וכוף עשה אחנו יחד החחיה האלו וכו' בהמשל לאשר
 ל"ה לפחותו ולהדיחנו מהגחולה ח"ו בשנחתו איתנו)
 ואת נוכו (ציהמ"ק) השמו (גרס השוגא הזה חורבן
 ציהמ"ק וכמי שקראו צוה"ק לס"מ מהנאי דקוצ"ה
 וצוחרנו צד"ה עה"ק חיינו מחורבן ציהמ"ק ועד עתה
 צודתי נקרא מסנאי דקוצ"ה) כי חס לא היה שוגא
 להקצ"ה מדוע היא שמה צרתן של ישראל ישחוק על
 משבתנו וחס הוא נחשצ בין המלאכים הלא גזר המגן
 כביכול על פמליה שנו שלא לשחוק כ"כ ומיום שחרצ

ציהמ"ק נתמעטו כופי החיות כדאמרר בחגיגה (פ"ב)
 וצפרטו לשחוק על לרתן של ישראל והאיך עבר על גזרת
 מלכו כל עולם יח"ש, אלא ודאי הווא שוגא וה"ו פסול
 להיות לו חלק צדק וגם להטיד כיון שעיקר הטעם דכשר
 שוגא נהטיד עכ"פ היונו בצציו ללא חטידי ישראל להטיד
 סקר בצציל שנחה וחכו מעטס חזקה כשרות דישרלל
 מהש"כ הצטי"ד דתיך לו חזקה כשרות ע"כ פסול להטיד
 ג"כ ואדרבה הוא החייב (מסות ומדיח) ונח איתנו,
 יעזר הש"י ויחמנו וינחלנו צצ"ה :

קט"ו. תרדוף בלף והשמידם מתחת שמי הוי"ה, חנו
 אומרים חנו הפסוקים שפוך חמתך
 חל הגויים בעת שמעמידים ומזגים כום של חלי וכוף
 יהיה המבשר לעמוד צצ"הגצ"ב, מיד צצ"הח, ועל ידו
 נפה לגחולה שלימה צמחה דידן, ולא תהי מחיות
 עמלק כדאמרר (צפ"ח דפסחים) צצ"ה בנשה ראשון
 וכי שאי מהם מחיות עמלק צ"כ שבוה ע"י גחילת הסדר
 בלוגה זו וכתיב ראשית גויים עמליק ע"כ מתפללים
 עתה שפיך חמתך חל הגויים וגו' כי כל הגויים נכללו
 בעמליק צנו והנה כתיב צמחיות עמלק (צפוט נפי זכור)
 חושם צזה ספר, צתורי"ה וצצ"הח"ים וצצ"הח"ים להחפר,
 להבחות מספר וכי והיוני בהצחי לך ששים צתניך
 צל"ל מחיות עמלק ע"כ רמזו שפיר מ"ש בכחוב צזה
 הרדוף בלף [שהלף והימה והיו עליהם לרעם ומחיותם]
 והשמידם מתחת שמי [כי החיות מתחת שמי
 (האל"ף צ"ח מעולה לחמה) הם חניך וחכו צתורי"ה
 וצצ"הח"ים וצצ"הח"ים שמתו כנו, ולא יח"י] הוי"ה
 [שס, וכנודע] כיה"ר צצ"ה :

קט"ז. חלל, וצכו ככום די מדה מלכות רגל כרצונו
 י"ל ע"כ נרשם בצדודי אחר שפוך חמתך
 וגו' הרדוף בלף ותשמידם מתחת שמי ה' (וכפי צצ"הח
 לעול במשלים ענין שפוך חמתך וגו' בעת ההוא וצמן
 הזה) וכפשוטי הוא רמזו צזה הסנכות (כמבאר
 צצ"הח"י) כי הל"ל צג"י חדי (דעי"ה דמלכות דמי"ה)
 ע"כ נקס כי צחה מנכיתו יח"ש יצטר ויכלה חלו
 המלכים ושרים של ח"ה ושמידם מתחת שמי ה' ומכח
 צצ"הח"י צצ"ה :

ק"י. למה יאמרו הגיים חוב נח אנהיהם ואלקינו
 צממים כל אשר הפן עשה, לבצין הסמיכות
 וגם ים לדקק מ"ש יחנקינו צממים הלא הוא יח"ש
 צממים וצארך חון עוד מלצדי וי"ל בדרך מליה לצני
 יצ"ד ספר אפה למען חזק כעין שחרזל (קידושין ע)
 ופוסקים מי שנחמנה על הצבור אכור לעשות מלאכה
 צפרהסיה משום כבוד החורה וצצ"הח מוחר וכוה כתיב
 השמים שמים להי והארץ נהן לצני חדם ע"כ ונקרא
 השמים ציתו (כצ"כ) ומכון שצחו אצל צארך חס
 יראו דרך רשעים ללחם ויש צדק אובד צדקו ח"ו הוא
 חילול ה' וצצ"הח יח"ש וגמה יאמרו הגויים חוב נח
 אלקיהם המלאכים צממים לא יכחשו חילנה כי כמה

כשא כוס ישועות זכו הגמונו עבודתו ויזר לפניו ועיניו
ועזרבו בשמחה להללו ולברכו ית"ש וי"ש ובשם ה'
אקרא) כנז:

ק"ב. ומפיה קדוש אלומרי הרב זל"ל דפה (בעל
שם שלמה) שמעתי בזה (צעת הסוד)
כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא היינו כפא דדוד
שיאמר צעת בגאולה אני אברך ולי נאה לברך כדאמרי
בפסחים (דף ק"ט ע"ב) ע"כ זה ח"ש כוס ישועות
אשא (צעת שיברך דוד על כוס שלו בגאולה העתידה
צ"ב אז) ובשם הוי אקרא (שם יקרא כנתינתו) וזהו
שתרגמו ספרות כפא דפרקנא היינו שזהו יהי צעת
בגאולה שלמה צ"ב עכ"ל: [ועיני מש"ל אות ק"ב]

קב"א. אנה ה' כי אני עבדך אני עבדך בן אמתך.
יש לדקדק לכאורה איזו כבוד הוא לשמים
אם דוד הצו"ד (מרוצ ענותנותו) ואזכי חולעת ולא
איש צעינו נחשב לכוס אשר הוא עבד המלך מלכי
המלכים הקב"ה ואיזו כבוד יקר וגדולה יעשה לזה אלה
שי"ל באשר דוד מלכינו ראה השפלות ומשבות שיהיה
בסוף יומיא בגדל ההסתר פנים ועי"ז לוח וש"אג אנה
ה' (בדרך חפלה והתללות. כי איז כבוד ה' אשר רק)
כי אני עבדך (וכדומה לי גער קטן וכחם המחזיקים
באמונתם במלכות בית דוד וביאת המשיח ח"ש) אני
עבדך בן אמתך (היינו משפחתי בית דוד וזהו תלוי
אמונת מלכות שמים ועודדו ית"ש אשר נקרא לישיעה.
כו) פתחה למיסרו (הגלות תפתח לנו צביאג"ל. ואז)
לך אזבח זבח חודה וגוי נגדה לא לכל עמו (יכירו יידעו
כולם ויודו כי היה ה'לק אחני באמונה האמתיות
ותכלית ה' צביאג"ל כנז) בתוככי ירושלים (צ"ב) כנז:
קב"ב. בדרי להי חלם נגדה לכל עמו בחירות בית
ה' בתוככי ירושלים וגוי. ו"ל כי דהעי"ה

הגוד זאת צרוח קדשו על האי דר"ה צתראה אשר רבים
לא יאמינו כי זהו חצלי משיח ויחשבו כי מלחמות ונרות
עצמות הוא ר"ל וכי"ל בין שאלות הבנים אך אמר כי
גם אם יהיה נגדה גא לכל עמו (היינו ג"ד רוב העולם
כי צרובו כולו יתפתו ח"ו לדעות הנפסדות הנ"ל
כאשר הצעחנו צדיאל כנז עכ"ז גם אם ישאר ה' בעיר
ושנים צמשפחה המאמון באמת לא יחוש לדברי הרוב
כי לא תהיה אחרי רבים לרעות כתיב (משפטים כג - ב)
וכמ"ש רש"י שם ויאמר נגדי"ה לכל עמו כנז) בחירות
בית ה' בתוככי ירושלים (כי הישועה וההודאה אמתות
תוכל להיות רק בתוככי ירושלים וציהמיק ולא בגלות
בין האומות כדעת הפריעדיסע"ן ר"ל המצקשים רק
להשאר בגלות תחת העמים וצטלותם יהי לנו שלום)
ועי"ז זה הסמיכות לשלפניו אני אמרתי בחפזי כל האדם
כחצ כפשוטו בכל האדם המייאש אותו מן הגאולה הוא
כחצ זל"ל נגדס. וצאה הסמיכות לאחריו ממש הללו
את ה' כל גויים וגוי כי גבר עלינו חסדו וגוי היינו כי
הגויים וצפרע חסידו א"ו"ה יתפעלו וירוממו ויהללו לה'

דואים ברוחניותם כבודו ואימתו ית"ש וי"ש למה יאמרו
הגויים ה' נא אלהיכם (ע"כ מטעם זה) ואלקינו בשמים
(רק בשמים דיוקא) כל אשר חפץ עשה (כביכול כל
אשר יחפץ יעשה שמה כי הוא כמו ביתו ית"ש וי"ש
ח"ה וציון כבודו משח"כ בארץ הוא ציון כבודו ח"ו
אם יעשה כך גדיק ורע לו רשע ועיז נו וכיולל כל
העשוקים אשר נעשים תחת השמש הגם שמגיעי צמח"ד
כרלנו ית"ש מי"מ הוא ח"ה בארץ ולא נאזכר למלך
הכבוד ית"ש למטן כבוד שמו וחוכתו ואמונתו) כיה"ר
שיתקדש ש"ש עי"י צמח"ה דידן וצביאג"ל בקרוב. [ועיני
מ"ש צד"ת מה"ק אות ק"ח]:

ק"י.ח. השמים שמים להי והארץ נתן לבני אדם לא
המחים ויהללו ו" ולא כל יורדי דומה
ואנחנו נברך י"ה מעשה ועד עולם הללו. ו"ל המשך
הענין וגם יש לדקדק מאד מ"ש והארץ נתן לבני אדם
הלא הוא ית"ש שכינתו צמחי מעל ועל הארץ מתחת
אין עוד צלי הפרש והשגחתו על כל פרע ופרע אך בע"כ
הכונה הפשוטה כי לבני אדם שוכני בתו חומר בארץ
נראה בן שנמסר ח"ו הכבדה העצב לבני אדם בארץ
התחתונה (ובאמת לא בן הוא) אבל השמים ברוחניות
והמלאכים השכליים הנצדלים צמחי שמים כולם ידעו
ויכירו ויראו כי אין מלבדו ית"ש ע"כ כאמר השמים
שמים להי והארץ נתן לבני אדם. וזהו יוצן מה שהמלך
בזה דהעי"ה על כלל ישראל והשתפך נפשו הטבורה כי
השמים שמים להי והארץ נתן לבני"ה (שכן נראה לצ"ה
התחתונים כנז) ועי"ז מלא הי"ה"ר קן בלבו להסותו
לולך אחרי שריות לבי באמרו כי אין ה'איש צביאו
צביה"ז כמ"ש צמחי (ז - יע) ופירש"י שם ואח"כ כשנפטר
האדם משוכ"ז יראה עשותו הגדול ואולתו אשר עשה.
אבל אז) לא המחים ויהללו ולא כל יורדי דומה (ולא יוכל
לתקן עוד שם כי מי פטרע צע"ש יאכל בשנתו, ועכ"ז)
ואנחנו נברך י"ה מעשה ועד עולם וגוי (זהו הכסיון הגדול
לישראל כי צביה"ז בהסתר פנים בארץ לא יכירו האמת
כ"ל וכשחיים אח"כ לעולם האמת אין חשבון ודעת לתקן
כנז ועכ"ז ואנחנו נברך כנז) וזהו עונה להקב"ה ומלילת
זכות על עם קרובו:

ק"י.ט. כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא. ו"ל ע"ד
מצברי אחזה חלוקי כי האב באובב ציותר
את בנו החביב ועושה לו טובות וחסדים כל היום וצנו
מתרפק באהבתו לעומתו בזכרו את הטובות שעושה
לו אציו אז הוא מתגעגע ואומר איך אוכל, אציו להשיב
לך גמול עכ"פ מעט מהטובות שעשית עמדי מעידי ועד
היום הזה ומשיבו אציו עוקר הגמור והטוב אשר תשיב
לי כי אראה צטובתך וישועתך ומזה ארובה נחת היותך
גדול וי"ש מה אשיב להי כל תגמולהי עליו (איך אוכל
להשיב לו ית"ש אשר הכל מידו וצידו הכל אך זהו הכ"ר
לפניו כאשר נושע אנחנו בניו [כביכול] זהו הגמול והי"ר
לפניו וזהו) כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא (כאשר

שדר"ל צהווייהו תהא וכיוצא בדבר הכוא וקיים נכח זה. (חבל) נפלאות הוא (רק) צעינו (כ"ל) ונפלאותו (לצני אדם) איך לצן מאסו הצונים היחה לראש פינה וכן כל עניני הגסים ונפלאות צהשגחה הש"י, וכמ"י: קב"ר. (בהלל הגדול) שבשפלנו זכר לנו כל"ת. (כ"י) הכנות צסידור

המלאך שאומר זה שמו שומריאל) ויפרקנו מלרנו כל"ת (שם המלאך שמריאל) והנה אין צנייהם שינו צשמותם רק הוא"י שיש צשם שומריאל שהוא אומר צשפלנו זכר לנו י"ל דקאי על גאולה מלרים שהוליאנו הקצ"ה לא ע"י מלאך ולא ע"י שרף אלא הקצ"ה צכצודו וצנמנו [וע"י צזוכ"ק פ"י צהעלקך דף קמ"ט ע"א] והוא צה"י ז"ל שנהגלה צפ"ל צלילה זו צאר גדול צמזאר צשע"כ ונדע כי צה"י ז"ל ת"ת הוא אות ו' וזה י"ל צשפלנו זכר לנו דקאי על יצ"מ זכר הקצ"ה צשפלנו ומצנו הגרוע אשר היו ערוס וער"י צלי תורה ומלות צשפל המצ ע"כ לא ה"י ע"י מה להשמר ולהלל ממ"ט שעי עומאה שהיו משוקעים צהם כי על כן ירד הקצ"ה צכצודו וצנמנו להם לגאלם כדו לשמרם מן המקטריגים והקליפות וח"ש "שצשפלנו זכר לנו" צילי"מ וירד הקצ"ה צכצודו וצנמנו צכיכול ע"כ נאמר צזה השם שומריאל היינו ששומרינו ח"ל יח"ש וצתוכו אות ו' שהוא ת"ת הרומו להקצ"ה כנדע היינו שירד צהוך מלרים לשמרנו ולגאלנו כמ"י משח"כ "ויפרקנו מלרנו" דקאי על ההגלה מלרנו גם בגלותנו עתה שיש לנו תורה ומלות דמני עלן לשמרנו מעומאת המחיקים וח"ל לירד צכצודו וצנמנו כמו צמלרים ע"כ נאמר שמריאל צלה הוא"י כמ"י:

קב"ר. י"ל הסמיכות לשנה הצאה צירושלים עם חסל סדור פסח עפימ"ש צמאמר זמן חירותינו (אות ח') [וע"י צמאמרנו ראשון לחדשי השנה אות ז'] כי חסל סידור פ"סח ר"ת פס"ח כי חסדו פסח הולכים וסובבים כל ימות השנה וצעת יסוימו אז מתחילין מחדש צה"י פס"ח וכל המועדות אשר ראש פסח המה סובבים צילי"מ ועוקר יצ"מ הכנה על הגאולה העתידה כ"ל צדצרינו כ"פ וזה הסמיכות חסל סדור פסח לשנה הצאה צירושלים כמ"י:

קב"ח. לשנה הצאה צירושלים — מה שאומרים צליל ח"י דפסח הלא יש לחמוכ כיון שאנחנו צגלות וחושצין ליל הבי לוי"ט ליל הסדר צכל פרטי וחמורים ד"ס מיינה של תורה וכיון שאמרנו ליל שמורים לילה המשומר להגאולה צ"כ (וחשבון החמיחי להמולד הוא כ"פ יוחאם יותר לוי"ט שני רק הלוחות שלנו מיוסדי עפ"י חשבון החמלפי כמ"ש הרמב"ם ז"ל צה"ל ק"ה כנדע וחכמ"ל) ואיך יאמרו זה לשנה הצאה צירושלים צליל ח"י הלא יש לחכות עוד לליל צ' מיד ולמה נמתין עד לשנה הצאה וה"י כזולו גדול ח"י לוי"ט שני כיון שנראה מזה שאין חושצין עוד כלל לליל הבי לליל שמורים לגאולה (וצשלמא מה שאקנו חכ"ל צנוסח

צראותם אשר יעשה לנו החסד הגדול צ"כ חבל לא שנה"י לחנונו תחת ידיהם ושאנחנו נקבל רק מתמנית ח"י מחסד שלהם רק כי גבר עלינו חסדו וחמת ה' לעולם הוא חמ"ת מדת יעק"ב צ"יח השלישי צ"כ:

קב"ג. א"י נדרי לה' אשלים נגדה נא לכל עמו צחלרות בית ה' צתוככי ירושלים הללו"י. יש לדקדק מ"ש "נגדה נא לכל עמו" הלא זהו אינו העיקר נגד הרואים עם צני"י רק צלחי לה' לצדו. אך הענין קאי על מ"ש "צחלרות בית ה' צתוככי ירושלים", היינו על צחי דוד משיח לדקנו וכמ"ש אשר חרפו אויבך וגו' עקצות משיחך וגם כמ"ש רבים אומרים לנפשי אין ישועתה לו וגו' וגם כמ"ש כל האדם כוזב היינו המייאש אותי מן הגאולה (כמ"ש שם צפ"י הפשוט) וכמ"ש צדריאל כי רבים לא יאמינו. וזהו שהחזק ח"ע דהע"ה משיח לדקנו כי ישלם נדריו צציהמ"ק צתוככי ירושלים (ושיהיה נצנה מלח הש"י ח"ש צחלרות בית ה') "נגד"ה נא לכל עמו" היינו צדרך נגו"ד לכל העם הפשועים והגרועים אשר מייאשים ח"ע מגאולה צפרט מגאולה נסיית והוא הצעיה שיקריב קרבנות צ"כ צציהמ"ק כמ"י:

קב"ד. וי"ל עוד צזה מ"ש צחלרות בית ה' (היינו צחילונות החלר) וחח"כ אמר צתוככי ירושלים והיה דו חס נאמר "צירושלים" ולא לריך הדיוק "צתוככי" ירושלים. אך נראה צחלרות בית ה' היינו צעצודה חילונות צחי חלר עבודה גשמית צהקרבת קרבנות כי הקרבת קרבנות צצית ה' צהפלה צשפוכת נפשו הפנימית נובל גם צנלות ע"כ כחיב "צחלרות" בית ה' היינו צעצודה גשמית שנקרא חלרות כמ"י וצירושלים נקט לשון צתוככי ירושלים דייקא צתוככי היינו צתוככי פנימיות ירושלים עיר הקודש כמו צחלרתי כצר צם עולה חמיד (דף ו' ע"כ צהדפסה ראשונה וצהגדמ"ח צירושלים עמוד רכ"ה וע"י"ש) מ"ש צציהמ"י וצנה ירושלים עיר הקודש היינו ירושלים עיר הקודש"ש כי החילונות צנונים וחלרמונות הכי הוא נצנה ע"י השרים והרשעים וכמ"ש שם צשם הפמ"ג שכי צשם הכ"ק מ' גרשון קיעוצר ז"ל ע"י"ש ומצקשים רק על חלק הקדושה של ירושלים וזהו צתוככי (פנימיות הקדושה של) ירושלים ולא הצנונים החילונים של העיר כ"ל:

קב"ה. מאת ה' היחה זאת היא נפלאות צעינו. ע"י צחפארת צנוס עה"ת לאחמ"ר ז"ע (פ' וירא צד"ה לחוס היום וצהגהות ח"ה צענותן [מכן המחצ' מ"ש] צשם הפנים יפות עה"כ יודו לה' חסדו (לצני הקצ"ה למעלה אין נ"מ כלל צין טבע לנס הוא רק צגודל חסדו יח"ש עושה לפעמים גם שלא כדרטו צטצע העולם. חבל) ונפלאותיו (להחפעל מנפלאות הנם הוא רק) לצני האדם (טיכירו ע"י) וידעו פעולתו יח"ש לצדו) ע"י"ש צחפ"כ מ"ש צזה צאורך. וזהו י"ל מאת ה' היחה זח"ת (כוא מאת ה' צצחי זח"ת חכ"י

קל"ב. (בפיסקא) אדיר הוא יבנה ביתו צקרוז וכו' למוד הוא. הנה הנוסחא צסידוריים והגדות למוד הוא (צקמ"ן תחת הלמ"ד) ולא יתכן לומר כן ח"ו על הא"ס צ"ה וצ"ש כי פי למוד היינו על אדם שהוא למוד מאחרים שלמדוהו וְחַלְלָה לומר כן על הקצ"ה לשון שהוא נתפעל ומי למד אותו. איך נכון כמו שאמרנו הצוהינו הקדושים ז"ע בלשון למוד הוא (בחזיר"ק תחת הלמ"ד) היינו שהוא בעלמו הלמוד והוא המלמד תורה לעמו ישראל וכמ"ש הרמב"ם (הל' יסודי התורה פ"ג הל' י) שהוא ית"ש היודע והוא היודע והוא הדיעה עצמה הכל אחד עכ"ל [ועיי' בשער היחוד והאמונה להרב הפני' ז"ע פרק ז' ח"ז] והיינו כדאמרן שלשון למוד יתכן עליו ית"ש שהוא הלמוד בעלמו והוא הלומד' אותנו כנ"ז :

קל"ג. תשעה מי יודע תשעה אני יודע תשעה ירחי לידה. והנה רבים תמחו דמה זה הרבותא של ישראל שאומרים תשעה מי יודע (היינו שאחרים אר"ה אינם יודעים זה) תשעה אני יודע (רק אני כנס"י בלבד יודע) תשעה ירחי לידה. הנה זהו מוטעב בטבע כנ"ח גם צלו"ה. ושמשחי מפי זקן וחסיד ח' הוא הרב המאכ"ג מו"ה יעקב הלוי שפירא ז"ל חזר"ק עה"לאל שה"י בקי לאנו צימים אחרונים של פסח צעת הלוי ופטירת ה"ק רבינו בעל דברי חיים ז"ע והיה אז שמה בנו הגדול ה"ק אדמו"ר משינאווע ז"ע ואדמו"ר ה"ק מבר"ש ז"ע אדפ"ה"ק (ומלפנים אז בקי סעריחוצ) וצעת סעודת אחרון של פסח כנגן המנגן זמר אחד מי יודע שאל אדמו"ר ה"ק הנו' את ה"ק משינאווע חלוי יודע או שמת אחי תירון לקר הנו' דמה זהו רבותהון דישראל דתשעה ירחי לידה כנ"ל והשיב ה"ק משינאווע כי לא יודע תירון לזה וענה הרב מעה"לאל כנ"ל שהיה צחותו מסויבה. רבותיי, אם תרשנו לומר דבר. הנה נ"ל ליושב צפשוטו כי הנה צלו"ה שאין שומרים פרישת הגדה וליל עזילה אשר רוב העיבורים וכמעט כולם הוא זליל עזילתה ע"כ לא יוכלו לחשוב ולדע מתי כלום התשעה ירחי לידה ומתי תהי' לידתו ואם הוא הולד צלדתו בן תשעה ירחים משא"כ בישראל יודעים אנו התשעה ירחי לידה צדיוק ע"י שמירת הגדה צסמוך לוסחה וגם מליל עזילתה כנ"ז וענו ואמרנו הצדוקים כנ"ל טוב דיבר מעלתו ע"כ שמעתי מחכ"ה כנ"ל. והוא נכון צפשוטן של דברים : קל"ד. אולם י"ל עוד לזכותן של ישראל צסידר הפייטן תשעה ירחי לידה וצסמוך לי' שמונה ימי מילה, כי הנה עיקר מערתן של ישראל צעלם, צזיווגם וחולדות צניהם כדי לקיים מצות פו"ר ולחולד צנים בני תורה וצומרי מצות ה' (הגם שא"ל הציוג בלתי תאזה גשמוות כמ"ש הרמב"ם שלכך אין מצדקן עליו כנודע מ"מ הכונה בלב הישראלני פנימה הוא כדי להעמיד תולדות לומדי תורה ויר"ה) וכמו שאר"ל

הצרכה צסיום כום צ' כן יגיענו ה' חלקינו למועדים ולרגלים אחרים שמתים צצנין עירו וששים צצטודתו ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים זה לא קשיא מדי דברי חז"ל חיקנו. כן וגם כי למועדים ולרגלים אחרים [שבהם אין חובלים פסחים כלל] ויוכל להיות הפי שגאל מיד היום או מחר צלילה ועיי' נהיה כבר צמועדים ולרגלים אחרים היינו מיד צצטועות הסמוך צירושלים צציהמ"ק וכן להלכה אז צפסח הצעליט ושאר רגלים עד עולם חבל לשון לשנה הצאה צירושלים צליל ח' יפלא לכארי משום ה"ל) וי"ל דהא חתכה לו בכל זום שיצא הוא מיי"ג עקרים וכשצא ליל ח' ולא נגאלו אז צליל שמורים יש לצפוח עוד לליל שני שהוא ליל שמורים ג"כ רק צצפוחינו לפינו צכליון עינים ע"כ וי"ס לשנ"ה יחשב גם כשגאל צליל שמורים שהוא ליל שני הרי הוא עוד מעליט (ויום לשנה יחשב) ע"כ אומרים שפור לשנ"ה הצאה צירושלים. יראה הש"י וירחם וימחר גאלותינו צצ"ח :

קכ"ט. א"י לשנה הצאה צירושלים ר"ה הצ"ל כי אז יהיה החיקון הגאולה וישועה לבני שורש הצ"ל ועיי' צלק"ת לרבינו האר"ל (פי שופטים) עה"כ ויספח לק עוד שלש ערים וגו' מה שיהי לבני הצ"ל צכויק יומיא קודם וצסמוך להגאולה (וכבר כתבנו מזה צמק"ה) הש"י וילינו ממה שוכי מצנו קין היינו שורש הנשמות ע"כ זהו רמז שפיר כר"ה הנו' צעת הגאולה לשנה הצאה צירושלים :

קל"א. א"י כי ר"ה לשנה הצאה צירושלים ר"ה צלע הימות לילתה היינו ג"כ מצנו הצ"ל שלח ימותו עוד ולא ירדפוס עוד כנ"ל עיי"ש צלק"ת ועיי' צסידור צכונה ציעור חמץ משחרת מחמל"ת שהר"ת וס"ח מ"ה לעשות ממנו ת"ס (צח"י איש ת"ס יעקב"צ חצונו לא מ"ת, ועיי' צדברנו צזה צמאמר זמן חירותינו) וצניסן עתידן לנגאל זמן חירותינו חירות ממלאך המות וזהו יהיה לעתיד צ"צ צלע הימות לילתה ע"כ שפיר זהו רמז צר"ת לשנה הצאה צירושלים :

קל"א. בפיוט ויהי צחני הלילה (אחר הסדר) גר דק נלחתו כנחלק לו לילה מצוחר צדר"ל שזה היה צליל פס"ח וי"ל זהו רמז צכתוב (צרהשית עו"ת) ומלכי דק מלך שלם הוליא להם ויין וכו' ע"ש צפורש"י להראות לאצרכם חצונו שאין בלבו על שחרג את צנוו צאותו מעשה דויתח"ק עליה"ס ליליה הוא ועצרוו שזה היה צליל פסח כנ"ז. וזהו רמז ומלכי דק מלך שלם הוליא לה"ס ויין שחראה לו שם בן נח לאחעי"ה כי עיי' המצוות של לילה זו (כי קיים אצרכם חפי' עירובי תצטילוק וכל התורה עד שלא ניתנה (יומא כ"ח ע"ג) ומלינו צילחק חצונו שצדוהו לו צליל פסח ח' לפסח זח' לחגיגה) ועיי' הכו"ס"ת והמל"ה נלח את מלחמתה וזהו הוליא לה"ס ויין שהוא המל"ה והכו"ס"ת כנ"ז :

המניעים ומנהיגים בהשגחתו ית') חבל הארץ ואמנו
 גם צ"ח כוכבים שהם חלקות וכדרכם בהבליהם ומבונם
 חבל אנתנו נדע שהם רק כוכבי"ח והמו"ח במספר נבאם
 לכולם בשמות יקרא ית"ש ויתעלה ולא אחמסר רחא
 דחודא דא לעמ"ז כנ"ז שם. ע"כ אחד עשר חני יודע
 (בצח"ז זף) כנ"ז:

קל"ז. אחד עשר מי יודע וכי אחד עשר כוכבי"ח
 (וסמוך ל"י) שנים עשר שצטי"ח
 ו"ל המשך הדברים כי הנה יפלא כנ"ל מה הוא הרצותא
 ישויכות לישראל לצד ה"ח כוכבי נכת הלל המה נצראו
 לכל העולם כולו וי"ל עדה"כ (צפ"י וישב) והנה השמש
 ירח ואח"ד עשר כוכבים משתחווים לו ואצוי שמר את
 הדבר. להשר ידע כי בר חכים הוא ל"י והוא יהיה לדיק
 הדור ע"כ גם הטבע שתחת י"ח כוכבים שהיה משועבדת
 לו (ובמ"ש וחתה נתן להם את חלם צתו דרש צוה"ק
 צעודני"ל לדיק) וז"ש אחד עשר כוכבי"ח (וסמוך ל"י)
 שנים עשר שצטי"ח (מתעשה שח"י, ככולם משתעבדו
 להלדיק ויוסף בהשגחתו ית"ש זהו חני יודע ולא ח"י"ב)
 כמובן ומבואר:

קל"ח. ובזה ו"ל (המשך הדברים והמיוכות) מה
 שנאמר אחד שנים עשר שצטי"ח, שלשה
 עשר מי יודע שלשה עשר חני יודע שלשה עשר
 מדות, כי הנה נודע המשכת מדה ו"ג מה"יג נימין
 ותוקונים לסוד י"ב חלות כי ה"יג ממשיכין ה"יג ומשם
 נמשך ממזל עולמה למזל תתלה מדה ה"יג ונקב
 שהוא ה"יג מדות חטפ"י שאינו הגון ואינו כדאי כדכתיב
 שם (צפ"י חשא) ותנותי את אשר אחון וגו' וזהו רק
 לישראל חבל לארץ מזל ה"יג ל"ש כלל חלם אדרבה
 המה יהשבו מספר י"ג לכלי מזל כנודע ואע"ג דאיהבו
 לא חזי מזל"י חזי וכמ"ש מהו כבר צמאמר הלקוטה
 (אות ל"ז) [בס"י חמשה מאמרות] עי"ש ח"ש שפיר
 הסמיכות שנים עשר לשלש עשר כנ"ל שלשה עשר מי
 יודע (שאר"ה ח"ג יודעין עובן ומזלן של ה"יג מדות
 אדרבה המספר הלו הם ירחים ופורשים ממנו כנ"ל כי
 את זה לעומה זה עשה חלקים) שלשה עשר (רק) חני
 יודע (שהוא מזלן של ישראל מה"יג מדות) כנ"ל:

(קדושין פ"ג) אשרי למי שצניו זכרים וכי וכמו שמצקסין
 (צוה"ק תרומה) צבריך שמי וכי ותיביז לי צנון
 דוכרין דיעבדון רעותך. והמלה הראשונה שמקיים צנו
 בתולדתו הוא למולו לשמונה להכניסו בצריתו של אברהם
 חניו כדת של תורה ולאעצרה מיני ערלה חו"ח צי"ח
 דחפיה וכי כנידע צוה"ק וכדי שוכנס בצרית קבלת
 והשראת הקדושה עליו וזהו תכליתו ותחלתו מגמתו
 (צעמנו פנימית לצו כנ"ז) מעתה זיוגו ועיבורו של צנו
 [ועל כן שגור צפי העולם הלשון נקי של קדושה כשמודברים
 על א' שאשתו נתעברה ופקדה כבר חומרים כי "עושה
 צרית" הגם כי לא ידעין עודנה אם זכר אם נקבה יהי
 כיון שהרזון והתכלית הוא לכן זכר ולהכניסו בצרית
 בתחלת הקדושה ולגדלו לתורה כנ"ז] ועל כן סמוך בסדר
 המלות פו"ר ואח"כ מיד מלות מילב (כסדר התורה)
 כיון שזהו התכלית של מלות פו"ר והלוי"י צ"ז (ועיני
 בהקדמתו לחי אות שלום צד"כ אות צרית קודש וכי
 עי"ש). וז"ש השעה מי יודע. (כמוני, למערת כונה
 הו"י) השעה חני יודע, השעה ירחי לידה (כדי לקיים)
 שמינת ימי מילה (כנ"ז):

קל"ו. אחד עשר מי יודע אחד עשר חני יודע אחד
 עשר כוכבי"ח גם צוה תמכו העולם
 (כמו על הנוסח השעה ירחי לידה כנ"ל) דמה זהו
 שבתן של ישראל דקאמר רק חני יודע "אחד עשר כוכבי"ח"
 הלל גם האר"ה ידעו מזה והוא דבר הנטשה וקיום
 מצדיחת גמים וארץ וצפרע צעלי התכונה ידעו
 תלבוכותיהם וצפרעותיהם. ומה זה ענין לישראל דוקא.
 וי"ל עפימשי"כ (צמאמר עמר התנופה אות ח"י) ע"ד
 המדרש הגעלם ומוצא צילקוע ראובני (פי' בהר) דלא
 אחמסר רחא דשמעה ועמר התנופה לאר"ה עובדי פולחנא
 נכרי בר לעמא קדישא ישראל ועפי"ד הלדה לדרך
 מהראשונים ז"ל שם כי זהו טעמי כונה הרבה מלות של
 מספר ז' כי חלו הו' כוכבי לכת ודומיהן במספר ז' כולם
 לא יוכלן חפ"י להתעטעט כלל בלתי שפעו וכחו ית"ש וזהו
 אחד עשר מי יודע (כמוני) אחד עשר יודע (צמאמת.
 כן חומרת פנס"י) אחד עשר כוכבי"ח (שהם רק כוכבים
 משמשי מרום ואין להם שום קיום וכה בלתי ית"ש

מאמרי חרש ניפן, מאמר זמן חירותינו

בו יבא חידושים במקראות ודרז"ל מענין מעלות וקדושת חג הפסח

מאפילה לאור גדול גם צנו מעשנו וזכותנו וזכר צנו
 להיות לו לעם סגולה ועל כן גם עתה נקוה לראות חור
 כבתחלה (ע"כ חומרים בכל הזמנים בקידוש היום זכר
 לניחית מלרים שהוא חג הפסח) וזהו רמז שאומרים
 צפיוע יחסל יסדור פסח ר"ת פס"ח כי כאשר חסלת

א. הפייטן (בשנה"ג ולילי ויום צ' דפסח) ייסד
 בראש כל מועדות נשאת פסח וכן הוא
 צ"ש ר"ה (ב). כי פסח הוא ר"ה לרגלים. וי"ל הענין
 כי חסד"י פסח הולכים וסובבים בכל המועדות וכל
 השנה נתחזק בהם בחסד"ים הראשונים האלו שהולחנו

בקצרה עיקר כונת פס"ח הוא צנ"ח פס"ח גי' נל"ח, וכן ידוע בכח"רז"ל כונת דיבור חמץ (מחמלת) לבשר בחי מ"ח (מיתה) להיות ת"ס לצטל הבחי מ"ח וגם ידוע בשער הכונת בדרושי פסח כי בזמן הקטנות והעיבור הם ג' שמות חלקים ומשם נחזים קליפת מלרים שינק פרעה וכן מצואר שם באורך מה שינק מהק"כ לירופי חלקים עי"ש, וזהו י"ל בלע המ"ח לנ"ח שבפס"ח הוא גי' (וסוד) נל"ח נבלע המות בחי מחמלת מ"ח ונעשה ת"ס כזו ומחה ה' חלקים למע"ה הוא גי' ק"כ לירופי חלקים כמצואר בסידור הארז"ל (בעניני הצלות ר"ל) ומחה ה' הק"כ (דמע"ה) לירופי חלקים מה שינק פרעה במלרים "מעל כל פנים" ביון שפרעה ינק מהעורף מאחוריו עי"ז י"ל יבא מזל פני"ם כציכול חסדי ה' לצטל יניקתו ונגאלו ישראל. ויש לרמז בדחז"ל צנחנות (דף ג"ג ע"א) מלה תהיה החי"ה היינו מלה הוא היפך החמץ שהוא בחי מ"ח ע"כ המלה הוא בחי החי"ה. והצ"ן:

ה. ומשום חתן על בלה ישיש עליך חלקיך (ישעי מ"ב) והנה בחיב (במיכה ז') כימי לאתך מארץ מלרים ארצנו נפלאות. ובבר המבו המפרשים צוה שכיון דקאי על לעתיד איך אמר כימי לאתך מאמ"ל הלא לעתיד יהיה הנס הרבה גדול מאוד מימי"ם עד שתהיה יר"מ עפל וגאולת שיעצוד מלכות עוקר כשארז"ל (סוף פ"א דצרכות). ופגראה הפשוט צוה משום שח"א ללייר לנו רק מה שראינו ושמענו כבר כדי לשבר את האוזן ע"כ ליר צליחת מלרים שראינו ושמענו האותות והמופתים והיבשות מאפילה לאור גדול צדדי"ז זו יגאלנו לעתיד אבל צלחת יהיה לעתיד הרבה גדול מה בשארז"ל. והנה כתב בסידור בר"ר שצתי ז"ל שאין זמן שמחה כ"כ שמחת השכינה כמו בליל פסח שאז יש זיוג אפי' בעשייה והנה כתב עוד בסידור בסוד בדיקת חמץ שהצרכה הו"ה בתיקוד סוד חס"ד נל"ח תצו"ה כי נל"ח גי' פס"ח וממנו מקבל ז"ח ומשפיע לחק"ל שהוא גי' חמ"ץ לצערו משם. והנה אז בליל פסח מטרת השכינה לצעלה ז"ח כציכול וכוח יחוד השלם חמ"ץ על בליה כציכול. וכן מצואר צוה"ק אמור (ל"ה ע"ב) מענין פסח ז"ל בגינו כך בארבעה עשר מתקנו גרמיוהו ומצטרי חמץ מציויבו ועיולי צרשותא קדישא ובדקן מהעטרי חמ"ץ וכל"ה בעטרוי דאימא עילאה וצטו צר נש לאחזאה גרמיה דאיכו צר חורין עכ"ל היינו צן חורין בליל פסח ואז מעטרי חמ"ץ וכל"ה ומקודם צי"ד מצטרין החמץ כזו מהכונה צוה"ק מצואר כרמז דצרינו. וזהו שניבא ציפטיה על לעתיד ומשום חמ"ץ (ר"ח יחסד ענח יחזונה) על בלה (שמשפיע לחקל שהוא הכל"ה כפי הכונה הג"ל מצדיקת חמץ) ישיש עליך חלקיך שאז השמחה מהיחוד חתן על בלה. ובמ"ש צמיכה כימי לאתך מאמ"ל ארצנו נפלאות ע"כ מלייר לנו ציפטיה דכמו בליל פסח גאולת מלרים הוא המשום מהימוד השלם חתן על בלה כן ישיש עליך חלקיך לעתיד

ונגמר סדר פסח אזי הוא ראשי תיבות פס"ח ומתחיל פסח בכתחלה וכן הפסח אינו צטל כל השנה וסודו והולך עמנו חמיד לטובה:

ב. עליות פסח הוא הכונה בסידור הר"ר שצתי ז"ל כונת עליות פסח צמלכות ובלומודי חלילות כתב כי המלות בסוד החס"ד עי"ז כתב רבינו שצתי ז"ל שאפשר היינו חס"ד שצמלכות ע"כ. וגם נודע עיקר כונת פס"ח צנ"ח כמ"ש המשנת חסידים תמלית כהארז"ל (ובנו' להלן בלוח ד' צוה) וא"כ הוא צפסח כשגורף דעת כולם צוה חס"ד נל"ח מלכות השפעת קו הימין מחסד דרך הלח עד מלכות חכ הסד ח"ס ר"ח יחסד ענח ימלכות שנגאלו אבותינו ממלרים צדתי ערום ועריה שכוו בלי מלות ומש"ע ורק בחסדי הצוה ית"ש שלא היתנו להשתקע ח"י וזהו י"ל שצריה מעוררין חסדי פסח כדי להמתיק הדינים ואומרים בערי"ה צסליחות זה זרקך ח"ס מרחם (ח"ס ר"ח יחסד ענח ימלכות כזו) להטות כלפי חסד צקו הימין לגמרי שהם אלו השלשה וכן יסוד צסליחות יום א' עדיך לחון ח"ס צחים חליך. וכמצואר צוה"ק פ' תורה (קפ"ג ע"ב) דצנחות מה שישראל חובלן מלות צפסח נלולין צדון צרי"ה. (ועי"ה במאמר הסליחות לוח ע"ו):

ג. ידוע מכהארז"ל ענין פס"ח פ"ה ס"ח שצמלרים היה בחי נאלמתו דומיה בלי דיבור מהמת שפרעה היה יונק מהעורף והגרין וכשילה ממלרים היה צדתי פה סח. וזהו י"ל (ביחזקאל כ"ט) שמדבר בנבואה על מפלת מלרים ונתתו את ארץ מלרים שממה וכו' והפלותי את מלרים צגוים וזריתים בארצות וכו' ועוד שם לכן כה אמר ה' א' הגני נותן וכו' את ארץ מלרים ונשא המונה ושלל שללה וכו' צוים הוה אלמית קרן לצית ישראל ולך חתן פתחוי"ן פ"ה צתוכס וידעו כי חני ה'. היינו צעת מפלת מלרים (שמלרים מונעין הפתחון פה כזו) אז אלמית קרן לצית ישראל ולך חתן פתחוי"ן פ"ה שיהיה בחי פ"ה ס"ח. והנה בשער הכונת כתב שפרעה יניקתו מצחי חלקים אחרים, כי אחרים עולה כמנין גרו"ן ששם מזל העליון אחיזת מלרים כנודע, וכשילאו מהם היה בחי פתחון פה כזו. רק לר"ך להפה סח לספר צליחת מלרים כמ"ש בסידור ולספר צתלות ה' ולחורתו ועבודתו וכמ"ש (שמות ג' - י"ב) בהוציאת את העם ממלרים חטבון את האלקים על הכר הזה. וזה י"ל שאנו מהוודין צוה"כ על הטא שחטאנו לפניך צנעית גרו"ן ועל הטא שחטאנו לפניך צשי"ח שפתחוי"ן כי כשחוטאים ח"ו צשיח שפתחוינו הפתחון פה לחטאים ח"ו א"כ הוא צנעית גרו"ן שנוטה לז' חלבים אחרים שטולים גרו"ן כמו שהיה במלרים וזהו שייך לשיח שפתחוינו כזו. ה' יכפר בעדנו:

ד. בלע המות לנח ומחה ה' חלקים דמע"ה מעל כל פנים (ישעיה כ"ה - ח') נראה רמז כונת פסח דהנה ידוע בכונת הארז"ל, ובמשנת חסידים כתב

בשלימות כי הוא נותן ליעקב מה שיוכל לסבול בגזירה עב"ד וזכה י"ל הפי' ותקם את דברך כי לדי"ק אתה (והוא לדקות הצורה ית"ש) ותרא את עני אבותינו במלרים וכ"ו (כי נתת להם הגזירה להיות בגלות מלרים עד דיוכל למוסבל ע"כ שפיר נאמר ותקם את דברך כי לדיק אתה בבחי' גזר ומקיים וכאשר נשלים השעבוד ותרא את עני אבותינו במלרים אז גאלם):

ח. או יאמר דבנה אם שנאמר מלתו ית"ש חרבע מלות שנה (בראשית עו-ג) עכ"ז יתקיים את דברך קיום דיבורי כי לדי"ק אתה והלדק אתו ית"ש אפילו שלא היו רק רד"ו שנה במלרים יען ותרא את עני אבותינו במלרים (שהיה להם קישוי השיעבוד) אי"כ קישוי השיעבוד השלים לדי' מלות שנה ומחשב בדבורו חרבע מלות שנה. והיונו שפיר קראו צוה בצורה כי לדיק אתה ע"ד שאחז"ל (צ"ח פ"ז ע"ח) לדיקים אומרים מעט וטושים הרבה ע"כ צוה לדיקו של עולם ית"ש בצטיה מע"ט היינו רק בלופן שהיו די' מלות שנה [ועיי' בדברינו במנה"ח (ח"ח סי' ל"ה) ע"ד רש"י צ"י צ"ל שלא יאמר אותו לדיק (אברהם) ועבדום וכ"ו] ועשה הרצ"ה חסד גם כשלא היו רק רד"ו שנה חזו בבחי' לדי"ק שהבטיח מעט ועושה הרבה כנ"ל:

ט. ביום הראשון דפסה לחוב צחורה (צ"י צ"ח) וה"י היום הזה לכם לחברון וגו' י"ל עפדחז"ל (צ"ח י"ח). דר"י ס"ל צניסן נגאלו צניסן עתידין ליגאל ור"ה ס"ל בתשרי היינו צ"ח בדאמר"י שפ' ובחוקאוי"ק יודע כי כשהיה הגאולה צניסן תהיה בבחי' חסד ואם תהיה בתשרי בבחי' דין וגבורה. וי"ש ויהי היום הזה לכם לחברון כשתקנו ציוס אי' דפסח שבו ליל שמיים המשומר וצ"ח לגאולה שנוצו להי' ועיי' יתקרב הגאולה ציוס הו"א שנוכל להמשיך בבחי' יום הזכרון שהוא ר"ח צ"ח חלילה נגזר להמתין עם הגאולה עד ר"ח בבחי' גבורה צנו"ר ימתוקן זאת לקרבה אותה ליום הזה ועיי' תה"י צמדה החסד כנ"ל. א"י עפ"ד הוזה"ק תליה (דף קפ"ג ע"ב) דדינא דר"ח הוא מעורר קטרוגא דק למאן דלא געול מיכלא דאסוותא בפסח עיי"ש ובאור החמה וכיון שאכילת מלכ מלותו היינו חיוכה דק ציוס אי' היינו בליל אי' (ובששת ימים רבות) ע"כ וה"י היום הזה (יום אי' דפסח) לכם לחברון (יום הזכרון ר"ח כנ"ל) שעי"ן חכה ציוס הזכרון) כנ"ל מהזוה"ק:

י. קדש לי כל צבור פטר כל רחם צבניו באדם ובבהמה לי הוא, ויאמר משה אל הטם זכור את יום הזה אשר ילאתם ממלרים מצות עבדים כי בחזק יד הוליה כי אחכם מזה (במות י"ג). יש לדקדק אם צ"ח הכתוב להשמיטנו מלות צבור לזכר יל"מ מפני צטרי מלרים מה זה השמיטנו כי בחזק יד הוליהנו ומה זה ר"מ אם היה יל"מ בחזק יד דוקא. וי"ל ע"ד הרמז עפ"י"ת ששמעתי בשם הו"י הגה"ק מהר"ח

(רק עוד ברובא הניא כשארז"ל כנ"ל) חזו חת"ן ע"ל כלי"ה עולה תרי"ג כי זהו היחוד השלם הרמ"ח עשן דכורין (בחי' חת"ן) והבש"י"ה ל"ח נוקבין (בחי' בלה) שניהם ביחד עולה תרי"ג וע"כ נאמר בפסח צ"י בא חורה אחת יהיה לכם היינו שהוא השו"ב ככל התורה היחוד חת"ן על בלה עולה תרי"ג שהוא כל התורה וכל צן נכר שנתכחו משעיו לשמים לא יאכל צו. ואולו זהו שארז"ל (צפ"ח דמילה בשבת ק"ל ע"ח) ליכא כתובה דלא רמי צ"ח חגיגת. רמזו בקדושת לסיגס כי הנה ידוע שלא היה מליחות לזיווג הגשמי בתחתונים וזאת השתלשלת בכמה השתלשלות מזווג העליון כציוול. ובהנה המה תרי"ג העשין ול"ח וגם ג"י חת"ן על כלי"ה הזיווג בעליונים כנ"ל ונדוע (מ"ה המלות להרמז"ם ז"ל) חזו ה' חלקיק אמונת מליחת ה' בכלל מנין המ"ע ותמנה עליו הראשונים שזה לא יצא במוספר פרט המ"ע כיון שהוא ראשית כל כולל הכל שהוא המנוח ית"ש לשמור המ"ע ול"ח והוא הכולל הכל ומחיה את כולם. ולפי"ן הוא תרי"ג"ח היינו מליחת אמונת ה' שהוא קו המחיה אותם מכה המנוח ית"ש. חזו י"ל רמז. ליכא כתובה (שלא כ"י מליחות לזיווג בתחתונים כנ"ל) דלא רמי צ"ח חגיגת (אם שלא היה צ"ח השתלשלות מכה שורש היחוד העליון כציוול תרי"ג"ח שהוא רמזו צחיבת חגיגת היינו קו המחיה אחד יחיד ועיחד לתרי"ג) ובצ"ן. וכל דברינו בדרך אפשר:

י. (ביחזקאל מ"ה) צראשון בארבעה עשר יום לדש יהיה לכם הפסח חג שבועות ימים וכו' (שבועות בחולם ע"ש במפרשים) וכו"מ י"ל כי עתה מיד אחרי יום אי' דפסח חוזרים האורות הגדולים שנתעלו ציוס אי' דפסח שלא ע"י מעשינו כנדוע ולאט לאט נזקק לעבוד ציומי ההפירה עד שיחזרו בחג השבועות משא"כ לעתיד צ"ב שיהי' יום עכ"ל שנת ולא יחזרו האורות אחר הפסח ע"כ נתנצח יחזקאל ורמז שפיר צ"ח בלשוננו יהיה לכם הפסח ח"ג שבועות כי מיד בפסח יהיה צ"ח חג שבועות שיתקיימו האורות בתמידות אז מיד בפסח זכינו לאמאמ"ל וראנו גפלות. כן חכה צ"ב:

ז. ותקם את דברך כי לדיק אתה ותרא את עני אבותינו במלרים וגו' (נחמ"י ט-ח). הנה יפלא לכחורה מה זה הרצותא ליחשב לדי"ק ולהלל הצורה ית"ש שהוא מקיים דיבורו וי"ל עפ"ימ"ל צ"ח הרב הקדוש מטשפריאצוב ז"ע על מה שאנו מהללים את הש"י ברוך גזר ומקיים וכו' הוא שנת למשל לעשיר גדול שהבטיח לתת לאי' חמשה זכובים וקיים הבטחתו, ופי' כשמלך צו"ד גזר גזירה למשל על אי' שיהיה חפוס במאחר י' שנים אינו יכול להיות ערב שתקיים הגזירה בשלימות כי אולי לא יוכל למוסבל הכלא וימות בשבוע ראשונה ר"ל, אצל הקב"ה אם גזר חלילה רעה על האדם אז הוא עד דיוכל למוסבל והוא מקיים גזירתו

מקאמרוה זייט עה"כ (שמות י"ג - י"ד) ויהי כי ישאלך בך מחר (היינו ממחרת הפסח אחרי הכור ושחזרו האורות כבר) לאמר מה זאת (ולשמחה מה אז עושה נוח שהיה בליל אי רפסח ביון שחזרו מיד האורות והאלו עתה לספור ספרי"ע צבתי קטנות וכו"י מעשיו לאט לאט) ואמרת אליו בחזק יד הוליתנו הי ממלרים מצית עבדים (היינו ביון שהיה יולתח מלרים שלא עיי מעשיו ורק "בחזק יד" נד המקטרג כדוע כי לולא הוליתנו אז היינו משועבדים וכו' משוקטים צי עטרי עומחה ח"ו וע"כ לריבין אח"כ עשה להקן מחדש עיי ספרי"ע) וזהו התירוק על כי ישאלך בך מחר וגו' עכ"ל, וי"ל בזה קדש לי כל צבור (היינו המחשבה כמ"ש צבתי"ק פטר כל רחם (כל עין התהלה והתפתחות שיהיה בכל עין וצקט עמנו להש"י שיהיה כמלותו ורלונו) צבנו ישראל בלדום וצבתימה (הן מי שהיה במדרגה עליונה צתי צני ישראל וצתי אדם והן מי שהיה מצתי"ל כדומים כצבתימה בגמות שכלו כולם יעשו) לי הוא (לשם הי) ויאמר נושה אל העם זכור את היום הזה אשר יולתחם ממלרים מצית עבדים (היינו פן יקשה צבתי"כ כי למה תלעטרו להתחיל מחדש לקדש כל צבור ראשית המחשבה מעיקרו הלא זכור את היום יל"מ וכבר הוליתנו הש"י מעטרי עומחה אלו והכניסנו לקדושה על זה צא התי כי בחזק יד הולית הי אסכם מזה) ביון שהיה בחזק יד ע"כ לריבין אנונו להקן מעשיו פתח מחדש בתי וצבתי בזה ולא יחבל חמן היינו הילתי"ר להשמר מעתה ממחשבות הילתי"ר ותחזולתיו רק ליתד לבני אלפי יתי"ש כי"ר צ"ב:

יא. ועבר הי לנגוף את מלרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח הי על הפסח ולא יתן המשחית לצוא אל צתי"כ לנגוף (שמות י"ב - י"ג) עדה"כ (צופתי כ"ד - י"ד) חמה אין לי מי יחנני שמיר ותי וגו' ופירש"י שהשחית אמר שלא אוכל לשפור חמתו על אר"כ"ע וען מדה"ד מקטרג שגם ישראל עוצרים עצירות ומה נשחנו אלו מאלו וכו' עיי"ש נמלא בשש"ר אל מנמחם וחפלתם רק לכבוד שמים ורלונו משח"כ אר"כ"ע שחושבים ומתקשים רק לעוצה עולם ונגיעתם ולא שפיר יכולים להקם מן השמים צל"כ"ע ואעפ"כ לא יזיק לישראל כי צולה טענת המקטרג דהא צאמת נשחנו אלו מאלו כמו הכפרת צין אור לחושך בתי ח"ש ועצר הי לנגוף את מלרים (גם כשיעור חמתו על מלרים) וראה את הדם (שהקציה יראה את הדם של ישראל הוא התפליה כשחז"ל (ברכות י:)) לא האכלו על הד"ש וכו' [ועיי מ"ש בתפלת צנים על הגדה לאאמורי זייט צפיקא וצמופחים זה הדם] ויראה חפלתם) על המשקוף ועל שתי המזוזות (רומח כי המשקוף הוא המחבר שני דדים היינו הלהיים שנקראו מזוזות הפתח שהם אי מימין ואי משמאל והוא רומח כמו שגדלה למטה אלל גי"ל כשני דדים היינו שני הפכים כשגדלה חסד מימין

ומלך שמאל הגבורה והעונש וכבר האריתו בזה בספרי ממקור ודרוש כי צאמת הכל אי כשורשו ורק למטה דמה לצני"ל צדמיון עשות כי הוא שני לדדים והנה המשקוף הוא למעלה המחבר שני המזוזות הלדים כתי"ז זה יורה על השגחה עליונה יתי"ש הכוללת שניהם יחד ממקור האחד ועל זה ל"ל החפלה כתי"ז על המשקוף ועל שתי המזוזות, שיכירו כל צתי עולם השגחתו יתי"ש לצדו באהדות גמור ויהי הי למלך על כל הארץ הי אחד ושמו אחד וזה כשראה רלון ישראל צתפלתם כן) ופסח הי על הפתח (כחרגומו וחמיל) ולא יתן המשחית לצוא אל צתי"כ לנגוף (גם כשהיה חומה על האר"כ המלריים לנגפם לא יתן המשחית לבח"ל אלו בתינו כי לא יוכל המקטרג לאמר מה נשחנו כי שאנו ישראל עם קרובו צתפלתם ומנמחם) כתי"ז:

יב. (בפי' משפטים ופי' הש"ה) שבעת ימים האכל מלות בלש"ר ליתוך למועד חדש הצבתי וגו' י"ל עפ"ד הזו"כ"ק פי' צא (דף מי ע"ה) דכיון שחמן נקרא הילתי"ר ולא נכר וכו' א"ר יהודה אי הכי כל ימי שחמ גמי ליתסר ומשני דדמי למלכ"ל דעבד חד צר נש רופיזים וכיון דעשה כן אלו הדי ימים לאחז"י עממי צן חורין הי"ז עולה לכל השנה עיי"ש וצוה יונת מה שדיוק הכי בזה לקרא לחדש הראשון חדש הצבתי"ע היינו כמ"ש צספרים כי הצבתי"ע רית אב י"ב שחדש ניסן הוא אב הכולל ל"ב חדשים והוא שרומח הכי שבעת ימים האכל מלות בלש"ר ליתוך (היינו שזכו מלות הצורה יתי"ש לאכול רק מלה ולא חמן מפני שחמן הוא הילתי"ר וצתי עיי"ז וצוה קשה ק"ר ר"י אי הכי ליתסר כל השנה בתי עיי"ז צא הכי כמתוך) למועד חדש הצבתי (כתי"ז הזו"כ"ק דכיון שמהר מחמן צמוע"ד הזה זי ימים הוא די פעולתו לכל השנה צוה. וזיי"ש חודש הצבתי"ע היינו אב י"ב שהוא כולל כל הי"ב חדשים כול"י שח"ה), וזיי"ש (צפי ב"ה) ולא יחבל חמן היום אחם יולתחם צחדש הצבתי"ע (היינו ג"כ כני"ל כי לא יחבל חמן רק צמיעד הזה ועיי"ז יולתחם מהכ"ה וקוונים לו צתי חירות מילתי"ר כל י"ב חודש):

יג. וצ"ש למועד חדש הצבתי"ע רית חל"ה עדמשר"ל (פירושין י"ה): כי אר"כ"ר חל"ה טהורה לעולם היה והיינו החלה המוצהר ראשית ערובותי"כם חכן שפ"י חמ"ה אר"כ"ר נעשה התערוכות עוב ורע ולריבין להקן עיי"ז המלה כשורשו ושתחיה משומרת מכל מיני חמן (היינו תערוכות הילתי"ר) ושלא יהיה תערוכות עוב ורע רק המוצהר צלי חמן כולו (מלה) עיי"ז ח"ש למועד חדש הצבתי"ע רית חל"ה כתי"ז שפ"י אכילתנו מלה צמועד הזה נתקן זה מן המוצהר כשורשן. כי"ר צ"ב:

יד. וצ"ש בזה צחג המלות ולא ירחו עני והזכיר אח"כ חג השבועות וחג הסוכות והי"ל לכתוב זאת אחרי חג הסוכות כמ"ש צפי ראה אחרי

רק להם עני מאכל עבדים דלא חמיץ ודלא מליח ולריבון
 לנו לדרשא דהררה שהוליו ממצרים טעמו זה טעם
 מן וי"ל ברמי שזבו המלה מעדני מליך (סתם מלך
 מלכו של עולם ית"ש וכעין שבי האלשיך עממאר"ל) שבת
 קי"ח) כל המענג את הבצת וכו' ולא אמרו כל המענג
 את עלמו רק המענג את הבצת במלות ורלון השיי ולא
 הממלא ברכו לתלות עלמו וזהו מעדני מלך שזבו
 עושמיי במלות המלה טעם רוחני נחמד עד מאד
 לא יתואר במרט עליו גליון רק ירגישו קצת כל איש
 הנלבב. זר לבב. וגם כל בניי כ"ח כפי מדרגתו וזהו
 מעדני מלך ית"ש) אובנים ושבעים (ועי"ז שבו"ח בלי
 חמץ רק מלה לבי נתן זהם התעוררות חיות ולהצת
 אש ריחני להודות לשם כי ולהללו. וזהו) קדושתו מתנים
 ורנן מביעים (כנ"ז) :

טו"ב. בסידור הר"ר שצחי ז"ל בסדר עליות פסח
 כל מיני עליות בסוד המלכות עי"ש
 שבי בשם סי' ל"ח כי המלות בסוד החסיד ואפשר שחביב
 החסד במלכות עכ"ל, ותמכני כי למע הבוח מס' ל"ח
 צענון המלות הלא הול"ל עדיפא מיני לענון ח"ג
 הפסי"ה גופי שהוא בחסיד בן מצואר צפני"ה צפופו
 בכונה שמי"ע (וכן הוא צפני"ה). ועיין בדברינו בזה
 לעיל (אות ב). ובמאמר הסלחות אות ע"ו) :

יח. מז"ל ר"ח זכר ליליחת ימצרים, י"ל הענין
 עפ"י הנודע מדי הרמ"ע מפלגו ז"ל
 צעורה מאמרות כי מז"ל מלשון (שה"ש ד' - ט"ו)
 ונחל"ים מן לצון היינו שגזל השפע ממלח עילאה ולא
 בזכותא תליה מילתא (כמאמרו ז"ל במ"ק י"ז ע"א)
 אלא במלח והנה ילי"ת מלר"ים ה"ה שלא עיי מעשינו
 במ"ש ואת ערום ועריה רק בהזלת חסדו ית"ש אשר
 הוריק צחוכנו הקצ"ה בכבודו בעלמו לגאלנו ע"כ זכר
 ליליחת מלרים ר"ח מז"ל לעטם ה"ו.

וי"ל עוד בזה מ"ש בחיקוי"ה (תי סי"ט) הכל חלוי
 במל אפילו ס"ח שזכובל היינו לא מיבצוח
 חג הפסח שהוא הזלת החסדים נואחו ית"ש שלא עיי
 מעשינו וחלוי במז"ל ר"ח זכר ליליחת ימצרים אלא
 אפילו חג השבועות שהוא ל"ל עיי מעשינו צימו ספ"ה
 כנודע עכ"ז מה לנו ומה מעשינו ומכ כהנו זולת שפטו
 וכחו ית"ש הוא ג"כ חלוי במז"ל ר"ח כנ"ז (וכל המועדים
 זכר ליליחת ימצרים וגם שבועות בחוך בני רגלים) ח"ש
 הכל חלוי במל (כנ"ז) אפי' ס"ח שזכובל (שהוא נחונת
 התורה בחג כנ"ז) וכמ"ש כבר במק"א א"ש ח"ק קמ"ח
 (ג"י פס"ח) ח"ק חור"ה (שבועות) כי עיי שבו"ח כבר
 האורות בחג הפסח אפילו שחזרו חס"כ יש לנו בה עי"ז
 לחזור ולכמשיכם בחג השבועות קבלת התורה :

יט. הענין שקראו חז"ל בש"ס פסחים (ל"ב ע"א)
 המים למות מים שלניו, שמעתי מאי כי
 י"ל שרומן להתגלות החסדים שהם בחי מ"ס כנודע
 צכהאר"ל רק שיבואו החסדי"ם לניו ע"ד (שפירש"י)

בני רגלים ולא יראו פני ריקם דקאי על ראיית פנים
 בעמרה ובקרצן כדורשי' בהגיגה וקאי על בולבו רגלים
 ולמה הפסוק בזה לומר ולא יראו פני ריקם על חג
 המלות בלבד כפרט שבי אח"ז משארני רגלים כנ"ז וי"ל
 ע"ד רמז כי ולא יראו פני ריקם קאי להכופה לכ"ח
 צימיו לטבר ולקדש נפטו ויחבר בעבודתו ביותר בהג'
 רגלים שנקראו מקראי קודש היינו עפ"י עבודתנו
 והפלתנו קוראים הקדושה עליו משל"כ שבת קודש
 קביטא וקיימא כמ"ס בהר"ז"ל ע"ז אמר ולא יראו פני
 ריקם במופדי קודש כיון שהלוי רק בעבודתו ומעשינו
 לא נצטל העת לריוק ח"ו. אך בחג המלות שיתן מן
 השמים שלא עיי מעשינו לפי שעה אז כנודע. ועי"כ
 בחג צנני ישכר שנקרא יום הראשון לפסח שצ"ת
 צימוד היינו כמו שצ"ת שלא עיי מעשינו כמ"ס וספרתם
 לכם ממחרת השב"ת וגוי כנודע וטפ"ז שפיר הוסיפה
 בזה התורה בפסח בלבד "ולא יראו פני ריקם" שלא וקל
 בנפשנו צפסח כנ"ז רק יחזקו בעבודה בקדושה. בן
 יצורנו השי"ו :

טו. ארז"ל (פסחים ק"ט) חוטפין מלה צלילי פסחים
 צציל החינוקות שלא ישנו ובפיוט לשבת
 הגדול נקט בלשוננו צציל הפרחיים שלא ישנו, ובאמת
 הפרש רב ציניכם צין חינוקות לפרחים כדאמרי צש"ס
 חמוד (כ"ו זכ"ז ע"א) החם קרי לבו רוצים ה"ה
 קרי לבו פרחו כהונה וכו' עי"ש צמפרשים דפרחים
 היינו גדולים רק בחורים ואינם זקנים. ולפ"ז ל"ש
 שחטעם שניה שלא לרונם רק בחינוקות היינו ילדים
 משל"כ בגדולים צעלי דעת שהם פרחים כד' הפיוט.
 חולם י"ל רמז ביון שהשגנו המוחין צלילי פסחים
 צחטיפה (וכמ"ס ואכלתם אותו צחפזן ופסקו בן צמחיתן
 פסחים דף ל"ו). היינו שלא עיי מעשינו רק צצבילות
 ונעשה כל זה צצביל החינוק"ית הוא בחי יניקה ערם
 המוחין כנודע בסוד עיבור יניקה מוחין (כי יאר
 עינינו צ"צ) שלא ישנו שלא יבואו לפילת המוחין בחי
 שני"ה רק להחזיק המוחין באמת וצבל לבו ונפשו ח"ש
 צפיוט הפרחיים היינו פרחי' כהונה האצרכים החפלים
 לזכות בעבודת ה' "שלא ושנו" כנ"ז הענין שלא יפלו
 מעבודתם רק להתחמץ להחזיק המוחין למעשה"ש וחורתו
 כ"ח"ר צב"ח.

ועיין צוסי"ק (פי אמור דף ל"ה). עכ"כ וצחד"ס
 הראשון ר' חיי"ה פסח (שה"ש ה') חני ישנה,
 צגליחה דמלרים דכוו צנוי צצצבולה דקשיו. הדי מפורש
 שבו"ח אז כנסי"ו צצחי שני"ה (וכמבואר צכהאר"ז"ל
 בסוד גלות מלרים שה"כ העיבור חלה זו חלה וכו')
 ע"כ יתכן כ"ל :

טז. בפיוט לשכ"ג. מעדני מלך חוכלים ושבעים
 קדושתו מהגים ורנן מביעים. לכחורה יש
 לדקדק ביון שזבו המלה שהוליו ממצרים שלא הספיק
 צלקם להחמץ ח"כ אחי מעדני מלך הוא הלא זהו

טוב לבי (המה המשכילים חיברו ויביתו בשכל טוב להי) ויאכלו את המועד שנעת ימים (כמו). שהוא חג המלות) הבינו איך לתקן מה שלרכים ולהבין צדמו ושכלו בשכל טוב לבי מה שיכולים להמשיך קדושה בהג הקדוש הלה ע"י שהרגישו נועם עריבות ילדות מתיקות מהג הקדוש והטהור ודייק "שנעת ימים" כי לאו דוקא צליל הראשונה בהסדר (או גם ליל צי בחו"ל) הרגישו טעם קדושה המלה רק בכל "שנעת ימים" של חג שהוא מה"ט ולזה לריך המשכילים שכל טוב בה כמו:

בא. ביום הראשון דפסח כתיב צפי צא (וי"ג - י"ד) וזהו היום הזה לכם לחרות (עיי' לעיל אות טו) וי"ל עוד בזה עפ"י אלמו"ר ז"ש בחפצת צים (לפי זכור) כי מי שפוגם במדת היסוד שהוא דבר זהו גורם השכחה וז"ש (תנחומא פי תלא) בעמלק שחתך מילותיכן של ישראל וזרקן וכי ע"כ במחייח עמלק וביעול כמו נאמר זכור וגו' "לא תשכח" עיי"ש. וזהו י"ל כי בפסח הוא תיקון הגלגלי קרי שילאו ממלרים ע"י שציררו אותם שם בחומר ובלבנים וכל עבודה וכי ע"כ שפיר נאמר ציום ההוא שילאו ממלרים וזהו היום הזה לכם לחרות עפ"י המ"י:

בב. בעצם היום הזה ילאו כל לצאות הי מארץ מלרים. (שמות י"ג - מ"א) מה שקורא אותם בזה לבניי לצאות הי י"ל עפ"י הנודע כי כל עליות וכל העליות הגלגלות הוא ע"י שם מ"צ הקדוש וזהו היה כל חללות ומעלת גאולה מלרים העלחת הגלגלות כמ"ש וינלו את מלרים (שדרז"ל [פסחים קי"ט].) עשאוה למולה שאין בה דגים או דגן ל"ג) ובה כי צסה"ק קנה הגדול (ד' קארען דף ל"ח ע"ב) כי לצאו"ת לרוץ צן ארבעים ושתים תיבות עיי"ש. וזהו רמוז ילאו כל לצאו"ת הי ר"ת הרימוז על שם מ"צ כמ"ל מאמ"ל היינו ע"י שם צן ארבעים ושתים ילאו וכמ"ל:

בג. ושמרת את החוקה הזאת למועד ממים ימומה (שמות י"ג - י"י), דרז"ל (עירובין ל"ו) בחוקת הפסח מדבר וכן מיירי כל הפרשה. הנה נודע צשם כהארז"ל כי הנהר ממשכו חמן בפסח כרי זה ניול מחטא כל השנה [ועיין בדברינו בד"ת (מה"ט אות קל"ד) דהיינו ג"כ במשכו צל יראה כי בן לרכיך לצער ולצעל הילכ"ר צל יראה ובל ימלא. חפיו שימלא דשימלא, ממשכו דחומלא. וכמ"ש בשמחת הרגל על הגדה ש"פ בלימודים בהקדמתו עיי"ש]. וזהו ושמרת את החוקה הזאת למועד"ה (שיזכרו בפסח בשמירה ממשכו חמן כמו ועי"ן שיזכרו במועד של פסח עיי"ן יזכו) ממים ימומה (היינו השנה כולה כמ"ש בתורה ומים תהי גולתו היינו שיהי להשמר כל השנה ממשכו חמן היינו העבירות) כמו:

כד. ולא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאור וגו' (שמות י"ג - ז') הנה י"ל חמץ שאור צני

[שפירשו] עכ"כ הראנו הי חסדך שגם אנתנו גראה החסדים וגם לא לזרים כמ"ל ח"ו וזהו שקוראים מ"ים שלניו שיצורו החסדים אלינו כמו.

אמנם נלע"ד כי רמוז לאשר בפסח הוא זמן הימיקה של הז"ה ואין בו רק מוחין דקטנות וכי עכ"ל השעה"כ (עיין הפסח דרוש ז') ונדע כי הקטנות הוא דינים כנודע מכונת הכרפ"ם בסוד שו"ן וגם שהוא מילוי חלקיים בידון גי" ש' וגם לריך לבוין שם חלקיים כפשוטו צעת חכילת הכרפ"ם חממם המלות הם בחי חס"ד כמ"ל (אות צ' ואות טו"צ) וע"כ בשנכנס מוח חכמיה צעת הקידוש שהוא הגדלות ע"כ אין פחד כ"כ מדיני הקטנות כי יומחק בחלתו ע"י הגדלות שבה מקודם שהוא בחי החסדים ממות חכמיה וגם מלה הוא מוח (חכמה) אלה כנודע וזהו שקראו למי"ם (החסדים) של המל"ה, מ"ים שלניו היינו ש"לניו ש' גי" חלקים בידון כמ"ל לניו גי" חלקים כפשוטו כמ"ש בכות כרפ"ם כמ"ל וזהו מ"ים שנינו כי המ"ים חסדים שצאים מקודם צסוד המלה בחי גדלות ממתיקין זאת מתחלתו שזהו חסדי חג הפסח כמ"ל:

כ. (דהיי"ב ל" - כ"א) ויעשו בני ישראל הנמלאים צירושלים את חג המלות שנעת ימים בשמחה גדולה וגו', וידבר יחזקיהו על לב כל הלוים המשכילים שכל טוב לבי ויאכלו את המועד שנעת ימים מחצחים וגו'. הנה המקרא הנו לוח ואומר דרשונו וכו חכלו את המועד ואם קאי שאלו זכחי שלמים במועד הלו שנעת ימים ל"ל סרם המקרא ודרשבו כאלו כי ויאכלו זכחים שלמים במועד הזה שנעת ימים ולא יואכלו את המועד" ובלל בידונו מהרמ"ע מפאנו כי צמקום שנאמר סרם המקרא יש לפרשו ג"כ (עכ"פ ברמו) כפשוטו וכסידורו כמ"ש לפנינו וזהו י"ל ויאכלו את המועד (כחרגום על ויחזו את החלקים (שמות כ"ג - י"א) ויאכלו וישתו וכוו חדן בקרבניהון דאתקבלו צרעוה כאלו חלקן ושחן עכ"ל. וכמ"ש (יחזקאל ג' - א') אכול את המגילה הזאת. היינו לקרותה ולעיין בה [כי אי אפשר לאכול מגילה וכמוצן] וגם כמ"ש צשם הדיק מהר"ה הכהן מרימוז ז"ש שהגיד להדיק מהר"ה ז"ש מסטרעליסק חכלוהו היום [שיאכל בחי היום] כי שנת היום להי (שמות ע"ז - כ"ה) והיינו שידצקו ויתענוו צקדושת היום שנת. וז"ש ויאכלו את המועד (כאלו חכלוהו צתענוג לצם ונפסם ועיינו בו צקדושת המועד וגם כי חכילת המלה והפסח ושאריו מלות במועד הזה הוא מיכלא דאסותא לפש שנעת ימים תאכלו מלות ע"כ נאמר שפיר ויאכלו את המועד) שנעת ימים מחצחים וגו' ויחא לפי"ן מ"ש מקודם וידבר יחזקיהו (שהוא בחי משיח תיקון מלכות צית דוד) על לב כל הלוים (שהם בחי דציקות כמ"ש [צרחשית כ"ע - ל"ד] עתה הפעם יל"ה אישו חלו, כנודע, היינו האנשים העוסקים בצדיקות הי ותורתו ומלותיו) ומשכילים שכל

המרי"ה והוא נסוד מ"ש נסידור צנונה המרור המרי"ה בתמרורותה עומדה וע"כ לריבין לנער התרוסה וכו' וכידוע (בנסידור) כי מרור עולה מו"ת ותרוסה הוא רוי"ת ה"ם (חוי"ם) כמ"ש בזה במאמרנו מאמר הגדהא דפסחה בענין המרור ותרוסה ולאשר לריבין לבעל המרירות משאור וחמץ ולהמשיך חיים ע"כ יורמו עפומ"ש במאמר שפה הים (אות י"ת) בשם האזמור"ר הדיק מהר"ש ז"יע אדפסה"ק ע"ד הפיוט שיר אנשים זמירות וח"ק על מל"ה כבוד שם קדשו כשעושין חקיק"ה בלות חי מחיצת חמ"ץ שהוא חותיות מל"ה אז נעשה מל"ה (היינו מהחיי"ת נעשה ה"ה) ונמלא כשעושין חקיקה צחיצת חמ"ץ ונעשה מהחיי"ת ה"ה אז מספר תמר"ה נעשה בתמר"ר נסוד מ"ש אמרתי אעלה (ר"ה אחרוג ערבה לולב הדם) צחמר כפות תמר"ים (לולב) וכמ"ש בזה במאמרנו מאני קרבא (אות ח') והיינו לוליב שהוא עולה חוי"ם ובסוד התרוסה כנ"ל להמשיך הדינים מזה ע"י החסדים שנמשכים בסוכו"ת מהחיי"ת עולהא שהוא נסוד זמן חירותנו (צפסח) דתמן נפקין עבדין לחירות (עלמא דחירות) יובל העליון אימא עילאה כנודע וכי"כר צ"ח וזהו התיקון לתעא אדה"ר תערובות טוב ורע מעין הדעת טו"ר שמה נמשך החמץ ושאר וצריך לטהר לבחי כולו מזה ע"כ התיקון להמשיך בחי הדי מינים שהם לתיקון תעא הנ"ל וצפרט הלול"ב שהוא עץ החוי"ם עץ הדע"ת צחחי חוי"ם לצד לתקן הטונש ציום אלכך ממנו מו"ת תמו"ת ושיהיה מעשה חוי"ם עד העולם וכמ"ש צנונה הצועור חמץ צחי משארת ומחממא ולהפוך מצחי מ"ה לח"ם יעקב איש ח"ם יעקב אבינו ל"ה מ"ת. ויומשך חיים וצרכה ודוד מלך ישראל חי וקיים:

כה. בש"ע חוי"ה (סי' ע"ב) במג"א (סי' ב') בשם מהרי"ל דלא היה משתמש במשכונות של עכו"ם כ"א צפסח ועו"ש הטעם דהיה חושש לגזל עכו"ם (ע"כ לא היה משתמש כל השנה בהם) והקשה אטו צפסח מותר לגזול ותי' כיון דאין משתמש בהם רק פ"א בשנה השצ דהעכו"ם אינו מקפיד עו"ש ועדיין קשה דהלל גם אם ישתמש בהן גם צו"ט אחר שיהיה צ' או ג"פ בשנה י"ל ג"כ דלא יקפיד ואם חשש להסתפק גם על סי' גזל עכו"ם דרצנן הלא גם על פ"א יש להסתפק אולי מקפיד ונראה הענין עובא גניז בגוי"ה עפומ"ש כצני יששכר (מאמר לילא דמהמותא אות ה') בשם הקדוש מהר"פ מקארען ז"יע שישראל עושים סוכות בשווקים וצרחות כדו להראות כמאן דנלח קרבא ועלמא דחרות ועפ"י כי בצנ"ש לו יהא שישראל מוחלים אלל חלק הגוי"ם מי ימחול ותי' כיון שאנחנו צחי עלמא דחירות (חסד צינה) צסוכה ע"כ אין חשש לעשות הסוכה בשווקים וצרחות כמו צביחא הנ"ל שהארץ שלנו והמה עבדים לנו עכנדי"ה ועדיין ז"יע לדונא לכאורה וכי צצביל כונה זו מותר לגזול

לע"ע חלק העכו"ם וצנ"כ לתרץ כיון ששר הטיר או כפר רואה ושוק ה"ז בהסכמתו ואז בעל חלק העכו"ם בזכות זה צהשוק או צרחו עפ"י פקודת הפקיד הנצטר מהם. אך לכאורה למה נכנים ל"ע לספק והיתר הלא אלא ודאי צצביל הכונה והכנה לעלמא דחירות מותר כיון שיש היתר עכ"פ מדונא מעטס הנ"ל וכן מהרי"ל י"ל שפיר הכנים ל"ע צנ"כ (לומר דהנכרי אינו מקפיד) להיתר רק צביל פסח צצביל כונה עלמא דחירות שהוא אז זמן חירותנו מן הגוי"ם כמבואר צוה"ק כ"פ עה"כ והמשים עלו צנ"י מאמ"ל הו"ה יובלל אפיק להון וכו' ע"כ צביל פסח רצה להראות צפועל דמוינו צמשכון של עכו"ם שהוא צחמת לנו כל הארץ כשוכה צ"צ לגאולה עולם (וכנ"ל מצנ"ש) ורצה להראות פועל דמוינו [טו"י מ"ש צחי' דברי תורה מכדורא ד' אות מז"ל] להוליא מכה אל הפועל בשנה הזאת להמשיך חירות עולם צחמת צצחגצצ"ב. וכן י"ל ערצה להמשיך השפעה ביח מלרים מכמו שהיה ושאלה אשה משכנתה וכו' כלי כסף וכו' ע"כ רצה להמשיך צפועל דמוינו קלח (המשכונות מהם) בהשפעה שילך העושר לעם צנ"י:

כו. בקריאת יום ה' צפסח משכו וקחו לכם לאן למשפחותיכם וגו' (שמות י"ג-כ"ה) ודרשו צמכילתא וצרש"י משכו ידכם מע"י. וי"ל כי נודע מדחז"ל (צפסחים פ"ח ע"ה) וכן צכ"מ כי בגי צחים היינו הראשון ה' כנגד הצרכה והצית שני כנגד יחאק והשלישי צ"צ כנגד יעקב והנה צציה ראשון שהיה כנגד הצרכה אבינו שמסר נפשו כנגד הע"ז ושיצר אלמו אבינו כידוע בצרכה צמדרש מוצא בסי' שצט מוסר ואחז"ל (ע"ז י"ד ע"ב) כי מסי' ע"ז דאצרכה אבינו ד' מאות פרקי הוי כי זהו כמו ומדתו לצער כל מיני ע"ז (וכמ"ש מזה במק"א צעה"י) ע"כ לעומת זה התגבר הצע"ד ל"ע וכה' עו ירצא דע"ז מיד אחרי יא"ת ונתנית התורה שהלכו לא"י לצנון צית ה' עד שהמלך צמסצו וגו' וכן צימי השופטים וכן צימי המלכים וצימי מנשה כידוע מדחז"ל פי חלק מ"ש מנשה המלך צחלמא עד כמה גבר אז ירצא דע"ז ר"ל (עד שנתרצ הציה ה' צעון ע"ז), וצית ה' היה כנגד יחאק אבינו צעבודתו צמס"י שפסט לו"רו צרלנו ע"ג המצח לשחטו. ועור צעד עור וכל אשר לו יחן צעד נפשו ע"כ לעומת זה ערס הצנותו (צית שני) מעלו צמס"י צעד תורה ה' עד כי התרשלו כ"כ שנשאו נשים נכריות לחאות נפשם אס כי הזקנים זכרו עוד אח הציה ראשון עד כי לא נשמע קול התרועה מקול הצכו צגמר הציה שני וכן נהנו מסעודתו של אהשורוש ונתחייבו כליה ר"ל עד כי מרדכי הצריך לצעוק אליהם צחון צחוך טעיר אעקה גדולה ומרה אס כי עליהם היה הגזירה ורצה ומרדכי צעלמו היה יכול להציל ח"ע כאשר תגלה אסחר מולדתה כי הוא דודה ומגדלה עכ"ז לכוותם צלי רגש מס"י כלל ע"כ הצריך הוא לצורר אותם גם לצעוק על נפשם

לאשר את זה לעומת זה וגוי ע"כ היה הנסיון במס"ג ורק ע"י מרדכי בלשן שמסר נפשו ולא יכרע ולא ישתחוה נגד המון ע"כ התחיל על ידו הישועה וצנין בית צי ע"י כורש זה אחשורוש כדחז"ל, וכן ערס צנין בית הגי ב"ב שהוא בית יעקב אמ"ת וכמ"ס (מ"ב) ז"כ) חתן אמ"ת ליעק"ב בע"כ בעוב"ר השקר גבר כ"כ בעולם אשר כמוהו לא נהייתה. ע"כ לריבן לעמוד בנסיון נגד השקר ולהחזיק במדת אמ"ת ליעק"ב וע"י זכב לבית שלו ב"ב צנין ערו עד, קושעא קאלי, ח"ש צ"מ שיהי החכמה למען הביא אותנו אל הארץ וגוי צנין בית א' שהיה כנגד ע"ז ע"כ הזהיר אותם משה רבינו קודם הגאולה משבו ידובס מע"ז, כמ"ז:

כז. בפיוט (ליום א' לפסח) ברה דודי עד שתחפץ אהבת כלולנו (פי' המפרש מאחר שאתה חפלת בנו) ואתן פי' להדברים כי עד שתחפץ ית"ש לרחמנו ולגאלנו היינו בהיותנו בגלותנו, מר מאוד לכ"י וכן מ"ס בפסקא צי ברה דודי עד שיפוח קץ מחזה ג"כ קשה כמ"ז ומ"ס להלן ברה דודי ודמה לך ללצי נחמ בפשטות עדה"כ שיבחה ית"ש כביכול לגלות שכינתו בבר לצי ולמחר בגאולה חבל מ"ס בזה עד שתחפץ קשה כמ"ז, ולהיכן יבחה, בהיותנו בגלותנו וי"ל עפ"י אמו"ר בדברי אמונה על חובב (דרך ל"ב) עפ"י הבאר מים חיים בשם רבינו הקדוש מהר"ב המגיד הגדול ז"ע כי השם לר"ד מסוגל לרדוף אויבי האדם ולהכניעם תחתיהם ע"ד הכתוב (צ"ע ע"י מ"ה) לר"ד לפניו גויים ועי"ש באקדמות מילין בדבריו בע"כ וזהו י"ל צ"מ דודי (ג"י לר"ד) עד שתחפץ אהבת כלולנו (דיוקא עד שתחפץ אהבת כלולנו לשב ולגאלנו. ועד שאנו בגלותנו, צין הגויים לריבוי לשם זה לר"ד לפני גויים להלילנו מאויביו כמ"ז ח"ש) שוב לרחם כי כלנו מלכי זדים שובנו חוללנו (ע"כ לריבין לשם זה במספר צ"מ דודי להלילנו מן הגויים ומלכי זדים האלו) כמ"ז:

כח. לשבת חוזהמ"פ (בש"ס א') עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו, לרור המר דודי לי בן שדי ילקן. עיין בערוגת הבושם על ש"ס הענין נרדי נתן ריחו יסוד דנוקצא עי"ש וע"י מ"ס בזה באגדתא דפסחא עה"כ הים רחב וינוס הירדן יסוב לאחור אז הוא מירדן אותיות נרדי למפרע ולאחור. וז"ש נתן ריחו כי לריבין לתקן (עד שהמלך במסבו כפי חרגונו ורש"י ז"ל) משורש חטא זה צמדצ (שלא היו ישראל ראויין לאותו מעשה והבע"ד התגולל עליו ע"י הע"ר ר"ל) והתיקון הוא מבחי מ"י יסוד דנוקצא ולאשר נחטורר למפרע אז חטא עה"ד כי זולת זה פסקה זוכמתן במעמד הנבחר ובהעא עה"ד רק חוש ברי"ה לא נפגם כגודע צמג"ע וכל סה"ק חזו נתן ריחו לתקן כי ברי"ה לא נפגם ע"כ מתחיל משם התיקון

ז"ש לרור המור דודי לי (כדחז"ל [שבת פ"ה] חטפ"ו שמימר ומלך לי הוא דודי היינו אחרי החטא ועד שהמלך במסבו הילך והמיר לנו בגלותנו זה כמה שנים ועכ"ז דודי לי ולא חרפנו ח"ו) צ"י שד"י (ג"י שלי"ס, שהוא היסוד תיקון יסוד דנוק' כמ"ז שגשבו אליו ית"ש) צ"י שד"י יל"י (ג"י ז"פ חיים היינו שעתה מתחיל הספירה וצין פסח לשבועות והכונה צ"י שבועות אלו בספ"ה"ע לתיקון ז"פ אדם שהוא מה"ז מלכין דמיתו וכמבואר בסידור שיהי ממנו ז"פ חיים ובסוד הד"ר בצה"י ח"ג השבועות הבטל"ע צמ"ז ען חיים והוא מלך הד"ר מלך השמיני בצה"י חיים). והבן:

כט. עו"ד בש"ס בסופו. ברה דודי ודמה לך ללצי או לעופר האילים על הרי בשמים. ותרנומו הוא (ברה זכ"י) בבה"א שעתה יומרון סבי בנישחא דישראל ערוק לך רחמי מרי עלמא מארעא דא מסאבא. וחסרי שכינתך בשמי מרומא וצערן עקתין די אנהנא מללון קדמך חכי דמי לטביא די צעידן דמוך עינא חדא קמיך ועינא חדא יהיה פתוח או כאורזילא דאילא דצעידן דערוק מסחכל בהריה בן אנה תהי משגח בן ומסחכל בצערן ובסגופן משמי מרומא עד זמן די תחרשי בן ותפרוק יתן ותטול יתן על עורא דירושלים ותמן יסקון כהנא קדמך קטורת צוםמין על"יה. הנה רמז הכי נראה ודמ"ה ל"ך ללצי ח"ו לעפ"ר האילים [ג"י ש"י"ת בסוד מ"ש בתחזוק"ק צלירוק בראשית צ"ח ש"י"ת היינו הש"י"ת אלפי שני מי שעתה בע"ש (בסוף יומיא אלון ציומא ש"י"ת) יחכל בשבת (זמן בגאולה ועוב"ב התענוג) ובהם יש נסיונות נוראות ועליהם נאמר (הכלים י"ח - י"ב) יש"ת (שבת) חש"ך סתריו סביבותיו ספת"ז חשרת מים וגוי היינו הכפסח פנים סביב חשך מכוסה צלי נראה התגלות אלקות ית"ש ומליאחו. והוא בהסתר פנים (בעוב"ר) בסוד לור ילך שתי"ש עי"ז כביכול גם מלמעלה נסחר מאתנו (כביכול) אמנם התכלית יהיה צ"ב צ"ן ע"ל ברי"ו בשמי"ס [ג"י השצ"ת וכמ"ס בסידור הארז"ל בכונת א"ל ארז"ן ע"ל כ"ל המעשי"ס שהוא בג"י השצ"ת והיינו אחר ברא ש"י"ת הוא יום ואלף השצ"ו בסוד יחכל בשבת עולם התענוג שהוא צביאגלצ"ב] כדרז"ל ופירש"י על הרי בשמים הם הרי ליון וירושלים וצ"מ"ק וצ"ה מוצן המשך קדושה לשון התרגום כ"ל כי אנהנו מללון קדמך חכי דמי לטביא די צעידן דמוך עינא חדא קמיך ועינא חדא יהי פתוח (היינו כשארז"ל [שש"י"ת פ"ח] מה הלצי הזה ישן צעין א' ועין א' פתוח וכבר הארפנו צע"י [במאמר לפרשת שקלים בצער יששכר ועוד בכמה דוכתין] שהוא צמ"ז הסתר פנים משגיח מן התלוות מלך מן החרבים ומצברי אחזה אלוקי שכרז"ה לנאמס ראינו על חבירו ואשר חבירו לא יראה שהוא משגיח עליו דרך סדק הפתח אז הוא מסחכל רק צעין א' בן אנהנו בגלותנו אשר השגחתו ית"ש לא

סרה מחמתו צפרעי פרעות עד אין חקר ועכ"ז אין לנו רואין רק גדמה כהסתר פנים ח"ו ברוב הפעמים וזהו צחי הגלות) או כלאורזילה דלילה דצטידן דעריק מסתכל בחריה קן אנת חבי משגח בן ומסתכל בלערן יצסגופן משמי מרומא עד זמן די התרעו בן ותפרוק יתן (היינו כג"ל שזכו ההבגחה בגלותינו עלינו צחי אהוריים שמשתכל לאחוריו והסתר פנים שגראח צעה נערינו ותסתכל משמי מרומא עד זמן כי תפרקין היינו כמי"ש נעיל [צלות כ"ז צבה] על הפיוע [המווסד עה"כ הלן] צרה דודי עד שתחפץ ארבה כלולינו וכמי"ש עד זמן די תפרוק יתן בקשתינו על זה בגלותינו המר הלן וכן מי"ש בפיוע כג"ל צרה דודי עד שיפוח קן מהזה שחרגס על הרי צממים יסקון כהנא קדמך קטרת בוסמני"ן (צחי הרי"ח שלא נפגס שכתבנו נעיל [אות כ"ח] שזכו צתיקון הגמור לעתיד) ציאלגלצצ"א.

ובזה שכתבנו נעיל צחי רחוב צעין אי מלין מן החרקים כביכול כמו שממלא רחיותו דרך החרקים חבל חזירו שמינו עניו אינו רואה ההצטה עליו שזיה דרך סדק וחרקים חשאי"כ צשה"ש הנה זה עומד אחר כחלנו (שהוא הכולל מערבי כרתי צמד"ר נשא פ"א) וכיון שזכו בגלות שגשאר השכינה כביכול צכותל מערבי חבל עינונו אין רחיות ההצטה עליונו נשם צחשכת הגלות ע"כ זכו) משגוח מן התלונות מלין מן החרקים (צחי הנו"י) הש"י יגאלנו צ"צ למען כבוד שמו ותורפו: ל. מברבים ע"ל ציים אי דפסח י"ל עפ"י"ד הש"ס צקידושין (ל"ח ע"א) צז צאדר מת משה ופסק המן מליד ויכתפקו ממן שצבליהם עד ע"ז צניסן והמ"ן הוא צחי ט"ל ירד כמין כופסא מלמענה ולמענה כנודע ונמלא שנהנו מהשפעת המן הנשאר מצי צאדר עד ע"ז צניסן ט"ל יום ע"כ מצרכין אז ט"ל ציום אי דפסח שנוצין על התבואה וזהו ר"ח ויומא קמח דאזול עם כולחי יומין להמשיך מבחי חס"ד רחי כג"ל לישראל גם שלא ע"י משעונו השפעת פרנסה מבחי ט"ל מהט"ל ימים שגשאר צבליהם מהשפעת המן כנז':

ל"א. הגנה צשו"ח השיב משה (אוי"ח סי' ע"ז) תי על מה שנמלא צסידור אי להאריז"ל (לכרי"מ פאפארש ז"ל) צענין צדיקת חמך הכונה שאור צככותה וחמך צכזית ותמה כגלון חת"ס ז"ל צשאלתו שם (ועיי) צשו"ח ח"ס או"ח סי' קל"ז) שזכו לא כצ"ש ולא כצ"ה (צריש צילה שם) והגאון ז"ל בהשיב משה נדחק לתרץ גי' זו צסידור כתי"י הכ"ל והאריך שם צדרך הסוד וחתי צעניו לא הצנתי וכי לא נרגש לכל כי זהו ע"ס גמור מהמעתיק (שנתחלפו לו החיצות שאור צכזית והעמידו חלל חיבת כותבת) וכונה נמלא לחלפים ע"ס צכהאריז"ל כמו כן צירושלמי לאין שיעור צחילופי חצות וגירסאות ואין כדאי לומר פשטים או דרושים על ע"ס גמור כזה שאינו גי' כלל כאשר תראה צסידור (הרי"ר

צצחי ז"ל) מהאריז"ל ח"ל שהוא חמך נוקבי דס"מ ואת שאר הס"מ לכן שאור צכזית צסוד י' דכירא וחמך נוקבא דס"מ לילית הוא צככותה סוד חמרה צסוד הנקבא הנקרא המר הוא נגד י' דלדני עכ"ל"ה והמר הוא הוא הנוקבא דקדושה צסוד רהל כמי"ש צככות ק"ש (צחיבת אחד) וכן צככות המרור לילוי פסח צסוד חמר צתמורתה עומדת שהוא הנוקבא ולעומת זה הוא החמר גם צס"א צסוד חמך חמרה וכתבנו מזה עוד צמק"א צעה"י ורחייתו עתה צסידור הרי"ר אשר ז"ל שבי הנוסחה להיפך חמך צכזית וכפי הכראה חולי לא היה לו להגאון השיב משה ז"ל סידור הרי"ר צצחי רק סידור הרי"ר אשר וזהו הנוקבא לפרש ולדרוש כג"ל: ל"ב. ושמרתם איס הימניה (שמות י"ב - י"ז) ר"ח או"ח כנודע מי"ש צמהרש"א עה"כ או"ח למוסצ ג"י צחותיות או"ח ששוצ הוי"ק לו ית"ש לשמו וגם האלף לכ"ס (היינו למוסצ) ויהיה כס"א ואז יהיה שמו וכסאי שלם ונודע עניי חכילת המלה צפסח גלולים מקטרוג וזכה לשנת גאולה וישועה צרי"ה (ובמי"ש צזוכ"ק פי תלוי דף קפ"ג ע"ב) וגם צמלריס היה הגאולה רחשיות הכנה צחג המל"ח לגאולה התכליות צ"צ וזהו רח"ח או"ח (מושמתם את המלות כנז') שחבי הגאולה שלימה צ"צ וחזור הוי"ק ליקו"ק יבאל"ף לכס"א כנז':

ל"ג. באמר (צפי פנחס) צקרצנית מוספי חג הפסח. כאלה העשו ליום צצעת ימים לחס חס חשב רוח נוחה לה' ולא נאמר לשון לח"ס צשים קרצנות מוספי צכל המועדים וצחמה אינו לחס כלל לא לחס חלות ולא שום סולת רק קרצנית פרוס וכצבים ולמה לא נאמר זה צשאריו מוספים של כל צצחות ומועדו השנה רק צפסח י"ל אשר עומן צרמז צסוד לח"ס מזל"א אשר נמשך צחג המל"ח כמבואר צחרכה צצרכ"ע (צמחמר מלות משוחים צשמן) עיי"ש וצפסח נדונין על הצבואה כדרז"ל צמס' ר"ח ע"כ נאמר לשון לחס רק צחג הזה:

ל"ד. הגנה יודע צזוכ"ק (פי צל דף מי ע"א) ענין המלות שחס "מיכלא דאסוותא" ועיי צזוכ"ק (פי תלוי דף קפ"ג ע"ב) וצדצרינו צמחמריו נעיל צזה (אות י' וי"ג) ונהנה הצדיקים וצכל העולם החסידים יחשוי מעשה קראו כן להמניות "מיכלא דאסוותא" צחמרס שהוא מסוגל לרפואת הגוף לכל מכאובים וחלויס ר"ל ולכאורה יפלא דהלל הכונה נראה צזוכ"ק (פי צח) שם שהיינו רק חיקון ורפואת ועברת הגפס צא ע"י חכילת המלות צפסח ולא לרפואת הגוף חולס י"ל עפ"י הנודע צבר ונחגלה ציוחר ציימינו צבר דצרינו מזה צחי ד"ת מה"ק וצכמה דוכתי וכו' כמפורש (צירוש' שצת פי"ד ה"ג) וכסיר ה' ממך כל חולי זה הרעיון כי עיקר המחלות נמשכים ונחשוים ומתפשטים מחולי העלצים (נערועון) וכמתצבות

המבטלות והמעליבות חכן הצועה צה' חסד יסובצנו
 ושמח בחלקו אשר נתן לו הש"י ואינו מנקה מותרות
 ואינו חושב על העתידות להרבות בון וכבוד ולחסור
 חתירות תחת כסה כבוד אמרים ומצבם וע"י עורקיו
 כמה במנוחה ושיג רפואה לכל תמלואו כג"ל (כאשר
 יודו גם חכמי הרופאים) וע"כ הא' זהה תינה כי
 כאשר ישג רפואה ממובלה לאסווחת על הנפש ממולא
 יתרפאו עורקיו ע"י צטוחו ודביקות אמונתו להש"י
 וכנ"כ ע"י יגיעו גם רפואת הגוף כנ"ל:

לה. מזהג ישראל שמצרכין כ"א את חבירו שזכה
 להג הפסח "כשר". והפונה בפשימות שלא
 יהיה משהו חמץ ח"ו, אך תיבת "כשר" זה לרוב פי'
 והכנה וי"ל דרך רחם כי הכונה שזכה נהג הפסח
 שזכה זו הגולה שלימה שאז יהיה מחיית עמק
 כאשר היה כבר אחלתה דגולה ויפועה צה בתלות
 המין ראש העמלקיים צוים צי דפסה. ופצר כחצנו
 במאמר ימו שאין (לפרוים) ע"כ וכשר הדבר נפני
 המלך היינו כי החיותות בתחת חיותות שמי"ם (הא"צ
 משולא לתחת כוודע) הם תכ"כ צג"י כש"ר וז"ש חמחה
 את זכר עמלק מתח"ת השמים החיותות שחת"ת השמי"ם
 במאמר כשר כנ"ל וזהו שמצרכין צהג כשר היינו במחיות
 עמלק צ"צ כנ"ל:

לו. בענין מ"ש צס"ה"ק צסס כהאר"ל כי מן החבר
 ממשבו חמץ בפסח מובעה לו שלא יחטא
 כל השנה שלפי עמ"ד י"ל דזה קחי גם על צי ורעה ג"כ

צמשהו וישצנו צזה צד"ת מהדורה תנינא (אית קל"ד)
 קף המפורסמה צריי שקרה וטהה (שנת י"צ ע"ב)
 ואיך נזדמן לו זה הלא צמודי להבולה, לדיקים חין
 הקצ"ה מציה חקלה על ידן [והלא ממשבו חמץ בפסח
 צע"כ צודחי נזהר ולא נכשל ר' ישמעאל, וא"כ איך צה
 צסוך השנה לדי העה שקרה וטהה] וישצנו עס די"ל דבך
 דזהר ממשבו חמץ היינו גם מצל יראה וזהו אונ
 צודי להבולה עי"ש וזהו שצחי עטס אצותינו וצקינו
 הקדושים בני חיש חלקי מראשין (צעל זרע קודש)
 זי"ע שדקדקו שזכיה מה למכור צשטר מכירה לנכרי
 קודם הפסח (וצודחי לא שמרים וכיולא שצרכין מיד
 אחרי החג שלא יהיה רולה צקיומו כוודע מס' מקור
 חיים ושאריו גדולי האחרונים ז"ל רק שארי דברים
 מחומלים מספק וחסה המצוהר צע"ע) י"ל מטעמם
 י"ל גם עפ"י גגלה חיון שצרכים לזהר ממשבו חמץ
 גם מצל יראה היינו מדרצין גם בשציענו ולכחי הוא
 דבר שאי אפשר ממשבו חמץ בחורין וצסדקין אשר לא
 ימלע כמעט וזהו גחמך שיומכרם לנכרי הרי נח חל
 המכירה על פרורין משהו כלנו שאין צהס שום פרוטה
 ועל זה העלה לזכור צשטר מכירה אחיה דברים צשויון
 (ש"ס צהס חשש חמץ עפ"י ש"ע כנ"ל) ודרך חגז כחצין
 צשטר מכירה גם על הפרורין צצין הסדקין צכלים
 חמולים וכיולא ועל ידי זה חל המכירה גם עליהם
 והיוון של נכרי וזהר ממשבו חמץ גם מצל יראה
 דרצין כנ"ל:

(ליום צ' דפסח)

א. בפיוט יום צ' פלת חנוך הטו ואל תחטאו, פסילי
 פירכוס לעומס לוכטו, חאן לפסח חשכו
 ופחטו, לזקן אוחו ואת בני ציום אחד צל השחטו,
 מחשבותיך לרהמנו, מפעלותיך לרוממנו, וקשה להבין
 ענין קישור הדברים צלשון הפיוט הזה (שהוא מהקליר)
 דמכ ענין הטו שייך צמלות קרבן פסח דייקה שאמר
 הטו ואל תחטאו, יגם מה שייך צאן לאו דלותי ואת
 צנו לקרבן פסח (ומה שצ' המפרש דחוק מאוד) וגם
 מה שסי"ם מפעלותיך לרוממנו, והנה צשון הפיוט אומר
 דרשוני וחיו, דהנה צחוס' מגינה (דף כ"ה ע"ה) בקשה
 רצונו חלחקן על הפיוט הלו שיהדו הקליר צלשון לזקין
 אור"צ ציום אחד צל השחטו דכה אמרי' במתני' שם
 כאומר על קן לפור יגיעו רחמיך משתקין אוחו והאיך גאמר
 שמלות ה' כמה מעטס לזקה ורחמנות והניחו צקושיא,
 וע"י ר"ן שם וצחוי"ט (פ"ה דצרכות) והנה חס עפ"י
 דעה הרמב"ן (פ' חלה) שכי עטס שלוח חקן כדי שלא
 נחאכזר וכי' וללמוד רחמנות לא חקשו עוד כ"כ נשון
 הפיוט הזה וכן על פי מה שכתב הרדב"ן צמלודות
 דוד (עממי מלות) צעטס חיסור חיות וצבמות עמחות

מחמת שחמה דורסות וע"י חכמתן פן יבא צעצעו
 מזה אצוריות וכן ממה שהציה החוי"ט דעה הרמב"ם
 צמורה (ס"ג פמ"ח) דמשנה זו אחיה רק למאן דס"ל
 חיון עטס למלות אך צסי ח"י"ד (פ"ט מהלי חפלה ה"ג
 ז) כי הרמב"ם חך דינא דמתני' ופי שם דחס היה
 מעטס רחמנות היה אומר שחיתתן יכ"כ צרי"ן מגילה
 עס ופסקי כהך מתני' (וצודחי דברי הרמב"ם צסי ח"י"ד
 עיקר צמקום שפותר ח"ט עס דצרו צסי המורה. כוודע)
 חמנס הרמב"ם לשופתי' צתק"ה (היינו צצ"ד דפרה ה"ג
 צ') דס"ל דרשיון עטמא דקרה ופמ"ס צלה"ינ (כל'
 מליה וזהו פ"ג ה"ג ח' דהרמב"ם ס"ל כן, והארבנו
 צזה צמק"ה צח"ו צעה"ו, וא"כ עריון קשה הפיוט,
 והנה לפי קט דעתו גראה לייבג דברי הרמב"ן (פי'
 חלה) ה"ל דנח לצערך לומר דהרמב"ן ס"ל דאחיה
 חך מתני' רק לדעת הסוצרים חין עטס למלות כמ"ס
 הרמב"ם צמורה (וסחר ח"ט לזכרו צס"ה"ד כנ"ל)
 [וע"י צסי אנויה חכמים להצ"מ אצו עד שר שלום ז"ל
 (פרק ע"י ח' ח' ע"י"ש) דכנה אחרי אשר ראינו רבותינו
 הרשונים מלאפי חלקים עולים ונחמים עטס לצבת

כמו שלטנו צמחית משכו וקחו וגו' וכנה בענין השחיטה
 כי הרמב"ם צ"ל הי"ד והרמב"ן ד"ג לומר דמנות שנות
 הקן הוא מטעם רחמנות דהא התירו שחיטה כדי לאכול
 וא"כ זה המילה דשחיטה הפסח פותרת עם לאו דא"כ
 אם נאמר שהיא מחמת דקדק ורחמים בלשון הפייטן,
 ינכחורכ י"ל כמ"ש החינוך בטעם השחיטה ואיסור סבין
 פגום משום נפ"ח וכ"כ בל"י רבא ומלאתי עקוב הגדול
 (ס' הפליאה) ד' י"ט ע"א (מדפוס קארען) לענין
 שחיטה חולין וז"ל יהקצ"ה אמר שחמיתה בלא לער ואם
 לאו נפש תחת נפש טל"ה ע"כ גם בשחיטה יש טעם
 רחמנית ולא פתרי אכד"י (א) חילוס ז"א דהא במלכים
 בשחיטה הפסח היה צע"כ השחיטה דרך נקמה צע"כ
 (שהוא הטה) מלכים נזבח לנפיהם כמ"ש הפייטן בזה
 פסילי פורכים לעומת לוחטו (ע"י) לאן לפסח משכו
 ושחטנו וכדי לעשות שפטים בלתייהם שחיו טובדים
 לשכ וכו' דרך נקמה יאכזריות וכן מפורש בזה"ק פתחם

(א) הג"ה. אזכיר בזה מ"ש בתשו' מהר"י אסאד ז"ל
 (חא"ח סי' קס"ד) להחמיר שלא לשחוט בר"ה וכתב שם
 הטעם משום שתלויים בדין ומבקשים רחמים שלא לעשות
 אכזריות בשחיטה וזב"א ראי' מגמ' ב"מ (פ"ה ע"א)
 בעגלא לשחיטה דא"ל רבי זיל לכך בוצרת אמרי הואיל
 ולא קא מרחם וכי' שם וז"ל ואם אמת אמר הש"כ
 שבמקומות ששימש בהגו היתר. אטו אותן מקומות הש"כ
 רובא דעלמא ניהו ובלתי ספק ע"ה הו' ומחסרון ידיעותם
 עושין עכ"ל. ואני תמה תמה אקרא ולא הבנתי דברי
 הגאון זצ"ל על המקומות האלו שהם ע"ה וחסרי ידיעה
 בשביל שלא בהגו מנהג זה שאין לו שורש כלל ומצולם
 לא שמענו בכל מדינות פולין בעיריות גדולות וקדושות
 אשר מעולם ישבו בהן כסאות למשפט רבותיגו הפוסקים
 גדולי הדור שמפיהן אנו חיים ולא נשמע שינהגו מנהג
 זה שלא לשחוט בר"ה בטרט כשחל בעש"ק. וגם בעיקר
 הסמוכין למנהג זה שהמציא מש"ס ב"מ כנ"ל. הנה ע"י
 בסי' נור הקודש על המדרש (נח פי' ל"ג) שהסביר הענין
 דרבי היה יודע בשיחות בהמות והיתה צועקת אליו רבי
 הושיעני נא ודחתו זהו היה כמו אכזריות מחמת נפש
 המגולגל ולא וולת דהא כולם יתנו בקולם בשחיטה וכי
 ליהוי' כ"ע ביסורין ח"ו ודבריו מתקבלין על הלב. וגם
 ע"ן במהרש"א בח"י אגדות (בב"מ דף פ"ה ע"א) שם
 בענין העגל דרבי שם ואדרבא בחינוך וא"ר כתבו טעם
 מצות שחיטה משום צעב"ח כנ"ל ומ"ש במהר"י אסאד
 אטו הגלילות האלו רובא דעלמא ניהו אחמלא דהא
 המנהג שלא לשחוט בר"ה הוא רק בגלילות אשכנז וגליל
 העליון דמדינת הגר ומובן וידוע כי המה מיעוטא דמיעוטא
 נגד רובא דעלמא שלא החזיקו כלל במנהג זה כנ"ל
 וז"ם ומ"ש שהשו"ב שלו העיד כי בכל התפוצות ישראל
 המנהג שלא לשחוט בר"ה השו"ב לא כוון עדותו כלל
 וכנ"ל.

במנות התורה כ"א וא' לפי דרכו וענינו, וע"י יפלא
 לכאורה מ"ש הפ"ג בפתיחה כה"ל שחיטה וז"ל וכבר
 כתבו כולם שאין ליהן טעם לשום מילה ועל חמש
 הלכות שחיטה נמלאו טעמים ואין להשגיח עליהם כלל
 עכ"ל, אבל מובן כונתו לכל בר דיעה דהיינו שאין
 להשגיח ליקח העצמים האלו ליסוד לביות מכריחות או
 מכריעות מאומה צדיני המילה או האיסור דהא חנן
 פסקינן כר"י דלא דרשינן טעמא דקרא במקום שאין
 מפורש הטעם בתורה יאך נמלא בספרים בודליו חין
 לצנות יסוד נהלכה על טעם זה אבל לאמר טעם על
 המילה (בדרך הפשר) בודליו חין איסור ובאשר נראה
 מרבותינו הראשונים כנ"ל ואדרבה מילה איכא אם כונתו
 לש"ס כפי אשר חנו בונה החון להדם זעה צדק דרום
 [וגם י"ל הענין הוא באשר דן עפ"י הטעם הזה לחומרה
 י"ל טעם לשבח מש"כ לדון עפ"י הטעם להקל בודליו
 אסור כנ"ל כיון דאין פסקינן כר"י דלא דרש טעמא
 דקרא ודיינו רק להקל אבל להחמיר ע"י י"ל שפיר
 וע"י בדברינו צמחה"א (ח"כ סי' נ"ד בבג"ה אות א').
 ועוד בכמה דוכתי) ועי' במלא הכותים (ח"כ ערך טעמא
 דקרא אות ט') שבעלה כי הרבות היינו להחמיר על
 משמעות הכחוש וכל לרום טעמא דקרא טו"ס) והיינו
 כדחמ"י] ומובן בזה המשנה (ברכות פ"ה מ"ג) דאם
 הטו"ב לפני הכיבא לומר על קן לפור יגיעו רחמין ח"כ
 נראה דטעם מלות קן לפור הוא משום רחמנות הוא ברור
 ונקבע אלו לעיקר שזכו הטעם עד שהיה קצתו בתפלה
 לעצמה לפניו ית"ש ונמלא ע"י יקחו הטעם לשפוט
 זו צדיני המילה ג"כ וקאסי מניי' חורבא ח"ו וגם
 בשאר מלות החזרה שהם מזירת המלך מלכו של עולם
 ית"ש [ועין ירושלמי ברכות סס על המנהג דלומר על
 קן לפור וכי' ואלוין דמתרגמין (על שור על כשז אוא"כ
 לא תשחטו וגו') עמי בניי' כמה דאנא רחמן בשמים כך
 תהוין רחמנין בארעא, חורחא או רחילא יתיה וית
 צרה לא תיבסון חרויבון ציומא חד לא עבדין עבדות
 שהן עושין מדוהויו של הקצ"ה רחמים עכ"ל הירושלמי,
 וכו' בודליו דאם מתרגמין קן עושין הטעם כלו עיקר
 שמתרגמין קן הפסוק כה"ל נכתב הטעם הלו בפסוק
 על מ"ה אוא"כ ע"כ אמר בירושלמי דלא טוב עושין
 בזה בודליו חנן הרמב"ן בספרו מהב צלחת טעם הלו
 וכן נמלא בזה"ק ובספרים עוד טעמים על מילה זאת
 וכן בשאר מלות כ"א וא' לדרכו בקודש. נחזור לענינו
 צפי' הפייטן, דאם כונת הפייטן לטעם אוא"כ מחמת
 דקדק והסד (אך שאין הטעם מכריח טובי' דיקא, וכנ"ל
 לדברי הרמב"ן, וממילא מיושב קו' החוכי' מהעובר לפני
 כתיבא שאומר על קן לפור יגיעו רחמין כנ"ל) ח"כ עדיין
 יש להקשות שסותר מניי' וצי' מלשון דסליק מניי' במ"ש
 „פסילי פורכים לעומת לוחטו לאן לפסח משכו ושחטנו
 דקו' וכי" דפי' הפשוט בזה פסילי מלכים (שנקראו
 פורכים) שהמה האן לעומת ועיניהם של מלכים שחמ"ס

(דף ר"א.) אמר קיב"ה מצטער לחדש סיבו דילהון דחלא דמלרתי ותפשי ליה ויהא אסור ותפיש בתפיסה וכו' וציומא רביעאה חפיקו ליה לקטלא ויחון ל"י מלרתי היך אחון עבדון ציב דינא ודה קשיא לכו מכל מתפשי דעבד לון קודשא בריך הוא אינון דינון דיעבדון בדחליהון לבחר דיינין ליה בטורא דכתוב פסילי אלכיהס חשרפון צאש [כדי הפיוט הנו' פסילי פורכיס לעומס לוכטון] וכו'. וחו עאס לא תשברו צו חלא דיחמון גרמיו רמאן צשוקא ילא ייבולן נשזבא ליה וע"ד כתיב (במדבר ל"ג) ובאלכיהס עשה ה' שפטים, דינון סגיאון עכל"ה, וכן עוד שס מזה עיי' ברע"מ שס וכן נמלא בתוספות זכ"ק בסופו לומר ברע"מ (סי כ"ג) ד"ה ושטבו הפסח וכן צוה"ק שמת (דף י"ח) מפורש צוה"ל ח"ר חלעזר חלוה של מלרים שבה ה"י וז"ה הקצ"ה לטעיה צו שפטים לשרוף חוחו צאש כד"ה פסילי וכו' חשרפון צאש וכו' ועוד ששלמותיו מושלכין בשוק וזאת היתה למלרים קשה מכולן עכל"ה, ועדיין קשה לשון הפיוט דסותר ח"ע מפסילי פורכין וכו'. ומיני וצ"י לדקו חו"א"צ וכו'. חוגס כ"ז יתישב צעה"י באשר נקדים מה ששמעתי לפרש ונמלא כן בספרים (צפי ראה) עה"כ הכה תכה את ייטבו העיר ההוא לפי הרב החרס אותה ואת כל יושביה וגו' ואת כל שללה וגו' והיתה תל עולם לא תצנה עוד ולא ידבק בידך מאומה מן החרס למען ישוב ה' מחרון אפו ונתן לך רחמים ורחמך והרצך כאשר נשבע לאצותיך כי תשמע צקול וגו' לעשות הישר צעיתי ה' חלקיך, להנה מלות ה' המה מדריכות אותנו בדרך הטוב והחסד כנ"ל רק צעיר הגדחת המלוח צזה להחרים ולעקור ע"ז מחרלנו בשורשה והנה מכל המלות לריך האדם ללמוד ממנה התנהגותו תמיד צמדת החסד ואתח (וחכו מסימני עברה צישראל רחמים גומלי חסדים) ויען שלריכין לטעות צזה נקמה דרך אכזריות הכה תכה וגו' החרס אותה ואת כל אשר צה וגו' ע"כ אותה החורה ולא ידבק בידך מאומה מן החר"ס (שלא ידבק צידינו מדה זו ללמוד מזה מדה האכזריות ח"ו להחרים ולהרוס) למען ישוב ה' מחרון אפך ונתן לך רחמים ורחמ"ך (דכל המרחס על הצרות מרחמין עליו מן השמים כדחז"ל צצנת [קנ"ה ע"ג] ופירש"י שס דנתן לך רחמים היינו שמרחס על הצרות, משח"כ חס יתנהג צצטצו צמדת אכזריות כן איתער עובדא לעילא לעומתו ח"ו) כי תשמע צקול ה' חלקיך לעשות הישר צעיתי ה' חלקיך (היינו כי על כן מלות ה' מדריכות אותנו תמיד להתנהג צמדת הישר והטוב לפניס משוב"ד וקלס מזה נמלא צוה"ה סקדוש. ועפ"י יחפרס לנכון דצרי הפיוען פלח הנוך הטו ואל חתעאו (שאמר הקצ"ה כשהוליאנו ממלרים וז"ה לנו מלוח ראשונה דפסח הזכיר צחחלה. הנוך הטו" לשחיטת הפסח. ואל חתעאו" ללמוד ממנו עבש האכזריות והיינו חף שחקיים המלוח) פסילי פורכיס לעומס לוכטו, חן לפסח משכו ושחטו. (היינו

למשוך ולשחוט כשה לפסח וללוחו צאש ושחוט פסילי פורכין שנקי המלרייס לעומס לוכטו צאש וחצחוכו נעיניהם והכל ה"י בדרך נקימה כנ"ל מהצו"ק חעפ"כ אל חלמדו מזה לחטוא צמדת האכזריות כנ"ל על ולא ידבק בידך מאומה מן החרס למען וגו' ונתן לך רחמים וגו'. וזכו) לדקו חוחו ואת צנו ציוס חחד צל תשחטו (כפי חתום) צמגילה על זה דלאו דחוא"צ הוא מטעס "לדקו" צלדקה ורחמים, ומסייס) מחשבנותיך לרחמנו מפטלותיך לרוממנו. (היינו כיון שהזכיר הו"ר ברע"מ לבל ללמד חלילה עבש האכזריות כמ"ש צעיר הגדחת שס למען ישוב ה' מחרון אפו ונתן לך רחמים ורחמך וגו' כז' והיינו מחשבנותיך לרחמנו שזכו מחשבנותיך ית' לרחמנו כי כל המרחס על הצרות מרחמין עליו מן השמים ומפטלותיך לרוממנו):

אמנם צדצרי הפיוע הנו' לדקו חוחו ואת צנו ציוס חחד צל תשחטו שחוט מהקליר (שחוט ר"ה צר"ש) כנ"ל והנה צחוקונים (חיקון ו') [ועיי' צדצרינו צמח"ה ח"צ סי' ע"ח צסוף חתפ"ו] חמר רשצ"י עעס הקן לפור כדי שיטורר רחמים למעלה על צנו ישראל כשהאס הזאת פורחת ומייללת על צנו" חמר הקצ"ה וכו' על צנוי דאינון צגלותא בין עממיה וכו' ור"ה צנו פריך שס דח"כ צזמן המקדש למה ה"ה מלוח זו עיי"ש מה שח"ו לו ועכ"פ ר"ש ור"ה צנו שניכס הסכיתו צעס מלות קן לפור כדי לעורר רחמים למעלה על צנוי ולפ"י שפיר מיושב קו' חתום) צמגילה על הקליר צפיוע הלז לדקו חוא"צ לא חשחטו דחוט מטעס לדקה ורחמנות והקשו מהחומר על קן לפור יגיעו רחמין ולפ"י ל"ק דבאמת הקליר שחוט ר"ה צר"ש דלס ס"ל הך דעל קן לפור יגיעו רחמין משחקין חוחו כיון דחוט ס"ל צפירוש (צחקונים כנ"ל) כדי אצו ר"ש דקן לפור הוא מטעס סיגיעו רחמין מלעילא כנ"ל ור"ש ס"ל דרש"י עעמח דקרה כנ"ל ח"כ ל"ק קוש"י חתום) על הקליר שחוט ר"ה צר"ש וגס צזה ו"ל דס"ל חוא"צ מטעס רחמנות כח':

ב. בענין הספירה צליל צ' דפסח חס לספור מיד חחרי תפלת ערבית חו להמתין עד חחר הסדר וכצו נודע מה שכי הרמ"ע מפחנו ז"ל שלא לספור עד חחר כל הסדר כדי שלא להפוך הדצרים שהרי הסדר הוא כללות המתין והעומר רק פרט ח' לצד גנודע (וחוט צספרו מעין גניס שנדפס מקרוב מכ"ו) ומוצח צפע"ה צמ"ח וצסידורים. ועיי' צשו"ת חיים שאל לכהיד"ה ז"ל (ח"צ סי' ו') וצמחזיק צרכה. ולעומת זה מהר"ש שרעצ"י ז"ל צנהר שלום הזכיר עפ"י סוד שלא לחרה עד חחרי הסדר רק לספור חומ"י חחרי תפלת ערבית שאס יחחרנה הרי גורס לתת אחיזה לחינויים ח"ו צכלי מוח החכמה חחרי נסתלק אחיחס ממנו צליל יו"ע ח' דחוריותא ומ"ש המקובלים כנ"ל חין קושיח כי הסדר הוא צליל צ' צח"ל ממלות דרבנן שחוט ציסוד חרלופי יעקב זרחל ונמלת הפירה העומר הוא מ"ע

דאורייתא שהם הטני פרנזופים הגי'ת ונהי'י הפולנים דזוי'ג הכוללים וא"כ חין להם שייכות זלי'ז ואין סותרים זלי'ז עכד'י'ם ממכר'ים שרעבו זיל עוי'ם. ועי'ז עדיין רבים מקשים (על דברי מהר"ם שרעבו צוהר שלום) דבא חן פסקינן כהר"ם ורוב הפוסקים דספיק'ע הוא רק דרבנן וא"כ עדין הדקל"ד. ושמעתי בזה לוי'ש כי ספיק'ע צטוקרה דאורייתא. או שדעת מהר"ם שרעבו כדעות דס"ל ספיק'ע דאורייתא ועדיין ז"ע. אולם שמעתי מכ"ק אחמור'ר שליט'א [זללנסי'ה זי"ע] לוי'ש דברי מהר"ם שרעבו זי"ע צורך נעים גם לדברי הר"ם וברין מוצא צבי' דס"ל ספיק'ע דרבנן היינו בעת צגנות לוי'כא הצלחת עומר ולא קרבן מנחה חדשה אינו אלא מדרבנן וכו' למקדש עוי'ם ולאשר אינו מחכים לביאת משיח לדקנו צ"כ כל יומא זמני' ומכרה יבנה בית המקדש בחלמט ימי הספירה ומלאה שיבוי' מלא יהלכה הספירה דאורייתא שנספור להגיע להקריב קרבן מנחה חדשה לה' בשבועות צבי'מ"ק ילא יחסר מהחמימות דמה שספרו קודם הגאולה יארפו לעונה להיות המימות המ"ע ימים אלה שבאם צטוקר עדיין בן דוד לא בא ואין קרבן וכו' או הוי דרבנן ומלאה לפי שמחכים לנחמו צבי'הו' וזו יבוי' החוקן צפנימות לדרך גם הימים הקודמים להיות המימות וזו יכו' למפרט כל הימים דאורייתא שיגיעו להקריב מנחה חדשה צבי'מ"ק ומלאה צע"כ שבתיוקן צטולמות שטופין בהספירה עפ"י סוד גם עתה יעשו צבתי' מלוא דאורייתא כדי שיבוי' אח"כ חזי לאלטרופי גם ספירת הימים חלי צעת הגלות להיות יחד עולה המימות עם הימים ע' ספיק'ע צעת הגאולה צבי'כא כג"ל בחלמט ימי הספירה כאשר צליפיתינו לפינו ונחכה לו בכל יום שיבא ע"כ הוי עפ"י סוד החוקן של ספיק'ע (גם עתה) נצחי' מלוא דאורייתא ונכונים דברי מהר"ם שרעבו ע"י' אחמור'ר ודפסי'ה [וגדפס עתה צמנו צספרו תפארת צנים עב"ת ינוטדים].

ושמצי' ממגידו אמת וגדולי תלמידו מרן הגה"ק וכו' צעל דברי היום זי"ע מלאה חס כי נהג כמנהג רבותי' זלי'ג לספור אחר הסדר עכ"ז צלחת לאורה ונחפצע צמדיהתונו בס' נהר שלום למכר'ם שרעבו זלי'ג והגיע למראה טינין הקדושים אז הגיד צפה קדשו פי לולא שנהג הוא כך זה כבוד עפ"י מנהג רבותיו הקדושים וגם שהגיע סדר נפת זקניה וקפה לו נשות דרכו ומנהגו חצל לולא זאת הוי' מתחיל לספור אחר תפלת ערבית בדברי הנהר שנום. ובחיים שאל עם מצוה דעת המקשים דמה הועילו הרמ"ע ושיעמו בחקנתם כיון דנ"י'ת גומרון אח"כ ציוס צ' של פסח הלג גמור צבוד קדושה יו"ע ח' דפסח חס כי כצד כפרו ספיק'ע אהמול צנילה אחרי הסדר וא"כ עדיין סותרים זלי'ז. ולא צינת חדס לי לבבין דציוהס הקדושים מכ"ס להכריע ח"י צין סהר'ס הרמ"ס. וגם נידע מ"ס הגה"ק הרב צעל סחני'א זלי'ג לספור אחר תפלת ערבית מיד צני' צ' דפסח כמו שהאר"ך

והצוה צמנו צסידור עטרו תפלה עם הוספות (ווי'גלה חרנ"צ) וגם צסס נכדו הגה"ק מהר"ם מלוצבאווי'טש זי"ע פסק ג"כ בן ומ"ס שס צהגדה וכן צסידור הרב צעל סחני'א משום דאסור גם עפ"י דינא להמתין מלספור עד אחרי הסדר משום דאסור לאכול סעודה קבועה קודם ספיק'ע וצוה אובלים סעודה קבועה כדי צצוטה ודי' כוסות קודם ספיק'ע וכ"כ עוד צצרכו יוסף (ס"י תפ"ט אות ח') זלי'ג ראיתי מדקדקים צציל יו"ע צ' וכו' אחרי ככנות הסדר מצרכים על ספיק'ע וכו' ונרחין בדברים א"ך מה נעשה דלפי הדין אסור לאכול עד שיספור ומה גם דככל אורך הסדר קרוב הדצר שיבנה מלספור עכ"ל. עוד זאת ג"ל דרנא עפ"י' הר"ן מוצא צעו"ז חו"ה (ס"י תפ"ט ס"ק ח') דיש לספור צספק חשיכה ציל צ' דזי"ע (שהוא ח' לספירה) כדי להיות חמימות נגמרי' הגם שטו"ז כי צס על זה דאין להכניס ח"ע לכתחלה לספק וזו משום חמימות כל שסופר צנילה הוי חמימות עכ"ד מ"מ נראה דחס הוא עובד צנא לספור רק אחרי הסדר וזכו דוחה הספירה צקניעות ציל ח' עד ערך חלי הלילה שיוגמר הסדר או צודאי מחסור מהחמימות גם ל"י העו"ז. והעו"ז לא כתב רק דאין לעשות כדי הר"ן לספור צספק חשיכה להכניס ח"ע לספק לכתחלה כ"ל ויכול ללכת לספור צנילה (היינו כשהוא דלחי חשיכה) הוי ג"כ חמימות חצל לא להיות חוק לדחות הספירה עד חלי הלילה צתחלת ספירתה כוי גורצ מתמימות וצפרט דמפורש לשון החו"כ והש"י (פי' אמור) חמימות ה"י'נה מלמד שמתחיל ומנהג מצערצ שאל"כ אינן חמימות עכ"ל והלשון מתחיל ומנהג מצערצ היינו צע"כ צתחלת הלילה שנקרה ערב ולא צתלות הלילה אחרי הסדר וז"כ ועי' צעו"ז חו"ה (ס"י תרפ"א ס"ק ח') צד"ה וצוה נכתלק וכו' ד"ל דצספירה שחיו דכיו' צתחלת צתחלת הלילה תיכף לחמימות צעו"ן יבצולה מתהנה אחר קלח שעה מהלילה דבע"י להוסף מחול על הקודם יח"כ חצויה מלוא צצעתה וכו' עכ"ל העו"ז הרי שדקדק על חלי שעה שצריבין להמתין עד אחר הצלחה צע"ז לא יבוי' ספיק'ע חמימות מכ"ס להמתין עד אחרי חשיבת הסדר עד חלות נהג ויותר שזכו צודאי לא הוי חמימות ואסור כנו'. וז"ל דגם הנו"ז יודע צוה לח' [ונז"ס צס צשערי תפלה צסידור כ"ל שחיד"ת הוי' צלח"ק ולא צה צפנו לעשות טעם צמו"ל, זה אינו צי ידוע שבו' דר צח"ל צניוארד"ת צנים רבית וגם צסוף ימיו ושס מנ"כ] וכן נהג חו"ז הגה"ק וכו' מהר"י חייזוק מקלמארגא זי"ע לספור אחרי התפלה מיד ציל צ' דפסח. וכן נהג דז"ז הכ"ק מ"י'ה שרגא יחיר זי"ע, משידלחו"ני ומנהגו צוה מצבותיו עד הגה"ק ה"כודי זי"ע מנפרשיסח'א וכן עוד לדקים מתלמידו ודרך הצעש"ט הקדוש זי"ע ומנהגיו ג"כ אחרי זקני' הגה"ק וכו' מהר"י'א מדינוצ זי"ע (צעל צני יששכר תשאר' ספרים) לספור אחר תפלה

ערצית מיד כליל צי דו"ט ע"כ אציה צזה סמוכים לדרכנו
 בעז"ה ואזכיר דבר נכון מה שהעירנו חכם מופלג אי
 בטעם לשנה שיש לספור אחרי ערבית. כי הנה ענין
 יו"ט שני של גלויות מלינו להאריז"ל (שהו באה"ק) רק
 בסוד צי ימים דר"ה שצוים האי עונה צחי הפנימיות
 והגשמות וצוים צי עולה אף צחי החילוניות וצמן שצוים
 קיים הי כח צידם להעלות הפנימיות והחילוניות צוים
 אי משא"כ בגלות לריכין לזה צי ימים כנזי עו"ש ובע"כ
 כן הוא הסוד גם צשאריו יו"ט שני של גלויות לבני חו"ל
 צשאריו ארץ העמים לריכין צי ימים לזה צוים אי הפנימיות
 וצוים צי החילוניות ואין צכה צריחוקנו ממקום הקדושה
 לחקן צוים אי הכל כנזי (ועו"י צאור נערב להרמ"ק ז"ל
 וצלק"ת להרצ בעל התניא ז"ל צדרושים לשמ"ע ענין
 יו"ט שני) והנה צי צע"ה (דרוש פנימיות וחילוניות)
 כי כל צחי המלות מעשיות בגון תפילין ואכילה מלה
 ולנב וכוננא היא בחילוניות העולמות וכו' אמנם כל
 המלות שהם צדוניר לצד כמו התפלה ועסק התורה הכל
 תלוי בפנימיות עכ"ל. ומעשה מיושב שפיר שאין שייכות
 וספירה זל"ז מהספירה להסדר שעושין כליל צי כי הנה
 הספירה הוא תלוי צדוניר לצד זהו תלוי רק בפנימיות
 העולמות כנזי מהאריז"ל צע"ה ופנימיות כבר נגמר
 צו"ט אי של פסח ויום צי כבר שייך לימי ספירת העומר.
 משא"כ הסדר ואכילה מנה ומרור ושתיית די ברכות
 וכהנה שהם מלות מעשיות כנזי (ואמיר"ת ההגדה תלוי
 ג"כ בהמלה ומרור צזה צעבור זה לא אמרתו אלא צעיה
 שיש מל"ה ומרז"ר מונחים לפנק) וזהו בחילוניות העולמות
 וצחי חילוניות העולמות עושים יו"ט שני של גלויות
 וא"כ עדיין הוא יו"ט של פסח צחי חילוניות העולמות
 בסוד יו"ט שני כנזי. ואין סתירה זל"ז כי זהו בפנימיות
 העולמות וזהו בחילוניות העולמות כנ"ל.

אולם עדיין לא יחוש צזה מה שאומרים הלל גמור
 צוים צי דפסח צשחרות כי הלל הוא מלוח
 צדוניר וזהו בפנימיות העולמות (כנ"ל מע"ה שער פנימיות
 וחילוניות) וכיון שצפנימיות העולמות כבר נגמר צו"ט
 אי וצבר צחנו לספ"ע שהוא מה"ה צחוכ"מ שכבר
 חזרו הארת כל העולמות דאי דפסח וא"כ אף נאמר
 צוים צי דפסח צצוקר הלל שלם והוי עדיין כסוהר זל"ז
 (וכנ"ל מחש"י חיים שאל) אך זה יוקשה גם להרמ"ע
 מפחנו זל"ל כי מה הועיל צחקתו שספרו ספ"ע אחרי
 הסדר כליל צי בחו"ל כדי שלא יסתרו א"ע בשוחרו
 הסדר אחרי ספ"ע כנ"ל הלא גם צזה יסתרו א"ע
 באמירת הלל שלם יום צי צצוקר אחרי ספ"ע כלילה.
 והנה צסידור הר"ר שצחי זל"ל כי צצונות הגדה (צפוסקא
 וחכמים אומרים ימי חו"ל הטיח"ז) כי אעפ"י שכליל
 פסח יש הלל גמור מ"מ צוים אי דחוכ"מ חזרת לאחור
 וע"ן ראיתי שם מגיה על הסידור לעורר כי צע"ה כי
 שמיד כליל פסח אחרי הלל בערבית חזרת לאחור ובעת
 הכלל היתה הנוקי פצ"פ ואחר יליאה מצובה"ג עוד

בערבית ליל אי דפסח חזרת מיד לאחור. וכן נראה
 מדברי הר"ר שצחי ז"ל ג"כ צסידורו עליה ג' גלים שבי
 שאומרים הלל גמור כליל פסח כי הלל גי' אדניו ואז היא
 גמורה ותיכף יורדין צבתחלה והיונו ג"כ כדברי הפע"ה
 הנז', אמנם מיד אח"ז כי הר"ר שצחי שם לכן אין עוד
 הלל גמור צשאר יו"ט (צפסח) ולחלורה סותרים דבריו
 זל"ז דא"כ צו"ט אי דפסח עצמו לא יהי הלל גמור
 צשחרות כיון שחזרה כבר כלילה אחרי לחתו מצובה"ג
 כנזי אך כדי שלא יסתרו דבריו ז"ל כנראה כוננו דכיון
 שיש צו"ב כליל אי דפסח ע"כ מהארה זו חנו אומרים
 הלל גמור צשחרות צאחור יום אצל צוים צלשאריו צחוכ"מ
 שפור אין אומרים עוד הלל גמור ואין סותרים דבריו
 יזהו כוננו צע"כ גם צכונת ההגדה שיש עוד הארה
 זו ואומרים הלל שלם גם צצוקר כיון שח"ל חקנו לומר
 הלל שלם צצוקר ג"כ, וצודאי הוא כן. לחומר הנושא.
 וא"כ עדיין יוקשה לעינונו גם להרמ"ע זל"ל מה הועיל
 צחקתו לספור אחרי הסדר והלא אומרים אח"כ הלל
 שלם כנזי, ודוחק גדול לומר לישב דעכ"ה הועיל צחקת
 שלא יסתרו צענין הסדר וספ"ע, וזה יאר עינונו צאור
 גדול ואז נדע סידור הדברים האלו איך יתכנו ויתכוננו
 זל"ז כראוי והרבה יש להאריך ולהעמיק צכמו חלו צכל
 יו"ט שני וגם צכונות יו"ט צשחל צשבת יש לעורר הרבה
 גם על דברי מהר"ש טרעבי זל"ל צתשי שם צנהר שלום
 ואכ"מ להאריך. ובי יאר עינונו. ויארין ימינו ושנוחינו.
שוב ראיתי צמור וקניעה על אר"ה (סי' חפ"ט) אשר
 הרעיש על הנוהגים לספיר ספ"ע אחרי הסדר

וכי שמקורו רק מדברי חמדת הימים יכ"כ צתצונותיו
 צשאלת יעצ"ן (ח"א סי' פ"ג) וצמתחכ"ה מתוך שצח
 לכלל כעם צח לכלל עטות ואין מקור הדברים מהח"י רק
 עידו מהפע"ה צשם הגאון הרמ"ע מפחנו זל"ל וכן הוא
 צבי מעין גנים בלו כנ"ל ואעו צשציל שהצ"ה זה צבח"י
 צשהנו הדברים לגריותה או לרעיפתה ח"ו הלא אם
 כן כל הלכות חמתייה מש"ע ופוסקים או מכונות חמיתיות
 מכהאריז"ל שנגמלו והצואות גם צבי חמדת הימים
 האם צשציל זה יפסלו ח"ו ונעלם ממנו אז מהגאון יעצ"ן
 ז"ל שזהו מקורו צפע"ה צשם הרמ"ע מפחנו ז"ל. אך
 מטעם אחר יש לפלפל ע"ד הרמ"ע צזה כנ"ל וליישב
 דברי זקוננו אבותינו שלא נהגו בהרמ"ע צזה כנ"ל.
 ועתה ראיתי צבי שו"ת צשמים ראש וכסא דהרסנא
 (סי' קכ"ב) שכתב זל"ל צשנו של פסח חינו
 רגיל לאומרה (הספ"ע) כי אם אחרי הסדר כי דבר
 מגונה לומר היום יום אחד לעומר ולסדר אח"כ סדר
 של פסח ואף שהספך ג"כ מר וקשה, ועל כוננא צזה
 חמרו צירושלמי, חוקים לא עושים יו"ט שני של גלויות
 עם כל זאת זה זרות כפול ומגונה מאוד ואף שראיתי
 חשיבה אחת לרבינו קלונימוס מוכיח צראיות דצכה"ג
 ודאי גרינן שישכה מתוך השפרות ולא יספור חינו
 חושב לדבריו צזה עכ"ל בעתקתו להיות ויחסו הספרים

התשובה הכוא לראשונים אמנם באמת אין לבמוך על זה להכריע עפ"י דבריו כלל לא בגולה וכ"ש בנסתר ובגודע שהגאון חת"ם ז"ל קראו כזכ"י הרא"ש וזוהו ניכר מתוכו בכמה תשובות. ועיי' בתשו' פרשת מרדכי להגאון מהר"ם צנעט ז"ל, והארכתי בזה בתשובה במק"א ואכמ"ל, עכ"פ גם בתשו' הכוא מי שהוא חכם ומצין לשון ערומים יראה צד ארס הזיוף ולשון החדשים מפעפע בה ואין זה לשון הראשונים למצין ומכיר רק רזה לתלות באילן גדול, ודי בזה.

הדרך למ"ש לעיל דעדין לא יהוישב הקו" גם לפני הדעות מהי לספור ספ"ע מ"מ למה יאמרו נפ"י שחרית וס' צי הלל גמור. הנה העירנו חכם אי' לדרכינו שפיר יהוישב ד"ל דעד כאן לא כי צ"ע כניל דמלוות שהם כדבור הס' צחי פנימיות העולמות רק במלוות דאוריית"א אבל במלוות שהם דרצנין בעלם כמו הל"ל ו"ל דגם נפ"י ד הע"ה לא הוי בפנימיות העולמות כיון שהוא דרצנין צחי מלכות ועש"י והוי צחי מלכות חילוניות העולמות ולפ"י שפיר הלל שהוא דרצנין גם כשהוא מלוות בדבור"ר מ"מ כיון שהוא כלל מ"ע דרצנין בעלם ע"כ הוי עוד וי"ט צי כמו וי"ט ראשון וכמו שטושין הסדר בלול צי כניל ממהר"ש שרעבי ומתורן שפיר. ובי' יודע האמת. סוב רחיתי צם' אמרי נועם עה"ה (שנדפס מחדש עוד הפעם) שם תשו' דו"י ה"ל מרדוק (שיח"י) לצרר ג"כ שזריבין לספור אחרי חפלת ערבית קודם הסדר וגם שם תשו' ש"צ הגה"ל מדזיקוב ז"ל צה בענין ובעש"י דברינו משנה לא זזה ממקומה ולא ימלא שם סחירה לדברינו ואדרבא סווע ימלא המצין ודורש האמת.

עוד י"ל ראי' עפ"י הלכה שיש לספור בלול צי קודם הסדר מלשון הראצ"ד ז"ל צם' חמים דעים (בהשגות הראצ"ד על הרמ"ה ס"י רמ"ה) שהקשו למה אין סופרים בלא צרכה צו"ט צי דפסח כדאמרי' לענין סוכה מיתבי יתבין ברכי לא מברכיין [וקו' זו הוא גם כ"מ פ"ו דסוכה ועיי' במג"א ר"ש ס"י תפ"ט עו"ש יבחי''] ות"י הראצ"ד ת"י הצי וז"ל ועוד שאחר שטעיתו קודם לא תעשיתו חול אמרי' אבל אחר שטעיתו חול לא תעשיתו קודם לא אמריין שהרי קודם לעולם בל אחר חול עכ"ל ופי' דבריו בע"כ הוא כן דבשלמא צמ"ע כשמקדש מקדש ישראל והזמנים ועשאו להזמן קודם (שהוא יו"ט) לא תעשיתו חול (לכרך אז בקידוש ליטב בסוכה היינו שהוא חו"מ) אבל הכא בצפ"ע אחר שטעיתו חול (היינו שצריך על ספ"ע שהוא כבר ע"ז לתודם היינו חו"מ) יכול לטעונו קודם (היינו להתפלל ולקדש ולעשות הסדר כמו בלול יו"ט אי' דפסח). ואין להקשות דהא גם בצפ"ע בלול צי דפסח כבר עשאו קודם צמה שהתפלל חפלת ערבית מקדש ישראל והזמנים, זה ל"ק דהא מותר להתהלה לספור ספ"ע אחרי לה"כ גם אם לא התפלל חפלת ערבית גם צמ"ש כמ"ש במג"א

(ס"י תפ"ט ס"ק ז' בד"ה וי"ל) אי"כ גם כשהתפלל ערבית מ"מ עשאו קודם לא יקרא רק בקידוש והסדר של פסח צה. והתינה אם יספרו ספ"ע קודם קידוש אז הוי עשאו חול ואח"כ קודם משל"כ אם נאמר שזריבין לספור אחרי הסדר שכבר עשאו קודם בקידוש והסדר וכל הברכות של המלה ומרור ופולח' כדון יו"ט אי' של פסח איך יעשנו חול בצפ"ע בצרכה לימר שהוא חו"מ וסוב דהר קושיא לדיכתא אי"ז בע"כ דלריבין לספור קודם הסדר.

והנה צחק ועקב (ס"י תפ"ט ס"ק צי) ת"י על קו" הגז' דלמה מברכים על ספ"ע בלול צי דו"ט, משום דלא חיישיין דאחי לזולתי ולעשות בו מלאכה חו"מ דהא לא הבדיל צו"ט ראשון, והוא דוחק גדול דאי משום הבדלה הרי יכול גם להדליק אחר הנה צמול"ש קודם הבדלה כמ"ש בלוח"ח צם' ר"ט (סעי' י' בהג"ה) ועיי' בדברינו בצו"ת מנה"א (חלק ד' ס"י מ"ג) מ"ש ע"ד הח"י לענין חכילת חמץ צמול"י יו"ט תי' של פסח שצנה ג"כ יסוד על ההבדלה שלא הבדילו בלול תי' מו"ע עו"ש וזה אינו כנו' דאי משום הבדלה יכול לזולתי ולעשות מלאכה דאורי' כמצוה"ר.

ג. וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה שצט שבתות תמימות תביינה עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום (ויקרא כד"עו) יודע הדקדוק שהוא לכאורה בשפת יתר וכפול דכיון שבי' ממחרת השבת יספרו שצט שבתות למה לריך לימר עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יו"ם הרי ממילא מוצן החשבון כי שצט שבתות הם מ"ע ולמחרתו הוא חמשים יום. חילם י"ל הרמז עפומש"כ לקמן במאמר הג' הצבורים (אות מ"ז) עה"כ (תצקוק ג"ג) ילאת לישע עמך לישע אה משיחך ערות יסו"ד עד לואר סלה עו"ש שהוא כנגד ימי הספירה לתקן מדת היסו"ד (וכנ"ל במאמר עמר התנופה כ"פ) עד לואר סלה (מה שינק פרעה מן העורף והלואר ויהי הדעת והדיבור בגלות עו"ז) חילם מו שהוא צמח יתקן זה בחלתו מיד ממחרת השבת (ציוס צי דפסח) שאז הוא התיקון למדת יסוד ותיקון לקלקול פרעה שינק מן העורף ויומא דקגרים יוס' צי דפסח בלאת ישראל ממלרים אשר הליל אותנו מיד פרעה גוי' והיום הזה יש לו צי מעלות שהוא יוס' גאולה מלרים והסדר של פסח לפי יו"ט שני דצריהם וגם שהוא יוס' אי' לספ"ע שהוא התיקון לזה כנודע בהארי"ל וז"ש מיום הביאכם את עמר התנופה (תחקנו מיד אה) שצט שבתות תמימות תביינה (ומלבד זה הוא למנוה) עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום (היינו לספור ספ"ע לתקן צימי ספירת יוסר התיקונים הנלרכים כמצוה"ר צבונות הארי"ל ע"י כינת הספירה שנגיע ליום החמשים הג' השבועות צתיקון הגמור):

ד. אמנם זהו מנהגי (הלטיני בישראל) כי צימות ספרי"ע אשר דרכנו לספור כ"פ ציזם בלי צרכה כמ"ש בשם הגה"ק רבינו הרמ"מ מרימנוב זי"ע במוצא בשו"ת מראה יחזקאל (סי' ק"ד) עי"ש וצקנה ספרים כי בשם הקדוש ה"ל לספור עכ"פ עשרה פעמים ציזם בזמנים שיזכור א"ע. אך ציזם הראשון לספרי"ע שהוא יו"ט צי דפסה מפני כבוד יו"ט דצריהם עיי' (אות צ') לעיל מלשון הראש"ד בתמים דעים ומוצא בנמ"א שהקשו למה לא יספרו בלי א"י בלא צרכה מפני כבוד יו"ט שני אך להלכה אינו כן ושאלנו סופרים בצרכה

בליל א"י (היינו ליל צ' דיו"ט) אחרי ערבית מיד כג"ל אך לא איננו סופר רק כחיובא פ"א אז, ולא עוד כל הלילה והיום כלל, מפני כבוד יו"ט כמו ומיד אח"כ היינו בליל צ' זיימו דספרי"ע אז כבר הננו נוכח צבי"י (עכ"פ בזה המקל"ת) במדת חסידות של רבינו הקדוש ואבותיו הקדושים כג"ל לספור כ"פ בכל יום ואילי עד עשרה פעמים ולפעמים יותר. ה' יעזרנו בספירת יושר ולעבר נפשו בקדושתו העליונה ונזכה להתגלות קדושתו ואור של מלך המשיח צ"כ למען כבוד שמו ית' ותורתו בקרוב להקריב מנחה חדשה לה' על מרום מראשון מקום מקדשנו:

מאמרי חרש ניסן, מאמר כבוד מועד

מאמר „כבוד מועד" מיוסד על ענין קדושת „חול המועד" אשר נקרא ברחו"ל במ"ק בשם „מועד" (סתם) והוא לשאחז"ל (באבות פ"ג מי"א) על המבו"ה את המועדות "וכי ע"כ קראתיו לעומת זה בחלק הטוב „כבוד מועד", וגם אקיים בזה מצות זקנים נשען עה"כ (דברים ל"ב-ז) זקניך ויאמרו לך הוא זקיני אשר כי בבני יששכר להתחיל מר"ח ניסן לקיים בזה מ"ע דאו' החדש הזה לכם ראש חדשים (כמ"ש בבג"ש בריש מאמרו לר"ח ניסן) וכנראה מפעם זה קבע מאמרו לחול המועד (מאמר י"א לחדש ניסן) בחוה"מ פס"ח אם כי שייך גם לחוה"מ סוכות, יען שבו פגע תחלה בסדר החדשים בפסח שהוא בניסן:

א. (באבות פ"ג משנה י"א) המנחה את המועדות וכי חין לו חלק לעוב"צ עיי' צרי"ע צרענורה דהיינו בחול המועד ויש להבין מדוע נקט המנח בזה הלשון חין לו חלק לעוב"צ זי"ל עפ"מ שכתבו במאמריו סמוכים לעד ע"מ שאמרו בסנהדרין (בפי חלק ל' ע"א) כל ישראל יש להם „חלק" לעוב"צ ונסוף נדה אמרו כל השונה הלכות בכל יום מוצטת לו שהוא „בן" עוב"צ להחילוק הוא דהבן הוא מהדר לקיים מ"ע של אביו ולעשותן משא"כ חלק לעוב"צ הוא צשמירת הלאוין מהעושין עי"ש והנה בחשי' הרמ"ע מפלגו זי"ל (סי' ק"ה) צענין קדושת חוב"מ הגם שנקרא מקרא קודש וקדושתו שגבה למעלה שאסור להניח בו הפולק וכי מ"מ מצרכין צמו"א יו"ט הראשון המבדיל בין קודש לחול ואין יקראו „חול" כיון שהכתוב קראו מקרא קודש כמו הוא משום שאין מ"ע דשנתון נוכח בו צחוב"מ גם למ"ד איסור מלאכת חוב"מ דאו' מ"מ המ"ע דשנתון נאמר רק ציזם הראשון וציזם השמיני ע"כ החילוק בין המ"ע שאינו נוכח צחוב"מ לגבי זהו נקרא המבדיל בין קודש לחול עי"ש ונעטתה מי שאינו נזכר בקדושת חוב"מ לא מוצטיא שאינו נקרא „בן עוב"צ" שהוא מי שמהר צשמירת המ"ע (שזהו אינו מ"ע שנתון צחוב"מ) כג"ל חל"ל „שאין לו חלק לעוב"צ" ג"כ כיון שאינו נזכר גם בלי"ת (עפ"י ה"ל ממאמריו סמוכים לעד) שהוא נוקב

גם צחוב"מ והוא מחלל ומצוה. יגם י"ל דכיון שאין מלקות על לאו זה דחוב"מ גם למ"ד מלאכת חוב"מ דאו' יא"כ לא נכתב לו על לאו זה וה"ל בכלל חין לו חלק לעוב"צ, וגם י"ל עוד דלא מוצטיא למ"ד מלאכת חוב"מ דאו' חל"ל גם למ"ד מלאכת חוב"מ דרצנן כיון שהוא צלחו דלא חסור נסרו הדבר לחכמים ככל אשר יאמרו איזו מלאכה יחירו כנודע:

ב. חוה"מ ממויצ צשמחה כמו יו"ט כמ"ש המג"א (סי' תק"ל) ממחני' דסוכה (מג ע"ב) הה"ל והשמחה שמונה ועיין בנימוקי אור"ח שם מ"ש בזה וגם עיין צדברינו צאות חיים (סי' ל"א) בעמוד צ"ח צ"ע צהנדפס צד"ה ור"איתו בשו"ת קול אר"י וכי' דאין לחלק צחוב"מ בין חוב"מ פסח לחוב"מ סוכות עי"ש.

ג. אולם ארשום בזה מה שיש לדקדק לכאורה על מה שאנו אומרים צתפלת יו"ט (וכן צחוב"מ צמו"פ) והשיאלו וכי' לשמח"ה ולששו"ן, וכן מועדי קדש צשמח"ה וצששו"ן הנחלתנו, הקדים שמח"ה לששו"ן ולכאורה היה ל"ל להיפך, כי לפי"ד קדוש זקניו צבני יששכר כ"פ וכו' כו' כי ששון הוא על תקוה טובה נשקפה והמקוה, ושמחה על השמחה אשר נאה כבר ופי' בזה עה"כ (ישע"י צצ"ג) ששו"ן ושמח"ה ישיגו וכי' שמקודם

הוא שבין המקור והח"כ צלח שמחה כזו ומדוע כי
 התפלה צוה להספך וי"ל כי שמחה יריע ל"ל הודחה על
 שער ונקשה על לעמוד בציוני"ל צ"ב ולא תהיה השמחה
 בשלימות כמו שאנו מקשים ומתפללים בכל התפלה
 ומפני העלינו וכו' ומלך רחמן וכו' וז"ש מיעדו קדשך

בשמחה (על של עתה צמות החורה במ"ש הרמז"ס
 שז"ל שמה יעוב לג צרגל) ובשש"ן (על נשחיד צ"ב
 בציוני"ל שזכו שש"ן בחי קיוו כג"ל ועי"ז הצטחון נזבל
 נקיים מנות שמחת וי"ע על קיוו הגאולה שלמה ולא
 השמחה לתכלית השלימות) כזו :

מאמרי הדיש ניסן, מאמר שפת הים

מאמר שפ"ת הי"ם מיוסד בעזח"י על ימים האחרונים ז' וחי' של פסח ולזכר גם
 קי"ם ושיר"ת הי"ם, וחי' שפת"י תפתת ופי ינידו ההלת"ך, שפ"ת אמ"ת תכון לעד
 וגו' ובמ"ש בוח בלקי"ת להאריז"ל בענין קי"ם (פי בשלח) ז"מה 'תצעק 'אלי ד"ת
 אמ"ת, וחוא יגהנו בדרך אמת למען שמו באהבה :

א. במדרש רבה (פי' וישב פי' פ"ד) וישנאו אותו וכו'
 לכו ורלו מפעלות חלקים וכהיו בתרי
 הפך ים ליבשה למה וישנאו אותו כדי שיקרע הים לפניכם
 עכ"ל המד"ר. וכבר עמד צוה בפרשת דברים ראשון
 האריך צוה כפי גיטתו ודרכו אשר האיר לנו כי יוסף
 ואחיו נחלקו אם ילאו מכלל בן נח לגמרי מקודם מתן
 תורה שיוסף היה סבר שיש להם אז גם חומרא דצ"ג
 ג"כ והשבעים סברו שילאו מכלל צ"ג לגמרי ועי"ש מה
 שפי' צוה לדרכו. ולעני"ד י"ל ג"כ עפ"ימשי"כ (במדרש
 הנחומא וצספרי) כי לישראל מהני תשובה ולאוי"ה לא
 מהני תשובה והאריך כבר צוה מן זקינו בצני"ש במאמרי
 סוכות ובשאר מקומות. והנה צעת קי"ם עטן אשר
 המקטרג מה נשהנו אלו מאלו הללו עוצדי עי"ז והללו
 רק אחז"ל ופרעה הקריב שהקריב לצן של ישראל לתשובה,
 ואין לך דבר שנומד בפני התשובה וכי"ז יונח רק אם
 יש להם דין ישראל לגמרי קודם מי"ה כשיעת השבעים
 חמסם אם נאמר כשיעת יוסף שלחומרא יש להם דין
 צ"ג ואי"כ לא מהני תשובה להם כדון צ"ג והיה חלינה
 נכון עטנת המקטרג על הים והנה אחז"ג (בחולין)
 צפוגותה צ"ש וצ"ה דהעושה בחומרי שניהם הי"ז שוטב
 ובקולי שניהם הי"ז רשע. ואם עשה יוסף לפי דעת השבעים
 כמו חומרי שניהם היינו חומרה צ"ג וישראל עכ"ש לא
 הי' מותר להם לשנאותו (דרך העושה בקולי שניהם אז
 נקרה רשע ומותר לשנאותו ולרדפהו) וזהו שמתמה
 המדרש הני' למה וישנאו אותו (כמו שפירשו, ומתוך)
 כדי שיקרע הים לפניכם (כי ראו שאם יכיה גשיעתו
 אז יגרזם רעה גדולה כשיהיו כל ישראל צסכנה ח"ו
 אלל קריעת הים שלא יכיה להם מהני תשובה לפי
 שיטתו והמקטרג יספין ועל כן נמלאו חימה עליו כשראו
 פן יגרזם זה גשיעתו. בגודל חומרתו. ועי"י גיטת
 השבעים נולדו דגם לפי עטנת המקטרג עכ"פ מהני
 תשובה כזו וז"ש כדי שיקרע הים לפניכם).

המד"ר כזו לכו ורלו מפעלות חלקים ובחיו בתרי
 הפך ים ליבשה היינו שרנה הקצ"ה לזכות את ישראל
 גם צמדת חלקים שהוא מדכ"ד צעת קי"ם שטען
 המקטרג במדכ"ד כזו ועי"ז זוכה אותם הש"י במפעלות
 חלקיים (מדכ"ד) שבהפך ים ליבשה ע"י תשובתם ומכני
 לישראל להם תשובה עפ"י הדין וז"ש למה וישנאו אותו
 כדי שיקרע הים לפניכם כזו. וצוה י"ל המדרש (בצנלח)
 צעטב סקפץ נחשון בן עמינדב לחך הים ואמר הטיעטו
 חלקים כי צאו מים עד נפש, בלוחו שעה ח"ל הקצ"ה
 למשה הים סוגר ואחה מרצה בתפלה, אמר ימה עליו
 לעשות ח"ל ואתה הרים את מעך עכ"ל ויתפרש עפ"ימ
 דאמריקן (במדרש וחר"ה) מדת הקצ"ה שלא צמדת צו"ד
 מלך צו"ד חין משתמשין בשרצושו והחיר למשה להשתמש
 בשרצושו שגא' ואת משה החלקים חקח צו"ד עכ"ל
 וכבר נודע מ"ש בצני"ש מאמרי סוכות לראיה שישראל
 נקראו צנים ולא עבדים ע"י משתמשין בסוכה ודי
 מניחם שהם נקראו שרצושו של מלך אלא צע"כ שאנחנו
 נקראים צנים למקום עי"כ החיר לנו יחי' להשתמש
 בשרצושו משא"כ לאוי"ה בחי עבדים כזו. ולפי"ז יוצן
 שהיה הים הולך וסוגר ינחשון בן עמינדב לעק הושיענו
 חלקים כי צאו מים עד נפש (ועל כרחק שנתעבד אז
 עוד הישועה מקי"ם מפני עטנת המקטרג הני' שהללו
 עי"ז וכו', ועי"ז) אמר לו הקצ"ה למשה הים סוגר
 ואחה מרצה בתפלה (הלא מלך במשפט יעמוד חרץ
 ואיך תיעיל התפלה שחה נגד המקטרג הלא לריבים
 להראות לו כי גם צמדת הדין הולך עם ישראל) וח"ל
 משה מה יש לי לעשות ח"ל הקצ"ה ואתה הרים את
 מעך (היינו פפשוטו שיקח מעכו צידו וירם על הים.
 ובין שכל עטנת המקטרג צסכיל שחטאו ישראל והללו
 עי"ז וכו' חך הלא מהני תשובה שטעו במצרים ועל
 הים ורק אם יש לישראל דין עבדים לא מהני תשובה
 וזהו עטנת המקטרג צע"כ ועל כן העשה זאת הרים

לך ליתן וכו') והיטועה למטה לישראל לגורי כצבת שלא יוכלו לקטרג עליהם ולהפילם חיו צעת ק"י"ם. ע"י) לשעבר קדמת מחן שבת (שחקדים להם לשעבר במלרים אח מחנה שבת וע"י"ז מהני להם חשוכה בע"כ כ"ל וגמול שנתמה להם היטועה ונולו ע"י"ז ששמרו יום ה' במלרים הוא יום השבת) :

ג. א"י צוה מ"ש על הים עזו חמרה י"ק (דייקא), שהוא שם של שבת כ"ל דריבור הקדום מהאר"ז"ל) דהנה אמרתו כבר לפרש המדרש הים ראה וינום מה ראה ארונו של יוסף בא. והוא באמת צוה"ק פ' בשלח (דף מ"ט ע"א) הים ראה מה חמא ומא. ארונו דיוסף קא חמא וערק מקמי עכל"ה. עפ"י"מ ששמעתי מגידי אמת בשם הגב"ק צעל צת עיני ז"ל מזל"אטשצו צנסועתו על הים והאניה חשכה להשצר ויבואו אליו הנוסעים שם עמו על הספינה להצורו לבקש רחמים אולי יתעשה ה' ולא יאצדו ואלו בחשאי כי ולא צירכתי הספינה לנד הים וכאשר גולה גופו והצרות קודש שלו לנגדיהם מיד נת הים מוטפו. צהיותו מוטרי הצרות. עד כאן שמעתי וזכו כ"ל רמוז ראה ארונו של יוסף כי הנה המלוים לארון של מת ל"ע צבא פקוד"ו המה נגעי בני אדם אשר נולדו מאותן החטאים כ"ל בצצר היסוד לא בן יוסף הצדיק דגא דצרות קודש שורש נטרי הצרות ארונו היה טהור וקודש וסציוותיו קודש ע"כ גם הים ונחיתתו כשראהו ז"ש הים ראה וינום כשראה ארונו של יוסף. [וע"י"ז מ"ש צחיים ושלום פ' בראשית ד"ה מדרש פלוזה ע"י"ש] וזכו היה צליל ז' דפסה שהוא דגא דיסוד (יוסף) בשצוב הא' שהוא כולל בז' שצעות במזרח צהאר"ז"ל בסוד כולם צחכמה עשית. וזכו י"ל [בילקוט פ' בשלח] שצכות המול"ה נקטע הים ודרש א"י וישר היונו צכות המול"ה בשמיני שעולה א"י ע"י"ש והיונו צכות שמירת היסוד מילה נקטע הים כזו. (וזכו י"ל שיוסד הפיוטן יום ליצבה לז' של פסח וצרות מול"ה מפני שצבה היה תלוי ק"י"ם צ"ז של פסח כזו מהילקוט) שוב מזלתי כדצרינו מפורש במדרש הגדת בראשית (פ"י"ז) ח"ל ילאו ממלרים וצוקש הים להגן כיון שאלו צדיהם מן המים וראה הים את המילה צרה שגא' הים ראה וינום מה ראה את המילה וצרת שגא' לגזר ים סוף לגזרים וכו' עכ"ל (ע"י עוד שם שכן ה"י צמי הירדן שראה את המילה והירדן יסוב לאחור) הרי מפורש כדצרינו. והנה צעפרי אורה (שער צ') האריך צזה כי שצ"ת מדה היסוד"ד שהוא מדה השציעות לציונה ושמירת שבת הוא צמדת ח"ל ח"י וכל השומרה זוכה לעוה"כ שהוא ציוה ע"י"ש, ועפ"י"ז יוצן משאר"ז"ל (צמ"ר פ"כ) שכיו צנ"י במלרים גדורים צעריות וצכות זה נגאלו ואיך זכו לזה במקום העומאה ערות הארץ שהוא שורש של העריות והמה היו אז ערום ועריה צלי תורה ומלוח אולם עפ"י"ז

אח מטק"ו והוא שרציעו של מלך כ"ל מדרש וארא שגא' ואת מטה האלקים תקח בידך ואיך משתמשין בשרציעו וכו' וצ"כ שלהיוחכם ישראל צנ"י"ז של מקום ע"כ משתמשין בשרציעו ולפ"י"ז שפיר מהני חשוכה לישראל בדיו ח"כ שמתל על כבודו כבודו מחול ובעל עטנת המקטרג וע"י הרמת מטק צעל כרחק ינללו ויבואו צנ"י צתוך הים היצבה) וע"כ שפיר נאמר ג"כ מטה האלקים צידו שגם צמדת חלק"י"ם שהוא הדיון נאלו לישראל שכיון שמהני לישראל חשוכה כזו וח"ש ונכון.

ובזה י"ל המסורה (צפי וישנ) ויגער צו אציו ויגער צו, דין, ואידך ויגער צים סוף ויחרב היינו שגער צו אציו על שיטתו שלא ילאו מכלל צ"ל קודם מ"ת וטיקר עטם גערתו על חומרתו הנז' משום ויגער צים סוף ויחרב שראה צנבואה שיהיה צריכון לנס צק"י"ם וזה אי אפשר לדחות עטנת המקטרג אז רק אם יש להם דין ישראל לגמרי גם קודם מ"ת כזו ע"כ ויגער צו אציו כ"ל מדברי המד"ר שם :

ב. ובז' של פסח שחל צע"ק אמרתו צוה לפרש מה שאמרנו צעת ק"י"ם עזו חמרה י"ק ויהי לי ליטועה כי הנה כחצ צשעה"כ להאר"ז"ל בסוד טבילה ערב שבת לכיון שם י"ק שהוא שם של שבת (ולצ"פ להג' מילואי חק"י"ק וד' מילואי יק"י"ק) שצצבת טולה עד ח"ה שהם י"ק ע"כ נקרא י"ק שם של שבת ע"י"ש. והנה במלרים שמרו יום ה' שבת מנוחת עבודה ע"י שצחר משרע"ה יום השציעו למנוחה מעבודת פרעה וע"י"ז נאמר ישמה משה צמתנת חלקו כאשר ראה ושמע כי נלעוו אח"כ ישראל עם קריצו ציום ה' לשבת, ולכחורה יפלא למה צחר משה רציונו ציום ההוא לפי השיטה כ"ל דמ"ל שלא ילאו עוד אז במלרים מכלל צ"י"ז לגמרי ח"כ הוי ספק צ"י"ז שצצבת חייב מיתה וח"כ ה"י גרועותא לצציה צמה שהצנית המלאכה אז ציום ה' צמלרים חלא ודאי צע"כ ראי' מזה דיש להם דין ישראל לגמרי ע"כ שפיר מהני להם חשוכה ונולו על הים מטענת המקטרג כיון שהקריצו לצן של ישראל לחשוכה. ח"ש על הים עזו חמרה י"ק (שהוא שם של שבת כזו מזה רחוק דיש לנו דין ישראל) ויהי לי ליטועה (שנולו ע"י"ז צק"י"ם נגד עטנת המקטרג ע"י חשוכה מקרב לצוחם) וצזה י"ל דצרי הפיוטן (לשבת הגדול) ערם מרור ממטונים יושבת, יושפה למחה לגורי כצבת, כחרת כליל לנפש משיבת, לשעבר קדמת מחן שבת. היינו ערם מרור ממטונים יושבת (כפשוטו) שם ערם שצצבת ובעל מישראל המרור והעינוי צמלרים נלמח יושפה לישראל ע"י שניתן להם השבת ממלרים) יושפה למחה (לעם) נלורי כצבת כחרת כליל לנפש משיבת (כחר"ת כל"ל לשון כח"ר וכל"ל דייק הפיוטן צלשצו לשון כח"ר שה"י היטועה על הים צחי כחר עתיקא [וע"י"ז מ"ש להלן אות ה' ע"ד הפיוט כחר

יזבן כי עיי שמירת שבת זכו לקדושה מדה היסוד שלא להעמלות ח"ו בעריות וזכות זה זכו לבחי' בנייה ונגאלו ממלרים כמ"ש בזוה"ק (פי בשלח) וחמשים עלו בניי מאמ"ל האי ויצלא אפיק להון מדה בינה טוב"ב וכיון שהיו גדורים בעריות בעמירת היסוד ע"כ שפיר הים ראה ויגוס מפניהם כנ"ל בלות הקדום וכ"ז זכו עיי שביחת יום השבי"ת כנ"ז וז"ש עזי וחמרת י"ק (שהוא שם של שבת כנ"ל, עיי"ז זכו) ויהי לי לישועה (שהים ראה ויגוס מפניהם) כנ"ל:

ד. בפיוט (יום ז' של פסח) על פסוקי השירה צלרה גנתם וחפלטמו וצפורכיבם ראו עינימו. נטיח ימיך חבלטמו, עפומש"כ צבני"ש שמקובל מרצותיו כשהגם נעשה לאדם בזכותו אז זוכה ורואה במפלת שונאיו משא"כ כשאינו בזכותו, אבל בחגבורת מדה החס"ד והרחמי"ם אזי זוכה ורואה במפלת שונאיו גם כשאינו בזכותו וזכה פירש וירא ישראל את מלרים מה על שפת הים שזכו לראות במפלת שונאיבם אף שלא היה בזכותם (כי אז טען המקורג מה נשחנו אלו וכו') וירא ישראל את הירד הגדולה שהוא (חסד) ימין ועיי"ז ראו במפלת שונאיבם גם כשאינו בזכותם עכ"ל. וזכה יזבן לנכון פי הפיוט צלרה גנתם וחפלטמו (שגולו ופלטו משונאיבם וכו' זה די לכהורה כיון שלא היה להם זכות רק מרלו"ן העלו"ן יתי להולם ולא עור, אלא) צפורכיבם ראו עינימו (שראו במפלת פורכיבם ושונאיבם. זה היה עיי) נטיח ימיך חבלטמו (עיי שגבר הירד ימי"ן יד הגדולה של חסד ע"כ ראו גם במפלת שונאיבם) ונכון.

ועוד ו"ל צזה ולהבין עיי"ז הסמיכות בפיוט הלו בלשונו קנא ונוקם בעצרה ומחיש עזרה צלרה, צלרה גנתם וחפלטמו וצפורכיבם ראו עינימו נטיח ימיך חבלטמו. כי באמת נראה כי במפלת שונאיו גם אם בעלמו האדם אינו כדאי בזכותיו רק הגם הוא כבוד שמים יח"ש ששונאיו יפלו יען שהם מחנגדים לחיזוק התורה והדה וכיוצא וכיון שהוא למעשה"ש ותורחו אז זוכה ורואה במפלתו כדי שיספר תכלית כי ונפלאותיו כי יתקדש שמו עיי"ז כי בלתי זה לא יתקדש ש"ש כ"כ רק עיי שיספרו תהלותיו בגבורותיו במפלת שונאיו א"כ זוכה ורואה גם מי שאינו הבון בעלמו כנ"ל עכ"פ כיון שהגיע לעוצתו ושונאיו הם שונאי ה' ותורתו כנ"ז והנה בקי"ם היה הגם כדי להודיע אמתת מליאתו וכוו יח"ש וכמו שהאריך לבאר ציונה לעתים (עח לאת, דרוש כ"ע) כי פרעה הרשע וכל חכמיו האמינו צדיעה כחצת כי פועל הרע אינו פועל הטוב וצפרע עת הפליא יח"ש מכותיו חשב בעשותו כי תכלית פעולותיו רק לעשות רע והנה אמר רש"י [ספרי עקב פי מ'] כבר ומקל ירדו כרוכים מן השמים וכו' עיי"ש מ"ש כי בקי"ם נשלמה תכלית הבודעה כי הפועל עוב לאוהביו והפועל רע לשונאיו

הכל אי הוא, וזכה מחוק להבין דברי הפיוט קנא ונוקם בעצרה (הוא פועל דינים לשונאיו) ומחיש עזרה צלרה (לאוהביו. וכדי להודיע כי הכל הוא מאתו יח"ש היה הקי"ם כנ"ז וע"כ) צלרה גנתם וחפלטמו וצפורכיבם ראו עינימו (שראו צעינוכס במפלת פורכיבם אם כי לא היה בזכותם כי השר המקורג טען הללו והללו וכו' רק מחמת שגעה) נטי"ח ימיך חבלטמו (ימיך דייקא אה כי בפשטות היה ל"ל ירך החזקה יד שמאל לעשות דינו"ם ברשעים ולהצליעם וזכה עשה ימינו כדי להודיע בקי"ם שהכל אי הימין והפועל דינים לשונאיו כנ"ז מהצ"ע. וכיון שהי למען כבוד יחודו יח"ש ע"כ צפורכיבם ראו עינימו כנ"ז) ומשובל שפיר עם מ"ש מקודם קנא ונוקם בעצרה ומחיש עזרה צלרה כנ"ז וח"ש ונכון דברי הפיוט. וגם הדברים שכתבנו החילוק בין אם הוא נוגע לכבוד שמים יתי אז זוכה ורואה בעלמו במפלת שונאיו משא"כ כשהוא רק לעוצת עלמו ו"ל שהוא מקורו צדרי הש"ם מגילה (דף ו' ע"ב) אם יתגרה ברשעים או לא ומחלקין שם על האי דרמי קראו אהדי לא קשיא הא צמילי יד"י הא צמילי דשמיא ונמלא דצמילי דשמיא יתגרה בהם וממילא יראה במפלתם כנ"ז.

ה. בפיוט (יום אחרון של פסח) כתר לך ליתן כאז יסיר, להבין שייכות ענין כתי"ר להשירה. ודברי הפיוטנים נודע כי יסודתם צהרי קודם דברים מזכורים צממו מעלה בעומק כונתם, והנה (זוה"ק ח"ב דף גב:) בקי"ם בעתיקא חליא מילתא שהוא כתי"ר כנודע וכבר נמלא באמרי נועם על המועדים כי אשירה להי כ"י גא"ה גא"ה עולה כתי"ר ו"ל רמוז ג"כ (צישע"י ס"ג) בענין משה וקי"ם צכתוב ח"ה המעלם מים כי צבחי ח"ה שהוא ככתר זהו המעלם מים, וז"ש בפיוט ליום ז' של פסח (צד"ה תרגלת עמוסים) חמו לרדוף ולהסיר כתי"ר, ויפלה כי היבן נמלא כי חמו המלריים להסיר כתר (ופי המפרש דחוק) ולדרכנו יזבן כי את זה לעומת זה עשה החלקים שהמה ראו להסיר הכתר שניתן באמת אח"כ בקי"ם כנ"ז:

ו. והנה נודע כי דע"ה הוא במקום כתי"ר. כי צם אמרי נועם הנ"ז צסם אביו (הוא זקוני) הקדוש ה"ל מהר"א אבדי"ק דזיקוב זללה"ה כי ביז"ת ה"ים עולה דע"ת ו"ל בדרך אפשר רמוז לאשר פרעה יגן מצחי הער"ף מהדע"ת והי צמלרים גלות הדע"ת והנה כשינק פרעה השפע משם כשצא בהשחללות למלרים צמוב"ר נחעצה ונתהוה לכסף חכב וכל גשמיות טוב"ז היה לו ינוקה להס"ת וכשילאו ישראל ממלרים ציום אי דפסח כעוצר הנשמע מרחם והנה עוד על הים נאמר (שמות יד"י) וישאו בניי את עיניהם והנה מלרים נוסע אחריהם כי צנה השפע שלקה לו פרעה ביניקחו צמוב"ר בכל אלו השנים היה לו עוד כה לרדוף אחרי ישראל ולריך להיות כס"ת חיל בלע ויקיאנו ע"כ

זים שהי' להם מפניה והקילו ופלגי כהם נגמרו ע"כ פירש"י וירא ישראל את מלכיהם את על שפת הים שפלטן הים (י"ם וק' הדינים תקופין כנודע בסוד גדול פ"ים שצנך האמור בחיקוחו"ק) על שפתו שהפליגו הכ"א כהם בצמחי הול בלע ויקראו ובהם ה"י מהשפע שנקו ונעשה חלום כסף וזהו הקילו על הים ולקחובו ישראל כיון שבשרשי ה"י ויקחו מהדע"ת הקדוש חלף שבהם ונקו לרעה למזימותיהם ואל"כ הוחזר לישראל לפונה זהו רמזו ברש"י ש"י שהיתה גדולה ציח הים מנחת מלכיהם היינו פ"י"ת ה"י רק שצרחו מהם ועתה מקווים עוד ואלתה את שלל אויביוך שהחזירו על השפע שינקו בכסף זהב שצורש ויקחם ההשפעה מהדע"ת העליון וע"כ צו"ת הים עונה דע"ת ברמז הנו' והכ"ן חלו הדברים בדרך הפשר:

ז. א"י צוה עפ"ת בשמטתי מד"ז (שה"י חותמי) כרצ הקדוש מו"ה שרגא יאור ז"ע (מזיאלאצונג) שאמר צמול"ק שאומרים ויח"ן ל"ך (ג"י משר"ת) מ"ל השמ"ים (צ"ג דע"ת) שה"א לפימנא טבא בחללת השבוע שוחן לך מעות בשפט רב אך ל"ל מטל השמים ג"י דע"ת כנ"ז כי בלא דעת נפש לא טוב והוא ע"ש שמור לנעלו לרעתו ח"ו ע"כ ל"ל שיה"י עם דעת שוכן ויטול דע"ו ואלכו כדת מה לפשות בהמעות לטבורתו וחירתו ית"ש עכ"ל זהו שלקחו צו"ת ה"ים עונה דע"ת כנ"ל היינו שה"י חלף דעת יהודור ההוא היו דור דע"ו ואלכו לקבץ התורה להתנהג עם הרבוע והטוב כראוי וכנכון:

ח. א"י צוה כי חר"ל, ופרטה הקריב שהקריב לצ"ן של ישראל לחשוב"ה ששמו אז על הים (וע"י) מ"ש צוה לעיל אות ח"ן ונודע בצנ"ש צמלמרי סוכות שפניו כבוד צופה חר"ן כי שפתו כהן ישמרו דע"ת ורצ"ם ה"ש משון ישלח ה"ו וישראל ראו"ם לחיות מטעם שה"י ע"י חר"ן חלף כדי להורות תשוב"ה לרבים ואלהי הודע"י שפקחו על ירך שהחט"א נכנס צו רוח שנות וקשנ"ה לצח"י דע"ת עושה תשוב"ה ע"כ נאמר צבוכה (ויקרא כג"מג) למען ידע"ו דורותיכם שה"י ענני כבוד צבוכה חר"ן ע"י"ש וכבר כתבנו מזה כ"פ צמק"ה צמלמרינו צעה"י וזהו כי עבדים היינו לפרעה צמל"רים וכל מה שקנה עב"ד קנה רבו ועל הים עשו חשוכה וע"י נחצור שה"י צה"י צנים ומגיע להם עוד רכוש המלכיים וע"י החשיבה שהוא צח"י דע"ת מגיע להם שפיר צו"ת ה"ים עולה דע"ת כנ"ל:

ט. רש"י פ' בשלח צלול שציע"י ירדו לים צשתרות חמרו שירה זהו יום שביעי של פסח לכן חנו קורין השירה ציום השביעי עכ"ל ובסוף פ' שלח כתב רש"י צ"י ל"ת ה"י חוטין כנגד שמונה ימים ששהו ישראל משילחו ממלכיהם עד שאמרו שירה על הים עכ"ל וכבר עמדו המפרשים שם צשתורה זו צדצרי רש"י וזה"י לפי דצ"ו צ"י שלח שצרו ציום ה"י על הים ולא

ציום ה' ונדחקו ליישב. ולענ"ד י"ל עפ"י"ד כ"ק מתן לחזמו"ד הגה"ק מהר"ש הרב דפה ז"ע שח"י ק"י הרמ"ש צעשרה מלמרות ומצא צמ"א (ס"י חל"ד) כיון דיל"י ממלכיהם ציום ה"י ילכ"ע בשפת נחתה תורה יהרי היא מ"ה י"ם ואל"ך ח"י אומרים ציום בהמשים לפעירה זמן מתן תורתנו (וע"י מ"ש צעה"י צוה צמלמרינו המיוחד זמן מתן תורתנו) וחירן חל"ז על פי מה שמפורש ונודע מחז"ל שאותו לילה שצצרו על הים ה"י ח"ר וי"ם לישראל כחקופת תמוז וכיון שלח הכסיק הנייה ופוס חובך צמל"ע צ"ן צ"ו הימים הרי נחצנו ווס ה"י של פסח ויום הח"י (ליום ח"י היינו) עדיין ליום השביעי כיון שהלילה ה"י ח"ר לישראל ולא הפסיקה צה"יים (כע"ן מ"ש צוע"ד לענין שני ימים של ר"ה כיומ"ה חריכה דמ"ה) וח"כ שפיר צעה נחיתת הפורה ה"י רק יום בהמשים ללחם ממלכיהם כיון שיום ה"י י"ם כה"י רק לח' נחצנו כנ"ו. משא"כ לאנשי העולם ה"י לילה צמל"ע וה"י מ"ה י"ם (מיום ה"י עד שצח צעביע ה"י) וח"ו עושים זמן נחיתת התורה כפי מה שהמה חצבו מני אז חכ"ר הנם בזה שה"י יום צעה לילה בק"ים וממילא הוא רק יום החמשים צעה נחיתת התורה כנ"ו עכ"ד חל"ז זלל"ה"ה ודפח"ת. ולפי"ז י"ל שפיר פ"י רש"י צפרשח שלח צצעה"י ח"י ימים משיל"י ממלכיהם עד שאמרו שירה על הים כי לאנשי העולם ה"י יום השמיני כשורדו על הים משא"כ צ"י צשלח שקל"י על זמן שקורין השירה צמנה חכ"ר הנם אז צוד"א י"ם לקרות ציום השביעי של פסח ולכ"ר הנם הגדול שה"י ח"ר לישראל צלינה ולא הפסיקה הלילה ועדיין הוא נחצ"ו צע"פ ליום ז' וכנ"ן:

ועפ"י"ז י"ם להצ"ן ג"כ טעם דחז"ל צו"ע כי צה"י של פסח מלמד ספיק"ה דיומ"ה דה"ל צממת ח"ן בקיל"ן צקיע"ה דירח"ה ח"ך עינינו רואות כה דצריכ"ם גדולים דצרי חכמים צו"ע שני של שבועות שח"י הרמ"ע על ק"י ה"ל שצ"ה לרמז מה"ת יו"ע שני של גלויות לאשר זמן נחיתת התורה ב"ל מדוייק ומכוון רק ציום מ"ה לפעירה שהוא יו"ע שני של שבועות (כמוצ"ה שם צמ"ה ס"י חל"ד) וזה"י צוה כה דצריכ"ם יותר משל תורה הוא יו"ע ראשון דח"י וכן מ"ל צוה צ"י של פסח כ"י ה"ל"ח"ל צצמ"ר השבוע ח"י דספירה (כסוד כולם צהמנה עש"ה) ה"ה יו"ע גמור וח"ך ש"י של פסח הוא עדיין רק יום השני לספ"ה"ע מ"מ כיון שפיקר עיפת החסד ח"נה חל"ל לל"ך היסוד ע"כ צהכנס היסוד"ה הוא כצ"ר יו"ע ח"ך שלח נכנס גם המלכות רק ציום שלחחר"ו (היינו חחר"ן של פסח) ש"ה נגמרה השבוע הראשונה ע"כ הוא קדושת חכ"ר ח"ג שכתבם ח"ו צח"י מלכות משבוע הראשונה עכ"ד ה"ל"ח"ל ח"ו ח"ך החירון ליו"ע ראשון דאוריית"ה (ז' של פסח) כדי שלח תקשי כ"כ חל"ל ליו"ע שני חחר"ן של פסח שפיר נחת ממילא יותר כיון דח"ו נכנס המלכות ח"ו הפיקר יו"ע צמה שנגמ"ר

באמת כל השבוע עד המלכות (כי באמת כל השבועות במספרם וכוונתם הולכים עד יום ה' תמימות התינובה) ולי' לדחוק וכן שנגנב הרשימו בז' של פסח ע"כ הוא כאלו נכנס העם המלכות כמ"ש שם זכה ארז"ל דבחי של פסח נכנס כבר בעלמותו כנז' ח"כ הוא יו"ט מדבריהם ומוצן יותר בכחו ובכונתו מאשר הוא בזה הו"ט ח"י מה"ט יום שלפניו. אמנם כדי לשלז עם הכונה בג"ל כי מעלת יום ז' של פסח הוא שנגנב הרשימו ובחי יסוד בג"ל ולרפו עם הכונה של מלכות ביו"ט דבריהם אחרון של פסח. וגם כדי ליישב ולהבין מה שאומרים השורה והפיוטים של השבת השורה ביום השמיני של פסח, כיון דהא חקן בקיאות בקציעה דירחא וז' של פסח היא אחרת, אולם לפי מה שכתבנו בזה ח"ש ונכון כיון שהי קיים ביום השבועי וגם ביום השמיני כיון שאז ח"י הוא שלא הפסיקה לילה בנתיים ושני הימים כח' מוחלמים. ויונה מצה שירחא דה בשניהם, כי הם זמניהם. וגם הכונה מיסוד ומלכות יתייחדו כח' ע"כ שניהם יו"ט ח"י מה"ט ודב' יו"ט מדבריהם ויחדיו עולים כח' כנז' והבין:

י. בלי"ל שבינו של פסח נריך לבין בספירה יסוד שבחסד חתנו לרורה וגם ו' של וירגנו. י"ל פי הנה לריבין עתה לחקן חבר היסוד והיס נקדע ע"י שראה חרנו של יוס"ף דרגא דברית קודש בג"ל בדברינו (אות ג') והנה יסוד שבחס"ד הוא בהשפעה מטפת החסד הבאה מהמות ע"ז לריבין לחבר העיקר שיהי חתנו לרורה"ה שלא תלא לחון ח"י שלא לגודל וצ"ח חכה להשלמת וא"ו שהוא תפארה ויסוד"י כי גוף וברית חד השבוען בגודע זהו יסוד שבחסד חתנו לרורה ו' כנז'.

יא. וירשע ח' ביום שהוא את ישראל מיד מלרים, וירח ישראל את מלרים מח על שפת הים וירח ישראל את הירד הגדולה וגו' (שמות טו"ג) י"ל מה שאשמעתי הכי שהיו מחים על שפת הים ומה זה נ"מ בלחו מקום היו מונחים הפגרים מוצקים של המלרים. ורמז הענין נראה לחבר אז בג"ל ז' של פסח הזיוג בבחי קטנות אילה זו רחמה לר זבא נחש וכי וכמבואר זכה ארז"ל והרגישו בניי בקדושת נפשותם פחד זה ע"כ היא גודל הנרצה והאומה עליהם ויעקו בניי אל היא בבחי אילה זו רחמה לר ולעקת בחפלה כמבואר באריות בעטרת לבו על הזוביק (צפי בשלה) עה"כ מה תלעק אלו ביהו רחל לא חסון את היא וגו' וכיון שאסור להאריך בזה כמבואר שם בזוביק וזכה ארז"ל ע"כ נחי למשרטייה מה תלעק אלו שלא יאריך בחפלה בבחי כונת היום שהוא הזיוג בקטנות רק בעתיקה חלי מילחא כי כשמחיר עליו מבחי עתיקה על הזיוג נעשה רחמים גמורים, כמבואר. והנה כשהיו ישראל בזמן שהוא בבחי קטנות ואז אין האמונה ובעתון כ"כ בשלימות כשבאים ח"י לפחדים ופילת המוחין

(בזחי מבחי עלבון ר"ל) ע"כ ויירחו מלוד כמ"ש וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מלרים נוסע אחריהם ויירחו מלוד ויעקו בניי אל היא היונו שודעו כה בדינים פיש לפרעה שניקתו היא אז מבחי שם חלקים וחששו מלוד האריך יתצעל כהו פיש לי בדינים הקשים האלו והיאך יוכלו להגלל מאחו. והנה מבואר זכה ארז"ל בכונת פסח כי ויקח פרעה ח"י מאוחיות י"ם משם חלקים ח"ש מ"י היא אשר אשמע בקולו ומשם הו"י לא ראה לרע כלל ברשעתו כנודע. והנה צמת הישועה נהפכו בדינים על רשעו וכמו שפי"ק ח"ק האזמור מפסיק זללה"ה ז"ע וישב היא אלוהים את מי היום היונו שהדינים בבחי ים שהחזיק בהם פרעה והם אוחיות האחרונות משם חלקים בג"ל ומלנו בחזוק"ק גדול ב"ים שברך מ"י ירפא לך (אוכה ב"ג) מ"י דייקא ירפא לך שזכו התיקון להדינים בבחי י"ם אצל עליו נהפך מ"י ל"ים היונו שנהפכו עליו בדינים על פרעה מה שהי מקודם י"ם ונמחקו למ"י כנז' וח"כ וישב עליהם (על פרעה והמלרים) מ"י (להיות) י"ם כנז' עכד"ה ואחמור זללה"ה ז"ע הוסף בזה בדרוש ל"י של פסח צפי תפארת בניים עה"ט ומועדים עיו"ש, והנה סיום ושפת השם חלקים הוא י"ם זהו ויוסע היא ביום שהוא את ישראל מיד מלרים (היונו שזה היא הישועה) וירח ישראל את מלרים מה על שפת הים (היונו ויקחם של פרעה ומלרים משפת שם חלקים המה אוחיות י"ם וגם י"ם בגללו נקרא חלקים"ה בונה כמבואר ב"מ בזוביק ותיקונים ח"ש על שפת הים ראו אותם מ"ח היונו שמתו ובעל כח ויקחם משם) וירח ישראל את הירד הגדולה אשר עשה היא במלרים ויירחו העם את היא ויחמינו בה' ובמשפח עבדו (היונו כשרחו זה כבר באו ונתעלו לבחי מוחין גדלו"ה ח"ש י"ד הגדולה בבחי גדלו"ה ובאז כבר לאמונה האמיתית בה' ובמשפח עבדו ובטחו בישועת היא עדי עד) כ"ז יש להבין קלח בדרך אפשר:

יב. זה אלו ואנוכו חלקי ח"ו וארוממנה. פירש"י אעשה לו גוה ודירה מלשון נוה שאנן (ישעי ס"ה) ובסידור הכונה זה חלי (יסוד) ואנוכו (מלכות). ורמז כי אז צ"י של פסח בספירה ביסוד הראשון דחסד ראשית העיפה שצריך לחקן כ"ח בנפשו שלא ילך לאיבוד ח"ו רק לחוק הכלי מלכות"ה בעת הזיוג ולזרכו ומבשרי אחזה חלקי כביכול ומ"כ נולדו מטבעת הים והים ראה ויגוס מארונם של יוסף בג"ל (אות ג' ואות י') כמאמרנו זה וע"י שמירת היסוד למטה הוא בבחי לז"יק כמבואר בזוביק והוא כביכול בבחי ישראל מפרנסין לאציהם שבשמים ע"י הני"ר שעולה למעלה במעשיו ושמירתו בקדושה וטהרה ח"ש על הים ביום שהוא זה חלי (יסוד) ואנוכו (מלכות) כנז'. ופירש"י אעשה לו נוה ודירה היונו לעשות נוה להיסוד"י לילך רק למקום דירה למלכות ולא ח"י

לזכו ח"ו וזכו עוקר שמירתו. ועי"ז) חלקי אבי וארוממטכו (נעשה צבתי ישראל מפרנסים הצובים שבשמים שכול חלקי אבי הטיפה ראשונה שנמשכת מצתי ח"ב שמר עד מלכו"ת מצלי לילך לחינוכים רק לעשה י"ר נמטלה צשמירתו נקדושה וכ"ע):

יג. מדרש מוצה בספרים. הים ראה ויגוס מה ראה צרייתא דרי ישמעאל ראה. וי"ל הענין עפ"י"מ המצואר (צוה"ק צבלה דף נב:) עה"כ מה הצעק אלו צעתיקה תלול כולל ופס הוא צה"י כתר טליון (טי"ו לעיל צזכ אות ה') והנה שם מקום ה"י"ג מדות של רחמים מצתי מזלח עילאה נזונו ישראל צמלר הים שהיו הדונים תקיפין ושר של מלרים טען כללו והללו וכו' רק מצתי חין טעם צרתון ונית צצצח טעמא שהוא מעתיקה ע"כ נזונו ישראל צרלונו ית"ש וכמו שהציה זה צעמרת לבי עג הצוה"ק שם צשם הרצ הקדוש מהר"ל מקטשטוב ז"ל"ל נית (ליה) צצצח טעמא וכו' צסוד ז' של פסח עי"ש צמתק לזונו הקדוש צצצרים עתיקים ויקרים ע"כ שפיר ו"ל צצצרי המדרש הים ראה ויגוס, מה ראה (כשהיו ישראל צמלרים ותוקף הקערונג ר"ל מה נשתנו אלו וכו') צרייתא דרי ישמעאל ראה (כנודע צמקובלים שה"י"ג מדות דרי ישמעאל מכוונים כנגד ו"ג מדות של רחמים ועי"י צצצרי"ש צצמה מקומות וכיון שה"י אז ההצרה מצתי עתיקה חקן כצכיל צצתי ו"ג מדות של הדיקנה ע"כ הים ראה ויגוס ונזונו צצצמים). והראוני עתה כי צצוה"ק פ' אחרי (דף ס"ג) מפורש כי ה"י"ג מדות של רחמים המה מכוונים כנגד ו"ג מכוילין דרי ישמעאל וי"ל פתח ר"ש ואמר יעלזו חסידים צצצוד וכו' תאלה צ"י"ג מכוילין חקשר קשרא דמהימנותא לחשתכחא צצכחן לכנה וכו' ועל כה"י צ"י"ג מכוילין אורייתא מתעערה כמה דאוקימנא מק"ו ומגז"ש וכו' טכ"ל"ה, וע"י צצוה"ק חרומה צצפרה דלגיעותא (דף קע"ח ע"ב) דצר אל צציי ויכעו דייקא צצמז"ל"ה הוי תלי דבעא לאוקיר דיקני"ה הרי מפורש ומצואר צזכ והיו לאחדים דצרי הצוה"ק צצני במקומות כה"י (ועי"י צצסידור הארז"ל [שסידר ה"ר צצתי ז"ל] קודם צרוך שאמר שהכונה צ"י"ג מדות כי נעשה ילירה צתי ו"ג וכ"ל צצרייתא דרי ישמעאל וכן שם צצנות צצסידור קודם צרייתא דרי ישמעאל) ויוכן דצרי המדרש כה"י צצרייתא דרי ישמעאל וכול הים ראה ויגוס וכנ"י שם דצר אל צציי ויכעו דצעי לאוקיר דיקני"ה שהוא ו"ג מדות של רחמים המכוונים כ"ל:

לעובת ישראל כי לאשר לא נשלים הזמן צמלרים עי"ז עדיין יש הגלויות עד הגלות הארוך כלו של אדום מחמת כי צחוק יד הוליהו ה"י ממלרים שאל"כ הו נשקטים צצמשים שערי עומאה ח"ו אצל עכ"פ נשאר להשלים כ"כ צגלויות ועי"ז אחתי צגלות חקן שריקן עדי נשלים כל אלו הגלויות וצרויות והנה צצמת דחו טענתו ועטנות כל השרים אשר צחו צכמו אלו, לאשר צצמת כך ה"י רזונו ית"ש לצרר אלו הצרויות צאלו הגלויות עד היום הזה וצצמת הכל לפיו מאלו ית"ש והיו לריבין ישראל להיות כל אלו השנים צמדצר וגם כל אלו הצמנים והדורות צכנ אלו המקומות (וכמצואר צצפ"ח צצנות מהר וכצח עלינו וכו' מארבע נקפות הארץ צצצרות ק"ש וכן צצצרי סה"ק) וגם מ"ש פרעה (צמות י"ו) ראו כי רעה נגד פניכם על מעשה הודוע צמדצר גם צזה אחז"ל (ע"ז ד:) שלא היו ישראל רחויין לחותו מעשה אלה כדי להורות תשובה לרבים וא"כ גם זה ה"י צרלונו ית"ש (וזהו הטענה למלך צעדנו לחיותנו כיום הזה). והנה אחרי העל כה"י נאמר למעשה רצונו ה"י"ג מדות נהלינו ולכפר צעדינו וצמספר ה"י"ג מדות הנה חמרי צרי"ה (י"ז ע"ב) ה"י ה"י חני ה"י קודם שיחטא האדם אלו ה"י לחתך שיחטא האדם והקשה הר"ש שם דלמה לרין שם שג רחמים קודם שיחטא האדם ותי דקאי על החטא צצמחצבה וזהו נקרא קודם שיחטא צצמשה וצצמת חין הקב"ה מלרף מהצבה רעה למעשה ותי דקאי על מחצבת עי"ז שג"י למטן הפוש חת צציי צלצם ולזה לרין רחמים. והנה צצמתי צשם זקוני הגה"ק איש חלקים רצונו ה"י"ר משה ליב ז"ע מסאסוב שפ"י ציום הכול יכה ה"י אחד ושמו אחד [והצאתי זה ג"כ צמאמר חג הצבורים אות כ"ז עי"ש] עפ"י"ד הר"ש ה"י דהצתי שמוצ צ"י"ג מדות המה רק מפני מחצבות עי"ז וימלא לפ"י דלעמיד לצח סלז וכו' נהצציר גלוים מן הארץ וכו' ולא יכה מחצבת עי"ז צציי"כ יצטרכו רק שם ח' וז"ש ציום הכול יכה ה"י אחד ושמו אחד כמו שהוא ח' כן יכה רק שם ח' כנ"י עכד"ה וכיון שעתה יש לנו ו"ג מדות צציי"כ שחצבו הצי צמות (הגם כי דעת רב כה"י גלון ולפ"י"ד כהארז"ל והמפרשים מתחילין ה"י"ג מדות משם אל כנודע חמנס דעת ר"ח חינו קן וצאלו צזכ לשיטת ר"ת ז"ל) ועי"ז יש ו"ג מדות צצמספר וזהו תשובה נחה לשר של ים צמה שטען שעוד היו לריבין להשלים הזמן צמלרים שעי"ז לח היו לריבין לכל אלו הגלויות כה"י ז"ח דחא היו לריבין לכל אלו הגלויות ועיקר המעשה צמדצר שמה נמשך כל אלו הגלויות ג"כ נלך ועי"ז ניתן ה"י"ג מדות של רחמים כ"ל שבה מכוונים כנגד ה"י"ג מדות דצרייתא דרי ישמעאל כ"ל מצוה"ק פ' אחרי (עי"י צצצוד הקודם) וז"ש הים ראה ויגוס מה ראה (כמו רואה חני חת דצרי אדמון מה הוצב

יד. א"י צחוטן הוב ע"ד דרוש על המדרש כה"י דהנה כי השל"ה הקדוש צפ"י ההגדה כי הים לא ראה להקדע שטען דעדיין לא נשלים הזמן משום שג"י (צרהשית טורי"ג) כי גר וגוי ארבע מאות שנה. וי"ל צצמת למה נקדע אח"כ ומה השיבו לו וי"ל כי טענת שר של ים ה"י לפניו פושט עלפים רק

בנינוי השוכה על טענתו של שרו כ"ל) ברייתא דר' ישמעאל ר"ח (זכו השוכה על טענתו כמה שטען שילאו קודם הזמן וע"ז יטערו לכל אלו סיצות הגלויות ומכאן השוכה כי כל זה ברצון המסבב כל הסיצות ית"ש ושגם כ"ג מדות הם ניתנו ע"ז כתי' וזכו ברייתא דר' ישמעאל שמכוח כנגד כ"ג מדות שבהם נוחחילין בשני שמות קודם שיחטה גם למחשבה ע"ז ועל כרחק כן הוא רצונו שיבא טרדוחינו ועמלנו בכל אלו השנים בגלויות לבציה לדי תיקון הגמור צ"ב וזכו רצונו ית"ש. ע"כ ר"ח וינוס לפניכם):

טו. במדרש מובא בספרים הים ר"ח וינוס מה ר"ח ישראל באים ורכוש מזרים צודס עכ"ל. וי"ל דבנה ציח מזרים הי' מה שנלטה מלחו ית"ש וישאלו איש מאת רעהו כלי כסף ופלו זכב. ובצפן עזרא (פי' שמות) ושאלה אשכ משכנתה וי"ל ויש מהרעמים כי ישראל גוצים היו ואלה הלח יראו כי מלוח עליונה היחה ואין טעם לשאל למי כי השם צרה הכל והוא נחן עושר למי שירלה ויקחנו מידו ויחגנו לאחר ואין זה רע כי הכל שלו הוא עכ"ל. ואולם ל"ע בזה כיון דמלוח הי' גלמז צחורה וישאלו איש מאת רעהו וממלח מה ר"ח דהי' להם לישראל אז דין צ"ג (נפרי) ע"כ נקרא המלרי לגבי רעהו דאם כדעת הפר"ד ודעמי' דכבר הי' להם דין ישראל מימות אברהם וכלאה לזרע יעקב אחריו הלח אין זה רעהו. וכדדדדד' בש"ס כ"פ רעהו ולא נכרי. אולם צע"כ לתרן דכיון שהשאלים המלריים צע"כ למי' צע"כ דישראל אצל ברצון המלריים ע"י ברכות (דף ט' ע"ב) וא"כ נתנוס מדעתם כדי שילאו וכמ"ש רש"י שהמרו טול שתיים ולא וחינם גזילה עוד אצל ישראל (וע"י צבגדה עם פי' כתי' סופר) וצוה יתפרש הכי ויוליאם בכסף חובב (שהי' להם ציח מזרים וישאלו ממלריים כלי כסף וכלו זכב ולכתי' קשה כ"ל מוכך דרעהו ולא נחרן שנקרא אז המלרי ג"כ רעהו. נמלה מוליא לעז על שצטו ישרון י"ק עדות לישראל שהיו פרושים מהמלריים כדדדד' ואין יקראו לאח וריע עם המלריים על כן נחרן גם לשיעב זו. לומר) ואין בשצטו כושל (כזו. יען כי) שמה מזרים צלחתם כי נפל פחדם עליהם (וכיון ששמה מזרים צלחתם יען כי נפל פחדם עליהם אמרו המלריים מרזונם טול שתיים ולא והגיע להם צרשות הצחה מזרים גם אם לא נקראו רעהו עם הנכרים, ואין בשצטו כושל) אמנם נחזי אכן עפ"י שכתבנו לעיל (אות הי') ופרעה הקריב את לבן של ישראל לתשובה וזכו השוכה אז לשר של ים שטען הללו והללו ע"ז דכיון שטשו תשובה מהני לכפר הכל ואין לך דבר שעומד צפני החשובה אולם זה תלוי אם יש להם דין ישראל לגמרי או צ"ג דרך לישראל מהני תשובה ולא לצ"ג ע"כ כאשר ר"ח הים ישראל באים ורכוש מזרים וינוס ממ"ג כי אם דין

ישראל יש להם כרו מהני תשובה ועל הצוה שהקשנו שלא נקרא המלרי רעהו לגבי ישראל זה כבר השצנו דהשאלים לרזונם אינו גזל אך מה יאמר המקטרג דדין צ"ג להם (וא"כ נקרא המלרי רעהו כי הוא צ"ג) וא"כ לא מהני להם תשובה לישראל אז אבג עכ"פ בזה כדון קיימו מלוח הי' שנקחו ציח מזרים איש מאת רעהו המלריים וגמירי מיהבי והבי, מישקל לא שקלי מן השמים וכרי נחן להם הצוה מזרים צמלוח הי' והוא שייך לישראל ואם לא יקרע הים לפניכם ויכלו המלריים לשלוע צבה ליקחם בחזרה או להרגם חלילה ולא תתקיימה המלוה של הרכוש וע"כ הים ר"ח וינוס כשר"ח ציח מזרים ציד ישראל כזו:

טז. והמים להם חמה מימינם ומשמאלם (שמות יד"כט) חמ"ה חסר כתיב פי' הי' אז הקטרוג וחמה קודם הישועה כמו שדחז"ל והוא רומז שכן הוא קודם ישועה שלימה של הג"ל צ"ב החצוני משיח והקטרוגים ר"ל כמ"ש בדחז"ל ובדחז"ל ע"י חלק ובסוף מס' כתיבות וצוה"ק (סוף פי' צלק) וזכו קדרותא דלפרח החשך קודם לאור וסמוך לו. וע"כ קפץ נחשון בן עמינדב לתוך הים כמס"ג וממנו זכב שצטו למלכות בית דוד הוא משיח דקנו וגואלנו צ"ב כחסדו ית"ש רק לזה לרובין מס"ג כמו אז וכמ"ש צע"ד שצריך כ"ל למבור נפשו צחפלתו נהש"י בכל יום על הג"ל ולצקש כי אם חלוי תלוי עיכוב הגאולה כי הנני מוס"ג מיד רק שיחי הגאולה שלימה צמברה דיון. והוא כתי' שביעי של פסח כסוד חילוב זו רחמה לר (שרומח לכנס"י) והעפ"י"כ מצקשת רק על צער העולם כשצריכי' לגשם ומנעת לערה ומצקשת צעד הכלל והוא ענין מס"ג. ועכ"פ ע"י החצולים האלו שקודם משיח ממנו ישועה חתי' לנו ולעת ערב בזה יחי' אור חדש על ליון צ"ב. וכמ"ש צפע"ה (שער חג המלות פ"ז) צד"ה מהאריז"ל הא אחינו להודענא וכי כי הגאולה העתידה צ"ב לא בכסף הגאלו ולא ליכוי פרקנה דילבון כחס"ד חזו רומז כס"ף רק ע"י אימא עילאה נחגלה צילח"ק דין קשה וכי ע"ש וכבר הארכנו בזה בכמה מקומות צע"י. וזכו רומז ק"י"ם שהי' התגברות הדינים מקודם וגם מס"ג כתי' ופי' הגברות נלמח הישועה ע"כ והמים להם חמה (כתיב חסר כ"ל) מימינ"ם (ג"י ק"ן שהוא רומז שכן יחי' בגאולה ק"ן משיח צ"ב) מימינ"ם ומשמאל"ם ג"י זמרי"ה (שזכו זמירות לישראל חמרי"ה לשון כריחה להמלריים כמו שפירש"י בזה מלשון זמיר ערילים והיינו כתי' "נגף למלריים" מהדינים כתי' "ורפוא לישראל" מה נלמח הישועה ורפואה לישראל). וזכו י"ל שאמר יעקב אבינו צחלח כניסחם למלריים (צחלחית מו"יא) קחו חמרי"ה הארץ בכליכם ובהללה מהמלריים צק"ים הי' ג"כ כתי' זמרי"ה רומז כתי' ית"ש יעקב שם צפי מקץ וא"ל שר"י שהוא סוד שביעי של פסח צחתי

נח"ש דקדושה וצנירוף המילוי של שם שד"י כמבואר
 בבהארז"ל יתן לכם וגו' ושלח לכם את אחיכם אחר
 ואת בנימין שרוכ"ק ללנה צפוי כי אחיכם אח"ר
 זהו יוס"ף ובנימין הם יוס"ד ומלכות כידוע בספרי
 אמת וזהו חיבור יוס"ד מלכות ר"ת י"ם וזהו רמז
 קי"ם, וזהו י"ל המסורה בכשירה וזמרת ג' דין,
 ואידך (בישע"י) הנה אל ישועתי אצטח ולא אפחד
 כי עזי וזמרת (היינו עי"ז אצטח ולא אפחד כי עזי
 חמרת וזהו עזי והתחזקות שלי ע"י וזמרת שהוא
 לשון כריתת כנ"ל מפירש"י כאשר הנני רואה התגברות
 דינים ר"ל הנני יודע ובוטח עי"ז) ויכי לי לישועה
 (שיצא הישועה בקרוב ע"י החבילים ולימים מקודם
 הישועה כנ"ל זה עוד המשך המסורה ואידך בחבילים)
 כי עזי וזמרת י"ק וגו' והמשך כפי דעה דחיתני
 לנפול (היינו צעה שהנני רואה הנסיונות שדחה דחיתני
 לנפול ח"ו בגודל החשכות והלכות שקודם הישועה
 אז אדע) והי עזרתי, עזי וזמרת י"ק (היינו כנ"ל שהנני
 יודע שכי עזרתי עי"ז ועזי וזמרת בחי כרית"ה היינו
 שמהדינים והחבילים יצא הישועה כנ"ל) וכבר פירשתי
 בזה בהפלה שאנו לומדים בליל שבת קודם הקידוש
 ושויתי הוי לקראתי (כאשר אני רואה כי בחי הוי
 שהוא רמזים הוא לקראתי לנגדי ח"ו, אז אדע)
 שחרחמני עוד בגלותי לגאלני (כי נראה שזהו החבלי
 משיח וא"כ הגאולה קרובה ב"צ). וי"ל עוד בזה
 המסורה בשירת הים נשפת ברוחך בסמו ים לללו
 עופרת צמים אדירים לללו ג' במסורה דין ואידך
 לקול השמועה לללו שפתי (בהצקוק ג') היינו כפי
 המפורשים שם בפשוטו כי לללו שפתי לקול השמועה
 שולללל באזניהם שא"ל להם להושע רק מתוך לוח
 גדולות והריגות וחבלי משיח. וז"ש לללו כעופרת צמים
 אדירים עפימ"ש בסידור הארז"ל בכונת ירדו במולות
 כמו אפן שהוא מלכות צית לוד שירדה עד
 מלכות דעש"י כך ירדה העומאה בעש"י שהוא מלכות
 החילונה שהוא בעש"י של עומאה עכ"ל והוא בחי
 כסף מאזנים השוקל ומכריע בשזה קם זה נופל בשאחז"ל
 (במגילה ו' ע"א) לא נתמלכה לור אלא מחורבנה
 של ירושלים וכשמגביה שפלים מלכות צית לוד ומקומי
 מעפר דל אזי יורד לעומתו המלכות דקליפה וכנ"ל)
 וזהו לללו כעופרת וגו' (המזרים מלכות של עומאה
 כנ"ל מכונה הסידור וכן יהי צעת הגאולה שלימה
 שתפול הקליפה למטה ומלכות צית לוד יענה אמנם
 אז) לקול השמועה לללו שפתי (כנ"ל מהחבלי משיח
 שיהי מקודם) ויכי כאשר לללו שפתי ירושלים לפני
 השבת (בנחמ"י היינו שאז תהי המלהמה בירושלים
 ת"ו ולללו שפתי ירושלים בעוב"ר לפני השבת היינו
 לפני הגאולה שנקרא שבת וננוחה לחיי העולמים).
 וזהו י"ל ג"כ במסורה בענינו וישב הים לפנות בקר
 לאיתנו לפנות בקר ב' במסורה דין ואידך יעזרה

חלקים לפנות בקר (היינו וישב הים שהשיב בחזרה
 הים לבחי מ"י ירפא לך כדאי בתחוב"ק וכמו
 שכתבו בזה לעול [אות י"א] עי"ש וזהו לאיתנו
 לתנאי הראשון כשדרז"ל וטיי בצע"ש"ט שם היינו כי ארז"ל
 שעלה במחשבה לברוא צמח"ד ואח"כ שיהפ עמו מדת
 הרחמים. ואמנם באמת מלינו בתחלת הע"ה להארז"ל
 כשעלה ברזונו להטיב לנבראיו וכי משמט שחללה
 הכריתה הי' בחי חסד רק להטיב לנבראיו אמנם לא
 תקשי עי"ז כי כך הוא רזונו ותנאו ית"ש בצע"ש
 צביל ישראל שיקיימו התורה וע"י תפלה מצטלים
 מדי"ד ומספבין להסד ורחמים. אמנם ידוע דברי
 העקרים לענין תפלה כי אין זה שינוי רזון ח"ו רק
 כך הי' רזונו ית"ש מעיקרה כשיתפללו יומתק לטובה
 בשורשו והדברים עתיקין וזהו ענין קי"ם שכי ע"י
 קטרוג ודינים מתחלה ועי"ז צא הישועה וכן הלא
 הגאולה הזאת העתידה ב"צ כנ"ל וישב הים שנמתק
 ונהפך למ"י כנ"ל לאיתנו לתנאי הראשון מעיקרה
 שיתפך לטובה כי ב"ז הכונה הוא למען יגאלנו
 ומחבילים האלו ילד יולד לנו וגו' ותהי המשרה על
 שמו הג"ל ב"צ וזהו) ואידך במסורה יעזרה חלקים
 לפנות בקר כמו גויים מעו ממלכות נחן בקולו תמוג
 ארץ (שזכו החבלי משיח המלחמות הגדולות לפנות
 בקר בקדושתא ולפרח מלחמות גוג ומגוג כמו שפי'
 בזה בחבילים והמו גויים מעו ממלכות וגו' שכל
 הגויים תרוב יחרבו עם כל הממלכות) והי' הי' למלך
 על כל הארץ ב"צ.

ובזה י"ל המסורה הי' ילחם לכם ואתם תחרישון
 (שמות י"ד) המסורה תחרישון ב' דין ואידך
 (צאיוז ג' ה') מי יתן החרש תחרישון היינו שהעיקר
 שלא ידברו דבר להרהר אחרו מדותיו של הקצ"ה ח"ו
 הגם כי מליצים מאוד החבלי משיח כי אז יוכלו לעכב
 הגאולה יותר חלילה וז"ש במסורה "מי יתן והחרש
 תחרישון" רק להאמין ולקבלם באמונה אומן שזכו
 לחבליה הגאולה ואז הי' ילחם ואתם תחרישון. וכיה"ר
 33:

עו"ב. ובהו שכתבו לעיל בצבור הקודם יש להבין
 סמיכת הדברים צמד"ר שה"ש טכ"ב
 עת הזמיר הגיע הגיע זמנם של אר"ה להשבר וכי
 הגיע זמן של ים סוף להבקע הגיע זמן של ערלה
 להכרת וכי והוא ענין אי' בחי עזי וזמרת י"ק (והיינו
 לשון כריתת זמיר ערילים כפירש"י כפי צשלה זכו)
 ויכי לי לישועה וז"ש עת הזמיר הגיע דרש בחי זמיר
 ערילים הגיע זמנם של אר"ה להשבר (כי כל הגויים
 ערלים) וזמן של ים סוף להבקע היינו ע"י הגבורות
 שהיו שם מזה צא הישועה כנ"ל, הגיע זמן של ערלה
 להכרת (היינו זמר ערילים לצטר הקליפות שהם נקראו
 ערלה דחפ"א וכי כמבואר כ"ס בתחוב"ק) וזהו דקאמר
 שם עוד צמד"ר בהמשך הדברים הגיע זמנם של

ישראל להגאל חזקו של איי לחלק לשבעים, היונו שכן
 התי הגולה שלימה עיי הכזלים ועייז הכי כריתה
 הערלה לצער הקוליס מן כרם הי זכרות וביח ישראל
 ואיי תחלק לשבעים (ויצ גבולו אלכסון. וכהי הי
 למך על כל הארץ נבחי מלכות שמים ומלכות איי
 יתגלה) כ"ג:

ח"י. עד יום האחד וטעמים לחדש צערז האכלו מלות.
 (שמות יב"ח) מדוע תלה הכי חכילה מלה
 עד יום ז של פסח שהוא קיים (כי צלמה מלות
 חכילה מלה הוא רק צערז האכלו מלית כליל אי
 תב"ח) י"ל הרמז כי הנה מלה רומז לוי"ט המעורר
 לתשובה ולעומהו רומז המן ליתבי"ר כשהחזיל שאור שבעיפה
 משכב ושמתחי בילדותי מבי"ק אחזמירי הכבי"ק מהר"ם
 זיי"ט הרב מפ"ק בחוך מאמרו בימי הפסח ע"ד
 הפיטון בלעגים זמירות. וחק ענ מלה כבוד שם קדשו
 כי החילוק בין לוחיות חמ"ן נמלה רק בחקיקה הי
 שנחלק לוח הי מלות הי זולת זה הם שוין לגמרי
 בלוחיותיהן ולאמרי (במנחות כ"ט ע"ג) דלות הי
 מורה על תשובה ולכן נחלק רגל השמטלי דלוי הור
 צי ליעל צדק עייב מלי"ה רומז על תשובה משלי"ב
 חמץ שנסגרו רגלי האות הי בלי הפסק (ונוכר עוד
 פחה החינוק בן חמץ למלה בין אות הי ללות הי
 במהרש"א בחיי אגדות פסחים דף קנ"ז עייב עיי"ט)
 וזכי וחק (שעשון חקיקה) ענ מלה (בלוחיות הי
 של מלי"ה ונשבה ממנו הי וכולו לוחיות מלי"ה. וחו
 כבוד שם קדשו (לעבוד ולעשות רעונו) עכתי"ה וכה
 חכילות התשובה ומלות מעיי"ט לחקן מעשיו נבחי מלה
 ונלחה מבחי חמץ הוא רק נבחי עונה (וכן תמונה
 המלה נמוך ואינו עולה ונתפח משלי"ב החמץ עולה
 ונתפח בחי גאולה) כי הכעג גאה חושב דעתו כי
 הוא ישר הולך וא"ל לשבז ונתקן מעשיו כידוע צחוכ"ל
 ונשחרו ספרי מוסר (ועיי בהיכל הברכה ענ ההומש
 פי קדושים עכ"כ לא תקיפו פחה רחשכס וצדדרי
 אחמיר זיי"ט צתפלתר בנים על הגדה ש"פ דף כי
 עייב מהנדפס ובהקדמה רשומי דברים נשוי"ה לבי
 הפלרת צרי"ה דור המדבר וכ"ו). ועל בן זמן חכילה
 מלה נחצה תורה בדיוק שמגיע עד יום האחד וטעמים
 נחדש שהוא זמן קריעה י"ט ונודע בסי תפלתר שלמה
 להבי"ק מראדהמסק ז"ל כי קיים הי עיי משה רבינו
 שהי עניין צוקט יס לפני משה ועל בן עד אז זמן
 חכילה מלה בחי ענ"ה כמו. (עיי בדברינו במאמר
 זמן סודותינו לוח כ"ד) טוב רחיתי מזה צחוכ"ק פי
 פנחס (דף רמ"ב ע"א) וחבר הי חמ"ן ואיעבד מלי"ה
 וכי ותגר הי"ה דכאי תי קנה עיי"ט והיונו אדום
 שהוא ס"ס שרו של אדום וזכה הנון להמשך ולהבין
 הדברים לכאן נבחי"י:

י"ט. היו"ט הכוא זמן קיים וכולו זמן השפעה פנחס
 נכה ציח הים פמקובל בירינו מהלדוקים

ז"ל וכמבואר בספרים עייב רמח שפור כהלל הגדול
 (שהוא הודו להי כי טוב) "לגוזר ים סוף לגזרים"
 הוא שם המלחך מהגביאל שהוא צגי הוי"י חדשי
 כמו שהוא הכונה בלוי ישר כי אי"ז גי הי לוחיות
 משילוב הוי חדפי כמו עיי"ט בסידור וגם הוא מהגביאל
 צגי פא"י שהוא שם הפרנסה ר"ס פזתה לית יירך
 כנודע היינו שנמשך מנחר ים סוף לגזרים ציח הים
 פרנסה צברהנה וכ"ע:

ב. בפרשת ראה נלי על ז של פסח וצוים השצויו
 עזרת לה"א קראו עזרי"ה לוי של פסח
 והנה חג השצויות במקרה לא נקרא עזרי"ה כלל רק
 בדחז"ל קראו לשצויות עזרי"ה [עיי בדברינו במאמר
 חג הצבורים לוח עוי"ב צדי"ה ולאגז וכו'] ובמקרה
 נקרא ז של פסח עזרת, וי"ל (בדרך חפשא) הטען
 עיי"ה הכונה לוי של פסח לאשר נגמר הלשימו משצו
 הראשונה דספרי"ה וכולו יוי"ט לאשר כולה נחכמה
 עשית והוא בחי שצויות רק זכו נבחי קטנות וכלות
 הוי שצויות הוא חג השצויות בחי גדלות כנודע
 נכהארז"ל והנה מקרה נבחי (התגלות ע"ד) עשוי
 עייב נקרא שם כצר ז של פסח עזרי"ה שהוא בחי
 שמינו עזרי"ה שנקרא צחורה שמעל"ה ומלספים כל
 העבודות מחדש השרי והוא חכילות הימים פונים
 האלו וכן חג השצויות מפסח וספרי"ט חמנס כזי של
 פסח הוא רק נבחי עשוי וקטנות עייב קראוהו עזרי"ה
 במקרה חבל בדחז"ל בגמי (שמתפשט ע"ד) בחי צריחה
 ושם הוא גדלות המוחן עייב קראו חז"ל לחג השצויות
 עזרי"ה [ועיי בלקומו אמרים להבחי"ה ז"ל פרק מ'
 צבוי"ה צדי"ה חו חפי נעשוי"]. הנו אלו הרמחות:

כ"א. זה חלי ואנוכו. (שמות ע"ג - ב') צחוכ"ק (צבלת
 דף נ"ה:) עכ"כ הנו (המתחיל עזי חמרת
 ונ"ו) רי חזקיה פחה וזמר צכאי קרה דכתיב (משלי
 ח"ז) צבל עת חוכב הרע והח ללרה יולד, צבל עת
 חוכב הרע זא קובי"ה, דכתיב ציה (שם כ"ז) רעך
 זרע חזיק חל תעוזב, ואח ללרה יולד נשעתח דיעקון
 לך גאוך, קובי"ה מה אמר למען אחי ירעו חדצרה
 גא שלום צך, וישראל חקרין אחים ורעים לקובי"ה
 עכלי"ה, י"ל הענין כי זכו צקרים שהוא בחי לידה
 בצער כח"ל בדברינו ואז הוא עת יאועה שנלעק להשיי
 נבחי חילה זו רחמה לר ואז כשכורעת לילד יוצת
 ורחמת קלון ואז צקרים נעת הלרה גדולה עזרם השיי
 מרלנו (כח"ל מסי עטרת לצי באורך) וא"ח ללרה
 יול"ד. אי"ה (היונו שישראל אחים לקובי"ה כדרשת
 הצחוכ"ק צוה) ללרה (נעת לרה וזחוק הלו) יולד
 (שכי בחי לידה כנ"ז) ח"ש זה חלי"ה רי"ה ללרה
 יולד (זכ הקצ"ה שיקי ישראל אח) כנ"ז:

כ"ב. זה חלי ואנוכו חלי"ה רי"ה חידם לעמל יולד.
 עיי כסטידרין (ל"ט ע"ב) משדחז"ל עכ"כ
 זה אי"ה חס לעמל פה וכו' חס לעמל תורה עיי"ט

ושזכו הכסיון צופש האדם צהלחמו מלחמת היצר כל ימיו שלא יחשוב לעמל נפשו למלאות תאוותו רק לעשות כ"ר לצורתו ית"ש ולקיום תורתו וזהו עמל גדול ואלמלי הקצ"ה עוזרו לא יוכל לו ליה"ר כשחז"ל אמנם זהו כח שם ח"ל ית"ש, שהוא בחי חס"ד ח"ל כל היום, וגם ח"ל זוט"ם בכל יום לצער הקליפות ולגלה את הילה"ר ח"ש זה ח"ל"י (ר"ת ח"דס לעמל יולד כנ"ו) היינו צכה השם ח"ל צבנו הענינים ויכל האדם לגלה ולעמוד בעמל הזה אשר יתן לו נסיון כל ימי חייו) ואנחנו (כפרש"י לעשה לו טוב היינו גופו מרכבה לשכינה שזכו תכלית הגלותו שילוחו את הילה"ר. וזהו הי צק"ים שלחמו המקטרגים נגד כנס"י) וגם צזה העיקר רק בזכות אבות הקדושים יצא הישועה לגלה הילה"ר ח"ש רש"י צזה לא שאני תחנת הקדושה ח"ל שמוחזקת הקדושה לי מאבותי. חנקי חצי וארוממנהו היינו צכות אבותינו הקדושים מזה לתקן נפשנו כנ"ו (ועיי' מ"ש ח"מרו"ר זוט"ע ע"ד רש"י חנו [לא שאני תחלת הקדושה וכו'] "ברשוננו דברים" הקדמת שו"ת צבי תפארת עיי"ש):

בג. עיי' לעיל (אות צ' ה' ו') במאמרנו צזה כי קי"ם הי צבוד כח"ר ועיי' קי"ם נמשך פרנסה "צחת הים" כנודע (ועיי' לעיל אות י"ט צזה) וזהו רמזו כהגל הגדול צחנו הפסוקים שהם מדברים צום קי"ם הו"ה והעציר ישראל בחוכו (שם המלאך נורח"ל) (א) נורח"ל צגי פז"ר שהוא העטם המכוון כנגד כח"ר כנודע בתקונים ורמזו צזה צבוד קי"ם כנ"ו: כד. ועוד י"ל צזה צהמשך שם צכלל הגדול ועטר פרעה וחילו צים סוף הו"ה השם נו"לח"ל צגי זר"ע ע"ד שחז"ל (צש"ס מ"ק כ"ה) חיי צני ומזוני לאו צכותה תלוי מילתה ח"ל צמז"ל ומצוחר בתחזיק"ק שהוא בחי כח"ר שהוא מז"ל"א עילאה ומשם שרש הצני"ם כמ"ש צהחז"ל צכונה ויעת"ר ילחק לה' ועי"כ נמשך משם (מנחי כח"ר) מזוני צחת הים, כנ"ו צדצור הקודם (ועיי' מה שלייתתי לעיל) וזהו בחי כח"ר שהי צק"ים ומשם נמשך צנים להקים זר"ע ע"כ שפיר מלויין צסדור המלאך נו"לח"ל צמספר זר"ע (כנ"ו) עה"כ ועטר פרעה וחילו צים סוף כדחמק: כה. ע"ד יום האחד ועשרים לחדש צערצ ח"לכלו מלות (שמות יב"ח) עיי' לעיל (אות ח"י) מה שיש לדקדק אשר תלה חכילת מזה עד יום כ"א לחדש צערצ ומילול הו"ו ידעין חס מתחיל מיום ע"ו שצעת ימים הו"ה עד כ"א לחדש ונראה רמז צזה יו"ע שני של גלויות שהוא יום ח' אחרון של פסח עפ"י מה שכתבתי לעיל (אות ט') ליישב הסתירה צרש"י (מפ')

(א) הג"ה: אלו השמות כ"ו מלאכים בהודו (הלל הגדול) הנוי מקורו עוד בקנה הגדול (פליאה) ד' קארעץ דף ל"ח ע"ב עיי"ש.

צלה לפי שלח) חס קי"ם הי' צו' דפסח או ח' דפסח היינו כיון שהי' לילה כיום יחור אותו לילה דק"ים כמצוחר צזה"ק ע"כ נחשב רק ליום ח' ואח"כ גם לענין מתן תורה צחג הצצועות עיי"ש וזהו עד יום האחד ועשרים לחדש צער"צ (דיוקא כשחשבה ושקטה החמה אז חשבין הלילה ליום השני שלחמרו כמ"ש ויהי ערצ ויהי צקר משח"כ שנה שקטה החמה אז ע"כ יומא אריכתה הו"ה גם צערצ ומחוצר ליום שלפניו עם יום שלחמרו ע"כ כשג"ה הו"ה אז אחד ועשרים צערצ בקיעה"ה נחשב עד יום שלחמרו שהוא הי דפסח כיום כ"א לחדש ועד אז) ח"לכלו מלות (שהו"ה חכילת המלה ציום ח' אחרון של פסח) ליבא מידו דלא רמזח צאורייתא (ועיי' לעיל אות ט' שם צד"ה ועפ"י"ן יש להצין וכו') וצפרע דחציבים ד"ם לפני הקצ"ה יותר מיינה של תורה והיא יו"ע שני דרצקן. ועיי' צדצרינו צדצרי תורה (מח"ק אות מ"ג) עיי"ש:

כו. ואתה הרים את מטך ונעה את ירך על הים וצקעהו. (שמות יד"טו) עפ"י המד"ר (פי' וישב פי' פ"ה אות י') מט"ך זה מלך המשיח כד"ה וילא חוטר"ר מגזע ישי וכן מט"ה עוזף ישלח הי מלויין עיי"ש ועפ"י הנודע צעט"ל על הזוה"ק צפי צלה וצדין ויושב הי ציום הו"ה כי כל הצערות ישועה צכלל וצפרע וכולין לפעול צלילה הזאת צעה קי"ם שהוא בחי חילה זו רחמה נר שהיא כורעת לילד כנס"י וצפרע צענין הגחולה שלימה צ"צ צעה חצלי משיח ח"ל"ו שהוא בחי חצלי לידה דכחי חילתה זו כנס"י ח"ש וח"ה הרים את מט"ך (זהו משיח כנ"ו מהמד"ר וישב) שיתרומ"ם קרן משיח"ו שנקרה מט"ך (ואימתו יפעלו זאת, צזמן) ונעה את ירך על הים וצקעהו (צזמן קר"ים שהוא עת רלון מזה מצחי שתוקף) כנודע:

כו. ויסע משה את ישראל מים סוף וגו'. (שמות טו"ב) צמכילתא ופירש"י שהסיען צע"כ מפני צחת הים שהי' זהב וכסף וחצנים טובות וכו' וקצה על הדור דיעה וצפרע מיד אחרי קי"ם שר"חה שפחה על הים מה שלא ראה יצחקל צימיו ואיך הי' להם תאות ממון זהב וכסף צתשוקה כ"כ. וי"ל דאדרבה מפני כה נצו"ה השגתם על הים יותר מוחזקאל וממילא ידעו מה שיהי' צסוף יומיא עי' שנין דעניותה דגלות צתראה דמאן יכול למיקם צהון דלויין עני חשוב כמה בחלו נטלין חס נפשו כמצוחר זה צלשון התיחזיק"ק צהקדמה והעניות מטציר על דעת קומו וזהו הכסיון גי"כ צדרת צתראה חלו (צעוה"ר מפני שלא יוכל לגדל ולפרנס צניו עיי"ז ילאו מן הדת ויראת ד' או צחמערקא וגם צמדונתו לחילול שבת וכוילול) ע"כ רלו עוד להוליא צחת הים כסף וחבצ להכין לצניבס לדורות פולס וצפרע לדור האחרון כנ"ו והסיען צע"כ

מפני הגזירה היונו הנסיון הנגזר כנ"ל הי יבעל הרע מעלינו ומעל כל צ"ו ונושע צ"ב צכ"ט:

כז. בשירת הים. אמר אויב הרדוף אשיג לחלק שלל תמלאמו נפשו אריק חרבי חורישמו ידו. הכונה בסידור לחלק של"ל למי"ד של של"ל ויהי חליו ע"י ויהי גי' משה מנין שול"ה ולו יקבת עמים עכל"ה וכל עובר יתמה ויפלא דהא זהו (כפי' כפשוטו) מי"ש אויב שירדוף ויחלק ויורישם ידו ח"ו רק אח"כ היפך הש"י "ונשפת ברוחך כסמו ים" ועל זה לא שייך הכונה של האויב (שהי' לרעה) לומר להמשיך מדה (מש"כ) שול"ה ולו יקב"ת עמים כנז'. איך צ"כ הכונה כיון שהחבלי משיה הם לנורך הגאולה וכן לפני כל גאולה החבליים הם לורך הלידה ושקר חכלית קיים הי' אז ישיר לעתיד צ"ב וי"ש אז ישיר משה (צביאגלצ"ב) כבר מרומז הכונה גם צעה לער של האויב הרדוף שאמר כנ"ל חבל עוצה גניז בגויי' מהיולר בראשית המושיענו ית"ש שאז מני' וצ"י מאלותו הכרה היתה הרוחה צכונת לחלק של"ל שול"ה (וגם גי' מש"ה כנ"ל כדאי' במד"ר וילך שהצטיתו הקב"ה למשה רבינו שהוא יקבלנו בראש גולים הביתה צביאגלצ"ב) ולו יקבת עמים שהוא ציאת משיח לדקנו כפשוטו שם (צ"י ויחי) וכנז':

מבוארים במק"א בזה"ק פי וירא (דף קי"ג) בגין דכד איתעביד ניסא לא איתעביד פלגו ניסא ופלגו דינא חללא כלא כהדא או ניסא או דינא, ח"ל ר' יוסי ולא, וכה צוימנא דבקע קוב"ה ימא לישראל כוב קרע ימא לחלון וחלון צינפתא ומיא היו חבין מסערה אחרת ועצטין לחלון ומחין ואשתכח ניסא הכה דינא כלא כהדא ח"ל ודא הוא דקשייא קמי' דכד קוב"ה עביד דינא וניסא כהדא לאו באתר חד ולא צביחת חדא דאשתכח כלא כהדא ואי איתעביד קשיא קמי' דהא לעילא לא איתעביד כלא חללא בשלימו כהדא או ניסא או דינא באתר חד ולא בפלגו עכ"ל הזה"ק צ"י וירא שם והיינו לשיעתי בזה"ק כהנ"ל צ"י בשלה ולפי פי' הנ"ל:

כט. אומרים כמנהגינו וצכל הסידורים גם צ"ו וחי של פסח "זמן חירותינו" ולכא"ו יפלא הלא זמן חירותינו גאול"ת מלרים הי' רק בימים הראשונים של פסח ובאמת י"א היונו צמבר"ל כי לומר זמן שמתחילו בשביעי ואחרון של פסח ונראה טעמו פשוט דכיון שלא הי' זמן החירות והגאולה ממלרים רק ציום ע"י ע"כ (בימים האחרונים) ז' של פסח שהוא יו"ט דא"ו אך חינו זמן החירות (רק זמן קיים) ע"כ רק פסח לשאר יו"ט שהם זמני השמחה יתשצ ע"כ י"ל זמן שמתחילו אמנם טעם הגון למנהגינו צכל ישראל לומר זמן חירותנו נראה מקורו צירושלמי (פי' ערבי פסחים ה"ו ז') החיבון הרי גאולת מלרים (פי' הקה"ע והעפ"מ למה לא אמרו שירה בטת וי"מ בלילי פסח) שנייה היא שהיא תחילת גאולתן (פי' שחילתו שזכו רק הי' תחלת גאולתן ושיקר הגאולה הי' צעת קיים שגילו וזריכה המלריים נשקטו צים וע"כ אמרו אז שירה על גאולת מלרים עכ"ד) ומעשה שפיר י"ל צ"ו של פסח זמן חירותינו שאז נגמרה גאולת מלרים והכל הולך החתום לעוצה וא"ש ונכון צצורר:

מאמרי חרש ניפון, מאמר אפרו חג בעבותים

מאמר אפרו חג בעבותים. כשמו כן הוא קשור בעבותות אהבה להחג ורגלים, עניני אפר"ו ח"ג בו כלולים, משובצים ונדגלים, בעה"י:

א. יש להבין מדוע תקנו חז"ל אחרי ש"ק לעשות סעודת מלוה מלכה צמו"ש"ק בלילה ולא ציום, ואחרי יו"ט אין שום סעודת מלוה מלכה כלל בלילה ורק ציום שלאחריו היונו אסרו חג מלוה להרבות באכילה ושתיה עד שאמרו צכוכה (מי"ה ע"ב) ר"י צשם רשצ"י כל העושה איסור לחג באכילה ושתיה מעלה עליו הכתוב כאילו צנה מזבח והקריב עליו כל הקרבנות שנאי' (תהלים קי"ח) אסרו חג בעבותים עד קרנות המזבח ומנצח צרמ"א ה"ל פסח (סי' חכ"ט סעי' צ') להלכה. וטעמא

רבה צעו למה זה ציום ולא צלילה, ומולש"ק דוקא צלילה ולא ציום. ונראה הטעם כי שיקר הכונה להזכור מדה יום צלילה ומדה לילה ציום כשאח"ל (צצרכות י"א ע"ב) וכן הוא הכונה צסידור הארז"ל כ"פ וצכונת הארז"ל צקידושא רבה להתחיל ושמרו ציום כדי להמשיך מדה לילה (שמור"ר) ציום (שהוא מדה זכור) וכן בלילה שהוא מדה שמור"ר מקיימי' מלות קידוש על היין שהוא זכור זכרה"ו על היין וכנודע. וכן צזה י"ל שפיר כיון שצצית הוא צעלמותו מוחי חצ"א שהוא דכר ע"כ

ב. א"י כיון שהדמיכו חז"ל לקרנות באלו הקריב כל הקרנות העושה איסור לחג באכילה ושתיה וקרנות הם רק ציט ע"כ עושי סעודה אפרו חג ניסן:

מתטיבין הסעודה שטושים ללוות את השבת (במולש"ק) כלילה שהוא נוקבא כדי לחצר דו"כ כחוד שזה עוקר היחוד והשלימות כידוע לוי"ח משא"כ צו"ע שהוא צלמיתו מוחי אימ"א ע"כ עושין הסעודה ללוותו באפרי חג ציט שהוא דכ"ר כדי לחצר דו"כ כחוד:

מאמרי חדש ניסן, מאמר עמך התנופה

והוא מיוסד בעניני מצות וימי ספירת העומר כמ"ש „וספרתם לכם" וגו'. בן יעורנו בספירת יושר וטהרה וזוכה לוקרבתם פנחה חדשה לה' בב"א:

א. בענין גלות צימי הספירה צערכ שבה שהוא מ"ה לעומר כשהל ערב שבעות צט"ק מהנינו וכן ג"ל שיש לגלה צעט"ק. וידוע מ"ש בזה צנהר שלום, וציארתו וכתבתי מזה בחשו' מנח"א בחלק ג' סי' ס"ה:

ב. נודע מ"ש הארז"ל בסוד הדינים צימי העמר שמתו אז תלמידי רש"ק. והנה גם בשנת תרצ"ו היו גזירות ארות ארורות והדינות ר"ל על אחצ"י באשכנז בימים האלו ימי העמר שעל אלו המאורעות והלכות הנוראות. נחיסדו וחקנו בשצחות צין פסה לעלרת הפיוטים הקדושים המעוררים לב ופש ויחרדו לב כהזם אשר אם אכן הוא נמות. וליכא מידי דלח רמיזי באורייתא ונ"ל במלות וספרתם לכם וגו' עמ"ר התנופה"ה צגי תחנ"ו שגם אז צשנה שהוא במספרו נחעורר כח הדינים של העמר כנ"י הי' ילינו ויגאלנו בקריב וצמהרה דידן:

ג. עי"י מ"ש צטניני ימי הספירה במחמר חג הצבורים (אות א' ו') עו"ש:

ד. נודע צפטי"ח צבונח הספירה להמשיך ה"י לזם שיהי אד"ים צסוד המתניו עד שיצלע צו דמו וצסוד תרין דמים כמ"ש (יחזקאל עז"ר) ואצבור עלוק וארנך מתחוססת צלמיק ואומר לך צדמייך חיו ע"ש צככארז"ל ונ"ל מכון צכחוב הלו ואצבור עלוק וגו' שגרה צו סוד הדינים כנ"י והנה מתחוסס"ה צדמייך

ו. במד' (ויק"ר אמור) שצע שצקות תמימות שהינה סימתו הן תמימות צומן שישאל עושים רגונו של מקום עכל"ה, ונרנח רמוז צפשוטת לאשר מלות ספירת העומר הוא מלות דתליח צבונות ויחודים (לפ"ד רצינו הארז"ל אשר מפיו חנו חיים בגלותנו) להחזיר האורות והיחודים מזה שחזרו וירדו מיד אחריו יוס' א' דפסח וע"י כונותיו ומולח שפתינו להמתיק הגבורות לעבוד עצודת חמה כל מ"ע ימים להגיע ע"י עצודתיו צספה"ע להיות תמימות לחג השבעות הגדול והנעלה וחנו זה צנפשו צכונותיו צספה"ע (לח כמו בגיל פסה שצלו האורות מעלמן צחסדו ית"ש שלה ע"י מעשיו וכונותיו) ועכ"פ כיון דתליח במעשיו וכונותיו ע"כ אשמעינן המדרש שטכ"ז העיקר חלנו צלצ ורמנחא ליבא צעו והכונה הוא לכנ כקפן כגדול לעשות ג"ר ורלנו ית"ש צבה"י רחמנא אמר תקעו כנודע ע"כ אשמעי' בזה צספה"ע שחלנו צכבונות ויחודים וע"י הם תמימות וכיון שהיחודים ושמות וספירות שצריכין לכיון לאו כל מוחה כביל דח צפרט להמון עם צנ"י ע"כ אשמעי' הן למו שבה צסוד הי' והן לפשוטי עם שהעיקר צחיקון מדותיו כל א' צימי הספירה לפי המדה והשצוב וכמ"ש צפע"ח וצכל סה"ק ולכיון לעשות רגונו של מקום בזה חז"ש המד"ר סימתו הן תמימות צומן שישאל עושין רגונו של מקום כנ"י.

ו. נודע צפטי"ח צבונח הספירה להמשיך ה"י לזם שיהי אד"ים צסוד המתניו עד שיצלע צו דמו וצסוד תרין דמים כמ"ש (יחזקאל עז"ר) ואצבור עלוק וארנך מתחוססת צלמיק ואומר לך צדמייך חיו ע"ש צככארז"ל ונ"ל מכון צכחוב הלו ואצבור עלוק וגו' שגרה צו סוד הדינים כנ"י והנה מתחוסס"ה צדמייך

ז. נודע צפטי"ח צבונח הספירה להמשיך ה"י לזם שיהי אד"ים צסוד המתניו עד שיצלע צו דמו וצסוד תרין דמים כמ"ש (יחזקאל עז"ר) ואצבור עלוק וארנך מתחוססת צלמיק ואומר לך צדמייך חיו ע"ש צככארז"ל ונ"ל מכון צכחוב הלו ואצבור עלוק וגו' שגרה צו סוד הדינים כנ"י והנה מתחוסס"ה צדמייך

ח. נודע צפטי"ח צבונח הספירה להמשיך ה"י לזם שיהי אד"ים צסוד המתניו עד שיצלע צו דמו וצסוד תרין דמים כמ"ש (יחזקאל עז"ר) ואצבור עלוק וארנך מתחוססת צלמיק ואומר לך צדמייך חיו ע"ש צככארז"ל ונ"ל מכון צכחוב הלו ואצבור עלוק וגו' שגרה צו סוד הדינים כנ"י והנה מתחוסס"ה צדמייך

בזמנים ההם כ"ח לא"ש הדבקים בו והניף את העמ"ר (שיניף מה שהצידו צנח"י קר"י) לרנוכס (רק שאתם החנו לרנוכס לתקן מעשיכם) ממחרת השבת יניפנו הכהן (שהוא הדיק יתחיל עמם מיד לתקן זאת ממחרת השנה בתחלת ימי הספירה עד השבת השביעית כה"י שבוטח והמדות כ"ח לפי מדתו) וזהו שמתחיל הפרשה אמור וגו' ופרש"י להזכיר גדולים על הקטנים היינו שהדיקים הגדולים חבירו להקטנים להזכיר"ל לשון המזכיר"ים כזוהר הרקיע וגם הקטנים צחי"י ימי קטנות שהם ימי ספ"י"ע כנודע בהאר"י"ל שאז חכרו וחבירו בהם לתקן כנ"ז:

ז. בפ' תזריע חשה כי תזריע ויגדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דותה טמאה וגו' ושלשים יום ושבעת ימים חשב בדמי עברה בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא עד מלאה ימי עברה במסורה ובמנחת תרין דין חסר ואידך מלא ובמלאות הימים האלה עשה המלך לכל העם וגו' ג"ל רמוז ענין ספ"י"ע שהוא ז' שבוטח ומלוח לנימני יומי ומלוח למימני שבוטח כהאר"י"ל (הגיגה י"ז) וכגו' ה"ו שבוטח כגו' שבוטח הוא מדה צפ"ע והמה כל ימי הספירה צנח"י השבוטח שבעת ימים על שבע המדות ונודע בזה"ב"ק ובספרים ענין ספ"י"ע שהוא צחי"י נדה המעברה לבענה ח"פ ז' עד חג השבוטח וגם נודע בהאר"י"ל כי כונת ספ"י"ע לאורות המקופים מפה ז"ל וכו' לכן מלות ספ"י"ע צנח"י"ם ולא צנח"י"ה וזהו שרמז ויגדה זכ"ר וטמאה שבעת ימים" ה"ו מדות דלריך להתדב"ה ולטברנו ממומחתינו בזמני ספ"י"ע ורמז זכ"ר ספ"י"ע רק בזכרים וגו' צנח"י"ם כימי נדת דותה וגו' (שהוא צחי"י נדה המעברה לבענה כנ"ז מזכ"י"ק) ושלשים יום ושבעת ימים חשב בדמי עברה" היינו שאז לריכין בספ"י"ע מצחי"י ד"ם להמשיך האל"ף צנח"י ד"ם נהיות (נ"ה) ח"ד"ם כנודע בהאר"י"ל ובהמלע הספירה מאיר יום הנבחר "ל"ג בעומר" שהוא יום הרחמים והמנוחה וקדושתו מעולה וגדלה. והכונה בו בל"ג בעומר" לשם חכדט"ם שהוא החינוף משם ח"קים והמקחו. עכ"ל ח"ן עוד הימים תיקון גמור עד חג השבוטח כי גם התכפורה חסור עד ערב שבוטח וכיולא צנח"י ענינים ח"פ שלכ"י"ם יו"ם ושלש"ה ימ"ים (שהוא ל"ג בעומר כנ"ז) חשב בדמי עברה (שאלו יש המתקה נטור הדמים בהתעלות היום ה"ה"ו. ועכ"ל) בכל קודש לא חגע (בכל קודש היינו כח"ב שיגיע עד הכתר זה אינו עוד רק בחג השבוטח כמזוהר בהאר"י"ל כי חף שנשלמו ע"י הספירה עד ח"י"ב חבל הכתר נמשך רק בחג השבוטח) ע"ד (היינו שבל"ג בעומר הכונה לשם ע"ד שהוא חכדט"ם כמ"ש בסידור בכונת בעהו צה"י עדי ע"ד עכ"ל לריכין להמתין לזמן) מלאה ימי עברה (שהוא המילוי בתמימות בחג השבוטח כנ"ז) וזהו רמז המסורה ובמלאה ימי עברה דין חסר ואידך ובמלאות הימים האלה (מלא) שנימי

הספירה עדיין חסר מהתמימות עד שיושלם בחג השבוטח שאז מלא הוא ונשלמו כל המוחין עד הכתר ח"פ ובמלאות הימים האלה (ימי הספירה) עשה המלך (מלכו של עולם ית"ש) לכל העם הנמלאים בשושן (היינו בחג השבוטח לתיקון מדת מלכות כמזוהר בזכ"י"ק פקודי שני' מדת מלכות שושן הצירה) למגד"ל עד קט"ץ (כי בחג השבוטח כלול כמ"ע ימים עבודתינו בספ"י"ע שיש בהם צחי"י גדלות וצחי"י קטנות כנודע) משחה שבעת ימים (היינו בשבוטח ושבעת ימים שלאחריו ובדח"ל בחגיגה אמרה תורה קדש עלרת וכו' שיש לו חשמומן כל שבעה לשלמי שמהה וקרבות החג) צנח"י גי"ח ביתן המלך (שאלו שבוטח צחי"י ג"ן עון יוכל העליון אחר ה"ו ספירות ולמעלה מהם כמזוהר בראשונים ועיין בחולעת יעקב למהר"ם בן גצחו ז"ל כי בעלרת נידונן על פירות האילן היינו עולם הנשמות והוא צחי"י צינה וג"ע כנ"ז). והנה רש"י ז"ל על בכל קודש לא חגע שזו עבילת יום חרוך שאין שמהה מעריב צמחה עד שקיעה"ת של יום חרבע"ים וכו' עכ"ל י"ל רמוז שפיר יום חרבע"ים כי עוד יש המתקה צמלע הספירה ביום חרבע"ים כשנשלמו צכות יום חרבע"ים לעמר ח"פ מ"ה לז"ח וכן ח"פ חקי חיות לז"ח ח"פ צ"ן לנוקב"ה ומתחיל מאז כונה אחרת ואלו כבר נשלמו כמזוהר בכונות וע"כ רמז חל"ב עולה מ' כו כשנשלמו חלו ח"פ חכו' וה"פ מ"ה כנ"ז ונעשה מצחי"י ד"ם ח"ד"ם צפור דם נעקר ונעשה חל"ב ע"כ הוא רמז ח"ז במספרו חולם העיקר נשלם בעת המימות חבוינה בשבוטח ועכ"פ כיון שיש המתקה דם עובר לעשות חל"ב ביום חרבע"ים ע"כ י"ל רמז רש"י עד שקיעה"ת של יום חרבע"ים:

ח. וע"ד בעבודה יש להבין צוה בו על כן מלות ספ"י"ע צנח"י"ם ולא צנח"י"ם לאשר עבודתינו בזמנים האלו נטור נפשו ולהגיע לקדושה שער החמשים בחג השבוטח שזכו עלמא דחירות וצחג השבוטח יוגמר הפסק מהגאולה שנימה צ"ב שילחו להפשי כמ"ש בתזוה"ק (בתיקון כ"ח דף נ"ה) ועי"פ צפ"י צחר נחי דוחי לאחמור"ר ז"ע ע"כ המלוח רק צנח"י חנשי"ם שהם דבר משפיע נטובה אחרים היינו להכלית כלל ישראל צבילת הגואל וזנין חריאל ולא צנח"י"ם היינו צחי"י מקצ"ג עובת עלמו כי חם מטרה בנותו בעסק עבודתו נחלנית הכלל כנ"ז. אז הפרט נכלל בו משא"כ כשמבקש רק הפרט היינו לעובת עלמו ח"פ ואם נקבה חגד (כשהיון התולדות שלו שהם מלות ומשי"ט צחי"י נקבה מקבל לעובת עלמו. אז) וטמאה שבוטח כנדחה וששים יום וששת ימים וגו' שחם נשאו לכו גס כשמבקש פרטי עובת עלמו ואח"כ נחשורר לבקש גס ענינו כוללות. אז אמרו בצפ"י"ה היינו שבוטח וגם ס"ו ימים שאז רצחה עליו העבודה ככפנים ביותר כי כשמבקש העיקר וצחחלה לרכי עלמו מעורר ח"ו

לגלו תכלית ח"ש שצט שכתוב תמימות וגוי (לשלימות
 והתכלית כתי) והקדמתם מנחה חדשה להי (כיחמיק
 צבואג"ל צ"צ). וכהי חומתי הן תמימות (היינו עצובה
 תמה כניל וגם שיהי עצובותנו על תמימות בית יעקב
 אים ת"ס צ"צ) צמק שישראל עושן לנו על מקום
 (אז חיד גאלוק) כניל שזכו יהי עצובתנו שצט שכתוב
 תמימות להגיע צמק השבועות לגאלות עולם צמחה
 דין:

י. בקהלת (ד"א) ושחתי וגוי את כל העשוקים
 אשר נעשים תחת השמים אותיות שחת
 השמך הם (תחניו) בני עמ"ד התנופה היינו דמעים
 העשוקים הם הגלולים שפלו צבורה ולרך לחקם
 זימי הספירה כמו שהוא הכונה צ"פ אד"ם וכן מי
 מלכין דמיותו (בכל לילה פלרופי לבון) ישורף להעלותן
 וכן הדומים שנעשו צימם האלו ועשוקים כניל (אות
 צ) רמז ג"כ עפ"י. הי ילגנו ויעזרנו צ"צ:

ו"ש (צ"פ צהר) שקודין צימי ספסיט וכל ררך
 אחותקם (גם צביהם אחוזים צבחי ארליית)
 גאל"ה תחמו (תשובו בתשובה לכות לגאל"ה צימים
 האלו עמ"ד התנופה שהיא מספר תחניו ושיבה
 הגאל"ה) לדרך (התחמונה) צבתגלות משיח בן דוד
 צ"צ:

יא. בערב ר"ה אייר שהוא יום האחרון מהדש "ניסן"
 לרובי לבון צמפירה השם קרע שטן וי"ל
 רמז כי הגה אחז"ל (מכילתא צ"א) יכול מרחש חדש
 (היינו מפני שגא) ומצדת את העצובה הזאת צחדש
 הזה, ח"ל צעבור זה יכו צעט שמה ומרור מונחים
 לפניו. והקס"ד הי על כל חדש ניסן ונדע צמכרמיט
 מפאנו ז"ל כי כל קס"ד דחז"ל יש לו מקום וכוונה
 וצפרט צה שהוא נשטן על רמז ושמך לשון הקרה כתי.
 וכוה נודע צמפרי מוסר כי תכלית השבוע ערב שבת
 היינו לשבז ולתקן אז (על) כל ימי החול וכן ער"ה הוא
 תכלית כל החדש שצבר לשבז ולתקן וכן ערב ר"ה על
 כל השנה וזהו מכון לבוף חדש ניסן (ערב ראש החדש
 אייר) השם קריט שטן שודע הכונה צסידור צהגדה
 ש"פ כי פס"ח מל"ה ומרז"ר ג"י קריט שטין כי עיי
 כניסת מוחין אלו יקריט השטין וילאו ממלחים עכל"ה
 עיי"ש ועל בן זהו השם ג"כ צכונה ספסיט צסוף
 חודש ניסן כתי:

יב. ציום הי דכ"ה אייר מתחיל צמפסיט השבוע בגי
 שהוא מוח דעי"ת כנודע צכונות וי"ל שהוא
 מכון להחדש הזה שהוא הליחוף השכל וודוע צחי דעי"ת
 עיי" צני יששכר לחדש הזה (אות ז) ע"כ רמז שפיר
 גם צמפסיט כתי:

יג. בענין פרקי אבות ומשנת כל ישראל יש להם חלק
 לשוה"צ שאומרים צצבתות ימי הספירה
 עיי" מה שכתבו צזה צע"י צחי דברי תורה (מה"ק
 אות ב):

הדומים כי מי יאמר זכיתי לבי וכו' צמבואר צמפריים
 וכמזכקס אח"כ עוד עיני תכלית הכלל כולי אז תכבד
 עליו העצובה צויתר צכפלים וכולי האו ואלוי. הי
 ילגנו ויורנו צדרך חמה צ"צ. הכן הרמימות האלו
 (צדרך חפטר) ובי יעזרנו צ"צ:

ט. עוד י"ל על המדרש רבה התי (צחות ו) חומתי
 הן תמימות צמק שישראל עושן לנו על
 מקום ע"ד החיוב"ק צסוף הסקדמה על אית תי ת"ס
 עונך צה ליון לא יוסיף להגלותך וכו"ה צחי יעקב
 ח"ש ת"ס ציה יעקב חמה צ"צ וכשחז"ל (צכסחים
 דף פ"ח) לא כחברהם שקראו כר ו"ה כילחק שקראו
 שיה ח"ה כיעק"ב שקראו ציה, וגם מבואר צחיוב"ק
 כי הגאל"ה שלימה צ"צ יוגמר צחי: השבועות והנה
 עיקר עצובותנו צמפסיט להגיע לחג השבועות והקדמתם
 מנחה חדשה להי ועיקר ההשתוקקות לרך להיות לגאל"ה
 שלימה שיצמח הי צמעשו (כמ"ש צמדרש תהלים ק"ד)
 שמה לא נאמר ח"ה ימחה שאף הקצ"כ לא שמה עוד
 צבולנו עד לעסיד (צ"צ) ואחז"ל צצחים ח"הו עצובה
 תמי"ה כל שאין אחרי עצובה אחרת כי כלו כל הקנין
 ואין הדבר תלוי ח"ה צתשובה (סוכרדין אז) וכמ"ש
 הרמב"ם צה"י תשובה (פ"ז ט"ה) שאין ישראל גאל"ה
 אלא צצכות השוכה וכיון ששוק תשובה חיד גאל"ה.
 חמם ככר כצבו צמפרי הצדיקים תלמידו הצעטיט
 זי"כ" לא תטשו חגודות חגודות (יבמות ג.) היינו
 ש"ה תחקשו (מלכין חגודה) להקצ"ה ותח"כ תניחו
 מעבודת הש"י לתמותו ותהטאו חיו ותח"כ לאגוד ח"ש
 עוד הפעם וזהו חגודות חגודות וכן עמה בן צמכ"ר
 צגלותיו בן הוא מהתגברות היל"כ ע"כ מהספך הדבר
 צמתשבות האדם ועלילותיו פתם בן ופעם בן חמם
 כאשר ישם האדם אל לבו כי קרוב ווס הי הגאל"ה
 שלימה צ"צ ועיי" שישב צתשובה וקרב הגאל"ה ואז
 לא יחפרש עוד מעבודת הי כי אז כתיב (זכריה ג"ב)
 את מוח הטומאה חעביר מן הארץ וגם כמו שדרשו ח"ל
 צמדרש (קהלת יב"ח) ע"כ והגיעו שנים אשר תאמר אין
 לי צהם חפץ אלו ימות המשיח כי אין צהם צחירה עוד
 לקבלת שבר על הנסיון ולפ"י ג"ש אז להיות חגודות
 חגודות כמה פעמים ועל בן ח"הו עצובה חמה כל
 שאין אחריה עצובה אחרת כניל, היינו להתקשר לעצובת
 הי שלא יהי אחרי עצובה אחרת שלא יערך להתקשר
 לעצובתו פעם אחרת כשיחטא צחיים וזה יוכי רק
 צגאל"ה שלימה צ"צ. וגם הגה צכתוב עוד ממחרת השצת
 השביעית חספרו חמשים ווס (והתכלית הוא ציום
 החמשים) והקדמתם מנחה חדשה להי (צצובמ"ק צמג
 השבועות) לא קאמר חספרו חמשים ווס ולא חעשו
 שמתח חג השבועות או תקצנו התורה רק כי אז והקדמתם
 וגוי היינו כי תמימות היינו שלימות ל"ש צגלותיו צעוכ"ר
 רק השלימות והתכלית לצנין ציבמ"ק ולעצבו שמה
 ולא להיות חוזר חלילה וסופר צגלותיו צכל שנה ושנה

יד. (ליום מ"א לספירה) הכונה ביום מ"א לספירה (בענין ז"ע אד"ם שהוא תיקון הנגלות ז' מלכין דמיתו) שא"ל שבשאר"ל, והיונו יסוד שביסוד אז ביום ההוא כי כל השבוע ו' הוא הכונה בנתי שא"ל מ"י מלכין דמיתו, והנה מצוה צבאית שא"ל בלקי"ת ושפ"ט (לנצחית) כי שא"ל המלך הי' שורשו מ"י מלכין דמיתו ע"כ לא נחקיימה מלכותו (אם כי הי' כגן שנה צמלכו היונו כגן שנה שלא הטא בשאר"ל צומח) וע"כ הוא רמז ב"י מלכין שא"ל מרחובות הנהר שבד"ה. והנה מה דמצינו החמרון גבי שא"ל המלך שלא קיים ממית עמלק לגמרי כראוי זהו תיקון מילואי ידכו מרדכי הבודי במחית המן ומשפתחו והנה מרדכי תיקן במחית עמלק תיקון היסוד נגד מה שפגם עמלק שזרק מילותיהן של ישראל כלפי מעלה ובמזוהר בטה"ק ע"כ מרדכי הוא צחי יסוד הצבא שורשו ותיקונו ע"כ י"ל רמז שפיר מכוון כי בשבוע הששית כנגד היסוד הוא כנגד שא"ל שהוא מלך הששי מ"י מלכין וע"כ הוא ביום מ"א שא"ל שבשאר"ל (יסוד שביסוד) כמובן וכח. וכיון שהוא בשורש תיקון היסוד ע"כ י"ל רמז בתורה שא"ל מרחובות הגה"ר כמ"ש בזמר אל מסתתר רחובות הנה"ר נחלו חמונה וכי חמשים שערי ציונה. והנה חמרו צוה"ק (פ' נח) ועוד כמ"מ כי על הטא פגם היסוד ח"ו לא מהני השוצה כי מתובל יתירה ופי המפרשים דהיונו תשובה שילא בתי צינה יזכו צחי שא"ל (תיקון היסוד בגיל. הוא רק התיקון) מרחובות הנהר (מדת הצינה השוצה שילא מהני לזה כנ"י מהצוה"ק), וע"ז יושפע למלכות כראוי מדת הז' להקים מלכות שמים צב"ת. צו"ש בדבריו מאמר זכרון לדקים (הספד על הדיק מהר"א מראדאמסק ז"ל) בענין שא"ל ודוד וא"ך יחי לעמיד צ"ב שחי מלכיה משתמשים בכתר ח' טו"ש והיונו צחי דוד מלך ישראל חי וקיים ובשיבא החיות אז גם לה"י מלכין דמיתו וצפרע ליסוד לדיק חי עולמים ויהי הכל צחי חיים] ביה"ר במהרה דין א"ם):

טו. במתנ"י (סוף חלה, ובכורים פ"א משנה ג') אנשי הר לבושים הביאו בכורים קודם לעלית ולא קבלו מהם מפני הכתוב שבתורה (שמות כג) והג הקלור בכורי מעשיך עבליה י"ל ע"ד הרמז והמסרה. כי יש צד החושבים עתה למקוצלים והסודים גדולים והמה מתפארים ומחגרים בעתהם כפגמם צפת ספיה"ע ויחשבו בנפשם בטעות כי כבר תיקנו זיונו המדות וה"י מלכין ע"י כונתם בספיה"ע בכל לילה חכ"י מ"י מדות שצריכין לתקן בנפש (כמ"ש בספיה"ק מחלמודי רבינו הבעש"ט הק' ז"ע) וחלמודיהם אחריהם בכל דור ודור) ד"ע חסד צחי אחיה חסיד זהו המתחסד עם קונו, ולגמול חסד וכיו"ל. ומדת גבורה להתגבר על יצרו ולרחק ולרדוף את הרשעים מפירי דהינו ח"ו וכהנה. ואם אינו רוצה לתקן מדותיו. מה יעילו כל כונותיו, וז"ש (והעמיתו

חכ"ל ברמ"ז בקדושת לשונם) במתני אנשי הי"ר לבושים (היונו אלו האנשים שהם הולכים צפת הולכי אשר בקרבם וילכי נקרא הי"ר כמ"ש חז"ל (בסוכה ר"ב). וגם לבושים היונו אותן שהם לבושים במשאר"ל צפונה (כ"ב:) אל תתיירא וכו' אלא מן הלבושים, מן המרחי"ם ח"ע כפרושים ופושטין טלפים להחשב קדושים) הביאו בכורים (היונו בכורי כל ובגסתות לה"י חלקינו ומה שחדשו בחורה ובדרכי עבודה) קודם עלית (היונו שחשבי לתקן כבר בכונה הספיה"ע לצד כנ"י ואלו כבר השלימו נפשם כנ"י) ולא קבלו מהם. מפני הכתוב שבתורה וחג הקלור בכורי מעשיך (היונו כי רק צהג השבועות צריכין להיות צריה חדשה בקבלת התורה ואלו אז ייחזו מסיני ויהיו צעונו כחדשים לקבל התורה כמו קטן שגולד ח"ש בכורי מעשיך" להתחיל מחדש התורה ומלות ומע"ט ולא לחשוב על הספיה"ע מקודם ולא יתגלה בלבנו לאחר שתיקן כבר צימי הספירה רק יהי צעונו כאלו לא עשה עוד כלל רק הוא בכורי מעשיך צהג השבועות כנ"י וכמו שפירשתי כבר במאמר הג בכורים (אות פ"ד) ע"ד (הצוה"ק ויקרא לז:) ומאן דמטי עבוד להאי יומא וחושבנא לא אחאציד מיניה שידע בנפשו שעדיין לא תיקן צימי ספיה"ע וחושבנא לא אחאציד מיניה מה שצריך מטתה צהג השבועות לתקן מהיום והלאה בנתי צרי חדשה) כנ"י:

טז. הכונה כנודע צימי ספיה"ע לתקן תיקון קרי" גי עמ"ד כמ"ש מהר"י ז"ל וגם הכונה לשם אה"י צרובע עולה ד"ם להמשיך החלק להיות אד"ם וכנ"ל וי"ל שזהו אחד הוא הכונה הי"ל במזוהר צ"ס מה על שוחטו הילדים ר"ל שהוא מהטא זה הי' יולנו וגם נא"י כפי מקן הלא אמרתי אליכם אל תמטאו בילד (יוסף) וגם דמו (כשפוגמים ביום צרות קודם אז העוש צחי דמיו) נדרש. וצריך להמשיך הא"י ממחיתו של עולם ית"ש להיות אד"ם שיצאו הנגלות קרי ג"כ לידו תיקון להיות אד"ם ולא תזיקון ח"ו רק שלימות האדם וכשתתקן הטא זה אז יהי מקבץ נדחו ישראל כמ"ש בהאר"ל ויבא משיח לדקנו צסוד אד"ם רית אד"ם ידוד משיח (כנודע בברמ"ע מפאנו ז"ל) ביה"ר צ"ח:

יז. אגו מהפללון אחר ספיה"ע רצשי"ע אהב לזיתנו ע"י משה עבדך לספור ספיה"ע כמו שכתוב בתורה וספרתם לכם וגו' כדי שיטערו נפשות עמך צ"י מחובתם ומטומאתם. ורצום מקשים על נוסח זה (א) מ"ש אהב לזיתנו ע"י משה עבדך וכלל פסקין כמ"ד וספיה"ע בזמ"ז רק מדרבנן וא"כ אינו ממנות משי"ב עבדך בזמ"ז (ש"ן ביה"מ קיים בעו"ר) רק ממנות חכמים ואין לימר דהיונו מלא חסוד זהו שמצרכין אשר קדשנו במנותיו על דרבנן (כדליתא בשבת כ"ג ע"ה) דהא חנו אומרים בפירוש דהיונו מלא חסוד

כלל רק מפי משה רבינו כמ"ש וספרתם לכם וגו' וזהו
 אינו נוהג מדאורי עפ"י התורה בזמנינו כנ"ל (3) הקשו
 עוד דהיכן נאמר בתורה דהעם וספרתם לכם וגו'
 הוא כדי שיטערו נפשות עם בניי מזובמתם ועומאתם
 (בצורת ז' מדותם) וי"ל והנה מלות ספ"ע כדי
 להקריע מנחה חדשה להי בשבועות צביהמ"ק צ"ב הנה
 בזה גם תלוי הקרבת שתי הלחם אם ספרו מקודם
 ספ"ע או לא בזה כבר נחלצנו גדולי האחרונים ז"ל
 עפ"י שו"ת קול אליה הספרדי ועיי' בשו"ת בית יצחק
 (להגאון מלבוש ז"ל) ח"ב מו"ד סי' קי"ח וגם בדברי
 האמור"ר ז"ע בהפארת צנים עכ"ה ומועדים (צענין
 ספ"ע בליל צי דפסח) כי כשנזכר צ"ב לגאולה שלימה
 על חג השבועות הצע"ט אז הרי למפרע הספ"ע
 שספרנו מדאורי עיי"ש ובדברינו בשו"ת מנח"א (חלק
 א סי' ל"ב) [עודנו בכה"י לע"ע] ואכמ"ל. והנה אם
 נאמר טעמו של ספ"ע מדאורי כדי שלא יטעו איזה יום
 הוא יום החמשים להקריב צבורים הוא עדיין בלתי
 מובן לעינינו כי על זה אינו מחוייב כל אחד לספור
 מה"ת ספ"ע כמו פיו בכל יום רק (לכל הזבירות
 ביותר) יכתבו או יספרו כל חזן הצבור בכל עיר בכל
 יום עד יום החמשים ועיי' ידעו כל העולם צבירור
 בלי טעות וגם למה לא מלינו בזה שיספרו בזה
 בשאר המועדים כמו מר"ת ניסן עד הפסח וכמו
 מר"ה באיזה יום שנקבע עד סוכות א"ו זהו חוקה
 (כפשוטו) ועובד גיה צבוח כדי שיטערו א"ע צ"י מדות
 עד חג השבועות ומלשון ספיר"י כנודע צס"ק והנה

זהו חלק הדבור לתכלית המעשה הקרבת צבורים הוא
 צ"ב מלוא חוקת שנספור בכל יום כנ"ל כפשוטו של
 דברים (מש"כ בשאר זמנים ומועדים). אמנם חלק
 המחשבה ודבור (ברמז ודרוש וסוד) בענימיות הוא כדי
 לטער נפשותינו כנ"ל על קבלת התוכ"ק בחג השבועות
 הצע"ט וזהו נוהג גם עתה בימנו וי"ל כי עוד ביותר
 הוא נלמד להי בימנו בגלותינו ע"פ המבואר בזה"ק
 (פי' נח דף רנ"ב ותחוב"ק תיקון כ"א) פי' בחג השבועות
 יתפרקין מן גלותם ולבתי קשה דללא חג השבועות הוא
 בסיון ולא בניסן כר"י ולא בשאר כר"א אלא ודאי
 כשיקבלו עליהם עול תורה בחג השבועות וזהו החשובה
 שלימה שכי' הרמב"ם (בהלי השבועה) דאין ישראל
 נגאלה אלא ע"י החשובה וכיון שעושין חשובה מיד
 נגאלים ואז כל יומא זמני ע"כ יתפרקין בחג השבועות
 שפיר כנ"ל וע"כ לריבין לספור ספ"ע כדי לטער נפשונו
 לשוב בחשובה שלימה קודם חג השבועות ולהכנה קודם
 קבלת התוכ"ק ללא אז מהגלות צ"ב ח"ש אתה לויטנו
 ע"י משה עבדך לספור ספ"ע (היינו שחלק המחשבה
 ודבור כונה הוא גם עתה דאורי עיי' משה רבינו כנ"ל)
 כדי לטערנו מקליפותינו ועומאתינו (שנעבר נפשונו וזכרה
 לגאולה צ"ב בחג השבועות הצע"ט כנ"ל). וזהו י"ל
 מה שקורין עתה בימים האלו צספ"ע (צפי צבוח)
 ובכל אר"ץ אחזתכ"ם (כמו שכתבו לעיל במאמרינו זה
 [אות ה'] שגם צביותינו אדוק ואתה צבירות שלא
 כראוי) גאולה חתניו (בני עומ"ר התנועה) לארץ
 עיי"ש:

מאמר חרש אייר

א. החדש הזה מיוחד עפ"י סדר הדגלים ליששכר.
 (ועיי' בני יששכר לחדש זה אות פי'
 ושמיים הדיבור אל יבצו יותר מחומש. וכנראה חסר
 הסיום ע"כ לא זכינו להמשך הדברים אמנם לע"ד
 נראה רמז כאשר נכתב בזה. ואולי גם לזה היתה
 כונתו ז"ל בדבריו הקדושים שם אלא שחסרו הסיום
 והפסיק באלמנט צדום) והנה ביששכר כתוב (בראשית
 מ"ע י"ד) יששכר חמור גרם רובץ בין המשפטים וירא
 מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויע שכמו לסבול
 ויהי למס עובד, ולכאורה הלא הדברים סותרים שכיון
 שראה מנוחה כי טוב ע"כ ויע שכמו לסבול ויהי למס
 עובד. הלא אדרבה מנוחה הוא היפך עבודת המש"א
 ועבודת המס וכיון שקאי צ"כ על עבודת יששכר
 בתורה כשחז"ל (תנחומא ויחי) שיששכר יושב ועוסק
 בתורה וצולון עוסק בפרקמטיא וממילא לו פרנסתו,
 ע"כ יובן הטנין שבאמת לימוד התורה לישיב ולהגות
 בעיון הוא העבודה היותר גדולה ל"ל יגעה ומלאה

בגיעה גדולה הפוך והפוך צה עד אין חקר ועכ"ז
 אינה עבודת השדה של פרך ללא ולנסוע רק אדרבה
 לריבך רק מנוחה ושמחתה צעי לילוחא דיעה לגולה
 מיושבת כשחז"ל (מגילה כה:) ע"כ נאמר שפיר וירא
 מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה אר"ץ זו תורה
 שצ"פ שר"ך יששכ"ר לעסוק בה ולסלסל בה אין
 לך נעימות יותר מזה, רק לר"ך להטות שכמו לסבול
 ולהגות צממדות יום וליל עיי' שמתמידין וחסרין
 מאה פעמים ואי עובדים ומחלשין את כח המ"ס
 שר של שכתה שמספרו קי' כמו שכתב"ר ז"ל עיי' שחז"ל
 (חגיגה ע:) אינו דומה השונה פרקו מאה פעמים
 לשונה מאה פעמים ואי (ועיי' בדברינו בתורת שבת
 פי' ויחי וצבער יששכר במאמר לפי זכור אות ג')
 והנה בחדש אייר שמסוגל להשכל"ת התורה ע"ד
 יתכלל המתהלל השכ"ל וידע אותי שהכירוף מהחדש
 יולא מזה והנה כח התורה הלאה יששכר צו ע"כ
 מיוחד אייר בדגלים ליששכר אולם גם התחלה עבודת

בשני יודיין וכן כותבי צני' ואין חוששין כלל לדיעה הזאת שאין לכתוב גיטין באייר משום חשש בדיעה לכתוב צו"ד א', וא"כ איפה הוא כר"ת כנ"ל זי"ל לפי שזהו הצו"ד הא' של ר"ת הו"י הוא הכונה לצו"ד חכמה שממנו מקור רפואות (וכמו שהוא הכונה בסידור בצרכת רפואות שהוא לצדו ית"ש ריפא חולי עמו ישראל) וא"כ הוא שני יודיין לאשר הכונה לשילוב הו"י אד"י (כדי שלא מכה אל הפועל כניכול וישלשל לבחי עשיי) א"כ הוא שני יודיין בתחלתו ובסופו כשילוב הו"י ע"כ הוא רומז לשני יודין בתוצת איי"ר צר"ת א"י הי רופאין כנ"ל:

ד. וגם י"ל כי על כן באדרי"ת אייר שבו נמשך רפואה כנ"ל הכונה בצפורה חס"ד שצפארי"ת כי תפארי"ת הוא בנקודת חו"ם בצרכת רופא חולי עמו ישראל שהקב"ה לצדו הוא הרופא עמו צ"י כנודע בסידור שם וזהו הרפוא"ה בחדש הזה רמוז בתחלתו בצפ"ע היונו חס"ד צני' השם של ד' יודיין מקור הרפוא"ה כנ"ל מכונה בק"ה בסידור זנס תפארי"ת בנקודת חולם כחז' וגם בכונה המקיפים (בצפ"ע) הוא מלכות שבהו"ד שהכונה בסידור בורא רפואות זה הו"ד וז"י מלכות שבהו"ד רומז שיומשך הרפוא"ה מהו"ד פני למטה לבחי מלכות שצפ"ע צבור"ז צ"ב:

ה. א"י בפשטות הכונה כי ספ"ע ליום א' דר"ת הוא מספר י"ק. ונודע הכונה בצפ"ע עש"ק להיות (עליות שנת) צבחי חכמ"ה וצני"ה שהוא י"ק והנה י"ק הוא כונה בק"ה י היונו ער"ש להפכו לעש"ר צחי יו"ד) ה' (צחי צינה מתמשים עשרי צני"ה להמשך הרפואה לחו"ם) כנודע בסידור וזהו צר"ש חד"ש איי"ר ע"כ נמשך צחי רפואה לכל החדש כנ"ל:

משא הנויים בכתף ה"י בחדש הזה כי בעשרים לחדש נענה הטון מעל המשכן העדות (וכמש"כ בצני"ש) כי הנה תורה בלנד שאין עמה מלאכת עבודה ה' זה אינו קיום ותכלית וכמו שאמרו כל מי שאין בו חלה תורה אפי' תורה אין בו רק עיקר התורה כדי לשמיר ולעשות זי"ל חור"ה ועבוד"ה יחדיו ע"כ גם עבוד"ה עבודה הקדש של הנויים בכתף ישאו (רומז בכתף ליחוד ה' בתפ"ן שהוא יחוד הזכירה הנודע בהאר"ז והיינו למ"ם עובד ציטול שר מ"ם של שכחה וזהו העבודה בכתף לבטל כח הנו' וכמ"ש להלן בזה) והתחילו בחדש הזה לרמוז שז"ל תורה ועבודה גם שניהם יחדיו ע"כ גאמר ביששכ"ר שמיוחס בדגלו בחדש הזה וירא מנוחה כי טוב זאת הארץ (תורה שבע"פ) כי נעמה ללמוד ולעיין ולעבר חדשים ולהורות בהלכה כנ"ל ויב שכימין לסב"ל היונו להיות עבוד"ה ג"כ עבוד"ה הקוד"ש בכתף ישאו, שכימין לסב"ל שהתחיל בחדש הזה כחי וע"י תורה שהוא צחי עבודה לעצדו ית"ש לעשות י"ד לפניו ע"י ממילא "ויכו למס עובד" מצטנן ע"י העבודה אח מ"ם שר של שכחה כמ"ש בשם קדוש א' מדבר ז"ש כי אין שכחה לפני כסא כבודך מי שלומד לפני כסא כבוד אינו שוכח זכרונותו צחי עבודה לשמו ית', כן יעזרו ה' צ"ב:

ב. החדש הזה מסוגל לרפואה כמ"ש בצני"ש ובשאריו ספ"ק, וי"ל כי הליכוף מחדש הוא יקאי הוא מתפילין דר"ת מוחי אצ"א ושם צחי הרפואה כמבואר בבהאר"ז לכוין ציקור חולים ער"ש ד"י שיהי עש"ר צחי חכמה (אצ"א) ומשם יבא הרפואה ע"כ החדש הזה מסוגל לרפואה פני:

ג. ובזה יונה מ"ש בספ"ק כי אייר ר"ת א"י ה' רופאין (שמות ער"כו) וכלא זהו רק לפי שכי אייר (רק צו"ד א') אצל צאמת כותבין איי"ר

מאמרי חדש אייר, מאמר פפחא זעירא

מיוסד בעניני „פסח שני" בשמו כן הוא כמו שקראוהו במגלת תענית ובש"ם חולין (קכ"ט ע"ב) בשם „פסחא זעירא" ויה"ר מלפני הבורא, להאיר עיני במאור תורה, ויעמידנו בקרן אורה, ברוח פתחה:

א. היום הוא י"ד אייר פסח שני, ובהאר"ז לא זכינו שנמלא כתוב שום טעם כל דהו למזרה זו וענון היום הזה בהקרבנת קרבן פסח בחדש הזה, ובזוה"ק בהעלותך (ברע"מ קי"ב ע"ב) נמלא שז' ימים תרעין פתוחין עוד אחריו פסח שני, ומזה חשבו רבים שאין לומר תחנון ז' ימים אחר פסח שני יום י"ד הני' אמנם צאמת בסידור חמדת ישראל למהר"ש וזיעאל ז"ל הביא בשם אביו מהרמ"ו ז"ל הימים שקיבל ממורינו

האר"ז שלא לומר בהם תחנון וחשש שם בדיוק יום י"ד באייר שהוא פסח שני בשחרית ומנהג שלפניו ולא יוהר, ואין אחר דברי רבינו האר"ז כלום, כי מי יבא אחרי המלך הנורא הלו שר בית הזהר שכל דברי הזוה"ק פתוחין לפניו, ואעפ"כ כי רק ציום י"ד שלא לומר תחנה חלה על כרחך שאין הפ"י כלל תרעין פתוחין לענין שלא לומר תחנון (וכמו ששמעתי בשם קדוש א' מדבר ז"ש הוא רבינו בעל דברי חיים על

שלא לאמר תחנה (רק) צ"ד ויש להסתפק על ע"י וכן עוד שם רמז לאשר כלה אז החררה שהולחו ממזרים וזהו הרמז כי רמ"י עמדין ז"ל בסידור שזכו הרמז וטעם נחלה לו בחלום עיי"ש:

ב. אמנם ענין שייכות הז' ימים לפסח שני י"ל לאשר הכונה הוא מהאריז"ל כי בשבוע הי' חזר לסדר שבוע אי' כי הוא התפשטות המוחין צ"י קוין שלו ולכן התפשטות מוח חכמה צקו יומין דחסד היא בשבוע הי' ולכן סדר כונתו ע"ד שבוע אי' עכד"ה, והנה בשבוע אי' שהוא מוח חכמ"ה וכולם בחכמה עשית ע"כ הוא יו"ט ז' ימים לפסח זכמ"ש האריז"ל ע"כ שפיר י"ל שב"ד שבאייר שאז מתחיל השבוע ההי' שהוא התפשטות מוח חכמה וכו' וגם הכונה ע"ד שבוע אי' ע"כ הוא מטען שבוע אי' ונקרא שפיר פס"ח ע"י ושפיר יש לו ענין לז' ימים פסח שני היינו כל השבוע ההי' שהוא הכונה משבוע ראשונה שהי' יו"ט היינו פסח ראשון ז' ימים מה"ה, (כגם כי בפסח מתחיל ספרי"ע ציוס צ' והיו רק ששה ימים מ"מ ע"י בדברינו לעיל במאמר שפת הים חות ט' צד"ה ועפ"י יש להבין ובר טעם ענין יו"ט שני יום ז' לספרי"ע ותבין). אבל אם בהאריז"ל לא כי למנוע אז חמירת תחנון ואדרבה כי להיפך כ"ל ע"כ צדח"י יש לעשות בהאריז"ל. ש"ב ראיתי בסי' הישר והטוב (להגב"ל מליסקא ז"ל) על מועדים שבי' ג"כ כעין זה, אך מ"ש כי בזוה"ק נמא' שלא לימר תחנה ז' ימים. הנה במחכת"ה לא נמא' זה לענין תחנון. ואם לענין חרעין פתיחין כבר כחבנו לעיל דא"כ גם צימ"ס שקודם י"ד באייר אין לומר לפי"ז וכ"ל, וגם נמא' בספרי הגאון מהר"ש קלוגער ז"ל כי בשם המקובלים שלא לומר תחנון בד' ימים אחרי פסח שני, ולא ידענו איזה המה המקובלים האלו ואדרבה במקובלים שלפנינו נמא' להיפך כ"ל. ואולי ראה או שמע מכת אחת חסידים שנהגו כן (ומחמת שסמכו בטעות לפרש בדברי הרע"מ כ"ל) יחשב שהוא שורשו מדעת המקובלים וזה אינו וכ"ז [ועיי' באו"ה (סי' קל"ה) בשע"ת שם לענין תחנון צ"ד וע"י כ"ל]:

ג. בסי' יצירה הנלוך חות ו' צהר"ר וכו' ואייר בשנה. וזהו יש להבין בענין פסח שני בחודש אייר עפומ"ש"כ האזמ"ר הגה"ק נופה זללה"ה בסי' שם שלמה (כת"י) צ"י צהלותך (צ" - ו) ויהי אנשים אשר היו עמאים לנפש חדם וגו' למה נגרע לבחתי הקריב את קרבן הי' צמועדו ויאמר אליהם משה עמדו ואשמעה מה יאמר הי' לכם, ולכאורה קשה דהא הם התנללו על שלא זכו להקריב את קרבן הי' צמועד"ו וזהו לא הפים דעתם דהא מיהת צמועדו לא יקריבו רק לאחר זמן בחדש השני אמנם י"ל דבמחמת הפים דעתם כמ"ש באגרא דעלה פי' וירא עכ"כ וימל אברהם את יחזק ב"ו בן שמונת ימים דמחמת שתיבף כשגולד

שאלוהו מדברי הרע"מ אלו שחרעין פתיחין ז' ימים ואמר בנחיה לשונו א"כ שחרעין פתיחין אז הלא עת רצון הוא לומר תחנון ואין לך חרעין פתיחין יותר מיוה"כ שפתוחים שער שמים עד נשילת שערות צלילה מולאי יוה"כ ואומרים תחנה וידוי כל היום עכדפח"ח), ועל כרחק כן הוא, דאם כדברי אלו א"כ גם מפסח עד פסח שני היינו צ"ד ימים באייר שקודם פסח שני ג"כ לא יאמרו תחנון דהא קאמר שם ברע"מ דכל אינון תלחין יומין יתצח מטרוניתא צעערהא וכל חילאה צדוק, מאן דבעי למחמי למטרוניתא יכול למחמי ועד פסח שני ועוד ז' ימים שלאחריהם וא"כ צימ"ס שלפניהם באייר כ"ז אין לומר תחנה וע"ז לא שמשנו כלל לדעתם ואע"כ דלא מיירי שם לענין תחנון. וכן במחברת הקודם (מהאריז"ל) דיוק וכו' מזה דרך צ"ד לא צמ"י הוא יום שאין תחנון עיי"ש ואין לשנות מדברי האריז"ל כ"ז. ובמחברת הקודם א"כ כי צחלת כונת הספירה כתב וחסד הימים המעולים שבין ימי הספירה גם אלו השני ימים יום י"ד וע"י באייר, הראשון יום שחיעה הפסח שני, והשני זמן אכילתו עכד"ה. אמנם צונת תחלת השבוע ההי' כי צפירות שלא לומר תחנה צ"ד וכו' דאף שאכלו צליל ע"י מ"מ אכילת פסחים לא משבצת ע"כ העיקר רק יום י"ד צלצו עיי"ש, (וראיתי בסי' הגלגולים השלם שנדפס בצרעמישלא [פרק ס"ו] שבי' ח"ל ואח"כ ציוס פסח שני ע"י באייר וכו' הגיד לי וכו' הרי שקורא ליום ע"י באייר ג"כ, פסח שני"י ובגרא"ה משום שהי' צלילה ליל ע"י זמן אכילתו כ"ל מנקום אי' במחברת הקודם, אמנם כן אלו הדברים כנורתן בענין שורש קין והבל וחרעויות עו"ר גאמרו צעער הגלגולים [שער החי משמונה שערות] צפרק שלאחר פרק ל"ו צד"ה אלו כן הדברים שאמר לי מורי ז"ל וכו' וז"ל אח"כ ציוס פסח שני, י"ד לאייר" הרי במעשה הזאת הוא שם הג"ה שהי' צ"ד לאייר ושפיר הוא פסח שני) וגם ממ"ש הרמ"א (סי' תל"ג סעי' צ') שלא לומר תחנה צ"ג בעמר משמע פשוט דכ"ל הז' ימים שלאחר י"ד באייר י"ל תחנה דהא ל"ג בעמר הוא חוץ הז' ימים של פסח שני ולמה ל"ל שלא לומר תחנה צ"ג בעמר אלא ודאי כ"ז. אך צ"ב י"ל דהרמ"א כי לפי מנהג אשכנז ולא לפי"ד הזוהר וגם כך שלא לומר תחנה צ"ד באייר שהוא פסח שני לא נמא' כלל ברמ"א (רק בדברי רמ"י עמדין ז"ל ושאר חרונים נמא' על י"ד באייר) ומכ"ש שלא נמא' על ז' ימים שלאחר י"ד באייר אך גם בהאריז"ל כי שלא לומר נחם צ"ג בעמר וביינו שום תחנה והיפוק לי' דהוא חוץ ז' ימים דפסח שני אי"ו דבז' ימים אלו י"ל תחנה כ"ז ומה לנו להוכחות כיון שמפורש כ"ל מהאריז"ל בסידור המדה ישראל צפירות וצפרות רק על יום י"ד באייר כ"ז. ש"ב ראיתי במטען גנים להרמ"ע מפאנו ז"ל שבי' ג"כ

יחזק החיול הצרכים להשתוקק לקיים צו מצות מילה
 והשתוקק כך כל שמונה ימים עם מעשה המלצה עו"ש
 וצוה י"ל ששמע משה שהם צלעו מה שלא זכו להקריב
 במועדו אמר להם עמדו ואשמעה מה, זה שאחם עומדים
 ומלפנים לקיים מה שאני אשמע עבורכם איך תקריבו
 בקרבן, זהו "יורה ה' לכם". זהו נחשב לכם למצות
 ה' כאלו עשיכם את המלצה כיון שאחם חפלים
 ומשתוקקים לקיים ולפי"ז הרי עתה צמועד"ו קיימו
 המלצה כיון דנחשב מחשבתם למעשה ושפיר הפים
 דעתם דנחשב כאלו קיימו צמועדו ג"כ, ומעד"ו כתיב
 בתורה חסר והוא אחריות עמד"ו היינו שעי" עמדו
 שעומדים ומלפנים לקיים המלצה כנ"ל נחשב כאלו עשו
 צמועד"ו עכ"ד אלאמור"ר ה"ל, וצוה יומתק בענין דהנה
 צדש אייר הזה שפורשו נצרה צהרבור כ"ל והנה
 כי המפרשים שהרפור כדיוור דמי משום שמהשבה
 עובה הקציה מלפיה למעשה ע"כ שפיר אמר להם
 שעי" הרהו"ר ומהשבה עובה שהי להם לקיים צמועדו
 ועומדים ומלפנים לדברי משה רבינו כנ"ל עי" נחשב
 הרהו"ר כמעשה ומהשבה עובה למעשה כשיקריבו
 הפסח גם צדש השני הזה שהוא צהרבור ונחשב כאלו
 קיימו צמועדו צדש ניסן. (ועי" צנ"ש מאמר פסח
 שני אות צ' ג')

(דף קנ"ב ע"ב) כי הרעיון פתיחין מפסח ראשון
 עד פס"ה שניי [ועוד נוסף ז' ימים לאח"כ עיין לעיל
 צוה אות ה' צ' ומכונה הספח"ע הוא להמשך עד
 מלכות ר"ה ספיר"ת העמ"ר ס"ה ג' אדני"ו והוא צחי
 שם צ"ן כגודע ע"כ רומז צ"ן עם תרע"א שהוא שם
 אדני"ו במילואו וטובו שנמתק כבר נימים האלו וגם
 הוא רמז תרע"א צחי תרע"ן פתיחין כנ"ל, בן י"ל
 בדרך אפשר, רשמתי לע"ע למזכרת :

ו. באמר צפי בהעלתך במצות פסח שני (ע"ב) ככל
 תקי"ת הפס"ח יעשו אותו וכן (שם. י"ד)
 וכי יגור אחכם גר ועשה פסח לה' כהקי"ת הפס"ח
 וכמשפטו וגו' י"ל רומז כי תקי"ת צגי פס"ח שניי
 היינו שזהו פסח שני כמו פסח ראשון :

ז. נא' בתורה שהשיב להם משה רבינו (שם ח')

עמדו ואשמעה מ"ה יורה ה' לכם
 וי"ל עפי"ד אלאמור"ר הגה"ק ז"ע צתפארת צנים על
 המועדים צענין פסח שני שצחמת צכהארז"ל לא מלינו
 שום עטם וכונה למצות פסח שני חמנו שהוא צי"ד
 צחי"ר וכי שם אלאמור"ר לטנין ספח"ע שהוא תיקון
 מ"ה להשלים ה"ה לר"ס כגודע והנה צחי מ"ה הוא
 תכלית הידיעה אשר לא נדע וכידוע מזה"ק צהקדמה
 כיון דמעו למלכות הנקרא מ"ה מ"ה פשפשה ומ"ה
 מלאת וכלה סתים וכי ע"כ כשילאו ממלרים שהי
 גלות הדעת והוא תיקון הדעת תכלית הידיעה אשר
 לא נדע צחי מ"ה וע"כ לא נדע עטם והכונה לפסח
 שני לזמנו צי"ד צחי"ר עתה"ה שהאר"ך צוה. חס י"ל
 שהגיד להם משרע"ה קודם מצות פסח שני עמדו
 ואשמעה מ"ה יורה ה' לכם היינו שהקדים להם שזהו
 המלצה לא יתגלה טעמה וכוונתה ומה שיהי שייכות
 לה לחדש הזה כנ"ל ותהי רק צחי מה פשפשה ומה
 מלאת כנ"ל :

ח. רבזה י"ל עוד עפי"מ ששמעתי צסם הגה"ק מהר"ש
 מקאמינקא ז"ע שהגיד צפסח שני (צמושב
 זקנים לדיקים) טה"כ שנה' צפסח שני צפי בהעלתך
 (י"ב) לא ישאור"ו ממנו עד צקר וצפסח ראשון נא'
 (בא יב"ו) ולא תחזירו ממנו עד צקר והגיד (צרמז
 עמוק) והנשא"ר (שהוא פסח שני שנה' לשון ישאור"ו)
 צלוי"ן והנות"ר (שהוא פסח ראשון שנה' צו לשון
 לא תחזירו"ו) צירושלים קדוש יאמר לו עכ"ה ורבים
 מהמסובים אז גדולי ה"ה אמרו פירוש וביאור על
 דבריו צוה. ולי נראה רמז דבריו ז"ל כי לוי"ן הוא
 נקודה פנימיות. וירושלים צחגליה יוחר. ע"כ רמז
 צפס"ח שניי והנשא"ר צלוי"ן צחי ליון שהוא פנימיות
 יוחר עד שלא נחגלה טעמה וכוונתה כנ"ל משא"כ פסח
 ראשון רמז צוהנות"ר צירושלים שנחגלה כונתו
 צכהארז"ל. וגם רמז מה שנה' מצוה זו למישאל ואלנפון
 (שהמה היו נושאי נדב ואביהוא וכגודע) כמ"ש צשו"ת
 מן השמים על שאלו דבר שלא ראו לגלות מן השמים

ד. יש להצין החילוק כי צפי בהעלתך (ע" - י"א)
 צפסח שני נא' על מצות ומרורים יאכלוהו
 וצפי צח (יב"ה) צפסח ראשון נא' ומצות על מרורים
 יאכלוהו וי"ל בדרך פשוט נכבן כי צפסח ראשון הוא
 המלצה מ"ע צפי"ע צערב תאכלו מצות משא"כ צפסח
 שני חין מצות אכילת מצה רק לצורך הקרבן
 פסח ע"כ צפסח ראשון נא' ומצות על מרורים כי המלצה
 עם הפסח שזה צמלותו והם יחד צמעלה והמלצה על
 המרורים. ואף שהמרור ג"כ מה"ה צזמן המקדש מ"מ
 הוא רק עפל לפסח ע"כ מה"ה חינו נוהג צזמה"ה
 שאין פסח (ומרור צזמה"ז דרבנן) ע"כ צפסח ראשון
 המלצה צמעלה צוה שהוא מלצה צפי"ע ונוהג גם כשאין
 פסח צזמה"ז והוא על המרורים כנ"ל יען שהמרור הוא
 רק עפל להמלצה כנ"ל משא"כ צפסח שני גגם המלצה
 אינה מלצה צפי"ע והוא רק עפל לפסח כמו המרור
 ע"כ נא' בדיוק צפסח שני "על מצות ומרורים" שהפסח
 צמטלתו הוא על מצות ומרורים ששניהם אז עפלים
 רק צצביל הפסח כנ"ל :

ה. הכונה צספח"ע ציום ההוא חס"ד צצה"ד חס"ן
 חנח"ס ה' (והנה על תיבת חנח"ס עם ה'
 כנ"ל שהוא האות צתיבת מישו"ר צלמלח צנגינת כגודע
 כבר הביא צהיכל הצרכה על החומש צסם רבינו הקדוש
 ח"ה מהר"ר מנחם מענדל מרימוצ ז"ע כי תנחם ה'
 צגי פס"ח שניי עכ"ה והנה יש להוסיף צוה) ויש
 לרמז כי חס"ן חנח"ס ה' חס"ד הו"ד עולה צ"ן עם
 תרע"א היינו צהמשך דברי הוה"ק פי בהעלתך צרע"מ

התשו' ע"ז ב"ה החשובה מישאל ואלנפון וגו' היינו מישאל" (שאלתך) ואלנפון" (היא לפונה בלי יפתרום לך) עיי"ש וזה רמוז בפסח שני שהוא לפון כוונתו. הכן אלו הרמזות:

ט. ובאומרי זה צומשג ח"ח (בסעודה פסח שני) העיר ח' כי י"ל לאשר פסח שני (עיון סוכה דף כ"ה) הניד הש"י למשרע"ה בשביל גושאיו ארונו של יוס"ף מדת הכוה"ד ע"כ שפיר רמוז וכנשא"ר (שהוא פסח שני) בליו"ן שהוא יסו"ד ארונו של יוסף כנ"ל:

י. רא' מהם העיר פי הנשא"ר שגא' בפסח שני כתב "לא ישארו" ממנו עד בקר היינו "ישארו" לשון נסתר (משא"כ לא תתור"ו הוא לנוכח) רומז כי בפסח שני הוא נעלם ונסת"ר טעמו וענינו בזמני כנ"ל (באות ח'):

יא. א"י ונענ"ד עוד בזה כי באמת העיקר הוא פסח ראשון בניסן נגאלו בניסן עתידין לגאל (ר"ה יא.) משא"כ פסח שני באייר הוא רק למי שאירעו אוגם כ"כ (וגם כשישראל לא נגאלו בפסח וידחו לאייר אז יקריבו הק"פ בפסח שני כנודע צירושלמי פסחים) ח"ש הנשא"ר בליו"ן (פסח שני שגא' זו לא ישארו"ו הוא רק כמו בחי' שירוי"ם שנשארו טפל לפסח ראשון שנקי) והנותר צירושל"ם כמו שפירש"י (מדרי"ל) עה"כ וזה וצנין תחיו בנות"ר עד שיחיו המתים טבל"ה היינו נותר נקרא דבר חשוב צפ"ע שנשאר לקיום (ולא שירוי"ם בלבד) וזהו פס"ת ראשו"ן שבניסן נגאלו ובניסן עתידין לגאולה לפתחלה וזה הנות"ר (פסח ראשון) עד שיחיו המתים מפני שאז יהי תחב"מ בפסח כתי שקורין ההפטר"ה בשבת תחב"מ פסח וכו':

יב. ואצ"ת"ק בזה מה שהשכחי צע"י להבי"ג מלבי"ם ה"י ותמל"ת הדברים אז מנהגינו לאכול מנה בליל ע"ז אייר שאז הי' זמן אכילת פסח שני וכ"כ בשם הגאונים מהר"ם הש' ז"ל ותוחנו מהר"ד דיוטש ז"ל. הן אמת כי כן ראוי ונכון וגם אנתנו נוהגים כן לאכול מנה בליל ע"ז אמנם הסעודה צרבים ערשים רק ביום י"ד כמנהג אבותינו הקדושים ז"ע וכן מנהג כל הלדיקים מתלמידי רבינו הצעש"ע הקדוש ז"ע שעושין הסעודה ביום י"ד וטעמא צע"י ומעולם תמבחי על זה הלא ביום י"ד אינו זמן אכילת הפסח עם המלה. ואם ההקדמה הלא אינו צעוה"ר כלל צימינו שאין צימ"ק להקריב בו. ואמתי צע"ע הענין בפנימיות קלת כי רואין אנתנו כל חדש ניסן צעהותי קודם עד חג השבועות העיקר הוא ההתחלה והכנה יותר מהמעשה בעלמותה כמו שנקרא חג הפסח ובאמת אין לנו פסח צימינו צעוה"ר וגם אז הי' הקרבת הפסח רק צעו"ט וחי' לנו לקרותו רק חג המזות בלבד (ועיי' בקדושה לוי טעמו בקודש) אולם הקרבת הפסח הי' צ"ד ערש הו"ע רק צע"פ ועכ"ז קורין אנו את החג

הקדוש צעמנו על הפס"ח שהי' הכנה צעו"ט. וכן הכונה כי בבהר"ז"ל לז' של פסח שאז נכנס הרשימו ממנו חכמה בהשלמתו בשבוע ח' לפסח"ע אם כי עיקר המוח נכנס בליל ז' שהוא אחרון של פסח עכ"ז יו"ט דלוי רק צ"ז של פסח שעיקר הוא ההתחלה ורשימו שנכנס אם כי בעלמותו הוא נכנס רק ביום שני עיי"ש. וכן כל ספר"ע (אשר בחוכם הוא גם פסח שני) רק הכנה לחג השבועות וחג השבועות בעלמו קבלת התורה נמלא בעלמותו ז' בסיון נ"א לספירה צד' הרמ"ע ומג"ל כנודע רק הכנה ותקופה הי' אז לקבלת התורה ביום ו' סיון ע"כ הוא יו"ט דלוי זמן מתן תורתנו וכנודע בצני יששכר והעיקר צע"כ הוא ההכנה ביום ו' בסיון כנודע בצפרי"ם ע"כ גם סעודה פסח שני עושי בזמן הקרבת ק"פ אם כי עיקר אכילתו הי' רק צע"י כנ"ל והיינו צעת הכנה לזמן אכילתו וההתחלה הוא העיקר כנ"ל. והמ"י.

ומ"ש כתיב העטם שלא לומר תחנן ביום ע"ז אייר כעין מ"ש לענין י"ג סיון שאז נשלמו ה"ו ימים אחרי שבועות ליו"ע שני הנה שם ההשלמה ז' ימים לקרבן מזה"ת אבל הכא ענין שלא לומר תחנן צ"ד אייר לא נזכרה אפי' ברמ"ל כנ"ל והכו' דלא לוסף עלה מהומרת יו"ט שני. והמובן. אך מנהג אמת"ר הק' ז"ע שלא לומר תחנן צ"ד וע"ז משום דיצה ח' שפי' במק"ל במחצרת הקודש וכן צמעין גנים להסתפק צע"י כנ"ל. אך כשחל ע"ז בשנה הזאת צע"ק אמרתי ל"ל במנחת שבת וכמ"ש כבר באות שלום על הלי' מילה (סי' רס"ה ס"ק מ') עיי"ש צעפ"י האר"ז"ל אין טעם למנוע לומר ל"ל רק צר"ת בלבד שחל בשבת ע"כ הכו' דלא לוסף עלה במקום שיש ספק ספיקא כנ"ל. וחיים ושוכט"ם עכ"ד בתשו' להב"ל: [ועיי' לעיל במאמרנו אות ח']:

יג. הנה הומרים צסדר ליל פסח כמצוהר בכל הסידורים והגדת ש"פ זכר למקדש כהילל וכו' כמ"ש "על מזות ומרורים" יאכלוהו יקשה זאת בחוב זה בלשון "על מזות ומרורים" גא' רק (צפי בהעלותך) בפסח שני משא"כ בפסח ראשון נאמר ומזות על מרורים יאכלוהו [ועיי' במאמרנו לעיל בזה אות ד'] ולמה אומרי זה בלילי פסח ראשון בהסדר ורבים שמעתי שרלו לשצם הנוסחא ולהגיה שם הכתוב של פסח ראשון "ומזות על מרורים" אבל קשה לשצם כל הספרים. וי"ל צפשיטות כי באמת אר"ז"ל צר"ה בניסן נגאלו בניסן עתידין ליגאל אמנם כיון שהגיונו לליל סדר ולא ב"ה הג"ל היום צע"פ הלא גם אם צא יבא בליל שמורים אז בכל יום מימי החוה"פ ואחכ"ה לו בכל יום שיצה מ"מ צע"כ לא נקריבו עוד הק"פ עד י"ד אייר זמן פסח שני כנודע מהירושלמי פסחים שאם יבא משיח בין פסח ראשון לשני יקריבו כל הצבור כ"י הק"פ בפסח שני. ולפי"ז

שפיר יוחא שאומרים זה כליל שמורים אשר בלפיתינו
 לפינו לקול החור בחלנו, יבא ויגאלנו צ"ב. אמנם
 כיון שלא בא כבר ציום (היינו צע"פ) צע"כ נמחין

מאמרי חדש אייר, מאמר גל עיני

מיוסד מאמרים ליום הנעלה, מקודש ליחידי סגולה, ומאיר בזהרו, ורב אורו,
 לכל הגולה, כלל ישראל כולו, הוא "ל"ג בעומר" ויקויים בנו מ"ש ג"ל עיני
 ואביטת נפלאות מתורתך, ושמהנו בישועתך, בב"א:

הוי"ד שצב"ד] וזהו [מלך הכי הדר] היינו מיתח
 כזה שהוא צחי המת"ם להחיות מלך הדר צחי
 חיים [ועיי בדברינו לקמן אות ה] ע"ז שפיר י"ל
 שיה ואלמדו בדיוק הצרכי נפשי וכו' הוד וזהו לבשת
 [ועל כן בליג בעומר יום פטירת רשצ"י אז פסקיו
 למי"ת תלמידי רשיק והתחיל צחי חיים] על ככה,
 ומיושב ק"י הגמי מאי משמע ועל יום המיתח נאמר
 ומה דמתרין רב בר רב שלמא מסיפא דעינא תוסף
 רוחם יגופון זהו צבוק הממור ואתי מרחיק מאוד
 וממור אריק אפסיק ציניי ואין זה שייך למידע
 פמוכן כלל אלא ודאי רמז בדבריו כדברינו שפיר
 כ"ז):

ב. ויש לרמז עוד בזה כי נודע אלק החמישי הוא
 צחי הוי"ד ע"כ לא נתגלה להראשונים כי
 הכמת הקבלה צמוד כל היום דריה כנודע בכל הספרים
 עד שצמן האר"ל שהי צאלף הששי מימיו והלאה
 הי התחלת זמן הגאולה של צמחה ע"כ נתגלה הכמת
 האר"ל צפי דברי הזוה"ק אמנם רשצ"י הי צמוד
 אלק הרביעי קודם אלק החמישי ותלמידו רי אצח
 שכתב סי הזכר שהוא רב (כפי דברי הרמ"ע מפלנו
 ז"ל) ופטר צמח ג' לאלף החמישי כמבואר צפי
 הדורות כי הקדים הש"י כמו רפואה למכה טרם תחלות
 האלק החמישי (שהוא הוד) נכתב סי הזכר שנקרא
 מדרש יה"י חו"ר (כמבואר צפי יוחסין וצפ"ד)
 וכו"ר הזה נאלל מכו"ד מעטה צבוקל ופי קודם
 התחלת אלק החמישי צמחית הקדים רפוא"ה ופי
 כ"ל (וכמוהו צפ"ד צבורה רפוא"ת שהוא הוי"ד)
 ונגזו האו"ר הגזו לנדיקים צבוקל הבוד מעטה (צאלף
 החמישי) עד שנתגלה פירושו צמן האר"ל ציתר
 שח וטו של הורה בעמידו צקן אורה וע"י חכמם
 האמת דרשצ"י יהי תיקון הוי"ד צמח שהוא הגאולה
 שלימ"ה ואו"ר חדש על לין יאיר צ"ב. חכו י"ל שרמז
 בזמר בר יוחאי שם קנית הודך וכו"ר היינו הוי"ד
 וגם הדי"ר כ"ל, כן רשמתי בדרך אפשר רמח הדברים
 לע"ע וישמע חכם ויוסף לקח טוב. [ועיי בדברינו
 בדברי חורב מהדורה צ' אות ס"ה עיי"ש] ועיי

א. ברבי נפשי את כי וכו' הוד וזהו לבשת עוטב
 אור כשלמה נוטה שמים כיריעה (תהלים
 קד) י"ל הענין ממור זה שהוא כולל החמשה חלקי
 נפש רחמי רוח בזה על הלולא דרשצ"י ציום שבה
 נרמזי שלו למקור מהצבתו פעליון בי הוא ציניא
 קדישא הכוללם צלילות וכנראה מזה"ק צמח מקומות
 והנה צ"ג בעומר צמחה הוי"ד שצב"ד וגם צמח
 תיקון כ"ז מלכין קדמאין שמל"ה שצמל"ה ציום
 הבוד כנודע צפ"ד. וע"כ י"ל הענין שציום הזה
 פסקו למות תלמידי רשיק כי מלך הדי"ר הוא מלך
 השמיני שלא נאמר בו מית"ה והוא צחי חיים ומלינו
 צבוק האר"ל שרשצ"י נסתלק צחיבת חיים ע"ש
 וכוהגים להצות צא"ר היינו נרות ציום הוצתה הלו
 וכבר כהצו בזה צמחים, וזהו יורמז אולי צרש"י ריש
 פסחים (צ' ע"א) ד"ה קריא רחמנא לנחורא וכו'
 קרא לנחורא המחיר"ה שצרה מכו"ד מעטה לצבו
 עבלי"ה וע"כ מרצין צא"ר ציום שהוא צחי הוי"ד
 שצב"ד מעטה לצבו חכו יורמז צמחוד הוד (צחי
 הוי"ד שצב"ד) וזהו (הוא צחי שפסקו צו ציום
 למות וגמשך חיים כ"ז צחי הדי"ר) לבשת (מכו"ד
 מעט"ה לצב"י כ"ז מלשונו הקדוש דרש"י) עוטב
 אור (הוא צחי חו"ר מכו"ד מעט"ה לצבו) כשלמ"ה
 (הוא אותיות שמל"ה רמז יום ל"ג בעומר שהוא הכונה
 בליג בעומר כ"ז שמלה שצמלה ושמל"ה צחי לצ"ש
 ופירושו) נוטה שמי"ם (שהוא ח"ת כנודע) כיריעה
 (שהוא נטויי לכסות ולהקיף היינו שאז בליג בעמר
 הוא כונה ספה"ע צמקיפ"ם ח"ת שצמ"ת שהוא
 צחי שמי"ם כ"ז) כן י"ל בדרך רמז ואפשר. (ונראה
 רמז נש"ם צרכות [דף י ע"א] צמחה עולמים
 אמר דוד שירה וכו' נסתכל ציום המיתח ואמר שירה
 שחמ"ר צרכי נפשי את סי הי חלקי גדלת מאוד הוד
 וזהו לבשת וגר ולכאורה קשה מה זה שירה ושמה
 ציום המיתח שהוא עונש וגז"ד ר"ל אך דקאו על
 פטירת הדיקים ראשי הנשמות כרשצ"י וחבריו ח"ש
 צרכי נפשי וגר הוי"ד וזהו לבשת שדרשנו לעיל על
 ל"ג בעמר פטירת רשצ"י צחי הוי"ד [ציום הבוד

אם אל תעש תורת אמיך כשאר חיל (מדרש נשלי א')
 והוא החידושין לאורייתא שמחדשים בחורה שצעיפ
 נקרא תולדות כנודע שלא יהי בחי עקר בנתי מוליד
 גם בד"ת וע"כ הזכירו דילידא אמי (שמחדש חידושים
 שהוא החורה שצעיפ בחי אם כנז') כותי דר"ש
 חיליד שמחדש חידושים בנגלה שיחי זהם רמוז גם
 בנסתרות שגילה רשצ"י שאז גם אם הם מופרכים
 בפשט עכ"פ יהיו אמתיים בסודן כנז. ואי לא לא
 חיליד שלא יאמרו דברים פשוטים בנגלות בלבד שהם
 בחי פריד בלי סוד מפרד"ם רק זהם יהי ג"כ טובא
 גנוז בגווני כנודע בספרים הקדושים:

ה. ורש"י ז"ל פי שם דילידא חמיה כרבי שמעון
 חיליד כל שאמו יולדת חנקש רחמים יהא
 רנון שיבא כרי שמעון עכ"ל יש לרמוז בדבריו הקדושים
 עפ"י הנודע שרשצ"י הוא גשמת משה רעיה מהימנה
 חלא שיבקשו שיבא בן הנולד כמשה רצונו זכו לא
 שיך כמ"ש ולא קם נצוא עוד בישראל כמשה חבל
 כרשצ"י מותר לבקש שיבא בנחיתו וזכו שתבקש רחמים
 יהא רנון (בג"י מש"ה עה"כ כמבואר בהארז"ל כ"פ
 והוא בחי משה) שיבא כרי שמעון והקב"ה ממלא
 שנותיהן של לדיקים מיום ליום גמלא שזו ביום ל"ג
 צעומר נולד ג"כ ר"ש ע"כ היום הווא ל"ג צעומר
 שהוא יום לידת ר"ש יבקשו צעת לידתו יהא רנון
 שיבא כר"ש כי וזמא קגרים לעת רנון צוה. וגם היום
 הווא נקרא עת רנון מפני היחודים והסתלקות הלדיק
 רשצ"י בהאי רעוא כנודע ע"כ רמוז ג"כ יהא רנון
 שיבא כר"ש כנז מלשון רש"י.

ובזה שכחצנו לעיל (אות ד') דילידא חמיה כותי
 דר"ש חלד נראה כן ג"כ רמוז צעיפ גיעין
 (דף ס"ז ע"א) דאמרי רבי שמעון (סתם, דהוא
 רשצ"י) טוחן הרבה ומוליא קימטא. חנא משכח קימטא
 ומא שמוליא חינו מוליא חלא סובין פירש"י מה ששכח
 מהתלמוד לא שכת חלא דברים שלא נראו שהלכה כמותן
 עכ"ל והקשה דהא אדרבה ברוב פעמים חין הלכה
 כר"ש דהוא רשצ"י ע"כ י"ל דהיינו מה שמוליא ומשכח
 (קימטא) סובין היינו הלכות כאלו שאינן מתאימות
 לכוין ע"ד הסוד ג"כ והיינו במעלת ר"ש דילידא אמי
 כותי דר"ש חלד דכל חידושו והלכותיו מכוונות ע"ד
 הסוד כנ"ל. ובה י"ל מה דאמרי שם שאמר ר"ש
 לתלמידיו שנו מדותי שמדותי תרומות מתרומות מדותי
 של רע"ק ופירש"י בחרתים וחרמתים מהוך עיקרי
 משנותיו של רע"ק והיינו ברירה אחר ברירה עכ"ל
 והיינו ברע"ק נהי צמד"ר כי דברים שלא נגלו למשה
 רצונו נגלו לרע"ק, בסתרי אותיות שכי דורש, חמנס
 חלו המה בבחי נחיצ לא ידעו עיט למעלה מאוד
 ע"כ בירר רשצ"י מהם ברירה אחרי ברירה אוחן
 הלכות שוכלו לגלות לפרשן לתלמידיו (תלמידו רשצ"י)

בזוה"ק פי חנא (דף רפ"ז ע"א) ברע"מ. ובזוה"א
 קדישא (היינו רשצ"י) לאציו ולחמו לא יעמא היינו
 שאין נו עסק עם המחוס כלל רק בחי חיים כנז':
 ג. בזמור בר יוחאי. נעשה אדם נאמר צעבורך. שמעתי
 מקדושת אלזמ"י הגה"ק מפס זי"ע בסעודת
 ל"ג צעומר. כי לכאורה היכן נאמר נעשה אדם קאי
 על רשצ"י דוקא אך הנה דרז"ל (עיי' זוה"ק בתחלת
 הקדמה) נעש"ה אדם נאמר בזכות נעשה ונשמע והיינו
 צשצ"ל שיקבלו ישראל את החורה ע"י מש"ה רצונו
 וידוע כי רשצ"י היה נשמת מרע"ה ומה שנחגלה ע"י
 מרע"ה החורה בכל פרע"י בנגנות ונסתרות אך הנסתרות
 גילה מרע"ה רק לכהן וצויו ויחפצ עוד יחודו הגולה
 מתלמידיו, והנגלות לנו ולצונו ממרע"ה שקיבל בסיני
 חבל רשצ"י גילה הנסתרות בספר הזכר דבהאי חבורא
 יחסרנסין צדרא בתראה ג"כ אור המאיר וצא לכל
 העולם והוא לפי"ז רשצ"י תכלית וגמר הגולה ממרע"ה
 ע"כ שפיר יתכן מ"ש נעשה אדם נאמר צעבורך כי
 הנעש"ה אדם צשצ"ל נעש"ה ונשמע וה"י אז מטרת
 התכלית לגילו הנסתרות באחרית הימים ע"י רשצ"י
 ע"כ שפיר נעשה אדם נאמר צעבורך. עכד"ק אלזמ"י
 זללה"ה.

ד. הצינו צעיפ (מכות י"ז ע"ב) דילידא חמיה
 כרי שמעון חיליד ואי לא לא חיליד ורש"י
 דחיה לכו פירכא. הנה למה ארז"ל זה רק ברשצ"י
 (שהוא סתם ר' שמעון) וי"ל שכיון שרשצ"י הגיד כל
 הלכותיו ואמרנו גם בהלכות העמוקות והפשטות טובא
 גנוז בגווני בסודות ויחודים נוראים הגבה למעלה עד
 חין חקר וכנודע מהרמ"ע מפלגו ז"ל (במאמר שכרי
 לוחות צד"ה ברוס סדורא דגמרא) צמח דמלינו כ"פ
 צעיפ שתק רב היינו להיות רב הוא ר' חנא שכח
 הזוה"ק צעיפ רשצ"י וה"י לו טעם עפ"י סוד שלא ניתן
 לננות בנגלות ההלכה ע"כ שחוק רב מלהשיב חבל
 בקרבו ידע עמנו ונימוקו עפ"י סוד ע"ש ובכמה
 ספרים וגם בדבריו צוה. ולפי"ז אם שכל מיימרות
 ודברי החנאים ואמוראים גם בנגלות ההלכה ואגדה
 הם מלאים יחודים וסודות כנודע (ודלא כמי מהגדולים
 ז"ל שדקדק ונסתפק צוה ואכמ"ל) עכ"ז רשצ"י עלה
 על כולנה בתלק הסוד כנודע לכל ועל כן דבריו בהלכה
 גם במקום דחיה ל"י פירכא מ"מ שרירים וקיימים
 הם בעולם הנסתר וחלק הסוד ואם בדברי התלמיד
 הוא רב (ר' חנא) כן כנז כ"ש דברי הרב רשצ"י עלמו
 וזכו שאמרו דז"ל צעיפ לקשור עטרה לראש לדיק
 רשצ"י דלא הוי כותי ודרי (ובמבואר בזוה"ק) והוא
 חין ערוך והמלינו זה ברשצ"י דילידא אמי כותי
 חיליד וכו' ורש"י דחיה לכו פירכא לפעמים לפנינו
 בנגלה גם שם המה עפ"י סוד דבריו אמתיים ולא
 מופרכים וי"ל שרמוז בלשון דילידא אמי" ע"ש הכתוב
 כי א"ם לבינה תקרא הוא החורה שצעיפ שנקרא

ע"ד הסוד וכו' מתרומות מדותיו והבן, ויה"ר שלא יאמר פינו דבר שלא כלונו.

ו. (אבות פ"ד) ר' שמעון אומר שלשה כחרים הן כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות וכתר שם טוב ועולה על גביהן עכ"ל ויל רמז הענין שיום פטירת רשביי נעשה עה רגון כ"כ למעלה עד שהוא יום שמחה גדולה וכמ"ש בפע"ח שהגיד האר"ח"ל שהקפיד הרשביי על אותו חכם למה הוא אומר נחם ביום שמחתו כנודע. ונחמה לא מלינו כן מעלה זו ביום פטירתו בשום א' מהתנאים והמוראים ומי לנו גדול מרבן של כל הנביאים משה רבינו ע"ה אשר לא קם וכו' כמשה אעפ"כ בענין יום פטירתו ז' אדר הוא הענין הדיקום כמצואר צש"ע וכו' ויל אולי שרמז התנא רבי שמעון (ספס ר"ש רשביי) שלשה כחרים הן כתר תורה (הוא שכי"ה וכל לזכות כי התורה מונחת בקרן זוית ויוגעה ומלאת תאמין) כתר כהונה (הוא בתולדה מיוחס) כתר מנכות (הוא צמלא תלי מולתא למי שזכה ועולה לגדולה ומלכות) וכתר שם טוב ועולה על גביהן ו"ל רמז לשיטתו בגדל נשמתו אשר זכה ע"י עבודתו יותר מכל בני גילו בענין יום פטירתו שנקרא ש"ס עו"צ כמ"ש בקבלת (ז"ח) עוב ש"ס משמן עוב ויום המו"ת מיום הולדו וכמו שיסד ע"ז הפייטן בשחרית יוהכ"פ ש"ס עו"צ חס יקנה משמות נעימים אשר יקרא לכן יום המית"ה מיום הלידה הוטב וע"ז העיקר הא"ך הוא כתר ש"ס עו"צ ביום פטירתו וכמו שאמרו בגמ' (ברכות יז.) אשרי מי שגדל כחורה וכו' ונפטר בשם עו"צ וכו' כח"ר שם עו"צ ביום פטירתו ל"ג בעומר שהוא לסימן ולמעלה על כל בני גילו כזו וגם רמז כח"ר שם עו"צ כי אז ביום פטירתו הגיע הדיק לבחי' בח"ר. יחיד"ה כמצואר במקובלים (וכמ"ש מזה במאמר זכרון לדיקום הנדפס בשמ"י) וזהו כח"ר שם עו"צ כזו. זכותו יגן עליו:

ז. ראני במסדך בעמתי יגל לבי בישועתך (תהלים יג) ו"ל רמז היום הנבחר הלו ל"ג בעומר שהכונה בפע"ח ובסידור בסוד הספירה בהגבורות דכ"ד חקף תלמודי ר' עקיבא בסוד חלקיים צאלפייין ווי"ד דעקיבא"ה בחי' חל"ף ציור וי"ד שהוא בחי' גבורות וכו' וצו"א ל"ג בעומר נתגלה שם חכמ"ס חילוף חלקיים וכו' ויהו יתיר רחמים התחלפות הדינים ברחמים ועיקר התחלפות הוא כד"ע באותיות לה"י דחלקים כי אותיות ח"ס אינן מתחלפין וכד"ע ג"י ל"ג וכו' סוד היום הזה עבתד"ה. ונודע כי שם חכמ"ס הוא שם הבטחוי"ן בעמו כה' עדי ע"ד עולה חכמ"ס כמ"ש שם בפע"ח צבונת ל"ג בעומר וכו' יורמז ואני בחסדך בעמתי (הוא שם הבטחוי"ן חכמ"ס שמאיר בל"ג בעומר) ויג"ל (הוא אותיות וי"ד ג"ל היינו וי"ד דחל"ף דרטי"ק שהוא ה"י ציור וי"ד בחי' גבורות ממק ע"י השם כזו בל"ג בעומר כזו) לכו"י (הוא

אחר מספר ל"ג וכמו שהאריך בצנ"ה צרמז ל"ג עו"צ שהיום הוא מתחיל אחר מספר ל"ג) בישועתך (ומזה היום וע"י הבטחון נחסדו יח"ש צא בישוע"ה בחי' ש"ע גבורין צא"ר הנחלה מאורו של רשביי ז"ע נפתחין הש"ע גבורין בחי' ישוע"ה) כיה"ר צ"ב. וזה יורמז כי בו ישמ"ח לבניו כי בשם קדשו בטחניו (תהלים לג) היינו שנשמ"ח ביום ההוא כידוע מו"ח שנועלים חלק בהשמחה שנעשה על ליון רשביי ז"ע צרבי סגיא וישמח לבנו בסוף הל"ג יום כזו כי בשם קדשו בטחניו היינו בשם הקדוש חכמ"ס שם הבטחוי"ן שמאיר ביום ההוא כזו.

ח. ובבב"י ישכר כי מענין רמז ח"ור בגו"ז שנהגה להאיר ביום ההוא עיי"ש ויוצן כזה לדעתנו מענין שם הבטחון שהוא ביום ההוא וגם השמחה הגדולה שעושין ביום ההוא וכהו נחלצנו בספרי שו"ת לחקור נשמתה מה זו עושה. אך הוא בענין כי צלמת היום ההוא עדיין בחוק ימי הספירה ימי הגבורות, והבטחונת חסור עפ"י סוד גם ביום הלו עד ערב שבעות. והוא יום פטירת רשביי אשר לוח צרות קדשו צוה"ק ותיקוני וי דגלוחא לחמשך, ואין מה נטני אבחר"י צמן זמנים טובה ועדין וברפתקאות סגיאון וכמעט כל הסימני מלערא וחצלי משח ועדיין בן דוד לא בא ומה זה השמחה בלבו ביום ההוא וגרש חין כל כי חס קות"ה אחת הבטחוי"ן בחסדי יח"ש הוא שם הבטחון המאיר ביום ההוא זהו תקותינו, ובו ישמח לבנו. ע"כ הוא בחי' אור בגו"ז כי עדיין הטוב גו"ז ונעם אך ע"י הבטחון בחסדו יח"ש ענ כן נקוד במהרה לישועתו בכלל כ"י וכו' שכי (תהלים יח) ולדיקום ישמחינו יעלנו לפני חלקיים היינו שצא שמחה בלב הדיקום וישמחו ע"י השם חכמ"ס שהוא לפני אותיות חלקים וזהו לפני חלקים וישעו בשמחה ביום ההוא כמו שפי זה חלמו"ר שליט"ה [זללה"ה ז"ע]:

ט. אור זרוע לדיק ולישרי לב שמחה (תהלים לז) מצואר צנ"י וצפאר סי הקדושים שזה קאי על הלולא דרשביי ובהדלקת נרות אור שמדליקים. וי"ל רמז שפיר ישריי ל"ג עולה שמעוי"ן צ"ן יוח"י ע"כ מרבים באור על הלולא דכחי לדיק בסוד שמחה ביום ההוא. [ופי ש"ס חענית (ע"י ע"ה) ארנביי וכו' לדיקום לאורה דכתיב אור זרוע לדיק ולישרים שמחה דכתיב לישרי לב שמחה פירש"י ישרים עדיפי מלדיקום עכ"ל רמז לפי"ז דהדיקום מדליקים אורה על הלולא דרשביי ורשביי עצמו הוא בחי' ישריי ל"ג דעדיפי מלדיקום כזו שהוא רשביי שעלה על כולנה ועולה שמו הקדוש ישריי ל"ג כזו]:

י. שמערו"ן צ"ן יוחא"י עולה מחי"ה מתו"ס ו"ל ע"כ ככה רשביי פסקו למות מתלמודי רטי"ק והוא בחי' ציטול המיתה לכהי מחי"ה מתו"ס וגם כי

ביום ההוא) אל מול פני המנורה ואירו שבעת הנרות (שכל אלו הנרות מרומזים להשמות נר ה' נשמת אדם המה ששה תנמידיו הנ"ל שמאירים הנרות לכבודו אל מול פני המנורה שעמדם ביהוד הוא שבעת הנרות כנ"ל ממאמר ר"ח בנו באדר"ר) וכן נלוויו של תלמידיו הלדיקים בכג דור ודור צפרט העוסקים בחכמת האמת תורת רש"י הם מאירים אל מול פני המנורה רש"י והוא צרכו ואיר עליהם ועליו כפי וישועה ברו"ג ככל כ"י בקרב:

יב. בסוכה (דף נ"ג ע"ח) כבש הנג הזקן אם אהב תבא אל ביתו אני אבא אל ביתך אם אהב לא תבא אל ביתו אני לא אבא אל ביתך שנאמר (שמות כ"י) בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וצרכתיך, אף הוא ראה גלגולת אחת שלפה על פני המים, ה"ל על דאטפת העפוף וסוף מטיפוך יעופון וע"י רש"י שם שרבה להגיד הג"י דסמיק לי אם אהב תבוא אל ביתו וכו' נכך דרגובי דצר איניס אינון ערבין ביה לאהר דמיתבני וכו' היינו אם אהב תבא אל ביתו למקום שרגלי מוניכות ותי והוא דוחק. עכ"פ און לא גרסוין לה ממילה רק הג"י לפניו שהוא סמוך הך מימרא דאם תבא אל ביתו וכו' לאף הוא ראה גלגולת אי שלפה ע"פ המים כנ"ל וז"ל מהו הסמיכות ופירכות זל"י עפ"יך בשמעתני בשם הגה"ק מראשולא ז"י"ע (בעל דעת קדושים) שאמר על המימרא הזאת שהוא ג"כ משנה בחזית פראה גלגלית (ג"י שמעוין היינו רש"י ההוא הקדוש בדרך לעודו בנגלות ובסתרות) שלפ"ה (עיון וזוה"ר) על פני המים (החזרה שנקרא מ"י"ם כדלמרי' במ"י הענית) ואמר ענ דאטפת (שעיינת בעומק) מלשון ועיניו למרחוק מטיפוך שארז"ל. היינו שעין היעב] היינו ראה בעומק בתורה) העפוף (יעיניו גם כן היינו צאפריך ובחידושוך) וסוף מטיפוך (שעיניו כך ובחורות חיבורך) יעופון (היינו חכו גם הם שיעיניו גם צחוך ח"י תורתם) עכד"ה כנ"ל וז"ש. אם אהב תבא אל ביתי (במלחז"ג צפמחים דף פ"ח זיעקב שקראו צ"ית אם העבודה הוא רק על קוטב זה לצנין ביהמ"ק צציג"ל אמר כביכול רש"י אם אהב תבא אל ביתו (אז) אני אבא אל ביתך (בשתימות לסייעך בעבודה ה' האמת כיון שכוונתך לקוטב האמת משא"כ בשמכוין בתורה הקבלה רק להיות דבי ולרכיש לי כבוד וכיולא. וז"ש) אם אהב לא תבא אל ביתו (היינו לעבוד על ציאג"ל ובנין ביהמ"ק. אז) אני לא אבא אל ביתך (כנ"ל) והו' דסמיק לי אף הוא ראה גלגלית (ג"י שמעוין) שלפה ע"פ המים (שרומז על תורת רש"י ז"י"ע וחכמת האמת של"ל רק כנ"ל לאקמא שכונתא מעפרא ולאפרקא לה מגותא) כיה"ר צצ"א:

יג. מגיני על חלקים מופיע ישרי לב (תהלים ז'). היינו כי בל"ג בעומר נהגלה חורו

הנה ע"י כח העלאת השמות וסחרי תורה שגילה ר' שמעוין צ"ן יוחא"י באים לבחי מח"ה מח"ה העלאת הגלות מהשירה שהם בחי יפני עפר ויוכלו להחיות ולהעלות צבחי מח"ה מח"ה העלאת נשמת ישראל ג"כ הוא מענין זה והוא רש"י לדיק ח"י גמשהחז"ל (צרכות ית.) לדיקוט במיתתן נקראו ח"י"ם ובכח היחודים שגילה רש"י בחכמת האמת ובחידויו הזוה"ק שבו קצה לגולה ותחיית המתים במהרה בימינו. וע"כ נסתלק מילוי במלת ח"י"ם כמבואר באדר"י. [ופ"כ שפיר מוצן הרמז בזה צוה"ק ויחי (דף ר"ח ע"ח) שאמר שם ר"ח צר"ש וז"ל לרובי חמא רבי אלעזר דהו' אסתלק מלאך המות ואמר לית קופטרא דטיפרא באחר דר' שמעון בן יוחאי שכיח עכ"ה ופי' בהג"ה שם שאין ממונה על העונש היינו מלאך המות שכיח באחרי דרש"י. (ולכא"י קשה הא"ך הזכיר שם חביו גם שלא בפניו וז"ע להלכה ומלוא ליישב אנה שרבה ר"ח להזכיר שמו הקדוש שמעון בן יוחאי שגולה מח"ה מח"ה וממילא אין מקום למלאך המתים באחרי שהוא נגד זה נחיה מתים) היינו בחי ח"י"ם ככל אופנים ומנינים]:

ובזה יוערף מה שבי אלזמור"ר הקדוש ז"י"ע משה"ק צפי שם שלמה כח"י (במאמר ל"ג בעומר) לרמז כי נשמת כ"ל ח"י עולה ל"ג פעמים ה"י היינו בכל לילה צפ"ה"ע י"ח ה"י בניקוד אחר יחיות הוא מכוי ע"כ ל"ג פעמים ה"י עולה נשמת כג הו' ופי"כ בל"ג בעמר פסקו למות עכד"ה וזהו בחי מח"ה מתים שהזכרנו. וזה יורמז ענין השמחה שיש ביום ההוא כי לפאורס הוא יום פעירת כלדיק ולשמחה מה זו עושה על קברו אך ארז"ג (באבות סופ"ד) הילודים למות והמתים לחיות כי על כן המתים עומדים כבר בצעוונם להחיות והו' השמחה יותר מיום הולדו שצומד נמות אך ל"ל הצטחון האמתית ע"כ ביום ל"ג בעומר שמאיר בו שם הצטחון (אכדע"ס) ע"כ שפיר השמחה בו כמה שהמתים נהחיות וע"י ר"ש הוא הצטחון שיש לנו ביום ההוא כמ"י:

יא. בהעלתך את הנרות אל מול פני המנורה ואירו שבעת הנרות (צמדבר ח"ב) הנה באדר"ר (נשא דף קמ"ד ע"ב) כשישכ ר"ש וגלה רזין אל תנמידיו קרי להו ר"ש און ז' עיני ה' אמר ר"ח און ו' בוליונין דנהרין משביעאח אנה הוא שביעאח דכלא דהא לית קיומא לשיחא בר משביעאח דכלא תלי משביעאח עי"ש וע"י בחיזו"ק תיקון כ"ח (דף מ"ב ע"ב) ובאחר לחי ראי לאלזמור"ר הקדוש הכ"מ ז"י"ע שם צד"ה הא חינון ז' מ"ש שם צוה והנה מפורש צוה שכל הששה תנמידים נכללו ומאירים רק ע"י השביעו הוא רש"י בעלמו שהוא מאיר להם והוא בחי המנורה לשבעת הנרות. וזהו רמז בהעלתך את הנרות (שהוא מנהג ישראל קדושים להרבות בהלקת נרות בהלילה דרש"י

והיותו של רשביי בכלי חצוצה דילי יפקון מן גלותו במבואר כ"פ בזה"ק ובהחזק"ק. נודע כי הכונה בליג בעומר השם הרשעים שהוא חותיות הקודמים על שם חלקיים וזהו מגיני (מגן דוד, זהו מגיני ותקוה, יש תקנה לאחריתו) על חלקים (היינו ציוס הזה שהשם הרשעים החותיות על חלקים ובסדר החיצו הם קודמים ונמטלה) מופיע ישרי לב ששולח הישועה ציוס הזה מופיע צפ"פ נהרון ישרי ליצ בגי שמעון בן יוחי שבו ישרי לצי גדולים ולדיקים כניל אות עי משי"ם העניות וזהו רשביי יחיד דודו בחי ישרי לב מעלה הגדולה) וזכותו ציומא דהנולא דילי נזכה לגאולה במהרה דין.

ובנה יורמז ג"כ (תכלים ס"ד) ישמח לדיק צבי ואסב צו ויתהללו כל ישרי לב, כי בליג בעומר הוא יום שמחת כמ"ש רשביי להאריז"ל לאומר לאותו הכס למה הוא אומר נחם ציוס שמחתי כמ"ש בפע"מ וזהו ישמח לדיק צבי (רשביי לדיק דורו ישמח ציוס שמחתו כנז) ואסב צו (היינו שחז נתעורר מחד לחיותו בעמקו עיי שם הגזו שריוכוין נהוין ציוס הזה וזהו) ויתהללו כל ישרי לב (היינו כמ"ש בפע"מ ערוגה הכושם להגאון מו"ה ליציה משלוז בענין הנולא דרשביי ופי יום הנולא שמספרים ומחללים רוב שבתו ציוס פטירתו וזהו ויתהללו בחי הנולא שמחללים אותו ומחזירים שבתו מטעו הגדולים) וזהו רומז ישרי ל"ב גי שמעון ב"ן יוחי כנז:

יד. בזמר בר יוחאי. נמשחם אשריך שמן ששון מחברך. מה שמענה ומהלל לרשביי יוחי מחבריו בבחי' שמין והלא בשמן חין מושחין רק לכהן או מלך אבל לא לאחר חפי' נביא חונם י"ל עפ"הז"ל בשנת (ליג ול"ד) שרשביי לא רצה בשום אופן להחבולל בעמים גם בדבור מליצת זכות עליהם שאמר כל מה שחקנו לעורך עמנו הם חיקנו וע"ז אמרו המלכות שמעון שגויה ויבג וצרח למערה ופס קנה הודו והדרו והחיי' בשילא אמר על יהודה בן גרים וכו' ונעשה גג של ענמות, הגם שחופי שם רצה להג"י נח נפשי וגם רי יחודי בן גרים, עכ"פ נראה גדול כח חש קדושתו אשר לא ישא פני איה גם מגדולי הדור כמו רי יהודה בן גרים וענשו צוה בפרע במקום שרצה להקל וגם בענין החבולות בעמים ושכוח נגד דת תוה"ק כמו שייסד הפייטן בזמר הלו חרצ הולאת מחערה ומלחמה חש דת השערט שלפה נגד לורריך, הן המה הדברים הני והוא עפ"י המורט רצה פי תלוח כל המשקין מחערבין זה צוה והשמין אינו מחערב אלא עומד כך ישראל אינם מחערבים עם העכו"ם וזהו מעלה רשביי שהשם שמליו יוחי מחבריו שמסר נפשו שלא רצה להחערב גם ללמד זכות עליהם כניל ע"כ יש לו מעלה בשמין יוחי מחבריו וגם כמו שאמרו שם ג"כ במד"ר על השמין, היות עד שהוא באילנו מרגרין אותו

וזה"כ מורידין אותו מן הזית ונחשט ומשחזטין אותו מעלין אותו לגה ונותנין אותו במעטן וזה"כ טוחנין אותו וזה"כ מקיפין אותו בהבלים ומבוחין חבנים וזה"כ נותנים את שומן כך ישראל וכו' והיינו גדול הגםיונות בין העכו"ם וכל הסיבות והמניעות והמונעים מלד הס"ח שטומדים נגד העובד כי לאמתו וכל אלו הסיבות וטחיות והצטות כניל לא יחת מפני כל ויתגבר כלרי והוא בחי רשביי כניל והוא בחי השמין ששון שנמשח (במדתו, יוחי) מחברך כניל וי"ל עוד כי צלמח הוא נשען עדה"ש בתהלים (מ"ה ח') להבנת נדק ותשנת רשע על כן משחק חלקים חלקיך שמן ששון מחברך היינו עיי להבנת נדק ותשנת רשע (ידועת הכפכים ח') היינו ותשנת רשע (שלא נשא פנים לרשעים כנז) עג כן משחק ח"ח ששון ששון מחברך (וע"כ נהמר עג רשביי השבחה הזה נמשחת שמן ששון מחברך) בלבן הכתיב כנז.

וי"ל עוד עפ"י המבואר בזה"ק פי ב"ה (דף ל"ז ע"א) על משב רצונו דריש עליו כפי משחק חלקים חלקיך שמין ששון מחברך עיי"ש ולא"כ רשביי דהוא נשמת משה רצונו וכמ"ש בזה"ק הרמז כי ליג בעמ"ר בגי משי"ם ע"כ רמז שפור עליו הרצ המהבר הפיוט כל חרוז שמן ששון מחברך כנז:

טו. (בתהלים ס"ד) פלג חלקים מלא מים חסין דגנס כי בן חגיבה. הנה נש"ע (אוי"ה פי חכ"מ סע"י ח') במחבר ציוס שוה"י פורים יחי ליג בעומר וסימן פליג עכ"ל וי"ל המשך הכי פליג (פורים ליג בעומר כנז) שהיינו שיזכות פורים לליג בעומר שרשביי עמד במס"ג נגד העמלקים הס"ח והמשך דרך בעבורנו מה שוה"י בדרת בתראה הלו ערס ציאת המשיח צ"ע במבואר בתוה"ק כמה פעמים. מה שוה"י מהכ"ר העמלקים וס"ח דדחקין לישראל הכשרים כי יתלנו צ"ב ע"כ הוא יומא דהנולא דילי ציוס שחל צו פור"ים שהוא מחיית עמלק. וגם הוא כנגד בחי חנוכה שבו בחי שמין ששון מחברך שנא' על רשביי כנז [בדבור הקודם] היינו שלחם מול הרשעים כמ"ש חרצ שלפה מול לורריך בבחי' להבנת נדק ותשנת רשע וג"י כניל ע"כ רמז) חלקיים מלי"א (היינו חלקיים במילוי ודון עם) מיי"ם (בגי שמין שבו"ג גם דחנוכה כנז) ובחי' משחק שמין) כנז וגם שהוא בגיג בעומר הו"ד שבהו"ד כנגד חנוכה ופורים שכם בחי הו"ד (כי גם פורים בחי הו"ד ענף צינה במבואר בסודור) וזהו המשך הכי חסין דגנס כי בן חגיבה. ונמאורה חסין גי ואידך חסין לך הדרך חסין לזם תקשיב אונך וזהו הרמז חסין לך הדרך (שכוח הכנה נחדש חלול כנומח הנותן ציוס דר"ך כמ"ש במאמר חדש חלול היינו שאז בגיג בעומר מחפורו העת רלון י"ג מדות של רחמים כמו בחדש חלול שנפתחין הי"ג מקורות בנודם, ועיי' בפי אמרי נועם בפנין ל"ג

לח סיוס צוליגה קדישה למימד חיים עד ראשיתכו
 מילוי וכי עכ"ל ונחלק רשבי במלת חיים ועיי
 לעיל בדבריו (אות י) כי מחויה מחיים עולה שמעין
 צין יוחאי וברי זה חיי (פ' ע' של מטיט כנז)
 ובמרוין חיי היינו מרוין עם פ"ט כנז והיינו שייכות
 מרוין מקום מנוחתו כמבואר בסוף הדבריו דבור
 בני מרוי"א לוחן וקטורין על בני יפורי דחשבין
 ללא נקבר ר"ש במרוין (מרוי"א). ז"ע. וכו' י"ג
 שם צ"ה (יח.) דאמרינן בגמרא במעלות בני מרון
 דבבז בספר תבואה הארץ שזהו מרון [ועיין
 בדבריו צ"ט דברי תורה מה"ק אות ק"ז מ"ש מהמדרש
 מעיין בית מרון וחס זכו מרון] והגוי אי במעלת בית
 חורין וי"ל כי שני הגירסות אחת הן ויתוידו צרמו
 כי מתענת בית מרון חכה למעלת בית חורין שחכה
 לגאולה צוכות רשבי ז"ל בני במרון כנז וכן מה
 דאמר שם ר"י צר שמואל בחילית של בית דוד היינו
 כך ג"כ מר אמר חיה וכו' ולא פליגי דוכו בחבלית
 שיהי בני חורין בחילית של בית דוד ימנך עלינו צ"ט.
 יט. בזמור צר יוחאי, מה שקראו לרשבי בשון צ"ט
 יוחאי (צ"ט) שבת דאמר חיי מרון
 חודע"י לבר יוחאי צמטתא וכן צממה דוכתי) על
 שם חביו בלנד ולבאורה חקשי מאור דבא מנינו כן
 רק בבן זומא וכן פ"א שבו לעירי ימים וגדולי תורה
 ומפני צחרותם לא נסמכו עודנה פ"כ נקראו פ"ט
 חביהם בלנד חבל לא שייך זה ברשבי במרון. אמנם
 ו"ל עפ"י דהש"ס פסחים (ק"י ע"א) כשהי רע"ק
 חובם צבית האסורים ח"ל רשבי רבי למדני תורה
 וכו' ח"ל חס חין חסה מלמדנו חני חומר לוחי חבל
 ומוסרך למכות והדברים מרפסן חגרת וח"ו לומר
 דהפי כפשוטן וכבר עמד במכרש"ח שם דבא הי
 כבר חובם ומסר למכות על ד"ת ותי דאפשר דגזר
 עליו נמוסרו צמילתא דגרעו פני צבית האסורים עכ"ד
 ועדין יפלא כל עובר וחלילה לומר שבו רשבי כן
 המסור (ס"ו) וגם שופח"ד חס רבו רע"ק צזה חיו
 שילך חבי וימסרו חלא ודאי דהי משתעי בדרך חסות
 ובדיותתא (לפקח לער רבו שחי חבום צבית האסורים)
 וכגתו כי חס לא ישמש לו ללמדו ד"ת והוא (רשבי
 בעלמו) מתוירא להפניו צו ולהכריחו מפני שאומת
 רבו עניו חמנם חבי וחיו חינו תלמודך והוא חשוב
 חלל המכות ועושב עונות להליל צבי וממילא ממנו
 חפחד צפרט כעה (שישצ רע"ק צבית האסורים)
 ודברי חבי ישנו חלך רשם גדול כעה, כן מובן הדבר,
 ומעשה יובן שפיר שקראוהו כ"פ על שם חביו בלנד
 (הי לרוננו שחי חפץ צזה רשבי) מפני רוב עמוסותו
 דכה מנינו בש"ס שבת צ"ה וצ"ה חביו שלח ציטלו
 חורה (חפי רגע כתימרה) חפי לחפלה רק החום
 כי שם חביו שמצטלן בל"ה לריבי צ"כ לצטל גם
 לחפלה. והנה מנינו בש"ס מגילה במדכי שפי צו

צעומי ח"ש רמו במספר הכי דר"ך ח"י צ"כ י"ס
 וגם) חכין לצם (היינו שיכינו לתקן צחי ל"כ ימים
 שחי בספח"פ קודם ל"ג צעומי ולקבל על עצמנו
 מעשה להחפלה צכונה כראוי לתקן מדותנו שזוכה
 לקבלת התורה באמת צמג השבועות הפעליט וזהו
 חכין לצם לתורה ותפלה) הקשיצ חוקך (שיחקבלו
 תפלותינו ושיהיו צכונה) כיה"ר צ"כ.
 טז. בזמור צר יוחאי, ומשחת חשרך שמן ששון
 מחצריך. כבר כתבנו בזה לעיל (אות
 י"ד) מה, ומה יש לדקדק בשון מחצריך י"ל דהיינו
 מחצריו שחס תלמודו ועיי ז"ה"ק נשא (דף קמ"ד
 ע"ב) מה שהגיד ר"ש לחצריה שלו וכדבריו לפיל
 (אות י"א) צוח וכו' צמ"י שחמרו ומתלמדי יותר
 מכולם וזהו ומשחת שמן ששון מחצריך היינו עיי
 חצריך מהס נמשך זה כי מה מוסיפון כח לרצם
 הקודם מהה החצריה וגם כל העוסקים בחיבורו הוזה"ק
 הוא לניר ועליו להסתא הקודם ושפתותיו דוצצית ז"ע.
 טו"ב. עוד בזמור ח"י חשרי העס לומדיך וחשרי
 העומדים על סודך. לכחי קשה דבין
 שחמה לומדיך לומדי הוזה"ק ותכמת האמת ח"ך
 קראום בשון הע"ס. שחיה מדרגה פחותה כעודע
 בדרז"ל ורש"י עכ"ת כ"פ חך מה הוא רחי כשיטת
 המקובלים רביותו וצפרט כ"י חיר מרע ועשה עוב
 כמו שחריך נצאר סם [ועיי בהכמת חלמ"ד ז"ע
 ל"י חזרות חיים שגופם מחדש צירופלים עם הגבות
 איפה שלימה] שגם ח"ש הפשוט שלח קודם ח"ע כ"כ
 צמעלות הראויים ללימוד הקבלה מ"מ וקרב חל החפמה
 הוזה צפרט בסוף יומיא חלון שזזה חלוי בהתקצרות
 הגאולה צ"כ ע"כ כי צזה בשון חשרי הע"ס (שהוא
 צמ"י הע"ס במדרגה פחותה וחשפ"כ יתקרב גהות)
 לומדיך (ועשרהו חס"י להיות צמ"י) חשרי העס
 העומדים על סודך (להשיג והללות) כיה"ר צ"כ.
 ח"י. עושים הטולח ביום הנצחר הוזה במרוין וזהו
 יום ישועה, ג"ל רמו צ"ה (דף ע"ז
 ע"א) צמת"י צ"ה כל חחי העולם עוצרים לפניו
 כצני מרוין, היינו כי צ"ה עוצר לפניו וח"ש חוכית
 לכל חחי העולם מצה"י מרוין לוח רשבי ור"ח צנו
 דצוכותי קיימון עולחין ותחחין והוא לדיק יסוד עול"ס
 שעליו מתקיים, וצוכותי וזכותי הבורא הזהר שגילה
 לנו צפרט צעה פטירתו ציום הוזה יפקון מן גלותא
 לגאולה שלימה חיקון כל העולמות צ"כ ע"כ צ"ה
 שהוא זמן וצו הנשה מלכותך מלכות כל עולמים עוצרים
 לפניו כצני מרוין כנז והענין יובן אשר עמין צרמ"י
 צזה עפ"י המבואר צכ"ק כי משערין הוא מרוין
 פ"ע וע"כ חרז"ל צחגוגה (פ"ו:) צ"ה רמון מלא
 חוכ"י חכל היינו רמון חותום מרוין צמעטרוין
 חוכ"י היינו חותום ע"ט שבתוך מטמרוין והדברים
 שתיקון, והנה צוה"ק (פ' חלוננו) צחדר"י ח"ר חבל

משנה רבנו הוא יום חטנית כדאי בטושיט ארית
 (כי חק"פ) והרבה דברים נאמרו בזה [ועיי' בש"ח
 החס סופר (הוי"ד סי' ר"ג) ובש"ח גם ארי הנספח
 לערוגת הבישם על וי"ד (חאר"ח סי' י"ד) עיי"ש]
 ובשם גדול אחר ראיתי טעם החילוק כי לאשר עיקר
 השמחה הוא עיי' התורה פקודי כי ישרים משמחי
 לב ומכלל בן אהב שומע לאו וציוס פטירת משה רבנו
 עיי' סיבה זו נשחכחו ג' מלות הלכות עיי' אצלם
 אחרי משה עיי' הוא יום הענין מש"כ בפטירת
 רש"י בגילה סודות הרבה וכל האדרה זועא ביום
 פטירתו ועיי"ז השמחה יתודה שנחגלו בני רזין עילאין
 ביום ההוא עיי' הוא ל"ג בעומר יום שמחה עכ"ד
 יוש' להיסיף עוד הצלן כי בפטירת משה רבנו דרז"ל
 וברש"י (פי וילך) עה"כ בן גר' הוי"ם לא אוכל עוד
 ללכת ולבא מלמד שנכתמו ממנו מעינות החכמה בלוחו
 יום הבחלקותו עיי' זהו החטנית על העדר התורה
 להתגלות אלו מש"כ בל"ג בעומר שנחגלה התורה
 והכמת האמת הוא יום שמחה כנ"ל:

כד. בזמר בר יוחאי, עליו שטים עומדים, לימודי
 כי הם לומדים, ו"ל (ע"ד מלידת זכות
 בעד כ"י) כי עליו שטים עומדים דרז"ל (בסוכה דף
 מ"ה ע"ב) ח"ר ירמי' משום רש"י כל המלות כולן
 אין אדם יולא צבן אלא דרך גדילתם בנתי' עליו שטים
 עומדים עכ"ל בגמ' וי"ל בדרך רמז כ"ל המלות כולין
 (לא רק רובן אלא כל כולן ממש ובמ"ש הטי"ז כהל' ר"ב
 על הפלת מלך על כ"ל העול"ם כולו כנודע) אין
 אדם יולא בהם אלא דרך גדילתין (היינו במוחין דגדלו"ת
 ושמחה והיינו כל המלות אפי' אותן שהן בדרך יראה
 ל"ל בשמחה, כי אין השכינה סורה מתוך עצמות) ח"ש
 בר יוחאי (שהוא רש"י בעל המימרא הלו בגמ' כתי'
 עליו שטים עומדים, (שממנו נלמד ש"ל קיום המלות
 דרך גדילתין היינו במוחין דגדלו"ת שמחה והרבה
 הדעת וכ"ע כתי') למודי כי הם לומדים (כצ"כיל אה
 הש"י וממילואים זכות רש"י ביום הנעלה הלו יומא
 דכנולא דילי' שזכה לקיים תורת ה' ומלותיו בשמחה
 וכע"ם כי במוחין דקטנות ועצבון יכולים ליפול ח"ו
 לגמרי עיי' לריבון רק שמחה) ועיי"ז נזכה לישועה
 שלימה צ"ב ככ"י:

כה. בגיטין (דף י"ט ע"א) וכן הוא בצרכות (דף ע'
 ע"א) ועוד בש"ס כדאי הוא ר"ש לסמוך
 עליו בשעת הדחק ולא מלינו לשון כזה על תנאים
 וחמוראים ו"ל רומז דיוקא על ר"ש (סתם. שהוא
 רש"י) שעלו נאמר בסוכה (דף מ"ה ע"א) שאמר
 רש"י שיכולני לפטור את כל העולם כולו מן הדן
 אני וצני ר"ה ואלמלי יוחס בן עוזי' עמנו מיום שנברא
 העולם עד סופו ובעיקר סופו התכלית צעת חבלי משיח
 האלו שנקראו שעת הדח"ק דדחקינ' בערב רב לישראל
 בגלותא (בין הנכרים העמלקים ובין אותן ובמותן

כשנעשה משנה למך ורזיו לר"ב אהיו ולא לכג אחיו
 מפני שפירשו ממנו מקלת סנהדרין מחמת שביעל
 הרבה זמן מללמוד להיותו משנה למך אמנם הליא
 בזה חי הולת נפשות גדול מפני שהליל נפשות כל
 ישראל. בפרט בהיותו משנה למך וכל הרבה להליל אמנם
 המיעוט סנהדרין ס"ל דת"ת גדול יותר מהולת נפשות
 עיי' פירשו ממנו כשנעשה משנה למלכות כתי' וזהו
 החילוק בין רש"י שעסק כל ימיו בתורה ובין אצוי
 שהי' חשוב אלל המלכות וצידו להליל נפשות ישראל
 עיי' רש"י ה"י חפץ בן מרוב ענוותנותו לקרותו רק
 בשם אצוי בלבד "בר יוחאי" להורות כי אצוי גדול
 ממנו במש"ע מפני שהולת נפשות גדול מח"ה, דחזקין
 צחר רובא (כמו דס"ל לרוב סנהדרין ורזיו לרוב אהיו
 כ"ל מש"ע מגולה ט"ז): וח"ש וזבון, ובאמת נקרא
 בן משרע"ה העניו מכל אדם אשר על פני האדמה
 כ"פ רק בן עמרם בלבד כמו דמנינו אין לנו אלא
 דברי בן עמרם ועוד כ"פ וזהו ה"י רזיו מפני רוב
 ענוותנותו כתי'. (ועיי' גם) בן יוחאי מה שהחריך
 נהכות הרבה מאוד ויכח שנמלא רש"י גם בשם
 אצוי אז הלכה כמותו ויכח שנקרא ר"ש בהם אין
 הלכה כמותו פעמים רבות) ואכתי'ל:

כז. יום ל"ג בעומר צגי מש"ה וכל לעולם בלוחו
 יום (בשבוט) יום ד' דסוכות הישפחה למשה
 רבנו עיי' מה שכתבו בזה במאמר לכו"ר ימי החג
 (ליום ד' דסוכות חות ד') עיי"ש:

כא. הבורה בספרי' בל"ג בעומר שם חלקיים וגם
 הנבוי"ם במצוה בפידור שהיונו מת"ת
 (שהוא כו"י) עם מלכות (אדני) והוא יחוד הו"ו
 ח"י עם חלקיים כתי' ועיי' לריבון לכיין אז בלמלח
 זאנה צכה חלקיים כתי' ו' שהוא צגי חלקיים הוי"ה
 ח"י כתי':

כב. ל"ג בעומר מסוגל לכל הישועות מאור העליון
 כתי'. ומקבל בידיו מאחזמור' הדי"ק מהר"ש
 זי"ע (מפסי"ק) כי בצרכת רפאנו יוכלו לפעול כל
 הישועות גם צנים כי הוא דבר שריבון לרפואה (ור"ת
 רפאנו כי ונרפא רי"ו כתי' בסידור והוא צגי גבור"ה
 גבור"ה אנשים ואכתי'ל) וזהו רמז בצוה ספרי' לל"ג
 בעומר הוי"ד שבהוי"ד (כצוה בצרכת ק"ש צוה
 רפוא"ת הוא צוהוי"ד כתי' בסידור עיי' הוא הוי"ד
 שבהוי"ד רמז לחבלות שלימותו) וגם בהתקופים הוא
 כצוה אז ת"ת שבת"ה (כי תפארי"ה הוא נקודת
 חול"ם כצוה בהשם רופא חולי עמו ישראל כתי'ש
 בסידור) לאשר מרפאכו הקב"ה בעלתו כצ"כיל צחי'
 ת"ת כנודע עיי' הוא ת"ת שבת"ה כצוה ליום ההוא)
 ומהרפואה נמשכו כל הישועות ושכ רפא לו שז למקומו
 ממקורו לטובה ומזה יומשך עלינו כל הישועות צכ"ח:
 כג. מה שטושי' ל"ג בעומר יום פטירת רש"י יום
 שמחה ולטומת זה ביום ז' אדר שהוא פטירת

בו. בש"ס יצמות (דף קכ"א ע"א) על כל גל וגל
 נעניתו לו ראשי עיני מ"ש בזה נסי חיים
 ושלום עב"ת (כח"ו) נפי וילך בד"ה ואמרתו טוד
 בזה בש"ס (וכו' והוא שייך ל"ג בעומר) :

מישראל) וכדאי הוא ר"ש לסמוך עליו בשעת הדח"ק
 הלו וכמדע צוה"ק דבהאי חיבורא יתפרנסון בגלותא
 צדלא בתחלה והוא שעת הדחק הלו כנ"ו וצווחו
 נסמוך ונושע לנחום ואלא מאפילה לאור גדול ציאלגל"צ.
 [ועיי' מ"ש בד"ת מה"ק ארת ס'] :

מאמר חדש פיוז

פ"ה פנין בית שני ע"י טורה מטעמי צ"ח ע"כ לא
 הוו לי קיום וכי עיי"ש (וגם עיי' בדברינו במנח"ח
 חנק ד' ס"י " ארת ג') ויכ"ר שלא יאמר פינו דבר
 שלא כר"נו :

ג. חדש סיון מזלו האומיים עיני מ"ש בזה במאמרנו
 חדש כסלו (ארת צ') :

ד. בש"ע (ס"ח תכ"ח סעיף ד') לעולם קורין פי
 במדבר קודם חג השבועות, וי"ל רמז
 ע"ד מוסר כי אחז"ל צסוף מגולה לענין קללות שבח"כ
 ובמנהג תורה קודם עגרת וקודם ר"ה כדי שחגלה שנה
 וקללותיה דעזר"ת נמי ר"ה הוא עיי"ש בגמ', ובענין
 פכנו סקודס ר"ה צסוף חלול וימי הסליחות המה
 ימי התשובה וישראל ממעטים ענין צבחי כדלים
 יכריסו דפקנו לחך שאומרים אז צחפלתנו והעתר
 לנגשים ונחשבים כחול שייסד הפייטן ונעשים עלמס
 צחי נקודה קטנה (בשצרון לבס וחרטב על פונחס) וצבחי
 צכסה ליום חגנו ועיי' מקצבים בהשפעה לטובה ציום
 הכסא. וכן קודם חג בעגרת דאיכרי נמי ר"ה כנ"ו.
 וכשרוים לקבל התורה שניהנה צסיני ג' ענ"ה עס הכולל
 כגודע צספרים והוא הנמוך שבהרים וכן התורה נמשלה
 למים שהולכים דק למקום נמוך ע"כ לריכין למטע
 ח"ע צבחי טובה מקודס ועיי' יפתח לבנו בחג השבועות
 בחבה כ"ח לקבל חלקנו צציה"ק כי חכ"י ר"ת ח"ע
 נפשי צצחית י"הצית כשחז"ל (בשבת קה.) והוא
 כהש"ית מרכין עלמו כציוכול ונתן כמו חלינו להבין
 תורתו חכן במתגאה אחז"ל חין חני והוא יכולין לדור
 יחדיו ואך נוכל להשיג תורתו ואך יכתוב נפשו עלינו
 ע"כ חין צאפשרות זולת כשנשפיל ח"ע צבחי סיני
 ענ"ה נוכל לקבל התורה ע"כ רמז לעולם קורין
 פי צמדצר סיני (היונו צמדצר הפקר ומדרס לכל
 וכשחז"ל צנדרים [כ"ה ע"א] עכ"כ ממדצר מחנה
 מי שמיס עלמו כמדצר ניתנה לו התורה צמחנה וכו'
 צחי מדרס וטפר וצחי סיני וענ"ה כנ"ל) קודס
 חג השבועות (שע"ז) נוכל לקבל חלקנו צצוה"ק בחג
 השבועות הצעליט) וצזה יובן שיחת ארות של לדיק
 וקדוש ח' ז"ל שמיטע ולא כגיד צפי צמדצר ח"ת
 צשלחנו כדרכו בכל שבת והגיד טעמו בדרך משל כי

א. בר"ח סיון נאמר (שמות יט"ח) ציום הזה צלו
 מדבר סיני. הנה ציום הכוה (מ"ה לספירה),
 שהוא הכונה כוללת לכ"ו ימי הספירה צתיקון מ"ה
 ג' ח"ה) לריטים לכיון צספירה וירח"ו ושמ"ע, ו"ל
 רמז לכוד מתן תורה צבר סיני ור"ה"ס חת הנשמי"ט
 ע"כ נאמר ציום הזה לויקא צלו מדבר סיני השינו
 אז צחי מתן תורה ע"י הכנתס צהצובה כשחז"ל
 ע"כ היום הזה רמז צספירה וירח"ו ושמ"ע ור"ה"ס
 חת הנשמי"ט כנ"ו והנה צעת קבלת התורה נשלמו ימי
 הספירה וציים הזה כספירה ג' ח"ה"ס שהוא ח' עס
 ד"ס כונת הספירה ועיי' דס נטקר ונטעה חל"צ צחי
 שצועי"ת ע"כ ציים הזה מ"ה לספירה צלו מדבר
 סיני שהוא רמז צחי שצועי"ת כנ"ו :

ב. בחודש הזה הלידוף יולא מר"ת י"דחיו ויללע
 הימשכן ד"שניה, (שמות כ"ז) כ"ל רמז
 צחיבות חלו כי החדש הזה זמן מתן תורתנו צהיה
 חידות ממח"מ חיקון השלס לולא עד שהמנ"ך צמשבו
 וג' היה אז חיקון הנמור לעולמו עד וכמו שפורשו
 במאמר חג הצבורים (ארת כ"ז) על הזמר וצחי כולם
 צבדית יחד וכי ופתחו וענו כי אחד עיי"ש חכן צחמת
 היה לזין חולר צרצחית יח"ש החושב מהשבות ומסכצ
 כל כסיבות פי יהיה זה נחנית התורה רק התחלה
 לחיקון הגמור פיון שהיה חח"כ מה שהיה והחיקון
 השלס יהיה לעמיד צ"צ צבחי מה החדש שלא יבלוט
 צו עיד שום קלקול ח"ו וכנידע צכהחז"ל צחפלת מוסף
 וי"ע מלך רחמן רחם עלנו מ"ה החדש שמתנו החיקון
 ונמלא שצמתן תורה היה רק הכנה והחיקון כרצשו
 חמנס החיקון השלס והאחרון יהיה רק לעמיד צ"צ
 בחיקון מ"ה החדש לגמרו חה רמז הלידוף צהודש
 מתן תורה חלו י"דחיו ויללע הימשכן ד"שנית היינו
 מ"ה החדש נקרא ללע המשכ"ן השנ"ח שהוא צחי
 חיקון העולמות כאשר יגאלנו שנית ויוסיף בחיקון
 הגמור והשלס חכן צמתן תורה היה לזה רק צחי
 ידוהיו כמו י"ד לבלי שאחז"ל שהוא חפירה והכנה
 שוישעו ויחפסו לכלי טלמו כן ע"י מתן תורה נצכה
 לעוב"צ חיקון השלס צ"צ וגם נקרא פנין צית כג' צ"צ
 "המשכן השנ"ח" עפ"ד הוה"ק צרע"מ פי פונחס
 (דף רכ"א ע"א) דקרי לצית שלישי צית שני משום

הבעל שדה ועובד אדמתו בכלות התצואה הישיבה לפני התצואה החדשה אין לו מה למכור ולאכול כן הוא קודם מ"ח עכ"ד, ולהבין אמרי קדוש היינו שנה יעמדו ח"ע לקבלת התורה בחג השבועות כאלו הוא למדן ומילא ברכו בש"ס ופוסקים וכל פינות התורה כי אז הוא בחי מתגלה ואינו כלי מוכן לקבל רק צדדי עובד וכן ח"ע לקבלת התורה כאלו אין עו פלוס (ועני וריק אין עני אלא צדעה) ונה שלמד על עמך הוא נשאר ריקן כמו צעג שדה לפני התצואה החדשה שאין לו מלומה וע"ז יריקו השפעת התורה (צעה מתן תורה) צברתה צמדה גדושה ועוצה בחג השבועות הצע"ע:

ה. עוד י"ל מ"ש שקורין פי במדבר קודם שבועות, עפ"ד המדרש בפעה שקבלו ישראל את התורה נתקנאו בהם ח"י"ה מה ראו לנו להתקרב יותר מבני האומות, שהם הקצ"י"ה את עיבת ואתר נהם הביאו את ספר יוחסין שלכם כדרך שבני ישראל מציחים שנה (במדבר א"י"ה) ויתגדלו על משפחתם לכך מנאס צראש בספר הזה וכו' אשר לזה כי את צג"י צהר סיני וכו' עפ"י זהו י"ל שקורין לטולש פי במדבר קודם שבועות (וכנ"ל בלות הקדום מהש"ע) משום שפ"י יחוסן בלו לקבלת התורה ונבחרו מבני ח"י"ה ונטעם מה ענין שפ"י יחוסן צפי הזאת כנ"ל וכו' לקבלת התורה י"ל כ"אשר נקדים מה בהקשו ע"ד הילקוט הני שנתקנאו בהם ח"י"ה על ישראל שקבלו הפירה עד שזכה טקצ"י"ה להביא ספר יחוסן מה זה נתקנאו בח"י"ה הלא החזיר הקצ"י"ה להם התורה על כן האומות ולא ראו לקבלת ומה זה נתקנאו ח"י"ה בשקבלתו ישראל. חולם הענין עמ"ש המפרשים דבנה כמעט לא ילוויר לבחורה אשר איש חומריי מועצב בתאיות גשמות וכל לקבל ולשמור כנהגה כל התורה הקדושה וס"י"גו גדריה צנהגה ברוחני, ובחמח שבלך הקצ"י"ה אלל ישמעאל ועשו, ואמרו תורה מה בתיב צב נח תלנה או לא תכלף וכו' כ"א כפי שורש תאותו צלזזה מדה גדועה יותר צחנו כנפשו וליירו להם שצסום חוסן לא יוכנו לכבוש עבד האותם ע"כ לא ראו לקבלה, חמנם ישראל לקחו להם עובד הטוב המועצב בהם מאצרהם יחך ויעקב והשצעים אצותיהם ששמרו התורה עד שלא ניתנה וכמ"ש בילקוט עכ"כ (שמות כ"ד י"ז) כל אשר דבר ה' נעשה ושמע ראו ה' לומר להם נשמע ונעשה אלא

חמרו ישראל רבון כל העולמים עד שלא שמענו קיימנום חכמי קיים יעקב וכו' לא חשח אצרהם וכו' כבד קיימו יחך שנטקד ע"ג המצח זכור קיימו יוסף לא תלנה קיימו יהודה מה צ"ע וגו' עכ"ג המדרש, וזה י"ל צפ"י דברו הילקוט הני אחרי שנתקנאו ח"י"ה בישראל שקבנו את התורה ר"ל שנתקנאו על שוכלו להחגבר ענ תאותם ולקבל לשמור התורה ומה בח"י"ה לא יכלו זאת הרעה להם הקצ"י"ה שבישראל יתולדו על מנפחותם לבית אצותם אצרהם יחך ויעקב וקיימו התורה עד שלא ניתנה ע"כ ה"י להם כח ויכולת לקבל התורה פי עבד הבן נהיות נמךך אחרי עבדו ומנהגי חביו ע"כ מושרש אללס ומחזק אללס קדושת התורה עוד מאצותם ורק המה נקראו זרע האצות ולא שארי האומות ע"כ הוא רק להם עבד מליון אצותם ולא ח"י"ה אמר הביאו את ספר יחוסין שלכם ה"י אין להם יחוס ואינם נקראו כלל זרע אצרהם יחך ויעקב וכנודט דלית להו יחוס כשאר"ל:

ודרו י"ל העטם שקורין יוס צ' דסיון יח"י"ה עכ"ג וטעמא צעו (ואשר לומרים קלח משום שבוח יוס שלאחר ר"ח וקודם לשלש וני הוצגה ואינו יחוס עלמו רק הימים הסמוכים זה אינו עטם לשבח ולא עטם חמת) חולם י"ל מלבד העטם בפשטו הגרחה כיון שא"י להם אז (ציוס צ' דסיון) לישראל ואתם תכיון לו ממלכת כהנים וגוי קדוש שיכויו חומה מיוחדת, עוד י"ל עפ"י הני"ג דבנה כשצ"ח צר"ח סיון להר סיני ודרז"ל שבחנתן להר סיני צתצוזה וכיינו להעביר מנגלוי מל"י"ה וצ"י"ה השני צסיון דלמרו צש"ס צבה שם צשמי ענה משה וירד פרש"י ושמע ואתם תכיון לו וירד והגיד וע"ז השיבו אז צלוחו יוס (צ' סיון) וישעו כל העם יחדיו ויאמרו כל אשר דיבר ה' נעשה (ולמחרתו צהשכמה שלה משה להשיב דברי העם אל ה') ולא חשב ען יהיה מהנמנעות לקבל ולעשות כל אשר דיבר ה' סכנ חומה ולבון לא הירחיצו עוז צנפסם לקבל לשמור מחמת חומר הדברים הגדולים ומחמת גבות חומרם אלל צסמכו ענ בה קדושה אצותם ויחוסם שיכלו לקיימן וכמ"ש בדברי המדרש כנ"ל עכ"כ נעשה ונשמע עד שלא שמענו קיימנום יעקב קיים וכו' כנ"ל וצטחו צעצב קדושת אצותם, ובהם תמכו יתדותם, ע"כ קראו ליום ההוא בעולם יום היותם כנ"ל כי ט"ז סמכו על יחוסן כנ"ל:

מאמרי חרש פיוז, מאמר חג הכפורים

כשמו כן הוא עיפור פירות ביכורים, חידושים לבקרים, בדרך פרד"ם נאמרים, פנסנים ואמרים, בעניני קדושת ח"ג תבכור"ם, ייסוז הדברים, ועניני מעלות התורה בו נאמרים, וכעזרת יוצר הרים, ב"ב נזכה לבנין מדום הרים, וקרן התורה וישראל ירים:

צנני"ש מאמר ספירת העומר (פי עיוש"ה) וזכין כי קלרתו צמחקהו רק לקמתי מפין השוזה הלנדך וגמון לעניני הזה בעה"י (ובמאמר זמן שמחתינו אות גי כתבנו ג"כ מזה) והנה אותה נפסוקתא (פיו"ת) ובמדרש אמור (פכ"ה) לעולם אל תהא מלות העמ"ר קלב צעניך עמ"י מלות העמר זכה הצרכם לירש את הרץ נעמן וכו' עכ"ל וכו' רמז ימי העמר וחג השבועות זכה להנחיל אוהב"י (שזכה הצרכם שנקרא אוהב"י כדורים ר"ש נהנחיל אוהב"י זה הצרכם שגא' זרע הצרכם אוהב"י כ"ל שזכה להנחיל את הארץ בזכות) י"ש (ג"י עמ"ר ובני מדי המדרש וכו' ספרי"ע מ"ט יוס מבט להגיע לחמשים יום שהוא החג הקדוש והנעלה הזה חג השבועות לקיים והקרבנות מנחה מועד לבי, חור) ואולרות"ים חמ"ה (ואולרות"ים במלות"וי) [לשון חמ"ה] עם מספר מ"ט בני והקרבנות מנחה חדש"ה לכו"י פי ע"י י"ש שהוא עמ"ר מספר מ"ט נזכה להגיע ליום הנעלה לקיום והקרבנות וגו' כנ"ז). וכו' הענין י"ל על דברי הלוקט ראונו כ"ל שש מדרש הנעלה והחידות צבר סיני וגו' ישצמה הארץ שצח לבי, להנחיל אוהב"י יש חר"ש זה הצרכם כדכתיב זרע הצרכם אוהב"י (שזכו רמז ספירת העמר כנ"ז) דא דא דשמיעה (עמ"ד הלה לדרך שזכו צענמו ענין ועטם ח"י לשמיעה ולספרי"ע צח"י המספר שצטה כ"ל וכו' ז' פעמים ז' וכן מספר השמיעה ויזכר ז"פ ז' למען וכנה ח"י כנ"ז ח"ש דא דא דשמיעה פי עטם ח"י להם עם להנחיל אוהב"י יש שהוא ספרי"ע ומפרש עור) דא דא מסר הקב"ה יתרון לשאר עמון אל"ה לעמא קדישא (ר"ל עמ"ד הש"ם מגילה פי ע"צ וע"ז ר"ה ע"ה שכתבו לתלמי המלך אשר חלק ה"ה אותם להחייב לכל העמים, ומ"ש צלמת צחורה אשר חלק וגו' לכל העמים דר"ל שש שהוא כדי להחליקו בדברים לעוררן מן העולם ונתן להם מקום לטעות זכה הכתוב המתחיל מקודם ופן חשף ענין השמיעה ודלית השמש והורה והכובדים אשר חלק ה"ה אותם לכל העמים כדי לראות נתן מקום לטעות זכה השמש ובורה והכובדים לשפוז צענות שהם חלקים המושלים וכו' דא דא דשמיעה כ"ל להורות שכל ענין ח"י מערכות הכובדים והשמש

א. איחא צמורש הנעלה (פי השא) וידבר ה' אל משה צבר סיני לתמר וגו' ישצמה הארץ שצח לבי להנחיל אוהב"י יש (משלי ח"כ) ח"ר שמעון זה הצרכם דכתיב זרע הצרכם מה אוהב"י זה הצרכם, והוא פליאה וממזה מה שייצות ענין זה דרוב על להנחיל אוהב"י יש צפי צבר צמנות שמיעה, וצחידות איתא ח"ל ח"ר שמעון להנחיל אוהב"י יש מה י"ש דא דא דשמיעה דא מסר הקב"ה יתרון לשאר עמון אל"ה לעמא קדישא וכו' עכ"ה כ"ז מיצח בילקוט ראונו (פי צבר) ומה דרוב ר"ש הכי להנחיל אוהב"י יש על פי צבר שהוא ח"ה דשמיעה ודומה צמניה יפלא עדין לעניניו הארץ נדרש בזה כ"ל, וגם לבדן קח הענין בדרך הנוטה יותר לפשוט י"ל עפ"מ"ש צל"ה לדרך (לרבינו מנחם ז"ל, מד מן קמח"י) ח"ל דע כי זה הענין צמנמו שצח צמפירת העומר צח צוול ואמר והפירת לך שצט שצחות שנים וגו' תשט וארצמים שנה וכן אמר לקדש שנת החמשים שנה וכו' וכן קבלת חורתה שהוא חיי בגופיות והנשמות הורה שנה לענין גדול ונכד צבר נודע שהקדמונים היו מייחסים לכות כל הנמצא לזי כובדי לפת ר"י גלגליהם והיו מייחסים ז' האקלומים שהם ז' חלקי הישוב אליהם וכו' סוף דבר כולם ה"ה חלקות חל"ם ולכל ח"י מהם היו מייחסים ממשלה וכו' כמו שראתו בלשם הקודם שליוה לצנות ז' מצבות להקריב ז' פרים וז' חללים וכו' עד שהיו הקדומים קודמים במספר הזה וכו' ח"ה ה"ה נמשך לדעת הקדמונים צתועת הגלגלים שהם תשע וארבעים וכו' ולפי"ז הענין ה"ה הקדוש ציוס חמשים וצנת החמשים להורות על המגיע שלא יתנועע (ר"ל הש"ת אשר הוא המגיע את הגלגלים כרגונו ואין להם שום כח לתפס מה נצבעו שפשו וכו' ית"ש) לפיכך נזכה התורה שלא לעבוד שום ח"י מהם כלל וכו' ואמר (דברים ז' י"ט) ופן חשף ענין השמיעה ודלית את השמש ואת הירח ואת הכובדים וכו' וכמה מלות צחו צחורה למחות זה הדעת וכן קח המספרים וכו' וצחקק ירחו ז' פעמים וז' שפירות צצצנת היוםים וצצצני הקיפו ז' פעמים וכן מספר השפירה והיוכל הכל למסורת צטת זה לידע ולהכיר כי אין מושל זולתו וזה יודע צמופת פי כל הגלגלים לריבין למיע רשון שאינו מהנענע ובדרך זה יודע מליחת הש"י ואחיותו וכפ"ר"ל צצצנת מ"ת קרע הקב"ה ז' קיעים ופחה ז' חלוצה וכו' ע"ל (ומנח

*) בנראה הכוונה לתיבת „ואצרות“ במילוי כזה ואו אלף ואו צדי ריש ואו תרה.

וכירה הוא רק בכתו ית"ש ואין להם שום כח מצדו
 ית"ש זה לא נמסר לדע לאו"ה כי אדרבה להם נתן
 מקום לטעות בלשון הכי שיתשבו שיש ממש בכוונתו כתי'
 וז"ש דלא מסר הקב"ה יתרון לשאר עמון וכו' כתי'.
 והנה נודע בפע"ח ענין ימו העמ"ר מספר י"ש בסוד
 תלמודי רע"ק והוא י"ש מיספ"ר תמו"ר גרם בסוד
 אונסנו בתמו"ר שאתר רע"ק כשהייתי ע"ה וכן בשער
 הפסוקים (פי ויחי) עה"כ ישכר תמו"ר גרם עיי"ש
 וזהו י"ל דדרוש צוה"ק (פי וילא ופי ויחי) על ישכ"ר
 י"ש ש"ר וגם עה"כ להנהיל ארובי י"ש יעפ"ו מובן
 השיכות להבי הלא הרומו לפי ה"ל על ספ"ה"ע וחג
 השבועות והוא רע"ק כתי' ישכר וגם כי מיספ"ר
 מתעבה לכה כליל חג השבועות כנודע צוה"ק והוא
 כתי' רע"ק שהוא בסוד חג השבועות שהגיע לסוד שער
 החמשים עיי' בסודו ה"ר קאפול ז"ל.

וכזה שכתבו י"ל (צפי צהר) בהמשך הכי דיוכל
 וכלל ארץ לחזתכם גאולה תתנוי לארץ תתנוי
 בגר עמ"ר התנפ"ה ש"י העמ"ר זכו לירש אר"ץ
 לחזתכם כנ"ל מהמדרש והוא רח דשמיעה ויכל
 כנ"ל:

ב. וביקוש שמעוני איתא בזה בריש פי צהר נזו"י
 ברש"י (שה"ש סי') עה"כ מייסדים על
 אדני פזן אר"ה הקפר כתיב שוקיו עמודי שש מייסדים
 על אדני פז מנה העמוד בזה יש לו כוחות מלמעלה
 וצ"ס למטה מה כתיב למעלה מן הענין וצ"ס
 הארץ שנת להי ואת"כ כתיב וכפרת לך שבע שבתות
 שנים עכ"ל וז"ל ואומר דרשוני ותי ונראה שרומז למה
 שביארנו בזה עפ"י ה"ל לדרך ה"ל כי פי צהר
 השמיעות והייבולות המה הענין בעלמנו של ימו הספירה
 וחג השבועות שהוא יום החמשים. והוא שוקיו עמודי
 ש"ש (ג"י פ"ר ש"ך כנודע צוה"ר"ל שימו העומר סוד
 הדנין פ"ר ושי"ך) מייסדים על אדני פז (רומז לשם
 אדניי שהוא ס"ה ר"ח יספירה יתעמר כנודע הוא
 האכן למטה מדת מלכות דינא דמלכותא וש"רובין
 להמשך אלי' כנודע צוונת ספ"ה"ע. וז"ש) מ"ה (הוא
 שמכונן צפ"ה"ע לשם מ"ה היינו להמשך למיד ה"י
 להיות מ"ה אד"ס העמוד יש לו כוח"ח מלמעלה
 (שהעמוד ע"י הספירה ראשו מניע השמיעה עד כתי'
 מלמעלה בזה השבועות שאז שער החמשים מורה לכת'
 כתי' א"ל כנודע מפה"ר"ל וזהו נעשה ע"י ספירה
 השומר. וגם הנה נודע בשם מהר"ו ז"ל שצריכון לתקן
 צימי ספ"ה"ע עין פגם היסודי כתי' עמ"ר ג"י קר"י
 וזהו) וצ"ס מלמעלה (היינו צ"ס"ס נקרא יסודי
 המשמיד ומחזיק מלמעלה שצריכון לתקן אז. וז"ש המדרש
 כתיב וצ"ס הארץ שנת לך ואת"כ כתיב וכפרת לך
 שבע שבתות שנים (היינו שסוד הספירה הוא בעלמנו
 ענין השמיעות ויבולות כתי' והוא כונה ותיקון הני').

וגם כפי הכונה בחג השבועות שנעשה כתי' א'
 לשו"ס כצ"כ"ל והוא כתי' יחוד הקב"ה ונס"י
 ונמלא מניע לנו כנ"ס"י הני כתי' ג"י י"ש (כיון שכתר
 א' יש לשניהם יחדיו) וז"ש להנהיל ארובי י"ש היינו
 לכנ"ס"י הארובים לו ית"ש הני כתי' מספר י"ש כתי'.
 ג. תספרו חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה לכה.
 (ויקרא כג"ע) עיי' בסודו ה"ר קאפול
 ז"ל צוונת ליל חג השבועות יחוד הזכירה שצריכון
 לכוין אז והוא יחוד הזכירה בסוד השמות שעולים עם
 הנקודות אלף עם ר' צסוד האל"ף לך שלמה ומלתי"ס
 לנזורים את פרוי ע"כ רמוז הספ"ר חמשים י"ס
 (שהוא סוד שער החמשים כתי' חג השבועות) עולה
 אלף עם ר' יחוד הזכירה שצריכון לכוין אז כליל החקדש
 חג עזרת כתי':

ד. בפסחים (ס"ח ע"ב) רב יוסף צו"מא דעזרתא אמר
 שבדי לי עגלא תלתי תמר לי ללא ה"י יומא דקח
 גרים כמה יוסף איכא צוקא. י"ל עפ"י הגמ' (סוף
 סוטה) משמת רבי בעלה טובה א"ל רב יוסף לתנא
 לא היתני עניה דאיכא חנא. והנה יודע הקושיא והתמיה
 ע"ז הלא אדרבה אם יאמר אדם על עצמו שהוא עניו
 הלא זהו גאון גדולה כהצואר בכל הס'. וצ"ס ישמת
 משה הציא אשר שאל זאת לרבינו הקדוש מלובלן ז"ע
 והשיב לו אשר רב יוסף השב צ"ממת יודע צלפשו ודעתו
 אשר הינו כגום רק אעפ"י יש לו משלה עניה שהוא
 מכיר ערפי עכ"ל"ה. היינו כי אם יחזיק האדם א"ע
 לגדול ולדיק וגם יתשוב בעלמנו לו למעלה צין תרומת
 מדותיו גם משלה העניה שאף צגדול ערכו שם אהה
 מולא ענוותנותו והתנהגותו צשפלות צרכים ואם ככה
 יתשוב צדעתו הלא א"ן לך גאות גדולה מזה. מש"כ
 אם צ"ממת יודע אשר הוא ריק מכל ואין צו מאומה
 רק יודע שע"כ"פ מכיר פחיתת ערכו וזהו כונה ר' יוסף
 כמה שאמר לא תתנו עניה דאיכא חנא כנ"ל חולם
 עדיין הקשו צו מה זהו המשך הדברים שאמר ר' יוסף
 ע"מ דאמר"י משמת רבי בעלה עניה אר"י לא תתנו
 עניה דאיכא חנא הלא מה זהו דמיון לעניה של רבי
 זהה רבי ה"י צ"ממת גדול וקדוש מאוד וכה צו גם
 מדה העניה מש"כ"ב רב יוסף שחשב צנפשו שהוא ריק
 מכל אף שמכיר ערכו מ"מ מה זה דמיון לעניה של
 רבינו הקדוש. ובדי ליושב הענין ולהצין אמרו קדוש
 רבינו מלובלן ז"ע צ"ע"פ לומר הכונה שאמר ר' יוסף
 דהנה יש כמה מדרגות צמדת עניה זו למעלה מזו ורבי
 ה"י לו מדרגה הגדולה בעניה היינו שגם צהייתו גדול
 מאוד בתורה וציראה ובנשיאות ישראל בכל המשלות
 ע"י"י ה"י שכל ועניו צדעתו עכ"י אשמעי' ר"י דלא
 תתנו. ענוה"י היינו לכל סוג. ענוה"י בעלה משמת
 רבי חלה די שיש לו מדרגה פחותה כזו מסוג עניה
 היינו שהני מכיר ערפי אף שהני צ"ממת א"ן לי כמה
 להפגאה עכ"י גם מעלה מכיר ערכו צ"סוג מדה עניה

תחשב, ועכ"פ יש להסתפק בזה בקס"ד אם תחשב זה דמכיר שפלת ערכו בסוג העוה אם צלחת אינו כלום לא חורב ולא חכמה ולא יראה כראוי ואולי הוא בכלל עוה פסולה. אך ראוי צורה יש מהר סיני שגם זה בכלל עוה תחשב דבר סיני יתנה עליו התורה בשבועות להיותו נמוך שבהיום וארז"ל צמגילה למה תרדון היום גבנונים כולכם בעלי מוס אלל הר סיני שכל הכרים לנו ורדפו לקבלת התורה ובר סיני לאשר הוא נמוך שבהיום ישב במקומו וצמצול זה יתנה עליו התורה ומפני ענוותנותו (ולכך אמרו דורשי רשומות כי סיני עם הכולל בני עו"ה) וכנה אלל כי הבר סיני צלחת גדול ורם ואעפ"כ החזיק עלמו לנמוך שבהיום שפיר הוי בני עדה עוה. אך הלא הוי הר סיני צלחת הנמוך שבהיום צעלמותו ומה זה עוה ממנו אלל ודאי שגם זה הוי בכלל עוה אם מכיר ערכו ומה ראוי שאין עליה חשבה כי נקרא מדה עוה גם מי שמכיר מועט ערכו גם שהוא צלחת קטן וספל הערך. וז"ש רב יוסף (בפועה ה"י ע"ה) ח"ר יוסף לעולם ילמד אדם מדה קונו שברי הקצ"ה הניח כל הרים וגבעות והשרה שכונתו על הר סיני עכ"ל (פירש"י ללמוד הנמיכות) וזה כדברינו כי רב יוסף לשיטתו למד לו דרך ענוותנותו לפני קונו מהר סיני כי גם זה נחשב לעוה כמו הר סיני. וז"ש רב יוסף (בשיעור) ח"י לאו ה"י יומא דקגרים כמה יוסף חיכה בשוקא כי צלחת החזיק עלמו שאין בו מעלה יותר מאדם גרוע יוסף מן השוק אך יש בו עכ"פ שהוא מכיר בערכו בעומק לבו ואי לאו שנתנה תורה מהר סיני ומשם ראוי שגם עוה כמו יש לה שיוי ומעלה אז כמה יוסף חיכה בשוקא. לאשר הוא אין לו רק מעלה זו שמכיר מועט ערכו וצלחת הוא שפל בערכו ואי לאו שגם מדה זו לא תחשב לו רק אז הוא כמו כמה יוסף חיכה בשוקא סיון שגם מדה זו לא תחשב לו רק מהראוי צורה מהר סיני כמו וז"ש וכו'. ובזה רמז משארז"ל (סוף ברכות וסוף בורות) ר"ב יוס"ף סיני היינו כי מדתו מדה עוה לקח רק ממדת הר סיני כג"ל וכמו דלמד ר' יוסף בשוטה כג"ל שילמד אדם עוה מהר סיני וכג"ל בשיטתו ודרשו. [ושיי מ"ש ע"ד ר' יוסף ה"י לקטן אות ז' ג"ה כ"ג וצמאמר זמן מהן תורתנו אות ח'] :

נולד אלל להגדיל תורה עכ"ה. עיי"ש וצמאמר ה"י (ח"ה פ"ג) ג"כ מזה כי מי שכוה עקר אינו כדאי למנות בלגיונותיו של מלך מלכי המלכים אלל ח"כ השלים חקו פעם אחרת כגון עזאי עכ"ל עיי"ש וציד יבולא שפי"ש שם שאמר בן עזאי מה לעשה ונפשי חשקה בחורה אפשר שתחקוים עיי"ש אחרים היינו טעמא שכבר קיים מלות פו"ר כשהוי בעולם קודם לכן עכ"ל ועיי"ש עוד מזה צמאמר ח"ס כל חי (ח"ה ס"ו כ"ב) מענין שורש נשמת תלמידו רע"ק שמתו בין פסח לעשרה על שלא חלקו בצד זה לזה ומצוה באורך בפע"ח (שער ספירת העמר) ענין תלמידו רע"ק שמתו על שהי מקטרגים ושונאים זה את זה עכ"ה. ויתפרש בזה אשר כל אי מאלו התנאים למד בזה לתלמידו כפי ענינו ודרכו ושורשו בנשמתו. ורע"ק לאשר ראה את תלמידו החלוטו השיטה רק בזה שלא חלקו בצד זל"ז ושגאו זל"ז ע"כ אמר להם רע"ק והבנת לרעך כמון זה כלל גדול בחורה וזהו הכוון לתלמידו העיקר להשמר ולהכיר. והנה בן עזאי אשר לא קיים מלות פו"ר ולא נשא השם וכו"ה בעלמו החמיר בזה מאוד בצומרו ויצמיות (דף ס"ג ע"ב) תניא בן עזאי אומר כל שאינו מקיים מלות פו"ר כאלו שופך דמים וממעט את הדמות אמרו לו אתה נאה דירש ואיך נאה מקיים וכו' ח"ל מה לעשה ונפשי חשקה בחורה ע"ז למד לכל ילמדו ממנו שום אי לבקל ח"י במורה חמורה היתה ע"כ מדעו. כי זה ספר תולדות אדם כלל גדול מזה"י דא ספרת דאדם קומאח שדרז"ל שברחה לו דור ודור ודושויו שהוא כפי שורש נשמתו וכו"ה בלגילם וצמחך הדורות כפי ערכם וענינם מנל"י אד"ה"ר הכל תלוי חופה היית באיפתו של אד"ה"ר שדרז"ל וכנצוהר בכה"רז"ל בשער בגלגולים ובכמה דוכתי וכו"ה העיקר ה"י אלל כלל גדול ידע מספר תולדות אדם שורש נשמתו מאדם הראשון אם כבר תיקון בגלגולו ואח"כ דבר לר"ך עשה העיקר לתקן בגלגול זה כמ"ש צמ"ש הארז"ל וכי צמפרים פי ח"י דבר צמיות וחורה שחושק ביותר ידע שבה בגלגול ה"י לתקן זאת וידקדק להחמיר בזה יותר שאת וע"ה. וז"ש בן עזאי ומה לעשה ונפשי חשקה בחורה ומה מוכה שבה עשה בגלגול העיקר להטן לימוד תורה בהפלת ההחמדה ובהבחה ישגה חמיר (א) ומלות פו"ר כבר קיים בגלגול הקודם כג"ל מהרמ"ע ז"ל. חמנס ענין רע"ק שאמר והבנת לרעך כמון זה כלל גדול בחורה כג"ל יחצוהר יותר צמ"ש עפ"י כג"ל כי

(א) הג"ה. וי"ל ג"כ שאמר זה ספר תולדות אדם היינו שהוא לא בא עתה בעוה"ז רק כדי להתמיד בחורה בגלגול הזה (ורא"י שנפשו חשקה לזה ביותר כג"ל) ע"כ דריש זה ספר היינו ספר התורה תולדות אדם תולדותיהן של צדיקים מצות ומע"ט וכו"ה אצלו התולדות ושוה כלל ויותר גדול אצלו שהעיקר לימוד התורה.

רמ"ק בחי חג השבועות שכול שער החמשים סוד
 מן הדעת עץ החיים (ב) כמבואר בזו"ס"ק (למו"ד דף
 ל"ו ע"ב) כי חג השבועות בחי עץ החיים. ועי' בס'
 חמרי גוטס על המועדים מ"ש בענין עגרת רומן לרמ"ק

(ב) הג"ה. ורמזו לזכרון בש"ס זבחים (דף י"ג ע"א)
 שא"ל רמ"ק לר"י עקיב"א כל הפורש ממך בפורש מן
 החיים. וכן בקידושין (דף ס"ו ע"ב) נאמר כלשון הזה
 וכן בירושלמי (תרומות פ"ח הל' א') שא"ל רמ"ק לרמ"ק
 הפורש ממך בפורש מחיי"ן, וכן בירושלמי גזיר (פ"ג
 הל' ה'), להיות רמ"ק מפורש עץ החיים ע"כ הפורש
 מאתו פורש מן החיים. ויובן שפיר ברמז מה שאמר לו
 ר' טרפון לרמ"ק שם בזבחים הפבורה שלא תמית ימיו
 ושמאל היינו שהוא בחי חג השבועות (ח"ת בקו
 האמצעי שהוא באמצע ולא יטה ימין ושמאל) וע"ז אמר
 לו עזר הפורש ממך כפורש מן החיים בחי עץ החיים
 ח"ת. וזוה רמזו ג"כ מה שאמר בש"ס יבמות (פ"ח ע"ב)
 ובכמה מקומות במאן כר"י עקיב"א דר"יש ור"י וחינו
 כי וא"ו הוא תפארת עץ החיים (ואות ו' הוא אות
 החיים כמבואר בראשונים) ואות ו' הוא אות עלייה
 חג השבועות שכל העליות בח"ת כמבואר בכונה. ואמרת
 בזה כבר במסורה וביום הבכורים וגר והקרבנם עוליה
 לוי עוליה מלא וא"ו שהוא חג בתורה היינו רק בשבועות
 נאמר עוליה מלא ו'. והוא חמשה כי בשבועות כל כונה
 העליות בח"ת שהוא אות ו' ע"כ נאמר רק בשבועות
 עוליה מלא ו' שכל העליות אז בחי ו' כנוי ומה שעשו
 בביהמ"ק בקרבנות ממש עם הקרבנם עוליה הוא עתה
 וגשלמה מרים שמתני. בתפלתו וכתחינו. ומצאתי אח"כ
 רמז הרברים בהיכל הברכה על החומש שם. וע"כ שפיר
 אמרו כר"י עקיב"א (בחי חג השבועות) דר"יש ור"י. כנוי
 (שזהו כונה חג השבועות).

וגם רמזו בזה שפיר בש"ס ברכות (ג"ח ע"א) תנא
 משמי דר"י עקיב"א לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת
 וכו' והתפארת זה מהן תורה. שר"י עקיב"א בחי חג
 הלז דר"יש התפארת זה מתין תורה (שהוא כונה חג
 השבועות בתפארת וזמן מתן תורת). והנה שמעתי
 בשם זקני הרב הקדוש המפורסם מו"ה אליעזר זצ"ל
 אבד"ק דזיקוב רמז למה שנכתב גדרפס בסה"ק על מדה
 תפארת באותיות ח"ת (שהוא הר"ת וס"ת מתיבת תפארת
 ולא כן עשו בשאר תיבות ומדות) ואמר לאשר ת"ת
 עולה במספרו ת"ג השבועות אשר הוא שורשה התפארת
 עץ החיים כנוי.

ועוד יש לרמז בחגיגה (ט"ו ע"ב) ואף ר' עקיב"א
 בקשו מלה"ש לדוחפו אמר להם הקב"ה הניתו לזקן זה
 שראוי להשתמש בכבודי מאי דרש וכו' ואחא מרבבות
 קדוש אות הוא ברבבה שלו היינו רמ"ק שהוא כנגד השכינה
 כמו שנתבאר למעלה בזה להלן ושלא יטעו באחר ח"ו
 ברבבה שלו וחו' ורשה שלו וענינו:

שפ"כ נבחר כר' סווי לתת עליו דת אש מחמת ענה
 שני שכל המתגאה כאלו שפ"ז וכמ"ש המפורשים כי
 כתיב (בראשית א"כ) נעשה אדם גלפון רבים ויש
 מקום לעשות ח"ו בשתי רשויות רק התירוף דר"ל
 הגדול נמלך בקטן וממילא המתגאה שאינו אוחז צמדה
 הכנעה וטובה א"כ לפ"י לדעתו חלילה יש לעשות ח"ו
 כזו ע"כ המתגאה כאלו מע"ז. וע"כ מהו תלמידו
 רמ"ק בימים שבין פסח לעשרת בשביל התנשאות שכי
 כהם מנחה ח"ו לתלוך שלה נהגו כבוד זכ"ל. ורמ"ק
 בחי חג העשרת סוד חמשה היותו שלח בלוי על הר'
 סיני לחמשה היותו וכו' ענה בחי סיני כנוי וכבוד
 יתה"ש נשמתו בלח"ד וכנסם בשלום ויאל בשלום שלה
 טעם ח"ו בשתי רשויות ועי"ש עוד בלמרי גוטס. וזה
 י"ל לענינו שאמר רמ"ק ולבנות לרשך כמוך זה כלל
 גדול בתורה היינו שבוהיר לתלמידו ע"י שלה נהגו
 לחוב זכ"ל כמלות ולבנות לרשך כמוך ולא נכנסו זכ"ל
 ועי"ז נמלא פגם ח"ו בחמשה האמדות בחי (ומ"ז נאמר
 ולבנות לרשך כמוך ח"ו ה') וכוף סוד רמ"ק בחי
 חג השבועות וקבלת התורה על הר סיני כמ"ל ח"ש
 זה כלל גדול בתורה היינו סוד קבלת התורה בזה
 השבועות וכה"ר רמ"ק כנוי, וזהו י"ל מה שנודע בשם
 הנביא המפורסם מהר"ש מלפונטרשאלית ה"ד ח"ש
 וכל מעשר בקר ולחן כל אשר יעבור תחת השמש העשירי
 וכו' קודש לוי (ויקרא כ"ג) כנודע אשר פשרה
 הרגו מלכות המה נשמות שבעי יחודי בתמה שמבחי
 יוסף לבל בלמת ל"ה עם רק תשעה חרפי השכינה
 כצדק וכה"ר רמ"ק כנגד השכינה הקדושה וכל מעשר
 (ר"ת וכו' למה מ"ת מקיבה שכי' ר"ש) בקיר
 ולחין. כל אשר יעבר תחת השביע (היינו ל"ה תחת
 ח' מהשביעים ונגול נשמתם) והעשירי (הוא רמ"ק
 כנוי) יכו קודש לוי במקום השכינה הק' כצדק
 עתפ"ל. (ועי' במאמר חקור דין ח"ש פ"ט וצ"ד יבדל
 שם ד"ה וצדק ה' היותו האמת), ולביתו במקום
 השכינה כצדק הוא רומן שפיר לבחי אחדותו ית"ש.
 וזכר י"ל מה דלמרי בחגיגה (דף י"ד ע"א) כתיב
 אחד אומר כרפיה וכו' כדמניא ח"י לו וחי לזרד דברי
 רמ"ק חמר לו ר' יוסף בגלילי עקיב"א עד מהי אהב
 עושה שכינה תול ופרש"י לכושיב אדם גלזו וקשה
 לשון עד מהי אהב עושה וכו' על המימרה זאת בלבד
 והלא לא עשה זה אהב פעמים שלח ה"י שייך לומר
 עד מהי אהב עושה וכו' לא כן בפס"ס ח"י לולש י"ל
 עפ"ד הש"ס פסחים (כ"ג פ"ג) שמעון העמסוני
 ה"י דורש כל אחים שנחורה כיון שהגיע לתח ה"י חלקך
 תורה פורש וכו' כשם שקבלתי שבר על הדרישה כך
 חקבל שבר על הפרשה עד שצ"ח רמ"ק ורש"י ח"י
 חלקך תורה לרבות ת"ח וכו"ס שמעון העמסוני (כנראה)
 מה שלא ראה לדורש בזה כמו רמ"ק כיון שריצוי א"ס
 נשמש דומה חלוי ע"כ חשש שכול ח"ו נגד כבוד

הקציה להרצות אדם (תי"ח) צלזו ע"כ אמר שיקבל שכר על הפרישה מלדורש בזה. ורע"ק דרוש לרצות תי"ח. ע"כ זהו שאמר לו ר' יוסי הגלילי שקיבא עד מחו אחת עשרה שכינה חול דכיינו כבר הרהצת עון צנפסך לדרוש את כ"י חלקיך לרצות אדם תי"ח (אף ששמעון העמוסי ירא ופירש מטעם הכ"ל) וכאן ג"כ דרש השני בסאורא א"י לו יתייש וא"י לדוד להושיב אדם צלזו ע"כ אמר ר"י הגלילי עד מחו אחת עשרה וכו'. והכונה כי אדרצא ה"י רתוי לך רע"ק להיות נזהר, ומחמיר ביותר בזה כיון שהוא כנגד השכינה כפיכחל יטן שהוא רע"ק מיוחד לזה שנקנס בשלום ויאלץ בשלום מהפירוש בתי אחד וצרוח רחג השבועות ככ"ל, וזכר י"ל המדרש פליאה (מוצא בספרי דרוש) ויקרא אל משה רבי"ד שמע ישראל ה"י חלקינו ה"י אחד עכ"ל שפושטי"ב במגלה שמוקות (אופן ע"ג) דמה שהראה הקציה למשה חנף זעירא צווקרא הוא סוד רע"ק שכן חליף זעיר"א בגי' רכ"י עקצ"א ומשחירו לוחיות ויקר ודרשו ח"ל זלי מה יקר"ו רעך אל זה רע"ק עכ"ד הקדושים וזכר יתכן שפיר דברי המורש כי ויקרא רוחו לרי עקצ"א כתי ממנ"ט ט"ז אמר המדרש הכ"ד שמת ישראל ה"י חלקינו ה"י אחד שרע"ק הוא צבור היחוד המוגת בהחדות בכור ככ"ל ועי"ז יתכן נשמחו צאהד ככ"ל:

ד. רבזה י"ל מה לאמרי נשים נדה (דף ע"י ע"א) עכ"כ (איוצ יד"ד) מי יתן עכור נשמה לא אחד פירש"י שנטשה חלב מדה וזהו עכור מעמה שדם נשכר ונטשה חלב עיר"ש (וציטושת יעקב ס"י ח"י"ד לפני מחללי חלב בשבועות) וזכה נודע כונה בהפירה שהוא צחי ד"ם ור"ד להמשיך החליף לטב מ"ה שיהי צחי אר"ם וא"י נגיש להג השבועות קצנה החורה ה"א צחי חלופו ויחודו של עולם יתי"ש, ע"כ רחח בזה בדח"ל עכ"כ הנו מי יתן עכור נשמה לא אחד, ח"י"ד עולם ד"ם, חבו שפירש"י חלב מר"ם שאז יגיש לחיקון חג השבועות ועד אז עדיין צחי ל"א ח"י"ד שאינו צחחות גמור כתיקון כראוי יטן שגריבון להמשיך עוד לצחי דם וממשיבון החליף על חג השבועות צרוח דאחד כנוי יחא דם נשכר ונטשה חלב וזהו תאכלו חלב שאוכלים בשבועות כנ"ז:

ובזה אמרתי ע"ד הש"ס יומא אשריכם ישראל [ט"ו] מ"ש בזה להלן אות ב"ב צ"ה וצמנון הפעולה וכו' פ"י ע"ש]:

ז. בשבת (דף ל"א ע"א) שוב מעשה בגברי שחל לפני שמתא ח"ל צירני עינת שחלמדנו כל החורה כולה כשאנו עומד על רגל אחת, דחפו צחמת הצנין שצדו, צח לפני הלל גיוריה, ח"ל לעלך סני לחצרך לא חמצוד זו הוא כל החורה בולה וכו' עכ"ל הש"ס. ומה דח"ל לעלך סני לחצרך לא חמצוד היינו מלות וחסצת לרעך במוך בן פי צמח"ש"ה שם וי"ל

עפ"י הש"ס חגיגה (ג' ע"ב) דצרי חכמים בדרבנות וגו' צעלי אסופות כולם נחנו מרועה אחד, (קפלה י"ב) צעלי אסופות אלו תי"ח שישבון אסופות אסופות ועוסקין בחורה וכו' הללו פוסלין והללו מפשירין, שמה יאמר אדם הריך חנו למד חורה מעשה, תלמוד לומר כולם נחנו מרועה אחד פרוש אחד אמרן מפני אדון כל המעשים צ"ה עכ"ל הש"ס ונקדים עוד דצרי בגמי עירובין (י"ג ע"ב) יאל צח קול ואמרה אלו ואלו דצרי חלקים חיים הן והלכה כצ"ה וכו' מאמר שאלו ואלו דא"ח מפני מה זכו צ"ה לקצוב הלכה כמותן מפני שנותין ועלובין היו ושונין דצריבון ודצרי צ"ש ולא עוד אלא שמקדימין דצרי צ"ש לדצריבון עיר"ש צרש"י שלא היה קל בעיניהם דצרי צ"ש אף שחולקין עליהם ואף שהי צ"ש מחדדי עשו עכ"ז יטן לא היו כצ"ה שהי נותין ושונין אף דצרי הלכה על הצריהם הבס שחולקים עליהם ונפי לעתם אינה הלכה וזהו היתך דין חורה עכ"ז שונין אותה ג"כ חכו לדעתי בעניה ג"כ הפי צבת קול אלו ואלו דא"ח והלכה כצ"ה אשר קשה לכאורה דה"ו חרתי דפתרי חודדי וא"ך יתכן צפני הפכים להיות שניהם אחת. חלום ע"י מהרש"א חגיגה שם שהיה הדיבור מחולק לנמה קולות ודצרי שאינו מפורש ניתן להכריע בדעת החכמים ואחרי רבים להטות בלחמדין צ"ש חגיגה הללו חוסרין והללו מנזרין כולם נחנו מרועה אחד וא"כ צ"ש שלא היו שניך דצרי הצריהם ג"כ ח"כ לדעתם לא נחשב חלום כיום דעם החולקים עליהם ואינה חורה כלל וצחמת לא זכיתי להצק דנמלא לפ"י הדרא קושיא שמה יאמר אדם הריך חנו למד חורה מעשה זה חוסר חיה מתיר ככ"ל נמלא בשתי חורות ח"ו חצל צ"ה שהיו שונין גם דצרי חצריהם שחולקים עליהם וא"כ גם דעת הצריהם נחשב חלום חירה שפירש"י חך להלכה למעשה פסקו כפי הכרעת דעתם וקבלתם ומחמת צ"ה הנה הרוצ ואחרי רבים להטות וזהו הפ"י אלו ואלו דא"ח והלכה כצ"ה כלומר הטעם צלזו מחמת זה הלכה כצ"ה מפני שבחמת אלו ואלו דא"ח חכ ויתכן רק לדעת צ"ה כי צ"ה מחשיבין גם דצרי חצריהם בשלי מחלוקתן אשר אלו ואלו דא"ח ע"כ הלכה כמותן (זהו נרמ צלשון הבת קול בקצרה), וכטון שפירש"י בשבועות (כ"ד ע"א) גצו כנו ח"ו ח"ל על שנותן ח"ו צבלכה, נותן יחד ומעיינים יחד ומתקן זה את דצרי זה והשמועה ויאלה לאיר עכ"ד (א), וזכה זה הכנרי שחל לפני

(ג) הג"ה. עיר"ש בגמ' אלו תי"ח שבא"י שצמדימין ולין בהלכה ותי"ח שבבבל מתבלין זלין בהלכה והו' כהר דחכא ב"ש ובי"ה שבי"ה נוחין בהלכה זלין. והענין להיפך דשם הלכה כחלמוד בבלי נגד הירושלמי, ובוה הלכה כבי"ה נגד ב"ש. ואולי הטעם משום שתלמוד בבלי הוא אחרון יותר והלכה כבתי"א ואכפ"ל.

שמאלי גיירני ע"מ שתלמדני כל התורה כולה כשאני עומד על הגל אי גודלתי לה כיון לחובתי וכמו שהאר"י כזה המפורשים ובעלי הדרוש וביארו שהיה חכם ופלוסוף והכונה י"ל במעשה שלפניו בזכרו שגח לפני צ"ש אי"ל כמה תורות יש לכם שהם תורה שצכתב ותורה שצטי"פ וכו' וצטי"פ אינו מאמין גיירני ע"מ שתלמדני תורה שצכתב, גער צו וכו' צל לפני הלל וכו' וע"ז הביא זאת שוב נעשה וכו' היינו לדוחו נכרי רנה צאמת לקבל צזה גם תורה שצטי"פ רק הוקשה לו מאוד דח"ך ידע לשמור וללמוד תורה שצטי"פ כשראה בעלי חסופות מחולקים זה חומר זה מתיר זה פוסל וכו' ולא ידע אל מי יפנה בתורה שצטי"פ ולמי ישמע ע"כ אמר שתלמדני כל התורה היינו תורה שצטי"פ (יהי כמו תורה שצכתב) וכו' על הגל אי רג"ל נקרא תורה שצטי"פ כמבואר בספרים כי הוא מלכות פה תורה שצטי"פ וכו"כ צצני"ש שתורה שצטי"פ נקרא רג"ל והיינו שגם התורה שצטי"פ יאמר לו וילמדו צלל מחלוקת שידע להלכה צצורה ולא יהי כשהי תורות. והנה צצולו לפני שמאלי דחפו כי לא יכול צזה לטעות שאלחו לאשר צ"ש איין שונין דברי הצריהם החולקים עליהם ואף צצ"ה המה הרוב עכ"ז לאשר המה מחדדי נפוי ע"כ דוחים לגמרי דברי הצריהם, משא"כ צצולו לפני הלל אי"ל דעלך סני להצריך וכו' היינו ואהצת לרעך כמ"ל כג"ל משום דצ"ה הי נוחק בהלכה ושונין דצריהם ודברי הצריהם צאהבה ועי"ז אלו ואלו דצ"ה וכולם ניתנו מרועה אי ולהלכה פסקוין כצבים (והלכה כצ"ה שהמה רצום) ועי"ז תיין לי שפיר לפי שיעתו וקצלו להחגיגו. [ועי"ז צצצנינו צצ"ה מנתת חלצור (ח"צ פ"י י"ט) מה שהצחתי דרוש זה ומ"ש עוד שמה צזה]:

ח. עוד י"ל ע"ד הש"ס הנ"י כי הנה רג"ל גי ע"ך החי"ש שהוא צחי חג הצצצני"ש כמבואר צצצ"ק פי אמור (דף ל"ו ע"א) ואיקרי יום אי להי היינו צחי רג"ל אחד (שהוא רק יום אי מה"ת) והענין קבלת התורה צחג הצצצנות העוקר של הלימוד הוא ע"מ לעשות לצדקה ולשמרה וזהו שרנה להחגיגו פסקיבל עליו התורה צרג"ל אי שהוא צצצני"ש כג"י אז חתקיים צידו ולא ירף ממנה, ושמאלי דחפו צאמת הצמין צצידו כידוע דצ"ש הוא צחי צצורה ולריכין עצודה רבה וחוקה להגיע להחכלות ולעמוד וכו' הלה כצ"ש, מעלת הצצ"כ על הכס"ף וצגלותו איין צנו כה לצבול ולעצוד צזה ע"כ הלה כצ"ה שהמה נוחים זל"י שהמה צחי חסד. וכו' י"ל שאר"ל (צילה עז.) כי שמאלי מלא צהמה נאה אמר זו לשפת מלא אחרת נאה הימנה וכו' היינו שצצודתו היה צעצודה גדולה כ"כ, שהי הולך וגדול ושהי צכל עת פוסל את הראשונים את עצודתו צחלה צעצודה וכה וצצורה יותר, ע"כ צחלה שהי אמר צהמ"ה זה נאה לצח היינו עצודת הגשמות ובהמיו"ת שיקריצו עמנו לשפת לשס הי ואח"כ מלא אחרת נאה

הימנה וזה את הראשונה וקירצ את השני וכן עוד למחרתו צעצודה נאה וגדולה יותר לפקריצ הצצמיות לרצונו יתי ולדחות הראשונה צכל הלל אר"ל מדה אחרת הי צו שכל מעשיו לשס שמים היינו שצצודתו צכל עת חס שנראה צעיניו נמוכה עצודתו הקודמת, מ"מ גם זה עוב כיון שהיתה כינתו לש"ש ע"כ היתה חשיבה צעיניו ואמר צרוך הי יום וכל יום ויום חשוד צלי לדחותו ממלא הי עצודת שמאלי יותר גדולה וקשה מאוד להגיע לחכלות מפני שהוא צלתי חכלות ע"כ כשראה הכרי לקבל התורה ולהחגיגו בשוקבל התורה יחזיקה מיד צלי הכף עתי וזהו דבר שאי אפשר לש"י שמאלי ודרכו ע"כ דחפו צאמת הצני"ן צצידוי היינו כמו ודרכו יש עוד לצני"ת הרבה ולעצוד עד שיגיע להחכלות כמי, משא"כ הלל צצמת החסד צרוך הי יום ויום כשקיבל התורה צצצצנות יצטח צכי ויחזיק צצצודתו כמית שהוא ויקרצו צדרך שהוא רוצה לילך ואמר לו ואהצת לרעך כמ"ל (בדצור הקדום) צשס מהרש"א כי ע"י אהבת הצרים עוצדו הי איש את רעהו יחזקו גם צהייסם צנמוכה המוחין עכ"ז יגיעו לחכלות הגרלה: ט. במסורה חית תרין, והקצתהם. על הלה"ש צצפת צצבים, (ויקרא כג"ח) כי לא על הלחם" לצדו יחי האדם כי על כל וגי (דצרים ח" ג). וי"ל עפ"י דרצ"ז צעצמי מלות (מלווח דוד) צעצם שתי הלהם צצצצנות המה צסוד תורה שצכתב ותורה שצצטי"פ שתי תורות (היינו ח"ת ומלכות) גם כחצ שס צסוד צצעת הצצבים הקצבים צצצצנות על הלחם זי צצבים כולם עונות לרמו כי צהעלות הקו האמלעי יחעלו עמו כל צצעה קלוות ענה"ה למינינו (היינו כל זי ספירות עם מלכות) וז"ש המסורה והקצתהם על הלחם" שצעת צצבים (הנאמר צחג הצצצנות) לרמו כי לא על הלחם" לצדו יחי האדם היינו לה צתורה שצכתב צלצד (הנקרא לנו לחמו צלחמ"י כשדח"ל) כי על כל מול"ה פ"י ה"וי יחי האדם (היינו גם מה שהגיד הש"י צטי"פ וזהו מול"ה פי הוי תורה שצצטי"פ והלחמ"י, ולרמו זה המה זי צצבים הקצבים על הלחם עם מלכות פה תורה שצצטי"פ קריין לה ומהם שצצטי"פ צצבים כגנז מלת השצצני"ת מלכות פה כג"י):

י. א"י עוד צזה על המסורה הנ"י עפ"י הש"ס צצצ"כ צצצ"כ (מאמר מלות משוחים צצמון) צענין לח"ס לחמו עניא עי"ש צרמוחהיו הנפלואים על לחם המלות צצפת. והנה נודע כי צצפת חזרו האורות מיד ולריכין לעבר עמנו צימי הספורה צסוד דצ"ס לעשות ממנו חד"ס (שס מ"ה) ולחקן ה"י מלכין דמיתו כמ"ש צצנות פפה"ע וזהו נזכה לחג הצצצנות צגודל קדושה והארתו. ח"ש והקצתהם. על הלחם" שגאי צצצצנות. על הלחם" תרין ואידך כי לא על הלחם" לצדו יחי האדם (כי לא די צהארות שצלו צצפה צסוד לחם מלות כג"ל מהצצ"כ כי אלו חזרו מיד ולא יחי"י האד"ס מהם

יג. בפיוט הקדוש הקדמות. לבי וחמיר ורגיב דילאון בלעוהא ללחכהן זכן מקבל והניא צעותא. שמעתי ערכי (משלי כח-ט) מסיר לזני השמוע חורה גם תפלתו תועבה ע"כ לבי וחמיר ורגיב שילאו וייגעו ח"ש ישראל בתורה (כפי הפשוע שם) ואז ללחכהן זכן מקבל יהניא צעותא וחפלתם לרזון. וי"ל עפ"י הנודע זכל הספרים שהתפילה ליל לורך גבוה גם זלרכו זני"ח זני חיי וזמזני הכל כדי שזכל ללמוד ולעבוד הי בהרצנת הדעת זאהצת הי זלון מניט ומקרב לז, וע"ז לא יוכל המקטרג לקטרג שלא יתקבל התפלה ח"ו כי זריזין למלאות משאלותינו כדי שיחקיים רזון הצורה יח"ש לעבודו זכריו כזו וזכו וי"ל לבי וחמיר ורגיב כפשוטו שם שהשיי זוסף (זכיוול) ומשחוקק שישראל יהיו לעין זלוריתא וע"ז ללחכהן זכן מקבל והניא צעותא ומקבל תפילותינו. למלא משאלותינו. זעטנה זו כדי שזכל ללמ"ד תורתו זבהרצנת הדעת וזבתחמה זלון מעשים וזכריו חזרו לזינו יח"ש. וזכו וי"ל (זמדנזי כה"ו) עולה חמיר העשויה זכר פניו לריח ניחוח חשב לבי ע"ד שחז"ל זשי"ם (זרכות כו"ז) תפלות זנגד חמירין תקנום וז"ש עולה חמיר (התפילה חמירי"ם) כעשייה זכר פניו (שילמזו תורה הניחנה מסוי"ג. וזו) לריח ניחוח לבי (ונתקבלה התפלה והיא זכיוול לבי וחמיר ורגיב לבי כזו והוא לריח ניחוח) והניא צעותא.

א"י כי הנה זכור זבהרצ"ל זכון שם זלררית"א זשומע תפלה ומועיל לתפלתו להיחשו זשמעה והנה השם כלל ר"ת יחזק יראש זלחזונו יראש יחודי יתמורתו יח"ד והוא סוד חג השבועות זרזא זלחז"ל שקבלו התורה זככו הי"א מפי זלחזד יח"ש זשורש זלחזונו ע"כ וי"ל כי השם זלררית"א (שכוח ר"ת זכ"ל זמעלת זלחז"ו זלחזותיו יח"ש) זגרי חייג השבועות זלח"ד. וע"כ רמז זפיוט הני לבי וחמיר ורגיב דילאון זלעותא (שכוח קבלת התורה זחג השבועות ללמוד וללמד) ללחכהן זכן מקבל והניא צעותא (ע"ו השם הני שמועיל לקבלת התפלה) כזו זבהרצ"ל:

יד. א"י לבי וחמיר וכו' ע"ד זכחזנו זמתק"א זזפרט זמחמירנו שקט זזופר כי עיקר התפלה ליל רק הגאולה זלקמא זשינתא זמפרת שלא זוכל המקטרג לקטרג כי זכו זכוד שמים ית זבהגלות זשינתו ז"כ והי הי למך על כל זלרזן והנה זרמז"ם כי (זכ"ל) מלכים פיי"ג) לא זחזונו זחכמים והזכיו"ם לומות זמשיח לא כדי שזלמנו על כל העולם זכרי זללא כדי שיכיו פניוים זתורה זזחכמה זכרי עכ"ל וז"ש לבי וחמיר ורגיב דילאון זלעותא (שיכיו פניוים זלזם להגות זתורה זזחכמה הי. ע"כ) ללחכהן זכן מקבל (ללחכהן מקבל על זה היינו הגאולה זלומה ז"כ כדי שזכלו זלפנות זתורה הי זכ"ל) והניא צעותא:

כיון שהגיעו ימי ספתי"ע ולא נתקן עוד זחיי ד"ם והי מלכו דמית"ו ז"פ חדי"ם כזו וי"ל יח"י חדי"ם (זחיקונו) כי על כל זונא פו הוי יתי חדי"ם (היונו השם הוי זמילוחו וי"ד הי"א זל"א שהוא שם מ"ה זחיי חדי"ם זלרכין לחקן זספתי"ע לכוות יתי חדי"ם סוד הכ"ז) ע"ז זככה לחג השבועות. ולרכין לחג השבועות ע"ז זככה ספתי"ע זעטה זשועות מלכד חג הפסח שחי מקודם כזו:

יא. זכיו"ם זכבורים זבהקריבכם זמחה חדשה לבי זשועותיכם (זמדנזי ז"ם - ז"ו). הדקדוק זראה וזוכר זחוצת זשועותיכם שחינו זשון זמחוי"ב, אך זראה רומז עפ"י הנודע לכל זשר זפסח הגיע הזרה שלא ע"י מעשינו רק זמחמה זלנו לא הוליאנו זמלרים היינו זשועודים ומשוקטים ח"ו זעומאח מלרים ע"כ זליר לנו זחאום והזרה זלח ניטל זלחזנו זמחמה שהזכלות הוה זלרכין זלחזנו לחקן זלח ע"י מעשינו זכמ"ש להלן (זוח ז"ע) זפי חם חין קמח חין תורה (זכות פג"מז) (היונו קמ"ה עולה פכ"ה כי חם לא זלירי חז לנו זפסח להוליאנו זמלרים חין תורה לא יוכלנו להגיע זלחזן תורה זשועות"ת כי זשארנו שם זשוקע חלילה כזו) זחם חין תורה חין קמ"ה (כי חם לא זחקן זימי ספתי"ע להגיע לחג השבועות לקבלת התורה זכריו חין קמ"ה מה זועיל לנו זפס"ה גרי קמ"ה כיון זלחזנו זוחה מיד) ולפ"ז קמ"ה תורה זגרי זלר"ת זנודע. זכוון זלחז, וז"ש זכיו"ם זכבורים וזרי זשועותיכ"ם זשקריבו זמחה חדשה לבי זלחרי זשזודה זשעט השבועות כז"ש זתורה זלזו זקרה זשועותיכ"ם זלכס ע"י מעשיכם:

יב. זכיו"ם זכבורים זבהקריבכם זגרי זמומים יהיו לכס וזכביכם (שם לא). דרז"ל וזוכח זפירש"י שם זלחף זכסכים יהיו זמומים עוי"ם זופלח למה זוקח זשועות"ת זלחז זה זככסכ"ם יהיו זמומים ולא זלחז מקודם שם זקרינות זכח זשארני מועדים. וזראה רמז שפיר עפיוש"כ זרלשונים ז"ל זלכך כל זמנחות זלוח זלח חון זשועות זשקריבו זחזן יען לפי ערך זודל זעלת זחג זלל זככדי זמומים ע"כ לא יוכל להזיק שם גם זחמזן כי חין זיום זכוח זכס זיקת החילונים לזודל זעלת קדושהו. והנה זכור זבהרצ"ל זכונת פורים כי ריבוי היין זחיק זכל עה זשחיי זמרזבה שהוה מיסוד זנזורה חך זפורים זרוב חסדים זישוד זכח זמתקן זוחו חינו זחיק זשח"כ זכל זשנה. ע"כ זשמעיק קרה זדרז"ל דגס זחג השבועות זלח חמז זחיק זו זכונתו ע"כ גם ריבוי היין חינו זחיק זלח זמומים יהיו לכס וזכביכם זגס זכסכים של היין יהיו זמומים זשלימות זכונה זלינו זחיק חז וזין זו פסולת זקצרות זכל רק זולו לבי חסדים זשמי רום זעלת זיום הקדוש זכוח כזו:

טו. פסחים (ס"ח ע"ב) אר"א הכל מודים בעלמא דנטיקו
 גמי לכם נטיקו יום שניתנה בו תורה הוא
 וכו'. וקשה דמה זה עמם דלדרכא משים שיום שניתנה
 בו תורה הרי ראוי להיות מודם ר' יבוסף לרי אליעזר
 דיוכל לעשותי כולו להי בלי חכילה ושחיי כדו להכרזות
 צתוריה ציום ההוא. וי"ל בפ"ד הש"ס בשבת (פ"ח
 פ"ט) שם שבקשו מלכ"ט לקבל התורה אמר משה
 וכו' משא ומתן יש בניכם וכו' וכן ליתול עגונים
 גשמיים דכ"ז שייך בישראל צו"ד ולא במלכו השרת,
 ולכאורה קשה דהרי גם מלכ"ט ידמו זלח שאין צבס
 מדינא וגשמיית חלל דהוי דהם נלו לקבל הפנימיות
 וסוד המלות ולזה הם מוכנים יותר מצו"ד כמוכן כל
 משב הוכיח להם שהעיקר המצודה וקיום המלות
 צגשמיית שזהו העיקר הנחיר למעלה כמצו"ח צספרים
 חכו הוי אפטר למלכ"ט וצזה ווכן דהכל מודים בעלמא
 דנטיקו גמי לכם פי צפאר וי"ט יש לומר דצדרי ר'
 אליעזר שאם ירצה יוכל לעשות פולו להי כיון שהמלות
 הוי שמהת וי"ט ויש חלם שהיא לו להפגא ושמהת
 הלכ יותר צדברים רוחניים חורה ותפלה כל היום כולו
 צו"ט, משל"ט בשבועות שצזה גלח משרטי"ה המלאכים
 כגיל צמלות גשמיית חכילה ושחיי וכיו"ל צנוכל
 לקיים ואם רוחניים היינו חורה ותפלה זהו יוכלו
 המלכ"ט לקיים ציותר ע"כ הכל מודים בעלמא דנטיקו
 גמי לכם מלוח לחכול ולשחות צגשמיית וי"ט מ"ט
 יום שניתנה בו תורה הוי (שמי"ז ניתנה לנו התורה
 ציום הזה) שוב ראיתי צתפלת ישראל למריל מצר"ח
 ז"ל (פרק כ"ט) כי צתורה צמתק לשונו שפי"ז רמז
 חכמים הכל מודים בעלמא דנטיקו גמי לכם עיינטי"ה
 וחצין כי כונתי לדעתו הגדולה צעה"י כמו שצי"חתי:
 טז. א"י צזה הכל מודים בעלמא דנטיקו גמי לכם
 מה שקראו חכ"ל צזה לשבועות עשרה וצתורה
 לא נגלה שם זה לשבועות כלל דק העיקר שם זה הוי
 לשמיני עשרית צתורה (וי"א נקרה גם ז' של פסח
 [צפי ראה] וציום השמיני עננתו וגו' חלל שבועות
 לא חכר צשום מקום צתורה צשט ער"ה). וי"ל רמז
 צזה דהנה נודע שצצח הוי קציעל וקוימה מלחתי
 ומ"ט צברון למעשה צראשית שלא ע"י מעשיו (וכבר
 ציאר צפי מדורו של צצח וצשחרי פי שצריך עכ"פ
 צצח צרך מלל לפנות האשמה מהציות כרי שוכל לצח
 המלך צתוכו פנימה כמו כן להבין ולטבר נפשו צעשי"ק
 כדו שיחול עליה קדושת צצח הצח מלמעלה) דק מלחתי
 יה"ש חלל וי"ט הוי ישראל דקדשתיכו לחמנים ע"י
 טבודת ישראל צתפלות ומלות היום. וכן צין היום
 טובים ומעשים יש חילוקים גדולים צזה כי צפסה צחי
 האורות שלא ע"י מעשיו ציום א' דפסח (כמצו"ח כל
 זה צכהצח"ל) וכדוע מצני יששכר דלכך גל' צתורה
 (ויקרה כ"ג ע"י) וצפרתם לכם ממחרת השבת נקרה
 שבי"ה כמו שצח דקביעת וקוימה שלא ע"י מעשיו. ועל

כן חודים האורות אמרו יום א' דפסח ורק ע"י טבודתו
 ממשיכין לנו חמ"כ האורות עד שצזכה לחג השבועות
 ע"י מעשיו צספסי"ט וכן טבודתו צרי"ה וי"א וסוכות
 ככ"ז ע"י מעשיו צירח האורות דחקיף צמלות כשחז"ל
 צרי"ה ולו נגמר קדושת החג שמי"ט והוא חג דכל חגין
 מתחגגין צי כמצו"ח צחזו"כ"ק היינו ע"י מעשיו צחגים
 חמנים טבודתו בכל המועדים וזהו רומה שקראו חז"ל
 לשבועות ער"ת כי הוי דומה לשמיני ער"ת שציקרו
 ע"י מעשיו כמז' וי"ט הכל מודים בעלמא (צחג
 השבועות) דנטיקו גמי לכם (היינו לכם לשבועות
 כיון שהיא נעשה ע"י מעשיו) כמז', [וע"י צמלמרו
 לעיל חות י' וצמלמר מודעה רצח לאוריתל חות כ"ח]:
 טז"ב. עוד י"ל למה קראו חז"ל לחג השבועות צשם
 ער"ת כמו שכתבו (צדצור הקורם)
 לעיל (וע"י צנו ישכנר מחמר ג' לשבועות מחמר שם
 החג) ובהם חז"ל צרי"ה (דף ו' ע"ב) לרצ השי מלי
 וכלנו ילדו שלמים צחג דקחני חג השבועות חלודך
 כל היבא דחני פטה חני עשרת פירש"י כל היבא דחני
 למיתנא צחרי' דפסה שציעות חני ער"ת ולא חג
 עכל"ה ולריך ציחוד למח דוקל היבא דחני פסח וצחרי'
 שבועות חן קורח לשבועות ער"ת ולפי שכתבו לעיל
 צסמוך וכן דכמו ששמיני ער"ת הוי הפיוס של
 היוםם טיבים דחשרי כן הוי שבועות הפיוס של ימי
 הפסח ע"י ספסי"ט וכנודע מהצדדש ומצ"ח גם צבעלי
 חוסי מב"ת (פי פנחס) כי הוי י"ל שמיני עשרת מ"ט
 ימים אחרי טובה כמו שבועות הוי מ"ט אחרי הפסח
 חלל וכו', ולפי"ז שפיר היבא דחני פסי"ט וציון הצריכין
 השלמה לפסח כיון שחזרו לו האורות ציום א' דפסח
 וכו' (וע"י לעיל צדברינו חות י') ובעיקר נלסם צחג
 השבועות ע"כ היבא דחני פסח וצחרי' שבועות קרי
 לשבועות ער"ת שהוא צחי שמיני ער"ת לפסח כמז'
 [וע"י צדברינו לקמן חות כ"ח צזה]:
 רא"ב חזכור כי נפלחתי על לשון רש"י צחשנית (י"ב
 ע"ב) שחז"ל חמר קרח קדשו לוח קראו ער"ה
 חספו זקנים בעלמא חב ער"ת חסור צשטיית מלחכר
 חף חשנית חסור פירש"י מה ער"ת שבועות ושמיני
 ער"ת עכ"ל והוא פלח דכיון דקרח קדוש וצכתוב צשום
 מקום לא נקרה שבועות ער"ת וחין שייך לומר דכונה
 הגני דקחי על הקרח ער"ת דקחי שבועות וצכ"ל וגם
 צדצור הקדוש, (וכנראה מלשון צזה וכן צברעה
 מקומות כמס' חענית שהיא משונה בצצה מלשון רש"י
 ט"כ מטה דעת הישר שרש"י צחסי חשנית חינו ממחוד
 טינונו רש"י ז"ל כמ"ס הצ"מ ועב"ן ז"ל ומצ"ח צשם
 הצדולים. וצשו"ת אמרו צייה למכריל חיות [ס"ה]
 החריך צזה לברר ולצח"ר כי הוי קח פירש"י על חשנית
 חולם רצו ככולו מחברו מחש"י).
 וצנה מה שקראו חז"ל לח"ג השבועות צשם ער"ת
 חס כי התורה לא קראתו כן כג"ל וי"ל רמז

כי נאמר שמיני עשרה (שזכו נקרא על"ה) במשנה חורה (עז"טו) רמז רק בחיבות והי"ה א"ך שמי"ה לוי"ט האחרון שמי"ע (עו"ש גרש"י וברמב"ם) ואלו החיבות והי"ה א"ך שמי"ה בגי' ח"ג השבועות ע"כ רמז לקרות ח"ג השבועות בשם על"ה כנ"ל. אמנם בפשוטו הוא כנ"ל.

שוב ראיתי שהוא צפסיקתא זוטרתא (פי פנחס) מוצא צברכי יוסף (סי' תל"ד אות א') א"ר טובי צ"י אלעזר חזרתי על כל עניני המועדות ולא מלאחי חג שבועות שנקרא עשרת ורבותיו קראו בכל מקום עשרת לחג השבועות והוא לשון חרגום דאמר חונקלוס הגר בעל"ה ע"י רמב"ן (פי' חומר) והיינו ע"כ כדאמרן כי בלשון חורה לא שייך למידות על עשרת דקאי על שבועות כנ"ל:

ח"י בעצרת [גידונית] על פירות האילן (מהני ר"ה דף ע"ז) הענין יוצן חמשה עשר בשבט נקרא בדרז"ל ר"ה לאילן וחג השבועות נקרא ר"ה לפירות האילן כמו דאמרין במגילה (ל"א ע"ב) עשרת נמי נקרא ר"ה וכדאמרין בעשרת על פירות האילן. כי הנה מצוה צב"ש וצ"ח ספרים ענין ט"ו בשבט צמוד ארבעים יום קודם יצירת הולד היינו מי יום קודם כ"ה צ"ח ואז צ"ח בשבט עלה השרף בחילנות שכבול עלה הלאו בחילנות רבצה (שכח בח"י השרף שהוא צננים האילן) לצרוא את העולם בשביל ישראל שנקראו ראשית צנח"ר שיעשו לפניו בקיום תורתו ומלאותו ית"ש ע"כ נקרא אז ר"ה לאילן שעולה השרף בחילן המחשבה קדומה כנ"ל אמנם עשרת הוא ר"ה על פירות האילן אשר נראה בצר פירות זריות מהאילן ע"ד משל מצברי אחזה חלקו כמו האדם שעושה עסק ונוטע חילנות חם שהוא צמח שיצוה בהעסק והוא צורך העצב להריוח הרבה עכ"ל השמחה בשלימות הוא רק בשת יראה פירות העסק והחילנות חכ ה"י בחילוף את העם ממלכים מעבדון את האלקים על הבר הזכ תכלית יל"ה לקבלת התורה וע"ז עולה השרף בחילן הלאו הקודם מי יום קודם יצירה של ניסן ויל"ה היתה למערת קבלת התורה בשבועות ע"כ בחג הפסח זמן יל"ה חם כי היחה צרור לפניו צדיקתו ית"ש שיקבנו ישראל התורה וע"ז היתה הט"י של הבר שלא להניח ענ הבחירה פמ"ש המכר"ל מפראג ז"ל בחפזתא ישראל (כנ"ל) צדבריו במאמר מודעה רבה לאוריותא (אות ע"ז) מ"מ הנה"ר לפניו כביכול כשיקבלוהו צלון ויאמרו נעשה ונשמע וכו' על פירות האילן שנראה אז הפירות והריוח ע"י קבלת התורה מישראל עם קרובו צלונס והשמחה בשלימות:

י"ט. (ברוך השנים חל שבועות צ"י גש. צפרשתן) ועבורה היא ונקתה ונזרעה זרע פירש"י ומקורו מש"ס סוטה, ונקתה ונזרעה זרע ז"ל היתה יולדת צ"ח יולדת צריות חם היתה יולדת שמורים יולדת

לנשים נראה רמז חג השבועות. עפ"י הגודע מחו"ק ובהארז"ל בסוד ז' של פסח חילה זו רחמה נר ותציבה על צעלה וקשה לה לערה כשפורעה לנד וצ"ח נחש והבישה ויולדה ולא רק בח"י קטנות כיון שלא נשלם רק שבוע ח' וגם מודע בהארז"ל בסוד צ"ח נגלה כביכול זקנו שחור כאיש מלחמה ושבועות צמ"ה חזקן כי צ"י דפסח שנשלם רק שבוע ח' מזה חכמה אם כי כולם בחכמה עשית עכ"ל עדיון נקרא זיוג קטנות דיקנא דז"ח שחור"ת כעור"צ כמבואר באד"ר חבל שבועות נשלם כבר הכל ע"י הספירה עולה עד דיקנא דח"ה והפכה זקנו ללצ"ן כביכול ולכן נדמה בזקן לבוש לבנים לבושי חלג חיוור עכ"ל. והנה גודע צוה"ק וצ"חרו כלל הספרים כי ימי הספירה רומזים לימי טומאת נדה דוגמת וספרה לה וגו' ובחג השבועות נערת כנס"י לצענה ונמו שייך הפייטן בשנה שלפני שבועות ולונו להיות עכור ונקי וכו'. וז"ש ועבורה היא ונקתה ונזרעה זרע (ש"ח מעברת כביכול לצענה) וע"ז חז"ל היתה יולדת צ"ח (היינו מה שבי' הלידה צ"י של פסח רק צ"ח ח"י רחמה נר כביכול וצ"ח נחש והבישה) יולדת צריות (שבועות) היתה יולדת שמורים (צ"י דפסח הזיוג צמ"ה שמורים כעורב כנ"ל ועמה בחג השבועות) יולדת לבנים (הזיוג בח"י ח"ה זקן לצ"ן בשלג לבושי חלג חיויר כנ"ל). וז"ש בסיום הפרשה ועשה לה הכהן את כ"ל החור"ה הזאת חם כי הוא רק מלוח ח' והיינו עמן צמ"ה הדברים שהוא רומז נחג השבועות כנ"ל שזו הוא את כל התורה הזאת קבלת התורה עולה שבועות:

ובתגלה לי בחלום בחיזון ליל אחרון של פסח (שנת תרע"ט) עכ"כ שנאמר (צ"י לו) על חלת לחם חמץ יקריב קרבנו ע"ד דברי הראשונים כי שבועות צ"ח הקרבן חמץ יטן לפי ע"ך גודל מעלת החג אינו מציק החמץ (ע"י נעיל חז"ת י"ב) וכו' הרמב"ן ז"ל כי חסרו בכל מקום המאור רק בחג השבועות יבא קרבן (חמץ) כדון תורה צ"ש והנה בחג השבועות הוא בח"י לבושי חלג כנ"ל ע"כ חל"ה ר"ה לבושי חלג חיויר. (ע"כ יוכל לבא גם חמץ ואינו מציק לגודל מעלתו רוממתו) [וע"י צדבור הקדום מ"ש צוה], והוא רמז צ"י לחם תורה כי הוא ג"כ בחג השבועות קרבן תורה כמ"ש הרמב"ן כנ"ל. וע"כ לח"ה עדות לחם חסר חז"ל ר"ה לבושי חלג חיויר שהוא קבלת התורה בחג הנעלה הזכ:

כ. ובז"ש על חלת לחם זכו ומענין שתי הלח"ים שבועות אחרתי כי אז בחג השבועות זמן השפעת פרנסה וכו' חיי ומזוני כיון שהעולם נברא בשביל ישראל שנקראו ראשית ובשביל החורה שנק' ראשית (צ"ר ח') ובעת מתן תורה עמודי שמים ירופפון אם לא יקבלו ישראל את התורה יתפך העולם לחבו וכו' ע"כ מגיש לישראל הפוע"ז וע"י קבלת התורה

היו מזליק העובד כדון מזליק מזוטו של ים ומשליחו של נהר שבי"ן שלו כמ"ש בספרים ועיוני בני יששכר. ועיו"ן י"ל כל המומין נהרפלו במתן חורה שכל העובות בני חיי ומזוני רויחו מגיע לישראל עם קרובו דקצילי אורייתא וזהו י"ל בשבועות סוד שהי הלאס לח"ס גי מזלי"א ותמריק במ"ק (כ"ח ע"א) בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מילתא אלא במזלי"א שהוא בבחי כה"ר מזל העליון כדל"י בחיוב"ק וזהו סוד חג השבועות בחי פת"ר וכדוע בכונה המקוה באשומרה הכוקר וע"כ הוא זמן המשכה בניס צענין שובו לכם לאהליכם כדוע בכהאר"ל לחשוב בניס להפגלל בסוד ויעתר יתק בסוד תרעה מילוי חזני מולא התאה בסוד ויעתר שנתק האי ל"י להמשיך הו"ד של האי ממולא עילתא שסס סוד הבניס ממולא עילתא עי"ש ע"כ י"ל רמז שמקריבין בשבועות שה"י הלא"ס היינו ב"פ מולא לח"ס גי מזלי"א מולא עילתא ומולא תחלה משס נמשך בני חיי ומזוני ובעת לזה חג השבועות. גם נל"י בשבועות (ויקרא כג-טז) והקרבנס מנחה חדשה להי ר"ת לח"ס מולא כז"י וגם הכונה בחפלת יו"ט מקדש ישראל והזמנים בשבועות ניקוד השס חל"ס עולה מזלי"א. וי"ל בזה בסדר הכי (בראשית כ"ה) ויעתר יתק להי לנכח אשחו כי עקרה היא ויעתר לו הי ותהר רבקה אשחו ויתרוללו הבנים בקרבה ותאמר אס כן למה זה אנכי ותלך לדרוש את הי. וכל המפורשים עמדו על לשון ח"כ למה זה אנכי. והענין יוצן בזה כי ע"י חג השבועות שהוא בסוד חרין מזליק שהי הלאס ע"כ נאמר ויעת"ר יתק להי כמו שהוא הכונה מהאר"ל כנ"ל וע"י בלק"ת שס וזהו רמז לנכ"ח אשחו נכ"ח גי מזלי"א. וע"י מ"ש לעול (אות י"ט) על ענין היתה יולדה בלער יולדת צרייה יולדת שחורים יולדת לבנים שזהו סוד חג השבועות לבושי הלג הוור ע"כ רמז שפיר שתמהה רבקה אמנו כיון שבה ממזל העליון בסוד המשכה ויעת"ר שהוא כז"י בחי מזלי"א בחג השבועות שאז בה לבחי יולדת צרייה וא"ל עוד לער לידה מבחי רחמה לר (כמו שהי בז"י של פסח) ח"ש ויתרוללו הבנים בקרבה ותאמר אס כן למה זה אנכי (נתינת החורה אנכ"י ה"א בחג השבועות) ואיך שייך ויתרוללו הבנים בקרבה יולדת בלער. ותלך לדרוש את הי, (מבחי רע"ק שהוא בחי חג השבועות כמבואר בכהאר"ל ובפרט בסידור ה"ר קאפול ז"ל וכנ"ל במאמרינו היינו רע"ק שהי דור"ש "את הי" לרבות ת"ח ח"ש לדרוש "את הי" זהו ת"ח והלכה לביה מדרשו של שס ועבר) ויאמר הי לה שני גוי"ס צבטנך ושני לאומים ממטיך יפרדו ולאום מלאום יתמן שהלער צרחס הוא מחמת חלק שסו הרשט חבל מחמת (יעקב) ישראל חצינו הוא בחי זח"ן מלא רחמים חלג חוור בסוד חג השבועות (יולדת צרייה ובלי שוס לער) כה"ר, והבן אלו הרמיוות צמחי ותן לחכס ויוסיף עוד:

כא. ובהמשך הענין אמרתי ע"כ (צפ"י משפטים) וחג הקליר צבורי מעשיך אשר תזרע בשדה. דהנה בשטר הכונת להאר"ל ח"ל דע מי שלא יסן בלילה הזאת חפ"י רגע ח"י וכו' מוצעת לו שישלים לו שנתו ולא יארע לו שום נזק בשנה הבוא וכו' ולא עוד אלא שכורלות חיי האדם בשנה הבוא תלוי צענין זה עכל"ה. וכהנה לכאורה יפלא דמה כונתו בשנה הבוא אס רק ד' חדשים עד ר"ה דהא צרי"ה נגזר מהדש על כל המאורעות וצרייה בו יפקדו ואס כונתו שנה תמימה י"צ חודש מחג השבועות והלאה, ח"כ מה זהו שפוסקים צרי"ה ויו"כ וה"י סותר לכאורה למחז"ל המוסכס לכל וכן בכתיב האר"ל במה שדנין צרי"ה ונחתס בגמר החותס עד שמי"ע (וע"י צפ"י שמן ששון שנסתפק בכונתו בזה ג"כ) אכן י"ל עפ"י האר"ל צפ"י"ת בכונה שמיני עשרת שבועות הזה דשמ"ע נמשך בחי מעוברת כביכול עד ז' של פסח אז יולדת בסוד ק"י"ס מן הזיוג הזה עי"ש והנה נודע עוד צפ"י"ת בכונה חג השבועות בסוד הלידה בז"י של פסח בקטנות ובשבועות בחי גדלות ע"י לעול (אות י"ט) ועיקר הלידה בחי חסד וליון הוא נגמר בחג השבועות נמולא ששורש הזיוג משמי"ע כנ"ל שנמשך עד ז' של פסח הוא תכליתו ובהלידה בחג השבועות צרייה ובהסד במילואו וזהו גמר החיקון של סדר השנה ע"כ שפיר יונה שעי"ז תלוי"ס חיי ומאורעות האדם של כל השנה כיון שהוא גמר התכלית הזיוג של שמי"ע תקיפת השנה וזהו נמשך עד שבועות ומחג שבועות זה נמשך עד שבועות הבא לטובה. וכל דצרינו צדך אפשר. ואס האמת כן אז רמז שפיר הכי הנ"ל בשבועות וחג הקליר צבורי מעשיך אשר תזר"ע בשד"ה (מלכות) חזר"ע עולה חו"ר מ"ס רק"ע שזכו סוד הזיוג בשמי"ע כדוע שס בכהאר"ל וחג הקליר צבורי הלידה מזה. וזהו שמסי"ס הכתוב וחג האסיף בלאת השנה באספק את מעשיך מן השדה היינו צה"ר ושמי"ע שנאספו כל עבודתינו ומעשינו צימי הרלון (וע"י סי חסידים סי חק"נ) שעי"ז רמז הכי חג האסיף בלאת השנה הגס שהוא החלת השנה מחמת שאז גמר החותס צה"ר וזהו שסמך חג הקליר לחג האסיף בלאת השנה שבחג הקליר נגמר הלידה של בחי הזיוג של חג האסיף כז"י. ועפ"י י"ל הטעם לשבח שקראו חז"ל לחג השבועות ער"ת וצחורה לא נמלא שס זה לשבועות (וע"י צדצרינו לעיל אות ט"ז ועו"כ) ולפי"ן אחד הם ובשבועות נגמר בחי תכלית הזיוג בשמי"ע כנ"ל:

כב. רש"י פי משפטים ע"כ (כד"ו) ויקח משה חני הדס וגוי ויקח ספר הצרייה ויקרעו באזני העס ויאמרו כל אשר דיבר הי נעש"ה וגשמ"ע. ומכאן למדו רבותינו שנגמסו אבותינו לצרייה במזלי"ה ועבלי"ה והזאת דמ"ס, בענין נראה רומז על הספירה

שקודם מ"ת שאמרו נעשה ונשמע ונדע זכונת ספרי"ע כבוד ד"ס עמא שמטברים ממלרים ונעשה כה"י חל"ס (ובשנועות נהפך נחלב) וכנודע זכונת הגדה ואמר לך בדמיי"ך חיי ב"פ היונו דם פסח ה"ג ודם מילה ה"י חסד"ים וגם נודע הזונה של המקוה באשמורת הצוקר צהג השנועות שאז המלכות טובלות במקוה העליון וכ"י וכ"כ בתיקונים (תיקון י"ט) שהמקו"ה סוד הספירה והג השנועות ח"ש רש"י קודם נעשה ונשמע שנגנסו ישראל לברית צמיל"ה (שהוא סוד בדמייך חיי דם מילה ה"ח כתי שילאו ממלרים) ועבילה (שהוא סוד חג השנועות כתי) והרל"ת דמ"ס (שהוא נר"י ונחלקו הדמ"ס מומי ספרי"ע זכתי חל"ס בהתקדש חג השנועות כתי). וגם ספרי"ע נקרא צרי"ת כמ"ס צמ"ר פ' אמור (פכ"ת) חל חבוי מלוח העומר קלה צמ"י וכ"י יאתה את צרי"ת"י תשמור זה מנות העמר טכ"ל וע"י צמ"ס (תחילה מאמר ספירה העמר) ח"ש שנגנסו לצרי"ת שהוא ספרי"ע צמילה וטבילה והרל"ת דמ"ס כתי.

ובצע"ן הטבילה שנגנסו לקבלת התורה כמ"ל ח"ל צמתי"י סוף וזמ"ל ח"ר טקובה אשריכם ישראל לפני מי לחם מטהרין, ומו מטהר אתכם וגו' שג"י מקוה ישראל ה"י מה מקוה מעהר את העמלים חף הקצ"ה מעהר את ישראל, עפ"י הנודע ממקובלים כי רע"ק הוא סוד חג השנועות וע"י צמ"ינו לעיל (לוח ה') באריות והנה לנו סופרים מ"ע יום עד שגב"ל למספר מ"י שהוא שער החמשים והנו מעהרים ח"ש צמ"ט יום חלו לפני ב"ה יום ה' הגדול והקדוש ויש החמשים והנו מעהרים ח"ש כדוגמת אשה לצעלה צמ"י כמ"ס ובפרה לה כנודע מזכ"ק. ח"ש רע"ק שהוא ר"ח דהג השנועות אשריכם ישראל. לפני מ"י (היונו צימי הספירה שהם לפני מ"י ג"י י' שהוא יום החמשים. שנועות) אחס מעהרים ומ"י (צבול יום החמשים) מטהר אתכם הקצ"ה (מלמעלה ומיוחד לחנו צמ"ת חורחו הקדושה ח"ש) שג"י מקו"ה ישראל ה"י מה מקוה מעהר את העמלים חף הקצ"ה מעהר את ישראל היונו צסוד המקוה שהוא צהג השנועות כמ"ל והביא טובלת צמק"ה העליון סוד שער החמשים כמ"ס צכונת וכמבואר ע"י בתיקונים שם ושכונתה התלה ח"כי ספירה העמר וכ"י ח"י שבתות ה"ה מ"ע וכ"י דצבון אהדכ"ת שכונתה חתכה לגבו צעלה צמק"ה דילה דל"כו מקו"ה ישראל ה"י עבלי"ה עו"ש והיונו כדברי המח"י הנו צסוד המקוה צהג השנועות שמטהרת נכסי"י והקצ"ה מעהר לחנו:

בג. בשער הכונות ענין חג השנועות ח"ל וזהו סדר של המקרא שחטוקו בו צלילה ה"ח כדי להמשיך הכתר הכ"י מפי צראשית וכ"י עו"ש התיקון ג"י שציעות מכ"ד ספרי קודם. ולפלא צמ"י ולא זכתי להבין דה"ל צמ"ק פ' אמור מפורש להדיא ח"ל ואוליפג"ה

דאורייתא דעמי ל"י צהביא ליל"א אורייתא דבע"ל פ"ה בגין דיתדכון כהדא מצוה צנחלא עמוקא ולצטר צהאי יומא יוחי חורה שצנחצ ויחצור צכו וישחכסון כהדא צציווגא חד לעילא עבלי"ה. הרי שצריך צלילה חורה שצמ"פ דייקא ואיך כי צסם פארז"ל להיפך ואולי מפני שס"ס צפע"כ שח"כ צשאר הלילה ולמוד סודות התורה וצ"י הזוהר. וסי הזוהר הוא חורה שצמ"פ. ועדיין לא נחה דעמי על שמלאתו צאר החמה שם צפי אמור שכי צסם הרמ"ק ז"ל ע"ד הזוה"ק דלאו דיקא אורייתא דעמי"ע רק שצריך ג"כ אורייתא צצו"ס כחוצ"ס שכן פ"י רש"י צפי צראשית ובהקדמת סי' הזוהר שאלו הם הכשיתי כלה חנ"ך חמ"ס הענין שיעטנו צחורה שצנחצ וירצ"ה שצמ"פ וכ"י עכ"ה וע"י צסי זכ"י ח"י על הזוה"ק שם צראשית (דף ח' ע"א) לחו"ז הקדוש ז"ל צסם רצו הקדוש מהר"ה מזוידעטבו ז"ל צענין לימוד משניות צליה ה"ה:

בד. צזוה"ק (פ' אמור דף לז:) שם ומלן דמטי עבור להאי יומא וחושבנא לא אהצ"ד מניה כד מאנו להאי ליליא לבני ליה למנוי באורייתא וכ"י יש לדקדק צלשון וחושבנא לא אהצ"ד מני. ח"ל כי הנה יחמד לצ' האדם מלשונו הקדוש ומלן דמטי עבור להאי יומא וכ"י ח"ו לנו מי ואמר זכתי לצ"י עברתי"י מחטאתי כרח"י צימי הספירה חלו צכל ה"י מדות צשלומות עד שיקרא עבור וגם הל"ק האמיתי עוד יותר גצבר לנו צקצ"ו ומכ"י חסרוננו מימים הקודמים ואיך יקרא על עלמו עבור, וא"כ איך יוכל ללמוד צלילה זו ולבטוח צהג הקדוש הזה ולא שצקית ח"י לכל צרי" ח"י, רק ח"ל בשצמ"פ יודע החשבון מה שתיקן עד עתה ומה שיש עדין לפניו ועומד על המלכה ומוכן לתקן צימים הצאים ח"כ, ע"כ נקרא ג"כ עבור כיון סיודע עכ"פ החשבון כי חוצה נפשו לתקן וצפן לתקן כתי ע"כ מסיים צלשונו וחושבנא לא אהצ"ד מניה היונו שג"ה חצ"ד החשבון צנפשו לידע צצו"ה מזה צריך לתקן צוחר וכיו"ל הוא ג"כ צכלל עבור (וכמדומני ששמעתי צעין זה קל"ת) והוא דוגמת אהבת הא"צ לכן צכיכול דרך משל שצריך הבין להשלים חוצ לאצ"ו עד זמן ידוע ואם לא ח"ז לא יצא לסעודה הגדולה שיעשה חצ"ו וצשרו"ה חצ"ו שלון הבין להשלים ח"כ צצמת צלצ"ו רק שקלרה ידו צצמ"ו ומחצו עד כ"ה הגם שאולי ח"י מחמת עללות ופשיעה מה שלא שילם עד הנה מ"מ צראותו שצר"ונו לתקן ח"כ הוא חפץ צהלדקו ומניח לו החוצ צמלה לצפחון ולא ידעה ח"י מהסעודה הגדולה:

כה. אחת דבר חלקים שח"ס זו שמעתי כי עזו לחלקים ולך ה"י חסד כי חתה חסלם לח"ש צמעשו (חללים סצ"י) חח"ל (קדושתן לט:) יש"צ ולא מצר עצורה נחנין לו שפר בעושה מורה, ולפ"ה יפלא איך יהיה זה ה"ה עש"ה מורה הוא מההצ"ה כמ"ס הרמב"ן

(צפ' יתרו) בענין זכור ושומר שלכך עשה דוחה ליה כי עשה הוא חבבה ושמחה בלית רק יראה והחבבה גדולה מיראה. וא"כ ח"ך יומשב ישב ולא עשה עבירה (שהוא רק יראה) כמו שטעה מלוב צפועל שהוא חבבה. ואמנם כיון שצאנו שירש המ"ע יצא יורה לך שורש בלית וגם לא יהיה לך נכלל באנו כי המאמץ בלהדווחו ית"ש באמת יצין שאין שום מליחה לשיחוף ח"י צפום ענין צעולם כמזבן ופ"י נכלל לא יהיה לך באנו והנה בישב ולא עבר עבירה חף שאינו עושה פלום עכ"פ הוא נמנע מהטצורה מחמת יראה ית"ש ואמונתו וא"כ הוא מקיים ג"כ מ"ע דאנו וגם לא יחי לך כפי וז"ש אחת דיבר אלקים (אנו כי חלקיק) שחיים זו שמתחי (אנוכל לא יהי לך באנו כדודע ובז"י) כי עוף לחקים (כש"י יוכל זאת לכלל המינס יחד דיבור ח"י נאמרנו כמ"ש בולקוט פי יתרו. וגם חלקיים הוא כחי שמירה בלית כדודע היינו בישב ולא עבר עבירה. ועי"י) ולך הי חבד כי אחת תשלם לאיש כמעשהיו (שנותנים שבר לאיש היושב ולא עבר עבירה כאלו עשה מעשיהו המלוכה חף שלא עשה כגור) כיון שזכה שישב ולא עבר קיים מ"ש ח"י דיבר חלקים שחיים זו שמתחי אנו ולא יהי לך כחי:

כ. בזמור יום שבתון וצאו כולם בצריה יחד נעשה ונשמע אמרו כלי וכי צרוך הנותן ליעף כח. י"ל ע"י שח"ל צג"ת (דף פ"ד ע"א) צר"ל שח"ל רי יוחנן חילך לאורויתא וכו' צעו למיהדר לאחוי נאחי ולא מלו. פירש"י ולא מלי לקפון כבראשונה ומשמקבל עליו עול תורה תשג כמו עכ"ל וחו י"ל כשקבלו עליהם עול תורה ונעשה ונשמע אמרו כלה, תשג בתן וע"י אמר "צרוך הנותן ליעף כח" שהוא יחי חוזר ונותן כח חמוץ של קדושה לתורה ותעודה (וכשח"ל צג"ת לא ניתנה תורה לישראל חלל מפני שכן עוף ולריבון עח לתורה ועבודה).

כז. עוד בזמור החזן, וצאו כולם בצריה יחד נעשה ונשמע אמרו כלה כלה פתחו וענו כי חלה י"ל עפ"י מה ששמעתי בשם זקוני הגה"ק חוש חלקים מהרמ"ל מהחשוב זי"ע שפי ציוס הכוח יחי ח"י חלה (זכריה יד"ט) כי ח"ל צר"ה (דף י"ז) צי"ג מדה כי הי ח"י הוא קודם שיחטא האדם ואנו הוא לאחר שיחטא האדם והקשה הרא"ש שם מה לר"ך למדה הרחמים קודם שיחטא וחי ומיורי צמחצבת ע"י שהוא קודם שחטא האדם עדין ואף שאין המחשבה רעה מלטרפת למעשה מ"מ צע"י מלטרפת למעשה שג"י למען הפוש חח צנ"י בלשם חפי הכי מחנהג עמו צמדה הרחמים קודם שיחטא עכ"י הרא"ש ז"ל ולפי"ן לריבון שני שמות רק צשכול מחשבת ע"י ולעמוד צ"ב יחי להטציר גלולים כן הארץ והאלולים כרות וכרתון ולא יחי עוד מחשבת ע"י כלל ע"כ באמת לא יהיו לריבון לשני שמות רק לשם ח"י (מדה הרחמים בכללותה שחי

אפשר בלעדה) וחו ציוס הכוח יחי ח"י אחד ושמו אחד (רק שם ח"י כנו"י) עכ"י זקוני ה"ל חזי יחי לעמוד כשיחצטל מחשבת ע"י וזה הלפניו לחיך מעליכם וגם צעת בהחלה צמחן תורה ח"י ג"כ באופן כזה כי פסקה זוכמתן לגמרי צמעמד הכצחר (לוגה ח"י ח"כ מה שחי צמדבר שחורה ע"י הזוכמתה מהילר הקדום) וא"כ לא היו לריבון צעה מעמד הכצחר לשני שמות (שזה נאמר צי"ג מדה אחרי תעה הידוע צמדבר כיון שחורה ח"י ילר מחשבת ע"י ונמלה לריבון לחמים כדברי הרא"ש ז"ל) וכיון שצעת מחן תורה לא היו לריבון רק לשם ח"י ע"כ וצאו כולם בצריה יחד נעשה ונשמע אמרו כלה פתחו וענו "כי אחד" (שפתחו צחלה צעת נעשה ונשמע שפסקי זוכמתן שלא יהיו לריבון לשני שמות רק "כי אחד" כיון שלא יהי מחשבת ע"י ובנו"י) וע"י לקמן חוה צ"י]:

כח. ועשית חג שבועות לבי חלקיק כסת נדבת ידך אשר התן באשר יצרכך ח"י חלקיק (דברוש עז"י) ח"ל דרשו ע"י להלכה (כפי"ח דחגיגה) דח"י מס"ת ליפנה דחולון הוא שג"י ויבש המלך החשורוש עם על הארץ וא"י ח"ס חלר"ך להפדה הקרבן עולת רא"י רק ממעות חולקן עי"ש חלר"ך להצן למה נכתב כפי מסה נדבת ידך וג"י לדרוש מיני כחי רק צמג השבועות דיוקא ח"ל רמזו לח"י העוסקים בתורה וצרכם הי צעושר ועי"י כורו היתר צעמנס להיות קמננים מליתן נדבת ידס וצפרע בשלריוכן ליתן להכפיק לח"ת העוסק בתורה חלל יחשוב (וילרו מסיות לזה) כי מה חנו לר"ך לחמוך ידו ח"ת העוסקים בתורה חלל זה שיוך רק נע"ה שח"ש עוסקים בתורה עדיע יחזיקו ידו ח"ת חבל חנו ח"ת ועוסק בתורה כמו פלוני כפני, והחורה פוטרו, ע"י חמרה חורה ולענון לדקב ח"ן כן ילא יפטור ח"ש צוב שהוא ח"ת ועוסק בתורה ח"ש ועשית חג שבועות לבי חלקיק (כשקבלת החורה צמלקן מסיוני צמג הקדוש הזה וקצעת מחדש שיטורין תמידין כסודן ללמוד וללמד לשומר ולעשות חעפ"כ) מס"ת נדבת ידך אשר התן (לענין נדבת ידך אשר התן יחי מס"ת ליפנה דחולון כאלו ח"ך ח"ת רק ח"ס פשוט זע"ה ליפנה דחולק, וחתן) באשר יצרכך ח"י חלקיק (לפי עשרך וכל המרצה ח"י משוכח ולא חנכה ותקמן כלל ע"י למוד תורתך כחי). וע"י ירושלמי חגיגה (פי"א הלכה ח') עשיר וידו מעוטה קורא חנו עליו כצרכה ח"א אשר נתן לך חולו הכונה ג"כ שהוא עשיר וידו מעוטה וקמולה מפני שחושב צפשו שהוא צעמו ח"ת כאשר הוא שכות טללו, ע"י הזכירה בתורה בצרכה ח"א אשר נתן לך שיתן בצרכה כפי ערך עשרו בצרכה ח"א אשר נתן לך. וחו י"ל צש"ס ע"י (ח"ת ע"א) ששאל ר"ח בן חרדיון שחי וישב ועוסק בתורה ומקביל קהלות צרנים ופי"ת מונח בחיקו עדי" כששאל לרי יוכי בן קיסמא מה חנו לחי עוב"צ השוכו ר"י

כל רק שם לעשות רצון אלהי שלי בשמות: כפיקוח ח"ש הביאנו אל בית היין מרתף שג יין כמשכר מרוב אהבה להשיי ע"כ ודגליו דרשו ודילוגיו כמו שדגלו וקפלו לתוך הדבר צחי עמא פוזא כנוי רק דגנו כאלו מבלי שמוע מקודם מכו רק מאהבה גדולה להי וקדומו נעשה לנשמת כנוי:

לא. בפיוט י"ס ב' דבשות, כאשר נגלו לאבותינו ציוס הזה בן גזכ שכונתך לחזה ונאמר הנה חנקונו זה קדוש, לכאורה יפלא הלא לשחוד צ"ב יהי הכתובות עוד יותר צחי מטילין ב' חניגא לכהדי דבשותא יחוד נקש שיבי רק כאשר נגלו לאבותינו ציוס הזה חולם י"ל עפ"י הודע במקובלים שהחיקון היחיד גדול כשהוקצה (כציוס) תעלה עד שתקרא בעלמא צחי' דבר המבואר לענין מה נשתנה הלוגיה הז"ה לצחי' זכר והוא כעין צחי' אשת היג עשרת בעלה, וכל דבריו בדרך אפשר, י"ל בזה כאשר נגלו לאבותינו ציוס הזה (צחי' לצושי' חלג חור' א"ה כתר עליון) בן נזכה (במעלה זו) שכונתך נחזה (שמשכריו' בביביל מדה נקצח מלכות חתולה לכיית צחי' דבר א"ה כתר עליון בן י"ה' לשחוד צ"ב) ונאמר הנה חנקונו (שהוא מדה מלכות נוקי) ז"ה (יהי צחי' ז"ה שהוא דכ"ר כנוי) קדוש.

והענין עוד נרמז בפירש"י (פי יתרו) עב"כ ויולא משה את העם לקראת האלקים. מגיד שהשכינים יולא לקראתם בחתין היולא לקראת כלב עכ"ל היינו שהשכינה צחי' נוקצ"ה נעשות בחתין היולא וכו' היינו צחי' דכ"ר צמת מתן חורש:

לב. בהפטרה י"ס א' דבשות (מפטורין במרכבה) כמראה הקשת אשר יהי בענין ציוס הגשם בן מראה הנוגה סביב הוא מראה דמות כבוד ה' וגו'. רומז לפ"ד מה שארז"ל שציוס מתן חורש ראו המרכבה כמו מראה אותה יחזקאל צימו וקטנה שנגשים רחמי כחזקאל בן צחי' (ועי' רד"ק ביהקאל שם עב"כ הלז) וכן נמלא בזה מדה שמהמשה הזה מראה יחזקאל המרכבה ה"ו צחי' השבועות ועי' בצרכי יוסף (בסי' ח"ד), וזהו י"ל שהניד יחזקאל ברמז זה מראה צחג השבועות כמו מראה ישראל המרכבה במתן חורש כנוי ח"ש כמראה הקש"ת (קש"ת מספר ח"ג השבועות) אשר יהי בענין (כמ"ס צמתין תוריה הגני בא אליך בעצ הענין צעור ישמע העם בצרכי עמך וגו') ציוס הגש"ס (ביום מתן חורש שדרז"ל עב"כ גש"ס נצות חניף חלקים) בן מראה הנוגה סביב הוא מראה דמות כבוד ה' (מראה ג"כ יחזקאל בנבואתו). וזהו י"ל (צפי' נח) שהכפנות כשיי וכו' בענין ענין של הארץ ומראה הקשת בענין זכרתו את צריתו אשר צונו וציונים וכן נפש כל חיה ולא יהי עוד המים למבול לשתח כל צער והיתה הקשת בענין

בן קיסמא כלום נעשה בא לידך א"ל מעות של פורים נחלפו לו במעות של לזקה וחלקתים לעניים א"ל מחלקך יהי חלקי פירש"י הולכי והיית וחרן בממוך עכ"ל והיינו שאף כפי יוסב ומקביל קבלות ועוסק בחורה עכ"ל לא הספיק כ"ז להגיד לו שהוא בן עובדי עד ששמע שהוא גם וחרן בממונו כנוי ונמלא שחי' מוכה ומגרש בשביל לימוד חורשו ממנוהם לזקהו להיית וחרן בממונו אז הגיד מחלקך יהי חלקי צטור"ב.

כט. בפי אמור. צמלות חג השבועות, וכני כצוים בני שנה לזכר שלמים וכניף הכבן אותם על לחם הזכורים חנופה לפני ה' קודש יהי לבי לכהן, על הוצת אותם העטט פז"ר שהוא בכח"ר כעודע בתחזיק יראה רמז בזה כי עליות חג השבועות עד כח"ר צחי' דיקנא דל"ה וזהו רמז שני כצוים צחי' כשי"ב כצ"ס הודע ציוס מוסף שנה צפני כצוים ואלו צבועות נ"כ שחיקן משתמשין בכח' א' ע"כ עליות השני כצוים לצחי' כתר (ד) ח"ש וכניף הכבן אותם (בעטם פז"ר שהוא כח"ר כנוי שהניפס עד שם למעלה) על לחם הזכורים (ע"י בביביל הכרפה בפרשתן עכ"כ זה ענין צבורים מלא יולא שהעל"י דרך החיית ען חיים עד הכתר הודע. ועי' דבריו לעיל [אות ה' צבג"ה אות ב' פיי"ס] ח"ש) חנופה לפני ה' (שניפס ויגלם כ"כ) קודש יהי לבי לכהן (פירש"י שם קדשי קדשים וגם פי' שטעונון חנופה חיים דוקא היינו שהעל"י חנופה אז צחי' ען החיים צבועות) וכו', וגם עפ"י הזוה"ק פנחס (רנ"ג ע"ב) בו צבורים הם ח"ב עוללות. ופיון שהוא צחי' כח"ר (צחג השבועות) הוא על ח"ב ח"ש והניף (כמ"ס צחי' כתר) על לחם הזכורים ח"ב:

ל. הביאנו אל בית היין ודגלו עלי אהבה (שה"ש צ"י) דרז"ל (צמד"ר יתרו) הביאנו אל בית היין אמרה כנוי הביאנו הקב"ה למרתף גדול של יין זה פיוני עיי"ש וכן דרשו שם במדרש ודגלו עני אהבה אומר הקב"ה ודילגו עלי אהבה עכ"ל הענין י"ל עפ"מארח"ל נשנה (פ"ה ע"ה) דא"ל עמא פוזא דקדמותו פומיכו לאודניכו חיבעו למישמע אז מליחו קבלתו וכו' וכן הוא בענין שדרך האהבה אם יבקש ממנו אהבה דבר והוא בכל לבו נפש צוערת כאלו שלבבה מלא אהבה אז יקבל עליו חיבך ומיד למלכות משאלתו, עוד טרם שמוע דבריו וקבשתו, בן ישראל היו צחי' מרתף של יין כמו משכר מיון מרוב אהבה גדולה שאינו חושב

(ד) הג"ה. עיי' ש"ס מנחות (כ"ז ע"א) שני כבשים חלות של עצרת מעכבין וא"ו ואמרינן בגמ' שני כבשים מעכבין וא"ו הוי"ה ב' חלות הוי"ה עכ"ל הגמ' ועיי' בכונת שהי הלח"ס י"ב אותיות של ג' הוי"ה ועפ"י י"ל רמז בלשון הגמ' הוי' דקט על ב' כבשים ובי' חלות לשבועות והו' לחכם ויהבם עה.

וראיתיה לחבור צריח עולם ציון חלקים וציון נפש כל
 חו בכל צפר אשר על הארץ. כי הנכח חרז"ל תנאי הכנסה
 הקציה במעשה בראשית הם יקבלו ישראל התורה מוטב
 ואם לאו יחזור העולם נחשו וצדק וחסד צמי"ס כי
 חליו כל מעשה בראשית אם להחיותם ולקיימם שלא
 להחיותם לחבו וצדק וכאשר חליו צימי המצול כשעברו
 חליו יחי ע"כ הצעות הש"י כי עתיד לתת תורתו
 הקדושה נעם אשר יתפזר ציוס מתן תורה המוכן
 ומיועד וש"י חתקים הארץ וז"ש וכו' צענני ענן על
 הארץ (ציוס מ"ה כתי' שנגלה כבוד ה' על הארץ בחור
 הענן ובני"ג) וראשית הקציה (ג"י ח"ג השבועות) ולא
 בענן (כתי') וחבריה חס בריחי אשר ציוני וציונים ולא
 יהי עוד המים נמצול וגוי' (דכשיקבלו התורה לא
 יחזור העולם לתבו וצדק עוד כי קן עשו הרה"ה בעת
 קנותם וצרכים דמתן תורה שיהי מצול גאשר ה"י
 וכשרז"ל ע"כ ה' נמצול ישב וז"ש ה' עמ נעמו יתן
 שנותן להם תורתו וז"ש והיחם הקציה בענין וראויה
 לזכיר צדק טונס (כי צדק ותורה הו' הו' וכשקובל
 החורה בחג השבועות זהו הצדק טונס לקיימו) כנ"ל
 [ועיי' מ"ט צדק לכהן חז"ל במאמרינו בעה"י].
לג. (ליום ב' דשבועות שחל בשבת) חסה
 הראיה לדעת כי ה' הוא החלקים חין עוד מלבדו
 (דברים ד"לה), כי כסוד חרז"ל צדק חסה הראיה
 לדעת קודם הולאה ס"ה בשבת חז"ל הנה התורה נחנה
 בשבת סוד הארת יסוד חסא וצדק שבת הוא חסא
 ח"ש חסה הראת נדעת כי חסה בחי חסא הוא מהגלה
 הארתן בשבת עכ"ל. וז"ל מכוון ביותר זה בשחל יום
 ב' דשבועות בש"ק דבאמת ידוע קו' הרמ"ע ז"ל זהו
 לפי סדר העולם שיהי ממחרים ציוס ה' ולכ"ע בשבת
 ניתנה תורה ח"כ הוי חס נ"ח לשפירה זמן מתן תורה
 וחי' דבא' לרמוז יו"ט שני של גלויות (וכתבנו צדק לקמן
 במאמר מיוחד זמן מתן תורתנו בעה"י) וכו' יום
 ח' שהוסף משה מדעתו במ"ה המג"ח (צס"ה תל"ד)
 וציון שקבלה התורה הוי עש"י החשבון ציוס ב' דשבועות
 ונכ"ע בשבת ניתנה תורה וכו' מכיון כמו שחל היום
 הזה בש"ק כתי' וז"ש חסה הראיה לדעת וגוי' בנ"ח
 ציוס הזה צעה מ"ח שפתח הקציה ז' רקיעים וז'
 חרנות והראת כי חין מנבדו יחי' וזהו חסה (יסוד
 חסא כתי' מנוונת הסידור) הראת לדעת (שזכו נעשה
 ע"י חס ח' שהוסף משה מדעתו וכו' ע"י מתן
 תורה ציוס ז' ע"י נש"ה בחי' דע"ה יסוד חסא כתי' כתי'
 ולכ"ע בשב"ת ניתנה תורה שהוא יסוד חסא וכנ"ג).
 חס לרמוז עוד צדק מה שקורין ציוס הזה (ב' דשבועות)
 מגילת ר"ח שהוא ג"כ ענין קבלת התורה שנתגוורה
 רוח כמבואר צפוסקים צדק ע"כ הראיה טונס ר"ח
 ע"כ י"ל קורין רוח ציוס חסי דייקא שהוא ז' דסיון
 ע"י שהוסף משה יום ח' מדעתו וזהו הראיה לדעת
 כתי' צדק:

לד. יסובבנהו יבוננהו ילרנהו באישון עינו כנשר
 ישיר קנו על גזליו ירחף יפרוש כנפיד
 יקחהו ישאבו על הצדק ה' ביד ינחנו ואין עמו אל
 נכר (דברים נ"ב). האותיות שנחמלה מאותיות הצדק
 עולה ח"ג השבועות עם ו' היינו אות ו' ח"ה עץ
 חיים שהוא סוד השבועות (ועיי' דברינו לעיל צדק
 אות ה' צדק"ה אות צ'. ואת כ"ע) ח"ש יסובבנהו
 יבוננהו (שקאי על מתן תורה במדבר וכמו שפירש"י
 יבוננהו עם הצדק וצדק וכו') ילרנהו באישון עינו
 (היינו עינא פקוחא דלח נייס חזיר שהוא בחי' עתיקא
 כתר סוד חג השבועות ע"כ חין יבין צדק חג השבועות)
 כנשר ישיר על גזליו ירחף (נש"ר הוא בחי' ח"ה כמבואר
 במקובנים והוא בחי' חג השבועות כמבואר בצדק חרז"ל
 וכל העלוה חו צדק"ה ע"כ מבחי' נש"ר ישיר קנו על
 גזליו ירחף יבא השפע גם למטה ירחף ענינו) יפרוש
 כנפיו (ואשאל לחכה על כנפיו נשרים ענאי קודם מ"ח
 בחג הזה) יקחהו ישאבו על הצדק (היינו האותיות
 שנחמלה מאותיות וכו' ח"ג השבועות כתי' ח"ש)
 ה' ביד ינחנו ואין עמו אל נכר שפתח הקציה בעת
 מתן תורה וכו' כנ"ל להראות שהוא יסוד ומיוחד יח"ש
 ולהסיר חלבי הנכר אשר צדק"ה בפנימותם ח"ש) ה'
 ביד ינחנו (הוא לבדו יחי') ואין עמו אל נכר. כתי':
 לד. בפירוש יום ח' דשבועות, לא חנהף חף כספק
 פן תענש צדא' וזר"ך צדא' ידא' מדוע
 נשחנה חסוד זה שיענש על הספק חלנו עשה צדא',
 חולם י"ל חלח יכניס בלבו הרהורי עבודה כשרז"ל
 (יומא פט.) שחם קשים מעבירה כי כשחדם מהרהר
 ציוס ח' ח"ו לידו קרי צדא' וצדק חמור ענין לא חנהף
 חף כספק (שלא יספק בהרהורי חס יוכנ' לכבוד
 ח' ילרו חלח יעשה העבודה. עכ"ל בהכניסו הרהורים
 חס יפטור שיהא לידו קרי חלילה משח"כ בשאר עבודות
 שמתחברו ח"ה פופלת מעשה במוצ'ן וזכ"י) פן תענש
 צדא' (כי העונש חזה גדול כי הוא כלל דכנ שייפין
 כנודע) ה' ילילנו ויעזרנו ב"ג:
 לד. במסורה כתי' חמור (במלות חג השבועות)
 וקראתם בעלם היום הזה מקרא קודש
 וגוי' וקראתם ר"פ ג' במסורה וכו' בעלם היום הזה,
 יקראתם בשם חלקיכם, וקראתם אותי וכלתם והתפללתם
 חל', י"ל הענין כי נודע בהארז"ל הכפרס ציון שבת לוי"ט
 כי שבת נקרא שבת קוד"ש בעלם שהוא חסא וי"ט נקרא
 מקרא' קוד"ש שחל קוראים ע"י חפלותינו למוחי חס"ה
 משח"כ בשבת חלון מטמאן וזהו בשאר יו"ט היינו
 פסה וסוכות ישנם עבודות הרבה מלבד החפלה חלנו
 קוראים למוחי חסא צו"ט ע"י מעשינו כמבואר בסידור
 ח' שמעשו עבודות הו"ע ענינים רבים כגון נפסח
 המלות והכוסות ושאר עניני הסדר וכו' חלח וכן בסוכות
 הכוסה ז' מניס וערבס צדק"ה והקפות חלונ' וכהנה
 משח"כ בחג השבועות חין שום דבר רק החפלה לדבק

בו לבנו יחי' ולקבל עלינו עול תורתו בל"ג שלם עבודה
 שכלב זו הפלה וחפלה נקרא דביקות מלשון נפחולי
 נפחלתי בנודע וז"ש שגם השבועות וקראתם בעלם היום
 הזה מקרא קודש (כנ"ל מהארז"ל בכונה יו"ט לקרוא
 מקרא קודש ע"י מעשינו צו"ט אך צו"ט לשבועות
 הקריאה הוא. כהמשך המסורה) וקראתם בשם חלקיכם,
 וקראתם אחו"י והלכתם והתפללתם אלי (שחמר יח"ט
 שאז נקראו מקרא קודש העיקר רק ע"י התפלה שחפלו
 אליו יחי' בתפלה החג הקדוש הזה).

והנה בשער הכונות (ענין הפסח דרוש ג') העיר
 מהר"ם פאפרי"ש ז"ל למה פסח נקרא מקרא
 קודש והלא זה צילל הסדר וכו' וע"ז חי' שם אך
 הקשה על שבועות שעולה עד דיקנא למה לא יהי
 שבועות בשב"ח ולמה נקרא מקרא קודש והנה בל"ג
 וראיתי בהגהות ותיקונים בסוף שער הכונות בשם
 הרש"ש ז"ל וכן בס' שמן ששן שחי' בזה וכבר הגיד
 דזה כ"ק אחמ"ר שליט"א [זללה"ה] ליושב בכמה
 אופנים זה כבוד אולם ללענין ליישב דאף שגם השבועות
 העליון בדיקנא כמו בשבת צמנח מ"ט סוף כל סוף אינו
 זה ממילא ורק ע"י מעשינו והיינו שזה חג השבועות
 ע"י עבודתנו ציני הספירה שבעה שבועות ח"כ בודאי
 זה נקרא שפיר מקרא קודש שע"י מעשינו כנ"ל ואינו
 דומה לשבת דקביעה וקיימא מלמעלה. וזהו י"ג וקראתם
 בעל"ם הו"ט הו"ה (היינו דאף שגם השבועות בעל"ם
 הוא קודש ועולה עד דיקנא כמו בשבת קודש עכ"ז
 הוא) מקרא קודש (נקרא רק מקרא קודש) יהי לכם
 (שחמ"טרכו לקוראו כמו בשאר יו"ט שהוא מקרא קודש
 וז"ש וקראתם וגו') וכנ"ל מהמסורה לענין [וע"י]
 שער הפסוקים סוף פי פנחס מענין הזיווג שבועות
 ע"י חיימ"א אז ממילא יש לתרץ ק"י מהר"ם פאפרי"ש
 הכ"ל ביון שאימ"א הוא צחי' יו"ט והוי מקרא קודש
 לקרוא מוחי אצ"ל כנ"ל אך ל"ע וציאור להבין בדברי
 שעה"פ שם].

ובזה י"ל סמיכות הכי והנוף הכהן חות"ם העטם
 בפז"ר שהוא צחי' כה"ר כנ"ל (באות כ"ט)
 ולכיות חג השבועות צחי' כהר כמו בשב"ח ע"כ אשמעי'
 הכי וקראתם בעלם היום הזה מקרא קודש, היינו
 שהוא בעלם קודש כמו בש"ק עכ"ז וקראתם ע"י
 מעשיכם (כנ"ל) והוא מקרא קודש.

וגם י"ל למה שקראו חז"ל לחג השבועות עלר"ה ובחמת
 בתורה לא נמלא כן שיקראו שבועות בשם עלרת
 כנ"ל בדברינו (אות ע"ז ע"ז) וזהו הרמז שדומה
 לשמיני עלר"ה כי גם בשמיני עלר"ה אין בו שום מלוא
 מיוחדת כמו שהיו בסוכות הרבה מלות (ובשמ"ע רק
 התפלה והקפות לייחד לבנינו אליו יח"ט כמו שכתבנו
 במאמרנו זמן שמחתינו) כן שגם השבועות אין בו מלוא
 מיוחדת רק התפלה כנ"ל.

ובענין ק"י מהר"ם פאפרי"ש הנ"ל ועב"פ בקס"ד
 שיהי שבועות כמו שב"ח וכן מלינו צו"ט חי'
 דפסח שנקרא שבת כמ"ט וספרתם לכם ממחרת השב"ח
 שהוא יום חי' דפסח (ובענין ע"י צנני יששכר מאמר
 ספירת העומר אות ג') וזהו י"ל רמזו צמחני עדיות
 (פ"ב משנה י') ר' יוחנן בן זורי אמר מן הפסח"ח
 עד העלר"ה שגאי ומדי שב"ח בשבת"ו עכ"ל היינו כפי'
 שם משום שגאי ממחרת השב"ח עד ממחרת השב"ח
 השבועות חספרו חמשים יום שגם שבועות איקרי שב"ח
 ע"י"ש ובפנימיות הענין רמזו כנ"ל יום חי' דפסח ושבועות
 שיהם איקרי צחי' שב"ח שעל זה דרוש צמחני מדי
 שב"ח בשבת"ו (שחי שבחות) כנ"ל:

לז. קורין מגילה רוח שבועות לכבוד דוד מלכא
 משיחא שהוא הלולא דילי' אז וכמבואר
 בשם הכנ"ש ובטור אחרונים, וז"ש שחמר צוטו לרות
 (רות צ"ב) וזהו משכרתך שלימה מעט כי חלקי ישראל
 אשר באת לחסות תחת כנפיו הנה רוח באתה אז להעמיד
 מלכות בית דוד וודע שצחי' מלכות הוא גוון חש"ך
 היינו דלית לה מגרמא כלום וכנודע מספרי העצב
 שהגוון היותר חזק הוא מראה לבן ואור החמה (לבן)
 הוא האור היותר גדול, וחשך הוא העדר ושולת המראה
 וכשיסתום העינים אז רואה חשך ע"י שאינו רואה
 מאלוה ע"כ צחי' מלכות עולמיתא שפירתא דלית לה
 עיינין, ופי' צמידור צכונות ק"ש וראותם אותו בסוד
 שיסתכל צלילית ובסוד התכלת להאיר החש"ך עיני
 רחל, עדי חכה לאור חדש בליון אז יאירו עינינו
 וישמח לבנו ויהי אור הלבנה (שהוא חשך בעלמותה
 לע"ע לית לה מגרמא כלום) כאור החמה אור צהיר
 בשחקים וזהו מלכות בית דוד שגוונה חשך צעוכ"ר
 ויהי לה גוון אור לעתיד צ"ב כנ"ל וז"ש לרות ישלם
 כי פעלך וזהו משכרתך שלימה מעט חלקי ישראל
 אשר באת (להתגייר כדו להעמיד ולחולד מחלליך מלכות
 בית דוד ועד עתה כי ממשלת מלכות בית דוד רק
 לזמנים עוברים צעוכ"ר ואין זה שר שלם ואימתי
 חבי' "משכרתך שלימה" בקיום השלימות) לחסות
 חח"ה כנפ"ו (האותיות שחח"ה כנפ"ו צגי' חו"ר,
 היינו צעת שחח"ה מלכות בית דוד צצחי' אור חדש
 על ליון תאיר להאיר עיני' מחשך אז חבי' משכרתך
 שלימה לעולמי עד) וזהו שהשיבה רוח וחמר אמלא
 חן צעיניך אדוני עפ"י"ש צמידור וציאר צסי' מאמר
 מרדכי (להכ"ל מהר"ם לעגור ז"ל) על מה שאנו
 מתפללין ותחנונו לחן ולחסד ולרחמים כי רצוב דמיה
 גי' ע"י"ן ויש ע"צ המכסה את הראות וכשמעזרין אותו
 הע"צ ממספר ע"י"ן נשאר המספר ח"ן וע"י"ן בזה בלק"ח
 להארז"ל (פי' נח) עכ"כ ונה מלא ח"ן בעיני' כי ולדרכו
 יובן ביון שהצטיה לה לרות שיסתלק החשך ממלכות
 בית דוד ויאיר"ו עיני' של רחל כנ"ל מכונה וראיתם
 אותו והיינו שיסתלק הע"צ המכסה את הראות כנ"ל

וגמלא נשאר אותיות ח"ן ח"ש אמלא ח"ן בעינויך חדני
 (היינו שבעינוי"ם אמלא רק ח"ן וממלא יעצירו המכסה
 הראות ויהי חו"ר) כי נחמתי וכי דברתי על לב שפתך
 (בזה שהצטיה לה צוטו שכסוף יומיא יחירו עיני של
 מלכות בית דוד מלכותא קדישא באר חדש) צ"ב
 ברחמים:

לח. איתא במדרש מוצא במג"א (סי' תל"ד) שהיו
 ישראל ישנים בלילה שלפני מהן חורב
 והלריך הקצ"ה להעיר ולעורר אותם וצמג"ה כי שזכו
 טעם הפשוט למה שגמלא צוה"ק ושנוהגים להיות
 נעורים בליל שצעות היונו כדי לתקן זה מה שהולכנו
 אז לעוררם בשכיו ישנים, וצישועות יעקב שם ציאר
 הטעם עפ"י המצואר במדרש דחורה שבכחז קבלו מרלון
 וחורה שצעי"פ לא רלו לקבל עד שהיו חנוסים ע"י
 כפיית בר (וכמבואר בדבריו שגמלא מודעא רבה
 לאוריותא אות ד"ב ע"ו ע"ו ע"ו) וחז"ל בפרדרי"ח
 מנין הי' יודע משה חומתי יום וחומתי לילה כשמלא
 להקצ"ה שהי' עוסק בחורה שצעי"פ ידע שהוא לילה
 וכי ע"כ לתקן זה מה שלא רלו בחילה קודם האונם
 לקבל חורה שצעי"פ ע"כ טוסקים בחורה בליל שצעות
 שהוא חורה שצעי"פ לתקן זה עכ"ד. ויוצן קאת לעי"ד
 צפנימות הענין כי הכה חורה שצעי"פ מלכותי פה
 הוא כמבואר בחזו"ק וענין החורה שצעי"פ היא בחי'
 מלכותי בחי' מייך נוקבין שהוא המקבל ומ"ד היינו
 המשפיע והענין מ"נ היינו שהכנסת ישראל מעוררת
 את עלמה לטעית רלנו ולאחבתו ית"ש והענין מ"ד
 היינו שערור אותם הקצ"ה מלמעלה המשפיע אהבתו
 ורשפי התעוררות עבודתו לישראל עם קרובו ע"כ ז"ש
 במדרש ומוצא במג"א כנ"ל שבליל שצעות היו ישנים
 והולרך הקצ"ה לעוררן ולהקינן היינו שבליל"ה הוא
 זמן חורה שצעי"פ מ"נ שריוכין ישראל לעורר את עלמן
 להקצ"ה והם לא עוררו מעלמן רק הקצ"ה הולרך
 לעוררן כנ"ל גמלא שחסרו אז במדה לילה מ"נ כנ"ל
 שהוא בחי' התעוררות כנ"ל מעלמן להשיי ע"כ לריכין
 להיות נעורין בלילה זו ולעורר מעלמן וללמוד חורה
 שצעי"פ כמבואר צוה"ק [ועיי' בדבריו לעיל אות כ"ג]
 כדי לתקן זה כנ"ל:

לט. בחדש השלישי לאת בניי מאמ"ל ביום הזה באו
 מדבר סיני ויסעו מרפידים ויצאו מדבר
 סיני ויחנו במדבר ויחן עם ישראל נגד ההר ומשה עלה
 אל האלקים ויקרא וגו' (שמות יע). ידוע הקו'
 והדקדוקים בזה דהא דאמר שציום הזה באו מדבר
 סיני ואיך מתחיל עוד הפעם ויסעו מרפידים ויצאו
 מדבר סיני, וד"ה כפטים יפולץ סלע ג"ל רמוז בזה
 דרך עבודה הי' לאשר כבר האריך קדוש זקוני בהקדמה
 סי' דרך פקודיך בענין גירו לכם גיר ואל תזרעו אל
 הקולים כי איך יעשו חורה ומלות בעוד לא חיקנו

העונות בעוה"ר אשר רבו עלינו חולם הוא בירר שם
 שעל גרוחן תשובת המשקל אינו מעבד רק כשמקבל
 עליו לשוב חליו יחי' ולעשות רלנו מעשה והלכה הרי
 זה בעי"ת גמור ולדיק גמור נחשב כדלמרי' במס' (קידושין
 מט:). והמקדש את האשה ע"מ שאני לדיק וגמלא
 רשע גמור הי"ז מקודשת מספק שמה הרהר תשובה
 בלבו משמע דאם הרהר תשובה אז הכרחור תשובה
 בלבד מכני חף שלא הי' עת לתקן מטליו בתשובת
 המשקל ויתקן אח"כ כמו שקיבל עליו לתקן ולהיות
 מכלן והלכה לדיק בכל דרכיו עיי"ש באורך, ועוד
 נקדים מ"ש הקדוש הרב בעל התניא צבי' ליקוני
 אמרים (פרק ח') שהחילוק בין בינוני לדיק כי גם
 הבינוני הוא לדיק שאין בו חטא כלל (כמו שציאר
 שם בראיות) רק הבינוני לריך עוד ללחום בעלמו ונפשו
 כנגד הית"ר בכל עת והוא מכניעו כדי לקיים רלון
 הבורא ית"ש אמנם הדייק הוא בחי' שארז"ל לדיקים
 יל"ע שופטן שחי' ולכי הלל בקרבי שאין לו עוד ית"ר
 כי הרבו וכי עיי"ש והנה מוצן לכל, כי מי שלא חיקן
 עדין בתשובה המשקל כראוי את חטליו חף שקיבל
 עליו לשוב בתשובה ונחשב לדיק מיד כנ"ל מהדרך
 פקודיך עכ"ז עדין הוא בחי' תרין חללי דלכא כי
 הית"ר אשר שוכן בחלל השמללי דלובח עדין צוער
 בקרבו ורובה לבעות לרעה הי' ואתו עוד החטאים
 שטפה מכבר שעדין לא נחקנו והמה בשאר שצמיסה
 לעבדו הי' לולא הקצ"ה עזרו ולי"ש עוד גדי' בחי'
 לדיק שיל"ע שופטן שאין לו רק חלל אי' צביטול הית"ר
 כנ"ל, וזכו י"ל בהדש השלישי לאת בניי מאמ"ל (סדרז"ל
 מקום נסיעתם מרפידים בתשובה לציאתם למדבר סיני
 בתשובה והנה עשו תשובה לטהר מגילולי מזרים
 ומערות הארץ זמיד שקבלו עליהם תשובה, באותו יום)
 באו מדבר סיני (שנחשבו מיד לכני קבלת החורה בסוני
 עושים רלנו של מקום) ויסעו מרפידים (היינו שאח"כ
 החלולו לתקן החטאים ועונות שהי' להם בצחי' רפידים
 שרפו ידיהם מן החורה בשדרז"ל ונסעו והרחיקו לגמרי
 ח"ע מזה, ואח"כ גאמר עוד הפעם) ויצאו מדבר
 סיני (היינו ציאתם לבח החורה מדבר סיני אחרי
 שנסעו מרפידים וחיקנו העונה כבר וזכו בחי' אחרת
 גדולה מזו אחרי שכבר ציטלו הית"ר בנסיעתם מרפידים
 לגמרי ובלאו לבחי' סיני בחי' לדיק שהיל"ט שופטם
 כמ"ש הרב התניא ועל זה גאמר) ויחנו במדבר ויחן
 עם ישראל נגד ההר (היינו שהי' להם חנויי ומנוחה
 במדבר סיני ויח"ן עם ישראל [במנוחה] נגד ההר
 שנקי ית"ר בשארז"ל לדיקים נדמה להם כבר שלא יוכל
 עוד הית"ר לעבד עליהם כלל). והעירונו יודי חכם
 אי' שיחי' שצזה יותאם שפיר דצרי רש"י עכ"כ ויחן עם
 ישראל נגד ההר בלי"צ אח"ד כאיש אחד היינו שאז הי'
 להם רק לב אח"ד (חלל אי' בלב) לעבודתו ית"ש כנ"ל
 מהרב התניא:

מ. ובזה י"ל ויתן שם ישראל נגד הכר ומשה עלה אל האלקים (כידוע מד"ל ופירש"י שהלדון מחטלה בשביל הדור בשביל ישראל וכמהם עולים ממעלה ועושים ראונו ית"ש יש להלדוק ג"כ עליו במדרגתו למעלה וזהו) ויתן שם ישראל נגד הכר (כשהגישו ישראל למדה זו להיות צבתי לדיקים שלי"ט שופטם ויש להם מחנה ומנוסה נגד הכר הלאכ"ר אז צבתי זה גם הלדוק עולה יותר במדרגה, ואז) ומשה עלה אל האלקים (שהלדוק הדור מרע"ה עולה יותר ע"י צמלגתו הגדולה והרוממה):

מא. בפיוט וים אי דשבעות (והוא מהקליר) אז ככתב אשורית וכו' וצדבור מלר"ת הנחלת לכה טעריה עיי"ש צפי שכוא כדי הילקוט (רמז רפ"ט) אי"ר נחמ"י חכ"י לשון מלר"י הוא משל למלך וכו' ועדין יפלה לפי"י למ"ה אמר ית"ש חכ"י שכוא בלשון מלר"ת ולא אמר חמ"י צלח"ת לשון הקודש בפרט צדבור הלאשון בראשית נחיתה דמו וחזרתו לעמו ישראל וקידושם לאמונתו וזוהרו וקדשתו ה"י ל"ל בלשון הקודש ולא צמלת מלר"ת, אולם ליכא מירי ללא רמיח צלח"ת וצפרט התנהגות כנ"י צעניי הדת חזרתו צפוף יימיה חלון סוף מעשה במחשבה תחלה מהיוצר בראשית ית"ש בנחיתת התורה י"ל (חס כי הוא קל"ה צדך לחס ומלי"ה) כי הנה עיוף גלינו מאלרנו ונחרחקנו מעל אדמתנו ונחפזנו בין האומות והשונות רבות עד בנה היה לנו עוד בחפצר להשתמש בל"ה"ק למיטב כל לרעיו צפרט בענינו מ"מ וחול בין הגויים והנה עינינו רואות כי גם עתה משתמשים בשפה יהודית (לחנונו בני אשכנז) אשר מאשכנזית יסודה רק משניה ומטורפת צמלות לה"ק ואויצנו ולטנו לנו מדיע נדבר בלשון אשכנז אשר נתגלגל אלינו מאבותינו אשר ה"י גולי אשכנז שנת תחנין אשר נוספו הל"ב אז שפכו דם בניי לאלפים ורבות לאין שיטור וגלי אז אבותינו מאשכנז לפולין ושאר"י מדיונת. וע"י יתמכו וישאלו איך תדברו לשון האויב הוא האומה שהיו לישראל שבו אל"ס אבותינו (גולי אשכנז) במיר ומלוק ואח"כ לחגים והרגום וברחו כנ"י מארלם וע"י הנסיון הרחנו פי כל הלדיקים וכל יר"א ואשר צפם ה"י ואמנו לחומם ידברו בלשון הזה הנה וצני"הם, והמתחדשים מקרוב הרואים להחערצ בין האומות ודברו שפת המדינה אשר כמה שם וצפרט עם צניהם וצנותיהם, וע"י יתערבו צנייים וילמדו מעשיהם, וכן חכ"י הספרדיים המדברים שפאניאלית חס כי הוא לשון המדינה שלהלום והרגום וגרסום מחובה כנודע ע"י חוסם שידברו עוד ספרדית כנ"י חכרו כי צניי המה לא כן צניהם לשון המדינה (גם בחוץ ציתם) אשר כמה דרים בעת (כאשר עינינו רואות כווי"עין וכו"ל בין מקהלות השפאניאלטן) כמה לא חכרו עוד הרבה גם מאמונת ישראל ויתערבו צנייים וגוי וכו"ל, ומלא כי שני המפלגות מאחכ"י

הנושעים לנו עתה פרט הגאולה העתידה צ"כ הנה היראים ומאמינים מדברים שפת המדינה שהגלו מחובה צניים קדמוניות וסבלו זה גלות וזרות רבות ר"ל לא כן המתחדשים והמתבוללים כנ"י וזכו רמז חכ"י ה"א בלשון מלר"ת שהיא בלשון של המלכים שהעבירו ופעדו וברגו אותנו וזלחנו מהם מעבדות לחירות עכ"י ויתן התורה צמלה ראשונה בלשון זה לרמז כי כן יכ"י צפוף וימיה צכ"י כי אותן שזכרו וידברו שפת כגלות שהיו שם ציני קדם לחנו ואבותינו וע"י חכרו כי בגלות לחנו ועוקר חוחלחנו וישועתנו, לביצ קוממיות לארנו, לא כן המתבוללים בעמים שיבגדו בדת ה"י כנ"י וצום חלוי חמונת חכ"י כנ"י וקיום דמו ית"ש שקבלנו עלינו, יהמשכיל על דבר יצ"ן לאשורו כי לא רליתו להאר"ך עוד צאלו הדברים:

מב. עוד צפוינו צפוסקא כנ"י עולם הוכן צלות שני, כי יש עולם שני, המפרט כתב שקחי על עו"כ"צ איך מה שנצרה הטולם צבי דבראשית משמע דמירי משמים וארץ דעו"כ"י ואם קחי על שני עולמות ה"י ל"ל יש שני עולמות ולא בילם שני ויורמז בראש עסימט"ב מהאר"ל בלק"ת (פי קדושים) כי טשו אותן האומרים שיש ז' שמיטות איך מה שקראו לעולם זה שמיטה שני כן הוא כאשר האיל תחלה ה"י כי עדין לא היו צפיקון גמור הראוי להם וכו' ואח"כ האיל שצו חרות כ"י ימים אחרים וכו' ולפי שלא נסקמו ה"י ראשונים ע"כ מהו צבתי ז' מנכון דמיתו עד שילא מלך הד"ר וכו' ועל כן קורין גז' אלפים אלו שמיטה שני עבדתי ולפי"י שפיר נקרא עולם שני צבתי"ת עולם צב"ת דבראשית עולם הוכן צלות שני כי יש עולם שני היינו צזבו הישות והצריחה נקרא עולם שני (כמו שמיטה צ'). כדברי האר"ל ויוזן רמז קדושת דברי הפייטן. [ועיי' מ"ש צד"ת מהדורא ג' אות כ' עיי"ש].

מג. במסורה ציים הזה (וי במסורה) ציום הזה צלו מדבר סיני, ציום הזה נצקטו כל מעינות, כי ציום הזה יכפר, כאשר עשה ציים הזה, ועכך ציום הזה, ציום הזה לא יומת ח"ט, (עו"י מ"ש על המסורה הזאת שמאמר מאזנים למשפט אות ל"ב) ו"ל הענין רומז צזה לחג השעשופות ציים הזה צלו מדבר סיני (לקבל התורה, וע"י נאמר) ציום הזה נצקטו כל מעינות שהים רצה יארובות השמים נפתחו (היינו במשאר"ל שפתח הקצ"ה ז' רקיעים וז' ארלות כשפת מתן תורה והר"ה כי חון עוד מלכדו ית"ש וזהו ארובות השמים" שזכו ז' רקיעים שפתח כנ"י, והה"ס רצה" היינו ז' ארלות למטה שנפתחו) כי ציום הזה יכפר (היינו שפסקה זהמתן לגמרו לכפר הע"א חדכ"ר שכוא שורש השמאים שנתקיים אז לפולנו לפני ה"י ציום הזה תעבור) כאשר עשה ציום הזה לוח ה"י לעשות לכפר עליכם וגוי תשבו וימס ויליה שצעת ימים ושמתם ח"י- נשמרת ה"י (בשאר"ל ציומא דף ד' ע"ב עו"כ

יקרי (ית"ש) כל אחגלי בחוקפה ובגזרתה (ביינו כבוד שמו יתי שיחגלה בגבורתו ותוקפו צ"צ ועל זה כדאי לסבול זהו על כבוד שמו יתי צ"צ ולא צעד קבלת שגר ועוצה עלמנו וכנ"ל) כי יעזרו באמת צ"צ:

עג. ברות. כי לא ישקוט האיש כי אם כלב הדבר היום. היינו רומז צעת הלכו לבעמיד בית דוד משיח לדקנו מלכות בית דוד מזרעה של רות, כי לא ישקוט האיש (זה הקצ"ה כדחז"ל כי איש מלאמה) כי אם כלב הדבר (אשר לוי הוא הגאולה) הי"ם (אם בקולו תשמעו כמו שהשיב משיח לדקנו על אימתי אחי מר הי"ם אם בקולו השמעו כדאמר"י [צפי חלק] שאמר אלי הנביא לריב"ל והיינו כמ"ם הרמזים [גה"ל תשובה] שאין ישראל נגאלים אלא ע"י התשובה וכיון שעושין תשובה מיד נגאלים) כי יעזרו צ"צ ויגאלנו בקרוב:

עד. א"י על ברוך אלקינו שצראנו לכבודו שכי בסידור הארז"ל (שסודר הר"ר שבתי ז"ל) הכונה ברוך חנקינו שצראנו ר"ת צ"ש ויראה צעינו כאלו כפות הוא להשליכו לאור וכו' עכ"ל היינו כמו שציארנו לעול שזכו המכ"ם צמה שחזיק בדרך התורה"ק ברות ישראל כזה באמת בדרך אבותינו הקדושים ז"ע גדול הנסיון בזה בהראה הלו גדול כפירת הדור ר"ל וריבוי המפלגות המתנגדים לאמונה הקדושה וז"ש צ"ש (במס"ג) כאלו כפות להשליכו לאור כנ"ל זהו לריבוי להחזיק אי"ש בחקוף המניחא בהתורה"ק. וז"ש שצראנו לכבודו כי לכא"י קשה איו כבוד יש לו להקב"ה מאתנו צעוק"ר בגלותנו אשר מפני חטאינו לא זכינו עדין לגאולה ואנו כבושי בן העמים ולמה יאמרו הגויים איי גא אלהיהם, וא"י כבודו. אך כמו שכתביל ברוך אלקינו שצראנו ר"ת צ"ש שהוא במס"ג עד להשליכו באש ממש בגדול הנסיונות הנוראות צדורות האחרונים כנ"ל. זהו שצראנו לכבודו (שע"י המס"ג של ר"ת צ"ש כנ"ל זהו כבודו שנמסר נפשנו לקדש שמו יתי על תורתו) והבדילנו מן החושים (שזהו כבודו ית"ש שישראל עומדים בנסיון נגד החושים משא"כ המלאכים שאין ביניהם ילכ"ר ואין ביניהם חושים ע"כ אין להם נסיון ומס"ג) כמדע ומצ"ן. וז"ש הכי (ישעי ס"ו - ע"ז) כי באש הי נשפ"ט ולכא"י קשה כבודו דהול"ל כי באש הי שופ"ט ולא שהוא נשפט כביכול כי הלא לא עליו ית"ש המשפט רק על נצראיו (וע"י מ"ש צה במאמרנו לר"ה מאזנים למשפט) אך הענין שלא יהי ח"ו צבתי מלך עלוב כביכול כאשר ישראל לא יעמדו בנסיון הלא אז לא יולדק ח"ו מה שצרה כל העולמות והעוה"ז נקודת המרכז בשביל שילמדו ישראל וישמרו התורה צנה הניגוד כמ"ם הראשונים היינו כמ"ם הלא כה דברו כמ"ם ואם הי והתורה"ק נקרא אי"ש שחורה ע"צ אי"ש לבנה. ולעומת זה נקרא הילכ"ר אי"ש כמשאחז"ל (צפי עשרה יוחסין) שכתלנו על הילכ"ר ולווחו חן בישראל והוא נר"א היינו אי"ש זדו"ן (אח

שיכות לרש"ה מאבותיו) וגם מ"ש שיכ"י לנו עוצה וצרכה לימות המשיח ולעוה"צ הלא זהו ח"ו ע"מ לקבל פרם מה שאסרו לנו חז"ל בצחות [וכמ"ם בדבור הקדום]. אולם י"ל עפדחז"ל ופירש"י [צפי חקת] עכ"כ וירעו המלרים לנו ולאבותינו מלמד שהצחות מלטערים בקצר צלער צניהם וע"ז שיגיב לנו נחת ועוצה זהו ענג רוחם וגשמחם לימות המשיח ולעוה"צ, וגם אסור לנו למחול על לערם וציונם של הצחות של כ"א וא"י כמ"ם המג"א [גה"ל יורכ"פ] צמם מהרש"ל ז"ל. וזה יש להבין משאחז"ל ופירש"י עכ"כ (צ"פ צה) דבר וג"י בצקשה מכס וכו' שלא יאמר אותו לדיק [אצרהם אציו] עבדום וענו אותם קיום צהם ואח"כ ילאו צרכוש גדול לא קיים צהם וקשה ממ"י אם מגיע להם הלא גם אם לא יאמר אצרהם אציו לריך הקב"ה ממילא כביכול נקיים דברו ואם הוא נחשב לעומת שדילג את הקץ מדי מלות שנה ונטשה רד"ן וכמ"ם המפרשים באופנים שונים [וע"י דצרינו במנח"א ח"ה ס"י ל"ה צד"ה מ"ם צסמוכה לחיים אות כ"ה וכו'] אי"כ גם אם יטעון אצרהם אציו הלא לא יולדק צה צמדה"ד. הלא ודאי וגם אם יש טענה להשיב שא"ל אחרי הרד"ן שנה להשיב ולקיים ואח"כ ילאו צרכוש גדול מ"מ לער וחלושות הדעת הוא לאצרהם אציו שילאו צנו צפתי נפש וצטוני אחרי הגלות מלרים המר הלו ושהצטוני לו הקב"ה צמחזה והראה לו הדי גלות ושלאו ממלרים צרכוש גדול כנ"ל וכן לעמוד צ"צ צצ"ת המשיח לא נקש הטובה צעד עלמנו כי אדרבה אנו מוסרים נפשו רק שחבי הגאולה שלימה מיד צ"צ רק למטן ניר"ש צחי ירוש"ה מאבותינו היינו שלא יבושו אבותינו הקדושים כי אח צניהם הניחו ועזרו בגלות האחרון המר הלו כ"כ זמן זמנים ואח"כ צעת הגאולה דחו אותם ח"ו ע"כ ניר"ש טובה וצרכה למטן רנון אבותינו וכבודם ונ"ר שלהם כנ"ל [וכבוד אצותיו לא יוכלו למחול כנ"ל] וגם שיכ"י כבוד הש"י כאשר אנהנו צנו נושע ודין נלא צ"צ צצ"אג"ל וכמו שפירשתי כבר במק"א בעה"י שזהו כבוד המלך אציו ית"ש. (ו"ש) למטן יומרך כבוד (כבוד שמו יתי) ולא ידום כי אלהי לעולם אורך (וזהו כבודו שנהללו ונפארו לעוצה צצ"ת מקדשו צ"צ צצ"ת המשיח):

ו"ש הפייטן באקדמות שאנו תומרים צה מ"ש בא"ה יקרא ויא" את חן חערבי למרותה וכו' (ומשיבין להם) רבותיכון מה חשיבא קבל הוה שבהחא צמיתי לי נהורא וכו' ומשמע לכא"י שרק צעד קבלת השגר לעמיד צ"צ צמיתי לנו נהורא ע"כ אנו סוצלים הגלות והצרות האלו ולא נחפון להתערב עם הא"ה אי"כ ח"ו רק בשביל קבלת שגר ששכר הצא גדול מאשר יתנו לנו המה הא"ה כמ"ם רבותיכון מה חשיבא קבל וכו' זהו אסור כנ"ל ואינו מן הדרכ כנ"י האמיתי אלא שהולך על מ"ש לאח"ז

מח. מנהג העולם היה מאז להעמיד חילוניות בשבועות צבתים וצבתו כנסיות ויש שמעמידים צביהכ"ג כמו יע"ר של חילנות ועיי' בני יששכר (מחמ"ר משנת החג אות ז') והגם שכמה מנהגיו בזה בשב ואל העשה ברוב קבלות חסידים ואנשי מעשה (וכ"כ צבי מעשה רב מנהגי הגר"ח ז"ל למנוע מזה מחמ"ר שאינו מדינה ועכשוו חוק העמים הוא עיי"ש) מי"מ מקורו של המנהג גדולי יסודתו בהררי קודש משנים קדמוניות וי"ל שהוא רמז בזוה"ק פי' אמור (דף ל"ו ע"א) וצו"ס הצבורים בהקריבכם מנחה חדשה לה' בשבועותיכם מקרא קודש יהי לכם וגו' ר"ש פתח אז ירננו על"י היע"ר מלפני ה' וגו' עיי"ש שבי בסוד האילין וע"ן חיי"ם בשבועות ע"כ זהו רמז המנהג של האילנות ויע"ר ע"ר צמה שהתחיל בעל"י היע"ר כנ"ל:

מט. ארז"ל נאצות (ג"מ"י) אם אין קמח אין תורה אם אין תורה אין קמח נראה רומז ימי פסח ושבועות כי קמ"ח עולה פס"ח וז"ש אם אין קמ"ח ג"י פס"ח כנ"ל) אין תורה (לא היינו יכולין להמשיך האורות הגדולים בימי ספרי"ע לחג השבועות שנקרא תורה [זמן מתן תורתנו] רק כיון שזאלו כבר בפסח זליל אי שלא ע"י מעשינו ע"כ יכולים להמשיכן אח"כ בשבועות צביה סגיה [ועיי' במחמ"רנו אגודת דפסחה על הגדה של פסח צד"ה עוד י"ל בנוסח ואפילו כולנו חכמים וכו' וצפיסקא כמה מעלות עובות וכו'] ואם אין תורה (שממשיכין אותן אח"כ ע"י מעשינו עד חג השבועות) אין קמ"ח (מזהו ה"י המעלה של פסח כיון שבין לילה ויום ה"י ואח"כ תזרו האורות כגודע) ע"כ המה אחרים זצ"ל כמובן:

ג. פסחים (ס"ח ע"ב) רב יוסף ציומא דעלמא וכו' אי לאו האי יומא כמה יוסף איבא בשוקא [עיי' מ"ש לעיל בזה במחמ"רנו אות ד'. ובמחמ"ר זמן מתן תורתנו אות א'] וי"ל עוד בזה רב יוסף לשיטתו כי הנה אמרו בפסחים (דף ק"ג ע"ב) ת"ר ג' חייבן אינם חיים הרחמנין והרתחנין ואינוי הדעת ואמר רב יוסף כולבו איתנהו צו ועיי"ש בחוסי' ד"ה שלשה חייבן וכו' דמיידי בזה זהו חולדות האדם ועצבו, והנה זהו פחיתות בטבע האדם אם לא יוכל לשנות טבעו גם אם הוא בחולדתו אדם פרא יולד בטבע ומדות אשר קשים לו לגבי עצמו וקויו, אך אם המדות האלו כמה קנו קנין בנפשו ע"י לימוד התורה וקיומה אז למעלות יתשצו לו, וזהו י"ל כמה דלמר רב יוסף כולבו איתנהו צו היינו שקנו המדות שלימות בנפשו ע"י התורה ומלות שהתדבק בהם בעלמותו. ואלו הן הרחמני"ם (כי התורה ניתנה כדי לטוע מדה הרחמנית ולעקור מדה האכזריות מלב כל צ"י כמ"ש ולא ידבק צידך מאומה מן החרם עיי' מ"ש בזה לעיל במחמ"רנו זמן תורתנו ליום צ' דפסח [אות א'] עיי"ש באורך

וכמ"ש הרד"י בעשמי מלות [מלוזה דוד] כי לכך נאסרו לאכול החיות והטופות הירוסות כדי שלא יקנה האוכל בנפשו את מותם להחמיר רק שיהי' רחמני"ם כנ"ל) והרתחני"ם (בשאל"ל בתענית [דף ד' ע"א] האי נורבא מרבנן דרתח אורייתא קמרתחת ל"י פירש"י שיש לו רוח לב מתוך תורתו ומשים ללבו יותר משאר בני אדם וכו' עכ"ל) ואינוי הדעת (היינו כמו דלמר רב יוסף צבי"ב [דף כ"ג ע"א] לדידי דאינא דעתאי עיי"ש בזה בחוסי' ועיי' בש"ס סוכה [כ"ע ע"א] וברש"י שם ד"ה רב יוסף וכו' והיינו פרישות התורה"ק עיי"ן אינא דעתאי מכל דבר שקון ומיאות ועיי' שבת [דף פ"ו ע"ב] ישראל דרתינו במלות וכו' משא"כ נכרס דאכלין שקלים ורמסים עיי"ש) ולפ"ז כל אלו השלשה דברים היו ברב יוסף רק ע"י התורה וז"ש רב יוסף (לשיטתו) אי לאו האי יומא (שניתנה בו תורה. ונמלא אלו הדברים ישנם צו באמלעות דביקתו בתורה"ק וכו' למעלה. משא"כ בלתי זה) כמה יוסף איבא בשוקא שישנם שם מדות האלו ולא לכבוד יחשב להם אחרו שהיה להם בחולדתם ובעצמם כנ"ל מהחוס' בפסחים בזה, משא"כ כשהם ע"י התורה שפיר שייך לשמות צהם כנ"ל:

נא. א"י ע"מ דלמר רב יוסף אי לאו האי יומא כמה יוסף איבא בשוקא דרב יוסף לשיטתו בסנהדרין (דף ל"ח ע"ב) אמר עולא וכן אמר רבה ייתי (פירש"י משיה) ולא איתחמיניה רב יוסף אמר ייתי ואזכי דאיתוב בטולא דכופיתא דחמריה (פירש"י כלל הרעו של חמורו כלומר אפי' בכך אני רוצה ובלבד שארצנו) עכ"ל וי"ל במאי פלגי דהנה שניהם מודים שאריכים למסי' בעד הגאולה שלימה כמ"ש ביערות דבש (שאר"י כ"א לבקש בתפלתו בכל יום שאלו עכ"ב הגאולה על ידי אז יקחמו מוד מעוה"ז וימות כדי שיבא משיח לדקנו בנהרה בימינו) ועל כן רבה ביקש כפשוטי ייתו ולא איתחמיניה שימות ובמסי' על בואת משיח לדקנו (כמו שבי כבר בספרים פי' דברי רבה אלו בזה) אמנם רב יוסף השיב לו שזהו אינו מסי' כ"כ לפום מדרגת רבה צמה שאריכון לערך רוממות האורך והחיות לציג"ל ולשוב שניתו במהרה דידן כי לפי ערך הצרות שיכויו אז בחבלי משיח הרי פטירתך צית מנוס לך מעוה"ז ולרתתו, וענג ומנוחה הוא לך, ולא מסירת נפש הראוי בנסיון, על כן קיבל עליו רב יוסף ייתי ואיתוב בטולא דכופיתא דחמריה פירש"י כלל הרעו של חמורו ויש לדקדק בנפשו מה שנייר שיבש בפחיתות ובחיו כל כך באל של לואת החמור של משיח לדקנו יהוא הכונה גראח כי "ל"י היינו הסתרת האור וזהו "הסתר פני"ם שיהי' בחבלי משיח צסוף יומיא כמ"ש בכתובים ודח"ל וגם "רעו" היינו דבר מאוס וכוא הפסולת מגשמיית וסוף ותכלית פחיתות העכ"ז וכן "החמיר" כינוי "לחמיר" העוה"ז ופ"ן התגלמות

והתעבות וההתגברות קליפות העוה"ז שיתגברו בסוף יומיא קודם ציאת המשיח כי ראו כי בלתי אליהם הרעה (בקרוב) מלח המלך מלכו של עולם יח"ש וע"כ יתגברו עוד בכל מיני תחבולותם בסופם (כמ"ש בס' חסד לאברהם למחרי"א אזולאי ז"ל) הי יולגו, ועל כן יעמדו נגד עובדי ה' ולומדי תורתו, התפלים ומשחוקקים למהר צאתו, וקמו עליהם (ל"ט) מכל דר וכמבואר בסוף סוטה וסוף תעובות וצ"י חלק ולריבים ללחום בכל אלו הנסיונות שקמו עלינו, הי יעזרו ב"ב וע"כ קיבל עלינו ר' יוסף, גם צידעו זאת מה שיורה הנסיונות מקליפות העוה"ז והתגברותם בתכליתם, ואמר ייתי משיח ואיחיו צעולה דכופתא דחמריה שהוא רעו אל חמורו כנ"ל דהיינו תכלית התעבות והתגברות עוה"ז עד שכינוס צנ"ל הוצא"ה של החמור (חומרות) כנ"ל וכל זה קיבל עלי לישב בחוף החבלי משיח האלו בין המנגלים לקדושה והצרי"ה הראויה רק. בשביל שיצא משיח ב"ב ויהי מסיג הרעה ויתר מאשר יקבל עליו ליפטר מעוה"ז כנ"ל, וזהו שהחזיק עצמו רב יוסף לאיש פשוט ופחות ברוב ענוותנותו כדאמרי בסוף סוטה וכנ"ל במאמריו רק המעלה הזאת ידע בנפשו עכ"פ שמשתוקק הוא לציג"ל שיתקדש ש"ש צעולם ב"ב והנה אמרי בתחוב"ק (תיקון כ"א דף ג"ה ע"א) ועיי"ש בבאר לחי רחי וצרי"ח פי פנחס (דף רפ"ז ע"א) שצבועות יאל הפסק והגמ"ד שילאו ישראל מהגלות עיי"ש וז"ש רב יוסף או לאו האו יומא (חג השבועות שהוא זמן פסק הגאולה בזכות קבלת התורה שילאו מהגלות [כי צאתה הולכין אחר הרוב עפ"י התורה והתורה רובה ככולה היא לקיים בנלותנו רק ר"ע כל היום ועמ"ג מלות תלוים בארץ שנשזו ב"ב לחובה וכמ"ש מזה במק"א] וזכר הי שורש חלק נשמת רב יוסף ביותר שמסר נפשו בעד זה גם לסבול חבלי משיח הני שקשים ויתר ממיחה ר"ל רק שיצא משיח ב"ב וילאו מהגלות, וזהו הטיקר באתם, והשז בנפשו שלולא זאת המעלה [שהבוא יומא דקגרים לזה כנ"ל] שמנפה לגאולה באתם, אז) כמה יוסף איבא צוקא (וכו"ל איש גרוע כמוהם רק המעלה הזאת כנ"ל כן השז ברוב ענוותנותו) חיי"ע שמנפה לגאולה שלימה במהרה לידן כנ"ל :

וגם י"ל צמ"ש רב יוסף צעולה דכופתא דחמריה כפירש"י הרעו של חמורו, דהנה במשי"ח לדקנו נחי (ישעי יח"ג) והריח"ץ ציראת הי שיבי צפור הרי"ח כי הרי"ח לא נפגם כנודע במג"ע ובבני יששכר האריך צה במאמרי מרחשוון ואדר בכ"מ נמלא כי אלו הקליפות הם צנ"ח המטיקים לציג"ל ומעכבים ציאתו אינם צנחי רי"ח עוב רק צנחי רוח רע ח"ש שישב כלל הרע"י (שהוא רי"ח רע) היינו הניגוד למשיח לדקנו. צנ"ח הע"ר הני. ובודאי הוא דבר הקשה ביותר לישב בין צנ"ח רשעים כאלו ואעפ"י קיבל עליו כדי שזכה לביאתו ביח"ר צנ"ח :

גב. ואתם חביו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש חלה בדברים אשר תדבר אל בני ישראל פירש"י (והוא מדי המכילתא) חלה הדברים לא פחות ולא יותר עבלי"ה ויש לדקדק מדוע דוקא בפסוק הזה ואתם תביו וגו"י קדו"ש נחי הלוי הזאת וגדרש "לא פחות ולא יותר" וי"ל כי החוב"ק צראשיתה מהמגיד מלאשית אחרית ית"ש נותן החורה הזכירה על סופה בסוף יומיא חלק אשר הוא התגברות הס"א ר"ל והתגברות הקדושה כמאמרם ז"ל בסוף סוטה וצ"י חלק ובסוף תעובות וכן צוה"ק ובחוב"ק בכמה מקומות וכן צבאהר"ל ובשאריו בפרי קודש אשר נתנבאו על הנסיונות שיביה ליתר הפליטה הפרידים אשר הי קורא, להלחם בהם, ויפרדו לבתות שונות, קראו בשמותם עלי אדמות, הלא השזה שאין צהן רוח חיים, ולא צו הדך נשז נירושלים (כאשר ציאתי במק"א כי לאה"ק נשז רק בקיבוץ גלויות ע"י נס, צבאג"ל ב"ב) חזוכון דכולהון דם עמא המה הליאניסטי"ן שאומרים רק הלאומי"ת היינו גוי ישראל (נאלינא"ל) זהו הטיקר, ועובדים ומכרסים דת תורה"ק וצפרע צב"ה"ק אשר שמה ישתוררו בעוה"ז ויחרצו קדושת תורתנו ואמונת דתינו וכן שקר צימינס וזמה מסיתים ומדחיים את כלל ישראל כי צאתה האומה הישראלית נצנית ונילדה מעיקרה רק על שמירת החוב"ק ולא זולת וחי אפשר ללאומי"ת ישראל צנחי שמירת תורה"ק שנצתז ושצטי"פ בכל פרטותיה ודקדוקיה כמו שא"ל לגוף צלי נשמה, אך גם אותן שחשבו צמדינת הגר וכיו"ל, גם היראים, צעטתם חשבו להיות פאטריאטי"ן מפרזים על המדה כ"כ עד שאמרו (בתהלתן צאונם, ורק לפנים, וסופן ברלון) כי המה צעלם הונגארי"ם ויכחישו את קדושת האומה הישראלית מקור מחלבתם ורק אמרו שצענינו הנהגת הדה המה הונגארי"ם-יהודים ועיי"ש התערבו בגויים וילמדו מעשיהם וכו' וגם זכו איסור להכתיש את קדושת אומתנו, רק להוליא מלצ המונים הליאניסטי"ן לריבים לפרסם כי מנגדי ליאניסטי"ן אנו ושנאמר צפירוש שקדושת אומתנו תלוי רק בצמירת הדה כנ"ל [כמו שציאתי פי"א צדרשה (עיי' בדצ"ח מה"ק אות קרי"ג באריכות עיי"ש) בפסוקי יונה שאמר עברי חנכי היינו שלא חכויש גם נגד הגויים את מקור מחלבתנו כי עברי חנכי (חבל חנחאי כפול) ואת הי חלקי השמים חני ירא (להיות ירא הי ושומר מלותיו צזכ תלוי יסוד האומה) והארכתיו עוד צזה צמלצ העולם כעת לצאר הפסוקים הקודמים שם], וז"ש צזכ משרע"ה צסם הי ובלשונו יתי ואתם תביו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש (היינו צעה שורש התיסדות עם צנ"י לקחנו לעם צתורה גוי קדוש כמ"ש ועתה אם שמוע חשמעו צקולי ושמתם את צריתו והייתם לי סגולה מכל העמ"ם היינו זהו מעלכתם וכחכם צנחי ע"ם ויתר מאשר העמ"ם פי שארי העמים נצנה לאומותם על שורש משפחתם ולשונם וכיו"ל ואתם רק

יפן שמוע השמעו צקולי ושמרתם את צריתי היינו תורתו זכו התלחות האומה הקדושה הזאת וז"ש וגויי קדושים היינו קדושה תורתו ושמירת מצותי וכמ"ס צפ"י קדושים כ"מ שאתה מולא גדר ערוה שם אתה מולא קדושה והגויי הזה נתייסד רק על קדושה"ת הדת (כז', וז"ש) חלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל לא פחות ולא יותר (היינו כי צאלו הדברים של ענין גוי קדוש "לא פחות" היינו שלא תכחיש קדושת הלאומיות כזו. חבל "לא יותר" לא תרצו תדברו גבוה בזה להפליג בכזב ולא ילא עחק מפרכס לומר שהעיקר הוא הבחי"גוי היינו הלאומיות כדרך כפירת הליאניסטי"ן רק להחזיק בצחי"גוי"י קדושים שהלוי זכ"י כמו הגוף והנשמה הלאומיות והדתיות) כז'.

וז"ש (צפ"י ואתחנן) כי מי גויי גדויל אשר לו חלקים קדושים חלוי כה"א בכל קראנו חלוי (היינו שזכו גדולות הגויי הזה שהחננו צחי"גויי קדוש הדברים כה"א בכל קראנו חלוי רק חלוי נתפלל ונקוב וכו' חלו דברים ומצאנו כפי יותר) ומי גויי גדויל אשר לו חקים ומשפטים לדיקים ככל התורה הזאת וגוי (היינו שהגויי הזה צמעות גדולתו נתייס"ד על החקים והמשפטים והתורה הזאת כזו. ופן יחשבו כי לנורך צנין האומה נריכין להשכלת חכמת חילוניות לעיני העמים וזהו הצילודוג"ג שלהם חבל צאמת לא בן הוא וע"כ כתיב) כי הוא הכתחכס וצניתכם לעיני העמים אשר ישמעון את כל החקים האלו (היינו לא לבד משפטי התורה שיש בהם טעם חילוני ג"כ חלה גם החקים של תורה) ואמרו רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הא (גם בזה תלוי גדלות האומה הגויי הזה כשנלמוד תורתנו הקדושה ורק בזה יאמרו העמים כי עם חכם ונבון אהננו) כי מי גוי גדול אשר וגוי (כ"ל).

וע"כ חנו מנרכין ברכת התורה על מכון זה צפישפות, אשר צחר בנו מכל העמים (ועשה אותנו לעם מיוחד והייתם לי בגולה מכל העמים כ"ל) ונתן לנו את תורתו (רק ע"י שנתן לנו את תורתו ע"י נצחיתנו לאומה מכל העמים צחי"גוי קדוש) כ"ל.

ובזה שכתבו כי הלאומיות והדתיות באומה הקדושה כמו גוף ונשמה אשר ח"א להפרידם שיהיו צחיים חיותם ואמרתו בזה ע"ד לחות כי הליאניסטי"ן שאומרים שהם נחילאלי"ע ולא מאמינים ודחיים חלה המה כגוף צלי נשמה וזהו פגרים מהים היינו שחחז"ל רשעים צחיהם קרויים מתים והם מעמאים כמה כל הנוגע בהם שהם חצי חיות בעומאה ומהם נלמחו הענפים תולדות העומאה כמו המיזרחיסטטן, יושביצ'סטטן, וגם אגודיסטטן, ודומיהן אשר החלצשו צאדרת שער למטן בהש ובאמת גם המה נגד התוכ"ק בלימודי החילוניות אשר ירלו ח"י להפיץ אשר בילדי נכרים ישפיקו בין צח"ק צון צח"ל צפרע צח"ק ותצלו ותטמאו את ארצי בהשולע"ן שלהם גם המה נופים בזה לשיעח הליאניסטי"ן

ולא זו הדרך לביאג"ל ולישועת ישראל האמתיות. (והארכתו בזה בדרשה קודם הקדמות ביום א' דשבעות צע"י וחכמ"ל) ה' יללנו מהם ומזימותם כאשר נצלו חכמי הפייטנים בשבת שלפני שבעות מכל העזרים. פרשו מכמרים. ויפתונו זרים, לעבוד עבודת זרים. ובאמת הע"ז גם העכו"ם ציימונו יודעים שאין בה ממש רק זהו המכמרים שפרשו מכל לך קראו צממותם, צחצרתם ומה זרים מאמנות אומן האמתיות וגם הפריעדיסטי"ן (רודפי שלמוני"ם שלום העכו"ם) פרשו מכמרים לפגום ח"י באמנות אהבה לו בכל יום שיצה רק שיאמרו ביאג"ל צ"צ וכבר הכו על קדקדם צ"י משמיע ישועה קובץ מכל דחז"ל וספר"ק בזה והמה ג"כ בכלל הצרים המסיתים ומנדיחים, וכו' וישיענו וישזרנו צ"צ בביאג"ל כאשר הוא הזמן בחג השבעות כמ"ס צחצח"ק תיקון כ"א (דף י"ה ע"ב) ועי"ש צבאר לחי ראי לאחמור"ר ז"ע:

ג. א"י כמ"ס רב יוסף אי לאו האי יומא כמה יוסף איכא צשוקא [ע"י לעיל בזה אות נ' (וצחמ"ל) שם לדברינו) ואות ג"א] וי"ל עוד דהנה צסוכה (דף כ"י ע"ב) אמרי חצי"י חום ניים (פירש"י ציום) כדמצייל מפומצותא לבי כוזי (ע"י"ש צפירש"י) קרי עלי רב יוסף עד מתי עלל תשכב מתי תקום משנתך ואמרי שם מקודם לזה אמר רב אסור לאדם ליטן ציום יותר משנית חום שחן נשמי (פירש"י מפני ציעול תורה) ורב יוסף מחמיר עוד יותר כזו עי"ש והוא כשיעת הרמז"ם דגם בלילה יש למטע בכל האפשרות משינה כמ"ס הרמז"ם (פ"ג מהל' ת"ס ה"ג) הרוצה לזכות צכתרה של תורה ישמור לילותיו ולא יאצד אפי' אי מהם ח"ש רב יוסף (לשיעתו, דלריכין למטע לגמרי צשינה כ"ל) אי לאו האי יומא דקגרים (שניתנה תורה. ואמרי צעירובין לא איצרי לילה חלה לגירסא ומכ"ס ציום שאינו זמן שינה וכמ"ס המג"א בזה שכל בן נעורים צליל חג השבעות והאי יומא דקגרים להורות שגם בלילה של יום זו לא ישנו כלל ולינה כיום יחיר בכל יומה השנה ח"י לא חכו צחורה) כמה יוסף איכא צשוקא (הייתי מתגרה צשינה צעלחיים כדרך חנשי השוק הצורים והע"ה המצלים ימהם צשינת האולת. וכד' רב יוסף צסוכה עד מתי עלל תשכב) כ"ל:

גד. במדרש מובא צספרים (וקל"ח כ' זה צסם ירושלמי, וצירושלמי חינו צמאל) ר' חייא נפיק לקרייתא חזא דמחללי עזרתא כתב צפוסקא עזרת חבי' לכס חחי' לכס עכ"ל והנה כל עוצר ישחומם מדוע כתב זה "בכתב" צפוסקא דייקא ברמז חלו והלא ח"י לו לאומרו צע"פ צדרך מוסר ודרש להצבורם שיחיו רק אם ישמרו מלהלל עזרת ולא לכחוב כי דברים צצע"פ אי אתה רשאין לכהובן וצומי ר' חייא עדיין לא חותר לכחוב ש"ס ודח"ל ולמה כתב זאת בדרשה דוקא חולם ו"ל כי הנה חג השבעות הוא צחי"ג ען החי"ים [והגם כי בתורה לא נקרא שבעות צסם עזרי"ת רק חז"ל קראוהו

כן ע"י לעיל במאמרנו (אות ע"ז ע"ז וי"ז) מ"ש צה] כחוצר צוה"ק פי אמר (ע"י מ"ש בזה צה"ק לעיל אות ה' במאמרנו ובהג"ה שם) וז"ש ר' הו"א דחזי דמחללי עלרתא (שהוא שבועות בדחז"ל כחז"ל) כתב בפוסקא "כתב" דייקא כי הוא שבועות בחי תורה שבכתב ז"ל וכו' ע"ן החיים כנודע שם עלרת תהי' לכם תח"י לכם כי עלרת הוא חג השבועות בחי תח"י ע"ן "החיים" וכל המחללו ח"ו ה"ז מחלל "החיים" וזהו שהזכירן לחבר בחי' ושלח יחללוהו ח"י כח"י: [ובחמת גוף הדבר ל"ע אם נמלא כזה בירושלמי ואם קאו זה על חג השבועות דהיאך דרש על עלרית תהי' לכם שהוא חג השבועות והלא בחורה לא נקרא מעולם שבועות בשם עלרית כמ"ש לעיל במאמרנו אות עו"צ בד"ה ואגז הזכיר וכו' ואם קאי בחמת על שמיני עלרת קשה למה חללו דוקא אח יום שמיני עלרת אם אמרו כל ז' ימי הסוכות]:

נה. צודע כשה"ק העטם שאוכלים מאכלי חלב בשבועות משום שבעת נתינת התורה ואמר להם צער נבילות שלא נשחטה ועריפה וכיוצא וצבואם ממית שהי' ביום השבת (דלכ"ע בשבת ניתנה תורה) ולא יכלו לצבוח ולאכול לא הי' להם מה לאכול בכשרות רק מאכלי חלב שהי' מוכנים ולזכר זה אנו אוכלים מאכלי חלב ביום מתן תורה עכ"ל. אמנם בחמת לא יחקבל על חלב כלל כי קודם מ"ה אז צבואם להר סיני בשלו ואכלו צער נבילות ועריפות. הגם כי לא נלטו אז וגם צמרה לא נלטו על השחיטה (ע"י ע"ז וי"ד סי' א' סי"ק א' מה דלא אמרי' וצבת באשר לויחיד צמרה) מ"מ הרי יסודו בפוסקא דהגדה של פסח אלו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה דיינו ויתמה כל עובר (לכחורה) דאם לא הי' נתן התורה אז צבר סיני אי"כ מה זה דיינו אשר קרבנו לפני הר סיני ומה זה די המעלה אך ת"י כי צבואם להר סיני פסקה זוכמתן והשיגו התורה עד שלא ניתנה (כמו האבות הקדושים) ע"כ שפיר דיינו צהשנתן התורה וזהו מעלה גדולה רק מלווה ועושה היו רק בעת נתינת התורה (וע"י מ"ש במאמרנו זמן מתן תורתנו אות א') ואיך יתכן לומר כי בעת השיגו התורה ופסקו זוכמתן בשלו ואכלו צער נבילות ועריפות אלא ודאי כי קיימו צבוחה (צבחי' אינו מורה ועושה) כמו שנ"א ביוסף עבדו טבח וכן שדח"ל (בחולין לא). פרע להם בית השחיטה וכמקובל להם מאבותיהם הקדושים. ולפ"ז נסחר טעם הני"ל של מאכלי חלב בשבועות. אך ני"ל לתקן שיהיו דברי חכמים קיימים גם בטעם הגזי' דהנה נחלקו הפוסקים בטעם שחיטת נכרי שהוא נבילה (אפי' ששחט כהגון) ע"י וי"ד דת"י סי' צ' (כע"ז וש"ך ופמ"ג שם) וצדכרנו בש"ת מנחת אלעזר (ח"א סי' צ') דל"ה הש"ך בשם החוספתא דמה"ע פסול שחיטת נכרי משום שאינו מלווה על

הצבוחה וכמו שחיטת הקוף לפסולה. ולפ"ז שפיר נכון הגם ששחטו בע"ש קודם מתן תורה מ"מ לא היו מלווים על כך כח' ולא היו שחיטת צר צבוחה ע"כ שפיר לא יכלו לאכול מזה אחרי קבלת התורה שנלטו והיו צר צבוחה (ובוצרכו לצבוח ביום א' אח"כ כשהם מלווה ועושה) וצוים ע"ק שהוא שבועות צ"כ אכלו מאכלי חלב ע"כ שפיר נכון טעם הגזי' למאכלי חלב בחג הנעלה הזה:

גו. א"י בענין מאכלי חלב שאוכלים בחג השבועות שכי' המג"א (סי' הל"ד סי"ק ו') שהוא בחי' דם נעבר ונעשה חלב והיינו מדין לתחום עכ"ל המג"א וע"י"ש בפמ"ג בח"א שהקשה מה"א דקו"ל בגדה (דף ט' ט"א) שזהו רק לר"מ מטעם דם נעבר ונעשה חלב אבל לר"י ור' יהודה ור' שמעון אמרי' הצריב מתפרקין וכו' והנית צ"ע. אולם ברמז הענין הוא צה שפ"י קבלת התורה על נפשנו וכלל הצרינו וגידנו צמס"י כמו שפי' לעיל במאמרנו והוא מ"ש בירושלמי מתיכן זכו ישראל לק"ש משעה מ"ה היינו מס"י דק"ש הוא כמו מס"י דמ"ה נפשם יל"ה צדצרו. וע"י צדצרו אלמור ז"ע בחפ"ארת צנים ע"ה"ת ומטעים (לחג השבועות) צה וע"כ ע"י שאצרינו מתפרקין (היינו צחי' כנס"י דוגמת אשה המערכת מדם נדה ולדחה לצעלה וכמ"ש שם המג"א) צמס"י וצבחי' כל עלמותו וגו' בקבלת התורה ע"י נמתקו הדונים של ספרי"ע צבחי' דם נעבר ונעשה חלב בחג השבועות הקדוש הזה והמ"י:

זו. ובאר כולם צברית יחד וכו' פתחו וענו הי' אחד [ע"י מ"ש לעיל אות כ"ז כ"ז] י"ל בדרך אפשר ירמ. עפ"י"ש לעיל (אות כ"ז) דלעיל יכה רק שם א' משני שמות הוא של י"ג מדות וכן פתחו צבעת מ"ה (קודם חטא הירודע עד שהמלך צמס"ו וכו') שיהי' רק הי' אחד שלא יכה מחשבת ע"ז ע"י"ש. וי"ל צלופן כזה שלא נאמר רק הי' אחד כידוע עפ"יכח"רז"ל מתחילין הי"ג מדות ממתת אל והשני שמות הוי' הם צסוד צ' פלות וידוע מהצרי"ל צבער הגלגולים כי שורש גשמת הרמזים ז"ל הי' מפלה שמאלית וכו' לכך לא זכה לחכמת הקבלה [זולת קלת צסוד ימיו אחרי שנהפשו צר הצוריו כמוצא צשה"ג להחיד"ה ז"ל] משא"כ הרמזין ז"ל שהי' מפלה ימנית זכה לחכמת הקבלה ונמלא מה שזכרין לחכמת הקבלה שהוא נקרא בדחז"ל מעשה מרכב"ה הוא רק מפלה א' ימנית ולא מפלה ב' כח' לכך צבועות דחיתא צ"ח שראה יחזקאל המרכבה ביום ההוא חג השבועות וגם לכך מפטירין ביום ההוא צמעשה מרכבה משום דלאו צמעמד הר סיני המרכבה כמו שראה יחזקאל (וע"י צדכרנו לעיל אות ל"ב) ולזה ובאו כולם צברית יחד (ביום ההוא ושדאו המרכבה ולזה זוכין רק מצחי' פאה א' הימנית כני"ל ע"כ) פתחו וענו הי' אחד (רק הי' א' משתו הפאות כני"ל) וכל דכרנו בדרך אפשר:

גח. והקרבתם על הלחם שצעת כבשים תמימים וגוי (ויקרא כ"ג י"ח) עיי' מ"ש לעיל במאמרינו (אות ע"י) בשם הרדב"ז ז"ל בעטמי מלות (מאודת דוד) בסוד שתי הלחם בשבועות ב' חורות שכתב ושצט"פ והוא שצעת כבשים ז' קליות עיי"ש וי"ל לדבריו כי ז' כבשים היינו מלת מלכות מדה הז' מלכות פה חורה שצט"פ קרינן לה והנה בשבועות נעלה כח חכמינו ז"ל יותר מד"ה כמ"ש הרמ"ע ז"ל ומובא צמג"א (סי' תל"ד) כי צלחת מגיע זמן קבלת התורה רק ביום ז' דכיון וצ"ל לרמוז וי"ט שני של גליות אשר צ"ל הזמן מדוייק ביום ההוא ולא ביום ה' שהוא יו"ט דל"ה ע"כ הוא בסוד מעלת תורה שצט"פ אשה חיל עטרת בעלה וזהו י"ל והקרבתם על הלח"ם (נקרא תורה שכתב לחם בראמרי צמלרש לכו לחמו בלחמי זהו חורה שכתב וכו') שצעת כבשים (שהוא מדה ז' חורה שצט"פ כנ"ל יהי' "על הלחם" למעלה מתורה שכתב כנ"ל לאשר צ"ל מעלת יום ההוא בזמן מתן חורתינו לבורות על ככה כנ"ל בזמן יו"ט שני דדצריהם) כנ"י:

נט. בפירוט ליום א' דשבועות (במלות כיצוד או"ח) חפלתם קח ותאריך ימים ושנים, (ופי' המפרש חפלתם היינו בקשתה מה שהם מבקשים ממך) ויפלא הלשון היהבן לומר "חפלתם" שהם מחפלים לבו"ד היינו לבניהם ואלו בשופטני עסקינן שאבותיהם המה צורים כאלו, אולם כנראה הוא הענין אשר לנו רואים כימינו דור ההפוכות המה צנים לא אמונ' צט באמונת ציג"ל יצט"ו, אם כי ארות העולם רבו מיום ליום, המה יצ"ו רק לשלום העמים, וכאשר הארכתיו כבר נגדס במקומות רבות. וגם כי אבותיהם נקשו והחפלו ויחיהו מגמתם לציג"ל במורה עלינו המה ימאנו צזה וז"ש חפלתם (של אבותיך העושים) קח (לך, לילך דרביהם להחפלו גם עתה על הגי"ל) ותאריך ימים ושנים (היינו לציח ג"ל ועוה"ב כשחז"ל בסוף חולין אריות ימים היינו בעוה"ב):

ס. עוד שם נפויט וחזכה פני לה, יציר ללם אם לא חרלה, יפלא הלשון וכי מי שאינו רואה ובורג נפשות ממש יזכה לראות פני השכינה אולם רמז עמשאחז"ל בנדה (ג ע"א) על הכי (ישעי' י"ז) שוחטי הילדים שהם שוחטי הילדים ר"ל היינו עון העה פגם היסוד ולא זכה ח"י למיחמו אפי דשכינה ח"ש וחזכה פני לח (לקבל פני השכינה כביכול) יציר ללם (הללם חלקים שלך) אם לא חרלה (להיות ככלל שוחטי וכו' ח"י כנ"ל) רק להקן היסוד ככללו לעובה כיה"ר צ"ב כנ"י:

סא. בש"ס צ"ב (קמ"ז ע"א) ח"ר שלשה דברים לזה אחתופל לבניו אל תהיו במחלוקת ואל תמרדו במלכות בית דוד וי"ט של עזרת ברור זרעו

חטים, הענין יפלא לכאורה כי אם הוא לזה קודם מותו לבניו דברים הנחולים ביותר יען שראה שהוא לא עלה לו יפה כשהחזיק במחלוקת נגד מלכות בית דוד ע"כ האבירם מזה כי בנפשו הוא, אבל מה זה ישוה אם הוא כפשוטו כך דעלרת ברור זרע חטים וכי דוקא בעד החטים שיכיו עונים דלג בעדם קודם מותו (ואם מענינו שהי' ראש הסנהדרין ויועלין באחיותפל קודם לאחס למלחמה כדלמרי בצרכות פ"ק והיינו שהי' חכם ומיניסע"ר של המלחמה אבל לא מפרעי חבולות הארץ אקאנאמיט"ט), אלא ודאי רומז בזה כי אין תקוה וישועה רק מלכות בית דוד ציג"ל צ"ל ולא אין דרך ועלה רק לשו"ב אל הש"י וחורתו כמ"ש הרמב"ם בכלי תשובה אין ישראל נגאלין אלא ע"י התשובה וכיון שעושין תשובה מיד נגאלין וכמ"ש האוה"ק או ישראל לעין באורייתא לא אשתכחין עוד צגלותא אולם לבל יעטו בלימוד התורה שיש דרך בתערוכות לימודי הנכרים ובדרכים אחרים שונים לחצק חק נכרי כמו שטשו האגודיסע"ן כימינו בין בארץ בין בחו"ל ופחיתו יותר מן הליזנים הכופרים הגמורים כי המה האגודיסע"ן ילצשו אדרת שער למען כחש במונן ע"כ האבירם אל החזיקו במחלוקת (לילך בדרכים וכחות שונות רק בדרך א' להי' וחורתו כדרך אבותינו ז"ט, ועי"ז) ואל תמרדו במלכות בית דוד (שטטשו בזה להחקק במלכות בית דוד צ"ב ולא למרוד עי"ז לעכ"ב הגאולה בעוה"ר ע"י דרכים זרים כאלו ח"ש צצ"אור) וי"ט של עזרת (כשחקבלו התורה, תקבלו עליכם ללימוד וללמד לשמור ולעשות) ברור (צלי הערוכות לימודי חול וגרתי) זרעו חטים (רק חטי"ב צג"י כ"ב איותות התורה כמ"ש צהאר"ל כונת חג השבועות אשר הקרבנו חטים חטי"ב צג"י כ"ב ולא כמו בפסח שקרבנו שעורים כנודע עיי"ש והיינו לימוד איותות התורה בלבד ולא איותות ולשונות העמים יותר מכפי החוק שיכריחו את הקטנים בעוה"ר ולא לעשות חרות ואגודות ולערב זאת בלימודי קודם כי הוא כלאים ושעטנו ממש). ועי"ז לא תמרדו במלכות בית דוד כמ"י ח"ש שם להלן תניא אב"א שאול אומר וי"ט של עזרת ברור (כנ"ל) סיומן יפ"ה (צג"י) השני שמות עם יודי"ן שזכו יהי' לעמוד צ"ב ביום ההוא יהי"ה וגוי כנודע) לכל השנה (שיגזרו בשנה הזאת ביו"ט של עזרת זה שיגאלו צ"ב) וכמ"ש בתחוב"ק (תיקון כ"א דף נ"ה) כי בשבועות יל"ה הפסק לעובה שנגאל צ"ב וזהו הפסק צמח התורה שנקבל עלינו עתה ביו"ט של עזרת ויקיים יח"ש הפסק ביומא דידן כמו שבלענו עטמותנו צרי"ה העל"ט [עיי' מאמר תקע בשופר אות כ'] ח"ש בקב"ה היום אנכי ה"א אשר הולאחיד מאת"ל מצות עבדים (שהי' צפסת, מאלל עבדים קרבנו שטורים) כי עבד יש צמליאות לו הריב הדונים משא"כ הבן ח"ן לו רק אב א' צע"כ וזהו עתה בשבועות רק ה' אחד וחורה א' ולא לימוד

לשונם של העמים (רק זרע חטייה כ"ב אותיות התורה כ"ל):

סב. וזהו י"ל והייתם לי סגולה מכל העמים וגו' ואתם תהי לי ממלכת כהנים וגוי קדוש וגו' (שמות יט) מה שכלל במלה לוי כ"פ היינו רמז כשאלחז"ל בקידושין (צ"ע ע"ב) מקודשת לוי דאסרה אבי"ע בהקדש והטעם לא מלוינו כלל שיהי אשה איש אסור לעשות מו"מ עם אנשים אחרים ולעמוד בחנות וכיוצא רק שלא יהי לה יחוד עם אחר בן הי"ג הקידושין שקידש אותנו יח"ש כצ"כ (כמבואר במפרשי שזהו צחי קידושין) תהו לוי גוי קדו"ש (מקודשת לוי בלבד) דאסרה אבי"ע (היינו שארי האומות) בהקדש כמ"ש והייתם לוי סגולה מכל העמים והיינו כהלכות קידושין דעשאה ח"א שנוכל לסחור עם האומות כמ"ש בהיותנו בגלות הארץ הלו עד שיגאלנו צ"ב אבל יחוד עמכם ועם לשונתם אסר לן והיינו היחוד הלז יחי לנו רק להשיי ותורתו בלבד וזהו מקודשת לוי כ"ל: סג. בפיוט אקדמות. מטילי ציה חנגה לצהדי דשכינתא, עליה רמזי דין הוא

וכי ויפלא לבאורה כי הלא קי"ל בירושלמי (ערלה פ"א ה"ג) האי מאן דאכיל דלאו דילי צהית לאסתכלי באפי ואיך נע"ז פנינו, ולנייר בנפשינו, להיות לפתיד בכלל מטילי ציה חנגה לצהדי דשכינתא עליה רמזי דין הוא וכי (היינו פנים צפנים כצ"כ עמו יח"ש וכלל לא זכינו לזה במעשינו ואיך נהי פצ"פ ביון שחננו צחתי אכיל דלאו דילי צזה אמנם על זה הוא המשך הפייטן) שצנה ליה תקוף המנותח (היינו עיי הגסיונות הנוראות שסבלנו בתוקף הגלות והחצלי משיח ועיקר הנסיון הוא על חמונת הי ותורתו לעמוד בחמונתו וחמונת צוחת ג"ל צ"ב [וכמו שהארכנו צזה הרבה צכמה מקומות צחיבורנו זה וגם צסי חיים ושלוש עה"ת צכמה דוכתי וצשאר חיבורנו צעה"י] וכמו שייבד הפייטן גם לעיל שישאלו חו"ה אותנו תמהין ושילין ליה צעסק אתותא [היינו ביאת המשיח] מן ומאן הוא רחומך וכי ארום צגיניה ספית מדור אריותא יקרא ויאה את הין תערבו למרותא [לשררות של חו"ה] ועכ"ז נעמוד צנסיון צעה"י שלא לשמוע לענח הס"ח שלהם וצכה זכות הגסיונות האלו שנעמוד בחצלי משיח על ככה זהו צכר לזכותנו שלא נקרא לעתיד צ"ב צצוחתו אכיל דלאו דילי ביון שנחייסנו וגתיסרנו על זה הרבה מאוד ע"כ יהיה מטילי ציה חנגה לצהדי דשכינתא פצ"פ) וכנ"ל כי"ר צצ"א: [וצדוש צעה"י שלפני תקדמות הארכנו עוד צזה והמסתעף ואכמ"ל צכתצ]:

סד. ח"ג השבוע"ת צגי ה"ת כמ"ש מזה צמק"ח צעה"י (עיי לעיל צמאמריו זה אות הי הגה צי צד"ה וגם רמז צזה וכי) ויש לומר עוד צזה כי הנח העולם נצח צשכל האדם שישמור

התורה והיינו ישראל שנקראו ראשית כשאלחז"ל (צ"ע א"י) והנה כשחטא אדכ"ר צאותן ק"ל שנה כידוע צדחז"ל לא נחשבו צימו שני חיוו כי היו לרעה ר"ל וכמבואר צכונת תקע צשופר מ"ש לתקן מאותן ק"ל של אדכ"ר, ושנותיו היו תתק"ל נמלא כשלא נחשוב אלו הק"ל נשאר ת"ת לטובה שעשה חשובה ולמד חורה ואנחנו צריבין לתקן כ"א ואי חופה היית צאופתו שג אדכ"ר כמו שדרשו רז"ל וכמ"ש צשטר הגלגולם להארז"ל וע"כ צשעמדו נפשו על הר סיני צחיג השצטעו"ת לקבל התורה כ"א ואי מחלקו של אדכ"ר והוא כנגד שני חיוו ת"ת שנשאר צצחי חור"ה כנ"י וע"כ אותן ק"ל שנה שחטא צהידוע שהוא צחי ע"ר צכור יהודה ר"ע וגם כמ"ש (דברים ל) נהתי לפניך היום את החי"ים ואת הטוב ואת המו"ת ואת הר"ע כמ"ש צסה"ק שזהו נקרא חטא פגם היסוד ר"ע ומו"ת ר"ל ע"כ הנשאר מזה ת"ת (שנים) צגי ח"ג השצטעו"ת שהוא צחי עץ החיים (כנ"ל מזוה"ק פי אמור) וע"ז זכו צניו ודורותיו לקבלת התורה צחיג השצטעו"ת כמ"י:

סה. בפיוט אקדמות תאין ומתכנשין כחיוו אדותא (פי המפרש כמראה גלי הים מלשון ארוות"ת דימא) תמהין ושילין ליה צעסק (הגאולה) אתותא (מלשון האותיות שאלוני עכ"ד המפרש ז"ל) והיינו האומות שרואים להדיחנו ומתכנשין ותמהין על ענין הגאולה כמ"ש שם צהמשך הפיוט הקדוש. ויש לתמוה מדוע המשיג האו"ה ששאלין על ככה למראה גלי הים (כנ"י) ומזה זה למיון לצ"ה ונראה עפ"ד הזוה"ק צתחלה הקדמתו עה"כ (איפה צי) גדול כ"ים צצכד מ"י ירפא לך דייקא האי דרגא מ"י (שהוא עולם הצניח עלמא דחירות) ירפא לך ונדע צזה כי י"ם נקרא לרות הגלות וחצלי משיח (עד יצא לצחי מ"י שהוא חירות הגאולה) וזהו תאין ומתכנשין (לשאלו ולבדיח ע"ד חמונת הגאולה וכן המה הצרות שנמשלו ל"ים בגלותנו כנ"י ח"ש) כחתי ארוות"ת (שהוא גלי הים) כנ"י ואתי שפיר, וחי יעזרנו לגאולה שלימה צצ"א:

סו. בפיוט (יוצר ליום א"י צעשרת הצצרות) לכלולים השמעת מילך מפוזן הרים קולך חנכי הי חלקך, ושמעתי מפה קדוש אלחזמו"ר הרב מפה ז"ע שהגיד קודם אקדמות כי הנח נודע ומקובל מפי רבותינו הקי וסה"ק כי מי שהוא זוכה צמדרגה, זוכה לשמוע קולות וצרכים וקולו של הקב"ה צחג השצטעו"ת צבלת התורה [וכמ"ש צהיכל הצצכה (פי ואחחנן) עה"כ קול גדול ולא יסף ח"ל עיי רש"י ז"ל (שכ"י) קולו חזק וקיים לעולם מצואר שמי שמקדש עמו חכה לשמוע קול הי שקיים לעולם כמו שזכה מן הקדוש האר"י צעש"ע עם כל התלמידים כידוע ומפורסם שזכו לשמוע צקולות וצרכים וקול שופר חזק צחמורת חנכי עם כל החין סתימין עילאין וכן רש"י ז"ל הי לו זה

המדגה כפי הנראה מדבריו ופירושו (בזה) וכן כל יולאי חללי עבליה] וז"ש הפייטן לכלולים (לשון כלי"ל וכת"ר כמ"ש המפרש שם, היינו מי שהוא במדרגה גדולה) השמעת מילך (זוכה לשמוע בקולו של הקב"ה כנז. אמנם ל"ל) מפולין הרי"ם (ה"ר נקרא ה"ה"ר בשאחז"ל בסוכה לדיקים נדמה להם כהר והיינו מפולין הרים לשבר ה"ה"ר ולקדש א"ע. ועי"ן זוכים לשמוע) קולך (ית"ש) אנכי ה' אלקיך (כנז) עכ"ד ב"ק אלאומ"ר מפס כנ"ל:

סז. מה שאמרתי בשבועות קודם הקדמות. לנו אומרים ברוך אלקיני שצראנו לפזרו והבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת וחיי עולם נטע בתוכנו יש לדקדק בזה הרבה. למה אמרו "הבדילנו מן התועים" קודם "ונתן לנו תורת אמת" הלא אדרבה ע"י שנתן לנו תורת אמת עי"ן הבדילנו מן התועים עלת ה"ה"ר וכמשאחז"ל בקידושין (ל' ע"ג) בראתי י"ה"ר בראתי לו תורה תכלין משא"כ במארים הגם שהיו קדושים עמוסים מני צפן עכ"ז קטרגו בים עליהם הללו עע"ז והללו, חיי שהי צמטטה רק מחשבת און מפני שלא הי להם עדיין התוב"ק. וזהו המעלה עתה בנתינת התורה אנכי ה"א אשר הולאתיך מהרן מלרים ועי"ן נתונה התורה הבדילנו מן התועים מחשבה ע"ז בכל ענינים וע"כ פיה ל"ל מקודם ונתן לנו תורת אמת (שע"ז) הבדילנו מן התועים. וגם יש לדקדק מ"ש "וחיי עולם נטע בתוכנו" כאלו קבלנו התוב"ק רק בשביל חיי עולם השכר צעו"ז וצעו"כ הלא אדרבה קבלנו התוב"ק מאהבה רבה לעשות רעונו ית"ש וכשאחז"ל באבות (א' ג) הו כעבדים המשמשים את הרב שלא ע"מ לקבל פרס. אולם י"ל הענין עפ"י משאחז"ל ביומא (דף ס"ט ע"ב) צאנטי כנה"ג שאמרו ה"י הגדול הגבור והגורא שבהזירו טערה ליושנה משום שהן הן גבורותיו ונפלאותיו שאומה א' מתקיימת בין האו"ה ופרטיין ורענן (פירש"י ירמי ודניאל) היכא עבדי הכי שלא אמרו ירמי חיסר "הגורא" משום דנכרים מקרקרים צהיכלו א"י גוראותיו ודניאל [שהי כפר אחר החורבן לה הזכיר צמר לצבו "נכרים מקרקרי צהיכלו" כמו ירמי שהי בעת החורבן שנכסו נכרים צהיכל וחס לצו יותר ע"ז חצל דניאל ויחל ראה רק הגלות] אמר נכרים משתעבדי צבנו א"י גבורותיו ולא אמר הגבור"ר ומחרן ר' אלעזר מתוך שיודעין צהקב"ה שאמיתיו הוא לפיכך לא כחצו בו עכ"ל הגמ'. והרי לפניך דענין "אמיתיו" הוא נקרא רק אחר שנתגלה האמת שהוא אשרי איש שישמע למצותיך וכי חבל כל זמן שלא נתגלה כן וגם זה שמתקיים שה א' בין ע' אומות זכאים וחיות רעות כאלו. לא ניכר ונתגלה רק לאח"כ בזמן אריכות הגלות ואעפ"כ ישראל מתקיימן ציניהם משא"כ בזמנם ודורם שלא נתגלה עוד זה (עיי"ש במהרש"א ביומא מה שפי כן) לא ראו לכזב כיון שלא נתגלה אז עוד "האמת" לשון כל וידעו צהקב"ה שאמיתיו הוא

כנז. וזהו יובן לשון רש"י ז"ל (צפ"י וארא) עכ"כ ושמי הו"י לא נודעתו להם לא נכרתו להם צמדת אמתות"ת שלי שהרי הצטתתים ולא קיימתו עכ"ל רש"י הרי וערם נחקיים מה שהציעת ית"ש אז לא ניכר עדיין מדת אמתות"ת כנז. וז"ש הללו את ה' כל גויים שנחזקו כל האומים וגו' (כשיכירו וידעו כל הגויים בכל יושבי חבל אמתת מליאתו ית"ש אז) ואמית ה' לעולם (שייך לומר שנתגלה מדת האמת כנ"ל). וזהו שאנו מצרכין על החזרה צרכה ראשונה "אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו" ובצרכה שני עכ"ת "אשר נתן לנו תורת אמת וחיי עולם נטע בתוכנו" ולמה און אומרים גם בצרכה ראשונה ונתן לנו "תורת אמת" כמו בצרכה הב' ולמה אומרים רק תורת"י בלבד בצרכה הא' וגם למה און אומרים "וחיי עולם נטע בתוכנו" גם בצרכה א'. אולם יובן כי הגה התוב"ק און קן לרום ערכה ושכרה הגדול ונעימה מתוקות עובתה הן צעו"ז והן צעו"כ אך ללמוד בשביל זה הוי ע"מ לקבל פרס אך לריכין ללמוד כדי לקיים מצוות הש"י שצויה ללמוד ולריכין לידע שלא ישגיתי על גדול הגסיונות והמניעות וחביוני ערדון ר"ל הבאים לאדם הרואה ללמוד ולדבק נפשו תוב"ק כשאחז"ל בהנדב"א (ומוצא צש"ך עכ"ת וצלימוד"י לסי שמחת הרגל על רות) כי נגזר על לומדי תורה שילמדו מתוך כדחק מתוך הכוונה מתוך שאון להם מצונות וכי כו' ה' יולנו אך לריכין ללמוד ולבוא צמס"ג, וכי"ן בשביל שהוא רעונו וחרונו ית"ש וחסור לפות ולעשות בשביל אחנן שכרה וכשאחז"ל (נדריס ס"ג). שלא יאמר אדם וכי אשנה שיקראונו רבי וכי אלא ללמוד מאהבה [את ה'] וסוף הכבוד לבוא. וז"ש בצרכה ראשונה עכ"ת אשר בחר בנו מכל העמים (שצרכנו לזה יותר מכל העמים לשמוע בקול דברו ית"ש) ונתן לנו את תורת"ו (רק בשביל שהוא תורת"ו ית"ש שזהו רעונו) וזהו בתחלת לימודו. אולם לאחר לימודו וקריאתו (שהוא סוף הכבוד לזה כנז' ממחז"ל) מצרכי אשר נתן לנו "תורת אמת" (שאח"כ נתגלה הצטתת קיום אמתות"ו והצטתת"ו שהחורה נותנת כ"ע ושכרה כפול בשני עולמות, וע"כ לא יכולין לצדך לשון "תורת אמת" בתחלת לימודו כנז') וחיי עולם נטע בתוכנו (כיינו שבתוב"ק היא חיי עולם וטובת שני עולמים כי הן נקרא ברחז"ל (קדושין ע"ו) ועבדו לעולם עד היוכל והיינו צחי עוכ"כ והיינו בשני עולמות). [וכמש"כ צמס הגאון חת"ס ז"ל עכ"כ וראית את אחריו (כיינו שהטובות והתגלות מלכות ית"ש רוא"י רק לאח"כ. חבל) ופני (מלפניס) לא יראו. וזהו הנסיון מאתו ית"ש לבני"א ועל הן לא יוכלו בתחלה מלפניו ללימוד לצדך ונתן לנו תורת אמת וחיי עולם וכי כנז' כיון שלא נתגלה זה עוד מלפניס כנז' וכמו שאחזמ"ר הקדוש זללה"ה מפה"ק ה"י דרכו לעורר צהו"ר צעת הושענות הושענא למען אמת"ך (האמת שלך) כי האמית לאמת"ו יתגלה שיראו כי אמית אשרי איש שישמע

למלותיו וכי ולטומתו להיפך וע"ז נבקש שיחגלה יותר מקודם זה ולא יתאחר, כי זאת הייתה באחר"י ע"יז חו"ה וגלות השכינה כביכול כגודע]. וזהו י"ל משאחז"ל בנדריים (דף פ"ח ע"ה) מפני מה אין מלווין ת"ח נללח ת"ח מצניחין וכי רבינא אמר מפני שלא צרכו בתורה תחנה ונריכ"י להבין למה נקט שלא צרכו בתורה תחלה דייקא ומשמע שנחמרי קריחתן בתורה צרכו אולם לפי דרכו צע"י יובן כי הדרך ת"ח ממונה על הצבור ר"ה ללמוד את צנו ג"כ כדי להמליח לו פרנסתו וישי"ה ח"כ ממלא מקומו אמנם לא זו הדרך וכנ"ל ח"ש על שלא צרכו בתורה תחנה (ברכה ה"א) היינו כשהוא בתחנת לימודו ש"ל רק נשמה הגם שלא נחקיים ההבטחה צנחי "תורת תמת" כנ"ל וגם ללמוד מתוך יסורים וסידרות כנ"ל והמה רולים צמטרת כונחם רק בצרכה [הצ"י] האחרונה להיות צנחי "תורת תמת" כשהחלה כבר טובה ושכרה כבר כנזי שהם רולים מיד למען הקצלה שגר ולהיות ממלא מקומו) ונאשר לא צרכו בתורה תחלה (צבונת הצרכה ה"ה שהיא חורח"ו ית"ש נצד) ע"כ הוח להם מדה כנגד מדה שאין צניחם ת"ח למלכות מקומם, וע"כ העיקר לקבל התוכ"ק ללמוד מאהבה שהיא חורח"ו ית"ש כנזי ח"ש צרוך חקינו שצראנו לכבודו והבדילנו מן החושים (עוד קודם שנתקיים) ונתן לנו "תורת תמת" שזכו עיקר הנסיון צמה שולמוד ושמונר ונקיים התורה גם עוד ערם קיום ית"ש הצטתחו ושכרה של תורה צנחי "תורת תמת" כנ"ל וגם חיי עולם נעט בתוכנו כנזי ועכ"ז הבדילנו מן החושים המפחים בעלמ היל"ר וע"ז לריבין להודות ית"ש שהזילנו מדרך שקר כנזי:

סח. ומ"ש וחיי עול"ם נעט בתוכנו. שהוא הסוף וקבלת שר נחלח שני עולמות כנ"ל מהכ"י ועבדו לעול"ם שהוא יובל העליון הגאולה שלימה צ"כ. צזה חמרתו על מ"ש בתחוה"ק (תיקון כ"ה) ונרע"מ פ"י פנחם כנזי לעיל במאמרינו כ"פ) כי צחג השנשויות ילא הפסק לעובד דישראל ופקון מגלותו והוא צחג השצויות דוקא כי אם ה"י ברגל אחר כמו צחג הפסח אז היו יכולי נקערצ בשמי מעלה כיון שדנין אז על פסק זה אם יפקון מגלותו צטה הזאת ויוכלו לעורר קערור דבמלריים היו נחריים צאלו הדברים שצכותם נגאלו שלא שינו שמש ומלבושיהם וכי כ"י משח"כ עתה צהוק וימיה קודם הגאולה שופרן הדור צמלוהו צטוה"ר צכל פרעיו וכללו (וכארכתי קלת צדצרי מוסר ואכמ"ל) ע"כ דנין רק בשצויות שאז הוא זמן מתן תורתינו וכבוד התורה ע"כ היא מלינה זכות צעדנו אם לא למעננו יעט פפ"י מטשינו, יעשה נח למען תורתו ית"ש המחולל ומצוה כשאחז"ל (צאצות פ"י מ"ב ע"ב) צכל יום צ"ק ינלח מהר חורצ ואומרת אוי להם לצריות מעלצונה של תורה ואין מה נעני צדח צתרהה הדין צגודל ההסתר פנים ושני הדור וכי ע"כ יעשה נח למען כבוד שמו

ותורתו למען כבוד התורה וילא הפסק לעובד שיצא משיח לדקנו נגאלנו צב"ה. וזהו רמז חיי עול"ם (שהוא חו"ה דו"ד המל"ך שי"ה ח"י וקו"ם צב"הג"ל נגלה לעין כל וזהו י"ה ח"י עול"ם לחיקון העול"ם שהוא עתה צנחי חרוב וחרום ולהחיותו מחדש) נעט צתוכנו (זהו נעט צתוכנו שהלוי צנו אם נשוב צתשובה מכה לצ"הגלצ"צ כמ"ש הרמב"ם [צהל תשובה] וכיון שעושין תשובה מיד נגאלין ע"כ נבקש שיטבר לצנו) יפתח לצנו צתורתו וישים צלצנו אהבתו וירחחו וכי למען לא נגע לריק ולא נלד לצלהה (לצלי חכלית צגלות המר הזכ רק נשוב צתמת) וע"ז מכה לצ"הגלצ"צ כנזי:

טט. ומ"ש "שצראנו לכבוד" והלא לאו דוקא ישראל עם קרובו צרל לכבודו אלא "כל הנצרא" צרל לכבודו כל הברואים מנדולם ועד קטנם אולם הוא הענין אשר ניתן להענות צו צדורנו צעוה"ר מחצרות (הניונים מרחיים ואגודתיים ודומיהן) שונים מדה ואמונת תוה"ק והמה רולים ליסד קאלאניען צאח"ק שזכו י"ה ישוב ח"י וצלמת הוא חרבן ח"י כמו שציארתי צמק"ח צעה"י (וגם חמרתו צזה מ"ש צחיים ושלוס עה"ת עה"כ והשימותו חני את הארץ וגו' והנשארים צכס וגו' ע"ש) ואומרים שעושים לכבודו של מקום וכי זה כבודו ית"ש שצישראל יפרקו מעלכסם עול תורה ולימודם וילכו לעבוד עבודת אדמה להיות אכרי הארץ חלו"ם צאח"ק (וכבר הרעיש על כזה צתשצ"ן נגדול הרשעונים רצונו מהר"ם מדועצנצורג ז"ל כמו שכתבתי כבר צחשי ואכמ"ל) וצנין זה שוין כל המפלגות גם האגודסע"ן (הנצוטים) כולן שוים לרעה נהשחית האמונה צב"הגלצ"צ והחזקת הדת צראוי וגם וכי זהו כבודו של מלך מלכו המלכים הקצ"ה ויוסד הארץ וצורחה אשר י"ה שלו (היינו של ישראל) ח"י שהוא צעוה"ר רק צערך כ"ד פרסה שלנו מדינה קטנה מאוד ומזה רופן נכרים וושצי הארץ ומיעוט אהצ"י וגם אם י"ה כל הארץ שלנו (אשר אין מליחת לזה עפ"י דרך הטבע) מה י"ה מחלק קטן כזה, וכל המדינה כמעט אין צה ממש צגשחיות מדה הארץ. לא בן אנתנו המאמינים צב"הג"ל ושארץ נבי כחוב צה כשאחז"ל (צגיטין נ"ז). ואז תתפשט מקמטי ותתפשט ח"י צכל הארלות וזהו כבודו ית"ש צתמת אשר י"ה מלך על כל הארץ (גם צעש"י שצעש"י) ח"ש צרוך חקינו שצראנו לכבודו (אשר ע"ז נעבוד לשוב אליו ית"ש וע"ז צראנו צראשית צריחת העולם צשביל ישראל שנקראו ראשית וצשביל התורה שנקראה ראשית ושמו של מלך המשיח קדם לעולם וזהו כבודו והתכלית מהמגיד מראשית אחרית טוב נגאלנו וכאשר נשוב אליו ית"ש לתורתו יגאלנו כמ"ש הרמב"ם צהלי תשובה אין ישראל נגאלים אלא ע"י הששובה וכיון שעושין תשובה מיד נגאלין וזהו כבודו ית"ש) והבדילנו מן החושים (שאומרים שזכו כבודו לעשות קאלאניען צישוב [כלומר, חרבן] ח"י

כג"ל והמה חושים ומחשים מדרך התורה) וז"ש ונתן לנו תורה אמת כג"ל:

ע. ארשום קלה מה שאמרתי תוך המאמר בחג השבועות העל"ט מה שאנו מנקשים מלפניו ית"ש זכרנו בזכרון טוב לפניך ופקדנו בפקודת ישועה ורחמים משמי שמי קדם כי הנה שבועות הוא זמן יחוד הזכירה שלריבון לבוין ובהמשך זכירה בתורה ע"ג כל השנה כמ"ש לעיל במאמרנו (חול ב') בשם סידור הר"י קאפיל ז"ל וזהו זכרנו בזכרון טוב"ב (חין טוב"ב חנה תורה כשאלחז"ל בצרכות והוא בשבועות זמן מתן תורה) לפניך (וגם נגמרו אז כבר כל ימי ספ"ע שלריבון לבוין צ"ו מלכין דמית"ה שנא' נשכחת"י כמ"ת מנב ובמתו"ס גזרו שיסתכל מן הל"ב משאל"ב שבועות הוא צחי ע"ג החי"ס כמ"ש בזוה"ק פי' אמור ע"כ הוא צחי זכרון וז"ש) ופקדנו בפקודת ישועה ורחמים וכו' (כידוע מזוה"ק חית פקודה לטב וחית פקודה לצי"ס) וז"ל שהפקודה נעב הוא בחג השבועות כי רמזו חייב לפקוד"ל את השתו צ"ב מן הדרך היינו באשר נצדקה (צימי ספ"ע) וגמלה טורה והדרי"ך הוא צחי התרחקות מצי"ו וע"כ ה"י ימי הדין צימי ספ"ע שהוא בהתרחקות ח"י והיחוד בחג השבועות כשצ"ב מן הדרך חייב לפקוד"ל את השתו כגיבול לטובה הוא כמ"י וז"ש צפי יתרו (וי"ח"ב) קודם קבלת התורה והודעת להם את הדרך אשר ילכו בה שדרי"ל הדרך"ך אשר ילכו בה זה מית"ה היינו ה"ו מנכין דמית"ו אשר תיקונם של הגלות צימי ספ"ע וצ"ב הפקודה נעב בחג השבועות צחי ע"ג החי"ס הוא התיקון ויחוד הגמור לטובה:

עא. א"י על מה שאנו מצרכין ברכת התורה ברכה ראשונה אשר צחר צנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו וברכה השני' אשר נתן לנו תורת אמת וחי' עולם נטע בתוכנו (ע"י לעיל בזה חול ב"י ס"ה) ולכאורה יש לדקדק מ"ש וחי' עולם נטע בתוכנו צון אם קאי על חי' עוה"ב שהוא בלמה חי' עולם הקיים וצין אם קאי על פירותיהן בעוה"ב כ"כ הלא סוף כל סוף הוא ע"מ לקבל פרס שאסור (כשאלחז"ל בצ"נות) גם ע"מ לקבל שכרן בעוה"ב (חי' עולם) ומשמע נוסח הברכה באלו קבננו התורה רק (חי' עולם) בשביל (חי' עולם) השכר הגדול הזה וז"ל כמ"י ע"כ י"ל מה דנקיע הלשון "וחי' עולם", היינו כי התוה"ק הוא נתנה בערבות בעד כל ישראל כא"י ע"כ נא' הלשון חנכי ה"י חלקי"ך מפי הקב"ה לשון יחוד לכל ישראל באיש א"י צ"ב א"י ע"י הערבות כ"ל בעד הצירו (ומי שיש צידו למחוח על צ"ב או על צני עירו או על צני דורו נתפס בעולם חי' כשאלחז"ל בשבת) והיינו כי כ"ל מישראל לא נצרה לחיות בעד עלמו וצ"ב היינו עובת עלמו (כאשר יאמרו המון הנכרי החילונים דעותם) רק בעד "חי' עולם" והיינו לעובת החזקת התוה"ק בכללחה וזהו נקרא

חי' עולם כי הרשעים צחיהם קרויים מתו"ס כשאלחז"ל שעוסקי רק בצרכי עוה"ב צ"ב צ"ב זהו חי' עולם רק נהי"ך כמ"י ע"כ כשמצרכים צרכה ראשונה וותנים לה"ש שנה והודאה וצרכה מעולה אשר צחר צנו מכל העמים וצרכינו בתורתו ית"ש חנפים קדומה ונתן לנו את תורתו ונאחר שלמדנו וקראנו הפרשה מצרכי צרכה פני' כי מה שגמדנו בתוה"ק חינו רק לעובדתו ולחיותו הפרטיים צ"ב רק אשר נתן לנו תורת חמ"ת (והחמ"ת נחכניתו הוא למערתו) וחי' עולם (חי' התורה והרבות בעולם ושנתי בשביל זה כמ"י) נט"ע בתוכנו (זהו נטע ית"ש בתוכנו בחו"ך עגמות פנימות לבנו זהו שורש קדושת ישראל שטמדו רגני חבותו והוא עמ"ס בהר סיני לעסוק וללחוח בעד "חי' עולם" בזה כמ"י) וחמרתו בזה צרכים עוד צמוסר לכל יחשבו דור השפל והפרוץ הזה מה חנו יכונ לעשות ולמחות הלא כחוק חש"ב. הלא טוב נח לעסוק רק בשביל טובת נפשי צ"ב וצ"ב מחיתי על קדק חנו התנאים שהם נדמים נעמים והוא עוב פסונה כמ"ש מזה צמק"ה [צ"ב צ"ב ח"ב חול ל"ו ע"י"ש] ועל זה שפיר חלח"י שם בשבת כל מי שיש צידו למחוי"ה, היינו בדרך מחל"ה צ"ב שמתה צדיצורו צרכים לפני עדים ע"כ שנו שגזוהו גם צביותו צסוף העולם צמדי"י מהנו המחסה נחמ"כ וכדלמרי' צפי חזקת הצחים ופסקי' להנכס כן, הי"ג כל א"י וא"י לר"ך ללעוק ונמחות על העונות והריפות ופרנות הדור גם אם לא הועיג על אחר הי"ג כד"ן מחל"ה הנו' ולא אמרו כל שיש צידו לתקן על צני צי"ו או על צני דורו כי אז ה"י מקום לומר חין צידינו לתקן עולם ולהעמיד הדת על תנו ע"כ לא אמרו חנה כל מי שיש צידו למחוי"ת כג"ל ועל צני דורו לא מיירי דוקא רק צמך ישראל שהוא מלך וצידו ללוות ולהעניט חנה כל מי שצבריו נשמעי' עכ"פ על ידיו ומיודעיו שיש להם חפי' צסוף העולם וזהו צידו למחוי"ת ולהרפוי"ש בעד תורת ה"י ואם לא, הוא צכלל שאמר הנציה חורו מרוח וכו' כי לא בלו לעזרת ה"י צגצורים וכדלחז"ל בשבת, והש"י יעזרנו צ"ב. [וע"י מ"ש צחיים ושלום פי' בשלת, כהפמרה]:

עב. ואמרתי עוד בזה צמ"ש צרוך חלקינו שצראנו לכצורו והצדילנו מן החושים ונתן לנו תורת אמת וחי' עולם נטע בתוכנו (היינו כמ"ש בדבור הקדום כי תורת אמת הוא שיהיו חי' עולם לחיות בשביל העולם צקיום תורתו בלמה) הוא יפתח לבנו בתורתו וישום צ"בנו חכמתו ויראחו וכו' (הכל צלשון רבים יפתח לבנו' וישום צ"בנו' חכמתו ויראחו היינו לעצור בעד הכלל שיקיימו התורה וצירא"ה כג"ל) שגמור חק"ך בעוה"ב וחכה ונחי' ויר"ש עובה וצרכה נשני ימות המשיח ולחי' עוה"ב (זהו ל"ע מ"ש ויר"ש עובה צלשון ירוש"ה הלא העיקר הוא רק מי שטרה [בעלמין] צע"ש יאכל בשבת שכרו צימות המשיח ועוה"ב ואינו

יקרי' (ות"ש) כד לחגלי בתוקפה ובגבורתה (כיינו כבוד שמו ית' שיחגלה בגבורתו ותוקפו צ"ב ועל זה כדאי לסבול וזהו על כבוד שמו ית' צ"ב ולא בעד קבלת שכר ועוצה עלמנו וכנ"ל) ה' יעזרנו באמת צ"ב:

עג. ברות. כי לא ישקוט האיש כי אם כלה הדבר היום. היינו רומז צעת הלכו להעמיד בית דוד משיח לדקנו מלכות בית דוד מזרעה של רוח, כי לא ישקוט האיש (זה הקצ"ה בדחז"ל ה' איש מלחמה) כי אם כלה הדבר (אשר טוב הוא הגאולה) הי"ם (אם בקולו השמעו כמו שהשיב משיח לדקנו על אימתו התי מר הי"ם אם בקולו השמעו כדאמר' [צפי חלק] שאמר אלי הנביא לריב"ל והיינו כמ"ש הרמב"ם [בהל' תשובה] שאין ישראל נגאלים אלא ע"י התשובה וכיון שעושין תשובה מיד נגאלים) ה' יעזרנו צ"ב ויגאלנו בקרוב:

עד. א"י על ברוך חלקינו שצראנו לכבודו שפי צסודור הארז"ל (שסודר הר"ר שבתי ז"ל) הכונה ברוך חלקינו שצראנו ר"ח צ"ש ויראה צעינו כאלו כפות הוא להשליכו לאור וכו' עכ"ל היינו כמו שציראנו לעיל שזכו המס"ג צמה שחזיק בדרך התורה"ק ברות ישראל סג"ה צאמת בדרך אבותינו הקדושים וז"ע בגדל הנסיון בדתה בתראה הן בגדל כפירת הדור ר"ל וריבוי המפלגות המתנגדים לאמונה הקדושה וז"ש צ"ש (במס"ג) כאלו כפות להשליכו לאור כנ"ל זהו לריבין להחזיק א"ע בחקוק המניחה בתורה"ק. וז"ש שצראנו לכבודו כי לכא"י קשה חיו כבוד יש לו להקצ"ה מאתנו בעוה"ר בגלותנו אשר מפני חטאינו לא זכינו עדיין לגאולה ואנו כבוע"י צין העמים ונמה יאמרו בגוים א"י נא אלהיכם, וא"י כבודו. אך כמו שכתחיל ברוך חלקינו שצראנו ר"ח צ"ש שהוא במס"ג עד להשליכו באש ממש בגדל הנסיונות הנוראות צדורות האחרונים כנ"ל. וזהו שצראנו לכבודו (שע"י המס"ג של ר"ח צ"ש כנ"ל זהו כבודו שנמסר נפשו לקדש שמו ית' על תורתו) והצדולו מן החושים (שזהו כבודו ית"ש שישראל עומדים בנסיון נגד החושים משא"כ המלאכים שאין ציניהם יר"ר ואין ציניהם חושים ע"כ אין להם נסיון ומס"ג) כגודע ומובן. וז"ש הכי (ישע"י ס"ו - ע"ז) כי באש ה' נשפ"ע ולכא"י קשה כגודע דהול"ל כי באש ה' שופ"ע ולא שהוא נשפט בציכול כי הלא לא עליו ית"ש המשפט רק על גבראיו (וע"י מ"ש צזה במאמריו לר"ה מאזנים למשפט) אך הענין שלא יכה ה"ו צבחי מלך עליו בציכול כאשר ישראל לא יעמדו בנסיון הלא אז לא יולדק ה"ו מה שצרא כל העולמות והעוה"ז נקודת המרכז בשביל שילמדו ישראל וישמרו התורה צכה בניגוד כמ"ש הראשונים היינו כמ"ש הלא פה דברו כא"ש גאוס ה' והתורה"ק נקרא א"ש שחורה ע"צ א"ש לבנה. ולעומת זה נקרא היר"ר א"ש כמשאחז"ל [צפי עשרה יוחסין] שכתללו על היר"ר ולוחו חן בישראל והוא נר"ה היינו א"ש זדו"ן (אח

שיכות לירוש"ה מאבותיו) וגם מ"ש שיכה לנו עוצה וצרכה לימות המשיח ולעוה"צ הלא זכו הוי ע"מ לקבל פרס מה שאסרו לנו הכז"ל באצות [וכמ"ש בדבור הקדום]. אולם י"ל שפדחז"ל ופירש"י [צפי חקת] עה"כ וירעו המלרים לנו ולאבותינו מלמד שהאצות מלעטרים בקבר בלעז צניהם וע"ז שגיב לנו נחת ועוצה זכו עג רוחם ונשמח לימות המשיח ולעוה"צ, וגם אסור לנו למחול על לערס וציונם של האצות של כ"א וא' כמ"ש המג"ח [בהל' יוה"כ"פ] בשם מהרש"ל ז"ל. וצזה יש להצין משאחז"ל ופירש"י עה"כ [צ"פ בא] דבר וגוי בצקשה מכס וכו' שלא יאמר אותו לדיק [אצרהם אציו] עצדום וענו אותם קיים בהם ואח"כ ילאו ברכוש גדול לא קיים בהם וקשה ממ"י אם מגיע להם הלא גם אם לא יאמר אצרהם אציו לריך הקצ"ה ממילא בציכול נקיים דברו ואם הוא נחשב לעומת שדילג אח הקן מדי מלות שנה ונעשה רד"ו וכמ"ש המפרשים באופנים שונים [וע"י בדבריו במנח"ה ח"ה כ"ו ל"ה צד"ה מ"ש צסמיכה לחיים אות כ"ה וכו'] ח"כ גם אם יעטון אצרהם אציו הלא לא יולדק צזה במדה"ד. הלא ודאי דגם אם יש טענה להשיב שא"ל אחרי הרד"ו שנה להשיב ולקיים ואח"כ ילאו ברכוש גדול מ"מ לעד וחלישות הדעת הוא לאצרהם אציו שילאו צנו צפתי נפש ובעניו אחרי הגלות מלרים המר הלו ושכבטיה נו הקצ"ה במחזה והראה לו הדי גלות ושילאו ממלרים ברכוש גדול כנ"ל וכן לעמוד צ"ב צביחת המשיח לא נקש הטובה בעד עלמנו כי אצרהם אצו מוסרים נפשו רק שתי"ה הגאולה שנימה מיד צ"ב רק למען גיר"ש צחי ירוש"ה מאבותינו היינו שלא יבישו אבותינו הקדושים כי אח צניהם היתו וערו בגלות האחרון המר הלו כ"כ זמן זמנים ואח"כ צעת הגאולה דהו אותם ח"ו ע"כ גיר"ש טובה וצרכה למען רלון אבותינו וכבודם וג"ר שלהם כנ"ל [וכבוד אבותיו לא יוכלו למחול כנ"ל] וגם שיכה כבוד הש"י כאשר אנתנו צנו נושע ודין נלה צ"ב צביאג"ל וכמו שפירשתי כבר במק"א צע"ה"י שזכו כבוד המלך אציו ית"ש. (ות"ש) למען יזמך כבוד (כבוד שמו ית') ולא ידום ה' אלהי לעולם אודך (וזהו כבודו שכתללו ונפארו לטובה צבית מקדשו צ"ב צביחת המשיח):

וד"ש הפייטן באקדמות שאנו אומרים צזה מ"ש הא"ה יקרא ויחי את חן הערבי למרותה וכו' (ומשיבין להם) רבותיכון מה חשיבא קבל הכוח שבחחח צמיתו לי נהורא וכו' ומשמע לכא"י שרק בעד קבלת השכר לעמיד צ"ב צמיתו לנו נהורא ע"כ אנו סובלים בגלות והלרות האלו ולא נחפון להטערב עם הא"ה א"כ הוי רק צשניל קבלת שכר ששכר הבא גדול מאשר יחנו לנו המה הא"ה כמ"ש רבותיכון מה חשיבא קבל וכו' וזהו אסור כנ"ל ואינו מן הדרך צנ"י האמיתי הלא שהולך על מ"ש לאחז"ל

ע"ד לחות, ובהמת המה להלכות, ונאמתן (צטו"ר) מי שמעיר ע"פ צמקת את המנהיגי דור הזה. כי ילגנו משקרותם:

עז. ובאמרי זה שמעתי רמז הגון מפי ש"צ האריך ונקי בח"ת הג"מ לכו אלימלך נ"י מצירטש ע"כ (צפ" שמות) אנה"י אנה"י אנה"י אשר ה"י אז הכנה בתחלת יל"מ לקבלת התורה כמ"ש שם בפסוק בהג"חך וכו' ממלכים מעצרון את האלקים על הכר הזה כי זהו רומז בח"י אנה"י (נתונה התורה מאלו ית"ש בנג השבועות) אנה"י אנה"י (ר"ת ח"י ל"חו ה"א ח"י י"מח כ"מה יוסף ח"טח צ"שוקח) [ודח"ל מדויקים באותיותם וכונתם כמו שבארתי כבר בח"י ד"ת צטו"ר כי כמה הונח מהאריז"ל מדויק על ר"ת ומספר האותיות בש"ס בנשון הכולל] וכו' שגמנו מנח"י אלק"י אנה"י אנה"י מדויקים הדיקים האמתיים ז"ע לימנע נתיבתם מאורחות פקלקות בג"ל וילך בדרכ אמת בש"י ושורנו צ"צ ואורך פירושי"י זיל גמור לעוצה:

עט. ענין המקוה שא"י צהאריז"ל למבול באשמורת הבוקר (צטו"ר גיל, קדרותה דלפרא) לפני הארת היום בשבועות. וסבבה כי המלכות טובלת במקוה ומקבלת הארת הכתר ואינו עולה עד הכתר רק צעת תפלת המוסף וכו"ו יוצן קצת שיש להמשיך עליו צעת חסכת לילכ (שהוא בגלות כמ"ש הנביא ישע"י (כ"ח) אמר שומר אמת בוקר וגם לילה שהוא) בקדרותה דלפרא (ש"ח נחשז ויהר צבוף הלינה וכו"ו בח"י החבלי משיח וההסתר פנים ר"ל בנצבול צבוף ומו בגלות קודם הגאולה כוודע) בח"י מלכות (תורה הצ"פ כוודע בתורה"ק וכו"ו ללמד וללמד לשמור ולעשות) טובלת (ומקבלת עליו כמ"י כמ"י) מבחי" כח"ר (שהוא כתר התגלות מלכות שמים צתרו ותפלתו. וכו"ו בסיון בגדול צעת לרות הגלות צבוף הלינה קדרותה דלפרא, וקמים העיקר נגד התורה הצ"פ והאמונה מעיקרה) ואפי' שאונה טובות (היינו בעלי הגאולה) עד כתר ציום (שנקי בכתוב י"ס זמן הגאולה) היא טובלת אז בקדרותה דלפרא במקומה (בגלות כמ"י) וכו"ו עיקר כנסיון צתורה צדור האחרון כמ"י:

פ. ברוך אלקינו שצראנו נכבודו וכו' ונתן לנו תורת אמת וחיי עולם נעט צתוכינו הוא יפתח לבנו צתורתו וישים בלבנו אהבתו ויראתו ולעשות לנו ולעצדו בלבב שלם למען לא נעט לרוע ולא נלד לבהלה, וכו' רמז מלפניך ה"א וא"א שגשגור חקך צטו"ר ונח"י ונח"י ונח"י ונח"י עוצה וצרכה לשני ימות המשיח ולחיי עוה"ב, י"ב לדקדק צזה וק"ה לכתורה טובה דהלבון הוא יפתח לבנו צתורתו היינו (צדך חפלה) וישים בלבנו אהבתו ויראתו ולעשות לנו וכו' וא"כ מה זה שהתחיל הח"כ עוד הפעם יכו' רמז מלפניך וכו' שגשגור חקך צטו"ר ונח"י ונח"י ונח"י ונח"י (לשמור ליראה ולאסהבה)

זה לעומת זה עשה וגו') ע"כ נאמר בו ית"ש ח"ש אובלה ח"ש הוא יכול לחרוף האש שנגדנו אש היתה"ר והאלה הקב"ה עזרו לא יוכל לו בשאח"ל. משת"כ אלגנו קשה מאוד כנסיון והמלחמה בג"ל ח"ש צ"ש (אם נוכל להחזיק צ"ש בג"ל ולכו"ו עימד כנסיון ואז יהיו בח"י צרוך אלקינו שצראנו ר"ת בח"ש בג"ל מסידור האריז"ל על זה) ה"י נשפט (היינו כבודו ית"ש נשפט ע"י"א אם נוכל לעמוד כנסיון אז לא יהי נקרא מלך עלוב כמה שצראנו כמ"י) ועל זה נתן לנו התורה דכמ"ש וכו' סיוני עש"ן עולו (נתקן בח"י עולם שנה צפ"ש ר"ת עש"ן כוודע) מפני אשר ירד עליו ה"י צ"ש (כמ"ל שזהו כבודו ומאוייו ית"ש צתונה התורה וע"י נלחם במה"י צתוונות בח"י עולם שנה צפ"ש צ"ש) כן יצאנו לעמוד על המבמר צתו"ק וצמיתיו עד עולם:

עז. א"י ע"א שאמר רב יוסף ח"י לאו האי דקא גרים כמה יוסף ח"כח צשוקא (ע"י" מ"ש לע"י כמה פעמים) כי צינינו צטו"ר יאמרו המנהיגים (ללא אמת) כי לא נוכל למחות צוד עוצרי עבירה וצוד יקרבים ויקחו ממון הרבה מהם [וע"י" כ"ש דפקור עפי כו יאמרו חתירו פרושים את הדבר ולא מחו ארצא מדשתקי ועוד מקרבי ש"מ וכו' וכי תזכ כבר צטו"ר צ"ח ל"פ ואכמ"ל] יען מוכרחים לשמוע מה שיאמרו צתוונות וצוקים דיעות העולם שלא יהיו המה נבזים ונמאסים צע"י ההמון צשוקא באשר יאמרו כנגד דיעותיהם וע"י אמר רב יוסף ח"י לאו האי יומא (שמשגנו אמתת יסודו ית"ש וניתן לנו ע"פ נקודה בלכ"י למו שרונה להחזיק בדה אמת ואמונה) כמה יוסף ח"כח צשוקא (היינו ח"י כמו הכובנים שתופסים דעת השו"ק בג"ל ויקראו ע"י מנהיגים מן השוק ההמון שונהרו עליהם ויחזיקו בדיעותיהם) כמ"ל:

עז. א"י על מה שאמר ר"י ח"י לאו האי יומא (שניתן לנו נקודת האמת ע"פ" למי שרונה נצחור צטו"ר כמ"י) כמה יוסף ח"כח צשוקא (שיש להם צתוונות השוק תמונה ופנים כמ"י צמלצמו אדמו"ר ומנהיג כ"י להטעות ע"י ההמון עד כי צשוק לא יפירו ההפרט והנדל צינונו) רק אלקים ית"ש יראה ללבב צנקודת הלב לאמתו ע"י מתן תורה צה"י יומא כמ"י:

עז. א"י על כי חלו המנהיגים צשקר דורשים תורתם צענינו שמירת היסוד (להתדמות) דרך האדמו"ר"ים הקדושים האמתיים, אבל צתמת שצט חוטבות בלבם ואיך לא יבואו כי הלא המה צתוונותם ופלותותם המה מחע"י היסוד ר"ל ופוגעים צערוות כוודע לכל, וע"י" צש"ק לע"י קצת ההמון המה בכלל יוס"ק (בח"י לדיק דורש צה"י יסוד"ל כמ"י) ח"ש ח"י לאו האי יומא (צצח"י נקודת אמת כמ"י) כמה וכו' הויתו כמ"י, ה"י ילגנו ממזימת שקר ומרמה. נח"י הדברים

נאום בלבנו אהבתו ויראתו ולעשות לנו ולעבדו בלבב שלם (וכינינו שנשמור חקיו) ובע"כ לריכין לפרש כך כפשוטו הו"א יפתח לבנו בתורתו וישים בלבנו אהבתו ויראתו הו"א לשון מוכרחי וחיוביית ונמשך על הקודם לו בכך חלקינו שבראנו לכבודו וכי ונתן לנו תורה חמה והי עולם נטע בתוכנו (כביכול כיון שברא כל העולם בשביל ישראל ובשביל התורה חמה אשר נתן לנו ברא הכל ית"ש ח"כ עיכול בע"כ ברור אשר) הו"א יפתח לבנו בתורתו וישים בלבנו אהבתו ויראתו ולעשות לנו בלבב שלם (דחלי"כ הלא לא הועיל כלום במה שנתן לנו התורה כי אם חין בהלומד אהבה ויראה ולימוד עם לקיים ולעשות לנו ית"ש ח"כ הרי הו"א הלומד שלא ע"מ לעשות. עוצ לו שנהפכה שוליתו על פניו ר"ל כשחז"ל בגמ' ברכות ותוס' שם. ע"כ הו"א חיוביות ברנו ית"ש בבריתא לתת לנו התורה וע"כ ברור שיתפתח לבנו בתורתו כי אם לא נבין מה שנלמד בתורתו ח"כ עדיין לא הועיל כלום בנתינת התורה לנו וגם מוכרח להיות בההבחו יראתו ולעשות לנו כנ"ל. [וכנס שנועט מדי החיווי"ט ונוכח מה בני"ש פי על כן מצרכין בביהמ"ד! נכרך חלקינו מזה"ד שהמזון הו"א חיוביות לתת המגך לעבדיו משא"כ צבה"ת ב"א הו"י ונתן התורה מזה הרהמים שזכו חינו מהוי"ב המגך לגלות מסתרי מלכותו נעבדיו והדברים עתיקין. מ"מ כיון שכבר גילה לנו תכלית מסתרו חינו תורתו אז הו"א בחיוביות לפתוח לבנו בתורתו וליתן לנו יראתו ואהבתו וכי כנ"ל כי זולה זה חינו בום הכלית מה שנתן לנו תורתו כנ"ל] חבל דא עקא שלריכין על זה לרחמים) למען לא נגע לרי"ק (אחיות קר"י כמצואר צבונת שזכו גורם מניעת השגת התורה ח"י) ולא נלך לכהלה (הזיוניק צושין ח"י כי על כן על זאת נתפלל חלקך) וכו' לחן מלפניך ה"א ואל"א שנשמור חקייך בעוב"י (חינו כמ"ש החום) צשבת [סיף פר"א זמילא] בשם המדרש על הכרעה אשר קודש וידו מצען וח"י"ק בשאר"י שם. הינו נקרא השא"י אשר יסוד קודש ח"י"ק שזכה לשמירת החו"ק ברית קודש בעוב"י. בנעמוד בנסיון וזכה ונה"י (בח"י יסוד לדיק ח"י עולמים) ונירש טובה וברכה לשני ימות המשיח (שזכו הטובה העיקר העוב"י) וימות המשיח למיחזו חפי מלכא כביכול ית"ש ושלא ועשו ח"י ע"י העט זה. דק) לראות פני מלכנו ית"ש כביכול בביאג"ל בשב שניתנו ליון ברחמים צב"א :

פא. באבות (פ"ו מ"ג) בכל יום בת קול יולאח מוכר חורב ואומרה חוי להם לבריות מעלצונה של תורה. והלא מי הוא שומע הב"ק הלא ומה תועלת יש בו חולם נודע חפי כשה"ק שזכו קול דודי דופק בלב האדם לפעמים לשב לבש"י ותורתו וזכו הב"ק הלא אך יש לדקדק למה נקט הגשון בר חור"ב ולא בר סיניי שזכו הלשון המורגל חללנו כנחונים בתורה ובדחז"ל משב קיבל תורה מסיניי וכהנה. חולם י"ל שזכו הנסיון בדרי בתראי חללו קודם

ביאג"ל ועל זה נתיוסד התורה לקיימה וללמדו בנסיון הגדול והגורא הזה כלומר בנסיונות רבות ושונות מכל עבר ופנה (כי ישיעני ילינו צ"ג) ע"כ בת קול יולאח בכל יום מה"י (הי"א"ר נדמה להם כה"י כשחז"ל בסוכה) חור"ב (שהו"א חור"בין עולם כעת בעוב"י וקראו חור"ב ינא חור"ב וחינו הנועה בלשון מחריב לחברים זהו "כר" ה"ה"י חור"ב יורד ומסית עולה מקטרג ומחריב עולם בנכני פיתויי והחזולותיו, וצחטמולי פעולותיו.) חוי להם לבריות (ששומעים לקולו) מעלצונה של תורה (שפונים מורף ממנה ואומרים כי התורה לבדה ח"ק בה הפך להיות ולהתנהג על ודה רק שלריכ"י להסחדות חדשים חפי' החגודים הן וכיולא צהם כל שים וחניכא דחית להו) ע"כ העיקר להחזוק ולהתגבר בדרת בתראה בה"י חור"ב הלא לעמוד בגדר נגד הפרך רק להחזיק באמינת אומן בחוב"ק בכל פרטי בדרך חצייתו וע"י זכה לישיעה וגחולה צ"צ (ויחלחתי בזה בדרוש מאמר צרבים בעוב"י) :

פב. ובזה אמרתי מה שיפדו צפוע הקדוש הקדמות וכי קבל יקר עוטפתא יתיבא בקציעותא וכי רשימא וכי רביחון דישאל קראי בשמעתא עבליה ונריך פי כיון דקאי על התפילין (עוטפתא) דמארי עולמא (כפי' הפשוע שט) ואמרי בברכות (וי ע"א) בתפילין דמארי עולמא מה כתוב נני כשמך ישראל גוי אחד בלרן ח"כ שהקצ"ה מתפאר בנו כביכול בתפילין שזו וקולא אותנו בח"י ישראל צמדרגה גבוה הלא ה"י לו נכגיד רביהא ומענה ויתר על אותן שפוקים בתמידות בתורה ומנות ולא רבותיון דישאל קראי בשמעתא" (בלבד, חינו מה שאומרים שמ"ע ישראל ק"ש בלבד ערב יבוקר) חכן כיון שמיורי דזר החשוד הלא הנועט בשם רבינו הבעש"ט וחלמודיו זי"ע שהגידו שיהיה הנסיון בדירות האלו בגודל הניגוד מלד הכופרים והמונים (בכל שים וחניכא דחית להו כנ"ל) ע"כ יהי רבותא חם חדם פשוט ח' יאמר ק"ש ויאמר ביחוד שמו וחי ומליחתו באמונה שלימה צי"ג עקרים כמו שבי רבותא צימיהם ח' קדוש הגדול בתורה ובמעשים וברוב"ק עכד"ה. ועל זה הו"א דקאי בדיוק וכתב הפייטן רבותיון דישאל (שזכו רביהא גדולה בימיו כנ"ל) קראי בשמעתא (חם יאמר ק"ש ויאמין בפשוטו) כנ"ל. הש"י ישיענו ויגחלנו צב"א :

פג. א"י (טיו' לעיל חוה י"ג י"ד) לכו וחמיד ורגנו דילחון בלעותא (בתורה כפי' הפשוע שט) ללוחהון בכן מקבל והניח בעותא. עפ"י הקנה הקדוש (בקנה הגדול ד' קארען, דק ע"א ע"ב) כי חו"י בנקודו חלים שב"א קמ"ן עולה תורה עי"ש וחכו הכונה בצמוד צסס הו"י בברכה שומ"ע חפליה בניקוד חש"ק כנ"ל ח"ש לכו וחמיד וכי דילחון בלעותא (תורה) בני חלים שב"א קמ"ן כנ"ל) ללוחהון בכן מקבל (שומע

תפלה. שהוא בניקוד חל"ם שז"ה קמ"ץ כנ"ז) והניח צעותא (ותקבל התפלה לפני שומע תפלה ית"ש בזכות התורה) כנ"ז:

פד. בש"ס ביצה (דף ה' ע"ג) עכ"ל (שמות י"ט) במשך היוכל כמה יעלו צהר עיי"ש בגמי השקנה וטריה וברש"י זר"ה וכו' תימא דהאי שובי לבס לאו למשרי השמים דהא ממילא משתרי חלא לנותן לשב צמנות המלך על כרחן שלא לגרוע עונות נשותיכון עכ"ל רש"י זר"ך ביאור דלמה לר"ך לנותן לשב צמנות המלך לתשמים והגא ממילא כיון דאישתרי והגוף והארתו יבקשו תפקידם ושובי ממילא כיון שהותר כבר אמרי מתן תורה וכמו שפירש"י זר"ה ה"ק וכו' (ע"ד הגמי) וממילא אישתרו בתשמים לאחר שלשה ימים שקבלו את החורה למה ליה למחדר ולמתן להו רשית לשיב לאהליהם דהיוו השמים עכ"ל רש"י ז"ל וגם מ"ש לשיב "על כרחן" לעניני עולם הוא הוא פלא, אמנם יש לומר נשטן עדחז"ל כיון שצאו להר סיני פסקה זהמתן, וכנדע צמס מן הגה"ק נעג דברי חיים ז"ע שהגיד עדחז"ל צפסחים (ס"ה ע"ג) הכל נעדים (גם כ' חלעזר דכ"ל דיוכל להיות ציו"ט כל היום ושש ולומד) בעלמא דבעינן נמי לבס מ"ט יום שניתנה בו תורה וקשה דאדרבא חס הוא יום שניתנה בו תורה ה"י ל"ל יושב ושונה כל היום וותר משארי י"ט ומופדים. ואמר כי מרוב דבקותן אשר נשטן ילכה בדברי ית"ש צמעמד הנבחר ואשר זהו מתעורר בכל שנה ושנה צמג הקדוש ה"ו [וכמ"ש לעיל במאמרינו (צמס חל"ז הקדוש ז"ע מפה"ק על הפיוט מפולץ הרים קולך חנכי כ' חלקיק) כי שומטין הקול (לבעלי מדרגה) גם שחה בכל שנה] ח"ש הכנ מודים צמנרת (שמחדבקי בו ית"ש ובתורתו ולמטן לא חגעל הנפש אח הצער בכלות הנפש ממש חלילה) דבעינן נמי לבס (למטן יתו אח נפסס בגשמיות ויהי עדיון חיבור הגחלת בשלבהת לאורך ימים ושנים ח"ש הטעם) מ"ט יום שניתנה בו תורה הוא (וצחים לדי צבורות גדול ע"כ יש לחוש כנ"ז זר"כי להשיב נפסס צמחי נכס חכילה ושה"י) כנ"ז. ח"ש רש"י צקדושה לשונו דלאו למשרי השמים לאחר מ"ה אחי דהא ממילא אישתרי חלא לנותן לשב (לגשמיות בתשמים לקיום העולם) צמנות המלך (ית"ש) על כרחן (כיון שה"י נמאס צעיניהם כבר הענין הגשמיי ההוא ה"י זה על כרחן צאשר מדבכו כ"כ צמעמד הר סיני וצמעמס את הקול זכ"י) שלא לגרוע עונות נשותיכון (שזהו ר"ון המלך ית"ש לקיים מלות עונה ולקיום העולם ע"כ רק מפני זה שבו לאהליהם) כנ"ל:

פה. בש"ס טובה (דף ג"ה ע"ג) צמתני. צענרת אומר לו הילך מלה הילך המן עיי"ש צפירש"י למה לר"ך להודיעהו אחיכו חמץ ואחוכו מלה כיון שנותנים להם שניהם ועדיין לר"ך ביאור והצנה

למה לר"כין להודיעהו ומה יהו החסרון אם לא יכיר וידעו אחו חמץ ואחי מלה וי"ל כיון דקוי"ל צמחז"ל (פסחים ז"ע:) כהנים חוכלים ובעלים מתכפרים שלר"ך למשך ע"י חכילתם צכונה הראוי לכל אי ואי מהקרצנות ואכילת כהנים כפי השפע שר"כי להמשך לעולם דבר יום ציומו ומענין הקרבן וכיון שהקרבת שחי הלהם חמץ (צצבותות) הוא צמחי עליונה שאז חין מזיק עוד צמחי מגע נכרי של חמץ כמ"ש הראשונים המקובלים ז"ל (ועיי' בדברינו לעיל במאמרינו [אות י"ט] עכ"ל חל"ה לחס חמץ חל"ה ר"ת לצושי יתלג יחזור שהוא צצבותות) [וכן הוא מפורש בקנה הגדול (ד' ע"ו ע"כ מדי קארטן) ולא להקריב שאור כי הוא מורה קיבו ודון והשחה ממראיתו אך ציום החמשים (צצבותות) הוא היוכל הגדול הוא קודש וכל דליון מתבעלין וחין ית"כ"י אז מקריבין חמץ וכו' עכ"ל] ובחי לחס הפנים מלה שאוכלים צכל שבה ושבת הוא בונה אחרת ע"כ ה"י זר"כי להודיעם לכהנים מכו כדי שיכונו צכל אי בונה הראוי:

פו. אנכי ה"ה אשר הולחתך מארץ מצרים וגו' (שמות כ"ג) ידוע ק"י העולם למה לא אמר, אשר צמחז"ל ובראחי העולם וכן העונמות צכלן ופרט"ן ולא לבד "יילחת מצרים" הוא הרצותה לפני ה"ן סוף ית"ש. חולם עיקר מ"ה כ"י רק על הר סיני אשר נמוך צהרים ומורה עונה כנדע, וגם ח"ך יכולן לקבל התורה ויחודו ואחדותו ואמונתו ית"ש חס יש בו גאות שברי המתגאה באלו ע"ז בשחז"ל (סוטה ד') והנה נודע צמחצרת הקודש להארוז"ל כי קלופת פרטה צמלרים כ"י מדח הגא"ה כמ"ש הנביא שאמר פרעה לי יאור ואני עשיתך וכדברים עתוקין. וכו' י"ל חנכי ה"ה אשר הולחתך מארץ מצרים (מקור הגאוב. כנ"ל) לה יכ"י לך חלבים אחרים (ע"ז) שנחשב הבעל גאה כנ"ל) על פני (ציותר בשחחה "על פני" מפניו הדור ומנהיגי הקבלה וכו"ל, שבהם עלול הגאות ר"ל) לא תעשה לך (מעמך ולך) פסל וכל תמונה (ע"ז) ופסל מעמך. כיון) אשר צמשים נמעל (להנות לב כנ"ה צגניבת דעת כאלו הוא "רבי" ומעמיק במדרגה גבוהה צמשים. וכיון) אשר צארך מתחח (שעניו חל"יים ותאות השפלות הארציות לקרב את הפוכשים וכי"ל ולכיות כעס אי כמעשיהם) לא השתחוח להם ולא תעבדם (כאלו מכניע ח"ע לעבדם ולהתצק חלבים. כי ממנהיגי שקר כאלו ל"ל לא תשתחוח וכו' כנ"ז) ועליהם הזכיר הקצ"ה ה"י וילגו ויעזרו צצ"ה:

פז. א"י צרוך חלקינו שצראנו לכבודו וכדלילנו מן החושים (שאומרים שרולים לשמור ולאכור ולהזכיר על התורה רק לפי רוח העת. ואם ישנו צב אז מעט אז כבר נעו מדרך חמת כי תוה"ק הוא נלחות ולא תשתנה ולא תהנה ח"ו צמפך הדורות ח"ש) ונתן לנו תור"ת אמית (שהוא קושט"ה קאי לדורות

ונפילתן גרם אל הקליפות זה הו' כדו שיהי צחורה ורלון וכו' [וצוה י"ל מ"ש בשמ"ע ומקיים אמונתו לישיבי עפ"ר הכונה בסידור ז' מלכין דמיתו והיונו כי בצמ"י זו ב"ז מלכין דמיתו לריבין ומקיים אמונתו לחזוק נגד הנסיונות בצחורה ורלון לריבין לקו"ס האמונה כנ"ז]. והנה צימו ספס"ע הכונה בכל לילה ב"ז מלכין דמיתו שבוה מצבירת הכלים ונפילתן חצל בהג השבועות שנעשה כבר התקון ואין עוד שליטת הקליפות כנ"ל מ"י מלכין דמיתו ע"כ נקרא ע"ן החי"ם והצ"ן שבו שנאמר על יום הכי"ז במעמד הנצח (ואתהקן ד' ליה) אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו היינו שאין עוד צחורה ונסיונות וברורים מלד שליטת הקליפות רק ראו הסתה לאמתו יס"ש לפני כל כנ"ז:

צ. חג שבועות חשבה לה' אלפקוד מסת נדבת יד אשר התן כאשר יצרכך ה"ה (דברים ע"ז - י'). [ע"י מ"ש על זה הכי במאמרנו לעול ה"ה כ"ח] י"ל עשימאחז"ל (בפ"ק דהגוגה) עה"כ זה דלביע מס"ת ליפנה דחול"ץ הוא, היינו י"ל רונה ע"ד המוסר כי בבוה האדם להג השבועות וידע שנפשו לרת לצבו כי לא התקדש ועבר ח"ש צימו ספס"ע בראוי ואין יערב לצבו לשמות בהג הלז טוון שהוא לחוק עדיין מהקדושה ובפרט ממעלת הקדושה של יום הנצח הלז חולם על זה ותנחם כי הש"י ברוב חסדו יקבלו בהשוכה וקבלת החורה באמת מעשה ועד עולם [וכמו שה"י צו"מ"ש שה"י לנו מוסר ודרך במ"ש תחלה למקראי קידש זכר ליתחת מלרים שבפ"ה שחאום החור לנו יה"ש במלרים ויחולתנו ממ"ט שני טומאה לקדושה וכמו ש"י אלאמ"ר בתפארת צנים על הגדה ש"פ (בקדושה) בשם הסיק מוהר"ר אשר ז"ע מראשפין עו"מ"ש וכו' י"ל בגם בקבלת החורה בגם כי הג השבועות ל"ל ע"י מעשיו מ"מ אם החסיד ולא הוקון ולא עשה בשגגה או בזון צימו הספירה מ"מ אל יפול לצו לגמרי להתיאש מן הקדושה רק יתחזק כנ"ז ח"ש חגי ה"ה אשר הולאחיק מלרין מלרים וג"י ע"י נתחזק בהקדושה בקבלת החורה גם אם ה"י עד הנה נפשו לה משוכרה כמו באמ"ל כנ"ל] ח"ש חג שבועות חשבה לה"ה (גם בהייסך מרגיש בנפשך) מס"ת (לישנה דחול"ץ כנ"ז מכנמי חגיגה היינו נפשו בחי חול"ץ ולא קודש ש"י) נדבת ידך אשר חתן (נכתנדב להש"י נפשו מעשה ועד עולם, ולא יח"י) כאשר יצרכך ה"ה:

צא. אגבי ה"ה אשר הולאחיק מלרין מלרים ולא כי אשר בראחיק וצרחתי כל העולמות ומכ זה הרבות מלפניו צו"מ"ש (כמו שהקשה צו"מ"ש וכל המפרשים) מצית עבדים לא יח"י לך וגו' לא חשבה לך פסל וכו' ואשר במים מתחה ללרין (ואין נוכל להבין כפשיטו שילערכו להחסיר רק כשאחז"ל שלשול קטן שצ"ס וכו' לא ימלאו פסל ופיו דמות ומסכה או צע"ה שקלים

טולם בלי שאיו וגם חמ"ה הוא האותיות מה"א"צ מראש ולאמעי ועד חמרון, היינו האל"ף בראשונה, מי צאלמעי, ה' בסופה שהחוק"ק מראשית חלפים קדומה ועד סוף חבלות כל הדורות), ואסיר נעשות שום ארגינאלחז"ל"אן חדשה שאינה עפ"י החורה רק לזוך הזמן לפי דעתם כנ"ז. ח"ש צחורה החורה פתח חגי ה"ה אשר הולאחיק מלרין מלרים" וכבר הקשו המפרשים הראשונים למה חלב יתונה החורה צו"מ"ש ולא אמר חגי ה"ה אשר בראחיק וצרחתי כל העולמות" ועפ"י יוצן, כי אשר הולאחיק מלרין מלרים בהג המלות והקצ"ה זוכר לנו זאת למעלה והפד אשר לא הספיק בלךן של חצותינו להחמיץ עד שנגלה חל"הם ממהקצ"ה וגאלם וצחורת האמונה שילאו למדבר ולא המחיו גם על החורה שחממן ושתחפה רק ילאו עם המלות ולכך נקרא חג המלות מל"ה הקצ"ה בידוע זה מקדושה לוי והנה החילוק בין חמ"ץ לחל"ה כי החמ"ץ נחטבל ע"י הזמן דהיינו בשם השוער חומץ לפי הש"ע אז נעשה ממנו חמץ וצחלה ה"י מלה, משח"כ הנהגה לא תשנה לפי הכח והזמן רק נשאר מלה כי יאפור וג"ה ויחורבו להשפנות ולהחטבל מהזמן ח"ש אשר הולאחיק מלרין מלרים וכו' בהג המ"ה יכעס כנ"ל כמו כן חגי גוהן לכל החורה גלה תשנה לפי הכח כנ"ז:

פח. אגבי ה' אלפקוד אשר הולאחיק מלרין מלרים פירש"י בשם המכילתא לפי שנגלה צ"ס בגבור מלחמה ונגלה כלן כזקן מנה רחמים וכו' אל חמרון שחי רשויות חגי אשר הולאחיק מלרין מלרים ועל הים עב"ה זהו סוד ז' של פסח צחי זקנו שחורות כעירב וצמ"ה בשבועות כזקן מלא רחמים במצור צה"ר"ל וכו' וצ"ה וצ"ה י"ל בש"י הכבוד ויכר הפיוען שפיר המשילוך ברוב חזיונות (לפסמים צ"ס כשחורות וצמ"ה בשבועות צמ"י זקנו לכן כנ"ז) ה"ך ח"ה"ד בכל דמויות (שהוא צחי ח"ה"ד שנגלה יח"ש חגי ה"ה וכו' צמילתא ורש"י) ויחזו כך זקנה (בשבועות) וצחריה (ב"ז של פסח) ושטר רישך צחריה (בשבועות) וצחריה (ב"ז של פסח) וכל ח"י, וצ"ה"ר עוד זק"ה צו"מ"ש ד"ין (שהוא שבועות ששמענו מפי הגבורה וכמ"ש בעיר [ה"י ר"ח] שחג השבועות כנגד יח"ק שהוא מלת הדין) יצחורה צ"ס קרב כלים מלחמה ידיו לו רב (היינו צ"ס בגבור מלחמה כנ"ל) חגש כוב"ע יאומ"ה צראש"י (שהוא כוב"ע יאומ"ה בסוד חמרון יאומ"ה בראשו והכתר שחגגה בהג השבועות וכו' בה"ר ז"ה שהוא חור"ה שבכת"ב וגם) הושעה ל"ו (ל"י מסכתות) ימינו (א"ש דת לנו) חרות קדשו והוא זמן חגיגת צ" חור"ה שבכת"ב ישבע"פ) כנ"ז והבן:

פס. חג השבועות נקרא צו"מ"ש ע"ן החי"ם, וי"ל הטעם עפ"ימ"ש צ"ן חיים (שטר דרושי הקודות פ"ו מה"ק) כי צעול ושצירת כלים

ורמשים לעבוד להם על הארץ רק יחפזום בעומק הים חולעת קטן לעזרה (וכן לריכ"י ביאור בהמשך להלכה. ז"ל שהזכיר הקצ"ח לעבדו בחמת בלו נגיפת עלמו ולא כבתי עבד שטובד לאדונו בשביל שבר ופרם שנותן לו וחופץ בכ"ש גם בעת עבודתו לאדונו בחמיכה רק למען ירבה לי שכרו משא"כ הבן העיבד לחבו במסחרו ויצאו סרי כל כונתו להכנה וטובות היות הגם הוא של חבו כ"י בצבו כמו שה"י שבו וצפן טובד בחמת לרצון חבו וז"ל חבו ה"ה אשר הולחחך מארץ מלרים מצות עבדים (מכמדה והדעה של עבדים כמו שה"י בחמ"ל לעבוד רק לטובת עלמו וכמ"ש [במדבר י"א - ה'] זכרנו את הדגה אשר נאכל במלרים וגו' וכן בשפתנו על פיר הכשר וכיוצא בכ"ע וכוונתם מזה רק לעבדו ית"ש כמו בן הטובד לחבו כנ"י) לא יבא נך אלבים חחרים (בח"י ע"י הטובד את עלמו כמ"ש בחובת הלצות על התנויה ועל הגלות לטובת עלמו) על פני (שלא חפשו השי"ת כנ"י על שמי ופני היינו שיאמרו שכותם לש"ש חבו הפג"ש ופירמ"ה שלהם לש"ש וטובת ישראל כמו שאומרים צימיו האילנישטעטן והאגודותשטען והמחרחוישטען והנהגה כל שום והיכנה דלית להו) לא חפשה נך פסל וכל חמוכה (כל התמונות והארגאנטיץ לטובת עלמו אנק ע"י כנ"י) אשר בשמים ממטל (שיאמרו שכותם לשמ"ש צמחשה של מעלה והתרוומות) ואשר צארין מתחית (גם כשיאמרו האמת שכותם לטובת עלמם ולעשות קאללטיש"ם צה"סיק וחופצים רק לטובת עלמו היינו בח"י אר"ן מתחית צמחשה התחוב"ה רק לגורך עלמו ופרנסתם) ואשר בתום מתחת לארץ (זהו רימו דרבו והשפעתו של אמעריק"ה אשר צתלהב חשבו חכמי העצט פי שם במקום אמעריק"ה במקום חוקיניו"ם שהו"ה מקיף את כל העולם אשר שם ג"כ מי הים עד שבה קאללטיניו"ם ומלא שם ארץ ודוירים צמ"ה. וצחמה צוה"סיק גודע טוד זאת מקודם דאמרי להז מ"ד כמו דלית דוירן למעלה כך לית למע"ה [בבבדור ההוצב] אשר שם ח"ה לפרש צענון אחר רק על דוירי ארע"ה דאמעריק"ה שם ח"כ הם נקראים צמ"ש אשר מתחת לארץ יען שחשבונו למקום מים מתחת לארץ נגדנו וכדועותיהם עתה התפשיות בלומר הטפשיות זה רן לא"י וזה רן מא"י לאמעריק"ה. וכל רוח אמונה ויר"ה אין צהם ובפרט בקדושת הארץ ודח תוב"ק. ועד קטן יכתבם להמחמיים צוח וכנ"ל. ע"כ) לא השתחוו להם (לנשות לרטיחיהם) ולא חפזדם (להכניע ח"ע למזימותיהם) כי ה"ה אל קנח פוקד עון אבות על בנים על שלבים ועל רצעים (כי העון תלוי צדאם הכחום לאמעריק"ה או צמנינו לא"י [פאלעשטינען] כאשר ילאו בניו מדה ישראל אם רב או מעט עכ"פ דור ג' או ד' צודחי ילאו נגמרו ח"י מן כלל היראים תמור אשר הנשארים צח"ל בון היראים לא היו צניקים ודורותיהם ח"כ מקולקלים כ"כ וע"י מחיר שזכו נחשב לעון להאבות עד דור ג' כיון שהציו"ה

לאמעריק"ה ומשם ילאו לאלחיהם) ה' יכמרו ויגאלנו גלות עולם צ"כ: צב. באקדמות. עליה רמזו דין הוא וכו' שצנח ליה צצין תקוף היממות. י"ל עפ"ד הירושלמי [פ"א כ"ג דער"ה] ה"ה מאן דאכיל דלאו דילי ביהת לאסתכולי צאפי וע"כ כשאין עומדים צנסינות הגלות והשצ"י שעל זה צאפו לעוכ"ז ורק ע"י נחנה לנו התורה כמ"ש [צצת פ"ח:] שהשיבו להמלאכים שאמרו תנה הודך על השמים, ית"ה"ר יש צנייכס, למלרים ירדתם וכו' היינו מקום ערות הארץ והגסיון הגדול, ועכ"ז נלחו את ירכס הרע והיו גדורים צעריה וכן כיוצא רק ע"י הגסיון שיטעמו את השי"ת זהו עיקר התכלות וצ"ד לפניו ית"ש וז"ל שצנח ליה צצין תקוף היממות (היינו חוקף האמונה להחזיק ח"ע צעת הגסיונות גדולה ונוראות צציון בגלות המר והארוך וע"י צה הני"ר לפניו ית"ש ביימור וצכות זה נזכר לגלותה) עליה (בציו"ל) רמזו דין הוא (שלא יערכו לכבים פניכם כמו דאכיל דלאו דילי [כנ"ל מהירושלמי] רק עליה רמזו דין הוא פח"ס) ח"ש מטילי ציה חנגה לצדי דשכינתא (היינו צציו"ל פח"ס) כנ"י: צג. צודגים האלקים והחסידיים להאריך צצרכת אהבה רבה. ציומל דשצעות חג הקודש הזה (ומלבד בעם הפשוט כי אז הזמן קצת החורה להחפיל על פתיחת עינים והארות ליעוד החורה לשמה וצ"ה"ה בדת מה לשצות. טוד) י"ל עפ"י המצוה צתולדות יעקב יוסף עה"ת [פ' זכר"ה] צסס רצו הוא רבינו הגדול הצעט"ע הקדוש ז"ע שגאמר נו מן השמים העטם איחור ציאת המשיח שאין מאריכין צהצבה רצה עי"ש ואם זהו לכל יום עשכ"ז ציום הזה (היינו צ' ימים חלו כיומא אריכתא) ואשר מצוה צחזו"סיק [תיקון כ"ה. וצרע"מ פ' פתח] כי צחג צציעות יפקון מן גלותה (ועי"ש צצלי"ר היינו שלא עכ"פ ילא הפסק עפ"י החורה שפדס צונה הזאת) [וע"י עוד צצדרינו צוח צמחמרינו חלו] וזהו צחג השצעות אשר ה"ה זמן הגאולה לריכין להאריך יותר צצרכת אהבה רצה כדי שלא לאמר ביאת המשיח רק לקרצו צ"כ וצצר צעתו מה טוב כנ"י. [וע"י מ"ש צד"ת מהדורה ח' לוח ל"א]: צד. אומרים (קורין) רוח ציוס צ' דשצעות, ועיין הטעם בצבור שור ימוצה צשע"ת ס"י חז"ד ס"ק ר' שבו נפטר דוד המלך כמ"ש צעלרת תמות והקצ"ה ממלא שנותיהם של לדוקים מיום ליום וא"כ צו גולד עי"ש חמנס קשה לכאורה דהא עכ"פ צא"י לא ה"י אז רק וי"ע ח' צשציעות חבו יום ר' כמו עתה, הצם שיאמרו צוח צמחמר זמן מתן חורחנו צעב"י דתנינה החורה העיקר ה"ה ציוס צ' דשצעות ז' צסיון מ"מ גם לפי"ד החק יעקב עפ"ד הס"ס צר"ה עלת פטמים צה בחמשה פטמים צשצבה פעמים צשציו"ל וא"כ כל ה"י ימים הם זמני מתן חורה וכמ"ש שם ואכמ"ל.

ועדיין יוקשה מ"מ למה לפי"ז לא יאמרו רוח ביום א' דשבוטת שהוא עזרת לכ"ע גם בא"י רק יו"ט א' ו' בסיון. אולם י"ל כיון דלאו כשהיו מקדשין עפ"י הרא"י בזמן פטירת דוד, ה"י פטירתו בע"כ כנראה ביום ז' בסיון, ע"כ ה"י עזרת וגם שנת [וכדאמרי במס' שבת].

וכיון דביא"ל השביון לימי החדש ולא לפי ימי הספירה וכיוצא ע"כ שפיר קורין רוח ביום ז' בסיון שהוא זמן הלולא פטירת דוד מלכנו וכו' ביום נולד כנ"ל וצ"כ יבא ויגאלנו. [ועיי' לקמן במאמר ימי החג (ליום ד' לסוכות אוח ד') עיי"ש]:

מאמרי חרש פיון, מאמר זמן מתן תורתנו

כשמו כן הוא בעניני „זמ"ן מתן תורתנו" בהג השבועות ע"ד קו' הרמ"ע מפאנו המובא במג"א לפי"ד המדר עולם הוא מגיע על יום ז' בסיון (יום ב' דשבועות), התי' והישובים לוח והמסתעף, ומשם בארה. לכבוד הבורא, ולכבוד התורה, מדובר בו נכבדות בעזרתו ית"ש, בטיול בפרד"ם והבנינים, באלו הענינים:

א. פסחים [ס"ח ע"ב] רב יוסף ביומא דעזרתא אמר עבדי לו עגלא תילתא אמר אי לאו האי יומא דקגרים כמה יוסף איכא בשוקא [עיי' מ"ש בזכ לעיל במאמר הג הכזורים אות ד'] והנה בשו"ת תועפות ראש בהקדמה פ"י בזה מאמר ר' יוסף הכו', והנה אם ה"י השכלת תורתנו הקדושה לפי השכלת השמימי, לא ה"י חילוק בין גדול הערך אשר רב תפלות בו להבין ולהשכיל עמקות התורה, ובין קטן הערך איש המוני, כיון שאינו תנוי כלל בהשכלת איש, משא"כ כאשר התורה ניתנה לפי השכלתו ומונה בקרן זוית אז יש כח להבין וחילוק רב יש בין גדול הערך אשר לו דעת לננות ולסחור בדרכה של תורה, וכה ידוע קו' המג"א [ס"ה תל"ד] בשם הרמ"ע דהא ממלרים ילאו ביום ה' ולכ"ע בשנת ניתנה תורה וא"כ ה"י ביום י"א לספירה קבלת התורה (ובאמת קו' זו הוא עוד בחשי' הכיז"ש ס"ה ל"ו) ותי' בשם הרמ"ע בעשרה מאמרות דרומז על יו"ט שני של גלויות והוא יום א' שבוסיף משה מדעתו עכ"ד המג"א וז"ש רב יוסף אי לאו האי יומ"א דקגרים כמה יוסף איכא בשוקא, יומ"א (דיוקא) דקגרים ע"י החג זמן מתן תורתנו שנקבע ביו"ט ז' של דצריהם מזה רא"י דניתן כח להכמים ואי לאו זה כמה יוסף איכא בשוקא ואין לנו כח יותר מהם עכ"ד בשו"ת תועפות ראש. אכן באמת עדיין קשה טובא דהא אן עושין יו"ט דא"י ב"י בסיון (וכמו שהקשה החק יעקב שם על ת"י זה דמה יעשו בני א"י שאין להם יו"ט ז' ואעפ"כ אומרים זמן מתן תורתנו ביו"ט א' בלבד) ול"ש לפרש כנ"ל אליבא דרב יוסף דהא רב יוסף ה"י דר בפומבדיתא ורבה ור' יוסף הכה נקראו חריפי בפומבדיתא ובפומבדיתא היו השלושים מגיעין כדאמרי [בר"ה דף כ"ג ע"ב] מאי גולה א"י יוסף זה פומבדיתא ולא ה"י רק ל"ב פרסאות מירושלים עיי"ש בגמ' ומהלך אדם ביוניו ביום עשרה פרסאות והגיעו השלושים בע"כ עוד קודם החג הרבה, ורב יוסף בעלמו קאמר שם שהיו רואין המשואות

לפומבדיתא וממילא לא היו עושין שם רק יו"ט א', ואין לדחוק ולומר דלאחר שקלקלו הכותים נאטתו הדרכים ונתקלקלו כ"כ עד שלא היו השלושים מגיעים עוד, זה אינו דמ"מ לא ה"י עושין שם רק יום א' כמנהג אבותיהם כמ"ש הרמב"ם [ה"ל קידוש החדש פ"ה הלכה ו"ב] וא"כ ל"ש לומר כלל גבי ר' יוסף בעזרת דקאי על ז' בסיון (כדברי התועפות ראש הבי"ל) דהא אללו לא ה"י כלל יו"ט רק יום א'. [ול"ש בפסחים דף ג"ב ע"א] דרב נתן בר אביה אול מצי רב לפומבדיתא ביו"ט ז' של עזרת שמת"י ר' יוסף, הרי שר' יוסף החזיק בפומבדיתא ביו"ט שני, ועיי' לקמן אות ז' מ"ש בזה, ולענין פומבדיתא עיי' בס' דברי יוסף (להר"י שווארץ ז"ל) ח"ג הנקרא פרי תבואה בדפוס ירושלים דף נ"ו ע"ב צד"ה ומה שמכר וכו'].

אך נלע"ד בדרך מרווח דשיוך כך דר' יוסף אי לאו האי יומא קגרים על יו"ט א' דא"י שפיר, וכנ"ל מהחק יעקב דהא לפני א"י אין להם יו"ט ז' כלל, ומ"ש שם בחשי' עפ"י"ד הש"ס [בר"ה דף ו'] דהני ר' שמעי' עזרת פעמים בא בהמשכה בסיון פעמים בששה וכו' עדיין אין מתוושב כלל קו' הבי"ל של הרמ"ע דהא גם אם חלוי קביעת הג העזרת רק ביום החמשים לספירה ולא ביום החדש מ"מ עדיין קשה טובא בקו' הבי"ל דהא ממלרים ילאו ביום ה' ולכ"ע בשנת ניתנה תורה וא"כ ה"י ג"ה לספירה וא"י נאמר ביום חמשים לספירה (יו"ט א' דא"י) זמן מתן תורתנו (ובפרט לפי הבי"ל דר' יוסף ג"כ ה"י לו בפומבדיתא שהשלושים מגיעין מקודם. רק יו"ט א', וזהו ל"ע כמ"י) וי"ל עפ"ימשי"כ בספרים הפ"י אלו קרצנו לפני הר סיני ולא נתן לנו זה התורה דינו ולכאורה מה ה"י המעלה אלו קרצנו לפני הר סיני בלי נתינת התורה כלל, אך אר"י בזה"ק דצבואם להר סיני פסקה זוכמתן וכיון דפסקה זוכמתן מזוכמת חטא אדכ"ר ממילא דהשיגו התורה ברמ"ח אברים כיון שפסקה זוכמתן אך שלא ה"י בחשי' מלוא

ועושה, ועיי' צנ"ש [במאמר מעלה החג לשבועות אוח
 ג] ביאור הענין לדרשו בקודש דבאמת כונת היות
 בראשית ית"ש הי' על יום ה' בסיון ויום א' ה' יוסף
 משה מדעתו ועיי' בא ביום ז' וא"כ ענין השגת התורה
 בנה הי' ביום ו' בסיון וכו' ענין השגת פנימיות התורה
 אז, אך חלק המעשה היינו הכתיבה בפועל הי' ביום ז'
 בלוי הש"י ע"י משה וביאו אז מלות ותורות, (א) והנה
 אמרו [בקיודשין ל"א ע"א] ח"י יוסף מריש כ"ח מאן
 דכוח אמר לי הלכה כרי יהודה דאמר סומא פטור מן
 המלוות עבידנא יומא עבא לרבנן דכח לא מסקידנא
 וכה עבידנא השתא דשמעיתא להא דא"י חגיגה גדול
 מלוות ועושה יותר ממני שאינו מלוות ועושה אדרבא
 מאן דאמר לי אין הלכה כרי יהודה עבידנא יומא עבא
 לרבנן עכ"ל וזהו שאמר רב יוסף "אי לאו הכי יומא
 דקגרים" דיוקא יומא קגרים יום השבועות שהוא ו'
 בסיון חמשים לספירה שהוא זמן מתן תורה, וא"כ קשה
 קו' המג"א כג"ל בשם הרמ"ע דכיון שילאו ממלרים
 ביום ה' ח"כ מגיע לו' בסיון (נ"ח לספירה) זמן מתן
 תורה כג"ל ובט"כ הענין כנ"י כיון דיום ו' שעליו ראו
 היות בראשית ית"ש (שיום א' ה' יוסף משה מדעתו אבל
 ברצון ית"ש הי' ליום ו') וכיו מוכנים אז ומוכשרים
 לקבל התורה והשיגו ביום ההוא פנימיות התורה ועניני
 כמ"ש צנ"ש, רק ביום השני הי' הלווי בפועל ועכ"ל
 אנו עושין החג רק ביום ו' שאז לא הי' עדיין צבחי
 מלוות ועושה אף שצאו כבר אז לצחי שרעט נופנימיות
 התורה כמבואר צנ"ש שם, מ"מ חלק המעשה ערם
 שבו לפועל הוא רק צבחי פנימיות ואינו מלוות ועושה,
 והחג שהוא יום א' לאורייתא ביום (ו' בסיון) שהיו צנ"י
 צבחי אינה מלוות ועושה ומזה ראי' גדול שאינו מלוות
 ועושה ודלא ((כר"י)) [כר"ח], וז"ש ר' יוסף מאן

דאמר לי ((דאין)) הלכה כרי יהודה עבידנא יומא עבא
 לרבנן ע"כ אי לאו הכי יומא קגרים כמה יוסף איכה בשוקא
 דהרי הוא סומא ופטור מן המלוות, ויש לו ראי' מוכחת
 מיום הזה דא"י דנראה מעלה יותר לבחי' אינו מלוות
 ועושה ע"כ משיבת נפשו בזה ג"כ כיון דבתורת סומא
 אינו מלוות ועושה כנ"י. וצ"ל מה דאמר ביומא
 דעלתא עבדי לו עגלא תלתא אי לאו הכי יומא וכו'
 ובי רק ע"י עגלא תלתא וכלו לשמוח צחוק"ק. והמהרש"א
 שם פי' דרמז למאן דדריש הכי גלילאי במס' שבת (פסח).
 בריך רחמנא דיהיב לן אוריין תליתאי ביומא תליתאי
 וכו', והנה י"ל בהענין על מה דדריש שם בגמ' על
 דדריש גלילאי ביומא תליתא לפרישה כמאן כרי יוסף
 דאמר בז' בסיון ניתנה תורה וכיון דמסקינן לרבנן
 דבשמי בסיון זמן מתן תורתנו על כרחך דביום ו' הי'
 נתינת התורה בנה א"ס כי אינו מלוות ועושה וכו' כג"ל
 ועושין החג מדא"י (ובא"י רק יום זה) ביום ו' ואומרים
 זמן מתן תורתנו וז"ש דעבדי לו עגלא תלתא לרמז כך
 גלילאי דדריש כג"ל וכמ"ש מהרש"א וזהו על כרחך רק
 כרי יוסף שלישי לפרישה ונמא דביום ו' בסיון (וי"ע
 א"י) לא הי' מלוות ועושה, ע"כ אי לאו הכי יומא דקגרים
 כמה יוסף וכו' מוכרח הרי"י לשיטתו והיינו כדדריש
 הכי גלילאי כנ"י ונמא שלביתו סומא ועיי' עושה
 המלוות חשיב יותר ממה שהי' מלוות ועושה:

ב. ובדברי הרמ"ע כג"ל לכאורה יפלא דאיך בא לרמז
 יו"ע ב' של גלויות דהוא רק מספק וא"ס
 ידעין בקביעת דירחא אז לא היו עושין אותו כלל
 מעולם רק יום א', אך יובן בזה עפ"ימ"כ צבחי (החם
 סופר א"י"ח סי' קמ"ה) דהנה ב' יו"ע דשבועות מעולם
 לא עשהו מספק, דשבועות לעולם הוא ג' ימים מו"ע
 ב' של פסח ועד סיון אז כבר נהפך ממילא בכל
 התפלות מתי הי' ר"ח ניסן וא"כ גם אצותינו לא היו
 עושין מספק וע"כ ל"ל דנקבע גזירה אעו פסח וסוכות
 והוא גזירת חכמים על הודאי דחמיר דאינו מחמת ספק
 והוא כמו ב' ימים ר"ה, ע"כ י"ס להחמיר ביו"ע שני
 יותר כיון שנתקן על הודאי עכ"ל לענינו עיי"ש לדרשו
 בענין השאלה שהשיב שם, וא"כ זה בא צנחנות התורה
 ע"י יום א' שהוסף משה מדעתו (וכג"ל מדי המג"א)
 וכיינו תורה שבט"פ וי"ט ב' שנתקן ע"י חכמים במלוות
 דדצריהם בזה שלא מחמת ספק רק ידעו שהוא ז' בסיון
 (וי"ח לספירה) ואעפ"כ תקוהו כנ"י מדי החת"ס.
 אמנם תיקשו לפי"ז דא"כ ליתער בשבועות בילה שגולדה
 ביום א' בשני הימים יחד לפי"ד החת"ס דהא ל"ש בזה
 לומר דממ"י מותר ביום שני כיון דלא נתקן כלל על
 הספק ויכ"י אסור כמו בשני הימים דר"ה, אך הנה
 בט"כ לתרץ דכיון שלא נתקן זה (על הודאי) ביו"ע
 שני דשבועות רק אעו שארי יו"ע פסח וסוכות כנ"י
 מהחת"ס ע"כ לא חמיר מנייהו גם לענין בילה שגולדה
 בראשון לחג השבועות. והכפרה לתרץ כן דהא באתח

(א) הג"ה. ובענין זה פירשתי הכי (שמות י"ט - ב')
 ויחן שם ישראל נגד ההר ומשה עלה אל האלקים ויקרא
 אליו ה' מן ההר לאמור כה תאמר וגו' ידוע הקו'
 במפורשים הא"י נאמר מקודם ומשה עלה אל האלקים
 ואח"כ ויקרא ה' משמע שלא עלה עדיין. וי"ל כיון
 שמדריגת משה רבינו שהי' הדעת של כל ישראל הי'
 רק על ידי ישראל כשאמר רז"ל כשהטאו ח"י
 בנ"י נתרשלו ידיו כי כחו רק על ידם והנה בבואם
 להר סיני כג"ל ואלו קרבנו לפני הר סיני וכו' דינו
 כי פסקה זוהמתן במעמד ההר ע"כ בעת ויחן שם
 ישראל נגד ההר ועלו במעלה זו הי' עיי' למשה עלי'
 על ידם למעלה לראש גם עיי' בלבד ומשה עלה אל
 האלקים, ואח"כ ויקרא אליו ה' מן ההר לאמר כה
 תאמר אל בית יעקב וגו' קרא אותו לצוות לעם בני
 ישראל והו עמד למדריגה יותר לנתינת התורה בפועל
 לצוות להם שליחתו וכד"ר חגיבא גדול המצווה ועושה
 ממי שאינו מצווה ועושה כג"ל.

תיקשו למה תקנו יו"ט ב' דשבוטות מעיקרא כלל כיון דל"ג גבי ספיקא דיומא דהא ידעו כבר אימתי הוה פסח דתלוו רק בהמשים יום לספירה כג"ל מדי החת"ם וצ"כ לתרץ כנ"י דנתקן אטו שארי יו"ט ומה שלא חילקו צבי"ה שנוצרה צוה הוא רק משום שלא יב"י חמיר משארי יו"ט הו"ל שנתקן רק אטו שארי יו"ט כנ"י, [ועיי' ברמב"ם פ"ו מהל' יו"ט ה"ד והשגת הראב"ד שם שבי' הראב"ד דמתנה אדם ג"כ בזמאי"ז בשני יו"ט של גלויות על עירובי תשלין ועל הכללות של טבל שאין במנהג אבותינו שבידונו חומרא יותר ממה שנהגו הם על הספק דאז ה"י שייך להתנות וע"כ גם אנו לא נחמיר יותר (עי' כ"מ שם) ועיי' מאמר א"ס כל חי להרמ"ע מפלנו ז"ל (ח"ב סי' י"ט) אולם צו"ע ב' דשבוטות ל"ע דהא גם אבותינו היו עושין רק מחמת ודאי ולא מחמת ספק דהיו יודעין מחמת הספירה כג"ל מוניי הפסח ואין שייך להתנות צו (גם בימי אבותינו) על עירובי תשלין וכו' ובשבוטות אזורי ל"י השגות הראב"ד על הרמב"ם ולי"ע.] אך תקשו על החת"ם גופי לפי שאלתו צוה שר"ה להעלות מזה דיו"ט ב' דשבוטות חמיר יותר משארי יו"ט ב' בגלויות כיון שנתקן על הודאי כג"ל (ובי זה לענין מי שמקלו יגיד לו והתיר לכתוב גט שפ"מ צו"ע ב' דשבוטות) ולפי הכי לא העלה כלום לענין שאלתו דהא תקשו א"כ גם צו"ה תאמר צו"ע ב' כנ"י ה"ל ודאי כיון דלא תיקוהו רק אטו שארי יו"ט לא יב"י חמיר מזה לענין שום מלככה א"כ גם לענין שאלת החת"ם אין חילוק בין שארי יו"ט דדבריהם ליו"ט ב' דשבוטות.

ויש לעורר עוד צוה ממה דאמרי' בש"ס (פסחים י"ב ע"א) רב נתן בר אביי א"ל מצי רב לפומבדיתא צו"ע שני של עזרה שמת"י רב יוסף וכו' עיי"ש בגמ', [ועיי' לעיל אות א' מ"ש צו"ה] ולכא"י קשה מאוד (א' וכו' רב נתן בר אביי עבר צמזוד ח"ו על דבריהם לחלל יו"ט שני ב') וגם למה נקט שבה יו"ט שני של עזרה ודוחק לומר משום דמעשה הכי הו' מ"מ מה שבמעין צוה ומה ג"מ הוא א"ס ה"י יו"ט ב' דפסח או שבוטות וסוכות. וי"ל דרב נתן בר אביי ה"י סבר באמת תקו' החת"ם דהא ידעינן כבר אימתי ה"י פסח והמשים יום אח"כ הוא שבוטות ול"ג כלל משולם ספיקא דיומא בשבוטות ול"ג יו"ט שני ע"כ הוקל כנ"י אבל רב יוסף שמת"י דהא באמת להלכה פסקינן דהוא נתקן בע"כ גזירה אטו שארי יו"ט ונתקן על הודאי כג"ל וא"ש ונכון:

ג. וי"ל עוד צוה עפ"י דהש"ס (שבת קמ"ה ע"ב) מפני מה מועדים שצביל שמתים מפני שלא היו באותה קללה דכתוב והשנתי כל משושה חגס וגו' וכתיב חדשיכם ומועדיכם שנה נפשי. ושמת"י הפי בשם קדוש ה' מדבר דמי לבר חלכין הוא רצונו מהרמ"מ מרימוז צו"ע דהיינו יו"ט שני של גלויות שהוא "מועדים

שצביל"י ולא ה"י באותה קללה דכתובים כג"ל על החגים ומועדים שאז לא ה"י רק יו"ט א' ולא חל בקללה עלי משולם וצו"ע שני נרשט השמחה יותר עכ"ל. וכו' י"ל דהנה יוקשה מאוד למצן האין שייך לומר צוה בשבוטות זמן מתן תורתנו דנאמר עליו הקללה חדשיכם ומועדיכם שנה נפשי הלא הקללה ע"י הגביה ה"י רק ע"י שלא נהגו כשורה וכפשוט הכי (ועיי' צחידושי אגרות מהרש"א שם פי' חדשיכם ומועדיכם היינו שלכם שלא לש"ס) וזה שייך רק צמועדי פסח וסוכות שהמה זמני שמתנו על החירות ואסיפת ההצאות כפשוט הכי ועליהם קילל את שמתתם אבל אין שייך זאת על שמתת זמן מתן תורתנו הלא אין קללתו משולם בדרך נקימה ח"ו רק למען ישונו אלו ית' וילכו בדרך תורתו ומלותיו והלא זהו אדרבה רצונו ית' ששמתת צבורתו ובקבלת תורתו ומלותיו לקבלם על נפשנו צב"ז ובראון בשמחה צוה הקדוש ה' הוא אשר זמן מתן תורתנו. וצוה י"ל שהתחכם משה רבינו והוסיף יום א' מדעתו שיבא יום קבלת התורה ג"ח לספירה יו"ט שני של גלויות כג"ל ומועדים שצביל לא היו באותו קללה כלל ועיי"ל לא יב"י ההג זמן מתן תורתנו צביל אותו קללה רק בשמה בדברי תורתו ומלותיו לעולמי עד ח"ס, וצוה יש להצין קל"ה בדי הירושלמי (עירובין פ"ג הל' ט' וגם במדרש הזית פ"ה) על שני יו"ט של גלויות עכ"כ שמוני נוערה את הכרמים וגו' סצורה הייתי שאני מקבלת שכר על שנים ואינו מקבלת שכר אלא על א' עכ"ל וקשה למה לא יקבלו שכר על יו"ט שני דרצון ואדרבה כיון שאנו מחמירי' בדברי חכמים (הגם שאנו צקי"י בקציעה דירחא) מגיע לנו יותר שכר וגם לחזוק ד"ס ואין יאמרו שאין מקבלי' שכר הלא אז יחזלו צהן לגמרי ח"ו, אלא שהכוונה שאינה מקבלת שכר אלא על א' היינו הו"י"ט שני משא"כ הו"י"ט ראשון אין יגיע שכר ע"ז והלא יש מקום למקטרג לומר מי ציקש בידכם זאת, כיון שתיב חדשיכם ומועדיכם שנה נפשי וגו' משא"כ יו"ט ב' שלא ה"י באותו קללה כג"ל ע"כ מקבלין שכר ועל יו"ט ראשון דאז גם אם אין מקבלין שכר לא חיישינן לחזולא כמו דפסקינן דאורייתא ח"ל חזוק (ומא"אזמור"ל הגב"ק ז"י"ע מפ"ה"ק שמתתי בשם רבו הגב"ק ז"י"ע בעל דברי חיים מלאנו ע"ד הירושלמי הלא כו' לכך אין מקבלין שכר יו"ט ב' כי הוא נשגב מאוד בקדושתו עד ששם שכר לא יוגבל ולא יספיק עליו ועושין אותו שלא ע"מ לקבל פרס בגודל רום קדושתו ואכמ"ל):

ד. וי"ל עוד מ"ש המג"ח על תירוק הרמ"ע הכי דבא לרמז יו"ט שני של גלויות וכי המג"ח שזו אפשר משא"כ יום א' הוסיף משה מדעתו וכו' קשה לכא"י דהא מ"ש יום א' הוסיף משה מדעתו הוא רק חליצי' דרי יוכי ולא לרצון כדאמרי' שם וא"כ אנהנו שטושי' יו"ט א' דשבוטות וקוריים עשרת הדברות צו' בסיון כרבנן וחליצי' דרבנן ל"ג יום א' הוסיף משה

מדעתו. אולם י"ל שזהו כונה המגילה כשאר"ל (שנה ק"א:) משה שפיר קאמרת ומנואר בחיקוני זוכ"ק דאחפשותי דמשה בכל דרה ודרה, ואם ת"ח א' מכון אל האמת נמשך בו אז אחפשותי דמשי"ה רצונו בצהי עיצור, וזהו משי"ה שפיר קאמרת שנגלה למשה מה שהלמיד ותיק עמיד לחדש כשחומרים שפיר ומכונין אל האמת וגם עתה הוא מתפשט עם הת"ח בכל דור ודור כנז'. ע"כ זהו רמז יום א' הוסיף משה מדעתו וכת"י הרמ"ע שמכוון זמן מתן תורתנו ביו"ע שני ע"כ החכמים שפעו יו"ע שני דשבוטום (אף שהיו ספיקא דיומא כנ"ל אות צ') ה"י הכה עוד ממשה רצונו וז"ש הוסיף משה מדעת"ו החפשות דעת"ו מה שתקנו חכמים אח"כ יו"ע שני בשבוטום שבו ניתנה תורה כנ"ל ביו"ע צ' לפי ההשגות כנ"ל ודו"ק. [ובדברי ה"ה"ק מהרמ"מ זי"ע כנ"ל במעלת יו"ע שני כנ"ל י"ל רמז במ"ש בסוף פרשות המועדות (צ"י אמור) ביום השמיני עשרת וכו' ומסיים וידבר משה את מועדיו ה' אל בני ישראל. היינו רמז כי שיקר העטם ונוטם שמרגישים בניי בהמוכדות יכה בתורה שצ"ע (יו"ע שני) וז"ש וידבר משה (דיבור צ"ע) כדאמר' (בגיתין פ:) לא כרת הקצ"ה ברית עם ישראל אלא על תורה שצ"ע שנא' כי על פי הדבר"ים האלו כרתו אתך ברית ועם ישראל והיינו וידבר משה (בתורה שצ"ע יו"ע שני) את מועדיו ה' אל בני ישראל להרגיש נועם קדוש חיר"ע שני צעה גלותן כנ"ל והמ"י ואכמ"ל]:

ה. ועפ"י"ד ח"י המגילה בשם הרמ"ע שקל"י זמן מתן תורתנו על יו"ע שני, ויום א' ה"י זמן מתן תורה במחשבה (כנ"ל ב"א אות א') או ת"י אחרים שכי בזה, עפ"י"ד יונח לשון זמ"ן מתן תורתנו שתקנו אנשי כנה"ג שלשון זה אין לו שייכות רק על אחי"ה ימים כמו בפסח על כל ימות ההג שהוא ז' ימים מה"ח וכן בשוכות זמן שמחתנו אכל בר"ה שהוא יום א' מה"ח תקנו לומר יו"ם תרועה ולא זמ"ן תרועה וכן ביוכ"כ יו"ם הכפורים וקשה למה בשבוטום שהוא יום א' מה"ח תיקנו לומר זמ"ן מ"ה ה"י ל"ל יו"ם מתן תורתנו כנז' ולפי"ז יוצן כי קל"י על שני הימים יחדיו יום דל"י ויום השני שהוא זמן מ"ה אללנו מדוויק ועל צ' ימים שו"ך שפיר לשון זמ"ן כנז'.

ו. ובדברי החק יעקב כנ"ל עפ"י"ד הש"ס (בר"ה דף ו') דעלרת פעמים בל ביה פעמים בו פעמים צ"י היינו שהיו תלוי בקביעת החדש רק ביום חמשים לספירה ואינו תלוי בקבלת התורה. ולדבריו עדיין קשה ק"י המגילה בשם הרמ"ע דסוף כל סוף מיום ה' עד יום שבת שניתנה תורה הוא ג"ח יום לספירה וא"ך אומרים בחפלה ביום א' דשבוטום שהוא רק ה' לספירה זמן מתן תורתנו ושתקנו לנו אנשי כנה"ג נוסח חפלה זו. ועו"י מ"ש לעיל (אות א') ע"ד הח"י בזה. אכן לולא קושיא זו אמרתי עפ"י"ד החק יעקב אלו בדברי

הש"ס (מגילה דף ל' ע"ב) במתני' דעלרת קורין שבעה שבוטום ואמר' בגמ' שם אחרים אומרים בחדש השלישי והאידנא דאיכא חרי יומי עדיין כתרז"י ואיפכא עכ"ל ועו"י"ש ברש"י ויפלא למה במתני' לא אמרו שיקראו עשרת הדברות בשבוטום שהוא יום א' (בא"י) רק אמרו לקרוא שבעה שבוטום ומה נראה בדברי הח"י דאין תלוי עשרת בזמן מתן תורה כלל כיון שפעמים בל במחשבה וכו' ע"כ לא קצטו לקרות עשרת הדברות אז כלל משא"כ בגולה דאיכא חרי יומא וציוס השני ז' בסיון שהוא בודאי יום מ"ה (ג"ח לספירה) כדברי הרמ"ע ע"כ שפיר שיקר לקרות האידנא בחדש השלישי סיון שיום הא' דצוק להשני דכו"י כיומא אריכתא וע"י לעיל בדברינו (אות צ') עפ"י"ד החת"ם. ובאמת לפי ההשגות ה"י ראוי לקרות בחדש השלישי ביום צ' שהוא מכון זמן מתן תורה לנו וציוס א' לקרות שבעה שבוטום ע"כ רמז בדברי הגמ' "ואיפכא" היינו שאנו עושין איפכא כמה שקורין ביום א' (עשרת הדברות) בחדש השלישי ואיפכא הו"ל להיות כנז' רק מפני כבוד יו"ע א' דל"י. כן יש להעיר. אך תקשי באמת למה אין עושין איפכא לקרות ביום צ' דשבוטום בחדש השלישי כנז' ואין לומר שצ"ל כבוד יו"ע א' דל"י ה"י אין זה תלוי ביו"ע ענין קבלת התורה לפי"ד החק יעקב. אלא לומר כנ"ל לדרך דקורין בחדש השלישי ביום א' משום שמחשבת הולך בראשית יח"ש וצ"ח ה"י נתינת התורה ביום א' (כנ"ל ב"א אות א') או שאר"י ת"י שכתבו בספרים צענין מעלת יום א' בצה"י קבלת התורה וזהו נהגים כבוד ראשון ליו"ע דל"י לקרות בחדש השלישי ביום א' וזהו שלא כדעת הח"י כנז'. ועדיין ק"ל קשה למה אין חוזרין וקורין ביום צ' ג"כ קבלת התורה בחדש השלישי וזהו ללמד לדברי קבלה כנז' להלן בדברינו (אות ח') מהזכ"ק כי נקרא שבוטום יום א' לה' ע"כ לא יתכן לחזור ולקרות שני פעמים קבלת התורה והמ"י:

ז. במס' ר"ה (דף ו' ע"ב) בדתנו ר' שמעי' עלתה פעמים ה' ופעמים ו' ופעמים ז' (בסיון). ויפלא דהא צ"י בסיון לב"ע לאו זמן קבלת התורה אלא או ביום ו' לרבנן או ביום ז' לר' יוסי וא"ך אמרו בשתל שבוטום צ"י בסיון זמן מתן תורתנו ונודעו דברי החק יעקב (ס"ה ה"ה) כנ"ל במאמרנו זה דשבוטום אינו תלוי ביום בחדש רק בחמשים לספירה אך עדיין קשה לפי"ד הח"י א"ך אמרו באמת אז זמן מתן תורתנו וא"ך נאמר עתה ביום א' דשבוטום (מה"ח) שהוא חמשים לספירה ולפי ק"י הרמ"ע עפ"י סדר עולם מיום ה' שילאו ממלרים עד יום שבת שניתנה תורה הוא ג"ח לספירה וכנ"ל (בדבור הקדום ג"כ) דהא אנשי כנה"ג תקנו נוסח החפלה זמן מתן תורתנו וא"ך יתכן זה לפי"ד הח"י. אולם ג"ל ליישב הכל בעה"י עפ"י"ד רצונו בח"י (יחרו י"ע - י"ז) בשם מדרש דמשה העמיד בחמה חמשה פעמים וכו' וא"י מהם בשעת מתן תורה

וכנה נמסי' (ע"ז דף כ"ה) אמרינו דמה שהעמיד יחושע החמה ה"י על שלשת ימים וכן ילפינו שם דכן עשה משה כיחושע שהעמיד החמה ולפי"ז העמדה החמה שהעמיד משה צמ"ת ה"י ג"כ ג' ימים רלופים [ועי' ל"ה פסחים (דף ס"ה ע"ב) ש"י ג"כ ג' ימים היונו ה"י ו' ז' בסיון נחשבו זמן קבלת התורה היונו שהוספו משה יום ה' מדעתו ויום ז' שניתנה צפוטל עי"ש]. וכבר פ"י עפ"י צ"ס הגאון רבי ר' העשיל ז"ל הכחוז (שמות י"ט - ט"ו) היו נכונים לשלשת ימים ש"י צמ"ת היונו ש"י המשך מתן תורה זמן ג' ימים, ולפי הכ"י שפיר יתכן שהיה העמדה החמה שהעמיד משה צ"ע מ"ת על שלשת ימים והמה יום ה' ויום ו' ויום ז' בסיון וע"כ שפיר אמרו בש"ס ר"ה כנ"י שעלת לפעמים צ"ה וצ"ו וצ"ז (בחדש סיון) היונו שצאלו השלשת ימים ה"י מ"ת והיו אז יום ה' שהעמיד משה החמה כנ"י ע"כ שפיר אמרו (בזמן שקדשו עפ"י רח"י) זמן מתן תורתנו גם כשהל' ציוס ה"י בסיון, וגם מיושב ק"י הרמ"ע הכ"י ד"ל דכחמת ה"י נ"ח לספירה היונו ז' בסיון אטפ"כ חומרים שפיר גם ציוס ו' זמן מתן תורתנו מפני שאלו השלשת הימים ה"י ו' ז' היו אז רלופים וכיום ה"י נחשבו כנ"י רק ששלוס אז מ"ת (בזמן המגיע למ"ת) ז' בסיון שהוא ציוס השצת ולכ"ע צצנת ניתנה תורה (היונו צשלת האחרון של הזמן שהעמיד משה החמה לג' ימים) וח"ש ונכון.

ובזה יוצן מה דאמרי' צמ"ס (שצת דף קכ"ט ע"ב) דצמ"עלי יומא דעלת, נפיק זיקא ושמי' טבוח דלוי לא קבלו ישראל תורה הוי טבח לכו לבשריכו ולדמייכו עכ"ל בגמ'. ויפלא לכ"י דממ"נ ח"ך ידע אז צערז וי"ט ה"י זיקא ח"ס יקבלו ישראל התורה ציוס שלאחריו שהוא יר"ט וא"ס שנשלה ה"י זיקא מן השמים הלא עדין ה"י לה"ס הבחירה צו"ע ומה ענין הזיקא צעו"ע, וא"י משום שכמו עליהם ה"ר כגיגית ולא ה"י לה"ס בחירה ח"כ שבדלוי מוכרחים לקבלה, ח"כ מה אורך ה"י לה"י זיקא, וגם על ה"ך שכפה עליהם ה"ר כגיגית צעטנת חונם ה"א גופא קשיה והאריכו צזה כ"ח למעניהם (ועי' במאמרינו מודעא רצה לאורייתא) אבל עכ"פ מה ענין זה לעו"ע יום שלפני קבלת התורה, וא"י משום אמירה נעשה ונשמע הלא כל אלו ההכנות ה"י מ"ח סיון, ולמה לא נפיק אז הזיקא כנ"ל רק צעו"ע, ולדרכנו יוצן כיון שה"י אז שלשת ימים יומא אריכתא יום ה"י ו' ז' אלא שלדיון יתחלק לשלשת ימים צכל שנה ונמלא צעו"ע שהוא יום ה"י צסיון ה"י אז צעה קבלת התורה תחלת יום ארוך של ג' ימים וכו' בתחלת היום כפיות ה"ר כגיגית ונמלא שזכו לדיון ציוס ה"י צסיון שהוא עו"ע וע"כ נפיק זיקא דלוי לא קבלו ישראל תורה ה"י עב"ח וכו' וזכו ג"כ מטנין הכפוי' כעין מ"ש בצפיות הכ"ר וא"ס לאו ש"ס תהא קבורתכ"ס וע"כ שפיר שייך צערז שצועות קבלת התורה שהוא

חלק מיום הארוך של שלשת ימים שה"י צעה מתן תורה כנ"ל שה"י אז יום ארוך:

ח. ובה יומחק מה שקשה לכאורה עפ"י הזוה"ק (אמור ל"י ע"ה) צענין חג השצועות ח"ל ר"י וכו' ה"א חזינא דפסח ז' וסוכות ז' ושליונו דהדוותא ציומא אחרא שצועות אמאי לא אשחכחו צ"י ז' ימים (פ"י המפרשים ש"ס היונו כיון דשצועות גדלה קדושתו ועליות"ו מחג הפסח ח"כ למה חזינו רק ז' ימים שלטומין לקרצנות אבל ה"ס ימות החול ולמה חזין יו"ט דשצועות ז' ימים) ות"י מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ וכו' וע"ד יומא דא קשורא דמכמנותא ה"א קשורא דכלה וכתוב עץ חיים ה"א למחזיקים צה חילגא ה"א דאיקרי אחד וכו' וכן חיים אחד ה"א ודאי איקרי צגין דכלא צ"י אחקשר ויומא דל"י אחד ודאי וכו' עכ"ל וכן עוד ש"ס וכד אורייתא אחיביצת אהעטרת כנ"י וכו' אחקשר צה"י חילגא חקרי יום אחד דכתוב וכו' יום אחד ה"א וגו' עכ"ל. היונו שלכונה זו יום השצועות ה"א יום אחד לה"י רק יום אחד. וכ"כ צע"ח הכונה צ"י שצועות יום אחד כמו שצת עי"ש. ויפלא לכאורה ח"ך תקנו חכז"ל צזה יו"ט שני וה"א שני ימים והלא נסחר ח"ו מכונה ה"ז, וגם לפי"ד המג"ח צ"ס הרמ"ע מפלחו דעיקר זמן נתינת התורה ה"י ציוס נ"ח לספירה שהוא יו"ט שני של גליות והזמן מה"ת ה"א ציוס ה"י דשצועות ו' סיון (יען שה"י הכנה ומחשבת יולר צראשית צו או שא"ר ת"י שכתבו) ולאחרים צשניהם יחדיו זמן מתן תורתנו להיוחס כ"י נחשבו חמנס צשורשם ה"י יום ה"י צעה קבלת התורה כנ"ל שה"י יום ארוך ולפי"ז שפיר קאמר צוה"ק דיוס ה"י ה"א גם לדיון צו"ע שני של גלויות, וחלוי י"ס לכמלך צזה משחחז"ל דר"ה כיומא אריכת"ה דמיוא היונו המשולו הכ"י ימים דר"ה דצילה שגולדה צ"ו אסורכ צ"ו וכיומא אריכת"ה דמיון היונו ימי ארויך שהוא צחי' כת"ר שמגיע העלוי' לצחי' דיקנא דארויך צחג השצועות כגודע, ומה שמוחר עפ"י דיון צ"ה שגולדה צ"ו צ"י יומי דשצועות, ולפי"ד החת"ס, כבר כתבנו לעיל (אות צ"י) עי"ש, חמנס הרמז יתכן צזה למצין:

ט. בתפארת ישראל למהר"ל מפראג ז"ל (פרק כ"ז) ת"י הק"י לדעת ר"י ורצון וכיון שילאו ממנרים ציוס ה"י ולכ"ע צצצת ניתנה תורה ח"כ ה"י יום נ"ח לספירה (וכיון ל"י הרמ"ע מפלחו המוצא צמג"ח כנ"ל במאמרינו זה) ות"י המהר"ל דיוס ראשון ה"י זמן מ"ת ציוס חמשים לספירה ועד שהגיע התורה אל המקבל ה"י יום נ"ח לספירה ומ"מ זמן מתן תורה ה"א ציוס החמשים עי"ש, וה"א מחאים צחמה עם דברי הרמ"ע שצא לרמז על יו"ט שני של גליות שהוא דרבנן תורה שצע"פ, מלכות פ"ה תורה שצע"פ קרינן לה צחי' מקבל (גוקבא) ע"כ עד שגיע אללנו לקב"ל התורה ה"א כבר יום שני של שצועות (צחי' אשה המקבלת)

זמן מתן תורה כי זיוס הכי לספירה אי דשנעות
כדברי מהר"ל הג"ל והיינו מנותן התורה ית"ש צחי
ז"ל תורה שבכתב וי"ט מה"ת והבן:

י. בש"ס שבת (פ"ח ע"א) אמר ר"ל מאי דכתיב
ויחי ערב ויחי בוקר יום הששי כי
יתורה למד לי מלמד שהתנה הקב"ה עם מעשה בראשית
ואמר להם אם ישראל מקבלים התורה אתם מחקימו
ואם לאו אני מחזיר אתכם לחבו וזכו פירש"י הששי
המיוחד וכי וי בסיון שבו ניתנה תורה עכ"ל ויש לדקדק
למה לא אמרין במאן כרבנן ולא כרי יוסי דס"ל ז'
בסיון ניתנה תורה דלרי"ג ל"ש דרשה דהששי ששי בסיון,
אולם י"ל עפ"י הרמ"ע מפאנו מוצא במג"א כנ"ל
במאמריו זה דבאמת החשבון הגיע כפי הסדר עולם
דיום ג"א לספירה ניתנה תורה לנו דהיינו וי"ט כי
דשנעות ז' בסיון ומה שאנו אומרים זמן מתן תורתנו
זיוס וי שהוא אי דשנעות על כרחי כתי המפרשים

שם כ"א לדרכו וצני יששכר (כנ"ל ב"א ת"א) דיום
הראשון (של שנעות) הכונה של היוצר בראשית. ית"ש
לא נשתנה הגם שיום אי הוסיף משה מדעתו וזיוס
השני שכי מתן תורה בפועל ממש ע"כ שפיר י"ל גם
לדעת ר"י דס"ל צ"י בסיון ניתנה תורה עכ"פ החקוקה
הי זיוס שלפניו צחי מהשנה וי"ז בראשית ית"ש וזכו
נתינת התורה מפאת הנותן ית"ש כנ"ל (בדבור הקדום)
ממהר"ל מפרשג זיוס וי בסיון ע"כ שפיר הי התנאי
של הקב"ה היוצר בראשית ית"ש על הששי דייקא אם
ישראל מקבלין התורה אתם מחקימו וכי כנ"ל כי על
יום וי הי הכונה וצחי חקוקה של היוצר בראשית הגם
שיום אי הוסיף משה מדעתו והגיע נתינת התורה
אלינו בפועל ממש זיוס ז' בסיון ועל כן לא קאמר
בגמ' במאן כרבנן ולא כרי"ג דכזה גם ר"י מורה דתנאי
שהתנה היוצר בראשית ית"ש בתחלה צ"כ כי על יום
הששי כנ"י:

מאמרי חדש סיון, מאמר מודעה רבה לאורייתא

בו יבואו דרושים לכל הפציהם, ופולולים וחי' אגדה שונים לסינוהם, באופני
הרכבותיהם, מטעמים וטעמים לדבריהם, (בשבת פ"ח ע"א) מלמד שכפה עליהם
הקב"ה את ההר כניגות, וכשמו כן יפדתו של המאמר וכדאמר' שם מכאן
„מודעה רבה לאורייתא" והוא מיוסד בעיטור פירות ביבורים לכבוד התורה
ונתינתה בעה"י בחג הקדוש חג השבועות הזה הבעל"ט:

א. בה תאמר לבית יעקב ותגיד לפני ישראל (שמות
י"ט - ג') (פירש"י דברים הקשין כגידון) וכי
ועתה אם שמוע תשמעו צקולי ושמתם את צריתי
והייתם לי סגולה מכל העמים כי לי כל הארץ, ואתם
הביו לי ממלכה כהמים וגוי קדוש כרי. נודע הדקדוק
במפורשים על תיבת ועת"ה מה צ"ל ללמדנו בזה והלא
ארכין לשמוע ולשמור התורה"ק לעולמי עד ולא עת"ה
בלבד ומהו ועת"ה אם תשמעו צקולי וכי (ועיי' צני
יששכר מאמר ימי הגבלה) וי"ל כי נודע מ"ש המפרשים
חי על שכפה עליהם הר כניגות ללא הוי טענת אונס
כיון דבשעת מ"ת פירש להם הקב"ה עונש ומתן שכרן
של מלות אי"כ הוי תלויהו חצין דהוי זצוני, אך האלגאזי
הקשה כי אף שהקב"ה פי עונש ומתן שכרן של מלות
מ"מ לא הוי תלויהו חצין, דתלויהו חצין היינו דוקא
שנותן מעות מיד אז אמרין אגב אונסו דזחי גמר ומקני,
אל כל שכר המלות הא היום לנשותן ומחר לטוב שכרן,
דשכר מלוח צבאי עלמא ליכא, ולכן לא מהבו צאונס
(וצנית אפרים תי ע"י ואכמ"ל) וזכו שפירש הכי כה
תאמר לבית יעקב ותגיד לפני ישראל דברים הקשין
כגידון כפירש"י ולכאורה מה זה דברים קשים כגידון
אך הכונה שהכריח אותם צכפייית ההר כדברים קשים

כגידון ציאר להם ההפכה שמופרחים לוח וקיום העולם
תלוי בזה ולא יוכלו למאן, וכשארז"ל (בשבת פ"ח ע"א)
תאמר להם אם אתם מקבלים התורה מוטב ואם לאו
שם תהא קבורתכם, ואין לך דברים קשים יותר מזה
וא"כ קשה טענת אונס, ומורחין לתרן מטעם תלויהו
וזכין, אך קשה עדיין כדברי האלגאזי כיון שאין מתן
השכר מיד וצכ"ג ל"ש אגב אונסו דזחי גמר ומקני,
על זה כגיד להם ועת"ה אם שמוע תשמעו צקולי וכי
והייתם לי סגולה מכל העמים כי הנה פסקין בקידושין
(קדושין ז'). דבאדם חסוד שהאשה נותנת לו מתנה
צבאי הנאה דמקבל ממנה מתקדשת וחי נקרא עפ"י
הדין שוב שרועה וחשוב דצר שיש צו ממש עתה צנתינת
קידושין ע"כ גם כאן (אם כי למחר לקבל שכרן וגם
כי עשית המלות יהיו רק לאחר מ"ת וא"כ יהיה עתה
בהכפיה טענת אונס ולי"ש תלוי חצין) אם נקבל עתה
דצרו ונתאמר נעשה ונשמע צשכר זה בלבד נהיה ג"כ
חביבים וסגולה לפניו מכל העמים וזכו שזוי גדול למלא
תן וכבוד כזה צעוני מלך חסוד יותר מכל אומה ולשון
על אחת כמה וכמה צעוני מלך מלכי המלכים הקב"ה
וא"כ היה כמו צדין קידושין הנאה שזוי ממון מיד
שמלכה תן צעוני אדם חסוד. וזכו ועת"ה אם שמוע

השמעו בקולו היינו עתה מיד אם תקבלו דברי הלה והייתם לי סגולה מכל העמים וכו' והתם תהי' לי ממלכת כהנים וגוי קדוש ובהאי הגהה מיד הוי כמו תלוי חצין דזבני זבני וליה עטנת אונם כניל עייב חלה בדברים אשר חדציר אל בני ישראל דיבור קשות כניל דברים קשים בגידון ואעפ"י מהני הקנין ולא הוי שוב עטנת אונם.

ועפ"י י"ל דדברי החוסי (שבת פ"ה ע"ח) דג"ה כפה עליהם הר כגיגית הקשו החוסי דהא הקדמוי נעשה לגשמע ותי' דהיה לריך לכפות ההר שמה יהיו חוזרים כשיראו האש הגדולה והא דאמרינן במס' (ע"ז צ"ב) שיאמרו אריה כלום כפית עלינו הר כגיגית דמשמע דאש היה כופה עליהן לא היה להן תשובה וטענת אונם כמו דאמרי' בן שיש טענת אונם ומודעה רבה לאורייתא, תי' היינו על מה שלא קיבלוהו אין טענת אונם אבל מה שלא קיימיה ח"כא תשובה טענת אונם עכ"ל החוסי, ודבריהם ז"ל נפלאו לכחורה מאתנו ולריכוס ציבור, כי מה עשם כהחילוק זה שכתבו שעל "קבלת התורה" שפכה עליהם הר כגיגית אין טענת אונם, אבל על קיום שמירת המצוות אח"כ יש טענת אונם, הלא הדרכה כפיית ההר היה עיקר על קבלת התורה מאז, אולם עפ"י דברינו אלו צע"י יהיה החילוק לנכון כניל שעל הכפיה שהיה אז שיקבלו דברי ה' בנתינת התורה י"ל דלא הוי דין אונם כיון דהוא תלויכו חצין דמהני בן גם צזה צשכר המצוות שהצטייה לנו הש"י ולא קשה קושיית האלגאזי דשכר מצוות צהאי עלמא ליבא דכיון שהגיד להם ועתה אם שמוע תשמעו בקולי והייתם לי סגולה מכל העמים וכו' צשכר זה שישמעו עתה ויאמרו נעשה ונשמע יהיו לפנינו חציבים וסגולה יותר מכל העמים והוי בדין דבהאי הנאה מתקדשת דהוי כמתן מעות לאלתר שוב היה זבני גם צהאונם דלי"ש טענת אונם צחלוכו חצין וזה שייך רק על קבלת התורה שאמרו נעשה ונשמע מקודם כמ"ש החוסי אבל על שמירת המצוות לזרות הנה שכר מצוה צהאי עלמא ליבא וא"כ שוב לא הוי פחלויה חצין (וכקושיית האלגאזי) ושוב הוי טענת אונם ושפיר נכון החילוק שבי בחוסי:

ב. אן יאמר ע"ד הש"ס כניל (שבת פ"ה ע"ח) שפכה עליהם את ההר כגיגית וכו', מכאן מודעה רבה לאורייתא ובחוסי הני דג"ה כפה עליהם הר ואעפ"י שכבר הקדימו נעשה לגשמע שמה יהיו חוזרים כשיראו האש הגדולה שילתה נשמתן עכ"ל החוסי, וצוה יש ליישב לפיענ"ד קוי המפורשים ע"מ דאמרינן מכאן מודעה רבה לאורייתא ח"כ לא היה לנו החורה צהורת קנין גמור רק צהאונם (עד שעה שקבלוהו בריון בימי אחשורוש) [ועיי' מה שפכתתי צהות הקודם צס"ד] אולם י"ל עפ"י דבעל העיטור (הובא צצ"י חו"מ סי' ר"ה) דסובר דאנסוכו לקנות לא מהני וראיתי צס' צות לוי עמ"ס גיטין (דף ג"ה ע"ב) מציא צשם הגאון מי זיסקינד לנדא ז"ל

מסעריה לבאר הטעם של צעל העיטור דהך דאמרינן חנב אונסא גמור ומקנה היינו דמכח האונם מסלק המוכר מהדבר את הריון שלו ושפיר יוכל הלווקח לקנותו אבל צהאונסו לקנות דאף דעיי הכפיה מסלק הלווקח את הכוונה שלו מ"מ במה יקנה דעיי כפיה ח"ה לו לעשות ריון רק סילוק צעלמא ולכן לא מהני צהאונסו לקנות וביאר צזה שם פרפרת נאה צש"ס דר"ה צענין מל"כ עיי"ש. והנה כי החוסי צזה דצחמת הא אמרו מקודם נעשה ונשמע מריונס רק מחמת שמה יהיו חוזרים כשיראו האש הגדולה שילתה נשמתן ע"ז כפה עליהם הר כגיגית שלא יחזרו מחמת הפחד. ולפ"י מיושב ולא קשה הקוי דהוי אונם כנזכר זה אינו. דהא נגד זה לצעל הפחד של האש הגדולה שלא יחזרו שוב מהני שפיר אונם כפיית ההר כגיגית לצעל ריון ההפכי מהני אונם כנ", אבל צחמת הריון ה"י להם מקודם כשאמרו מקודם נעשה ונשמע וזה היה צלי אונם כלל ולי"ש טענת אונם והתורה נקנית לנו. ומ"ש צגמי מכאן מודעה רבה לאורייתא היינו שיש לנו טענה ללמד זכות מחמת גוף כפיית ההר דזה היה אונם אז מאתו ית' אבל צחמת לחר הכפיה שוב קנו דנגד זה מהני אונם לצעל הריון ההפכי ח"כ מפחד האש וכמו כן על כרחך יפרשו המפורשים (שהצחתי במאמר הזה) שבי דלי"ה אונם כפי מה שבי צזה כ"ה לדרכו אף דצגמי אמרינן דהוי אונם ומודעה רבה לאורייתא היינו צע"כ יפרשו דאז ה"י אונם אף שאח"כ חל הקנין: ג. וי"ל עוד צזה מה שאנו מצרכים אשר צחר צנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו וי"ל עפ"י ד מהר"י צו רב ז"ל (מובא צצ"י אה"ע"ז סי' קמ"ג) דאש כפוכו לקבל ונתן לו בחזקה וככפיה אז לכולא עלמא הוי נתיבה, גם למ"ד נתיבה צע"כ לא שמה נתיבה היינו רק כשראה ליתן לו ולא קיבל אבל כשנתן לו צחמת אף שהיא ככפיה מ"מ יודה צזה גם מ"ד נתיבה צע"כ לא שמה נתיבה דהוי נתיבה צכה"ג וצמנתה חלטור (ח"צ סי' ס"ט) ביארנו צעה"י טעמו ג"כ עפ"י הני עיי"ש. והנה זה החילוק מה שיאמרו החו"ה חנה לנו מראש (ע"ז ג.) דצחמת החזיר הקצ"ה התורה על כל האומות וכשלא ראו לקבלה אז לא נתנה להם וככה"ג לא הוי נתיבה למ"ד נתיבה צע"כ לא שמה נתיבה משא"כ צישראל עם קרובו שפכה עליהם הר כגיגית ונתנה להם צחמת צחקה אף שהיה ככפיה מ"מ חל הנתיבה לכ"ע כנ"י מדברי מהר"י צו רב, וזהו שיאמרו החו"ה חנה לנו מראש ונקבלה כי להם לא נתנה צחמת ככפיה רק שראה לחון וכשלא ראו לקבלה לא חל עליהם למ"ד נתיבה צע"כ לא שמה נתיבה משא"כ צישראל שנתנה להם חנה וזהו שאנו מצרכים אשר צחר צנו מכל העמים (שצוה נשחנו למעלותה מכל העמים) ונת"ן לנו את תורתו (היינו אף שהיה גם לנו עיי כפיה מ"מ כיון שנתן לנו את תורתו וכשנתן להצירו אף שעי כפיה מ"מ חל הכחונה לכ"ע כנ"י עיי' חל עלינו נתינת התורה יח"ש), ועיי'

י"ל נקרה החג זמן מחי' תורתנו ולא זמן קבלת התורה כי המעלה הוא שנתן לנו את תורתנו כו"ל:

ד. עוד הקשו שם חוסי צא"ד הג"ל ע"מ דלמרינן במס' ע"ז שיאמרו חו"ה כלום כפות עלינו בר כגיגית דמשמע דאם היה כופה לא היה להן תשובה והכא אמר דמודעה רבה לאורייתא ותי' היינו על מה שלא קבלוהו אין תשובה אונם אבל על מה שלא קיימוה איכא תשובה עכ"ד ונפלאים דבריכם הקדושים להבינים דלפי דצריכם היה אונם רק על קיום המלות אבל על קבלת התורה לא היה אונם והלא אדרבה הכפיה היה על קבלת התורה ואף שאמרו מקודם נעשה ונשמע היה הכפיה אח"כ שמה יחזרו כהן כשיראו האש הגדולה צעה קבלת התורה כמ"ש החוסי צזה (ועיי' מ"ש צזה לעיל במאמר הל' צב"ד). חולס י"ל דל"ה אונם כלל צעה קבלת התורה כמו דרש שם חזקיה צש"ס שנת ארץ יראה ושקטה וכו' מלמד שהתנה הקב"ה עם מעשה צראשית ואמר להם אם יקבלו ישראל התורה אתם מתקיימים ואם לאו אחזיר אתכם לתרו וצבו, ולכאורה דדברי חזקי' פליגי אהך דר' אבדימי שכפה עליהם בר כגיגית דאם כדברי חזקיה למה היה לרוך לכפיית ההר הרי ממילא ידעו שאם לא יקבלו התורה יחזיר העולם לתורו וצבו וגם המה יחצטלו ממילא ככלל העולם. חולס י"ל דדברי חזקיה אחד הם עם דברי ר' אבדימי שם במוך וקודם לשם שאמר שכפה הקב"ה עליהם בר כגיגית כזכר דכפיית בר כגיגית היה להראות שיחזור העולם לתורו וצבו דכיון שנברא העולם צראשית צצביל ישראל שנקראו ראשית כמו שדרשו חז"ל (צ"ר ח"י) וצבו כונת ואם לאו שם תהא קבורתכם ר"ל דיתצטל כל העולם ויחזיר לתורו וצבו כתנאי שהותנה עמו הקב"ה צמעשה צראשית ואי"כ לא היו אונם עתה דברי צתמלה כצברא הקב"ה את העולם היה רק על תנאי זה וכשלא יקיימו התנאי הרי ממילא צטל מעשה צראשית ולא מחמת אונם שהעמים עליהם עתה צעה קבלת התורה. והבן כו זה לא דמי לאונם שאונסין עתה מחמת איזה דבר וכפיית ההר רק לרמז להם שיחזיר העולם לתורו וצבו אם לא יקבלו התורה כדי שידעו הדבר הגדול אשר יעשו אם יקבלו התורה אבל י"ל דצבו דבר תלוי צמעשה צראשית ככל העולם כזכר, ודברי ר' אבדימי וחזקיה לא סתרו אבדרי ואחד הם, והנה כיון דרש חזקיה ארץ יראה ושקטה וכו' כזכר דלאחר קבלת התורה שקטה ולכאורה קשה למה שקטה הלא שמה לא יקיימו ישראל אח"כ ח"ו את התורה (כמו שיהיה מיד צמעשה הידוע צמדבר) חלא ודאי דכיון שלא היתה המעשה צראשית רק על קבלת התורה וצכות נעשה ונשמע היה נעשה חלם [עיי' צובה"ק צריש הקדמה] אבל על קיום המלות אח"כ צזה לא חלה התנאי רק שיקבלו עכ"פ, (ובי"כ החוסי) ע"ז ג' ע"א דשמים וארץ נוגעים צעדותן הם תלוי רק ממה שיקבלו ישראל התורה ואין תלוי בקיום המלות

עיי"ש) אי"כ על קיום המלות צוב כיו עענת אונם דל"ש מה שחירצנו צזה משום דממילא ה"י חזר העולם לתורו וצבו דצבו רק על קבלת התורה ועשיית המלות הוי צע"כ רק מחמת שמוכרחין לעשות מה שקבלו עליהם ועל עשיית המלות הוי שפיר אונם דכפיית ההר. ומיושב שפיר דברי החוסי שכי דרק על מה שלא קבלוהו אין תשובה משום דעענת אונם ל"ש כמו שצירחנו אבל על מה שלא קיימו המלות איכא תשובה ועענת אונם שפיר כתי' וצבו שפירש"י שם על מכאן מודעה רבה לאורייתא וז"ל שאם יזמינס לדין למה לא קיימת"ס מה שקבלתם עליכם יש להם תשובה שקבלוהו צאונם עכ"ל. היינו על קיום המלות למה לא קיימת"ס יש תשובה שקבלוהו צאונם ודו"ק:

ה. עוד יאמר לפענ"ד צענין קפה עליהם בר כגיגית דהנה צסי יד המלך הספרדי (צסוף הסי' פ' וישלח) כתב שיש לבעל טענת מודעה משום דאצב אונם"ה דחזי גמר ומקני ותלויהו וצבון צצני צצניאל, וצבון דעיי התורה הרווחתו הנחת עוה"ז דל"כ היה די לנו צפת חריצה וקיתון של מים לכן הוי אונם והנחה הצאים כאתר וליכא טענת אונם עכ"ד. והנה לפי"ז שוב קשה על הש"ס מה דלמרינן מכאן מודעה רבה לאורייתא הא לא הוי טענת מודעה דהוי אונם והנחה צאין כאתר. חולס י"ל דלהצציר העטס דהנה מה צעיי קבלת התורה מגיע לישראל גם עניני עוה"ז צצרתצה הוא עפ"י דברי זקניו צצני יששכר דהוי כמלול מזוטו של ים ומשליחתו של כהר דהרי הוא שלו, הי"כ ישראל הילוי העולם שלא יחזיר לתורו וצבו עיי' שקבלו התורה והרי זכו צעוה"ז כולו שלהם כזכר צדצרינו. והנה כתצנו צאות הקודם דדברי חזקיה צש"ס שנת שם שאמר מלמד שהתנה הקב"ה עם מעשה צראשית אם יקבלו ישראל את התורה מועב ואם לאו יחזיר העולם לתורו ח"י הם עם דברי ר' אבדימי שם שאמר קפה עליהם בר כגיגית (שמצאן חמרינן מודעה רבה לאורייתא) שצבו האונם שכרחה להם צכפיית ההר שאם לא יקבלו את התורה יחצטלו צצחורת העולם לתורו וצבו אם לא יקבלו עיי"ז זכו לעניני עוה"ז דהוי העוה"ז להם כמלול מזוטו של ים כזכר וכו' אונם והנחה הצאים כאתר מכת ח"י וקני התורה ולא הוי הענין דדין אונם שלא חל, חולס מה דלמרינן צגמי שיש להם לישראל טענת זכות עיי' המודעה מחמת שכפה עליהם שפיר יתישב אף דהוי אונם והנחה הצאים כאתר מ"מ זה שייך רק להנחה הצאה מצד האונם אבל הנחה הצאה רק מכת האונם ואם לא הוי מצדיהם צכפיית ההר כגיגית לא ה"י מגיע להם העוה"ז רק פת חריצה כתי' ואי"כ הוי הנחה רק מחמת האונם ואי"כ מ"מ יש להם טענה לכות על האונם מעיקרה למה כצריהם לכך צכפיית ההר ודו"ק ואחי שפיר הכל:

ו. עוד י"ל צענין טענת אונם צקבלת התורה דהנה כ' החוסי שם [צצ"צ מ"ס ע"א] צתלוהו וצבון

רוצ לגבס ומיושב קוי התוס' ואף שהיוצר בראשית ית' ידע בלמח עומק בנותם שאגב אונסא גמר ומקני בלב שלם ול"ש סברה הרוב רק לנו בני אדם שאין יודעים בצירור מה בלב חזירו אצל לה כן על היודע מחשבות ית'. מ"מ י"ל דשייך האומדנא מטעם רוב שיהי בעיני העולם ג"כ חל הקנין שנהי מאורסים לעם קרובי ית'. [ועכ"ז שייך מודעה רבה כדו נהמלין בעדינו כמו שכתבתי לעיל אות ה'].

ולתי' א' בתוס' (כתובות י"א ע"א) ד"ה מטבולין בגר קטן לאף לאין זכיה לנכרי מ"מ כיון דבהך זכיה נעשה ישראל כו"ל כישראל גמור גם לענין זכ"י ע"ש וה"כ כיון דבהך כפ"י נעשה ישראל צמ"ח ח"כ דינס כישראל גמור גם לענין אומדנא אף דהוי רק מטעם רוב ותלוי חבין הוי זבינא גצ"י ונכון:

ח. א"י טעם דגמא הלריכו לומר קודם נעשה ונשמע מרלונס ותח"כ ה"י כפ"ית הבר עפ"ימ"ש הרש"ש (בב"ב דף מ"ז:) דמאי דאמרין תלויכו וחבין זביניה זביני דוקא אס אמר רולא אזי והיינו דעל אמירת רולא אזי חין כופין אותו וכשאומר רולא אזי ג"כ אז הוא גילוי דעת לגמר ומקני (ע"י כפ"י והחז"ן) בלב שלם וע"כ שפיר כשאמר מרלונס הטוב נעשה ונשמע דהוי כאומר רולא אזי רק תח"כ טס הפרסום צמ"ח בצפ"ית הבר שאז חל הקנין צמ"ח ע"י הכפיה מחמת שאמרו רולא אזי היינו נעשה ונשמע כז' ונכון:

ט. בענין כפ"ית הבר בגיגית מ"ש לעיל הטעם שהיה בעלם הרלון במ"ש הרמב"ם (בפ"ח מה' גירושין) לענין גט מעושה שבעלם הרלון הוא בלבו

לטובה רק שינרו אונסו וה"כ י"ל בזה ויבאו מדבר סוני ויתן שם ישראל נגד הבר ומשה עלה אל האלקים ויקרא וכו' ותגיד לבני ישראל פירש"י דברים הקשין בגידון כבר כתבנו לעיל (בלאות א') שזה הדברים הקשין בגידון שהגיד להם שאם לא יקבלו צרלון וכפה עליהם הר בגיגית כי ענין גדול בזה הוא ההכרח גדול כי בזה תלוי כל בריאת העולם (כעין מש"כ מהר"ל מפראג ז"כ) ונא יכלו להניחם על צהירת רלונס בלבד ולכאורה קשה ה"ה הוי אונס ונא חל ובשלמא עתה צישראל שקבלנו התורה אז בודאי רלונס לעובה שפיר כי הרמב"ם דבעלם חפזו לעובה מש"כ אז קודם קבלת התורה וקודם שאמרו נעשה ונשמע והיו עזין שבאומות ומורגלים בגלולי מלרים ח"ו לכאורה יוקשה דאיך הגידו להם שיכפרם באונס וכפיה ה"ה אז אס יהיה באונס—לא יהיה חל הקנין עמס, ע"כ הקדים הכ"ה ויתן שם ישראל נגד הבר ובמ"ש הראשונים המפרשים שפסקה זזהמתן בשבאו להר סיני וכיון שבאו להר סיני פסקה זזהמתן הרי שוב עלמותם טוב בלי זזהמא עוד וחזרו לקדושת אבותם אצרהס יתק ויעקב טעלם שלהם טוב, ע"כ שפיר מהני כפ"י כיון שמחזירו רק להעלם שלו ע"י הכפ"י במ"ש הרמב"ם צה"י גירושין ושפיר מסיים הכי

ד"ה אילומא, שה"י ר"י רולא לתרן דהכ"ה בקרבן הוי כמו מבר דה"ה יש לו כפרה תחת הקרבן וקונה הכפרה ע"כ מהני כפיה וכן בגיטין כיון שנפטר ע"י משאר כמות ע"כ מהני כפ"י אצל ח"ה לומר כן דח"כ גט מעושה שלא כדיון נמי יהיה כשר ובגיטין אמר שמואל דפסול ותיקן ר"י דכל דבר שהוא מחוייב לעשות הוי כמו מבר והכ"ה הרי הוא מחוייב להביא קרבן ולקמן נמי מחוייב לגרם אה אשהו ע"כ מהני כפ"י אצל שלא כדיון המחוייב הוי כמו תלוי ויהיב דלא קנה עכ"ד התוס' ולפ"י אס ה"י אומר בלבד בדברי חיבה והייתם לי סגולה מכל העמים ואחס תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש וכיוצא לבקשם לקבלת התורה ח"כ הרי ה"י עדיין עענת אונס והצטתח קבלת שבר ג"כ כמו שהקשה האלגאזי דל"ה כמו תלויכו וחבין כיון דאין השבר בעוב"ז כו"ל ע"כ הקדים הש"י ותגיד לבני ישראל דברים הקשים בגידון בדרך חיו"ב וגזירת מלכו של טולס ית' לקבל התורה וכיון שהוא מחוייב מזה מתחלה שוב מהני הכפ"י תח"כ להיות כרלון כתיקון ר"י בתוס' הני וע"כ היה מהני הכפ"ית הר בגיגית להיות קבלת התורה קנין גמור דהמחויי"ב בדבר בתחלה הוי כמו תלוי ויהיב כז':

ז. עוד י"ל בצפ"ית הר בגיגית שהקשו בתוס' (שבת פ"ח ע"א) דה"ה הקדימו נעשה ונשמע ולמה היה לריך כפ"ית הר בגיגית ובאמת כי המהר"ל מפראג ז"ל טעם באריות למה הלריכו הכפ"ית הבר ולא יכלו להניחו על הבחירה של ישראל ע"י"ש לדרכו בקודש ולפ"י עדיין קשה קוי התוס' דח"כ היה לריך לכפיה הבר עליהם בתחלה ולכופס ולמה המתינו עד שאמרו נעשה ונשמע מרלונס הטוב ותח"כ כפה עליהם הר בגיגית וי"ל עפ"ימ"ש המפרשים דמתמת שבר המלית הוי תלויכו וחבין זביני זבינא וע"כ חל הקנין נעשה הכפ"יה טס ישראל טס קרובו אז צמ"ח אף שהיה ע"י כפ"ית הבר מ"מ חל הקנין עמנו (גם עד שקבלוהו צרלון צימו אהשורוש) והיינו מאורסה לו ית' ועיין מה שכתבתי לעיל והנה הך דתלוייה וחבין זביניה זביני דאגב אונסא דזוחא גמר ומקני הוא רק מטעם אומדנא דגמיר ומקני ואומדנא הוא רק מטעם רוב ואינו ודאי כמ"ש בעב"י צחי לסוגי דאומדנא כנודע (וע"י צחי מנחת אלעזר ח"ב ס"ו ל"ט) והנה צח"יה צצ"י לא אזלינן צחר רוצא ות"כ לא היה יכול להיות חל הקנין צמ"ח בצפ"יה אף ע"י תלויכו וחבין כיון דאומדנא הוא מטעם רוב ובצח"יה לא אזלינן צחר רוצא ויבנו להיות מאורסים להעשות הקנין כיון דמתמת האונס לא חל ועדיין ח"יה הם ונא אזלינן צחר אומדנא שהוא רק מטעם רוב ע"כ כיון שאמרו מקודם נעשה ונשמע וקבלו עליהם מלות התורה כל אשר לזה ה"י וכתובס "אחרי רבים להטעה" ושוב אזלינן צחר רוצא לגבס ע"כ תח"כ יכלו לעשות כפ"ית הבר בגיגית דשוב שייך תלויכו וחבין דזביניה זביני מחמת אומדנא שהוא כרוב ומכני

ותגיד לבני ישראל דברים הקשין כגידון שבוה כפיות
ההר כגיגות ושפיר מהבי האונם וחל הקנין דליה טענת
אונם ביוזם טענותם הוא טוב בני זיהמא ונגנפו שפיר
במקח בקבלת התורה בחבר:

י. א"י בזה עוד צענון מודעה רבה לאוריייתא ע"מ
שהקשו המפורשים דה"ל לא היה חל בקנין
חלילה. אונם ו"ל עפ"מ"ש במקנה בפתיחה עמשאל"ז
(שבת פ"א.) בנחות הראשונים יישר לה שפדית,
שטעאלון כפנו"ו והקשה דאם היה מרע"ה טיח נקבלה
בשעת קבלת הקידושין ח"כ כבר נתקדשו בשעת קבלת
הנחות והיו בטול בשבירה כיון שכבר נתקדשו ולא
שליח להולכה הכי היה הצות קודם הקידושין וכו'
עיי"ש מה שהי' דהיו הקידושין על הנאוי ובשטעל התנאי
צטלו הקידושין, ונקדים עוד דגפי דרכנו דיש טענת
אונם ומודעה ומ"ש לעיל נטעם תיזוכו וצין היה חל
המקח (רק שהי' להם עונה מה שצפו אותם על ככה
כנ"ג) ונכחורה קשה בה לפימ"ש המפרשים שהיה
מ"ש ענין קידושין ובקידושין ל"ש זה דהא תלמי' וקדוש
לא חלין הקידושין רק לרונה נגמרו, חולם עלמה לא
קשה דהא מדמורי' בפתח מקדשה בפ"י רק שחמ"ש
חפקיינהו רבין לקידושין מי"ו נשום דהוא עשה שגא
כהגון חף הם עמו עמו שלח כהגון (בדאמרי' כ"ד
דף מ"א ובה"ש כ"ה מ"ב) חלל ה"ש עשה כהגון ח"כ
הרי דינו כעיקרו מדאוריייתא דהיא מקודשת וצאה לדון
תיזוכו וצין דחל המקח, ובאמת האריכו בזה (בגלגלים
ח"ב וצ"ו שרלו את החידוש בסי' מודעא ולאונם נמכרה"ט)
במודעה זועא פ"א גמיה דלריך שיהמר רז"ה ח"ב דא'
לא ח"כפתא בן צמה שצנבו ח"ב רז"ה לפי"מ דפסקינן
דברים שצנב ח"ב דברים עיי"ש והנה כשטעו ח"ב חותה
מעשה ששיבד משה עיי"ן הלכות כי' הט"א עיי"ן וצ"ו
נאמר (יחזקאל י"ד) למען חפוש את בני צלצ"ם ולא
שיך גומר דברים שצנב ח"ב ח"ב כשחטלו
בזה הרי טוב יש טענה אונם ול"ש לימר דברים שצנב
ח"ב דברים כנ"ל דהתורה גילתה צ"ו דדברים שצנבו
היו דברים ונמלא שפיר מיישב ק"ו המקנה האך ששון
כפנו"ו ולפי"ן יונח זכרון דהתורה גילתה כנ"ל בזה
ופ"ו יש טענה אונם וצטל הקנין מעיקרא כיון דאוג"י
מילתא למפרע ח"ב שלא קצנו עליהם בלב שלם רק
מחמת אונם הכפוי' ועש"ן כפנו"ו מעיקרא דלא ח"ב
הקידושין מעיקרא לאותן שחטלו בזה. וצ"ה ו"ל המורה
מבינן זכו ישראל לק"ש משעת מ"ת דבאמת צ"ה
ענינים ח"ב מטעם כונת ח"ב מדינא לחף בצרבה ראשונה
באפלת י"ח פסק הרמ"ה דזמנינו ח"ל לחזור זולה
בפסוק ראשון דק"ש שאם לא כיון לבו לא ילא ומשעת
מ"ת שקבלו עליהם יחודו ואלהותו ית"ש בלמה ע"כ
הי' בלב שלם דל"כ לא כ"י חל דהא הי' בפ"י הרי
כגיגות ול"ש בזה דברים שצנב שאם פוגם בזה ח"ב היו
חפוש את בני צלצ"ם שגילתה תורה צ"ה"ג כנ"ו ע"כ

צ"כ הי' צנב שלם וקבלה גמורה קצנו אלהותו ית"ש
ע"כ משעת מ"ת (שהי' חל הקבלה במעמד הר סיני
שכפאום כנ"ו ח"ב) זכו לק"ש (שנריך צ"כ כונת בפסוק
שמע ישראל צנבו ביוזמו ית"ש):

יא. עוד ו"ל בזה ויתפרש הכתוב (שמות י"ט ע"ה)
ועתה חס שמוע חשמתו בקונו וכו' שדקדקו
המפורשים על תיבת ועת"ה מה זה לריך ועתה ומיד
כנ"ל וי"ע עפ"מ"ש המקנה שם בפתיחה כנ"ל שהיו
הקידושין בשעת מ"ת על הנאוי שוקיימו התורה ולכך
כשצנבו עשאוים כפנו"ו למפרע, וקשה דהא צתנאי לריך
דינו תנאים תנאי כפול תנאי קודם למעשה והן קודם
לנאוי ושיכ"ו התנאי דבר שחפשי נקיימן, וכי חלו התנאים
נה נחמר צתורה ישראל ח"ב על מ"ת אונם ו"ל כיון
דמחמר צ"ש ח"כ"ו (כ"ו ל"ה סעי' ב') דכל החומר
מעכשיו ח"ל לכפונ התנאי ולא לשחר דינו תנאים כנ"ג
רק שנריך להיות תנאי שחפשי לקיימו (ז"ה פסק המחבר
שם בפס"ח חף שצנבו ט"ו וי"ח ח"ב ח"ב עיי"ן שבוה
דעת הרמ"ש וי"ש חף נודע שהיב"א ש"י מרן המחבר
דעה הראשונה צתתם ודיעה כ"ו צ"ש וי"ח ח"ב נהפכה
פסק בדעה הראשונה ע"כ שפיר פסק בן להגדה) וכיון
שחמר ועת"ה ח"ב שמוע חשמתו וכו' (כ"ו ח"ב התנאי
מעכשיו ומשעת) ובמעכשיו ח"ל לדינו תנאי רק תנאי
שחפשי נקיימו ח"ב צודאי שחפשי לקיימו כמו דלחמדין
במ"ו (שבת דף פ"ה ע"ה) דהש"י נו רצה נהאוי מייב"א,
דית"ב רצה וק"ה מעיין וכו' וק"ה מנען הנצטתיה דמ"ה,
ח"ל עמ"ה פוזתם וקדמיתו פומיכו לאודיטוכו וכו' איצט"ה
לכו למשמע ח"י מניחו קבליטו וחי לא לא קבליטו ח"ל
ח"ב דסגינן בשלימותא כח"ב בן (משני י"ח) חומת
ישרים, פירש"י דמנכנו עניו ית"ש שלח ועטנו בצ"ר
שנ"ה נוכח נעמוד בו עכ"ד והיינו שהי' תנאי שמיב"ב
נעמוד בו ונקיימו צודאי וכיון שחפשי לקיימו היב"א
לאמר משה ומעכשיו כנ"ו, וצ"ה מיושב ג"כ מה דכ"ו
רצה ח"ב דסגינן בשלימותא וכו' ח"ב ח"ב ח"ב ח"ב
בשלימותא כח"ב כ"ו וסוף בוגדים ישרם ע"ל ח"ב
וכונתו הי' כנראה על המין בזה שצ"ה צהודי דברים
ויזבן מחשבתו דזה תלמי בזה, דממה שאמר המין נרצה
לא יוכלו נקיים התורה וקצנו תנאי שאין צלפשרי
לקיימו ונמלא צענו הקנין ועיי"ן עשאוים כפנו"ו במעשה
הידוע שטעו במדבר (אשר הן המה המינים שהיו מקודם
הערב רב שטעו בעגל ולא קבלו התורה בלב שלם ע"כ
נפרדו מחיי עולם ונהגגגל שמתם ח"כ צלותן שסרו
מדרכי חיים בזמן אה"ו ה"ש שנקראו מיני"ש צ"ח
כמו שפירש"י בסוף סוטה [ונמלא צהומר השכחה]
וליערו את החכמים צייכוחים כמו שנמלא כ"פ צ"ח"ה)
ונמלא ש"י זה שהגיד לו המין שהוא עמ"ה פוזת
שקבלנו מה שלח נוכח לקיימו ח"כ צענו הקנין ולשיעתם
זה המה ילאו מהכלל ישראל שקבלו התורה ויתפרדו
כל פועלי ח"ב משא"כ אנהנו דהאמינו צו ית"ש וקצנו

חנאו שלפטר לקיימו צודאי ונוכל לקיימו וצמטכפייז
די זה כנז ע"כ חל עלינו התורה יח"ש בקיום וקנין
גמור מלא וכלה כנז;

יב. עוד י"ל עמם שפסח עליהם הר כגיגית ומודעה
רצה לאוריותא ולעפ"כ ה"י חל הקנין חורה
ולא ה"י בו דין חונם, דהכח חרז"ל (במדקם חנומא
פי נח) וזכפויי בהר כגיגית ה"י רק על תורה שצפ"פ
חל חורה שבפסח קבלו צלון צמח שלמנו נעשה ונשמע
עכ"ד במד"ת עיי"ש וי"ל עפ"י דין מרן הכ"י (באשכנז)
ה"י קל"ד) בשם תש"י הרי מיימון דהיכא שקנס ח"ע
דלוצן במאה זכ"י ללדון העיר חס לא יגרש חס אשמו
ולח"כ גירסה צדיעול כל מודעי, והשיב לדון זה גט
מעשה דכיון שגירסה צלוננו והקנס שפסח צלוננו
שפסח כדי לחזק ח"ע לגרש ולא ה"י דין חונם ע"ש
והנה חרז"ל (בשבת דפ"ח) דח"ל וכו' צפחזותיכו
קיימיתו צרישא איבעי לכו למשמע אי מלייתו קבליתו
ח"ל און דכגיגית בשלימותא וכו' פירש"י התהלכנו עמו
צחום לב כדרך העושים מהלכה והמכנו עליו שלא
יעשנו בדבר שלא נוכל לעמוד בו עכ"ל וכתבתי צמיני
לאוריותא שאמר הוא יח"ש חונם צמילי דרצנן וגזירותא
כי רצים הם וכמו דאמר"י שם במד"ת שחס קשום ציותר
ולא ידע עדיין מה יגזרו חכמים והאיך אמרו נעשה
ונשמע ע"כ ספיר ו"ל צע"כ כיון שכלל מלות החורה
שהגיד יח"ש הוא לא תסור מכל הדברים אשר יגידו
לך וכו' שזה לשמוע למלות חכמים כל אשר יגזרו וכו'
סמכו עליו שצודאי לא יאמר להם דצר שה"י להם לקיימו
ע"כ צמח וודע יח"ש כמגיד מראשית אחרית שגם דברי
חכמים וכו' באשכנז לקיימם (וע"כ ח"י גוזרין חכמים
בזירה על הלצור ח"ע רוב הלצור יבולין לעמוד צה
[צ"ק ע"ט:]) וע"כ כיון שהנעשה ונשמע ה"י על תורה
שצמחז והכפויי ה"י רק על תורה שצפ"פ צפרעות דברי
הכז"ל ע"כ ספיר ח"ינו צמל מרן טענה חונם דכיון
שקבלו עליהם נעשה ונשמע כל הדברים אשר דיבר ה"י
וצכלל זה לא תסור וכו' וכו' וכו' כצר גילו דעתם
שצמחזם לקבל גם זה כיון שרצונו יח"ש בן הוא. ובר"י
דמי למ"ש צצ"י בשם תש"י הרי מיימון כנז דהיכא
שצמחזו בן הוא מתחלה אז לא ה"י חונם ור"ה צבאונם
רק לזר ח"ע וקיום הדבר בן ה"י חל החורה שצפ"פ
כיון שה"י רק כדי לזר צחורה שצפ"פ דנפישו וחמורי
מינתי (כנז ממד"ת) וה"י הכפויי רק כדי לזרן צקנס
ח"ע וזל עלינו החורה שצפ"פ ג"כ למחורשה בתוכנו;
יג. עוד י"ל צמנן כפיות הר כגיגית ומודעה רצה
לאוריותא אמר רצה לעפ"כ הדור קבלות
צינו אחרות. הרי דס"ל לרצה ג"כ דה"י חונם דכפיות
הר ועדיין קשה פקו המפרשים כ"ל דח"כ לא ה"י
הקנין קיום ח"י מה שצינו וצין אצינו שצמחזם כנתינת
החורה לנו חונם התיי דכיון דתלויכו וצין וצונוי צנינא
ע"כ צקבלת השפר ה"י המקה קיום חונם רצה לשיפתי

דס"ל (צצ"ב דמ"ה ע"ח) דאמר רצה הילכחא תלויכו
וצין צנינו צנינו, ולא אמרן חלל צצרה סחם (גמר
ומקני) חלל צצרה זו לא (דהיכא דהכריותכו למכור
שדה זו דוקא לא מהני המקח) וח"כ ה"י מיושב צזה
החום צצרה שם דשפיר הלריכו שואמרו מקודם נעשה
ונשמע סחם בלי שום ענין צפרעות הוינו כצרה סחם
דמכנו צנינו כשכריותכו וכשואמרו נעשה ונשמע סחם
וראו ח"ינו חופשי ומדקדקי לפרעות ע"כ ה"י מהני
ח"ע הכפויי הר כגיגית משח"כ חס לא אמרו נעשה
ונשמע מקודם וכן ח"ע"ה שחזיר עליהם החורה על
ישמשאל ועמו ואמרו חורה מה כתיב צה לא חרלח וכו'
והשיבו שאין צלונם לקבל ולכחורה גם כשלא רנו ה"י
יבולין נכופן בהר כגיגית כמו שישראל ח"ע"ה כמדובר
צריש ע"ז (צ"י ע"ב) ח"ך כיון שדקדקו על פרעות ולא
רנו ה"י כצרה זו ולא מהני הכפויי גם צצנינו כנז חזי
שהשיבו להם צמ"י שם שלא קיימו ח"י מלות שגם
המכפטים ור"ה צחונם וכו"ל וע"י עצרו מראש ולא
יכלו לקבל על נפשם ע"כ לא מהני הכפויי. וזכו מוכן
דכ"ל ח"י מינא דחז"י לרצה דקא מעיין בשמשעתא וכו'
ח"ל עמא פזחא דקולמיתו פומייכו לאודניכו וכו' ח"ע"י
לכו למשמע אי מלייתו קבליתו וכו' לא לא קבליתו, ה"ינו
שרלח המין במדינת לומר שה"י ח"י ישראל ג"כ מדקדקים
ושואלים על הפרעות המלות ח"י יבולים לקיים חס לא
כמו ח"ע"ה ולא ה"י דינם כצרה (ולא שואמרו נעשה
ונשמע בכללות) כנז ולא ה"י חל הכפויי ולא ה"י מפר
לנו לאוריותא חלילה וע"י השיב לו רצה (לשיפתי) דצצרה
זו לא מהני כנז) דכגיגית בשלימותא כתיב צן חונמא
ישירים וכו' ופירש"י התהלכנו עמו צחום לב וכו' וסמכנו
עליו שלא יעשנו בדבר שלא נוכל לעמוד בו ע"כ אמרו
נעשה ונשמע כצרה סחם ושפיר חל עלינו קנין החורה לעולם;
יד. עוד י"ל צמנן כפיות ה"י כגיגית ומודעה רצה
לאוריותא דהנה לכ"ע צצרה ניחנה חורה
וכתועלת הגדול מזה שניחנה צצרה דייקא י"ל כי צחמת
דייקו המפרשים חס ה"י צחמת ע"י חונם וחונם לא
ח"יל הקנין חלילה כנז ח"ך ע"י שה"י קבלת החורה
צצרה ומוד צחוחו יום שמרו ח"ת השבת צע"כ דקבלו
עליהם מיד ח"ע"ה ח"ת החורה צרנן העוב דלולא ח"ת
לא ה"י רשאים לשמור מיד ח"ת השבת דנכרי שצבת
ח"יב מיתה צממא צשאר"י מלות י"ל דעשו לחומר ח"ך
ללא ח"יל הקנין עליהם להיבנא על נפשם יפן שה"י
צחונם עכ"י עשו ממדת חסידות ח"ן בשמירת שבת ל"ש
להחמיר דה"י ה"י קולא לענין חס לא ילא מכלל צ"י ע"י
שה"י צחונם, חלל ודאי שקבלו צלון וע"י חל הקנין
ע"י ששמרו שבת מיד צחוחו יום, וזכו י"ל צ"י ח"ש
דאמרו צמ"י ח"ת השבת (היינו שמ"י"ה מוד צלו עשוי
כלל שה"י לריכין ח"י צצרה לעשות מלאכה קלה חלילה חס
ה"י מ"ת צחונם וע"י ששמרו צלו עשיות מלאכה כלל
ע"י נעשה) לעשות ח"ת השבת לזרותם צרית עולם צינו

שלשת ימים והלא ית"ש ידע זה ג"כ ואשפ"כ נוח לו
 לומר עוד הפעם, ונראה לפרש לא יוכל העם לעלות אל
 הר סיני (היינו "שאינם יכולים" מפני האצריהם יעלמיחם
 לא יתנוס לעבור על פי ה' כיון שבאו כבר לפני הר
 סיני) כי אחי העדותה בנו לומר הגבל את הכר וקדשתו
 (ומפני שהוא נגד ליות ית"ש ע"כ חונס יכולים בגל
 באמת ולא יתהם הצריכים ממוילת נעלות ולעבור כנ"ל
 וע"כ שאל משה ה"כ נמה הגיד ית"ש בודאי הוא מפני
 דבר שנחמדש צו ללמדו שהכבוד מוחלה לעמם יאכרן
 מחילה לעלמו וזהו כל להשמיטנו ית"ש בתשובתו וע"ש
 באר"ח הקדוש) נחזור לעניינו כי על תורה שבכתב
 שהם אוסרו הפלא כיון לומר שהדבר נעשה ממילא,
 מפני שזדכנו הצריכה כנ"ל וכבר ביארנו צמ"ח שדבר
 שנעשה ממילא ל"ש לומר שיהי די שיהי נעשה ממילא
 ע"י הזדככות הצריכה דהא ל"ש רק כשנעשה לראינו
 ומהשבתו ע"כ הולך רק על תורה שבפ"ס (מולי דרכן
 דרך אגברי קרמו) הולך הכפוי שקבלים לעשות וזהו
 הנצרה צר חיוצא מלוה יעשה ולא שיעשה ממילא
 באצריהם בלבד כנ"ל:

טז. עוד י"ל צענון כפייס הר כגינות שפורש"י גם וז"ל
 בדיה מודעת רפה שאם חמינים לדין למה לא
 קיימחם מה שקבלתם עליוכם ים לכם תשובה שקבלתו
 באינם ע"ל ונבלתה יפלה מה זה לשון שאם חמינים
 לדין וכו' שנקט דש"י ז"ל שדויק בלשונו הזהב על כן
 נקודה זאת. וי"ל עפ"מ"ם מהר"ל מפראג ז"ל (בתפארת
 ישראל פרק ג"כ) כי הכפוי צמ"ח היתה הכרחות צלון
 הש"י כדי שלא יאמרו ישראל הנחנו קבלנו תורה מעלמנו
 ואם לא היינו רוצים לא היינו מקבלים התורה ודבר זה
 לא היה משלת התורה וכו' ולכך כפה עניינם בהר כגינות
 לומר שהם מוכרחים וכו' כי מחוייב האדם שיהי תחת
 העילה מלך העילה אשר גורר המלכות עליו ורק בזה
 הוא האדם החסר העילה כשהוא צדקה ואזכר מלוה
 עליו וכו' ע"ש צחק לבנו בעל הפרק בזה יע"כ"פ כיון
 בזה היה לרון הש"י שיהי צמ"כ כנ"ל זמ"כ זהו לרון
 הש"י וכוון שהמה אמרו מקודם נעשה ונשמע כל שהוא
 לרון הש"י וזה רענו ית"ש שיהי דבר גדול זה באינם
 דוקא כי זולם זה לא נראה ממעלה העולה (וכנ"ל גם
 במהר"ל בעעמנו לשבת) וממילא מושב ק"י המפרשים
 שהקשו דאם היה חונס הרי קי"ל דבאונם חין חל הקנין
 ואיך נאמר שלא חל הכרית ח"י צוינו לבין אבינו שבשמים
 הזמן נתינת התורה עד ימי חתשורוש להדר קבלתו
 מרלון, ובזה יתישב דביון שזכו בלרון ית"ש שיהי בלונם
 וכן שהוא רענו קבלתו ושוב קשה ללא כיון חונס ול"ש
 טענת חונס לומר על מה שלא קיימו כיון דכבר וקבלתו
 צלון זהו האונם אך זה אינו דממ"י אם תאמר שאינו
 חונס כיון שקבלתו צלון וא"כ אינו חונס ולאו ית"ש
 ה"י רק שיהי באונם דוקא וביון שאינו חונס, אינו רענו
 ית"ש וא"כ לא קבלתו נעשה ונשמע וביון שאינו רענו

ובין כפיי חות הוא לטולם (היינו ע"י השמירת הכבד
 אז נעשה מ"ת צרות טולם צוני זכין צניי לדורותם לקיום
 כיון שצ"י מוכרח שקבלתו צלון מוד) וזהו שסמוך
 ל"י ויתן אל משה ככלתו לדבר אחר שני לוחות הצנים
 וכו' (היינו לרמז שזכו מיירי בשמירת שבת ביום מ"ת
 דבשבת נתינת תורה וע"י ויתן אל משה וכו' ואל המתנה
 צלון) ובזה י"ל ישמה משה צמ"ח חנקו וכו' ושני לוחות
 הצנים הוריד בידו וכתיב בהם שמירת שבת וכן כתוב
 בחורתיך ושמרו צניי את השבת וכו' (כפי שפירשנו בזה
 שצ"י ושמרו צניי את השבת נעשה שיום המ"ת צלון וה"י
 קס"ד לומר שקבלתו רק לחומרה עכו המלות אבל זה
 רק הכרח מפני השג"ה הוא דנכרי בשבת חייב מיתה
 ועל כרחק שקבלתו התורה לחיוצא צהחלט כנ"ל וזהו
 הסמיכות) ולא נתפו ה"י חלקיני לגויי הארצות ולא הנהלתו
 וכו' וגם במנוחתו לא ישכנו ערלים (דנכרי ששבת חייב
 מיתה חש"כ משום דקבלתו התורה חש"כ להחלט מרלון
 ע"כ שמרו את השבת מוד באותו יום כנ"ל) וזהו י"ל
 בחילון דאר"ל (יבן פסקינן גהלכה) דהא הנה שבת
 חמירה ל"י כע"י ע"ש ברש"י הפעם ינדכנו י"ל כיון
 להפרש בין ע"י נכרים לישראל הוא ע"י מ"ת ומ"ת
 נתקיים רק ע"י שיהי בשבת כנ"ל ע"כ האו תנה שבת
 חמירה ל"י כע"י כיון דאלו זצ"י שקבלת יחודו ואחדותו
 ית"ש חנכי ה"י חלקיך ולכשמו מצותיך ח"י שזה קבלו
 צמתן תורה:

טז. עוד י"ל צענון כפייס הכר כגינות ומצוהר במדרש
 תנחומא (פ' נח) שהכפיה היה רק על תורה
 שבפ"ס מולי דרצון דייקא (וכג"ל חות י"כ) ונריך עעמ"ה
 למה על תורה שבפ"ס דייקא הכריחום לקבל וי"ל עפ"מ"ם
 (הנתיבות ס"ר רל"ד) דאוסורי דרצון חנין רק איסורי
 גברא וכמ"ס כבר מזה צמ"ח חלעור (ח"א ס"ר ה')
 בעעמ"ה דהדבר לכל חילוי דרצון גם המלות הם מכה לא
 תסור וחס רק חקקפתה דנכרי צמ"כ כמו שכתבנו כבר
 ואכמ"ל. והנה ידוע הענין חלו קרצנו לפני הר סיני ולא
 נתן לנו התורה דיונו, היינו שהציגו כל הסורה עד שלא
 ניתנה ואצריהם ה"י כבר נשלמים לה, כמו ש"י צמ"ח
 שמתנו באצריהם חזינו (בראשית כ"ג - ו') וישלח הצריהם
 אם ידו כי זה לא היה לרון באמת לבחוש ליתחק ע"כ
 הוכרה לבנות ידו בחזק יד חבל לולא זאת צשאר המלוא
 באמת נזדככו איצרינו כבר ונעשה ממילא כנודע וכן ה"י
 ישראל כנודע להר סיני שפסקו זוכמתן וחזרו לקדושה
 אבותם הראשונים, וכזה פירשתי צ"י יתרו (י"ט - כ"ג)
 ויאמר משה אל ה' לא יוכל העם לעלות אל הר סיני כי
 אחי העדותה בנו לאמר הגבל את הכר וקדשתו ע"ש
 צפורש"י לא יוכל היינו שאין נכס רשות מחמת שהם
 מותרים ועומדים עוד היום זה שלשת ימים עכ"ד ויפלא
 איך שייך שישאל משה באלו הכרה אחרי דיצורו של
 הקב"ה ונחשוב לקס"ד שכגיד לו לחנס עמה פעם שנית
 מפני שכבר הם מותרים יעומדים שכבר כוגד להם מלפני

בחר איסורא גריר וניחול לחומרא שלא יבא לישראל מודעת רבה וענות אונם ע"כ ס"ל דכפויי ב"ה רק על תורה שבטי"ש דרצנן וברצנן אזלינן לקולא דכיתר כרוך ומתהפך כיון דהוי כמו ב' דרצנן כמ"ש במ"א דכ"מ צע"מ וד"ק:

ט"ו.ב. עוד י"ל צענין כפיית בר כגיגיה עפ"י ד (סמ"מ פ"ו מהל' מכירה) שהצ"ח בשם המרדכי להוכיח מש"ס גיעין (כ"ח ע"ב) דלמרי' כיון דקטלו אגב אונסו גמר ומקני והקשה המג"מ על המרדכי מש"ס (שבת דף פ"ח) מלמד שכפה עליהם הר' כגיגית ומכאן מודעת רבה לאוריותא וכתם ב"ה כלאונם מיתה ואעפ"י דלמרי' דהוי מודעת ואונס. ונ"ל לתרץ ט"י המרדכי דכנה כלאונם מיתה של כני"א פשוטים שפיר ניחא סברת המרדכי ועפ"י ד הש"ס כנ"ל כיון דיראים מהמיתה שלא יקטלו ע"כ גמר ומקני ומבטל כל הניעה בלבו מחמת יראת הקטלה, משא"כ ישראל צמטמד הנבחר שטמדו במסירת נפשו ולאחר נעשה ונשמע גם טרם ידפו מה יהיו לריבים לעשות ובשאר"ל (שבת פ"ח): שנפסם ילאה בדברו וכ"ז מרוב השתוקקות וזוכך חומרים בצואם להר סיני עד שפסקה זוכמתם ונפסם בגשמיות לה נחשב צעיניהם לכלום וממילא לא היו יראים כ"כ ממיחה גשמיות עד שנאמר שעי"ז גמרו ומקני ע"כ שפיר ב"ה מודעת רבה לאוריותא, משא"כ בכתם כני"א (שלא צמטמד הנבחר) שיראים מקטלה ע"כ י"ל גמרי ומקני כנ"ל. חזו י"ל צע"ס (עי"ז דף ב' ע"ב) שיאמרו או"י כלאום כפית עלינו הר' כגיגית (והוא מוצא בתוס' שבת ט"ז) וכיוני שאו"י הם אוהבים את גופם וכדלמרי' שם צע"ז שיבחנום במלות טובה ויוליא חמה מנתיקה ויב"ה חוס גדול ועי"ז יבטלו ויברחו ומכש"כ מיראת מיתה זהו שיאמרו כלום כפית עלינו הר' כגיגית כיוני יעלינו" דייקא שאנו אוהבים גופנו ואין מוכרים נפשנו וממילא מחמת יראת מיתה צכפיית הר' כגיגית חל הקנין דגמור ומקני משא"כ בישראל דמסרו נפשיה ויראת המיתה אין חלום עיקר כ"כ כדי לקבלו עי"ז גם צכפי"י כנ"ל ולמה לא כפית "פעלינו" (אור"ה) ב"ה חל הפוי משא"כ בישראל דהוי אונם ולא חל הקנין וברית עמם. וזה מיושב ק"י החוס' צכפת עי"מ דלמרו או"י כלום כפית עלינו הר' כגיגית משמע שאם ב"ה כופה לא ב"ה להם עוד טענה וברו ית עוד טענת אונם ומודעת רבה לאוריותא זה חינו דאו"י לא ב"ה להם טענת אונם דמהמת אונם דקטלה גמר ומקני דרק בישראל שהם בני מס"ג ממילא כנ"ל ע"כ הוי מודעת רבה לישראל לאוריותא כמובן. אמנם בגוף דברי המג"מ (פ"ו מהל' מכירה) כנ"ל צע"ג מה שהקשה על המרדכי מהך דכפה עליהם הר' כגיגית דהא לפי מ"ש מן הכ"ז צה"מ (צכ"י ד"ב) והצ"ח המג"מ צע"מ (צכ"ל גירושין פ"ב) שהקשה הכ"ז מהך דסקריקון דגזירה קמיותא קנה אגב אונסא וגבי מתנה למריקן צכ"כ תלויה ויהיז לא הוי מחנה

ית"ש כמו שקבלו לעשות רלונו וא"כ הוי שוב אונם ולא רלונו וביון דהוי אונם שוב שייך מודעת רבה לאוריותא (ולא שוב קשה ק"י המפרשים דאיך חל הקנין בחמת צלאונם כנ"ז) וביון דשייך אונם שוב הוא רלונו כמ"י ושוב חל הקנין ולא קשה להיפך כיון דחל הקנין מטעם רלונו שוב חינו אונם וזה חינו רלונו ית"ש כיון שרלונו רק שיב"ה אונם כנ"ז ושוב לא חל הקנין ושוב הוי גדר רלונו וזה לא קבלו ושוב הוי אונם ומתהפך בזה לצלתי חכלית כמו היתר כרוך שכתבו בתוס' (צכ"ח ח"ו כ"ו ע"ב וצכ"מ דף ג' ע"א) גבי פרה הדומה טלה עלי זכר פסולה והקשו דהא לא ניחא ל"י דאיך ירבה להפסוד פרה הדומה שדמ"י יקרים צכ"ל דבר מועט של הולד אשר יולד ות"י דל"ת דכשר הפרה א"כ שוב ניחא ל"י ומה למדו גדולי האחרונים ז"ל לענין מתהפך כזה צכמה מקומות דהא בחמת ט"ס לא ניחא ל"י חלל מכה דל"ת להיפך ור"י ניחא ל"י ע"כ אזלינן לחומרא צד"ח והפרה פסולה, ור"י אזלינן לחומרא דכיה חל הקנין דלמרי' כיון שזכו רלונו ית"ש שיב"ה צלאונם ע"כ קבלוהו מחילה ברלונו ככלל נעשה ונשמע כנ"ז ורך כבר ביארנו צענין מתהפך כזה צכמה מקומות צחיבורינו מנח"א דהוי כעין ספיקא לאוריותא דלזלינן לחומרא חלל צממון לריבין ליחול חומרא לתובע וקולא לנתצט, ומתנה מיושב שפיר לשון רש"י ז"ל שפ"י שאם יחמינס לדין חינו שבה"א חנחנו נחצטים לגבי ית"ש מה שלא קיימנו ובשחמינס לדין צמשפטו בתורה כיון שהיה היתר כרוך ומתהפך לצלי חכלית ובשחמינו הכחצטים וזמנינו אוחנו לדין נמלא לקולא לנתצט ויכול לפמור צענת אונם ואין לומר דכשהוא אונם הוי רלונו כנ"ז זה חינו דלענין טענת אונם כשחמינו הכחצטים יבולין לפטור וכו"י שפיר מודעת רבה לאוריותא כשחמינו אוחנו וגם חל הקנין מעיקרא עמו ית"ש שאז ה"י לחומרא כנ"ז ומיושב שפיר ק"י החוס' עי"מ דלמרי' צע"ז שיאמרו אוה"ט כלום כפית עלינו הר' כגיגית והלא גם על הכפויי ית טענת אונם ז"א כיון דהכפויי ב"ה ברלונו ית"ש ואם במה ה"י אונמים שירלו לקבל כל מה שיגזר ית"ש חלל גם יב"ה האונם ברלונו ויב"ה חל הקנין ע"כ השיז להם ית"ש כיון שה"ז מלות לא קיימום וברו לא קבלו רלונו וא"כ שוב שייך לומר כלום כפית הר' כגיגית דאז ב"ה להם טענת אונם מעיקרא ולא ב"ה חל הקנין כיון שלא שטמדו ח"ט מעיקרא צכטשה ונשמע כל מה שיגזר רלונו כנ"ז משא"כ צושראל שקבלו מחילה צכטשה ונשמע אך להזמנים לדין להענינם לא שייך כיון דכהיתר כרוך מתהפך הוא כמו ספק ואין עושין מספק וכו"י קולא לנתצט כנ"ז.

ועוד י"ל בזה בדברי המדרש תנחומא (פי' נה) דככפויי צמ"ת ב"ה רק על תורה שבטי"ש וי"ל דהמדרש תנחומא ס"ל כיון דכהיתר כרוך ומתהפך הוי צענין איסורי תורה ח"ס קבלוהו עליהם ע"כ גם ח"ס יחמינס לדין י"ל דלא הוי כממונה דקולא לנתצט רק כמו ממונה

ומאי שגח, ותי' דהתם נח' חנסו על הקרקע חלה הי' רוצה לברגו ותי' אומר לו שא קרקע זו ואל תמיתני חבל היבא לחונפו על הקרקע עלמנו היבא דליבא זמיוס לא גמר ומקני עכ"ד ומעשה שוב ליק מה שהקשה המל"מ שס על המרדכי כנ"ו דשם צפפה עליהם הר כגיגית הי' כחונפו על הקרקע עלמנו היינו שיקבלו החורה הזאה משא"כ צסוקריקון דלוינו חונפו על הקרקע הזאה נדי' כצ"י רק שהישראל בעלמנו מלייל עלמנו ונותן לו השדה כדי שלא יברגוהו וא"כ נקי"מ קוי המל"מ על המרדכי כנ"ו:

יח. עוד י"ל צישוב קוי החוס' הי"ל דלמה הי' לריך כפיות הר כגיגית עליהם דהא חמרו מקודם נעשה וגשמע. בהקדם מ"ש לעיל (אות ע"ז) וכיון דקבלו עליהם מקודם נעשה וגשמע לפשות רלון הצורה ית"ש כל מה שיזווה צרלנו ית"ש, ובהקדם מ"ש באגודה (פי' מי שחזו) נדי' הש"ס (גיטין ע"ד ע"ב) מדאלטרירך לי להלל לתקוני וכו' ועיי' בקלה"ח (סי' נ"ה) וצבי זכרון שמאלו על נמי' גיטין שם מ"ש דהא גימא דנחונה צע"כ לא שמה נחונה ע"כ היינו משום דהוי כאלו החנה בן מתחלה שרירך נחונה צרלון והגע בעלמך הרי שהחנה ע"מ שירלה חבל וכדומה וכו' נאמר דהא הינו מתחלה נחשב חונס הרי זה הוא עלס החנאי עכ"ד ולפי"ז המתצטר צפשיטות דהא החנה עם חצירו דכלל חופן שיבי' רלנו ליתן לו הוא מוכן לקבל ושיתקיים החנאי ע"י"ג גם אם יתן לו המאחיס זוז ע"י כפוי' אז פשיטא כיון דנחנה לו המאחיס זוז חף ע"י כפוי' הי' מגורשה וכן בקידושין אם הכנימה בן בתחלה שיהי' הנתינה אח"כ בין לרלון אז לא אז הי"ז מקודשת כיון שנתקיים החנאי והכל לפי חנאו אם החנו צזה וז"ב, ותי' צקבלת החורה כיון שנעשו צינונו לבינו ית"ש הצרית וקידושין בתחלה וחמרו בתחלה נעשה וגשמע כל שיהי' צרלון מליותו כנ"ו וכיון שזה רלנו ית"ש שיהי' הנתינה אח"כ צע"כ צכפיות הבר כגיגית (וכמ"ש המהר"ל מפראג זי"ע בהפארת ישראל פרק ל"ב כ"ל צלות ע"ז וכל אי מהמפורשים כי נעטס הענין עכ"פ בן הדבר הוא צרלנו ית"ש) וכיון שהחנו בתחלה לקבל על כל מה שיהי' צרלנו וחמרו נעשה וגשמע ויש צמשה את דצרו העס אל הי' שמקבלים בן ונעשה החנאי וקנין צהחלט על כל הי"ל ע"כ לא מיציעה למ"ד נחונה צע"כ שמה נתינה דחל הנתינה והקנין אפי' שהי' צלונס חלה אפי' למ"ד לא שמה נתינה כיון שקבלו והחנו בתחלה דהנתינה יהי' חל להם בקיומה צכל חופן שיהי' (רק כפי רלנו ית"ש כנ"ו) ע"כ שפיר חלה גם צלונס וצפוי' (ואעפ"כ יש למליצח זכות עליהם עענת חונס כיון שעכ"פ הכריחם על ככה ית"ש וכ"ל כמה פטמים) ומיושב קוי החוס', דאדרבא מתמת שחמרו נעשה וגשמע והוי כאלו החנו מקודם ע"כ חל הקנין לפ"ע צמעמד הנבחר גם שיהי' ע"י כפוי' כנ"ו:

יט. א"י, דהנה צאס ותי' חונס על דצר אי' כגן שיכוחו חס לא יעשה את הדצר הזה והוא צסכ"י ממכות חלנו וגם חס יעשה הדצר הווא הוא צסכ"י ממכות חלנו רק חס יעשה הדצר הזה מצניחו חצירו (שיעשה לעוצתו הדצר הלז) שירפאהו אח"כ מהמכות חללי, ואם לא יעשה הדצר מוזן ממילא שלא ירפאהו חצירו מהפלויות וחסכ"י חלנו. ח"כ פשוט דצכה"ב לא מיקרי חונס כשיעשה הדצר הזה דהא גם חס לא יעשה ג"כ הבכנה מרחפת כמו חס יעשה כנ"ו ומה שירפאהו אח"כ (בעד עשייתו הדצר) זהו רק עוצה שיעשה לו חצירו ועכ"פ הוי כמו תלוהו וצון דצניי' זצניו, וא"כ הכי צמעמד הנבחר שהי' נפסס ילאה דצברו כששמעו הקול חונצ ונורא ית"ש והוא ית"ש ידע זאה צתחלה חלה צנחסדו החוזר להם נשמותם כשחחז"ל וא"כ לא הוי חונס (דליקשי כקוי הי"ל דע"י חונס לא חל הקנין) צמה שחמרו להם חס תקבלו את החורה מועצ ואם לאו שם תהא קבורהכס דזה חסכ"י ונפסס חלא (צכל חופן שיהי') גם חס יקבלו את החורה, רק כשיקבלו אז יחזיר להם נפסס אח"כ צחסדו ית"ש וכזה לא מיקרי מתחלה חונס שאינו חל הקנין על ידו כנ"ו ע"כ שפיר חל הקנין צמתן חורה, ועפ"י זתייש צהקדוק צמ"ש שם תהא קבורהכס וענין הקבורה מה צעי הכא חלה ל"ל שם תהא מיתחכ"ס עפ"י הווא הכפוי' שלא ימיתוס צהפלת הבר חלה ודאי דלא שייך לומר הכפוי' צלשון מיתחכ"ס חס לא יקבלו החורה שוכי צלא"ה צכל חופן שיהי' גם חס יקבלו החורה נפסס ילאה דצברו כ"ל ע"כ נקט רק לשון קבורהכ"ס היינו שאם לא יקבלו החורה אז לא יחזיר להם נשמות וישארו שם קבורים ואם יקבלו ישיצ להם נפסס צתחויב (ולא יקצרוס) כ"ל.

ומה דנקט לשון קבורהכ"ס י"ל עוד צזה, משום דלה רכה החנא (גם על חנאי) לנקוט צלישנא דמיתחכ"ס יען שנאמר ציוס הווא דחג השנושות שהווא צחי' ען החי"ס כמבואר צזה"ק (פי' חמור ל"ו ע"ה) וצכל המקובלים, והבן:

כ. עוד י"ל צזה עפ"י"מ שחננו לעיל (אות ע"ז) צענין כעין היחר כרוך צלד החיסור ומתהפך צלחי חכלית כיון שהי' בן רלון הש"י שיהי' צלונס וכמ"ש צמהר"ל מפראג ז"ל ע"י"ש ח"כ שוב לא הוי חונס כיון שקבלו עליהם מקודם נעשה וגשמע לפשות מה שהווא רלון הצורה ית"ש. חולם כנר חצנו שם דענין זה שכי החוס' דלזליקן צהיתר כרוך לחומרה הווא רק מטעם ספיקא דאורייתא לחומרה. וי"ל צזה עפ"י"ד הרמב"ם דספקא דאוי' מה"ס לקולא רק מדצנן לחומרה ורק זה שקבלנו עלינו לא חסור שהווא גם לדי הרמב"ם (צס') חמלות שורש ח"י) מה"ס והמה חמרו לנו דס' דאורייתא לחומרה ע"כ נעשה וגשמע דצריהם כי בן לוח לנו המלך

ית"ש וא"כ היו הביתר ברוך דבוא מטעם ספק לחומרא מדרבנן אשר קבלנו עלינו לעשות בעשה ושמיט שהיא חורה שבש"ס ג"כ כנ"ל, משא"כ האו"כ שפיר יאמרו כלום כפית עלינו הר בגיגית משמע דאם ה"י כופה עליהם ה"י חג כמ"ש החוס' כנ"ל כיון שהם לא אמרו נעשה ושמיט לקבל בזירת חכמים וגם הם לא קבלו עליהם נעשה ושמיט מקודם לקיים ולון הש"י כנ"ל משא"כ אהנו כנ"ל, וזוה מוכן להתאחד שפיר דברי המדרש תנחומא שהבאתו לעיל דהכפוי"י ה"י רק על חורה שבש"ס היינו דבאמת י"ל דנ"ש הכפוי"י כיון שהוא מתהפך לזלתי תכלית ורק מטעם ספק לחומרא ולדעת הרמב"ם דגם ס' דא"י לקולא א"כ היו רק מדרבנן לחומרא וזהו שאמרו במדרש דעל חורה שבש"ס ה"י הכפוי"י היינו משום דמתורה שבש"ס לחומרא (היינו בספק הוא מדרבנן לחומרא) ע"כ חל הכפוי"י משום דמדרבנן כל ספק וגם ס' המתהפך היו לחומרא כנ"ל, וישראל שפיר יש להם ענה מודעת רבה נלאורייתא היינו כיון שמדאורייתא ס' מה"ת לקולא וא"כ היו ביתר ברוך ומתהפך ע"כ גם כשקבלו עליהם ולון הש"י וזהו ה"י אונס ומתהפך האונס ולון מ"מ ה"י ס' לקולא מדאורייתא (כדי הרמב"ם) ושיב יש להם טענה אינם לפוענן כשיבוא לתבוע מהן מדיע לא קיימו ויה"י להם לזכותם צב"ה"ג ס' מדאורייתא לקולא כנ"ל:

בא. עוד י"ל צענון כפיות הר בגיגית וענת אונס. צדצרי הש"ס (פסחים דף ס"ח ע"ב) הכני מודים בעלמא דצענון נמי לכם מ"ט י"ס שניתנה צו תורה אדרבה ה"י ל"ל יותר החי"צ לנמוד כל היום (ועיי' מ"ש במאמרינו חג הכזרים אות ע"ז ע"ז) וי"ל עפ"י כנ"ל צוה במאמרינו בענת אונס ומכאן מודעת רבה לאורייתא ובא"י ה"י חל באמת קנין זכרית התורה לישראל כשה"י באונס ות"י דה"ו תלויה וזבן עם השכר אך האלגאזי הקסה דה"א תלויה וזבן לא היו זבני רק כשנתן המעיה מיד דאז אגב אונסא וזכריתא דזו"י גמר ומקני לא כן שכר המלות שהוא מחר לעוה"ב לקבל שכרן וע"כ לרוך הנאה גשמיות מיד צעת קבלת התורה כדי שע"ז יב"י חל הקנין אף באונס ונמלא צעת קבלת התורה שה"י אז יו"ט דשבעות ונלעוו מיד במלות שמחת יו"ט צו ביום ואז החלו לעשות מיד מלות התורה נמלא שהלכו מיד לקיים מלות שמחת יו"ט ובה"י הנאה גשמיות מיד קנו קנין התורה ולא היו אונס דה"ו תלוי וזבן צבאית גשמיות על אתר משא"כ אם ה"י צבועות יכולים לקיים השמחה כולו לה"י צתורה ותפלה כדעת ר"א ע"ז לא שייך תלויה וזבן דחל הקנין (כיון שאינו הנאה גשמיות כנ"ל) ע"כ כ"ע מודי בעלמא דצענון נמי לכם מ"ט י"ס שניתנה צו תורה הוא (כדי שיוקנה אז לנו התורה ע"י הנאה גשמיות דלכם כנ"ל):

בב. א"י צענון כפיות הר בגיגית מה שהקשו כיון דה"ו אונס א"כ לא חל הקנין נתינת התורה

לישראל ומה שתי ע"י קבלת שכר צעד המלות ה"ו תלויה וזבן דצבני זבני הקסה מהר"ש אלגאזי דה"א שכר מלוה בה"י ענמא ליכא וא"כ לא ה"ו כתלויה וזבן דיהיב דמי לאלתר (וכנ"ל בצמח אופנים) אולם יש לתרץ ק"י האלגאזי עפ"י הנודע במפרשים צמח שמכניס האדם א"ע לחיוב שלא ה"י מחוייב צדצר עפ"י הדון על זה מגיע שכר גם בה"י ענמא. ונ"ש צוה מי הקדימני ואשלים והדצרים עתיקים ואכמ"ל. וכיון שאחז"ל צבחה (שם דף פ"ח ע"ח) בשעה שהקדימו ישראל נעשה לשמע ולתב צה קול ואמרה להם מי גילה לבני רח זה שמלכתי השרת משתמשין צו דכתיב (תהלים ק"ב) וכו' גצורי כה עושי דברו לשמע בקול דברו צרושא עושי ודבר לשמע עכ"ל הגמ' אמנם באמת במלכתי שייך זה שפיר דצרישא עושי ודבר לשמע דמלאך יוכל לומר נעשה מיד כיון שלטובה מפי הקצ"ה ל"ש לומר דלא יוכל לקיימו כיון שאינו תחת סוג העצב והניגוד וסיבות שוה"ז המונעות וכיון שנשגח מהש"י צמיתו ושלחתו ה"ו יתן לו כל הכח לקיים שלחתו צ"ל מוגע כלל משא"כ צב"ד ה"י שייך לומר שאלה ה"י לדוקי לרצא איצטו לבו למישמע אי מליתו קבלתו כיון דצ"ד הוא עמוס התלחות. וסיבות המינעות, כאשר ה"ו הנסיון והארץ נתן לבני אדם וכיון שישראל לא השגיחו על זה שהמה צבר ודם כנ"י וקצנו עליהם צלשון נעשה קודם לשמע לשון שמלה"ש משתמשים צו יבאמת זה שייך רק למלה"ש ולא לעצב צנ"ה צבוצת מניעותא אשר יתחלפו ויגיעו להם כנ"י וא"כ לא היו ישראל צהור צנ"ה מחויבים זה כאשר ראו למסור להם התורה רק להיותם בני אדם גשמיים לומר נעשה קודם לשמע ואעפ"כ עשו יותר מחויבן ואמרו נעשה ושמיט ועל כזה מגיע שכר גם בעוה"ז וצבצר דלתו מיד ה"ו כמו תלויה וזבן דצבני זבני שפיר חל קנין התורה לנו. וגם שייך טענת אונס מודעת יאונס כיון דלפו עצב צנ"ה לא היו מחויבים זה להקדים נעשה לשמע וא"כ מדון צנ"ה שוב לא ה"ו תלויה וזבן כיון דא"י השכר על אתר וה"ו אונס כנ"ל: כג. עוד י"ל צענון קבלת התורה צרלון ושיהיה חל הקנין, והנה אמרינן צבחה (דף פ"ח) בה"י מינא דחזינא לרצא דקא מעיין בשמעתא ויתבא אלצעתא דידיה תותי כרעא וקא מיין צהו וקא מצען אלצעתיה דמא א"ל עמא פזוזא דקדמיתו פומיכו לאודניכו אכתי בצחזחתיכו קיימיתו צרישא איציעא לבו למשמע אי מליתו קבלתו וא"י לא לא קבלתו א"ל חנן דסגינן בשלימותא כתיב צן (משלי י"ח) תימת ישרים תנחם. פירש"י דסגינן בשלימותא התהלכנו עמו בתום לב כדרך העושים מאהבה וסמכנ"ו עליו שלא יעטנוו צדצר שלא נוכל לעמוד צו עכ"ה עיי"ש ויש לעיין צוה מה שקבלנו עלינו וסמכה דעתנו עליו ות"ש שצודאי גוכל לקיים ד"ת הגם שהוא ענין קשה מאוד קיום התורה כולה עד שאשר האומות פירשו ממנו צעבור רוב גדלה וחומרת

בתיבת ד'ו' וכו' קקנו נמנו כב'ד חבוב ולי"ש אשמכתא
בקבלת התורה כנז' :

בה. והנה במ"ש צזה לעיל (אית כ"ב) דבשכר שהיא
צטוה"ז ענ אהר הוי כמו תלויכו וחבין
דלי"ש חונס. ויל עוד עפימ"ש צאחרונים דאף דשכר מלוה
צבאו עלמא לוכא מ"מ ענ זרחות המלוה שמקדים
לעשותה על זה מגיע שכר גם צעי"ז [יטוי' דדבריו
צחמשה מאמריו צמאמר הלקוחות איה כ"ב וכ"ג] וזיון
צבקדומו צזה ישראל געפס לנשמע הנס שה' הודך
שישמעו מקידם מה בניום וחא"כ יאמרו שיקיימו והמה
זירזו א"ע ביותר צהקדומו געפס לנשמע א"כ מגיע להם
צעד זה שכר גם צטוה"ז ושפיר הוי כמו תלויכו וחבין
כיון דמקבל שכר על אחר ולי"ש חונס ודברינו בני"ל:
כו. ובמ"ש לעיל בסמוך (אית כ"ג כ"ד) נענין אשמכתא,
ויל עוד עפי"ד הרמב"ם (צפ"א ממזכיר

ה' י"ח) צסס הכמי הספרד דהיכא שאומר מעכשו לא
שוק אשמכתא וכו' נאמר צזה (שמות י"ג - ה') ועתה
אם שמוע תשמעו בקולי והיינו ע"ה"ה מעכשו (ע"ה לעיל
אות י"א ועוד צמאמרנו זה) וגם הנה קבלו צגעשה
וגעמע היינו געשה מיד מעכשו עוד ערס שמענו ע"כ
לי"ש אשמכתא כנז' :

כו. עוד ויל למ"ש לעיל ובסמוך, לענין אשמכתא, עפ"י
מש"כ הח"ס' (צנדרים כ"ו ע"ב) דהיכא דגעשה
הקנין מעכשיו לי"ש אשמכתא וכיון שנה' צמתן תורה
ועת"ה (מעכשו. ומיד) אם שמוע תשמעו בקולי וגו'
[וע"ה צזה לעיל צמאמרנו אות א'] ובמעכשיו לי"ש
אשמכתא ע"כ תל קנין של תורה אחנו :

כה. או יאמר עפימ"ש החוס' שם צנדרים וכן צצ"מ
(דף ס"ז ע"ה) דצנח"ס הפקפפות שידוכין
לי"ש אשמכתא כיון שיש צופה צשמחפרד השודך ושאינו
נוחן הצדויה צהצטיה (וע"כ מהסתם גחלט בן צלצבו
צלי גחמא ואשמכתא, וכן הוא צש"ע אהצ"ז ס"ה ב'
ובכמה דוכתו) וכיון שיש צקבלת התורה אם לא יקיימוה
ח"ו בישה גדילה וכח"ש הצי"ה (יחזקאל ל"ו) צושי'ו
והכלמו מדרכיכם צית ישראל, וצפרט כנגד הש"י, וכן
הוא הטובש ח"ו צגיהננס של צישה כנודע (וע"ה ר"ה
[א"ז ע"ב] ופניהם צזמון צשולי קדירה). ולפי"ז יראו
מקודם וכתלעו צדעתם לצופה נקבל התורה ולא הוי
אשמכתא וכנז' :

מלוותיו מלחמו ית"ש א"כ הוי אשמכתא ולא קניא ונמלא
שלין התורה קנין לנו עפ"י ד"ת, והגם שאשמכתא לא
קניא רק מדרכין מ"מ תלוי צשיטות אם חינו ראו
מדרכין הוי חינו ראו מדאורייתא ב"ב. וגם כמו צכתבו
צמאמרנו לעיל צסס המדרש תנחומא דנבאלחז"ל מודיעת
רבה לאורייתא שה' גענח חונס זה' רק על חורה
צצט"פ וח"כ הדיוק צזה עיקר צקבלת וקנין התורה
לנו שיהי עפ"י דיני חורה צצט"פ שהוא דרכין ומדרכין
אשמכתא לא קניא. ובשלמא לשיטת הרמב"ן (צמ"ו צ"ב
דף קס"ח) דאשמכתא לא הוי רק מה צחולה צדעת
עלמו חבל צשחולה צדעת אחרים לי"ש אשמכתא וקניא
וכ"כ הר"ן א"כ הוי שמתכו עליו ית"ש בני"ל ע"כ שפיר
לי"ש אשמכתא צזה, משא"כ לשיטת שאר הראשונים שלא
חילקו צזה צין חולה צדעת אחרים כיון אשמכתא לא
קניא ע"י צ"ו (ח"מ ס"ה ר"ן) צסס תשו' הרשב"א
ס"ה חתקל"ג) מה שנתחצבו הראשונים צזה א"כ לפ"י ערוין
קשה כנז'. וצפרט לשיטת הג"א (סנהדרין פ' זה צורה)
דגם צצדקה ודבר מלוה ש"ך אשמכתא מה שקיבל עליו,
והכסים עמו הצכ"ד, וע"ה צ"ו יו"ד (ס"ה רנ"ח) צסס
תשו' הרד"ך דש"ך אשמכתא גם צדבר מלוה וגם במ"ש
צצ"מ שם צסס תשו' הרשב"א דגם אמריתו לגבוה לגבו
הקדש אם הוא צאשמכתא לא מהני ע"ה"ש וח"כ קשה
על קבלת התורה דא"ך מהני אמירתו לגבוה שאמר
געשה ונשמע כיון שהוא אשמכתא כנז'. חולם ויל עפי"ד
החוס' צסנהדרין (דף כ"ה ע"ה) דפסקין משתק צקיצי"ה
קני היינו צשמכות שניהם על הדף וכל א' מצטבד מקודם
מעותיו והמקום קניו לאותו שוריית כדי שיקנה הנמעה
ע"ה"ש וח"כ כיון שכבר צעברנו נפשו צמס"ז כח"ש
נפשו יראה צדברו שנתה צשמתן (בב"ל צצבור הקודם)
הוי כמצטבד מעותיו מקודם ויותר צזה כמצטברנו
נפשו מקודם ואז תל הקנין דלי"ש אשמכתא :

כה. א"י דהנה פסקין לענין אשמכתא דהיכא דקני
מיוני צצ"ד חשיב לי"ש אשמכתא, ע"כ ויל

ח"ש (צפ' משפטים כ"ד - י"ד) וחל הצקנים חמר שבו
לנו צזה ע"ד אשר נשיב חליכם והנה חכין וחור עמכם
מי צעל דברים וגם חליכם (היינו לפוט צחורת צ"ד
ע"ה"ש צפורש"י) וזה ה"י צעת מ"ח צמ"ש שם וישכון
כבוד ה'. על הר סיני ויבסחו העין צשת ימים וכמו
דרש"י צר"ש ומה ע"כ גא' שיצואו לפני הצ"ד חבוב

מאמר חרשי תמוז א"ב

שמע לילית לשון לילה וצבי כנולע) את התמוז (בחדש
הל') ה' ישמתנו צ"ב. והוא רומז צגברה הטקי צישה
צחדש הל' ע"י צדברינו צמאמר ראשון לחרשי השנה
(אות י'), וח"ש (שמות ע"ו) ותקח מרים הצציאה וגו'
את הסי"ף ציזה וחלצה כל הנשים אחר' וגו' היינו

א. צירוף השם של חדש תמוז יולא הוא מס"ת הכתוב
(אסתר ה') זה' חינוי שיה' לי כמדע וחלו
התיבות ז"ה חינוי שיה' ל"י ג' ליליית (ח"ף) וחש"ה"כ
(צחזקאל ח' - י"ד) הנשים יושבות מצכות את התמוז
היינו נשי"ם (הנוקב"ה דקלופה כנז') מצכות (צרמו

שכצב תחת ידי הקליפה הני וז"ש (לסתר ז) וכו"מ
 נפל על המטה אשר אשתיר עלי היינו כי המן רצה
 להצדור הקליפה הנ"ל על כו"מ (שהוא צחי"ס אסת"ר)
 ובעת השינה צמחה שהיא הקליפה וזהו על המטה
 ע"כ זה אינו שיה לי עולה מספר הנ"ל וכידוע שליטה
 עשו באלו הפרטים והמן מזרע עמלק בן אליפז בן עשו
 רצה להתגבר בכה הנ"ל וע"כ היו צירופים ח"פ צחי"ס
 מדרשו"ת כידוע מדו"ל לצטל כח הקליפה אשר עולה
 בן כחי כמ"ש הרמז"ם (בסוף פלי איסורי זואה) כי
 אין ילד"ר של האוה זו שולט אלא בלז פנוי מן התורה
 והכמה וע"כ עיי בהצ"ח מדרשו"ת של לימוד התורה
 מצעתי כח הני של ח"פ ואי ישראל לעין באוריי"ה לא
 אשתבחין בגלותו וכדאמרי צ"ב ש"י לימוד התורה
 חכה לביאג"ל צ"ב וישונו לירושל"ם ברחמים רבים
 בתודע הזה:

ב. אמנם עיקר התיקון להתקרבות הגאולה הוא תיקון
 הכללי כיון שזהו חרצן וגלות הכלל צבור"ר
 ולא יאמר כל אחד שלום עלי ועשו שלום יהי לי וגו'
 וגם אם עוסקין בתיקון עונות עצמו כל זה אינו מספיק
 לתיקון גדול של הכלל כולו אשר לריך כ"ח לומר גם
 החלש גבור חני לתקן ולעורר צי"ח אחרים בני גילו,
 וע"ז כל המזכה את הרעים אין מעט צא על ידו
 כשאר"ל (יומא דף פ"ז) ויזכה גם הוא בעצמו לתקן
 נפשו. ובפרט צמח לרה גדולה כזאת הצלו משיח אשר
 אין ישועה לכלל ישראל, זולת צי"ח הגואל, וכשעוסקין
 בתיקון לורכי הכלל זהו צחי"ס כללי"ח דכל שיפין חכה
 ע"ז לתקן מדה היסודי שהוא כלל"ח דכל שיפין שזהו
 היקון קירוב הגאולה בחינה מקבץ נדחי עמו
 ישראל כנודע בהאר"ל וזוה יזכר כ"ח במדרגתו וענינו
 פסרע מנהיגו הדור וכל מי שיש בידו למחות בבי"ע
 ואנשי עירו וכו' וכמו שפרשתי בזה במקלות צ"ח
 תמוז שחל צ"י"ק פי קרה עה"כ ובקשתם גם כהונה
 ובמסורה בקשתם ד', דין וחי"ך ובקשתם משם את
 ה"ח ומלח"ה כי תדרשנו בכל לצדך ובעל נפשו (צ"י
 ואלתתן) ובקשתם אחי ומלחחם (צירמ"י כ"ע ו"ג)
 את הנחלות לא חזקתם וגו' ואת האצרה לא בקשתם
 (ציוחק"ל ל"ד - ד') עפ"י הרמז"ן והקדושה לוי כי
 מחלוקת קרח ועדתו נמשך ע"י המרגלים כי נודע להם
 שישראל עוד ארבעים שנה במדבר (בחול"ל) ע"כ ה"י
 כדאי להם לעורר ריב בשביל התמנות ונשיאות מש"כ
 קודם מעט המרגלים שהיו מוכנים להכנס לארץ מיד
 אחרי אלו ימים מועטים לא היה כדאי להם לחלוק
 בשביל התמנות זמן קצר עבד"ה, וזהו המשך המסורה
 ובקשתם גם כהונה (היינו ע"י שגית"אשו מכניסה
 אה"ק ואלו רק כהונה ונשיאות צח"ל אך לא זו
 הדרך, והעיקר מלמדנו הכוה"ק שנתפוק רק (ובקשתם
 את ה' חלקו ומלח"ה כי תדרשנו בכל לצדך ובעל נפשו)
 לבקש רצון השי ופורתו הוא ששבו לארצו ושם נעמדו

בקיום תורתו כי רוב מלות הם תלויים בארץ ורק ר"ע
 כל היום מיפוט המלות כנודע ואזכור אתר רוב ורוב
 הוא מה"ח ע"כ רק זהו החפץ ורצון השי לשבו
 בתשובה שלימה ולעשות לנוו כדו ששבו לאה"ק כי זהו
 חפלו יח"ש וע"ז ה"י צריחה כל העולמות מראשית הרצון
 כנודע. ורחמנ"ה ליב"ח צ"י כי תדרשנו בכל לצדך וגו')
 ובקשתם אחי ומלחחם (כנ"ו) את הנחלות לא חזקתם
 וגו' ואת האצרה לא בקשתם (היינו כמו שהזכיר
 שם וחקק"ל הנצי"ח מפי ה"י את הרועים הכחנים
 והרמאים שהיו רועים את עמם ולא אמון עם לטובה
 לאן בית ישראל לטובה הכלל כי לא חזקו בהמלה ואת
 האצרה [האצרים צנפ"ה] לא בקשתם לחקם כמו
 שנמ"ח שם צנחונים הרצה בהמשך הפרשה, וכמ"ש
 האור החיים צ"י בהר ע"כ כי ימוד וגו' ש"י שתידק ליתן
 את הדין אדוני הארץ גדולי ישראל שלא עוררו בני
 לתיקון הגאולה כי לא יערב להם החיים בגלות הלו
 זולת תיקון השלם צ"ב) וזהו יוצן המשך המסורה כנ"י
 שלא היה צחי"ס ובקשתם גם כהונה לטובה עצמו רק
 לטובה הכלל כנ"י לקירוב הגאולה וע"י שיפשו לתיקון
 הכלל מוכח לתקן צחי"ס יסוד, וגם לצטל הנוק' דקליפה ר"ל
 המתעלת צחי"ס היסוד כנ"י צחות הקודם וזכה לגאולה
 עולם צמורה דידן:

ג. הצירוף השם הו"י צח"ש (תמוז) הלו הוא הפוך
 כולו כנודע וכנ"ל והוא צחי"ס כול"י הפיך
 לצ"ן (השם הו"י שנקרא לצ"ן כמבואר פ"ס הקריים
 [מאמר צ"י] סוד פוכה בלצ"ן ושח"ר ופי' הדן ידון כי
 לצ"ן היינו הו"י ושח"ר אדני עיי"ש) עה"ר הוא,
 וכשאר"ל (בסגורין י"ז): להלכה כשחמ"ד בולו חייב
 אז הוא זכאי, וענין שאמ"ל [צ"י חלק ל"ח]: אין בן
 דוד ב"ח אלא בדור וכו' או שכולו חייב ועל כן נקוה
 לגאולה בן דוד במד"ה הזה. וה"י הטוב יהפוך הכל לטוב
 בקרוב. ה"ן אלו הרמזות:

ד. תנו עוז לאלקים על ישראל גאוחו ועזו בשחקים
 (תהלים ס"ח - ל"ה). ו"ל כי הנה אצרכים
 ילח"ק עולה הניו שהוא ג"י תמוז" א"ב עפומ"כ בזהר
 ובאר"ך צמגלה עמוקות וע"י צנ"י"ש כי תמוז א"ב
 וחלול נפלו לחלקו של עשו ועל חדש אלול נחם עמו
 יעקב אבינו ולקחו מידו ונשחרו ציד עשו צבור"ר תמוז
 א"ב. והנה כח יעקב ה"י אצרכם יח"ק יעקב היינו
 זכות עצמו כלול- עם אבותיו כשנש"ה קוים יחדיו חמ"ס
 עשו ה"י לו רק קלת זכות מכה אצרכים וילח"ק (אביו
 ואביו אביו) ועדיין אותו כח קוים בעוה"ר מה שלקח
 לו במ"ש (יחושפ כ"ד), ואתן לפשו את הר שער
 לרשת אותו, ויש לו כח בחלו הכי ירחים כנ"י ע"כ
 תמוז" א"ב עולה אצרכים ילח"ק כנ"י כי גם זה רק
 בזכות אלו וע"כ נחרכו אז הכי צחים של אצרכם וילח"ק,
 אם כי צילח"ק יקרה לך זרע ורצ"ל (נדרי"ם ל"א).

בזמק ולא כל יחזק למעטנו זרע עשו, עפ"י הרי עינינו רואים צעורה שיש לו זכות זה עד כי יעלו מושיעים בזה ליון לשפוט את הר עשו צ"ב ויהי קו הרחמים של יעקב מכריע להסד לעוצתנו לגמרי בזכות שלשה אצות אצרהם יחזק ויעקב כי עד יעקב הי יניקה ישמעאל מאצרהם ומיחזק יניקה עשו וגם כה עשו מישמעאל כמ"ש (בראשית כ"ח - ע"י) וילך עשו אל ישמעאל ויקח את מחלת בת ישמעאל וגו' וכמו שאנו מחפלים בסליחות (ע"י מ"ש במאמר הסליחות אות מ"ד) כלה שער וחתנו ויעלו ליון מושיעים כיה"ר צ"ב ויהי בית יעקב לעולמי עולמים. בנין רמים, צמחה דודן, וגם י"ל מ"ש תנ"י (עולה תמוז) צ"ב כנ"י אלו בני הדשים) עוז לאלקים (יש בהם כח ועוז לאלקים מזה הדין) על ישראל גאותו (עמדת יעקב וישראל אשר כך התפאר ביחוד קוצ"ה לבני ישראל) ועוז בשחקים (אז מנה הגבורות נעשה המשפת פניסה כדאמרי צ"מ חגיגה [דף י"ג] ובזוה"ק ויקרא וברע"מ פנחס [דף רל"ז] בשחקים הם דעחנין מנה ללדיקו"א ומשם בא השפע וז"ש ועוז בשחקים) והיונו על ישראל גאותו למען כבודו יח"ש שלא יהיו בניו מושפלים כ"כ בדינים ולרות לררות ע"כ נמתקו דיני שם אלקיים לבחי השפעה שפע ופרנה כי מלפ"ן זהב יחזה ויסוד ועל לשמאלה במצו"ר בתי זוכ"ק חבו בא מצחי שחקים נח"ה כנ"י. [שוד הראוני בסה"ק אגרה דכלה לאקנינו ז"ע (פי) קרח דר"ה תנו עוז לאלקים) שפי עכ"כ הלו על החדשים האלו חבל באופן אחר עיי"ש]:

ד. או יאמר מה שרמזנו תמוז א"כ עולה אצרה"ם יח"ק רומז ג"כ שבדונים שבו בחדשים האלו צמחי גבורות יחזק וכמבואר צמחה"ל לכיון בהם בכונת השמות בשחרית רק צמ"ח שהוא גבורת יח"ק וצמחה משולב בסגול צחי חס"ד היינו כי שפך חמתו על ענים ואצנים צמח שריפת ציבה"ק (וחבו הסוד הגנוז בגוי) וחבו רמזו בני הדשים דעוצ"ה גנה בגויי ואינם צחי גבורה יח"ק כלבד רק של אצרה"ם חסד ג"כ גנוז בסחרן וע"כ רומז במספן אצרה"ם יח"ק להמתקן ולחונן זצ"י וכנ"י:

ו. בעבין חדש א"כ שמעתי כד הוינה עלות מפס קדוש אלאמ"ר הגה"ק משה"ק זללה"ה שהגיד צביות עוד משכנו צמח"ר צ"ב (בספודת ר"ח אב) רמז נכון אשר מלינו בחדשים ירח חש"ר"י הוא עולה המספר היותר גדול בשמות החדשים וחדש א"כ שמו הוא המספר היותר קטן מאוד בין כל שמות החדשים (ע"ד שמ"יני באיו"ב (ג"י) במספ"ר ירחיים אל יבא שגם החדש במספ"ר רומז על מהותו ועניו) ועל כן חש"ר יקרא ירח האחנים כשאר"ל צ"ה (י"ח). שהוא איתן ומרובה במלות צימים עוצים אשר בו, ובאחרונה יש בו חג הסוכות זמן שמחתנו שהוא בגלות פי ימים פס וי"ע

האחרון היינו סופו יום החש"ע"י (בגלויות) הוא שמח"ה תור"ה השמחה היותר גדולה ולעומת זה להיפך הוא צעורה (בגלויות) החדש א"כ הקטן במספרו כנ"י ומשכנס אב ממעטין צמחה"ה (כשאר"ל צמח"ה כ"ו) וכן הוא פי ימים ובסופו יום החש"ע"י (ע"כ העלבון היותר גדול מצי חורצנות ולרות שאירעו בו עד ירחם הי עליו צ"ב עכד"ה ועל כן ר"ל מ"ש (ישעי הי - צ"ב) הקטן יהי לח"ק. א"כ אל"ף צי והלעיר לגוי עולם חני הי צמחה אחישנה בצנ"ל אז יהי אב החדשים (כנ"ל צחות שלח"ז) חדש הגאולה האחרונה אשר לעד קיימת וצמחה דודן כיה"ר:

ז. הגדה תיקון הגאולה צ"ב שיהי חדש אב למעלה לראש בגאולתנו ופדות נפשונו והוא צמחי חדש ניסן ועוד יותר הרבה ברציה סגיה כי אז יהי הגאולה בשלימות קיימת כמ"ש (ירמיה ע"ז - י"י) ולא יאמר עוד חי הי אשר העלה מארץ מצרים כי אם וגו' משאר חללות בקיבון גלויות צ"ב ועל כן כהצ זקני הקדוש צני יששכר [מאמר חדשי תמוז אב אות ע] מ"ש שלמנהג אצתינו תורה כשמדברים משם הכבד צ"ה אומרים הו"י ולמה בחרו דוקא בצירוף הלו אלל מפני שהוא זירוף חדש א"כ ועמיד להיות הגאולה כמו חדש ניסן שהוא (חדש הגאולה) הזירוף כסדרן, ובסדרן אסור להזכירו ע"כ אומרים זירוף הו"י עכד"ה ויש לי להוסיף תבנין עפ"מ"ש [צמח"רנינו ראשון לחדשי השנה אות י"ח] כי קורין לפי שקודם ר"ח ניסן פי החדש סתם, כי חד"ש עולה ש"כ ג"י י"ב זירופי הוי והוא השם יקו"ק כסדרן צניסן שכולל כל הי"ב זירופים ע"כ נקרא חד"ש (סתם) לרמז מעלתו צח שכולל לכולם. ולאשר צלפתינו לפינו, ואליו יח"ש קוינו. כי גם חדש א"כ יהי צמעה הזה ועוד יותר כנ"י ע"כ הרי"ת מהשלשה הפערת דבין המלרים בני שבתות שבהם הם חיון דצרי ש"מעו ר"ח חד"ש הרומז ג"י י"ב זירופי הוי כנ"ל כאשר נזכר לאור חד"ש על ליון תאיר צ"ב. ע"כ י"ל נקרא א"כ צמחי א"כ וראשי שהוא כמו ראש החדשים ניסן שנקרא חדש האצ"ב ורמזו בספרים שהוא חדש האצ"ב ר"ח א"כ צ"ב (חדשים) כן אב כשמו יהי א"כ הירחים כנ"י כיה"ר צ"ב. וצ"ה יובן בהפטרות "שמעו" צימים האלו, חלחלה מי ישיבנה כל מבקשי לא ייעפו בחדש"ה ימלאונה (ירמיה צ"ב - כ"ד) פרש"י בחדש"ה צמח א"כ, והא"ך מרומז בחדש"ה סתם שהוא חד"ש א"כ ועפ"י כנ"י יובן פי אר"ל חטא אדה"ר בתאג"ה הי וע"י נמשכו כל הלרות וחרבנות משרש חטא הראשון (ע"כ תאג"ה מ"י ישיבנה כמו מ"י ירפא לך לתאג"ה מחטא הלו) כל מבקשי לא ייעפו (צפשיטות כמו כל רודפי השיגור בין המלרים והשיגור צעורה בני ייעפו קלים היו רודפנו וגו') בחדש"ה ימלאונה (בחדש אב כפירש"י) ונקרא סתם חד"ש הידוע כנ"ל כי חדש עולה י"ב זירופי הוי ויהי צמח התיקון אב מהם

לעמוד ב"ב כנז. [ועיי' בדברינו במאמר ימי המאמרים
אות ע' י'] :

ח. מה שנוהגים מהלדיקים ז"ע מפורש חלמיו הצפשיע
ז"ע לעשות בימי אב סיום מסכה ולאכול
בשר. אם כי אין להוסיף כלל אחרי אכילת בשר ואין
מגמתם העונגי בשר כי יסגפו ז"ע באמת בכל ענינים
בחורחם ועבודתם. [וכבר פסק בתשו' חסד לאברהם
מה"ק (להגמרה"א תאומים ז"כ) על מה שמשיירין
הסיום מסכה שובא על הימים האלו] אולם כנראה
הוא יען שפי' בפי' הקדושים כי סעודת סיום מסכה הוא
חליפת כחו של הסיים וע"כ הוא אינו רוצה בזה ובר"ה
משמו סיום מסכה אין לעשות, כי יזילגו. והנה אלו
הבי' חדשים בעוב"ר לחלקו זגורלו של עש"ו נפלו כדוע
וכמוצא לעיל (אות ד') וסמאל"ל הוא שרו של עש"ו
(וכמו שפירש"י בפי' וישלח) ע"כ טוב לעשות סיום
מסכה וסעודת מלוח בימים האלו כדי להחליש כחו
בימים האלו ולהכניעו. (ועיי' מה שכתבנו במאמרנו
לחדש אדר אות ב' כי משכנעם אב ממעטין בשמחה רק
במה שלוו הכז"ל. וכיון שמוחר עש"י ש"ע לאכילת
בסעודת סיום מה' ע"כ אין למעט בשמחה סעודה
מלוח) :

ט. ועוד יותר מזה ראינו אלל הלדיקים הקדושים
אבותינו ורבותינו ז"ע כי בסעודת ר"ח אב
אכלו בשר גם בלי סיום מה' (אם כי בשאר ענינים היו
מחמירים מאוד בדרכיהם וגם בחומרת ע"כ ושאר לומות
ובחומרת הטי' ימי אב וכהנה) והגם והנה בן מצואר
בבני יששכר [מאמר חדשי תמוז אב אות י'] כי בשם
עקרי הד"ע כי אם נשאר משירי בשר מה שקנה ללורך
אוכל ר"ה דמותו לאכול בימי אב משירי ר"ה ופורש
ראייתם מאצרי בשר נחריה שכותרו מקודם וכו' עיי"ש
ואכמ"ל ועכ"פ פשיעה לי' דברי"ה אב אוכלין בשר בלי
שום ספק רק בשירי ר"ה בזה העלה דבר חדש וכנראה
דמ"ל מה דמצואר בש"ע דמרי"ה ועל החטניה נובגין
למנוע מאכילת בשר היינו מרי"ה (יום שלאחריו) אכל
ר"ה בעלמו שהוא דאו' זמורה להרבות בסעודתו ואכלו
בשר. אך מה שראינו אלל הלדיקים אבותינו ז"ע כמ"ל
הגם שהי' סיום נסי' לא עשהו בו ברי"ה אב ואכלו אז
ביום ההוא בשר בלי סיום העטם כנראה משום שמה
שטושין סיום בימים האלו הוא פנו' בדבור הקודם
להחליש כחו של הסיים ששלט בימים האלו בעוב"ר וכיון
שציום ר"ה מומילה נחלש כחו ע"י שמקריבין למעלה
השעור ר"ה כמצואר בדברינו [מאמר הירחים אות א'
עיי"ש] בשם הרמ"ע מפלגו ז"ע וזהו שאנו תומרים
ברי"ה במוסף והשועת נפשם מיד שובא (הגדול הנ"ל
הידוע) ע"כ א"ל אז לסיום נסי' וזהו שהראו כה קדושת
ר"ה בהחלפת כה הנ"ל כנז' מהראשונים שא"ל בסעודתו
לסיום וכמ"ל, בן י"ל בדרך אפשר :

י. עיין מ"ש לעיל בזה (אות ו') בשם האומ"ר הגסי"ק
מפסי"ק מונקאטש זללה"ה בענין הטי' ימים
של אב שהם כנגד ימי שמחה של סוכות ויום ע' הוא
שמחה תורה (בגלויות) ועיי' מ"ש לקמן [במאמר ימי
המאמרים אות י"א] בשם הגה"ק רבינו החכם מלובלין
ז"ע זללה"ה בענין הטי' שבתות של צין המאמרים שהם
כנגד ג' רגלים והשבת הטי' הוא (שבת חזון) כנגד
סוכות עיי"ש ויחאחדו הדברים עם הנ"ל לענין הטי'
ימים כיון לכל דרכאין דלעילא ותחתא ציומא שציעאה
תליין בדאמרי' בזה"ק וא"כ שצ"ת חזון שהוא כנגד
סוכות וי"ע האחרון של סוכות הוא ש"ת ע"כ שבת
חזון שהוא לפני ת"ב שהוא כנגד שמחת תורה כמ"ל
עושים הכנה שיהי' צרכאין דלעילא חלים עלינו בשבוע
זו שיהי' יום ע' ב"ב לשמחה ולששון שיהי' באמת שמחה
תורה השמחה הגדולה ביותר ציחר שחת ועוז של תורה
כיח"ל צמורה לידן בקרוב :

יא. עיין חדש אב כי צמג"ה [פי' תקני"ה] דמ"ש
בגמ' (תענית ב"ט) הא"י מאן דאית לי'
דינא עם נכרי וכו'. קאי גם אחר ת"ב על כל החדש בולו
(ועיי' בדברינו לקמן במאמר ימי הרצון לחדש אלול אות
א') ולפלא כי בזה"ק [פי' יתרו דף ע"ה ע"ב] מפורש
להיפך ח"ל (האזה"ק) עשו נטיל ברחא דילי תרין ירחין
תמו"ז ח"כ ואיכו לא השתכחה ותאחביר דהא חלג"ל
לאו דילי הוא י"אפי' אב ע' יומין אינון דילי ולא יתיר"
הרי מפורש לאחר התשעה באב אין עוד חלקו של
עשו כלל. שוב ראיתי בקרבן נתנאל על הרא"ש שם
במענית שהקשה זה ג"כ על המג"ה הנז' וי"ל כעין
דברי החי' הרי"ם בגיטין צסיפו עה"ה צפי' וישלח על
מה שאיתא במד"ר (וישלה) שלא טוב עשה יעקב אבינו
במה ששלח לעשו הדורונות והשלחיים כמ"ש שם לדרכו
כי מהלך וכו' ובזה"ק מפליג בשבת הענין הזה ששלח
לו בסוד שעיר המשחלה ותי' שם דעפ"ד זזה"ק שהוא
בעולם הבריאה הי' ענין טוב שאין למעלה הימנו ואם
הי' כל העולם מתוקן בצחי' פרד"ם אז הבינו הכל גם
בעולם העש"י שהוא ענין טוב ויפה משא"כ כשהעולם
אינו עדין בחיקונו אז אפי' צמדרש שהוא בעולם
(היליריה) שלמעלה מצריאה אינו טוב כ"כ (כי שם
ביליריה צחי' מעורב ע"ר ואינו מתוקן עוד בעלמות
ע"כ) אינו מוכן לטוב כ"כ המעשה ההוא עפ"ד ולפי"ז
י"ל גם צכאן כי עפ"ד הזזה"ק שם בעולמות העליונים
כבר מתוקן ומתקן לגמרי מיד אחרי ע"כ ואח"כ
בחמשה עשר באב נמתק גם בעולמות שלמעלה ובשבת
מזכרין אלול שקורין פי' רא"ה נמתק הבחי' עינים שהוא
נפגם בחדש אב בצחי' עיני עיני וגו' ואז באים לבחי'
רא"י (כמ"ל בדברינו במאמר חדש אלול בתחלתו) ועיקר
הטוב לגמרי שיתגלה לעינינו גם בעולם העש"י הוא רק
ברי"ה אלול כפשוטו שנגמר והלך לו החדש אב ע"כ שפיר
המג"ה שפי' עסק להלכה למעשה בעולם העש"י

והנגלה, מי"ב כי שפיר שכל החדש אב צלל היינו עד ר"ח אלול ממש (הגם שידע והבין המג"ח ז"ל מדברי הזה"ק, כחז לפי שיטת העולם העשירי) כנ"ל:

יב. צירוף החדש תמוז ואלף מס"ח וכל זה אינו שזה נה וי"ל הטען שפימ"כ נעיל במאמריו [אות ב'] שפ"ז עיקר עיכוז הגאולה מחמת שכ"ח לדרבו פנו לעובת עלמו במלך גלותנו ולא ישימו מגמתם ועבודתם העיקר על הגאולה שלימה צ"ב כדעתי ומפני שכ"ח מבקש רק ייתרם כהונה וגדולה (כמו שפירשנו שם במסורה) וז"ש (יחזקאל ע"י י"ד) הנשים (היונו בחיי מקבל שכ"ח מבקש להיות בחיי נוקבה ומקבל לעובת עלמו ועי"ז הוא) מצבות"ת את התמוז (שעדיון צ"ח ויללה צבחי עינו עינו ירדס מים צימי המגרים שיעקר חללתם השכוחים צימי התמוז כנודע). וכהנה ידוע מרצינו הבעש"ט הקדוש ותלמידיו הקדושים זי"ע כי העיקר הוא שג"ל בחיי השתוו"ת בעלמו צ"ן אם ישצחוהו או להיפך יען שיהי עיקר מגמתו למען טובת הכלל ורצון הש"י ע"כ אין צ"מ לו לעובת עלמו וממ שיהאמו עליו צ"ח אם לשבח או לנגחי וזהו מדה השתוו"ת כנודע וז"ש שהצירוף יולף בחדש הזה מס"ח וכנ זה אינו ש"ח לי היינו שזהו חריכות הגלות ושעדיון מצבות"ת את התמוז צבחי נשיים למגמת עלמן נקבל כנ"ל מפני שכל זה אינו ש"ח (מדה השתוו"ת) לי (לכנס"י) שלא הביעו כל אי למדת השתוו"ת כנ"ל הש"י ושענינו ויגאלנו צב"ח.

וי"ל גם באופן הזה (בשינוי קל"ח) היינו וכל זה (בלרות והגלות הוא רק בעת) אינו שזה לי (שאינו במדת השתוו"ת כנ"ל) אבל בעת שאהי במדת השתוו"ת אז חכה ש"י התשיבה לגאולה שלימה צ"ב וצריכון להזכיר זאת צותר בחדש הלו שצו הוצקפה בעיר צי"ז תמוז היינו החומה בלדה שעומדת לגדר צפני המתפרצים לחוף העיר זהו הגוף (כדד"ל) ושד"ים להחשיאי ולעשות הפקרות והן הנה לרות הגלות והחורבן עד עתה וצותר קודם צ"ח צ"ב צריכון לחזק חומ"ת הדת ולעמוד נגד המתפרצים וזהו חלו צ"ח צ"ב ע"כ הזהירו ברמז הצירוף אינו שזה לי כנ"ל שלא יתבייש ויפול גם אם ולענו עניו פורלי החומה ויסחוק במדת השתוו"ת ועי"ז חכה צ"ב לצ"ח צ"ב צריכון: יג. כתיב בחורה [צפי תשא ל"ג-ח'] אחרי העל הודוס צי"ז בתמוז שזכו מעשי הערב רב גרם צכ"י לזרות וחורבן שני הצתים צעוכ"ר בירחים האלו, והציעו אחרי משה. י"ל רמז לנכון כי החדשים האלו תמוז ח"ב צג"י תנ"ו (כנ"ל אות ד') וגם עוד הי' להם לחוש (הדור דיעה הגדול והנפלא הלו)

לחדש אדר"ר שצו מה מס"ח מה שיהי אחרי פטירתו ח"ו איתרע מזלן של ישראל צפטירת רועם ומנהוגם (וכמזכור ציע"ד צלרוכה בלופנים שונים) חולם אחז"ל במגלה כי לא איתרע מזלן ח"ו בחדש הזה כי בו צאדר נולד משה ע"כ לא יכלה לחול גזירת המן ואדרבא נהפך החדש אדר לעובתו וישועתנו אך החדשים תמוז ח"ב נשארו כך עד עת קץ ביאת גואל לדק צמהרה צימינו ז"ש והצטו (בשין חודרת צלורה שכלא, הרוחה על לעמוד) אחרי מס"ח (האותיות בלחרי מס"ח הם תנ"ו מספר החדשים האלו כנ"ל וכו ישר אחרי חריי מס"ח היונו אחרי פטירתו שאז הוא החשב על חדש אדר מחמת פטירת משה רבינו ע"ז הוא נמתק בשורשו צלידתו כנ"ל וזהו השמעי צדיון לרבותא שביטוי "אחרי" משה גם "אחרי" פעירתו רק לאלו החדשים שהם מספרם האותיות בלחרי מס"ח ובהם צריכון לרחמים כנ"ל) הי' ויגאלנו צ"ב צרהמים.

ובזה י"ל מ"ש אהרן הכהן ציום י"ז בתמוז חג לבי מחר (שמות ל"ג-ה') היינו שיהי מחיר לחחר זמן (צ"ב) חג גדול י"ז בתמוז יתפור לששון ולשמחה ע"כ ר"ח ח"ג ל"ח מחיר (לח"ם) ג"י מזל"ח כידוע היינו שלא איתרע מזלנו גם צאלו הימים ויהיו למזל"ח לששון ולשמחה צ"ב:

יד. הצירוף מחדש (תמוז) הלו טולו הפוך כנ"ל וצבחי הסחר פנים ועי"ז צסחר (לפעמים) מסוגל יותר היסועות עובות צעדנו ונתגלו ח"כ לעובה ולחסד וכנ"ל וצבחי שרז"ל (חולין קל"ט:) אסח"ר מס"ח מנן שנא' (וצרים ל"ח) וחנכי הסח"ר אסת"ר פניו וגו' וכהנה ע"ז בחיי אסת"ר המלכה נושאת חן וחסד לעובת עמה ומולדהה מרחש ועד עקב לכה צעה צישיעות ישראל המגויס צ"ב כנודע. וז"ש באסחר (צ"ב-כ) אין אסת"ר מגדת את עמה ואת מולדהה וגו' (צבחי הסחר והלגע מאוד) ומחמד מרדכי אסת"ר עושה באשר היתה צלמני"ה (ר"ח עש"ה מצכות יאת יחמוז כנ"ל (צחית ח') צמאמריו הלו עי"ז) אתו (כי המשיכה החסדים גם בעת הסחר פנים שהוא כנ"ל בחדש הלו ובשמחזיקים צבחי אמני"ה מרחש אמני"ה צלמוני"ה שלימה אז נמתק הכל בשורשו ומכה לגאולה וישועה צ"ב) והמשך הטען כמי"ש גם צמאמרי חדשי אדר וניסן כי חדש אדר הי' הפוך היינו צרוף תמוז והפך צרוף החדש אדר וכמי"ש צפטי"ה לפורים ועי"ז נשאר לתמוז זה הצירוף אשר צריך תיקון עדי"כ נשיט מצות את החמ"ז שלא להיות הנוקבה צישא גזרת ח"ו אז רק הנוקבה דקדושה (אסחר) צבחי מלכות שמים שיתגלה צ"ב בחדש הזה:

מאמרי חדשי תמוז אב, מאמר ימי המצרים

סופר על מאהכ"ל והכתובים וענינים לימים האלו בי"ן המצרי"ם, עדי נוכח ב"ב לבנין מרום הרים, וקרן ישראל ירים:

הראשונה וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר לוב וגו' (ופירש"י זה הדבר משה נחנכה וכו' מוסיף עליהם משה שנחנכה בלשון זה הדבר, ד"ה זה הדבר מיעוט הוא לומר שהחכם בלשון החרה ובעל בלשון הפרה בלשון הכתוב כאן ואם חלפו אין מותר ואין מופר טכ"ל רש"י) ושמע אישה והחרית לה לא הניח אותה וקמו כל נדרי וכל חסר אשר חסרה על נפשה יקום וגו' ואם הפר יפר אותם אחרי שמעו ונשא את עונה חלה החקים אשר לוב כי את משה בין איש לאשה בין אב לבתו בנעוריה בית אבי וסמך לי וידבר כי אל משה לאמר נקום את נקמת בניי מאת המדינים אתר תלפך אל עמך ואריך להבין הסמויות וגם להבין מ"ש כאן בזה רש"י ענין משה שנחנכה בזה הדבר. ונלפ"ד דהנה כי בנבי"ש צפם הקדוש רבינו מברד"ב ז"ע המגיד הגדול ממעוררש ע"מ שאר"ל (יומא נ"ד:) שמלאו האויזים ביום ת"צ את הכרובים כמעט איש וכו' ובלא אר"ל (צ"ב ל"ט.) שזה לא הי רק בזמן שישראל עושין ראונו של מקום וצדיק הי הכרובים הופכים פניהם זמ"ז והלא הי אז אין עושים ראונו של מקום בזמן המורנן ותי דחויי אדם לפקוד אשהו בשעה שיואל לדרך עתה"ה וכ"כ צפי איהב ישראל כעין זה. והנה קו"ל דבעל אינו מפר רק דברים שבינו לבינה ומשה רבינו נקרא בעלה דמעריניתא כביכול כמדע (ועיין צוה"ק ותי דף רל"ו ע"ב משה איש האלקים מרע דביתא דמעריניתא דהא כלה משה כתיב וכו' עבוד צויתא כדא אישה יקומנה וכו' ואישה

א. בגיטין (דף ז' ע"א) מאי זתח לא זתח (יחזקאל כ"א) דרש ר' עזירא וכו' בשעה שאמר הקצ"ה לישראל הכר המלנפת והרס העטרה, אמרו מלה"ש לפי הקצ"ה, רבש"ע זתח לכן לישראל שהקדימי לפניך צמינו נעשה לנשמת, אמר לכן לא זתח לכן לישראל שהשפילו את הגבוה והגזיכו את השפל והעמידו ללם צהיכל טכ"ל הגמ'. ואריך ציחור והצנה וי"ל עפ"ד הבני יששכר [בנחמנו בין המלרים אות ג'] עכ"כ מאת הי היתה זאת (זא"ה ר"ת יתיקוני זעיר יאריך) היא נפלאה (מכוסה ונטלם צעינו) (היינו צדי חדשים האלו שנקראו עינים) עי"ש לדרכו בקודש. וזהו י"ל שאמרו מלה"ש לפני הקצ"ה בשעה שאמר לישראל הכר המלנפת והרס העטרה היינו שיוסר תיקוני המלנפ"ת והעטרה כתר שהוא ארי"ך) מישראל (זע"ר) ושיכי מכוסה ונטלם צעוה"ר צפת המורנן ע"מ אמרו מלאכי השרת זא"ה לכן לישראל שהקדימו לפניך צמינו נעשה לנשמת. בלא זא"ה (רת יתיקוני זעיר יאריך כח') נעשה על ויהם צמתן תורה שאמרו נעשה ונשמע ועי"ז עולה צחג השצעות תיקון הצע"ד עד ארי"ך כמדע צה"ר"ל בסוד זק"ן מלא רחמים שגלה כביכול צמינו צפת מתן תורה לישראל שגרנו התיקון והיחוד הגדול הזה באמרם נעשה ונשמע ולמה זה התעלם עתה מהם ותשליכם מלפניך חלילה. ועי"ז השיב להם הקצ"ה לא זא"ה להם לישראל היינו שצערותם לא נמלא כראוי יתיקון זעיר יאריך לישראל מחמת שהשפילו את הגבוה והעמידו ללם צהיכל ועי"ז גרמו הפירוד ח"ו צהתיקון הלו הי יתקן אשר העוינו והפרדנו. ובגלולה עולם צמהרה דידן ישיבנו קוממות לארנו.

ב. לעולם קורין פי מטות צחך ימי המלרים. וכבר תחרו צסה"ק למלוא טעם לפי אלו דוקא שקורין צימים האלו. (א).

ומתעטרת בענינה רק לשבת הזה לפי הזמן ההוא ונכון לפי"ז מה שפירשו בכל הספרים הקדושים בעניני חסידרא מעניני המועד שחל בה בשבוע ההוא כגון הנוכה או פורים או מועד אחר (או בשבת שלפניה כי כל ברכאן דלעילא וחתא ביומא שביעאה תליין כדאמרינן בזה"ק תרומה) והיינו שעל כרחך יש שייכות לפי הו למועד הלז יען שבתהלת הבריאה גתיחה פרשה זו ואתעטרת קמי קוב"ה לשבת זה שלפני המועד תהא היינו לזמן הלז כנ"ל מזוה"ק ויקהל. וכן תבין לפי"ז ענין התעוררות שנעשה בשבת שירה או יתרו הגם שאין או זמן קיי"ס או מתן תורה כלל אמנם כיון שאתיחדת ואתעטרת הפרשה ההוא לזמן הלז על כרחך יש לו כח לשב"ת ההוא (שאתעטרת פי זה) לענין קיי"ס או מתן תורה וכיצא וכבר כתבנו מזה במקומות רבות ובפרט במאמרינו תורת שבת המיוסד על ככה ועי"ש בהקדמת.

(א) הג"ה. ועל כרחך יש להם שייכות להפרשות לחימים האלו שקורין אותן בהם כמבואר בזה"ק פי ויקהל (דף ר"ו ע"ב) ולא יפסיק מילין דפרשתא דשבתא דא בפרשתא דשבתא אחרא וכו' כיון דאשלימו למפסק הגי פרשין דכל שתא אתעטרו קמיה קוב"ה ואמרי אנא משבת פלוני ואנא משבת פלוני וכו' וכל רתיכא ורתיכא מני ליה להאי רתיכא על פרשתא פלניא דבשבת פלוני וכו' וכל חז חזד משמשא לאורייתא דההוא שבת דייליה וכו' עכ"ה עי"ש. ולפי"ז תבין ענין שייכות הפרשיות שקורין בכל שבת ושבת מיוחדת

לבינה שעי"ז יהי החורבן ציהמיק ע"כ קירון פי זו לעולם בין המלכים עד יבין וישים את ירושלים חבלה צארץ וכפיב קוממיות לארנו ואז יהי משה רבינו בראשני כדאי במד"ר ועיי' בלק"ת להארז"ל [פי' ולתהקן] כי משיח הוא משה עד כי יבא שלי"ה גי' משי"ה עיי"ש זכ"ר צ"ב:

ג. בב"ק [דף ס' ע"ב] יתיב רב אמי ורב אסי קמיה דר' ינחק נפחה מר א"ל לימא מר שמעתתא ומר א"ל לימא מר אגדתא פתח למימר אגדתא ולא שביק מר פתח למימר שמעתתא ולא שביק מר וכ"י אמר להן לימא לכו מילתא דשוויה לתרוויכו (שמות כ"ב) כי תלך אש ומלחה קוליס תלך ממלמה שלם ישלם המצטור את הצערה אמר הקצ"ה עלי לשלם את הצערה שהצערתי אנו הליתי אש צניון שנאי (איכה ד') וילת אש צניון ותאכל יסודותיה ואני עמיד לבנותה באש שנאי (זכריה ב') ואני אהיה לה חומת אש סביב ולכבוד אהי צחובה שמעתתא פתח הכתוב צנקה ממונו וסיים צנקה גופו לומר לך אשוי משום חלוי עכ"ל הגמ' (פירש"י) אשוי משום חלוי כזרק חץ למרחוק דליהו גופיה עבד הכא גמי איהו גופיה עבד וכו' וכל עובר יתפלל דא"כ מה זה מילתא חד דשוויה לתרוויכו הא צי' דברים הוא בחללה אגדתא. ותח"כ שמעתתא. וזה גם המה יוכלו לעשות לומר בחללה אגדתא ותח"כ שמעתתא אלא צע"כ דס"ל דמילתא ה' הוא דתלוי זצ"ו השמעתתא ואגדתא. וי"ל לכוון צע"כ דהנה אם לא נאמר אשוי משום חלוי הנה הוי צדיני החורה כביכול יתי' רק הגורם כי צעונותינו נעשה זאת ומלתו לא תלך הרעות רק עיי' טעונותינו וכמ"ש במאמרנו ליום הקדוש (אות ד') עכ"כ כי צעונותיכם נמכתם וגו' והזנין צישין ר"ל נשאו משרפות אש ציהמיק ולפי"ז אינו מחוייב כביכול הוא צעלמו ית"ש לבנותו אבל אי פסקינן אשוי משום חלוי פירש"י בדיוק בלשוננו הזהב (כנ"ז) דליהו גופי' עבד ה"י: איהו גופי' עבד כביכול ית"ש וא"כ מחוייב צענודו ובעלמו לבנותו ולא עיי' שלח ח"ש חנו הלחי אש צניון עלי לשלם הצערה שהצערתי צניון ואני אהי לה חומת אש סביב משום דאשוי משום חלוי וא"ש דהאגדתא ושמעתתא דבר אי' הם כנ"ז:

ד. ארז"ל (צרכיה מי"ג) פסיעה גסה נופלח אי' ממחור עיניו של אדם ומדדרי לה בקידושא דבי שמעא עיי' מה שכתבתי במאמרנו תורה שבת לפי מטות צע"כ:

ה. (לליל ש"ק שבת חזון) פיתה כלניות סוחר ממרחק תביא לחמה וחקם צעוד לילך ותחן ערק לביחה וחוק לנערותי (משלי ל"א). נודע צמם הדייקים רבותינו מחלמידי הצעש"ט ז"ע שהימי המלכים כל רודפיה (להשיג הקדושה)

יפירנה עגליה עיי"ש) וצפי' ולתהקן פירש"י צמם הספרו צמח הווא לאחר שכבשתו את ארץ סיחון ועוג אמרתי שמה הווא הנדר. הרי שהי' נדר כביכול מאתו ית"ש שלא יכנס משה רבינו לארץ ישראל ואם הי' נכנס משה שוב לא היו לריבין לחורבן ציהמיק וכהי' אז צכניסה ראשונה התיקון השלם שעתיד להיות צ"ב, כנודע. וא"כ הי' יכול משה רבינו בעלה דמטרותא כביכול להפר הנדר כיון שהווא נדר עינוי נפש שציוו לציונו כנס"י בת זוגו כביכול שעי"ז הנדר שלא יכנס משה לא"י נסודו החורבן ציהמיק והפירוד כנ"ז (מנח"י חייב לפקוד אשתו בצעה שיואל לדרך) אך בעל אינו מפר רק ביום שמשו והנה משרע"ה המתין עד אחר שכבש ארץ סיחון ועוג אמר שמה הווא הנדר ואז לאחר זמן (מאז ששמע הנדר מאתו ית"ש כביכול שלא יכנס משה לארץ) שוב לא מהגי הפרת הצעל ומקרא מלך הוא ושמע אישה והכריש לה לא הניח אותה וקמו כל נדרי וגו' ואם הפר יפר אותם אחרי שמשו ונשא את עונה ע"כ סבל הוא למה כנס"י ונשא עוננו ונפתלק צעונם במדבר וזה שאמר חלוי יתי' צפי' נדרים הקדים "זה הדבר" ופירש"י שזהו מעלה משה נוסף על שארי הנוצחיים שנתנה צוה הדבר בחי' פא"פ אדבר צו והוא בעלה דמטרותא כביכול (ובג"ל מוה"ק ויחי עכ"כ הלא אשה יקיימו ואשה יפירנו לא משה אי"ש האלקים בעלה דמטרותא עיי"ש) וגם לפי ד"מ צע"כ שצ"ל דליני' בלשון הפרה והינו רק ביום שמשו רומח כנ"ז ומילתא אשמע"י צפי' זו שאם לא יפר ביום שמשו אינו מיפר ואם הפר וכו' ונשא את עונה ומזה ידע משה רבינו מזה גם דיוו אחרי שכבש ארץ סיחון ועוג לא יוכל להחיר נדרו יתי' גם כשהווא נדר עינוי נפש כנ"ז כיון שהווא אחרי שמשו ולא ביום שמשו ח"ש אלה החוקים אשר ליה כי את משה (היונו ל"י"ה מלשון לוח"תא חדא היונו התחברות חיוג כביכול הי' עם משה שהווא כביכול בעלה דמטרותא ואלו הן החוקים כמו) בין איש לאשה וגו' שהצעל מפר רק ביום שמשו כג"ל [ובזה יש לרמז צ"ב (צפי' המוכר את הספינה ע"ד). צרצ"ח שאמר שמעתי בה קול שאומרת חוי לי שנשצתתי ועכשוו שנשצתתי מו מפר לי וכו' כל צצ"ח סיכסא הוה לך לומר מופר לך, ומה זה לוחו עליו הלא הם היו חכמים רבים וצמותב תלתא כחדא הם יוכלו לומר אז מופר הנדר. אך מוצן כיון ששמע אז רצ"י"ה הקול הזה מהססם הי' הוא אז צכתי צכתי בעלה דמטרותא ולריך להפר על אחר "ביום שמשו" משא"כ לאחר זמן זמנים כשסיפר להם מעשה זו לא יוכלו עוד להפר אחרי שמשו ע"כ לוחו עליו כיון שכברתה הי' אז יום ועת ריון חלוי כששמע הקול] ע"כ שפיר מוצן הסמיכות שאמר הי' אל משה נקום נקמת צניי' ואחר האסף אל עמך שעפ"י החקים האלו צפרשה הסמוכה הקודמת בשלל הפיר ביום שמשו ע"כ יאסף ולא יכנס עוד לארץ אף שהווא נדרי עינוי נפש שציוו

בסידור הקומה יהי לה עד אלילות ע"כ ותקיים השכינה הקדושה הקומה יהי לה כביכול מצחי עשוי מלכו"ח עד כתי"ר והיינו לבחי אלילות ותקיים גי' ר"ת מהעשר ספירות ממלכו"ח עד כתי"ר כנו. ועי"ז) ותחן ערך לביתה וחוץ לנערותי משפעת שפע פרוסה וחוץ לישראל עי"ז המסחר כביכול שעולה ומעליה עמה המלוח ומע"ט של ישראל וי"ש היתה כאניות סוחר כ"ל. [ועי' בדברינו במאמרינו לקמן אות ט' י'] :

ו. באיכה (ב"ע) קומי רני זלילה לראש השמורות שפכי כמים לבך גכה פני ה' שאי אליו כפיך על נפש עולליך העטופים ברעב בראש כל חולות. הנה כי נש"ע להתחנן ולקונן על חורבן ציהמ"ק צעת שהמשמורות מפחלקות ומקורו מש"ס ברכות (דף ג') ומכחוד הזה. והנה לכאורה יפלא דמזה הכי משמע דמיקר הקינות באשמורות הלילה יהי רק על העבר מה שעשה האויב צעת חורבן הבית גם לעוללים ויונקים צעת שהביא העיר במלור ורעב והלא על מה שעבר און להרבה אחר מדותיו להיות לעק לעצור כי הגור המים פעלו בודאי וכמ"ש השלי"ה במ"י תענית והוצא במחל"ת השקל (כ"ג ע"ג ס"י הקמ"ט) דה"י לומות ש"י הרמז"ס שכם כדי לעורר הלבבות לחשובה היינו דהא בלער על העבר הוא פועל הכל וגם יש לקיים דין שמים באהבה אלא כדי לעורר בתשובה על להבא, וא"כ תקשי לשון הכי צוה בדרך לשעבר שלעק ונצבה בראש השמורות על ככה כ"ל אלא י"ל עפ"מ"ש"כ בזה"ק והאריז"ל כי הגאולה שלימה צ"כ תלוי בתיקון הע"ה הברית וצחי מקצן גדחי עמו ישראל שריכין לתקן הטיפין דאזרקי למגא גשמות דאזלין ערטלאין ר"ל ועל זה לריכין לשפוך לב ונפש צבכי דמעות כמים באשמורות להתחנן לפני ה' למחול ושכחה לתקנס מעחה וללקט אשר פזרנו וי"ש קומי רני זלילה לראש השמורות שפכי כמים לבך גכה פני ה' שאי אליו כפיך (בתפלה ותחנונים וכמו פרשתי ידו אליך) על נפש עולליך העטופים ברעב בראש כל חולות (המ"ה הטיפין דאזרקי לחן ח"ו צחי ילדים העטופים ברעב וכמ"ש עה"כ השפכה אצני קודש. בראש חולות הללוין שנתפזרו צעוה"ר) נתפלל עי"ן שזכה לתקנס ועי"ן זכה לציאג"ל צ"כ :

ז. הפייטן צקינות, על חורבן בית המקדש כי הורם וכי הודש. אספוד בכל שנה מספד חדש ענ הקודש ועל המקדש. הענין כי מיום שחרב ציהמ"ק כל יום קשה מחזירו וגודל ההריסה וחורבן הדה והתגברות הכופרים ר"ל ושלולת התורה ופרע צעיקבחה דמשיחא כמו שנבאו חז"ל בסוף כתובות ובסוף סוטה וצ"י חלק וי"ש על חורבן בית המקדש כי הורם וכי הודש (זה נעשה אז. אצל) אספוד בכל שנה מספד חדש (שנעשה מספד חדש בכל שנה ושנה על חורבן חדש שנתוסף צכ"ע) על הקודש ועל המקדש (היינו קדושת הדה

השיגור צין המצרים, אשר המשילוחו למך כביכול כשהוא בדרך נוסע אז יוכלו יותר נקל לבוא אליו לקבל פניו ולבקש למלוח הסוד ועוצתו משא"כ כשהוא צביתו וצחורו פנימה קשה יותר לבא אליו מרוב השומרים אשר סביבות חלרותיו ועירותיו והנמשל מוצן כי אז השכינה כביכול בגלות יותר אזלת מדוך לדוך ומפלן לפלן בהשטורות ימו החורבן האלו צעוה"ר ע"כ נקל יותר להתקרב לקדושת שכינתו יהי אשר היא קרובה לתנו בגלותו צארן חויבנו. אמנם בשבתות שצין המלרים אז השכינה הק' בגלותה ומלאה מנוח לקף רגלה אכסניה בשעת הדחק כביכול עמנו וצדל"י ימלאו עי"ז יושבה בשבתות האלו והשבת חזון גדול מכולם לפי"ז. וי"ש היתה כאניות סוחר (כי השכינה הק' דרכה בדרך מסחר להביא סחורה ממקום גדילתה ששם מלוי"י למדינה אחרת ששם אינה מלוי"י ומש"י יציאי סחורה אשר גדילה לפומת זה צמדינה האחרת כן השכינה כביכול מוליכה סחורה ומלוח ומע"ט של ישראל מה שעושין בגשמיות הדרך ומוליכה אותן למעלה כי שם למעלה לא יוכלו לעשות ולמלוח סחורה כזו לעבוד הש"י צענינו חומרות) וכדאמרי בשבת (פ"ה.) שהשיבו להמלאכים יכה"ר יש ציניכם מו"מ יש ציניכם וכי ולעומת זה מוליכה השפע מלמעלה בגבחי מרומים לישראל עם קרובו למטה [ועי' במאמרינו זמן שמחתנו לשמ"ע] אמנם בשבת חזון שאז ברה"י ימים של אב גדול הירידה וגלות השכינה הקדושה עמנו צורה (ובשישראל עומדים בנסיון צעת דחקם ולחלם ולרוחם בגלותם מכל זד ופינה ועושים מלות ומע"ט ועוסקים בחורה אז בודאי חשוב מאד בשמים מה שמסגלין ישראל בריחוק מקום כזה אשר גלינו מאלרנו והתגברות הקליפות ר"ל והגשמיות ואורי ארץ העמים וציעול עברה ולעומת זה מגיע לנו שפע רב מלמעלה. וי"ש) ממרחק תבוא לחמה (ושכוח ביותר בשבת חזון המרחק מן הקלה אל הקלה כשישראל ירודים מאד בימים האלו כג"ל וגלות השכינה כביכול ועי"ז מגיע יותר משמי מרום השפע בעד המלות שעושין צעת ירדה כזו והנסיון גדול ביותר כנו' והמרחק גדול ממטה למעלה דוגמת המסחר שמיצאים ממרחק הסחורות ממקומה המרחק זל"ז כג"ל וכל מה שרחוק יותר שיה יותר כן השפע שנה ע"י מעשיני יבא ביותר [לפי ערך הירידה והמרחק] צימוס האלו ומצוה לחמה ממרחק רב משמי קדם שפעת כ"ע בכל ענינים צרביא סגיא עוצות לפי ערך המרחק כנו') וצוה י"ל כי מרחיק עולה קו"ל דבו"ר עפ"מ"ש"כ צכני"ש וצאוהב ישראל [ועי' צוה לעיל אות צ'] שצעת החורבן שראו הכרזים במער א"ש לויח ה"י צכחי חייב לקוד אשהו צשעה שיולא לדרך כביכול ע"כ אז יחוד קו"ל דבו"ר (שעולה כג"ל) שהוא צחי כו"י אד"י שזכו הפקידה צכחי ז"י צשעה שיולא לדרך ממרחק. וי"ש ותקיים (צגי' כח"כ חגי"ת הדי"ם שזליל ש"ק העלי' לבחי כלה השכינה הק' כדודע

וקדושה ישראל וכל הדברים שנקדושה בתוכה (ק) עד ירחם ה' צ"ב ויגאלנו גאולה עולם בקרוב [ושמטתי מעון זה מאחמור הקי זי"ע]:

ח. בקינות לליל ע"ב. שכחנו שבה בלבות שובבים שדי שבה כל לדקותינו. י"ל עפ"משי"ב צננו יששכר [מאמר מעלות וסגולות השבת ארת ה' ע"ד המד"ר שאמר הקצ"ה לאברהם אבינו אם מקבלין ציך את השבת נכנסים לארץ ואם לאו אין נכנסים ופי' שם עה"כ (ויקרא כ" - כ"ב) ולא תקיף אתכם הארץ בעמאכס אוחה ובחמת און אדם לדיק בלרץ אשר יעשה עוב ולא יחטא אך מהני תשובה וזהו רק לישראל ששומרים את השבת שהוא שרציתו של הקצ"ה וקיי"ל (סנהדרין כג.) אין משתמשין בשרציתו של מלך ובע"כ משום דאז שמחל על כבודו כבודו מחול ע"כ רק כשישמרו את השבת נכנסים לארץ ולא תקיף אותם ומביא שם ע"ז צס רצינו הקדוש מלובלן זי"ע עה"כ (איכה ג) נחנו פשענו ומרינו אתה לא סלחת היינו נחמיו יום המגו"ה פשענו ומרינו ע"כ לא סלחת היינו כיון שלא שמרו את יום השבת מנוחה אין בלאו עדות לישראל וע"כ לא סלחת עכתי"ה וזהו שכחנו שצ"ה בלבות שובבים (כיון שכחנו מלשמור את השבת כראוי וע"ז נשכח העדות ללבות צנים שובבים שרונים לשוב בתשובה וע"ז) שדי שכה כל לדקותינו (כיון שנפש החוטאת תמות ר"ל ורק לישראל מהני תשובה על העוונות ע"י שמירת השבת כנז' וכיון שכחנו שבה נשכח כל לדקותינו וזכות שיש לנו לשוב בתשובה כנז') ה' ירחמנו צ"ב וישיטנו ויגאלנו בקרוב:

א"י גזר ע"ד הרמז, שכחתי (כו ת"ב הוא צחי גיד הגשה כמ"ש בזה"ק [ועיי' לקמן ארת זי"ב] וגיד הנשי"ה הוא צחי שכח"ה כי נשכח היינו אם היינו צחי שכח"ה השכ"ה את ה"א ושוכח"ים על מה צאנו לעוה"ו לתקן וע"ז הוא ת"ב בכל שנה ושנה וכל דור שלא נבנה ציהמ"ק צימיו כאלו נחרצ צימיו. והעוקר הוא כללם דכל שייפין לזכור לשמור אבר הזכ"ר להיות צחי זכור [הוא"ו שמכניסים בחוכה את הפארת ויסוד ארת חיי"ם לדיק חיי עולמים] וכשפוגם בזה"ק הוא פוגם בצחי) שצ"ה (כמ"ש בשערי אורה [שער צ'] והשאר מקובלים הראשונים והוא בלמת שורשו בזה"ק דשצ"ה צחי יסוד מדה השציע"ית לבינה) בלבות שובצ"ים (שלא נתעוררנו בלצנו צימי שובצ"ים שהם מסוגלים לחיקון היסוד כנודע. וע"ז) שדי (שהוא שם היסוד כנודע וגם בכוונת המילה. ואם פגמנו בזה) שכה כל לדקותינו (כנ"ל) ה' ירחמנו ויעזרנו לתקן צ"ב:

ט. בימי המלרים קורין צג שבתות אלו בהפטורות (שמדברות בפורענות) דצרי שימנו חזון ר"ת שח"ד ולא הפגם בעוה"ר ציעי"י של רחל באלו הדי ירחים וז"ש (דברים עז) כי השח"ד יעו"ר עיני חכמ"ים

היינו אלו הדי שבתות צימי המלרים שבהם הפגם ציעי"ים והוא צחי עו"ר ציעי"ים ציעי חכמה חחלה (חכמים) שנק' רח"ל "ויסלף דברי לדיקים" שנוטה מהלדי"ק שנק' יסו"ל להפחתו ללד החילונים ח"ו שיונקים ציחה. וז"ש (במזכה ג') צוה ליון צדמים וירושלים בעולה, ראשי בשח"ד ישפטו וגו' היינו שלעומת שהדינים שולטים בעוה"ר צימים האלו ע"כ לריכין לתקן ולעורר רחמים וחסדים הגנוזים בגוו"י לזכות לבנין ליון וירושלים של הדויקים אשר בשח"ד ובעולה ישפטו וע"כ הזכיר בזה שגם צימים אלו אם לא יתקנו ח"ו ולאשר עכ"ז חפצנו בצנין ליון וירושלים אז נקרא צוה ליון צדמים וירושלים בעולה וז"ש ראשי בשח"ד ישפטו רומז לאלו הדי שבתות שהם ראש"י (ראשי תיבות) ראשית ומזבח יומים סוף מעשה במחשבה תחלה וראש"י שח"ד (ר"ת ג' הפעורות הנו') ישפטו (שאו משפט הדינים להמחיקן ולהקנס בפורשן) לעורר רחמי שמים, על צנין ליון וירושלים, במהרה דיין. ובפרט באלו השבתות צין המלרים שהם גדולים בערכם ואיכותם משארי שבתות ימות השנה במקובל מהלדיקים ז"ל [ועיי' בדברינו לעיל ארת ח] ה' ובמאמר חדשי תמוז אב ארת ז':

י. זכפי שכתבנו לעיל שם במאמר חדשי תמוז אב כנ"ל עפ"ד חז"ל ופירש"י בהדש"ה ימלאנה שזכו חד"ש ח"ב ע"כ שבה חזון שהוא השבת היותר גדול מגי השבתות לפי ערך הריחוק כנ"ל בזה (ארת ה') וזהו השב"ת חזו"ן הוא בחד"ש ח"ב משא"כ שאר השני שבתות הם בחודש תמוז ע"כ רמז בחדשה חד"ש (סח"ס) אב כי חדש ר"ת חזון דברי שמעו אלו הדי שבתות שבהשבת חזון כוללם ומעולה מזהם כנז':

יא. מקובל צדינו צסם הקדוש הרצו מלובלן זי"ע (אשר כל דבריו בזה"ק) כי אלו הדי שבתות צין המלרים הם כנגד ג' רגלים פסח שבועות וסוכות עכתי"ה. וז"ל רמז ספיר באלו ג' הפעורות כי בהפערה א' (דברי"הוא כנגד פס"ח) נאמר (ירמ"י א') ואמר אכה אדני ה' הגה לא ידעתי דבר וגו' וע"ז השיב לו השי' ואת כל אשר אלוך תדבר היינו כידוע מכהארח"ל פס"ח צחי פ"ב"ס"ח כי במלרים ה' נאלמתי דומי וכשילאו ממלרים הוא פתחון פה ודיבור זז"ש "לא ידעתי דבר" ונאמר לו "כל אשר אלוך תדבר" צחי פס"ח כנז'. וגם יש צפי זו כל המועדים כמ"ש בפסח בראש כל מופדות נשאת פסח. והפערה ב' (שמר"שהוא כנגד שבועות) נאמר (ירמ"י ב') "שמעו דבר ה' בית יעקב וכל משפחות בית ישראל" שהוא המשך הדברים של מתן תורה. "כה תאמר אל בית יעקב ותגיד לבנ"י" וגם נאמר בהמשך הכי למשך לכן צוה ולא אמרו "א"י ה' המעלה אותנו מארץ מלרים וגו'" היינו כמו שנאמר שם צמ"ת אתם ראיתם אשר עשיתי למלרים וכן נאמר שם אנוכי ה"א אשר הולאתיך מארץ מלרים וכן נא' בזה

היינו החורבן ציוס ח"צ כנז' הי' יהפכו לששון ולשמחה
במהרה דיון ככ"ט ככ"י [ועיי' מ"ש לפיל אות ח'
כד"ה ח"י]:

יג. בגמ' (מנחות דף ל"ט) שני שולחנות חי' של כסף
וחי' של זהב במקדש בתחלה מסדרין של כסף
ואח"כ של זהב לפי שמענין בקודש ולא מורידין. י"ל
רמז כי ידוע שלטוד צ"צ יהי' הלכה כצ"ש מעלה
הצ"צ על הכסף כי אז יוכל להיות הנהגת הדין בשורשו,
שכלו טוב וחי', ולע"ע לריבוי לכסף בחי' חס"ד כנודע
וזה"כ גי' דו"ד שאז יכון במלואו וחיותו משיח בן דוד
צ"צ וזהו שהי' במקדש מסדרן בתחלה של כסף חלו
הצ' בחיס שהיו בתחלה שלא היו אז במלכות ציה דוד
בשלימותו עד הבית הב' שאז יהי' מעלה הצ"צ עג
הכסף וזה"כ מספר דו"ד כנ"ל ובתחלה הי' של כסף
בחי' חס"ד כנ"ל הצ' בחיס הב' וטרם החיקון לעתיד
אז אפשר רק בשל חסד [בחי' כסף] כי אין יכולין
לקבל הדינים כנ"ל ואח"כ (בציה הב' שיהי' אמריבס
צ"צ) בשל זה"כ (גי' דו"ד הוא דוד בעלמו מלך המשיח
צ"צ בציה השלישי) לפי שמעלין בקודש ואין מורידין
(כי הבחי' מקדש הראשונים שהי' בהנהגה בחי' כסף
עכ"ז נחרבו צעוב"ר והורידו"ם משא"כ בציה הב'
בבחי' זה"כ יהי' לעולמי עד וכדאמר' (בפסחים דף
פ"ה) וזהו יהי' "מעלין בקודש" בחי' מה קדוש לעולם
קיים כשאח"ל על לדיקים שעתיד הקצ"ה להחיותו שאינן
חוזרין לעפרן "ולא מורידין" שלא יהי' לו הורדה וחזרה
ח"ו כמו שהי' לבחיס הקודמים צעוב"ר) וכיח"ר שנזכה
לציה הב' צ"צ:

יד. באיכה (ד"ח) עודינה תפלינה עינינו אל עזרתנו
הכל בצפיתנו לפינו אל גוי לא יושיע, לזו
לעדינו מלכת צרחובותינו קרב קלטו מלאו ימיו כי בא
קלטו. י"ל כי בשנות חבלי משיח חלו מחוץ השכל חרב
וגי' וליולא ובה אין שלום ועיי' תויו"ט (סוף עדינה)
מ"ש עה"כ והשיב לב אבות על בנים וגוי' וכאשר ראונו
בעינינו בשנים האלו כי אין לקוות ולנפות לישיבה משום
חי' מהאומות כאשר קיוו כי גוי ולשון זה ינלחו זיצולו
לכבש את הארץ שעי"ז יבא עובד לנו, ובחמת זה עשות
ובכל כי בצוא הבוי הכוח ויכבשו, יצירו לישראל בגזירותם
בגוף ובנפש (וכמבואר בזוה"ק סוף בלק כי בשמים
הללו שוגאו ישראל יתגברון מלכת משיחא וכי') ויגזרי
גזירות ג"כ שלא ללאת בלינה וימנעו מחורה ותפלה וגם
חי' ללאת צרחובות מהמייח הזוררים הנכרים ובקנה
השריפה אשר צידיהם גם ציוס כ"ש בלינה. ח"ש עדינה
תפלינה עינינו אל עזרתנו הכל בצפיתנו לפינו אל גוי
לא יושיע (ולצסוף כשהוא כובש מכביד עולו פלינו
כנז') לעדו לעדנו מלכת צרחובותינו (ואז תדע זהו
הסימן) קרב קלטו (כי קרוב זמן הגאולה צ"צ. והגם
שיחשבו כי כבר היו מלחמות ובלבולים פאלו. אמנם

ואנכי (קבלת התורה) נעשהך שורק (נקודת שוריק
הוא צה"ד כנודע ונודע מדי' התוסי' בשנת דאלו הכתרי"ם
שניתנו לישראל במחין חור"ה היו של הו"ד ואח"כ) ל
כלה זר"ע (רמזו שפיר בתיבת זר"ע על חג השבועות
כמאה"כ בחג השבועות וחג הקליר ציכורי מעשיך אשר
חזר"ע וגוי' ולא נאמר בן על רגל אחר [ובמק"ל כחבנו
מזה צעב"י]. וגם נקרא אז זר"ע לאשר בחג השבועות
הוא ע"י מעשינו כמו הזר"ע בשדה למלאו לחמו משא"כ
בחג הפסח ניתן לנו שלא ע"י מעשינו כנודע וע"כ נל'
בתורה שבועותיה"ם היינו שלנו ע"י מעשינו בספס"ע
כמ"ש כבר במאמר חג הבכורים) [ואח"כ] חמ"ת
(שכוח תתן חמ"ת לעקב ת"ח כל העלוות שבועות
בחי' ובנודע צ"ס זקינו הכ"ק מהר"ל מדויקוב זר"ע
כי על בן רמזו המקובלים מדה תפארת צר"ח וגם
סי"ת חמ"ת משא"כ בשאר' הספירות כי חמ"ת עולה ח"ג
השבועות שכל העלוות בתפארת כנודע. וכאשר הגדתי
אלו הדברים והרמזות עורר חי' מאלי"ש הי"ו כי חג
הקליר צכורי מעשיך אשר תזרע (שמות כ"ג) ר"ת
חמ"ת חמ"ת מכוון לדברינו כנ"ל) וגם נל' (ירמיה צ'
י' הכימיר גוי' אלקים וכמה לא אלקים וגוי' היינו נחיות
התורה "לא יהי' לך אלהים אחרים על פני וגוי' וגם
נל' (שם) חומרים לטן חבי אתה ולאבן את ילדתי
היינו לאו דלח תטעה לך פסל כל תמונה וגוי' שנל' ב'
דברות. וזה בחי' חג השבועות כנז'. והפטרה גי' (חזון —
כנגד סוכות) נאמר (ישעי' ח') "ונותרה צה ליון
כסוכ"ה וגוי' שזהו בשארית גלותנו אשר נותר לנו חיות
ושמחה מהסוכ"ה עד אשר נזכה לסוכ"ת דוד הנופלת
להקימה צ"צ. וזהו כנגד סוכות כנז', (ועיי' מ"ש בזה
במאמרינו בחדשי תמוז אב אות י')

יב. בחולין (ל"ח ע"ה) ח"ר יוכי צ"ר חנינה מאי
דכתיב (ישעי' ע') דצר שלח אדני ציעקב
ונפל בישראל דצר שלח ציעקב זה גיד הנשה ונפל בישראל
שפסט איסורו בכל ישראל עכ"ל הגמ', ונראה רומז
ע"ד המבואר בזוה"ק (פי' וישלח) עה"כ על בן לא
יחלנו בני ישראל את גיד הנשה ח"ת ר"ת חשעה אב
כי זהו היום כנגד גיד הנשה שיש שס"ה גידין כנגד
השס"ה ימים וזהו כנגד גיד הנשה שנתפס הכו"ד כל
היום דו"ה צעוב"ר וזהו חורבן ציהמ"ק וגלות ישראל
ולרותם זה כמה ע"כ שפיר יובן הגמ' שדרשו הכי דקאי
על גיד הנשה דצ"ר (ויצור' קשות דיגין תקיפין ר"ל)
שלא אד"י (שהוא דיני"א דמלכותא) ציעק"ב (על
הנמוכים צ"ס שהם בבחי' יעק"ב ויל"א הקף עליהם
צעוב"ר) ונפל בישראל (כעין שאח"ל צי' החיקון
שדא גירא למרחא ונפל צירושלים למערב ונפל צירושלים
היינו ירושלים נקראו בלדיקים לבן של ישראל ועיניהם
כנודע וחס המדרגה גצובה בחי' ישראל וכשאח"ל
(שנת ל"ג) לדיקים נחפסים בעון הדור ע"כ נפ"ל
בישראל כמו שהי' אז צעוב"ר) ושאח"ל זה גיד הנשה

בלמה כמוכו לא נהייתה שעה חורום והריסה ר"נ מכל המדינות והמלכויות זכ"ו חרב איש ברעבו וכמ"ש בסי' התמונה פי' [תמונה ג' אות סי' עיי"ש] וכאשר יהי כן ברצוה סגיה אז תדע כי מלאו ימינו (של הגלות) כי בא קלנו (קץ הגאולה בסמוך בלמה צמחה דידן) כיה"ר ז"ל:

טו. בפסיקתא רבתי (פסקא בכי חצכה בסופה) אין משיח בא אלא בע"כ לפי שקצטו אבן בזמן הזה ועתיד לפני הקב"ה לעשותו יו"ט וכו' עכ"ל. וזוה יובן מה דפסקין בעוש"ט ה' ת"כ (סי' תקנ"ט סעי' ד') דאין אומרים תחנון ולא סליחות בע"כ ואין נופלים על פניהם משום דאיקרי מועד וכן שם (בסעי' א'). ובסי' תקנ"ג סעי' י"ג ברמ"א) דאין אומרים ל"ל כשחל ת"כ בשבת, ויפלא לכו"ל דלשמה מה זו עושה של המועד הזה אשר יוסד הפייטן בקינות ארוך יום מחריצי פטמים ואם קילל את יום המר הזה שנחרב בו הציהמ"ק ז"ל וכן כל שארו החרות לחרות ר"ל מה זה שמחה למועד יום ההוא שלא יאמרו בו תחנה ופרט לדקתך שהוא הדקת דין על פטירת בני לדיקים משה יוסף דוד והלא לא גרע מהזכרת נשמות וכו"ו אז הרחמים שאומרים בת"כ כשחל בשבת, ועיי' בשע"ת (צסי' תקנ"ג סעי' י"ג, וכן צפמ"ג צמ"ז סי' תקנ"ט ס"ק א' וביד אפרים שם) ודומה למ"ש העי"ז (צסי' תקנ"ג ס"ק ו') לומר ל"ל בת"כ משום דבלא"ה מספידים כל הקדושים בקינות בת"כ דכילוי יומא ההוא קבוע לכ"י ולהספד עכ"ל העי"ז וא"כ עדיין קשה דלחיה ענין נקרא מועד ופרט דכל ענין דאיקרי מועד אמרי' בש"ס (תענית דף כ"ט ע"א) רק לענין דר"ח תמוז דהוא שחא מילוי ואסמכוכו עה"כ (איכה א') קרא עלי מועד וגו' ולא ליום ת"כ כלל. וצויתר יפלא מ"ש העי"ז (צסי' תקנ"ז ס"ק ז') בשם הראי שלא לומר עניו בשחרית ת"כ משום דאיקרי מועד והגם דאין לא פסקין בן עיי"ש מ"מ לרין להבין כגו' ונראה שהוא עפ"י הפסיקתא כגו' משום שעתיד להיות יו"ט והגם שכל הלכות יחפיו לשון מ"מ זכו היום ברצוה סגיה ופסקי' לכל העומד להיות צולתי הוי כאלו כבר הוא וע"כ נקרא מועד. ולחזק אמונתנו. אשר בצפיתינו לפינו. לבואה גואלנו. אחכה לו בכל יום שיבא. כפי שהוא צ"ג עקרים. ויהי אותו יום וי"ט הגדול צ"כ ע"כ איקרי מועד שפיר ועיי' בהגהות מהר"ל שפ"ן ז"ל שדפס בש"ע על המג"א (סי' תקנ"ג ס"ק י"ב) עיי"ש לענין ל"ל שחלוי בחמירת תחנון קבועו שפיר ליום זה שאין אומרים תחנון משום דאיקרי מועד על שם העתיד צ"ל:

טז. ובזה יש להבין מ"ש בש"ע והוא מ"ל רז"ל צגמי (תענית כ"ט) דצצת שחל בה ט"כ עושה סעודה שלישיית כסעודה שלמה בשעתו ומהו ענין לסעודה שלמה בשעתו שהזכיר בזה. וגם יפלא כי לשמה (לסעודה שלמה בשעתו) מה זו עושה ביום ת"כ שחל בשבת.

אמנם עפ"י הני"ל יובן וכמ"ש בסה"ק צפרע בסי' קדושא לוי מה שצריכין להתחזק בימי המצרים ופרט ביום ת"כ. גם בתוך הכניות והמיררות. בצטחון גמור שנחכה צ"כ לציאג"ל ובנין ציהמ"ק אמנם בת"כ כשחל בחול א"א להראות זה הצטחון ושמחה בגלוי. מפני האצילות. אך כשחל בשבת אשר האצילות אסור בפרט בדבר שבגלוי חרבה מראים אז הצטחון ושמחה שיש לנו עי"ז שנחכה צ"כ לבנין אפריון בית שנישי ומרבים כסעודה שלישיית שהוא עת רצון וישועה כסעודה שלמ"ה בשעתו באים לבורות בלמות צואגל"צ ועפומש"כ הרמזים צפי המשניות (פי' חלק) כי משיח לדקנו ל"ל מזרע דוד וכו"ו מזרע שלמ"ה דיוקא עיי"ש (ב) ע"כ עושים כסעודה שלמ"ה בשעתו לרמוז על זה ושנחזק ביום ההוא (ובשמחת ש"ק) שנחכה לסעודה שלמה בשעתו שיחגלה בקרוב צואגל"צ א"ל: [ועיי' לקמן אות יו"ט בזה]:

יז. אומרים בת"כ צמנחה בנוסח נחם וכו' כי אחי ה' באש היתה ובאש אחי עתיד לציתה. ו"ל עפ"י המצואר בפע"ח (צפ"ז משער הג המלות בד"ה מהר"י ז"ל מהודענא לכון וכו') כי הגאולה העתידה צ"כ תהי' ע"י גבורת יחזק חבלי משיח כמ"ש שם וביארנו בזה בחיצוניו בהרצה מקומות צע"ה"י וז"ש כי אחי ה' באש היתה (כאשר ה"י צע"ה"ר) וצ"ל (היינו הגבורות שנקראו א"ש כמצואר צוה"ק וכהארז"ל בהרצה דוכחי) אתה (הש"י לדוד ע"י משיחו ולא צמטשו צנ"ה כדרך הכופרים ר"ל) עתיד לבנותה (ע"י חבלי משיח מהגבורות שנקראו א"ש ככו' חכה לבנותה הצנין עדי עד בקרוב צימינו) צואגל"צ א"ל חי. עוד בנוסח שם כאמור (זכריה ז') נאום ה' אחי לה חומה אש סביב וגו' והיינו כד' רש"י וחוס' (סוכה דף מ"א ע"א) עיי"ש. ועיי' בזה שכתבנו בזה בחי' עולת תמיד צע"ה"י (בד"ה זה סדר התמיד לעבודה בית חלקינו) עיי"ש:

יט. או יאמר (עיי' לעיל אות ע"ז) על מה שאמרו חכז"ל (תענית כ"ט) שטושין כסעודה שלישיית כשחל ע"כ בשבת כסעודה שלמה בשעתה. אמרתי ע"ד משל למלך שהי' לו בן יחיד ואשר למדו טכסיסי מלוכה להיות ראו למלך אמנם מה יעשה הבן הלו שלא יתעל ובלך אחרי שרירות לבו בדרכים מתועבים עד כי יסרוכו למשפט ופסקו הסנהדרין של המלך לשולחו לגלות לנמל

(ב) הג"ת. ובה תראה לפלא כי משפחתינו ושאר משפחות המיוחדות המיחסים עצמם מורע דהע"ה הוא רק היחוס הנודע מזרע שפטי' בן דוד כדאי' בש"ס (כתובות דף סי' ע"ב) מיחוסו של רבינו הקדוש משא"כ מורע שלמה המלך אין אתנו יודע עד מה ומי הוא לאשר ממנו יבא משיח צדקנו וזהו סתום ונעלם עד עת קץ שיחגלה בקרוב בב"א.

רחוק, וכמלך בני"ב הסכים על זה כי מלך במשפט ועמוד
 ארץ וכדי שיחוסר בנו, ועי"ז יבטל לבנו וישוץ אל עיר
 המלוכה במדות ודיעות המיושרות אם כי בכו במרר
 הוא ואשתו המלכה על בנם כי ה"ך בגלות, והמשפט
 הי' עד זכרה בנו להקן מעשיו שמה בגלות אז ושיבחו
 לבית מלכותו, אך גם בעת ימי גלותו והמלך געגז
 על בנו וצפרע המלכה כפי מרוב הגענועים ילא הפסק
 אשר גם ערס חיקן עם בגלות מעשיו הלא טובים ושיבחו
 מזמן לזמן תחת השגחת שרי החיל אשר ילווה לעיר
 מלכותו כדי שיראוהו המלך והמלכה וישיבו לבט מעט
 אם כי החזירוהו אחי"ב בני"ב למדינת גלותו ערס חיקן
 עם, ופי"א הי' גי"ב בציתו בעת מלכותו על מספר ימים
 אחדים כני"ל והוכרע לשוץ לגלותו ציוס המוגבל כאשר
 כפי הימים האחדים והיום האחרון הזדון אז כי הי'
 יום גנוסיה של מלך אשר בו נכתר בכתר מלכותו ואמרו
 לו היועצים שלא יחלל שמתח היום גנוסיה הבורא. בשילוח
 בן המלך צמורה אז לנמל גלותו והרחיצו לו הזמן ביום
 הבורא ובוים גנוסיה הלא ערס הפרדם מעל בן יחידים
 עשו לעת ערב משתה גדול והסצו המלך והמלכה וצום,
 ומוצן ממולא כי המלך והמלכה וצום במסחרים הנכה
 נפשם על כי מיד בלאת היום הבורא ישוץ לגלותו ויפרד
 מהם רק לחרו לחלל בפרהסיא את כבוד יום הגנוסיה,
 אבל בעת יבצם בסעודה גם כאשר שמו הכוכות וין
 וחללו כל מעצנים ופל דמעות מעל עיניהם ולצם מר
 וגם בן המלך הרפה לעזמו בשעת חרות הסעודה לדבר
 דברי פיוס ורלויו בצכני, אדוני אבי הן רלונו לשוץ ולחקן
 הכל כל מדותי אך לא השלחני עוד בגלות הלא כי סוף
 כל סוף צרור אשר תחזירני למלכותך עי"ב יהי נא בעת
 ריון ולא תתפרד זה מזה, אמנם המלך לא יוכל לעצור
 עי"ד המשפט סנהדרין והמדינה ערס ילא הפסק של
 חריות לגמרי.

שי"ק יום גנוסיה של מלך עי"ב אחי"ל שמוסין אז בסעודה
 הגי' (ערס הפרד לילך לגלות) כסעודה שלמה בשעתו
 באבולה ושחיי' בכל מעדנים בחיי חייב לפקוד את אשתו
 בשעה שיולא לדבר כמבואר בני"ג בשם הקדוש יביו
 מהרד"ב זי"ע על מה שמלאו הכרונים בתורבן ציהמ"ק
 כמעט אים לויית פניהם אים אל אחיו והלא אז הי'
 אין רלונו של מקום הלא ודאי כבוד חייב לפקוד וכו'
 בעת החורבן והפירוד, עבדי"ב. וביינו בבחי' סעודה
 הני' של שלמה בשעתו כני"ל שרומז על הגאולה ב"ב
 (כני"ל בלוח טי"ז) וכו' י"ל רומז משאחז"ל בחטיות
 כשחרב הבית מולאי שנת הי', היינו שנחפקדו נעוצה
 בסעודה שלישית בש"ק ערס הפרדם לגלות המר הלא
 בעת החורבן והאחז"ל (מגילת ה:) רבי ציקש נפקוד
 חייב שחל בשנת, היינו רבינו הקדש להיחוס ממלכות
 בית דוד הרגום בכר לידת בן דוד בש"ק כמבואר בני"ג
 אמנם עדיין יפלא כי מה יפשו אחרים שאינם מרגישים
 זה ואינם מורע דוד אמנם רומז כי בעת שחל כזה חייב
 בש"ק ציקש רבי (רבינו הקדוש צחפלות וצקשות בעת
 הסעודה ש"ק בבחי' בן המתעטא לפני אביו שבשמים
 כביכול בעד בני"י שיתקנו מעשיהם ושיביבום לגאולה
 ביום הזה שהיה מתוק לגאולה כמציאר בפסיקתא [כני"ל
 בלוח טי"ז] ולא ישלחם עוד בחזרה בגלות וכו') נפקוד
 חייב (לגמרי עיי' סעודה היום ש"ק שחל בו חייב בני"ג).
 וכו' שאחז"ל כסעודה שלמה בשעתו כשחל בש"ק בני".
 הי' יגאלנו בני"ח:

ב. בקצות לח"ב (בדי"ה איכה אשתו וכו') וצ"העצרו
 עם משיח. זכור תזכור ותשוח. זכות זקני
 ופעלם אביא. י"ל רמוז ע"ד שכי' בסכ"ק עה"כ (תהלים
 פ"ע) ואחש זנחה ותמאם (היוט צח"ב. אז) התעברת
 עם משיחך (שחז המיצייר ולידת בן דוד משיח לדקנו)
 כנידע. וכו' י"ל וצ"העצרו עם משיח (היוט בני"ב
 כפי' אז) זכור תזכור ותשוח (נתעורר הזכירה ופקידה
 לעובה ותשוח בחיי דבור מזה אך לריבין לזכות אבות
 שיכ"י הזמן בשנה הזאת ולא יזכה חיי הגאולה. עי"ב)
 לריבין זכות זקני ופעלם (אביא לזה זכות אבות שיגאלנו
 ב"ב) בני":

בא. עוד צקינות (בדי"ה אז בהלוך ירמי' על קברי אבות
 וכו') שיבו תמימים למנוחחכם מלא אמלא
 משאלותיכם וכו' הנני משובב גלות בניכם. הנה נתגלה
 לי בתלום פי הדברים הנני משובב"ב גלות בניכם דהו"ל
 למימר הנני משי"ב ולא משובב"ב אך הוא בן הרמז
 כפירש"י ציומח על שובו בנים שובבים דמיעקרא שובבים
 היינו ילא מן הדעת משובה נפחה להפקיר אי"ע ולהטות
 הרבה וכו' הסימן של חבלי משיח בעת שיכ"י הדור
 פרוץ במלואו משובב בשגשון והפקירות בחולפה רבא
 אז הוא קרוץ לגאולה כמשאחז"ל צפוף סוטה וצפוף
 כאבות וגם צפי חלק וסוד צמח זוכעי וכו' שנאמר
 לאבות הקדושים שובו תמימים למנוחחכם מלא אמלא

והגמשל מוצן כי הוא המלך מלכי המלכים הקב"ה
 ובני בכורי ישראל ששלחום בגלות מפני חטאינו
 גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו בגלות המר הלא
 עד נשוב ונתקן מעשינו ונשוב אל עיר המלוכה ב"ב
 והנה בכל פעם עת ריון זכה להזדווג קלה עם מלכו
 אבינו יח"ש אשר קרה לבני ולמספר בעת חורבן ביהמ"ק
 וגם עתה צמחרים הנכה נפשו כביכול עלינו וצפרע
 השכינה הקדושה כביכול מדה בני"י קול ברמה ששמע
 גבו בני חמרורים רחל מצכה על בני מאנה להנחם
 על בני' כי אינו וגם צימו המלרים הוא עת ריון כמי"ש
 בשם הלדיוקים זי"ע כל רודפי' (של הקדושה) השגיגה
 בן המלרים צהיחמו בגלות עם המלך יח"ש יחדיו
 וכשחל חייב בש"ק שהוא יום גנוסיה של מלך יח"ש כי
 בו שנת מכל המעשים וציוס השביעי נתמלה וישב על
 כסא כבודו עי"ב תפארת ענה ליום המנוחה ש"ק ועי"ב
 נדחה יום חייב שבו נשוב לגלותנו בעוה"ר (אם לא
 זכרה לגאולה חיי' אז) על יום אי כרו שלא לחלל יום

ומשלושיתכם (נגאל בניכם, ואימתי יחי זה. צעת) הנני משוכני (עוד יותר בשוכנים וחוטאים בעזות יתירה ככ"ט) גנות בניכם (שזכו עיקר הכזני נסיה והתגברות הגלות המר והחרון בעת שישובנו משוכה נלחח עוד יותר כנז') ועיי' יתקרב מיד למלא משאלותיכם בציאת גיאל לדק כ"ב. אביה"ר שהי' די כבר נלחחתינו וגלותנו ובקרוב יגאלנו:

כב. בנבראת ירמיה, בהפירה לטי"ב. משוף השמים ועד בהמה גדון הלכו. ונחתי את ירושלים לגלים מעון תנים ואת ערי יהודה אתן שממה מצלי וישב (ירמ' ח'), יש לדקדק מהו הכונה לקוק כ"ב שכלנו עוף ובהמה וכו' חולרות גדולות מזה לא היו לנו צירופים ואה"ק רק העופים והבהמות, וכן ל"ג את נעשה כבר ירושלים לגלים מהו הגי' לנו את הו' שם משוף תני"ס או ד"ל בן החורבות ונניס, חכן כונת רמו דברי הכזב מפי ה' נראה כן ועיקר כונתו על סוף יומיה כמ"ס חזון כל הנביאים משרעה בנבואתו קודם הסתלקותו (העיקר) רק ענ הנעשה בעת דור האחרון וז"ש משוף השמיים (דא הוא מטיט דמולך קול השופר למעלה כדאיתא בתזוזיה"ק וכגודע היינו קיבול הפלות ע"ו תק"ש שזכה לגאולה כ"ב ונאמר בהחורבן וגלות סכנה לך מטעור הפלה (איכה ג') ועד בהמ"ה (כדז"ל [חולק ה:] עה"כ [תהלים לרז] חדם ובהמ"ה הושיע ה', אלו בני"א ערומים דעת שמשמיי ענמן כבהמ"ה מרוב ענוותנותם וירחם. כל אלו) גדון כלבו (היינו הדיקים התמימים המאמינים שמתפללי בהש"י ותפלתם ראוי להתקבל כמה גדון הניכו מאה"ק גם הנשחרים יתר הפלטה בין קולים כפוחים [ליונים מרחיים חגודיים יפוצים ודומיהן] הדיקים ביניהם כמו נע ונד ואין להם הממשלה בעי"ר צעור ה' שמה).

ונחתי את ירושלים לגלים (הוא החורבן בפשוטו) מעון תנים (המה הנהגים הנפגעים כחות הגיל היושבים שמה כ"א בערמימותו לשום חרם הכפירה בין כ"ו ורבים לא יאמינו כמ"ס דניאל והמה עוד יסיתו וידיתו בהבליהם ובמושבותיהם) יאת ער"י יהוד"ה (היינו עיר"ר קענה זה הגוף כדז"ל. שיהי נפשו חשקה לגתו יהוד"ה מנכות בית דוד ביאגלכ"ב) אתן שממה מצלי ישב (מיושבים אמתיים כאלו הו' שממה צעור"ר) [כי גם הליו לדיקים שיש צל"י וכנגדן כח"ל כדאי בתזוזיה"ק כמה נשחרים ולא נראה ציפוננו להחלות אליו] ה' יגאלנו כב"א:

כג. בקינות לח"צ בדי"ה ליון במשפט לכו לך עם מעונניך פי הפשטן שם (עם נביאי השקר שהם מעוננים ומנחשים יצאו במשפט) התעוך ככזב (ושקר) ולא גלו עונך (שחטשו שוכה) עכ"ל. נראה גי' דקאי צימיו על המנהיגים מכל המפלגות והכזרי אלוהם לעמא גם קאת מגדולי רבני הספרדים שנקי נביאי השקר ר"ל התעו ככזב כ"י צננין הבוה מסואחצ"א

וחיבור עצבים עם כל המתחדשים וכוונם, גם עם הציונים. וכוננו מן הכלל הרבו לפשוט. וכמאחז"ז שמהיגים כאלו הם מעצבים הגלולה ע"כ (נקודת) ליון (הסתמיות ופנומיות) במשפט לכו לך עם מעונניך (אלו כנ"ל) התעוך ככזב ולא גלו על עונך (לעורר את בני כי לין ישראל גאלים אלא ע"י התשובה וכיון שפושן תשובה מיד גאלים כד' הרמב"ם ז"ל). ה' יגאלנו כב"א:

כד. נתגלה לו בחנום של שהיית פי"כ (איכה ח') גתה יהודה מעוני (שנגזר עליהם לפי גנות ממקום למקום) ומרוב עבודה (אוחס שפודים בתפלותיהם ומעשיהם על הגאולה עכ"פ יפעלו. כי) הוא (היינו חלק המוצהרים שבהם העובדים ענ הגאולה. המה) ישבה (במקום מושבותם ופתיחה ללמוד ולעשות. שלא לעטל וגלות ממקום למקום. חכל) צנויים (בין הצנויים בגלות עדיין ערס הגאולה שלימה) לא מלחח נעוה (מנוחה צלצס עד שיבא שינה כ"ב) כל רודפי השגיחה בין המלצים (כי כנ' אלו השערורות ומלחמות וגיוסות יתחילו בין המלצים וצ"ב צעור"ר כאשר ה"י בשנת תרע"ד כגודע). ה' יגאלנו כב"א:

כה. ומדי דברי צו ארשום נכס אחיו. מה שהי בתחנה המלחמה הגיל צפוף שנת תרע"ד ונתחנת שנת תרע"ה צוים צ' דר"ה כענות השחר, וכאור הצוקר השכמתי ונפל פסוק לחוך פי (וכמו מחזה. כשחמ"ל צרכיה [פי הרוחה] השכים ונפל פסוק לחוך פיו ה"י נבואה קענה) [תהלים מ"ג] שם פחדו פחד לא ה"י פחד כי חנקים פזר עלמות חוך (עיי"ש בפרש"י ומפרשים) ודרשתיהכו צפירקי והכחתו והזכרתו שלא נצרוה מעירנו שום ה' כי השונא (שהי' אז סביבות עירנו והגלילות המה היל מלכות רוסיה בלר הלורר שר"י) לא יבא לחוך עירנו. ויהי פחדו פחד (חכל לחסם) כי חלקים פזר עלמות חונך (הלרים והונים סביבותינו וכפי הפשוט שם עיי"ש בתהלים) וכן ה"י. כגודע והמ"י. וידעתי ממילא כי דח"ל הגיל בצרכות וכל דבריהם אמת לאמתן גם בפשיטן לא נפל לרור חלכה מקדושת דבריהם ואוחותם. אך עכ"ז רשמתי למשמרת גם גדון הזה יצנינו אחרינו שריוכים לאמונה שלימה. והש"י יעורנו ויגאלנו כב"א:

כו. במד"ר פניחם (פי כ"ה פי כ"א) צוים השמיני עלרת חכו' נכס (במדבר כ"ט - ל"ב) חמרה כנס"י לפני הקצ"ה וכו' כו' צפסח הקרצנו לפניך, ר"ה הקרצנו לפניך, וכן צחג אפי' מועד ה' לא צעלנו, חמרה כנס"י לפני הקצ"ה עליך להוסיף לנו מיעדות ועלנו להיות מקרבים לפניך וכו' ח"ל הקצ"ה חיוכם אינו מחזיר ימים טובים מכס חלל חני מוסוף לכם מועדות שהשמחו בהם שגח' צוים השמיני עלרת עכ"ל המד"ר והוא חמוה ופלא לפרשו בפשוטו דכות משמע דשמיני עלרת לא יתן אז צעת שנגעו על שאר המועדות דא"כ כוול"ל צוים שמי"ע הקרצנו לפניך כמו דקאמר ביוה"כ

או צבוכות הקרננו נפניך ומשמע לכאף דצבכר זה שקיימו והקריצו צומים טובים כגון ר"ב וי"ב וסיכות ע"כ ניתן להם אח"כ הג השמיני עשרת חזר אינו דהא יחד ניתנו למשה בסיוני כל המועדים עם שמי"ע צפרשה אז וכפעם ה' חלה צע"כ לוח ולומר דרשוני וחיו וי"ל עפי"ד הפסיקחה המובח לעיל (אות ע"ו) צבה כי צע"כ יבא משיה לדקנו צ"צ והוא יהי לששון ולשמחה כמבואר בתמוז וכהו החג הזה צע"כ סיכוי צעה הגאולה שלימה הוא בצחינתו וצשמחהו בצחוי "יחודא שלי"ם כמי"ש צבוכת הארז"ל צצמי"ע צסידור כנודע ושאו יהי היחודא שלי"ם צחכילת השלימות שלא יתפרד עוד לעולמי עד [וגם חג שמי"ש היינו שמה חורה צגלות הוא מצוון כנגד יום ע"צ שזכו החשישו לאבילות חדש אז וחזו לעונותו יום החשישו מזמן שמתחילו במחת תורה עמי"ש לעיל (מהמרו חדשו תמוז אז חיה ו') צצם האזמור"ר הכי"ק מהר"ש זי"ע משה"ק] ח"ש המד"ר שאמרה כנסי"י צצוכת שמקיימין החגים ומקריצים לפניו כג"ל זכה לכוסוף לנו מועדים וימים טובים (היינו לעהיד צ"ב) שאלו המועדים יהיו תוספת על אלו שנאמרו בחורה כי יתפכו מאכל לוי"ט ולששון וכמי"ש הכניח (צפריה ח"י י"ט) כה אמר ה' לום הרציעו וכו' יהיו לששון ועל כן סמך זה עכ"כ ציום השמי"ע כי אלו המועדים שיתוספו לעתיד צ"צ יהיו כולם צצח"י שמי"ע היינו יחודא שלי"ם סיכוי אז במלא מוצן המלך צצציה סגיא כיה"ר צצ"א: כה בקינות לח"צ (צחחלחא צצחריה) צצה סורי מני וכו'. י"ל עפי"ד חיקון שלשה משמורות (מדרש הנענם ח"כ) ח"ל פתחו חונה ואמרו ח"כ יצנה צדד וכו' כי יום חד יומא חד חיה לקוצ"י רחמא וצפ"י כלילא מכל שאר יומני סית יומי כליין צ"י והוא כגלה דכינכו (היינו צחי"י יום השביעי יום שצ"ח קודש) ועל דאסגיאו חוצין אסתלק לעינא לעולה וכו' עפ"י ח"ש הפיוטין המקוין, צצח (המדה של יום שצח כג"ל) סורי מני (אסתלק לעינא וכו' ממני כנ"ז) וכמי"י ישרה שכינתו כחוכנו צצ"אגלצצ"ח: כח באיכה (א"י י"ט) קראחי למאהצו המה רמוני כהני חקני צעיר גועו כי צקשו אוכל למו וישיבו את נפשו. ופלא מאוד על המשך לשון הכתוב הלו כי אם כפשוטו אם כהנים חקנים צעיר גועו היינו מהו הנה יפלא מה זה החלוקן על ככה המקוין אשר "צעיר" גועו הלא זהו עכ"פ מעלה וטובה שמתו צעירים וכמאמר יואב בן נרוי אשר ביקש חמות צעירי (ולא כדומן ע"פ השדה) ועוד המשך הכי אח"כ כי צקשו אוכל למו וישיבו את נפשו. הלא אם כבר גועו החקנים וכהנים חונם לריבין עוד לאכול להשיב את נפשו ואיך ביקשו לאכול אחרי מיתתם. וצע"כ לוח ולומר דרשוני וקחי המקוין צרוה"ק וצבואה על הדור האחרון הלו צמירורה הגלות והחורבן וכל דור שלא נצנה צוהמי"ק צימיו כאלו נחרצ צימיו (ובדאמרי צירושלמי יומא)

וצפרע קודם ציחת המשיח הנה יצא על המנהיגים שריכ"ו: היתה חוכני ישראל ודורשו עונתם. לדאוג צעד ופועתם. להדריכם בדרך המקרב גלונתם. והנה קראחי למאהצו (ש"י"ג למאהצו כמי") המה רמוני (וכל ח"י עוצה ענמו ידוש צבל התחבולות וכהמה רמוני לכלל ישראל. ולא זחה חלה גם) כהני חקני (כהנים עוצדי ה' חקנים אשר גדור) צעיר גועו (היינו שירדו מתשיבתם ואין דצריכס נשמעים חלל חנשי בעיר להזכירם לדה וחורת ה' אם כי החקנים ועוצדי ה' המה לומדי תורה ומתפללים צבוכה צפי"ע חין שומע להם לעשות כמעשיהם וכ"י מפני) כי צקשו אוכל למו (שכמון עם ידעו ויצינו כי המה ינהיגו מערה כונתם צבוכנתם רק לפרוסתם ולרכס לצרות אוכל לביתם. ולמנון) וישיבו את נפשו (צממון וצפרנסה וכו"ל). עפי"ד יאמרו המון צג"י חס כונתם לשם ממון כמונו ע"כ לה חמון צכס ועי"ז "צעיר גועו" גוע וצטל דעתם וחשיבותם צעיר כמי") ה' ירחמנו צפי"ע ויגאלנו גאולה שלימה צצ"א: כט. מה שנמלה כגועין (פי החקין) וכן צמד"ר (ח"כ) פ"צ) שנמלא ג' מאות סאין (או ע' מאות סאין עי"ש צמתנות כבוכה לחד ג'י) קלואי חפיניו צהרינת ציתר יפלא לכאוי כי מה זה רציתא לפימשי"כ שם מקודם שהיו פי חלף כרוגים ועוד יותר צציתר ח"כ חין זה רציתא כלל צקלואי חפילין לפי ערך הזכרים צצכס. וכנראה נאשר ציימיהם לא ה' כ"ה מניה חפילין מפני הנקיות וכמו שאמרו (צצח מי"ע) מו שלא יוכל לחזר צכס כחליצע צעל כנפים וכמו שאמרו צמד"ר ע"כ לא יייה חפיניו ע"כ אכמטוין צזה רציתא דצכרך ציתר ה"ה צו כרצח ח"ת פ"כ שהיו מניחי חפילין ע"כ מלאו כרצח כ"י קלואי חפילין כנ"ו: ל. בחצנית (כ"ט ע"ה) ימה שורה ה' סומרים (כשכגועו החיובים נציהמי"ק נכחריצו צח"צ) ונרעתם ימיחם וכו' ודקדקו צחוס' דהא אינו צציר של יום ח"י מולש"ק (רק צמוזר יום ד') ותי עפי"ד הירושלמי דחילייה צענמא נפל נחוך פימיי עי"ש והנה עדיפה מזה הוי"ג להקשות דהא קי"ל צצרכין וכן צסוכה (דף כ"ה ע"ה) דכשיר הוא ממכשירי הקרבן ודוחה את הצצח נמלה כשאין קרבן חין שיר והנה החמוד צעל חו מקודם כבר צי"ז צחמוז ואיך אמרו חו שירה כלל, וחלוי דגם זה ה' (צמקרה) חילייה צענמא נפל פסוק זה לפיהם ולא רלו כלל לומר שירה חו. ועדיין ל"ע. וצהגכות הירושלמי (העניה פ"ד כל ה') כתצחו עוד מזה צע"י:

לא. בנוסה נחם והיא יושבת וראשה חפוי כאשה עקרה שלא ילדה. ל"ע לכאורה דהא אינו דומה לאשה עקרה שלא ילדה כלל רק כאשה שמתו כבר שני בני (היינו צית ראשון ושני שנחרצו) ועתה חלפה רק לבן יולד לה (ע"י משיח לדקנו שנקרא כן לבית השלישי) שיהי חו וקיים לעולמי עד. חולם י"ל עפידחז"ל

לנודק דמים מלאים כל מאויים ובקשתם) ע"כ לא נתקבלה התפלה על הגאולה. וע"כ ליל התפלה רק למטן כבודו ית"ש ובמס"ג שני בלות הקדוש וכס"י וגאלנו צ"ב נמטן שמו ית' :

לד. בתפלת נחם (במנחה ת"ב) העיר וכו' התבלה מצני בניו וכו' והשוממה מאין יושב וכו' לכאוי קשה אך שו"ך לומר "מצלי בני" והלא ירושלים מליאה לוכנסין (ה' יוסף עליהם) וגם ת"ח ולדיקים יור"ח הרבה צפופים גם מ"ש "מאין יושב" והלא היא כעת עיר נישבת גדולה לחלקים. אלא ודאי דקאי רק ששוממה (וש"י פמ"ג סוף הכ' ת"ב צ"ב הקדוש מהר"ג קיעוצר ז"ג וכו' להלן בלות הסמוך) ומנפית על צעל ועוריה ועל בניו המה מקרא"י. (ובדורות צ"ב ע"כ ועל מקרא"י ה' היושבים בה ולי' המנפים לראותה) והיינו הל"י לדיקים הנפונים בכל העולם (ועפ"י התורה"ק הם ע"כ ל"י צ"י וכנגדן ל"י צה"י) שיתקבלו כולם לעי"כ"ק קודש הקדשים ורק כמה נקראים "בני" המיוחדים הראויים ניסב במקום קודש הקדשים ולעצוד את ה' צביאלג"ב וז"ש (לע"פ) "מצלי בני" — ומאין יושב. היינו (בני' בחי') הראויים אל"י ליסב בקרבה כ"ל. וכל"י בקידושן דבני"ם נקראים רק העושים רצונו של מקום ית"ש כנודפ' :

לה. וזהו שנוס"ים בו אהב ה' בלב הנתה ובחש אהב עתיד נבמותה היינו שלא יהי קיצוק גשמי רק עיקר הקיצוק בשבול הראויים אלי בני הקדושים המיוחדים לה כ"ל ועלוהם יספחו השופים לכל לדיק שראויים יהיו בזכות הלדיקים לצה ג"כ בקרבה ויהי בנייה ע"י נח שחומת א"ח מן השמים [וללא כמו שהדפיסו בשת מהמנים הלוגים (כלומר מנהק האגודים) דצברי רובם. בשם תולדות גדול ולדיק ה' ז"ל מירושלים שאמר בשמחה צראותו בניו העכו"ם ואלרמנותם צירושלים עי"כ כי הגויים ת"ו המה יצנו את ירושלים וכו' עכ"ד והוא נגד הכחוד (שאמר דוד משה מלכנו) צו"ה ירושלים הו"י ית"ש ולא (לכבדיל) הגויים [וע"י מ"ש בזה בארובה צה"י בעולה המוד נעון החמשה חרשים וצונים ומ"ש צפמ"ג אר"ח (סוף הל' ת"ב) בשם הדיק מו"ה גרשון קיעוצער ז"יפ גיסו של רבנו הגדול והקדוש כבעש"ע ז"יפ ע"מ שאנו אומרים צראותי כל עיר על חלה בנייה וכו' עי"ש :

לה. בקינות נפיקסא (שיוסד ר"מ על שריפת ההוצה) שאלי ברופה צחש וכו'. אחמה תאלוד על מחור היום אשר ירח אל כל. אבל יתשיך אלי ואל"ך. י"ל כי הנה א"י"ה מונין לחמה (שכח מחור היום) ובדחמרי (בסוכה כ"ט ע"ח) אמנם ישראל מונים ללצה ע"כ יתמה על מחור היום אשר ירח אל כל (תקופות עולם הגשמי של אר"ה שמונים לחמ"ה) אבל יתשיך אלי ואל"ך (היינו ישראל"ל שמונים ללצניה ונצרה העולם

(בפסחים פ"ח ע"ח) לא באברהם שקראו הר וגא ניתק שקראו שזה אלא כיעקב שקראו בית הג' בהכנותו צ"ב (בנוי ומסוכל מן השמים) ע"כ לעומת גדולת הציט הגדול והקדוש האחרון שיצא צ"ב והיא נלחיו כמו ית"ש שהוא נלחיו ע"ש נקראו נגדו כאנו לא היו והמה רק הענה לבית הג' וכמ"ש בפרים ומבלעו וערם הבנותו עתה המה כלל נחשבו כיון שהי רק זמן ונחרבו חוהו כלשון הגמי "לא" באברהם וכו' יול"ה וכו' ובלשון זה אחר בתפלה ג"כ באשה עקרה "של"ה יורה עדיין רק בתקופתו והשתפכות נפשו על הבית השנישו צ"ח : לב. בהפטרות חזון (ישע"י ח'). גם כי חרבו תפלה אינו שומע וגו' לכאורה קשה הלא ית"ש שומע תפלה גם בגלותו שומע תפלה כל עה. אך אחז"ל (בצרכות י"ה). שיעון תפלה מזכיר עונותיו שג אדם שצ"י נדחית ת"ו התפלה כשחומר בלבו התפלתי הרבה בהתעוררות וכוונה הראויה וגם ענ הגאולה שלימה צ"ב שריוכין להשתפך נפשו כל ימיו במס"י בתפלתו [ומ"ש צרש"י בכתובות ק"ח. אחד ג"י של"ה לרמ"ק את הקץ בתפלתו ויהר מדאי היונו להלכה ולא עיקר כלל ירק העיקר במ"ש שם רש"י עפ"י גרסתו שלא להרחיק את הקץ בעונותיו. והיינו כמ"ש הרמב"ם שאין ישראל נגאלים אלא ע"י תשובה (מעונותיו) ובין שפונים תשובה מוד נגאלים עכ"ל] וכמ"ש ביערות דבש שריוכים להתפלל כ"ה צפנ יום במס"י ממש לילך מן העולם (א"ח הגאולה תנויה ונתעבבה בעונותיו) כדי שיצא משה לדקו בו ביום (וכמ"ש במאמר משמיע יושבה שאין פ"י ממילא להך ג"י שלא להתפלל יותר מדאי ושיעורא דהך מילתא לא ידענא ומכו יותר מדאי צ"ח). [ולא כמו שדפס בתולדות גאון ולדיק ה' ז"ל שאמר לעת זקנתו צחלו המסוכן ר"ל שלכך הובל יסורים צחלו צבול שהשתפך נפשו והתפלל יותר מדאי על ציאל"ל ישתקפו הדברים ולא יאמרו ויש כמה האות שאינו אחת ולא ילא כזה מפי אותו לדיק ז"ל] עכ"פ שיפאר אח"כ גם בלבו שהתפלל הרבה על הגאולה ובמס"י זהו אסור אדרבה מקלקל כנוי חבו י"ל גם (לרבות, כדחז"ל) כי חרצ"ו (ריבוי אחרי ריבוי) תפלה (על הגאולה [וב"ס רומז על ציאל"ל כנודע ממגלה עמוקות ב"ס ר"ח גואל ימכה גואל ימדכו גואל ימשיח וע"י צדכריוי צמאמר י"ם הקדוש אוח י"ק] שחאמרי בלצכס שהרציהם להתפלל על ככה. אז) אינו שומע (מכה עיון תפלה כנוי) וז"ש (בא"י) גם (לרבות כנוי) כי אצטק יאשוע (הרבה וכן יאמר בלבו. אז) שחם הפלתי (רק להתפלל הרבה ולהיות בעוניו בלתי לא התפלל עדיין כלל כראוי ויקבל ית"ש תפלתו וגאלנו צ"ב) : לג. שם (בפסוק בהפטרות חזון) ודיכס (היינו התפלה כמ"ש פרשה ליון ציד"י וכפ"י פרושות השמים) דמים מלאו (היינו מה שמבקשים על הגאולה הוא רק שרוים לפטור מעניית הגלות וחסרון פרנסה וזהו רק

בשנינו ובשביל הסוכ"ק שוקראו ראשית ומדיין חשך להם) עד יחיר אור הלצנה כאור החמה ב"ב צביאג"ל: לו. במד"ד איכה (פ"ב סי' ד') איך יוחנן למלאך קשה שביניהם אמר זה גבראל וכו' ג' דברים ה"ו אותו מלאך משמש קאטור ספקלטור וכ"ג וכו' עיי"ש וחצון בדברינו צע"י ב"ד"ת (מהדורה א') אות פ"ו ומכדורה ב' אות קב"ה) מענין המלאך גבריא"ל שהוא עושה גבורות עיי"ש וגם מזה המד"ר שורש להדברים:

לח. באיכה (ג' - ב') זכור הזכור והשוח עליו נפשי. זאת השיב אל לבי על בן אוחיל לו. ו"ל סמיכות הכי כי זכור הזכור והשוח עליו נפשי (מה שלא תיקנתי בנפשי תיקנה כראוי על זה ע"כ חשיבה נפשי בזכרי כי נחזה זכות אגלל אמנם) זל"ת (השכינה הקי כדלויס בחיזה"ק גם על הכי הזה זל"ת וגו') השיב אל לבי על בן אוחיל לו (כי וגללנו ב"ב למען שכינתו היינו כבודו יח"ש):

לט. באיכה (ג' - מ"ט) עיני נגרה ולא תדמה. ו"ל (בדרך לחיה קלח) שזה כביה המוכנים האשכנזים המקוררים (כ"י ב"ב דמטה וכלי לצ רק בקול

נגונם הקר בלי עעם ורית) בימי המלכים צללות היום ובח"ב והוא רק לועק על לשעבר מנהג אבותיהם צדיקים מנות אנשים מלומדה וכמו קוף בלי דעת לחקן על להצח תיקונים הנלרכים לגאולה שלימה ולעבוד על זה במש"נ רק ירחיקוהו צעונוסם ובסלוחם ועל בן עיני נגרה ולא חדמה (באריכות הגלות וידחו משמים הגאולה משנה לשנה ולכלי חללות צעו"ר ויתגברון ח"ו הלות) מלין בעונוס (רק מהו העבודה) עד (הוא שם הצטחון כנודע הצטחון והקווי והעבודה על הגאולה ב"ב, ולא) ישקף וירא ה' משמים (ויגללו ב"ב):

מ. בקינות ליל ח"ב. (כליל זה יציון וכו') כ"י חנם כ"ו ונקצע לדורות. יטן כי היתה סיבה מאלת ה'. וקשה לכאורה אי"כ כיון שכיחה נסוצב מאלת ה' שיכנו אז עיי' המרגלים כליל ט"ב אי"כ לא ה' להם בחירה עוד קודם חורבן צ"המ"ק וי"ל שזכו שומרים צעה הורה מלידת זכות צעד כ"י כיון שזהו סיבה מאלת ה' כלילה הכול כח' אי"כ צע"כ ר"ה בן יח"ש שיכנו ועיי"ו יהיו שני התרצונוס רק הציאה שלישיה שה"י לעולמי עד צביאגלצ"ב וא"כ אין להפגוש כ"י רק לחכות ולגאלם ב"ב:

מאמרי חרשי תמוז אב, מאמר נחמו נחמו

א. נחמו נחמו עמי יאמר חלקיכם וגו' כי לקחה מיד ה' כפלים בכל העוה"ה (ישעי' מ') דרז"ל צמד"ר (איכה א') העלו כפלים ולקו ככפלים ונהנחמו ככפלים העלו ככפלים שנאי העל חטאה ירושלים וכו' נחמו נחמו עמי. בענין ו"ל עפ"ד המדרש (ילקוט הוצח בספרים) פתחו לי אחותי רפיתי יונתי חמוד לעהיד וכו' כשיבא הקב"ה לגאול את ישראל יאמרו רבשי"ע אתה הגליתנו לבין האומות ודיחתנו מצותך ועשנו אתה צח לגללנו אמר נהם הקב"ה חמשול וכו' דע לך כי עיום שילח מצותי גם אני לה נכנסתי בביתו וכו'. וכה מה זה הנחומין לפנינו אם צלחתינו (כביכול) לו זר הלא הבן האהוב לא יחנחם מאומה כמה שגם לאציו זר, אדרבה זהו יוסוף לו יגון לב. רק ישראל יהיו מתחטחין לפני המקום כביכול כבן המתחטח לפני אביו מחמת אשר לבס נמלח נרירות מטקתין דנפישין והסתר פנים באורך הגלות עד למאור ומיס האדוניס אשר עברו על ראשינו באופן נורה לאת ישפכו שיחם לפני אציהם שצממים אשר לרוב הלות שהחזיקם בין האומות זמן ארוך מאוד היה בשפלות וגלות וערדות ולרות לרורות רבות ורעות ע"כ לא נחקררה דעתם ולא נחם לבם ולא נחנחמו עדיין כראוי על המכונס שהש"י גלה אותם והחזיקם בין האומות כ"כ צרות בני"ל וסיבצ להם כל זה. והוא יח"ש ינחמם אשר לא דחם והגלה אותם בדרך נקימה חלילה שהרי לא נכנס בבית מיוס גלותם בני"ל

וגם לו בביכול זר בגלותם המר בני"ל (רק עשה כ"י להסיר סיני גדליהם מעוהותיהם הראשונים וביולח ממחשבת הילר צלחשית יחי' החושב מחשבת לכל חללות עד אין חקר ולכלתי ידת ממנו נדח). אך הנה לעומת זה כאשר יחצונו האדם צחם לא פעל מאומה מלוח ומע"ט כראוי בגלות הלא אשר ה"י לו עשה זמן לערות צער שבת לקבץ פעלים ולסגל חורב ומלות לקבל שכר בשנת ואטפ"י"כ יחזו לו אז צעה הגאולה שבר ועונג הלא יה"י בעיניו כנהמל דכסופא (כיון שלא סגלנו ועשינו בגלותנו כראוי לחקן ולאסוף מלות ומע"ט כנ"ז) וכמו שידוע בשם רבינו הקדוש הצעשי"ע ז"ע כפ"י אל נקמות ה' אל נקמות הופיע (תכלוס ל"ד) עש"י משל הידוע לצן כפרי שזרק אבן למלך גדול לחוך מרכבתו וכו' וכל מה שהמלך מנשאהו ומרוממהו בכל מיני עוצה וגדילות עוד יותר עיי"ו לבו נכנע וגדלצ ובמדקרות חרב בו צכ"ע בעלותו לגדולה מבין עיי"ו יותר גדולות המלך וחסדו וגדול העלו אשר עשה ופגם למלך גדול וטוב כזה ובעיניו זהו יותר קשה מעונש גמור הספוע (כגון מיתה) אשר ה"י נחמ"ב כלאר יבין כי זהו להרחות לו גדול פשעו והטאו אשר טעם אז וז"ש אל נקמות הופיע שלפעמים מליר ה' והופיע באור חסדו וטובותיו על האדם זהו בדרך נקמה שיפטי"ש עיי"ו יותר מחטאו עכד"ה וז"כ אם ישראל קדושים יחשבו צנפסם בשפלות רוחם אשר לפי מיעוט עבודתם לא זכו לגדולה הזאת

אף כי המרו כבודו של מלך מלכו המלכים הקציה והוא גמלם עובד והסד עי"ז ג"כ לא יתקרב דעתם לעתיד מחמת החצויים כנוי ולא יתחמו בשלימות (כי אדרבא לעונש יחשב כנוי) ע"כ ברלות בעובד והמטיב יח"ש שיהי לישראל נחמה שלימה בעומק הלכ ונס יגון ואנחה לגמרי ע"כ נחמו נחמו עמי יאמר חלקיכם ארז"ל חטאו בכפלים (וכשיחשבו זאת אז לא יספך לבס על ה' על אורך גלותם ולרותם כי יבינו שהגיע להם לרוב עונותם והעמלתם. ונגד זה) ולקו בכפלים (ועי"ז לא יתצוישו עוד מרוב העוובה ויוכלו לקבל העוובה בשמחה ובלב שלם כשארז"ל לפוס לערה אגרא לאשר לקו מאוד בגלותם עי"ז יכו לראות בשמחה ונחמה, ומחמת שני דברים אלו) נחמתו בכפליים (עי"ז לא יהי עוד שום טיגא בלכס לשום לך משני הדרדים הנ"ל, ברעותם רוב החפאים, ורוב היסורים, גם שניהם יחד. ונחמתו בכפלים משני הדרדים) והכו:

ב. עוד י"ל על המדרש הלא כאשר נדקדק הלשון חטאה בכפליים וכו', רמז הענין י"ל והנה עיקר הפגם והקלקול ה' חטא אותו שון הידוע במדבר שאמרו אליה אלהיך ישראל ועי"ז ארז"ל (בברכות דף ל"ב ע"ב) שה"כ בנבואות דלעתיד גם אליה השכנה שהיא חטא העג"ל שג"ה צו אליה וגו' ישחפת מן הלב זאנכי לא השכתך זאנכי ה' חלקיך במחן תורה. וזכו החכמים לעופת כנס"י שיטפר העון הלא לגמרי כשארז"ל עה"כ וצוים פקדו וגו' שאין לך כל פקודה ופקודה שאין צו מעולם חטא הכז, והנה נודע בפפרים עה"כ (בראשית ג' י"ח) קוץ ודרדר תלמית לך שטיקר שיטמיר האדם אי"ע צד' לאח"ד שלא יעטה ח"י באמונתו לעשות צמי ר' אל אח"ר (כמו שהי העעות בחטא הכז במדבר בשיחוף אל אחר ר"ל) והחילוק שבין האות ד' לר' במספר קו"ץ וזכו גם בתמונת הדי שיש לו קוץ להשחר שלא להחליפו באות ר' שלא יעטה ח"י כנוי ח"ש וקו"ץ ודרד"ר הקו"ץ המתלק בין ר' ויודוע בפפרים, וזכו ע"ד רבחו ציחוד דק"ש ציחוד שמש ישראל ואם ח"י עוטה בדליה (באמונת היסוד לקצן בנטיעות חלולה) אז הוא בכחי ר' ובמקום ע"ד הוא לפי"ז ר"ע ומקוויים צו עי"ז אח"כ מ"ש (ירמיה צ"י) חוסרך רעה"ך (ועי"ז) מה שכתבנו במאמר ימי הרעון להרע חלול אות ה' בזה] ובר"ע בעלמו הוא הענינה מוסרת האדם בכל מיני עונשים ר"ל (ועי"ז מה שכתבנו בזה במאמר יום הקדוש אות ד' עה"כ עי צעונוחכס נמכרתם וגו') ואם ישמר ויזהר בקוץ של בדליה אז יתוקן צוה התיקון דלעתיד

צוים יהוא יהי ה' אח"ד ושמו אח"ד וכו' י"ל כיצו במדרש חטאה בכפליים שג"ה חטא חטאה ירושלים על כן לנד"ה היתה ופי' המפרשים עה"כ הלא שהיא חטא עי"ז על כן לנד"ה היתה כשארז"ל במחני [דשבת פ"ב.] ארע"ק מנין לעי"ז שמתמאה במשח כנד"ה וכו' והנה צ"פ חט"א צנ"י אליה וזכו חטאי בכפליים כפלים המספר חט"א וזכו עיקר החטא שגרם כל הברות האלו וכל הגלוה היינו צ"פ חט"א שהוא ג"י אליה (שהוא עי"ז) כנז. [וגם צ"פ חט"א ג"י איכ"ה וכמ"ש במד"ר איכה פ"א לא גלו עד שכפרו ביותדו של עולם ובצמילה שיטתה לבי דורות וכו' וברות ובחמשה ספרי תורה מנין איכה עכ"ל המד"ר], ולקח"ה בכפליים שורש המלה היא לק"ה (בכפליים) היינו צ"פ לק"ה מספר ר"ע והוא שנטשה ע"י חטא הנ"ל שאמרו אליה וגו' אל אח"ר ובמקום הע"ד ר"ע ומקוים עי"ז צעוה"ך חוסרך רעה"ך בזמן הגלות כנ"ל (א) ונחמתם בכפלים היינו ג"כ בחיקון הראוי היפך חטא הכז כי שורש המלה הוא נח"ם ובי"ע נח"ם מספר קו"ץ וזכו נחמתם בכפליים ככפל המספר נח"ם שעולה קו"ץ וזכו להפרש והצדג צין אות ד' לר' כנ"ל ואז יתוקן חטא הלא לגמרי ויקוויים צוים יהוא יהי ה' אחד ושמו אח"ד צנ"ל, וגם יש לרמז בתיבת קו"ץ דקאי על הגאולה העתידה צ"כ כנז כי הגאולה הזאת צ"כ נקראת קו"ץ, בדניחל ככ"מ (משל"כ הגאולות הקודמות לא נקראו בשם קו"ץ) וצוה וכו' צנין ביה יעקב כדאמרו בגמ' (פסחים דף פ"ח) עי"ש ואז ה' הוא אות חיים של יעקב חיינו כנודע בקרניים וכל המקובלים וזכו קו"ץ אותיות קו"ץ עם ה' רומז להגאולה העתידה שעי"ז קאי בנחמה האמתית לכלל ישראל צ"כ: ג. ולכך י"ל נקרא צפי כל השבת זה "שבת נחמו" זלכאורה הלא יש מכתן והלאה ז' נחמתות והלאה ולא דוקא השבת הזכ בלכד הוא הספרת נחמה. ולפי דברינו שהוא רמז התיקין חט"א עי"ז ע"י קו"ץ שעולה צ"פ נח"ם כנ"ל ולאכר ארז"ל (שבת קו"ח:) כל השומר שבת ככלכתו אפילו עטי"ז כדור אנוש מוחלן לו ועי"ז נקרא הש"ק הלא שבת נחמ"ו לשורש וסוג ח' לעוובה:

(א) הג"ה. וזהו י"ל שהתנצל אהרן (בפי' השא) בחטא הנ"ל אחת ידעת את העם כי בר"ע הוא ויאמרו לי עשה לנו וגו' היינו שהיו כבר נבהלים ונתפסים במחשבת עי"ז ח"ש כי בר"ע הוא היינו שנעשה מע"ד ר"ע כנ"ל ה' ישמרנו.

מאמרי חרש אב, מאמרי יום תבר מגל (ליום ט"ו באב)

מיוסד על יום, "חמשה עשר באב" שנקרא בדהו"ל בסוף מס' תענית, יום חבר מגל" וכדבריהם קראתי בשמו המאמר הזה למובה, ועניניו המסתעפים, כמבואר פניהם בעה"י:

וכיון שראו שנתמלחה הלצנה בפי"ו ולא מת א"י מהם ידעו שהשבון החדש מכוון וכבר מי שנה של גזירה נשנתו קבעו אותו הדור לאותו היום וי"ט עכ"ל. נראה הענין כי לכאורה יוקשה בלשון הגמ' יום שכלו בו מהו מדבר והא זמן המיוחס לא ה"י בלחמם בכל שנה רק ביום ט"ו וממילא ל"ט לומר שכלו אז בפי"ו בחדש למות והא זה שקבעוהו יו"ט הוא רק מסיים שהשבון בעטו בהשבון כנ"י חילט עפי"ו הנידע בספרים אשר לירוף החדש הזה מנחם אב הוא הל"ו הראשון (למשפט) רומח על דין וחלי הב' ישר לוחיות י"ק ע"כ מצינו וחילק מהעוררים הרחמים ולעני"ד זהו בסוד רמז "לא המתיים" והללויה כי כאשר בא לירוף י"ק אז היא בחי' "לא המתיים" (שלילת המיתה) שפסקו למיה בפה השש י"ק ע"כ פסקו אז למות ביום הכול (ואשר רומח י"ק בחידוש). זהו כיון שהגיעו לפי"ו באב שמתו בצירור כשראו שנתמלחה הלצנה כי זהו ידעו אשר מצינו והלחה לירוף ו"ט כנ"י הוא ענין שלילת יהללת המיתה ויראו לנפשו מזה רק עד חמשה עשר באב דייקא ולא עשאוהו יו"ט, וזהו יש לרמז שפיר בתי"ש לעיל (אות א"י) כי נקרא יום תביר מג"ל רומח על הנסירה של חכמיה ביום צ"י דרי"ט עי"ש והנה ביום צ"י דרי"ט הבעה בצרתי לחיים וכו' על חיבת לשי"ש ע"כ שפיר הוא בחי' "לא המתיים" (כנ"ל שלילת המיתה) רק "לחיים" וגם כנ"ל (באות צ"י) במספרו כתיב"ה וחתומיה עי"ה היינו בספר הי"ש סכ"ל לאלתר לחיים:

ד. שם בגמ' מחמשה עשר באב וחילק השש כחה של חמה, ו"ל עפומש"כ בשי"ט א"יה (ס"ה תקנ"ח) כע"י י"ח) ומקורו במדרש שלא לילך יהודי מ"יז בתמוז עד ח"ב מ"ד שעות עד ט"י שעות ביום להסמר מקטב יסוד לבריום והיינו אז צעת שליעת החמה בכחה ציחר בחמלע היום פתי"ש בספרים (יעו"י בנ"י"ש מאמר בק המלרים אות י') וזהו מהמשה עשר באב וחילק שלא תגבורת הרחמים תשש כחה של חמה שלא תשש כח המזיקין שה"י בן המלרים בתגבורת החמה כי א"יה מוטין לחמה והבן, וע"כ תראה בחוש עפי"ו הטבע בהשגחה מהליון סוף ב"ה כי רק צעת החוש והקין לצובים רוחשים וכל מה שהחמה מחגצרת יותר הצובים רוחשים בכחה יותר, ובמקום הלל ובפרט כשכה החמה השש אז חמה גחלשים נופלים ומתים כי צו"כ רומח לקליפת עמלק ועפי"ו כמבואר בקרנים ודן ידן בסוד זכרון צי"ספר ו"שים צ"אזני (שמות י"ז - י"ד) ר"ת זכ"כ

א. ארז"ל (בסוף מס' תענית) אבר קראוהו ליום ט"ו באב יום חבר מגל, ורמז בונה הענין ו"ל עפומש"כ בספרים אשר ביום ההוא תחלת התגלותו ראש השנה וכמ"ש בנ"י"ש מטנין ארבעים וים קודם יצרת הולד שהוא מי יום קודם צריחת הטולם שהיה בל"ה חלול ימלא והלחה מהעוררים הרחמים והחשובה עילאה עי"ש בנ"י"ש ותבין, ונדע בסוד הנסירה ברא"ש השני"ה בבהארז"ל כי כל הוצרים הוצרים בזמנם בכל שנה למתיחתם הראשון לפי שנתשרי גברא העולם וכו' ומבואר שם בכוונת הנסירה יום צ"י דרי"ט שהעיקר להגיע הנסירה עד מוח חכמיה וזהו ביום צ"י דרי"ט וכיון שלא הגיע הנסירה ביום א"י דרי"ט למות חכמה אף שכבר התעורר ז"ל ע"י השופר ביום א"י (דרי"ט) עפי"ו כיון שלא הגיע הנסירה במוח חכמה (שמתיחותו ביום צ"י) עדיין נמשך לשינה עד (יום צ"י) שנכנס חכמיה שלא עי"ש ולזה הוא התעוררות והחללה בפי"ו באב על רא"ש השני"ה וכיון שהעיקר הוא נסירת מוח חכמיה צרי"ט כנ"י ע"כ שפיר רמז בדהו"ל שקראו ליום ט"ו באב חבר מג"ל מספר חכמיה היינו חבר (בפירושו שנוסר) מג"ל (חכמיה) כנ"י שכל זה הוא ההתעוררות לעוצה ביום הזה הג"י (ועיין צ"י יששכר מאמר ליל דמתימתא אות כ"ז. והבן) וע"כ אמרו (שם בתענית) מיום ההוא מאן דלא מייסוף (בתירה) יסוף כי מלא והלחה לריבין לבינת מוסוף והולך בתורה יטבודה בחשובה שלימה ציניו הרלון על ר"ה הצעליט ומכוין לשון הגמ' וקרי לי יום חבר מגל מכאן וחילק דמוסף וכו' (ולכאורה מה זה שייכות להדדי ענין חבר מגל לכרות עני המערכה לענין מוסוף בתורה. אך הוא) רומח לפי ה"ל על מג"ל חכמיה כונה ר"ה שריבין הכנה מלא והלחה כנ"י: ב. וזהו ו"ל טעם למנהגן של ישראל אשר מיום חמשה עשר בא"ב והלחה מנצחין זל"ז בכחיבה וחתומה עוצה כי חמשה עשר בא"ב עולה מספר כתיב"ה וחתומיה טו"ה כי אז הכונה לכוח"ע צרי"ט כנ"ל:

ג. עוד שם בסוף תענית, אמר רבב בר בר הנה א"ר יוחנן יום שכלו בו מהו מדבר (וצרש"י שם), ערב ת"כ ה"י הכרוח וזלא ואומר לאו לפיר וה"י כל א"י וא"י וזלא וחופר לו קבר וישן בו שמה ימות וכו' ובשנת הארבעים שנה עבו כן ולמחר עמדו כולם חיים וכיון שראו כך תמחו ואמרו שמה עטינו בהשבון החדש חזרו ושכנו בקברייהן בגלות עד ליל חמשה עשר באב

התפארת בניו [במאמרי שמי"ט וש"ת] בשם הקדוש רבינו איש האלקים זי"ע בעל נועם אלימלך ע"ד הכחוש (דברים ל"ב-ז) שאל"ל אצ"יך וגו' ולדרכינו שיבוי זה לו בנחמי שאל"יב מחנינו וזהו בחמשה עשר באב שיואלין בכלי לבין שאלו"ים אפי' עשירים (במזות ומע"ט) כדי שלא לבייש את מי שאין לו (עדיין) ורולה (לכתחיל ולחקן בתשובה) כנ"ל:

ו. כתב בקדושת לוי [בסוף המאמר לשבח נחמן] זי"ל חדש אב פי' אב היינו תחלה עד ט"ו באב ארור ומטי"ו באב היינו ברוך וזהו אב ארור ברך עבלי"ב לענינו. וזוהו יובן מ"ש בגמ' תענית ט"ז שכת"ו באב היו עוסקים בזווגי"ם ליקח ולצחור שבו היו יולדות וחולות ככרמים ואימרי' ראה מה אהב בוחר לך וכו' והגב' אליעזר עבד אברהם צעק שאלה ופחד הזו"ג הקדוש לילחק אצונו בלוהו שפה יאלה מכלל אר"יך לכלל בר"ך כמ"ש (בראשית כ"ד-ל"א) בוא בר"ך ה' וגו' אם כי מקודם ה"י בכלל ארור כמ"ש לו אברהם אצונו בני ברך ואהב אר"יך וכו' ובשאל"ל ופירש"י ז"ל וזהו לפי"ד הקדושה לוי שאלו צמ"ו באב יולדו יולדו מכלל ארור (תני חדש הראשון) לכלל ברך (תני חדש השני) כנ"ל ע"כ עוסקים אז בזווגים בעין מ"ש בתורה באלעזר עבד אברהם שאלה עי"ז מכלל ארור לכלל ברך כנ"ל. (נע"ע רשמתי למזכרת, והבן אלו הרמזות.)

שכי במחוייב עמלק (ולא גראה זכ"י צביות המעצמיים במקדש מבואר בספרים) ואלו השני חדשים תמוז ואב שלקח עש"ו נזודע ממני"ט ע"כ אז כח הזבובי"ם ששלוטתם והיוחס רק תכה החמ"ה ע"כ אסור לולך בין המלכים יחידי צעת חוקף החמה (כנ"ל מהש"ט) ומחמשה עשר באב ואילך תשש כחה של חמ"ה ונפול כח הזבובים שכוה שלטת עש"ו ועמלי"ק ראשית גויים שאו"יב מונים לחמה כנ"ל, ומאז והלאה תנצורת הרחמים כי חדש אב חליו השני נחחק כדר וכנ"ל מספרים. ויגעל כמו של עשו וגזירותיו ואך טוב לישראל עם קריבו שכוה הכנה לחדש הרחמים חלול (שכוה חלקו של יעקב אשר זכה צו כנודע ממני"ט) וימי הרצון לפיכך:

ה. בגמ' תענית ט"ז, שכתבן יולדות ציות ירושלים בכלי לבן שאלוין אפי' העשירות כדי שלא לבייש את מי שאין לו. ו"ל רמז הענין כי בזה"כ לובשים לבנים והוא סימן לכפרת עונותיו כמ"ש (ישעי' א' - י"ח) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילצונו, וזהו מחיל צמ"ו באב כנ"ל וצויה"כ כבר לריך להיות זכה ע"י מעשיו בענתכפר לו במעשיו ובחפלתו ותשובתו צימי מוראים יעשרת ימי תשובה משל"כ צמ"ו באב שכוה עדין אהתלחא להחלה ותשובת ע"כ יולדו בכלי לבין שאלו"ים כל א' מחציתו חלול וידע צו צמ"ו שזדבך כבר יומר ו"ם צו מעשים שיכול לשאל וילמד ממנו וכמ"ש האמור"ר

באמרי ימי הרצון (לחדש אלול)

(הו"י ית"ש השם הנכבד בכבודו ובגמלו) ליון (ישעי' כ"ב - ח') וזה שאמרי רז"ל [דתענית דף כ"ה ע"א] על נחום איש גש זו שכי' סומא צמ"י עיניו וכו' אימר גם זו לעובד היינו רמוז שתימים של תמוז אב שהם חסדים וסתרים ששפך חמתו על עמים ואצנים אצל צמ"ינו לא ראינו החסדים מנולים רק החרות הנוראות והחורבנות והגלות הארוך עד לעתיד כ"כ יראו עינינו וישמח לצנו כ"כ אצל לע"ע אנו סומים צמ"ינו מראות החסדים צמ"י"כ רק נקוה שהתכלית יהי לעובד כמו שאל"ל (ברכות כ"ד) תיבז אדם לברך וכו' בשם שמברך על העובד שתכלית רעה היא עובד ומדה זאה היתה בנחום איש גש זו אף צמ"י סימא צמ"י עיני"ם בנח"י אלו צי עיני"ם דתמוז אב שגראה החורבן הגדול זה זמן ארוך אעפ"כ ה"י הוא יודע ורואה ולופה נסתרות גם העובות של עה"ה דמוצ"א גניו צמ"י וכו' אומר בכל עה ג"ם ז"י לעובדיה שזו צמ"י הוא עובד ולא ה"י לריך להסתין על התכלית שיבוי לעובדיה אכן אנטנו צמ"ינו לא ראינו בחלו ה"י חדשים ה"י עדי חכה כ"כ הראינו ה"י חסדי"ך וישפך חסן לנו יראו עינינו כנ"ל עכ"ד האמור"ר שית"י לאושפי"א [אללכ"י] דפס"ח. וזהו נ"ל העטם עשימ"כ בספרים [וע"י צוה"ק פי'

א. מברכין חל"ל צפי רח"י, ו"ל משום דכל ברבאן דלעילא ותתא צימח שביע"א תלין (ובש"ק שחל צמ"יב שגלחצרו ר"ח חל"ל קורין פי' ראה, וכשהל ר"ח ציום השפח ולמחרתו ציום א' שאלו התחלת החדש רק מיום א' צי דר"ה ע"כ קורין צמ"י שלפניו שכוה יום א' דר"ה פי' ראה) ועטמא צפי כמו שכתבנו כ"ס מזה"ק ויקבל דקציטות הפרשיות הוא מכון לכל שבת צמ"י ומעטו צמ"י השנה, ונראה מה, עפ"י הידוע חדשי תמוז יאב הקלוקל צמ"י צי עיני"ם צמ"י עיני עיני יורדה מים (איכה א' - ע"ז) וכ"ק האמור"ר שליט"א (אללכ"י זי"ט) הארוך צוה צמ"ה מואמרים צמ"י ארבע הענין מצמ"י אחזק אלקו (איוב י"ט - כ"י) היינו שכוה צמ"י תלך מסתהר בלוצפיו צמ"י ע"כ מבואר צמ"י רז"ל לכון צמ"י המלכים בצרכה ראה צמ"י עדי"ד כוז"י מלפ"ץ שהם אוחיות הקודמים ומאחרים והחילוף לשם ה"י והוא צמ"י הסתרת רח"י עינים חסדים נסתרים ששפך חמתו על עמים ואצנים אכן החסדים מנולים עיניו לא ראו שכוה צמ"ינו ית"ש מסתהר בלוצפיו ולסתיד כשהכח ולא יכנף עוד מורדך שלא יהי צמ"י התלככות השמות הקודמים והחילוף וכו' רק הו"י צמ"י וכו' התקון לפי עינים כי עי"ן צמ"י יראו צמ"י ה"י

רא"ה שנתל"ה התגלות כבודו ית"ש [ועיי' לעיל במאמר חדשי תמוז חז' אות י"א]:

ב. א"י ראה חנכי נותן לפניכם היום צרכה וקללה את הברכה אשר השמענו, עפ"י דו"ז ח"ש חלקים קדוש רבינו הר"ר ז"ש ז"ע מאליפאלי המובא באגרת דפרקא כי הגיד שאין לו לחשוב לקבל שכר על המצוות שטעם כשכבר הגיע למדרגת חכמה הי' ומלותו בלמח כו' אז הכי קיבל שכרו כבר צעשיית המלצה בעלמא צבחי ושכר מלצה מלצה כו' זהו צעלמו התענוג יותר נפלא אשר אין ערוך אליו כבוד עי"ש וכן לעומת זה שנאת הרע והטעם אשר אין לך קללה מרובה ודבר שיקון ומחיעב יותר מאשר הוא הטעם להלכות החמיתו וכמו שביאר הרב הגה"ק התניא ז"ל בחיבורו לקושי אמרים ע"כ זהו בחי רא"ה שרומז על אלול צתיקון העיניים בשבע דחמתא חדש אלול שבוה אחרי ימי תמוז חז' כנ"ו והוא חדש החשובה והחשובה ל"ל צבחי חכמה כ"כ עד שגיבג לאהבה הי' ומלותיו בלמח שיהי בלמח צעניו הברכה אשר השמענו אל מלות הי' חלקיכם (זהו הברכה בשעלמה שנשמע אל מלות הי' ואין לך תענוג ושכר גדול יותר מזה כנ"ו) והקללה אם לא השמענו אל מלות הי' חלקיכם (היינו ג"כ שנאת הרע צעלמותו וזהו הקללה צעלמי לגבי חרם השלם) הי' יעזרונו לצא למדרגת חכמתו ועבודתו צלמח.

והנה חדש אלול הוא עלינו לעצב הוא צה"י י"ג מדות נפתחים והוא כחתי כ"י"ב חלות של שבת קודש שהם י"ב ולהמשיך לקבל הארה מ"י"ג מן י"ג נימסין דשערי א"י וזהו יש לרמז בדברי רבינו הקדוש הארז"ל באסדר לסעודתא בנפרא דשבתא (כידוע אשר דבריו הקדושים מתחלקים לכמה נלווין קדושים ופירושים ודרושים לכל חפציהם וחמיהם) ישדר לן שופרי נחמי ציקרי ויחזו לך סתרי, דלחמרי בלחישא (היינו בשבת זה שלפני אלול שחכה לרא"ה לביות נחמי ציקרי ית"ש וכן אשר צ"י החדשים הקודמים הי' צבחי עיני עיני יירדה מים צעניו דחל כניכול ולא זכינו לראות צחסדיו כ"ל ובהתהלת אלול נתגלו החסדים מאתו ית"ש שנמשכו מה"י"ג מכלין דרחמי שנמשכו בחדש אלול חכו הסמוכות) יגלה לן טעמי דחריסר נחמי ופי' (שזהו הכונה דחריסר נחמי וטעמיהו לרמז שנמשך לכו"כ מה"י"ג מכלין דרחמי כמבואר צבנות וצבדור הארז"ל וכנ"ו): ג. בשחל ר"ח אלול צשי"ק אז מצרכין אלול צפי וכהי עק"צ השמעון (ועי' צנ"י"ש מאמר מהות החדש אלול אות כו' רמז כ"ו והי' עק"צ על ירח אלול שהוא סוף ועק"צ השנה) וגי'ל רמזו גם לקציעות שנה כזה כו' והי' הוא לירוף חשבו כבודע והוא הכנה לר"ה הצעליע כשמצרכין אלול וגם וכהי לשון שמחה כדו"ל (מגילה י"ו) ואיך יוכלו להגיע לשמחה הוא עולם הצנייה דמיה כל חידוין נפקין כ"י האזה"ק הוא עיי' חשבה עילאה צחי צנייה צרי"ה הצעליע שצו לירוף וכה"י עקצ השמעון

יתרו דף ט"ח ע"ב] כי חדש אלול הוא יעקב מידי שבו ונפל לחלק יעקב והצי חדשים כו' חלקו של עשו שהכריזו ארום את הביהמ"ק אז ע"כ צבוח אלול שהוא שיקון הצי חדשים שלפניו שהי' הפגם צבחי צי עיני"ם שהכרו לנו בעוה"ר הרא"ה צחסדיו המגולים והנה מבואר צמג"ח [צס"י חקנ"ח] על כך דאית לי' דינא עם נכרי לישחמיע מיני צלכ וכי המג"ח דהיינו כל החדש וכן נראה מהגמי וכן יש מ"ד צירושלמי [חשנית ס"ד ה"י ו'] דנהגין כחגשי לפורין שהיו נוהגים איסור בביהמ' מהמת חבילות כל החדש חז' כולו (גם אחרי כ"י"ב) עי"ש והירושלמי לשיטתו בזה צמגילה דכ"ל דהויאל לדרך קורא את המגילה אפי' מהתחלת חדש אדר וכן פסק במחבר [ס"י חרפ"ה סעי' ז'] צס"ס הירושלמי (ובצ"ס ד"ין צבלי לא מלינו זמן קריאת המגילה רק מ"י"ח ולא מר"ה אדר) והיינו דהירושלמי לשיטתו כיון דכתיב צמגילה (ט"ו - כ"ב) והחד"ש אשר נהפך וגו' ע"כ הוא כל החדש כש"ר מר"ה לקריאת המגילה, וה"י"ג כיון דכתיב (ירמי צ"ו - כ"ד) בהדש"ה ומלחונה ודרז"ל ופירשי' שזהו חדש חז' ע"כ איתא צירושלמי שנהגו חבילות באיסור כיוצא כל החדש כנ"ו ע"כ י"ל שיש לחוש כל חדש חז' פן יטעון ויקטרנ הצט"ד שהוא מוחזק (כמ"ש צמג"ע שיעקב חפס מתנו חדש אלול וצ"י חדשים חלו נשאר מוחזק) קים לי כחגשי לפורי צירושלמי כ"ל שהוא כל החדש חז' וגם ליום הי' דר"ח אלול שהוא עוד יום שלשים לחדש חז' הי' דר"ח אלול וזהו למד דיעב זמן ההחלת חק"ש באלול והתחלת המי' יום של משרע"ה שהי' צשמים ע"כ לא ראה יעקב חביו שיהי' יום הזה הי' דר"ח (שהוא שלשים לחז') ציד עשו חלילה ע"כ חפס מידי החדש אלול כנ"ו וכיון שהוא כבר נקרא ר"ח אלול ע"כ שייך גם יום הי' דר"ח מלדנו. חמס צשי"ק שמצרכין אלול לכל צרכאין דלפילא ותפא ציומא שביעטא חליון כ"ל ע"כ צתחלת חלו"ל כשמצרכין קורין רא"ה שפחה נתגלה הרא"ה צחסדיו ית"ש משחה ועד עולם חכו (דברים י"א - כ"ו) רא"ה חנכי נותן לפניכם היום צרכה וקללה את הברכה אשר השמענו אל מלות הי' חלקיכם וגו' והקללה אם לא השמענו וכו' כי עיקר השכוח העיניים הוא צעוכ"ר ההסתר פנים בגלות צחרתא דארום אשר חכמת סופרים חסרת ויראי חטא ימאחו צעניו וגלות ולעומת זה צעלי זרוע גברו ואלו רשעים ושלוי עולם השנו חיל ע"כ כשיחגלה הרא"ה צכבודו ית"ש יהי' הברכה נשפט ליראי הי' והקללה למכעיסיו עוברי רצונו וזהו רא"ה חנכי נותן לפניכם היום צרכה וקללה את הברכה אשר השמענו אל מלות הי' חלקיכם (שהברכה ישפט לעושי רצונו ית"ש) והקללה אם לא השמענו אל מלות וכו' וסרתם וכו' ללכח אחרי חלבים אחרים אשר לא ידעתם (היינו שהקללה חלק רק לעוברי רצונו ממש שהולכים אחרי ע"ז ופורשים מן הדת לגמרי) ושלח יהי' להיפך (צבחי הסתרת פנים) כנ"ו וזהו צחי

או בשבתות וגם בזה הוא בן שקורין [גמי עקב] ואתנפל לפני ה' בראשונה חרצעים יום וגו' כפירש"י שירד בער"ח אלול והו' נחלה הקב"ה לישראל וע"כ נקרא יו"כ קטן כמו שזכרנו בזה וע"כ קורין זאת בשבת שלפני ער"ח אלול יו"כ קטן כנ"ל):

ה. בתב בסידור הר"ר שצני ז"ל ענין גדול התועלת לומר המזמור לדוד ה' אורי וישעי מר"ח אלול

עד שמי"ט עו"ש וצחוף דבריו כחז וז"ל ויש במזמור זה קמ"ח חיבין ב"פ ע"ד והוא גי' שם קדוש ונורא אכדעים אכדעים וע"י זה השם נחמנו נפמכים ונסעדין מחנן החורבן ונלות ושם מקום העמון ויבין זו היעצ וכו' וכשתחלף ונמתק גבורות חלקי"ם ושם זה מצטל כל הדינן וכל אלהים אחרים ובי"ד של משלה הם עי' קהדרתן בר לכך לריבון לבין ב"פ שם הבי"ל לצטל הבי"ד זה וצחמיר"ה זו מצטלן וממתיקן הבי"ד של משלה רק שהקב"ה צטלמו דן אוחנו שנאמר (תהלים י"ז - ב) מלפניך משפטו ילא עינוך תחזינה משרים עכ"ל וזהו י"ל לעב"ד כי אלו הצי פטמים ע"ד בניי מאזני"ם לאשר אלו השמות ממתיקן הבי"ד השוקלים למעלה בצפ"מ מאזני"ם בראש השנה שהוא ראש החדש הנקרא מאזני"ם (תשרי) שיצא המשפט לפני השיי בעלמו כנ"ל ועי' ברמב"ן (פי' אמור) וצ"ח (פי' דרי"ה) וז"ל ואף בשמים יש אות שמאל החדש מאזני"ם כי זו פלס ומאזני משפט ליה עכ"ל וזהו כפי הרמב"ם צה"ל חשונה ששוקלים הזכויות והעונות במשקל אל דעות יתי' והוא יבדיל את כף המאזנים לחסד. נחזור למ"ש לעיל מהסידור ובהנה השם אכדעים הוא אותיות הקולותים לשם חלקים והוא מלפניך (מלפני חלקי"ם) ע"י השם אכדעים משפטו ילא וזהו יפעול אשר עינוך תחזינה משרים בניי שיצא הדין לפני יח"ש צטלמו ועינוך תחזינה משרים להיותו צטל הרחמים כצופול וכי"ל וז"ל דהנה ע"י השמות בניי זיבין צדיק בינו הנוראים בניי ונודע מדרי"ל כשחננו יולחין צדי מנינים בחג הסוכות להרחות אחרי הימים נוראים ויח"ש שיחננו צדימום צמח שנלחמנו במשפט עם השען ואו"ה, משל לב"ה שהיו נדונין לפני המלך ולא ידען מאן נלה דינא וכו' כך ישראל ואו"ה נדונין צדי"ה וא"י מאן נלה דינא וכו' ויולחין צדימום להרחות דידן נלה ומה שנקטו רז"ל הלשון דידן נלי"ה היינו ע"י צי שמות בני"ל מספר נלי"ה (קמ"ח) זכינו בדין. וזהו (ישעי כ"ה - ח') בלע המות לנלי"ה היינו שאז נדונין אנו בין חיים למות ומתפללין זכרנו לחיים וכו' ואנו זוכין צדיק לחיים והיינו בלע המו"ת לנלי"ה ע"י צי שמות בני"ל מספר נלי"ה שזוכין צדיק לחיים ע"י. וז"ל עוד דהנה המה הצי שמות כל שם מספר ע"ד רבתי בשמע ישראל ונודע בש"ם עירונין וכפפרים להשמר בחגה דלילית שלא תהי' ח"ו כאל אחר בצור קץ ודוד"ר וכו' וע"י בספרו קודש אלהי מנינו זללה"ה זיי"ע ונמלא א"ס ח"ו אינו נהר צלמונה יחודו ואחדותו הנה סן כד

(וגם אם קלקלו מעשים להזיד ולהרשיע בשנה שעברה אם ישמעו"ן בעק"ב וכוף השנה הוא חדש אלול אזי חכה לצחי' וה"י צליופו צרי"ה) ושם ה' חלקין לך את הצרית זאת המסד אשר נשבע לאבותיך וכו' (דברים ז' - י"ג) (תחון זכות אבות בימי הדין ויעמדו צעלנו ויחקיימו כל היעודים אשר נשבע לאבותינו וכל הצרכות המצוהרי צרכוים אלו ולהכתב ולהחתם בספר חיים ארוכים ועוים כלל כ"י נקרוצ) [וע"י צחי' חיים ושלום עה"ת צפי עקב עוד מזה]:

ד. (לער"ח אלול) במטה הפרים מציה שוהגים לומר צו יו"כ קטן במנחה גם אותן שאין

אומרים בכל ער"ח, וז"ל עטם מה שנקרא "יום כפור קטן" כי הלא לכאורה יום הכפורים ביאתו רק אחת בשנה ואין לנו רק עטם היום הזה עזמו של יום אחת בשנה יום כפור" וז"ל משום שאומרים בו הפיוטים שהם הסליחות של מנחה ויח"ש (אשר נהרה זהו העטם פשוט אך) לריבון עוד ליתן עטם לשבח על קריאת שם זה. וז"ל פשוט עפ"י משאר"ל ופרש"י ג"כ צפי עקב (ע"י י"ח) צה"ל עה"כ ואתנפל לפני ה' בראשונה חרצעים יום שנה אעלה אל ה' אלו חכפרי וכו' נמלאו בלי"ם צ"ע חצו וכו' בו ציום נחלה הקב"ה לישראל ואמר לו למשה פסל לך וכו' עשה עוד חרצעים יום נמלאו בלי"ם ציום הכפורים בו ציום נחלה הקב"ה לישראל בשמחה ואמר לו למשה פלחתי כדברך לכך הוקצע למחילה ופליחה עכ"ל ומענה גם צ"ע חצו שהוא ער"ח אלול נחלה הקב"ה לישראל למחיל להם ואמר חרצעים יום שהוא יום הכפורים כי רש"י ג"כ בלשון נחלה הקב"ה לישראל אלא שהרופק תיבה "צשמחה" היינו צחי' צינה שהוא ציוה"כ וין המשומר וין המשמ"ח כתי"ש צצנו יששכר צרי"ה מאמרי סוכות וכתבנו ג"כ מזה לענין מלאי יחכ"פ ועל בן י"ל ציוה"כ צחרו להם הזוגים כדאמרי בסוף תפנית ערה"כ שמח"ת לז' אשה חצל ענין "נחלה הקב"ה לישראל" כחוצ ג"כ "בער"ח חלי"ל" כמו ציוה"כ" ועל שם זה ז"ל נקרא ער"ח אלול יו"ה כפור קטן" שבו ההתחלה מיוהכ"פ ושהי' בו הסליחה כמו ציום הכפורים ויום הכפורים לומא רצה בכלות החרצעים יום הוא יו"ה כפור גדול" ועל בן נקרא ער"ח רק יו"ה כפור קטן" (שאל יתהלל חוגר במתחם שרק בכלות החרצעים יום צמר הסליחה ונחלה להם צשמחה כנ"ל) ואולי על שם המישאל זה קראו גם לשאר ער"ח יום כפור קטן כנ"ל. (ועפ"י מוצן כי בשנה שחל ר"ח אלול צפי ראה [ע"י לעיל בזה אות א'] אז מצרפין החדש צפי עקב [ע"י לעיל אות ג'] וצחי' חיים ושלום עה"ת כרמו לפי עקב השייכות עם חדש אלול שמצרכין און וע"י צחי' דברי חורב [מה"ק אות מ"ו] עפ"י האו"ה"ק פי' ויקבל [דף ר"ז ע"ב] שייכות סדר הזמניה להפרישות יחורין

הוא עושה כי וכו' ר"ע [והכו י"ל ר"ע את חלקי חצוק ועצדכו (ד"ה א"י - כ"ח) לחבר שיהי ע"ד (ד"ט) ולא רע] וכו' הכונה חיסוך רעמ"ך (ירמיה צ') שברע בטעמו מעניש את האדם כפי הפסוק שם במשל. ולעומת זה כשזכר גדליה' דלמד אז הוא בחי' ע"ד מספר כל שם מצ' שמות ה"ל שעולים ג"ח ונמחק צסוד צלע המות לג"ח כמזכר. וזכו י"ל נרמז (במלכים ב' - ד') וילא אחר אל השדה ללקט ארות, וגו' ויהי כאשר מהניד והמה לעקו ויחמרו מות כביר אים האלקים וגו' ויאמר וקחו קמה וישלך אל הים ויאמר רק לעס ויאכלו ולא הי' דבר רע בסור, וכו' יפלא מה זה עשה אלישע הנס דוקא ע"י שנתן קמ"ח בסור יזכו הענין שלעקו מות בס"י ס"ר מספר ר"ע בסוד חיסוך רעמ"ך כ"ל והוא חיקון הכרה הזאת ע"י שנתן קמ"ח מספר ג"ח ומספר ה"י שמות ה"ל צ"פ ע"ד צסוד צלע המו"ח לג"ח וע"י צ"טל את סס המות וזכו ויאמר וקחו קמ"ח וישלך אל הים"י (מספר ר"ט) ולא הי' עוד דבר ר"ע בס"י צ"ח חיקון הכפ"י שחיקון ע"י קמ"ח שהוא צ"פ ע"ד (כ"ד ולמד כ"ל) (א) וע"י צ' שמות ה"ל שאנו נעטדים ונחמכים על ידן מזמן החורבן והגלות עד עתה י"ל שזכו שאר"ל (אבות פ"ג - מ"י) אם אין קמה אין תורה כי הנה אין לנו שיר רק התורה הזאת בחורבן וגלות הלו ואם אין קמ"ח (כשני שמות שאנו נעטדים ונחמכים בגלותנו כמ"י) אין תורה (ח"ו לא יוכלנו להקיים ח"ק עם החורבן בגלות החל הזה) ולעומת זה נודע כשישראל מוסיפין כח בצמלוא של מעלה ע"י החורבן ומלוא שפוש אז יש כח למעלה למלך בעדם כי אם לא ח"ו אז גם המלך בעדם השם כמו וגאלם פ"ו (וכשאר"ל על זר ילך תשו שאתם מחיפין פחו כציכול מלבעי לכס) וזכו אם אין חור"ח אין קמ"ח כי אם לא נתחזק בחורבן ובמלוא כראו אז אין כח כ"כ כציכול בשמות ה"ל מספר קמ"ח לפטול כ"כ לחיותיו בדין וכיניו שלא נעטה לסמוך כח השמות צלצד שעולים קמ"ח שזכה על ידם גם צ"ל חיקון מעשיו כלל וזכו אם אין תורה אין קמה כז'. וזכו י"ל קמחי אני לפתוח לדודי וכו' ודודי המק עבר (שכ"ט ב"י - ה') דכהה בימי אלול שאז ברמז אני לדודי ודודי לי כנודע בספרים

שאו מתקצרה כנס"י אל דודה לשבז אליו ית"ש וכו' נרכיכו אתעריחא לתתא ולא נסמוך על כונת הממור לצד מ"ש בלדוד הי' אורי וישני בשמות העולים קמ"ח כז' בלחי חיקון מעשיו כלל ע"י יורמו אם אין חור"ח אין קמ"ח וזכו קמחי אני לפתוח לדודי בשאנו מתעורר מקודם לפתוח פתח דתשובה לשבז אליו ית"ש אז ודודי חמ"ק עבר ע"י הוא עושה החיקון בגציה מרומים שזכה בדין ע"י קמ"ח מספר צ' שמות ה"ל והצ"ן:

ו. כונת אל"ל שהוא חדש התשובה וזכו בהאר"ל מרומי כונת החדש בפסוק (ישעי מ"ג - ע"ז) הנותן בים דרך יגו' ולהצין בפשוטי וע"ד עבודה ענין הנותן בים דרך למדש התשובה הלא אדרצ' נאמר בחורה (דברים ל' - י"ג) ולא מעבר לים הוא וכמשאר"ל אולם הנה יש דרך יצשה ודרך ים יהדך ויצשה הוא דרך סלולה ומסוקלת להיות מעבר לרצים לנפוש וללכת ואם יטה מני הדרך ח"ק מעט אז יפול הלילה בפחמים אז בצורות ויבשל בקולים יצרכים ע"פ השדה הסמוכה לדרך מכ"ש צמחילת הברזל אם יטה מעט הרי זה מסחבן ואין לו רק הדרך שפקלו לפניו בדיוק. אבל דרך אני' בלב ים היינו דרך משל אם ראונו לנפוש מעריפסט לפי מוכרה לבין רק המערה לבא לפי מחו חפני אבל דרך הליכת האניות לא הי' המה ואדרצ' מוכרמים המה אניית הקיטור להחריק זה מזה בדרך הליכתם למען לא יפגשו צ"ז ויזיקו ז"ל כנודע. וכן הוא צממל דרך החורה חרי"ג מלות ומלות דרבנן בכל פרטיהם הוא דרך סלולה ביצשה מעבר לרצים אסור לשמות מני הדרך לשום אי מישראל לא חוסף עליו ולא תגרעו ממנו והטובה ח"ו ויפול צ"א הפחמים חייבי עונשי מלקוח או מיהב וברת כהררים החלום ששורה. אבל דרך אני' בלב ים הנה לא לנטיין הדרך בים אשר בו יטעך ליסע ודרכים הרבה לפניו ברוחב הים שגריך לבוין להגיע למחז הפלו הוא העיר אשר יסע שמה ילא ילך בדרך ספינת חזירו כי אדרצ' אם ילך לפעמים בדרך חזירו יסחבן ח"ו כאשר יפגשו צ"ז. וכן הוא דרך התשובה כי כראשונים ז"ל לוו דוקא שק ותענית וסגופים ולעומתם חלמידי הצעש"ט הקדוש ז"ל ז"ע לוו הטיקר לחקן בלב נשבר ובשמחה וצרוכי תורה ותפלה מלוא ומע"ט ושלא להחליש הדעת והגוף ע"י סגופי התעניות. אולם למסקנא אין צדינו בזה לומר כלל גדול לרצים לכל הרוצה לשבז בתשובה שיחנהג בדרך הזה דוקא היינו שיהי הדרך לכל הצעלי תשובה יחדיו רק לכל אי ואי כפי מה שהוא אדם, למשל אם גזור חיל הוא דמני ללערו נפשי בסגופים ותעניות אז בולחי קדוש יאמר לו בתשובה המשקל, ואם חלש הוא או צעל ענב אז הכברה אדרצ' להחגבר לטבד את הי' בשמחה לחזק דעתו וכן יש אי' שתקנתו רק להרצות בחורה כשאחז"ל צצ"ח (מד"ר קדושים) רגיל ללמוד דף אי' ילמוד שנים, וצבונות החפלה כפי פחו וכן לעשיר תקנתו בצרון הצדקה וכיולא בחיקון המדות אין שיפור

(א) הג"ח. והו קצת רמז שדרשו חז"ל (סנהדרין ק"ט:) ויקח קרה שלקה מקח רע לעצמו דהנה הוא חלק על משה בשורשו מדה צ"ח בח"י משת והנה רצה לצ"ח וליקח מדרגתו לעצמו וזהו שלקה מק"ח ר"ע לעצמו שרצה ליהפס במדת צ"ח ונתחזת באמת ר"ע יען שחי חלק על משה שהוא כחולק אחר השכינה כציכול ונמצא פגם במדת אחר וזהו ר"ע חיפך ע"ד כגזי חה שאר"ל שאמר להם משה אנו אין לנו אלא הי' אח"ד ארון אח"ד ובהן גדול אח"ד היינו בחי' אח"ד כנ"ו.

וערך גדרכי התשובה ונפרט עלריך התשובה בחיקון
ההפכיו נאחה ענין הי העצירה שעשה וכמבואר בספרי
הקדושים כמה מוני סמני תרופה לנפש לכל אי כפי לרכו
ע"כ לים לומר בזה דרך תשובה בכלל מדוייק לכל אי
יחדיו (כמו דרך יבשה שהם מליה התורה שלכ"א נישנו
בשעה) והיינו כמו הספינות אם ילכו בדרך חבירו יסתכן
ויסגר ספינתו ככה הוא דרך התשובה אם ילך בדרך
חבירו טוד יכשל ח"ו כי מה שהוא טוב לו לחולי הנפש
זהו סכנת הנפש לחבירו ידוע רק שאריך להיות הכוונה
מכל אי רק לנפשו למטרת הפלו לעשות צ"ל בלחמה
להצירה ית"ש ולתקן נפשו כרצון וילכו חבל הדרכים
משונים זמ"ז ע"כ י"ל כינו הדש התשובה בפסוק הנותן
צ"מ דריך כנ"ל. ובי יורנו דרך חמה לתקן הכל כראוי
ונשמח בולגו בחיקון הנמור צ"ב :

קדושה יקדושה יצרכה יחוד הוא כולל עמוד אור הישר
ובחור רחוק ושוב היינו גם מה שלחננו מחשבות
השוכה הוא מכה האלקי ית"ש בחלק נשמחיו (שלחמלי
הקביה טורו לא יכול לו בשאר"ל) וזהו שרונה המסורה
תכין לך הדריך (אף שלחננו מכונים הדריך תשובה
בחודש הלך עכ"ז הוא ג"כ הרצון שנשפט מאתו ית"ש
ובחי יצ"ק כנ"ל והוא צבחה) תכין לכם תקשיב אזניך
(כי בלחמה חפלה בלי כונה כגוף בלי נשמה אמנם גם
תכין לכם לחפלה הוא בלחמה הכונה הנשפט מאתו
ואח"כ הוא צעמנו כצרכו שומע התפלה הטוב ומקבלה
בכינותה וה"ז משל דומה כמו) תכין דגנס כי כן תכינו
(כמו שזרע דגן ומכין צעבודת האדמה ונדמה להאדם
שכחו עובד את האדמה שתלמה וסגול כראוי ובלחמה
זהו מכזרע שזרעוים וזרע הראשון מי עשאה רק הוא
לכדו ית"ש צבריתה עולם כן הוא המחשבה והסתעוררות
לעבודתו ית"ש גם מה שרצה שנעשה על ידיו הוא
רק מהיוצר בראשית כנ"ל) :

ז. במסורה תכין גי תכין לך הדרך (דברים י"ח - י"ג)
תכין דגנס כי כן תכינוה (תהלים ס"ה - י"ג)
תכין לכם תקשיב אזניך (שם י"ח - י"ג), י"ל מרונה על
אלו הימים ימי הרצון אלול ור"ה זכנה כי בטודור
האר"ל כונה אלול בשוד הפסוק הנותן צים דריך
ותשובה נקראה ג"כ ורך כתי"ש (שם כ"ה - ח') יורה
הטאים בדרך וכו' וכן ודרך תשובה הירית והנה
תפלתו צימי הרצון והימים הנוראים כבר נהנו בשם
רצונו הקדוש אור עיניו הנעש"ט ז"ש שאמר דאף
שכי צחצחתיק בלום ציוה"כ לצי בוישחא ולוחין ככלצין
הב לנו חיים הב לנח מונח זמ"ז צמק הזה מוחר
להתפלל על פרנסה ביון שהוא לרך צבוח יחי וכן כתבו
בשם הקדוש מהר"ם מקארמץ ז"ש שהקפיד על מי שאינו
מתפלל על פרנסה צימים האלו ונפרט צימים האלו ביוק
הטאים צבוח"ר (וכן נמלא צם) כהר שם טוב לרצונו
הקדוש הנעש"ט ז"ש בדרוש"ו לר"ה כי צמח"ז הוא
פרנסה לרכי צבוח. וכבר מרומ ג"כ בחיקוני זרה"ק
בהקדמה עי שנין דעניותה דגלות צהרחה מאן יביל
למיקום צבס. הש"י ירחם) וזהו תכין לך הדריך (שהוא
דרך תשובה בחודש הזה) תכין דגנס כי כן תכינו
(מבקשים מהש"י שיכין דגנס השפעת דגן וחידוש ופרנסה
בהרחבה כי כן תכינו ותיסוד העולם כי אי אפשר
בלא זה) תכין לכם תקשיב אזניך (שע"ז) ובה לנו הבנות
לכ צרור ומה להתפלל וללמוד כראוי ותקשיב שיה
שפתותיו כשי"ה בלו טרוב ודאגות מחשבות פרנסה)
הש"י יעזרנו :

ט. ועוד יאמר לרמו בזה עפמשאר"ל [צבצב צהרה
דף ק"ן] דרך ערי מקלט שלשים ושתים חמה
וילוף לה מכהוב זה צמסורה תכין לך הדרך דרך הדרך
הוא ט"ז חמה (וביון שהו"ל דרך זכי הדרך הכי הוא
כפול צרמו ל"ב חמה) עי"ש והנה צבשאר"ל רמח
חדש אלול (שמות כ"ה - י"ג) ואשר לא לרה והאלקים
אינה לידו רשמתי לך מקום אשר ינום שמה, הוא ערי
המקלט (והעשם שרמו צמשפט ערי מקלט שנעשה
לשוגג י"ל הוא אינו כיון שכל חועה צגלות המר אם
אינו בכלל ילא מן הכלל ח"ו אז יש לדוגו צתורם שוגג
ושפורת ולא מיון מרוב התגברות הילר והקליפות צגלות
המר והגורל) והנה ההסתעוררות שנשפט מעילת לחתה
כני"ז בלוח הקדום צבחי יצ"ק דריך והוא צחדש אלול
בצפליים נחשב צ"פ דריך וע"ז אולי רמזו רז"ל דריך
הדריך כנ"ל היינו צ"פ דרך דרך צבחי ככל ההסתעוררות
מעילת לחתה ומתחלה לעילת צחדש הלו וגם שלשים
ושתיים (שאר"ל) הוא סוד ל"ב מספר י"ו צסוד האל"ף
י"ו למעלה י"ו למטה ול"ב שניים כמבואר בכונה חללה
חללת י"ח סמיכות גאולה לחפלה וכו' היחוד שגורמים
באלול צ"פ י"ו בהסתעוררות הכפול כנ"ל צבחי חיקון ערי
המקלט וגם אל אי הערים וחי שרמח שם אלול כנ"ל.
בין אלו הרמיזות ומן להכס וג"ו וכל דבריו בדרך
אפשר

או יאמר (באופן ד') המשך המסורה עפיתמ"כ צדבור
הקדום וכו' תכין לך הדרך (צבחי צ"פ
י"ו כנ"ל) תכין דגנס (היינו השפעת פרנסה ע"י צ"פ
י"ו שהם צחי ל"ב שניים י"ו מלמעלה וי"ו מלמטה צחי
לעוה"ת מ"ן לזדיקיה וכמשאר"ל צבצב (קצב) עה"כ
וצעלו העוה"ת אלו השינויים וע"י היחוד בלי"ב שניים
נמשך השפט וע"י צהפלה צינם לאלמו"ר ז"ש צמחמו
ש"ע וכו') תכין לכם תקשיב אזניך (היינו סמיכות

זו. א"י על המסורה הלו זכנה כונה אלול כהנותן
צים דרך מבואר צ"פ יצ"ק גי דרך עי"ש.
וכנה להבין הטעם בדרך עבודתו צחדש הזה המיוסד
לתשובה וקול דודי דופק ובלחמה ל"ל בהתמלה ההסתעוררות
מאתנו צבחי יאנו לזרוי יודווי יל חך גם מה
שנעורר אנתנו לתשובה הוא מלח הש"י הנותן בלוח
ולכ ויוצר כל המזימות וכל העמוד יצ"ק יחוד יצרכה

גאולה לתפלה בכונה כמו עיניי נתקבלה התפלה) ויעלו חפלותינו לרחמים ולרצון בימים הרצון האלו כיהי' א"ם. א"י (בארץ ה') עפ"י ש"כ במגלה עמוקות (פי עקב) כי חדש אלול זמנו מסוגל לביאג' כמ"ש שם באורך וכו' מזל אלול בחוליה ו"ש (עמוס ה' - ב') קו"ם בחוליה ישראל שיקום הש"י לכנס"י מעפרה בחדש הזה בגאולה שלימה ב"ב עי"ש והנה זהו מבין הכוונה לחדש אלול במספר יצ"ק כ"ל שהוא ר"ח קיום ציונות ישראל (יצ"ק) שחכה בחדש הזה לקום בתולת ישראל כנ"י מהמגי' :

ה. בגמ' [כתובות נ"ז ע"ה] במתני' נותנים לבתולה שנים עשר חדש משחצטה הצעל לפרנס את עצמה וכשם שנותנים לאשה כך נותנים לאיש לפרנס את עצמו ולא למנה שלשים יום עכ"ל. וזרמזו נראה לי על חדש אלול חל בחוליה שבו לריבין בחצובה לחקן כל השנים עשר חדש מהשנה וזהו נותנים לבתולה שנים עשר חדש (לחדש אלול שמזנו בתולה נותנים לחקן כל השנים עשר חדש מהשנה שהוא החדש בחצובה הקופה השנה) שחצובה הצעל לפרנס את עצמה (היונו לחקן כנסת ישראל בחי' נוקבא ולחקן את נפשה ליתן לה חיותה ופרנסתה שלא תאבד ח"ו בצאר שחת, ולכך קאמר שחצובה "הצעל" כי בחדש אלול קול דודי דופק כביכול ית"ש בחי' צעלה דכנס"י מעורר לבס' לחשוב"ה בחי' צח קול היוצאת מהר חורב שובו בניי שובצו שהוא החורבי חצובה הבאים לאדם כנודע בספ"ק וזהו שחצובה הצעל לדבק צו ית"ש כביכול) וכשם שנותנים לאשה כך נותנים לאיש לפרנס את עצמו (היונו כשנותנים כביכול לאשה כנס"י בהתעוררות להש"י על י"ב חדש של השנה לא תהי' החצובה לעוצה עצמו לצד רק לחטן כבודו ית"ש שי"ה נחת רוח לפניו ית"ש דייקא רק שתי' כוונתו לפרנס [כביכול] לאיש. היינו ד' איש מלחמה כשדרז"ל ונחי' ישראל מפרנס לאציהם שצטמים וגם לפרנס לכנס"י היונו לשם יחוד קוצ"ה ושכינתו שהוא כנס"י. וגם רמז עפ"י האמור מדורשי רשומות דחדש אלול ר"ת אינו לידודי וידודי לי שגם הוא ית"ש כביכול ישו' אליו ג"כ בחי' הציאו עליו כפרה על שמיטתו את הירח שדרז"ל בחולין, ויהי' שלא יאמר פינו דבר שלא ברצונו ית"ש) ולא למנה שלשים יום (כמו שפי' באור החיים ובשאר"י ספרי קודש צ"י חלל ובכחה את ח"י ואת חנה "ירח ימים" היונו חדש אלול חדש החצובה שלשים יום לבנות על גלות השכינה בעונותינו ונקרא השכינה כביכול בחי' אלמנה כמ"ש היחה כאלמנה חי וזהו לאלמנה שלשים יום שיצבו ירח ימים לחקן בחי' אלמנה לשמחה ולהחזיר טערה לכבודו ית"ש כימי טולם במהרה צימינו ברחמים) :

יא. הסרשיות שקורין לעולם בחדש אלול המה שופטים חלל חצוה נצבים, וכבר התחיל לרמז זה בני יששכר [מאמר מהות החדש ארת י' לפי

שופטים עי"ש וג"ל בזה עוד לכל הדי' פרשיות רמזו כי כשנעמיד שיפטי"ם ושטרי"ם לעלמנו על כל שערנו וחושנו ועמלותינו לשפוט את האסור ואת המותר להשתמש ואת הראוי לעשות ולא תל"ח (מהספ"ח) תצו"ח (לגבול הקדושה בראוי ועי"ז חכה לבחי') נצו"ם (כמו שדרשו רז"ל ובספרים נצו"ם היו"ם צר"ה ונזכר לעמוד במשפט ולזכות צר"ה צצו"ם נצו"ם נצו"ם נצו"ם נצו"ם נגד הספ"ח ויהי' דיון נלח) :

יב. והנערה עובת מראה מאוד בתולה ואיש לא ידעה ותרד העינה ותמלא כרה יתעל (בראשית כ"ד - ט"ז). מה שדרשו בזה בחזו"ק יודע לוי"ח. ונראה רמז הענין בחדש אלול שחס ימי הרצון שלפני ר"ה והימים טובים והנה נודע בהאר"ח"ל שיקר חכנית ר"ה נתקן מה שפי' חטא אדכ"ר נמשך וכו' והתכלית בהתיקון יהודה שלים הנעשה בשמיני עשרת ע"י החסדים שנמשכו למלכות ביהכ"פ וימי הסוכות כנודע וגם בחדש אלול שהוא קודם הנסירה לביהוד עכ"ז בחולה (חל אלול בחוליה) ואיש לא ידעה (היא השכינה הקדושה כביכול ממשכת חסדים נצו"ם ע"ד הוי"ג מדות מקורין של רחמים ואעפ"י שאינו הגון ובלתי שופתמים בחדש הזה שהוא הכנה לר"ה ושמינוי ענ"י"ת ומשכבה עתה צאל"ל [כצחי' סוף מעשה במחצבה תחלה] החסדים שנמשכים בשמי"ע לכנ"י בני' שאל מה דבעו ויהי' לך) וזהו יש לרמז והנערה עובת מראה מאוד בחוליה ואיש לא ידעה (שרומז על השכינה הקדושה כנ"י מהחזו"ק וגם רמזו חל אלול בחינה ובינוי אלול קודם הנסירה הזיווג הוא בנחי' וא"כ לא ידעה כביכול עכ"ז גם בימים האלו היא מכונה) ותרד העינה (היא כביכול תוריד וממשכת להשפיט לבני' החסדים מנחי' עי"ה עקוחא דעתיקא שהוא בחי' רצון שנקרא אלול ימי הרצון ומנחי' י"ג מדות העליונים וגם ירמזו) ותרד העינה (שם של כ"ד עיוני המזויר צבונת שמי"ע) ותמלא כרה ותרד העינה. (הוא סוד שמינו עשרת בהאר"ח"ל ג"פ כ"ד גי' ע"ב שנעשה מילוי שם ע"ב יצט"ס דכ"ד עיונין כנ"י וזהו ותמלא כרה שממלחה ומשפטה עוד במזל אלול בחולה מהשפט שיצא ציוס שמינו עשרת הבח' לעוצה לבני' כנ"י ועי"ז) והפל (יש עלוי' להשכינה הקדושה ע"י השפט שנמשך לישראל עם קרובו ית"ש) וכל דברינו בדרך אפשר לרמז לעוצה : יג. אחר"י ה' ולכו באר"י ישאג כי הוא ישאג ויחרדו בניי מים (כושע י"ה). נודע מהאר"ח"ל על אחיר"י אר"י ולא אחורי אש"ה שאר"ל (ברכות ס"ה) כי לריבין לשו' בחדש אב שמזלו אר"ה זלל להמחין עד חדש אלול שמזלו בחוליה, וזהו י"ל אחרי ה' ולכו באר"י ישאג כי הוא ישאג (וישורר לבות בניי בחדש אב שהוא באר"ה ישאג ואז יתעוררו בניי לחצובה ויחרדו ערס צח בחדש אלול ולבחדש אלול צעמנו לריבין הכנה ליתרד מפניו וזהו) ויחרדו בניי מים (כי בחדש אלול הכונה ליחוד הנותן ציוס דרך וצמי"ם עזוס נתיבה

וכן מה שהבאתי בשמי בנחמתינו מזמינים למשפט (אות נ"ט), וכן בספרי דמר אבא ז"ל תפלת בני זמננו ומופלים (לחדש תמוז) מ"ש בזה כי חכנו להזילנו לאורה במהרה. ועני כן י"ל בזה כיון שטיקר עבודתנו בחדש אלול וימי הרצון ר"ה ויו"ב וסוכות שנגיש ליום הגאולה יחדה שלום הוא ויום שמיני פלגית ע"כ וכו' רק בחלוף וימי החשובה לריכין אהנו להתעורר בתחלה חכן בזה"ק (פ' נח דף ס"ד ע"ב) ועל ההוא יומא תהיב דודי לי ולמי לן עתה"ה היותו רמוז שזכו ביושעה ביום שמיני שערות שאז מעורר ית"ש ומקרנ אותנו הוא בתחלה בבחי' דודי לי (מקודם) ולמי לו:

טו. מז"ל אלול בחוליה בגי' מז"ל יוסין עליה מז"ל ח"כ חר"ה, הענין י"ל עפ"מ"כ לעיל (אזית י"ג י"ד) בבחי' חרי' זנה לחורו אשה שכי' מהחרי"ל רמוז לשכב בחשובה בחדש מז"ל חר"ה שהוא ח"כ קודם חנוכה כ"ל, וגם נודע כי החשובה המעולה היא השוכה מחכה וחדש אלול הוא כנגד ריבוי"ד בחדשי הקצף במ"ש בלק"ת להחרי"ל וידע בזה"ק (פ' נח) כי נחמה שגם היסוד מהני רק תיבתא סגו ופי' ב'ספרים דהיינו חסיבה עולאח וזכו השוי' מהב"ה ונדע כי זכו תפיח מחכה עשירי בפס"ה וימי יוסין העבודה בבחי' שמחה וחיות בל"ב ומחכה כמ"ש בפי' וזכו רמוז במספרי מז"ל אלול בחוליה ששולה מז"ל יוסין עליה (שלישון לתקן אז בחלוף בחי' יסוד שהוא ענין חדש זה וטיקר החשיף על ככה בחיי כלל דגן שיפין חיה ל"ל בחי' חשי' מחכה כמ"ל כמו שהוא נוסף יכזה יסוד בחדש ח"כ שהוא) מז"ל ח"כ חר"ה ורמוזים שיהיה יחדו במספרן כמ"ל:

טו"ב. אחר יסודו בני ישראל ונקשו אה ה"ה ואת דוד מנכס וגוי' (בושע ג'). הנה לנו כל הקולין ואין הדבר חטוי חלה בחשיבה בשהחרי"ל סנהדרין וכן פסק הרמב"ם בב"י חשובה (פ"ו הל' ה') וחדש אלול הוא המיוסד לחשובה וגם כי במגלת עמוקות (פ' עקב ד"ה ג' עפ"מס נח) בו הגאולה שלימה ב"כ החי' ברי"ה אלול עיי"ש והנה רש"י ז"ל פי' עס בכובע (עב"כ כנז) בשם ר"ש בן מנסיח כי ישראל לריכין נחזור ונקשו מלכות שמים ודוד מלכס וצדימ"ק ועיין יגאלו וזכי חש"ר (ר"ת ר"ח חידש אלול שהוא זמן הגאולה כנז' מהמג"ע) ושו"ז בני ישראל (שכוח אז התחלת זמן וחדש החשובה) ונקשו וגוי' (כנז' מדי רש"י והגאולה תהי' רק עיי' חבובה כמ"ל וגם שיעקשו שלשה דברים כנז') ביה"ר ב"ב:

ח"ג. או יאמר עב"כ (בראשית כ"ב - י"ג) והנה חיל חש"ר (ר"ת ר"ח חידש אלול כנז') נחתו בסך בקרניו (כדי המד"ר שישראל נסבכים בעניות כן השנה וועולים את שופר של חיל ברי"ה ונגאלים משנותיהם וזכו עיי' החשובה כדאי עס ברע"מ פי'

כנודע מהחרי"ל חכו שיחדרו מהחדש אלול שזכותו ב"ס דרך כנז'). וי"ל ע"ד כי זכו רמוז בע"כ בדברי המד"ר (פ' ולחוקן פ"ב) דקאמר פערי תפלה כמו פערי מקוב פעמים פחותות פעמים ועולות חבל פערי חבובה לעולם פחותות ח"ל מנין דכתיב נודחות צדק חענו וגוי' ויס רחוקים וכו' ה"מ הוא לעולם פחות כן ידו של הקב"ה לעולם פחותות לקבל שנים עכ"ל המד"ר ולזום ולזמר דרשנו דעדין קשה מחאי קרה נודחות וכו' ויס רחוקים דמיירי לענין חבובה ולדמותו ל"ס כנז' ונראה כי הכונה על כך כונה רחש חיל הנחת ב"ס דרך וגוי' שהיא חודש החשובה וגם כי י"ס בגי' נ' פערי בנה שהוא עולם החבובה והחשובה ל"ל בשצרון לב רמוז גדול ב"ס שצך מ"י ח"י דרגא דבחי' מ"י (כדאי בריש הוה"ק בהקדמה) ירפח לך בבחי' ושצ ורפח לו משולם הנינה כנז':

יד. והענין הנו' החורו חרי' וזא חורו אשה שרי"ך לשכב בחדש ח"כ ולא בחלוף לכחי' ה"ז כסותר למה שמבאר בהחרי"ל כי חדש אלול הוא חדש החבובה ולא כי כלל ע"ל חודש ח"כ חולם נראה שהכל אל מקום ח' וכוונת ח' להם כאשר חנו רואים בעינינו כי סמוך מיד ברי"ה בסוף אלול הפחד גדול מאוד לשכב אל כי ע"ה אל י"ס הדין הגדול והגורל אשר כל ח"י עולם יעצרון לפניו ככני מרוק ח"ך אז החבובה קרובה להיות צרפת ח"ל שפיעו עס ורובם בחי' יראה תחלה מרעפה נחלקה ח"ו חנוס ל"ל בחמת החבובה בחדש חילול בחי' חנו לדודי ודודי לו ביראה בחי' חכבה לשכב נחקרו ית"ש, והמזבחן הוא כשישג חבובה החרי"ל בחמת יתחיל קודם חילול להבין לצבו לפני ח"ה חילול המיוסד לחבובה וחינו טיבין ויתחיל בחדש ח"כ משא"כ כשצך רק מחמת פחד הדין ומכעוס על נפשו ברי"ה ח"ו אז הוא שכ בסוף החדש (אלול) סמוך ברי"ה וזכו י"ל לחורי חרי' (היינו שליכין לשכב בסוף ח"כ שהוא לחור"ו לשון סוף חדש ח"כ קודם חילול) ולא לחורי חשה (היינו סוף חילול קודם וסמוך לרי"ה כנז') רק כל החדש הרחמים שהוא חילול ומקודם לו בסוף חדש ח"כ יבין לצבו לפני בואו לחבובה כנז':

טו. נודע בהחרי"ל כי חילול ר"ת ח"ו חידודי חידודי לי ע"כ המה ימי החבובה שריכוס לחנה להתעורר לחבובה בתחלה בבחי' חני לדודי מקודם וזכ"כ ודודי לו וכמו שכתבתי כבר בשם כ"ק אלחמ"ר שיח"י לחי"ש"ח (זנלכה"ה) על לירוף חדש ח"ל חילול מהכחוב (דברים ו' - ס"ה) ולדקדק חביב ננו כי נשמור לעשות את כל המצוה הזאת לפני ה' חלקינו כאשר חינו היינו שאלחנו נתעורר לעשיה כל המצוה הזאת לפני ה' חלקינו וגוי' חינו לפני זה שהוא יהי מעורר אותנו נעורר לחחנו ענחנו קודם שיעורר אותנו ית"ש והיינו בבחי' חני לדודי (קודם) ודודי לו וכו' עכת"ה [ועיי' בדברי על הכי ח"ל בשי"ת לנו תפלת בריש הקדמתו הקפי רשומי דברים

אמור וכו' נשא תויבין מחטאיהן ע"כ מחטילים לתקוט
 שופר צרי"ח אלול חדש החשובה כי השופר מעורר להשיבה
 כנ"ש הרמז"ם וכידוע) וילך הצרכים ויקח את האיל
 ויטלו לעולה תחת בנו כי החסדים צחי" הצרכים
 נמשכים עוד משת' לזון ביום ר"ח אלול שזה הכמתקה
 ע"י שופר של איל דרי"ח נמשך עוד מרי"ח אלול כנ"ז:
 יש' חדש אלול מתחיל צפ"י רח"ה או שמצרכין אז ר"ח
 אלול ע"י בדברינו לעיל (חות ח"י) והנה הוא
 חדש החשובה וי"ל עפ"י זקינו (באגרת דפרקת אוח
 מ"ד) וי"ל קבלתי השם לח"ה השם הס"ט מע"כ שמת
 הוא מסוגל למי שטובה להגיע אל הדרך הישר עכ"ל
 וכהן ח"ן לך טועה בדברי החיים בעלם (הרוחניות)
 כמונו שמוכרחין לידע הדרך נשוב בה אל ה' באמת
 ועל כן בחד"ש החשובה כלו מצריכין לש"כ לדר"ך הישי"ר
 ובאמת מתחילין רח"ה שזכו השם המסוגל לזה כנ"ז:
 ב' בערשת הל"ה (כ"ג-ט"ו) כי ה' הלבדיך מחלדך
 בקרב מחניך ליבולך וילתה ח"ידיך לסיניך
 (ר"ת אל"ל) כמבואר בספרים הק', (אמנם נריכין
 לנחנו ג"כ לש"כ בחשובה בחדש הזה המסוגל להשובה
 והעיקר תיקון היסוד שהוא כלל דכל שיפין וגם כי
 החדש אל"ל הוא כנגד יסוד [כמ"ש בשע"כ דרום
 ח' לרי"ח ובטע"מ בלק"ת פי' צא וע"י בדברינו במאמר
 הדש חדר ח"י] ע"כ לריכין לחבר) וכה' מחניך
 קדו"ש (כל מקום שאתה מולא גדר ערו"כ שם אתה
 מולא קדו"ה. כמ"ש רש"י ברו"ש פי' קדושים, ח"ש)

ולא יראה בך ערו"ח דבר וגו'. כפ"י חכנו לזה כ"ב:
 בא. אומרים בחפלה צערי"ח (אחות לנו קטנה) תכלה
 שנה וקללותי תחל שנה וברכותי י"ל
 ע"ד ששמעתי. בשם קדוש ח' מדבר ז"ש שהגיד צמר
 הארז"ל לוחין חף עקסין (בעלמס העקסין הם לוטקוס)
 בעלן ושבתין (לכמל אחס. שלח יערו את ישראל)
 עכ"ל וכו' וי"ל תכלה (מלשון כלה"ה להשועתך נפשו
 שהוא לשון השחוקקות משך וקו"י) שנה וקללותי (גזירות
 וקללות השנה שצברה הם כלו נפשם בעלמס ומשחוקקוס
 שיכלו הם ויהצטלו הצרות והקללות ושיה"י בקרוב) תחל
 שנה וברכותי. ושמחה להשובה שלימה בחדש אלול אז
 תחל השנה לעושה עוד בחדש הזה. ביה"ר צנ"ח שנת
 גאולה וישועה:

כב. ברית כרתו לעיני ומה אהבונן על בתולה (חיו"ב
 ל"ח-ח"י). עפומ"ש לעיל (חות כ"י) עכ"כ
 לבלתיך ולתת ח"ידיך לפניך וכה' מחניך קדוש ולא יראה
 בך ערו"ח דבר שזכו קחי על אל"ל עי"ש וכו' וי"ל ברית
 כרתו (שחיקתו מלת היסוד ברית קודש) לעיני (עוד
 בחדש חמו"ז ח"כ שהוא צחי" עיני רחל כנודע) מה
 אהבונן (כ"כ להרבות ולהצונן בחשיבה) על בתולה
 (שהוא מזל אלול בחול"ה שאז ממילא כצר מחוקן הצחי"
 ברית בחדש אלול כיון שחיקנו כצר בחדשי העיניים כנ"ל)
 וכמ"ש בשם הארז"ל אחורי חר"י ולא אחורי חשה
 דקחי על ח"כ שהוא קודם אל"ל מזל בתולה (וכנ"ל
 במאמרינו):

ספר
שעך
וששכך

חלק שני

לחדש

תשדו



ספר
שער יששכר

על המועדים ומנים

חלק שני
 (לחדש תשרי)

מאת רב האי גאון הנאונים המקובל האלפי קודש
 הקדשים לותם מלחמות הי רבן של ישראל ומאורן
 אדמו"ר מויה

חיים אלעזר שפירא
 זצ"ל ה"ה ו"ע

האביד דפדיק מונקאטש והגלילות יע"א
 בעהמח"ס שו"ת מנחת אלעזר, אות חיים ושלום,
 נימוקי איתא, חיים ושלום (ע"ה"ת), רבדי תורה, עולת
 תמיד, המשה מאמרות, ודרכי תשיבה (על מקראות),
 ועוד חיבורים בכתיב.

מונקאטש שנת כרצ"ח

דפוס גראפיה
 במזוקאטש
Stafia-Mukacevo

שער הספר בהדפסה ראשונה - מונקאטש תר"ח"צ

מאמרי חרש תשרי, מאמר הסליחות

בו ידובר פי' עומק דברי הפייסנים רבותינו הקדושים מחכרי ומייסדי "הסליחות" חמה התפלות שנהגנו בתפוצות ישראל לאמרם באשמורת לפני בא יום ה' הגדול והנורא ר"ה ובעשיית בתקופת השנה ואם כי תהלת ימי הרחמים והסליחות חמה לפני ר"ה (סוף חודש אלול) וכמ"ש הר"ן שנוהגים לקום באשמורת מיום כ"ה אלול שהוא בריאת העולם, מ"מ כיון שעיקר הסליחות נהגו בתחלה רק בעשיית שהוא בחודש תשרי כמ"ש הפור (במ"י תקפ"א) מרב בהן צדק מנהג ב' ישיבות לומר סליחות ותחנונים בעשרת ימי תשובה וכן אמר רב עמרם בעשיית משכימין לביהכ"נ בכל יום וכו' ומתחיל תחנונים וכו' ואמר רב האי מנהג לומר תחנונים בהנך עשרה ימים לזנד וכו' עכ"ל אם כי סיים הפור שם במנהגינו להתחיל בסליחות מיום א' שלפני ר"ה, כיון שעיקרן רק לחדש תשרי תקופת השנה ע"כ קבעתים (בחדש תשרי) בחלק הזה, וית' גא אמרינו לרצון לפני אדון כל ית"ש ויתעלה, (ואין מוקדם ומאוחר בתורה במדר הימים בסליחות, רק קמא קמא דמפי לירי בעה"י):

מקטרג זה ענ מכירת יוסף ששחטו בעיר עזים פחנס, וציד שמאל דם כל ליל לקטרג ענ עקידת יחזק שהעלו ליל תמורתו וצ"ה מרע"ה שכו' בענ הללן והטביר את החיל מרד שמאל בערעית סה של פסח דפי' קרבן פסח שהקריב משה גבר גבריומי על אמונ מנא והסב בידו השמאלית והשליך מידו דם ליל לזחק וכו' ושעיר ענ מכירת יוסף עדין הדם ציד ימינו עומדת ונפרע בחורבן ביום שחוטו שומרי הבית וכו' עשרה הרגו מלוכה עכ"ל הרמ"ק ז"ל (ע"ש). וצ"ה פלח הרמון הארוך בזה למעניתו מאוד ועיי' מגלה עמוקות [אופן קלי"ג פרשה וישב] וצ"ה למח דול הספרדי [פי וישב] אך זהו שהמתקתי לשון הזוג של ענן הרמ"ק ז"ל) וזהו י"ל שאנו מהפללן את ימין שח עוררה לעשות חיל (כיוני הימין דקדושה חטטה היל להטיב עמנו ונח ירשו השני ידים של המקטרג הי"ל שסם כנגד ידים דקדושה זה לעומת זה עשה חקוקס כנודע כי הנה צדד שמאל כבר השליכו גבריואל בידו השמאלית ונלחו ונמלא עתה אשר) בצ"ה עקד ונשחט חמורו אי"ל (שה"י ביד ימין ולד הזכות וקדושה יען כבר לקינו באריכה הגלות די מאוד וכבר נחספר גם הקטרוג של ימין וזהו) גנון נח גזעו בצעק צעוד ליל (אריכת הגנות הנקרא ל"ל ועדיין לא נושטנו וכבר העת והעונה אשר יאפה לך להושיענו לגאלנו ולשמוע חפלותינו) גשמוע אל הרנה ואל החפלב.

ובזה י"ל בסגיתים [לעיו"כ] נפזמן ירלה לום עמך וכו' סניגור על המנה אשר העלתי יעמין. וחצו בשמאל יעמין. זכותי יעלה בימין. ואפר יחזק יעמין. אשר יאמר כי הוא זה עכ"ל. ויתפרש בזה מחוק לעינים בנות הפייסן אשר העלתי יעמין וחצו בשמאל יעמין (ר"ל מה שלוקח הש"ה המקטרג הי"ל בידו השמאלית

א. בזכור צרות [בסליחה המתחלה אל אליה דלפני עיני וכו' ובסופה הנוסח] ויודים (שנקראו ישראל כפי הפשוט) נעקו הלו קרות במהומ"ים (כיוני מהומה ויפלה לבחירה הלא חפלה במבומה חונה ככונה וראוי ראווי להתקבל ח"ו י"ל זכוינו במהומ"ים מרוב הצרות המיוות ורעשי הרדופות וע"כ חפלה מנצות גשבות בנרות באלו ראווי להקצב. וז"ש) הקול ישמע למרומים (שיעלו חפלותינו למרום להתקבל) וימרו רחמינו זכות שגשח המימים (כיוני אצרה יחזק ויעקב שיהיו המימים כ"ה צוה חלק החמים שלו ולהצרכם כבר קיבל חלקו בצית ראשון וגם יחזק בצית שני הולם יעקב עיניו פגות על הבית השלישי שהיא זכותו ומכל אריכות הגלות המר עדין לא ראוהו עיניו בגלות צני, ובנין ציח. וע"כ מבקשים שיהיו כולם השלשה אבות המימים בחלקם שגם יעקב וקבל חלקו בצית הג' [ומה שוכי הבית הג' גדול במעלתו ובקיומו יותר מכל צ' הבתים הקודמים זהו אתי ממילא לפי רוב לערף אגרא יען שאנו מנפין ומחכים כל אלו השנים מקדם רק על הבית הג' אבל במספרם יקראו שגשח המימים שיהי בית אי לכל אי מהאבות שקורין לשגשח ושיבירא גם לעקב חלקו] וציתו נתגלה צ"ב כנ"ל וז"ש) אי שדי ימן לכם רחמים (כיוני גוף וצרות השצין חר [בדאי צוה"ק פחנס ובנמה דוכחי] שזהו יוסף זכות חיקון היסוד חכה לבית ג' מקבץ נדחי עמו ישראל) צ"ה:

ב. בסליחות ליום אי [בפזמון] את ימין עוז עוררה לעשות חיל, בלדק נעקד ונשחט חמורו חיל. גנון נח גזעו בצעק צעוד ליל. גשמוע אל הרנה ואל החפלב. י"ל עשימ"כ גם מוצר קדמות (מ"י ק' אות י"ג) גשם האלימה רבתי להרמ"ק ז"ל כי יש שר אי צרקט וכו' ואלו ציד ימין דם של שעיר עזים שהי

אילו של יחזקאל זה כבר נמתק ע"י מרע"ה חכו חוצי צמחאל ימין ואין בו עוד ממש רק תפלותינו על לך ימין של המקטרג אשר לא נמתק שגם זה יומתק וידחה קטרוגו ולא יזוטנו שתי ידיו ויחגברו הידים דקדושה את זה לעומת זה וכ"י חכו בקשתינו) זכותי יעלה צימ"ן ואפר יחזק ימין אשר יחמר בו הוא זה (היינו כי עפ"י המקטרג אין זכות ח"ו בעקידה ואפר יחזק רק שנתעל עטנתו ה"ו שלקח בידו השמאלית ע"י משה רבינו בג"ל ונמלא שאפר יחזק הוא שפור לנו לזכות "אשר יחמר בו הוא זה" האפ"ר של הא"ל חז"ה כי ראוי לשחוט ולא יחזק ואנו מרחים בלוצט עליו בכל עת פיה"י לנו לעטנת חסד ורחמים, כשאח"ל בכל עת שאפר יחזק לציר לפניו חמת כסא הכבוד יח"ש לזכות ישראל ונאמר כי הוא זה הראוי שישחט הא"ל בג"ז ע"כ בקשתינו רק זכותי וענה צימ"ן כיון שאפר יחזק ימין וכ"י צמחאל כבר נמתק כנ"ל) ובאשר יה"י הזכות גם צימ"ן אז יה"י שניהם לעונה ויחזעלו כל המקטרגים כ"כ

ידיו (שתי ידים), היינו שאנחנו רואים לקרות ולהגשך תיקון החטא כנ"ל וממילא יתקון מע"ה מכיר"ת יוס"ף ויחזרו כח שתי ידים דקדושה. (את זה לעומת זה עשה ח"י כנ"ל) לרדות ולבעל שינאוכם וכיון שמשו רבינו ע"י השלכת הלוח"ה מידיו ר"ל לבעל חטא הג"ל ע"כ קרינו ידיו, אבל באמת כתיב צהורה ידיו כי צ"ס פקדו ופקדתי ועדיין לא נתקן זה לגמרי עד גאולה העתידה ע"כ צרחים. ואח"כ נאמר וישא אהרן את ידיו אל העם וירד מעשות החטאת והעולה והשלמים היינו שעשה זה הפג"ל החטאת לתיקון חטא כנ"ל הידוע כפר"י שם שנעשה רק לתיקון זה וכיון שנעשה כראוי והשלם הקרצנות לכפרת ה"ו וירד מעשות החטאת והעולה והשלמים וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם (לבעל מה"ש אותו קללה ועונש מהחטא) וקרינו ידיו ע"י תיקון השתי ידים אבל באמת הגיע אז לרה במיתת בני אהרן ולא היה התיקון גמור ע"כ נאמר בכתוב רק ידיו ותנהגו עוונה צללות צהורה ואח"כ צ"י אחרי וסמך אהרן את ידו על ראש השעיר החי וישא השעיר עליו את כל עונות"ם אל ארץ גזיר"ה (כמ"ש במ"א [בהיים ושלום פ' אחר] כי השעיר הוא עש"י חצי אדו"ם גלות האחרון הארוך המשך והחל הזה בעונותינו וכל ח"ו העונות נשא השעיר עליו אל ארץ גזיר"ה כי אדו"ם גרמו זאת בגזירתם בגדול הגזירות וחקוקת הגלות שפ"ו לישאל בנוף ופ"ס בגזירת מלכות הרשעה ע"י החטאי את ישראל ויחולו כל עונות"ם ישראל על ראשו שה"י בגרמחו) ונאמר ג"כ ידו קודם התיקון וקרינו ידיו כנ"ל ואח"כ (צמחאל) ומלאו ידיו שנאמר בהנצחה קודם הבית בני שצעת ימים וכפרו את המזבח וטברו אותו ומלאו את ידו (היינו דוגמת המשכן שה"י שצעת ימי המליאים נפר) וכיון שהבית השני לא ה"י עוד תיקון גמור ג"כ כתיב רק ידו ואנחנו קרינו ידיו להמשך התיקון בשתי ידים. ואח"כ כתיב (בא"י) ימתן וידו הרפנה צ"ס לר"ה ית"ך ובצ"ע לא יגע צ"ך, י"ל רומח על לעתיד ח"ל השבועות כי צ"ס לרות (בלרות שהמה בבית חלפו שני) ית"ך (גדול הרועה יח"ש שמילנו חבל עדין יש מדור הקליפות ושליתתן ח"ל ח"ן) צצ"ע (בח"ף השבועות) לא יגע צ"ך (לא יה"י שם שום מגע נכרי אז כלל והקליפות יאבדו לגמרי כנידע) וכיון שמיורי שרפה צ"ס חלפו שנה ע"כ כתיב עדין ידיו וקרינו ידיו כי אנחנו קוראים וצפיותנו לפינו להגיע צקרוץ לתיקון הנמור שיה"י ח"לף השבועות שלא ישלנו עוד שום ידים דקליפה כי אריות הגלות יכפר ולא יה"י עוד שריד נהם רק השתי ידים דקדושה מוכנס צהרדי יח"ש כ"כ.

ג. וזוה"ו יש לפרש המסורה חמש במסורה ידו וקרינו ידיו, וישלך מידו את הלוחות [פי תש"ה ל"ב - י"ג] ויבא אהרן את ידו (שמיני ע"י - כ"ב) וסמך אהרן את שתי ידיו (פי אחרי ע"י - כ"א) ומלאו ידו (צמחאל מ"ג - כ"ו) ימתן וידו הרפנה (בא"י ה"י - י"ח) בכל אלו כי ידיו וקרינו ידיו, וי"ל צ"ס שפיר נפ"ד הג"ל כיון דאלו הידו"ם המה ניגוד לפירות דקדושה את זה לעומת זה כנ"ל וכנ"ל ה"ך יד שמאלו כבר נמתק, ונלחכו ע"י דם קרבן פסח, ורק ביד ימין למכירת יוסף עדין צהורה עומד באריות הגלות כנ"ל, והנה מכירת יוסף יש לדון באמת לזכות פמ"ש (בראשית י" - כ"י) אח"כ חשבה עלי רעה חלקים חשבה לעונה למטן עשה ביום הזה להחיות עם רב, וכמזכ"ר שם צמחאל יוסף צמ"ר וישנו לאכול לחם, לחם האבילו לכל ב"ח שולם עכ"ל המד"ר, היינו שפ"י מכירתו נמשך סבע ופרנסה ע"י יוסף במצרים וכן צבוד פנימיות הענין אשר ה"ו לריבון גלות מצרים נהו"ל הניגודות משם ונבא למטמא הנבחר, וזה לך ה"ח זנ"י צהו"ל"ך את העם ממצרים חטבדון את האלקים על הכר הזה (שמות ג' - י"ב) אך לאשר ח"כ עד שהמך במה"ו וכ"י צמחאל הידוע צמד"ר חז"ה החטא נמשך ע"י שצ"ר עמהם פכל מיכה צ"ס ג"כ לאשר ה"ו ממקור הכשופים במצרים ונמלא כי לא ה"י לעונה ולהכלית מכיר"ת יוס"ף למצרים מקור הכשופים כיון שפ"י הגיעו העם ח"כ צע"כ נפסל מיכה ולאח"ה מעשה ופ"י אותו מעשה נתעורר להפרע חטא מכירת יוסף ונמלא אז הוצר ונעור אותו י"ד ימין של המקטרג במכירת יוסף ואין בקדושה שולט צבטמות רק יד ח"י (כל שמאל הנמתק ע"י הפסח וכל דבריו רק צד"ך אפ"ר וע"ד דרו"ם) וע"י וישלך מידו את הלוחות כתיב ידו (יד ח"י) וקרינו

ד. א"י בפזמון ל"ב ח"י ה"ו את ימין ע"ו עוררה לעשות חיל וכו'. עפ"י הנודע בכונת העקידה ש"כ"ל ע"י ח"ש וצ"ס ימין שמאל זה צ"ה ונמתקו הגזירות כהחסדים וע"י ימין ה"י רוממה, וזה את ימין ע"ו

עוררה לעשות חיל בלדק נעקד ונשחט תמורו חיל, בזכות העקידה שנחזק הימין של מעלה (בזכותו) ונמחקו הבצורות כנז.

ה. עוד בפזמון ליום ה' לדק לועקך מפליח פלחות. יש לדקדק מה ענין מפליח פלחות לכתן הלא ה' שייך לומר לדק לועקך מזהל עינות או מעה כלפי חסד וכיילא. חולם הענין כי מלך במשפט יעמיד ארץ וכיכול נגד המקצועים והמשמאלים הוא מעמיד הדין צפרט צימו המשפט האנו. ינראה בדרך משל במשפט עובדי' בחוק המלכות גם אם הוא חייב עונש גדול לפי מעשיו עכ"ז כאשר יעמוד לו ציוס המשפט בניגוד (עורך דין) חכם גדול שמלמד עניו זכוחים בטענות ותחבובות והמלחמה נוכחות ולהוליא חסור משפטו או יוכח במשפט אשר איש פשוט לא יוכל להבין איך יוכל כסניגור לפתוח פיו כלל נזכות את החייב עונש הלו, וכשיש לו חוב ועונש יותר גדול מזה אז מצוה לו עורך דין (אדוואקאט בלשונם) הגדול יותר והמפורסם והוא ממליח טענות ופלחות לזכותו עפ"י דיני המשפט לנחת נקי וחכאי, על אחת כמה וכמה בחלפי הבדליה בצורה יח"ש ברוי חכמתי הנשגבה והנעלה הנותן חכמה לחימוין, ע"כ אתו מצקשים מלפניו ית' לדק לועקך (צומי המשפט הנירחים האלו האין עלב עפ"י שכלינו למנח זכות עפ"י המשפט וכדון רק שאתה) מפליח פלחות (שככיכול ית' הוא מקור החכמה ימלא בנפלאות חכמתו הנשגבה והנפלאה זכיהום עפ"י דין לזכותינו במשפט שנהא זכאים ודקיקים צדין הגם שאין אתו יודעים ומצויים בשכלינו הגם איך נוכל לזכות במשפט עפ"י דינו המשפט אך הוא יח"ש ועשה בנפלאות חכמתו פלאי פלחות לדקינו גם עפ"י משפט הדון כנז. חכו י"ל שיסר הפיוטן (לפני קדושת אחרית ציוס ה' צר"ה) צמקום משפט אין לדקב ובחין משפט יש לדקב ואחה במשפט חטטה לדקב [ועוין מ"ס צוה במחמר מחזונים למשפט חוח צ'] ולפיו"ז הוא כפשוטו שימליח בהחמתו הנפלאה זכות לדקינו גם עפ"י המשפט כנז. ואין לך לדקב גדולה יותר מזה. וגם י"ל צוה דברי הפיוטן [בשחרית יוכ"פ] אמרו נאלקים וכו' קדוש מפליח ניסיו רחום למרליו ומכעיסיו, והלשון פלא כי ה' י"ל רחום למכעיסיו ומרליו, היינו שמכעיסים אותו ועושים חטובה ומרלים אותו ורחום מקבל שנים חלל למרליו ומכעיסיו היינו צחי' חטטה ואשוב שמכעיסים אותו אחר הרליו חכו כחטטה ואשיב שאחז"ל (יומא ע"ה:) אין מספיקון צידו לעשות חטובה כיון שחטט אחר הרליו הלא לא יחה החטובה שיטנה עד שיעיד עליו יודע העלומות יח"ש שלא יכיו טוד לכסלה כמ"ש הרמב"ם (ה' חטובה פ"ג - כ"ג) [ועיין במחמרנו שיבה ישראל חיה י"ב] אך בלא זה גם בחטטה ואשוב כי הרמ"ע מפנהו ז"ל דמחי חטובה [ע"ש במחמרנו הנו] והנה צלחנו יח"ש להלדיק עם זו חכו קדוש מפני"ח ניסיו שהוא מפליח פלחות בנה שהיה רחום למרליו ומכעיסיו היינו

החוטאים אחר הרליו וחוס מפליח ניסיו חנה נחשכס בכלל חטטה ואשוב ומקבלם בחטובה ושמלדיקם עפ"י הדון גם צוה כנז. [ועיין מש"ל בחות ל'] :

ז. (לפ' לציים), שנת שלפני פליחות שחל כ"ה בחלול. הנה הרין [צר"ה פ"ח] כי הואיל צכ"ה בחלול נצרה העולם לך ניהום בצרליונה וגלילוחו להשכים בחשמות הצוקר לסליחות מ"ה בחלול עי"ש ויוקטה לכאורה לפי מהבגיו אשר יולאים צניו צוד רמ"ח להחחיל להשכים בסליחות צמולש"ק וכשחל שנת ציוס כ"ה אז מתחילין לפיו"ז רק ציוס כ"ה. חולם ענין השצ"ח קוד"ש צעלמו מחפר ציוס כ"ה בחלול (שהוא השצ"ח סוף מעשה במחשבה תחלה בצריחת העולם) ויש לרמו עפ"ימשי"ב צצני יששכר [במחמר מעלת וסגויה השצ"ח חוח ו'] נשס רציו הקדוש מלוצלון ז"ע ע"כ (איכה ג' - מ"ב) נחנו פשטנו ומריו חחה לא סלחת, היינו שלח שמרנו יום המנוחה הוא נחיו פשטנו, ע"כ חחה ל"ח סלחת עכד"ה. לפיו"ז מלא צחי' מדה טובה מרצה בשומרים שנה ומנוחה זו כרליו (לפני פליחות) הוא יח"ש סול"ח ומוחל (לעומת לא "סלחת" הנו) וע"כ יקרא שפיר סליחות מיום כ"ה בחלול גם כשחל שצצ"ח (שלפני פליחות), רשמתי רק גרמיו דברים.

ז. פותחין בסליחות לך ה' הלדקב ונו צושה הפנים. י"ל עפ"י"ד הש"ס מגולה (דף כ"ט ע"ה) ר' שעת הוי יחיב צכנישתא וכו' חחי שפונה ולא נפיק אחי מללחי השרח וקא מבעתו ל' חמר לפנו רצשי"ע עלוב ושאינו טגוב מי נדחה מפניו מו. ח"ל שבקוהו עכ"ל הגמרא. והוא מלילה צעדינו כי השי"ת אמר (מלאכי צ" - ז') שיצו חלו ואשובה אליכם, צודחי הלדק חחו יח"ש רק אין דין אפטר משחי אפטר החחנו קרולי חומר השוכנים בגשמיות ועוממות ארץ העמים וגזירות הגלויות ועל כולנה צרוב צושה אשר תכסה פניו ואחי צינו ולעגו לנו ואיך נוכל לכון דעתינו כרליו וחי' כוחנו ימוחנו לשוב חנו יח"ש כרליו ובריו לפנו ככלי מלא צושה וכלימה כחיש אשר לא זוכל להוסיף לענוה, ע"כ כיון שאמר ר' שעת לגני שכינותא ככיוול עלוב ושאינו עלוב (וכפי גורסת הבי"ח שס עליו ושאינו עלוב וכו' ושאינו יכול) מי נדחה מפני מי וגם חנהו ענזבי"ם צגלות כנז. ח"כ מהרליו שיהי' לצקחנו שישויני השי' בחסדו וכמשאלות לבנו, וחי שמחנהנו צימו בהסליחות (כן חמת) נך ה' הלדקס (חבל) ולנו צוכת הפנים (כיון שאהנו עלוצים ועליו ישאינו עלוב מי נדחה וכו' הגם שאתך הלדק לרובין לעשות כריון העלוב צ"ב), רשמתי בדרך ספר חחה גמון חלדק. וצוה י"ל צכניחות [לער"ה] צויה רנון וכו' שאומרים וכוה העת והעונה אשר יאחה נך להישיענו חלקינו צושנו צמטעינו והכנמו צטוינו כי השחרו פניו וכו'. ולכאורה מה זה סמיכות אשר יאחה להושיענו עחה צעציל זה וצוה יובן היינו צעציל שביעני צמטעינו יכושחרו פניו וכו' וחי' חנהו

בתי עלב ע"כ ח"ו לדחיתיו רק יתה לך להשיענו בקרוב צימיו:

ח. עוד שם בפתיחת הסליחות גדלים וברשים דפקנו דלתיך, דלתיך דפקנו רחם והנין נא אל השיבוני מלפניך, מנפניך מנכנו ריקם אל השיבוני לי חתה חפלה. ים לדקוק על כפי לבון אל השיבוני ריקם מלפניך מנכנו ריקם אל השיבוני, וי"ל עפ"י החזו"ה"ק [תיקון חמני סרי] אם בר נש סליק במחשבתו בלליה דוגי נשכיחא וכו' מיד דדפיק לפתחא דהיכלא דמלכא וכו' מיד דקרה לה להרעא אם שכיחא סליקת המן ה' יענה מיד ולא חמתין לעבד או ממנה דלפתח לי אלא חיכו ממש לפתח לי מחצבו וכו' ואם שכיחא לא סליקת בהביא ליתא או פקודא וכו' ולא היהו גדלי למיעל להיכלא דמלכא ועלי חתמר בתוך העמוד וכו' עכ"ל והנה הכונה בסידור בעוד דלים שיעשה עלמו עני עם השכינה שנקראת ליה ועני בגלות. היינו דסליק בלליה דליה לשכיחא שבוחתו בחפילהו בעד השכינה וזהו כונת הפייטן בסליחות גדלים וברשים (שאלו הכווים ציה נמטן כבוד השכינה שנקראת ליה ורש"י ואנו עופים עלמיו עני עם השכינה הקדושה כתי יצא זה) דפקנו דלתיך (כתי מהחזו"ה"ק שאם כונה להשכינה מיד דדפיק לי לפתחא דהיכלא דמלכא וזהו דפקניו דלתיך כלסון מכון על דפקניו לי לפתח"א ואם שכיחא סלקת חמן ה' יענה מיד הוא בעלמי כביכול כתי שאז חיכו ממש לפתחי וכו') רחם והנין נא אל השיבוני ריקם מלפניך (שאלו מנכנו עי"ז מהרמ"ם והגו"ן בעלמי כביכול יתי שופתה הרעון וכו' לפניו בחפלותיו כתי שכיחא סנקח חמן ולא נהי ח"ו בכל בתוך העמוד כתי וממילא בשאלו באין לפני יתי הוא באיר פניי מלך חיים. וכן הוא במלכותה דארעא עניו מלכותה דרקיעא כשזוכין לצוא לפני המלך לפני ולפנים בצקשתינו אז הוא צחסדו יטה חסד להמנקה וכמבואר הענין בספרים ובשפתה הרעין שגבה בנתי לפניו (או) מלפניך מנכנו ריקם אל השיבוני (שהמלא כל צקשתינו כשכחי לפניו כדרך המלך בחסדו וציותה המלך מלכי המהקב"ה כשכחים עניו) כי חתה שומע תפלה וזהו דמסמך סמוך לי שומע תפלה עדיך כל צער יצואו וכו' היינו שצאמת יצואו לפניו כל צער רק הוא יתי מן במשפט יעמיד ארץ למי ראוי לקבל תפלתו שלא יתי ח"ו בתוך העמוד כתי וזהו שמנכנו צימי הרחמים והסליחות שיכניסו תפלותיו לפני המלך מלכי המהקב"ה ואז ממולה מלפניך מנכנו ריקם אל השיבוני כי חתה שומע תפלה:

וקשה אשר עשה והשופטים מוכרחים להענישו כפי החוקים המסודרים להם מאת המלך ושריו על כל פרע ופרע ולוותר ח"ו להם רשות להשופטים לשנות ממשפט הדין, ובאשר יגיע המשפט עד לפני הציח משפט הגדול שגבה ויענישוהו כפי חובתו בעון אשר עשה אז יש לי רשות לייך להמלך להעניב עמו בצורת חסד (גנאד"ט) נפיערו משוטח מאסר או מיתח בהטח היותר קשה, ולהנוך יצאו רק בענין גדול ועון רב וקשה אשר ח"ו מבוטא לכל בתי משפט הגדולים נכמליה נו זכות עפ"י משפטם, וזהו שהנו מנכנו ופלתה לעונו (הוא ית"ש המלך לצדו יפלה עוננו) כי רב הוא (יען שהעון רב הוא ע"כ אז אפשר להצ"ד של מענה נמחלו רק הוא ית"ש נצדו בתורת חסד ימחיל במנהג המלך) כתי:

י. א"י עוד ענין נמטן שמך ה' ופלתה לעונו כי רב הוא, כי נאמר בתורה (מייכה ד' י') אשר הריעותי"י שהגיד כביכול ית"ש, שחז"ל (ברכות ל"ב). שמהרש"ע עני שצדק ית"ש ונמנה כל מה שישראל חוטאין הרעה, זהו כמו עלבון יותר גדול הכבוד ית"ש כי יתי שייך יותר נומר אשר הריעותי במה שטעה הילכה"ר ועי"ז חנחמו העלמו, וזהו כביכול כמנך עלבו כשחנחמו חוטאים כדודע בספרים, וזהו נמטן שמך ה' (נמטן כבוד שמך ית"ש שלא יאמרו הגוים כי הוא חסרון בחיקו ית"ש מפני שטעה הילכה"ר כמ"ש אשר הריעותי כ"כ) ופלתה לעונו כי רב הוא (כי כשהעון רב יותר יש מקום לצ"ד לחלוק יותר גדל כבוד שמו יתי ח"ו כתי ע"כ נמטן כבוד שמך הסלה לנו לימחה החטא מעיקרה ולא יזכר ולא יפקד) וזהו י"ג מ"ש [בתיקון הלות] ידענו כי רשענו ועון חבותינו כי הטחנו לך אל חנאך למטן שמך אל חנכל כסא כבודך. היינו שידענו רשענו ועון חבותינו כי הטחי לך (כי בעון חוללנו כ"כ ועוד חבותינו הטחי לך וא"כ ח"ו גדול הקושיה "אשר הריעותי"י ע"כ נכקש) אל חנאך למטן שמך אל חנכל כסא כבודך (כי למטן שמך יתי המחול לנו שלא יזכר החטא כתי נמטן כסא כבודך) וגם כי כס"א כבוד"י רמז לחשובה עילאה אשר יחזור חסידה מתחם כסא כבודו ויקבלנו בחשובה [ועיין בדברינו בזה להלן אות כ"ד ובמאמר מאזנים נמשפט אות כ"ד]:

יא. יום ג' דסליחות, בין כך ובין כך קרואים נך צנים. ובצמת יש לעיין למה סתם הפייטן בזה בסליחות כתי מאיר [בקרובין דף ל"ו] וגם באין עושין ראונו של נקום נקרתים צנים זהה ר' יהודה שם ס"ג דרך בעושין ראונו של מקום קרואים צנים ובאין עושין רש"י נקרתים עבדים, וכן חמרי"י סתם צמ"י [בנח צתרה דף ל"ו] וכיון דבצ"ב חמרי"י נגמרה שם בני חוגק כתי יהודה וכן נרחה מה שיסדו בחפנת היום הרח עונם אם כצנים הם כעבדים וכו', וא"כ למה יוסד בסליחות כר"מ. אמנם י"ל כיון דהחשובה הוא מ"ע מה"ח והחשובה הוא קדמה לעונם ורנונו יתי בחשובה מראש ועד סוף וע"כ גם באין עושין ראונו של מקום

האמר שפיר זכור כי צנים קרחתנו ואב אחד לכונני כי עיי ההשווה (צימים האלו) נגלה גם ראי מודה בניו בין כך ובין כך קרוין לך בניי'ם ואי'כ נמה יגרע עיי'ם אצוינו לא יחסר בהי' עיי'ם אצוינו שנקרה ענינו ושחנתנו בניו ואי'כ שמתג על כבידו כבידו מחול עיי'כ לריך נמחול לנו אצוינו ית'ש :

יב. בטליחות ליום די [בפזמון]. חי רוכב על עז קל אם תעלני במשקל נדקי כחול ים יתקל ורשעי כנולה יקב ואם נתוב אורחי מעוקל ודינו כשור הנסקל שקלה צפלים מהוללי חוב מפשעים מחוללי יום לדייק הרצה הלא הוא במשקל אל דעת יתי הוא חמת ומוהמו חמה והוף יקשם שהנדקות יכדו כחול ים הלא הם מועטים המה בחמת חוף יכדו כמשא כבד וגם ככה מה שנאמר רשעי כנולה יקל הלא חין משא פנים בדבר וכדלוי המשקל יגיד החמת במכוון ודיוק, ואם בחמת החטאים מעטים המה והנדקות רבים הלא ממילת ירחו כן מכוון צעה שרשקנות (גם בני בקשתינו) ואם לא חיי' לא שייך רק לבקש רחמים ונא לשנות ולהפוך המשקל וגם מה שפחה במשקל ופיים צלבוני פלי'ם חיי' מהולל, ויוצן שפומש'כ כסי' חמונה חכמים (פיי'ב) בנין היליק מלזנים לפלי'ם צעם הרב מהר"ם אבוהב זצ"ל עה"כ (משני עיי' - י"א) פלם ומלזני משפט לה, כי מלזנים המה הירדפים בגמרי' ופלם הוא המשקל שאינו משתנה בכמותו אבל משתנה בחיובותו שכפי מה שמתרחק ממקום שתלוי כי אוחו הכלי והוא מרכז הכובד כך גדול כדור ובוקלים דברים כדורים יותר (והוא בחמת מפורש כן במשנה [כלים פיי'ב משנה צי] קנה מלזנים וכי עיי'ש צרטרטורה מה בליירו ברחוי שהוא נקרה פלם) חמם צמלזנים משימים הדברים שרובין לשוקלן וצקערה הפני הנושקולנה כך הקצ'ה שוקל גפעמים הזכיה והענוה כפי איכותן ורשעניים לפי כמותן עכ"ד ויוצן הענין לחיינו כי חיינו דומה כשהי עושה העם זה והוא כן תורה לו מי שעשאו והוא חיי' מנוסס וחיינו יודע כנג חומר הכטה וגם ילרו השיאו מלוד וכן הוא דר במקום רעים שהי'ל כמעט לעמוד בנסיון ולא קל הכטה, וכן כמו זה צעינו הנלוה חנו בני הנסיון גדול יותר כחוי' מקום הוא וכענין בני משקל הפני'ם כנוי בשוקל רק כפי המקום הרחקו ממני שכלוי בני' כן יפנסו זה במשקל אי דעות יתי' אשר לו נתפנו ענינות בני'ה, והכו ים נפרש בפזמון כנוי חי רוכב על עז קל אם תעלני במשקל (מחזאים) נדקי כהוי' ים יתקי' ורשעי כנולה יקב ואם נתוב אורחי מעוקל ודינו כשור הנסקל (ופלה יאמר מדה"ד כיין שטוהיוו שג החוטה) (במשקל מלזנים בני'ג) רבון צכמיה ודינו לשור הנסקל חיי' חין משא פנים בדיק חיי' וחוף יוצנו לומר שהצביה יכרישו והחטאים יקינו והנא חיינו כן במשקלנו וכמו שהקשונו עיי' ים ענה ואנו מצקשים על כפה) "שקלה צפלי'ם מהוללי' (חיינו שרשקנו צפלי'ם המהולל למכוון בני' ולא במחזניים כפי' החכר יעיי'ז יתי' מהולל געבה וחכות)

ונקרתו עבדים מי'ם כשעושה תשובה הנה רלונו של מקום הרולה בתשובה ית'ש ואי'כ שוב הוא רלונו של מקום ושוב נקרה צבלל צנים ואי'כ גם די יהודה מולה כשצנו דנקרתו צנים, והפיר יסר הפייטן צמליחות צימים החלו זמן החשובה שצנים לפני צה יום הי' הגדול ואי'כ גם כיי'ע מודים דבין כך ובין כך נקרתו צנים חף שחטאו מי'ם עיי' החשובה בעשו רלונו של מקום שוב נקרתו צנים, וזהו שמתורקן צימי הסליחות שאין לך הדם שאין לו בעיה בהרסור השובה מפני פחד הימים עיי'כ שוב חיי' בון כך ובין כך נקראים צנים נכיי'ע כנוי :

ובזה יוצן דברי רש"י שם (בקדושין ל"ו) שפירש ת"ש והיי' במקום אשר יאמר להם זה עמי חתם יאמר להם בני אה' חי פרש"י ת"ש והדר מיקרי בני חל חי עיי' החובה עכ"ל ומני' דעיי' תשובה, הלא ודחי דהוי קשה הי' נרשיו דאי'כ קשה על רי יהודה הלא זה יתנוק על הכתוב וקרה מפירש כרי מאיר עיי'כ פי' דזה יהי' רק עיי' תשובה (גשיות ריי') ובה כיי'ע מודים דנקראים צנים כנוי ואי'כ ינכון.

וגם מיושב שפיר צנה מי'ם זקיני צבני יששכר עיי' המדרש הנחומה דלישרחל מהני תשובה ונא לחומות העולם וביאר בטוב טעם ביון דישרחל נקרתו צנים במקום והצ שמתל על כדורו כדורו מהני משתי'כ נלומהיי' מלך חנקים על גוים ומלך שמתג על כדורו חין כדורו מחוי' עתד"ה. ולכחירה יפלה דהא פשעיו לכל המפרשים כרי יהורה דבזמן שאין עושין רלונו של מקום נקראים עבדים וכני'ל ואי'כ ביון שלא נקרתו צנים לא שייך בחי' אב וחוף מהני תשובה להחובה דהא לא נקרה אב לגבט ביון שלא נקרתו צנים כשאין עושין רלונו ש"מ. חמם לררכיו ינח ביון שרלונו לשוב חלוי יתי' צנה כבד עושה רלונו של מקום ואי'כ שפיר נקרתו צנים והצ שמתל עיי'כ כדורו נחוי' ומהני החשובה שפיר. ובה יוצן דברי הפייטן [צמליחות לערי'ה] וחי' שלי צמריינו הלא כנכרים נחשצנו שצני חוף' וכל' על בן תרחמנו זכור כי צנים קרחתנו ואב אחד לכוננו למה יגרע שם אצוינו עכ"ג. והכחורה הוא בולו מוקשה צמי'ם צמרינו הלא כנכרים נחשצנו חלילה לומר דעיי' העם נחשצנו כנכרים חיי' וגם חיינו' וציי' נהפך מן הקלה אל הקלה והמר שצנו חוף' וכל' על בן תרחמנו וכי' זכיר כי צנים קרחתנו למה יגרע שם אצוינו הנה צנים לא נקרתו רק כשעושו רלונו של מקום וכדמרי' צצ"ב צפשטי' דגמרא סתם בני', ולדבריו מוצן שפיר בונחו שהנה הלא צמריינו כנכרים נחשצנו היינו ביון שאין לנו דין צנים לא שייך גונר חיי' שמתג על כדורו כדורו מהני והוא בחי' מליך ודינו כנכרי'ם נחשצנו צה שמלך על גוים כנוי ונה מהני השובה להם זה כנכרי'ם נחשצנו לענין זה, חף שצנו חוף' וכל' על בן תרחמנו ביון ששוב חוף' שוב עושין צנה החשובה רלונו של מקום ושפיר נקראים צני'ם והוא לנו חיי'כ וכל' על בן ירחמנו ויקבנ השובתינו, ופי'

מחמת "חיים מפשעים מחולל" כפי הפסוק עדה"כ (תהלים נ"ה-ז') הן בעון חוללתי היינו מחמת שאנו מחוננים מפשעים ומוגשמים בחומרות טובין והבנו והמסונא עינונו כאשר יחשבו החיובות היינו במשקל פלים כנז' ועי"ן נסיון גדול הוא ואין להשוב הטעות נחומר כ"כ וממילא עי"ן ירבו הזכויות מהם ורחוקים מארלינו ויכריעו בעובה ואז יהי באתם במדה"ד (כפי השבון החיובות שהוא פני"ם) נדקי כחול ירצה ורשעי כנולה יקב ומצב דברי הפייטן נכון.

ובזה י"ל בסליחות (י"כ קטן) שמהפלים במחמת טר"ה שהוא לער ח"ט עם גלוח השכינה צעורה"ר שורדה צמיטע הירח בסוף החדש כמ"ט צמפרים ואז מתהיין ויס זה יהי משקל כל העלתי בעל צמיטעו כדמות ירח היום לצד מספר זכויות ירצה וכו'. ויפלה ג"כ דל"ך יבקלו גלח כפי האמת ואם על משקל האמת ח"ל תפלה, רק י"ל שהחפלה שישקל במשקל פלים בחיכות וזה צמחאים בכמות וזהו שמתרץ יום זה ימי משקל כל הטלתי בעל צמיטעו כדמות ירח (היינו מחמת שהירה ירדה וצממטטה שהוא גדול החשבות מגנות השכינה והכסחר פנים והכפירה בעולם גברה ר"ל ע"כ נסיון גדול הוא ביותר וכשיחשבו במשקל פלים בחיכות נח יוגדל החטא כ"כ לגודל התרחקותו כנז') וזהו תלילה לעונותינו מחמת כי ירד ירדנו כדמות ירח וזה גרם לנו להוסיף הטא וכוון שזה גרם ע"כ אין נחשבו כ"כ במשקל פנים וממילא ירבו עליהם הזכויות ויבטלים ויהי היום לצד מספר זכויות ירצה וילין לין ויהי פורה:

להטעמים כרו שיהי מהן זכויות ביותר והיינו הנתן לי צוה שבר לפעולתי (כי יתן לי צעד ההטעמים עוד שכ"ר לפעולתי יחשבו צעדן שבר בזכויות) ועי"ן הוא "עפשי בשאלתי ועמי בצקשתי" שזכה לעשות באתה חשובה מאהבה ושמחה כנז'. וזהו י"ל (בפיוט ויה"כ"פ) רוננים סלח נח לעון העם הזה. מה זה נקט לשון רוננים שהוא גם נשין רנה וזמרה ושמחה מה זה עשה צמחלתינו בצקש סליחה בנז מה, אמנם י"ל תקוהינו שנקוב לתשובה מאהבה ויהי מזדנות זכויות והוא חשובה עילאה ביום הקדוש יבטלה צמחי חשובה בחימת עילאה ע"כ אומרים אז רוננים סלח נח לעון העם הזה, וגם יש לרמוז מ"ט (בסליחות ליום ח') נשמע אל הנהגה ואל התפלה. היינו שמקשים שיהי השוהותינו ותפלותינו צינני הנוראים הצעלי"ט צמחי וגינו צרעה (שלה יחסד השמחה והרנה גם צמח הכבו והחמנונים) וח"ט לשמיע אל הנהגה ואל התפלה כנז': יד. בסליחות ערב ראש השנה (הנקרא זכור ברית) יסד הפייטן, זה דרכך חנם מרחם. וי"ל עפי הידוע בסיפור צנוות חנוך, כי נמשך בחלו"ל י"ג מבולין י"ג חורתי י"ג נומן במבואר שם, וזה שומרים צמרי"ה שהוא יום האחרון מימי חנו"ל זה דרכך חנים מרחמים חנים ר"ת חיוותי נימין מבולין, שדח"ל על ה"י"ג מדות וחניה את אשר לחון ורחמתי את אשר ארחם היינו צמי שאין לו בידו, צמדת חנו"ן חנו צל עליו שהוא מתנת חנים כשאין צידינו מעשים כנז' אז מרחם מה"י"ג מדות בתורת חסד וחנינה צימים האלה לעובה:

טו. א"י על מ"ט זה דרכך חנים מרחם. היינו שאנו מתפללים צינני הרלון האלי שיטה יח"ט נקו החסד נשאלח"ל (בר"ה י"ז). רב חסד מטה כנפי חסד, וידוע כי קו הימין הוא חכמה חסד נלח שמגיט למנוחת קו השמאל צינה גבורה הוד ואנו מתפללים שימשך נמנוחת מלך החסד וקו הימין, ע"כ י"ל חנים ר"ת חכמה חסד נלח מנכות שהוא קו הימין חסד נמנוחה זה דרכך חנים מרחם צמי שאין לו צידו כנז' באת הקדום אז צמדת חנים וחס"ד יתן לו בכו הימין (ועיין מה שפי במאמר זמן חרותנו [אות צי וי"ז] צמחי פסח חסד נלח מנכות ר"ת חנים עפ"י המבואר בזה"ק פי חלזה [קפ"ג ע"ב] דצכות מה שישראל חוכנין מלות צפסה נולין צדן צמ"ה) וכן יסד הפייטן בסליחות מיד ביום ח' דסליחות עדיך לחון חנים באים ענך היינו מקו הימין כנז':

טז. עוד בסליחות זכור ברית צמנוחה המתחלה חרם איך חכה בכל יום למות מחכה וכן כל הא"ב צמנוחה זו רק מלרת המיתה ר"ל. ולמה אומרים זאת צמרי"ה צעה שאנו בעוהים שכתב צמרי"ה הצעלי"ט צמפרי חיים, איך מוזב ומדוייק שאומרים זה צמרי"ה עפ"ימ"כ צמ" (שם עוד קטן) הטעם שכי צמ"ע צמ"ט שהלכין על הקצרות צמרי"ה משום צמרי"ה נכח העולם וקודם צריחת העולם הי' צמ"י שצורה וז' מלכין

יג. בסליחות י"ים הי' (בפזמון) שחר קמתי לך להודות כך ח' תהלתי וארנן לך בוקר ואודיעך את העלתי הנתן לי צוה שבר לפעולתי נפשי בשאלתי ועמי בצקשתי. ויש לדקוק מה שאמר להודי"ת לין היינו צדך תהנה "וארנן לך בוקר ואודיעך את העלתי" ג"כ נראה צדך ריעון ותהלה ושנה יחודו את העלתי ושמחה מה זו עושה צעה וידוי העלתי ש"ל רק צבתי וזמקה ומרירות לז ומה זו יודיעי את העלתי צמחה צרינה ותהנה וטוד שמקשים שבר ע"ז כמ"ט "הנתן לי שבר נפעולתי". וי"ל עפ"ימ"כ צ"ל (ציומה פ"ו). כי חשובה מאהבה זדנות נעשין בזכויות, וכנודע צקדושה גוי על רחשון להשבון עוונת בחג הסוכות שאז עושין חשובה מאהבה ע"כ הישבון הטעות כרו שירבו ויהי מהם הרבה זכויות, וזהו י"ל שח"ר קמתי להודות לך ח' תהלתי היינו בשחר ל"ל בשמחה ואהבה כנודע מזוה"ק ש"י"ג שחמ"ה צמפרה ורנה וצמ"י צממשא וכשהוא צמפרי"ה צממחה ועובה חשובה מאהבה צהודות וכלל עי"ן וארנן לך בוקר ואודיעך את העלתי (בצוקר ש"ל צממחה מרגן הודווי ועושה הרנה צמ"י שמחה היינו הודווי ש"ל צבתי וצמכרון נז והוא אומרים צמחי בוקר"ר כנז' שממחה שמחה ואהבה"ה נעשה מכל החטאים זכויות ועי"ן ואודיעך את העלתי הוא מודיען ופורטן

דמיתה ע"כ הולכין בער"ה לקברות המהים וכו' עכ"ל.
 ולפי"ז יובן מה ביסוד הפייטן ושמעוררין עלמינו בער"ה
 בסליחות מזכירין משהו המיתה ושזירה ועי"ז חכה
 לבתי עולם החייון להכחז בספר חיים ארוכים נר"ה
 הצעל"ט.

טו"ב. א"י. בזה רבוא לריך ציבור דאדרבא אם הוא
 מחכה ועומד למוח בכל יום הכי הוא
 כג ימיו בחשוכה ולמה קאמר איך חכה, בכל יום גמות
 מהכה, איך נודע מאמרם ז"ל בצרכות (כי ע"ה) לעולם
 ירגיז אדם יל"ט על יל"ה"ר וכו' יעסוק בחורב אם נלחו
 מועצ ואם לאו יקרא ק"ש נלחו מועצ ואם לאו יזכיר לו
 יום המיתה. ומקשים העולם דממ"פ אם זה העלה
 הזכרת יום המיתה הוא היותר צרורה וצטובה שתגלג
 למה יוסה מקודם בשאר ענות בעסק החורה וק"ש,
 ואי דזכו העלה להזכרת יום המיתה הוא רק בחין
 צרורה פאשר לא הועילו העלות הראשונות אז מוכרת
 לנלחו בע"כ עי"ז חבל אינו מן המוצחר יען שהזכרת
 יום המיתה הוא גורם מריחה ועלבון ר"ל זה אינו
 מדרך העבודה כי עבדו את ה' בשמחה כתיב (תהלים
 ק') וכן בפוכחה (דברים כ"ח - מ"ו) תחת אשר לא
 עבדת את ה' הוא בשמחה וכו' וצאמה מחמת גודל
 התגברות היל"ה"ר והפ"ה וצפרט צימים האחרונים האלו
 צטוב"ר על הרוב שלא יועילו העלות הראשונות בחורה
 וק"ש כי משורצים צפנייה ומחשבות המערידות ולריבין
 רק להזכרת יום המיתה שעי"ז נולח היל"ה"ר לשבז אל
 ה' וכו' האו ואלו. ע"כ י"ל זהו שמתאונן הפייטן בזה
 בסליחות אדם איך יחכה (היינו מה זה הזכות כולו
 של האדם גם אם יל"ה היל"ה"ר כיון שהוא רק ע"י)
 בכל יום למוח מחכה (שמזכיר לו יום המיתה ומה זה
 תשובה לראוי כיון שאינו בשמחה כג"ל) שהעיקר לריך
 להיות זכות העבודה בשמחה ועוז לבז ה' יעוררו צ"ב
 [ועיין בדברינו בזה במאמר עאלזים למשפט הוא ל"ח
 עי"ש]:

ע"כ לא יעשה משפט"י רק רחמים וחמלה בחסדו יח"ש
 וכמו שמתחילין אל תבוא במשפט עמנו כי לא ידק
 לפניך כל חי ודבורים מתחיימין זל"ז יחדיו, וע"כ אומרים
 זה בער"ה בסליחות לפני יום הדין והמשפט צמוד הקדים
 מזה הרחמים למזה הדין כי לא יבא במשפט עמנו
 רק צרחמיו ורוב חסדיו כגו' ומה שהזכיר הכי להמית
 לדיק עם רשע וכו' היינו כי אם תמלה עומק הדין
 אז גם הצלדיק יש צחי רשע ע"כ נבקש רק אל תבא
 במשפט עמנו כי לא ידק לפניך כל חי רק צרחמים
 וחמלה. [ועי' מש"ל בלות כ"ז כ"ח].

א"י מ"ש להמית לדיק עם רשע. כי לכאורה מי יאמר
 זכיתו לזי להיות צח"י לדיק שיכי עי"ז צטוח
 שלא יכי בכלל גז"ד של רשע ח"י, אולם י"ל ע"ד מ"ש
 (מלכים א' י"ז - י"ח) באת אלי להזכיר את עוני וגו'
 פשהו שוקלים מעשי וכו' נמלא כשיחשבו מעשינו לעומת
 הרשעים (ובפרט צימינו צדור פרוץ של הרשעים אחרים)
 אזי נחשב אנחנו בכלל לדיקים ח"ש להמית לדיק עם
 רשע היינו פשהלדיק הוא עם רשע יחדיו יחשבו מעשיהם
 אז יחשב כל ה' מישראל אשר הוא מאמין בה' וצבורתו
 לבחי לדיק עם הרשע (היינו עם הרשע יחדיו יחשבו
 זה כנגד זה) נחשב לדיק ונלא צדימים:

יט. בסליחות לער"ה (צבור צרית) ציב"ר שלפני
 הוידוי מסוים ואין לנו על מי להשפן
 אלא על חצינו שבשמים, ומתחילין הוידוי אלא תבא
 לפניך תפלתנו וכו'. י"ל עפי' היודע מתיקוני זה"ק
 עה"כ (איכה צ"ג) גדול כים שברך מ"י ירפא לך מ"י
 דייקא (צחי צינה) ורפא לך וכו' צינה הוא מקום
 החשובה עילאה ואז צודחי ירפא לך ושב ורפא וכו'
 וזכר עי"ז להגאל בקרוב צימינו כי שם צצחי צינה
 יוצל העליון דתמן נפקין עבדן לחידון. אולם אם אין
 צחנו צטוב"ר לעשות תשובה כראוי מכוזב הגלות
 והוקף הצרות הממאירות ומחשיכות הלג והמוח וגודל
 ההסתר פנים ועניות מעביר על דעת קונו כגודל
 ההצרכות של בא"ה ח"כ ח"י נמלא שאין לנו ענה
 ללאת לדור חפשי מגלות החל הארוך הלז פאשר אמרנו
 בזה ציב"ר הלז מקודם, צרבות השנים אנו נמעמים וכו'
 ואין לנו לא מנהל ולא מחזיק צדינו ואין עוד נציה
 וקורא צטמך באמת מתעורר להחזיק כך איש איש
 לדרכו הרעה פנינו וכו' ולא די לנו צטונות הראשונים
 כי אם הוספנו עליהם חדשים וכו' ע"כ מסוימין בזה
 כי אין לנו על מ"י (צינה מזה התשובה) אין לנו
 להשפן להגאל ע"י מעשה התשובה אשר עשינו כי מה
 כחנו ומה מעשינו ולדקותינו ואדרבא הוספנו עוד עינות
 כגו' כי אם עליך חצינו שבשמים" לידוע חצי"ה ואמ"ה
 חצי"ה מזה חכמ"ה ואימ"ה מזה צינה וצינה הוא
 התשובה אין לנו להשפן כג"ל כי לא עשינו תשובה כראוי
 ומצינה היא אימא מינה דינון מתערין אולם למעלה
 צחכמה צחי חצי"ה שם החסד הגמור (כי כן נקרא
 חצינו שבשמים" חצי"ה עילאה צחכמ"ה ויפלה עוד
 וחר צצחי עתיק וימין צחי ח"כ וכן לצו"ה כחלג חור כשלג

ילכינו כל עונותינו) ומתחילק אח"כ מיד אגף הבא לפניך וכי אשמנו כסדר הוידוי כי אנו רונים באמת לעשות חטובה ע"כ מקדימין לפני הוידוי והחשובה יוה"כ אשר ירצה תשובותינו ואמרנו גם באיזה אופן שיהי כי אין באפשרות יותר מתננה לרות וחשבות הגלות השבת לילה ארוכה כזו ואין לנו על מ"י החטובה הזאת כדי סמיכה ממיטות כחנו ושכלנו לעשות חטובה כראוי כי אם עליך אצינו שצממים וכוף יגאלנו צ"כ בהסדר הגדול: כ. א"י עפ"י דהזוה"ק (פי' בראשית) ויאמר אלקים יהו אור, הכי מארי דביה אמר להאי אומנא אצ"ה באמירה לגבי אמה וכו' אמר מארי דבניה עתיד הוא למחיו קמך אמרה היא נהר לחובה תליא באימ"ה ולא באצ"ה וכו' ע"ש במקדש מלך אשר בעלמא דפרודה שפסיה ב"י מלוה וחובה ולא רצה שיגיע החטא רק עד צחי' אימ"ה ואין נוגע הפגם לבחי' אצ"ה, ועמען של דברים י"ל כי אם יש ח"י דברים המעכבים את החטובה ונוגע הפגם לבחי' אימ"ה (תשובה) עכ"ל כרחם א"כ שופט עלינו רחמים ממקום גבוה וכו' ואין לנו על מי להשטן (כי בעוכ"ר הפגם מגיע עד צחי' אימ"ה הנקרא מ"י) כי אם עליך אצינו שצממים צחי' אצ"ה ששם לא הי' הפגם וזה י"ל שהתפלל דבע"ה (הכלים ק"ל - ג') אם עונות השמור י"ק אדני מי יעמוד אם ח"י יגיעו העונות עד י"ק, שהיה אר"ה מי יעמוד האיך תתקיים כנס"י כצויל מכונים צמם השכינה הקדושה שנקראת אדני ורק צבקשתינו שצחי' אצ"ה לא יגיע הפגם ומשם ורחמנו ועוין צוה"ק (בלק ח' קפ"ה) ומה שדרשו עכ"כ אם עונות השמור י"ק כעין זה:

כא. א"י לפרש דברי הפייטן הזה בסליחות עפ"י דהזוה"ק תיקון י"ט (דף ת"ב ע"ה) דאדה"ר פגם בכל מה דלעילא מאימ"ה עילאה ועי"ש בבאר למי רואי דהאימ"ה (תשובה) קמח עמי וגלח עמי רק הטיקר הי' לריך תיקון כמה שחשב צמחשבה לעילא מהאימ"ה וזה י"ל שאומרים בער"ה שאז הכנה לתיקון חטא אדה"ר שפי' בר"ה ואין לנו על מ"י להשטן היינו מ"י צחי' בינה לבד אין להשטן שזהו גמר התיקון כיון שאדה"ר פגם לעילא מן בינה כנ"י א"כ אין אנו יולאים י"ה להשטן שנחקן עד צחי' מ"י בינה כיון שהפגם למעלה מזה כי אם עליך אצינו שצממים שהתיקון יחי' כצויל גם צחי' אצ"ה (כי קומת אבה צ"ס הוא כה"כ כמ"ש בפרע"ה שער העמידה פי"ד) לתקן חטא אדה"ר מה שפגם צמחשבה (שהוא צחי' אבה) גם למעלה מהבינה כמבואר שם, ואר"ל (יומא כ"ט.) הרהורי עבירה קשין מעבירה ע"כ לריבין רחמים נתקן צמחשבה בימי הרנון האלו. והנה באמת נמלא בדרז"ל (סוף סוטה) ועל מה יש לנו להשטן על אצנו שצממים עכ"ל היינו שמדבר שם מלכות הגלות צסוף יומיא וע"י רומן שיש לנו להשטן ולפסות להגאלוב צ"כ שאז יחי' צחי' מ"ה החדש עולם התיקון כראוי כמבואר בסידור (בכונה מוסף י"ט מלך רחמן שתשוב ותרחה עלינו ועל מקדשך) ועל מ"ה יש לנו להשטן שאז יחי' התיקון

מ"ה בשלימות על אצנו שצממים אבה עילאה יופיע עלינו ויגאלנו צ"כ:

בב. בסליחות ליום ג' דעשי"ה (צפמון) יחצינו אל ידו חחה כנפי השכינה. עיין צנתי"ש לקדוש זקני (מאמר קדושת היום אה"ה) מה שהקשה דהלא רק נשמת הגרים המה חחה כנפי השכינה וישראל המה למעלה על כנפי השכינה (כצויל), והקדוש מהר"ה מזידעטוב ז"ע השיב לו שרומן על הסוכה שהוא מיד אחר יוה"כ, וזה יונח מה שאומרים זה צנעילא סמוך לסוכות אבל מה שאומרים כזה בעשי"ה יש לדקדק. ונראה כי בדיוק הוא מסודר הפזמון הזה ליום ה' תשרי עפ"י ש"כ בסידור בכונה הנסירה כי הדינים ציחר עד ד' תשרי כי ציוס ד' תשרי נועלת חלקה וכגיע לדעה מדעה שלו וכו' וכוון שבדעת מתקבלים כולם ויש תצורת דינים וכו' לכן לפעמים נדחה לום גדלי ליום זה (כשחל יום ג' תשרי צנע"ה) אבל ציוס כי תשרי עופה הז"ה כלי חס"ד שלה ע"כ שפיר יורמו הפזמון שרומן להסוכה להמשיך החסדים שמקבלת המלכות בסוכות. וכנס שאז עדיין הנסירה רק צבעלם צחי' חסד כי עיקרן בעשי"ה רק צחי' דין אך בהכנה שפיר מתחיל אז מפני שפועל כלי חס"ד שלה כנ"ל ע"כ אומרים אז הפזמון הרומן להסוכה כנ"י להמשיך החסדים הצאים לעובה בסוכות.

אמנם בעיקר הקו"מ מ"ש חחה כנפי השכינה שזהו רק נשמת הגרים כיון שהם ימי החטובה ואומרים בהוידוי וברני בעת הזאת נגר שנהגויר וכו' ע"כ שפיר אומרים בסליחות לעשי"ה וצפרע צנעילא יוה"כ שאין יוה"כ"פ מכפר חלה עם החטובה וברי אנו בשפנותינו מחזיקים א"ע רק עכ"פ צחי' כג"כ שנהגויר כנ"ל ע"כ אומרים אז הנוסח "חחה כנפי השכינה" שהוא צחי' הגרים כנ"י:

גג. עוד צסוף פזמון כנ"י לכה לנו לישועה כלשמעון ולוי אחי דינה כי לשועתינו האזונה. הנה המלנגלים על פיוטי קדמונינו ז"ל אשר מפייהם אנו היים מלאי גם צוכ מקום להקשות מה ענין לכאן ענין שמשון ולוי בשכס צחשכס (בטעוהם) כי צה רק ליישר את החרוז ע"כ אמר שמעון ולוי אחי דינה. הי' לשועתינו האזונה. (ונתלו באינן גדול האבן עזרא צקבלת שפקפק ורגז ולנגל על פיוטי הקליר ז"ל בקושיות כמו אלו וכבר הכו על קדקדו של הראצ"ט ז"ל בזה ועי" במחזור מו"ה ואלף היידענהיים ז"ל במוסף ר"ה ויו"כ מה שמישב שפיר לשון נוסח הקליר והשיג על האבן עזרא צעוב עעס. וצפרע כפי מה שמבואר בחוס' הגינה (י"ג, ד"ה ורגלו) ובהאר"ל שהקליר הוא התנא האלקי ר' אלעזר צ"ר שמעון כמו שציארנו בארוכה בחשו' מנחה אלעזר [ח"א סי' י"ה עי"ש] נמלא מובן ממילא כי הי' הראצ"ט לריך להפגלש באפר על דבריו שמה נגד התנא האלקי ר"ה בר"ש אשר צבעל פיו הי' יכול לשורפו עם כל אשר לו ואסור להרהר בלל נגד פיוטי התנא שהם מלאים יהודים וסודות על כל קוץ וקוץ [גם אם המליצה לא

ישראל בכל דור ודור וכן גם שאר הפייטנים הקדושים הקדמונים שכל דבריהם נגחלי חש כ"ח לפי מדרגתו ועיו בסודור השליה הקדוש מ"ש לדוגמה צענין פיוטי נעילה וכיוצא שאין לשנות שום אות כי הכל במספר השמות ואין עה האסף פה להאריך עכ"פ גם מה שלפנינו יובן בצפישות) וי"ל כי הנה אהנו מעוררים רחמים בעדנו צהיותינו צשפלות צגלות מעועי דעת ומלאי חטאים ועונות, עכ"ז נבקש רחמים בעד שחוקי הדק צענינים שנכנסו בהם שגלטרך לישועת ה' שגלליח בהם גם אם נכנסנו צמהירות שלא כדת עכ"ז למטן כצודו יח"ש לעט קרובו לריך לעזרנו. והנה שמטון ולוי נכנסו צהענין דשכס פחו כמים לאשר צער לצם צקרצם בעד צצוד הציהס ואחותם וכמו שאמרו בצוונה יטעו חת אחותינו ויעקב הצינו לעק עליהם עכרתם אותי להצואטני ציושב הארץ וכו' וגם הוכיחם קודם פטירתו ע"ז כלי חמם מנרותיהם עכ"ז לאשר צבר נכנסו צהענין עזרם הש"י נגד העמים אנשי שכס להיות צנו יעקב מאמיני שמו יח' עזרם הש"י, כן נבקש גם אהנו צעניותינו צטירוף הגלות וצלצול הדעת צכמו אלו עכ"ז אל יעזבונו ואל יטענו ויעזרנו צמהרה למטן כצוד שמו צרוב חסדו.

כד. בפזמון ליום ד' קדוש על כל חדון. עם כל יגוריו גדון. הזה יריכי איש מדון. מדבר עלי צודון. ונוכחי יעורר צידון. וחוחה צי ידון. תנה חת נפשי לשלל וכו'. היינו הילה"ר הוא ירצו יומס ולינה מדבר עלי צודון (הוא השמן הוא הילה"ר יורד ומסיה עולה ומקטרנ כשארז"ל צ"צ ע"ז). ונוכחי יעורר צידון וחוחה צ"י ידון, צ"י דייקה צחוק פנימית מחשבתו של האדם צורק חלי הרצורים רעים ח"ו להחטיאו ונוכחי יעורר צידון וע"ז מחפללים תנה חת נפשי לשלל להגיל נפשוחינו מחצולותיו הרעים להחטיא נפשוחינו וכיון שמדבר צהילה"ר וחצולותיו ע"כ מחתול צזה קדוש על כל חדון עם כל יגוריו גדון. דלכאורה קשה לשון גדון דמשמע דגם כציוכול גדון צזה אך לפי מה שפרשנו לקמן (צמחמר מחזנים למשפט אות י"ג) על הפיוט היוצר יחד כסל נשפט דקאי על המחשבות של הילה"ר שצורק צהאדם והנה ארז"ל (צרכות ל"צ ע"ח) שהצצ"ה מחחרע כציוכול על שצרה הילה"ר וע"ז נחמר אשר הריעותי וח"כ צחפלו יח' להצדיק עם זו ע"כ ממליץ בעדנו צדון כי כציוכול אשר הריעותי שצרה הילה"ר נמלא הוא צצחי נשפ"ט (צדרך ספר חתה למטן תלדק) ח"ש צזה צסליחות עם כל יגוריו גדון כציוכול צצחי אשר הריעותי צהילה"ר איש יריכי מדבר עלי צודון וכו' כגיל דקאי על פעולת הילה"ר ומחשבותיו שצורק חליו צהאדם כנו וע"ז הצכות נצכה צמשפט ואלה צדימוס צחסד וצרחמים וילינו ויושיענו למטן שמו צקרוב [ועיון צדברינו לעיל צחות י'] :

כה. בפזמון דסליחות ליום צ' דעש"ה, גליפת כתב ציה לשצנה ולא לגנחי מפחת פיוחתי חוחם

קודש לה'. הענין מה שאמרו וייסדו צלשון גליפת כתב ציה לשצנה היינו לדון חוחנו צחסד לשצנה לחיים ולצרכה ולא לגנחי להיפך ח"ו אך לריכין להצון מה שסיים מפחת פחותי חוחס קודש לה' והלא יש מקום לצטי"ד לחלוק שגם אם ידונו ח"ו להיפך כרי הוא ג"כ צכלל הצי ספרים שגפחהיס צר"ה כדאמר"י צגמרי שכרי כוץ קודש לה', חלל הכונה נראה עפימשי"כ צספרים צשס הצדיקים וי"ל הושענא למטן פארך כי כנס"י המה החפילין דמארי עלמה דכתוב צכו מי כעמד ישראל גוי אחד צארץ וכשישראל ח"ו נענשין וגשפלים אז הוי נפילה לארץ בחפילין הקדושים דמארי עלמה וע"ז ידו כל הדוים חוי לעומס שכך רוחת צגלותינו גדול עניינו ונחנינו ופארך חצוש עליך חלו החפילין כשארז"ל ע"כ מחפללים הושענא למטן פארך החפילין שלך כציוכול, עכ"ד. ואמרתו צבר צזה דהנה צפוסקים החארונים כי צהלי חפילין כי חפילין מלשון פלילים יטן שמהפללים בהם ול"ע לשון פלילים שהוא לשון משפט וצזה י"ל שהוא מלשון שרז"ל (צרכות) וחחפלל חנה אל ה' ששעה פלילים עם קונה, היינו כי צחחה צענות ויוכחים לצבר חת דקתה וכו" צחפילין שאנו מניחים ומכבדים ומיקרים חוחס עי"ז עושים פלילים צענותינו להשי"ת כציוכול שגם הוא יח"ש (וצצחי ה' לך כידוע מרצונו הצעש"ע הקדוש וי"ע) וכד החפילין שלו שחס כנס"י כנו ולא יניחם ליפול לארץ או לצותם ח"ו. חבו י"ל ענין הליץ שחי על מלה חהרן שחאי (שמות כ"ח-ל"ח) ונשה חהרן חת עון הקדשים וגו' וחי על מלה חהרן חמיד לרצון לפני ה' וכמו שחאי (ויקרא ע"ז-ע"ז) השוכן חחס צחוק עומחותם וחי חסור צהיסה הדעת כמו חפילין (עד שלמדו צגמרא חיסה הדעת דחפילין ק"ו מליץ) ומצקשים צפזמון הנו שילה יח"ש לדון כנסת ישראל "לשצנה ולא לגנחי" כדי שלא יהי גנחי צציון ונפילה ח"ו לחפילין דמארי עלמה כנו חבו "מפחת פחותי חוחס קודש לה"י כי המה צחי הליץ (שחול כמין צחי החפילין) שגשא חהרן חוחס על מלחו לרצון להס של צניי כמ"ש רש"י שס וחי כתוב על הליץ "צפחותי חוחס קודש לה"י ע"כ יש לדונס לשצנה ולא לגנחי ח"ו ולצותם צמשפט למטן כצוד שמו יח' :

כו. יום ח' תשרי חומרים צסליחות צפזמון י"ג מדוח חצרכה חלקיס וחחמי, שחחרחים מחחילין צר"ת חחחי כמ"ש רבינו הקדוש מו"ה פנחס מקארעץ וי"ע צסי מדרש פנחס צענין רוממות קדושת ססליחות מעש"ה וכו' שהפזמון הזה ר"ת חחחי שחחצר מן השמים מן השכינה הקדושה חוחס של הקצ"ה חח"ת ונחחס צו צר"ת שמו יח' כציוכול ובוים הווא קורין "י"ג מדות" וי"ל הענין כיון שאז נוסר צחי נלח וגו"ה חס חרי פלגי גופח חס חרין סמכי קשוע וע"י צכונת שיר המעלות ממעמקים וצסי שרף פרי עץ חיים שס ע"כ חומרים חז פזמון צר"ת חחחי צחי סמכי קשוע כנו (וכשחל יום ח' צשי"ק חומרים פזמון זה צעשי"ק שחול יום ז' תשרי שאז נוסר החפחרת שחול נקרא מדה חח"ת

ושפיר רמז ר"ת אמת"י) ולאשר הלל רחל ננסר אז וילה אהוד צנח"י הוד שהם חרי פלגי דגופא ועיי' זכונה הכל יודק לשצה צטניני היכלי הוד וגבורה קו שמאל חינו עולה ודיכל נה חף שהול קו ימין חינו עולה כי הוא קשור עם הוד לכן הוא דין צ"כ עכ"ל בסידור. וכיון שמהוד הכו"ה צ"י והם צח"י דין לריכין למתקן ע"כ אומרים אז י"ג מדות בפזמון מלכד מה שאומרים אלל כל בליחה אל מלך וכו' [ונקרא היום היום ע"י י"ג מדות] כדי להמתיקן (וכמ"ש בסידור זכונה הלל כי יו"ט לריך המתקן ע"י י"ג מדות להמתיק צח"י גבורות דאימא) וזהו גם כיום הלז בהמתקן ע"י י"ג מדות וציוס שלאחריו מיד הוא עוה"כ כבר התחילו ליכנס החסדים פנימיים כוודע זכונות ע"כ לריך רק כיום הלז המתקן ע"י י"ג מדות בפרעות כנז' כן י"ג בדרך רמז:

בו. מה שאומרים בסליחות ער"ה אל חצה במשפט עמנו כי לא ידק לפניך כל חי. עיי' מה שכתבנו בזה (לעיל אות ח"י) וי"ל עוד בדרך מליצה לטע ישראל וספר חתה למטן תדק כי הם נבוא להתוכח ח"י חתו ית"ש יש טענות שחתנו הדק לאשר הוא צרה כל הטולמות צטניל עוה"כ ובצביל ישראל עם קרובו ואם חתנו מושפלים בגלות ונזרות לזרות הוא חסרון נגד רלונו ית"ש ואם לדיק ורע לו וכו' כ"ז ח"ה צעוה"י לעינוי הגוים וצעוה"י שצרה כל הטולמות צטניל נקודה קטנה זו וגם ארז"ל (צרכות ל"ב. ובסוכה ל"ב ע"ג) כי הקצ"ה מתהרט על יל"ה"ר שצרה חתו ונקרה צח"י מלך עלוצ עיי' כציוכל כוודע בספרים ועוד כמזכו לודקות לכ"ה ולי' בפרטות ככל עידן חזקן, ועכ"י חין מהדרך חרץ להתוכח חתו ית"ש שלא יאמרו עבדה נחה למארי, ע"כ נקש שייטיב עמנו בהסדו הגדול ואל חצה במשפט עמנו כי לא ידק לפניך כ"ל ח"י חיונו ח"י הטולמים ית"ש שנקרה כ"ל ח"י שחור המח"י חת כול"ם וכדי שלא יאמרו עבדה נחה למארי ע"כ עוב שלא חצה במשפט עמנו רק הטיב עמנו בהסדך ית"ש ככל משאלות לבנו צ"כ:

כה. א"י אל חצה במשפט עמנו. כי לא ידק לפניך כל חי. חיונו כ"ל ח"י נקרה מדה היסוד כי ככל החצרים והעבירות שפוגמים בהם יש חיקון עיי' השוזה בר מהאי חמה דלה מהני רק חיונתא יסורתא כוודע מהזוכ"ק ומי יאמר זכיתו לבי עהרתו מהטחתי ובפרט שעשיתי השוזה עילאה כחאו ע"כ נקש רק הסדו ית"ש כי לא ידק לפניך כ"ל ח"י במדה זו רק ימתול לנו בהסדו ית"ש:

בט. בסוף הפליחות מהו ומאי וכו' הא צנחתה הא צטניתה והא במלקותה במעו מיך ברחמיך דנפישין חסי לכחיבין לתקוף עלן עד דלא נהוי גמורה צטניב. יפלא מאוד זבלתי מוכן הלשון "עד דלא נהוי גמורה צטניב" וגם מהו ההמשך זכו לניסח חסי

לכחיבין לתקוף עלן, וי"ל כי זהו קאי על החבלי משיח לכך נקט הא צנחתא והא צטניתא והא במלקותא חיונו כדחמריין בסוף מס' כתובות שיה"י בחבלי משיח האלו צח"י וצח"י דצח"י והיונו צצית"א וגם צטניתא וגם במלקותא כאשר עוינו רוחות צימים האלו צלחת המלחמה לפני ולאחר"ו ובהרבה צצויים ועבדיך אחצ"י מוכים וכדצרי הזוכ"ק (סוף פ' בלק) שיה"י עקתון חתר עקתון ושנאו ישראל יתגברון וכדן ייחי מלכא משיחא ולפ"י לא נוכל להחפלא עיפסקו החצלים והלרות האלו כי עיי' יתאחר זמן הגאולה ח"י וצחמת החוצה הוא אחכה לו בכל יום שיצא כל מה שיכולין לקרצ ביחתי ולא לרהק הלילה, וכמ"ש הגאון חת"ם ז"ל צם: הזכרון לענין שלא יוכלו להחפלא להפסק המלחמה משום שאחז"ל (במגילה י"ז): מלחמה אחתלתא דגאולה הוא עיי"ש, וכן ידוע מה שבי צם עה"כ (ירמיה ח' ע"ד) קוב לשלום ואין עוב, שזה חין טוב לקוח לשלום להשאר בין העמים עיי' כי יפסקו החבלי משיח וידחו הזמן פרקגא ח"י אמנס זאת נוכל להחפלא להמתיק כדוינים עד שיה"י בנו כח לשבול החבלי משיח ולהיות צכלל וחחיונה עינינו צצובך לזיון ככ"י אמנס לא להפסיקם לגמרי כי לכן נקראים צכתובים וכן בדדז"ל חבלי משיח דיגמת חבלי ליד"ה שאם יפסקו החבלי לידה צחמ"ש (לגמרי) אז ימות הולד ח"י ולא יוכל ללאת וגם חמו מסוכנת לגמרי למות ח"י, ע"כ נוכל להחפלא רק באופן חז' להמתיקן וכו'. (וכמ"ש צהיכל הצרכה לחו"י הגב"ק צפ' צרהשית צפוד ח"י עקרים כי עיי' החמונה והשתוקקות שנחכה לו בכל יום שיצא עיי' ממתיקין החצלים והלרות שיה"י קודם הגאולה ויש צזה להאריך ואכ"י כי לריך קונטרס וסי' שלם) וזהו שחמו מחפלאים צטניתות הא צנחתה וכו' שזכו החבלי משיח ומחפלאים במעו מיך ברחמיך דנפישין חסי לכחיבין לתקוף עלן (הרצה מאוד צעקתון תקיפין עד כי כאל כח הסבל מכל לד. והיונו שנוכל לשבול ולהגיב לצחצ"א חבל לא שיפסקו החבלי משיח לגמרי וזהו שאנו מהנין שירפא לכחיבין חבל רק) "עד" דלא נהוי גמורה צטניב (עיי' שיפסקו לגמרי כ"ל שנשאר עוד צצתי בגלות המד ח"י וע"כ מהנין שירפא ויקל אמנס רק עד השיעור ההוא שלא ידחו חת הגאולה עיי' הפסקתן כ"כ) ה' יעזרנו לצחצ"א במהרה דידן צכ"י:

ל. בפזמון ליום חי דק לועקך מפליח פלחות עיי' לעיל אות ה' מה שיש לתמוך כי מה ענין מפליח פלחות לדק לועקך ה"י שייך לומר מוחל עונות או רב חסד וכהנה מתארויו ית"ש מענין שמלדיק ומזכה את קורחיו. וי"ל עוד בזה שפ"יד הרמ"ה צח"ת (ס' ו' סעי' א') צצרכה אשר יאר שמשוימת "ומפליח לעשות", חיונו שזהו שזומר רוח האדם בקרבו ומקשר רוחני בגשמי עבדיה, ח"כ הרצח האדם רוחניות צצטמיות חיונו הנשמה בחומר העבור הוא מבחי מפליח לעשות כנז' וכיון שחומר העבור בעצמו מושך לחחותיו

ואמקבלות אמרתי עוד בזה התעוררות לעורר רחמים
בעה"י ואכמ"ל ולהציע [ועיי' לקמן במאמר חקע
בשופר אות כ"ו מ"ש עה"כ אל תשליכני לעת זקנה וגו']

לב. בזכור צרות צבליחה שלש עשרה מדות האמורות
במנינה זכר מלטם מכל רעות "בזאת
השנה" יש לדקדק דה"ל ז"ל מלטם מכל רעות בשנה
הבאה"כ כיון דאומרים זה בעריה "ומהו בזאת השנה"
אך ה"ל כיון שארז"ל (ר"ה ב'): יום ה' בשנה השני
שנה, וגם ז"ל אחכב לו בכל יום שיצא בג"ל, וזה שאנו
מבקשים מלטם מכל רעות (היינו מכל הרעות כולם
א"ל להגלל בהיותינו צבור תחתי הגלות ההשך הלו
זאת ע"י הגאולה שלימה שחיה) בזאת השנה (שהוא
שד היום בעריה אחכב לו בכל יום שיצא בג"ל, ולאשר
פסק הרמב"ם שאין ישראל נגאלין אלא ע"י החשובה
ומה כחננו ומה לדקותינו לשד לפיך ביום ה' שהוא
עריה הלו ע"כ נבקש) אם השמחה גדלה עד שמי רוס
וכוביהם זכר למח יאמרו הגוים ה"י אלביהם (ובשדל
בזר שמך ית' לטה יאמרו הגוים וגו' כנ"ו ראו לגאלנו
ב"ב) יפה שמה ה' קודם לטובה:

לג. ומה שקורין הסליחות אלנו בעריה זכור צרות
ע"ש הפזמון וכלה יש עוד פזמון עם בעריה.
וגם בכל יום יש פזמון ולמה לא נקראו הסליחות זכר
יום ביומו ע"ש הפזמון, אמנם הוא (עריה) התחלה
ובכזה ליום הדיו ומי יזק לפיך בדין ואין לנו להשפן
רק על זכות הצוה ולמיד (בשדח נ"ה ע"א) תמה זכות
הצוה מה נעשה ומה נעשה להתחזק אמנם ה' שם
הפזם בשם הר"ח דלכ"ס צרי"ת הצוה לל תמה ע"כ
אומרים אז לטובה זכור צרות הצרהם וכ"י כיון דלכ"ס
צרי"ת הצוה לל תמה וצ"ת השפן ע"כ קורין כל הסליחות
על סמך ושם זה "זכור צרות" כנ"ו:

לד. בסליחות ליום כי זעשיית (בפזם השלמויות
שקודם הפזמון) ישועת יעקב חלק
ישראל (היינו החל"ק העליון מיעקב שהוא צוה ישראל
מדריגה העליונה) לזה (לשון צויותה חדה) הלא אתה
אלקינו (חל"ק אלקי ממעל) ולך נקודה (על כן נקודה
לך יח"ש להתחבר ולהשפיע עלינו ממדריגת ישראל)
זכמי:

לה. בסליחות ליום ד' דעשיית (בפוסקת חליך ה'
הקרה) ודין עלינו לכלך עלי השועתך.
הלשון ודין הוא תורה לבחורה כי חדרבה לנו רזים
רק ברחמים ולא לעורר דין שהוא חובה עלינו לכלך
ומי יזק לפיך בדין שיהי מעל טלנו ח"ו, אלא רמ"ז
(טובה גזו בגווי בפיועים ופליחות הקדושים בפזמויותן)
כי ביום שהוא (וי תשרי ד' דעשיית) הוא נסירת הגבורה
שהוא דין (כמ"ש הארז"ל אך אינו גבורה כ"כ כמו
ביום [ל"ג] ה' ודי בשמחקצנים כל הגבורות צדחי
דע"ת אבל ביום הזה לוקחה רק הגבורות להלקה בלבד

אם כי נתן יח"ש הבורה הוא הנשמה צו ללחום עמו
בכל עת ופונה אך כיון שהוא הכרכזה משני הפציים
בדרך פליח חידוש הוא ולא גמרון מיני לדון בכל
מקום כי הגבר הבורה, ימן כי לפעמים יתגבר החומר
ויחטא האדם ממילא, וזכו לזק לועקך (אם כי נחכצנו
כל השנה ברוב פגות. בעטנה זו כי אתה) מפליח פלחות
(צהרכבה החומר והבורה ע"כ לפעמים גובר החומר
וע"כ בעטנה זו הוא למליח זכות צעדנו אשר האדקנו
במשפט) כו"ל:

לא. אנו לועקין בשמע קולנו צבליחות (חז"ק) אל
תשליכנו לעת זקנה וגו' וזכות הענין לריך
ביאור (ועיי' במאמר הלקויות [בחי חמשה מאמרות]
אות יע"י מ"ש על זה בשם הדמו"ר הקדוש משגיאותה
ז"ע). וי"ל עטי"ד הלקויות מהר"ן ז"ע כי הפיקר
לריך להיות בעיניו תחילת כלל יום צטורת הש"י כאלו
באמת לא עשה עדיין מאומה כלל וכלל לא, ומי שהוא
בעיניו בחי לדיק זקן או חסיד ותי"ח זקן וכיוצא זהו
פחית גדול ועיי' משרשל מעבודתו יח"ש עכדיה וזכו
י"ל ברמח מ"ש המן אלביהם ישן הוא ביומו (בחי)
אלביהם (חלק חלקי ממעל שיש בכל ה' בהפלו לעבוד
את ה') ימ"ן הוא (היינו בחי ימ"ן נוש"ן שהוא זקין
ואינו לפי כבודו להטרים ולעבוד עוד כ"כ) וזכו עטפת
המקטרג שזכו המן העמלקי ה' יולנו, וזכו י"ל אל
תשליכנו לעת זקנה (שלא נה"י בעלמנו בחי זקנה
להחמשל ולעבודתך ח"ו) רק החלש יאמר גבור
אני וכלל יום יחיו בעיניך המדשים לבקרים רצה למונתך
נגיש בלב ונפש וחשק ימך כו"ל.

א"י מ"ש בתהלים (ע"א - ט') אל תשליכני (ביו"ד
לשון יחיד) וגם בכלות כח"י (בלשון יחיד)
ובסליחות נאמר זה בלשון רבים בכלות כוחני, הגם
ש"ל כי זכו בסליחות נאמן כן לאומרו בליבור אך הלא
גם דוד מלכנו בתהלים לא התפלל בעד עצמו בלבד
וגם מה זה הלשון בכלות כחי לעת זקנה וכי ביומי
געוריו חן כח מהש"י ומהו ה"י כחי (או כוחני)
בעלמנו ושיד דקדוקים רבו בזה, אמנם הכל חז הוא
מה שביקש דוד הע"ה רק בעד כלל ישראל (כנודע)
ונקי בלשון יחיד כי הוא כגולל כל נפשות ישראל וגם
כל האומה שבידה בחד בלשון יחיד (כנודע) וזכו לועקך
על סוף יומיח חלין אשר הוא ברוך קיום האומה כנ"י
טרם ביה"ג ועיניהם פלות ומיחות ובלדוקים שטמדי
בעדנו תמה נקראים "כחנו" כלכו למנוחות ואוחמו טונו
לאנחות (וזכו זקנות והולשה כח אום בניו) ח"ש כלל
ישראל אל תשליכנו (בהפטר פנים) לעת זקנה (כנ"י)
בכלות כחי (בלדוקים שהלכו ואין מי יעמוד בעדנו)
אל תעצמו וע"כ ייסרו זה צבליחות בלשון רבים למען
לא יחצנו הכמון כי הכונה בפשיטות ח"י (כמו הצעל
מלאכה שאין לו כח לעבוד ולכרויה צימי זקנתו ומיחור
בעד פרוסחו) רק הכונה לכ"י כנ"ל שהמה הרבים

כמ"ש שם) וכנספס תהלתך ונהלך ית"ש אז נמתקין בשורשן ויבחו כל העובות בשנה הזאת וביחה גלגל"א :
 לו. בפיסקא אל מלך יושב וכו' כמ"ש וירד ה' בענן ויחילצ עמו שם וגוי הענין יתפלא לכאורה כי ה"י לו לומר ולהזכיר בזה רק ויקרא בשם ה' ה"יג מדות ומה זה ג"מ (שהזכיר הפייטן בזה בסליחות) אם ה"י בענין שירד הש"ת או במקום אחר אולם נראה רמז בדרך אפשר ופשוט כמ"ש (איכה ג' - מ"ד) סכות"ה בענן לך מעבור תפלה והענן הוא מסך ומצדיל בנינו לצדן אצונו שצמים וחולץ בעד הפלחתי ח"ו לכל תפלה השמימה וע"י במאמריו בזה (סוכת שלם, לטובות אות ג') בשם רבינו בחיי והשל"ה הקדוש ע"י"ש. אולם בעת ר"ן שבראנו ית"ש להתקרב אלינו כמו בימי הסליחות בראי במג"א (סי' תקפ"א ס"ק א') שבסוף הלילה הקב"ה כביכול בעוה"ז קרוב אלינו, וע"כ הוא עת ר"ן בזמן הסליחות ע"י"ש, וי"ש אומרים אז וירד ה' (שכביכול יורד אלינו וישמע שועתינו) בענן (החולץ בין התפלה לכל תפלה כנ"ל) ע"כ הוא ית"ש בהסדו יורד אלינו בחור הענן ונשבר מחילת הענן הסוכך כנ"ל ויקבל הפלחתי כיה"ר צ"ב :

לו. בזכור צרית [צד"ה אדם איך יזכה וכו'] שומע זאת יזכה וידאג צרכי ובחמנינים כלציה ישאג וכו' וקשה לכאורה מה משמיענו וכו' ה"י קס"ד שאחרי חשבו לרות נכרות של האדם מיום שנברא שער לו שלא נברא עד וכו' וכו' לא ידאג ויזכה. אלא שבה ללמדנו מוסר כי האדם הנבזה בעיניו ושפל במדתו לפעמים יפקיר א"ע (בעד תאות לבו) ויהי רגול ונת בדעתו לקבל כל הנרות והיסורים האלו עד שוב לעפרו ע"י קאמר כי בלעך תוכל להסכים אבל שכינה מה אומרת בזמן שאלם מלטער קלני מראשי קלני מרועי ועל לער הזה לא יוכל להסכים ולוותר (כי אין יסורים בלא חטא) ונדע מדי התחובה"ק זא"ת אשיב אל לבי (איכה ג' - כ"ח) היינו השכינה הקדושה שנק' זא"ת, וכן השב שם עוד הרבה פסוקים בתיבת זא"ת לכוונה זו וי"ש בזה שומע (מלשון כי שומע"ע יוסף היינו מבין בלבבו) זא"ת (לער השכינה שנק' זא"ת כנז') יזכה וידאג תפלה ולדקה (לשוב בתשי' שלא יהי לער למעלה) כנז' :

כאלו מגיע לנו צדק ועוד נוראות שלא כעצב כנז') חעננו. וי"ל עפ"י"מ שאמרתו ביום ה' דסליחות (ע"י אות מ"ג) גנון נא גזמו בזעקתם (היינו בעוד שהם זועקים ומאמינים בה' שיהי' מהני תפלתם וזעקתם) בעוד ליל (מאריכות הגלות שנמשל ללילה בגודל ההסתר פנים בעוד ליל הארוכה הזאת ואעפ"כ עדיין זועקים באמונתם כנ"ל) ע"כ בשביל זה ראויים לגוננם ולהושיעם, וצרכו י"ל ישמיענו סלחתי כי הוא זמן הסליחה והכנה לזוה"כ יושב בסת"ר עליון (בסת"ר ב"א הישועה) בימין ישע להושע עם עני ואציון בצה"י ימין חסד כנ"ל אמנם בשוענו אליך בשביל זה שאנו עוד זועקים ושושים אליך, ע"כ נוראות (שלא כעצב רק בנסים ונפלאות) צדק (היינו גם במשפט הצדק ודין בשביל שאנו זועקים עוד בעת הכפירה ר"ל כזאת ע"כ מגיע צדק לנו שתעננו) וגם בצה"י נוראות (בנסים כנז' כדי שיתקדש שמך הגדול ית' וידעו כי יש אלקים בישראל) ה' ה' עוזר לנו (בצ"ח) :
 לו. אנו מעוררים רחמים בכל ז"ם בסליחות בכה"ל הלו (שמות ל"ב - י"ג) זכור לאברהם ליתחק ולישראל עבדיך אשר נשבעת להם כך ותדבר אליהם ארצה את זרעכם ככוכבי השמים וכל הארץ הזאת אשר אמרתו אתן לזרעכם ונתתו לעולם. וזה קאי בע"כ רק על ציאגל"צ כיון שפחז ונחלו לעולם ואלו הבתים הקודמים וישוץ ח"י לא ה"י "לעולם" רק לשנים ידועים, אמנם העיקר קשה דמה ענין שמתחיל "ותדבר אליהם ארצה את זרעכם ככוכבי השמים" וכו' מה זה ענין ריבוי זרע ככוכבי השמים לביאת הארץ וגם וכו' לא מתקיים זה הלא ה"י להם בנים לאברהם יתחק ויעקב ואנחנו מבני בניהם ומה נחפז ויחר מזה וגם "ארצה ככוכבי השמים" וכו' על זה בקשתינו להזכיר השבועה שיהי' רבים כ"כ ככוכבי השמים וגם מה זה תלוי בהנחל ח"י מהריבוי צ"י ככוכבי השמים כ"כ הלא ודאי הפ"י (לווח ולומר דרשוני) כמו שביארנו כ"פ עה"כ אתן לזרעכם שנשבע הקב"ה, וצדיקי הורה אם א' נשבע בן צריך לקיים ליתן להבירו או הוא או שלוחו מה האם בני צרית אף שלוחכם בני צרית ולא ע"י הפושעים וכופרים האלו הלא ודאי שהוא רק ע"י משיח לדקינו צ"ב ולא ע"י השלוחים הרשעים האלו ועמהם לא נלערף ולא נעלה, ועוד טעם המתכב יש בדבר צדיאח הארץ שבע"כ אינו ירושה עבדיות ח"ו חכ"י בעת רק נסיות כי בלשאר אם רוחין גבולות הארץ אז לא יספיק לאחצ"י הרבים ככוכבי השמים (מלבד העשרה שבטים) אפי' לעמוד שם לכל ה' וא' הלא ודאי כדאמר"י (בגישין מ"ז). ארץ לבי כחיב בה ובזמן שישראל מושבים בה ובפרט בגאולה עתידה צ"ב תתרחב ותתפשט לאין שיעור ואז יהי' מקום לכל אחצ"י ח"ש ארצה את זרעכם ככוכבי השמים וכל הארץ הזאת (אשר ראויכו קטנה בכמותה) אתן לזרעכם (ככוכבי השמים) ואיך יספיק זאת ח"ו בע"כ רק ציאגל"צ צ"ב יחקיים זה שתתפשט ויהי' מקום

לכני"ח רבים ככוכבי השמים ואז יתקיים ונחנו לעולם עדי עד. (ועיי' במאמר הקע בשופר אות כ'): :

מ. אתאנו על שמך כי עשה למען שמך. הלשון "על שמך" נראה רמז כי האותיות על תיבת שמיך היינו למעליה מהם מא"צ (מעילת לחת) המה אותיות ר"י בגימ' ר"ס שהוא צה"י צי"ה כמ"ש בפרדס ועיין בקב"י, והיינו צי"ה צה"י תשובה עולאה שישראל עושין בימים האלו ימי רצון למען שמו ולהצדק בו ית' וז"ש "על שמך" כמ':

מא. א"י עפיתמ"כ בלק"ח להארוז"ל (פי' בשלח) כי עמלק בגימ' ר"ס עולה צ"פ ק"כ לרופי חלקיים בימין ובשמאל, וכנגדו בקדושה רס ונשא על כסא כבוד ג"כ ימין ושמאל לכן אין כסא שלם עד שיצא נקמתו של עמלק עכ"ל ות"ד הקדושים. וז"ש אחתנו ע"ל שמיך האותיות שעל שמך מספר ר"ס שי"ה המלך ית"ש יושב על כסא שלם צ"ב ויהי מחיית עמלק ועי"ז אחתנו להתחנן ולבקש העיקר בימים הנוראים האלו:

מב. א"י אחתנו על שמך האותיות על שמך היינו ר' ל' כי (כפופה) זה בגימ' נ"ר ג' יהודים בסוד ועריכת נ"ר לכן ישו משיח שיצא ויגאלינו כמ"ש שם בסידור הארוז"ל, ועי"ז אחתנו ועיקר מגמתנו בימי הנחמים והסליחות בימים הקדושים והנוראים כיה"ר צב"ח.

מג. בפזמון ליום ה' רצה עתירתם בעמדם צלילות. יש לדקדק בלשון בעמדם צלילות כי יותר יתכן כפשוטו בהשתיים צלילות כמובן, ונראה שהוא מלילת זכות על כלל ישראל רצה עתירתם (בעבור וזכות זה) בעמדם (שעומדים באמונתם) צלילות הגלויות (שנקראו בן כמ"ש צישע"י) והגלויות הרבים והמרים והעיקר הנסיון נגד הכפירה ר"ל וכשאינם צה"י הונח"ים להוסיף אומץ עכ"פ כשעומדין עדיין באמונתם בו ית"ש ובהשגחתו ג"כ די בזכות זה לרצות עתירתם להשיענו ולגאלנו צ"ב. (ועיי' לעיל אות ל"ח):

מד. בפזמון ליום ג' בלה שער וחותנו ויעלו לגיון מושיעים. י"ל (קלה ע"ד לחות אמנם הוא באמת) כי הליאניסעטן ועמהם הדומות להם כחות הקאלאניסעטן באה"ק עפ"י חוק וזכות בעל שער המה מעבדי הגאולה וכאשר ציאתי כ"פ באורך בחיבורינו צעזכ"י וז"ש בלה שער וחותנו (הוא אדום וישמעאל אומות המושלים ורק אז) ויעלו לגיון מושיעים (לישב בארץ ואז יהי צמ"י ליונים בשרים צבאג"ל וצנין ליו"ן וירושלים) ולא מקודם עפ"י שער וחותנו כי המה מחיילי ארץ ורבים הנמשכים אחריהם הש"י"ת ילילינו ויעזרנו ויגאלנו צ"ב:

מה. בסליחות ליום גדלי העליו הלל בקרקע נעפי מרזבים. יש לדקדק בלשון שנראה מוזר,

ובע"כ נראה כיון שנישום אז רק תשובה מיראה מאימת הדין צר"ה, וגם ביום גדליה שלאחריו שיש עוד הגבורה דיין ואין מיתוק שופר אז כמ"ש בכות הנסירה (ליום ג') בפע"ח ובסידור ע"כ בתשובה מיראה נעשים זדונות כשגגות ומבקשים השלך במלכות יס כל העליונו (כמ"ש בכות השלך בסידור) ח"ש העליונו הלל בקרקע נעפי מרזבים כיון שהם נעשים כשגגות בלי דעה (משא"כ ביהכ"פ שהוא עולם הבינה צה"י ויבל עלמה דחירות יתוב בכסא דוחרוניתא, ע"כ יש לקוות אז לתשובה מאהבה שהזדונות נעשים בזכות ואז לא יפלו למטה במקום מושפל כזה רק יעלו צה"י זכיות ומלות) כמ': מז. אנו מבקשים בסליחות ומזכירים הכי' (דברים ד' - כ"ע) ובקשתם משם את ה"ח ומלאת כי חדרשנו בכל לצבך ובכל נפשך. ולכאורה יש לדקדק דאם יקויים "ומלאת" היינו את ה' חלקך כצויל שיחגלה אמתה מלכותו ית"ש וזהו תכלית הגמור צ"ב צבאג"ל ולמה יהי לרופי אז "כי חדרשנו בכל לצבך ובכל נפשך" הלא גם לנו שאינו דורש צדק בכל לבו ונפשו יחגלה כבודו אז לטני כל בשר כמ"ש (זכריה י"ד - ט"ו) ויהי ה' למלך על כל הארץ וגו' הלא י"ל דהיינו כדחז"ל (שבת ק"ד.) הבה לעבר מסייעין אותו וכבר אמרו וקובל מהלדיקים מרבותינו ז"ל מתלמידי הבעש"ט הקדוש זי"ע" כי אפי' רצון שי"ה לנו רצון באמת ג"כ מהני לפעול זה בתפלתו שי"ה כונחיו באמת לעבדו ית"ש, וז"ש ובקשתם משם את ה"ח (לעבדו וזהו הבעש"ט ית"ש שנפעול בקשה זו) ומלאת (בזה) כי חדרשנו בכל לצבך יוכל נפשך שנעבוד את השי"ה בכונה אמיתית כמ': מז. עוד שם בסליחות שמבקשים חציאתו אל הר קדשך ושמתנו צבית תפלתך כמ"ש (ישעי' כ"ז - ז') והציאותים אל הר קדשי ושמתים צית תפלתו וגו' כי ציתו צית תפלה יקרא לכל העמים. ויחמה כל עובר מה זהו הנפ"מ צביתמ"ק שלעתיד צ"ב אם יקראוהו העמים צית תפלה ומה לנו ולהם, אולם י"ל שזהו מלילת זכות בעד כלל ישראל כי ישראל קדושים כשנאים להחפיל בימי הסליחות וימים הנוראים אם שמבקשים לרכי פרנסה וצריאות הלא הלא זהו ג"כ לרכי גבור כדי שנוכל לעבוד את השי"ה וכמ"ש בשם רבינו הבעש"ט זי"ע וגם העיקר מגמתנו שזכה לגאולה שלימה צ"ב ויחגלה כבודו מלכותו ית"ש משא"כ הגוים גם המאמינים בה' ויתפללו אליו רק לאורך עמם ולא לכבוד שמים כלל. וז"ש על צית תפלה זהו ביהמ"ק הג' צ"ב שי"ה נבנה ע"י תפלות ישראל שאנו מתפללים בגלותנו (כמ"ש בסה"ק) ופן יקטרג המסטין כי אין כונתו באמת כמ' לזה אמר כי ציתו צית תפלה יקרא לכל העמים (היינו לעומת כל העמים גם בתפלתם שהוא רק לרכי עמם בלבד) צית תפלה יקרא צזה ואנחנו לריקים לנגדם ויקרא צית תפלה שלנו שדאי להצנות ביהמ"ק כשבילנו כמ':

מת. וז"ש בסליחות זכור ברית הפסוקים חלילה לך להמית לדיק עם השע והי כלדיק ברשע וגו' ולכאוי קשה איך נאמר אנהנו בעגמנו שאנו לדיקים, אך י"ל שזה שכתוב והי כלדייק ברש"ע (צ"ק הדמיון) היינו צ"ק הדמיון בעגמנו אנהנו למעשי הרשעים הכופרים בכל דור אז נקראי אנהנו לדיקים נגדם, וז"ש והי כלדיק ברשע (דמיון נגד הרשעים נקראים אנהנו לדיקים) כנז. (ועיי' במאמר יו"ק איה ל"ע):

מט. בסליחות ליום ד' דעשי"ה בפזמון ותק חק מנחתך כאור תוליה דינו. עיין בסידור הארז"ל זכונת תפלת ר"ה ותקו"ה טובה לדורשך שלא יהי עוד הקליפה ת"ק לאותיות ו"ה יתרה ועשוי היינו מפרידן אלה יהי פז"פ ו"ה (ועיי"ש זכונת ולמשניות אל חכי תקוב בתפלה חול בקלרה) וז"ש ותק (שיקחו) ת"ק מנרת"ק (כשיקחו ת"ק מנרת"ק ישאר נ"ר והיינו מספר הג' יהודים וכמ"ש בסידור שם בתפלת ר"ה ועריכת נ"ר לכן יהי משיחך לגאלינו צ"ב ואז) כאור (אורו של מלך המשיח) תוליה דינו שיבוא ויגאלנו זו השנה צ"א:

ג. בסליחות לעשי"ה יום ד' (פזמון) ישמיטנו סלחתו יושב צפתר עליון צימין ישע להושע וכו', וקשה מאוד הלשון ישמיטנו סלחתו כי איך ישמע צ"ד כמנו קולו של הקב"ה שיאמר סלחתו זולת אדון כל הנבראים אשר פל"פ דיבר בו ושמע קולו כזכונת שאמר לו סלחתו כדדריך (או עכ"פ שאר הנביאים) ובשלמה אם אומרים "האמר סלחתו" וכיולא היינו שצדק"ע צממי שמים ית"ש ואמר סלחתו ונסלח לנו וגם ת"ש "יושב צפתר עליון" ואם הוא ית"ש עליון יושב צפתר איך נשמע קולו כנז. וי"ל ע"ד המבואר בספרים עדח"ל בכל יום בת קול ואלה מוכר חורב ואומרת שובו בני ישראל שובו. ולכאורה קשה מי הוא השומע הבת קול הזה ומה הושעת יש בזה אם לא נשמע לצ"א אלא ודאי שברבורי חשוכה הבאים להאדם הוא מאותו בת קול כנודע. וזה ישמיטנו סלחתו יושב צפתר (היינו צפתר הלג של האדם בני"ו צקדושה המסותרת ומוחקת לנו מאבותינו נרגיש ונשמע צחי סלחתו שיקבל השי"ת את תשובותינו ולה נתיאש מלעבדו ח"ו וזהו הסלחתו בלבותינו ואמר) עליון (ית"ש ויתעלה) ואמר ח"כ שלא נהי (בעין צחי עיין תפלה) צטוחים על לדקותינו רק שזהו צימין ישע להושע עם עני ואציון (היינו שנדע שזה היינו צחי יומין חס"ד על בני"ו עם קרובו):

גא. בסליחות שאומרים חו"ק אל תשליכנו לעת זקנה ככלות כוחנו אל תעזבנו בענין יפלה וכי מי שהוא לעיר צענים לא יתפלל זאת וכי יבקש על העמיד זמן רב עוד חמשים שנה עד שיהי זקן וגם מה ככלות כוחנו וכי ציני הנעורים א"ל לכה השי"ת

ח"ו דקאי על האומה הישראלית שנבקש שאל תשליכנו לעת (כזאת צדקה בתראה שיאמר כי עתה לפי העת) זקנה (אנהנו זקנים בדעותינו ואין לשמוע לנו ח"ו) ככלות כוחנו (המה הלדיקים שעמדו בכוחנו לחזקינו המה לדאבון לבנו סעו למנוחות. ועיין לעיל איה ל"א) אל תעזבו (ותושיענו ית"ש לצדך ציטוט הקרובה) צ"א:

גב. בפזמון ליום ד' מעשי"ה (ישמיטנו סלחתו וכו' דקאי על יוהכ"פ הצעלי"ע) להציג בתוך שער הנוגל. לכאורה קשה דהא אנו מבקשים רק פחה דלת (גם בנוסח הפזמון הלאה בפזמון) ושער פתחו שערים וכו' וכהנה ולא צפער הנוגל (צחי נעילת דלת) אלא ודאי הכונה פשוטה וכמ"ש בספרי תלמודי הצעשי"ע הק' ז"ע כי צחי נעילה ציוהכ"פ שהשי"ת נועל עגמו כזיכור עם בני"ו וממלא כל משאלותם ושלא יוכלו לקטרנ עליהם ע"ז כזיכור נועל עגמו עמהם עכ"ל"ה וזהמ"ו, וז"ש להציג (כנס"י) בתוך שער הנוגל (ומצפנים נהי אנהנו) ומעטס כ"ל:

גג. בסליחות ליום א' שוקדים צום נכס להכניע י"ל הפי כפשוטו כי מצואר צטוח"ה (ס"ה תקפ"א כי ציום א' דסליחות רוב הקהל מחטנים ע"כ אומרים ציום א' דסליחות עתה שוקדים צום (רובם ככולם כנז) וכו' וז"ש:

גד. עוד שם תוצעים בלחש שפה להניע האותם אל נא חמניע. הנה קשה א' הלשון תוצעים בלחש שפה להניע כי הלא הורצה לועקים אז צימים האלו בקולות ותפלות וצכויות (ובלחש הוא רק השמיע כל הנה) ב' קשה הלשון האותם אל נא חמניע כי הלא תלויה הוא כמו לתארה יבקש נפרד בתאות נשמיות ומחומות ח"ו (ואם לומר כדעת הפחאים שהוא ח"ו הפיועים צפשוטו ורצה להעמוד צ"ח איה תי ככפילה צזה ח"כ הול"ל תפלתם או תחנונם וכיולא ח"ו טובה גניו צגווי" ואכמ"ל) וי"ל כי הנה יש בקשות על לורכי נשמיות שהם לורכי גבורה היינו למאות ה' וחורתו וקיום עולם אשר ח"ה מצלעדס והם בכלל צחי האור, אך כשטושים לש"ש מעלים אותם צשורשם צחיקון גדול אך להפלה ע"ז צקול אינו תן הדרך וצושים מפני צני"א זנס יוכל להיות למעלה קטרוג ח"ו כי זהו נגלה רק לפני היודע תעלמות ית"ש, ע"כ זהו תוצעים בלח"ש שפה להניע שלא ישמעו צני"א וגם לא לחזן עגמו כמבואר צוה"ק וצרה"שנים לענין התפלות שמי"ע בלחש רק צן שפחותיו וזהו שמבקשים על האותם (כנ"ל) אל נא חמניע כנז:

גה. בזכור ברית צ"ה אנה עוררה אהבתך הישנה וכו' לך נא ראה אה שלום אחיך. גראה שכיוונו וראו צעלי הפיוען צרות קדשם מה שיהי צפוף

יומיו חלק שלום בעמים לפניו (במרכז הפעלקענדינדיק) אשר לא הביא לבניי שום עוז (ועיין בקינה סתרים לנוהרי"א בלחגי' זיל על הכי בליכה חויבי' שלו) רק עוצתן של רשעים היינו זכות (כלומר זכות) מהבט"ל-פטו"ר מההנהגתו (כלומר מלחמו) ועי"ז בלו ותעמלו את חרלי' ח"י"ק ועדל החרות בגנפ' וגוף וברינות וחורבן גמור האחרון ר"ל (ועיין בדברינו בנמה דוכתי באורכך צע"י וגם בסי' תיקון עולם) ח"ש לך גא' ראה (ראה נא רש"י וראו אהצ"י בולפס) את של"ים (מה שביא לנו השל"ים) אח"כ (לאחצ"י כנ"ז) וכל החרות ב"ה לאחצ"י עי"ז חרתי המלחמה עד זכב' צ"י לצי"ל בקרוב (זהו י"ל בדרך נחות הן הרחלים לעקו חו"י"ה [בשלוס חילוני' כו"ס]) מלאכי שלום (חס נחנו להם שליחות להביא של"ים חילוני' כזה להעמים בחולות א"י) מר יבטון (אוי ואבוי לשלוס כזה הגורם לרדת ישראל כנ"ל ה"י יולנו):

גו. עוד בזכור בריח צדי"ה אדון בשפתך וכו' מקיר לכן תזעק ותקרא וכו'. (וכו"ל לשון הכי נחבוק צ"י י"ח ודח"י' בתגינה נ"י:). שאפי' קורות ביתו מעידן עליו ציו"ה הדין) ולריך להצין מה זהו החושלת טמה למוסר וכו' ח"ס האצן מקור תקרה כשאין צי"א שומעין אותו בעוה"ז. חולם י"ל למוסר השכל והנה החרם שיש לו אפי' קחת חלק קדושה מהעורר ציונים הנוראים האלו אך העיקר הוא חס הכתשוררות באמת נעמקא לזכר חלק ה' ממעל, ונדע בטשרה מחמרות להרמי"ט מפאנו ז"ל עדה"ל בצרכות (צ"ה). קי"ר טפוי היינו קי"ר בלשון יון חלקים יח"ש זהו ידנח אצ"ן מקי"ר חז"יק ר"ת חמ"ה היינו שיה"י הכתשוררות באמת לקיום התשובה באמת ולא בטובר חונה כל חז' שמש והיינו גם לב האצ"ן חז"יק וסילעטק מקי"ר ממחלק חלקי ממעל שיש בקרבו כנ"ל:

נז. בסליחות לגוס גדלי, משפוחתנו רבו ופתחת ישראל שובה השיבנו ה' חלק ונשובה. י"ל משפוחתנו (היינו כפשוטו מרודותנו וקטלתנו רבו. ועי"ז) ופתחת ישראל שובה (שאנחנו ישראל נשובה מקודם [בדרך בתמי'] הדרך וה"י מליחות לוב בריבוי שגות כי"ב שטוד לחנונו נוכל ללחח משומק הקליפות בעונותינו אשר רבו וחנו נסוד מקודם, הלא חס יה"י) השיבנו ה' חלק ונשובה (שאחה השיבנו חלק עי"ז זכ"ה ללחח מצחר שחה של הכתשורים הרבים כי ממך יח"ש לא יבצר מאונסה):

נח. בפסוקיהם שאומרים בכל יום צתלחת הסליחות. אשר יודו ונתחיק סוד צבות חלקים נהלך ברגש (חבלוס ב"ה-ט"ו). כי הכס הימים האלו ימי התשובה הרחמים והסליחות, אמנם דריך כ"ה לחשוב לחיוקן נפשו כי יודע רק הוא בלצבו ב"ה גשוי לצבו,

אך ל"ל התשובה צרופו ועי"ז יתוודו כל המחשבות ובכוללות יהו' הכל מפלים ליראה את שמך ח"ש אשר יחיו (בכללות) ונתחיק סוד (כ"ה בלצבו כנ"ז) צבות חלקים נהלך ברגש (וצרבים בחילונות טעולמות נמעשה ודיבורי התפללות והסליחות) נהלך ברגש (להרגיש העזרה להתחסף ולזעוק ולהתחנן בתפללות ותחנונים וצבות וגם לא יעזרו עירחות קוד וגם זכו כמ"ס צפתי מוסר עי"ז צבות חלקים נהלך ברגש ר"ת צירד ריח גשם שילג) והיינו כנ"ז:

נט. אשר לו כיום וכוא פשכו ויבשה ידיו ילרו (הכלוס ל"ה-ה'). י"ל עפי' המבואר ברש הקדמת הזכ"ק עה"כ (ארכ' ב"י-י"ג) גדול כ"ים שברך כי עיקר הדונים בא"ים מבחי' י"ס, והארבנו בזה צע"י צשטר יששכר (במאמר שפת הים) ל"י של פסה וגם נודע בזכ"ק עה"כ (ישעיה י"ט-ה') והכר יחרב ויבש, כי הוא בחי' הדונים דלחחלקות השפט ממלכות, ח"ש אשר לו כ"ים (בחי' דינים כנ"ז) וכוא (יח"ש) עשה"י (צידו לחקו ולהמתיקו מלשון שעשכ נסים שכתובה ש"ע ממחוק לשי"ה חלק"ים וכן בזה י"ל ממחוק ש"ע לבחי' כ"ו שהוא חלק התחנות כציכול מהשם חו"י' שאין שמו שלם ותפר ר"ה מחלק י"ק) ויבשה (לשון יחרב ויבש הפנה בזכ"ק כנ"ל) ידיו ילרו (ע"כ צידו בצפרו בטמנו לחקשם בצרפן כימי בלרון האלו ולהמטיק רחמים וחסדים צ"ב מענה ועד עולם):

ס. הגשמה לך והגוף פעלך חוסה על עמלך הנשמה לך והגוף שלך ה' עשה למען שמך. קשה לכאורה הלשון שאמר מקודם הנשמה לך (היינו שבות חלק חלקי ממעל יח"ש והוא "לך" כמו מנלמותו כציכול. אצל) והגוף (רק) פעלך (שנמשך משפוחתו יח"ש אצל ע"י השתלשלות גשמיות) ואח"כ אמר הנשמה לך והגוף שלך (שגם "הגוף" שלך כמו הנשמה צלו חילוק) וה"ז כהני מילי שותד"י ייבכו, חולם י"ל פעל זה אנו מתפללים באמת צות"ים להצין הגוף ונשמה כ"ה לנפשה חוסה על עמלך" (היינו הגוף" שכהו מבחי' עמ"ל ולמזוס כציכול כדו שיהיו הגסיונות גדולים יותר וי"ר לפנו כבודם וכשנע"ב משפוחתו וחרור אלינו צחסך הגדול שזכ"ה מיד ל"כך גם הגוף צצחי נשמה אז יח"י שניכס שוין) הנשמה לך והגוף שלך (כציכול לך חלקך יח"ש ממעל כי קרוב חילוני) כנ"ז:

דח"ש כנ"ז והגוף שלך ה' עשה למען שמך, הסמיכות י"ל כי אנו מבקשים עשה למען שמך היינו כבודך יח"ש שלח יהי מלך פלוד כציכול (נגד המקשריגים) כשלח ויכלו להעלות ולזכך את הגוף להיות צצחי "שלך" (רק צצחי עמלך כנ"ז היינו מפני הילב"ר ואמר הקצ"ה כציכול אשר הרופתי וא"כ ח"ק זה כבוד שמך עי"ה) נתפלל שיעלה הגוף להיות צצחי "שלך" כמו הנשמה (כנ"ז) ועי"ז יהי כבוד שמך כיכיר צ"ב:

מאמרי חדיש תשרי, מאמר מאזנים למשפט

מאמר לרא"ש השנ"ה דרושים וענינים המדברים (במקראות ודרו"ל) בקדושת ימי המשפט האלו שני ימים דר"ה כיומא אריכתא דמויא, יום ה' הגדול והגורא, ופ"ו ורמזים ודרושים בפיוטים ותפלות המקובל מאבותינו הראשונים במלאכים לאמרום בימים הנוראים האלו בתקופת השנה, לעורר רחמים והיגנה, וקראתי שמו מאזני"ם למשפ"ט כי הוא על ר"ה תשרי שחוא מזל מאזני"ם למשפ"ט זמן המשפ"ט לכל באי עולם (ובמ"ש ברמב"ן פ' אמור ובר"ן פ"א דר"ה ז"ל ואף בשמים יש אית שמול החדש מאזני"ם כי בו פלס ומאזני משפט לה' עכל"ה), זיכתבנו ויהתמנו בספר חיים ארוכים ופובים שנת גאולה וישועת עולם, (ואין מוקדם ומאוחר בתורה בסדר התפלות והפיוטים לב' ימים דר"ה אשר פירשנו רק נסדרו כפי האפשרי וקמא קמא דמטי לירי בעה"י):

החסד יגמלא המה רצו"ם נגד מה"ד. ע"כ) כי במשפט"ך חיינו (גם במשפ"ט דהיי"ן כי אחרי רצו"ם לבטוח מדינה ומה"ה ע"כ יטבה עמנו חסד ורחמים ויתונו) וזהו הוציטנו חלקים כרו"צ רחמי"ך והסד"ך היונו שהושיענו חלקים (במדת הדן, יען) כרו"צ רחמי"ך והסד"ך רחמי"ם והחסד"ם המה הרוצ ומזיג"ל חולצין בחר רוצ"ל, ועיי' במאמרינו (ייס ערבה גבויר אות צ') ויועט בטובה"י, וצוה י"ל שייסד ספיוטן "רחום כהלכה" שלבחי חין פ"י והמשך לחיבה "כהנכה" לכלן חולם היונו שבוח ית' מרח"ם עיי' מזה רחמי"ם כזו "כהלכה" דהלכה רוחת עפ"י החורה דאחרי רצו"ם לבטוח. וזה י"ל (תהלים ס"ע-י"ז) ואני תפלתי לך כי עת רצון חלקים (היינו גם במדה חלקים) ברצ חסדך (מעני בר"צ חסד"ך כי החסד"ם המה כרו"צ כי רחמים נטע ומכרוע חלבים) ענני בלמי"ת ישעך (עיי' מזה חמי"ת הוא רחמים המכריע לזר החסד ע"כ המה הרוצ כזו ותושיענו עיי"ז גם במדה חלקים שהוא מה"ד בון שדון דאחרי רצו"ם לבטוח) וזהו שאנו מחפלים בחפלת י"ח ומלוך עלינו אחר ה' לבדך "בחסד וברחמים בלדק וצמשפ"ט" היונו עיי' חס"ד ורחמי"ם שהמה הרוצ ומלא לפי"ז מגיע לני חסד גם לפי מדה הודק והמשפט (לחלקים, צמשפ"ט החורה דאחרי רצו"ם כזו) ע"כ חמלוך עלינו חסד ורחמים בלדק וצמשפט שניהם גם יחד ליתן לנו מסיונותי כזו הכלך המשפט היונו שצלופן כזה יכנו צמשפט, וגם לפי הנוסחא שאומרים "בחסד וברחמים ולדקנו צמשפט" וולדק כזה שפור שעי' החסד ורחמים שהם הרוצ חלדקנו צמשפט הדין ג"כ כזו, וזהו י"ל בפיוט (יום א' דר"ה) לפני קדושת שמרית חלולך לך מדבר בלדקה מעשות משפט בלא לדקה ובמקום משפט חין לדקה (היינו אף שדרך הארץ שבמקום המשפט חין לדקה וכן להיפך כך פ"י שס המפרש) ובחין משפט יש לדקה (כי הם צ' דברים סותרים זח"ז) ואחר צמשפט

א. מזל תשרי"י מאזני"ם, כי בו שוקנין צמאזני פלים לה' מעשו בני"ח ביום ר"ה שהוא מדה חסדי וכמ"ס הרמב"ם זכני תבונה כי שוקלן צמשקל חל דעיה היידע תעלומית ית"ם וכבר דברו בראשונים ז"ל כי לכך נקרא החדש צמולו מאזני"ם למשפט ברמז הנו" בראש ותחלת מאמרינו בזה צפס הרמב"ן והר"ן ז"ל וי"ל רמז עפיוט"ם בסודור הארז"ל נכרי"ר כצני ז"ל צענון חמירה מזמור לדוד ה' אורי וישעו צלול עד שמי"ע כי יש בו קמ"ה חיצות כנגד צ"פ חכמ"ם שעל זה השם חנו נסעדי' ונסמכי' מזמן החורבן עד עתה יהוה ממחיק הדין (בר"ם וימי הדין האלו) ע"כ רמזו מאזני"ם צגיני קמ"ה צ"פ השם הנו" כפי הכונה הנו' שזכו ממחיק הדין צרי"ם צמאזני"ם למשפ"ט לבטוח לחיי' ורצ חסד ויולחין בדומום וברחמים (ועיי' בדברינו צמאמר ימי הרטון אות ה'):
 ב. באין מלך ישר מול מגיד פשט תגיד לעקב דבר חוק ומשפט ולדקנו צמשפט המלך המשפט. להצין קישור הדברים מלשון הפיוט ופלא לכאורה מאדו דצחם חין מלך ישר מול מגיד פשט יחנו מלאים תחלים ועונות צלחי שום זכור ומלך צעדנו חיכה נוכל לזכות צמשפט שיוכנו וילדקנו צמשפט "המלך המשפט" בחור מלך צמשפט יעמיד ארץ ומה זה אהנו מה שוגיד לעקב דבר חוק ומשפט צחם חין שים מלך ישר מול מגיד פשט ח"ו. וגם מה זה לעקב"צ דוקא. חולם י"ל עפיוט"ם מרן זקוני צצני יששכר (מאמר חוהם הלא) הושענא למטן גדלך ותפארתך דהנה כצ"ד על מעלה המה חס"ד דיי"ן רחמי"ם והנה חסד ורחמים המה כרצו"ם נגד מדה הדין ואחרי רצו"ם לבטוח וזהו למטן גדל"ך ותפארת"ך (גדול"ה הוא חס"ד ותפארת"ת רחמי"ם) ענהד"ה. וצוה י"ל רחמי"ך רצו"ם ה' צמשפטי"ך חיינו (תהלים ק"ט- קצ"ו) ולכאורה האי קרא סיחר דלאו ריש"י סיפ"י, דחם הוא צחי' רחמי"ך חיינו צמשפטי"ך (מה"ד) אך היונו עיי' רחמי"ך (הוא) רצו"ם (שהרחמים הוא מכריע לזר

רק אדרבה יודיעוהו. אח) דבר חוק ומשפט (אשר
לחנו עומדים עלי כדו שתאמן להלילו ולהלדיקו
במשפט ואת כל העולם כולו בגאולה קרובה) ולדקנו
במשפט המלך המשפט:

ה. א"י צאין מלך יושר מול מגיד פשע תגיד ליעקב
דבר חוק ומשפט כי הנה עיקר המשפט הוא
אם תהי השנה הזאת שנת גאולה ועל זה עומדים
המקטרגים והס"ח לנגדו בכל כחם (אח זה לטומת
זה עשה חלקים) לקטרג ולהוכיח חטאינו ופשעינו כי
אין לנו כדאין להגאל ח"י. אמנם גם אם כן הוא הלא
יש לנו טענה גדולה והיא טענת יעקב אצונו כי הנה
בית הראשון ה"י נגדו אצרהם אצונו וציה שני כנגד
ולחק אצונו וכל אלו קבלו חלקם ב"ח צבית שלו אצרהם
צבית ה"י ח"י שנים וילחק צבית שני ח"כ שנים משא"כ
יעקב"ש שלא ראה עוד ביהו ונהו זה כמה חלפים שנים
שנה קיבל שברו עדיין מאומה צכות ביהו ואשר לא ראה
עוד יחת מצונו בני ישראל המרודים בגזילה ובצרות
נוראות כפרט בגלות אדום הארוך והמר הנו וכ"ז הכנה
בצדי ביהו בית השלישי בית יעקב ועדיין לא נבנה ח"כ
אם ישפוטו ב"ח אם יחי צננה הזאת הגאולה שלימה
ברו דין אז אח יעקב"ש אצונו אם יבנו ביתו והיכלו
יחיו המשפט איתו ואת בניו ואת בניו ע"כ בעת
הקטרוג של המגיד פשע צ"ח כנו מצדקים חתו
ליעקב דבר חוק ומשפט" שגידו לו (כנו צדוקה הקודם)
כדי שיקום ויעמוד על נפשו ועל נפשות בניו וציתו
(בית ה"י המקוה כנו) בעת המשפט גאלו נוגע כנו
וע"י כח זכותו ומילתו נכה שילדקנו במשפט כנו.
[ובעין זה מלחתי עתה כחצו קודש (תפארת צניה)
לאחמ"ר הקודש ז"ע (צדוקה ר"ה) ה"י זכנו להוליאם
לאורה בקרוב]:

ו. א"י תגיד ליעקב דבר חוק ומשפט היינו כי צאין
מלך יושר מול מגיד פשע (אנו מצדקים מהש"ח
החפץ להלדיק פס זו אך מלך במשפט יעמוד ארץ. ע"כ)
תגיד (למקטרג בחשוכה על עונתו כי) ליעקב"ש דבר
חוק ומשפט (כי הלא המשפט הוא ליעקב"ש ואלו נוגע
אם יבנו ביתו והיכלו וגם אם בני ישראל חטאו ח"י
בעשנת המקטרג המגיד פשע אמנם המשפט הוא נגד
יעקב"ש אצונו ואין יוכלו לפסוק נגד זכותו וקדושתו
וחוס לדקתו והוא מה חטא צנה, וגם י"ל חגי"ד לשון
המשכה כ"ל היינו שתמשוך ותעמוד המשפט ליעקב
וכיון שהמשפט הוא של יעקב"ש אצונו יסמוס פי המשטין
ע"י נכה אשר) ולדקנו במשפט המלך המשפט (מלך
במשפט יעמוד ארץ אמנם כן הוא במשפט דל"ש הקטרוג
לגדי יעקב"ש) כנו. [וע"י מה שכתבתי עוד מזה במאמרינו
חקט בשופר חות ה"י ו' ז']:

ז. א"י תגיד ליעקב דבר חוק ומשפט כאשר אמרתי
פ"א לפני החקיעות וארשום רק קלח מזה,
כי יעקב"ש נקראו בני ישראל כמ"ש בצע"ה"ט וגם צדוקתו

חטעה לדקת לשפוט חבל במשכה הלדקה ומלך כח"ך
משפט ולדקה וכו' היינו דאין יתכן צלחת להיות משפט
ולדקה יחדיו הוא רק ע"י מדה הרחמים היא הכוב
וחו כסא הכ"ד של מעלה ע"כ תגיע לדקה וחסד לפי
המשפט. וכן י"ל עפ"י צפויט לאל עורך דין וכו' לפועל
רחמו בדין וכן לרחם עמו בדין היינו שבוט יחי פועל
רחמו צדי"ן פדיון ההלכה דאחרו רבים להענה ע"כ
פועל רחמו ולרחם עמו צדי"ן. והכו צאין מלך יושר
מול מגיד פשע תגיד ליעקב דבר חוק ומשפט שיעקב"ש
הוא מדה הרחמים המכריע לטובה ולזה צאין מלך
יושר וכו' ומד"ד מהגבר ע"כ חגי"ד (לשון המשכ"ה
כמשארז"ל דברי חג"ה שמושכ"ן וכו'. שמישך) ליעקב"ש
דבר חוק ומשפט (שימשוך מדה הרחמים המכריע להסד
וה"י המשפט צנח"י יעקב"ש יע"י רחמים המכריע להסד
וכו' הלכה ברבים וע"י גם צאין מלך יושר ח"י הלא
לא אמר המקטרג רק שילכו במדה הדין ועפ"י גם
במדה הדין ילדקנו. וזה) ולדקנו במשפט המלך המשפט
(גם צנח"י מלך במשפט יעמוד ארץ כנו). וזהו שבי
הקטרוג בחדש שופר וכו' משפט לחלקי יעקב כי המשפ"ט
נעשה צנח"י יעקב המכריע לטובה ע"כ זוכי גם במדה
המשפט כ"ל [וע"י במאמרינו חקט בשופר חות ו']:
ג. ובוה י"ל עוד ח"ש תגיד ליעקב דבר חוק ומשפט
הכונה בשופר כמ"ש (חבלים פ"א - ד') חקנו
בחדש שופר כי ח"י ישראל היא משפ"ט והנה שופ"ר
ג"י חס"ד גביר"ה רחמים שהוא מדה יעקב"ש ככלול
משלשתן חסד גבורה ורחמים ומכריע לטובה ברחמים
ע"כ חומרים תגיד ליעקב"ש דבר ח"י ומשפ"ט שהוא
השופ"ר ג"י חס"י גבור"ה רחמים כנו היינו שמתק
מח"ד ע"י בשופר לרחמים (צנח"י יעקב"ש) כמ"ש שזמט
קול תרועת עמו ישראל ברחמים:

ד. א"י מ"ש צאין מלך יושר מול מגיד פשע תגיד
ליעקב וכו' דהנה צדוקה"ך מדרש העולם לאוכה
(חקון שלשה משמרות) צד"ה לפון לפון וכו' אמרו לא
חמרון דא ולא תהודעון דא ליעקב חביהון (מחורבן
ציה"ק ולרות הגלות המר צעוב"ר) דלא יהפוך עלמא
צרגע"א עכנ"ה, ונמלא לפי"ן כי בעת שאין מלך יושר
מול מגיד פשע על ישראל עם קרובו יאז ח"י יה"י חורבן
העולם כיון שאין ישראל בעולם מי יקיים התורה וכל
העולמות והעו"ה"ן צבראו רק בשציל ישראל שיקוימו
התורה ונמלא אז אין לחוש שלא להודיע ליעקב אצונו
כדי שלא יהפוך העולם כ"ל דממילא הוא חרב העולם
ונהפך ע"י הקטרוג ח"י אך אדרבה נחון להודיע ליעקב
אצונו אז את מצונו ומעמדינו המר כדי שיטורר רחמים
על הגאולה שלימה צ"כ ויליל את העולם כולו. וז"ש
צאין מלך יושר מול מגיד פשע (אז) תגיד ליעקב
(שיגידו ליעקב ויודיעו ממלך החורבן והגלות המר כי
צנת קטרוג גדול כזה שאין שום מלך יושר מול מגיד
פשע אין לחוש למה דאמרו דלא תודיעו ליעקב כ"ל

אין לדקוק ולדקדק במעשיו ואין למונע פרנסת ישראל וז"ל בלחץ מלחץ וישר מול מגיד פשע (כנוענת המקטרג שרו של עשו כח על בני יעקב) תגיד ליעקב דבר חריק ומשפט (ע"פ) תגיד שמניע ליעקב ובניו חריק ליטות דמזוני בנשפ"ט הלדק"ה ה"ו בשארז"ל [בפ"ג דבילה] מזונותיו של אדם קלוצים לו מר"ה וכו' מאי קרא תקטו בחדש שופר וכו' כי חוק לישראל הוא משפט לאתקי יעקב חריק ליטות דמזוני וכו' עכ"ל הגמ' ע"כ ברי"ה שוחגים חריק לישראל מזונותיו של אדם ופסקין לחין בולקין למזונות ע"כ מגיע ליעקב בניו הגם הם נאמר שחלק כבר עם אחיו מ"מ מגיע לו דבר חוק ומשפט במשפט הלזקה כו"ו) ולדקנו במשפט המלך המשפט (כיון שהוא מדחיל אין בולקין למזונות ע"כ הוא במשפט החורה שילדקנו המלך המשפט גם בצה"י משפט) כנ"ו:

יא. בפיוט נשחרית יום אי דר"ה תמוזים בדתן שה עקידה תש"ר אשר צו נפקדה. הפי' שנקודה שרה בלידה ילחק עקידה בחדש תשרי ויגיה אותו בשם תש"ר, ונכאורה יפלא מה פוגמו בזה ומה חכמה ולימוד בזה שסיבה השם תשרי במלח תש"ר אשר אין לו הכנה אולם דברי הפייטן הקדוש (כפי דבריהם אשר מיוסדים על אדני רוב"ק בסודות טלוזים לפשות התיקון בגבתי מרומים) נראה שבין בזה עפ"י התזכיר (תיקון ב"ה) שהאומיות החלה במעשה בראשית ע"ו למפרט בדרך תשרי"ק מדה בדין וכו' עם תשרי שצו נצרה הטולם שהאומיות למפרט בגיל עי"ש כל זה וצמאמר תקור הדיון להרמ"ט מפלגו ז"ל (ה"א ע"ג) ואין כסוף הקדמת התיקונים בראשיות ב"ה תשרי ובמדה"ד איתצרי עלמא וכו' ונטל תש"ר למפרט עי"ש והגם למפרט כמה רק אומיות תש"ר לצד (בלא הוי"ד מתשרי"ו) וכו' רמז לנכון תש"ר אשר צו נפקדה ומאז צעת הפקודה ללדת ילחק ה"י מדה בגבורה סוד ר"ה ועי' מאמר ח"כ"ה להרמ"ט (ח"ג סי' ל"ד) וז"ל אך דעו נא ורלו וכו' כי היום הרת עולם שבו יצא במשפט כל יצורי עולמים נתייחד לפקידתה של שרה מאנגלת הולד (ילחק) בעתיד ללדת ממנה שהוא שליט על מדה בדין של מעלה שצב נצרה הטולם וכו' עי"ש (וכו' סוד עקידת ילחק) וז"ש תמוזין בדתן שה עקידה הכנעת הגבורות ועקידתן בנדע תש"ר אשר צו נפקדה כי ספור אומיות תש"ר כנ"ו.

ובזה תבין על מה שיוסד הפייטן בכל יום ברי"ה בשחרית וצמוסם הפיוטום בצרבה אי שמדצר מאלצרהם לחינו בדרך ח"כ וצצרה ב' במדבר הפייטן מילחק לחינו ייסד בדרך תשרי"ק וכו' בצוונה מיוחדת כי בצרבה המכוון לילחק ייסד בדרך תשרי"ק כי טלו אחוון למפרט כנ"ל מהתזכיר"ק:

יב. עוד גם בפיוט שחרית ר"ה (בצרכה ב' שמדצר מילחק) חנקת חסור אז כבוכתרה חלי להעתר כמו נעתרה וכו' איחלנו כתר לטערה וכו' עי"ש במפרט

צגלות צעוק"ר נעמלו בין האומות מי"מ נקראו בשם יעקב"ז כמ"ש צפפרים וארז"ל (ר"ה דצ"ה אומר הקצ"ה למלכ"ש אזי ואחס נשאל לצ"ד שלמטה ע"כ כמו שפוסקין ישראל כן לריבין לפסוק למעלה [בדרך ספר אתה למען חלדק] וז"ש בלחץ מלחץ וישר מול מגיד פשע (מבקש"י מהש"ו) תגיד (לו להמקטרג) ליעקב דבר חוק ומשפט (כי לבני יעקב"ז ניתן זה חכות הדבר חריק ומשפ"ט לפסוק ולהכריע וכאשר יסכימו כ"ד שלמטה כן יסכימו כ"ד של מעלה לפסוק לפסוק גאלה וישועה במהרה דודן): ח. א"י מ"ש תגיד ליעקב"ז וכו' בהמשך מ"ש גטיל בזה (אות ה' ו') והנה קו"ל כי לורה יעקב תקוקה צככה כבוד וי"ל הענין יטן שרפה יח"ש אין לופה ומציע עד סוף כל הדורות כי חבילה חוק זכרון להפקד על בג"ל אז יצרו המקטרגים ושיחלך הגלות צעוק"ר באופן גורל מאוד עדי יבנה בית יעקב חמ"ה שאז יהי שמי' שלם וכפא"ו שלם ע"כ חקק צככה כבודו לורה יעקב"ז ולמעתי ועם ויצנה בותו צ"צ ותהי' הכפ"ה שלימה ובמו שיסד הפייטן לר"ה ויפן חבנית חס אשר צככה חקוקה וכו' וז"ש בלחץ מלחץ וישר וכו' (ולעומת המהט"ו) תגיד ליעקב"ז (שיפן צבניתו וימשוך המשפט לצדו ועי"ו) וילדקנו במשפט כנ"ו:

ט. א"י כי הנה המקטרג העיקרי הוא הפ"מ שרו של עשו הוא אדום ואשר לחנהו צגלות אדום הארוך והמר צעוק"ר וכו' מגיד פשע ישראל (יורד ונוסות טולב ומקטרג בשארז"ל) חמנם מלינו צרח"ל על וילחק איש עמו כי אז נלחו יעקב לחינו להשר הכ"ו שרו של עשו ובזכיר"ק מלינו שנתן לו יעקב המחנות צכחי שטיר המשחלה וכדון חילי הלי מקטרגה וכדון ויעקב גשע סכותה ע"כ בלחץ מלחץ וישר מול מגיד פשע (המקטרג העיקרי הכ"ו) תגיד ליעקב"ז דבר חוק ומשפט (להמש"ך המשפט ליעקב"ז לחינו וכו' כצו להמקטרג הכ"ו ועי' הדורן צכחי השטיר המשחלה שנתן לו ע"י נחתקו זיני וזככה אשר) ולדקנו במשפט המלך המשפט:

י. עוד ו"ל בלחץ מלחץ וישר מול מגיד פשע תגיד ליעקב דבר חוק ומשפט וכו' והנה ידוע הקטרוג משרו של עשו המגיד פשע וחובות בני' והנה הוא נה צכחו של עשו שחלק עם יעקב בנחלת ב' עולמות וא"כ טענתו כי העוק"ו מגיע לעשו ח"ו וע"כ צא השטן ציומא דר"ה לקטרג על פרנסת בני' צעוק"ו והנה על הקושי הכ"ו ח"ך בני יעקב יהנו מעוב"ו כבר רבו חתי במפרשים ועוד לאלקי מלין בעזרתו יח"ש. והנה אחז"ל (צצ"כ דף ט' ע"א) אין בולקין למזונות וכצ"כ יח"ש אומר תורתו ומלכות חכמים ע"כ גם חס עניים לחננו ואין מגיע לנו צעוק"ו כיון שחלק לחינו יעקב בנחלת ב' עולמות כנ"ו מ"מ מגיע לנו בולקת מלח כבודו יח"ש וכמלכות תורתו וצכחו לצקש בעני צפתה הגם שאין חנו ראוים ואין חנו צעוק"ר צכלל עניים הגונים מ"מ כיון ופסקין להלכה אין בולקין למזונות ומותנים לו ע"כ

כפשוטו דקאי על יחזק חצוני שהי' חסור מלהוליד ויעתר
 יחזק לדי ועי' אנו מבקשים אליו להעתר כמו נעתיבה
 לקבנ חפלותינו כמו כן. ולהצין חיבת כהוכחתי, וי'ל
 עפ"י הגודע אשר הפיוטים הקדושים שנהגנו לומר
 במקלות ב"י טובה גנו' בגוויי סודות רבות ועי' כחם
 לפטול בשמי מעלה (ובמ"ש רצונו הרוקח הגדול בהלכות
 יוהכ"פ רמזים על הפיוט ביו"ר ועי' בדברינו במאמר
 הסליחות אות כ"ג) ובה מכוון ג"כ כפי מ"ש בבהאריז"ל
 לכוון לחשובי צניס בחפלה עה"כ (בראשית כ"ה - כ"ח)
 ויעת"ר יחזק ויעתר יש בו אותיות תע"ר מן תרע"א
 שהוא חרש נמילתו כנודע ואותיות ו"י הוא ו"י תחתונה
 דאי תרע"א לכן יכוין להמשיך ו' עליונה שבמזל עליון
 להשלים אי' זו כי הוא סוד מזל עליון שהבנים תלוים
 בו עכ"ד. והנה נודע מ"ש בחיקונים (תיקון ע') שכת"ר
 נקרא מזלח דבולח בסוד בני חיי ומזוני לאו צכותא
 חליה חלה במזלח תלוח ועי"ש צכסא מלך ובעשרה
 מאמרות (מאמר אס כל חי ח"ג פ"א ובי') ענין פקודה
 שרה בסוד מזל העליון כתר עי"ש ונקבלת יעקב (ערך
 מזל) וזהו כפירושו כנ"ל חזקת חסיר (יחזק) שהוא
 ויעת"ר יחזק אי' כהוכחתי שגמטך לו מכת"ר היוד
 עליונה להאי תרע"א הושלם לחיבת ויעת"ר ונמשכה
 לו היוד העליונה מכת"ר עליון מזלח עילאה ועי' נושע
 צבנים ח"ש חלו להעתי"ר כמו נעתי"ה (היינו בסוד
 ויעת"ר יחזק כנ"ל) ומסיימן ח"מ חילתנו כתי"ר לטערה
 וכו' היינו כנז' ועי' בדברינו במאמר יום הקדוש
 אות ע"ז):

(ובמ"ש בקדושת לוי על נושא עון היינו שבצבול נושא
 עון). והנה במחשבת אדם חתיב (בראשית ו' - ה') וירא
 ה' כי רבה רעת האדם וגו' יר' מחשבות לבו רק רע
 כל היום וינחם ה' כי עשה וגו' ע"כ צעת נשפטו בעוה"ר
 מחשבות אדם אז הקצ"ה אומר כצבול אשר הרעותי כנז'
 ועי' נלויס ישראל עם קרובו במשפט ויולאים זכאים
 ע"כ חמר כצבול היו"ר יחד כסל נשפט בלשון נשפ"ט
 כנז' כי הוא כצבול נשפט עי"ז שאומר אשר הריעותי
 ולמטן זכות ישראל בחסדו ית"ש. כחצתי בדרך ספר אתה
 למטן חלזק ובעין שבי צם' הקדושים באופנים שונים
 לחכות של ישראל בדרך כזה בימים האלו ימי המשפט:
 [ועי' בדברינו במאמר הסליחות אות כ"ד ולקמן בה
 אות כ"ד]:

יד. בפיוט שמרית יום אי' דר"ה. תעיר ותריע וכו'
 חדרת ממלכה וכו' (לצלל הקליר זי"ע) וכל
 ענינו שם על מלכות אדום (שהיא המושלת מחורבן בית
 שני עד עתה בעוה"ר) בזה"ל ומלכותי' אפדה חז"ית
 הקפידה ופי' המפרש שנתקשטה במלכות וישראל הנקראים
 זאת הקפידה והבריתא אחת. ויפלה ענ מה שקרא את
 ישראל בלשון זא"ת שהוא רק רמז ודרש בדרז"ל על מי
 זאת עולה מן המדבר ונראה כונתו על מלכות אדום
 שהוא צחי' מלכות בעשר ספירות דקליפה כתרין דמסחבו
 (כנודע בספרים סדר שיעור הקומה בדי מלכויות ועי'
 כפי הגלגולים להאריז"ל [די פרעמישלא פרק אי'] וצנני
 יששכר במאמרי חנוכה) ולכ"ע מלכות אדום הוא הרגל
 הרביעי שלהם. והנה נודע בחיזוק"ק זא"ת נקרא מד"ת
 מלכותי' כנסת ישראל וכמו שדרש שם הרבה פסוקים
 שח' צכס זא"ת על כנס"י השכינה הק'. והנה המלכותא
 חייבתא (אדום) דו"ס דקליפה נגד המלכות דקדושה
 כנס"י צו"ס דקדושה ומלכותי' נקרא גם הקליפה כי את
 זה לעומת זה עשה חלקים חבל זא"ת מלינו שנקרא רק
 כנס"י מלכות דקדושה השכינה כצבול. וזהו שאנו
 מתחננים ומתחוננים מלכותי' אפדה שנתקשטה אדום
 במלכות דקליפה וזא"ת הקפידה שבהקפידה (אח זה
 לעומת זה) את המלכותא קדושה כנס"י ע"כ שפיר
 דייק תנח פייטני וקורא אותה בשם זאת כנז':

טו. בפיוט שמרית יום אי' דר"ה המתחיל אכן חוג
 מלוק נשיה (המדבר מרחל חמנו) ומסיים
 "לצדי' חממוד ציוס זפירה להזכר לנו כמו זוכרה".
 והמפרש פי' לצדי' היינו צני' כמו יאכל צדי עורו שהוא
 צניו וצנותיו. וי"ל עפ"י המד"ר (חיבה צפיהחאה) מה
 שטעמו ולווחו וצכו האצות הקדושים כ"ל צעת חורבן
 ציחמ"ק ועל כו"ל לא כי שם חסודה מהקצ"ה בהצטתה
 על גאולה השתירה ולצפוף חמרי' במדרש בלוחה שעה
 קפלה רחל חמנו לפני הקצ"ה ואמרה רבשיע גלוי וידוע
 לפניך וכו' ומסרתני לאחותי כל הסימנים לא עוד חלה
 שנכנסתי וכו' ומה אני שאני צו"ד לא קנאתי לזרה שלי
 וכו' מיד נחגלגלו רחמיו של הקצ"ה ואמר כצבול"ך רח"ל

ג. בפיוט שמרית יום אי' דר"ה (המתחיל את חיל
 יום) היו"ר יחד כסל נשפט בלשון נשפ"ט
 קשה דהול"ל שופ"ט (והמפרש נדחק דהיינו שלפני היו"ר
 נשפט יחד כסל פי' כל המחשבות) וי"ל ע"ד שאריז"ל
 בולקוט מיכה עה"כ (מיכה ד' - ה') כי כל העמים ילכו
 איש צמס חלקיו ואחזתו נלך בשם ה' חלקיו לעולם ועד.
 כי לעי' באים כל שרי אר"ה ומקטרגים על ישראל וכו'
 ח"ל ח"כ כל אומה חרד עם אלהים הו"ד כי כל העמים
 ילכו איש צמס חלקיו ר' רלובן צמס ר' חגיגה חמר
 אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאמרו כי באש ה' נשפט
 שופ"ט אין חתיב כאן חלה נשפ"ט הוא שאמר דוד
 גם כי חלך צגיה ללמות לא חירא רע כי אחה עמדי
 עכ"ל. ודרש צזה ג"כ בלשון נשפט כנז' ועי' במפרש
 לקמן פיוט קדושה שמרית לר"ה. חלום ורועדים מדיןך
 נשפט צאש זה הקצ"ה שהוא הוצע יורו עולמים למשפט
 ח"כ נקרא ג"כ (כצבול) נשפט כי חוצע ונחצע שיהם
 נשפטים עכ"ד. וזהו וי"ל נקט גם צזה נשפ"ט כי היו"ר
 יחד כסל מחשבותיהם מחשבת אדם ותחבולותיו ויאר
 מעלני איש וגדול הקטרוג חלילה ובאשר ית' חפץ להזדיק
 עם זו אז יאמר הצורה ית"ש ויהעלה (עענה צעד
 ישראל) אשר הריעותי כשארז"ל (ברכות ל"ב ע"א וסוכה
 ר"ב ע"ב) כצבול שהקצ"ה מתחרט על הילכ"ר שצראו

אני מחזיר את ישראל למקומן בה"ד כה אמר ה' קול ברמה נשמע נהי ככי תמרורו רחל מבכה על בני וכתוב כה אמר ה' וכי נאום ה' ושבו בנים לגבולם עב"ל וזכה י"ל לצד"י תעמוד ביום זכירה שהוא לצד"י תעמוד ותשאר עומדת קיום בעטנתה להמליך בעד ישראל ביום זכירה הזה בכל שנה ושנה אשר דנים אם תהי השנה הזאת שנת הגאולה ולאשר לה גאמר בשבילך רח"ל אני מחזיר את ישראל למקומן כתיב ע"כ רק הוא לבדה יש לה עטנה ביותר לשמור ית"ש בעטנתו אשר בעטנתה על עטנתה בשביל שמסרה הסימנים. ח"ש הפיוט "להזכר לנו כמו נזכרה" היינו כמו שנזכרה רחל (כפי הפשוט) שגא' (בראשית ל' - כ"ב) ויזכור חלקים את רחל וגו' ויפתח א"י רחמה, אחז"ל ופירש"י זכר להסימנים שמסרה לאחותה ולאשר בשביל עטנה סימנים שמסרה לאחותה זכרה שקיבלו עטנתה בזה ע"כ שפיר נאמר להזכר לנו (בגאולה שנימה בשנה הזאת) כמו נזכרה (ויזכור חלקים את רחל בשביל סימנים שמסרה שעי"ז נאמר והובעת לה ושבו בנים לגבולם כתיב) וע"ז מסויימן בקול ומליך ה' לעולם חלקיך ליון וכי יסיה בן כשקיים ית"ש בעטנתו חלוננו במהרה דידן. [וע"ז במאמר חקב בשופר חות ז' וזהו כ"ה. כ"ח]:

טז. בפיוט יום ה' דר"ה (המחול חלפיד נזר חיום) חדשוהו זמר היות טוב עומם טורח יתדוהו בחדוש ירח. נראה כוננו בפנימיות עפ"מ"ש בסידור הרי"ר שכתו ז"ל שיאמר אחרי תק"ש דר"ה מזמור שירו להי שיר חדש והוא שיר שאומרות פרות הכשן י"ב בקר ונקרה עתה ש"יר חד"ש טו אז מתחדשת הלבנה"ה שהיתה מכוסה בסוד כסה ליום חגנו עכ"ל. וע"ז בפע"ה ובסידור כוננו מזמור שירו נהי שיר חדש בפסד"ן נשנה שהשיר הזה אומרות פרות הכשן כדח"ל והיינו הו"ת הנושאות את הכסא ונקרה ש"יר חד"ש על שם שמתחדשות בחידוש הו"ת ש"ש וזהו מובן היטב כוננו של הפיוטן חדשוהו זמ"ר חו"ת (הנושאות הכסא שמתחדשות ש"יר חד"ש) טוב עומם טורח (נושא הכסא כביכול) יתדוהו בחדוש יר"ה (היינו דר"ה שאז מתחדשת הלבנה ומזמרות החו"ת ש"יר חד"ש) כאמור:

טוב. בפיוט ליום ה' דר"ה קודם קדושת שחרית. ושער רש"י בעמ"ר נקי בנקב לא ינקב נקוי צאומר ימלט חי נקי. והנה פ"י שם במעשה חורג בשם הרחצין ושער רש"י היינו שער של ראש חדש וכל רואה יפלא על פ"י זה כי הוא רחוק מהפשוט. ונראה לפ"ן כל כי כוונת הפיוטן באמת יסודתי בהכרי קודם להמליך חסד בעדנו עפ"מ"ש בהחריז"ל בעשה"כ (דרוש ו' מר"ה) בסוד הארת קול"י דשער רישא שיהא דרך הפנים לחון צמח ז"א. ושם נעשה בו בחי התפילין מבחי אותו האור מקיף וכי וע"ז עוד ח"ך מתפשטים ונטשו אור מקיף אל ע"י ספי"ה וכו' ועוד שם ח"ך

מאירים צנח"י הפנים צנח"י חרין הפוחין בסוד ש"ע נהורין אשר באנפין דח"ה עי"ש והנה נודע משחרז"ל (יומא ס"ו ע"ה) על מדת ונקב מה"יג מדות ונקב לא ינקב מנקב לשבים ואינו מנקב לשאינם שבים. ומי יאמר זכיתי לזי עברתי מהעטתי לפני אדון כל ית"ש עד כי הנני בכלל שבים ולא בכלל שאינם שבים. וע"ז ידו כל הדווים. אמנם אם בא ההארה מבחי רחמים של הארת פני א"ה בסוד ש"ע נהורין הוא ממזל"ה עילאה דבני חיי ומזוני לחו בזכותא תליא אגא במזל"ה בדאמרי" בש"ס (מ"ק כ"ח ע"ה) וביון שהוא במזל"ה ע"כ ימלט גם מי שלא שב עדיין כראוי ואינו נקי שודנה. חכו י"ל כונת הפיוטן ושער ראש"י בעמ"ר נקי (ע"ז בקושת השע"ר ראש"י כתיב מהחריז"ל) אז צנקה"ה ל"ה ינק"ה (גם אם הוא בכלל ל"ה ינק"ה לשאינו שבים ועדיין לא שבנו כראוי עכ"ז ינקוהו ה' מהעטתינו) צאומר ימלט חי נקי (גם אם אינו נקי עכ"ז ימלטו ה' כתיב וכו' משער ראש"י כתיב).

ובזה יובן שם המשך הפיוט והוא רוכב בערבות מבהוקי ויושב בחדרי תימן כבקי. כבקי (פ"י) הרחצין כמושל ומומחה ועדיין לריך ביהור מדוע נקט חיבה בק"י) בגבול צנימין בללח נקב. וי"ל עפ"י הנודע ב"י קהנה יעקב (ערך יצ"ק) שדבר הלריך שמירה מחילונים הוא סוד ייחוד צרכה יקדישה. והנה נודע שם חכ"ה הוא שמירה נגד החילונים במזיח במקובלים וכמ"ש בבס"ה מלך בהקדמת החילונים ע"מ כשסרקו את צפרו של רע"ק במסרתות של ברזל ואמר שמע ישראל ואמרו החלמידים רבי עד כאן היינו שיאמר ואלהבת אחי ה' חלקיך ה"ת שם חכה וע"ז יכניע הקמים עליו עי"ש וכו' דר"ה פלריכין אלו שמירה ורחמים נגד החילונים והמקטריגים הקמים עליו ע"ז יושב כביכול ית"י בחי בק"י (היינו יצ"ק לשמור אותנו בסוד יסוד צרכה קדושה) וגם יצ"ק עולה הו"ת חלקי"ה שהוא מתחקה בדעים כנודע בגבול צנימין בלל"ה (עולה חכ"ה שהוא להגן מפני החילונים ולהכניע המקטריגים הקמים. וע"ז) לנקי (ינקני מהעטתנו וממקטריגים עליו) ועפ"ז יובן בכתוב (שמואל א' - י"ה) עם קבורת רח"ג אשר בגבול צנימין בלל"ה וכבר הקשה רש"י שם דהא קבורת רחל הוא ביהודא צנית לחם וכי וזהו הענין הרמוז כי שם חכ"ה הוא האותיות שנאמר שם שד"י ונודע בסוד וחי שד"י לריך שהוא מכניע השונאים והלרים. והנה כ"ס שד"י הוא ציבור ולריך לשמור המלכות (רחל) ולזווגה שלא ישלעו בה החילונים חיליה (עיון בפנות המזוה) זו"ש עם קבורת רח"ל (וקצירת רחל לכך הוא בגילוי ע"פ הסדר ולא במערה כי היא עלמא דאחגליא ולא במערה שהוא באחכס"ה כנודע במקובלים) אשר בגבול צנימין בלל"ה גי' חכ"ה כתיב שהוא בחי שם שד"י (יסוד) לשומרה כתיב בן י"ל בדרך רמז וחי העוצ יכפר:

חי לקובה עבדו גדון. וזע המעשה בזה שמספרים מקדוש חי מדבר ז"ע תהלתו פקבג הסידים. וי"ל הענין בפשיטות לאשר חנו חופאים בטובה כל השנה ובשנאים ימים הנוראים עת משפט באין עליה ח"ו לזכותו גדון ומלך במשפט ועמוד הרץ והוא צעני הרחמים ית"ש חפץ להלדיק עם זו וכאשר חנו לועקים וצרכים ומתחננים ומצטיינים אז כי מעשה והלאה נחקק מעשינו כראוי הרך מהחובות שיש לנו על שבער הנה אהנו מצטיינים להשלים בעבודתנו להבא ולחקן ולשלם זה במע"ט מכאן והלאה והש"י מקבל הפלותינו ומקבל חיותנו בתשובה לעבדו ית"ש. והכו לקונה עבדו גדון. בהחובות שטעו נמכרים לעבדו ית"ש כהוא קונה אותם לעבדים ששנינו בעבודתם לשלם ולחקן חובותם.

ובגם י"ל בדרך משל מן שהיה צ"ח גדול ועמדו וגששו ונושיו שישלם להם החובותם לקחת את אשר לו ונעשית סדר בע"ח (לזמלאי"ע) והנה הוא צרכה ויתחקן להם ומצטיי שישלם להם החובותם מעשה פירעון לזמנים בכל שצט ושצט וכיוצא עד שישלם להם כל חובותם במשך הזמנים שיגבילו ביניהם (רק שלא ימכרו ביתו וקנינו וכלי ביתו) אכן שומע אין לו מהם כי כן דרכו והבטיח להם כמה פעמים לשלם בזמנו ולא פרע להם. רק כאשר ירצו למכור ביתו או בלי ביתו אז הוא לוח כן. ואח"כ אינו שומר דיבורו ואינו משלם כי עג כן אין ענה להגילו ולהחזיק בידו רק חי מקרוביו או אצו או דידו (אשר הוא עשיר ובעות) יגאלנו כי יקנה בלי ביתו ורכישו והמה יאמינו וימתינו לו עדי ישנם נאט לאט במשך הזמנים והשנים את חובותיו. והנמשל מוצן כי הס"ח המקטרגים באים צוים המשפט ר"ה ולועקים חמם ליקח כל אשר לנו ח"ו בחובותינו ואהנו לוועקים בהפלתנו מן נשוב בתשובה ונחקן את אשר שחתנו ופגמנו צטינותינו והמה מערערים כי לא יחנו לונע ח"ו אחרי כי כן הכעחנו פעמים רבות וצפרט צימי הדן הנוראים בכל שנה ושנה ואח"כ לא שצנו כראוי להשלים כגו ע"כ צנח"י מלך במשפט ועמוד הרץ וגם חפץ להלדיק עם זו יקנה אותנו לעבדים ואת כל אשר לנו ושלל יקחו וזכותו וקנינו מפני עוונותינו ח"ו. והיא ית"י יאמין לנו בדרך אצ לבנו כי חנו גשלים ונשלים כראוי לאט לאט במשך הזמנים לחקן חובותינו כגו. יש לו שורש במשפט התורה כזפסקי הדן (בגדרים ל"ח ע"ב) המדיר את בנו נח"ח מותר למלאות חציה של יון וכו', צירושלמי (סוף בכורים) רב יעקב בר אידי צעם די יונתן אף ליקח לו הפלו מן השוק עיי"ש וי"ל בדרך רמז ומליצה היינו ליקח חפלו מן השוק כשמוכרין אותן בעד חובותיו (כמו לזמלאי"ע כ"ל) והנה הוא דומה לית"ש שנקרא אצ לנו זכשמונעים שפט ח"ו מצנ"י כדי שיכרו וישצו אל די יללמוד ולשמור תורתו וזהו כהמדיד את צנו לתלמוד תורה אשפ"כ לדעת ר"י לוקח חפלו מן השוק היינו כשמוכרים זכויותהן צוים הדן כגו

והיינו צחי לקונה עבדו כגו וחי יעזרנו צ"כ ויכתבנו ויחתמנו צפסר חיים ארוכים ועונים גאולה וישועה כג"י. **רבוה** יוצן מ"ש במדרש תנחומה מוצח בעור (ריש סו"ת תקפ"א) שאלו הימים צון יו"כ לטובות ערודים בסוכה ולולב ואין עובדין עומת ע"כ יו"ע חי דכותה ראשון לחשבון עינות עיי"ש שנתגבעו לפרש צרה הדברים דבאמת יפלא לכאורה וכי צצול ערודים להכין סיפה ולולב אין עישון שום עון צאלו הימים. אך וי"ל העטם בדרך משל הני"ל והנה צנימים צו"ד כשימכרו את שדה אחוזה של חי צצול חובותיו וחי מאוהביו יגאלנו ואלנו יעטרך לשלם חובותיו לאט לאט בזמנים קצונים ד"מ בכל רצ"ע שנה והנה צהנו שנה הראשונה אין מהנימוס לחייצו לשלם מיד אחרי כי הוא דל וריק ואין לכסף מולא לשלם לנושיו כי על כן מכרו את אשר לו וזה קנאו רק ימתינו עד חני שנה (דרך משל) שיגדלו פירותיו בערותיו וכיוצא ויעשה מהם מצות ויוכל לשלם. כן הוא צרה נותן לנו כדי ימים ראשונים אחר יו"כ שלא להשוב שום עון ובהם נוכח לסגל הרבה מצות בהכנה הסוכה ודי מינים לצורכי יו"ט והלדקה בערב סוכות וכיוצא וצוה יחי לנו כח לשלם ולפדות לעובה ומכאן והלאה חושבנה לחשבון עונות כעין משל הני"ל די יעזרנו ויחי עמנו צחצחו:

יט. ללובש לזקוק צוים דין למוחל עונות גדון. פי המפרש שהוא יחי לובש צוים הדן הדרקות שישראל עושים. וצוה י"ל המשך הדברים עם למוחל עונות גדון כי הנה אמרו צע"ס ופסקינן דמלוה הבאה בעצירה לא ילא המלוה ולדעת החו"י וגמה פוסקים רק היכא עיי"ה העצירה נעשית המלוה הין מלוה הבאה בעצירה ועכ"פ צכ"ג הין מלוה הבאה בעצירה וזהו יחרד כל לב הנלצב אם עושב אחיה חטא באכילה או חלואה אחרת וצכה האכילה הוה יכילא לומר או מתפלל ועושב מלווה ושרי המלוה היא נעשה צכה העצירה באכילתו או ממנו וכיוצא ואין יענה לפני ית"י שברי מלוה הבאה בעצירה הין הוא מאוס לגציה ושנאו כמשאר"ל ומאח"כ (ישע"י ס"א) חני די וגי שונה גזל בעולה. ועל כן ית"ש שלובש לזקוק (שישראל עושין כן השנה כג"ל) צוים דין (ונמלא זה מלבוש כבודו ית"י בהמלות אשר עושין ישראל אשר כן אחפחר ואם המה נעשים מהעצירות וכו' מה"צ כגו הרי הוא פגם בלבושו ח"ו. ע"כ הוא) למוחל עינות גדון (הוא מוחל העונות ושוב נפטרו מעוקרה ולא הין מלבוש"ע ונשארין נקיים המלות שישראל עושין כדי שיוכל ית"ש כצובל להחלצם כהן באמת וצכצוד ועוז) כגו:

כ. בפיוט יוס חי דר"ה צשחרות) גד"ה אם אשר צלזק (חשינה) זאת כפתצרה כושקדה חלוח פני נח שקדה ערס קראה מיד מיד נפקדה עיי"ה במפרשי הפיוט שדחקי שם. וי"ל עפ"י"ח ששמעתי צעם רבינו הקדוש איש חלקים החוזה מלובלין זי"ע כי לריכין

לזכור ככל וזכר שאומרים הודחה להשיי על זה שאמרנו
 בן יחזור השיי להלאה או בן יחסיף (בלשון שמדברים)
 ע"ד שאלה"ל הודחה ענן שער ונקשה על העמיד כי אם
 חין נזכרים בזה בוי בעין מ"ש לזה (בראשית כ"ט - ל"ב)
 הפעם חודה את הי (ולא אמרה נקשה על העמיד. ע"כ
 פסוק מיד) והעמוד מלמד עבד"ה. ואם כי יורה אח"כ
 ג"כ עכ"ל הטמן הכתוב ברמ"ז כי זכו עשה רועם עכ"פ
 או מ"ש והעמוד מלמד ימן שלה אמרה נקשה על העמיד
 כפי כי לריבון שלה להפסוק ולהעמיד להשפעה. ח"ש
 צפויט לענין גרה זאה בהשפעה הושקדה (היינו
 כנלמד נכ הצורה שחפוד בוצע וזיתם לריכה להודות
 להי כמו שאר"ל שמורים על גשורה עוצה אמנם מיד
 צחותו הודחה) הלוא פני לה שקרה (החלה ונקשה
 מלח פני לה ית"ש אשר בן יחי. ויען שהיתם שוקדת
 לזכור בזה להמשיך העוצה בעת ההודחה בנקשה על
 העמוד ג"כ. ע"כ) ערם קראה מיד נפקדה (נתקיים)
 הצורה עוצה מיד בעת ההודחה וכן היי אנגמר ונתקיים
 גם לעמוד כי בן היי צלמח נזר לפוצה עוד קודם
 נקשהה אך הועילה שנתקיים גם בן) לעמוד כנ"ל

בא. בפיוט קדושה שחרית, השכלל היכל קדשך ואל
 תחייש פיי המפרש לכל יהיה יחוש
 להריכות הזמן וזכו יפלה דהור"ל. ואל תחייש היינו
 חנהנו רצל להשיי לא שייך נומר. חל תחייש דהיה
 בודחו כביכול הינו מתחיש מן הגלוה לפילו כרע
 הי יום נקם בלבו כתיב ורק הוא ית"ש יודע לבדו
 הזמן ממו יעלה הג"ל וזכו בעות בודחי ואין שפחה
 לפני כח בצדו ולייב חין שייך יחוש ח"י. וי"ל עפ"י
 אחר"י שליטיה [זללה"ה] על ענין הויכות בין הקב"ה
 לישראל שהקב"ה אומר שובו אליו ואשוב אלכם וישראל
 חיימים השינוי היי חליק ונשובה היינו שהוא ית"ש
 ושינוי בתשובה מקודם חולם בשטותן השוכה צלמח
 משומקא דלגא שהוא חלקו ית"ש בהאדם חלק חלקי
 ממעל נמלא מתקיימים שניהם כי ישראל עופים השוכה
 מקודם ובהם חלקו ית"ש בפנימה נמלא גם הוא ית"ש
 שז מקודם ועפ"י פיי שוכה ישראל עד היי היינו
 עד חלק היי חלקך (ועד בכלל) וממילא מתקיימים שניהם
 בנ"י עבדו"ה חסו י"ל שאנו מצקשים השכלל היכל
 קדשך מהרה ואל תחייש היינו בשתנוחנו זה כמה
 לבושח ונלומה הרבה מלות שנים בגלות המר הלו
 ונמלא שפ"י זרק הילכ"י בהחזלהו במחשבת גי"ח
 ויחוש ח"י מן הגלוה והמחשבה היא בודחו ע"ש
 חלק חלקו ממעל ית"ש גמלה דכוי במחייש היי יחי
 (כביכול) חלק היי השוכן אהם בחוף עמחותם והרהורי
 מחשבותם ע"כ נקש למעשה"ש למחר ולהיש גחולחנו
 ופדות נפשו במהרה דידן:

בב. בפיוט שחרית יום אי דרי"ה, מלך זכור אחוה קרן
 לתוקעי לך היום בקר"ן, רבים חמדי
 דהא בקרן פסול לתקוע. וצלמח ל"ק דהא אמר"י (צרי"ה

כ"ו ע"ה) לר"י לכל השופרות נקראו קרן וגם לרצון
 כל השופרות חיקרי שופר וחיקרי קרן עכ"ל כפי דחיקרו
 שופ"ר גם קרן חליצה דרצון ג"כ ע"כ הזכיר הפיוטן
 במלכותו קרן דקלוי על שופר כנ"ל. אמנם מה שנקט
 בזה לשון קרן ולא שופר י"ל עפ"י אדמו"ר הה"ק
 משיגלותו ז"ש שהגיד צרי"ה מלך ממלט מרעה לודעי
 חרועה (היינו הדיקים שהם יודעי חרועה כונת השופר
 לאמיתן ויודעין ללואת את בורחם בכונתם ועבודתם
 אותם הוא ממלט מרעה בודחי צנחי לדיקים בלויט
 ונוטגים בזרע ע"כ הם נפתים ונחתמים לאלהר לחיים
 עוצים, אמנם מצקשים) זכור אחוה קרן לתוקעי לך
 היום קרן (היינו לחותן פשוטי עם שתוקעין בפשטות
 רק כמו בקרן מצקשים רחמים לזכור אחוה קרן בצות
 עקדת יחמק שובלל ויעלה לרצון חקיעתם ג"כ ויבחו
 ויחממו לאלהר בצפר חיים טובים) עכ"ל ועדין נקשה
 למה קראו בלשון קרן. אך רמז לדעתו כי קר"ן נקרא
 מדה מלכ"ה במ"ש צק"ש בסידור על וברצונך תרום
 קרנ"י, ומדה מלכות מהפסחה עד עכ"ל שצפ"י ע"כ
 מצקשים ונחתמלים אותן הנפשות הפשטות אהם גחחים
 בשפל המלך ותוקעים רק בצנחי עפ"י שצפ"י שצמכות
 הנקרא קר"ן שחזור להם עקידת יחמק ויקבל חפלותם
 ותקיעתם ככ"י כנ"ל. [וע"י] לקמן במחמר חקע בשופר
 אוח י"ט]:

בג. בפיוט דהתחלת תפלת שחרית יום אי דרי"ה לזקב
 חקרה ממך ואוחיל יושב הורי זכרה
 להחמ"ל בענין י"ל אם כי לא זמן הדן עכ"ל הקב"ה
 שומר החורה ומלוא גנתן לפמו ישראל והנה הבלעב
 (בצחצוח ס"ז ע"כ וכן בוי"ד הלי לזקב) לפני בן
 טובים אפילו אום לרצון עליו ועד לרצן לפניו וכן עשה
 הו"ל הזקן פרן לפני עני בן טובים ג' מילין בשלל מלאו
 עבד לרצן לפניו והנה ית"ש שומר החורה ע"כ גם
 בעת המשפט בלויט בענו צפתח בן אנו עניים ודלים
 בלא מלוא החורה בראוי בעב"ר לכל אנתנו בני טובים
 חברהם יחמק ויעקב ואחריהם הדיקים אבותינו בכל
 חיי ודור וע"כ בבצ"א עני בן טובים ומצקש לזקב בודחי
 כביכול ית"ש נתן לו די מחסורו בהרחבה אפילו עבד
 לרצן נפשו וזכו שאנו מצקשים לזקב חקרה ממך ואוחיל
 יושב הורי זכרה להחמ"ל (היינו שחזור יושב הורי
 לזקת אבותינו וכו' עני בן טובים ויתן לנו ית"ש כל
 מחסורנו בהרחבה גדן החורה) כנ"ל, וע"כ מחכירן
 בשליחות ליום אי עדין לחון חנם בלויט חליק. וכן
 צפויט ליום ג' דשחריה מתחיל נקש רחמים בפני גפחה
 היינו כי בלויט אנו לזקש שהקב"ה יקיים בני מלות
 לזקב כנ"ל (כך י"ל בדרך ספר אהם למען חזק):

כד. בפיוט קדושה שחרית לרי"ה, אז ישלשו בקודש
 נגשפ"ט באש. ויש לזקק דהו"ל שפ"ט
 באש ולא נשפ"ט אלא ודחי דקלוי על הקרא (ישעי
 ס"ו - ע"ז) כי באש היי נשפט ועיי מה שפסדנו בזה

אשר יתקן

כה. בפירוט יום צי דרי"ה בשחרית, (וכו'ל לשון הכתוב
 בישעי' ל"א-ה') כלפרים טפוח כן יגן
 ה' לצלות, ו"ל עומק כונתו עפ"י הנודע מתחז"ק
 חיקון ו' (דף ב"ג ע"א) ענין שלוח קן לפיר ובזמנה
 וכו' ואלה אימא מחתכה וזנין לווחין וכו' וכל ממנה
 חוליק זכו על עופין דילי וקוצ"ה מה עביר כניס לכל
 חילין דילי ויימא וכו' כל ממנה זעופי ללחחא חוליק
 זכו על עופין דילי דממנה עליה וליח זכו מאן לחוליק
 זכו על זני דלינין ישראל בני כדורי ישראל ועל שכינתא
 דליחי בגלותא דקנא דילא דליחי ירושלים חרבה וזני
 בגלותא וכו' יחשבה למען שמו עכל"ה והנה בש"ס
 (חולין קמ"א ע"ב) אמר רב יהודה עד כמה משלחה
 עד כדי שחלא מחמת ידו פירשיי ואם יכול לחזור ולחפשה
 מותר וכן פסקוין צו"ד (ס"ו ר"צ סעי' ד') ועכ"פ
 חס יש לה כפשי"ס לעוף ולפרוח זה המורה שלוח הכן רק
 כדי שחלא מחתיי וזה מיד מותר לחזור ולחפשה כזו
 ובמבואר שם עוד בגמי שו"ט (א) וצ"ע לומר דכל
 בני חקונים דקין לפי"ד מה שמושרר רחמים על כנסי'
 ועל בני בגלותא הוא געשה מיד צמחירות צחותו רגע
 שחלא מחמת ידי (ואז מיד געשח מלותו לחבליהו כזו
 ע"כ ע"ז מותר לחזור ולחפשה) ע"כ אנו מנכשים
 ברי"ה שאז הזמן לעורר רחמים צהיכלא דקן לעורר הוכל
 מש"ס) ובמבואר צ"י כתר שם ע"ז מרבינו הצמח"ט
 במוסר לפני החקיעות) כלפרי"ס עשר"ת (כמו שלוח
 הלפרי"ד שמעופ"ף צנפתיי כיון צ"ל לטעוף כנפשי'ם
 לעוף כז"ל מהש"ס ואז כשמשלחו רק בשמח מועמת
 כדי שחלא מחתיי געשה חוס מהר בפעולה גדולה
 התעוררות רחמים בשמים לכל כנסי' צחות זמן כזו)
 כן יגן ה' לצלות (על עמו ישראל ברחמים חוס מהר
 לגאלנו בזמן קרוב טוב) שחיה השנה הזאת שנס גחולה
 וישועה במהרה דידן, ח"ס הגניא בישעי' בזה כלפרי"ס
 עפות כן יגן ה' לצלות על ירושלים. כיון שטיקר
 התעוררות המלוח דקן לעורר למען הגאולה עלימה
 לשד ירושלים צ"צ כזו (ועיי' בשו"ת מנחת אלעזר
 סוף ת"צ ס"י ע"ת ד' ת"ט צ"ה) :

כה. בפירוש שחרית יום צי דרי"ה, שומני מלוחי עוד
 ישוצון לעלרון נדברים ירחו בהפסד ויחרון
 ויקשב ה' וישמע ויכתב גספר זכרון, ו"ל ע"ד שבי
 הרמז"ס צה"ל מלכיס (פ"י' ס"ג צ"י) בענין זמן צילוח
 מש"ס דקנו ולא יאריך במדרשות האמורים בעמיים אלו

(א) הג"ה. ומה שאמרו שם בש"ס חולין הריא
 דאחי לקמי' דרבא וכו' שלחה ואהדר לי' רבא פדסתקי
 (מצודות) לתופטו, כנראה כונת רבא כדי לזכות בצפוד
 הזה ולאכול ולהעלותו הואיל ואיתעביד בה מצוה
 הגדולה והנוראה הזאת דשלוח הקן ע"כ רצה ליקח
 לאכול בסעודתו כי זולת זה אין ש"י להדברים, וכמוכן
 לבר דיעה ומבין.

לעול (אות י"ג על הפיוט הילול יחד כפל גשפט) כי
 הוא צדחי ארז"ל שהקציה מתחרט על היל"ר שצרחו
 וחרמר אשר ברעתי ועל כן הוי כצ"ב כאלו גם הוא
 נכנס בהמשפט צמחי גשפי"ע, וגם כי הטיקר צרה
 הש"י העולם בצביל ישראל ואם המה יולאים חייבים
 חיי חיי חיי צושח למלך הכבוד וזהו לזכות ומל"ה
 צעדנו צמשפט. ועל כן יוצן נזה להמשך בשמיכות
 הפיוט לשחל ולימין שני שרפי חס (פד"כ"ב דרברי
 הימים [צ"י ס"ג-י"ח]) וכל צ"ה השמים עומדים על
 ימינו ושחלנו ודרז"ל כמד"ר אלו מלכ"י הכרת אלו
 מיימיים לזכות ואלו משמאלים לחובה ח"ס לשחל
 ולימין שני שרפי חס היינו מיימיים ומשמאלים ששומרים
 ציום הדין הלו עליהם לזכור כי הקציה כצ"ב גשפט
 כזה ע"כ צמ"כ ימינו לזכות ישראל כזו. אמנם פן
 יטענו המתקטיגים מלך שחל כי ישראל הינם מיוחדים
 עם מלך הכבוד יח"ס ע"י הכחה הידוע צמדבר ונחפרדו
 חיי מלחו ור"כ אנו העדר הכבוד לו יח"ס גם בשחחיוצו
 ע"ז קחמר) לוחים הרגל מלחכור עגל חס (היינו
 כיון שהגשפט כצ"ב מצחי אשר הריעותו שח"ה
 מחטא העג"ל) שלח היו ישראל רחויין לחותו געשה
 ח"ל לבורות תשובה לרבים כשחח"ל וימתן רק אז כח
 להיל"ר נזה וזהו צדחי אשר הריעותו ונמלח שח"ה
 הפסוק צחיקו יח"ס וצפולותיו ח"ו אשר כח היל"ר
 להחיה חת בני צמ"ה הלו והתשובה היא לריבה רק
 צציל החטאים שח"ס ע"י היל"ר ע"כ יוצן השמיכות
 כז"ל וזהו לזכות ישראל כחצחי צורך ספר חתה למען
 חלדק, [ועיי' צדבנינו במאמר הסליחות אות י' וזהו
 צ"ד] :

כה. בפירוש שחרית יום צי דרי"ה (לפני הקדושה)
 וילאו צם חלק ושמינה מלות המל"ים
 יושר (וכן נצ"ה צמחי נועם לרי"ה רמז על מספר חלק
 ושמונה מלות מל"ים) וצמעה חורג צמחור העור
 צמדרש איתא חיי חלק מל"ים ע"ז לישראל ולפ"י
 לריבין לשנות הניסחח על "שמונה עשר חלק" ולא
 "חלק ושמונה מלות" ולכאורה קשה לשם הספרים
 ומחזורים. על שחח"ה גם צוה"ק (פי שמות דף ד')
 צה"פחח מחניחין ח"ר שמשון וכו' אינו מחריבין לויבא
 מייצין ומיללן מחחר צית מוחציהון פחסין צדינה
 ומסיימין צדינה מייצין חנינות ודינא יתוב וספרין
 פסוחה צי שחח"ה סניק מחרי דדינא דקאים עליהון
 ויציב צפורסינא דדינא ושירחא חושחך על לה פסחיים
 דינא סחין מחרח דיינין דלכטרא ימינא ועמהון "חמני
 שרו חלפק" אחרתין תקעין ולא מייצין ולא מיללן וכו'
 עיי"ש ובענין מיידי צרי"ה וכמבואר צדמשק אליעזר
 (לחיי' הדי"ק וזלל"ה) שם והנה חס"ב חמני סרי
 חלפק" תקעין מצחי חס"ד צימין והיינו מל"י יושר
 והרי צ"ל לפ"י הגי' שמונה עשר חלק כזו :

וכיוצא בזה ולא ישימם עיקר שאין מצויין לידי יראה ולא לידי אהבה וכן לא יתשוב הקלין וכו' ע"ל הרמב"ם, אמנם צמטנו וכן ראנו בספרי לדיקים קדושי עליון ז"ע שאמרו זמנים וקלים בדורותינו ורמזים בחורה ט"ז ואמרו שהוא לעורר רחמי שמים סיכוי עת רלון וזמן הגאולה ורמזים בחורה והמליצו זה ע"ד שכי צשי"ע (הל' כיבוד ח"ה) שהימרים לאצו אצו כך כתוב בחורה כן נעורר לאצו שצמטום כניכול כך כתיב בחורה הרמז על שנה זאת, שהדבורים צה מטוררים רחמים למעלה ובחמה אמרו כי צסוף וימי אלון לא שייך משחח"ל כפי חלק (סנהדרין ל"ז:) תיפת עצמותיו של מחשבי קלין כאשר המשילו במשל ואכמ"ל ונפרט כי יודע מדברי הזה"ק פ' ויחי כי צסוף וימיה ערם הקץ אפי' רביה זעירין דבי רב אמרין זמן רמזו קלין, ויש להם על מה שישמחו ע"ד הזה"ק חנו, עכ"פ מדברי הרמב"ם נראה שאין חלוק דגם באחרית הימים אין לחשוב ולדבר צענין הזמן כנו' וצ"ל מ"ש הפייטן שומרי מציותיו עוד ישובון לצרון (היינו שצרכות העתים וזמנים עוד נזכה שישובון לצרון) נדברים יראיו (נדברים היראים זה עם זה שיגיע עוד הזמן הזה צוינו) צככשר ייתרון (היינו שמדברים מהאמני צככשר הראיו ויתרון כוח ויתר מהראוי יטן שברמב"ם כתב שאין להאריך ולדבר מזה כנו' עכ"פ אהבתם לקוצ"ה וכנס"י היא מקלקלת השירה ומגודל השחוקקותם לגאולה מדברים מזה יתיר מן שורה הראוי כנו'. והוא כדו) ויקשב הי' וישמע ויכתב צספר זכרון לפניו (כי הדבורים יעוררו למעלה ויחיו נרשמים צספר זכרין צהתעוררות הדברים לקרב הגאולה כמו שהמה מדברים זה עם זה כמ')
 ירה"ר צמהרה דידן:

כל הטובה"ז וכל העולמות לה נצרחו רק צצציו ישראל סקראחי ראשית כשארז"ל ופירש"י שם צפי צראשית וא"כ לפי"ז מגיע לנו כל ההשפעות יטן כי צצצולנו נצרח הכל (וצעת צריחת העולם לעת נעשה צחפני כל אזו מליך שמו נקרא צצציל ישראל אשר ימליכוהו עליהם לעולם ועד וכה אמר- הי' מלך ישראל וגו' וכו') והעולם נצרח רק צצציל חרץ ישראל נקודת המרכז אשר עיני הי"ה בה מראשית השני"ה יג"י והוא נתנה לישראל וכדו שלא יטענו שרי האומות והס"ח לעורר קטרוג ח"ו על ישראל להטות מהם חלילה לנו ההשפעה ש"כ מתחילין צר"ה (צזמן צריחת העולם) צקול גדול המליך שהיא ר"ה כ"ח ממשויו הציוד לטמו והיינו עפמשארז"ל ופירש"י כנו' שכל העולם נצרח צצציל ישראל ואם יאמרו הנגרים ליכטים אחס צצציל ח"י צכצפתם ישיצום ישראל כ"ח ממשויו הציוד לעמו לתת נחס נחלת גויים יבוא נתנה לנו וכו' ע"ל ולפי"ז מגיע לנו שפע כ"ט צצופ"ז ג"כ ביון שהעולם נצרח צצצילנו וגם נזכה לרש את הארץ צ"ב והיה הי' למלך על כל הארץ:
 כטו היום ברת עולם וכו' אם לבנים רחמנו כרחם אב על צנים יחס כעצרים שיינו לך תליות עד שתחנני ותוליא כחור משפטנו ח"ו קדוש. י"ל עפמש"כ צסידור הרי"ה צצחי ז"ל (בכנות המזמור לדוד הי' חורי וישעו) כי צ"ד של מעלה הם פי קתדרתון יעומדים ל"ה מיתון המרצה ולי"ה משמאל וכו' לכן לריקים רחמים צימי המשפט האלו לצטל ולהנחות הצ"ד כלו של הי' קתדרתון רק שהקצ"ה צצצולו וצצולו כציכול ודיו אהנו ימלפנוך משפטי ילא עיניך תחזנה מישרים שיי"ש (ועיי' צצצריני צמחמד ימי הרלון חות הי') וכן צזורה"ק צראשית (דף מ"ג ע"ב) צדי"ה היכלא רציעתה צענין פי צצרי גזרין ודיינו דיון הן לעב והן לצום וכו' שיי"ש. וז"ש חס כננים (על כן נקטם ונחמקן) רחמנו כרחם אב על צנים (כי אב שמחל על צצולו כצולו מחול, וא"ל לבא לפני הצ"ד הנו' רק מלפנוך משפטנו ילא וגו') יחס כעצדים (ואז אנו מוכרחים לעמוד לפני הצ"ד של מעלה פי קתדרתון כג"ל) עיינ"ז (חס הי' גזרי גזרין צפי קתדרתון כנו') לך תליות עד שתחנני ותוליא כחור משפטנו וכו' (לאשר כנו') הנה ל"ה מיתון ולי"ה משמאל ועיינ"ז הצ"ד הל"ז צפי קתדרתון תליות להקצ"ה אשר הוא צצולו בעוב ורב חסד מטה כלפי חסד ויכריע לטובה וילא לאור"ה (משפטנו) לטוב ולחסד ככ"ו:
 ל. עוד יחבר לנו אהבת חיתן. אדוננו. (שהוא זכות אברה"ם שקראו להקצ"ה אדוין כשארז"ל צכרבות [ז' ע"ב] למטן אברה"ם שקראך אדוין עיי"ש) [וראיתו עפוי"ז צסם הגר"ח ז"ל מוויילנא מה שמתחילין תפלת שחרית אדוין עולם וכו' ביון דהוא ללוחמי דאברה"ם שלא היה מי שקראו להקצ"ה אדוין עד צבא אברה"ם ע"כ מתחילין אדוין עולם בתפלת שחרית]

ובכן הנוסקד יבצית מדויינו (היינו יחזק כי נגבורות קדושות דילחק אצינו יבצית מדויינו משתיקים ומבעלים כל המקטריגים בצחי אש אוכלה אש ומחזק צטורשו כצובול כנודע) ובזכות החם וילא חיוס לזקך דינונו וכו'. מ"ש זהו ג"כ כפשוטו קאי על יעקב איש ת"ס טכ"ז כפטיש יפולץ סלע וכו' נראה בזה כמו בשאר דברי הפיוטים הקדושים מרבותינו הראשונים אשר כל דבריהם כגחלי אש והרבה פירושים נאמרו זגשנו בהם צמפרים. ונראה רמז שפיר למ"ש בסידור הר"ר שבתי ז"ל בכוונת הארח"ל להאחז ביד וכו' הח"ס ומתמס וז"ל הח"ס שם המשפט צמפר הקומה ונעלם שמו אחיות חו"ס וכו' חו"ס ונורא הוא ממנו משפטיו ושלחו ולא זאומתו מוטלה על הצריות עכל"ה, וזהו ובזכות הח"ס (בזכות וכה אחוה השם ח"ס) וילא חו"ס ללדיק דינונו (שנעלם שם הגז' אחיות חו"ס, וחיו"ס ונורא הוא וממנו משפטיו ילא כתי ע"כ וילא ללדיק דינונו שהיה מפתיד על החלומים ונלא בדיומוס לטובה) עכ"ה"ר :

לא. במשלי (ז') לשמרך מאשה זרה מנכרים אמרי החליקה וגו' לכה נראה דודים עד הצוקר נחנלסה צאפדים כי אין האיש צביתו הלך בדרך מרחוק לרור הכסף לקה צדו ליום הכסף ילא ציתו הטהה צרוב לקחה וגו'. וזהו פירש"י ליום הכסף לזמן המועד הקצוב וכן צמפ"א ליום חגנו עכ"ל והיינו רומז על ר"ה צמכה ליום חגנו וי"ל רצכל השנה מסית את האדם צנכלי החבולותיו להדיחו צמחצתו כי לא יירא לחשוף כי אין חצבון ודעה חלילה יזרח צו חלי הפסיקות צהצמחה פרתיות צפרט צעת הגלות והצמר ר"ל וכדומה צפתויו הצלו וכוצו. אמנם עינונו רואות כי צכל שנה ושנה צראש השנה האדם צעלמו המהעורר מפתח ה' וזהו גלאונו צמרדת לצו מאומה כדון נפשי הצחול והוא לזעק וצובה ומחפלה ומלא הרהורי תשובה ומחבויים צלצו ממעשיו שטעה צכל השנה וכמ"ש הרמב"ם (הל' תשובה פ"ג) רמז צחקיעת שופר צר"ה בלומר עורו ישנים משנתכם ונרדמים הקינו מתרדמתכם וחפשו צמעשיכם וחזרו צתשובה וכו' חלו השוכחים את האמת צהצלו הזמן ושגוים כל שנתם צהצל וזיק אשר לא ויעיל ולא יול עכל"ה של הרמב"ם ז"ל והעיקר שחזור זאת כל השנה חזק נחעורר צר"ה ולא ישוב לבסלה, ח"ש לכה נראה דודים עד הצקר (היינו צעת הגלות צממשל ללילה כמ"ש צישע"י עד הצקר אשר ירח צ"ב וכמ"ש צחקונוס חי ה' שכני עד הצקר היינו צמחזיר לצנפ"י צצובל לצבול הגלות ושלא לצעט ולמרוז חי' שכני עד הצוקר שנקרא צוקרו של מלך המשיח צ"ב עו"ש), היינו שמתחבו שיוכל להתעלם צאפדים למלאות תאותו צאופורים חלילה, כי אין האיש צביתו (כפירש"י שם שסילק הקצ"ה שכינונו וכל טוב נתן לעמים עכל"ה) וזהו צמחזיר שלמה המלך צרות קדשו תזכור נא (צכל

השנה) כי "ליום הכסף יבא ציתו" שזכו ר"ה (צחי צמכה ליום חגנו וכפירש"י) "יבא ציתו" לחשוב עמך על כל נעלם וכאשר תזכור זאת תמיד כי "ליום הכסף יבא ציתו" ממילא חזר צמעשו וענינו כל השנה בולה ולא יחפתה צהצלו אשה זרה שהיא אשר אמרי החליקה, ולפ"ר רש"י מדרז"ל כנז, ועו"י צוה"ק פקידו (דף רס"ז ע"ב) דמפרש הכתובים האלו על הקליפה המפתה לחטוף צנ"ח ר"ל ומפרש שזכו ג"כ ליום הכסף יבא ציתו אימתו יבא לקבל"י ליום הכסף לחיבו יומא דדינא לאשגחה דדינא דכתיב צמכה ליום חגנו וכו' עכל"ה עו"ש : לב. במסורה אחא, ציום הזה נצקטו כל מעיות (בראשית ז' - ח'), ציום הזה צלו מדבר סיני (שמות י"ב - ח'), כחשר עשה ציום הזה (ויקרא ט' - ל') כי ציום הזה וכפר (ויקרא ט"ז - ל') יצחק ה' ציום הזה (יחזקאל ז'), לא יומת איש ציום הזה (ש"ח י"ח), נראה רומז על ר"ה, ציום הזה נצקט"ו על מעיות"ת, (הוא סוד הגוסרי"ה הנעשה צר"ה צשני הימים אשר הגה ציומא חרובתא דמין ואז נספר מוח חכמ"ה וציו"ה ונדע צמקובלי שחכמ"ה וציו"ה מכונים צשם מעיות"ת ח"ס נצקט"ו צנפסר"ו מעיות"ת הגז') חלום רבה (עדה"כ משפט"ך חכ"ס רצ"ה וכשארז"ל שנקב ויורד עד התהום וכיא הדון צר"ה שצא לפטו מהצבות חרם וחצבותיו וכו' (וגם עו"י צשפע על [שער י' סדר חלילות הקלות צסוד הנמלוס המוחות צהג"ה] צדיה צדעתו חכומות נצקטו כי החכומות הם חו"צ ובהם הגוסריה צשני ימים דר"ה כנצואר צסידור) וארצות השמיים נפתחו (היינו מעיות"ת חו"צ הגז' המה חרובות ומעיות השמים נפתחו ונפסרו) ציום הזה צלו מדבר סיני (אם מקבלים עליו עול חורה ימלאו כנחתן מסיוי לשמור ולעשות מהיום והלילה ומקבלים עול מלכותו יח"ש. ואז) כחשר עשה ציום הזה (הגאמר צפי לו) והמסך ה' צוב ה' לעשות לכפר עליכם ופתח אהל מועד תשבו יומם ולילה שצעת ימים ושמתם את משמרת ה' ולא תמותו כי כן ציותי עכ"ל הכתוב, (והיינו כמ"ב צמקובלים האלו הז' ימים צון ר"ה ליו"כ חכורים צמלאכה כמו חו"מ רק יש לכווג צמם עסק התורה ותשובה והתבודדות וכ"כ צשם רצינו יונה ז"ל וגם כתיב צשם הארח"ל שאמר שזהו זלתי צלו ספק שמו שמתעבה צז' ימי תשובה חלו מחכפרים לו כל טעותיו שחטא ציום הכוא חי ימי השבוע כגון יום ח' צשבת וכו' חכו) כחשר עשה ציום הזה (היינו ציום ר"ה שקבלו עליכם עול חורה ומלות) צוב ה' לעשות לכפר עליכם (אם) ופתח אהל מועד תשבו יומם ולילה שצעת ימים (אלו השבועות יומ"ס שצון ר"ה ליו"כ ליסצ פחה אהל צחורה ועבודה) ושמתם את משמרת ה' (לבוית זהיר צמעשו) ולא תמותו (תחי) צטוחים כי לא תמותו רק נכתבים ונחממים לחיים) כי כן ציותי (היינו שלוחה ה' לעם קרובו לשוב אליו צון ר"ה ליו"כ וידו צצובל

בצוה"ר וכשיפול ישמשאל לגמרי ופי' הדוב קדמיי בני
 (ובמ"ש צבעה"ט צפוק פי' חיי ע"פ כל אחיו נפל כידוע
 ואכמ"ל). וזהו שקורין אז מה שהמרה שרה כי לא יירש
 בן הלאמה הזאת עם בני עם ירחק היינו שלא יבוי
 נח לימשאל בחלק ישראל כבר המורה מקום המקדש
 וצבור הארץ, והצ"ח אמר כל אשר תאמר אליך שמש
 בקולה פי' בירחק וקרא לך זרע ביה"ר צמחה דיון ע"כ
 קורין זאת צ"ח לטענה צדדו כתי' (ב) וזוים פי'
 דר"ש שהיה צחי עולמות צמחגלות יותר קורין פי'
 העקולה מה שנעשה צלוחו מקום הר המורה בני
 ומפורש יותר צמחג ויקרא שם המקום הכולל פי'
 יראה אשר יאמר היום צבר פי' יראה היינו הר המורה
 מקום המקדש לעורר רחמים צדדו שיתגלה וישת' אליו
 להתגלות שמה שכונת פי' ועמו צבון ציהו יראה למוני
 ולא נראה עוד צגלות וצמחגלות תחיי הרשעים החלו זה
 במה צעוה"ר.

ובזה יתפרש שפי' המפורש גרש הלאמה הזאת ואת
 בנה גרש פי' וסימן גרש הלאמה הזאת. (צמחגות
 כ"ח - י"י) כשלאו בנה גרש, (שמות י"ח - א') גרש לך
 וגו', (משלי פ"ב - י"י) ואת בנה פי' דסמימי ופי' הלאמה
 הזאת ואת בנה, ואת בנה המת השביבה צחיקי, (מ"ח ג"כ)
 ובינו גרש הלאמה הזאת (שהוא ישמשאל, וזה יפי' כשלאו
 בנה גרש יגרש) (שנאמר זה בגולה תלדים שהיתה
 בגולה הרשעות. הכל עתה צעוה"ר לכחו עבדי
 חמשורש חן שרי האומות צגלות סמר וישמשאל וזה
 על מקום הקודש בני וכשיפול ישמשאל יהיה בגולה
 שלימה כ"ח מהצעה"ט ע"כ כפי"ה גרש הלאמה הזאת
 בני' אז כ"ח גרש יגרש" בגולה שלימה בנה לגמרי.
 ויקיים בזה) גרש לך (שנאמר ישמשאל לך כמי"ש צמחה
 [צמחגות כ"ע] וזאת שרה חו' בן סגר המלכות ופי'
 מלחיק וכשאר"ל [צ"ר פ"ד] על ישמשאל. המחללה
 הירדה זקום חלים וגו' וחזוני הלא מלחיק חני'. וגם
 בזה וכן המפורש שלח"ח רמוז ואת בנה (היינו הלאמה
 הזאת ואת בנה ישמשאל) ואת בנה המת (היינו בני'
 זה שצדו עוד ר"ל צו"ח שעל ה"ו מקום עחידק
 להשכיב פגריהם ומחיהם וכן עושין צעוה"ר. חיו גר
 לנו פי' העלמו, וזהו את בנה המת בני הלאמה הזאת
 המתים) השביבה צחיקי (צמחגות המקדש שנקרא ח"יק
 בדאמרי צמחג"ל על ח"י וירושלים וכן צמחגות חיות
 עה"כ הסב לשכינינו מצמחגות אל חיקם מה שמשו צמחגות
 שבו חיקו של עולם), פי' צמחגו יעזבו ויילכו מהם
 ויכלה שטיר וחזקו פי' הם חרין רגלן דקלופה הדום

צדדי' לרוך לומר הלל) והחיקון מהו אשר יגוע בשמי
 מעלה בגדל בני"ר וכשלא יאמרו צ"ח זהו זכות
 וטענה נגד המקטרגים צמחגות כ"י יראים ויוביחו
 להם מהטעם שאין ישראל חומרים אז הלל מפני שפרי
 חיים וספרי מתיב פתחים וזמלים ורועדים תחית
 הדין ע"כ חן חומרים הלל פי' לא יוכלו לומר שורה
 כ"ל עתה"כ הם יתחייבו צמחגות ח"י ויעשוהו ח"ך
 ויכלו ח"כ להודות ולהלל ולומר שורה להשי' וח"כ
 וחסר בני"ר למעלה ופי"ן וסביחו צ"כ כולם למעלה
 צמחגות לזכות את ישראל ולפתח חיתם צמפר חיים
 טובים גולה וישועה כדי שיוכלו לעבדו יח"כ בני
 מניעות וזהו י"ל הכונה של הולך צמחגות להגידק את
 ישראל בדין צמחגות כנגד המקטרגים ושילאו ישראל
 דימוס לטובה :

לו. בתיקונים (חיקון פי') צמחגות זימנה שחקו על
 משמתי ואמרת שפחה וכו' מפני שרי
 גברתי חכמי צמחגות אמר קוצ"ח צמחגות דרשע חייבה וזה
 ח"כ דשרי חרבת לה ח"ה רחמינה עליה ועל כנה ואתן
 לא עבדתי כפי חלל גרמתי צ"ח חמת עב ח"ה חומינה
 לאטברת מלכות חייבה מעלמא, ולא יזה הדוב קדמי
 פי' דיתחבדו מעלמא וכו' עכ"ל. ומעלה חזון טעם
 לצמח עוד אשר חנו קורחין ביום ח"י דר"ה פרהט אז
 מענין שליחה סגר ואשר ריחם הקצ"ה על בנה ישמשאל.
 פי' סנה לעינוי צמח לצמחן צו"ח קדשן של חב"ל
 התגאים הקדושים כי צמחגות המקדש תובג"ה וח"יק
 מושלת מלכות ישמשאל ע"ה ח"ה ופי"ן צו"ח (צוף
 פי' וזאת וצפ"ד"ה פרק כ"ה) [ובכ"ר אמרו צו"ח דכ"י
 ואמר שר"ח צו"ח צמחגות ח"ה ח"ה וח"ה מקום שפי'
 חסור לילך רק לכ"ג צו"ח ילנו שם פגריהם הסח"ח, ופי'
 ועכ"פ צמחגות המלחה הלאו מקיים צמחגות פי' צעוה"ר
 הסכנו זה כומרי הושמשאלים המושלים שם ועינו
 רוחות וכלות עוד ירחם פי' ויאמרו די להם הממשלת]
 ח"ש צמחגות בני' ש"ח קוצ"ח שלא יזה הדוב קדמי
 פי' דיתחבד מלכות חייבה ח"ה ח"ה מעלמא לאשר
 צד"ה צמחגות ואת המלכות חייבה ח"ה ח"ה מושלת שם
 צמחגות הקודש ועיר פי' צירושלים. וזהו הטעם שקורין
 זה צ"ח כי אז עיקר הדין מתי חמלך צ"ח כפי"ל
 צמחגות דיון שפחה לזה וי"ל הדוב קמי' שיעצור ח"ה
 מלכות חייבה מעלמא ומקום הלל וחק הדוב
 קדמי מקודם כחכר (וכוח עש"ד המדרש גם כן
 על הכתוב ישמח פי' צמחגות פי' ח"ה הקודש צד"ח
 הוא לא שמה עוד בטעמו פי' בגולה וכן ישמ"ה
 לעתיד) וצ"ח על המדינות כן ואמר היינו שרי המדינות
 יפקודו על לכה מרום ושרי האומות צד"ח ע"כ קורין
 כל ענין חגו ישמשאל שרמנו עליו מן השמים וזאת לא
 נהג בן עם ישראל עם חרונו כדי התיקונים כדי לעורר
 זכות ישראל ולהשכיב המלכות הזאת ממקום מרום הרים
 ויגזר המקדש צמחגות אשר מקומו הוא ח"ה ח"ה י"ח

(ב) הג"ה. וכיון שכתבו חרשי בגמילה (ל"ג ע"א)
 בשם המדרש הטעם שקורין פי' העריות ביה"כ שישראל
 עושין רמו להקב"ה לעורר הענת וזכה לנו ששש
 שצדדנו שלא לגלות העריות כד לא תגלה צרות
 עזרתינו.

וישמעאל כמיש צריש ספר הגלגולים להארז"ל (ד' פרעמישלא) וכן כי זכר האמו"ר בביאורו על התקונים באר לחי ראי וישוב שכינתו וישוב ברחמים לביתו ומכון שנתו במהרה דיון:

לו. בשעה"כ ופס"ת, שהארז"ל היה נובג לבכות מאוד צרי"ה ויהי"כ והי' אומר מי שאינו זוכה בימים האלו הוא סימן שאין נפשו שלימה ומו שצדי"ה נופלת עליו ממילא סימן שדין אותו באותו שעה ביום אי דרי"ה או ביום צי טיי"ש והנה ראיתי חזות קשה וזרה כפי שערי רחמים דיני ומנהגי הגר"א ז"ל מוילנא שאסור לבכות צרי"ה כמי"ש (בנחמ"י ח"י טו) אל תחצלו ואל תצכו וכו' כי קדוש היום לאדוננו ואל תעצנו כי חדות ה' היא מעוזכם עכ"ד והנה ח"ו לומר שנעלם מהארז"ל מקרא מפורש דבר שהשצ"ר יודעים בו ושרא לי מאר"י להכותו זאת בשם הגר"א ז"ל ולא האמין כי ילא זאת מפיו נגד האר"י החי אשר מפיו חנו חיון וקיבל מפי אל"י ז"ל בודאי לא יעשה דבר נגד חורה שצכתו כתובים מקרא מלא בנחמ"י, וגם בפוסקים אחרונים הביאו דברי הארז"ל זכר, ונפרע שכי מהארז"ל שסימן הוא שמי שאין זוכה בימים האלו אין נפשו שלימה בודאי הוא אמת לאמתו ומי כמוהו יודע שורש הנשמות והנפשות ומי יכרחר ח"ו לנגד זה, והנה ליטב שלא יוקשה מודברי הכי בנחמ"י הני' י"ל אדרבה ראי משם להארז"ל כי הנה הם נשאו נשים נכריות אז ככתוב בטורח ושבו אז בתשובה וידוע בחיוב"ק מי שפוגם בנש"י נפגמה נפשו מאוד וייראו עזרא ונחמ"י פן כבר עמאו נפשם ע"י לגמרי וכאשר ראה נחמ"י אז צרי"ה כי זוכים כל העם כשנעמם אח דברי התורה ככתוב אז שמה בלצבו מאוד כי עוד יש בתוכם נתיץ קדושת נשמתם ועוד לא נכבה לגמרי כי מלטרף לקדושת יום הזכרון וימים הנוראים האלו מתעורר בנפשם צדי גדולה וזכו סימן טוב לשחרית נפשותם כנוי מהארז"ל ע"כ ראה שיש תיקון לנפשם להחזירם למוטב כראוי ע"כ אמר להם אח"כ לכו חלבו משמנים ושחו ממחקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדוננו ואל תעצנו כי חדות ה' היא מעוזכם, הנה חזקם בדברים כי ע"י הצדי נראה עוצה נפשם עוונה וקדושת היום יגן צדקם מאחר שנראה שפעל בנפשם התעוררות קדושה היום בבנייתם כנוי ע"י יש להם לשמיה כי עוד יש תקוה שיקבלם בתשובה ויחוקן נפשם כראוי, ובפשיטות נראה מי"ש "אל תחצלו ואל תצכו" היינו בדרך אצילות ויחוש ח"ו זה בודאי אסור צרי"ה ואמר להם "ואל תעצנו" היינו צדי"ה של עצבות שהוא ג"כ כמתחילא, רק אז בתפלה וצדי ותחנונים לריכוס לבטוח בחסדי ה' וישועתו, אבל אמת כדברי הארז"ל שמי שאינו זוכה צרי"ה אין נפשו שלימה, ומי"ש שם בשם הגר"א כיון דרי"ה הוא יו"ע אין לבכות צו בתפלה לא הבנתו כלל דכיון דחינו מחוייב בשמחה צרי"ה כמו שלש רגלים (כיון דחינו

מהשלש רגלים) לא חמיר זכר משנה דפסקין בשיע ארי"ה ה' שנת (סי רע"ח צרמ"א סעי' ב' וצט"ז ס"ק צ') דמותר בשנת לבכות בתפלה בתעוררות כונתו משום דענג הוא לו כדמלינו בזו"ח גבי רע"ק עיי"ש וא"כ כ"ש צרי"ה, וגם בשאר יו"ע היינו שלש רגלים למחוייב בשמחה מותר לפ"י כו"ל לבכות בתפלה כיון דענג הוא לו וזכו שמחה לבו ומכ"ש צרי"ה כנוי וגם קראו דייק זכר שאמר להם עזרא חדות ה' (היינו רק השמחה וחדות להי' יהי') מעוזכם ולא נאמר כן בחורה בשאר רגלים שמחוייבים בשמחה ואדרבה הוא שם נאמר "לכס" (בהפלוגתא דר"א ור"י צפ"צ דביצה) משח"כ צרי"ה שגריך לטור נפשו יהי' רק חדות ה' כנוי וגם כי (נחמ"י שם) שלחו מנות לאין נכון לו (היינו לעניים שלא הכינו) וידקדקו צרי"ה לשלוח דקה ומזון לעניים ולהרבות במנות מה שלא כי כן בשאר רגלים (ומי"ש כן בפורים מלות משלות מנות י"ל ע"ד רמז היינו עממא דשופר היינו עממא דמגילה ואכ"מ להאר"י). נחזור לענינו כי בודאי בהלמודים הבאים אחריו של הגר"א הגזימו עליו (במחכ"ה) כמה דברים שלא ילא מפיו כלל ושלמד"מ וכמ"ש כבר בחי שו"ת מנחה אלעזר (ח"א סי' י"א) צב"ה צענון מה שהדפיסו סידור וקראוהו כונה הגר"א עיי"ש, [וכל מי שכופר בזמניו באמתת הקבלה מהארז"ל ובדבריו דא"ת לאמתו, מן השמים, אז בודאי מיות מרקה בו. ה' ילינו מכל דעות כוזבות]:

לח. בש"ס (חגיגה ה' ע"ב) ר' יבועש בן חנניה הוי קאי צי קיסר אחוי לי הווא אפיקורסא עמא דאהדרינהו מריי לאפי' מיני' אחוי לי ידו נטויי עלינו א"ל קיסר לרי' יבועש מה אחוי לך עמא דאהדרינהו מרי' לאפי' מיני' ואנא מחוינא לרי' ידו נטויי עלינו א"ל להווא מינא מה אחויה לי עמא דאהדרינהו מרי' לאפי' מיני' ומה אחוי לך לא ידענא אמרו גברא דלא ידע מאי מחווי לי' צמחוג יהוי קמא מלכא אפקוה וקטלוה עכ"ל הגמ', ולכאורה יפלא למה הביע לו טעם מיתח בשביל שלא הבין רמזה ר"י בידו. וי"ל רמז זכר סוד ר"ה אשר כל באו עולם יעברון לפניו יחי' כבני מרון ויבאו בני האלקים ויבא גם השטן צחוכם להתייבץ ולקטרג ללמד חובה כי אז זמן הדין בפרט ביום הא' דינא קשיא וצחי' אחור באחור קודם הנסירה היינו מזה המלכות (שהוא כנסת ישראל) מהז"א (הקצ"ה) כביכול ועי"ז חושבים הס"ת והראש שלהם כי עתה היא העת לקטרג ולהכחיד את זרע ישראל ח"ו מן הארץ (וכמו"ש אמר חויב ארדוף אשיג חלק שלל כי של"ל גי' צ"פ פני"ס היינו פצ"ע והאויב חושב לרדוף ולהשיג בעת שחלק השל"ל היינו שאין פצ"ע רק אחור באחור) אמנם באמת גם צרי"ה שהוא בתחלה צבחי' אחור באחור עכ"ז צבחי' שמאלו תחת לראשו לחבקי שם מדקך אחריו כנולד בבארז"ל ועי"ז

כיון ללא ידע במחוי צי מלכה (הרמו של מלך מלכו המלכים הקצ"ה מה שבסתר עליון יסחורנו בסתר כנפיו להילינו ועדיין חציבותי גבן כלב אח בן ירמיה ע"כ שפיר) אפקורו וקעלוהו (ששלט מדכ"ד על הסי"א והמקטריגים כנז) וישראל לוליס ונחצבים ונחממים לאלתר לחיים ארוכים וטובים וצספר גאלה וישועה במהרה דידן:

לט. במד"ר פי אמור (בעניני ר"ה) אמריון רי יהושע פתח אשרי העם יודעי תרועה ה' צלור פנוך יכלבון (תכלוס פי"ט ע"ז) רי אצבו פתר קר"א בחמשה זקנים שהם נכנסים לעזר הסנה מה הקצ"ה עושה מניח סנקליטיו שלו מלמעלן ויורד ומלמס שכינתו ציניהם מלמטה מה"ש אומרים ה' חקיף ה' חקיף ה' חלקא ה' חלקא נני שכתוב בו אל נערך צסוד קדושים רצה מניח סנקליטיו שלו ומלמס שכינתו ציניהם למטה כ"כ למח שאם עטו בדצר הלכה הקצ"ה מאור פניהם הכ"ד ה' צלור פנוך יכלבון עכ"ל, ויפלה מה זה ענין לודעי תרועה והמפרשים שם נדחקו שכונה המדרש תרועה לשון ריעות שנתחצרו ליוצצ לעזר הסנה. ויחור ננע"ר שזה קחי ג"כ על ר"ה כמו שמיורי המדרש לפניו ולאחריו שם והיינו שהזקנים שייכים לעזר ולקדש החדש והשנה כי בקידוש ר"ח תשרי חלוי קדושת ר"ה, והנה יודע צספרים הטטן שארז"ל ששאלו מה"ש לפקצ"ה אימתו ר"ה ח"ל הקצ"ה חני וחתם נשאל לצ"ד אימתו יקדשו החדש (כיון שאחם אפי שוגגים אפי מזידים כנודע) והיינו שזכו כונת היוצר צראשית ית"ש לעובדתו למען זכופנו צמשפט צר"ה כיון שקידוש יום הדין הזה חלוי רק צצ"ד שלמטה של ישראל ובציבול חני וחתם נשאל לצ"ד שלמטה דישאל עם קרובו ע"ז יש לישראל כח ציום הכוח לזכות צמשפט כיון שקדושת היום מעוקר"א חלוי צהם כנז חזו י"ל כונת ד' המדרש ר"י פתח אשרי העם יודע תרועה ה' צלור פנוך יכלבון רי אצבו פתר קר"א בחמשה זקנים שהם נכנסים לעזר הסנה מה הקצ"ה עושה מניח סנקליטיו שלו מלמעלה ויורד ומלמס שכינתו ציניהם מלמטה (כיוון שצציבול ומלמס כ"כ עד שהוא וסנקליטיו שלו מלמעלה ישאלו לצ"ד שלמטה חזו למלס כצדו ית"ש בתחזוים לשאל אימתו ר"ה וע"ז יש לישראל כח חזכות צמשפט צר"ה כנז) וע"כ שפיר נדרש על אשרי העם יודעי תרועה הכ"ד צלור פנוך יכלבון היינו צצחי אור פני מלך חיים לזכות צספרן של לדיקים לחיים טובים צר"ה ומ"ש שאם עטו בדצר הלכה (היינו אחם אפילו שוגגן אפילו חזיק כשארז"ל וכנ"ל, וגם י"ל דהיינו צטטו"ח וחטאים בכל השנה כי לכל העם צצנגה, וכמו שאומרים צסליחות ער"ב עשוי"ח והנני שצ ומחודר עשות לזונך, עכ"ז) הקצ"ה מא"ר פניהם (צצחי) הארת פני התוקע צצחי חרין הפוחין לאנפין חזוכין צמשפט ע"ז כי מהש"ע נהודין נמשכו כל צצכאין ונמחלו כל החטאים ע"ו מלל עילאה) הכ"ד ה' צלור

החיובק גם משמאלו הוא מליל כציבול כנס"י הוא שכינתו וכהנה נודע מש"ם מנחה (דף ל"ו ע"ב ומזכ"ק פי קר"ה) כי סת"ם יד"ך היינו שמאל כמ"ש שם כל אשר שמאל יד"ך זה שמאלו לעשות כחך זה ימינה ע"י"ש וכהנה נודע כהשר הס"א גיברת ורולית להרע לישראל ע"ז דומה אותם ית"ו וזכו שיד מפתחם (וכמ"ש צסידור צכונות צפרות רשעים כמו עשצ וילינו כל פועני חון להשמדם עדי עד) וכהנה צר"ה אשר הם חושבים כיון שהוא חזור כחזור להרע לכנס"י אכן צשמאלו חחה לראשו יצבקי כציבול ומילנו, ומה שיש מדה הדין קשי"א זכו יחול עג ראש הגויים והמינים המעיקים לשכינה ואנחנו נמלטנו צעזרתו ית"ש חזו י"ל הענין שדרז"ל צזה דרך משל למעשה הויכוח צי קיסר (שהוא כינוי לראש המלכים ציניהם וכשארז"ל [צמדרש צמלה פכ"ג] ע"כ אז ישר משה וכו' עד שלא עשית המלמטה היות מלך עכציו עשינוך אגוסטוס ע"י"ש צפי מהצ"ו על המד"ר דהיינו קיסר כי כן נקרא החזר קיס"ר כשם אגוסטו"ים בימי הורדים וכמ"ש צווספיץ והיינו חזר למלך מלכו המלכים הקצ"ה, וגם יחכן צזה מה דאמרי שם צמד"ר צמלה כי אגוסטו"ים [היינו קיסר] ויש"צ על הורה ודיוקנ"א שמיירים חזו חזו צצידו, חזו צר"ה המל"ך יושע על כס"א ר"ס ונש"א) ציום המשפט. אחיו לי האי מינ"א (המקטרג הגדול שהוא שרו של עשו) עמ"א דלהודריהו מרי אפי מיני (היינו שהשיב פניו מעם כנס"י כי אז כציבול הקצ"ה אשר הוא כינוי לז"א עם כנס"י מלכות צצחי חזור צצחיר [קידם הנסירה] ומהדר אפי כציבול שאינו צצ"פ וא"כ הוא זמן הדינים לשלוע ח"ו וע"ז השיבו לו מלך הקדושה) עול יד"ו נעו"י עלינו (היינו יד"ו סתם שהוא יד שמאל שמאלו חחה לראשו אז צר"ה להילינו כניל גם צעת חזור צצחור) חזו צצ"ר רי יהושע רמחתו ורי יהוש"ע רומח כש"ע נהודין שהם ע"י הארת פני התוקע צר"ה והיינו יהושע ש"ע עם יה"ו שנמשך הישוע"ה משם וכמ"ש צכונת הושוע"ה נח חמסם הסי"א להיחם חונס יודעים כי גם צההרת פנים כציבול ית"ו מלין מן החרכים לרחמנו, וצשמאלו חחה לראשו יקרצנו, וחושבים כי הוא הסחר פנים גמור ח"ו ושיתן להם רשות לעשות צישראל כרונס חלילה, וצעד המחצבת זדון הלו אשר זממו לעשות הס"א לישראל ע"כ הם ופלו ויאצדו ומדה הדין דר"ה לא ישוב ריקס רק עליהם יחול על ראשם (כאשר זממו לעשות לישראל כנז) חזו ששאלו להאי מינ"א ראש הסי"א שרו של עשו מאי אחיות ל"י (ובה"צ) עמ"א דלהודריהו מארי אפי מיני (שזכו ידע שהוא עת דין חזור צצחור דמהדר מרי אפי כנז) ומה אחיו לך (חמר) לא ידענה (שזכו לה ידע דגם צעת הדין ידו נעו"י עלינו ויש השגחתו לרחמנו ולהילנו צשמאלו חחה לראשו כנז וע"ז המחצבת זדון של הסי"א צרשעם ולא ידעו מהשגחתו הפרעית עלינו ית"ו אמרי

פניך יהלכון כגיל [ועיי' במאמר הקצב בשופר אות כי בענין דברי המדרש הנז']:

מ. גם כי חלק בגיח ללמות לא חירש רע כי תחב כמדוי. (תהלים כ"ג - ד') עיי' בצונת הארז"ל להשליך צפוד וחשלי"ך צמול"ית יים כל העלאתם כי סימ ונחש הנקרא ללמ"ית אותיות מלול"ית וכל מזיקן שנרף חרם צמול"יתו ירדו צמול"ת ים עיי' הכונה שפי שם ולפי שאין הנחת וקליפה שאין צהם וי"ן קדושה עיי' הנקב אותם עיי' ונקי"ה להעלות הלו"ין ולתוהם ויחזרו בולם בקדושה כה"ש שם הפונה. והנה כשנרבי"ן להעלות העלמים ממול"ת ים לכות ולהעלותן לתחי' נרבי"ן בצמנות ספר תורה למען תזדק צה"ו חופן שיכולין להזדק ח"ע הם שהי' העט"ה בשוגג או בחונם וכיו"ח צה"ה טענה שימאל לכותנו ועיי' וכולין להעלות המשנה שהיא ממול"ת ים ולנקותה שיבא לקדושה כה"ו, אך מה נעשה הם הי' עשה המשנה צמודי ופשיטה חלילה ומה נעשה ליום הדין צה"ה טענה להזדק ולהעלות המשנה הכונה אך גם עיי' יש תירוק מדינה גם לפשיטה כדפסקין צדיני שומרים דפשיטה צעלים פטור הי"ב גם לפושע יש טענה לכות כיון שכביכול מלא כל הארץ כבודו יתי' והיו פשיטה בצמלים ופטורים לחתנו כה"ש הם צמליו עמו לא ישלם עיי' בטענה הכונה (צדק ספר תורה וגו' כה"ו) נובל לחיות בתשובה ולהעלות הלו"ין גם המשנה שטעמה צמודי ופשיטה כה"ו שפלה בגיח ללמ"ית (מלול"ת ים) ח"ש גם כי חלק בגיח ללמות (כגיל מהארז"ל) לא חירש רע (שישאר חיי' שם בהקליפה) כי תחב עמדו (והיו צמליו עמו ופטור גם מפשיטה) עיי' וכלו לחותו ולקוטו להעלותו לעובה ולקדושה:

מא. בשי"ם (כ"ז ד' ע"ב) חמר רב יוסף לא ליולי אינש ללוחה דמוספי בתלה שני קמייחא דיומח ביומח קמח דריש מהה צוה"ד דלמח כיון דמופקא דינה דלמח מעייני צעודי ורפפו לי' מודחי וכ"ו (ומוצא להלכה צמול"ת הלי' ר"ה סי' תקל"ח שעי' כ"ו) והיא חמרה שלש ראשונות הקצ"ה יושב ומוסק צמול"ת חופוך ואיבטית חיינה לא תיפוך תורה דכתיב זה חמת דכתיב (משלי כ"ג - ב') חמת קנה ואל חמפור חין הקצ"ה עושה לפנים משורת הדין דין דלא כתיב זה חמת הקצ"ה עושה לפנים משורת הדין עכ"ל הגמ' והוא לכחורם הפלה ופלה חתרו כי דח"ל מיוקדום על יסוד חכמה החמת עורב גנה צמול"ת וכבר נודע כי מדה חמ"ת הוא חתן חמ"ת לעקב (מדה הרחמים זהו קו הנכריע לנ"ד) החס"ד לחברהם וחיד קחמו בראצ"ה כיון דכתיב זה חמת חין הקצ"ה עושה לפנים משורת דשי"ה מדה חמ"ת חמור ממדת הדין הקשה כי מלאכים יתפזן ממנו ועכ"ל עיי' חמרו שטושה לפנים משורת דצמ"ת לא גימור כן. ולחומר הנושא י"ל להצין קנה כונת הענין עפומ"ש לטיל במחמרינו (אות כי וצמחמר

יים ערבה אית צ"י) להסציר הענין צדק אפשר כי הנה מדה הפארת הוא מדה הרחמים הוא קו החמ"ת המכריע לעובה לנ"ד ימין הוא החסד ולכ"ו יפלה חס הוא מכריע לפולם לנ"ד החסד וכשמו כן הוא מדה הרחמים ח"ך הוא מדה חמ"ת, יקו חמ"ת כולל מחמ"תו, הר"וי לכריע בין חס"ד לדין, הלא הוא מטה לעולם לחסד וכן הוא בשמו רחמים כה"ו. חילם כחצו שזבו הרחמים הוא מכריע לחסד היכה שיש צדוד כי וחורחו וכבוד עם צ"ו צי"ט עמנו לרוממנו ולהרשיענו ונחאלנו צבללות וצפרנות למען צדוד שנו יתי' שלא יהי' מחולל צמול"ת כיון שחמתו קרו"ת בשמו והורחו ולמה יחמרו בעמים ח"י נח חליבם ור"ב מדה הדין שלמעלה מחיוב לרבותו ולהרשיענו כשביל צדוד שמו וחורחו וזהו מדה הרחמים המכריע לחסד לעוצתו והוא כולל מחמ"ת חסד ודין לפי"ו כי דין הוא להרשיענו כשביל כבודו יתי' ועיי' יגיע לנו החס"ד חסד מדה הרחמים שנקרה מדה חמת, חמ"ת חסד לא חסד דין כלל וישראל צבללות הוא צד"ו כבוד שמו להרשיענו כי כה"ו החומה הקדושה צבללותו צד"ו זהו מלכותו וקרו"ת צנו כביכול וכמ"ש חמ"ת ח"ל ח"ה ז"ע בתפארת כנים על הגדה ש"פ (צדק סי' ע"ב מהנדפס) על החמירה חסד קנהו תראה וכלי לא תראה (צמ"ד כ"ג - ב') וכלו חרון, דין, וחידך וכלו מחמדים (ש"ה"ש ח" - ע"ו) כי כלל ישראל צבלן כונה עוצים ומה שחמר זה גילה והשלים זה משח"ב צפרות כ"ו ח"ה מקום לצע"ד המקטרג לחלוק ולהזכיר עומתם וחמ"ת עיי' לא יכול צלק לקלם רק כשיראה חסד קנהו (הפרעיים שבהם) וכלו לא תראה (כ"ו) וכלו מחמדים (צבללותן) ולא יחול עליהם קללתו כג"ל) עיי"ש. ולמידן דין שפיר מוצן לפי הגיל דברי הגמ' והפוסקים דלא ליולי אינש ביהו"ד מוסף בתלת שני קמייחא צרי"ה לכך וח"בט"ה כה"ו דחמרי כיון דתורה דכתיב עב חמ"ת דכתיב חמ"ת קנה ואל חמפור חין הקצ"ה עושה לפנים משורת דהיינו כיון דמייני צמול"ת דוקא ואם יבקש ממדה חמ"ת שבו"ה רחמים דכלל מהר"ויכו ומכריע לנ"ד ימין רק כשביל כבודו יח"ש וזהו לכנס"י צבללה חבל ליחיד יחד לב החצן ויורה דמופקא דינה כמי דחמרי בגמ' דלמח מעייני צעודי ורפפו לי' ח"ו ויחמרו שח"ו לח"ו כ"ב לחמו כשביל כבודו יתי' ויבחנו נח נעשיו הם הוא מהקרו"ת בשמו חס הוא מגדל בניו לח"ת הר"וי ואם הוא עושה כשביל כבוד שמים במס"ג כר"וי ומי יודע מה יחמרו בהקטריגים ח"ו (משח"ב צדוד יבולין להפלה גם בתלה שני קמייחא כיון דלגלם שייך מדה הרחמים לכריע כי צבללותן וכלו מחמדים כג"ל) עיי' שפיר חמרי דיהיד וח"ש לעמנו משום מאוד עמקו משפטיו תכום רבה חס הוא צבלל כבודו יתי' כה"ו עיי' לא ליולי יחיד בתלת שני קמייחא, וצבללה שני שניות למח חמרו דצמ"ד יוכל

לכות יותר ו"ל לחומר הנושא בני"ל) פון דמירוי ציוס
 אי דרי"ש (כמו שנראה לשון הגמי עפירוש „ציומא קמא
 דריש שחא" בינו יום אי דרי"ש דחלי"כ בוול"ל „צריש
 שחא" הם קאי על השני ימים של ר"ש שכבר היב
 צימיקס צי ימים ר"ש בן בחרן בן צמו"ל אל"ל ודאי
 גדלמחן [ועי' בדברינו להלן בזה אות מ"ו צב"ה ובאות
 מ"ח] ולפלא שלא הכנישו בזה צ"ע ופוסקים לדיוק
 מלשון הגמי וכמה סתמו כנראה דגם ציוס צי שוין
 זה ללא לולא וכו' ובתמא צמור כי הלשון צמוספי דריש
 שחא" וכנראה הי' הגי' לפניו בן ולי"ג ציומא קמא וד"כ
 קאי על צי הימים דרי"ש אך באמת לא מלחמי בשום
 נוסחה דלא כי ציומא קמא דריש שחא" ובדקדוקי
 סופרים הביא נוסחה „צריש שחא" ציומא קמא" וכו'
 עוד יותר לדיוק בתירוש ללא ציומור צ"י הימים צרי"ש
 שחא" ע"כ קאמר דרק ציומא קמא ועכ"ל לכתב
 למעשה ל"ע בזה ביון עכפוסקים לא חיינקו בזה בן
 צי הימים (בני). דהוא דינא קשיא וביון דפסקין
 בשנהדרין בולו מיוז הי"ו זכאי ע"כ בשביל שהוא דין
 גמור דינא קשוא אז ארצא ראוו פולבו לפניו משוכ"ד
 לבויה זכאי וזכום גם הוירוד השכל גמור כ"א ביושעמו :
 מצ. ציוס אי דרי"ש הוא דינא קשיא (ועי' בסוף
 דצור וקדום בטמון) בנוגע צבארז"ל
 וכוונתו בסודוהו צול"ל אי דרי"ש בקירוש היום וקודם
 התפלה וצעת בקירוש בנקוד ליר"י דינא קשיא עיי"ש
 והנה נודע כי ניקוד ליר"י הוא צניעה שכולל תחמי' הי'
 מדות (בחי' אס הצנוע). וכהו יום אי דרי"ש שהוא דינא
 קשיא טיבא גיז צג"ו ההמדים בגדולים ביותר נכוסים
 צדינים ע"כ רמז כי דינא קשיא עולה ז"פ הי"ים
 היינו כי חלקיים הי"ים שהוא גמי' צרי"ש ומתחמד
 הגוף צבחי' צניע מתפשט לכל הי' מדות וכו' מחול
 עוד מיום אי דרי"ש והתצוים ונחתמים אז ללכת לחיים
 חרוצים ועוצים.

ודגה אחז"ל (בהענין חי ע"כ) כי יכיר לחמא
 שובמא לחיי הוא ויכיר שחא" (תהלים קמ"ב -
 ט"ז) פותח את ידיו ומשביט לכל חיי ראו, ע"כ רמז
 ואתה נותן להם את חבלם בעתיו עתיו עולה ז"פ
 חיי"ם ומיד סמך לוי פותח את ידיו ומשביט לכל
 חיי (חיי' שהוא מזה יסוד לדיק חיי עלמים שהוא
 מזה השביעי"ת לבינה ע"כ רמז ז"פ חיי"ם) להמשיך
 ז"פ חיים ונמשך ג"כ שבע ופרנסה דמלן דוהיב שובמא
 לחיי הוא דוהיב כחו, וצ"כ ציוס אי הוא צכסה לוח
 חגנו נמשך פרנסה כשארז"ל צבילה (ט"ז ע"א) עכ"כ
 תקנו וכו' צכסה לוח חגנו כי חוק לישראל הוא משפט
 וכו' כי חוק לישראל דמוגי' עיי"ש :

מג. אחת נצבים היום כלפי ה"א ראשיכם
 שצטופים זקניכם ושטרפים כל אים ישראל,
 טעם נשיכם וגרך אשר בקרב מחניך מחוטב עניך
 עד שואב מימין, לעצרך צביות ה"א וגוי (צביום כ"כ -

ע"י) ו"ל עפ"י חידוש מוז"ק ויחי הוי"ש דא ר"ש
 וכשנן ע"י הביאו מהמדרש"א חתם נצבים היום דא ר"ש
 (ועי' י"ל קורין כפי אז קודם ר"ש לפי המדרש בנין)
 וידוע בקושא מ"ש מחוטב עניך עד שואב מימין הלא
 ר"ש לומר מהגדול שצבם עד הקטן שצבם כמו מצבור
 פרטע הו"ש על כפסא עד צבוי בשני ולבסוף נקט
 מחוטב עניך עד שואב מימין שהם שניכם שוים בצפחות
 הערך, אך רמז לעני"ד ע"ד דאמרי צרי"ה (ט"ז ע"א)
 מלך ולצור מלך נכנס חתלה לדון שחא" לפשות משפט
 עבדו ומשפט עמו ישראל וכו' ואיצי"א נקמתי דליפוש
 חרון אף וכו' השמיעין בכחוצ חתם נצבים היום (צרי"ה,
 בנין) נפני הי' חלקיכם (לדון חתם, וכוד המשפט כן
 ה"א) ראשיכם שצטופים זקניכם ושטרפים כל אים
 ישראל (היינו עפירש"י זקניכם ושטרפים החשוב חשוב קודם
 ואח"כ כל אים ישראל כי המך החשוב ביותר נכנס
 חתלה לדון בזה וכן החשוב קודם זח"י ואח"כ כל אים
 ישראל. ומתע' הכי עוד) טעם נשיכם וגרך אשר
 בקרב מחניך (וב"ל לומר תמאית הדברים דהיינו מרש"י
 המענה עד מדרגה בתחמורה פחותו ערך, ע"כ רמז)
 מחוטב עניך (היינו במ"ש ה"א ר"י צבורו חלדי חקלי"ם
 צבדור ובקנא היינו החכמים הגדולים והקדושים יקראים
 חלדי חקלי"ם וכו' חוטב עניך. ואמרי (צפוף פ"ח
 דצביות י"ז ע"כ) צמוכי שים להגיה צפיות, כן צפיות
 עדיך בלוי"ם היינו שצדקים בלוי"ם ונוטלים צדוה וחס
 הנקראים חלדי חקלא וחס בלוי"ם צחמלה לדון וכו'
 צחמלה בלוי"ם ונוטלים צדוה וצדון וכו' המעלה והמדרגה
 ביותר גדולה) עד שואב מימין (היינו מי שאין לו
 זכות וכו' רק צבחי' וחס ערום ומרי' רק בלוי"ם נקט
 לזקק ומסד חיי"ם שואב מימין, מ"ש נקי חסד"ים
 שהוא מנבק צ"כ רק לשלוב החסדים של הנס כי אין
 לו זכות כנ"ל) לעצרך צביות ה"א (פירש"י להיות
 עובר צביות. היינו רוח נפונת טעם שכל זה שצריבין
 ללוח שיהי כסדר בנין שראשיכם ולכו חתלה ואח"כ
 השאר וכו' הוא מקמתי דליפוש חרון אף חיי"ם לביותך
 עובדי צביות כי חין חלם לדיק בחרן וגוי ועיי'
 יש חרון אף בשמים חלילה וצפרע חטנא הצרי"ה בנוגע
 וע"כ מלך ולצור מלך נכנס לדון חתלה מקמתי דליפוש
 חרון אף) והחשוב חשוב קודם בני"ל :

מד. א"י חתם נצבים היום (צרי"ה) בני"ל ומסויס
 לעצרך צביות ו"ל עפ"י ה"א ר"י צביות צבע"כ
 ופע"ה כי ציוס ר"ש נדמין כל הנשמות הפתורות
 לחזור כנגול בעוב"ז וכו' מ"ש זכר יורדו לחיים
 צרתמים הם הנשמות שזכר אותם להחזירם לחיים
 צרתמים בעוב"ז וכו' פוד מי לא נפקד כהיום הוא
 שחזרים הנשמות לעוב"ז צמוד כנגול והוא מתן
 חיותם המתים עכד"ה. חזר ו"ל חתם נצבים (בחי'
 הי' נצבים לריב עמים וכו' צרי"ש מחמור ווס חרושה
 הוא די עיי"ש שכי כי נצבים היינו ירי"ז מחדש משלי"כ

עמודה, וזכו לענינו שנצטוו מהד"ש בגלגול מעין החיות המתים כח' מעתידין לקום ולהתייבב' היום (בר"ה כנ"ז) כלם לפני ה' חלקיכם ראשיכם שצטובם וגי' עד שואב מימך היינו כל הנשמות מקטנים ועד גדולים נזוין ביום ההוא ר"ה הן הנשמות הגדולות שבאים בסוד הגלגול רק בצחי עיבור או בדיגים והן הנשמות הנמוכות כחי טפכם נשיכם ונרך מחוטב עיך וגי' עוצרים בגלגול צעו"ח לטובתם כנ"ז. וזכו לעצריך צצריית (כנודע בהאר"ח"ל כי מעציר הנשמות לרך היסוד צחי צריית ח"ש לעצריך צצריית ופירש"י להיות עובר צצריית כנ"ל):

מה. ומ"ש מחטב עיך עד שואב מימך ודקדקנו לעיל (אות מ"ג) דהא אנו שניהם שוים בפחותה הערך והו"ל לחשיב כפי שיעת הכי גדול ועד קטן כנ"ל, חולס חלומי"ר הגב"ק מהר"ש חרפתי"ק זי"ע צפתי"ש שם שלמה [אשר לא ניתן רשות להדפיסו כפי לוואחו העבורה על כל חיבוריו רק עכ"פ הבאתי מדבריו בחיבורנו וכן עשה חלומי"ר הגב"ק זי"ע בחיבורי טהרה שלו כבציאו מדבריו אצו זללתי"ה] פי' בזה עפידחז"ל בחנוכה (דף י"ד ע"ב) די נכנסו לפרנס ויחזר (הוא הגרוע מכולם) קוץ בנטיעות, ורי טקיבה (היותר גדול וטוב מכולם) נכנס בשלום ויאל בשלום ור"ע חמד שם כשהגיעו לאבני שיש עבדו אל תאמרו מים מים עיי"ש) וזי"ש בכחוב מחוטב עיך (היינו כי חתיר שקילן בנטיעות דהיינו חוט"ב עי"ך) עד שואב מימך (היינו כמי רעיק שאמר לתלמידיו מ"ים מ"ים) והוא מן הגרוע בצגרושים עד טוב שצטובים והוא כולל הכל מרים דגנין עד סוף דרגון עכדפתי"ח. [ועי' בחפ"צ פי' בלק עה"כ זרעו צמים רבים]:

מו. ובשם אצו הוא חל"ז הכ"ק חפ"ק גאלנבוט זי"ע (צמ"ס יודעי בינה) שמעתי עה"כ אחס נלבים היום כולכם (היום צרי"ה כנ"ז) עפידחז"ל צרי"ה (ט"ז ע"ה) בארבעה פרקים הטולם נודין בפסח על הצבוא"ה צטנח על פירות האיל"ן בחג על המ"ים צרי"ה כל צחי עולם עוצרים לפניו כצני מרון דהאד"ס נדון צרי"ה והוא כולל הכל כצבול כל הנגראים ט"כ רמוז חת"ס (ר"ח חילן חצוה"ה מ"ים ח"דס שהוא כולל הכל והיינו הדי פרקים הי"ל) נלבים היום (צרי"ה. כי צרי"ה כל צחי עולם עוצרים לפניו והוא הכולל יחד כנ"ל) עכדפתי"ח. (ועי' צמ"ס למחן גאחיו הכ"ק חפ"ק דיוקב זי"ע מ"ש בזה מחט"ב עי"ך [היינו מט"י צאב שאז פוסקים לחט"ב עי"ים למטרפה כדלמרי בקוף חענית] עד שואב מימך [היינו הושענא רבא שאז סוף החג כנודין על המ"ים] ח"ש אחס נלבים היום צרי"ה כי ימי הלון נמשכים מט"ו צאב ואחר ר"ה עד הו"ר גמר החותם לטובה עכדפתי"ח):

מו. בש"ס (צ"צ קמ"ז ע"ה) חמד רב זכיר הוא יומא קמא דריש שתא אי חמים כולל שתא

חמימא אי קריב כולה שתא קריבא. רמוז לענינו עפ"ד הארז"ל כי ביום אי דר"ה זנין ביהוד את הנשמה בפנימיות וביום בי את הנוף כמו שצ"ח בפי ערבי נתנ ושאר ספרים. ירובין לפי"ז ביום אי להחפלו העיקר על לרכי נשמתו להענותה נטיט רפס צאב בחה ולעבר נצבנו לעבוד את ה' באמת בני מניטות וביום בי וזכנ להחפלו על לרכי הנפנייה שדנין אז כנ"ז (ושלרובין גי"כ לעבודה השיי כנודע). יגס נודע צספרי חלמדי רצונו הצעש"כ זי"ע כי רח"ש השנ"ה כמי כן הוא צחי ראש מכל השנה בכל ענינים וכל התפלות והמעשים הנעשים בו כמה ראש ופורה השנה ולפי"ז התפלה שמתפלל ביום אי דר"ה הוא כולל כל התפלות של השנה כולה (ג) והעיקר התפלה הוא להכניס לצבו ונפשו להשיי צעבדכ שכל זז תפלה כשארז"ל וצפרע ביום אי דר"ה באז העיקר הפנימיות ילרכו הנשמה כנ"ז ט"כ את מתפלל בפנימיות התלהבות לצו וישפוך נפשו להשיי כי יהס נצבו בקצנה עול מלכותו יח"ש באמת נמלא הוא ראש וכל השנה שזכה כן להחפלו כראוי ולהכניס לצבו להשיי וזכו רמוז בדחז"ל הוא

(ג) הג"ת, ובמה דארז"ל בזה בדיוק לשונם האי יומא קמא דריש שתא צ"ע להבין הלשון, ויפלא בזה דברי קדוש זקיננו בבני יששכר (מאמר יום הכסא אות י"א) בענין הסימני מילתא דאמר אב"י בריש שתא יהא רגיל ליכול וכר ודיקדק בבני"ש מה דאמריו ברי"ש שת"א ולא ברא"ש השני"ה וכי דבא להורות דדוקא בליל א' דר"ה בכניסת השנה שייך זה וא"צ לסימני בליל ב' הגם דעבדינן חרי יומי עכדתי"ה עיי"ש ולא אבין מהו החילוק בין ריש שתא שזהו ראש השנה בלשון ארמי (ריש שתא) ואם ר"ה כונתם הב' ימים דר"ה גם ריש שתא נוכל לומר כן ואם ה"י כונתם לדיוק ליום א' הוול"ל, ביומא קמא דריש שתא" כמו דאמריו בזה במס' ב"ב כנ"ל ונראה כן מגמ' ב"ב כיון דדיוקו חכמינו בפירוש, ביומא קמא דריש שתא" ואם רי"ש שת"א הכונה רק ליום א' דר"ה כדברי הבני יששכר הו"ל למימר גם בזה רק ריש שתא בלבד ולא להוסיף בלשונם יומא קמא דריש שתא א"ו כנ"ז (ומצוה ליישב דברין הקדושים בבני"ש) עכ"פ בזה מפורש יומא קמא דריש שתא בודאי קאי רק יום א' דר"ה שהעיקר צ"ל התפלה בפנימיות על צרני הנשמה כדברינו הג"ל. ובענין הסמנים בליל ר"ה שכו"ס בבני"ש דלא חזי לרבנן קשישאי ליקח ולאכול הסימני האלו בליל ב' דר"ה ג"כ. נ"ל כיון שצריכין רק לסימנא מילתא בעלמא ובאמת השני ימים דר"ה כיומא אריכתא דמיא כשארז"ל ע"כ בודאי סגי כשאוכל בליל א' דר"ה לסימנא טבא ה"ו כולל שני הימים דכיומא אריכתא דמיין לענין זה ונכון מנהג רבני קשישאי ומנהג אבותינו זי"ע לאכול הסימנים רק בליל א' דר"ה כנ"ל.

יומא קמא דריש שתא אי חמוס (כי יחס לבנו להחלוב להשיי ביום אי דריה) כולה שתא חמומא (עיי' זכה בכל השנה להחלוב לעבודתו ית"ש כח') ואי קריד כולה שתא קריחה (כי ילגו, כמובן ידועת ההפכיים, ויעזרו לעבודתו ית"ש צלמח וכלב שלם ע"כ).

ובזה י"ל צ"מ (עירובין דף מ' ע"ב) שדרכו רבן לרב יומר (ובשאלתו וברשיי שלפניו הגי' רב ייצא) סבא קמי' דרב חסדא צמטלו וימא דרוש שתא אמרו לי זיל חזי היכי עבד עובדא (לענון שהחיינו) חא חומא לן כי חזיי (פרש"י רב חסדא לרב ייצא) ח"ל דלוי לרטיבא רפסא לי צדוכתי (המנביה ען לח שאינו ראוי להיסק בידוע שרריך למקומו הוסי' ואליו חינו לריך שכל חנם לא הגבירו בלימור על חנם לא צלח לבאן עכ"ל רשי' ז"ל) ובענין לוח ויחמר דרשוני ופרשוני כי חס צלמח היכי לריך צזה ר' ייצא לרי חסדא ח"כ למה המסיל ח"ש ר' חסדא צלנו לען לה שאינו ראוי להסקה כח' וי"ל כי רב ייצא סבא זכו המוכר צדוכתי כ"פ מראשי המקובלים האלקיים ח"ש רב חסדא והמסיל ח"ש לען לה שאינו ראוי להסקה ולחנם לבנו ר' ייצא סבא שהוא חס קודם צוחר כח' וח"כ צדוכי לא צלח ר' ייצא על ר"ה (לרב חסדא) כדי שיהיה לו צלח עבודתו צימים הקי והנוראים האלו (וכנ"ל) כי זהו חין לריך נו ובע"כ לריך ללמוד ממנו רק בהלכה אי צשהיינו חס מצרכין בר"ה על הכוס בקידוש במצואר שס. והמ"ו:

מח. בודע צכהארז"ל כי ציזם אי דריה הוא דינא קשא וציזם כי דינא רפיא (ועיי' לעיל חום מ"ב) וסת אשר יחכב הי יוכיח דן אזהו ציזם כי שאז נדון ברחמים יוהר וי"ל כי הדבר מצואר מקורו צ"מ (ע"ז דף ר' ע"א) אמר רב יוסף לא ילגו אינש לנחתא דמוספי צתלת שעי קמייחא ציומא קמא דריש שתא ציחיד דימא כיון דמפקיד דינא דימא מעייני עובדי' וחספו לי מידחי וחס"ל דיקדקו צפירוש להארריך צלשום. ציומא קמא דריש שתא" שזכו ציומא קמא (דייקא) דריש שתא יש לחוש דמפקיד דינא יען שהוא דינא קשא משח"כ ציזם כי שהוא דינא רפיא חין לחוש לזה ולגלג דברי הארז"ל חין פי' לדברי הגמי מה דנקטו יומא קמא דריש שתא חין לומר שכוונתם ליום כי ג"כ דח"כ הוול"ג צריש שתא דהיינו ראש השנה ומתילה כי הימים צכלל וכנ"ל צדצרינו לעיל (אות מ"א צזה וגם צלוח מ"ז) בהג"ה עיי"ש:

ג. רא"ש השג"ה עולה נחמ"י צין חוסיח"ל מוח"ס צין עמיח"ל השנו גואלים עיי' צמגלה עמוקות וצנני יששכר (מחמ"ה הלל וכו' ודלחה חות י"צ) והוא רמוז עפי"ד החיזוק"ק שברעיש על שכלין לבו בשיפתא צימים האלו ולוחין צכלצין כב וכי כי אז לריכין רק לעורר רחמים על השכינתא בגלותא לפפקא לה ולצווח גב"ל צ"ב ע"כ רמוז שפיר כי חנו בני גואלים צגי ראש השנה כח' כי אז לריכין בעיקר להחפלה על הגאולה שלימה צמכרה דיון שיקויים ופי' הי למלך על כל הדרך וכו' חנשא מלכותך וכו' צקרוצ, וי"ל עוד צזה כי על כן רא"ש השנייה עולה צי"ם המקד"ש עפירוח"ל (פסחים דף פ"ח) לא כצברתם שקראו בר ולא כילחק שקראו שבה חלה כועקב שקראו צי"ח וחו צי"ת המקד"ש שצריכין בעיקר להחפלה עליו צרא"ש השנייה שיצנה צקרוצ צימינו ע"כ רמוז צמספרו המכות כח':

מט. בישועת יעקב (ח"ה ס"י תקפ"ח) העיר צדברי המדרש והטור מכבסין ומסחפרין צברי"ה לפי שחם צעומים וכי' ופי' כסותר למה דלמרי' צ"מ (ר"ה דף ל"ב) דלחין חומרים הלל בר"ה לפי שספרי חיים וספרי מתים פתוחים הרי דלחין חנו צעומים טכ"ד עיי"ש ציביטיק מה שחי. ולפט"ד הדבר נבון כפשוטו דצלמח חרז"ל (צקידושין מ' ע"ב) לעולם

בא. זאלה המשפטים אשר השיט לפניכם כי תקנה עבד עברי שש שנים יעצוד וצשציות ילח לחפשי חנם (שמות כ"ח - ח'). י"ל כי רמוז על ימי המשפטים האלו ר"ה ווי"כ (וכידוע צשם רצינו הקדוש החזה מלובלין זי"ע כי הפרשה הזאת כנגד ר"ה ווי"כ כאשר רמו צרות קדשו גם על פשויות שלפניו ושלחתינו וכמ"ש צחיים ושלום פי' וילא עכ"כ אשר משחת שם וגו'), וי"ש ואלה המשפטים (כאשר המשפטים ודינים שולמים צזמנם וכחרגומו והיינו כשישצנים כסאות למשפט ולריכין להמתיקן כי צרי"ה הוא סוד הגסירה לעשות מצח"ה

החור בלחור פנימי. וזהו) אשר תשים לפניכם (לעשות פניכם בפניכם עיי הנסירה דרי"ה ועבודתו עג ככה ועיי"ן יהי בל"ר פני"ך יהלכו ובל"ר פני"ך מלך חיים ויתמקו הדינים לגמרי ויומשך הלה במומ"ז רויחי אז העלה לזה לקבל עלינו עול מלכותו ית"ש בלמה שלא עיי"ן לקבל פרס רק להמליך את הצורה ית"ש על כל אבריו וגידתו וחושנו וכמ"ש רעיו סעדי גלון ז"ל בעטמי הקיטה שופר שך עשין המלכים שהוקטין לפניהם בקרנות וכו' ולריך להמליך עלינו המלך הקדוש ית"ש שלא עיי"ן לקבל פרס, וכגם שפחה כבר בשם רעיו הקדוש רשפכ"ג בעטש"ט ז"ע כי צימנו ל"ש מ"ש בחיוב"ק לוחין ככלבין כז לנו חיי ומזוני כיון שהפרנסה הוא לורך גבוה והכרחיות לעבודת הש"י בדרת בתורה הכול, עכ"ל היינו לורך עוב"ז כדי שוכל לעבוד את ה' וכמ"ש רעיו הרמב"ם ז"ל עין יעודים הגשמיים בתורה ונתפי גשמיכם בעתם וכוונת כנו שנותנים לעד קטן לציבה או מטבע חי לבלב"ב לבנו ללימוד. אבל להתפלל אז ביום חי דרי"ה גם על עוב"ז לשכרו זהו חינו לורך העבודה ואינו הכרחיות לעבודה בעוב"ז רק שיתגדל מלכותו ית"ש ויתגלה כבודו במהרה גם בעשוי דעשוי העוב"ז ח"ש הכי כי צומו המשפט האלו) כי תקנה עבד עברי (שתקנה צופשך קטין עבודה האיש עברי להש"י, יהי צמחי) שש שנים יעבוד וצנטיעית ילא לחפשי חנם (עדשחז"ל עיי"ן ג'.) מו שטרה צ"ש יאכל בשבת כי העוב"ז נקרה "שש שנים" שיה אלפי שני ויעבוד את הש"י שלא עיי"ן לקבל פרס רק "ובצניעות" שהוא עוב"ז שכלו שבת וקבלת שכר "יאל לחפשי חנם" בני שכר רק לעשות נ"ר לפני יחי ולהמליכו בלמה לזה יהי כונתו כנז"י):

גב. מה שהאריכו בפוסקים חי חריך להתענות צרי"ה ועכ"פ אם קרוב להאריך בתפלה ולהתענות יותר מחלות היום ויש קרוב ללילה ובי גמ"ח (כי תקפ"ד סי"ק ד') בשם מהרש"ל שיוכל להאריך בתפלה צרי"ה היינו להתענות יותר מחלות היום כיון שעומדים בדין ולריכין לרחמי שמים עיי הפלה, ויש שכרנו להחמיר כיון דוי"ע הוא, ומלמתי צו"ח רוח בתחלתו צד"ה פתח צולינה קדישא ח"ל בד יתיב קודשא בריך הוא צרי"ה ויום הכפורים והו"ר למידן עלמת צדינה רבא וכו' וכדון צבי בר גש למילף אורייתא "ולמיתב צכפנא" וכו' וכדון בד מתעורר האי צ"י למיתב צתויבתא וכדון וכו' לא יתקרי חייב, בגין דחזיל מציתי לבי כנישתא ויהיב ולא חביל נהמא צבאי שעתא" וכדון מתחזרין ארעא קדישא צשמא קדישא עכ"ה, הגם שאין אנו נוהגים להתענות צרי"ה כדי שאלו יתערכו לשנות בשאר השנים צרי"ה וידאגו ח"י מסכנה כמו המתענה פ"ח הענית הלום צרי"ה כמ"ש צש"ע אבל מאריכין בתפלה וצפרע הדיקים עד קרוב ללילה והוא העיקר שכי צזה צוה"ק דלא חביל נהמא" אפילו שהה מעט קאורי"ע קודם

התפלה נהשיב נצנו שיוכל להתפלל צכה וצבונה עכ"פ לא חביל נהמא עד אחרי התפלה שהוא קרוב ללילה, וכ"ז מקור עבור מהזו"ה, וגם מקור למה שנהגו הדיקים להאריך בתפלה בהושעות צהו"ר עד הרבה אחרי חלות היום אם כי הוא זמן שמחתנו, כיון שכי צזה צו"ח "רי"ה ווי"ב והו"ר" עיי"ן מתענין לעשות קנת גם צהו"ר והש"י יעזרנו ויקבל תפלותינו, וצקרוב יגאלנו (ועיי"ן צמ"ח [כי תק"ז בתחלתו] שכיית בשם המגיד לכצ"י שלא לחביל צשר ולשתות יין צרי"ה. ועיי"ש צמגיד משרים למרן הכצ"י דגם צצבת שוכה שחל סמוך לרי"ה יתענה רק לא ישלים מפני שבת וכשהל צחול ל"ג ישלים וכו' עוד שם דמ"ש בצורה חכלו משמנים שהוא לכלל עמא ואנא ממלל ליחידי סגולה עכ"ה וכי עוד שם דלריך לאכפויי יר"י מאכילה ועגג גם צרי"ה עיי"ש"ה).

ואמרתי פ"ח צרי"ה הרמז צזה צכתוב (במדבר כ"ט - ח') יום תרוע"ה יהי (היינו רי"ה ולשון תרוע"ה היינו תרוע"ם בצצט צחל כמבואר בדחז"ל והיינו לשבר) לכ"ם (את הלכ"ם שהוא חבילה כמבואר צפ"ק דבילה ובפסחים כ"ט מודי וכו' דצעינ נמו לכ"ם היינו לעלר צעדו צרי"ה הלכ"ם עד סמוך לערב) צרי"ל: שו"ב ראיתי הוכחה וראי גזולה למנהגינו מירושלמי מ"ק (פ"ג הלכה ו') חין מראין פני"ם (לאכל ל"ע) [היינו להתראות בציתו לילך לנחמו] לא צרי"ה ולא צו"ב מפני התפלה שנתאריכין אז ואין פתחי לילך עיי"ש ובשלמא צוה"כ נוחא שמתפללים כל היום אבל צרי"ה אם כפי שנהגו לגמור בחלות היום כדי יש זמן כל היום אחר התפלה היינו אחר חלות היום כמו בשאר יו"ט אי"ז דגם צרי"ה האריכו (הדיקים והסודים) בתפלה עד סמוך לערב (כמעט) כמו ויה"כ עיי"ן לא ה"י פנאי, וכנ"ז. ועיי"ן מ"ש צזה צכגרות הידושלמי שם): גג. וביום שמתחכם וצמועדיכם וצראפי חדשיכם (צמדבר י" - י') צבובל הצרכה על החומש צמסורה חדשכ"ם רק דין חסר, כי עפ"י הש"ס (פוכה ג"ה.) כתיב חדשכם וכתיב ראשי לחי חדש שיש לו שני ראשים זהו רא"ש השנ"ה ורומז חדשכם על רי"ה עיי"ש וצזה י"ל במשך הכי ותקטתם בחולות (הוא רומז על השופר צרי"ה) והיו לכס לצכרין (שנקרא יום הזכרון) לפני חלביכם (היוו החולות שלפני חלביכם עולים [הט"ג] מספר חמ"ת יקוי"ק צחי' וחמ"ת הארת פני התוקע צשופר רי"ה שמתקיי עיי"ן כל הדינים וכו' לפניי חלביכם), ומרומז צזה מריש הכתוב כתי מהיכל הצרכה ומה שמתחיל וצו"ם שמתחכ"ם הגם כי לכאורה ל"ש לרמז על רי"ה כי חינו יום שמתח וגם כי יש דיעות צפוסקים שלא לומר אהבה בתפלה רי"ה משום שהוא יום הדין (זולת כשהל צצבת) חך י"ל טמון צרמ"ז עפדחז"ל צש"ס (צרכות ג"ה ע"ח) שלשה לריכין רחמים מלך שעה חלום ועיי"ש צמהרש"ל צחי' חגדות דקאי

על ראש השנה שלרובן רחמים צדן ולא ממליכין
המלך מלכו המלכים הקב"ה ולא הוא התחדשות השנה
שיהי' לעובד וגם בחנו"ם צליל ר"ה הוא יותר אחת
דהמתנה הענית חלום בר"ה יתענה כל ימיו בר"ה
עכ"ד מהרש"ה ומעתה רומז שפיר ציום שמחתכ"ם כי
שמ"ח ר"ה שנה מלך חלום שהוא צראש השנה פנ"ו:
נד. (לר"ה שחל בשבת) מקובל בשם הצדוקים ז"ע
במחנ"י (ר"ה כ"ט): יום טוב של ר"ה שחל
להיות בשבת רומז שיום טוב הוא כשחל ר"ה בשבת
שלא כותבים צולחי בספר החיים לשנה טובה ומצורפת.
וכבר חתרו בספרים לתת טעם לזה (כי הטעמה ששמעתו
לזה חיון מחקבל על הלצ בלל ולא אחמין אם ולא
הטעם הזה מפי הצדוקים האלו) ונ"ל צעה"ו כי לכא"י
יפלא הלא אדרבה לפי הנודע פ"י הישמה משה על
הפיוט יום זה אם יקרה בשבת קודש זכרון תרופה
מקרא קודש (היינו שר"ך להיות מקרא קודש ציותר
צכות הלצ להשלים צהתפלות בשבת במקום תרופה
שוכ"י זכרון התרופה כראוי חבל) עבשו בחול יביאכם
לנו לתקוע בכל גדולכם (כי בחול בשחל יום תרופה
יכול כל או"ה לתקוע בפשוטו כי כן הוטבע בליווי
החורה והשופר צעלמו עושה פעולתו כשמקיים מלות
התורה שליוה הצורה ית"ש) וא"כ מי יוכל לומר זכות
לכו עברתי בנותי, צעת תפלותי, כראוי כ"כ שחלה
זכרון תרופה מקרא קודש להשלים במקום חק"ש,
משא"כ בשחל בחול התקיעות שופר דרחמנא אמר
חקעו עושה צעלמו הפעולה כנ"ו. חולם צ"ל הטעם לנכון
עפ"ד החוס' (שנה דף ד' ע"א) צד"ה קודם שיצא
לירי חיסור סקילה, הקשו ע"ד הש"ס דאיבעיא אם
התירו לו לרדות את הפת קודם שיאפנו כדי שלא יצא
לירי חיסור סקילה דמה איבעיא, הלא פשיטא שלא
ישמע לנו חף אם נאסר דהא לא ירלם נצח לירי חיסור
סקילה ות"י ריב"א דאם לא התירו לו לרדותו לא מחייב
סקילה כיון שמינה לרדות ע"י מה שאנו חוסרים לו
וכן בפסחים ערל באזה וחיזמל העמידו דבריהם במקום
כרת וכ"י הואיל ורבנן הוא דאסרי ל"י למועבד פסח
עכתי"ד, והנה לכאורה יפלא ח"ך אסרו חכז"ל לתקוע
צשופר כשחל בשבת מגזירה דשמא יעצורנו צפרע צזמה"ז
שאין לנו על הרוצ רשות הרבים לדעת הפוסקים דפסקין
כות"י והלא תקיעת שופר הוא דבר המליך את בית
ישראל ממות לחיים כמ"ש צמד"ש (פי אמור) צשעה
שהקב"ה יושב ועולה לבסא דין צדן הוא עולה וכ"י
וצשעה שישראל נעלין את שופרותיהן ותוקעין לפני
הקב"ה עומד מכסא דין ויושב צכסא רחמים דכתוב
ה' בקול שופר ומהמלא עליהם רחמים והופך עליהם
מדת הדן למדת הרחמים עכ"ל המדרש, והנה אם
צדן ח"י מי יוכל לצות צמשפט כי הן בקדושו לא יאמין
ותחלה ישים וכ"י וא"ך ילדקו קרו"י גושו צמשפט ורק ע"י
השופר הופך מה"ד למדת הרחמים ומתערבב השען

ונכתצ"י ונחתמים צספר חיים וא"כ ח"ך ציעלו חז"ל
השופר צשבת והלא כמה דברים החירו מפני סכנות
נפשות צשבת וכ"ש שלא לגזור גזירה לנטל תקיעת שופר
צשבת שהוא מניל מסכ"י כנ"ו חלא ודחי גרלה לישב
עפ"י החוס' כנ"ו כיון שצמנעין לתקוע מחמת שאסרו
לנו חכמים כרי חז"ל מוכרחים לראות ולהליל שלא יצא
לשום צד ישראל (אשר הפך נחקע צשופר בר"ה וצמנע
רק מחמת גזירתם) שום גז"ד לרעה ח"י כדי שלא יצא
חקלה לצ"ה ע"י גזירתם, ואם יש ח"ו פתחון פה
לרעה ח"י צקטרוג נגד שום ח' יוכל להצטדק ויש לו
טענה ותצוה לחכמיו ז"ל שם יליכו להגן ולהמליך
צעדו כי אם ה"י חוקע צשופר יוכל להיות ניצל מדינו
וממילא באשר חכז"ל הקדושים החנאים והאמוראים
עומדים צעדנו למשפט להמליך ולכותנו כשחל צשבת
כנ"ו המה יועילו יותר צולחי ממה שאנו עושים צתקיעתנו
ותפלותינו, כי מה לנו ומה בחנו, ויולאים צדימוס אז
צר"ה שחל בשבת ע"כ שפיר המליו רבותיו הצדוקים
שאמרו יום טוב (הוא) ר"ה שחל להיות בשבת כי
נכתבים ונחתמים לאלתר לחיים טובים ע"י מליח חכז"ל
ימן כי חנוסים מלתקוע עפ"י גזירתם כנ"ל וי"ש החוס'
(צר"ה דף ע"ז) ח"י יחזק כל שנה שאין חוקעין לה
צתהלה מרעין לה כשופה ב"י החוס' ד"ה שאין, בשם
כה"ג לא דחיקלע צשבתה וכ"י ע"י"ש היינו דבחיקלע
צשבתה אדרבה לעובה הוא כנ"ל.
א"י דהנה ב"י צהארז"ל וציארו צספרים כי את אשר
יאבב ה"י יוכיה ודן אותו ציום צ"י דר"ה שאז
דנין אותו צרחמים (וע"י מ"ש צזה צדצרינו לעול אות
מ"ה ואת מ"ח) והנה כשחל יום ח' דר"ה צשבת גם
כשמיפקד דינו של ח' ציום ח' דר"ה שהוא דינא קשיא
יש לו טענה כשחל צשיק שלא יוכלו לדנו לחובה כי
חולי ה"י יכול להליל ח"ע ע"י השופר שהוא הבלי נעים
ומיוחד לפחות את צורחם ית' כניכול צתרופה ולצטל
הקעיגור ואז צשבת לא יוכל לתקוע ע"כ אם לא יוכלו
לכותנו אז צמשפט צע"כ צמחנין לו עד יום צ"י שאז
חוקעים צשופר וממילא כיון שחגוע יום צ"י הוא דינא
רפיא ודנין אותו צרחמים כנ"ו וזהו שפיר טעם הרמז
שאמרו יום טוב של ר"ה שחל להיות צשבת שהוא יום
טוב לעובה ולחסד כנ"ל.
גה. (לר"ה שחל להיות צשבת), עוד יש לתת טעם
שא"ל לתקיעת שופר בר"ה שחל צשבת כשחמז"י.
עפ"י המצואר צחולעת יתקב וצשלי"ה הקדוש (מס'
ר"ה) ענין השופר צר"ה בשם הזוה"ק כי ע"כ ח"ן
לתקוע צקין כי קר"ן רומז למדה הדין שהוא מלכות
ואז לרובין רק לעורר השופ"ר העלו"ץ צחי צינ"ה לצל
יסחלק אורח מאתנו (ע"י מדת הדן שמתעורר צר"ה
כשאין העולם ראוי לעוב) ושתאיר ל"י הפירות הצנין
ע"י"ש וזהו י"ל הטעם דכשחל צשבת קודש שאז מאירה
צחי השצ"ת העלו"ץ צחי צינ"ה שנקראה כן ומאירה

בכחה לכל צרכאין דלעולא ותחא (ד) ובע"כ בשבת אינה מסתלקת להחיר ז' ימי הכנין ע"כ נעשה זה הענין ממילא בכה השב"ת שהוא כה"י צו"ה שופר העליון המצוהר במקובלים וז"ל לתקוע עוד בשופר. וזהו י"ל העשם שתקנו חז"ל שלא לתקוע בשופר לכבוד יום השבת להראות כחו של"ל לתק"ש כנו. אך כפי שמו ששון מציא מגדולי המקובלים האחרונים שצ"כ לפי הכוונה הוא סדר השבתות להוד. וסדר המועדים שהוא סדר השנה להוד, כמו שמוכרח זה מכמה מקומות אולם גם על הילוקו הלז יש לעורר דלא לכ"ע הוא ואכמ"ל ובמק"א א"י"ה נכתוב בזה לעמות הפנאי וה' יחיר עיננו. [עיי' מאמר נוסח התפלה הוא ב"א]:

גו. (לר"ה שחל בשבת) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו כי חוק לישראל הוא משפט לחלוי יעקב. (תהלים פ"א) הנה בשבת אין תוקעין בשופר חמס התיקון נעשה ממילא וע"י הפלותו ובקשתיו ומריעין צפה בשבת ונקבל על מלכותו ית"ש בקיום מלותיו ושמירת ה"ת צפרט בתיקון היסוד שצזה תלוי הגאולה שלימה צ"ב מקצן נדחי עמו ישראל וזהו י"ל יתקעו יחדש שופר (ר"ה שב"ת) בכסה ליום חגנו (זהו) סמך. שופר בכסה ליום חגנו" שאז השופ"ר בחי בכס"ה נכסה ורק בפנימיות הלז ועבודה שבלז זו חפלה [כשארז"ל בצרכות] ומה שלריכין להתעורר ע"י השופר עורו ישנים מתרדמתכם כמ"ש הרמב"ם זהו לריכוס בשבת אז להתעורר בעלמו בלכנו לשוב להשי' צלמת וקבלת על מלכותו ומלותיו כנו וזהו הזכרון תרועה כשחל בשבת) וע"י שמקבלים עלינו צלמת צפרט תיקון דרגא דיסוד ברית מילה לקבל עלינו לתקנו ולהשתמש בו רק לזורך מלותו ולא למ"ה חילול ועי"ז צ"ה השפט פרנסה טובה כשארז"ל (בסוכה ג"ב):

ובסנהדרין ק"ז. אצר קטן יש ב'אדם משביעו רעב מרעיבו שבע היינו חם מרעיבו (להשתמש בו רק לזורך מלוה) שבע נמשך שבע לו ולעולם וכמ"ש בכוזת מוסף ר"ה ועל המדינות זכ"י אחו לשב"ע והוא ע"י תיקון היסוד מילה ע"כ כי חו"ק לישראל (חו"ק לישראל) דמזוני הוא שאז דנין בר"ה מזונותיו של אדם קלובים מר"ה כמו שדרז"ל צפ"ב דצו"ה על פסוק זה) הוא משפט לחלוי יעקב (ר"ה מילה ע"י תיקון דרגא דברית מילה זוכין לחוק לישראל פרנסה ושבע הנגזר בר"ה לעובה) וזה בכה השב"ת כי כל צרכאין דלעולא ותחא ציומא לשביעא תליין וממנו נמשך מזוני כמ"ש צפ"י המן ובכוונת הארז"ל לשבת וגם שב"ת הוא זמן תיקון היסוד ברית קודש כי שבת נגד הוי"ד מדת השביעית לצו"ה בשערי אורה (שער צ') עו"ש צאורך ע"כ שפיר מתחיל יתקעו יחדש שופר ר"ה שב"ת כנו וזה דסמך ל"י בכתוב ידות זיכוסף שמו (ר"ה שב"ע והוא יכוסף המשכיר לכל עם הארץ דרגא דיסוד וממנו נמשך שצ"ע לעולם בר"ה כנ"ל מכוונות ועל המדינות ואחו לשב"ע) בלאתו על ארץ מלרים (כי הוא המשכיר לכל ארץ מלרים כמ"ש בתורה) וז"ש עדות זיכוסף כי עדות מספר ת"פ (לילית) כי שומר הצרית יכניע קליפה הזאה לגמרי ויוס"ף נשלה לארץ מלרים ערות הארץ צבור לתקן זה בשורשו וידיעת ההפכיים א' והוא המשך שצ"ע לעולם כנו.

ובדרך מלידת זכות על צמ"י עם קרובו י"ל עפ"י המצוהר צוה"ק ויחי (דף ר"ט) וכ"כ בראשית חכמה (שער הקדושה פי"ז) כי מה דאמרו שם צוה"ק דעל איתו עון של בחי היסוד לא מהני תשובה היינו תשובה תחאה חל תשובה עילאה מבני והנה תשובה עילאה הוא יראה מתמת חבבה וצ"ה יש דיעות צפוסקים שלא לומר בתפלה צהב"ה (כשחל בחול) מפני שהוא יום הדין ע"כ ממתינין עם הדין כשהוא הקטרוג גדול בעון הצרית מחכין לו להמחיקו שישוב תשובה עילאה צה"י וגו' צרעה ציום שמ"ע זמן החוסס צורך חוסס לעוצה ואז יכול לשוב בתשובה מאלהה (כי השו' אחרת לא מהני להטא זה כנו) ושמ"ע הוא שורש חב"ה להשי' צה"י קשה עלו פרידתכם כשארז"ל [וגם אז הוא זמן תיקון היסוד כמ"ש לקמן במאמר זמן שמחתינו אוח ל"י צה"י פי"ר קש"ב] חמס כשחל ר"ה בשבת שאז בודאי הוא זמן האלה"ה כמו שאומרים בתפלה ונקודת צהב"ה ועי' במאמרי שבה צנו ישכר מ"ש צסס הרב הקדוש בעל עטרת לבי זי"ע ע"כ אז הזמן לתקן חטא זה דיסוד ע"י תשובה עילאה וצאה"ה (כשחל ר"ה בשבת) ומכון לנכון המשך הכתובים כנ"ל:

גז. ובזה שכתבנו כי דנין העיקר צר"ה בענין חטא פגם הצרית י"ל מה שקורין קודם ר"ה אחס ללצים היום וגו' וכבר כ' המפורשים צסס המדרש

(ד) הג"ה. וחזות קשה ראיתי בסי טור ברקת לחה"ק מהר"ח הכהן ז"ל מארם צובה (אר"ה סי' תקפ"ח סי"ק ה') שכי בפנימיות הטעם שאין לתקוע בשופר כשחל בשבת. בתוך הדברים וז"ל ולפי כי השבת הוא בחי' דין אין בנו כח למתק הדינים רק כי הדבר נעשה בעצמו עכ"ל ומחכת"ה דבריו תמוהים במ"ש כי השבת הוא בחי' דין והלא אדרבא מפורש בזה"ק תרומה דכד עייל שבתא כל דינין איתעברין מינה וכן בזה"ק בראשית (בתוספתא דף צ"ג ע"א) וז"ל וכלא אשתכח בנהירו, דהא שבת בלא דינא כלל איהו" עכ"ל וכן בכ"מ וכן בכהארז"ל בהפרש בין שבת ליו"ט כי בשבת אין שום שליטה לחיצונים כלל וכן בסידור בכונת הלל כי בשבת אין דינין ע"כ א"צ בשבת להלל וי"ג מדות למתק הדינים עי"ש. ואמת מ"ש כי הדבר נעשה מעצמו אבל לא מטעמי (כי בשבת אדרבא אין דינים כלל כנו) אך כנראה מטעמינו כי בשבת שהוא בחי' יובל ביג"ה נעשה זה מעצמו בחי' שופר העליון כנ"ל.

אחם נלבים היום צראש השנה ועיי בדברינו נעול
 (אות מ"ג מ"ד מ"ה מ"ו) ומסיים הכי לעברך צברית
 ופירש"י להיותך עובר צברית היינו שרריך להתייבצ
 ולהקן בנפשו ורגא דברית קודש ציום ר"ה אשר נלבים
 לדון על ככה הי ירחמנו ויטהר לבצנו באמת וצכט"ם:

נח. (לר"ה שחל בשבת) בפיוע ליום הזה. זבח קודש
 כהוכשר אז בעינוי רגל תמורתו חיל להקרוב
 לפניו אחר נאחו בצבך בקרניו חכם חניטיו לתקוע צזה
 חדש יום זה אם יקרה בשבת קודש זכרון תרועה מקרא
 קודש טבעו אם צחול יציאכם לוו לתקוע בכל גבולכם,
 ופי' הישמח משה גודע בזה, אך ג"ל לפרש התחלת
 וקישור מאמר הפיוע זבח קודש כהוכשר אז בעינוי
 (כפשוטו שהוא עקדת יחנק) רגל תמורתו חיל להקרוב
 לפניו אחר נאחו בצבך בקרניו (כרי חנו רוחים מזה
 שהוכשר בעינוי ית' ויחר לזבח קודש הא"ל צמה שריגל
 תמורתו להקרוב לפניו ולא את יחזיק ואעפ"כ יקרא
 עקדת יחזיק נחמה שהריון של אברהם ויחנק היו
 למס"ג אך שהוא ית' ליום לו מיד שלא יעשה מעשה
 שחוטת יחנק כמ"ש (בראשית ג"ב - ו"ב) אל תשלח
 ידך אל הנוער ואל תעש לו מאומה, וזהו חנום עפ"י
 הדבור שלא לעשות, ובע"כ מזה שיש ני"ר לפניו ייחר
 צמה שיעשו צמחשבה וריון בכל לצו ומאוויו אם כי על
 המעשה נחנם ולא עשה [כמו שהי בעקדת יחנק כנו']
 ויחר מהמעשה ממש אשר יעשון וחר) חכם חניטיו
 לתקוע בזה חדש יום זה אם יקרה בשבת קודש זכרון
 תרועה מקרא קודש (נחה נחמנו ולמדו חניטיו חמה
 צניו שאם יום זה יקרה בשבת קודש שאסרו הכז"ל
 לתקוע בשופר ולנאורה חך יבעלו דבר גדול בזה שהוא
 ממתיק הדינים ציום הדין הגדול הזה ומתפך מדכ"ד
 למדכ"ר כציכול א"ו שראו וחיכמו מזה העקידה כי
 המחשבה וריון הגם שנחנם על המעשה גדול מהמעשה
 בעלמה כנ"ל ע"כ כשגולה ציום שהוא לתקוע בשופר
 בכל לבצנו ורק נחמה שאסרו הכז"ל ורחמנה ליבא
 צעי ע"כ יחי' חסוד יוחר להפך מדכ"ד לרחמים עיי
 ראונו ומאוויו ועבודה שכלב זו חפלה ציום שהוא
 לזכרון תרועה מקרא קודש יעלה לריון יוחה לפניו
 יח"ש צרחמים) אכ"ר:

(ערלה פ"א) מאן דאכיל דלאו דילי' בהית לאסתכלוי
 באפי וגם צש"ס (שבת דף ק"ד ע"א) מיט מהדר אפי'
 דלית' מגימ"ל כיון דהוא גומל דלים כי הוכח דלא
 ניכסוף מינוי, וגם נודע צכהאריו"ל סוד לדק"ה כי
 הלד"י הוא הראשים אחר צאחור ולריך להחזירו פא"פ
 כי כי גם הקר"ף רגלי יורדס מות ולא מגביהה
 הרגל ונעשה בהי וחרו לדק"ה ולונו ית"ש שנעבר
 נפשנו בעבודתנו ותשובתנו צימי חלו"ל להכין קודש
 הנסירה כדי שיבא עיי מעשיו ותשובתנו ולא נהי'
 בכלל אכיל דלאו דילי' דבהית לאסתכלוי באפי' כנו' והוא
 צחי' אחר צאחור ז"א (שהוא הקצ"ה כציכול) עם
 מלכות כנס"י עם קרובו ית"ש ע"כ כשנשוב חלו' צחדש
 חלול כראוי יבא הנסירה פנ"פ עיי מעשיו וחרו רמוז
 צלירוף חדש חלול ולדק"ה חהי' לנו כי נשמור לעשות
 את כל המצוה הזאת לפני ה' חלקינו כאשר לנו היינו
 באותיות לדק"ה (שהוא החזרת פנ"פ מאחור צאחור
 כנ"ל מהאריו"ל) תהיה לנו (עיי מעשיו חהי' ננו)
 כי נשמור לעשות את כל המצוה הזאת (כשנשמור לשו'צ
 חלו' ית' צחדש הזה לקבל ולשמור התורה בכל פרעיי
 בכל המצוות עשה זל"ת ולא יחי') לפני ה' חלבינו
 (היינו פנ"פ כנס"י לפני ה' חלקינו) כאשר ליונו (כי
 זהו ראונו ומלוותיו צעת צריחת עולם צשצ"ל עם קרובו
 כי נסגל חנחנו תורה ומצוות ומעייט ולא נאכל נהמא
 דכסופא ולא נהי' עמו כציכול פנ"פ כנו') וע"כ חנו
 לעקים ומתפללים בצוף ימי חלול צעת הסליחות לך
 הי הצדקה ולנו צושה הפנים (היינו שמתודים לפניו
 ית"ש כי לא עשינו עדיין תשובה כהוגן וממילא אך לך
 הי הצדקה ולא לנו הצדקה צחי' לדק"ה שהוא הכונת
 החזרת פנ"פ ורומז באותיותיו כנ"ל ועדיין חנו צהית
 להסתכלוי באפי' ע"כ „ולנו צושה הפנים" כי חן זאת
 צזכות מעשיו כנו' עכת"ד חלמו"ר ודפח"ה ושי", וצדךך
 זה ו"ל הענין כי הגה צש"ק הוא צחי' פנ"פ כמבואר
 צסיזור צכונת ליל שבת כי פעולת החפלה להחזירה
 פנ"פ ח"ל בשבת כי נעשה זה מחליהן תיכף צחחלת
 ליל שבת חוזרין פנ"פ במקומן והנה עיי' צצנו יששכר
 (מאמרי השבת חפלה שבת סי' עו"צ) עפ"משי"כ באור
 החיים עב"כ (שמות ל"א - ו"ז) כי ששה ימים עשה
 הי את השמים ואת הארץ שהשיי לא ברא רק ששת
 ימים ימי החול וצרה את יום השבת ועל ידי יום השבת
 נצראים שוב מחדש ששת ימים עם כל לצאם ואם לא
 היה בעולם ח"ו מקיימו שבת אז הי' העולם חוזר
 לחבו וצבו נמלה שישראל עיי שמירת שבת מקיימין
 העולם מחדש זהם כמיל מן הארו והצברדלס ומשל
 זעמו של ים שה"ז שלו, (הגם שהי מקודם של אחר)
 וחי' בזה צצני"ש שם מה שמגיע לישראל עובות עוב"ז
 גם אם יתקצ ועשו חלקו צנחלת שני עולמות והעוב"ז
 לחלקו מ"מ כיון שאנחנו מליון את העוב"ז עיי שמירת
 שבת ח"כ כרי הוא שלנו מדינא עכת"ד וע"כ ו"ל כי

נח. (לר"ה שחל להיות בשבת) ו"ל עוד טעם לפני'ד
 שא"ל לתקוע בשופר צר"ה כשחל בשבת כי הנה
 נודע מהאריו"ל כונת חק"ש עורו ישנים מתרדמתכם
 לכונת הנסירה להחזירה למלכות פנ"פ לז"א והנה כ"ק
 חלמו"ר שליט"א [זללה"ה זי"ע] פירש כבר הענין
 להכין קלח בנפשינו עיי' העבודה כי הגה הצירוף מחדש
 חלול וזלא מפסוק (דברים ו' - כ"ה) ולדקה תהיה לנו
 כי נשמור וגוי' והענין רמוז כאשר עבודתנו צחדש חלול
 לפני צה יום הי ר"ה שרריכים לעבוד עבודתינו לחקן
 חטא אר"ר להחזיר פנ"פ כנודע והנה חחז"ל צירושלמו

ס. ועוד יאמר בלכתך בדרך הזה מה שאמרתי בש"ק שלפני ר"ה אשר אז בימים שלפני ר"ה גדול הפחד נפני כל יום ה' אלו ימי ר"ה ביומא אריבתא דמיין והפחד הוא לכנסיי מחמת שאז בחי' אהור באהור מז"א כצ"כ לשינתיה הוא בחי' כנס"י ומחייוראים מהאחר פנים וכוון הגדול עד שעי' תקיעת שופר ועבודתו מחזירים פצ"פ בימים הקדושים הצאים לעובד ואמרתי אז כליל ש"ק כי רמזו בזה (משלו ל"א - א') אשת חיל מי ימצא (שהקצ"ה הכניח לכנס"י צעה הכוח קודם ר"ה שאין למלא כצ"כ "האשת חיל" והלצנה מחכמת קודם ר"ה בכסה ליום חגנו והוא בחי' שכינה הקדושה נחכמת בצה"י נקודה קטנה שאינה נראית וכמ"ש ברע"מ (פי' אמר) אר"א כחצו בכסה ליום חגנו דאחכסיה ב"י סיבחה והאין אחכסיה אלא עד קיימא עיבה ושפתא חכור דין סיבחה אחכסיה ולא נחיר וכו' וע"ד בכסה ליום חגנו וכו' וצמה נחיר כלה בחיובתא ונקל אפרה דכתיב אשוי העם יודעו תרועה דין ה' באור פניך יחלבו עב"ה והיינו שקודם תקיעת שופר הוא אחכסיה סיבחה גנ' וע"י החיובתא וקול שופר צאים לבחי' יודעו תרועה ה' באור פניך יחלבו הארת פני התוקע [כמבואר בכונת האר"י ג] ובחי' פצ"פ וכן מבואר בספרים ומחזירים שלפני החקיעות בשם מדרש רז"ל כי צרי"ה מבקשים הלבני"ה למלא אותה להעיד ואינה מולאים אותה מפני שהוא בכסה ליום חגנו וצ"ה י"ג) "אשת חיל מי ימצא" (שאלו אפשר אז למלא האשית ח"ל בחי' לבני"ה בימים הסמוכים קודם ר"ה כג"ל) ורחוק מפנינו"ם מכרה (שהיא רחוקה מבחי' פני"ם צפני"ם ורמזו פנינו"ם נשון שני פני"ם ז"ל יען שאז קודם הנסירה הוא בחי' אהור באהור כג"ל (ואעפ"כ) צעה נה לג בעלה ושגן לא יחסר (כצ"כ) בעלה דכנס"י הוא הקצ"ה צעה נה שחוקן מטע"י ועבודתה בימים האלו תעשה עלהו"ע עד שיהי' שלג לא יחסר" שלג נ"י צ"פ פני"ם צפני"ם ולא יחסר מאחבה בחי' זו, כי ע"י תקיעתם ועבודתם ותפלתם של ישראל בימים הקדושים האלו הבעני"ע יחזירו נהיות פצ"פ עד שיגיע ליהודא שלום) ה' יתרונו.

ובזה יובן הסמיכות צחלים (במזמור פ') סיים ה' חלקים לצלות השובנו אחר פניך וגו' (שמצקסים להשי' ביישובנו אלו פצ"פ הח"ר פני"ך ונושע"ה היינו בחקיעת שופר סוד הארת פני התוקע חרין תפוחין דלמעלה וע"י צא משי"ע נהרין כל הישועות ושוש"ה בחי' ש"ע כוודע בהאר"ל, וסמוך ל"י מיד) למלא על הכחות וכו' תקעו צדש שופר בכסה ליום וגו' וכל הפסוקים שמדברים על ר"ה ועל תקיעת שופר (שאלו הוא בחי' בכסה וגו' ומצקסים מלפניו יח"ש שעי' הנסירה אז אחר פניך ונושעה) כג"ל: סא. (לר"ה שחל בשבת) דוד מלכנו התנול (צחלים מ"ד - ט"ו) השימונו משל בגויים מנוד ראש

כליל צעה קודם מיד צחלתו כשמקבלים ישראל את השבת נשמרו נמלא כי מילין את העולם על ידיהם והשחז"ל כן השומר צעה כהנכתו נעשה שותף להקצ"ה צמעשה צראשית כי הוא יח"ש בראו ומקיימו אך לאשר נבראו רק לשעה ימים ומלא כי ע"י שמירת צעה חנחנו מילין העולם וע"כ ע"י הללתו יש לנו שותפות צגוי ומובן משחז"ל שנטשה שותף להקצ"ה צמעשה צראשית ע"י שמירת צעה כח"ש כפי הכו', ועכ"פ מגיע לנו ע"י טוב העו"כ"ז ג"כ כנז' ואינו נהמה לכסופה רק מגיע עפ"י הדין כמילי מזוטו של ים וכו' כג"ל וכיון שאז יכול להיות פצ"פ דאינו צהיה לאסתכלו בחפ"י ע"כ שפיר הכונה אז זיוג יעקב ורחל שהוא הקצ"ה (כצ"כ) וכנס"י לאומתו פצ"פ כנז', וכשחנ ר"ה צעה הנה חכז"ל דרשו (צפ"צ דצ"ה) כי חוק לישראל הוא משפט לחלקו יעקב דכ"ע חוק לישראל דמזוני שמזנותיו של אדם קצוצים מרי"ה ועד ר"ה ודנין אז במדרי"ד על מזנותיו של אדם שג עניני טוב"ו ויבא גם השמן בחרובם להחילצ שהוא שרו של עשו ויקטרצ ח"ו לאשר יעקב ועשו חלקו צנחנה צ' עולמות ע"כ אין מגיע ליעקב ח"ו מטוב העו"כ"ז כלל ומלך צמשפט יעמיד חרץ (ה) ע"כ לריכין לכות צמשפט הדין והוא יום הדין הגדול צרי"ה ע"כ נאמר כי חוק לישראל" (צענין החוקי מזוני כדי הש"ס הכו' שדנין אז, ע"ז) הוא משפט לחלקו יעקב (שדנין צמשפט ע"ז מיימימים ומשמאלים א"ס מגיע לרע יעקב"צ עפ"י הדין כנז' כיון שחלקו עם עשו ועמד יח"ש נלצ צעדנו לכותנו צשמו אלה"י יעקב"צ יעמוד צעדנו יח"ש) וע"ז צאה התשובה להמקטריגים כי ע"י שמירת צעה העולם שלנו גם א"ס היה חלקו של עשו כיון שאנחנו הללוכו כג"ל, וע"כ כשחל ר"ה צעה הוא מסוגל לשנה טובה ומצורכת כג"ל במאמריו צשם הדיקים ז"ל ויובן עפ"י כיון דמגיע לנו ע"י השבת כ"ע צטוב"ו גם מדונה ע"כ דנין כן איתנו אז לעובד ויומא קגרים ש"ק שחל צו ר"ה להמלין טוב צעדנו צמשפט וגם יובן מה שא"ל להק"ש אז כיון שהענין פצ"פ נעשה עוד כליל ש"ק (דלא צהיה לאסתכלו בחפ"י וכו' פצ"פ מחמת שהעולם נחקיים ע"י מעשיו צשמירת ש"ק) כג"ל.

ובזה יורמא צכתוב (צחלים פ"ע - ט"ו) אשרי העם יודעו תרועה (היינו ידיעה צלה מטע"ה כשחל צעה שיודעים הכחות של תקי"ש כלצד חבל צמעשה אין רשאין לתקוע צעה) ה' באור פניך יחלבו (כי נעשה ממילא הארת פנים צעה) כנז' וע"י נעשה ממילא ג"כ למטע"ה החיקוק ואמת של הארת פני התוקע צעה ע"י התק"ש:

(ה) אג"ה. ע"י מה שכתבנו בזה לעיל במאמרנו (אות כ"ה) בענין המל"ך שמתחילין מטעם זה בקול רם בר"ה וז"ב.

ממליך ויפגוש בעדנו יען זורחו של יעקב חקוק עם
צב"א) כנ"ו:

סד. ויבן הוי חלקים את הללע (בראשית ב' - כ"ג).
(אשר על זה נזכר סוד הנסירה כמזכור
בסידור בסוד הנסירה לר"ה) ויבין בני חיים [עיי
שער הפסוקים] וזכו שמצקשים צ"ה זכרנו לחיים
וכנודע שעי הנסירה נמשכים מוחין חדשים שהם הוי
המלך, ועל כן ציוס צי שהוא כונתו צחיבת לחי"ם אז
הכונה שנסר מוח חכמ"ה וי"ל בסוד והחכמ"ה חח"ה
את בעליה וזכ"ן:

סו. בפירוש יוס אי דר"ה בשחרית צ"ה את חיל יוס
פקודה וכו', גשים בו צדך ליקודה דע"ם
לישר בעל מוקדה עיי במפרש דע"ם לשון שצר כמו
וידע בהם אנשי סוכות וזריך עוד עעם דהא אדרבה
שצרו"ן לז הוא עוצ בחפלת ר"ה ולמה לנו מצקשים
זה לישר וחלוי בפלוגתא בגמ' ר"ה אם לפשיט דעת"י
או דכפיק דעת"י עפי ממלי (וכמ"ש מזה במאמרנו
חקע בשופר אות אי צע"ה), וי"ל כי דע"ם היונו
הדעי"ה שלהם צחי דעת"י ומחשבתם ור"ל גשים בו
צדך ליקודה (צחי כריעה וציוטל והכנסה לפני המלך
המשפט יח"ש, אך לנו מצקשים מלפניו יח"ש שיהי
זה לצצנו צלחת וכו"ו) דעם לישר (לישר דעתנו
ולעבר לצצנו שח"ה הכנעה וציוטל אי"ע צלחת כלצנו
צלי עענה שער צנפצנו וי"ש) בעל מוקדה (היונו
עקדת יח"ק כמ"ש בסידור הרי"ר קאפיל ז"ל בכונה
העקידה וישם אותו על המזבח ממעל לפנים (בראשית
כ"ג - ע"י) היונו נשמות ישראל שיהי שנטקדו עם יח"ק
ונתקשרו עיי"ן צכונתו צמ"ס וציוטל לפניו יח"ש צלחת
כן יהי מה שגשים בחפלה צדך ליקודה מסי"ג וציוטל
צלחת וכלצ צל"ס) אכ"ה"ר:

סו. הפירוש בשחרית יוס אי דר"ה צברכה שני שמדבר
מילח"ק מסיים קודם הצרכה מלך עליון
וגור"ה וכו' בחסדו אהפארי"ה. הוא עפ"י הכונה צפ"ח
בחפלה וצן תן פחדך וכו' שהוא צחי יח"ק מסיים
ישמך גור"ה על כל מה שצראת שהוא כנגד יעק"ב כי
יעקב מדת גור"ה כדו להסתחף ולהמשיך מדת יעקב
במדת יח"ק להמתיקו ועי"כ הפיוטן יוסד גי"כ על קועצ
זה כשמדבר מילח"ק חנקת אסיר וכו' מסיים מלך עליון
וגור"ה מדת יעק"ב וגם בחסד"ו אהפארי"ה מדת
תפארי"ת יעק"ב ולהמשיך לנחי בחסד"ו (להיות רב
חסד מטה כלפי חסד עיי התי"ת). וכן צפיוע יוס שני
דר"ה בשחרית גי"כ צברכה שני (שהוא מדת יח"ק
וגם מדבר מעקידת יח"ק) מסיים ציוס השליש"י (שהוא
מדת יעק"ב) יקומנו ונחי, גי"כ י"ל על כונה הנז"ל:

סז. לידוע מחשבות ציוס דין, לכושם כעסו צדק. י"ל
צדק מליה זכות על צני"ו כי לבחורה
הלא אין עונשין על המחשבה כי מחשבה רעה אין
מנרפה למעשה ואין לפהוד ממחשבתו ציוס הדין אך

בלאומים כי הנה כבר כחצנו במאמרנו זה צעם הצדקים
זי"ע מעלת ר"ה שחל צצנה וצצול זה עשו חז"ל
ברוח קדשם דחיי משופר ציוס אי דר"ה שחל צצנת אם
כי העעם צפשוטו הוא לחוק ורחוק שמה יעצורנו
וצפרט במדינתנו שאין לנו רק פרמלית דאין סי רבוא
צוקטין צרחובתנו דל"ה רה"ר לדעת החוסי ופסקוין
אין כותי חלה זדחי דכונה פנימית הוב להם ויוס
טוב (הוא ישראל) של ר"ה שחל צצנת כ"ל והיונו
טעמוי לשופר היונו טעמי דלולג והיונו טעמא דמגילה
וז"ע השיומו מש"ל (ר"ה מגילה שיפר לולב. כנ"ז)
פגויים (צביוטנו צגלות בין הגוים כי צירושלים צזנו
המקדש חוקטין אפי" צצנת וכן צלולב ומגילה) מנוד רח"ש
(היונו ר"ה שחל צצנת) בלאומים (ויח"קו ויוודו רח"שם
הלאומים עליון אך חאמרו כי רח"ש השנה שחל צצנת
עוצ לכס הלא כמה וכמה עעמיה שחל כן ולא נוספתם
צצנת הגאולה) הש"י יראה צצנתנו וכלימתנו ולמה
יאמרו הגויים וגו' ויגאלנו צצחצצ"ה:

סב. בפירוש למוסף יוס אי דר"ה אסומה עלולה גשומה
אם שחונה אטומים להחיות צללי שנה.
והיונו אסומה עלולה גשומה אם שחונה (הכל חד
צהשתות ואין לנו צי"ת צצקשתינו כי"כ צסידות הגשמיות
של עבודת השנה של השנה והעיקר רק) אטומים להחיות
צללי שנה (שהוא תחית המתים שיהי שנת גאולה
וישועה צ"ב) [ועיי מאמר זמן שמתונו אות נ"ה]:

סג. במשלי (כ) מתהלך צתומו לדיק אשרי צניו
אחריו, מלך יושב על כסא דין מזרה
צעניו כל רע, יש לדקדק שייכות המשך הכתובים זל"ו,
וי"ל דקאי על יוס ראש השנה אשר המלך יושב על
כסא דין ואז לריבין העיקר לצקש רחמים צוכות
אצותינו כי אם כפי מטעונו. הלא מה לנו מה לרקותינו,
זי"ש מתהלך צתומו לדיק אשרי צניו אחריו (בצח"ו),
ובזמן שהוא) מלך יושב על כסא דין (בר"ה) מזרה
צעניו (כמו מוזר צעניו יח"ש לחצ"ב) כל רע (להאיש
הלא, ועונותיו לא יחצבו רק כמו מוזר וארעי ושגה,
ועצרו מלפניו) ונושע צכ"ט.

ד"ה"ל עוד דקאי על יעקב אציו שנקי איש תם (בראשית
כ"ה - ה') אשר זורחו חקוקה צכסא בצוד
והוא שומד בעדיו כמו שאנו אומרים צאין מלין ושר וכו'
תגיד ליעק"ב שהוא המלין היותר גדול וכמ"ש במאמרנו
ובמאמר חקע צשופר כ"פ צכמה אופנים צע"ה"י
וכדאמרין צסוף צרכות על יעקב אציו מכהן לצעל
הקורה שונסם צעוצי הקורה צעד צניו צניו וז"ש
צתהלך צחומ"י (יעקב איש ת"ם) לדייק (גוף וצרי"ת
חציון והוא דמוח דיוקנו דיוסף הצד"ק כנודע) אשרי
צניו אחריו (שהוא אצו הבנים כולם צניו כדפירש"י
סוף צרכות שם) יושב על כס"א דין מזרה צעניו כל
רע (משני שהכס"א שיושע עליו מלך המשפט יח"ש

מהשבת ע"ז (והיינו הרכור נגד אמונת אומן יח"ש בלמח) או הרכור עבירה שקשה מעבירה ועינא ונבא חרו סרסורי דעבירה על זה ידו כל הדווים אך החשב מחשבות יח"ש לבלתי ידה ממנו נדה באשר חפץ להלדיק עם זו הנה ילורף מהמחשבה הזאת שגאח אח"כ לידו חיקון כששכ לאמונה אומן או המחשבה ערוה אח"כ כשישום לבו לקיים פו"ר בהכשר ואח"ל ציומא (ס"ט:) כשיטלוהו לירא דתאורה לא תשכחי צ"ה זה יומא ע"כ אהדרוהו כיון שהוא לקיום העולם וכן כיוולא מה שיכולין לחבר המחשבה הזאת שסופה או גרמה דולה צא לידו תכלית הגולה יע"ז נחכפר ונראה מהשבתו של האיש הלו והוא יח"ש היודע תעלומות המציע וליפה צמחשבה בני"א עד סוף כל הדירות יוכל להבר זה לעובד בני"א יח"ש לודע (מלשון והאדם יד"ע שהוא זיוג ויחוד היינו שהוא יח"ש מיוחד) מחשבות (בני"א, שיוכלו לבא לידו הכלית וחיקון בני"א ועי"ז) לכובש כעסו דיון (שמכפר עליהם) בני"א וכן י"ל עוד בפיוט בני"א לנפשה נסתרות ציום דין היינו ליפה (למרחוק, מה שיהי בעבירות) נסתרות (האלו שיבואו לידו הכלית בני"א יע"ז) לקונה עבדיו דיון. [הגם שאין למוך ע"ז לפתחלה והאומן אחתא וכו' און מספיקון אך י"ל בדרך ספר אחת למען תלדק]:

סח. בפיוט לשחיות ר"ה נאפד נקמה סתרו וישר עלתו אמונה פעולתו אמת. י"ל כי הנה הקן גאלתנו סתום וסתום כמי"ש (ישעי' ס"ג-ד) כי יום נקם בלני ודרז"ל (בסנהדרין פ' חלק) ללני גליתו לאצרי לא גליתו אפי' למלאכ"ש לא גליתו אך הענה להתחזק באמונת אומן. אחכה לו ככל יום שיבא גם אם יתמסמה חכה לו כי צא יבא. ועי"ז מקרצין הגאולה כשמחזקין באמונה זו כנגד כל הנסיונות שהם ציומא אלקי חבלי משיח ונגודע בפפסי"ק וכו' נאפד נקמה (היינו יום נקם בלני שינקום יח"ש מלויצו עמו, אך זהו) סתרו וישר (נסתר וסתום בלני יח"ש הזמן שיתגלה קן הוי"ש"ר הזה ר"ח יתגדל ויתקדש שימי ריבא) עלתו (הענה לזה) אמונה (להתחזק באמונה בני"א ועי"ז) פעולתו אמת (עושים בזה פעולת התקרבות הגאולה וצנין ציה יסקצ אמית' שאז יתגלה וכשארז"ל [בפסחים דף פ"ח] לא כאברהם וכו' אלא כיעקב שקראו צ"ה חתן אמית' ליעקב) וע"כ בחבלי משיח קודם ביאתו אחז"ל וזהו האמת נעדרת כי אז יתגלה האמת וליה נהורא אלא דנפקא מגו השוכח נגודע וכיכ"ר צ"ח: סט. ובשופר גדול יתקע וקול דממה דקה ישמע ומלאכים יחפזון וחיל ורעדה יאחזון ויאמרו הנה יום הדין וכו'. לכאורה קשה כי מה ירעדו ויפחדו המלאכים מיום הדין הלא אינם בני בחירה ואינם בני העל, אולם י"ל דקאי על מלאכי זכות אפערופסי דישאל שיראו ויפחדו צימי ר"ה וי"כ מלשון ופחדיו אל ה' ואל עובד באחרית הימים הגוי (בהושע

ג' - ט') שהוא השחוקקות נמרץ וחרד לדבר שהוא ומלפס שיחיקים חיש מהר שיהי הגאולה שלימה צ"כ בשנה הזאת, והנה כל עיכוב הגאולה הוא שנים רבות מקטרוג שרי האומות למעלה בעוה"ר אשר מעוררים על בני קטגוריא אולם כאשר ימאו עומק הדין שלהם ויליעו חובותיהם שלהם ושל אומותיהם וצפרע אשר עשו רעות לבני עם קרובו שלא במשפט והרגום ורמסום, אז צודאי לא יזכו דיון וכשהם יפלו ונתחייבו דיון ונסחלק הקטיגור אז ממילא יהי הגאולה שלימה לבני, וזהו צשופר גדול יתקע (שהוא השופר גדול של עלמא דחירות לתמן נפקין עבדין לחירין וכמבואר צוה"ק שזכו מעוררים בחקיעת שופר לעורר השופר גדול יהי ציום הווא יתקע צשיפר גדול וצאו האוצדים וגוי, ועכ"ז עדיין) וקול דממה דקה ישמע (שעדיין צשתיקה ולא ראו הגאולה של השופר גדול. ע"ז יתרו המלאכי רחמים בני"א) ומלאכים יחפזון וחיל ורעדה יאחזון (מלשון ופחדיו וחרד לדבר ה' כי ילפו שישראל יוכלו עתה להושע בגאולה שלימה צענתים) ויאמרו הנה יום הדין לפקוד על לבא מרום (המה שרי הא"ה המקטריגים וכמ"כ [בישעי' י" - כ"ד] ופקוד ה' על לבא מרום צמרום שזכו שרו של אדום שיפולוהו צעת הגאולה צ"כ ועי"ז ש"ס מכוח [י"ב ע"ה] וצרש"י ש"ס) דיון. כי לא יזכו בענין דיון (כי המה צודאי ונתחייבו במשפט הדין ועי"ז יזכו ישראל לגאולה ממילא בני"א ועי"ז) וכל צאי עולם יעברו לפניך בני מרון (אמרי צ"ה [דף י"ח ע"ה] מאי "בני מרון" כמעלות, בית חורין" לפי גי' הרי"ף והרא"ש והע"י ש"ס, היינו כשיפלנו שרי הא"ה ממילא יהי ישועה וגאולה עולם וכל צאי עולם יבואו למעלות, בית חורין" צעלמא דחירות צחי שופר גדול בני"א). [ועי"ז צדברינו צ"ס חיים ושלום שה"ה פ' וילא בתחלתו]:

ע. בתפלת זכרונות, הצן יקיר לי אפרים וגוי כי מדי דברי צו זכור אזכרנו עוד (ירמיה ל"א - ע'). ולכאורה הלשון הוא פלא כי איך יתכן לומר עליו יח"ש אשר אין שפחה לפני כסא כבודו חמיד וכחוצ בזה מדי דברי צו (רק, כדרך צו"ד, צעה שמדבר מחצירו) זכור אזכרנו עוד (ולא חמיד חלילה) אלא נראה שהמליץ יח"ש לזכות לנו כי מדי דברי צו (כי דבור הוא קשות גם צהיותנו בגלות וצנרות לררות ר"ל כאשר נגלה הצן יקיר אפרים צעשרת השצעים צו ויאמר יח"ש גם מדי דבריו צו קשות, עי"ז) זכו"ר אזכרנו עוד (הוא מתעורר בהשוכח יוחר צצחי זכו"ר אזכרנו היינו לעשות המלות צצחי זכר משפיע לאציו שצשמים יח"ש דהיינו לעשות כ"ר לפניו דייקא ולא צעד קצלה פרס שאז הוא רק צחי נוקצא כשרואים השפעת חסדיו וצעד זה עושים המלות והיינו צצחי המבואר צוה"ק האי אעא דלא סליק נהורא שפיר צטשין צי' עד דסליק נהורא כדקא יאות) על כן המו מעי לו (צעד הזכות

הוא שיש צדדי) דהם ארחמנו נאום הי ביה"ד ויגאלנו במהרה בימינו.

ומ"ש המו מעמי לו, י"ל כי מעמי ר"ת עיצור יניקה מיתחן היינו כי ית"ש מרחמנו ומחוקנו בצחי ינד טעמיים שהוא עידנו בקטנות שניו ואז מהמת קטנותו שאין לו מיתחן בגמיום שג גדול ע"כ מויתרון עליו וצפרע אביו אובדו על כל פשעים ופבלים שיעשה וז"ש המו מעמי (ר"ת עיצור יניקה מיתחן במבואר בבהאר"ל בצחי ינד צלזותו וקטנותו) לו (ע"כ) דהם ארחמנו (לותר עליו על כל פשעים בצחי ינד טעמיים שחביו אובדו) נאום הי:

עא. בפיוט נעובף ר"ה [בקדושה] דהם מלוקים אשר עליהם שמת הדום זכרה. ופי' המפרש דהם (בזכות) מלוקים (היינו האצות) אמנם קשה מאיד המשך הלשון כי העיקר (פיצה "בזכות" או "בלדקה" מלוקים) מסר מן הספר, וי"ל דקחו על האצות ויתפרש כפשוטו דהם מלוקים (היינו האצות) שמתערים בקבר צלזות וגלות צניחם, ט"כ דהם עוה"ם לפסוק יגזור שנת גאולה ויכופה לצניחם ועי"ז תרחם עליהם ביה"ד:

עב. אתה זכר מעמי שולם ופוקד כל ילורי קדם לפיך נגלו המון נסתרות שמבראשית וכו' מהשבות אדם ותחבולותיו וילרי מעלנו אים. קשה מאוד מדיש נקט כוסח התפנה רק על הכרורי יכה"ר וילרי מעלנו אים היינו מהשבות אדם ותחבולותיו שהם גלויים לפניו ית"ש הלא הכל גלוי וידוע לפניו גם מהשבות אדם לעוצה צלזותי ללמוד תורה או לפשות מלוח א"כ הו"ל למוקט צדך עוב שלפניו נגלו מהשבות עיצות הגם שלא נתקיימו הלא קו"ל (קדושין מ.) מהשבה עוצה הקצ"ה מלרפה למעשה, משא"כ מהשבה רשה אין מלרפה למעשה א"כ למ"ל למינתע אשר מהשבות ילרי אים לפניו ית"ש נגלו (נעורר דין ח"ו) הלא בלחח אין מלרפן למעשה, והוא פלא. ונראה עפ"י הירושלמי (ר"ה פ"א הלכה ג') וצ"ה שצדק לפניו כצני מרון וכו' הילר יחד לצם המצין אל כל מעשיהם א"ר לוי הילר יחד לצם כפר הבין אל כל מעשיהם עכל"ה והנה כפר הובא בחיבורי עהרה דאלמו"ר הגה"ק ז"ע צסם הגה"ק מווישנילה ז"ע צעל ארי' דבר עולאו עה"כ (שמות צ"כ כ"ה) וירא אלקים את צניו וידע חלקים, כי החזור לודיעה הקודמת לפניו ית"ש, וכו' וירא הי את צניו (גודל ענייתם ערום וערי' מחורה ומלוח ומשוקעים צנומחח מלרים ולשר ית"ש חפן להלדיק עם אז) וידע חלקים (החזיר הודיעה הקודמת כידוע מדי הרמב"ם צענין הודיעה ובחירה יכו לא מהשבותי מהשבותיכס אמנם צלזנו ית"ש החזיר הודיעה הקודמת וממולה לא הי' להם בחירה ואין להם חובת מעלם) עכד"ה. וכו' י"ל צדי הירושלמי וצ"ה שצדק לפניו כצני מרון

וכי הילר יחד לצם א"ר לוי, "צבר" הבין אל כל מעשיהם, היינו זה שהמליח ר' לוי לזכרה צניו, שצבר" הבין "מקודם" וידע כל מעשיהם וממולה הוא להם לזכות לכפר על חטאם ביון הודיעה הקודמת הנכונה בחירתם ויכל ית"ש לוותר במשפט כשחזיר ידעחו מלכר כחי. וכו' י"ל צירושלמי (תענית פ"ד הל' ו') במאזנים לעלות המט מהבזל יחד (תהלים ט"ז-י) (וכן הוא במדר' ויקרא) עד שהן עשון בחוך מעי חמן הם כפר יחד ילאו הציונים עי"ש בקרבן העדה רומן במאזני"ם [שהוא ר"ה ר"ת של מאזני"ם ודמ"ש בראש מאמריו בשם (הרמב"ן פי אמור והר"ן ז"ל פ"ה דר"ה) כי גם צמולות השמים יש אות מאזנים בחוד הזה (תשרי) שביקלים מעמי צ"ה פלם מאזני משפט] לעלות כמה מהבזל יחד עד שכל עשויים צמנו חמן כפר ילאו וכו' ע"י [רומן צחי הודיעה שהוא כמו צמנו חמן עד שלא ילאה הבחירה מהאדם לאחיד העולם כפר עשה הכל ית"ש וא"כ הוא זכות צ"ה מכה הודיעה הקודמת כ"ל]. וכו' י"ל אחר זכר מעמי שולם ופוקד כל ילורי קדם לפיך נגלו המון נסתרות (המהשבות) שמבראשית (היינו הודיעה הקודמת מבראשית מקד"ם, לפניו ית"ש, וכו' לזכות על) מהשבות אדם ותחבולותיו וילרי מעלנו אים (ביון שידע זלם מכבר מקדם צמעמי בראשית) וע"כ שפיר חשב רק מהשבות ילרי מעלנו עזירה שאלו לריפין חיקון ופלותה גם הרהורי עזירה הקשין מעזירה כשאלח"ל מפני יודיעה הקודמת שמבראשית משא"כ מהשבות עוצות א"ל לחקון ולרצה מהשבות ממילה מלרפן למעשה למוצה:

עג. וחותם יד כל אדם צו. י"ל ע"ד מליית זכות צמד אחצ"י צסוף יומיח הערודים צחצ"ו משום צגידל הכסיונות וצריחם לחין שיעור וערך, והעוסקים צלרכו לצור עניני חיקון הכלל, גם אם ילרע להם עי"ז אחר מכשול בון ח"ו לא יחשב להם כי המה עוסקים וערודים צעניני חיקון הכלל להחקרנות ציחח בן דוד צ"צ (דצרים המקרבים בגאולה ונהה קו"ל (ט"ע א"ה סימן ס"ח) כי מוכרי ס"ת תפילין ומחזות ותגרי חגליכין פעורים מן הק"ש ומן החפלה וכו' ולא יחשב להם לחעה ולרצה וכו' [ועי' מ"ש צדי"ח מהדורא פי אות צי טו"ג]. א"כ מכ"ש העוסק בחיקון הכלל להחקרנות ציחח בן דוד, וכו' י"ל צרמח וחותם יד כל אדם צו, כי לא יוכלו לחייב כעת שום צר ישראל צעונם משפט על חטאתיו זולת אם יעיד וחתום על משפטו משום דקנו הוא דוד צענמו כי לא הי' אז ערוד כדבר מלוח חיקון החקרנות ציחחו היינו כשפיר דוד מלכנו שלא עסק צוח כלל בהחקרנות ואמונת בגאולה רק אז יגישו משפטו ח"ש וחוחם י"ד (צני דו"ד) כל אדם (כ"ה אדם דוד משיח כגודע מהרמ"ע מפלחו ז"ע וקרא כ"ל אדם שהוא הבול"ל מצחר כ"ל האל"ם) צו (אז יוכלו לחייבו, ולא זולת כי צעירדתו

כנ"ל יש לפעורו מתיקרה) כנז. וספר אתה למען תלדק כחוב, ויהי לרזון אמרי פי:

עד. בב"י ה"ל ר"ה (סי' תקפ"ב) לענין מספר הכיבוד והותיות של זכרנו לחיים, כתב דצט"ב המספר מכון רק כשיהי' זכרנו מלא וא"ו צ"ן הזי"ן לכ"ף וכן וכחציו מלא וא"ו צ"ן הכף לחי"ו וכו' עיי"ש. ונ"ל לומר תכלין ועטם לדבריו הקדושים דהנה כי שם בטור בשם צה"ג דלא שבקו רבנן למימר אפי' זכרנו לחיים כיון דהוא בשלש ראשונות ואחז"ל לא ישאל אדם לרכו' גי' ראשונות רק דרך שבה הם הני' ראשונות (רק שרצ' האו' הי' שרבי רבים מותר גם גי' ראשונות ועי"ז אנו סומכים לומר) וממילא לפי גי' מרן הב"י זכרנו וכו' ציוניו שאינו לשון בקשה שזכרנו ויכחצנו רק לשון שבה והודיה להשי"י שהוא זכרנו לחיים וכו' ציוניו בספר החיים (ומ"ש אח"כ גי' ראשונות מי כמוך אב הרחמן זכר יצורו לחיים ברחמים הוא גי' לשון שבה שהוא זכר יצורו לחיים) וזהו מותר להוסיף גי' ראשונות דרך שבה וא"ש וכו':

עוד. עי"ל טעם לשבה לפי גי' מרן הב"י ה"ל לפי מש"כ בסה"ק ובפרט בספרו מרן זקני מהר"א ז"ע מדינו' כי בשמחתיאם מפני המקטריגים י"ל בקשתו רק בדרך שבה כגון בשבה רופא חולים כשליכום לרפואה ואז יכוין בקשתו לרפואת החולה שריון, ועל זה לא יוכלו המקטריגים לערער ולומר שהוא יח"ש אינו ח"י רופא חולים או פועל ישועות וכו' ונ"ל ח"ש (תהלים י"ח - ד') מהולל (בשעת הלל ואמירת שבחי השי"י) תקרא ה' (בחפלתו בכוונה. ועי"ז) מאויבי אופע שלא יוכלו האויבים המקטריגים לעורר ח"ו כנז. וזהו צימם הנוראים בעת הדין שמתיראים מהמקטריגים ע"כ אומרים לפי"ד הב"י כנז' זכרנו לחיים (זכרנו בוא"ו כנ"ל) שהוא לשון שבה להשי"י שהוא זכרנו לחיים וכו' ציוניו לחיים וכו' ציוניו לחיים ולתת לחיים ארוכים ועוצים לקטרג ונכתבים ונחתמים לאלתר לחיים ארוכים ועוצים ככ"ו:

עו. עי"ן צחי חיים ושלום (פי' תולדות) [כעת בהקדמת מנח"א ח"ה] עה"כ וידו איחזת בעקב עשו מ"ש בענין החכר בקרניים ודן ידיו (צליקוטים) השמות כס"ה צפ"ז עה"כ תקטו צדש שופר צכ"ה ליום חגנו עיי"ש:

מז"ל. שומר ה' את כל אוהביו ואת כל הרשעים ישמיד תהלה ה' ידבר פי וגו'. (תהלים קמ"ה) י"ל המשך הכתובים בענין שדנין צ"ח צ"ה מי הוא בכלל אוהבים להשי"י היונו לדיקום ומי בכלל שונאי ה' יכלו, ועל זאת יתרו לב האדם כי מי ואמר זכתי לצי להיות בכלל אוהבי ה', אמנם כשמחשבים ושוקלים מעשינו לגבי מעשי הרשעים שונאי הדת המה שונאי ה' וחרתו ואמונתו אז נחשב אנו בכלל אוהבי ה', ולא צ"ה מעשי כל אדם יבא לפניו ית"ש מחשבות אדם

והחבולותיו וכו' ושוקלים מעשי שניהם יחד ועי"ז הוא לזכות לנו, אולם גודע מ"ש הכי (בישעי' כ"ז - ד') חימה אין לו מי יתנו שמיר ושיח, פירש"י ודח"ל כי אמר הקצ"ה שלא יוכל כביכול להעיר כל מחמו על האו"ה הרשעים ומלירי' לישראל בגלותן פן יאמרו המקטריגים מה נשתנו אלו וכו' כי גם ישראל חטאו בעוה"ר, ע"כ חימה אין לי אבל זולת זה כשלא היה ישראל חוטאים כ"כ ולא ה' השם הקטרוג כנז' הייתי משומם ומפילם כבר לכל האו"ה. וזהו י"ל שומר ה' את כל אוהביו (ובהאיך נקראו אוהביו יח"ש הוא כששוקלים אותם לעומת) ואת כל הרשעים (ונגדס המה נחשבים בזדאי לאוהביו ה' יזכו בדיון, אולם הלא לריבים שיתקיים את כל הרשעים) ישמיד (ועדין לא ראינו בהשמדת ומפלת הרשעים ואו"ה הוא צעורה מפני טעם הב"י עה"כ חימה אין לי כנז', אולם לזה יש טעם בהארז"ל לומר שירות ותשבחות להשי"י ואז הקליפות ירחים ומתפרדים ונפלים וממילא נפלים האו"ה והרשעים אשר כל פחם מהם"א וקליפות כנודע, ח"ש) תהלה ה' ידבר פי וגו' (שעי"ז יהיה זאת כל הרשעים ישמיד כנז'), ומכוין בזה כי תהלי"ת הו"י גי' רא"ש השג"ה (כמו שרמז כבר אהזמיר הקדוש ז"ע מפה"ק בכח"י שם שלמה לרפי צקודש) והיינו צרא"ש השג"ה דייקא שעומדים בדיון מערכות אלו מול אלו ואז ישמיד הרשעים לכלותם מן הארץ כשנאמר תהלה ה' ואנחנו נזכה לשנה גאולה וישועה בשנה הזאת צב"ה: [ועיי' לפיל בזה במאמרנו אוח ל"ד עיי"ש]:

מזל"א. בהפלת הים עם פיפיות. הורס מה שיאמרו הבונים מה שידברו וכו'. לכהורה קשה דזה ל"ש ציינו בשבתפלות בנוסחן מסודרים מקדמונינו ז"ל מאנשי כנ"ג ואחריהם כפי שמסודר במחזורים ואין לשנות וא"כ איך יורם עתה מה שיאמרו אחו' נוסח, ונראה בעי"כ דהכונה על כונתן מה שיאמרו וידברו מרעוהא דלצן כמו שהוא הכונה מהארז"ל בנוסח זה (בסדור, קודם עבודת יוה"כ) שהוא צחצ"ד עיי"ש ח"ש הורס מ"ה שיאמרו עפ"י הכונה צסידור בנוסח הפלת מוסף יו"ט מלך רחמן רחם עלינו (היינו מ"ה החדש שחכה) שישוב אלינו וננה ציחך צ"ב ח"ש שיאמרו וידברו היינו שיהנו מן השמים חצ"ד צלצם ומחם וכו' דעתם רק, מה" שחכה הגאולה שלמה צ"ב צבחי מ"ה החדש כנז' ח"ש השיצ"ם מ"ה שיאמרו (שרק ע"ז תשתפך נפשם ולצם וישאלו רק מ"ה צביאת ג"ל כנז' וזהו השו"ס בקרו' למלאות משאלות לצם). ח"ש עמך לפניך יעבירון והמה צחוק יעבורון ולכאורה קשה בזה דהא לפי סדר שלנו צבוכ"ע שהשי"ן עומד לפני הטמוד צמרח לא שייך הנוסח, והמה צחוק יעבורון" צמלע (זולת למנהג הספרדים, אולי שהשי"ן עומד צמלע אלא הצ"ה מה אז שייך המה צחוק יעבורון צמלע וגם עמך לפניך יעבורון ל"ד מרח צבימה אצל

לא למנהגינו) וי"ל שהכוונה כג"ל שהש"ץ לריך למסג' בעד הכבוד משלחו ולא לחשוב טובה עלמו בלצד זכ"ל ופ"ל שצ"ק תפלותיו צימים הקדושים אלו והי כונתו בעד הכבוד כלל ישראל שאין להם יצועה כללית רק הגאולה שלימה (כדאי בהגד"ה פ"ז וכ"ז ב"פ בדברינו בעה"י) וכדאי דאמרנו (בסוף מסי ברכות כ"ד.) למה נאמר ישגבך שם אלקי יעקב וכי שגבם בעובי הקורה בעד בניו כגמ"י עיי"ש וה"י לריך ליכנס בעובי הקורה היינו בחוך יעצורון (בעובי הקורה באלמנט) בתפלותיו בעד כגמ"י כ"ל (וגם שהצ"ק ל"ל צדדי מ"ה שיסאלו היינו הגאולה שלימה וע"י לריכון למסג' וליכנס בעובי הקורה וכמו שהארבנו במק"ח בעה"י), הי יעזרנו ויושיענו צ"ח:

עט. בפיוט שחרית ליום ב' דר"ה שפרו מעשיכם וזרית לא חופר לאקתכם יאזין שתקים שיפר. יש לדיוק מדוע נקט בזה דוקא שתקים שיפר ולא משאריו רקיעים, וי"ל שפרו מעשיכם (במשוובה, וצ"ק החשובה הוא בתקון ברית קודש שלא לחללו והוא כלל דכל שיפין הכולל הכל. והיינו) וזרית לא חופר (שלא לחללו ח"י ועיי"ז והי משתח"ל (בסוכה כ"ב: ופנהרין ק"ז.) דלבר קמן יש צדדס מרעיו שצפ, מחשיך שצפ ושפע ופרנסה ע"י שמיחת ברית ה"סוד והפרנסה ב"ה משתקים דשיחון מן לדיקויה [לדיק יסוד חי עולמים] כשחז"ל פ"ב לחגיגה וצוה"ס, והיינו) גלקתכם יאזין שתקים שיפר (להוריק משתקים פרנסה בהרצנה עושר וכבוד וכנ"ם):

פ. בתפלה הי עם פיוט וכו' עמד לפניך יעצורון והם צחוך יעצורון, לכאי הוא תנוה כפי מנהגינו צמדינות אלו כולם השליח לצור עומד צראש ולפנינו יעצור (לפני התיבה) צמרת. וצחוך (היינו באלמנט) היא רק הצימה שקורין צה"ל לס"ח ולא שמומד הש"ץ שם ומה זה שפי והם (הש"ץ) צחוך יעצורון (וכנראה זהו מנהג הספרדים [ועיי' צאות מזל"ח].) אבל אלניו אינו כג"ל) ואם לומר כונתו שהש"ץ היינו הגדול ומנהיג מוליך הכבוד צראשונה במשפט יום הדין ואחריו צחוך יעצורון הם צמשפט. זה אינו דכה אמרי צרי"ה מלך וצבור מליך נכנס תחלה לדין ואח"כ לצור מכהם דנפוש חרון אף ואם גהסבו המנהגים לצחי מוזן מלכ"י רבין איד יעצורון הם את הכבוד בתחלה הלא אדרבה המה יעצורון מקודם כח, וי"ל עפי"ה המקובל אלניו בשם זקני הגב"ק מראשין זיי"ע (בעל זרע קודש) מעשה בחסוד חי (ונודע אלניו מי הי החסיד שחי אז) שהסתוסף בללו בש"ק צריהמ"ד שלו שהתפלל בין העולם ובעת שחי הצעל תפלה והכבוד אומרים בש"ק צפי ישרים חתרומם הי היותו החסיד מחרבה בלצו (בעטותותו) מה אינו בכלל ישרים. וא"כ אין לי חלק לרומם הש"י צפי ישרים, ועיי"ז נפל לבו ונתעלב אז ובאמרנו ובשפתו לדיק"ים תצנרך נחם לבו

עוד יותר כי בכלל לדיק"ים צודאי אינו וכן להלאה ואח"כ בשהתחיל הצבור (צקול רשע שהיו מחפלים סס) ובמקלות רצות עמך ביה ישראל ברנה יתפאר שמך מלכנו וכי אז שצ רוחו ותלהב מאוד בחשבנו הלא במקלות רצות עמך ביה ישראל (חמי ג"כ בכלל עיי"כ יש לי חלק להיות) ברנה יתפאר שמך מלכנו וכי והתפלל עמם בחשק דקדושה כראוי. זכו הי במחשבתו בעת התפלה ש"ק ואיש לא ידעו וגם לא גילה זאת לשום צ"ח מה פעלה במחשבתו ואח"כ בשעודת להריים צ"ק נתן לו זקני הקדוש מראשין כום יין ואמר נתן לבעל המקלות (מקלות"ל בלי"ה ובלשון לחות) כום יין והעולם לא הבינו דבריו ומודותיו אך החסיד הלו הבין בלצו וידע מיד את הרוב"ק של רבו אשר הגיד לו בפירוש מה היה במחשבתו וכונתו בתפלתו, עיי"כ שמשתי מאצותי הקדושים זיי"ע, וזכו וי"ל מה שמתחנן הש"ץ בתפלתו אשר לה בא בזכותו כי אם בגמול הלב יחול ואין צידו מנטס להצטרק רק בכלל הכבוד אשר שלחונו ח"ש עמך לפניך יעצורון (היינו שהם צאים רק בכה הכבוד והכלל עיי"כ יקדימום בתפלתם. כי בלו רק בזכותם) והם צחוך יעצורון (היינו במקלות צחוך עמך ישראל גם הם יזכו להתפלל בכה זכותם כג"ל ח"ש בתפלה הלו, עמך מסביבים אותם כחומה" היינו בכה עמך הכבוד הם מסביבים אותם כחומה צלורה ועל כחם הם צאים לעזבה כג"ל:

פא. בפיוט שחרית ליום ב' דר"ה מלך עליון וכי ראשון לראשונים ואחרון לאחרונים. מחה נגלה לי בחלים בליל ש"ק פי וירא (כ"י חשוון תרפ"ז) פי וענין הנוסח הלו כי לכאי יש לקדק מ"ש ראשון לראשונים הנה כתיב (ישעי מ"ד"ו) חמי ראשון ואני אחרון הינו ראשון יחודו ית"ש אבל לא לראשונים וכי יש עוד ראשונים זולתו ית' וי"ל כי הנה כתיב במחזור שיר ליום השבת (תהלים ל"צ"ה) כי הנה אויבך הי כי הנה אויבך יאצדו יתפרדו כל שועלי און וגו' (וגם) לדיק כחמר יפרת, עוד ינצון בשיבה וגו' (אז) להגיד כי ישר הי צורי ולא עולמה צו אז יכירו כל יושבי תבל כי המהגותו ית"ש ישר ולדק בלי שום קושיא כאשר יראו כג"ל, אולם לפעמים נראה הסתר פנים ח"י כאשר רואין להיפך שאין הרשעים נפלים ואדרבה הצדיקים מושפלים וזו העולם ירנו להגיד כי לא ישר הוא ההנהגה ח"י אבל באמת הכל באמת ומשפט ואין חקר לחצונתו עמקו מני ים דרפיו בעומק חמתו ית"ש צסוד הגלגולים וצירור הגאולות לאין שיעור וערך, והנה דרך הראשונים הפוסקים כגון הרי"ף והרמב"ם אשר יאמרו ההלכה בקצרה וישר בלי שום פלפולים ושקלא ושפילא ולעומת זה האחרונים מאריכים בפלפולים ועלו הרים ירדו בקצות וצורך היתר כרוך זכי ומתהפך עו כי אדם הפשוט לא יצין את זאת נראה בצינו בלתי ישר אבל באמת מאוד עמק דברי חז"ל

ויבארו האחרונים וצפרטו האחרון שצאחרונים דברי רבותינו הראשונים אשר אמרו בקלרה ובישר השעמיות והפשטיות ח"ש ראשון לראשונים (לפעמים הנהגתו ית"ש כדרך הראשון לראשונים הפוסקים הג"ל שהוא נראה ישר ומוצן לכל וגופעמים) אחרון לאחרונים (נראה כהפוכות פלפולים של אחרון שצאחרונים עד כי איש הפשוט לא יבין כל זאת ויקשה בעיניו כג"ל אמנם באמת להתכלית הכל בלדק ואמת עמוק מאוד כג"ל) ע"כ ראיתי בחלוס, ועוד, אך רשמתי זה לצד — והש"י יעזרני לראות צ"ב בהתגלות כבוד מלכותו ית"ש להגיד כי ישר הי לורי וגו' :

פב. נאמר צ"כ (נחמתי ח"י) אכלו משמנים ושחו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו וגו' ואל תעלצו כי הדות הי הוא מעחכס, י"ל עפ"י הרב הקדוש ח"א מוהר"ר זישה מהאניפאלי ז"ע עמשאר"ל (צ"קט"ז): שקילל ירמי' חנשי ענותו בשעת הפך עשה להם הכשילם צבני אדם שאינם מהוגנים היינו שזכו ירמי' להם למליאת זכות (בשעת הפך הדין) כשהמה יתנו לדקה גם לאינם מהוגנים אז גם להם (בעובדה דלחתה איתמר עובדה לעולה) ישפיעו עובות מן השמים גם בהיותם אינם מהוגנים עכד"ק (ובדברים עפיקים וכחצנו מזה כבר במק"א בחי' [ד"ח מה"ק חות ק"ה] בעה"י) ח"ש צ"כ אכלו משמנים ושחו ממתקים (להמחיק ע"י האכילה צ"כ שחתי בחי' משמנים שרין וקטרת ושמה לצ ושחו ממתקים להמחיק הדינים) ושלחו מנות לאין נכון לו (לשלוח וליתן לו כי הוא בכלל עני שאינו הגון) כי קדיש היום לאדוני (בחי' אדוני' יושב במשפט הדיין צ"כ ועי"ז יהי לכם למליץ מה שחשנו גם חסם לאין נכון לו ליתן לו) ואל תעלצו (שנתחם פתכם לע"ה ואינו הגון כדאמר צ"ב צ"ב רצו ורי' ונתן בן עמרם) כי הדות הי (להשפיע עובות לצ"כ) הוא (מה שנתחם גם לאינם הגונים, הוא דייקא) מעחכס (למליץ ומטו צעכם שיטיבו גם עמכם אפי' אם אינם הגונים) כג"ל:

פג. בפיוט שחרית ליום צ', שצטו מקראך עלה והמשל נטישות ארים בהחיתך לנגל והיתה להי המלוכה ומשל. דקאי כפשוטו על הגאולה שלימה צ"ב, ע"כ דייק וקאמר שצטו מקראך (היינו עשרת השצטו"ס שחצרו ויבואו להושיע לנו מיד אייכונו העכו"ם להלילנו ולגאלנו [עיי' מה' ישע רצ חות ג"ע ס'] במקובל בדיניו שיש בהם נשמות גדולות ששומעים כרוזים מן השמים ח"ש שצטו מקראך שיקראו"ם מן השמים להושיענו) נטישות ארים בהחיתך לנגל (על ידם ינעשו ויכרתו הצרים עלינו כנז. וזו) והיתה להי המליכה ומשל, ח"ש הכי שאנו אומרים במלכות ר"ה (דברים ל"ג-ה) ויהי נישורין מליך (אז יחגלה שהוא מלך ית"ש על כל הארץ כי ישיר הי על עמו ישורין) צבתחסף ראשי עם (הנשמות הגבוהות כג"ל) יח"ד שצטו ישראל (כל

השצטו ואל היונו עשרת השצטו"ס שהם ריבם ככולם יחאחרו יחד עם הי שצטו בקיבוץ גלויות) צ"כ א: פד. ועל המדינות זו יאמר אינו להרצ ואינו לשלום אינו לרעז ואינו לשיצט זכריות זו יפקרו להזכירם לחיים ולמות. (י"ל צ"ז הוא צבתחסף הדברים להלן ששאלת כנשי' למליאת זכות צעד התכלית צ"כ צ"ב ואומרת הלא מה יהי צסופנו ועל המדינות זו יאמר וכי צכל שנה זכנה יש פטס רעז ויש שנה לציצט [וכמש"ל צמתמרנו על הפיוטן צמוסף ר"ה חסומה עלולה גשומה אם שחונה הכל אין י"מ גדינה כ"כ רק חכומים להחיות צטלני שנה תחב"מ צצ"כ צ"כ שחיה השנה הזאת] וזה מי זה מת, זה גולד, ולכל זה אין קץ ותכנית השיקר, הנדרש והנדרך לכל העולמות הוא צ"כ צ"ב, אכן) מי (היינו הגאולה צבחי' מי ירפא לך ענדע צבקדמת חזק"ק צתחלתו עה"כ גדול כים צברך מי ירפא לך דייקא ה"ו דרגה מי ירפא לך) לא נפקד בביום הזה (בדרך חמי' ושאלה. חתמה, אם חליה לא נפקדו צבחי' מי' שחיה השנה הזאת שנת גאולה וישועה האמתיות כנז. ועי"ז צא התשובה מנמטלה בדרך מוסר שזכו עיכזו הגאולה עד כה אשר עברו שנים רבות האלו בכל אלו ועדיין לא נוסענו. יען) כי זכר כל הי"ד לפניך צא מעשי איש ופקודתי ועולות מלעדי גבר מחשבות אדם ותחבולתי (ובלא לא מעשיין על המתעצב לרעה ולמה זה חשב צזם מחשבות אדם ותחבולתי ח"ו כי היינו מחשבות עי"ז יאוש מהגאולה שזכו פגם מי"ג עקרים ופולח מחשבות רעות אשר נחשצו לעון פלילי ומציאות לדוי מטשים רעים ר"ל וכן הנה מעצבות הגאולה ח"ש התיכון חיתור צ"כ צ"כ כי כל אלו הדברים מטכזים הגאולה) אשרי חנוט שלא יסכהך וכן אדם יחלמן כך כי דורשך לעולם לא יכשלו ולא יכלמו לנצח כל החוסים צך [וניוכה לישועה וגאולה]. ולא נצוש ולא נכלם לעולם ועד. ופן תאמר מה נעשה אהנו יחידים ופרטיים צמוטטא דמישועא דדור חסוך כזה במטע דורו של שמד רוצו ככולו עי"ז צא התשובה כי צימו המצול הי' כן ציתר כי מלאה הארץ חמם מפניהם ונח וצנוו צתובה הלילו את כל העולם כולו. ח"ש) וגם את נח צהבה זכרת וחסקדכו בדרר ישופה ורחמים צהצו"ך את מי המצול לשחת כל צשר מפני רוע מעלניהם וכי' (יאעפ"כ הוא הליל העולם ונתחיד וצנה מחדש לעוכה כן גם עתה אם עשה אי' מליה אי' וצפרט מנות הרצה לשמה בדרך חכומים הכריע ח"ש ואת כל העולם כולו לעוצה) הש"י יעזרני צתיקון עולם צ"כ א:

פד. בשופרות ויהי עליכם יראה וילא כצק חלו וגו'. (ובוא מקרא צנצוחת זכרי' עי' - י"ד) היינו כצק שהוא צא פתאום ומגלה אש וצקולו קול עוז יתריד כל העולם כולו כן חכ"ה הגאולה העתודה צ"כ פתאום יצא לך מלכך וכי' ושלא כגאולת הקודמת שהיתה

„ברכה“ (ונפרט אים מזדמן צעה רלון) מחקיימה כולה ולא רק המחלה ח"ש עמן צפויים „וצרכון“ (בדרך ברכה ולא בדרך תפלה ויש להם משלה [צעידיני] שאם מוכרו ושלחוהו [הצור] צפויי וחגור אומר ויקם לך היינו לכין בתפלתן גם צדק „ברכה“ כני ועייז יהי המעלה) ומצרכות פיד כולם (ולא רק המחלה כמו בתפלה כני) יוצרכון :

צ. ערך שם, ואל יאמר פויבס דער שלא ברונק. לכאן היי פתיחה למלפיות זכרונות שפרות שהם מסודרים מאנשי כה"ג וגמי וכן הפיטויים המקובלים ומסודרים במחזור ויאמרו רק כנוסה הזה ולי"ש צום לומר שאל יאמר פויבס דער שלא ברונק כיון שכן הוא מסודר בנוסחה מאציותיו הקדושים זיי"ש היי ממילא (הנוסחה) ברונק, אך ויל כי אח"ל (סנהדרין ק"י): רחמנא ליביא צעי ולא רק הפה משפה לחון כדוד ח"ש ואל יאמר פויבס (צלנד) דער (כי זהו) שלא ברונק (כי רחמנא ליביא צעי ורלנו יח"ש רק שתלך התפלה מהלב לחון דרך הפה ומתקבלת לעופה. פוי"ר):

צא. הגה בתפלת אצינו מלבנו צרי"ה וטשי"ת אשר גדלה מעלתה (ועוד יסודתה צברתי קודם מרצותינו החנאים רעיק ודעמיני זיי"ע) שמתרצב המנהג בצעוה שהייץ ולבור אומרים יחד אצינו מלבנו רק כשמגיע לאי"ת כחצו בספר חיים עוצים אז מתחיל השייץ בקול רם אי"ת כחצו וכי והלצור רק אח"כ (היי"ק) עד אי"ת כחצו בספר זכות ואח"כ שוב אומרים יחדו בלחש כל האי"ת. ויש צקבלות שמקדימין ומתחילין בקול רם אי"ת החזירו בתשובה שלימה וכי עד כחצו צפי זכות כני וכל זה אינו שיה ויש לכל בר דעה. וחוששי שמפוררים קצרוג חייז דהיי כלל מ"ש בתורה"ק (חוקון ו) אלא כולנו לוחין בלוחין ציומא דכפורי בכלבים כז כז הב לנא מזוגא סליחה ופסרה וחיי כחצו לחיים ואינון עזי נפש בכלבים וכי ללא אית מאן דקרר לי בחיובתא דיחזור לשמא דקוצי"ה דלחיה מרחקא מוני למיכר לצדי וכי ואינון ע"ר דכל חסד דעודין לגרמיא עבדין ועוד אינון שאלון מזוגא וכי עכליה. ולבאי"ה יש לדקדק, א) מ"ש כולנו „לוחין“ כז לנא חיי ומזוני כחצו לחיים וכי דוקא בהסרתן מה שזוחין בקול רם והלא גם בלחש אים יתפלל רק על לורך עולם ולא על קידוש שמו הגדול שיחזור צצואגצצ צ"כ הוא משי"ר דעבדין רק לגרמיא כניל, ב) הלא כחצו פבר צשם רצונו הצעשי"ט הקדוש זיי"ע דאם כונתו לש"ש צחי ומזוני כדי לעשות רלון הקצ"ה מותר להתפלל על כל זה וכי"ל לרבו נצוה ונפרע ציומי. (וזהו יש לתרן לכונה הוזה"ק בשחין כונתו לש"ש רק לצורך הנחשו צלנד צחי ומזוני אז היי כמו כלבין ח"ש) חמנא, יובן צזה (אם כי נראה כמו דרך זהות. אצל בלחש הוא כן) דהיינו שכל תפלות האצינו מלבנו שהם דברים העומדים ברומו של עולם לגדל נחלתן לתוקן עולם

היפועה קימעה קימעה לאט לאט ועתה צבוח היפועה ילא צצק חני להפיל כל שונאנו וכ"צ לגאלנו (וכמ"ש בפע"ה פ"ז משער חג המזות צדי"ה הא לחמא מהודועא לכן מהר"י וכי עיי"ש וכמ"ש כ"פ בחיבורנו הלא המה צדקום וצנחונם וכמ"ש זה מקרוב גם צבחות הירושלמי (צרכות פ"א ה"י ח"י) ולהי היפועה לגאלנו צצ"ה:

פ. בירושלמי (צרכות פ"ה ה"י ח"י) דרש עכ"כ (תהלים צ"ג - י"א) עבדו את ה' ציראה וגילו ברעדה, הי"ר אחא לפסיוה ווס רעדה חגילו עכליה. ואין סיי להצדקים מהי כונתו ליום רעדה ושריפין לשמות אז, והנה צבבלי (צרכות ל' ע"ב וכן ציומא ד' ע"ב) נאמר להיפך במקום גילה שם תהא רעדה, היינו שלא להקל ראשו גם צעת שמחה אצל לפי"ד הירושלמי זיי"ע להבין כונתו, ונראה דקאי על יום רעדה הוא יום ר"ה וי"ב וכמ"ש זוחלים ורועדים מאומות כדן עכ"ז תוקנו צפוינים שירים והצנחות ונוכחים לומר לחון צנינוני שמחה כדי לחזק לז צני ישראל באמנת הרעדה שלא להיות בעלבות חיי בתפלתו, רק לשמחה ולצפוח צהי וצחסו הגדול עלונו, (ועיי" מ"ש לעיל במאמרינו זה אות ל"ד צשם אלוזמ"ר זיי"ע מפה"ק) ח"ש עבדו את ה' ציראה (ציימי נוראים שהצבוחה הוא ציראה) וכסיוה ווס רעדה (יום ר"ה כני) חגילו (צעה חמירה וזירות פיונו חבלת ה') וצזה מתקן הדיין שזרשן צנייה עילאה דמינה כל הידון נפקין כדוד:

פ. א"י עפ"י החוס' (צרכות דף י"ז ע"ב) צדי"ה וכן לזוני צרוע וכי עיי"ש דהדיקים שהם יראו ה' כל השנה צאים צריע צרי"ה ויש להם לשמחה ולצפוח בלדקתם וזכותם ח"ש עבדו את ה' ציראה (היינו הדיקים שעובדים השי ציראה ה' כל הימים וכל השנה) וכסיוה ווס רעדה (ר"ה) חגילו (צאים וצועלים צרוע צרחת הלב כמ"ש הפיוטן לר"ה על הדיקים הן צרוע עדין צאום וכמ"ש החוס' שם צני הפיוט) כני: [ועיי" מ"ש צצ"ה מהדורה ו' אות ע"]:

פ. בר"ה (דף ל"ב ע"א) מכן שאומרים מלטי"ת חניא רבי אומר חנו ה' חלקיב"ם וצחדש השצונו זו מלכות עכ"ל הגמי. נראה רמז כפשוטן של סוד הדברים כי מעוררים אז צרי"ה ותמלון אחה הוא הי"א מהרה לצדיק על כל מעשי"ך וכי היינו שיחגלה כבוד מלכותו יח"ש צ"ב גם צמלכות דעשי"ה צצטטו למטה על כל מעשי"ך ח"ש מלכוי"ת חנו ה' חלקיב"ם (מלכות דלתתא) וצחדש השצונו (שהוא מדה השצונו"ת לשצעת ימי צנין) זו מלכו"ת (כני):

פ. בתפלת ה' עס פיפיות וכי. עמן צפויים יצרכון (קשה וכו כהנים הם לצדק את העס הלא רק מחפליים הם השי' צשליחות הצבור) ומצרכות פיד כולם יוצרכון, ויל כי הנכ קיי"ל עדח"ל (ויקר פ"י) תפלה עושה מחלה והיינו אמרו רק תפלה אצל

בלשם ובשמגייעין לכתבנו לחיים מתחילין לוחין (בקול רם) החזן ואח"כ הקהל אבל להלן ובחוכם תפלות א"מ הרם קרן ישראל עמך. הרם קרן משותף וכנסה זהו חוטפים ובלשם שזכו אינו עוקר חללם, כמו שאין חוטפים ליקרא דשמח רבא שיחזור ויחגדל ז"ב. בהרמה קרן משיחנו ורק אלו א"מ כתבנו לחיים פרנסה וכו"ל זהו "לוחין בקול רם וכו"ונו כדי התירוה"ק הבי"ל (ומה שמתחילין בקאת קבלה בג"ל א"מ החזינו בתשובה שלימה בקול רם הוא רק כמו לעזור הטונים ולפשוט עלפים והא ראי כי מיד כשהגיעו בג"ל לאחר כתבנו וכו' חוטפים השאר בלשם) ע"ב צודאי נכון וכמו כן הוא מנהג אבותינו הקדושים ז"ע צבית מדרשו שאומרים הכל ביחד וצנומה החזן והקהל ולא לוחין כלל בפרטות איזה מהם. ורק צנומה הנהגנו (וכן המנהג צכמה קבלה וצחי תפלות) צעה רלון והכל הולך אחר החתום לומר כל הא"מ בקול רם חזן וקהל זה אחר זה [ועיי' בדברינו לקמן מאמר יום הקדוש אות ע"א] ועוררני ח"ח א' ליישב קאת מה שנתרצב המנהג שאומרים א"מ כתבנו החזן בקול רם מפני שיש צסידורים הנוסח צחי"ל "זכרנו" וצנומה "חמנו" ומפני הע"ה שאינם יודעים להבחין ע"כ מתחילין בקול רם כדי שלא יעשו — וכוא דחוק — והאמת כמו שכתבנו בג"ל:

צב. בזכרונות לר"ה, צפסוקים (ירמיה ב' - צ') זכרתי לך חסד ועורק אהבת כללותיך לכתך אחרי צמדבר צארן לא זרועה ונא' (שם ל"א - י"ט) הצן יקור לי אפרים וכו' כי מדי דברי צו זכור אזכרנו עוד על כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאום ה', היינו כי חבלית הצריחה הוא שלא נחלל נהמא דכסופא מה שיחנו לנו מן השמים שלא עיי מעשינו רק בחורה חסד וחנינה על כן נצטוונו על המלות לעשותם כי לולא זאת היו יכולים ליתן לנו מן השמים בחורה לדקה וחסד כל משאלחנו. כי מדרך הטוב להטיב, ומה איכפת לי להקציה בשחט מן העורף או שחט מן הלוואר אלא ניתנו המלות רק לררף צכן את הצריחה (כדאמרי' במדרש שמואל ס"ד), ויודע כשנחתי לנו טובות מן השמים שלא עיי מעשינו הוא צצחי נוקצא המקבלת לא כן כשהוא עיי מעשינו הוא צצחי מייך דוכרי"ן וצצחי שדרז"ל ישראל מפרנסים לאציהם צצממים כצוכול ואנו צצחי זכ"ר עיי מעשינו הטיקר הוא עיי נסיון כי לולא זאת אין חבלית בהפעולה כי מה איכפת להקציה וכו' כתי' רק עיי נסיון ייכר רלוננו הטוב אליו ית"ש חכו הגיר למעלה חכו זכרתי לך חסד ועורק (היינו שזה זכרתי לך השצחי לך צצחי זכ"ר המשפיע מה שעשית חס"ד ועורק היינו שאתם עשיתם בחורה חס"ד ולא צצחי מקבל החסד מלמעלה) אהבת כללותיך. לכתך אחרי צמדבר צארן לא זרועה (היינו כי על כן השצחים מעשיהם לצחי זכ"ר יען שחי עיי נסיון גדול לכתך אחרי צמדבר צארן לא זרועה רק שהאמינו צחי רכני) וז"ש הצן יקור

לי אפרים וכו' כי מדי דברי צו (וכצוכול רלנה לדבר צצכותנו להמליך צעדנו צמספט) זכור אזכרנו (זכ"ר אזכרנו"י יעשה צצחי זכ"ר המשפיע ממעשינו) עוד (גם צמלצנו השפל כעת שאנו צצחי נוקצא המקבלת יזכור לנו הכסיונות שצצרו עלינו ועוד נמלא צנו צצבי אמונת ה' ועיי' יעשה ממעשינו צצחי זכ"ר וא"כ כרי עשינו כרלון הצריחה מאתו ית"ש) על כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאום ה' (זכו יזכור לנו למען ירחמנו) ויגאלנו צמברה דיזן כו"ר:

צג. לצופה נסתרות ציוס דין לקוגה עבדיו צדין. להמשך וצמוכות זל"ז, י"ל כי הנה יש ענינים שגראים טעונות גדולים ונוראים אמנם צנפתרות סתרי סתרים המה נהולים לענינו תיקון העולם המגיד מראשית אחרית ית"ש לופה ומציע על החבלית כמו מעשי לופ וצנותיו ומעשה דחמר וכו' (וכנס צצר כתבנו [צצות ע"ג] טעין זה על הציוט וצחנה חוקף וכו' וחוסס י"ד כל אד"ס היינו משיח לדקנו שהוא הכולל כ"ל אד"ס ותיקונו ורית אד"ס אידס ליד משיח לריך לחתום על הגמ"ד חס אינו החטא נהון עצירה לשמה לתיקון החבלית ציחת משיח לדקנו כי אז אינו חייב צצבר ואדרצא לריכין לצכותו ולהושיטו צכ"י ואכמ"ל) וכנה משי"ח נקרא קניין וכמו הצציה"ס קנין א' הארץ שעליהם צצרא העולם וכמו הצציה"ס קנין א' כדאיתא (צצצות פ"ו מ"ו) וכדודע, וז"ש לנופה נסתרות (גם צהעצירה שגראה צנגלה להצ"ד חטא גדול אמנם הוא ית"ש היודע תעלונות וצופה נסתרות שכן היתה רלנו צהסתר לחבלית הגלולה שלימה צ"ב כד"ו) לקו"ה עצדו"י (קניין עצד"ו משיח צן דוד שיצא ויגאלנו צקרוצ ועיי' מצבנו ית"ש צדין וחמ"י קאת), וחי יושיענו צקרוצ צישועה שלימה:

צד. בתפלת האומו ציד וכו' היודע יצר כל יצורים וכל מאמינים שהוא יוצרם צצטן הכל יכול וכולל יחד. י"ל להמשך וצמוכות עפי"ד רצינו הצריח"ל צצוקטו הש"ס (צצ"ס ע"ו י"ז). על אלעזר כן דורדי שחמר הרים וגצעות צקשו עלי רחמים וילתה נשמחו וילתה צ"ק שמומן לחיו עוה"צ וקשה להגס שעשה חצובה וצחכפר לו וכקטן שגולד דמו מיימ כרי זה ערעילאי ומחין ה"י לו לצרש, ות"י ואמר שסילקו לצוש מאוחו וכו' והלבישו אוחו לעוה"צ עכד"ה, וכן יש ענה כשכולל את עלמו עם לדיקי הדור אז ישגו הלצוש שלהם עמהם וכמו שהוא צכות צצכה שומע חפלה כדודע וז"ש היודע יצר כל יצורים (שהאדם מוכרח לחטוא ועיי' מכפר לו ית"ש. ועשה כחלו) ויצרם צצטן (כקטן שגולד, אמנם הלצוש של חורה ומלות יחי לו עיי') הבי"ל יכול (כ"ל נקרא הלי"ס"ע כדודע) וכולל יחד (שכולל א"ע צהצדיקים ולצושי חורחס ועצודחס ומלוחס) כנ"י: צה. מה שאומרים הש"ן או"ח ה"י עם פסיות וכו' וגם אחילה לאל קודם על כן נקוה לך ופי

שבה מ"ם — ו"ד עכ"ל ע"י"ש, וזהו לפנינו מכון
 שאומרים מסו"ד (שהוא אותיות מ"ס"ד"ד) חכמי"ם
 וכוונתי"ם (שהוא צה"י מ"ם יסוד הצ"ח מצחי הצר"ם
 וזהו חכמי"ם עליונה והוא חכמי"ם. וכוונת סייני צחי
 חכמי"ם [בח"י ילחק] כנגד ו"ד כ"ג) ומלמד דע"ח
 מצוי"ם (כנגד יעק"ב שהוא למעלה מצחי דע"ח)
 הפתחה פי בתפלה ותחזו"ם (בכחם נפתח להפלה
 בזכות שלשת הצות צברכה ראשונה בכל פתיחת התפלה
 והפיוט) כ"ל וזהו צה"י:

צו. מלפניך משפטו ולא עיניך תחזינה מישרים
 (תהלים י"ז - ב). וכמבואר בסידור
 וס"ק היינו שהמשפט ולא תלפניו ית"ש לדו, ולכ"ח
 קשה קלת דברי מבואר בכתוב וצנ"ו צ"ב. ולב"ח השמים
 על ימין ושמאל דצ"ח עומדים המלאכים ולהיפך מהם.
 לה"ם יורמו תלפניך משפטו יל"ח (שג"י מופת"ל ש"ח
 המשפט לד ימין שהוא מופת"ל כה"ח רב"ח אפוערפס"ח
 רב"ח מלך בעד ישראל, ואלו) עיניך תחזינה מישרים:
 צת. בפיוט ונתנה חוקף וכו' כי הם צטר דם. ח"ס
 יסודו מעפר וכו' ולפ"ו לעפר י"ל להמשך.

וגם לריבין לרקק מ"ם במליכה במסרון החדש כי המה
 רק צטר דם והל"ח חנו מבקשים ביודו"ם והס"ר לב
 האבן מקרבו ונתת לו לב צש"ר, ובר"ו חנו מבקשים
 על ככה שיה"ו צצחי צש"ר וח"ך מתלני"ם ע"ז כי הם
 רק צש"ר (ובצ"י הכונה על ההמשך) וד"ם (שזהו
 הרצו"ת ד"ם הצהמיות ד"ם שבח"ד"ם טרם שנמשך
 חל"ו החל"ף ממיו"ם חלופ"ו של עולם ית"ש במבואר
 צספרי חנמיו רצו"ו הצעש"ע הקדוש ז"ע ובפרט צספרים
 הקדושים של רבותינו חנני"ו הגדול מהר"צ מנעור"טש
 ז"ע ותלמידו הקדוש בעל הפני"ח ז"ע בליקו"ו חמרים
 וזהו נפ"ד ד"ם המחאה לתאות חומרות ובהמיות וריבין
 לחק"ו ולהמשך החל"ף כ"ל להיות צחי ח"ד"ם המעלה
 [ואת"ם קרו"ם ח"ס] חמ"ם ע"ז מתלני"ם חננו פי
 גם ח"ס נס"ב בהשוכה להיות צצחי) ח"ד"ם (הוא רק
 באשר זכור כי חננו) יסודו מעפר וכו' ולפ"ו לעפר (והיינו
 התשו"י כש"רו מהגבר עליו כשיזכור לו יום המית"ה
 בסופו לעפר וזהו ההשוכה בדרך שלצות ולא בשמחה
 כי על כן העמידוהו כח"ל (בצרכות ה"י) בסוף העלות
 ותחזו"ת נגד היל"ר, [וכ"י צרבר"ו לע"ל במחמ"ו
 הסליחות אות ט"ו צ (י"ז) על הפיוט צסליחות ער"ה
 ח"ס ח"ך חכה בכל יום למות מחכה] כי על כן נבקש
 כיון שזכו אינו התשו"י מעולה וכשה"ו מוכרחים להזכור
 זה יסודו מעפר וכו' כ"ו הוא פתיחות גדול) כש"י
 חננו לחשובה שלימה צלחה ובשמחה צ"ב וכו"ם:

צט. ועריכת נר לכן ישי משותף במהרה צימינו. ל"ל
 מהו הלשון עריכת נר [ח"ס פי הוא
 מיוסד כנראה ע"י לשון הכתוב תהלים קל"ב טרפתי נר
 למשוי עכ"ז לר"ך פי] ח"ס לריבין העיקר שיב"ח ויגאלנו
 צמהרה צימינו כמ"ש הכונה בסידור הר"ר שצחי ז"ל

(ובהספרדים אומר הש"ץ אוחילה לאל קודם כל תפלה
 בחזרת הש"ץ כמו שהוא במחזורים שלהם, אצל במחזור
 חשכנו שלנו המיוסדים מפ"ו רבותינו הקדמונים ועוד
 יסודתם מבר"י קידש יוסח שלהם קדמון [כמו ש"י
 צמשה מאמדות מאמר יוסח התפלה וגם האריז"ל
 התפלג צר"ה וי"ב צוסח פיוטו מחזורי האשכנזים
 שבהם פיוטו הקלור כמוצ"ח צחי מח"ח, ויוסח התפלה]
 הוסח וסוד הוא קודם על כן נקוד וכו') הגם שכבר
 עומדים צחל"ע התפלה וכבר התפלג שח"ת וגם מוסף
 ופיוטו ונתנה חוקף בכללות פרטות הבקשות לר"ה וי"ב
 לחקופת הפנה ומה זה יתחיל עתה כאלו מחדש החחול
 התפלה לבקש בהקדמה אוחילה וכו' השאלה ממנו מענה
 לשון וכן ה"י עם פיפיות כ"ו, (הגם שגרה"ה פשוט בע"ס
 מפני שצו"ם חכמי הש"ס ה"י הש"ץ המסודר מלכיות
 זכרונות וספרות יצמוסף יו"ב"כ העבודה ושם מתחיל
 הש"ץ לסדר תפנות ר"ה וי"ב שלא היו הכל בקיאים
 בהם ע"כ התחיל מקודם אוחילה וכו' וכן ה"י עם
 פיפיות עכ"ז טעם פיוטו יש בו צוד"ח), וי"ל כי הגה
 מבואר בתחז"ק על הבח"ם צר"ה וי"ב צ"י ביוסח
 ולוחין ככלבין כ"ל ל"ח היו כ"ל ל"ח מונח ולא חיוסין
 ליקר"ה דקו"ב"ה להפלה העיקר על הגחלה שלימה צ"ב,
 וכבר הארכנו בזה צה"י [במחמ"ו חקט צשיפר]
 צכמה אופי"ם, חמ"ם כ"ר כי צסם רצו"ו הצעש"ע ז"ע
 ותלמידו ז"ע כי גם הפרנסה צימינו הוא לר"י גבוה
 והוא כבוד שמו ית"י אשר המחזיקים צחמונתו ופירשו
 לא יכו"ו עני"ם שלום ויצי"ם ובהחזקת תורתו נוכח
 לגחלה צ"ב, עכ"ז למען לא יה"י מקום להמקטרג ח"ו
 על כל התפלות שהתפלגו מקודם שהם לר"י החיים
 והפרנסה וכו"ל, ע"כ מתחין טחה מחדש קודם על כן
 נקוד אוחילה וכו' יה"י עם פיפיות להראות שכל הבקשות
 עד עתה היו רק עפ"י ולר"י עשה החחולים ח"ל העיקר
 נתחיל עתה על כן נקוד לך ה"ח לראות מהרה צתפארת
 עוזך להעביר גלו"ם מן הארץ וכו' לחקן עולם צמנחות
 וכו' צצ"חגנ"צ, וכו' עיקר הפלגו ונרוב חוקף חציבותה
 אומרים מקודם התפלות אוחילה וכו' עם פיפיות כ"ל:
 צו. אמנם חנו מתחילין צפיוט בכל תפלות ר"ה וי"ב
 (צברכה ראשונה) מסוד חכמים וכוונת,

ומלמד רע"ח מצוי"ם, הפתחה פי בחפנה ותחזו"ם, וכו'.
 כי הגם ידוע מרז"ל תפלות הצות חיקנו"ם (צרכות כ"ו):
 וחנו כוללים אותם וזכותם יעמוד לנו, ובכחם נעמוד
 צתפלותינו, צתפחותנו צברכה ראשונה חלקי הצרה"ם
 חלקי ילחק וחלקי יעקב. והגם בהארז"ל צע"ח (שער
 הכללים פי"ח) צסוד מ"ם צצנחות צכנס היו עומדות
 כי משה הוא צחי יסוד הצ"ח מלג"ו וכו' כי צהיותה
 צצ"פ עם ח"ח נקרא פי שהוא כנגד י' ספירות ששה
 שהם כח"ב דח"ג. ונקרא פי בהיותה ב"ו זוג בערך
 ד' תחנות שלה שנקראת צו"ח. וז"ח ג"כ באלו צ' צחי
 נקרא ו"ד וכו' (עוד שם צד"ה לו נאמר צאופן חמ"ר)

עוב עטם ודעת קטנות"י לחסר"ה. קטנות"י (גם מזה) לחסר"ה (לידע שאנו חס"ר טומו"ד) והנו בכלל אינו יודע שאינו יודע וזהו תכלית השפלות הגולה גודע: קג. בחפלת הש"ץ בנוי העני ממשש וכו' וקבל חפנתו בחפלת וכו' ומעירב דעת עם הצריות. זהו נראה נכאורכ, מעורב דעת עם הצריות" היונו מפטט ורגיל בון בני"א בעסקיהם ודיעותיהם בשמח עלך שגמל עליכון וכיוצא וזהו מדת ה"ח וי"א הראוי נש"ץ, אולם עוצה גנוז בגוה בחפלה בסוד הש"ץ שהוא מדת יסו"ד לדיק הכולל את הצבור ומוליך ומביא השפע מלמעלה ויודע כי היסו"ד הוא עמוד האמצעי והתחלתו ברע"ת עליון זהו מעורב (הכולל המערב ומייחד את כולם) בדע"ת עם הצריות (הצבור כולם) וחינוך דעת מהשבתם ולהעלות תפלתם, והבן:

קד. ותשובה יחפלה ולדקה מעצרון את רוע הגזירה. הנה רשום במחזורים מהרש"ש ז"ל על תשוב"ה ותפילה ולדקה, לוי"ס קו"ל ממרו"ן, ליל רמח טו לוי"ס קו"ל ממרו"ן בגי' ט"ת עפ"י המצוה בקהנת יעקב (אות ה"ת) כי זהו ח"ת היונו פחד רע דקליפה ר"ל עי"ש מ"ש זה בשם רבו (הוא רצונו הקדוש א"ת הקוה) מהר"י סג"ל ז"ל מגובלין, וז"ש בפיוט כי אלו תשובה ותפלה ולדקה היונו לוי"ס קו"ל ממרו"ן מעצרון את רוע הגזירה והפחד דקליפה שנקי ח"ת מכוון (במשפוט) ומצילו ע"י אלו הנו' כשפושין תשובה ותפלה ולדקה כנ"ל.

או יאמר כי הנה לוי"ס קו"ל ממרו"ן בגי' זח"ת וז"ש (ויקרא כ"ו - מ"ד) ואף גם זח"ת (כשיעשו כניל ע"י לוי"ס קו"ל ממרו"ן מספר זח"ת, אז גם) בהיותם בדרך איציהם לא מאסמים ולא געלותם לבלותם וגו' ויושיענו מכל לרעותנו ויגאלנו במהרה צימיונו:

קה. בחפלת ונתנה חוקף, ויכון בחסד כסאך ותשב עליו באמת. י"ל עפ"י הקנה הגדול (בדף ק"י ע"ה [מד' הראשון] ד' קארען) וג"ל שהכל"ה הוא כס"ה שג הקב"ה ויש בו שורש עיקר לכל חיות הנאלות מהחס"ד, ע"י אמרו החס"ד עומד בנחוננו ונקרא הנ"ה כסאו מפני שכל הכוחות וכל הדברים הם כס"ה להקב"ה ומתאזים שובי הקב"ה במחילתם כמו שאמרו צעלי המרכבה וכו' והכס"ה הזה הוא ג"ה ומתפרדים ממנו כמה כסאות להקב"ה עכ"ה. וזהו י"ל ויכון בחסד כסאך (שהוא הכס"ה של הקב"ה שורש וכו' מהחס"ד והחס"ד עומד בנחוננו ונקרא הנ"ה כס"ה כנ"ל לשוני הקדוש של הקנה, וזהו) ותשב עליו באמת (שאלו מתקבים יח"ש שיש על הכס"ה כניל והכס"ה הזה הוא ג"ה כנ"ל וזהו באמת כשאר"ל [בשבת ק"ד]. קשע"ה קא"י היונו אמת קיים לנ"ה) כמובן לפי"ז הרמזות בפשוטות נפי קט דעתנו:

קו. בפיוט לפני קדושה שחרית ציוס צי דר"ה והיום יפחחו שלשה ספרים מנוקד"ים וכו'. וכבר

ח"כ מה זה, בעריכת גר"י וי"ל כי התקרבות הגאולה נודע הלוי בעלאת הנלוות ע"י הנסיונות וברורים בגלות הארוך והאחרון הלו וכו' ברובי פעמים כאשר נלחו בהנסיונות להיות מוליך יקר מזולל היונו מגשמיות וארלויות וכו' הטוקר כמצוה בס"ה ק הראשונים דוגמת ג"ר שהוא דולק האור (שהוא ריחניו יותר) בהפחילה והשמן שהוא גשמי וז"ל זה בלא זה ח"ש נר ה' נשמה ח"ש ש"ה לחיות בעו"ה צלתי בגוף החומרי והיינו שמוכר האור מכה בגשמי בן בזה מוליך יקר מזולל ח"ש ועריכת (היינו הערפה והכנה דרבה ע"י) ג"ר (בעלאת הנלוות מתוך הגשמיות כמו אור הנר כנ"ל) לכן ישו משוחך (שיבא ויגאלנו) במהרה צימיונו (כנ"ל) כו"ה"ר בקרוב:

ק. אבינו מלכנו קרע רוע גזר דיננו. ויש נחמה דהא קו"ל אל תפתח פה לשפן ואיך יאמרו (ומיד בחפלת ר"ה בשחרית) קרע רוע גזר דיננו משמע שית כבר רוע גזר דין ר"ל רק שצריכין לקרעו ולבערו, וזהו באמת ענין קשה, והלא בחפלתנו אז מתיקרה שלא יכ"י גזר דין גרעה כלל, אמנם י"ל עפומש"כ בולקוט שמשני [ישע"ה סי' א', וע"י בשמחת הרגל על רות בחפלתו לימוד גי'] כשנשפצנו הלוותה נגזרה גזירה על (ישראל) ח"ת שילמדו תורה מתוך גער מתוך דוחק מתוך עטעול מתוך שאין להם מחונות וכו' עכ"ה [כי ילילנו ויטורנו צ"ב] וזהו בגזר דין לרעה כבר גזר (מאז שנשפצנו הלוותה כנ"ל) ואין לך רוע גזר דין קשה ר"ל יותר מזה שגזר על ישראל וה"ה שצטבולן נצרה העולם וכו' מבלבל הלימוד תורה והמות בכללו וכו' חורבן העולם שמתקיים רק ע"י החוב"ק. ח"ש שאנו מחפליים בכל שנה קרע רוע גזר דיננו, הידוע כנ"ל שיקרעו ויבעלוהו, ושחכה ללמוד וללמד מתוך נחת והרצנה וע"י יהיה תוקן עולם צ"ב.

ומ"ש בולקוט כי צטבול אותו הער שמתערים עתיד הקב"ה ליחן שברן כפול ומכופל וכו' עכ"ה ע"י נאמר ונאמר ככ"ע לא בן ולא שברן (כד"ה בצרכות) ובתורה ללמוד לעמקו לריבין הרחצת הודע בן יושיענו כש"י צ"ב:

קא. בענין הלידוף וה"י שהוא לחדש חשר"י צר"ה ע"י מה שכתבנו בעה"י בדברי הורה (מהדור"ה ה' אות י') (ובכח"י) ובמהדור"ה ז' (אות ס"ה) ע"י"ש:

קב. בפיוט ליום צי דר"ה צפתיחה, אחותי להנך וכו' טוב עטם ודעת קטנותי לחסרה. י"ל כפל הלשון. קטנותי לחסרה" וכו"ל (צקלרה) טומו"ד חסרת, אולם י"ל כי הנה קו"ל תכלית הידועה אשר לא נדע ואם האדם ידע בעלמו כי הוא לא ידע ואין לו טוב עטם ודעת הראוי וממילא הוא החפלות הידועה וכשידע בעלמו שהוא בן אין לך גאות גדול מזה ושהוא חושב (בעיניו) עלמו לעניו גם זה ענה פסולה ח"ש

תמכו מהו הלשון שיפתחו הספרים מנוקדי"ם (וגאמרו
 צה כמה דברים) וי"ל עפ"י רבינו האר"ל הקדוש
 בע"ח (שער הזיווגים פרק א') וי"ל כי זוג השלם שהוא
 זוג דלוי"א צבחי חכמ"ה שה"ס הנקודות"ה זכו נפסק
 בעומותינו מימות החורבן וכו' עכ"ל. והנה נודע כי
 חכמ"ה הוא בלז ימ"ן ע"כ מנקהים שיפתחו כל הג'
 ספרים צבחי (מנוקדי"ם) הנקודות"ה שהוא חכמ"ה
 היינו גם הספר ג' משל השעים בשיכו' צקו ימ"ן של
 החכמ"ה וכולם אחריו צחמה וימלא זכות לחיים
 והחכמ"ה חח"י את צעלי, וגם כי עיקר הפלגנו
 ובקשתנו צ"ח לתקוף וצנין ציבמ"ק צביאגלצ"ב וכו'
 כי למך על כל הארץ ע"כ מנקהים על מנוקדי"ם
 (בחכמ"ה) כתי שלא יפסק הזוג עוד כמו שהוא בזמן
 החורבן כג"ל כי יושענו צ"ב:

קט. תקעו צהש שופר (הכלים פ"ה - ד') ר"ת צ"ח
 (כג"ל צה במאמרינו כ"פ) וגם הוא ר"ת
 צ"ח שר"ך לקבל את השצ"ח באימה וצ"ח כמ"ש
 הרמב"ם בס' הי"ד [וכן ביארנו צה צע"י צד"ח מה"ק
 כי צע"כ לא ה"ו לו להרמב"ם ז"ל המקור לקבל את
 השצ"ח צבחי צ"ח רק מהחזו"ק וכן בסידור האר"ל]
 ע"כ השופר שמעורר לחשובה כמ"ש הרמב"ם וגם
 צ"ח שאין חוקעין בגזירת הכז"ל מ"מ בהתעוררות
 בלב ל"ל בפנימיות ולהתפלל עוד ביותר ולהשתפך נפשו
 במקום תק"ש כנודע צס"ה"ק, אך אין להזכיר העליו
 צ"ח במזרח צ"ח אמנם עפ"י המזרח צספרים
 הק' צ"ח רבינו סעדי' גאון ז"ל כי פ"א נסע בדרך
 מרחקים וכשצ"ח לאכסניא וכו' הצע"כ מנבים אורח
 והניח אותו לישן וכיבדו כמות הכנסת אורחים כראוי
 ואחרי אזה ימים נסע הצע"כ הלו לתוך העיר ושהכירו
 את רבינו סעדי' גאון ושמעו שמעו הטוב והלכו לקראתו
 כבוד גדול וכאשר הכיר הצע"כ את רס"ג כי זהו
 האורח אשר לן אללו, אז נצייש צפני רס"ג והתחיל
 לרקש ממנו מהילה ונפל לתוך רגליו והתקן למחול לו
 על כי לא כיבדו אז כערבו הרס, ורס"ג ציקש ממנו
 הלא אדרבא הייתי שצ"ח רגון כי קרבתני כראוי וכו'.
 וה"ז מוסר הגדול מאיש חס ויקר רוח הצע"כ כי הגם
 שלא הכיר אז את רס"ג וכפי מעלתו פהשנו הרי כיבדו
 כראוי אמנם כאשר ראה ונפודע אליו אח"כ מעלתו
 הגדולה נחייש כי לא כיבדו כראוי כן גם אנהנו מכ"ש
 הרצה גם לציבד וירא את ה' אמנם כאשר נודע לו
 אח"כ בכל יום יותר גדולת הצורח ית"ש הרי לר"ך
 להתחייש כי לא עבדו ית"ש אהמול כראוי לפי כבודו
 ית' הגם שלא השיג תמול יותר וכן בכל יום ויום הולך
 וגדול הולך ושוב צחשו כנ"ז וכו' הזכרת העלויים
 ועבירות רק נושה מעבודתו הקודמת וזה אהיות צ"ח
 ר"ת הג"ל.

קט. א"י עפ"י הע"ח צע"ח, דרושי נקודות (פ"ה
 ועי"ש ציפה שעה באורך) כי ה"ו נקודות
 התחנות נשברו בסוד ז' מלבין דמיתו, אונס נקודת
 ליר"י הוא נחש צה צין ה"ו נקודות התחנות צבחי
 ז' מלבין דמיתו, וביאר שם יפה ציפה שעה באורך
 כי נקודת ליר"י צה הוא צבחי הדע"ח שנשבר ע"כ
 נחש צ"פ היינו למעלה להיותו ג' נקודות ונחש גם
 למטה צין ה"ו נקודות התחנות עי"ש וגם שם
 (צדוש הנקודות פ"ב) בסוד ג' אורות שנמשכים ע"י
 הסתכלות הענין צח"פ עי"ש, ולפ"ז שפיר רמוז צפיוע
 דשלה ספרים (יפתחו) מנוקדי"ם צ"ח היינו להמשך
 חיים מהג' אורות מנוקדים שאינם בכלל ה"ו נקידים
 ד"ו מלבין דמיתו כג"ל רק שלשה דלמעלה צחי מנוקדים
 שאינם בכלל מית"ה רק להמשך חיים צ"ח כידוע:
 קח. בפיוט לשחרית יום א' צד"ה אדרת ממלכה
 (מלכות כנס"י בית דוד) על מה הושלכה,
 ועוד לא מלכה, לכל המליכה (פ"ה המפרש במחזור
 ונאנסה להמליך עלי' עובדי אליל צג) ואחריו הלכה
 שלא כהלכה, וקשה הלשון של קדישה הפיוט מהקליר ז"ע
 והלא הקצ"ה נחשו והפלתינו אליו צגלותו הארוך הם
 נחיים עד ציאגלצ"ב, וזה כביר וגם עכשו אין עוד
 ע"י המולכת הנקרא בל, וגם מ"ש ואחריו הלכה, שלא
 כהלכה" האם ה"ו קס"ד שזה יכו' עוד, כהלכה" שילכו
 אחרי ע"ז בל ח"ו והלא עפ"י הלכה לריכים למסור
 נפשו ושלא לילך אחרי אמונת ע"ז. אולם יורמו העיקר
 על סוף יומיא שרוב העכ"ם כיפרים בלצם (ויש צגלוי)
 צע"ז שלהם ואיפתני עוד לגריעותא ע"י הקאמוניטע"ן
 שאווע"ע ואצירוי הנמשכים אחריהם שכופרים הכל
 ובעיקר ואין להם שום אמונה רק כמו חיות יעד
 הטורפות רק ללורך חיונם ותאותם וי"ש לכל (היינו
 בל ולא צלי שום אמונה וכו' ראשית מלאכתם לצעל
 האמונה גם בלו שיחוף כלל) המליכה (עכס"ם מלכות
 מדינותם) ואחריו הלכה שלא כהלכה (כי אם היו שואלים
 צ"ח להמיר דת ולכפור ר"ל אז היו צג"י הקדושים

וגם ילערך זס עם דצרי רבינו הצע"ע ז"ל המוצאים
 צס"י כהר שם עוב (ריש חלק צ') כי ל"ל מלות
 ה' שלא צבחי מלות אנשים מלומדה וי"ש (שס) כי חוק

עד הנה כראוי לו גם עפ"י השגתו המועטת, וזהו י"ל מ"ש במד"ר צדק הזה תחדשו מעשיכם היינו שלא יעשו הדברים כדוגמתה ושינה מלות אנשים מלומדה רק יחדש מעשינו לטובה כפי"ע במחשבה דיבור ומעשה כי"ר צ"ב וזהו העבודה צ"ה כנ"ו:

לישראל הוא (מה שישראל עושין בדתם בצמ"ח חוק ומלות אנשים מלומדה יחי') משפט לאלקי יעקב (שידעו לשפוט בלבו הדברים שעובד לאלקי יעקב ית"ש) ולעשותן לשם פטגן עכתיב וזהו אותיות צמ"ח שיכיר בלבו לעשות הדבר לכבוד שמו יחי וממילא יחזי"ש בשלח עבד

מאמר חדש תשרי, מאמר תקע בשופר

מיוסד בדרך פרד"ם על הכתובים ודח"ל בענין תקיעת שופר בר"ה, ולאשר אמרו בזוה"ק (פ' אמור) כי העיקר התעוררות תקיעת שופר לעורר עי"ו השופר העליון יובלא דחירות (ביאג"צ ב"ב), וכן הוא בש"ס דילן (ר"ה י"א ע"ב) כתיב הכא תקעו בחדש שופר וכתיב התם והי' ביום ההוא יתקע בשופר גדול עי"ו"ש ומשמע דהא בהא תליא. ע"כ קראתיו בשמו תק"ע בשופ"ר על לשון התפלה שייסדו אנשי כנה"ג תק"ע בשופ"ר גדול לחרותנו וכו'. ויש בזה מנסני אמרים קצת מדרשותינו בעה"י קודם תקיעת שופר, להבין משל ומליצה, ולהמליץ בעדנו בשמי מרום לעורר פדותנו. ולקבל תשובתנו, (בשאהז"ל בפ' חלק. כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה) והעיקר לשוב אז ולהתפלל על הגאולה שלימה בביאת בן דוד כן יעורנו וישיענו במהרה דידן בכ"י:

בעת שיתחדש ענינו שנה טובה ושילוונו אותו לחסד ועי"ו נכחדים להלחם לחיים עי"ו"ש וכל הספרים מזה. ונקדים עוד מ"ש בישועה יעקב (אז"ח סי' תר"ד) בענין חכילה עי"ו"כ שבחמת מי שידע בנפשו שתלויים בדין אם לחיים וכו' כל חכיל חתעב נפשו ע"כ ל"וה ית"ש שחכיל ויחכה צעוה"כ ויהי' לצם נכון בטוח וזהו נחשב החכילה לעניו כיון שאינו לריונו רק מחמת מלות הצורא ית"ש וצוה"כ"פ כיון שכבר קיים בנפשו הצעחון צעוה"כ צשמחת החכילה ושת"י וגם עיי' האמונה זו ציוס שעלמו של יום מכפר אז הי' נוח לו השמחה בחכילה ושת"י וע"כ ל"וה יחי' להפעלות צעלם היום הכוא יוה"כ ויחנה ג"כ רק מחמת מלות ית"ש לצד עכתי"ד צקלה צי"אור. ועפ"ו יובן פלגתת הח"ק ור"ו דאמרי' צגמי צמחי דמיפלגי כנ"ו דבשל ר"ה נח"ק בשל פשוט דכל היכא דפשיט דעת"י טפי עדיף היינו דס"ל כמ"ש צעבודת ישראל כנ"ו של"ל רק במחשבת צעחון ועי"ו יש לו רוח לצ צהתפסות דעתו והצעחחו כנ"ו משח"כ ציוה"כ"פ שאז המלצה וידוי ותשובה והזכרת עונותיו צהרעה גמורה צכיות ולעקב (וכמ"ש צוה"כ"ק כיון שבתשובה ל"ל צהכנעה ולאהג ולאיך שייך צב שמתה צמ"ע דתשובה וסי' צסידור הרמ"ק זל"ל [צעבודת יוה"כ"פ] כי על כן ל"וה יחי' לעשות הסעודה צשמחה צעוה"כ כיון שציוה"כ"פ א"ה שמתה כ"כ מחמת דלגת העונות וכפיות בלצ צהכנעה) ועכ"פ כיון דהמלצה אז ציוה"כ"פ חרעה צצצרון לצ והכנעה ע"כ כל היכא דכפיי' דעת"י טפי עדיף היינו כפיות בלצ להודוי כנ"ו

א. במתני' ר"ה (דף כ"ו ע"ב) שופר של ר"ה של ועל פשוט ופיו מלופה זהב וכו' וצתעניות בשל זכרים כפופין ופיהן מלופה כסף וכו' ור"י יחודה אומר צר"ה תוקעין בשל זכרים וציוצלות בשל יעלים וצגמרח שם צמחי קמיופלגי מר סצר צרהש השנה כמה דכייף חנינש דעת"י טפי מעלי וציוה"כ"פ כמה דפשיט חנינש דעת"י טפי מעלי (פרש"י כמה דכייף חנינש צתפלתו פניו כצושין לארץ טפי עדיף משום והיו עיני ולגי שם הילכך צר"ה דלתפלה ולהזכיר עקידת יתח צה צעינ כפופים וציוצלות שהן לקרוא דרור צעינ פשוטין עכ"ל) ומר סצר צר"ה כמה דפשיט חנינש דעת"י טפי מעלי וצתעניות (ס"א ציוה"כ"פ) כמה דכייף חנינש דעת"י טפי מעלי עכ"ל הגמ'. (ופירש"י דצר"ה כמה דפשיט חנינש דעת"י טפי משום נישא לצציוו אל כפוס הילכך צר"ה דלתפלה עבדינן פשוטין ולתעניות לא חוכפת לן ועבדינן כפופין עכ"ד) ועדיין לריך צי"אור להבין ענין ומהו סצרת פלוגתתם, וגם קשה דהא לר"י ציוה"כ"פ הוא זמן חפלה ג"כ לעורר רחמים ועוד הוא יום סליחה ותשובה ולריכוס צודאי לתפלה כמו צר"ה ויותר, וגם לגי' השני צלדו (הגדפס צש"ס) ציוה"כ"כ כמה דכייף חנינש דעת"י טפי קשה צודאי דאם הכצרת דצר"ה פשוט דעת"י טפי עדיף משום נישא לצציוו וכו' כמו שפירש"י ח"כ ג"כ ציוה"כ"כ זל"ל כן לתפלה וי"ל עפיומש"כ צעבודת ישראל (פי' נלצים) צשם רצו הקדוש רציו מהרד"ב זל"ל כי צר"ה חלוי הכתיבה כפי מה שמלייר במחשבתו ע"כ לריך להתחזק רק צמחשבת חיים ולחיות

ג. צשאלתי מגין כולואו חז"ל זה לפשיעות כי תקיעת שופר המלוה רק בשמיטה וע"ז תיקנו המלוה לשמו"ע קוג שופר וכ"כ הרמב"ם שהמלוה רק בשמיטה וכן פסקין החוקע לחוך הכור או לחוך הדות כיון שאינו קוג שופר לא ילא ובחמת בקרה לחמר רק יום תרועה ומשמע כי התקיעה והתרועה הוא עיקר היינו מהתוקע בלבד בני ויולא י"ח ולא זכר שמיטה"ה. והשכתי מלבד שזודתי מקובל זה חללם הללמ"מ אך הטעם י"ל ג"כ שפיר דהנה ר"ש דריש טעמא דקרא בן נקולא בן לחומרא ור"י לא דריש טעמא דקרא וכי האחרונים דר"י לא דריש טעמא דקרא נקולא חבל נחומרא גם ר"י מודה דדרשין אף במקום שאין מפורש הטעם בנדו כי במקום שמפורש הטעם בנדו בחורה גם ר' יהודה מודה לגם לקולא אלונין בחד טעמי, בדחמרי"ו צש"ם (סנהדרין כ"ח ט"ה) וע"י מזה צסי נחלת יעקב וכתבנו ג"כ מזה צחי מנחת חלעזר (ח"ב סי' נ"ד) בצב"ה ועוד צכמה מקומות. והנה נודע מ"ש רבינו סעדי גאון טעם תקיעת שופר כדי לעורר הלבבות מטעם היתקע שופר בעיר ועם לא יחדו וכ"כ הרמב"ם שהשופר כדי לעורר עורו ישינים מתרדמתכם וגמלא התעוררות ע"י השופר (כטעם מלוה) הוא רק בשמיטה קונו ולא בהתקיעה וגמלא שפיר אח"ל שהעיקר רק השמיטה ובשלה שמע לא ילא כי לחומרא דרשין טעמי דקרא גם בשאינו מפורש הטעם (דהתעוררות) בחורה כנ"ל:

ד. אשרי העם יודעו תרועה כי צאור פניך יהלכון. (תהלים פ"ע - ט"ז) דרז"ל צמדרש שיודעוים לשבר חת לבם בתרועה וי"ל בזה כי הנה צריה לריך להיות ירא וחרד מאימת הדין אך לריך לזכר ג"כ שגא ילייר נגד עינוי ובלבו שום רעה סי"ו רק לצטות בחסדו הש"י וזכה חנוי הכתיבה צריה כמ"ש בצב"ה עבודת ישראל כנ"ל בדברינו (צמחמר זה אוח אף, וצמחמר מאזנים למשפט אוח מ"ט) וידוע מדברי הזב"ה"ק פי בשלה כי טפשי חמי אפי מלכה נבורין וכי לא ידעין כי מלכה שלום חיבו צדינא ורחמי כלול כתי וזכו שנה ישראל שיודעוים לכוון חת לבם לשברו מאימת הדין וגם להיות צטות ושמח ע"כ ל"ל בקו המשקולת כנזי וזכו חשרי העם יודעו תרועה (שיודעוים לשבר חת לבם בתרועה כדי המדרש. וגם הס) צאור פניך יהלכון (כנ"ל מזה"ק בשלה דחמי אנפי מנכי נבורין היינו צטות צחסדו ית"ש צאור פניי מלך חיים כנזי) שיודעוים לחוך ולנרף האיד לבלבל שני חלו יחדיו היינו הלג נשבר וגם הבעתון ושמחה כנ"ל:

ה. ממה שאמרתי במקלות יסורון צעה"י לפני התקיעות, צממור (תהלים מ"ז) למנלח לבני קרה ממור שאומרים קודם תקיעת שופר כל העמים תקטו כף הריעו לאלקים בקול רנח כי הי עליון נורא מלך גדול על כל הארץ ידבר עמים תחתנו ולחומים תחת

וזכו סצרת ה"ק. חבל ר"י ס"ל דצריה כל היכה דכפיק דעתי עפי עדיף היינו צצריה חס כי נריך להראות צטתון עכ"ז צפנימות לבו ודעתו ל"ל לבו נשבר ומלימת הדן הלג יחול ונפשו תצחיל ולריך למטע ח"ע ולהכניש לבבו להיות בעל כחפס ואין צצחי נקודה קטנה צכסה ליום חגנו כמ"ש בצב"ה"ק, וע"י צצני יששכר (מחמר צ' יום הכסה אוח כ"ה בד"ה רחיתו אוח חכס צעניון) צשם הרצ הקדוש מהר"פ מקארען ז"ל כי זהו כנל גדול צריה למטע ח"ע וכי ונהיות חפס ואין ע"י"ש ע"כ צריה כל היכה דכפיק דעתי עפי עדיף, משא"כ ציוהכ"פ לגי הספרים כנזי כל היכה דכפיק דעתי עפי עדיף, היינו כסצרת היסועת יעקב הנזכר רוחצ הלג מהמת חמונה טעומו של יום מכפר ועל כן כל דפסוע דעתי עפי עדיף כיון דאין יוה"כ מכפר חלא למחמינים צכפרתו וכל שצטות ופשיט דעתי צכרצתה הדעת יותר ונה דעתו צטת שנתכפר לו הרי הוא מחמתן יותר צכפרתו שג יום ועדיף טפי. ויוצן שפיר סצרת פלוגתחם כנזי. וזכה י"ל מ"ש חשרי העם יודעו תרועה (היינו לשבר חת לבם בתרועה כמדורז"ל והוא צצחי דכיקף דעתי ולבו) הי צאור פניך יהלכון (צצחי פשוט דעתי צכרצת פנים צשמחה צמחשצתו) וחלו הס שני הדיעות יחדיו ואשר אדם השלם יוכל לכוללם יחד ולנלח ידי שניהם וכידוע בצפרים הקדושים. ובירושלמי הוצא צטור (הלי ר"ה) ח"ר סימון וכי חבל ישראל לצצנים לצנים וכי ואוכנים וצחוס וצמחוס יודעים שהקצ"ה יעשה להם נפוס עכ"ל והקוי מפורסמה דהא צש"ם דידן (ר"ה דף ל"ב ע"ב) חמרי דאין אומרים הלל צריה משום שספרי חיים וספרי מתים פתוחים וכי הרי לכאף של"ל צריה חרד מחוד מאימת הדין ציותר (וע"י צישועת יעקב ח"ה"ה ס"י חקפ"ה וגם צמ"ש צזה לעול צמחמר מחזנים למשפט אוח מ"ט וע"י צצני יששכר מחמר יום תרועה אוח ד"י) ולדרכנו י"ל צסצרה כנ"ל וי"ל דהירושלמי ס"ל כסצרת ה"ק רבינו מהרד"צ ז"י"ע המוצא בעבודה ישראל שגריך ציותר לחזק לבו ומחשצתו להיות צטות צמחשצת שנה עוצה לחיים וצרכה ומשא"כ הגמי דילן ס"ל כשיעת ה"ה"ק מהר"פ מקארען ז"י"ע שגריך נצטל ח"ע מפני חרדת הדין כנ"ל והמ"י:

ב. ומה דאמרו צמתני (ר"ה כ"ו:) שופר של ר"ה מלופה זה"כ. י"ל רומז עפי"ד הצוה"ק (חרומה דף קל"ה ע"ה) ע"כ"כ זהב כסף ונחשת זה"כ צרצא דיומא דר"ש השנ"ב רחיתו יומא דזה"כ יומא דדינא ושלעל חלי סטרא כד"ה מלפון זה"כ יתכה וכסף דא יום הכפורים דמתלבטן חוציהון דישאל כחלגא כד"ה וכי עכ"ה. ע"כ בשל ר"ה מלופה זה"כ (ובחשניות וכי מלופה כסף. רומז על יוהכ"פ לומא רצח חס כי כונחו רק לחשניות דעלמא כמ"ש צרשיי י"ל דצפסות הרמז הוא ליוהכ"פ) שהוא צחי כסף כנזי:

רגלנו יבחר לנו את נהלתנו את גאון יעקב אשר אהב סלה ענה חלקים בתרועה ה' בקול שופר וגו' מנך חלקים על גויים חלקים ישב על כסא קדשו. ו"ל המשך הכתובים ונבין קלח עש"י משל למלך גדול אדיר וכבוד מאוד אשר ה' מושג בכיפה והיו תחתיו כפופים מדינות רבות ומלכים ושרים תחת ממשלתו וינהגם בחמלה וחסד ובחכמה גדולה אשר אין כמוהו בעולם, ולמלך ההוא היו בנים גדולים חכמים ונבונים ובעלי מעלה בכל חכמה ולשון והי' מספרם כמו עשרה והגדול שבהם הי' מיועד לירש את המקומו וכן כולם נהגו שררה ומלוכה במדינות המלך, אמנם למרות רוחו התלחשו רבים וכן שלמים כי בניו חותרים חתירות נגד כסא כבודו של אביהם עוד בחייו וכל א' אומר בלבו אני המלך ויעשו במשך מעשיהם לעשות הגדול עם שונאיו המלך (אחיו אשר הענישן המלך יען אשר עברו חוק המשפט בגזירה או בריוחה) והמה יקשרו עמהם קשר בוגדים בסוד, וכגיע הדבר לאזני המלך והלעזר מאוד ויתעצב אל לבו על ככה, וגם אהבו המלך המיניסטרעיוס היושבים ראשונה במלכות ברו לפני המלך ויספרו מהשמועה המעניבה ההוא ממעשי בניו ודרכיהם וכל אשר נתרועע עי"ז מלב כבוד חיבת המלך במדינה כי רבים עבדים המחפריים מיד אדוניהם אשר יאמרו הם בני המלך לא ישמעו לקולו והמה מנגדיו (בסתר או בגלוי) חן מה נעני אצרחיו ויכרס כל חיזוק החוק וכדת במדינה אשר ניתן החוק ופקודות האלו מאת המלך ואם יפרץ הדבר ע"י בניו (אוי לבית שמחריבו מקרביו) אין כך רעה גדולה כמו בכל מדינות המלך, ויהי הרצ חיוב ברעבו, ע"כ הליעו השרים (לפני המלך) כי הכרת למען עובת המדינות ולמען עובת המלך וגם עובת בניו כי יסרו למשפט ויעמידום לפני שרי המשפט הגדולים (סענאט או קרועגס גערויכט) והמלך אם כי הוא אביהם ונכמרו רחמיו וצפרט המלכה היא אמוס נעקה וכחה מאין הפוגות כאשר יעמידו בניו לפני משפט צ"ד הגדול בשאר מורדים במלכות ומי יודע מה יהי ענשם חרוץ, אמנם מלך במשפט ועמיד חרוץ, והכרתה לו להסכים לזה ולאחר עמדם למשפט ולאחר הדרישה והחקירה ילא הפסק יצית המשפט (בהשכל ודעת) כי ישלחום לנמל (אינזע"ל) מקום אשר אסירי המלך אסירים ושם יהיו עדי ירך לבצם ויטיבו דרכם ושיעמם, אז ישיצום למדינתם וצית אצותם, והמלכה בשמחה צהדר צותה הפסק הלו בכהה בקול מר לורח.

אמנם בעלה המלך צחמתו ואשר לבו כלב הארי יתם את אשתו המלכה ודיבר על לבצה כי זהו לטובת בניו אשר יכניעו לבצם עי"ז כאשר יהיו שמה בגלות ומאסר הלו ויעיבו דרכם ומעשיהם בהתגחמם על דרכיהם הרעים, וע"כ בהשיצם לחקן מעשיהם יהיו ראוים למלוכה אחרי מות אביהם וגם בחייו יראב עוד נחת מהם ועל כן זהו עובת בניו, והפסק של

המשפט הנו' נתקיים מיד והוליוס שמה לנמל ההוא אשר הוה כל נרחב על הרבה פרסאות, צחיס וגיונות, ולשם נשחחו למאסר הגלות ההוא הרבה שרים גדולים ואנשים רבים אשר מרדו במלך או חתרו חתירות נגד חוקי המלוכה. ועליהם ממונים הרבה שרים השומרים להנענשים האלו אשר יהיו שמה בערי הנמל והממונים המה שרי החיל וכבדים ונקראים קערקעיר-מייסטער ולכל שר יש חחיי השגחתו מספר ידוע מאסירי המלך אשר המה שמה כ"א במחלקתו ובחדר ציחו, והמשפט נעשה כי יהיו שמה זמן כ"כ עד שיצין המלך כי כבר נכנע לבצם שמה כראוי עד שראויים לשוב לארץ מולדתם אז יתנו להם הרשות לחזור ושרי המשפט עשו זה אם כי ידעו כי המלך הוא אביהם צחמם צידעם חכונתו ולדקת רוחו בודאי לא יטה משפט גם בעד בניו ויש להם ענ מה שיסמוכו כי מטרה ידע (ע"י דרישה וחקירה בשלוחים בהסתר וכיוצא) כי ראוים המה כבר, כפי מלב והכנעת דעתם, ולצם לשוב לבית אביהם ומדינת מולדתם, לא יתן להם רשות זה פן ישפית את כל התועלת ממשפט גלותם אם ישיצם ערם הטיבו דרכם כי אז יהי כל היגיעה לריק, ויתחזק זדון לבצם עוד יותר, כי ע"כ צעה לא ישנה חוק חפקידם בעת הראותם להשיצם לבית המלכות כנו' וגם את המלכה הרגיעו לבצה בזה כאשר יודעה כי דבר תשובתם לציחם חלוי רק באביהם הוא המלך (בעלה) ע"כ הנות רוחה וסמכה דעתה עכ"פ בצטחונת למחר להשיצם לציחה אחרי כי ידעה שחלוי ברזון בעלה, אמנם המלך במשפט יעמיד חרוץ ולא יוכל להעות משפט גבר בין אצות או לחוצה גם לבניו האהובים לא יוכל לזכותם להעות משפט, קו האמנעי הוא הראוי. ומעטם הני"ל לא יוכל למחר (בלי עו"מ) להשיצם לבית מלכותו כנו', כי ע"כ לא הועילו בזה כל בכיות רעיות המלכה יומם וגילה מעת גלו הבנים מעל שלחן אביהם ואמם.

ידיה היום והמלך נעצב מאוד על בניו (וצפרט אמם המלכה כנו') והוא כגבור לא יוכל להושיע להם, ערם יתצור כי הטיבו שמה מעשיהם, ונבו יהמה ככנור צמר לבצו, כי כבר עבר זמן זמנים טובח וצניו צארץ מרחק הנמל הנו' בין אסירי המלך ואוי לאב שהגלה את בניו. ועלה צדעתו עולה עובת דת מה לעשות להשיצ בניו לגבולם (אם ילח הדבר) צמוקדם והוא כי יסע למדינה הסמוכה לנמל הנו' (אשר הוא ג"כ תחת ממשלה מלכותו) וצמדינה ההוא יש יער גדול וגנות ופרדסים ונדעה למשגב בטוב אורה הלא המרפא כל מחלה לב ועצבים וכיוצא ע"כ יסע שמה להעצה בריאותו לישב שמה, ופנימית כונתו הי' העיקר כי במשך הזמן (שני ירחים צערך) שיהי שמה יהי יום גנוסיה שלו (יום הולדת או יום ישיעתו על כסא ממלכותו) ואז דרכו נהוג בשמחה וליחן חופש וחסד גם להאסירים לכל אשר האפשרות ליחן לו ולאשר המדינה

שג האויר התרופה, היא קרוצה נהנמג אשר הסירי המלך שמה בגלות ע"כ יחן אז לו שיעמדו באיחו יום שמה לפניו כג האסירים כ"א הסמוכים בגליל המדינה בבקשתו וצנייהם יהיו ממניח בניו אשר הגלו שמה ובדאי יסוצב מזה סיבה שיבקשום בניו ויחאה אולי גם הוא כי הם ראויים כבד להחזירם לביתם, וניתן הפקודה ההוא שמה שיעמדו מכל הגלויות שם במדינה וגם ממלל ההוא כל אחד בבקשתו הנחולה (ורק בקורה, לפי מסח העת) לפני המלך צוים גנוסיה שלו בשעה ההוא, והמלך ה"י לבו דופק פנימה מלפני ומיחל לאותו יום וזאתו שעה מה יהי צעת יפולו לפניו (ולפני העולם לה ה"י המשפט אז לבניו וה"י רק זה כפי החוק ונימום ככל שנה צוים גנוסיה שנו כמו צביתו, וצביתו אז במקום חויר התרופה יעשה זה שמה בגליל ההוא). ויתן לו לכל המדינה והגלויות גם לנמג הנ"י אשר יש רשות רכות לעמוד לפני המלך צוים הנ"י.

ובניו הנ"י מיום אשר נגרשו מצות אציהם במשך זמן זמנים טובא ואציהם ואמנם מתגעגעים עליהם, ושם היו ראשי השומרים שרי חוג גדוטים בחור קערקע"ר מייסטער"ם כ"ל והמה היו להם ההתצרות ומשח ומתן של דברים עם שרי השומרים האלו לאשר המה חכמי הפוליוקע"ן כמותם ע"כ צלח עמם בקשרי דברים וידידות בודעם כי המה לשם נגרשו על זמן רב מי יודע עד כמה ע"כ הרגילו א"ע לחיות שמה עכ"פ כמו אכסניה בשעת הדחק צהיכרות קלה וכיולא, ובאשר במשך הזמנים נסוצב ר"צ גדול צין השרים הקערקע"ר מייסטער"ם האלו ומאחאסירים, היינו צני המלך ושאר שרים, אשר היו מכריהם ועשו כחות כחות יש מהם אשר החזיקו ציד אי משרי הסוחר האלו צריצו ויש שהחזיקו עם אשר צות הסיכר שכנגדו חה ה"י רעה גדולה לאחאסירים כי צחיה נד אי ה"י מהם אז עשה לו השר הקערקע"ר מייסטער שכנגדו נרות גדויות הן צענין ארוחתו וצענין נקיון דירתו וכיולא בשארי לרכיו אשר מנע ממנו ונקם צו נקמתו כל מה שיוכל.

ויהי היום וצנתיים הגיע הפקודה שכל אי מאחאסירים יעמוד לפני המלך צוים גנוסיה הנ"י במקום ידוע (לפני שער הנמל) ובדברים אחדים יליעו כ"א מבקשו כ"ל ובני המנך נתחאספו והשבו מה יהי צקשתם העיקרית לאמר בקולר אמרים לפני המלך היא אציהם צוים המוגבל, ויען הצעיר שבהם (בעת ישיבתם להחייצן) אחיי אהוביו מה דין לריך בושש ומהו השאלה מה נבקש, הלא זאת כל היותנו תלוי בזה וזאת כל מגמתנו שזכה לשוב לארצנו לבית אציו וזאת נבקש מאת אציו אז הרחמן ומלכות של חסד וגם נצטיחהו כי נחנהג מעתה צהיותנו צביתנו בדרך הישר והראוי כרצונו, ויענו אחיהם הגדולים מהם צשטים גם אנתנו נדע זאת כי עוצ הוא לשוב לצחיתו אמנם חפסת מרובה

נה חפסת ופן לא ירצה אציו להשיצנו עודנה לביתנו כעת ואז לא נפענ מאומה, וציו לציו יש לנו יסורים ובלבדנים מריב השרי צית הסוכר כ"א ממגדו שג מו שהחזיקו בדעת איש ריבו, ע"כ נבקש רק שיתן לו ופקודה שיהי שגום צין השרי צית הסוכר קערקע"ר מייסטערם כי אז יהי לנו מנוחה צהיותנו פה כמו ורובם ככולם הסכימו נדעת הגדולים צשנים אם כי הצעיר לווח עדיין ככרוכיה כי לא עוצ הדבר אשר יאמרו אחיו אחרי כפי הכרתו חכונות אציו המלך וגם מוצן זאת נבר דעה ישרה כי עוד יחרה חף אציהם יותר צשמנו מפיחם כי יחפלו לישר פה צגלות הנמל לחוק מציה אציהם ואמנם, ומחשבתם הוא רק שגום שרי צית הסוכר ולא לשוב צביתו, אמנם צהיותו יחיד לגציו בעלה דעתו, ויהי היום גנוסיה ויעברו לפני המלך שם כל הנענשים והאסורים צחו לפניו וכאשר הגיעו תור צניו ליגש לפניו הכירו כי נחוריו פניו ועיניו נמלאו דמע מרוב רגשי לצו, אמנם התחפק (כפי הנימום צזה), ויצח אי הנצחר מצין האחים צראש ואחריו כל האחים, ויאמר המלך מה צבקשו, ויען, הלא זאת צקשתנו כי יחא דבר מלכות שיהי שגום צין הקערקע"ר מייסטער"ם (כפי החשמה לצקש כ"י"ג) כי נולה זאת יש לנו צבלבונים שונים ולרות אשר נסוצו מהריב אשר צנייהם. והמלך צשמנו זאת החזיר פניו מיד צחרי חף ולא ענה מחומה ובאשר עבר הזמן המוגבל אשר הועמד מהמנך שיהי שם צהמדינה הנ"י נסע ושצ לביתו סר וצקף צבלו וצטרם נסעו לביתו נתן לו לשרי הסוכר כי חכצד העבודה על האנשים (צניו) שם וגם יתלממו ארוחתם וגם זכות חירותם קלה שם, צחשצו כי ע"יז יכנע לצצם הערל וירלו את עונם לחקן דרכם ולחשצו לשוב לביתם ולא יחשצו עוד לשלום שרי הסוכר צחפלט להשאר שמה (צהנמל) כנ"י ויספר לרעיתו המלכה הנכ עשיתי כחצובלה הנ"י לראות את צנינו אמנם נמרות רוחו ולרות לצבו ה"י צקשתם רק לשלום שרי הסוכר, ה"ש רוע לצב יותר מזה צשנאחם נגדנו, שלא ירלו לשוב עוד לביתנו למקום אצותם ומולדתם ובחר מלכותם, אז אולי הוא מחמת חסרון דעתם שנתקלק עוד יותר שם יהי איך שיהי מר לי מאוד כן סיפר המלך להמלכה וצשמנה זאת הכחה ענ ראשה מרוב לערה, וגם המלך אמר על דה ורלי קצבינח וצכו תרויכה צמר נפש מאוד וגדלה לעקתם, (על צניהם) שם צחדרי משכונתם, וצמשך זמן קלה החינה המלכה לדבר על לב המלך וללמד זכות ענ צני כי אולי ממרירות לבם וכאשר צה להם הידיעה פתאום לבח לפני אציהם נתצלבל דעתם וצצהלו ולא יכלו לענות ולצקש כראוי ע"כ ינסה עוד הפעם צשנה השנית כחצובלה הנ"י ליסע למדינה הנ"י צירחום כ"ל לאויר לה לשאוב וצעת יום גנוסיה ועמדו לפניו כל האסירים אשר צהנמל הסמוך, הכל כמו צשנה הקודמת, ואולי יחיישצו צדעתם אז צניהם, ויצקשו לשוב לביתיהם.

והמלך כניע לעלמה ויעש כן צבנה השנייה ככל בני
 ובזמן בניו ויהי היום ויבא הפקודה לבני
 המנך אשר בהוך האסורים כי יעמדו לפני אביהם המנך
 ביום גרוסיהו שלו והתחלפי אז ג"כ מקודם בהחניע
 ביניהם בדה נבקש ויחלו הגדולים בשנים שבהם לומר
 לבקש שיהי שנים בין הקרקע מייסעטערם צאשר
 לא פענו בשנה העברה ודורצא עוד בשנה הזאת ירדפוס
 יותר השנים בני ויקפחו את חיותם ופרנסתם ולווי
 יהי עת רזין שופענו זאת עתה ויען אחיהם הלעיר
 צקוג מר לורח מה זאת נכס אחיי השתלות והעקשות
 הזאת נדברי עוד עתה הודית השנים הקרקעיר
 מייסעטער"ם לפני אבינו המנך הלא זאת בקשתו עוד
 מכס צבנה העברה שנה חנכו בדרך כזה כי ענ כן
 צאה שנינו הלרה הזאת צבנה הזאת אשר צודאי זאת
 שקודה מלת המנך להכבוד גלותנו בשביל שמנלה רגוז
 ענינו, כי לא בקבני כנג נשוב לביתנו ותיכבה נוסף
 הלא ענ שבע נאצד את נפשותינו לבקש כזה גם צבנה
 הזאת, מה לנו ולכס (לשרי הסוחר). הלא נחשוב רק
 איך נשוב לביתנו ולא תחשוב פן עדין אין העת שילנה
 אבינו נהשיבנו לביתו ותפסת מרובה וכו' הנה אם נבקש
 מלה אבינו נשוב לביתנו. אז יטה נצנו חנינו וגם אם
 יבין אשר לא עוד העת להשיבנו נגורו עכ"פ זה המטע
 להעיו מלכנו צלום שרי בית הסוחר יעוד יותר כזה
 צענו פרנסתנו פה במקום הנמל זאת יעשה ויחשוב
 ממינל לעובדתו כשיחפיום לבנו קלח בשלחננו לא נבקש
 רק לשוב לביתו. והאחים צשמעם זאת נעשו כמות לתוח
 ו"ח לצא צפושריין ביניהם היינו להחליט לבקש כזה
 מאבינו שישיבנו לביתנו ואם לא ירנה עודנה עכ"פ יעיד
 מלכנו פה בשלום הקרקעיר מייסעטער"ם, יע"ז ענה
 אחיהם הלעיר כי גם זה הוא ענה נצירה לדבר הזאת
 לפני המנך אביהם כי גם על זה יתקף בנדק צשמעו
 כי שקוג להם שובם לביתו, או להיות פה בשלום בין
 שרי הסוחר צבור אסורים, ואין זה סימני האהבה כי
 הבן האהוב לרין להתפלל לפני רגלו אביו צמס"ג להיות
 בבית אביו ינא לחשוב כלל ענ דבר אשר צפרט להיות
 רחיק ממנו בגלות ובמאשר ובפרט לדבר מזה.
 ויען ח' מהם ויהמר הלק אתך אתי הלעיר ועשה
 כדברך כי צלמה כשנבקש נשוב לביתנו נוכח
 להיות בעות צדעתינו כי עכ"פ זה ימנל משלחותינו
 אודות שלום הקרקעיר מייסעטערם כנ"ג גם כשלא ישיבנו
 לביתנו ויען הלעיר אכזבי אחי גם זה לא הדרך ישכון
 אור הוא שנהשוב צדעתנו זה רק להתחילה לבקש
 להשיבנו לביתנו כדי שעי"ז עכ"פ יתן לנו בקשתנו
 (דשנה העברה) בשלום הקרקעיר מייסעטער"ם וכיונל
 כי אבינו המנך הוא חכם גדול, כאשר חדעי, ומפיר
 צלורת בני"א שיציאו לפניו את מגמת לבנם וצאה יהי
 זאת צמתשתנו וכיר מיד כי לא נבקש זה נשיב לביתו
 מקירות לבנו השלם כי הלשון הוא קולמם הלב ובפרט

לפני מלך חכם באבינו ופן יחרה לבני על מזימתנו
 ותחבולותינו הזאת אשר יכירה ולא זו דרך למה אהבת
 בן לאבינו כנ"ז ע"כ זאת העלה היטולה הסירו מקרבכם
 ומדעתכם כל כלי הנמל מקום הסוחר ושנים שריהם
 וכיונל כי אין זה מקימנו. ולא זאת ישועתנו, וכאשר נבא
 לפני המנך אבינו יהי כל מחשבתנו צלמה רק נשוב
 לביתנו וכן נבקש בני צמר נפש ולהצטיחו כי נשוב
 חלו ונטיב דרכינו פרצנו, ואשר אמרתי כי זהו ויתן לנו
 ממינל (שלום שרי בית הסוחר וכיונל) בכל חופן שיהי
 לא אמרתי רק נכס ודרך חגב נכרוע לב אחינו הגדולים
 הדואנים על רוצ הקרקעיר מייסעטער"ם וכיונל אשר
 הוא דאגות קטנות לפי ענה לפי ערך הדאגה הגדולה
 שלנו כי מפני חטאינו גלינו מארצנו ונתרחקנו מאדמתנו
 ובית אבינו, ובחר מלכותנו, ע"כ אמרתי לכם כאשר
 נשים נצ צלמת לבקש מאבינו רק לשיב לביתנו אז יהי
 זה ממינל צודאי, אבל הנינה לחשוב מזה וצפרט צבולנו
 לפני אבינו כנ"ז וצלמת נחי צמוחים כי כאשר נבקש
 זאת מאבינו צחום לב אז יחזיר אותנו צודאי מיד
 לביתנו, ויכירם דברי למה כהשכל ודעת ושמעו לעלת
 אחיהם הלעיר וכן עשו, והלליחו, ונכמרו רחמי אביהם
 והשיבם לבית מלכותם.
 והבמשל מוצן, אחי ורעי האסורים, כי המנך אדיר
 הוא המנך מלכי המלכים הקב"ה המושל בכל
 העולמות וגם צניה"ז בכל המדינות מלכותא דיני הוא
 ואנחנו בניו כמ"ג צורה (דצרוס ח"ד - ח"י) צנים
 אחם לבי חלקיבם ואלהנו נקראים בני מלכים כדלמרי
 צש"ם צ"מ. חנום חטאנו ופשמנו, אנחנו ואבותינו,
 וכל היות העולמות וי"ר שלהם חלוי צמשנינו צביכול
 ברזן הש"י צבויחתי, על כן נעשה ע"י חטאתינו
 ועויותינו רעם גדול למעלה וקטרוג נורא צהסרון והפגם
 אשר גרמנו בגדל עונותינו יולל הפסק מהצ"ד הגדול
 של מעלה לגרשנו מארצנו לגלות המר הלא על הנמל אשר
 לנו יושבים צחול, תח"ז ושרי האומות המלכים (ושרי
 המדינות המה הבגויים קרקעיר מייסעטער"ם צהמשל
 בניו) כי שפח הורם צבורה למשול עלינו צגלותנו
 ובעת ההורצן וגלותנו מארצנו ויקרה ה"ח לבחות לבנו
 ולתפוד ולהגור שק כמ"ג צמחובים ומרש איכה וגם
 צזוה"ק צמקומית רבות וגם מצואר גם כי המלכה
 היא כינוי למדת מלכות השכינה הקדושה צביכול צובה
 ועסקת על לערנו וגלותנו, חנום מלך צמשפט
 ישכיר חרץ והכלית כל המשפט הנחרץ הוא,
 למען חסם זדון לבנו, להכניע ערפנו הקשה, ונתקן
 מדותינו צגנותנו, וגם נחרן המשפט צנחתי כזה אשר
 נחי פה עד זבין זה צרות חמתו אבינו מלכנו יח"ש
 כי כבר שבו ממעשי לבנו מרוחנו הקשה אז ושיבנו
 למדינת מלכותו אה"ק צגאלולה שלימה, ומתי הוא הזמן
 גאלולה הוא יום נקם כלבי סהום ונעלם (אפי' למס"ש
 לא גליתי בשלח"ל צפי חלק) וכוא רק חלוי ברזנו

ודעתו יח"ש לדן. והאומא היא הפטייה הקי מלמדת זכות ירחמים בעדו בכל עת ועונה אולי יהי העת לטון להשיבונו מצור גלותנו להיות אס בנינים שמחה. ולאשר החיב (ירמיה י"ג-י"ז) במסתרים תכנה נפשי מפני גור וצנתי גואי הוא צחי צכי ויללה על לער צניו צגלות וכמ"ש בפ"ב דהגיגה וצוה"ק פעמים רבות ורונה להוסיאם מגלותם וכמשה"ל (בסנהדרין ל"ז ע"ב) שאני מחכים וכו' ויהי מחכה לגאלני אלא שמדן הדין מעכצת, היינו שמלך במשפט יעמוד ארץ כחו.

ע"כ התחכם בצודו יח"ש בציכול ועשה פס"י החורה בסובת הזמן שהיה ימי חלול והסליחות וחדש חשרי ימי רטון וצפרט כסוף הלילה בעת הסליחות עפדחז"ל צמ"י (ט"ז ג"ג) שהקב"ה שט אז בעוה"ז כמ"ש במג"א (כל" ר"ה) וכציכול דוגמת המלך שנתקרב על זמן אזהר ירחים (חלול וחשרי) להיות צח המדינות וקרוב אל הנמל אשר אפורים צנוו כג"ל ובמשך אותו הזמן יחול יום גנוסיה שלו היא ר"ה זמן שממליכות המלך הקדוש יח"ש בכל העולמות ואם יחוג אחנו החג הוא כי אנו ואתם (מה"ש) נשאלה לבי"ד שלמטה (כמצוה צמד"ר חומר) וכוננה הפנימית הוא כי יח"ש חפץ להנדיק עם זו צנוו האהובים ולקרב דעתם בעת יעמוד לפניו במשפט טח כל צחי עולם ועברו לפניו עבני מרון וצח כ"ה צבקשתו ציום ר"ה: הוא אהנו צהובם ולא ירבישו הפולם היינו המקטריגים כי נעשה הזמן הזה בשביל צניו בלצד רק הוא ציום גנוסיה לכל העולם ר"ה (אשר למלכו חו"ה ומיניו כדאמרי' בריש ר"ה) כדוגמת המשל הצ"י, ובעת יצואו לפניו צניו צבקשתם יצטרון לכם צבני וצחתינוים להשיבם לציונם וצפרט צחקיעת שופר כמצוה צוה"ק צרע"מ וצני נשא חייצין אז מחטאויכות אז נחשורר הרטון של עולם החירות ונחולה (שופר העליון) צודאי ירחם עליהם להשיבם לציון מעון קדשו הוא ירושלים צביאת צן דוד צמכהר דודן.

והנה הימים האלו זה כשנתיים רעש ומרועת מלחמה גדולה ונוראה פור התפוררה ארץ, קטגוריה וחרג רב צין המלכויות ושרי המדינות (אשר כמותו לא נהייתה) ובעת המלחמה צין המלכויות (המה שרי בית הסוכר שלנו קערקערמיוסטערם כג"ל) הוא עת צרה ליעקב מחון חשבל חרצ ומחדרים אימה ויואל ולצח אין שלום בעעת חירום כזה וצניו עומדים בשדה המלחמה בסכ"י וכמה אלפים שנפלו צעוה"ר על שדה הקטל אשר גם לקבר ישראל לא צחו, ואלמנות ויחיתים צוכים ומצבים מלצד לרות רעצון ודבר ר"ל אשר הוו נסובת המלחמה וציוות רשעה חיל מלכות רוביה יח"ש אשר טעו לצניו ולס"ית הקדושים אשר שרפים צודון וצצווינות נוכחים, ויהרגו צודון חסודי עליון, וירעשו אס על צנים בלצכרות חמה, וכ"ז טעו לחלל ש"ש ואין די צחר ואין די עולה בכתב וצחרט עליו גליון רוב הצרות ר"ל, והנה לפני ר"ה דאשחקד שמענו דיבת ציום וכן שלמים ושורש הדברים

מן מנהיגי ישראל, לעור אנוני לימים לעומתם, כי לריבין להחפלה העיקר רק על שלום העמים ושלים צין המלכויות ועי"ז יושחק הרעש והנרות ולא הציוני, או לא רצו להציון, כי זהו חצלו משיח והעיקר לריבין פחה להחפלה על הגאולה שלומה צ"ב [ועי' דצדרינו במאמר הסליחות אות כ"ע] ואין לנו עמה לצרר איך טעו והטעו את אחרים כזה ר"ל, שלא לעורר קטרוג על ישראל ח"ו ציום ר"ה, אך מעשו צפי"ד הלילה בעוה"ר אשר רובם נהטו לדרכם והחפלהו רק על שלום העמים ושיפסק המלחמה כדעתם ועלמם, ואין שומע לי הצעור (זולת מיטוטא דמיטוטא) ורבים דנים איהם לכף זכות כי חשבו תפעה מרובה לא תפעה וכו', ואולי אין עוד עת הגאולה וכו', דוגמת האחים הזקנים בשנים צמשל הג"ל וצקשו רק לשלום העמים העיקר אמנם נראה צעלול ויוכחנו לעת מפעילותי יח"ש בענה העברה כי צנוו צניו לפני המלך יח"ש ציום גנוסיה היא ר"ה והוא מחכה לגאלנו כג"ל להשיבונו לגורו כאשר נשיצ ונצקשכו [צפרט צעה המלחמה שהוא התעוררות לזה כדאמרי' צמד"ש פי לך צעשה ש"ס קטגוריה צין המלכויות יצח גאולה לישראל חנה וצש"ס מגילה (י"ז ע"ב) מלחמה צמי אהחלתא דגאולה הוא ואכמ"ל ולהציע ולציון כל המקומות המוכיחים עי"ז] ויהי עלו חפלות ישראל שמבקשים שהיה שלום צין השרים "הקערקערמיוסטערם" המה המלכות של המדינות צגליתנו כג"ל ורחינו כי הוא יח" החור צניו צכעם ר"ל כי התגברו בענה הזאת העברה ונגר עוד יותר הצרות צכפלי כפליים לחון שיטור צכל פרעו עיניים כג"ל יוחר עד כי כשל כח הסבל ופני הנראה לעין כל צר דיעה הוא למען נשים אל לצנו להשוצה (כי בלו כל הקולין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה כשחז"ל צפי חלק) ולא נהשוז לישראל צגלות צין שרי ציה הסוכר ולא נחפלה עיקר מגמתיו על שלומם שיפסק מלחמתם וציואל צהצלים כאשר עשו בענה העברה כי אין נעיו פניו בעת רטון צר"ה לבקש מאצניו מלכו יח"ש כי נשאר רחוק מציוו ומחיבלו רק שוכי צשלים צין שרי בית הסוכר ושלים ציוותם והשכונה הקי (דוגמת אמנו צציכול) אס כי מלמדת זכות עליו עכ"ז צוכה ומיללת על צניו כי צקשו רק להשחר בהנמל ונלות, ואין מגמתם ירמום הראוי לשו צציוה, ימה זה נהייתה להם אולה פרושה צנפשותם, או חסרון אהבה למקור מולדתם. וכר"ל.

הי יולינו, ועל כן מן השמים הראונו כ"ז להכביד על הצרות והנלות עי"ז בענה העברה. [ועי' צוה"ק הקי פי צהר צפסוק כ"ה צדיה כי ימוך אחך וגוי מ"ש על המנהיגים שאין מעוררים על הגאולה ושלא יצקשו ישראל כלל לישראל צגלותו רחוק משלחן אציהם עי"ש ומאמר שערת ראשינו].

ובאגף צצר עוד הפעם לימי ר"ה האלו אשר נסוב צמלת הי' חולי נחפון עמה כראוי לשו צליו יחי ולשוז לאה"ק צציוג"ל, וכן עמה, אחיו ורעיו, נעשו

אין יטע אלא ימות המשיח ובבואנו לפני ה' בתפלותינו
 בפרט עתה צמת ריון צריה בחקיעת שיפר לטלק מלחנו
 כל שמץ פני ומחשבה אחרת רק בכל רנונו ימחוינו
 ותפלותינו יהי רק על הגאולה שלימה ביהת משיח
 זרקנו ונשוב אליו בכל לבנו לקבנ עלינו עול חלפותו
 ומלותיו לשמור ולעשות כראוי ואלו ירחיב אצינו מלכנו
 את ענינו ויגאלנו במהרה דיון יפהי השנה הזאת
 שנת גאונה וישיטה בקרוב.

ויקויים צוינו מ"ש הנביא (בישע ג') אחר ישובי
 בני ישראל ונקשו את ה' אלהיהם ואת דויד
 מלכם ופחדו אל ה' ואל עובדי באחרית הימים אשר
 לבאיהם יפלה כי מי לא יקש את ה' ואת דויד מלכנו
 שיבא לגאלנו בלא און עובדי אחרת גדולה מזה ולמה
 דוקא באחרית הימים מבטיחנו הנביא כי יפחדו
 בהשתוקקות אל ה' ואל עובדי זה ירושלים בדרח"ל ופירש"י
 שם אלא ודלו נבאו בזה כי יהי כמות כמות צדיקות
 בנות יופסדות בעוה"ז שלא לבקש על הגאולה גם
 בגדול לרותם רק על שגט הגויים ע"ז הבטיחנו כי
 באחרית הימים ישובו בני ישראל (ישובו אל לבם לשוב
 בתשובה ועלו כל הקולון ואין הדבר חנוי אלא בתשיבה)
 ונקשו את ה' ואת דויד מלכם (שי"ח מהבנים
 האמתיים האוהבים את אביהם כביכול הש"י יתלפס
 לביאת דויד מלכם צ"ב וי"ש ונקשו את ה' ואת דויד
 מלכם שתפלתם ונקשתם יהי רק על ככה) ופחדו אל
 ה' ואל עובדי (זה ירושלים) באחרית הימים (כנ"ז).
 וי"ש הנביא ישע"י (כ"א - ו"ב) אמר שומר (הקצ"ה
 כפירש"י) אתה בוקר (בוקרו של מלך המשיח כפירש"י,
 ובמו דמירי שם בפתחים שלפניו קורא לנו משעיר
 הוא גלות אדום האחרון הלו והינו שתרלו שבוז זמן
 הקץ ימות המשיח. אמנם) וגם לילה (שעליון השכוח
 הגלות כאשר הוא קדרותה ולפרט סוף הליל החשוך ביותר
 קודם האור. אז העלה) את חצותיו צעור (הבקשו
 בקשתכם כפירש"י, והיינו בבקשה ותחנונים רבות רק
 על אור הבוקר אורו של נולך המשיח שתגלה צ"ב,
 וי"ש את חצותיו צעורו היינו ככפל הדברים למק
 הענין להוליא ממה שאומרים רודפי השלמינו"ם לשלום
 הגויים כי די צמח שמחפלים בתפלת שמי"ע על הגאולה
 ויולאין י"ח בזה והעיקר יוסיפו לבקש רק על שלום
 העמים, וי"ש להרבות בקשות על הגאולה כי בזה ידעו
 שמבקשים זאת באמת מרנונו ומליפס לגאולה באדם
 שמתלה לעובת עלמו הגאולה אשר מרבה ומפליז בתפלות
 ובתחנונים) שבו (היינו לשוב בתשובה לאצינו שבשמים
 וכלי כל הקולון ואין הדבר תלוי אלא בתשיבה ולא די
 בתפלה לצד רק בתשובה ג"כ בת. ואלו) אחיו (יבא
 משיח זרקנו צ"ב), וי"ש הנביא (ירמ"י ל"א - ה') צבוי
 יבאו ובתחנונים אובלים וגו', ע"כ נשפוך לבנו צבוי
 ובצוקה בתפלה ותחנונים לפני הש"י בתקופת השנה
 וביום מלוכה שלו כי ישיבנו אל גבולנו לעיר קדשנו והיכל

דיעות שונות וכתובות כמות. יש מהם שמחזיקים עדיין
 בעקשותם ומרשים להפגל רק על שלום העמים גם
 עתה, ושהגאולה תהי צמח שלום ועוד פנאי לגאולה
 שלימה, ועממם לא לחיבה (ובפרט עתה צריה) יטן כי
 נפלו ר"ל ברשת הכפירה באמונת אהבה לו צכנ יום
 שיבוא ואצמ"ל, אך יש מהם שיבואו צפושרי"ן ויאמרו
 הנה נבונים ודרי את הבעור באשר יאמר כי נבקש
 מאצינו מלכנו צמח נעמיד לפנינו שישיבנו לביהמ"ק
 בקרוב וממ"י אם לא הנוצ חי"ו שנת הגאולה עורכה
 עכ"פ אם נבקש מלפני אצינו מלכנו אז הרחמן שישיבנו
 לארצנו ומקום נהו וזו אם לא הנוצ העת עכ"פ
 ירחמנו, באשר נשאל כהונן נגאלנו, וכשנמלא חן צעינו
 אז יתן לנו צידאי עכ"פ משאלותינו הפרטיות הנגרכים
 צמח ובטוה הזאת לנו ונצנינו אשר באנו במלור הא
 צבוחתה הא צבוייתת, והא במלקיותת, וישיענו צבוי
 חיו ומזוני רוחי הלה ויטוטה, וי"א שובל לבקש זה
 צפידוש או משקי אלה או שיגאלנו, ואם לא הנוצ העת יתן
 לנו משאלותינו צבוחתנו, וי"א שז לא יאות לבקש
 צפידוש על אי מצי אופנים ורק עכ"פ במחשבה יוכל
 להיות אחנו נרודה כי אם נבקש על הגאולה אז יתן
 לנו עכ"פ משאלותינו בגליהנו כנז, ולגוד כל עלי הדיעה
 באה תשובת בן הבעור באמת ובתמים, צדעה חכמים,
 כי לא יבטיח אשר לא יתכן כלל בדברי אלו שבבקש
 צמו פינו או משתי אלו או הגאולה שנימה, או שלום
 העמים צמוט, כי זהו כחצותה כלפי שמיא נדמות
 הישיטה אשר מכה לצא למקום קדשו צבוי"ג"ל, לגלותנו
 צון העמים להיות צמוקם אורי העומתה גם צמוחה
 הנוף, והי"ז כחצרון אמונה וצמחון בגאולה שלימה
 כצבבקש גם על אופן השני ופן יתרה אף ה' על ככה
 ולפני מלך צו"ד און עושין כן צינו אשר יאכבוהי (כמבואר
 בהמשל) שאכוי"ש לפני מלך מלכי המלכים הקצ"ה אשר
 צינו לקרוא צינו, ורנונו ל"ל אך לשוב לחיק אצינו
 והיכלנו, אך גם זאת להיות במחשבתנו אי משתי אלו
 הגם כי נתפלל צפינו רק על הגאולה כנז זה אינו בדרך
 ישכון אור כי היודע העלמות יח"ש הוא אצינו מלכנו
 יודע מהתרות צו"ח ולפניו לצביהם ויבטל יהי פו
 ולצו שון אז אין התפלה ותקבלה וצפרע אם באים
 דרך התפלה וה"ז כחצרון אהבה באמת כנז, ואשר
 הגדתי כי אם יבקשו על הגאולה אז יהי ממילא עכ"פ
 בחומ"ז רוחי ומשאלותינו צמח גאולתנו, זה לא אמרתי
 אלא להרגיע לב ההמון הנפתים אחרי רודפי שוממי"ם
 שלום הגויים בתפלים עי"ז להשיג עוצה עלמם, ועי"ז
 אמרתי כי אם נבקש מהמלך אצינו יח"ש להשיבנו אל
 נהו אז החלק הפרטי וכלל צדיקותה הכוללת ושיג עינת
 משאלותינו הפרטיות גדולת אולם באמת לריבון לעבר
 לצבנו לבקש רק על הגי"ל צ"ב, ע"כ אין ענה באמת
 רק להסיר מלבנו כל הצלי הפולטי"ק של העמים כי
 אין זה מקומנו, ולא ישועתנו, וכמ"ש צמגדצ"ח (פכ"ז)

על הגאולה) הגם כי ביארנו כי צלמח צטמדנו צתפלה ליל הצקשה רק על הגאולה צלבד ולא לפני אחרת גם צמהצבה מ"מ היכה דלא אפשר, ולמתחילים, מהצמון. הוא בעין שמתוך שלא לשמה צה לשמה וכמ"ש הרמב"ם (פ"כ"ט פי חלק) צעמן יעזרים הגשמיים צתצבה הצורה צהיא צעין שנותנים מתנה קצנה להילד כדי שילמוד וכו'.

ובזה י"ל אשרי העם וודעי חרועה הי צלור פניך יחלכון עפרד"ל צמדרש שיט ירש"י צתהלים (מזמור מ"ג) שלא חורך ואמתך, אוריך זה אורו של מלך המשיח. ורמזו בזה עוד לענינו ואמתך היינו מדה חי מדה ואמת צהיא אחרת פני החוקט כמ"ש צכונה תקיעת שופר ומשם צה מהש"ט כהרין כל הישועות צחומ"ז ריחו ועיקר הישוע"ה מש"ע כהרין הוא הגאולה שלימה כמ"ש צתנדב"ה (פכ"ז) חין ישע חלה ימות המשיה ח"ש אשרי העם וודעי חרועה הי צלור פניך יחלכון שודעי חרועה מכוונים צעה תקיעת שופר רק לטורר חתמים על הג"ל דהיינו אורי פניך צתי אוריך ואמתך כתי וגם צחומ"ז אשר צאים ג"כ ממה הי"ל זה יצא ממילא כנ"ל.

בחזרה למכ שהחלנו צחומ"ז כתי כל העמים חקמו כף הריעו לאלקים צקול דנה כי הי עליון מרש מלך גדול על כל הארץ (היינו שהמשפט צר"ה הוא לכל העמים ושריהם בלי הפרט וכנ"ל כי הי ג"כ לרוב עמם והמה החייצו למשפט וזיום שהוא כל צאי עולם יצטרון לפני מלך המשפט כי הי עליון מרש מלך גדול על כל הארץ. אבל חמנו צנ"י צקש רק) ידבר עמים חחמו ולחיים תחת רגלנו (היינו כמ"ש הנבואה וחי מלכית חומ"ך וני כי בולם יכיו חחי ישראל לעמיד לכל צ"ה ולא צקש זה צשביל צבודנו רק כדי שיהי) יצטר לנו חח גחון יקב אשר חהב סלה (היינו שיבנה ציהתיק צהיא כנגד יעקב כשאר"ל (צפסחים פ"ח) לא כצרכם שקראו וחי חלה כיעקב שקראו ציית וע"ז נאמר גחון יעקב ואז צאה נחלחיניו חלינו ח"ש אשר חהב סלה כי הצן החובב לחציו וכמים פח"ש וגר יצקש רק לצנין ציהתיק ולהצונו שמה חכו חוחות חהב"ה אשר חהב סלה הקב"ה חח צוחו משמו חש) עלה חלקים צחרועה הי צקול שופר (היינו צלה ל"ל החתעוררות צעה תק"ש לצקש ולהחחן על הגאולה שלימה ושנתעורר משיח הגלות שינה חלולת וכמ"ש הרמב"ם צכונה השופר עורו ישנים מתרדמתכם כנודע. וזכו צרי"ה) צעה מליך חלקים על גווי"ם (צרי"ה למלכי הגווי"ם מנין כדחמרינן צרי"ה ר"ה) חלקים ישב על כפא קדשו (המלך יושב על כפא וחי כתי ע"כ לריבון חו לשוד צתשובה שלימה ולשפוך שיחנו צכל כחנו על ציאת ג"ל צמהרה דינן) נח חחי עמדו והתעוררו על ככה לעשות כוח חחי השנה חוחה סנת גאולה וישועה צמהרה דינן.

קדשו ולא יניתנו זה כמה בגלות החשך והמר הלו ונשוב צתשובה שלימה צכל לצצנו, ונקודה כי צודאי ירחמנו ויגאלנו צמהרה דינן.

ובזה שחמנו כי נוכל להטעים לצ החמון (שהטעום חחרי שלום הנכרים מצלי לצפות ולצקש לגאולה) כי חם יצקשו על הגאולה יהי להם לרכיהם צחומ"ז ממילא כנ"ל, י"ל צש"ם (צבת דף לי ע"ב) שלא שלמה לבי מדרשא חבא מה ומוטל צחמה וכלבים על בית חבא רעבים מה חטשה שחמו לי חחוך צבילה והנה לפני הכלבים וחציק הנח עליו כפר חו חיוק עכ"ל הגמ', והנה נודע כי דח"ל חלו לחמין ואמרו דרשנו לרוב תמיבתן וח"ל להאריך צקושיות פרעיות, ויש להמלון צזה בענין ציימו צעה חצלו משיח הנוראים החלו ועח המלחמה ולרות לירות עכ"ז יש רצים שחלרבה יחייאשו מן הגאולה ויאפו רק לשלום העמים וע"ז הנוד שלמה צנבואתו ושלא לחכמי ישראל חבא מה (היינו כי צחי, חחי" דוד מלך ישראל [שנ"ל] חו וקיים, בלב כ"י לצפות לגאולה, וזכו, מתי" בלשם ומתיאשים מן הגאולה כתי) ומוטל צחמה (שהטעו ענין הגאולה ע"ז דוד חלכנו בלב חמון רודפו שלמונים הנ"י תלפוחו עפ"י הטבע ולשלום ח"יה שמונים "לחמכ" ורק לח יקוו ח"ש "ומוטל צחמה" כתי. וע"ז) וכלבים של בית חבא רעבים (היינו הכלבין צישין חקליפות והמקטריגים אשר סובבים לפרי המה סביב מדה מלכות כנודע וכצדה"ה שחתי צחקו רבים עמים אשר חרפו חויבך הי אשר חרפו עקבות משיחך ועל כן קראום "כלבים של בית חבא" חחו מלך החומר העבור נחשמו כ"כ עד שהטילו הדבר בעור"ך לדין המלחמה הגדולה חוחה שלפני ציאת המשיה רק צענע צנ"ה וכמקרה העולם וע"ז עוררו חח המקטריגים לחלשן חיו על ישראל חין גם צחכלי משיח החלו יחלו נח צענע ולא ישובו צתשובה לצפות לגאולה וחח חחיר"ה שלמה המלך צנבואתו וצחחמו על סיבת חחרית הימים החלו [ונודע מ"ש הרמב"ם צפי חלק צפי המשניות כי הגואל דק יהי צע"כ מוצע דוד וגם מוצע שלמה] חח ואם כן יהי לוח וסאל לחכמי ישראל לבי מדרשא) מה חטשה (ועל זה הציבור) שחמו לי, חחוך צבילה והנה לפני הכלבים (היינו להכלבון צישין המקטריגים ישבעום צכרימן שטע"י צצדה קטל צמלחמים הגדולות והטורחות שיחולו הדינים והחרב נקמת על העכו"ם וישצעו המקטריגים מנצלת החרוגים הנכרים חח הנח לפניהם וחי נח רגום) וחציק (צחי חחי"ך דוד מלך ישראל חו וקים שר"ך לקבוע חחמונה והבעתון בלב כל ישראל לחכות לציאתו צ"ה חכו גסיון כעה מפני חתגברות הי"ר חח זה לעומת זה צפרט צחחרית הימים ע"כ) חח עליו (על צחי דוד המלך וציאתו לגאלנו) כפ"ר חו חיוני"ק (היינו להטעימו לחמין צנ"י צככ"ר שהוא פרע"ה חו חיוני"ק שהוא צנ"ים היינו צתמתפללים על הגאולה יצא צחומ"ז ריחי ממילא כנ"ל, וע"ז יצקשו

ו. א"י (מב שאמרתו ג"כ לפני תקיעת שופר. וארסוס רק קנת סגסו אמרו) על הכתובים במאמר הנז' כל העמים תקעו כף הריעו לחלקים בקול רנה כי ה' עליון מרע מלך גדול על כל הארץ ודבר עמים חתתו ולאומים חתה רגליו יבחר לנו את נחלתנו וגוי עלה חלקים בהרעה ה' בקול שופר וגוי כי מלך כל הארץ חלקים וגוי. ע"ד משל למלך גדול ודור שכי' לו בן יהוד יורש ער ראו והגון למלכות בכל מעלות וודיעות החכמות והניב מאוד לאביו ואמו ובמשך הימים החל בני להחזיר עם אנשים שאינם אוהבי המלך ואינם הולכים בדרך הושר וילא גם עליו קול כי התחבר לפועלו און אלו ויעשו במשך מעשיהם אגודות שונות וממילא געשה רחוק לבצית בניו וצין אביו ע"ז כי לא שמע לקול אביו כזה להרחק מהם יכונן צמעשו אשר לא יאוח והגיבו שרי יועזי המלך לפני המלך ואמרו כי גדול המהפכה צמדינה אם המלך לא יעשה משפט לבני יחירו גם אם אהוב לו וגם בכל מעלותיו מי"מ אם חטא, כפי הפרסום, אז יכה הוצאה רליגיה להרוס התנהגות המדינה, אם ישחקו לו, ואדרכה לעונת בני הוא אשר יעפטוהו כדי שיעצו מעשו ויהי אח"כ הגון למלכות יכן נעשה והעמידוהו למשפט לפני שבעים סנהדרין א"ר ה' שם בית משפט הגבוה (דרך משל כמו שהי' ברומי השנעים זקנים ברומי מושלי המדינה בשנים קדמוניות כאשר נמלא צב קורחי הדורות) וילא הפסק לשלחו בגלות לגליל ה' מקום יערוה אשר ג"כ חתה מדינות המלך ושם יתנו לו רק כדי חיו ממונותיו ופרנסתו ושם יהי עד צין המלך שראוי הוא עבר בהטפת מעשיו לבצ' לביתו ולהיות יורש ער למלכות כבתחלה. ושם צמדינה ה' נימוס המלכות כי כמה ענינים שייכים ליו"ש הער לדון ולפדר (גם צחוי אביו) ולמי יהי הפקודה הזאת אם ישלחוהו בגלות וגמרו המה בהפסק אשר במשך הזמן שלא יהי הבן מלך צמיו שייכים הדברים האלו ג"כ להשפטים סנהדרין ה"ל במקום היורש ער ואם יבא לביתו וגבול מדינה עיר מקלטו אם יעבור לבצ' למדינה הפנימית בלתי רשות המלך אחת דחו להמית, והפסק במקום מיד.

וכאשר נשלח בגלות אביו ואמו צבי במרד עד אין שיפור וגם הבן בלצבו כי השרים של בית המשפט הפריחו על המדה ועל העונש בפרט כמה שטשו הפסק כי לפ"ע יהי להם גם פקודה היו"ש ער בניו הרי ניכר נגיעתם כי לא ירצו לעולם שיבא לביתו כדי שיהי להם הממשלה הזאת במקומו, אך מלך במשפט ועמיד ארץ ובדאי ליו"ש לקיים פסק השיפטים מיד כדי להראות צמדינותו שמירת חוק המשפט לכל איש צלי הבדל ולהעמיד קו הדין אך בלצבו ה' מר בלעבה וחשב חמיד על ככה ודאג על צנו הוא ורעיתו צמסתרים הצבה נפשם מאין הפוגה וחשב מחשבות און ישיג ודיעות ומכתבים מצנו ואין יוכל להשיבו לביתו ושיסכמו

גם שרי הסנהדרין שהעניב מעשיו כי בן ה' המשפט תרוץ כנ"ל, אמנם אודות המכתבים לביתו נאמר בהפסק כי יוכל לכתוב לאביו ולשלוח המכתבים ברצונו אך המה הסנהדרין ה' שרים האלו עשו מזה בהתחלה און לסגור הדרך ומצוה שלא יוכל הבן מלך לבצ' לביתו כדי שיהי הממשלה נכונה בידם והעמידו שומרי בקורת על בני דואר כשיבואו מכתבי הבן מלך העמידו שם נשריהם חכמים המה להרע, והמפקד און התחזות לשום עון חודרם ואם בא מכחז אשר צו יתגלל לפני אביו כי לר לו מאוד אשר נחרק מציתו וגודל הגעגועים שיש לו וכונן דברים המעוררים אהבה בינו וצין אביו וכי הלשינו עליו הרצה שקרים וכאשר יבררו הדברים עיי עדים וראיות כאשר יתנו לו רשיון לשב לביתו ולצרה, מכתבים כאלו העלימו ולא נשלחו כלל למקום המלך והמלך לא ידע מה זה אשר לא ישיג מכתב מאת בניו וגם בניו כאשר ראה אשר כתב כמה מכתבים ולא השיג מענה השב אולי יחרה אף אביו לאשר החל מיד צבואו לגלותו שם לכתוב אודות החזרתו לביתו והי' לו אולי להמתין ולסבול עד שיעבור זמן בציר כדי שלא יאמרו העולם שהמלך העב משפט לעונת בניו והחזירו מיד לביתו ועיי' יחרצה הירוס הדין ומשפטים בארץ, בן אולי חישב אביו, וצמצו זאת ניסה פ"ח וכחצ רק אגרת שלומים ולא הצביר משבו לביתו וגעגועיו כלל רק כתב בקצרה כי הוא צבריאות להיותו פה חלל דירת הבן כשרי האכר ואם ה' פה בית תנור עוב יוחר להחם ה' מולך קורת ריח יוחר ומכתב כזה צראותו הצעזעיר שלחו להמלך למען להעלות חמת אביו על צנו (כי הביחו תכונת מדת המלך ודרכו הישר והלדק) וכן ה' צהגעו מכתב צנו כזה נאום פה חשף ויאמר ראו נא ה' מכתב מכתוב כמכתובי הן צנו זה כמה אשר הלך מציתו ולא כתב לי עד אחרי זמן בציר כותב כזה מכתב קר וצקשות הצלים כאלו שיהי לו שם תנור צנית האכר ולא הצביר שים חשק לבו לשב לביתו וכפי הנראה נחרק גם בלצו מאתי עוד יוחר והשנאה נפרצה בכל לבו ומחמת כעם לא השיבו המלך כלל על מכתב כזה. יכאשר כתב בן המלך מכתב הראוי המה פקודי הצעזעירי אשר העמידו הסנהדרין האלו העלימוהו, ולא זאת בלצד עשו אך גם אשר היו צמדינה ענימה אוהבי בן המלך אשר אמרו כי הלשינו מלשינות שקר עליו ויחר מדאי והמשפט ה' שלא בלדק ובפרט שהמה שופטיו נוגעים כנ"ל וכאשר שמשו מלשנים כזה אי שידעו שהוא מאוהבי בן המלך וחששו פן יבואו לאצו המלך לבקר עוד הפעם את המשפט ושיחזירוהו, לביתו, המה לאנשים האלו ליוו הסנהדרין בהשחי להלשין עליהם עדות שקר וכונן עד שהעצירים מן העולם ר"ל או שהעצירים ממשמרתם עכ"פ, עד שידעו בכל המדינה כסוד מעשי השיפטים האלו ונהייראו מלומר שום זכות צעזעיר העלר הנגרש וגם לא להצביר אם ה' ה' מאוהבי, והמלך צחקתו הבין

כ"ז אך לא יוכל לזרר הדברים כי המה השופטים וכ"א מהם הוא העד, הדיון, והצפ"ד כ"ל ולא יוכל לשנות מהחוק כי אם יפקד מקום הירש עלר לפעמים אז נגתיים העי שרי נשפט (הסנהדרין) הגזי ימלאו מקומו (שע"ז נסיבנו הדברים הנ"ז).

ובן המלך שם צרלותו הרבה שנים שעברו ולתמו נרה ולא ישיג שום משנה על מהכזיו לאזיו אשר יחנק ויבקש לזרר זכותיו ולהשיגי אל אזיו וכל יום קשה מחזירו בכל עינו, אחר בלכזו גם גידעו הפסק אשר הם יבא בתי רשות המלך (בכתב אשר בידו) אחת דחו להמית, אך אמר יעבור עלי מה, ואני כאשר אצדתי אצדתי, אך חטלה למדינתו וציתו, ואצבר לזקתי לפני אזי המלך, וכן ה"ו ועבר גדול עיר מקלטו והשומרים צדק עברו הכירו וידעו כי הוא צן המלך ונתצויבו ויודעו לשאלו על כתב פיתקא של רשות המלך והשבו כי בודאי ישנו צידו וכן נסוכב כי שרי הנקורת שהטמידו על הגבול אודות מהכזיו המה לא ראוהו אז ועבר לשלום וכן הלך עד צואו למיר מלוכה שם היו שרי הלבא אשר הכירוהו והיו יודעים רגילים ופקוחם בצית המלך והסנהדרין, וידעו כי לא השיג הירש עלר שום רשות עדין לזכר לציתו המה חפשוהו מיד וציקשו להראות זכותו מי התיר לו לבא הטירה והולוכוהו לצית המשפט של הסנהדרין ועשה הען רעש גדול בקול מר לורה להצילו לפני אזיו רק על זה לדבר לפני אחת דברים, ומקול הרעש נשמע בית אזי ויאמר אזיו כי יביאורו בתחלה לציתו (כי נעלז מאוד על צנו ולבו מלא יגון וגם רצונו לראותי ילשמוע מה שלא שמע ממנו ולא ראה מהכזיו בראוי, ומה זה שיבה ומה זו ציאה. עתה בלי רשות, וגם כי נכמרו רחמינו פנימה מאוד מאוד). וכאשר הביאורו לפני המלך ייבכו שניהם מאוד ויספר צן המלך לאזיו מהמכתבים אשר כתב להניהו לשוב לציתו לזרר הכל ואשר מסר נפשו ובה עתה (בלי רשות) אודות זה ויאמר המלך אזיו הנני מכור ויודע עתה הכל למפרט האמת לחתמו. חבל מה חטשה לך צני כי גזירה הוא מלפניו לשמור חוקי המלכות והמדינה בכל פרטי והחויוב גם עלינו לקיים משפט המרזן מצות המשפט של הסנהדרין, והיו מי שיבירו ואיך יוכלו לדון עם צית משפט הגבוה. ואין לבח צלצת ששויי, וגם זאת שבאם הוא בלי פיתקא דרשותה. ע"ז ענה צנו ואמר, אהובי אזי, אדוני המלך. חבל לא במקום שיש להם נגיעה, (לדחות אותי כדי שיתקיים צידם ממשלתם) ויש לי לזרר כזו יגם אשר טעו נגדי ונגד אהובי (שכשני אני רואה ציותר) צעת היותי בגלותי. ואב יצנו ראו את החידו"ש כי מלאו וזכרו סטוף מפורש בחוקי המלך והמדינה אשר צעת ח"א לדון בארץ דבר השיך להירש העלר אז צעת שיפקד מקומו, וימלאוהו הסנהדרין משפט הגבוה ואם גם להם ח"א לדון בארץ סיבה אז שיך הדבר להמלך בכבודו וצילתו

ע"כ ילא דבר מלכות מלפניו לאשר צנו הוא נוגע לעלמו וגם הסנהדרין הם מוגעים לעלמן בזה ע"כ נגדם צע"כ ידון בזה המלך צעלמו וכן ה"ו. ואז נתברר כל החצלותם ורשעותם של השופטים האלו אשר עשו וחרץ משפטם והענינים והענינים ר"ל וכן המלך (יורש העלר) שצ לציתו ולכבודו ככתחלה.

והבמשל מוצן. מורי ורצותי, ואחי אהובי. זהו רק לשבר את האוזן וצחלק אלפי אלפים ככה הצלות. והמלך הגדול ואדיר הוא מלך מלכי המלכים הקב"ה ואנחנו כנס"י צנו הוסידי כמ"ש בכתובים צתיך הרבה פעמים ויכללות האומה נקי בלשון יחיד וכן ניתן לנו התורה בלשון אנכי ה"י אלהיך ונקי צנו צבורי ישראל הוא הירש עלר ה"ו שבו"א ית"ש חי וקיים לעד ואנחנו יירשו ח"י כי בשבילנו וצטביל ח"י"ק וכתורה צוה כל השולמות והשופ"ד בידוע, ומפני הטל"ו, גליו מאלרנו, ונתרחקנו מעל אדמתינו זה צערך שמונה עשר מאות שנה ונמחרנו כדי להחס הטל"ו ולמקד עונותינו, חתיי העי שרים של האומה אזו מפורד ומפורד צן העמים בכל קלות הרץ אזי לנו על גדול לערנו ולער השכינה הקי ולער כל השולמות צטביל זה וצבל שנה דנין צרי"ה אם נזכר להבאל צשנה הזאת אמנם מלך צמשפט יעמיד הרץ וכשדור"ל יוהי היום דה ר"ה ושל ימינו ועל שאלנו נצבים אלנו מיימינים ולעומתם משמאלילים מלמדים חובה וקטגוריה על צניו וכמ"ש צסידור הרי"ר שצתי ז"ל (צפונת לדוד ה"י אורי וישעי) משניק העי קתדרתי שיושבים לדון כסאות למשפט צימים האלו והעיקר לריך לפטול כי יקויים מלפניך משפטי ילא עיניך תחזינה מופרים (ילא העי שרים) ולבעל העי קתדרתי עי"ש צסידור הגזי וכ"כ (ג"כ צסידור הרי"ר ז"ל) צפונת למנחם יעקב וכ"י נגד העי שרים הסובבים לכסה הירודפים אחרי דוד עבלי"ה הרי שכל העי שרים המה מנגדו ורודפים אחרי דוד משיח ה"י וצחמת כדברי הרי"ר ז"ל כ"ל מציאר צוה"ק צרע"מ פי פנחם (דף ר"ל"א ט"א) ויהי היום דה ר"ה ויצאו צנו בהלקים יגי אונן עי ממנין דסחרין תדירא למלכה ואינון חתבין דינא על שלמא וכו' עבלי"ה (והיינו העי שרים של השצעים חומות) [וכי עוד שם צוה"ק משניק ליה מצבן ולי"ה מחייבון ה"ז צסידור צפונת לאלו כזו חבל העיקר המצואר שם כ"ל] שהם העי שרים הממנין וממילא יוכלו להצין אחי משפט טוב יוכל להיות מאלו השרים יבן כי הנה כאשר ירדנו ונחפזנו בגלותנו המה לקחו הממשלה (העי שרים של העי חומות) ופי"ז הם מלמדים חובה וקטגוריה באשר ימלאו על ישראל צידעם כי כאשר ישראל יוציו לצית אציהם ומלכותם אז יאצדו ויפלו המה לגמרי, וצטוה"ר בגלותנו קשה מאוד להוציא ולהציל שפע יען כי הולכות על ידם והמה המושלים עלינו צעונותינו.

ובאשר ידם גזרה כי ילכה הבזירה ונשלח הבן יחיד (כנס"י) ובגלותנו נתפזרנו בכל פינות למקום לוי רחוק מבית אבינו המה בעי שרים המושלים עשו תחזולה להעמיד שועריהם המה הקליפות וזינון ביטון ר"ל לבדוק כל תפלה שישלחו ישראל בגלותן צפרע אודות הגאולה לשוב לביתנו ואם ימלאו תפלה אודות זה יתפשו אחרי העם או חסרון ויטפפו ותפלה אשר הלך בעת רלון אודות עניי עובדי או שאר דברים קטנים זה ייתנו לפעמים לפלות למעלה כדי לעורר קטרוג ויראו ויחמרו ראו מה מצקשים ישראל עם הגולה בעת לרועם זה כמה בגלותם וגלות השכינה צפרע עתה בעת המלחמה והצלי משיח ויבקשו המה רק לרכי עתה לעוצה מנוחת גופם וכבודם של כ"א ואי וכונו שביארנו בשנה הקודמת לפני החקירות (עיי בדרוש הקדום לזה) באריות גדול החסרון מהז והגם כי אבינו מלך הכבוד ית"ש יודע העולמות נב ואין דבר ועלם ממנו אך עיי עונותינו הסתור פניו כביכול וכמ"ש המקוק בכתוב גדר דרכי בגזית. וגם כי אועק ואשוע שחם תפלתי אם כי הוא ית' שומע תפנה אך הסתור פניו כביכול כשחז"ל וכלל הספרים ואמר מה אעשה לכם בני גזירה הוא מלפני המבואר צמרש איכה ובתקון שלשה משמורות בזה"ק ועיי המקטריגים (וצראשם בעי שרים) מלאו יד בדיוס בכל ר"ה אשר עדיין לא נושענו בגאולה שלימה. וכאשר ראו מי שארוב להקב"ה באמת ומוסר נפשו על הגאולה שלימה יצעד התורה וכ"י מעשה צע"ד הללית שהעבירוהו מן העולם ר"ל או ייסרוהו בצרות משונות (הי יללנו) [דוגמת המשל אשר עשו בעי שופטים עם איכהו בן המלך] וכ"ז למען תהי הממשלה הנכונה בידם כל זמן שלא ישיבו צנים בנינו לגבולם.

ובראות הבן יחיד (כנס"י) כי אין קץ ותכלית וצאו מים עד נפש ואמר הבן חציב יעבור עלי מה אם כי השצעתו אחכם וכי כשחז"ל בכתובות (ק"ה). אך אהנו לא נעלה בחומה ח"ו, רק באנו לבקש במשפט אמת ולדק איך יוכלו המה בעי שרים לפסוק לעעון או אפילו להטיד נגדנו הלא המה נוגעים בעדוהן וצדיינותן כי ממשלתם וכל חיותם הוא רק בהיותנו בגלות הח"י כנ"ו. עיי אמרתי ארולה עד המלך ית"ש בעת המשפט ר"ה ורק נבקש כי המלך אבינו בעלמו ודוגנו כמ"ש מלפניך משפטו ילא עיניך תחזינה מישרים והוא יראה אמת לאמתו כי הלשינו עלינו יותר מדאי ורק כבודו ית"ש יתגלה על ידינו ואהנו ארובים באמת לאבינו מלכנו גם אם הטאנו אהנו שוים יותר גם צחמאתינו יותר מכל חסד לאומים אשר הוא העאת ודון ורק לגרמיי הוא דעדין וכמו ששיב להם הקב"ה כדאמרי בריש מס' ע"ז.

ע"כ ארובי אחיי בגודל הברוח והיסורים אשר כל יום קשה מחזירו צפרע בימי המלחמה הגוראה

הזו אשר בכל יום (כמעט) נפלו לאלפים מישראל על שדה קטל לבי לבי מעי מעי על חלליהם. הנה בודאי אין זה למען עוצת העמים כדי שיהי למלך צו"ד נכרי זה אחז מדינה יותר או לזה בשביל זה ימותו ח"ו למאות אלפים בישראל והחריבו את כלל ישראל כולו בכל העניינים. לא חשידה קוב"ה למיפצד דינא כזה חלילה, אך הוא הצלי משיח כשחז"ל. ובעי שרים מקטריגים ומעבדים הגאולה צעוה"ר וצאו צנים עד משבר וגו', ע"כ נא קומו והתעוררו נלעק עתה בעת המשפט לפני אבינו מלכנו כי הוא ידוגנו ויראה הכל ואחרי כי המה בעי שרים נוגעים הגם שייך המשפט רק אליו ית"ש לבדו. ורחם עלינו מלכנו וגאלנו והשיבו לביתך נאזה קודש צמכרה לידן בשנה הזו כי בגלות האחרון מלכי אדום ברעו לנו יותר מכל מלכי אדמה מטולם את דמינו שחו ואותנו החריבו באופן גורא, ברשעתם ואכזרותם, צנוק וצנפ"ש, (הי ורחמנו) לרות הגוף הכבדו עלי שיפור והגזירו עלינו עול בני החיל וצפרע ליר"א וצני תורה הכום מכוח רלח והעמידום צקשרי המלחמה כמטרה לחן נגד באויב, ולרות הנפש המה רבים. זה כמה אשר יכריחונו לבטל לימוד תורה"ק וכאמינה הקדושה באמת המסורה מאצותינו, ובעת השלום להם החריבו דחינו עוד יותר וכאשר נמלא מה שהגיד רבינו הקדוש הצעש"ט ז"ע לפני החקירות צרי"ה (כמ"ש צסי כתר שם עוב ח"ב) ח"ל מי יעורר את הצרבים סבא חסידא קדישא הוא זשרה את הנפש גיורוס ונכרים אשר עשו להכניסה תחת כנפי השכינה עיי לימוד עמהם תורה ועבודה אלקית, ועתה יראה שהיו לוקחים צניו צני צחוניו ושומטים מתחת כנפי השכינה ללמוד עמהם בכתב ולשון וספר פסול של עע"ז לעמאות הצל פי חשצ"ר הצל שאין צו חטא עכליה והנה נודע כי צומן רבינו הצעש"ט צפרע צמידתה רוסיא אז לא הי אז חוק וגזירה להכריח ללמוד צצתי ספריהם לשונות וספרי העמים לחשצ"ר ורק זהו צמידתנו וציימינו על בן חפוג תורה ורבים מהם לא אזו עד שצעש"ט כנכרים גמורים ר"ל, ורבינו הצעש"ט ז"ע הגיד זה כפי הנראה רק צרות קדשו הזך מה שראה שח"י זאת צדורוחינו וצמידותנו, ואין מה נענה וגאמר צסוף יומיא אלין צגודל לרות ישראל כאשר רמז קדוש זקוני צצני יששכר (צמחמרי חנוכה) צחיצה גשמי"ה על הדי מלכויות כי מרומז אדום צאות הי ר"ח ה"כל שהם הרשעות הכולל מחולס והרשו לנו יותר מכל מלכי אדמה כנ"ו ורשעתם א"א לפורעם כי רבים הוה, וצפרע לפניך רצשי"ע גלוי הכל, צכלל וצפרע, וכבר נחשצ רשעה אדום צפויט הקדוש של הקליר שאמרנו היום צצחרי"ה צדי"ה אדרת ממלכה על מה הושלכה וכי עוי"ש. ורבינו סעדי גאון ז"ל צפי דינאל חשצ העשר קרנות של אדום עוי"ש וצחמח הס נכללים צבעי שרים הפוסעים על ראשי עם קודש צעוה"ר לכן רצשי"ע אבינו מלכנו רחם עלינו וכאשר נושענו בשנה

העצרה שנגזר צריכה נופלת מלכות רוסיה שר"י וכל משפחתו בן רחם על כבוד שמך ועל צנן צמורה דיון להעבר הטי שרים כולם ויפלו ויאבדו כי העצור ממלכת זרון מן הארץ ותמלוק אחת ה"א לצדיק על כל הארץ. וגם בדרך ספר אחת למען תלדק לניעה בראש טעניתינו אחרי כי השר ס"מ פרו של עשו המושל בעוה"ר בגלות אדום הלו והוא ראש המקטריגים איך יוכלו לשמוע טענתו ועדותו עלינו הלא הוא נוגע ופסול לעדות כי אם נופע אהנו בגאולה שלימה הלא אז יתבעל הוא ויפול לגמרי ואחת הקצ"ה ושהט למה"מ לעת"ל והקצ"ה שומר הסורה כניכול וכיון שראש המקטריגים נוגע (ג"כ בדרך הניו) איך לשמוע דבריו כלל.

וע"כ נקוה צמורה דיון לראות בחפארת עוזך ותמלוק על כל העולם כולו בצבודך. אחרי כי הטי שרים נוגעים ורק לך לצדך המשפט ומניע להם העונש להעצרים בעונשים חמורים כניל וכאשר רבש"ט תחפון לגאלנו ולקדש שמך הגדול ברחמים צנה הזאת. מי ימחה בידך, וכמו שפירשתי בפיוט (שחרית דר"ב) והוא באחד ומו ישיבו ונפשו אחת ויפש גורא וקדוש. [ועיי' ת"ש לקמן אחת כ"ה ד"ה ובין] היינו כי גור"א רומז על יעקב אחינו (החוקק לורתו עכסא בצודו ית') כנודע בצוד הגדול הנצור ונורא שהוא מדות אברה"ם יח"ק ויעקב"א ונור"א הוא יעקב"א שקראו בית בדאמרי (פסחים דף פ"ח) ורק לזה הבית התכליתי עניינו מילחית להצנות צמורה צימיו מן השמים ע"כ נקט בפיוט, רבש"ט, והוא באחד ומו ישיבו ונפשו אחת ויעש נור"א וקדוש"א (הוא הבית המקדש בית השלישו כנגד נור"א בני ונקרא קדוש ע"ש צוה"מ"ק וגם עה"כ הגשאר צנין והנחת גירושלים קדוש"א יאמר לו וכשיראה הוא ית"ש לצנותו ונפשו אחת ויעש את הנור"א וקדוש"א [דביבמ"ק] שיבא בני ומשולל מאתו ית"ש מן השמים כדאמרי צש"ם (ר"ה דף ל' ע"א) צפירש"י דצנין לעתיד בדי שמים הוא עיי"ש וכשנפשי כניכול אחתה מי ישיבנה ומו יאמר לו שלח יביא הב"ל) כיון שהוא למען כבודו ית"ש ובזכות תם הצנית תם (יעקב) הקוקב בכסא כבודך (ופורשתי בזה עוד בפיוט באין מלך יושר וכו' חגוד ליעקב"א וכו' עיי' במאמרינו מאזנים למשפט נחיות צ"י עד אחת י', ולקמן במאמרינו אחת נ"ו ט"ז י"ז).

אמנם אחיו מורי ורבותי חזקו ונחזקו בעד עם ה' וסורחו וצנין ציתו. נחום גאלתו. שנחזקו בחפלה כ"ה במגמת לבו ונפשו רק בילח בן דוד צנה הזאת צמורה דיון והיינו צמפלה הטי שרים (כניל. וצדוש הקודם) יבא ישועתנו בגאולתנו. ולא נשים שקר ננפשו ח"ו לחסוד כדברים אחרים ביום הזה אשר נאמר ודברך אמת וקיים לעד וגם בו נדוין על הגאולה שלומה העיקר כניל היינו בית יעקב אמת ודברך (דבר משפטיך, על) אמת (בית יעקב אמת שיבנה צ"ב) ע"כ ל"ל ודובר אמת"ה בלצניו צמורה. שצ"כ זו

תפליה וצפרנו צימים האלו וצעה תקיפת שופר כמו שהגיד פ"ה כ"ק מרן האמרי"ר זו"ע בדרשחו לפני הקיפות תוך דבריו ע"ד משל לחיל נצח המלך הנאים לבנוש מלחמה ולירוח צהלים כידונים ורחמים וקני ריבה לכבוש מצנר גדול ומזק מאוד אם כל הצעלי מלחמה סופרים ורובים בקניהם במקום חי זמן רב תמיד לא יתשו אז מחרפה ומפיל החומה וכובשים המצנר משא"כ אם זה רובה זה לכאן זה לכאן למקום אחר ושונים צמעתם זה מה והיום בכלן ולמחר צמקום אחר אז כל יגיעם לריק וכן הוא התפלה ש"י בספרי מוסר צש"ט השלש"ק דענין הפלה הוא ממש חכסוסי מלחמה נגד הקליפות שהם חומת צרול, ולכן נקי בלבון תפליה שפליית החומת צרול על הקליפות ע"כ צעת תקיפת שופר אם זה מוקט לרכיו הפרטיים בכה זה בכה כ"ה למקום אחר ע"כ איך מפייס החומת צרול המפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים, ע"כ איך ענה דק שכולנו כל איש ישראל בלשם אחד בלב אחד יבקשו צפתר ותתן רק על ביאת משוח נרקנו ואז נכבש המצנר ע"י שפילו החומה המפסקת כנ"ל ע"י תפלתנו צעת רלון עתה"כ דאמרי"ר ז"ע. בן נצרה לקיים עתה מילי דאצוה אבינו ורבן של ישראל וצותי וגן עלינו שיקובל תפלותינו. וימחרו גאולתנו. אמנם אה"ו אחיו בשאלתנו איך מחקנים מעשנו ואין מקיימים דחז"ל (באבות פ"ב ג"ד) צטל רלונך מפני רלונך כי רלונך ל"ל דק מה שהיה רלון בצורה ית' כניל וצלב אי הולנו כי זולת זה מטכדים הגאולה בעונותינו לאשר ל"ל מפלת כל הטי שרים קודם הגאולה וכבר אמר הכניה (ישעי"ה ל"ז) צש"ט ה' חמה איך לי מי יחננו שמיר ושיח צמלחמה פרש"י לפי שאף ישראל חוטאין ומדת הדין מקטרגת ע"כ חמה איך לי להגביר חמתו על העבדים מי יחננו שמיר ושיח צמלחמה צני מלחמתו והוא עש"י [היינו הגלות אדום הלו] ואוכל לפקוד עליהם ולא תיכל מה"י למחות כי ישראל ישבו בתשובה עכ"ל רש"י ז"ל ע"כ גפומה על לצננו ונשוב אל ה' ואז ישנה בלש בצויה בני ויחוס פדונו.

בחזון למה שפתלנו צממור שאומרים קודם תקיפת שופר כל העמים תקטו כף הריעו לאלקים בקול רנה (באו צמיות רוחם וגלות לצם כל העמים כולם המה ושריהם של הטי אומות כי זכו בעוה"ר שפחה כי הירש גבורתה שהמה המושלים עלינו על צנו יחידו של הקצ"ה [נקרא כנס"י] ואתנו בגלו תחת ממלכתם והמה צמור הסנהדרין כמשל הנו. וכמפורש צוה"מ"ק משפטים צבא עה"כ מלך אלקים על גוי"ם וגר [במזמור הלז] דהיינו הטי שרים. והמה יתנו כבוד למלך הצבוד ית"ש אחרי כי הם מודים ג"כ) כי ה' עליון נורא מלך גדול על כל הארץ (ובדאמרי צש"ם דקוראין אותו אלכס דאלהי והיינו צעטות השיחוף שלהם אבל אהנו ישראל עם קרובו נחמד ונעקב) ידבר עמים תחתיו ולחומים תחת רגליו (שורירו וישפילו את שרי

העמים האלו מלמעלה ע"י שזכה) יבחר לנו את נחלתנו את גאון יעקב אשר אהב סלה (שיצנה גאון יעקב הוא בית השלישי במרום הרים כנ"ל וזהו יהי חפלתנו צעת) עלה חלקים בתרופה ה' בקול שופר (כנ"ל וז"ש) זמרו למלכנו זמרו (היינו בצחי שמחה שזכו ההסודי או"ה מהם להודות למלכנו ולזמר על שיראו במלכותו יח"ש ושמחת ישראל אשר אהבו גם צעוה"ז וכשחז"ל חסודי או"ה יש להם חלק לעוה"ב וכ"כ הרמב"ם ז"ל) כי מלך כל הארץ חלקים (והי' ה' למלך על כל הארץ) כו"כ"ר במהרה יידן צרוב רחמיו והסדיו :

ז. (ובשנה שחל יום ה' דר"ה בשנת אמרחי ציוס ב' לפני התקיעות) מה שתקנו חז"ל שלא להקיע ציוס ה' כשחל בשבת מלבד הטעמים שכתבנו לעיל במאמר מאזנים למשפט [מאות ר"ד עד אות ס"ח] והתקיעות שופר רק ציוס ב' דר"ה עפ"ימ שאמרו הדיקים ז"ל צמתנו יו"ט של ר"ה שחל להיות בשבת, שהוא יום טוב (לעצמה ועל כל השנה) כשחל ר"ה להיות בשבת והיינו לפי"ז בשבתק"ש הוא ציוס ב' דר"ה שהוא צחי רח"ל והיינו במצוה"ר בהארז"ל כי יום ה' דר"ה צחי לח"ה דינא קשיא ויום ב' צחי רח"ל דינא רפיא, ופי"כ י"ל קצתו החק"ש לעורר רחמים ע"י השופר ציוס ב' שהוא דינא רפיא מפני שהוא צחי רח"ל שהיא מצבת על צני ומעוררת רחמים לצעל הדיינים מעלינו כמאה"כ (ירמי' ל"א - ע"ו) קול צרמה נשמע נהי צני המוררים רחל מצכה על צני מאנה להנחה על צני כי אוננו, כמו שאמרנו פסוק זה היום בהפטרנו כדי לעורר כחה ביומא דילה (צחי רחל) והתעוררותה ברחמים על הגאולה עד שלא נחה ולא שקעה מלעורר רחמים צני המוררים עד שהשיבו לה נאום ד' וצני צנים לגבולם הגם כי ארכו הימים ושנים ולא נתקיים זה עודנה מלמד אותנו הכתוב כי העיקר הוא התכלית מה שיהי צעת הגאולה שיתקיים זה צ"צ ואין ימי הגלות נחשבו לכלום רק כחלום מלינה ארוכה, אם כי ארכו לנו מאוד, אך העיקר הוא התכלית ע"כ אין להתפלל ציוס הזה העיקר רק על התכלית לביאת ג"ל וצני צנים לגבולם, עכ"פ צצבולך רחל אמר הקב"ה אני מחזיר את ישראל למקומן כדאמרי' במדרש איכה צפחיתתה ועיי' בדצרינו לעיל (במאמר מאזנים למשפט אות ע"ו). וכיון שרחל אמנו מלינה צעדנו ביומא ציוס הכהו ע"כ צודאי עת רלון היא להענות לעובה ויום טוב הוא כשחל ר"ה בשבת כזו.

ויש להמליץ ע"ד משל למלך אשר בעם על צנו וחיודו יען שלא הלך בדרכיו והעמידוהו לפני השמים למשפט ונתחייב גלות אם כי אמו היא המלכה המלינה צעדו וצכתה צמרר שלא לגרשו לא הועיל אז מלינתה כי מלך במשפט ועמיד ארץ ואחרי כמה שנים רבים פעלה עם עוד מליצי זכות צעד צנה כי יחזירוהו להעמידו במשפט לפני השמים צעיר מלוכה ולעיון בדיקי עוד

אולי יוכלו לזכותו ולהשיבו לבית המלכות אמנם ניתן החוק לאשר זמן המשפט והגב"ע ימשיך כמה ימים צפרט צני הימים הראשונים של המשפט אסור לבוא לשום איש לפני שרי המשפט לדבר עמהם גם בביתם אודות זה וממילא לא תוכל גם המלכה לדבר עם השרים להמליץ צעדו מקודם המשפט, והתחכמי המלך והמלכה צתפלים לרחם על צניהם וקצתו יום הראשון של ימי דינו ציוס גנוסיה של המלך והמלכה ואז הנימוס והמנהג כי יתאספו בבית המלך שריו וועליו ועשו משחה רצ צכבוד ויקר וצעת חדוה הלו ה' העת מוכשר להמלכה לדבר עם השרים לרחם על צנם וצודאי שמשו לקולה. כן הוא הנמשל צימי ר"ה אשר צבוינתו צגלות עזורים זה שנים צכורים ואמנו הקדושה צחי רחל צכתה צעת גלותנו כנ"ל ממד"ר איכה ובמצוה"ר בצרוכה צויה"ק איכה (חקון שלשה משמרות) ולא הועיל אז להשיבו מגלותנו והצביתו לכ כי ישובו צנים לגבולם וצעת ידונו צני צעיר מלוכה הוא למעלה צימי ר"ה הנה מלך צמשפט ועמיד ארץ וצפרט צני ימים הראשונים של המשפט הוא ימי ר"ה ימי הדין ואין אז צחי עצ"פ ואין רשות לצקש רחמים מהע' שרים הוהצבים בקהדרתאן (כנ"ל בצרוכה צדוש הקדום) כי אין רחמים צדין אמנם בשחל יום ה' בשבת הוא יום גנוסיה של יחוד המלך והמלכה (כציוול יחוד קוצ"ה ושניתי) צש"ק ואז החדוה בכל העולמות וכל דינין מתעצבין מונה וכל החיולות ושרים מתכנסו לשמות צשמחה השצת מלמעלה כי אז יש יחוד ועונג גם צצחי עשויי מכ"ש למעלה ובמצוה"ר צפי סדורו של שצת בצרוכה ע"כ אז יש מקום וענין להשכינה בקי צחי רחל לצקש צעדנו ולהמליץ לפני שרי המשפט וצודאי יפסקו לעובדתנו ע"כ הוא יום טוב כשחל ר"ה להיות בשבת וזהו יש להמליץ מאה"כ (ירמי' כ"א - י"ב) צית דוד כה אמר ה' דינו לצקר משפט, היינו צי"ת דו"ד (אם ירלו לרחם על צו"ת דלעתיד שיהי צעת דו"ד מלכנו שיתגלה צ"צ) כה אמר ה' (אם ירלו לדונו ברחמים כי אמורי"ה לשון רחמי"ם) דינו לצוקר משפט (כיינו להמתין עם הדין עד לצוקר של יום ב' ואז הוא צחי רחל דינא רפיא והוא צחי מלכו"ת צית דו"ד ע"כ הזמן מוכשר יותר לפעול לביאת זוד מלכנו). הציטה נא רחל אמנו (גם כינוי להשכינה הקדושה) איך צניך שוכבים מאשר נפלו ל"ע צצדה קעל הרבה אלפים והשאר צצחי חולים, ומאשר מחו אלמנותיהם ויחומיהם, צוכים עליהם. והשאר צצחה ובחרפה צגולה ועלטול נפזרנו בכל המדינות צשנים האלו צעוני ועלצון וגדול הצער וכי' ראה נא כ"ז הדק היעצ והמליץ צעד צניך למחר קץ גאלתנו.

אמנם אכזבי אחיי נשימה לצ' לשוב אל הש"י ולחקון מעשינו צקבלה אמיחית צעת רלון ורחמים הלו. כי אם אנתנו אין מתקנים מעשינו כראוי ואדרבא מתייאשים מן הגאולה ונופלים מעבדות ד' ותורתו אז

השכינה הק' מייגלת עיניו איך נשכח עושו ונשכח לערב בגנותה אהנו לרורכ הונכת מדוך נדוך ומפלג לפנ וגית מן דאשגת צב בעוכר' כמ"ש צוה"ק וגם בהסתר פנים כזה שהוא צימיו לריבין לרצח להתחזק ביותר לה' ותורתו כי זהו עיקר הנסיון הגדול בסוף יומיא היגין. וכמו שפי' חלמו"ר ז"ע [עיי' תפארת בניס פי' ויקרא]. כש"ס (הגיגה דף ה' ע"ה) כל "שאינו" בהסתר פנים הינו מהס', היינו צלם יגיע הסתר פנים הי"ו והוא "אינו" שגופל ממדרגתו ונחצטל צנבו בה אמונתו וצטחוונו הינו מהס' עכ"ל. וצוה י"ל בצחוצים הכו' רחל מצכה על צני' מאנה נהנחם ענ צני' כי היינו היינו צרוצ צנייתה ענ צני' עיי' ביותר מאנה להנחם על צני' כי "אינו" כשנעשים צחי' הינו ואינו, שאינם חוזרים בתשובה נהחעודד להקימה מהגלות וכ"ז עיי' שנחצטלו ממדרגתם צטצדות כי ופלו עיי' הכסתר פנים אז השכינה הקדושה מנערת ביותר עיניהם כצובל, לכן חזקו ונתחזקה עם ה' להורה ועזובה, יותר צהחמדה, כדי לאפרקה לה מן גותת צמורה דידן

וידעתי כי יענו רבים הא"ך אפשר לשוב ונהחפלה רק על הגאולה צרוצ לרוח האלו ותצלו משיח אשר יש לכ"ה מרויך נפשו מפקחין דנפישין ויש לו שאלת לרכיו הגחולים לו די והואר חמנס נל חעיניו צצני ישכר לקדוש זקוני צמחמר ויס הרועה (צברוש פי' לרי"ב) ע"ד המדרש חס תמלאו חל דודי מה תגידו לו שחולת אהבה אני אני חולי לא חולי מעים ולא חולי ראש ממה אני הונס מאהבתי עיי"ש מה שצוה צמתק לשוני הקדוש וצמוסר השכל איך נגענע צימוס האחרונים האלו על חולי מעים (שהוא פרנסה) או על חולי הראש (שהוא כבוד) ולא זכרנו האהבה וגטעושים להש"י אשר זהו העיקר לכל וזהו חולת אהבה להש"י עיי"ש ויש להצביד הדברי' בדרך משל כמונן למי שיש לו חולי הלצ ל"ע מחלה אנושה ומאחר שכלצ הוא הדופק ומחלק חיות והינוך הדמים בכל הגוף עיי"כ צחלוחת יחלו כל האצרים ר"ל ייסוצבו ויסורים רחמחעיוזן צידיו וצרגליו וכן האולטימא לא תעכל המאכל כראוי וממילא אין רלון לאכול וכן כאצ הראש ושאר כחצים (מכולס יליגנו ה') יסוצבו מזה וצל חליו חל החולה הזה רופא מצבוק לצקר ולרפאותו והוא מספר להרופא כל כחציו ומיחושיו צפרטות והרופא יצדקו ויצחני צדפיקות וצחיות הנהוגות חללס וימלא צו העיקר רק מחלת הלצ ורק ממנה יסוצב כ"ז כי אין לו מחלה פרטיה חנושה אחרת והוא הרופא החל לחשוב מחשבות איך לרפא את לבו והחולה יענה לו כן אדוני מדוע לא תחשוב לרפאות את יסוריי הגדולים צרגלו וצידו ועל ראשו ואבריי וקייצב וכו' כנז, ויענהו הרופא, אהובי החולה, אחס לא חצון מחלתך כלל ותחשוב כי חלו כמה שאחרת עיקרי מחלוצך חמנס כאשר נחשוב לרפאות את הלצ אז ממילא יתרפאו כולס והנמשל מוכן כי כל אהבה הוא מהלצ וכאשר הוסר הלצ מאהבתי

את ה' אז נעשה הסתר פנים ח"ו כי האהבה הוא כמים פח"פ מעינא לחתא וגם לעומתו וימלא עיי' הסתרת פנים נסוצבו כג הלרות לרורות ר"ל מכל לז והכל הוא עיי' שנפרדו מדפיקות ה' ותורתו עיי"כ יעקו זה חסר וזה כואצ וזה רע. כדוגמת החולה הי"ל חמנס מכל משמר ללור נצ"ך, ויחמר רופא הנפשות (כמ"ש הרמב"ם ז"ל כי מי שהוא חולה מדיעותיו ילך ללל רופא הנפשות נרפאותו) מה אעשה נכס אהובי חלחיס צדיעות כי לא ידעתם חלויכס וחסרונכס שימו נל חל לצ לשוב צחשובה שלימה וממילא יתרפאו כל הלרות האלו לגמרי כי צבוח האהבה כמים פח"פ יצבוח משיח לדקנו נכו יגון ורחנה ואך ששון ושמחה וחיים עד העולם ואס הצניס שמחה כיה"ר:

ה' ופ"א אמרתי לפני התקיעות רמז הענין ממ"ש הרמב"ם ז"ל וגם נצנה יסוד צפנימיה צוה כמ"ש בצבאלריו"ל צרמו תקיעת שופר "עורו ישנים מהרדמחכס" כי הנה חמרו (נצ"מ דף פ"ה ע"ב) דא"ל רצו גלגלי מ"ע נגה ליה למר חיל אדלוקימנא לאצרהס ומשיח יד"י ומלגלי ומגנינא לי וכן לילחק וכן ליעקב וקומינכו צהדו כהדו סצני תקפי צרמיו ומייתי לי למשיח בנה זמניה עכ"ל הגמרא, פירש"י תקפי צרמיו מרצין צתפלה (היינו כשעומדים ציחד) ומייתי למשיח בלה זימני לכן חין נחת לי רשות להעמידן יחד עכ"ל עיי"כ צימים האלו שאין שייך חשש זמייתי למשיח בלה זמניה כיון דזמן הצרוצ"ל הנה הוא צצר זמן הגאולה חלל שאנו מצקשים צתפס אחישנכ כיון שהזמן "צעתה" נמשך כמה מחות שנים סוה"י "אחישנה" צתוך השנים של "צעתה" ולא ינחנו ח"ו עד סוף ימי "צעתה" עכ"פ חינו עוד "בלל זימני" דמשיח כיון שהוא בכלל "צעתה" צפרע צימו ר"ה בכל שנה שהוא הצעורות מלכות שמים להמליכו יח"ש וכו' ה' למך על כל הדרך עיי' ציחת בן דוד צ"צ עיי"כ רמוז הכונה צחקיעת חשר"ת, אצרה"ס ילח"ק יעק"צ דו"ד, והכונה ורמז הוא "עורו ישנים מהרדמחכס" היינו לעוררם שיקומו יחדיו השלשת חציה דוגמת התקיעות חשר"ת שלל כולס רלופיס זל"ז ציחד והמה יחפלו צעדנו יחד ציוס כהוא על ציחת דו"ד מלכנו שזהו עיקר החכלית דמייתי למשיח עיי"כ רמוז ג' שמתס עם דו"ד ציחד ולעוררם עכה יחד ויפעלו ציחת כג"ל ועוד צסליחות קודס ר"ה חנו אומרים שומרי הללן קילו והשחוממו שקדחם ערחתם וצבילות חתמו, וכן צעריה קומו ישני מכלל לסעדי וזהו מעוררים אותן צחקיעות יחד לעורר מתוך מערת המכפלה לגאולתנו ופדות נפשו. צקרוצ צימינו. צמכרה דיקן והארכתי עוד וכו' צעה"י והוא קבל חפלותינו והצעוררותנו צרחמים וצרגלון צכ"י:

ט. תקעו צחדש שופר צכסכ ליוס חגנו (היינו צעת שהוא צחי' גלות השכינה צחי' כס"ה והסתר פנים ועב"ז חוקיען צשופר להמליך הצורה יח"ש כמ"ש

רבינו סעדי גאון ז"ל בטעמי הקיטת שופר וכו' בתי נסיון גדול להחזיק בהמונה כי ומנכותו וממלא מגיע לנו עובדותי יח"ש צמדת המשפט והדין כיון שאנו עומדים בנסיון צעה לר כזה והתגברות הס"א בהסתרת פניה באופן כזה אך עפ"י בלוס יש לצרי אלג יונרו ית"ש זולת כרוב חסדו וגם הוי כמו עיון חפנה שמזכירין לו עונותיו כשחז"ל כשחומר שראוי שיעשו בקשתו על כן צבל זה נקטת רק בצחי) כי חוק לישראל הוא (בחי) חייק יתן לנו לרבינו הוינו חוקה בלי טעם גם כשאין מגיע לנו במכ"ר. אבל בחמת) משפט לאלקי יעקב (כי חלקי יעקב יח"ש יוכל לזכותו במשפ"ט ע"י שעומדים בנסיון צעה הכסה והסתר פנים כנ"ל), ח"ש אשרי העם יודעי תרועה כי בלור פניך יהלכון הוינו מאן דאכיל דללו דילי צהיה לאסתכלו באפי' אבל כשמגיע לנו כ"ט ע"י הכסיון כנ"ל נמלא שיהן לנו בהסרת פ"א"פ ח"ש בלור פניך יהלכון כנ"ל:

י. א"י צוה עפ"י המדיר (אמור) בחדש השבועי בחדש הזה תחדשו מעשיכם בשופ"ר בחדש הזה תשפרו מעשיכם, וע"כ לריבין לנו כ"א ואי שודע נעשו לבנו לפשט במעשיו בעת צעה הק"ש והוא כמ"ש מהארז"ל להתוודות אז בלשם וצין שפתיו וקולו לא ישמע כלל רק בצלצו וקבל קבלה האמיתית לשוד בשפופה שלימה בראוי (וע"ז נקטת לרבינו רק בצחי) כי חוק לישראל הוא (בצחי) חוק בלי טעם רק בחרות חסד מאלו יח"ש, ובג"ל דביעור ואת הקדום, אכן) משפט לאלקי יעקב (לגבי חלקי יעקב יח"ש הוא משפט וזין הראוי לזכותו אחרי כי המשפט נוגע אליו בציכול אם הוי הגאולה צעה האחה כי השכינה הקדושה בציכול הולכת בגלותה מדוך לדוך ומפנן לפנן וגדול ח"ה והעדר הוי"ר) וזהו י"ל כי צה"ש הי נשפט שדרז"ל במדרש עה"כ כי כל העמים ילכו איה צה"ש חלכו והנחנו נלך צה"ש ה"א לעולם ועד כי כל אומה תלך עם חלכיה ותשקף צה"ש עם הע"ז שלהם והנחנו צה"ש הי חלקיו בציכול עמו נלך ועי"ז נלל ח"ש (הכלים קט"ו) ישראל צטח צה"י עזרם ומגנם הוא הוינו כי ישראל הוא צטח ע"י הש"י ועל ידו המכ יכוו נוללים וכו עזרם ומגנם הוא ח"ש כי צה"ש הי נשפט בלכט היום הנא שידונו אם נזכה אהנו ציה ישראל יחי הי נשפט אחרי כי הדברי נוגע אליו בציכול בוער השכינה בגלותה ועל כן המשפט לאלקי יעקב (וע"ז לריבין לפסוק בצחי משפט שיהי הגאולה שלימה צעילו יח"ש) כנ"ל:

יא. (ארכים צוה רק סנסן אי מחוך הדברים שאמרתו פ"א בדרוש שלפני התקיעות צעה"י), אחי ורעי מה אומר לכם הלא כל השנים שנות המלחמה וחצלי משית הנוראים כבר ביארנו צעה"י לעון כל מפי ספרים וסופרים כי אין נקטת כעת על שלום העמים רק על בג"ל ורק זהו יוכל להיות ישועתנו מרוב החרות וההרצונות צגוף ונפש אשר אין תרופה למכתם עפ"י דרך הטבע

זולת ע"ד גם, וממילא ע"ד גם לא עבד קוצ"ה ניסח נמנה רק לחמתה של קיום העולמות שכוה רק הגאולה שלימה ובהם חלמרו כי בשל כח הסבל, הלא כבר אמרו די נכבין צמשל ומליה כי אם תפגנו בית מגום ע"י שלום העמים זה יגרום ח"ו קטרוג יותר הלא טוב לנו רק לשוד חל הי ולחזרתו ולהצטער של גלות השכינה לאפרקא מגלותה, ונזכור נא דברי התחוב"ק תיקון צ"ה (דף ע"ט) כי סליק דפיקו בחקיקו דנצורה בגבירו איכו דינא תקיפא כד סליק דפיקא ואתחרך מרעה אתחרך דהא מטה כלפי חסד וכי ועוד כס קס סצא וכי הא סומנין חלין חיינו דמרעה בגלותה כד דפיקו אתחךר וגוה"א אתחךר וכי כד דפיקו איכו כתרועה דוחקא צתר דוחקא מיד יחי פורקנא ואלחמ"ר ז"ע צבאר להי רחי חלק ג' (כי חכנו להו"ל קקרוצ) פי כס צע"ז טעם לחמתו ברובו צקודש וצחוך בדברים התמלית לעינונו כי צחי תקיטת רימו היינו שבה הגאולה צרחמים אבל לעומה זה נמשך זמן רב וגלותה אתחךר עד הגאולה שלימה ותרועה הוא דפיקו דתרועה דוחקא צתר דוחקא עד כי בשל כח הסבל חמנם יש לעומתו מעלה גדולה שהגלות מתקלר ויבא פורקנא צמחירות יותר וחמנם מידת יעקב עמודא דאמלפיתא צרחמים גדולים חקבנך כדאמריו כס בתחוב"ק ועי"ש צל"ר דהיינו צחי יעקב שיהי סבלי משיח אבל לא בדוים תקופים וקשים צ"כ ח"ו רק צהמתקה קאת ועכ"ז לא יתחךר בגלות רק שיחךרצ הגאולה שלימה, וצוה י"ל צצרה שומע קול תרועת עמו ישראל צרחמים היינו כי התקופת שופר שלנו כדי לעורר השופר עליון של תקע בשופר גדול לחרותנו כמ"ש צוה"ק (צריע"מ פי אמור) מה שאומרים קודם התקיעות ע"כ אומרים שומע קול תרוע"ת עמו ישראל (שהוא צחי תרוע"ה דפיקו צתר דפיקו כנ"ל ועכ"ז לא נקטת לצטלה לגמרי כי עי"ז יתחךר גלותה רק שיהי צרחמים צצחי יעקב ממוצע ובהמתקה ועכ"ז לא יתחךר גלותה רק כנזכה צקרוצ לצוג"ל) וצוה י"ל צאין מלך יושר מול מגוד פשע (שנעורר עוד ח"ו קטרוג עליו צפרט צימי המלחמה האלו שצריכים לרחמים ציותר וכמ"ש (צדג"ל י"ב-א) ובהנה עת לרה אשר לא גהיתה מכיות נוי וגוי, ואין ענה אחרת רק נקטת) חניד ליעקב"ב דבר חוק ומשפט (שיפסקו המשפט שיהי צצחי יעקב כנ"ל שיהי החצלי משות רק שיהי בהמתקה וגם למהר הגאולה כנ"ל) כי להעמוד ולהפסיק החצלי משות אז נשחרנו בגלות ח"ו צבאר שחת וגם זה שפצלו וחי לריק ח"ו וכמו שביארנו כ"ס צלריכות ועי" צדרושים לעול צמחמרינו, וגם צמחמרי הסליחות אות כ"ע עי"ש, ע"כ נשום פינו להחזק צחפלותינו רק לגאולה שלימה וכשיהי החצלי משות שלא יעורדנו מצבות הש"י וחזרתו כי זכו לריבין עתה ציותר להתחזק בתורת הי כי צכות התורה ללא מהגלות וגם שיעלנו כ"א מישראל לא ידה ממנו גדה וכשאומרים שצת כהלכתו ליללים מחצלי משות

וזכו נקבל על נפשותינו באתם וכשחכה לגאולה צוהרתי
דיון ממינה יפטרו מכל הצרות האלו ונלה לרומה וצכל
הישועה בקרוב א"ס:

יב. אנו אומרים בהמזמור קודם החקיעות יצחר לנו
את נחלתנו את גאון יעקב אשר אהב סנה
ענה אלהים בתרועה ה' צקול שופר. ליישב הדיוק
מדוע נקט את גאון יעקב ובהקדים דברי הש"ס סוף
ברכות (ס"ד ע"א) ישך ה' ביום לרה ישנך שם חנקי
יעקב חנקי יעקב ולא חנקי אברהם ויחחק מכהן
לצטל הקורה שיכנס צעזעי הקורה ופירש"י שיכנס צעזעי
הקורה אם בא לטלטלה מקום למקום לתחה צנין כגומר
יעקב שכל הצנים שלו וערה צגידולם יבקש עניכס רחמים
שכל"ה, והנה מקובל צידונו מאבותינו הקדושים ז"ש
צסס הגה"ק רבי ר' שמעלקא ז"ש מנ"ש כי בא לחקיעת
שופר ביום א' דר"ה לציכ"ג ונתפוררו מאוד הצבור
וצכו צכו רב וגם ביום צ' דר"ה צוה לתק"ש געו צכ"י
מאוד והמנין ופי' אז ביום צ' דר"ה לפני הק"ש מדוע
לא בא צן ישי (היינו שחסוצב השאלה מדוע לא בא צן
ישו משיח לדקנו נבא ולגאלנו מגלות המר הלו וכבר
רלוהי צעת לון תק"ש נתעוררתם צכ"י, אמנם) גם
חמול (ביום א' דר"ה) גם היום (ביום צ') אל הלחס
(רק על הפרנסה ולרכי גשמות) שאין משימים לצ ענ
לער גלות השכינה מאריכות גלותנו לבקש על הג"ל בראיו
כי על כן עדיין צן ישו לא בא עכ"ה. וצטען זה י"ל
מה שאומרים צסס הלדיקים רבותיו ז"ל בעוררם רחמים
על כ"י והגאולה שלימה אז ענו ואמרו צטענה גדולה
הלא סיבה אריכה גלותנו שאנו חמ"י עשו הוא אדום
בשביל השחי דמעות שהוריד אותו רשע על הצרכות
שלקה ממנו יעקב זשס נחמר הוי צביר וגו' ונחמר לו
זהי כאשר תריר וגו' וכי בשביל צ' דמעות יתארך
הגלות כ"כ הלא זה כמה וכמה מאות שנים צכל זמן
ועידן (וצפרע צימים נוראים) אשר כלל ישראל שופכים
לצ כמים ומרצים צדמטיה שלש אשר הם נחשוב כל
אותן הדמעות ולטרפו לומים ונהרות רבים וזה קו"ל
צתוכ"ק אחרי רבים להטות והיו לריכין להתצטל צ'
דמעות של אותו רשע צאלפים ורצנות דמעות של ישראל.
אמנם שמטחי צסס הלדיקים ז"ל שהוא מטעם מין צמינו
לא צטיל וכיון דהדמעות של עשו כרשע היו על ענינו
עוכ"ז וצרכות משמני הארץ וגם אם ישראל יצכו
צדמעותיהם על ענינו לרכיהם הגשמיים צעוכ"ז א"כ
הוא מצ"מ ולא צטיל אפי' צאלף ע"כ לא צטלו עדיין
דמעותיו צעוכ"ר וזהו אריכות הגלות. ומלאתי עתה
זה צס' אור חדש (חות יאיר) להגאון צעל אור חדש
ז"ל צדרוש אור החזר עי"ש. (וצזה יש להבין מה לנחה
צחזוכ"ק על דבאין לצו כגישתה צימים הנוראים האלו
ולוחין ככלצין הכ לנח חיי הכ לנח מזונח וכיינו שזהו
דקחמר עליי לוחין ככלצין וכי דמשום שמתפללים בעיקר
רק על לרכי עוכ"ז כנ"י ע"כ לא נחצטלו הדמעות של

עשו כנ"י וגרמו לרות אריכות הגלות עי"ז), אמנם יש
בהתפלת עי"ז דהא זכו רק לרי יהודה זמן צמינו לא
צטיל ואין פסקינ הלכה כחכמים כי מין צמינו צטל
ודבר זה צס' וכהן יש לאלפים ורצנות לצטל כנ"ל ונמה
לא נחצטלו עדיין דמעותיו של אותו רשע. אמנם יש
להבין הענין עפי"ד הר"ן הידועים צנדרים (פי' הנודר
מן המצושגל) ומוצה ציו"ד (סי' ק"צ) צש"ך שס וכנודע
צכג הפוסקים סברה הר"ן דמה דפלגו רצנן על ר"י
ואמרו מצ"מ צטל הוא רק משום שהס חלוקים זה מזה
צאריכות היינו שזהו איסור וזהו היתר ע"כ גם כשהן
דומין זל"ז צכמותן מ"מ חלוקין הם צאריכות היינו
לצבי איסור והיתר ולא דמו לרס הכר ורס השעיר
כגומר שכשרים לזריקה ע"כ אין מצטלון זל"ז משל"כ
כשחלוקים צאריכות כנ"י וע"כ צדשוי"מ שעתיד להיות
ניתר ולא יהיו שניהם שוין גם צאריכות אז גם רצנן געו
נחומרה לר"י ומטעם מצ"מ דשיל"מ לא צטיל. והנה
לעניינו צזה צודחי דיון רק על האריכות הדמעות על
איזה כונה הם כי הכל צמשקל אל דיעות אשר לו
נתכנו עלילות וידוע חעלומות לצ עי"י רמב"ם (הל'
השוכה פ"ב הל' צ') כי הוא ית"ש יודע כונת הלב אם
יצכו על לרכי גשמות עוכ"ז או על גלות השכינה
וצקשה וחחנונים על הג"ל צ"צ ע"כ אין ענה רק להלק
דמעותיו באתם כל לרכינו גופנו ועניינו רק נצכה על
הגאולה שלימה צ"צ זהו יהי כמו דפסקינ צתערוצות
מינו ושחינו מינו דחמרי' סלק את מינו ושחינו מינו
רצה עליו ומצטלו דצזה יהי סלק את מינו שזהו מגמת
עשו על עוכ"ז כנ"ל ושחינו מינו (היינו לרכי גצוה
והתכלית של הגאולה שנימה עי"ז לא ציקש עשו כלל וכוה
מין כשחינו מינו עם הדמעות שלו ופסקינ אז דשחינו
מינו) רצה עליו ומצטלו, ונוכל לצטל הכי דמעות שלו
צאלפים הרצה דמעות על הג"ל שהס מנשח"מ עם
דמעות עשו כנ"י ומצטלים אותם.

והנה אכוצי אחיו ורש"י עתה הוא הסנה הששית
צתוקף המלחמות וצלרות הנוראות כמה וכמה
אלפים מישראל שנשך דמס כמים על חללי שדה ושחירו
אלמנות ויתומים לאין שיעור, אוי ואצוי. ועתה היסורים
כולכים ומתגברים מאד וצנ"י מוכים וגולים צכל המדינות
צאופן נורא מאד כל יום קשה מתצורו, וצאה"ק ירושלים
עיכ"ק צחו פרילים וחללוה צממשלת הליאחיוסעטעין
הארורים ולפי דרך הצעצ חין אופן לשום איש יהודי
ירח ד' לוסט לחה"ק להתנהג שמה עפי"י חוכ"ק כאשר
נכנו עד כה הצקנים וכל מי שרצה לעבוד את הש"י
על אדמת הקודש, והנה אמרו חתמול צסליחות זכור
צרית ציכ"ר וכו' ירושלים מדבר שמהה היתה אמנץ
עתה צעוכ"ר הוא גרוע יותר הרצה כי אם היתה
שממה וכשחחז"ל (צצצת קמ"ה עי"צ) שיהי נ"צ שנים
אחר החורבן מטוף עד צכמה נודו אינו לרה גדולה
כ"כ כמו עתה צעוכ"ר שהוא כחחמר ר' חנחוס (צצצת

שכן דוד זה מציאים קורות של ברזל וזוהנים לו על
 נוארו עד שנכסף קומתו והוא לעק וזוכה ועולה קולו
 למרום אמר לפניו רבש"ע כמה יפה כחי וכמה יפה
 רוחי כמה יפה נשמתו וכי על אותה השעה כי דוד
 זוכה ואומר (תהלים כ"ג) יצט כחש כחי באותו השעה
 אומר לו הקב"ה אפרים משיח לדקו כבר קבלת עליך
 מששת ימי בראשית עבשו יפה לער שלך כנער שלי
 שמיים שעלה נבוכדנצר הרשע והכריז את ביתו ושרף
 את היכני והגלה את בני לבן האומות חייך והוי ראשי
 שלא הכנסתי נכסח שלי וכי עכ"ל בפסיקתא. אהובי
 אחי ורצותי שומע או קורא זאת יצבה וידאג כלציה
 ישאג בצכי ותחננוים ותשובה ירצה צפרע צימים האלו
 שנות חצלי משיח אשר נזחנים הקורות של ברזל על ראשו
 הקדוש של מלך המשיח בצכי עונותינו, אוי ואחזי
 ואיך לא נשוב מתחותינו והטחתנו אשר משיח לדקו
 יסבול כ"כ עונותינו (וכן מבואר בזוה"ק פי ויקבל דף
 רי"ב ע"ה דאלמלא דמשיח לדקו נטול עלי לכל מרשין
 ובחצין ישראל לא הוי בר נש דיכול למיסבל יסוריהון
 בה"ד חכן חליינו הוא נשא וגוי עי"ג) וצבה התשובה
 מזכרת על שאלה הנז' כי מי פתי יסור הנה באכזריות
 כזה שלא להרבות דמע והתעוררות על ער גלות השכניה
 ויסורי משיח לדקו שהוא מחולל מפשעיו. אוי ואחבה,
 ענ זה יצבה ונעק מרה בכל כוחנו ונשוב בתשובה כדי
 להילוו מוסוריו ולא לבקש לרטי עצמנו לורכי גופניות
 ואיך נוכל להתחכור נגד משיח לדקו אשר הוא קיבל
 עליו כל יסורנו עוד קודם בריתת העולם ועכשיו הוא
 סובלם בטעותינו הרבים בקורות של ברזל שהושמו
 עליו כ"ל בשנות חצלי משיח ואנחנו נייה שיסבול כ"כ
 בעדנו ואין ענה רק לסלק לערנו ולרטינו כ"ל ולקבנ
 עלינו פה אחד כתיב אחד בלב אחד לשום ראשינו חתח
 קורת ברזל שעל ראש משיח לדקו להסירה מאתו מה
 שהובל בטעותנו ועי"ז נזכה לסלק יסוריו עיי שיצה

ווגאלנו בקרוצ צימיו.
 אהוביי אחי עמדו והיולצו נח לקבל על עצמנו ככל
 הנז' בחמת להכנים ראשינו חתח קורת הברזל
 של משיח כדי ליקח מאתו היסורים ונשוב בתשובה
 שלימה, וצבה נצח לתכניה הגרלה לשוץ בתיוצתה סגי
 ולהסיר המסכים המצדילים צימיו לבין אציו שצממים
 עתה צעת רזון צעת תקיעת שופר שזכה לשמוע בקרוצ
 קול שופר גדול של הגאולה שלימה צ"ב. וז"ש (בראשית
 כ"ז - כ"ג) הקו"ל קו"ל יעקב (צעת שמיחידים כונתנו
 ולצנו לקול שופר הנז' כנז' אז חין) והיודים ידו עשו
 (לא ישלטו בנו שונאנו ורודנו המכים את אחציי בכל
 עבר ופנה בלי חמלה בטוה"ר) ה' יחילנו.
 והיה כי תאמרו אולי, עכ"ז איך אפשר לסלק כל מאווי
 לצנו מתחשבותינו הלא ציני לציוני צימים המועטים
 עד ציאת המשיח צ"ב לריכין לפרנסה וגודל ההלטרותה
 חין לשער ולספר, עי"ז יש להשיב דרך משל (כאשר

כ"ב ע"ה) מים חין צו אצל נחשים ועקרבים יש צו
 כמה הנחשים ועקרבים המסיתים הליחניסעעין המושלים
 ומרקדים שמה, ועד אנה נעק בצכי אם לא נצח להתחנן
 אל המלך מלכי המלכים יח"ש לבקש רק משיח לדקו
 שיצו ווגאלנו צמברה צימיו ונסלק מעמנו כל לרטינו
 (וכדין סלק את מינו כנ"ל) וישמע יתברך שועהינו ויפן
 לבקשתינו, וצבה יוצן ד' הזוה"ק (סוף פי תולדות) ח"ל
 כך עשו וכי ואינו דמעין אורידו נון לישראל צעצודה
 דילי עד דיתובן ישראל לקו"ב בצכי וצממעין דכתיב
 צכי יצוהו וגוי וכדין כתיב וענו מושיעים צבר ליון
 לשפוט וגוי עכ"ל וקשה ע"מ לאמר עד דיתובן ישראל
 בצכי וצדמעין וכי לא צכו כנ"י צדמעין רבות כחל
 שוטף כנ"ל אלא ודאי כמו בקדושה לשוני דיתובן ישראל
 לקו"ב בצכי וצדמעין היינו שהדמעות יהיו דישומו
 ישראל להקב"ה שיראו לשוץ לאציהם ולבית מקדשם ורק
 עי"ז יהי הצכי והדמעות ויהי מין בשאינו מינו וגם
 סלק וכי ואז יצבו ועלו מושיעים צבר ליון וכי כנז'.
 וכן בזוה"ק פי שמות (י"ב ע"ג) חר"י פורקנה דישאל
 לא תניא אלא בצכי כד ישחלמון ויכלון צכי דמעות
 דצכה עשו קמי אציו דכתיב וישא עשו קולו ויבך ואינון
 דמעין חתיתו לישראל צננחה כיון דיכלון חינון דמעין
 בצכי דישראל יפקון מגלהתה הכ"ד בצכי יצחו וצחחננוים
 עכ"ל ולכאורה קשה דכתיב יכלון חינון דמעין (דעשו)
 בצכי דישראל וכי זוער מה שצכו כבר ישראל ושפכו
 דמעות עד שיעטרפו לנהרות מים (מכל ישראל וצכל אלו
 החלפים שנים) והאין זה די לכלית ולמחוק דמעותיו
 של אוהו רשע ואם בשביל שהוא מצ"מ כנ"ל האין
 יכלו לעולם וא"כ חין לדבר סוף ח"י ח"י כדברינו שיהי
 בצחי סלק את מינו כנז' ואז יכלון מיד חינון דמעות
 דעשו ויהצטלון נגמרי כנז'.

ואם ישאל השואל האין אפשר לצוה לצחי זו של סלק
 לרטי ענמינו הלא עוללים שואלים ללחם וכדומה
 כל ההלטרותינו.

אמנם שמונו אחי ורטי את אשר קשה מאוד גם
 להעלות על הדבור אמנם חמת הוא ומצוהר
 בפסיקתא רצתי (בפיסקא קומי אורי) דכשצרה הקב"ה
 ולפה למשיח קודם שצצרה העולם ה"י מתנה עם משיח
 בתחלה, הללו שגנזים הם חלנך עונותיהם עתידים
 להכניסך בעול ברזל ועושים אותך כעגל הזה שכהו
 פיניו וכי וצמנותיהם של אלו עתיד לשונך לידבק בחיבך,
 רזוןך צכך. אמר משיח לפני הקב"ה שמה אותו ער
 שנים רבות הן, אמר לו הקב"ה חייך והוי ראשי שצו
 שצרחי עליך אם נפשו עלובה אני ערדן מעכשיו,
 אמר לפניו רבש"ע בגילת נפשו וצממתה נצי אני מקבל
 עלי שלא יאצד אחד מישראל ולא חיים בצלד אני מושיע
 ולא אלו בצלד אלא חף נפלים ולא אלו בצלד יושעו
 בימי אלה לני שעלתה על הדעת להצרחו ולא נצרה
 צהם צכך אני רוצה צכך אני מקבל עלי וכי כו. שצו

מקובל ומלינו בספס"ק מנדחותינו הקדושים ז"ע לומר משו קודם חק"ש).

הגה מנ"ח גדול ויכבד בכמה מדינות אשר תמה ממסלתו ומדינה ח' היותר חביבה עניו ואמ"כ מרדו בו באיזה ענינים והגיע הדבר לאזני המלך ונתן פקודתו שבחלר מלכותו ישבו כסאות המשפט לדון על בני מדינה זו וכדי לשמוע ענתים וזכותם אולי ירדוקו ח"ע והן נהם הרשות לבנות ממדינתם חוזה אנשים שיסבו שם בחור המלך בעת ידונוס כדי ללמד סגוריה עניהם, מה עשו בני המדינה זו בחרו מטיבי זקני המדינה שהמה יעמדו למשמר זה ולגסוע לזמן המוגבל במקום המשפט כנ"ל. ואחין האנשים התחילו עוד צביתם עוד כמה שצויות פרס נסיעתם ע"ד לרכי הנסיעה ועניני חכילה ושת"י שיכלו ניקח אחס בדרך נסיעתם שהוא זמן כמה שצויות בהניחתן לארמון משפט המלך וכן כך בחזרתן ע"ל עשו הכנה ורצה עג ככה בחפיות כמה דברים שלא יחקנקלו עג הדרך וגם משקאות לרוב וכיוצא שלא יחבר נהם לפי שהורגו צביתם ומדינתם (והם היו בבורים במשך הכנה נסועתם שהם עוסקים בעענת זכותם איך ללאת צדימם על כן צטחו צבה) ועשו מזה העיקר בכל הזמן והנסיעה וגם מקודם איך לטגן ולאפות וליבש כדי שלא יתקלקל במשך זמן הגוי ושיהי' נהם כג לורך האותם וצבואם במקום ארמון המשפט מסרו להם חורים מיוחדים במטות ען ביד המלך והודיעו להם שצוים מחר צצוקר וכה התחנה דין גישב כסאות למשפט כדי שיבנונו נהם כחצי זכויותיהם וגם אמריהם ללמד סגוריה, והמה שכבו לישן ולהנפש צדירותיהם וכבני מלגים עמדו בשלש שעות ציוס ומקודם סערו ושחו משקה מהמחללים ומשקאות שהבינו להם שמה התפל עשו העיקר כניל ואח"כ צלו גחמי המלכות למקום המשפט באשר כבר ישבו דקין על ככה ושאלום אי ספר זכויותיהם והגידו לא מה מלכותיהם כי ורביצו צנפסס אנכי מדינתם לעבור פי המלך ולמרוד בו וצפרע בענינים גדולים כאלו. המה השיבו בלא מדרך רחוקה צאלו עיף ויגע הוכרחנו לישן ולאכול ולא עלתה צדינו לעיין ככל הדרך וככה השמיטו ועשו צכל יום היו מן המחללים ולא מקדימים לבא לצית המשפט וחוסף צבואם שאלו מתו יסוימו כיוס ושיצת המשפט קודם האכרים וכמה וארך אחרי האכרים וצכג זמן שהיו צציהם צחדר-משכסם צעור המחובה כבר החלו ועצדן להכין ארוחתם על המחרי ועל הכנכה צנשועתם לציתם אשר יארך כמה שבועות ענז וצעיקר הדין והעטמות ואיך לחקן משהה על זה לא שמו לבס וצבואם חורה לציהם ובני מדינתם ינאו לקראתם צחדרם לשמוע מה יהי דבר המשפט ע"ז השיבו השלוחים כי זה לא עלתה צידם ולא יוכלו לידע צזה דבר צירר ככל יסן היו ערודים להכין מחללים ומשקיהם וכל האותם צהתנהגותם צהדרך צהליכתן

ובחזרתן וגם צביותם שס כניל כיון ששמינו זה בני מדינתם התחילו לעוק שוקים שצעוים, הכזה סגחנו לחכסם ובחרנו צכס למשפט גדול ומורה כזה אשר כל בני המדינה צכסנה גדולה ואחס חשצתם רק אחר שריחה צכסם ותחיה נפשכס וצזה קלקנתם כג הענין ונה הציותם לתכלית הנרעה.

הבמשל מוכן וטומת השנתיים האלו זכו כג ח' וא' מישרלג נצחר מנג ישראל כמחמרס ז"ל (סוכרדין כ"ז). חייב חרס לומר צצבני נצרה העולם, שאס זכס מכריע ח"ע וחה כג העולם לכף זכות ולהיפך ח"ו כל העולם כוגו וכו' (קדושין מ) נמלה לריך נהתחמן כ"ה צעדו וצעד כג קהל ישראל צצוה הימים הקדושים החלו אשר כג צאי עוגס יצצרון כבני מרון וכונס יפחדו מאימת הדין חכג צעו"ד צאים ושחלנין חס נא יחריבו בתפסה וצחיה מנן סוגמרו החלה כדי שישערו מקודם וכן ההפניה המה עג לרכי הגוף אשר יחמרו כי זכו לריך עג הדרך וע"ז לא יסדרו טענותיהם להטיב מעשיהם ונתקן מעסה כראוי לתכליה הנללה הכז ע"כ חון עלה רק נסאק לרכי גופנו חז כניל.

ובזה הכז י"ג עכ"כ (צמדבר כ"ע - ח') יוס חרועה וכה לכס ומתרגמרי יומת יצצה יהא נכון ומזה אמרי צרי"ה חו גנחתי גנה חו ילוני ילול וצחוקין ר' חצוה צקסרי השר"ה וכו' וכהו ינייל הוא התרועיה קנות קורים עוי"ש צגמי וצעו"ש"ע וזהו המיילל וצובה וע"כ י"ל רמו הכונה צהאריו"ל צעה השר"ה על התרועיה יעק"צ דו"ד היינו שהצכות ויגלות צימים החלו צפרע צעה חק"ש נא יהיו רק על ציאת ג"ל וצנין ציהמ"ק צצ"צ וזהו יעק"צ (כיעק"צ שקראו צי"ת כולאמרי צפסחים דף פ"ח) דו"ד (מלך המשיח) זהו הכונה על התרועיה שהוא ילליה כנז שצג חלו כס יחדיו למערה ח' יעק"צ דו"ד כנז חכ"י הונלה וצקסה כעה, וזהו י"ל (צמדבר כ"ג - ח"ה) לא הביע חון ציעקב ולא רחה עמל צישראל כי חנקיו עמו וחרוע"ת מנך בו. צחרגום יונתן שס יצצ"ה דמכ"ה משיח"ה מיצצה צגוי היינו יצצה יללה כניל הוא רק על מנכה משיח"ה צ"צ וז"ש וחרוע"ת מנך היינו כונת התרועה כנז וחו לא הביע חון ציעקב וגוי (שימתלו כל העונות ולא חפרו עור) כי חלקיו עמו (שיצרה שביחתו צתוכנו צ"צ).

נחזור למה שהתחננו צדברי הגמי סוף צרכות הכז דיעקב המשילו לצעל הקור"ה שיכנס צעובי הקור"ה ופירשיי יעקב שכג הכנים פלו וכו' היינו צבניי יקצנו עליהם מינסם צעובי הקורה לשום ענינו קורת הצדל ולנעלה מראש משיח לדקנו שיבא ויגאלנו צ"כ והיינו יעקב חנינו חני הכנים כולם הצעל קורה חניו נוגע הדבר ציותר שיפונק הקור"ה מעל ראש משיח לדקנו ויהגלה כבוד מנכותו צ"כ העיקר נוגע ליעק"צ צגאלולה העתודה צ"כ כי הוא לא קיבל עוד חלקו צצית כג כלל וכמו שכתבנו כ"פ במאמרינו זה

(תקע בשופר) וכן נעיל במחמר מלחמים למשפט על מ"ש בל"ן מל"ן יושר וכו' תגיד ליעקב דבר חוק ומשפט עו"ש וגם רמח בדברו רש"י ז"ל כשצ"ה למלטה הקורה ממקום למקום היונו כסלקה מעל ראש משיח לדקנו כנ"ל ולקובעה בצנין הבית צ"ב. וגם רומז עיכוס צטו"ו הקור"ה עפ"י הקרניים ודן ידן (מחמר ג' אוח ה') שזהו הקור"ה בני שם אוחו איש ר"ל וכו' סיבת חריכות גנות אדום צין העמים האלו עושי"ה ע"כ יעקב אבי הצנים יבקש עליהם רחמים להגילם מיד האומות האלו האדוקים בקור"ה הזאת ולסלקה מחמתו, וכו' את זה לטומת זה ובצמ"י ונה צן אחתי שמעיל הקורה כמ"ש שם בקרניים טו"ש כן צודחי יעקב אבינו אבי הצנים וכו' יחד עם זוד וגם בגול עם אברהם ויחלק (כמו שכו' בונה התקיעות) אלו מבקשים מלכותו ורבותיו הקדושים ז"ע הגלולים בגשמותיהם שיעמדו אהנו על ידינו צעה תקיעת שופר שזכה לטו"ן לצצנו ונהגינ' ממטרה חפן הנלה צעה לטו"ן נביחה ג"ל צמחה דודן.

בחזור לכתוב כמה שהחלטנו שהומרים צמזמר קודם תק"ש יבחר לנו את נהלתו (היינו נהי"ה זה ירושלים) את גאון יעקב (כיעקב שקראו בית וכו' אבי הצנים כנ"ל) אשר אה"כ סלה (היינו כמו שכו' הכונה בסידור משנת חסידים צנוחה והנחתו לא נדע וכו' צרונו רח"ם הזכור [יעקב] צרונו אה"כ"ה תזכור [דו"ד] וכו' אה"כ רומז לדו"ד כולל עם גאון יעקב כנ"ל צנין בונה התרועעה, ועו"י) עלה חלקים צהרועה (שנסתק מזה הדין כצ"כ) כי בקול שופר (יהקע בשופר גדון וכו' כי נמך על כל הארץ בהתגלות הוי כצ"כ) צנה הזאת שנה גאולה ויבועה) צצ"ה : יג. בש"ס (ר"ה דף ע"ז ע"ה) למה הוקטע רחמנה חמר תקעו. ושמתו ב"ס קדוש ח' מדבר ז"ע שאמר זאת נשן חז"ל בכל ר"ה קודם הצרפה בהק"ש רחמנ"ה חמ"ר תקע"ו לאשר טובה גניו צנו"י כל הסודות והסגולות צזה, ונ"ל עפ"י רצונו סודי גאון ז"ל צטמתי הק"ש שאנו ממליכין הצורה ית"ש צו"כ צריחה הטובם כדרך המלכים שתוקעים לפניהם בשופר צו"ס גנוסות שלהם וזהו כבוד מלכותם צו"ס נתינה צה"ס מלכו"ה וכן הכונה בהל"ל צהק"ש לו"ס ח' דר"ה כי אז נסכר צה"ר רח"ל שכו' נקראה מדה מלכו"ה ע"כ שפיר רמזו צדבריהם ז"ל כי רחמנ"ה חמ"ר תקע"ו עולה כח"ר מלכו"ה עפ"י הנו" (א) :

יד. והנה רחמנ"ה חמ"ר תקעו ר"ה תר"ה וז"ש (שמות צ" - ח') ותר"ה אהו כי טוב הוא (שנחמר צמשה רצונו העיקר צהתק"ש לקיים מנחה ה' צמורה משה שהו"ה ר"ה תר"ה כנ"ל. ועו"י) וחפנהו שגבה ירחוס (דשלטין צכו"ן הדינין סמוח א"כ עבת כמ"ש שם צזוכ"ק סמוח עכ"כ הלו שט"ו ונלל מלך דנין הקיפין ונלל צדומים צהקיעת שופר צו"ס הדין הזה להגלל מלכו"הם שכו' צכו"ן חדשים כנ"ל צחירבן ציבמ"ק וירושלים) ושזוכה מעשה לשנה גאולה ויבועה, אכ"כ.

ד"ל עוד צזה כי רמח כן הימים עוצים הקלושים צכ"י הנו שכו' ר"ה רחמנ"ה חמ"ר תקעו כנ"ל. ונכלל צזה ר"ה וגם יוכ"כ כי צחמת צהורה סכפח צה נ"ה נכח לטו"ן שופ"ר גבו ר"ה רק ציוכ"כ (צ"פ צהר) צו"ס הצפוריים העצירו שופר צכל חלצ"ה, וחח"י צסועה (ו"צ). ופירש"י צזה שנחמל"ה צצו"ה (היינו סוכו"ה כמ"ש ציעקב שכו' כנגד חג הסוכות [כמ"ש צפרד"ה וצט"ר ה"י ר"ח] ויבן נו צי"ה ולמקוה עשה סוכו"ה) כונו חור"ה (רמז נחוכה ימי חורב ושהוא גמר החות"ם לפי"ד הסה"ק) כנודע : טו. באי"ן מל"ן יושר מוז מניד פשע תגיד ליעקב דבר חוק ומשפט ולדקנו צמשפט המלך המשפט. הנה נודע ספנה מדוע נקט רק שם יעקב אבינו נזכרתו אשר אליו יגידו דבר חוק ומשפט. צימי הדין האלו וצכרבה חופנים לאמרו צזה צט"ו ועו"י צמחמרינו נוחזים נמשפט וכן נעיל צמחמר הזה הצפרנה ועוד לחוק מל"ן. כי הכ"ס כי צ"ס חפיקו וכו' ח"כ (דדוש מ"ג) עכ"כ (חסתר ח') יל"ה דבר מנכות מלפניה, עפ"י מהר"ה צ"ס יוסף נקח כי העסק אשר הוא דבר מלכו"ה וחודו"הו לא יל"ה ולא יב"ה עפ"י משפט העתים ויודעי דת ודין כחך דחי פרס ומדי רק יל"ה מהמלך מנצדו אשר הוא צעלנו ישפטוהו מצ"ל ולמך לאסוף זקני העם ושטריו (משל"כ צעסק המדינה וחקוני אשר חונס נוגע"ס כצכוד המלך ציחוד יחסו מושנו וצנהדרי המדינה נדון צזה) וע"כ יכח צדחי פרס ומדי וגו' ומנכותה יתן המלך גרעותה וגו' היינו המלך צעלנו עפ"י וצזה מפרש הוא מ"ש יל"ה דבר מלכו"ה מלפניו דייקה היינו שכו' נוגע נענינו צעלנו כנ"ל וגם מ"ש וגשמת פתגם המלך (צעלנו) אשר יעשה (צצ"ד) צכל מלכותו (צז"ה) עכ"ל וי"ל צזה הענין צפנימית כי ממלכ"ן י"ס צמדרש שכו' דניאל כמ"ש צחוב"י (צמגולה דף י"ב ע"ב) ח"ס על המלך (שכו' סת"ס המלך מלכו של עולם ית"ש כנ"ל צמד"ר) עוד יל"ה דבר מלכות מלפניו (לצדו ית"ש) [וכנ"ל מהלפיקו

כיצד וכו' וכן כל הברייתא וגמ' בובתים תניא ד' נתן וכו' כי ולהלאה ועל כל אוח ודיבור כונות וגימטריאות וכן הכונה על משניות איזהו מקומן עי"ש.

(א) הג"ה כן מצינו פעמים רבות בכהאר"ל הכונה ברמז וגמטריאות עדח"ל בלשונם בגמ' ומדרש"י כמו בכונת בשכמ"ל"ז על שהריחה ציקי קדירה וכן בהור"ר חבי"ט חביט ולא ברך וכדומה שהכונה במספר לשון דח"ל וכמו שהעירתי כבר בח"י ד"ח מה"ק (אות ע"ג) וכן הוא בסידור כונת הקטרת ח"ר פטום הקטרת

יחודאן ויכתב וגו' אשר לא חצא ושחי (הוא נוק' ציפה הכ"ל מלכותא חייבתא) לפני המלך (של עולם ית"ש) ומנחותא יתן המלך לרעותה הטובה ממנה (הוא כנסי' מנחותא קדישא. להיות נבי' המלוכה ומושב בגוים על כל הארץ ויתקדש שמו על מקדשי בעוב"ז המכ כנסי' צ"ב) והו' שטען וצוקא זימיל (שהוא המוכן כנז') לפני המלך של עולם ית"ש לאשר חלו גא' כל דברי גבורות זמן הקץ והכסיונות ולירופים שיהיו וליוו לו נך סתום וחסום הדברים יתנצנו וילרפו רבים וגו' לא יחמינו, ועל זה ה"י לבו דוב מאוד על ההסתר פנים (שהגידו לו) מה שיהי צפוף וימלא האלון ועל זה צוקא מלפני המלך ית"ש צעת יבא ר"ה אשר יצאו בני האלקים להתיבז מומינים ומשמחילים כדנז"ל והוא עי' קהדרתאן שג הכסים השופטים (וכאשר אמרנו מזה לצר בגוים שערבו והתבז במאמרינו צוב) והלא המשפט הוא אם תבנה מלכותך שיבא בג"ל בשנה הזאת אי"ב המשפט שייך לו נכדו ית"ש למלכותו אם יתגלה צעוב"ז וכה"י ל"ל מלך על כל הארץ ודבר זה חינו שייך להסנהדרין ושופטים וא"ל געתם ועלמם צוב רק ולא דבר מלכות מלפניו אשר לא הכה וכו' כנז' שיטברו הכ"ל ולהמליך מלכות שמים וכנז' כנז'. והנה דנז"ל (במגילה דף י"ח ע"א) שהקצ"ה קראו ליעקב ח"ל ולמה לא מלינו זאה באברהם ויחזק שיקראו אותם ח"ל היינו חלקות בעולם, חולם י"ל בון שיעקר הבית של יעקב צגולה עתידה כדלמרי' (בפסחים פ"ח ע"א) לא באברהם שקראו הר ולא כונתק שדה חלא ליעקב שקראו בית ואז יתגלה חלקותא צלמח צ"ב גם צעוב"ז והלוי החגלות חלקותא ית"ש במדה יעקב צגולה שלימה העתודה צ"ב ע"כ נקרא יעקב ח"ל ונאמר זה רק ביעקב כנז' והכו י"ל בחלקה השדה אשר קנה יעקב בחמ"ה קשיט"ה בני משי"ה צ"ן דנז' (ומאה צרכות העוברים דרך הכתר כנז' במאמרינו מאמר ימו החג ליום ג' לסוכות עו"ש) היינו שזכו קנינו של יעקב במשי"ה צ"ן דנז' שיתגלה אז ביתא בית יעקב (והוא חיצור השלם ה"ח עם מלכותא) והכו בחון מלין יוסר מול מגיד פשע (שמליב עונותיהן שג ישראל צרי"ה ורובה נצרות לפני צ"ד של מעלה ועי"ז נתעבב הגאולה ה"ן) מגיד ליעקב דבר חוק ומשפט (כי המשפט לאלוקים ית"ש הוא מוגב חלו וז"ש ליעקב שכוה מדה ח"ל שצוב חלוי החגלות חלקותא ית"ש אם יהי הגאולה שלימה בשנה הזאת וממילא לא יבא המשפט לפני הסנהדרין כיון שנוגע למלכותא ואלוקותא ית"ש אם יתגלה כצדו ושייך רק חלו לבדו ית"ש לדון צוב ואז) ולדקנו במשפט המלך המשפט (לצדו ית"ש כנז') :

ב) אמנם מ"ש חר"ק ומשפ"ט הוא בחי השופר שנחקק בשם כמ"ש תקעו צהדש שופר כי חר"ק לישראל הוא משפ"ט לאלקי יעקב והיינו בחי

חר"ק ומשפ"ט שממשיכין למדת ישראל יעקב ח"ש הגיד ליעקב דבר חר"ק ומשפ"ט והענין כי ע"י השופר חוזרין בתשובה כמ"ש צופר במאמר שאומרי' קודם התקיעות, וצ"ל נשא חייצין אז מהעליון וכמ"ש ברמז"ס רמז השופר עורו ישנים מחרומתכם משינת האונה לשוב מהעליון. והנה האריכו צוב צספרי הדרוש כי צלמח ח"ך יוטיב צפרט לאחר גז"ד לצטלו דכרי הוא כבימיו רלון ח"ך למעלה ותיצרו דהאדם כשעושה תשובה אז נשחנה הוא צעלמו ועשה כצרי' חדשה כגד שנתגויר קטען שנוגד וממילא גם אם נגזר על ח"ש הזה גז"ד נרעה ח"ך כיון שנשחנה למעלותא ע"י תשובתו וכקטען שנוגד דמי ועל אותו ח"ש (כגולד מחדש) על זה לא נגזר כלל ועל כן מהכי התפלה לעזרתו [ועי"י בתחרי"ק תיקון כ"א (דף נ"ו ע"ב) שינו השם שינו מקום שינו מעשה עו"ש] ולא כיו שינו רלון למעלה והכו כצנז"י בכללות שופים השובה צעת תקיעת שופר ע"כ מצקפי צימ"י הקדושים והנוראים האלו צלון מלין יוסר מול מגיד פשע (שמקטרג ונגר עליו ח"ו לרעה. אז) חגיד ליעקב דבר חוק ומשפט (שזכו החוק ומשפט הגז"ד שנעשה בצביל קטרוג המגיד פשע "חגיד" חלא זהו הגז"ד חר"ק ומשפ"ט נגזר רק, ליעקב צביותו במדרגה פחותה בחי יעקב לא כן עשה שצב בתשובה הרו נעשה צרי' חדשה ואדם אחר ונחטגה לבחי ישראל ועליו לא נאמר חר"ק ומשפ"ט חלא) כנז'.

ג) וכ"ז שצין בתשובה ע"י התעוררות השופר בג"ל ע"כ נאמר חגיד ליעקב דבר חר"ק ומשפ"ט ונעשה צרי' חדשה ע"י קול השופר וכנז'. אמנם חרובי אחי עורי ורבותי. הנה עיקר התשובה הוא חפץ הצנים לשוב ח"ל חציבם שבשמים ית"ש והוא ההתחוקקות צלמח לגאולה שלימה צ"ב שיתגלה כצוד מלכותו עלינו בקרוצ צימ"נו (וכנ"ל במאמרינו חלא כ"פ) וצימ"ו מסיון המה חבלו משיח חלו קמו עלינו (לנגד תורתינו) שני כחות מימין ומשמאל צעוב"ר. ח' המה כח הלאוניטעטי' צלמחם כי העוקר הלאומיות ונשוב לח"י לנחמה שדה זכרם חצל ח"ן הפיקר ולורך גשמיות דת תורה והמה מחריצו עולם וצפרט קרתא דירושלים קדישא צלמח וחסרו חתיכות להחניף לממשלות ח"י"ה שמה ולהחיישב שמה צלמח ואת שומרי דת תורה יחריצו וחיבשו וילמרו מי חדון למו. צ' המה כח הפריעיטעטי' שאומרים שלא לבקש על הגאולה צעת חבלי משיח חלו רק שנקבש שמקודם יהי שלי העמים והמה מנהיגיהם הסיתו והדימו עם רצ מישאל צדיעה נפסדה וכפירה זו צלמחית חתכה לו בכל יום שיבא וכמו שציארנו צמק"ח את טעוהם ומכשולם לרבים עד ח"ן שיעור. וצין שני המפלגות הנחשים והעקבנים האלו חנו נחקים המאמינים בדרך צביותו זי"ש ויש להמשיל על צי הכחות חנו משל

למלך גדול וכבוד שהי' לו בנים יורשי עזר לראויים
 אחריו נמנוכה והמה חטאו למלך אציהם ויפתרו החירות
 מתחתם כסא כבוד אציהם נכעמיד כחות המנגדים ושונאים
 לו בדבר המלוכה וכיולא וצרות שרי המנוכה את
 מעשיהם הרעים, וגם נודע לאציהם. אז העמידום
 לפניו ביה המשפט לפני יודעי דה ודין כי מלך במשפט
 יעמיד ארץ ופסק עליהם משפט חרוץ להגנותם למקום
 נגד רחוק אשר שמה יהיו עד יעיזו מעשיהם וינחמו
 על רוע מעלליהם ואז ישיבום אל בית אציהם ולכבוד
 משפחתם וזכות מלכותם, ויהי היום. באשר רבו הימים
 והמלך נעלב עג בניו כי נחרקו מהיכלו וישלח ה'
 משריו לדרוש מהם הולי כבר שבו ממעשיהם הרעים
 ויחפזו לשוב לציחו והנה המה נעשו כחות כחות
 ה' מהם השיבו כי המה לא יכניעו ח"ע לפני משפט
 אציהם ודעתו וסגודתו רק ענו עזות כי אם ירלו
 המה לשוב לביתם חושצים המה כי בני המדינה ירלו
 לקבלם ולא יאטרו לשמור חוקי אציהם ומלוחיו כנז',
 (ג) והכת ה' השיבו כי כבר נחרקו בדעתם מבית
 ומדינת אציהם ורלונם לישאר שם בגמל הלו ואם ירלו
 אציהם להעיב להם שם פרנסתם בכבוד ויבנו להם
 שם בתים ויקנו שדות וכיולא וידורו שם בשלום. הכת
 ה' המה ה'יוני'ם שרונים לרשת ח"י צע"כ רק צרלון
 המלכות וצני החפשים שיחזיקו עמם אל ימלכו בחורת
 ה' וחוקי מלות אציו שבשמים. הכת ה' המה
 הפריעדיסע"ן שאומרים שיבקשו לישאר בחו"ל בשלום
 המלכות וזכו עיקר מגמתם ולא באלה חלק יעקב און
 זה חפזו מהמינים אהנו על זאת נתפלל תקע בשופר
 גדול לחירותנו ושא נ"ם לקבץ גלוהנו רק בדרך נ"ם
 נזפה להגאל. לא בדרך ה'יאניסע"ן בעבודה אדמה
 וכיולא ע"ד העצ"ע (וגם האגודיסע"ן יתחזרו בזה
 לה'יוני'ם שרונים לעבוד שם אכרי אדמה וגם ללמוד
 בא"י"ק העיקר לשונות והכמות העמים וכיולא) ע"כ
 נשוב נה"ש ורק ע"י החשובה לתורת ומלות ה' באמת
 נזכה לגאולה צ"צ כמ"ש הרמב"ם בה"י תשובה כי אם
 יעשו תשובה מיד גאולים, ח"ש תגיד ליעקב וכו'
 כנ"ל כי הבע"ת נעשה צרי חדש כנ"ל וזה החשובה
 ע"י השופר כנ"ל.

גורם שהקיים הנצולה הזאת שאין מאמינים כנ"ל ונשאר
 רק יחיד סגולה. וכמאמרם ז"ל בסנהדרין [דף ל"ו
 ע"א] דור שכן דוד כל ח"ה מתמטטין והשאר טיגיהם
 כנות ציגון ולנחה ע"כ הם מוכרחים כמטע מפני
 שנכתב בן ציעק"צ [בדניאל] הח"י"ק והמשפ"ט הלו
 עלינו נגז"ר שרצים לא יאמינו ולא יצינו כל רשעים
 ויתחררו וילרפו רבים וגו' וכיולא) וזכו למלכות זכות
 על בניו.

(ה) עוד י"ל על מ"ש תגיד ליעקב וכו' עפ"י המבואר
 בזכ"ק פי' וישלח (קס"ח ע"א) בשעתה
 דאטקו לבניו דיעקב וכו' מסתכל בדיוקנה דיעקב ותיים
 על עלמה עי"ש וא"כ אין לך עת עאקו ולרות לרות
 ר"ל יותר משנים האלו חצוי משות ע"כ באין מליץ
 יושר מוג מגיד פשע (שמליע ומקטרג בעונות הדור)
 תגיד ליעקב וכו' (דמסתכל בדיוקני בניו ועי"ן ותיים
 על עלמה) ולדקנו במשפט כנז'.

(ו) א"י עפ"י המד"ר (איכה פ"ב) עכ"כ השליך
 משמים ארץ חפחתה ישראל ח"י ברי' משל
 נצני מדינה שעשו עברה למלך הקניעוהו וסבגו, הקניעוהו
 וסבגו, אח"כ אמר להם המנך כלום אחם מקניעין
 חוהי חנה בעבור עטרה שערפתם ל' ה' לכן ערון
 בהפיוכן כך אמר הקצ"ה לישראל כלום אחם מקניעין
 חוהי חנה בשבני איקונין של יעקב שחקוקה על כסאי
 ה' לכן ערון באפיוכן ה' השליך משמים ארץ חפחתה
 ישראל עכ"כ וזכו באין מליץ יושר וכו' (המקטרג
 ה"ל) תגיד ליעקב דבר חוק ומשפט (שגוגע הח"י"ק
 ומשפ"ט ליעקב כי אם לא יגאלו את ישראל בעוה"ר
 ה' השליכו משמים ארץ את ישראל אציו ח"י
 וזוהי מה חטא ע"כ שבניו תרחם שהעוהו ולא חגאללו
 צ"צ) וגם הנא גם אם הוא נמטלה לורתו חקוקה
 ככסא, וכדאמרי' (בחולין דף ל"ה) הנא מאוד יחורו
 פניו ח"י בנערו אם יראה שם בפני הכסא אשר לורתו
 שם כי והייצו ח"י את בניו בלעזר וגלות עוד ע"כ
 תגיד ליעקב דבר חוק ומשפט ורחם עלינו צ"צ
 שבני יעקב (כנז') ולדקנו במשפט.

והנה הזמן נזכר בעת הקיעה שופר זמן החשובה כנ"ל
 ושיכונו בנות הראויות צתק"ש במ"ש אשרי
 העם יודעי תרועה (היינו יודעי ערך צון כונת החקיעות
 והשר"ה אז) ה' באור פניך יוכנון (זכות נשופר
 גדול של משיח צ"צ כמ"ש שנת אורח ואמהך ודרז"י
 זה אורי' של מלך המשיח) אמנם דא עקא פי' אין
 אהנו יודע מה ונסתמו מוחנו ולבנו בעוה"ר ומרוב
 הברות והתלחות של אריות הגלות כמו שאמרנו אהמול
 ער"ה בשלחות ביה"ר מלפניך וכו' קודם הוידוי כל
 השבון השנה וכן כל שנה קשה מחזירו בפרט צדור
 האחרון וגם לשוב באמת בכל לבנו ונפשנו קשה מאוד
 מפני הנז' אך עכ"פ נהי' בעוה"ס בהסדו יח"ש בעשית

(ד) אולם יש ללמד זכות על ישראל עם קרובו בעת
 כזאת אשר רבים לא יאמינו הגם שרואים
 כל הפיוני' כי זהו חצוי משיח עכ"ז לא יאמינו ולא
 יחשבו להכנות הגרלה כנז' נשוב אל ה' רק נדרכים
 אחרים והנה כ' בע"ת בהקדמה כי ספר דניאל הוא
 בחי ח"ה שבז"א שזכו בחי יעקב, וזהו י"ל צמז'
 הדברים באין מליץ יושר מוג מגיד פשע (היינו שהניע
 המקטרג הדועות הנפסדות כנ"ל מכל הכיתות ושלא
 יחפזו הגאולה כראוי ועל כן לא ישיבו בתשובה כנ"ל)
 תגיד ליעקב דבר חוק ומשפט (יען כי נאמר בן
 בספר דניאל שהוא סוד בחי יעקב כנז' ע"כ זהו

מלכותו ושנשבו אליו בכל האפשרות שלנו עכ"פ ובשמענו קול השופר תשרית שהוא הניגון וקול הצותינו. הקול ישמע למרומים וירחמנו. כהאי מעשה ששמעתי מכ"ק אחמ"ר הגה"ק זי"ע והוא מפה קדוש רבינו הגה"ק בעל דברי חיים זי"ע מעשה שהי' בארץ רוסיה צעה הגזירה שלקחו נערים קטנים מצני"ו לבעלי מלחמה כנודע (קאנטאניסטע"ן) ותפסום צע"כ הילדים האלו שקצצו בכל עיר ועיר ואצותיהם ואמוניהם הלכו וזכו אחיהם עד שגרשום השווערים, ובדרך המרחק רב שהולכים להלאגע"ר על זה נגדלם לטכסיסו מלחמה היו הרבה ילדים כבר שית ובר שצט מעיר אי' ושלמדו ציתים בחדר אי' והעמידום שם בדרך שהולכים במרחקים בחוף בית ושדה אשר עשו למנוחה והנערים האלו היו בעלי שכל והתחילו לשוח נערם זל"ז איך גדלה ארעם כי אנה יולידום ולעשותם כנכרים ואח"כ להשמידם לאמונתם בע"כ כשיבי' גדולים וראויים לשרי לבא (כאשר עשו כן) ואם יתחכמו לומר כי המה חוליים אז יניחום שמה (לצלחי השחית שאר החיל הקטן הלו) אז יתנו להם סם המות כנודע, וגם זכרו נער אצותיהם אשר בוכים אחריהם, ויאמרו זל"ז הלא בציתינו אם יש לרה ל"ע אז יאמרו תכלים צרכים כדי להגלל מהלכה ולהושע. ואין לך לרה גדולה ומרה יותר מזה גם אהנו נאמר כעת תכלים אך מה נעשה ואין לנו שום סידור ולא תכלים לומר ממנו ובע"פ לא זכרו כלל ונמנו וגמרו לומר עכ"פ תנועה הניגון של תכלים אשר זאת זכרו וענו כולם הניגון הלו ותעל לעקתם השמימה ונתהוה מיד ישועה ששלחום לציתם שנטשה התעוררות מזה בשמי מרום וכמקובל זאת המעשה צפי הלידקי אמת זי"ע. כן אהנו צנמל (בגלות האחרון) הלו צימים האלו בסכ"י גוף ונפש ולא כל מוחא סביל כל הכונות הראויות וגם לא החשובה הראויה ומה נעשה כי בחנו במלודה כזו הלא עכ"פ הניגון של אצותינו תשרית מתורת משה רבינו גנחו גנח וילולי ליל מלכותינו וגם התנועות וניגון של התפלות צימים נוראים מאצותינו זי"ע כזה נעורר רחמי שמים ויבמרו רחמינו ית"ש. (ובזה יל" מ"ש וכו' ציום ההוא יתקע בשופר גדול וצאו האובדים בארץ אשר והגדחים מאמ"ל וגו'. ולמה יתקע להביא אותם רק ע"י שופר ולא צדיבור ובקול אך לאשר המה נדחים ואובדים ולא יצונו תיבות ודיבורים עוד וככאי מעשה דילדים ברוסיה הכז' ע"כ יקראום באשר עוד יזכרו רק הניגון של קול כז').

והגוה נרשם צכות תשרית אצרהם יתקע יעקב דוד, אצרה"ם בראש ולהזכיר מדתו מדת החס"ד לרחמנו, וגם בצחי"ה החס"ד כלול בחי' המלאך מיכאל"ל שהוא מלך ימין כהן איש החס"ד ונאי' בדניאל ואין עומד בעדכם כי אם מיכאל שרפם וכן כתוב שם שניהיה עת לרה אשר לא נהיתה מאז היתה לגוי. וצעה ההוא יעמוד מיכאל השר הגדול העומד בעד בני עמך וגו'

אשר זהו כנראה בזמן הזה וכאשר אהובי אחיי ורבותי נקבל עלינו כעת מס"י כל אי' ואי' צאם יבא משיח לרקנו ציומא דידן וכמ"ש ביערות דבש כי כל אי' מהוייב כן (בכל יום ויום) בתפלתו לקבל עליו מס"י צאם אולי עיכוב הגאולה ע"י עונותיו ועי"ז יהי' להמלאך מיכאל העומד בעדנו מליצה גדולה ועוכה לפני כסא כבודו ית"ש כיון שכבר הפקרנו אי"ע בשביל ציאת משיח לרקנו במס"י ואין לנו עוד נגישה בצופנו למען טובתנו ע"כ לא יעכבו עוד עונינו, וגם מדת ית"ש הוא השופר בעמנו לזכור זכותו אולי של יתקע במצואר צנמי וחוה"ק ומדרשים ומדת יעקב"ו הוא בחי' קו"ל ובחי' תגיד ליעקב"ו דבר חו"ק ומשפ"ט שהוא השופר כנ"ל ומדת דו"ד בעלמו הוא יגאלנו עליו נקיה ונבקש בצבי ובתחנונים חכו עבודתנו מגמחנו בפרט צימים נוראים ובעת תק"ש וכמבואר בתחוה"ק (תיקון כ"א דף ל"ד ע"א) כד קיימין צרי"ה ציומא דדינא בגלותא קוציה בגינ"י עומד מכסא דין ויושב על כסא רחמים בזמנן דליקון קיימין בשכינתא בגלותא וסבלין עליו כמה דינין וכמה יסורין דאמרין כי עליך הורגנו כל היום נתשצנו כלאן טבחה עכל"ה ועי"ש בצאר למי ראי ותצין וכן עוד שם בחי' הכז' (דף ל"ה) זכאין אינון ישראל דאינון רגלין דשכינתא למיקם עמה צון צריות צון בעאקו לכד אינון דדינא ציומא דדינא דאיכו ר"ה איכו קמת עמבון דדינא דקיימה לה בגלותאון עכל"ה על כן נשפור נפשנו ולצנו כמים רק על נער השכינה כציכול שהוא מדה מלכות דו"ד משיחנו ערם נהגלה אלינו שזכו גלות השכינה צטוה"ר ולרות החצלים ויסורים וסבלין כמה יסורים ר"ל צצילה אז קמת עמנו ציומא דרי"ה הלו ועומד מכסא דין ויושב על כסא רחמים כוה"ר צ"צ עתה צעה הזה לרחמנו ולגאלנו צמהרה דידן וכוח"ט שנת גאולה וישועה:

טו. א"י עמ"ש תגיד ליעקב דבר חוק ומשפט מ"ש ליעקב"ו דיוקא. עפ"ד התחוה"ק (תיקון י"ח דף ל"ז ע"ב) וז"ל צגין דיעקב דאיכו דיוקני תקוקה בסיבה"ה תמן איתמר צ"י לא הביט און ציעקב ולה ראה עמל בישראל הי' אלהיו עמו ותרועת מלך צו עכל"ה זהו שרנות דיוקני' דיעקב תקוק צכסא ובצבילו ישעה לזרעו לזכותם צמשפט כנ"ל בלופנים הקודמים חננס מפורש צזה בתחוה"ק עה"כ ותרועת"ל מלך צו שהוא צעת תק"ש ציום תרועה הלו לריבין לעורר אצות זה שיעורנו ית"ש צ"צ:

טו"ב. א"י צזה כי הנה נשמות ישראל הם חלק אלקי ממעל ית"ש ולה מלך קליפות הס"ה כמו העבדים וכמבואר הענין בתנוח ליקוטי אמרים צכמה פרקים עי"ש וזהו רק מזרע יעקב שנתצבר זרעו ומטחו שלימה לצני' משא"כ מו"ה אצרה"ם וילתק שהי' עוד פסולת צישמעאל ועשו כנודע ח"ש צאין מליץ יושר מול מגיד פשע תגיד ליעקב (שהם בניו חלק אלקי

ממעל (בגשמיות) דבר חוק ומשפט (וא"כ דיין אה חלק אלקי ממעל והמשפט לחלקים הוא כביכול ית"ש ועי"ז גלגל) ונלא דדומים כיה"ר ז"ב.

אמנם הענין שרריך האדם לעורר א"ע בחלק גשמתו אשר היא הנזכר מתחת כס"א כצ"ד ע"כ דמות יעקב חקוק בכס"א כצ"ד (כג"ל) וז"ש כי חליק הו"י עמו ועקב חבל נחמה נחשב החלק אלקי ממעל רק לבני יעקב וכ"ז וזכו העת בחק"ש פירושים להטעורר כ"ד הרמז"ם וגם מלות השופר הוא להקוט צקול פנימה היינו לעורר פנימיות נפשו רוחו ונגשמתו וע"כ בשופר מנפתין הרו"ח אשר בקרבו בבחי' והרו"ח תשוב אל החלקים שזכו חלק שמים כביכול בבחי' הרוח אשר בקרבו אכן רוח הוא באנוש לקבל עליו לעסוק העיקר רק ברוחניות ועי"ז יתעורר חלק אלקי ממעל שהוא בחי' יעקב ועי"ז ילא נאור משפטינו ע"י הקבלה האמתיות בלב בחלק נר"י שנתקן מעשינו מטה ועד עולם: ח"י. בש"ס (ר"כ כ"ו ע"א) דפרכי שופר נמי מבחין הוא (ומתר"י) כיון דלזכרון הוא ככפטים דמ"א, בזה רמז ומפורש סדרת רצון דעיקר בשופר הוא פנימיות הלב והרוח היו"א אשר באפיו נשמת חיים ומנפח לתוך השופר בפנימיותו כיון דלזכרון (לפני ה' הודע העלמות לב) הו"א, ככפטים דמ"א (לפני ולפנים בפנימיות הלב רריך להקריב א"ע צעה חק"ש) וכמבואר בדברינו לעיל בזה בדושים קודם חק"ש:

יט. שם צמחני כל השופרות כשרים חוץ משל פרה מפני שהוא קקן א"ר יוסי והלא כל השופרות נקראו קקן שג"א במשך בקרן הויבל [עיי' לעיל במאמרנו מאזנים למשפט אות כ"ב]. נראה רמז בזה כי הנה ר' יוסי (לשמותו) שהוא בחי' דין ג"י חלקים כמבואר צמחני (דסנהדרין נ"ו ע"א) יכח יוסי את יוסי פירש"י דהיינו השם חלקים משום דחשבון יוסי כחשבון חלקים עי"ש והנה נודע צזוכ"ק פי' אמור במחמך שנדפם במחזורים קודם התקיעות כי לכך שופר ולא קרין משום דשופר הוא שופר עילאה (בחי' צינה) וקרן בחי' דינה ולא צעונה לאחדצקא דינה עי"ש היינו קקן (מלכות) דינ"א דמלכותא, [זכור י"ל שאחז"ל (טמון צרמ"ז) כבר נשמע קרין צינה איותיות צינה שהעלו בחי' קרין לינה צינה עילאה. וע"ז אנו מצקשים הרי"ם קרין ישראל עמך, הרי"ם קרין משיח"ך. להרינו"ז להעלותו לכהי' צינה דהמן נפקן לחירון צביאגלג"ב] אך הנה באמה גם מבחי' צינה מינה דינון מתערין כנודע צזוכ"ק ע"כ הוא יומ"א דינה ר"ה אך נמתקין בשורשן מבחי' יו"ב"ל העליון (שהוא הגאולה שלימה ובחי' דונים מחבלי משיח כג"ל במאמרנו ובכמה דוכתי) וע"כ יוסי שהוא ג"י חלקים מדה צינה בבחי' מכויר של פרי"ה ג"י היינו כי ס"ל שגם הפ"ר דינים נמתקים ע"י הכי' בחי' פרי"ה כנודע צכהאר"ל (כמו שנמתק פ"ר ע"י

ש"י צשופ"ר) וגם בבחי' חלקים שהוא שופר עליון הוא ג"כ מינה דינון מתערין כנ"ז רק דינה עילאה ע"כ קאמר כל השופרות (היינו גם שופר העליון) נקרא קקן (בחי' דין יש צו) שג"א במשך בקרן הויבל כנ"ז [ועיי' בדברינו צס' חיים ושלוש צפי' יתרו צדיה במשך הויבלן וא"כ אין נ"מ יוכלו ליקח גם של פרה שהוא דינה תחלה שנקרא קקן. אמנם חכמים ס"ל כ"ד הזוכ"ק להלכה להזהר מהדונים צזכ"ז וכמו שאין הלכה כצ"ש צזכ"ז מפני שאין יכולה צדינו לקבל חוקה הדינים ע"כ אמרו עכ"פ רק שופר עליון והמתקתן בשורשן כנ"ז:

כ. תקעו בחלש שופר בכסה ליום חגנו כי חוק לישראל הוא משפט לחלקי יעקב. צדרשה קודם חק"ש הקדמנו צזכ המד"ר (פי' אמור) ויש"א לצרכים את עינו ויר"א והנה חיל אחר נאחז בסבך בקרנו מלמד שהראה הקב"ה לאברהם חזינו את האיל ניתש מחורש זה ונסבך בחורש אחר אמר הקב"ה לאברהם כך עתידין בניך להיות נאחזים בעונות ונסבכים בלרות וסופן ליגאל בקרנו של חיל הכ"ד וז' חלקים בשופר יתקע, וא"ר הונ"א צ"ר יתק מלמד שהראה הקב"ה לאברהם את הא"ל ניתש מחורש זה ונסבך בחורש זה אמר הקב"ה לאברהם כך הם עתידין בניך נאחזים באומות ונסבכים בלרות ונמשכין ממלכות למלכות מצבל למדי ממדי ליון ומיון לאדום וסופן ליגאל בקרנו של חיל הכ"ד וז' עליהם יראה וינ"א בצרק חלו עכ"ל המד"ר. והנה י"ל מהו סדרת הפלוגתא ציניהם צין ת"ק וצין ר"ה צ"ר יתק אשר זה קאמר נסבכין, צעונות" ור"ה צ"ר יתק אמר נסבכין באומות אשר זהו ההפך ציניהם וגם צמה דסיים ת"ק בקרא דז' חלקים בשופר יתקע ור"ה צ"ר סיים בקרא וז' עליהם יראה וינ"א בצרק חלו ומהו הני"מ ציניהם וי"ל דמר אמר חדה ומר אמר חדה ובאמת צגוף הדברים (היינו דבר א' הוא) לא פליגי כי ה"א צה"א הלי"א היינו צמה שנסבכים בעונות עי"ז נסבכים, באומות" דכיון שחטאו גלו לצין האומות וגם עי"ז נחרתקנו מאדמתונו ולא זכינו לגאלנו כ"ז מפני חטאונו ועדיין לא שצנו והרמז"ם פסק (צב"ל) השוצה) דאין ישראל נגאלין חלא ע"י השוצה וכיון שטושין השוצה מיד נגאלים וגם לעומת זה יש ללמד זכות לישראל כי ע"י שנסבכים באומות ויחערצו צגויים וילמדו מעשיהם (וכמו דחשיב ממדי ליון ומיון לאדום. זה יניחור, זה יקחנו) עי"ז נסבכין בעונות כמעשי הגויים שגלו ציניהם והמה נסבכים הסיבות צז"ז שעי' העונות והאומות זה וזה גורם (העונות והאומות) ועל ידי העונות צאנו להאומות וע"י האומות לעונות ואין לך נסבך גדול ומקושר כזה והתכלית הוא שיחירו הנסבך חלו והוא רק ע"י השוצה ועי"ז נגאל, ויתיר חציבת וסבך האומות והעונות. רק הח"ק ס"ל דהעיקר הוא סבך העונות ע"כ סיים הכי' וז' חלקים בשופר יתקע

ואינו שפיי חק"ם גמטריה לתשובה כמ"ט הרמב"ם שהשופר רמז ים צו עורו ישנים מתרדמתכם והקיטו זכר ופי"ן גזכה לגאולה כנ"ל משפ"כ ר"י בר"י דפ"ל הטיקף הוא לרת סבך האוי"ה ע"כ סו"ס בבהוב ובי עליהם יראה וילא כבדק חלו כיון דאוי"ה לא צנו חשובה יינכו (כדא"י) במדרש הנחומא ומוצה צנו"ש (הענין כ"ט) אלא רק כשיגאלנו יח"ש צ"כ מבין האומות ויקצן פזרינו אז יתגלה האמת וילא כאור לדקנו כי רק על ידם נחשו מעשיו ועיי הלכות וגזירות שגזרו עלינו להפריש דתונו וכל ענינו. ח"ש ובי עליהם יראה (שיחגלה כבודו עליונו) וילא כבדק חלו, צ"כ.

והענין יוצן כדרך משל למלך שה"י לו צנוס רבים חשופים והגוים וראויים למלוכה אחריו למלכות מקומו ונחיו המה היו שרי מלוכה סגנים פרתמים ומיניסטריים, וצמשך העת הנה נפולה השמיעה כי הצנים האלו המה השרי מלוכה הרעו מעשיהם וקלקלו דרכיהם, וגם צנזו באמונת רוחם לאהבת אביהם, ועיי נחלקלה כל המדינה וכל המדינה אשר החת המלך באחרים הם השרים וצנו המלך ישנו ככה מה ישנו אחיבו קיר המון העם, ויבי היום ויקרא המלך לאהבו ונחישלו על ככה בדת מה לעשות כי הם יצאו צמשפט עם צנו חיי יחויצו כולם כלוי ומה ישנו המלך והמלכה צלא צנים וגם המלוכה והמדינה חלך לעמוון ע"כ נחישב המלך לעובה כי משפט אהב ולהעמיד ארץ וגם להיל צנו לתפלות הטובה כנז, כי על כן אין ענה רק לחייבם גלות למקום ממל רחוק עד שיפצו דרכיהם והגלות גגזר על שנים רצות וצנו לצני יחברו צחשאי עד היכן הדברים מגיעים צמשפט של צנו המלך ויראו הם יוכלו להילם אז לא וכאשר נגלו המה למקום הנמל ולא שמו לצ על לטקחם וצכיהם כי מלך צמשפט יעמיד ארץ וארצו הימים ושנים והמה היו עם צלרה גדולה וצכיהם צכו המלך ואשתו המלכה על גלות צניהם ויבי היום ויביא המיניסטרי שר המשפטים לפני המלך צחשאי והוא ה"י אורב ורע המלך ונגמר צניהם כי מה יבי התפלות מאורך הגלות הלו רק הוא יבט שמה למרחקים בגלות שלהם ויראה מנצם ואם הטובו דרכיהם, וכדת מה לעשות אם אפשר צמשפט להשיבם לצכיהם, ואזרי זמן רצ צה שמה ודיבר אחם בכל יום ויום והלוע לפנייהם חומל מלצ הענין שאם ימהרו לשוב לביתם יטרכו להעמיד ח"ע לפני המשפט הגזרה ומי יודע מה יזרו שמה לפי חוקי המלכות ולפי הגז"ע אשר נגצה עליהם ופן יחויבו ראשם ע"כ ישפוטו צשכלם חולו טוב להמתין ולסבול עוד עול הגלות עד יומחק הדבר ואם יקבלו עליהם צמס"י לשוב לביתם, והמה הצנים החויצו וישנו להחייצן צדבר ורצו הדיעות צנותם ואי מהם הליע חויד ודבריו נחקבלו וכן נגמר אצלם לאשר דיבר צטוב טעם ודעת וצלצ חודרת מאהבת אציו, וימן

ויאמר, מה אנהנו יושבים פה ועד מהו, ומה יבי צסופנו ומהו התפלות, אצנו ואמנו מיללים עליונו והמדינה חלך לעמוון ואנהנו פה צמזיר ומזוק ולצנו יחמוגג על שלום ציחיו והדרישה והחקירה אודות חטאינו מי יודע מהו חגמור אחרי נדע כי חותן שהסיתו חותנו לנעות מדרך השר, אנהנו הריעונו חך מטט, והמה עזרנו לרעה ואח"כ קטרגו ומסרו אחטו בעלילות האלו עד כי צשצילם בחנו בגלות המר הלו, ע"כ נגמר צדעתינו לילך ולצא לציחיו לעיר אצנו וכאשר נצח שמה נעמיד ח"ע לפני המשפט, ונקוד כי צברר עם לדקנו כי רק המה היו צעוכרנו והסיתו חותנו וגם נפטול כי צמשפט גדול כזה שמוגע להוביח המדינה ישב המלך צעלמו ואם כי הוא אצנו, ידון עפ"י משפטו המדינה וילא לאור משפטו ואם חלילה יעברו עלינו חת הדין צעדי חמם ושקר נגדנו אז נמסור נפשנו לשפוט חותנו כרנון אצנו אצל לא לישב פה צתוחלת ממושכה מחלה לצ כנז חך נקוד כי יכירו זחיטנו כנז וכן טשו לעובה.

והצמשל מוצן ממילא כי המלך גדול יח"ש אצנו ואנהנו צנו ומפני חטאינו גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו והצט"ד ונגודא דלוי המה שרי האוי"ה עמו הוא וורד ומסיה עולה ומקטרג כנז עד שגרמו לנו כל זה, וזהו צסבך נסבך העונות והאוי"ה יחדו הא צבא הילא (כנ"ל צפ"י דברי המד"ר) ח"ש צנו דיעות שונות שיחמרו חו מחיראים מפני ציאת המשיח כי יעמידו חותנו צמשפט על כל נעלם וגם מהצבלי משיח הנוראים חמם הצנים הנאמנים לאהבת אביהם (כצבול) יחמרו אנהנו חפאים לשוב לציחיו לחכ"ן עיי ציאת משיח צ"כ ואם יעמידו חותנו למשפט (על מעשיו), הנה אצנו אב הרחמן יח"ש היודע חעלומות ידע הכל ויחצור כנוצה לדקנו כי כל אלו המקטריגים המה צנמם היו המסיתים כנ"ל ואם חלילה יחויצו הלו לרין כ"ח למסור נפשו צעד הגאולה שחסי צ"כ (וכמ"כ ציט"ד) ע"כ נעמיד עלמנו צרנון טוב לפני המשפט ציום הזה ר"י וצקשפטו רק שיהי הגאולה צ"כ והוא יח"ש הוא שופטנו ומלכו, חמנם כבר כצבו צספרים הקי עכ"כ (ישע"י ג' - י"ג) נצב לריב הי שומד לדון עמים, כי הוא יח"ש עומד אחנו צדון צחונת צע"ד כציכול צימו הדין והמשפט האלו והוא יח"ש חפץ בצדקנו כמ"ש ספר חתה למטן חלדק ע"כ נאמר עתה מליצות צפד כ"י ואבי מורשה ועוון צעדם צזה כי זכין לאדם שלא צפניו גם לחותן שאין להם דעת או שהם קטנו הדעת להצין ולצקש זכות דינם ולהיות מטרדם רק לגאולה שלימה (כי אין ישועה לכלל ישראל זולת הגאולה שלימה) והנה עפ"י החזרה חם יצקשו ד"ה ל"ל החובע חחר הנחצט כמ"ש הרמ"א (צחוי"ת סי' י"ד) צשם מהר"ק וכן נהוג, חמנם הוא יח"ש מלא כל הארץ כבודו וגם ככאן הוא מקום הנחצט

ולריך הש"י לקיים שבועתו לגאלנו ע"ד גם ע"י אל"ה הנבוא ומלך המשיח ליתום לנו כנז — וא"ת שימתק עוד מלקיים שבועתו הרי הוא חילול שמו ית' למה יאמרו הגויים והכופרים, ורצים לא יאמינו וכו' שאינו מקיים שבועתו ח"ו עד היום וחילול השם היא שון גדול כדאמר' צפי זהב"ש בדי חלקו כפרה שה"י ר' מהיא בן חרש דורש זכיון שהמשפט עפ"י ד"ת שלנו הרי הש"י לריך לקיים חזרתו ולא שיהי ת"ה בלחור שבועתו.

ואם חלו יאמרו המקטרינים מעבדי הגאולה להמתן (כנז במנהגין צפ' חלק) עד שיב"ה בולו זכאי או כולו חייב. על זה רבש"י בצר טען לפניך הרב מצאנזדעטיצ ז"ע ועוד לדיקים רבים כי כולו זכאי לא יב"ה עוד. כי הרשעים, וצפרע חוקן שטעו אמרו המינות בצר גאמר כל צאי' לא ישוון בהשגה והרי כהיו צדניאל כי צימים האלו רבים לא יאמינו וא"ך ישוון בהשגה וא"ס שיהי כולו חייב הרי יש רבש"י ל"ו לדיקים צדור, כדאמר' (צפוכה פי' לולב וישראל) ובתורה"ק שוב ל"ו צאי' ולי' צמיל הרי ע"צ לדיקים מניאל לא יב"ה כולו חייב וא"ס לריך מעוט לדיקים צדור הרי יב"ה די צוה כי כנראה מהוך דח"ל במקומות רבים הנה בני עליה והם מועטים וצפרע צקצקת דמיסה"ת שיהי חלו רק אי' צעיר וטנים צמפחה ומספר כזה תוכל למצוא רבש"י צפרע לפי גדול הנסיונות צימים האלו — אמנם צאמת עפ"י הלכה כל המקטרינים פסולים להשיד כי נגעים צעדותן הן כן אם ישראל ילאו זכאין לגמרי הרי יגאלו גאולה שלימה וא' יצטל כל הס"א ויתצטלו המה באין ואפס יהיו וכל חיותם הוא רק באישראל צרות ר"ל והמה יוגקום מהשטן משח"י המלאכי זכות שהם מלאכים קדושים כמו מיכאל וגבריאל וכהנה שגם אם ישראל בצרה ח"ו המה לא נתצטלו והמה שכלים גדלים ונאורים מצדו ית"ש וא"כ אינן נוגטין צעדוהן, כ"ז הוא התחלת העטנות והשגה. רבש"י, יהיו לזכרון עתה ציפס הזכרון לנבואה כל מה שטענו זלמדו זכות עלינו ועל כ"ו אצוהינו ורצוהינו הקדושים אשר מעולם בכל דור ודור צפרע צימים הנוראים האלו, וכן כל המליצי זכות מה שטענו מעולם לטובתנו כולם יהיו מוגחים לפניך כעת כי כל אלו נאמיים צעדותן כנ"ל וצפרע המלאך מיכאל העומד בעדנו הפטרופסח רבא דישראל נבקש להמליץ עתה בעדנו ולהניע כל טענותי הנ"ל אשר מעולם משח"י מלאכי חובה נוגטים צעדותן ופסולים מה"ת. הן אמנו רחל הקדושה ע"י הנה חצבה כמ"ש קול צרמה נשמע וגו' רחל מצכה על צנ"י מאנה להנהם וגו' ואת שוכנת המוך לירושלים ראה נא מלצם צמממלמל הליאניסטען והכפירה כעת ר"ל ורא"ה מלצונו וזקנו ועמדו עתה בדין בעדנו לפני הש"י לטובתנו. ואותך רבש"י הכשרנו וקבלנו עלינו למלך ודיין גם בהיותך קרוב כנ"ל ואל

ית"ש וגם כמ"ס הרשבי"ה מוצא שם צנ"י חו"מ כי כש"ס לרחיצת נטיות צמוטס"ין מחוייב לילך שם לד"ת והוא ית"ש יש לו נכסים פה כי להי הארץ ומלואה והכ"מ צון צנ"ה כש"ס ד"ת צאחו מקום ונין לפי מנהג המקום ההוא צעניו חזקות או שכירות פועלים וכו' ואל וגם אנחנו נבקש טענותינו עפ"י התורה ע"כ ידון אחנו ית"ש עפ"י ד"ת כי לא בשמים היא ולאנחנו רולים שכיאל ית"ש ידון אחנו עפ"י התורה ולאנחנו סומכים עליו אם כי הוא קרובנו הרי פסקונו דבשמכשיר הצע"ד על מנת שידון אחנו קרובו ג"כ מהנו. (ח"ס צנתנה הוקף דיין ומכוח ויודע ועד).

והנה העטנות רבים וא"א לפרטן בולס עתה כי היום קצר והמלאכה מרובה, אך איזה מהם נניע בעזרתו ית"ש. הנה פסקוין דאשה שגשגיה בעלה חייב צפרקוניה, והנה אנחנו נצטנו לבון האומות צפ"ך הצרות והשבי כנ"ל והוא ית"ש נקרה צעלונו כמ"ש בהצדוקים כ"פ ע"כ מחוייב עפ"י התורה לגאלנו צ"כ כי לא גירש אותנו ח"ו וגם לא יגרשנו כמ"ש (צישע"י) אח"ה ספר כתיחות אמנם אשר פלחתי וגו' הן בטענותיהם נמכרתם, וזהו אשר נסכצנו צצ"י צון האומות ע"י העטנות ולריך לגאלנו כנז — וגם הנה ית"ש נצטע לצבותינו לתת לנו אי"ו כמ"ש בחורה כ"פ וקו"ל דבנשצט לתת לחצירו דצר לריך ליתנו צעלמו או ע"י שלחו וקו"ל מה אחס צ"צ אף שלוחכם צני צרית וכו' וא"כ לריך ליתנו הקצ"ה צעלמו וע"י שלחו מלך המשיח ואל"ה הנבוא לדיקי אחת ולא ע"י הוצאתו מע"ן או דומיכן צכה הנכרים שאלו אינם צר שליחות מה"ת וצוה יש לפרט מ"ש (כפי השג"ה) זכור לחברכם וגו' אשר נשצפת להם צך ותצור אליהם חרבה את זרעכם ככובצי השמים וכל הארץ הזאת אשר אמרתי אתן לזרעכם ונחלו לעולם (וע"י מאמר הסלחות אוח ל"ע"ן. י"ש לזקק דמה ענין צצרכה חרבה את זרעכם ככובצי השמים (צרציה סגיה לאין שיעור כזה) להחלת הארץ, אך י"ל דהנה צכה שניתנו לנו אז גם צצית ראשון אי"ו לא קיים הש"י שבועתו צדין דהא ה"י רק לזמן וכתיב ונחלו לעולים שט"ז נשצט הקצ"ה וזהו יב"ה לעולם רק צציתנו לעמוד צ"כ ועל כן כתיב נשצט שיהי זרעך ככובצי השמים לאין שיעור ומספר הרבה מאד וקשה לזוף אפשר להכניס פילה צקופא דמחטא דא"ס יהיו ככובצי השמים לחלפי חלפים הרבה מאד אי"ב לוף יכנסו צצ"י שהוא נחזקת לעינינו רק צצרך צ"ה על כ"ה פרחסון עסטריכות (ע"י צכ"י חצו"ת הארץ) אלא ודאי שיקיים ארץ לצי (כדאמר' בש"ס גיטין פי' הנזקין) וצתודה אי"ו שתחשט וכו' וזהו רק בדרך גם וכמו שאנו מחפלים חקק צשופר גדול לחרותנו ושא גם (בדרך גם) לקצן גליותנו וכיון שהוא רק ע"ד גם או אפשר שיהי ע"י מלכו האומות או ע"י חברה פועלי חון הליאניסטע"ן וכו'אל בדרך הטבע,

יפלא צענייגסם לכאורה מדוע נצח בדרך דו"ד צד"ת. כי צד"ת הרי זהו רצונו ולמען כבודו ית"ש כג"ל קודם טענותינו ופירשנו צד"ת (בדרך מליצה) וספר אהב למען תלדק) עכ"ל (צ"פ דברים) לא הגורו מפני איש שאר"ל (בסנהדרין 4:1) ופירש"י לא חכמים דברך מפני איש מלבן אונג בקין ואח"ל (בסנהדרין דף ק"ו) איש זהו הקצ"ה שגאי כי איש מלחמה וז"ש לא חגורו (לא חכמים דברך ולכובשן בפרים גם) מפני איש (זה הקצ"ה, בעת יום הדין) כי המשפט לאלקים הוא (עמו כביכול כג"ל משה"ק, וגם לאלקים היונו למען כבודו ית"ש הוא זהו שאנחנו נושע צ"צ). וגם שאמרו עם בסנהדרין מנין להלמוד היותו לפני רבו ורואה זכות לעני וחובה לעשיר שלא ישחוק ת"ל לא חגורו מפני איש ר' חנן אומר לא חכמים דברך מפני איש (עכ"ל הגמ') ובג"ל זהו תלמיד (נקראים צ"י הלומדים תורה) היותו לפני רבו (ית"ש המלמד תורה לעמו ישראל) ורואה זכות לעני (עם צ"י דלים ועניים) וחובה לעשיר (האר"ה ושריהם המושלים עלינו בגלותנו והמה צדוהם גרמו לנו כ"ז צד"ת הטובה הלוהת כג"ל) שלא ישחוק ת"ל לא חגורו מפני איש כג"ל ע"כ האטנו קלה מטענותינו הג"ל לעופת כלל ישראל. ועל פולנה נבקש חלפני המלך הכבוד הציוני ית"ש כי אם חולי בכל אלה טעניו ח"י בהלכה אחרי כי הדבר הלוי צמשקל אל דיעות ית"ש, וכמ"ש ברמב"ם (הל' תשובה) והוא ית"ש נותן ויודע התורה ע"כ נבקש מלכד זה בתורת חסד (כעין מלכותא דארעא צמקשים גגאר"ע) גם בשלא זהו צמשקל ד"ת ולגאלנו צ"צ. וזהו י"ל במד"ר (פי אמור פכ"ט) ר' יהושע פתח אברי הטם וילעו תרועה כי צד"ת פניך יכלבון ר' אבבו פתח קרא צחמשה זקנים שהם נכנסים לעבר השנה מה הקצ"ה טובה מניח סנקוליעוה שלו מלמעלן ויורד ומלמט שכינתו ציניהם מלמען מה"ש אומרים ה"ה חקוף ה"ה חקוף ה"ה אלה"ה ה"ה אלה"ה מן שכתוב צו אל נערץ צד"ת מניח סנקוליעוה שלו ומלמט שכינתו ציניהם למטה כל כך למח שאם טעו צד"ת הלכה הקצ"ה מאור פניהם בה"ד צד"ת פניך יכלבון עכ"ל"ה ולכאורה יפלא מה קול הרעש דוקא כשיושבים לעבר השנה ישי"י צמפרשים עם דהיינו צ"ה"ה שיהיה ר"ה לעבר החודש באחה יום יהי [ועיי' צד"ת צמפרשים מאזנים למשפט חות ליען ועדיין ריבון למודעי והצנה וירמז שפיר כי כל הענין מצד"ת בארובה צפ"ד"ה (פי"ח) עיי"ש. וצד"ת הר"ל עם (אות ז') בשם המקובלים הראשונים סוד העיבור שהוא סתרי תורה ופי"ש דהיינו להשחית הילוך החמה ולצנה בכוחותיהם למעלה שהוא צד"ת היחוד העליון עיי"ש ולהריבנו הכה היחוד העליון השלם הזה יהי רק בעת הגאולה שלימה ואז יהי אור הלצנה כאור החמה שניהם משתמשין צד"ת ח' כדוד ע"כ וירמז שפיר טובה גניו צד"ת

גם צד"ת המד"ר צ"ח אברי העם וילעו תרועה וגי (היינו לפני תק"ש בעת שישבים כסאות למשפט) שהם נכנסים לעבר השנה (היינו הזקנים הנזקקים צ"ד שלמטה, ולעבר השנה"ה הוא לדון על הגאולה שלימה אם מוכרח להיות בשנה הזאת או להמתין ח"י עוד יום או שהוא לענה יחשב ורמז שפיר בלשון עיבור כי החבלי משיח הם צד"ת קודם הלידה שיהי בעת הגאולה כמ"ש ילד ילד לנו בן נותן לנו ויהי המשנה על שמו וגי ומלח הגלות צד"ת עיבור [וכמ"ש בגלות מצרים שהי צד"ת עיבור חלת גו חלת כמבואר בבהרר"ל] ע"כ הם דנין על עיבור השנה אם יהי או הלידה מיד כביכול צ"צ) מה הקצ"ה עופה מניח סנקוליעוה שלו (היינו הצ"ד שלמעלה) מלמעלן ויורד ומלמט שכינתו ציניהם מלמען (היינו לדון כפי דין צ"ד שלמטה עפ"י התורה כמו שהלענו לעיל בארובה) מה"ש אומרים ה"ה חקוף ה"ה חקוף ה"ה אלה"ה ה"ה אלה"ה מן שכתוב צו אל נערץ צד"ת מניח סנקוליעוה שלו ומלמט שכינתו ציניהם למטה (היינו שמה"ש מלאכי זכות מודים ומשכימים על כנה לעופתו לדון לפי דיענו עפ"י התורה, כי לא בשמים היא) וכל כך למח (ריבון להלצט ולבקש על כנה ביון שכן ראוי עפ"י ד"ה לדון כמ"ה זהו ריבון) שאם טעו צד"ת הלכה (כמו שביקשנו לעיל מלפני ית"ש כי אם טענו ח"י והוא צמשקל אל דיעות הוא ית"ש נותן התורה) הקצ"ה מאור פניהם (אמר בהלכה דברים המודקים לגאלנו צ"צ צ"ה"ה יהי"ר שלא יאמר פינו שלא ברצונו ויהי ית"ש עם פינו ומעצרינו ויליחנו למען שמו וז"ש) כה"ד צד"ת פניך יכלבון (שהוא סוד תק"ש הארת פני התוקע וגם סוד צד"ת ג"ל כמ"ש רש"י [צמקשים מ"ג] עכ"ל שלח אורי"ך ואנח"ך שהוא אלה הגז"ה ומלך המשיח וכמ"ה צד"ת צממה מקומות). נחזור למח שהחלנו תקעו צד"ת שופר צד"ה שהוא צד"ת הסתר פנים ח"י ומה"ד והמקטרוגים מחבירים א"ז כי חוק לישראל הוא (יש להם חוק וזכות הזה כי יכולים לדון צד"ת) משפט לאלקי יעקב (שדונו עמו ית"ש צמשפט הזה וכו' וגאלנו צטענותינו עפ"י התורה בג"ל) כיה"ר צ"צ, ומעלה אחי ורענו אבד"ה נח גשים אל לב הדברים האלו ואנחנו מלידנו נשוע להשי' צבל לצ ונחפול כל אלו השני ימים ר"ה ביומה אריכותא דמח רק העיקר על הגאולה שלימה צ"צ ולה נישן שנית האולת בגלות עוד וכמ"ש הרמב"ם ז"ל בכונת תקופת שופר. וכמ"ש צד"ת סיפורי מעשיות מליקוטו מהר"ן ז"ל צמטמה הראשונה מצד"ת מלך שושבית כי צבל ע"ה שצ"ה הטח להילח ולהיחיה משם היתה ישנה סמוך לים וכן הוא עתה העת רצון שלא נישן ח"י שלא יהי דמך מלידנו ח"י וכמ"ש הצ"ה"ה כי יושב צבל צ"ה בישן דמי ודיינו רק לעורר נפשנו וצ"ה

ובחמנונים יצאו לפני המלך ית"ש להתחנן מלפניו להגלות אלנו ולגאלנו צ"ב ברוב רחמיו וחסדיו:

בא. אשרי העם יודעי חרטה ה' באור פניך יהלכון. וכן כחוב בהללים תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו כי חוק לישראל הוא משפט לחלקו יעקב ודרשי (צפ"צ דבירה) לכ"ט חוק לישראל דמחוי הוא כמ"ט כי חו"ק לישראל הוא ומחויבותו של אדם קבוצים מראש השנה עד ראש השנה. ויש לדקדק וכו' רק צביל פרכסה ומחוי צלצד הוא משפט לחלקו יעקב צ"ה הלא הוא העיקר על כל באי עולם החיים והמתים וכל העולמות תלויים בזה וגם המלאכים יחפזון וכו' והעיקר שדנין מה שתלוי במעשי עוה"י אם יצו בשנה זו לתקון עולם לביאת משיח בן דוד ועי"ז יהי תיקון ותכלית לכל העולמות ולמה חשב הכתוב רק כי חוק לישראל הוא על מחוי צלצד כדנ"ל בג"ל. וגם הנה קראנו היום (צ' דר"ה) בהפטרה צירמ"י כה אמר ה' קול ברמה נשמע והי צכו חמורים רחל מצבה על בני מאנה להנחם על בני כי חינו, ויפלא הלשון "חינו" כי הארץ שייך לומר על בני כלל ישראל כי חינו הלא כחוב חתם ביה יעקב לא בליהם ואם המה בגלות, הלא קו"ל בהקדש כל הוכח דאיתיה צי גזא דרחמנא הוא כ"ט בניי הופולים בגלות ויודע מספרם צפרטות בשמי נורם והיתכן לומר, כי חינו"ו וחיו דומה לבנים שהלכו צימינו למלחמה למרחוק ולא באו חזרה ולא נודע מקומם ואמותם בוכים עליהם כי להקאמאנדא לא נודע צביוור אם נצבו או מתו וכיוצא שייך לומר עליהם לשון "חינו" משא"כ צרחל חמנו בשמי מרום אשר נודעו כל חטולמות כנז. והי ל"ל על בני כי גלו וכיוצא. אולם יוצן הענין עפ"י משל למלך גדול שהי מושל צכיפה בכל המדינות והי לו צנים זרע מלוכה רבים הרחיים למלכות מקומו (והיו רבים מהם כאשר היו צנים קדמוניות מנשים רבים וכמו דמלניו צ"ט"ס סנהדרין צ"ה מאות בני דוד מפלגשים שילחו צראשי גיוסות המלחמה) והי במשך העת וצניו הטלו והשהיתו דרכם ועוד עשו תהצולות ומזימות צסחר עם חצרות טועלי חון צמדינה למרוד צמלוכה וכיוצא ונגזר עליהם על כולם מבית המשפט הגבוה להגלותם למדינת חנידיען בארץ מרחק אשר היתה ג"כ תחת ממשלת המלך חצוהם ושממה יעבדו את האדמה צזטה חפס ועי"ז ירך לצנס ויוכלו להשיצם אל מדינתם ולזכות ביה מלכות חצוהם וחצוהם להשר מלך צמשפט יעמיד ארץ הוכרה להסכים לגזר דינם וכן נעשה להם אם כי חצוהם צכה צמר לבו צאשר הוילוחם בגלות לארץ חנידיען אשר היו עס חנשים פרחים צימים הסם והעמידו עס צמדינה פקידים ושופרים וממונים עליהם להשגיח על כל מעשיהם, אם יטיבו דרכיהם, וגם להחנהגות המדינה צמשך היותם שמה צדרכים ופארטע"ן וצחי משפט וכיוצא

צצחי פקודות המדינה הגהולים וגם שופרי ופקידי הגבול לכל ישיבו למדינתם עד ילא דבר מלכות כי ראויים הם צבר לשוב לאחוזת חצוהם וארץ מולדתם, והמה כאשר הגלום לארץ מרחק מרוב מרירות לבם שכתו את ביה חצוהם ואמרו בלצוהם אחרי כי גנרשנו מציה חצונו ומלכותנו מה לנו לחשוב לשוב צתשובה עוד הלא נעשה מה שלכנו חפץ ונחשצו לטובחתנו ולטובות חנשי צוהינו ושרירות לבנו פה בארץ הזאת לעשות כמעשי הגויים השוכנים פה ולצא חתם צצרות המסחר והקנין ועי"ז יוכלו להוילח סחוריה הגמולאים פה לאייראפ"ח גם להציא משם שלא צרשות פקודי הגבול וכיוצא תחבולות שונות להריוח ממון, ויש כח מהצנים אשר עוד הרעו יותר לגזול ולחמום צדרכים לא יאוחים. ועוד קנת מהם אשר התדבקו להפראים אשר בארץ והלכו כדרך הצאלשעוויקין (הקאמאניסטע"ן) צימינו כמו ליסטים מזויין ולהיות כים ח' לכולנו. ונחטוב מעשיהם כדי לשוב לארץ חצוהם מאן דבר שמי" גם אם היו חיוה עוצום מהם אשר צמסחרים תצכה נפשים והוכיחו קנת את חחיהם ומשפחתם הערעהעראלצגע"ן הנרגשים על כפה מדוע לא יחזרו וישימו אל לבם להטיב דרכיהם אך ה' חוכחתם לבלי חכליה ותועלת, וצאשר המה קלפו אך מעט וכשוערים אשר שמו עליהם לפקות ענייהם להשגיח על דרכיהם המה עזרו לרעה יותר וחנו בכל עת הידיעות ותעודות (צעריוכטי"ע) למדינתם לביח המלך כי אדרבה המה הרעו מעשיהם ציותר ואין לדצר צעחים הללו להשיצם למדינתם וצאמת היו כל הפקידים והשוערים נוגעים צדצר כי ידעו צנפשמ כאשר ישיבו הצנים לביה חצוהם אז יחצטל פקודה כל הפקידים ושופרים צין צמדינה פמינה וצין על הגבול בג"ל ואז יחצטל פרם שלהם ופרנחתם ע"כ נחנו צכל עת ידיעות רעות עוד יותר מאשר הרעו הצנים בג"ל.

וידי היום והמלך נעצב אל לבו צצברו את בני ומשפחתו ויאמר צלצו מה לי לידעות השופרים והפקידים מאינדיע"ן ארץ גלותם ארדה לא ואראם הצלצקתה הצחה חלי (ואולי הם נוגעים כנז) ויהן לו אשר ישיב דירתו צאחה ירחים צשנה צמדינה הקרובה לשם (אשר היא ג"כ צמדינה מלכות) ושם נסמו אתו המיניסטעריום ושרי המשפט הגדולים ויקה שמה צכל יום הידיעות מהשוערים ופקידים ועפ"י"ז ידע לדון צלדק אם חולי יש חקוה צקרוב להשיצם לעיר הצירה וצאשר צא שמה והזה דרם ע"י שרי מלכותו מאנשי המדינה הקרובה בג"ל מה שמעו מהתנהגות צניו והמה (יושצי המדינה הקרובה) צאמת ידעו הידיעות לא טובות ולא לזדקות רק משרי הגבול (הנוגטים בג"ל) כי גכה טורה צינ"י ע"י פקודה שרי ושופרי הגבול ע"כ אמרו ג"כ כי לא טובה השמועה מהם. וצאשר המלך קיבל את הידיעות החל ע"כ חסך שרי משפטיו הגדולים וגמר משפט חרץ עליהם (אשר עי"ז או אז

יבנע לבבם הערל ואז ירלו את עונם ויכירו את עוונת דרכם וישיצו ויזכו לשוב לבית אביהם) שלש בתות ליום הדין, א) אותן אשר התחצרו לחברת חומסים פועלי און כמו הקאמאניסטען כפועל אדם ישולם להם וימסרום תחת ידי הקאמאניסטען שימשלו עליהם וכנימוסם וחוקם של הפרחים האלו כי יאשר להם להצטור משפחתם ויהום אביהם רק יהיו חברת רוחמים כולם שווין ואם יעברו על דבר זה יסרגום מיד וכמה כאשר לא ירלו קלת מהם להכחיד את יחוס אביהם אז ירלו מו ימסור נפשו על ככה ויחצרו הדבר ב) הכת אשר לא הרעו כי"כ אך עסקו בחמם וזגל קלת והעיקר הרעו כאשר עשו כמעשי הארץ ההוא היינו כמעשי הגויים ההם ע"כ יגרשם עוד יותר הרחק למדינה אחרת (אשר ג"כ תחת ממשלת מדינת המלך) ושם יהיו עם גוי אשר לא חשמת לשונו שלא יהי להם עממם היכרות (בתחלה) כלל ולא יעשו כמעשיהם (ואולי ע"י יעוצו מעשיהם). ג) הכת היותר מויבחרת היינו אשר לא חטאו הרבה (גם לפי דברי השופרים המלשונים והמקטרגים) והמה עוד בהם גיבר רישע כשרון מעשים עוצים של אצותם אך עסקו יותר מדאי במסחרים וחליפות ואלוטע"ן ושכחו את העוקר איך לשוב לארץ אצותם (ע"י המצת דרביהם) המה יקפחו פרנסתם גם צהייתם שם בגלות מדינתם וקמו מהם כל זכות מסחר וקנין רק יהנו להם להם לר ומים לחץ לפי הטף כמו יושבים בבית הכלא ואם יחטאו שמה קלה גם זה יוגרע מהם, והמשפט הזה ילא עליהם ויודע להם ככתב ע"י השופרים של הגבול מה גזר מעבר לגבול צמדינה הסמוכה הדין קשה ר"ל אשר נגזר עליהם ונעו כולם בצדי מר קול נרתי אך אמרו מה לנו מהבציות לבני תכלית כעת והתחספו כל הנופלנות שצויהם לעמם עלה לעבור הגבול או לשלות כחב בקשה (מעמארטנדי"ם) לאביהם המלך היושב בסמוך עם בית משפטו ולהליט צאורך כל פעוניהם אחרי כי הפליגו והכזיבו השופרים עליהם יען כי המה נוגעים כניל ולבקש חסד או משפט לעוצה וגם כי ירלו מתחה להעזב מעשיהם לגמרי אמנם פיקה אחד שבהם אמר אחיו, מה לכם להשוב או לכחוב כל זה לחנם הלא לא יייתו אותנו בשום אופן לעבור הגבול וגם כתב הגיור שלנו לא ינחו הבקורת של השופרים לעבור כי ידעו אשר ציפשמם הוא שעו"ז ותגלה קלונם ויהפעל משמרתם ופקודתם וגם כאשר נבאר צכתצונו את אשר הכזיבו והפליגו עלינו כנז" ע"כ אך זאת עלה היעולה באשר היו בני מלכים ובקיאויס צחמת העלטקעפער וברענטעגן והפייקן שטראהלן (גם צלי קו של מחכות וכמצואר עוד צשלי"ה הקדוש) וידעו הסומן והידועה מצית אביהם אשר יוכלו לקרות אביהם ע"כ ישלחו פונקטע"ן שטראהלעטן וזה לא יוכלו לעבוב שופרי הגבול וע"י הסונקטן שטראהלעטן יניעו כל בקשתם ומר

לבותם ונגמר עלתם לגובה לעשות כדבריו כי כאשר ידע ויכיר זאת אביהם צודאי יפטרם מהעונש הקשה לכל השלם כמות כניל וירחמם וישיבם לארץ מולדתם, והנמשל הוא מוצן כי המלך הגדול הוא מלך מלכי המלכים הקצ"ה ואנחנו בניו בני מלכים ומפני חטאינו גלינו מארצנו לגלות הארוך והמר הזה כדי להכניע את לבנו שוכל לשוב אל ארץ אבותינו והעמידו עלינו המלכות והשרים שהם כולם מלך הס"א עבדים משלו בנו שפחה כי תירש גבורתה בגלותנו, והמה מקטרגים עלינו, יותר מחטאחינו, וצפרע שרו של אדום (כמו שפירש"י צפי וישלח) שהוא הס"מ והגלות הזה הוא גלות אדום וצוידעם כי אם בניו ישובו לאה"ק בגאולה שלימה אז יתבעלו לגמרי המה וכל כחם (כדוגמת השרים והשופרים שמה) והנה לאי סכנתה צענו לך מעבור חפלה גדר דרכי בגזות וגוי גם כי חזק ואשוע שהם תפלתו ושרו ושופרי הגבול המה כשארז"ל (בצרכות דף ל"ב ע"ב) מיום שחרצ ציהמ"ק נעשה חומה צרל בין ישראל לאביהן שבשמים. יעתה בסוף שנות הגלות הנה מעשה צע"ד צפותיווי להוליך שולל מאחצ"י (גם צראותם כי זכו חבלי משות) לעסוק תמיד רק במסחרים וצמעשים שונים וכדומה בצחצולות שונות (מפני כי ררכי עמך ישראל מרובים כעת) ולא לצבור לעבוד להתקרבות הגאולה לשוב לירושלים לציה אצונו צביאגל"ב. ויש אשר יעסקו יותר עוד נוטה מדרך הכשרות ואמונה צמו"מ ולהתצולל עם העמים. ויש עוד הגרועים יותר (כ"ז מעשי צע"ד וחיוצו כי הוא צבלל כעת ביותר המחשבות של ישראל קדושים העמוסים מני צען וצפרע ע"י תערוצות הע"ר) ע"כ נגזר עלינו, כפי ראות עיננו, ורחבון לבנו. צשנה העברה, (דוגמת המלך וצית רינו אשר פסקו עפ"י גצ"ע מהשופרים המקטרגים כנז, כי מלך צמשפט יעמיד ארץ, וגם ממה שקטרגו השכנים הרעים צהמדינות הם האוי"ה שכולם שונאים לנו) לשלם כמות כנז. א) להגרועים ציותר, לתת אותם תחת ממשלת הפרחים הבחלשעוויקויץ שר"י צמדיונות הסאוויעי"ט ושם יהודים למכצור לאלפים ורצבות ומיליאנטן והמה גזרו על שבת ומילה (אוי לאזנים שכך שומעות. אוי לנו מאוד) ויקחו את ילדיהם באשר עולדים לחוך הצרתם למען אשר דת ישראל יהיה מוצר ח"ו לנו. והמה יכחיזו כל אמונת ה' ותורתו ומחוייבים צכה"ג למשי"ג חפילו על ערקתה דמסאגי כיון שמכוין להעצור על הדת ומאחה רבנים יר"א כצר מסרו נפשם שמה, ארץ אל חכסי דמם, ורצוים מהם שלא יוכלו לעמוד צנסיון זהו מפאת צלצול הדעת של הצע"ד אשר גדול כמו כעת צעור"ר וכשארז"ל מה שיהיה צימי חבלי משות. הכת הצי" שנגזר (צמשל, לגרשם עוד הרחק למדינה אחרת) גם צזה ככה מחמת שנקתחו פרנסות ישראל המה נוסעים לאמעריקא ארץ העמאה וקשה לגידול צנים על צרכי החורב כמעט

חן באפסרי שמה בארץ החפשה ואשר לא יצאו עוד מפני משפחתם כמו במדינת מולדתם. הכת (ג') העובים שבהם היינו המאמינים בביאג'ל ומגדלים צניהם על צרכי החורב וביולא חמגם נחייאשו מתוקן עולם לקרב הגאולה ועסקו יותר מדאי בצרווחת מסחרם צמעשים שונים וכיולא וחשבו זה להכלית (צטלוחם צטוה'ר) ע"כ נגזר צטוה'ר לקח הפרנסות לוסענלען וריבוי המכסים ושער הוואלעט'ה וכיולא צרעטת השופטים צמדוינה וידל ישראל מאור, עוללים שאלו ללחם ופירש חן להם אשר כמעט לא נהייתה כזאת והפסק הזה ולא (כפי הנראה) צטנה העצרה צרי"ה אשר המלך המשפט ית"ש יושב קרוב למדינת גלותנו כמ"ש צמג"ה ה' ר"ה (ס' תקפ"ח ס"ק א') שלכך אומרים הסלוחות צימים האלו צסוף הליכה שאז שט הקצ"ה צטוה"ז וכאשר נודענו וצעינונו ראינו צטוה"ר שנתקיים הפסק הג"ל צבוא הומי הרטון האלו נתקבלו כ"י לצית ההפלה ויחשבו כדת מה לעשות לפטול צתפלתם לצטל כרוע גז"ד ה'.

אמנם אחי ורעי, הנה נגעלו שפרי הפלה ומחילה וגבול צימינו (כג"ל מדי הש"ס צרכות) ולא יניחו הפלותינו לעבור השמימה וצפרע מה שאנו מצדיקין ח"ע נגד הצע"ד ושרי מעלה אשר המה היו צעוכרנו כג"ל והמה שוטרי הגבול כג"ל ע"כ חן זאת המלה היעולה לטובה צעת תקיעת שופר שהוא קול בלא דיבור וכמ"ש צבא'רז"ל להחודות אז (בין התקיעות) בלחש ובין שפתיו וקול זה לא יאמע להמקטיגים שוטרי הגבול ע"כ נח עתה צעת תק"ש נשית לבנו ומחשבתנו צתפלותינו להצינו שצטמים צקבלת חטובה שלימה צלמח וצצקשו להשיבו לארלנו צציאגצ"צ והיו דוגמת הפונקע"ן שטרחהלע"ן כג"ל שיטלחו מעבר לגבול שאנו בני מלכים מכורים אותם צמטות והורת חציו שצטמים ועי"ן יטלו תקיעתנו צבונחנו והפלתנו השמימה ויחצטלו כל גזירות מעלינו, ויראה לפני ית"ש נדקותנו, וז"ש כי אחת שמש קול שופר ומאזין חרועט ואין דומה לך, אשר לבחורה חמרה למה אין דומה לך צזה הלא כל כג"א ישמעו קול שופר (אם אינם חרעים) חן הלשון שומע"ע היינו מצין כמ"ש כי שומע עבדך כידוע והיו כי אחת שומע קול שופר וצצרון לבנו ותפלתנו צמחשבה צעת התק"ש מאזין חרועט (צצרון לבנו כמו שארז"ל צכונת וודעי חרועט) ואין דומה לך (כי גם המלאכים אינם יודעים המחשבות הדק היעוצ רק הוא ית"ש לצדו) ע"כ נוכל לשלוח דרך זה הפלותינו, צעת תקיעתנו ויה"ר שיביה עתה עת רלון מלפניך, וז"ש כי חריק לישראל הוא משפיע לאלק"י יעק"ב היינו גם אם העיקר הוא המשפט לאלקו יעקב שיחגלה חלכותו ית"ש צצית יעק"ב שקראו צית (כשאחז"ל צצכחים דף פ"ח) עכ"ן צעת ארה גדולה ועניות כזה אשר הוא ממש סכ"ג ושסובלים המאמינים וטובים שצאחצני

כג"ל נוכל להחפלה גם על פרנסה כי חריק לישראל חריק ליבנה דמונה על המזונות הקלוצים כג"ל מדרז"ל (צפ"צ דב"ה) והיינו צמחשבתנו העיקר רק על הגאולה שלימה ויובלל זה עמיהם כיון שזכו לרובי צצוב כעת כמ"ש צשם רציו הצעש"ט זי"ע וכוח כדי להחזיק דת הוה"ק אשר מאור צתמוטט ועי"ן נקרב הגאולה, חמגם עניות (חסרון לחם נמש ר"ל) מעציר על דעת קונו ואחז"ל ופסק הרמב"ם שאין ישראל נגאלים הלא ע"י החטובה צסוקן מעשינו ח"כ זכו לרובי צצוב, ועי"ן יחצטל הגז"ד הג"ל של צציתת חמטריקה אשר נפרץ צטוה"ר צמולחא כעת שהוא רק מחסרון הפרנסה וכשיביה להם פרנסה צציתם לא יחפלו לנסוע למרחקים, חמגם לכל יחצצו שזכו חיזה חכליה צתחצולות שונות שייעסקו צעד ממון או צתכמת הפוליעיק, תחת חיזה מדינה או מלכות צחר"ל טוצ יותר להיות וצלמח כולם כלאוד רעים צגולה לא כחותן המושים החלמים צעויהם שיחצצו כמי ועלם ידי או חמתי עשהה וכ"י ולא יחצצו לתכלית הגאולה ע"כ הצהיר זה צתק"ש צכחוצ שבתהלנו אשרי העם יודעי וגו' (מה צמכונין צודיעתם ובלל דיבור, צעת) חרועט, ה' צאור פיך יהלכון (כי רק הש"י מנהיגנו ועפ"י השגחתו וע"כ לריך צעת תק"ש לשעבד לבו ויפשו אז רק להשי"י ולכסוף לחיות צנוטש ה' לצקר צבובלו צצוב שכוניו ליון צ"צ וז"ש ה' צאור פיך יהלכון רק על פי ה' יסעו ויחמו צאה"ק ולא ע"י הליאניסע"ן או ע"י חגודיסע"ן וכתות הדומים להם לא צאלו צחר ה' רק הש"י ישיב לנו חה"ק ע"י אלי הנציה ומשית בן דוד כמו צציארנו צחיבורנו עולח חמ"ד וכשאריו חיבורנו צטוה"ז ח"ש צאור פיך יהלכון כמ"ש רש"י צתהלים מ"צ עה"כ שלח חור"ך ואמת"ך שזכו אלי הנציה ומלך המשיה שיצואו צ"צ לגאלנו).

אמנם מה שעמדנו לעול עה"כ קול צרמה וגו' על צני" כי חינו, זכו רומה הצצואה על כת השלישית כג"ל צימונו צמדוינה הצאלשטוויקיין אשר יכריחים לעבור על דה ה' צצרון ועלויחם שייך לשון "כי חינו" כי ממ"ג אותן שחסרו נפשמ על קדושת השם ולא שמשו צקולם כרי חנים צעולם כי חרשעים הפראים הג"ל העצירות מן העולם צטוה"ר, והשאר (צטוה"ר) אשר לא עמדו צנפשותם צצזירת שמד ה' ח"כ הם חשעים צחיייהם קרויים מחים וילאו מן הכלל, כי לא עמדו צנסיון, וח"כ ממ"ג הו" שם, "כי חינו" ואנחנו גבה עורא צוננו לשם צחורצין העולם כעת ולא נוכל כלל לכויעם להגילם רק חמנו הקדושה רחל חעמוד נח צעדס צשמי מרום לבכות מר על צני" כי חינו, חמנו היקרה רחל עד מתו הצכה עלינו, ואנחנו עליך, ועדיין לא נושענו גם צרוצ הצרות לרורות אשר צאו על צית ישראל כעת, אחינו היקרים שימו על לב וצככה

במר נפש שיהי עתה עת לזון בזכות אבותינו ואמהותינו להגאל צ"צ כנז'.

אמנם מאשר חמרו כי הבטיח צא בחצונותיו לטעון ולהנשין עלינו יותר מאשר הריעונו כי נוגע הוא כמו שאר פרי ושוטרי הגבול שהמה גונדה דילי לפי המשל הנ"ל והוא נוגע בעדותו, וכנ"ל בדברינו בדרושים הקודמים. ומלכד העטנות שיש לנו עפ"י ד"ח נזכות בית ישראל כמו שהלענו בשנה הטערה צרי"ה עיי' בדבור הקדוש (אות ב') והעטנות עדיין נחזיק בתביעתנו, עד שזוכה צ"צ לגחלנו. ועוד יש להוסיף כהנה וכהנה ועוד זאת נזכיר כי הנה פסקין צשי"ע חו"מ (סי ז' סעי ז') דשוגה פסוק לדון חפשי שכשר להעיד (כדפסקין שם בסי"ג סעי"א) וכיון דהבטיח הוא שולחו ומסגחי דקוצ"ה כמו שקורא אותו בזה"ק ועיי' בדברינו בסי' דברי חורה (מה"ק אות פ') דעכ"פ כיון שאחר חורבן ציהמ"ק (כמו שציארנו שם בדי"ח) צודחו נתברר שהוא שונה יודע ופסול לדון ובשלמא אם היה עד צנצר חין לפוסנו בשבי שגאחו אלל הוא מתערב בטניני הדין כמו שמתנו בלויב ויאמר ה' אל השטן וגו' והוא השיב. והרי עסקו עמו בצו"מ של הדין (ולא נשמע עדותו בלבד) והוא המוליא ומציה רב החוצה הכופך ומבגבל את כל העולם וא"כ הוא פסול מפני שגאחו ע"כ צשי"ע יאמרו לו רד ולא יצא לחוץ הדין כלל וכן עם כל גונדה דילי פרי האומות והמקטריגים כיון שהם נוגעים ושגאחים כנ"ל במאמרינו.

ובכן אחי ורעי נשוב להשיי בחשבה שלימה צעה לזון הלז ונשפך שיחנו ונפשו על הגאולה שלימה צ"צ ועוד טענה גדולה יש לנו בחמה אחרי כי בחמה הוא דור יתום ועני ועיי' גאמר וירא כי חין טורר וגו' והושע נו ידו וצמ"ש צפי האזינו וכן בדברי הנביאים כי אז יגאלנו הקב"ה גם שלא עיי מעשיו ואין לך לורך גדול יותר מה זדור עני יותר. וכמו שמספרים צשם הגה"ק מבארדיטשוב זי"ע בעל קדושת לוי שהגיד ובה צמר נפשו הקדושה צעה אמירה חנה בלילה ובכחצ ויקרה ה' לצאות ציום ההוא לצכי ולמספר ולחגור שק ואמר אתה צוכה רצשי"ע הלא יש לך מה לצכות ולמה לא תושיע לך ותגאלנו כי סוף כל סוף כרו צידך הכח להושיע עבדי וצזה ענה בדעתו צרי"ה הלזה צשחרית צעה אמירת הפיוט והוא צאחד ומי ישיצו ונפשו אהיה ויעש גורא וקדוש דכיינו והוא (כביכול ית"ש) צאחד (שאינו צצובוט עט בת זוגו והוא פירוד צינו וצין כנסת ישראל עיי המחלצה של פרזל שצינו כנ"ל ובמבואר בזה"ק פ' ויקרה [דף ה' ע"א] מלכה בלא מטריתא לאו מלכה הוא עיי"ש) ומיי (צחי מיי ירפה לך, דייקא מיי ההוא דרגא ירפא לך במבואר בזה"ק בהקדמה דף א' ע"ב היינו צחי צינה יוצל עליון דחמן נפקין עבדין לחירון שהוא הגאולה שלימה

זהו ירפה (הקב"ה) ישיצו (הקב"ה צחי מנחם משי"ב נפשי שישוב וישמה לנו של הקב"ה כביכול. אך צירידי תנוי בהקב"ה צעלמו שירצה לעשות צחי מיי יוצל העניון לגאלנו כנז') ונפשו אהיה ויעש (כן נהביא משיח לדקנו) גורא וקדוש (ית"ש). חכיכ"ר צשנה הזאת צ"צ ברוב רחמיו וחסדיו. [ועיי' לעיל אות ז' ד"ה ובקן]:

בב. ארשום קלת מד"ח שהגדתי צמקנות צשי"ע קודם הק"ש. הנה דהעי"ה אמר הקעו כחדש שופר צכסה ליום חגנו כי חוק לישראל הוא משפט לחנקי יעקב. יש לדקדק גמה חנה תקיעת שופר צביסוי (הירח) הנצנה ומה זה תנוי צזכ שהוא צכסה ליום חגנו והנה חין מלות תקיעת שופר נוכג כלל צנינה וממשלת הירח היא רק צנינה, חמנס העניון יוצן ציימיו צדורות החנו ובפרט צדרא השיכח הגז אשר מרוב הכרות והחצרות וההפכות העונם כמעט מהייחשים רובם ככולם מהגאולה (וכמ"ש צדיאל רצום נח יחמינו וגו') ועיי' נח יוצרו צחשוכה כראוי ויהצצו רק צהחנהגות העונם צדרך העצט, וכפי הודעות המכ"ע העתונים מיום ליום, מי נוח, ואיוז ממון (וואנטא) הוא חשוב יותר הגם שיש לדון כלל ישראל נכות כי מפני ההבחר פנים הגדוג אשר הוא ציותר צסוף יומיה חנין והגרות ר"ל מהצצרים מיום ליום ובפרט חסרון הפרנסה אשר עוננים שאלו לנחם ופורש חין נחם ובפרט נשנס דמו לימוד צעד צנו וישנחו חותו חורה מהחדר מפני שנה פנים שכר לימודו וציהו ריקן והרשעים החו"ה חומרים הבה נתחכמה ליקח כנ פרנסות ישראל וחין יהי מוח ודעת לשוב צחשוכה כרהוי. אך עכ"ז דהעי"ה שהוא נשמת משיח דקנו בהמרמר עיי' כמ"ש צההלים (ע"ג) והכי נגע כנ היום ותוכחה לצקרים. היינו כמשארז"ל צסנהדרין (צ"ח ע"ה) דמשיח יהיב מנוגע צשערי דרומי צינו עני דסצני חולמים חמנס צעולם השפל והמושקע בחומריית וגשמיית הנה לא ידעו ולא יציו צחשיכה יתכלכו ועיי' ימוטו מוסדי חרץ (התכלית שגאחו צצציו ענה"ז) ויחשצו רק צפוניטייק ובמלצ היום ובזמן דבר יוב ציומו חושים צצקרים, ידיעות השקרים. וכמו שהארננו כבר צדרוש לתק"ש צשנים שלפ"י [עיי' במאמרנו זה חות ה' צדי"ה וצזה שאמרנו כי נפל להעשים וכי עיי"ש] ע"ד חז"ל צשבת ששלח שלמה המנג לחכמי ישראל חצא מת (היינו ההשחוקקות לאצי דוד מנג ישראל, מת" בלבות העולם) ומוטע צחמה (שהעילו עיניו הגאולה על מלצ הפוניטיק צין המלכות ומדונות צחו"ה שמונים, לחמה" עיי"ש פני"ל בהמשך מתשובת חכמי ישראל] וזי"ש דוד מלכה משיחא ואחי גגוי"ע (דיתוב מנוגי"ע צשערי דרומי כנ"ל ויניחנו צ"כ צעוכ"ר) כל הוי"ם (כמו שאמרנו שם דח"ל משיח על שאלהו חימת אתי מר הוי"ם אם צקולו חשמו.

והיינו כשלא ישיבו בהשוכה כמ"ש היום אם בקולו
 תשמעו עי"ז ייחזו מנוגע) ותוכחתי (מה שאני [דהע"כ]
 מוכיח אותם בהוך פנימיות לצותם לפעמים בהרהורי
 השוכה ולחשוב מה יחי' החכמה בגנות המר. ועי'
 אמירת תהלים שירי דו"ד עבדך יתעוררו בהוכחה בהוך
 לבם אמנם שום יחזרו ויחשבו [בתחצונות היל"ר] בלצותם)
 נבקרים (נמצא האו"ה שמונים להמ"ה שזרחת בכל צוקר
 ומה נשמע חדשות לבקרי"ם מהמכ"ע דבר יום ביומו
 ויטמנו דעתם על מצב הפוליטיק כנו' ודא עקא אשר
 ודאי כנו') וז"ש בטהורין שם דיתוב מנוגע בשערי
 דרומי' היינו רומי' מקור מלכות הדו"ם וקבריות
 רומי' כנודע ושזכו גלות האחרון גלות אדום והיא
 מחולל מפשעינו עדי חכה לגאלנו מגלות רומי' היינו
 אדום, אזי לנו.

והנה אהבנו אחי' ורעי' לומר לכם מה משל כנהוג,
 אומר רק משל היוולד מפי קה"ק רבינו הצעש"ע
 זי"ע כמ"ש בספר תלמודו הכהן הגדול תולדות יעקב
 יוסף זי"ע בדרך מוכיח אשר יעורר עונות צות ישראל
 בפרכות ועי"ז יעורר עוד קטגוריא ח"ו והמשגי הענין
 במלך אשר צנו יחידו ילא לתרבות רעה ורלו שאין
 טלה רק לשונחו למרחקים בגלות עד יכנע לבצו וייטיב
 מעשיו לשמוע בקול אביו ומנה המלך וצמשך הזמן
 רצ בהיותו שמה שלח המלך צי שלוחים (זה שלח
 בפני זה) לשמוע מהנשמע ממנו אם הטוב דרכיו
 בצר וצא האי' ואמר כי הוא צן שוצב ועוצר על מלות
 המלך גם שמה ילא הטוב מעשיו ואדרבה וכו' והשיב
 המלך כי זהו שוגא לבנו רק לעורר קטגוריא, וצא השני
 ואמר כי לא מקיים שם מלות המלך כראוי אך נראה
 בעלול כי הוא מחמת נרותיו ודאגותיו שם בודעו כי
 הוא נגרש מבית אביו ומצית המלכות ועי"ז לא יוכל
 כראוי לקיים מלות אביו המלך אמנם נראה ברור כשישיבו
 לביתו בודאי יקיים מלותיו בכל לבו ונפשו והשיב
 המלך כי זהו השני הגיד כראוי וקובל דבריו. כן
 המוכיח אשר יעורר קטגוריא על צני' מצלי לימוד
 זכות כני"ל הוא דוגמת השליח האי' משח"כ המוכיח
 שמתטורר זכות על צני' כי אין יכולים לקיים כ"כ
 מלות הש"י מפני טרדת גלותם ולרחם ובהיותם
 וכשישיבו לאה"ק לבית אבינו בודאי יקיימו ויתנהגו
 כראוי זהו מדבר כהוגן וראוי לקבל דבריו לפני המלך
 יח"ש עכד"ה בני"ל ומעשה גם אנהנו בעניוהן צפרע
 ציומא דדינא ר"ה הקדוש הלו קודם תק"ש לא נלמד
 חובה ח"ו על ישראל רק זכותם כי רצ הוא. וי"ל
 מ"ש לנו אל חלקי"ם אקרא (היינו מדה"ד מלך
 יושב על כסא צרי"כ [ללמד זכות כנו'] ואם זוכה
 אשר מלפניך יח"ש לצד משפטי ילא בודאי מה טוב
 אמנם גם אם לפני הצ"ד הלא גם לפניהם יש להניע
 טענות לזכות כי הלא גם המה יבקשו משפט אמם
 ועי' טענות זכות וכל לזכות בכלל ישראל לטובה

וח"ש) וחי' (הוא וצ"ת דיני' כשדח"ז היינו גם נפני
 הצ"ד שבה צ"ת דיני' יח"ש עמו כי מבלעדו יח"ש
 נח יעשו מאומה) יושיעני (שזכה במשפט בהלפת
 טענת זכות כנו') ובלירוף הטענות שהלעני כנו'
 צאלו השנים חצני משוח לפני הק"ש וכל ימי עת רצון
 כולם ילטרפו לטובה ויענו עמה לרית נוחה לפני
 יח"ש ויהיו נח אמריו לרצון לפני אדון כל גלמד זכות
 עג צני', ואטן ואמר, הגה קוי"ע דחז"ל עה"כ
 זה צריות חקים את ולחק (ובצואו גם רש"י צפורצו)
 ק"ו בן הגבירה מנן השפחה. והנה מלינו בהגר במדבר
 ותשב מנגד והנך שכחתה שמה אי' וזמן מה עג צנה
 החונה ומיד ריתם הקצ"ה ענוה ועל צנה ונתרפה
 וחי' לגוי גדול אם כי מלה"ש לעקו אז מי שעתיד
 להמית ציך צלמא אתה מרחם עליו והשיבו להם
 עכ"פ בלוחה שעה חיו חייב.

ולפי"ן עכ"כ צן צנו של ק"ו לחין שיטור פעמים
 בישאל קדושים ציך שטומדים ושצום לפניך
 צעה רצון בעתותי קודש קודם הק"ש וכיוולא אם כי
 אח"כ מהמה טורדות ולרות בגלות וחסרון הפרנסה
 וההסתר פנים ר"ל שנים לסורם עכ"פ בלוחה שעה
 כשרים הם ובעלי תשובה וישראל מהני תשובה ואמר
 בזה"ק אפי' צי' בנישחא חדא אי' הדרין בתויבתא
 כדקא ילוח פרקין לה מן גנותא ועכ"פ בלוחה שעה
 בהרצם צי' בנישחא כמה חזרו בהשיבה. ואם בשצני
 הצני' של הגר אמו (של ישמעאל אשר זכו בגלות
 אדום יהדיו עם עשו כמ"ש בלא שער ותותו והמה
 האדומיים זרע ישמעאל כמ"ש ייך עשו ויקח את מחלת
 צה ישמעאל וכפירש"י שם שהוסיף רשעה על רשעהו
 ופסקין דכרי נית לי' היום ע"כ נחשבו האדומיים
 לפי"ן צהר ישמעאל ג"כ) הלא ק"ו בן הגבירה מנן
 השפחה ילא בשצני הזמן שצחה אז השפחה הגר
 ונעומת זה ק"ו לחין שיטור ממה חנפים שנה אשר
 רחל אמנו בקדושה בוכיה ומיילת על צני' כמ"ש קוג
 ברמה נשמע נהי צני' תמרוירי רחל מצכה על צני'
 מחנה לכהם עג צני' כי אינו ואם היח' אינה מקבלת
 תנהומין ומחנה בהנחם וחצכה מחין הפוגה ח"כ מדוע
 לא תרחם עלי' ועג צני' לגאלנו צ"כ. — רחל אמנו
 הקדושה והחגיגה. אל תפקו עמה צום הדון הזה
 עדי תפיל צמלינתך בעונו לקיום הש"י הבעתחו יש
 חקיה לאהריתך גאוס ה' ושצו צני' לגבולם ואז חנחם
 (והארבתי עוד צמליות זכות בלדקות אחבי' ובמפעלותם
 גם צכמה מפגות בהיותם פורים בדי כפפות הארץ
 צכמה מדינות ירחם הש"י ויקבל תפלותיו ומליותיו
 צרחמים וברצון צ"כ) ועוד וכו' זוער צענין שאנו עוסקים
 והולכים לחקש שופר כעת נוס שאמר ה"ק מבארדיעשוב
 זי"ע לפניך יח"ש הלא אתה לויחה לנו בתורה הקדושה
 רק איזה תיפות, ווס חרובה יהי' לכם ועל אלו המילין
 קלרות דחז"ל ולמדו מפי התרגום יומא יצבא יהא לכון

לעומת זה יציאו נא לפני הב"ד של מעלה את משיח
 לרקנו המדוכא ניסורים (כדאמרי' בסנהדרין כ"ג)
 עם הקורות של ברזל אשר עליו (כמצואר בפסיקתא
 וכ"ל בדבריו במתמרינו) ואז גם אם גברו עונות בית
 ישראל ח"ו (מלבד אלו הטענות הנ"ל צ"ע ד"ר) כל
 הטענות זכות שהגדנו כל אלו השנים וצ"ע ד"ר כל
 הטענות זכות של אבותינו ורבותינו וכל הנדוקים שפנינו
 כ"ל נמלא אשר אין זה הטחים ועונות כלל מעיקרה)
 הנה לא נוכל לחשוב אשר הב"ד של מעלה צ"ע ד"ר
 לנגד עיניכם משיח ה' מדוכא ניסורים נראים כאלו
 אשר יפסקו ח"ו לדחות הגאולה משנה הזאת ומשיח
 לרקנו ישאר ח"ו צהבולו הגדולים. ואם צ"ע חטאו ח"ו
 הוא מה הטע, והוא מחונל מפשעינו, ערם יחנו לו
 רשות וישלחו לבא נגאלנו, ע"כ צ"ע ד"ר יפסקו למען
 לרהווי שיהי השנה שנת גאולה וישועה צ"ע כדי לפדותו
 מיסוריו כ"ל.

וגם זאת נקט ונעורר ממלאכי רחמים ומיכאל הכר
 הגדול בראשם והמלאכים היולאים מהשופר שיטמדו
 אתנו להמנין לפני הב"ד בעת הגם כי כבר עוררנו
 אותם כמה שנים על ככה ועדיין לא נושטנו צ"ע ד"ר,
 הנה זהו כמו שהגיד אלמנ"ר הק' ז"ע שאין להפלא
 ענ בקדושים אשר בארץ החיים אשר צהייתם צ"ע המליאו
 טוב צעלו ופעלו בחפלותם וביגודו פי צבואת שם לעולם
 הענוון לא ייחו ולא יסקטו כדי יפעלו הגאולה שלימה
 וצבואת שמה אין קול וקשב זהו בפשיטות כי צהייתם
 צ"ע ד"ר היו צעני בחירה וצעלי רשות וצחירה להחפלא
 גם צחתי הקצ"ה גוזר ולדיק מצעלי ולדיק גוזר והקצ"ה
 מקיים משא"כ צעלם העליון שמה (גם צגול שפרם
 ותטונג ומדרגה קדושהם העליונה. אך) חונם צעלי
 צחירה, וממלא (הגם שמהפנלן צעלו כמצואר במדרשים,
 וגדוים לדיקים וכו', עכ"ל לא יוכלו להחפלא נגד דבר
 שגזר מהב"ד בהפסכת הצורה ית"ש לאשר חונם צעלי
 צחירה (וכדוע כמה מעשיות אמתיות המסייעות לה
 וכעין זה), כי גם משרע"ה צהייתו צ"ע ד"ר כאשר אמרו
 לו רב לך אל תוסוף וגו' שגטלו ממנו הצחירה להחפלא
 ע"כ לא הועיל עוד ולא הי' רשאי להחפלא על זה עוד
 מכ"ש הם צעולם העליון שאינם צעלי צחירה כלל
 עכ"ל [ועי' מ"ש צחיים ושלום פי' צרכה ולקמן מאמר
 ישע רב אזה כ"ה] וצפרט המלאכים שאינם כלל צעלי
 צחירה מעיקרה, אמנם יש לנו טענה למלאכי זכות
 הנ"ל כי גם נעומתם הצ"ע עושה ויהר לחוצה מאשר
 ניתן לו רשות כמצואר בס' תולדות צ"ע ד"ר רבינו הצ"ע
 ז"ע עמדהח"ל (שבת ע"ה). שחט משום מאי חיוב,
 משום לוצע, ואמרי' שחט דעלמא (היינו הצ"ע שחט
 ית"ר והמלאך ר"ל שחט דעלמא) אמתו מחייב (הא
 לך נצרה להסית את האדם, ומשיג) משום לוצע (שיחן
 לו רשות רק להסית האדם לעבור עבירה ולא להיות
 לצוע ולעורר עיני האדם ולומר לו כי בא ליעזר לעשות

והמליאו שזה הכונה על השר"ת ומפני ספיקא אהקין
 ר' אבה צקסרי וכו' עד שנהגו ישראל לתקוע מאה
 קולות וצ"י ימים ר"ה בכל מקום נמלא צ"י מאות קולות
 בכל צ"י כנישהא ובכל תפלות ישראל לחלפי אלפים
 בשנה וגם מאז ועד עתה זה כמה אלפים שנה וחוקטין
 כן בכל ישראל בכל שנה ושנה ח"כ זהו עולה ס"ה
 לחלפי אלפים תקיעות לאין שיטור ולעומת זה אלו
 מנבקים ממך שחוקט רק תקיעה ח' בשופר גדול
 לחרותנו וזהו ההפלה שאנו מנבקים ממך מנבקים כל
 כלל ישראל כ"ה צ"ע ג"פ בכל יום תקט בשופר וכו'
 מלבד שאר התפלות על תקיעת גאולתנו ופדות נפשו
 וכמה מיליונתין חלפי אלפים יהודים אחצ"י מהפלנים
 זה כ"ה וצ"י ג"פ בכל יום זה צערך חלק ושמונה מאות
 שנה מעת חורבן ביהמ"ק ומנבקים רק שחוקט תקיעה
 ח' ומדוע לא חמלא עוד צקסתינו עכ"ד הכ"ק כ"ל.
 וצפרט ציומיה אלן צ"ע שנין דענייהא דגלות צתראה
 במ"ש בחיזוק"ק ואמרי' שם מאן יכול למיקם צהון
 עני חשוב כמה כאלו נטלן את נפשי עכ"ל וכן לך
 חונם גדול מזה אם הוא סובג הרפה רעב הוא וצ"ע
 ועוללים שאלו לחם אז הוא כמטורף וילא מדעת ואין
 לדנו לחוצה כלל על שום מעשיו.

וזהו י"ל בדרך מילה תקטו צחדש שופר (לפני תק"ש
 צעת התעוררות הקטרוג ציומא דדינא. והוא)
 צכסר ליום חגנו (שחז צחי' צכס"ה הסתר פנים והתעוררות
 הדינים ר"ל. אז חמרו טענה לזכות) כי חוק לישראל
 (שישראל לריבין פרנסה כי חוק לישראל לכ"ע חוק
 לישראל ומזונא כדאמרי' צפ"צ דבינה ענ הכתוב הזה
 בפשיטות דמזונתו של אדם קצוצים מרי' על ר"ה
 וממלא כשחסרו מזונתו ר"ל לא יוכל לבין דעתו כלל
 ולהתנהג כראוי וזהו יכו' נזכות צעת) משפט לחלקי
 יעקב. ומ"ש בחיזוק"ק דעני חשוב כמה כאלו נטלן
 את נפשי היינו נפשי' חלק הנפש שאינו יכול לגדל
 צניו לה"ת כי אין לו נשם צעדס מפכורתם להמלמד.
 והמה רעבים וגם נמאים וערומים כי גם נלחם שאלו
 עוללו ופורש אין להם יחיד יכול לבין את לבו לחורה
 והעודה.

ואם חלילה הצ"ע הב"ד של מעלה כעת
 קרונה מלאים עונות צית ישראל כאשר מקובל
 מפי רבותינו הצ"ע ותלמידיו ותלמידיו חלמודיו ז"ע
 אשר הי' כן צימיהם ואשר המה מפרו נפשו ודחו
 אותם הטונות להסחירה לגמרי. אם טי סעו המה
 למנוחות עתה צ"ע ד"ר ואותנו עזבו לאנחות דור יתום
 עכ"ל קי"ל גדולם לדיקים וכו' וצקט לעורר אותם
 לעשות כמעשיהם הראשונה כאשר הורגלו צחייכם צהייתם
 אהנו צ"ע ד"ר לדחות טענות רבות של הצ"ע צימים
 הנוראים האלו כנז.

ומלבד כל זה נעטון טענה לודקת כן אם הצ"ע
 הב"ד המון הטחים של צית ישראל ח"ו כנז.

מזה וזהו שקר גמור, ע"כ כאשר עבר חוקו ותפקידו מחייב וטהור הקצ"ה ושחט גמול"מ וכו') עכ"ל ולנומח זה יהי נח החופש ליקח לכם מלאכי זכות לטעון ולהרעיש יותר מהראוי והמוגבל כיון שגם שכנגדיכם עושה כן בכל השנה וזהו עטנה משפט לזקק השנה. וצפרע מלאכים היוצאים מן השופר שנצרחים ממלוא שופר שטופים צ"ח בעלי צחורה הם כן גם המה הנצרחים מזה ל"ל נהם רשות וצחורה לטעון צעדנו הרבה לזכותנו וישועתנו.

אמנם הכוונה חמיי ורבותיי. הם זה הלוי בכונה לבנו צמלוח תק"ש (אשר ממנו נטפו ונצרחו מלאכים היוצאים מן השופר שימלינו עוב צעדנו) לריבין לנו לכוון לקיים מצות שופר רחמנא אמר תקעו והפלותינו ומגמת בקשהינו ל"ל רק על ישועת ישראל צביואג"ל בקרוב כמו שהצרכנו כבר פטמים רבות וע"ז נוסע צפרטי עניינו בק"י. ומה נעמו דברי הירושלמי הטמיה (פ"ד ה"ג ג') ר' חגיז בד דבוכ גפק להעניחה הוי אמר קומיכוון. אחוין, חע"ג דחיה בליצין עקון סגין חלח להן דחתיקן. עכ"ל הירושלמי. וכן הוא צ"ש דילן הטמיה (ח' ע"ב) שאין מתפללין על שני דברים בא"י. חמנס שימו נח לצבכס להדברים האלו הקדושים דרי חגיז דכן הוא לחיטו צימיו ג"כ דחיה בלצנו עקון סגין (לרוב רבות צפרטוח כל ח' וא"י וכל יום קשה מחבירו) חלח להן דחתיקן (ע"ז רק נחפלה תקע בשופר גדול להירוחינו) ונוסע לנחיים בכל עניינו צ"ב ממולח, ונייחד ללצנו חלח השני ימים ר"ה רק להקים מלכות שמים יתי ותי"י די למלך על כל הארץ צ"ב. וי"ל שזהו הענין שאמרו רז"ל צב"ה (ד':) דשני יומי דר"ה כיומא חריכתא דמיה עפ"י מה שכי והביא בסי יערות דבש כי חלו העשרה ימי השופר הם כנגד עשרת הדברות נמלח כי יום ח' דר"ה הוא כנגד חנכי ח"ה ויום השני דר"ה כנגד ל"ה יהי לך חלבים חמרים, והנה אמרו צילקוט כי חלו השני דברות חנכי ולא יהי לך בדבור ח' נאמרו ע"כ חלו חב' ימים שהלויים צהם כיומא חריכתא דמיה להיוחס צדבור ח' נאמרו כנז ע"כ לריבין לייחד ללצנו בחמנה יחודו יח"ש ולעקור ממחשבתנו כל שמץ ע"ז (לאו דלא יהי לך וגו') היינו חסרון חמנה רק בחמנתו חלוי נוכח לישועתו צ"ב.

בחזור למה שהתחלנו עכ"כ תקעו בחדש שופר בכמה ליום חגנו היינו צר"ה שהלצנה מתחדשת. נצין הענין כאשר חלו מהדשים הלצנה צל ר"ה ואומרים בצרכה עטרת תפארת נעמובי צמן שהם עתודים להחדש כמותה וכו' ואעפ"כ ראינו צעוב"י שהלצנה חוזרת ומתמעטת בכל חודש וגם אנחנו כמותה לא נהחדש הקמתינו, ואעפ"כ צברנא ל"י בצציון תקוף הימנותא צעת שנמלח בעת רלון שיהי עת וישועתנו וגאולתנו כן הוא צר"ה בכל שנה ושנה דאמרי צמד"ר

בחדש הזה החדשו מעשיכם וישראל מהעוררים צחשוכה ואעפ"כ עד הנה בכל שנה ושנה נדחה הגאולה צעוב"ר על כל זה לא תהייאשים ולא נסוג אחור מנשוב להש"י בעת בזמן רלון צחק"ש כי צחמת גם חס יחמכמה נחכה נו שנמלח עת רלון בישועתנו שנחחדש ותשיב המלכה להש"י, וזהו אשר השנה צכסה ליום חגו חידוש בירח נמשפט נחנקו ועקב ע"ד ציה יעקב חמת (כדאמרי צפסחים דף פ"ח) ובשחזק צחמנה שלימה בודאו יעזרנו הש"י צמנה הזאת שחיה שנה גאולה וישועה צ"ב:

בג. עלה חלקים בהרעה הוי בקול שופר עיי מה שכתבתי צזה צעוב"י צר"ה מהדורא חלוחיא (חיה צ' צד"ה וגם) עיי"ש.

בד. ארשום צעוב"י מה שאמרחי במקלות להטעורות לטובה קודם חק"ש, צהקדס הכחוצים צמזמור גמנח לצני קרח מזמור שחומרים קודם חק"ש מלך חלקים על גוויס וגו' גדיבי עמים נחספו עם חנקי חצרכס כי לחטוקים מגיני חרץ מחוד נעלה, חמנס ו"ל הטנין ויבן כאשר דרכנו צעוב"י נטורר חחב"י קודם חק"ש להפלה צימים הקדושים והגוראים האלו רק על הגאולה שלימה וצפרע צעת חק"ש (כנז) לעיל צמאמריו הלז צחופנים שונים) ולחצין משג ומליכה צעד בלל ישראל ו"ל עפ"י משג צמלך גדוג אשר כן יחידו החביב הלך צדרכי עקנקלות ותי מריט לעלמו ולציה חביו וכל המדינות אשר המלך מושל צכס ושמוכו צציה הסהר הקשה נענות חת נפשו כדי להכניע ללצנו, ולאשר כבר ח' פ"ח צציה החסורים על ככה חמנס צמשפט קל וגח לזמן חרוך, ואז צלחתו נקס חת נקמתו משרי ציה הסהר וגח הועילו מחומה צמאסרו, חדרצח הלך שובב ונחחזק בצעות ללצנו יוהר, ע"כ שמוכו עחה צחחרונק צציה החסורים הקשה וגם הצעיותו לשומרי ושרי ציה הסכר כי נח יוניחורו מחר רק לזמן מרובה אשר חז וינע נלצנו צחמירות וגם יהי להם רשות לייסרו שם צכג מיני רדיפות וכאשר יאמר כי הוא כן המלך עוד יותר ילחקו ממנו ויסרוכו למשפט כדי להכניע ללצנו (וזולת זה לא רנו שרי ושוטרי הציה החסורים לקבנו כי יירחו מלפניו אשר בלחתו מחר נהיוחו כן המלך עוד ינקום חת נקמתו מהם כאשר ח' צרשונה כנז) וכן ח' שם צציה הסכר הקשה ויסרוכו כנז, וחחרו זמן רב מחוד ויהי היום פתחו לדון לחכותו נהשיבו לציה מלכותו ויבא שר המשפט (יוסעין מיניסטר) עפ"י רשות מהמלך (חצי הנאסר) לחוך ציה החסורים לצשרו צ"ע כי קרוב יום גאולתו חך צחופן שיעשה דברים עוצים הנחולים ויוכל לעשותם גם שמה ולסדר חיה חקטע"ן אשר היו לחובתו וימליך בעלמו צעד נפשו ויסדרם שם להפכן לחכותו (בחמתלוחת עוצות וכיו"ל) והנה הוא ילח מציה החסורים לציה הכחיצות (קאלנליח) של ציה הסכר כדי לדבר עם

המיוסטר שבה נצטרו צ"ע כנז, והמה ראוהו השוערים
 שג צית הסבר כאשר הורגלו זרקו בו אבנים ורגזו
 אדמה וצזוכו ורדפוהו גם צעודו מדצר עם המיוסטר
 (כי כן הורגלו והותר להם זאת צפקודת ראשי המדינה
 כנ"ל) וכאשר צצרו הצ"ט עזכו בן המלך, עקסטלענץ.
 לא אוכל לכונן ולשמוע היטב אח דצרויך כדת מה
 לעשות לחירות נפשו לאשר זורקים בו האצנים וירדפונו
 כנז גם עתה אמור נא להם שיטיצו עמי ולא זרקו
 בו האצנים וכו', ויענה המיוסטר, הוי אויל. למה
 הדבר מרדופות האלו אשר יעצרו בקרוצ צעת תלא
 לחפשי ואין כדאי לדבר מהם כן הלא צאתי לצשרך
 כי קרוצ יום גאולתך ולמה לא השיס לב ציוחר לדצרוי.
 ויענהו בן המלך, הן אמת כי הנני אסיר תודה לך
 בעד שבאת לצצרוני הצ"ט והודיעני כדת מה לעשות
 לעוצה החירות (כנז) אמנם זהו צענמו נחון לעוצה
 הענין שיוגמר לעוצה נהוילחמי חפשי כאשר לא ירדפונו
 מעתה ועד נאתי כדי שאוכל לשמוע היינו להבין דצרויך
 ואוכל לכונן דעתי וכתי ומוחי כדת מה לעשות כפי
 עלתך העוצה אשר תלוני עתה לזה.

והנמשל מובן כי המלך מלכי המלכים הקצ"ה וצני
 כצורי ישראל עם קרוצו וכאשר חטאו צצית
 ראשון גליו מאלנו על זמן קצר שי שנה גלות צבל
 וצציונו לצית השני וכאשר עוד גם שם הרעונו מעשינו
 אז גליונו לגלות אדום החשך והחרוך הלו וכמצואר
 צצפרים שהצטיתו לשר של אדום צצוה"ר שנהי זמן
 רב תחת ידו. אוי לנו, ומר נפשונו, אמנם חכז"ל חכמי
 הש"ס המה הנטעים יועני המלך ית"ש יענו אותנו
 עפ"י דצרי נציתנו, וצצרו לנו, צ"ט, כי אם גציו
 נהש"י ונלמוד תורתו ונעשה לזקה אז נוכח צמשפט
 לקרב הגאולה צמוקדם וזהו שלריכין אנתנו לתקן גם
 צכיותנו צצית האסורים הגלות החל הלו כדי לקרב
 הגאולה אמנם כשנלמוד דחז"ל הנ"ל וצפרע לקיים
 דצריהם הנ"ל להתקרבות הגאולה הנה צינו לציו
 ירדפנו הס"א צאף וחימה המה השוערים דוגמת
 המשל הנו צצית האסורים וכל מה שנלעק יותר
 שאנתנו צני מלכים מהמלך ית"ש מלכו של כל העולמה
 המה ולחקן עלינו ונחשצנו בעד זומם וירדפנו עוד
 יותר לצלטנו ח"י ולא נוכל לכונן לצנו כראוי לשמוע
 לדצרי חכמים (שחס כדצרי המיוסטר צהמשל הנוז)
 ולהבין לעשות הנחון להתקרבות הגאולה וע"ז נבקש
 מחכמינו ז"ל שמהם ימלינו עתה צעדנו ציום הדון
 לעוצה שיתנו לנו פרנסה לחם לפי הטף ולא ירדפונו
 האו"ה (הלוקחים אח פרנסתנו וכן צכל מוני רדופות
 צרשעם כדרכם) כדי שנוכל לכונן לצנו לשמוע ולשמור
 לעשות כנ"ל להתקרבות הגאולה שנימה צ"ב וזהו
 י"ל עה"כ חפול עליהם תומחה ופחד צגדול צרושך
 ידמו כצבן (שלא ירדפו אותנו) עז יעצור עמך ה'
 וגו' עם זו קנים תציתנו וחתעמו צהר נחלתך וגו'

(דקאי על צית דנעתיד צצית ג"ל) שתפול עליהם
 חימתה ופחד שלא ירעו ולא יבלגנו אותנו כדי שנוכל
 לעצור ולהגיע לתכלית הגאולה שלימה בקרוצ כנ"ל,
 וגם הכונה צסידור תציתנו וחתעמו י"א סימני קטרת
 והיינו קטרת מעשרה כי מהמת ענוה הנו' עד יעצור
 עמך ה' נגאולה לריכין לפרנסה עוצה כנז. וכדאמר'
 צפ"ב דציה שדון עתה צרי"ה על מצוותיו של אדם
 והנה זהו מלילת זכות על עם צנ"י אך לריכין למליני
 יושר לסייע שימלאו צקשתינו זה כי אם צצותנו אז
 הלב יחיל מאוד וידוע צאמה שאין לנו רק זכות אצות.
 והנה אחקין ר' אצכו צקצרו חצרת כדאמר' צרי"ה
 והנה הכונה מכחציו"ג על חצרת אצרי"ה
 ית"ק יעק"ב דו"ד. ונכצין הענין צפנימות מה אנו
 ומה חיינו וכשציתנו אך להבין צפשות הוא שקוראים
 אנתנו את האצות ודוד מלכו שיצואו לחק"ש ויעמדו
 צעדנו להליך צעת הדון שזוכה לשנת גאולה וישועה.
 והנה ראש האצות אצרהם אצינו מלינו צמנחות (דף
 נ"ג ע"ב) צשעה שחרב ציהמ"ק מלאו הקצ"ה לאצרהם
 שביה עומד צציהמ"ק וכו' והינה ידו על ראשו והי'
 לעק וצוכה וא"ל ח"א להקצ"ה שמה ח"י אין להם
 הקנה לישראל עוד יתה צת קול וא"צ זיה רעקן יפ"ה
 קרא ה' שמך מה זיה זו אחריתו צסופו אף ישראל
 אחריתן צסופן והנה פן נחצוב, אחיו ורצותי כי
 אצעי"ה הנות דעתו צזה והניח אותנו עד לצסוף היינו
 הגאולה שלימה ועתה חינו משניה כלל צצרות גלותנו
 ח"י.

הן אספר לכם מעשה אמת אשר סיפר הכ"ל מי
 ארון ז"ל מקרקא (לפני אצזמו"ד הסי"ק מהר"ש
 ז"ע אצ"ד פה"ק) אשר חרע לאציו הסי"ק צצל מאור
 ושמש ז"ע כאשר ה' צימי נערוהו משמש נפני ולפנים
 לפני קודש הקדשים רצינו צעג נועם חנימלך ז"ע
 צציתו צלצענסק כי לא לקחו רצינו צצל נוי"ז בין
 תלמידיו עד שיהי מקודם משמש אותו ולן צציתו
 זמן רב (והמעשה צאריכות ואכמ"ג) ושמש זאת הכ"ל
 ר"א הנ"ל מפי אציו הסי"ק צצל מאור ושמש ז"ע
 דצידו' הוי טוודא וראש צלילה צצחר השני אשר
 כצב רצינו צעג נוי"א ז"ע וסמוך צעת חנה לילה
 והנה זקן א' יפס הוחר ומלא רחמים ישצ על מעתו
 של הנו"א צעת אשר רצינו (הנו"א) שצב על מעתו
 עוד ודיצרו שניהם ועיניהם זולגות דמעות כמים גם
 שניהם, ולא שמש אמריהם, ואח"ז לא דאה עוד את
 הזקן והנה כדלה מצפנים סגורה על ידו (המאור
 ושמש) טרם ישצבון וידע צרור כי לא אדם הגשמי
 היה זה מחיוז דהאי עלמא כיון שנעלם מאתו שם
 צמקומו מצלו הכן החוטב כלל, והיה נו מורא גדול מאוד,
 וצצוקר הכיר בו רצינו נוי"א וישאלהו צעת שימש אותו,
 קלמ"ש מדוע פניך רעים הם ורעיוניך משועטים צפתה,
 ויאמר כי לא ידעתו מי הוא הזקן אשר ישצ צלילה זו

העברה על מיעת רצונו וזכיתם גם שניכם ויענהו רצונו בענין נ"ח האם ראות אותו ואיך מכירו ויאמר לו, אינני מכירו, וישאלוהו עוד הפעם (בתמימה) האיך מכירו, הוי נכבן אשר אינו מכיר את חציו (ככה השיב רצונו אלימלך ז"ע בחגמה וקול ההעוררות) הלא זכו היה לזכרהם חציו. וזכינו כאשר נדברנו יחדיו (עם חציו הזכר) בדת מה לעשות לכושיע עם בני ישראל בלרות גלוחם עכדיה.

והגה זהו אמת והנה ראותם כי עדיין הזכרם חציו לא שם אותו אך כבר עברו מזה המעשה לערך מאה וחצעישים שנה ויותר ע"כ נעק ונקרא את הזכרם חציו לצד נהק"ש לראות במלצנו השפל והאיום עתה בגלותנו והצנים האלו יתגברו מיום ליום ומדוע יבהק ויהתפק עתה. ונקראהו שיעמוד נח אתנו להמליץ בעדנו לזכותנו במשפט. וגם נקרא את יחזקאל חציו שהוא יחי המלודיק נעמוד צ"ע עפ"י מדת הדין כמבואר בצ"ס שנת (דף פ"ט ע"ב) במקום אשר הזכרם ויעקב לא יעמדו בעדו והוא יזינס ע"כ יבקש שיצא ויחיק חציו עתה לזכותו צדן כי אם היום הוא יום הדין כרי מהני עענותו צדן לזכותו ולמה יענו את דיננו. ואת יעקב חציו יבקש אחרי כי הוא נכנס בעיני הקורה בעדנו שנקראים הנחנו על שמו וכדלמרי (בסוף פרשת) ע"כ נודחו עתה יעמוד נח בעדנו לזכותנו ולגאולתנו וכמו שהארנו צדו כ"פ צדושו קודם הק"ש בעה"י. ואת דו"ד מלבנו הוא משיח נדקנו בעלמו כמחזו"ל וגם את כדחז"ל בצנבדרין (ל"ח ע"ב) שהוא צן דוד ודוד יהי אללו רק כפג קיסר חננ הקיסר עיי"ש עכ"פ כבר קיי"ע כגן אדם מתקנא חוץ מצנו וכו' וע"כ נקראהו שיעמוד נח בעדנו שנזכה שיצא ויגאלנו ולפרותו מכנ לרותו הנוראים שסובל בעדנו. והגה אמרו צוה"ק פי שלה (דף קס"ז ע"א) דהוי מהקנשו כל בני מתיבתי למיעל נגצו מלכה משיחא לעיינה בדינה דהד מהצרייה אשר חיחר יום אי ולא צח להמתיתתא ללמוד וממשיח נדקנו ולא הפסק לעונשו ולכחורה תמוה וכו' זהו מגיע עוד נכחצריה אשר משיח נדקנו שכתה מוסרים נפשם בעדו בעד לרותו והוא סובל ציסוריהם ומוסרים נפשם בעד גאולתו שנזכה שיצא נגאלנו עוד הוא יקום ויענוש לחד מן הצרייה וגם שלא יסתור דברי צוה"ק להך דפסיקתא רבתי (שהצאנו לעיל צדושים נהק"ש) מהקורה של ברזל אשר משיח סובל וא"כ הלא די לו בלרותו בעוה"ר ולמה זכ יעניש ויפסוק עוד על אחרים. וכנראה שזהו היה רק בחגלה צמן רשצ"י ואחריו מיד דמיורי צוה"ק שאז היה עוד זמן לאריכות הגלות וכדלנות רשצ"י וי דגלוהא לחמשך מה שראה צרות קדשו משא"כ עתה בסוף יומיה כיון שמבואר שם בפסיקתא רבתי להעיקר בסוף יומיה קודם ציאת המשיח יטעל עליו ביותר הקורות המכבידות בעוה"ר ע"כ עתה ו"ל

שאינו מעניב ופוסק שום עונש לשום צ"י ומכ"ש ללומדי תורה אדרבא הוא רק סובל לערנו (הוי נח לנו כי העלמו) [ואין נחלק צין משיח צן יוסף משום דקראו שם בפסיקתא שאמר לו הקצ"ה אפרים צני משום דנראה לזה קחי גם על משיח צן דוד מ"ש והוא מחולל מפשעינו ונחצרתו נרפא לנו, ויסוד ומלכו"ה כחד הוא. הלא ודחי כדלמרי] עכ"פ עתה נראה כנ"י ואם הנחנו קרובי גוש חומר ואשר הנחנו טרודים בגולה ומלאים דאגות וחסרון פרנסה וכו' וכו' יש לנו טענה שכולל לבקש גם לרבי עוב"ד כדי שנוכל לתקן מה שצריכין נבגאולה כנ"ל וכנ"ע בהמשל משא"כ משיח נדקנו בעלמו עתה בגודל הלוה נפשו בחבלי משיח שם צהיכלא דקן לפור נודחו נח יעסוק בחפלה על ד"ח רק שנזכה שיצא נגאלנו בקרוב.

וזהו ו"ל צ"ס סנבדרין (ל"ח ע"א) זיתו משיח נדקנו לפיתחא דרוני ומאי סימני יתיב ציוני עניי סובלי הללים וכולהו שרי ואסירי כחד זימנא ופירש"י (מהירין כל נגעס ביחד) והוא שרי חד ואסיר חד אמר דילמא מצעינה (נצוה לגאולה) ללא חיעבד עיי"ש ובמהרש"א כי דלפיתחא דרוני"י היינו לרו"ס הרולה נהכוס ידרי"ס וגם צמברש"א ו"ל שם נסתפק מהו שארי עניינ חנאים דיתבי צברי ונ"ל כי היינו העניינ הם הליץ לדיקוס שדור שסובלים עמו וסורים ולרות ישראל (ובם עוסקים בחכמת התורה לפיתחא דרוני הרולה נהכוס ידרי"ס כנ"י) ובהם שרי ואסירי נרפא הרבה נגעים כחד זימנא מכמה מוני לרות ישראל זה סובל זה רח ענין אחר כי לר להם מאוד בלערן של ישראל ע"כ יבקשו בעד הרבה נגעים להושיעם משא"כ הוא (משיח בעלמו) שרי חד היינו שיש לו רק ענין אי בקש להושיע שנזכה לגאולה ענ זה בלעד משתפק נפשו הגם כי לר נו ציות לרותן של ישראל הפרטים אך אמר דילמא מצעינה להגאל זימנאו אחתי מתפלל על שארי פרטים ומעכצנא בגאולה ח"ו כי יהי הקטרוג מהס"א (אשר יראו כי כלתה אליהם הרעה מאת הנו"ך מלכו של עולם יח"ש) שיאמרו חזו גם המשיח בגואל בעלמו עוסק בשארי עניינ לבקש ע"כ יבקש רק זה ויבקשכו עתה לעמוד אתנו יחד וכה"י וקבל תפנותיו וישנחכו נגאלנו צ"ב. — וגם יש ליישב עוד דלא תיקשו מדי הפסיקתא להצוה"ק הנ"ל כאשר שמעתי בשם ה"ק מריון ז"ע שאמר דרך משל כאשר יעסקו צבנות הגשואין כג המחותנים יעסקו וידברו מזה אך ההתן בעלמו הוא צום לדבר מזה ע"כ ו"ל צד ההתן של שמחה עולם משיח נדקנו אם כי סובל יסורים רבים בעוה"ר אמנם, הוא בעלמו לא יתפלל ויושב מלנפש צעד עמו רק הנחנו לריבין למס"י ולהתפלל בעדו שיצא נגאלנו צ"ב.

בחזור לכתובים שהתחלנו מן חלקים על גויים חלקים יסב על כסא קדשו וגו' (צעת המשפט צ"ה)

נדיבו עמים (הם ישראל שהם סגולה מכל העמים וסימנם גומלי חסדים ונדיבים כשחז"ל) נאספו (היום לעמוד למשפט) עם חלקי הצרפת (לדון אותם במדת החסד של הצרפתים) כי לאלקים מגיני ארץ (הוא יתן ית"ש המגן בדרך שנותן כמנף לנגיון בנו מגן [ויואפ"ט] לאשר ישראל נקראים לנגיון של מלך וע"כ תוקעים בשופר לפניו צוים גנוסיה שלו כמ"ש רבינו בעד"י גאון ז"ל בטעמי חק"ש אבל המגן שלו ית' הוא) מאוד נעלה (באופן נעלה מאוד מה שהוא נותן ית"ש המגן ואות לבגן בעדנו ולזכותנו במשפט) כיה"ר. ועתה אכזובי רבותי ואתי נשימה אל לב לשוץ לפניו ית"ש ויקבלנו בתשובה שלימה להיות לנגיון של מלך עושי רצונו ית"ש ונקיים דברי הירושלמי ר"ה (פ"ה הלכה ה') והמד"ר דר"ש מה שבשאר מועדים גאל והקרבנות וצ"ה כתיב ועשיתם אחר הקציה שונקססת לדון לפני צ"ה וינחתם בשלום מעלה אתי עליכם כאלו נצרתם צריח חדשה היינו שזכינו ע"י התשובה שנתשב בקטן שגולד (צרי' חדשה) להיות מעשי רצונו ית"ש מעתה ועד עולם ונתפלל רק על כבוד מלכותו שיתלך על כל העולם כולו כצביו ויהי מלכותו בכל משלה בהתנגות צנה הזאת שנת גאולה וישועה צ"כ צ"כ צ"כ רצוצ רחמי וחסדיו:

בה. מה שהמתי צע"י במקלות לפני הק"ם לעזרה צוים צי דר"ה (שחל יום ה' צע"ק). הנה דוד מלכנו אמר חקטו צה"ש שופר צבחה ליום חננו כי חוק לישראל הוא משפט אגיו יעקב עדות ציהוסף שמו צנחתו על ארץ מלרים וגו'. והנה דר"ז"ל (בש"ס ר"ה) עה"כ כל ונפשונו כי צרי"ה י"א יוסף מצית האסורים ולכאורה לר"ך ציאור המשך הכתובים כי למת לא השב עוד מעלות ר"ה רק צמת שי"א יוסף מצית אסורים, וגם מה זה הסמיכות לה"י חקטו צה"ש שופר וגו' וכי צצול זה חוקטין בשופר מחמת שי"א אז יוסף מצית האסורים, ומה זה המשך ושייכות ז"ל. אמנם הנה מלינו צ"י הישר להקדמונים (פי וישב) כי צעת שהולכו הישמעאלים את יוסף דרך קבורה רחל סמוך לצית לחם ראה את המלצה אבן של אמו אשר ידע כי שם עמונה הלידיקת אמו אז רך ונפל על אבן מלכת קבורתה ייבך צ"י גדול ונורא אמו אמו וולדתי קומה גא ורא"ה את צנך, חוץ נמכר לעבד וכ"י טורי וערכי טענותיך לפני האלקים קומה אמי והקולט מנחתך ורא"ה וכ"י. וישמע יוסף קול אמו מדבר אליו מתוך הקצר מהתת הארץ, צ"י יוסף שמעתי את קול צכיותך וכ"י צ"י תחכה את ה' ותחולל לו וכ"י קום צ"י לך אמת מנדימה ואל הירא כי האלקים עמך, בדברים אלו שמת יוסף מתוך הקצר דברי אמו, וירא אוחו ה' מהישמעאלים לעק וצוכה על הקצר ויחר אפו ויכרו ויקלנו עפ"ד צ"י הישר. ועתה דעו גא וראו אחיי ורבותי, הן יוסף שמת את קול אמו

אשר תנחמנו מתוך הקצר אכן מי האמין לו זה צפרט הכברים הישמעאלים שהולכוהו הלא אך לחוק ה"י צינות יוסיפו להכיהו על תלומותיו ועל דבריו (כפי דעתם הנכונה) אולם אח"כ צנחתו על ארץ מלרים למלך אז האמינו לו כי אמת דיבר כי שמת זה קול אמו אז אחרי מיתה מתוך קבורה. הן אמתו צגלהנו המר. הנה רבותי, צכהאר"ל כי היום הזה (צ' דר"ה) הוא כנגד רח"ל וקראנו היום ע"י צהפעה קוג צרמה נשמע נהי צ"י תמרורים רחל מצפה על צניה מחכה להנחם על צניה וגו' (והצעתה הש"י) נחום ה' ושבו צנים לגבולם ואנחנו מאמינים צדצר הנצח מפ"י הש"י כי אמתו רחל לעקת וצוכה על צ"י מחכה להנחם עד ישובו לגבולם צציהג"צ"צ וע"י אמו משוררים בכל יום וצפרט צרי"ה אשר צי הנצח מלכות שמים כצוכל סיקים הש"י הצעתו שהצעה רחל אמו נחום ה' ושבו צנים נצונם" אכן מי יאמין לנו זה מהגויים והרשעים ולחוק נחש צעיותם וכל זמן שהם רואים משנה לשנה כי גא נשענו ונא גאלנו זה יותר מאלף ותי מחות צנה ע"כ הינו לענג ולקנס צעיותם עוד יוסיפו להכות ונחשפ"י אותנו צבל מדונה ומדינה קשה מחצתה, וכל יום קשה מחציו, ויקחו את פרנסת ישראל בהצולתם ונזרחת להפחיד כלל ישראל וצפרט אמוני סגולה בצירותם צנך ונש" און די צאר ואין די עולה ונחש"י חקטו צה"ש שופר [שמעוררים על הקן לעורר ישנים מהרדמותם צפרט להצעה רחל אמו כנ"י (הנקרא' השכינה הקדושה כצוכל צגולה) צפרט צרי"ה כנ"י] צכסה ליום חג"י [ש"ז אמתסיה סיהר"ה והוא רומז להסתר פנים ח"י וצרות ישראל וישראל מעוררים רחמים בהפלתם ומאמנם בכל צתי הפנות ישראל] כי חוק לישראל הוא משפ"ט לחלקי יעקב [צדנין את צית יעקב א"ס יצנה צ"צ צנה הזאת (כנ"ל צמאמרינו) והוא הצעה מרחל אמו והאמונה קוננת צלצ כל א"ס כמי ההצעה שהמרה רחל אמו מתוך קצרה ליוסף צנה צעת נרתו כי גם אמתו צעת שהניך אותנו נצוראדן צחורבן ירושלים לגליח דרך קצרה עמדה רחל אמו וכ"י והצעה הש"י ושבו צנים לגבולם כמ"ש צע"י ויהי עה"כ ואני צצוא"י צפך וגו' אולם מי יאמין לנו כנ"י. אך צעה יצא משיח לרקנו צ"צ באשר צלפיתינו לפנינו אז ונצלה האמת לעין כל כמו שצ"י עדות ציהוסף שמו צנחתו על ארץ מלרים (כנ"ל) ושפיר מוצן סמיכות (הכתובים).

אולם לעורר רחמי רחל אמו שהעורר צעדנו לפני כסא הכבוד ולאפשו צרמתי צעדנו הנה הדרך מאצותינו ורבותינו הקדושים ז"יע לומר משל קודם התקיעות כמו שכתבנו לעיל צמאמרינו כ"פ מזה אך במקום המשל אספר לכם מעשה אמת המקובל צדונו מה שצ"י אלל הרב הקדוש המפורסם מר"ה מרדכי

מטשערנאחזב זי"ע כי נתנוכו במאמר ז"ע בפקודת שרי המלוכה (כאשר אירע כ"ס צימים הבס, לפני מאה שנה, בגלילה מלכות רוסיה) ונה וכלו אורביו לפטול ולכוילאו מידו כי הו' השופט אשר רשע גדול רק ויכלו לפטול עכ"פ שיכניסו לו שם עו"ת וכל חפזיו הלריוכים לו ומאכנו ומשהה וכיוצא וגם זאת אשר היה דרכו תמיד נעשות לרק בנסתר ובגלוי וכיה רגיל לחלק נעניו עירו ציום ה' לאורכי ש"ק וכלו העניים סמוך לכות המאמר ודרך חלון הקטן שם אשר פתחו נתן להם חלקו לשבוע כפי רגילותו ולנשים עניות היתה דרך החלון מעצמה שיקחו להם וצאת אשה ה' להחלון ור"ה להניה בעדה נדבתו ענ החלון ואמרה כי אינה לריכה למטות רק לשאוב שאלה ה'. ויאמר לה שאל, ותאמרה, הלא אחז"ל (צב"ק דף ג' ע"ה) מטעה בכתו של גחויאל חופר שוחן שנפכה לצור גדול בלו והודיעו את רחבי"ו וכו' שלישיה אמר להם עתה אמרו לו מי העלוך אמרה זכר של רחלים נודמן ני זקן ה' מנהיגו אמרו לו (לרחצ"ד) וכו' חלל בך אמרתו דבר שאותו לדיק מלעטר בו (פירש"י לחפור צורות ומטרות לעולי רגלים) יבשל בו זרעו (בהמ"י). ואחרי שאביכם (הוא הרב הקדוש המפורסם מו"ה נחום מטשערנאחזב זי"ע בע"ס מאור עיניים) עסק בפדיון שבויים (וגם אחס בעלמכס עסקהם בפדיון שבויים) איך יבשל בו זרעו שאחס נתפסהם לשני צבית הסבר (עד כאן שאלתה האשה הנטלמה והנפלאה אז) והשיב נה בה"ק הן מה השיב לכם הלא גם צעניו יפלא זאת, והשיבה לו כי על כן בניו מצרככם שחללו מיד לחפשי מהשבוי, והאשה הלכה לו ובאותו יום מיד בא שר בית הסבר וזה ליתך לו לביתו (מצלי ידע מהין בא זאת בני"ג) והה"ק מהר"ם זי"ע הצין כי לא דבר פשוט הוא האשה שצאת בשאלה ובצרכה הני"ל ועשה פעולות חתפלות עד שגילו לו מן השמים כי זהו היותו רחל חמנו שצאת לשאל מהבניו בלי לעורר רחמי שמים ובצרכתה הועילה מיד לחירותו, ע"כ העובדה הלו (ושויתות המטעה מהבניו הני"ל צב"ק לחקיעת שופר הוא לפלא כי פירש"י שם ענ זכר רחלים, אינו על יחאק, זקן מנהיגו הצרכה עכנ"ה וזהו סוד ההק"ש אינו של יחאק לישב בצפא חסד ע"י מדה הצרכה בחי דיקנה זקן מלא רחמים שמשורדים בתק"ש הבין קנה חלו הדברים ורמזותם, דברי חכמים ותודותם.) ומטעה חמנו רחג הקדושה ראה נה בשפלותנו ולריותנו, באחרית ימי גלותנו. ואם בעד לדיק ה' צאת מן השמים להלילו מן הסבר בעטנה הני"ל וברו בנין לאלפים ורצבות ורבי רצבות נתונים בצרה ובשבוי בגלות המר והארוך הלו והרי אבותינו ואבות אבותינו הקדושים זי"ע מסרו נפשם מעולם בעד כ"י וקיימו פדיון שבויים לכלל ישראל בין בכלל בין בפרטן בין בגופם ובין לנשמתם ומדוע דבר שגלעטר בו אותו לדיק יבשל בו זרעו המה זרעיהם כלל ישראל

הטבעים בצון הגלות והשבוי ומדוע תחשי ח"י בעטנה זו נשני כסא הכבוד ית"ש להליום ולגאלם צ"ב בשנה הזאת.

אמנם חס צדלתי רחל חמנו לועקית וצובית ועוטת ומתהננת זה כמה וכמה מלות שנים בעלמו ועדיין לא נושטנו. עכ"ז אל תטשו נדותיו ית"ש ח"י חכזרי כי הוא חב הרחמן חך מך במשפט יעמוד חרץ וציום ר"ה בדרז"ל עה"כ ויהי היום וגוי לפניו מיומנים ומשמאלים והמה המקטריגים יעמדו חוצה ה) כי מה שאנו מבקשים עתה בחפנותינו צימים הקדושים בפרט צרי"ה מלוך על כל העולם כולו בצבודך וידע כל פעול כי אתה פענתו והמנוך אתה הוא ה"ה מהרה לבדך וכו' וכיוצא כל התפלות כאלו אשר בו תנשח מלכותך ית"ש הם רק ללאת י"ה כמ"ש הנוסח בסידורי התפלות חבל עיקר מגמתם רק לפרנסה ולרכי גשמיית כמו שטורנו והזכרנו על זה כ"פ וכנ"ל במאמרינו ומאור לריכין לזכר כזה כידוע ומקובל עובדה לדיק ה' מתלמידו רבינו הבעש"ט זי"ע שנפע נהה"ק והזכיר לו שיזהר בדבוריו צויתו בדרך והוא לא ידע על מי יתחון מילק של רבו (והמטעה בלורך וע"י במאמר הגדהא דפסחא חות מ"ה) וסובב בדרך צנמל על הים לחון צית ה' ומלא שם זקן ה' עוסק בחורה ושאלו ענ מלכ היהודים צרוסיא שאומרים שסובניס שם לרות גדוגות והוא השיב גא"ט ח"י ה' פלעט"ר היונו שהש"י מרחם עליהם ואינם בלרה כ"כ, והזקן שאלו עוד הפעם והשיב רק כזה, וצנולו נציתו מאה"ק הוכיחו הבעש"ט בקי ואמר הלא הצרכתיך שתזהר ציבורך והזקן היה הצרכה חבינו שרצה להליל את ישראל ע"י שסובלים לרות כהנו צרוסיא ושמוכרת נהיות הגלולה שלמה והשר המקטרג לווח כי המה היהודים בעלמם אינם מבקשים ענ הג"ל רק שמאחפיקו כשיב להם פרנסה (ברוסיה) ובה הצרכה חבינו בעלמנו לרדע ענ ככה וזה נה השנה כזה חון לרות כ"כ אז הו' משורר הגלוגה שנימה, וכנוו שידוע ג"כ בשאר ספרי לדיקים מה שישראל אינם נושטים בישועה השלימה מחמת שבעה רלון שנותנים להם פרנסה וכיוצא אז מניחים בקשה העיקרי ואינם מבקשים יותר בפרע הגלוגה שנימה והמ"י, הגם שיב ענ זה ג"כ להשיב על קטרוגם (ומ"ש בתחזוק"ק לווחין פכנצין בב לגא חוי הב לגא מזונה זכו נה שייך ציימנו אשר הפרנסה הוא לרכי גצוה כמ"ש צסם רבינו הבעש"ט הקדוש זי"ע) מ"מ תירון צעו על זה נגדס כאשר יצואר להלן בזה. ב) ועוד יעקו המקטריגים ושרי האומות כי האמת אינו חתנו במשפט כי גם הגויים יש להם זכותם בלדקות ועובות שטשים עם ישראל לפעמים צגלוהו המר ולעומת זה יחשבו חטאים ועוונת של ישראל. ג) יעטנו המקטריגים. כגם שטשים חשובה ציימי ר"ה מפני אימת הדין חבל בעבור ימי הקדושים ישונו לאותהם ח"י ומי הוא הערצ

צעדנו צנקיים את דיבורנו להתנהג מעתה בדרך התורה ומצות שלא לשוב לבטלה. (ד) וגם יאמרו שהתקיים וכל התפלות שמחפלים בימים הנוראים האלו וכל המצות שטושים אז הוא רק כמו עול על זאריהם (להכלל עיני ממה"ד והקטרוג) ולא ישמחו בהמצות בעלמם שזכו לקיים רצון הצורא ית"ש. (ה) ועוד יאמרו כי ישראל אינם יודעי תדועה כראוי לבון הכוונת. (ו) ועוד יטענו בקטרוגם כי המצוה שטעו צעוד לא תיקנו כראוי הנה כזרע אל הקולות ויירו לכם ניר וגוי עייב צעוד לא טעו השוצה כראוי הנה קליפות והמקעריגים יונקים ולוקחים להם המצות ותורה שלנו לרשותם ואין לנו חיו צמה לצא אל המלך במצותינו.

אמנם באמת הכל יפאח עינים ואין לך בעטנותיכם כאשר נצאר צעמי צום ונראה חיד יסוד קדמונינו ז"ל במנהגיכם ומצואר בסודי הארץ לומר אלו הפסוקים מן המזר ויר וגם הפסוקים צרי"ת קרי"ט שטי"ן (מלבד סודן של דברים) הנה לקרוע השטן בקטרוגו ולבטל טענותיו ולכאורה היה להם גם כחוצים אחרים עוד צחורה משה שפס ר"ת של קרי"ט שטי"ן אלא ודאי כאשר נחזה בזה כי אלו הפסוקים לייקא צהם כחוצה השוצה ויודעים אמתיים על השפה קטרוגים הניל ומחילים מן המזר (בגלותו אשר זר לני) קראתי ייק (טיקו בקשתו קראתי ר"ן) ענו צמחצ ייק (סתולינו למרחצ מהשצ"י והגלות. והגם כי יש לנו כ"א בקשות רבות ומצוות ברעיות ואין לנו חיו כפוי טובה מלהודות לשמך כי קראנו כ"פ צעמי פנפם וצנים וכו"ל והוא הושיענו והוא יושיענו צודאי וכמשאל ציחא (סי"ע): הן הן גבורותיו והן הן נפלותיו שה ח' זון ע' זאבים מחקיימים צגלות המר ורואין הללוהו וישועותיו צכל יום ויום, וז"ש) קולו שמטח (עד הנה שמטח צקול תפלתו צלרכינו המרצבים צפ"ט כנו אוננס אך זאת עיקר צקשתו והשתפכות נפשו) אל העלם אונך לרחתו לשועתי (על הגולה, לרחתו, שנאח חפשי למרחב מן המזר הגלות ושצ"י כנו זאת אל העלם אונך להניחו זה כמה בגלותו, וזהו השוצה לטענה ח) הניל) ראש דברך חמת (זהו השוצה לטענה ג) הניל שיאמרו שגם הא"י"ש טושים מצוה וכו"ל ואין ה"דק חתנו ויקטרונו כנו. חמנס צכל דצר משפט צחלה ידנו ויגמרו על עוקר יסוד הדצר ובכיום המשפט מי הוא צחמת החוצע ונצטע ומי הוא החויב ואח"כ ודונוהו להחייב על פרטות טונותיו און יגיע עונשו והנב צחמת זה יסוד ובכיום וראשית צנין העולמות ועוכ"ז העיקר רק צצצול ישראל שנקראו ראשית וראש ויתר גויים שלא לנו לקבל החורה והטעם לגויים ויהצדם אי"כ זהו היסוד שחתנו ה"דק שתיקן עולם יהי בעדנו חכו כצודו ית"ש ורלונו מתחלת צריחתו העולם כנו וזהו ראש דברך חמית זהו הרא"ש דצרי"ך וככיום חמת של המשפט. ואם יש

לנו חסרונות צחחורה אח"כ ע"י מעשי צפ"ד מרוב צרותינו וגלותנו, מאשר נתקנחו לנו משי"א ושריה ח"י"ש, חבל ע"י ראש דברך ית"ש צצצול ישראל שנקראו ראשית כנו יוכלו לדון העולם) ולעולם כל משפט לדקר (ועי"ז במשפט של העולם חנחנו זכיום ממילא אח"כ צכל פרטו המשפט נגד הא"י"ש וטענת שריהם צשקר יסודם). ערוב עבדך לעוב אל ישקונו זדים (זהו חפוי לטענתם הג') הניל צמה צביקשו ערוב צעדנו שטעמוד צדיבורנו להטוץ מעשיו מחאן ולצצא זהו נצקם מהש"י שהוא יהי "ערי"צ עבדך לעוב"י כי הוא יודע יר כל יאריים ושרונו לעשות ראוך וכו' צעלמות ה"רון של צני"י ואם הוא יסויענו יח"ש צודאי יתקיים הקדושה חלנו ויע"כ יהי ית"ש ערוב צעדנו לטובה ועי"ז אל ישקונו זדים בקטרוגם הני"ז) שם חנפי על חמרתוך כמולא שלל רב, זהו השוצה לטענה ד') הניל שלהם כי חדרצא אנו ששים בהמצות חק"ש וכל המצות וקדישם היוםם חציב חלנו עד לחמת, וכמ"ש צשם חלמידי רצונו הצעמי"כ זי"ע עכ"כ הלו שם חנפי וגוי דרך משל לא שמואל חור של רב של זכויים ומרגלות ואצנים טונות והוא לוקח להוד כליו וממלא חמתותיו חמנס לא יצטע נפשו כי רואה אשר הניח עוד ויש עוד לוקח הון רב צהחור כן חנחנו צמחחור ית"ש כי שם חנפי על חמרתוך [חמנס ידעתי כי לא יחתי עוד ז"ה ומשחוקק עוד לוקח ולעשות] כמולא שלל רב עכ"ד הניל וכמו שחמרים צשם הב"כ מברדוטשוב זי"ע שחמר להש"י צמלותיו החורה חמרה רק וים חרובה יהי לבם ואנחנו חוקטים חשרית ומאה קולות וצי ימים כן וכל תפלות ישראל חכ כמה חלפים שנה וכו' כמו שצחצנו לעיל [חית כ"צ] וחי"ל לכפול הדברים חכו ציטול טענה ד') כני"ל) טוב טעם ודעת למדני (נגד טענה ה') שחין אנו חצינים הבנות כני"ל, חמת כן הוא כי לאו כל מוחא כניל דה וצפרע מרוב חלרות ורדופות בגלותנו מי יוכל לטמוד צסוד ד', ועי"ז נצקם שמך אשר תחיר עיננו צחורתוך וצמחחור להצון עמקו סודותיו וטוב טעם ודעת למדנו, חמנס העיקר הוא) כי צמלות"ך החמנת"י (כאשר חנחנו מחמני"ים צחורה מן השמים מחתו ית"ש צמלותיו שורה על כר סויו ע"י משה עבדו ורחמנח חמר הקשו כשחחיל צרי"ה וכשחוקטים לקיים מצוה רלונו ג"כ דו גם למ"ד מלי"כ וכמו שחמרתו כצד רחח הכי צלדת משה רצונו וחרי"א חוחו כי טוב הוא שחחיל שחחמלח חצות חורה ע"י מה שיקיימו ישראל מצות הצורה שורה ע"י משה גם צצחי"ל לשון חז"ל רחמנח חמר חיקנו ר"ת חרי"א ג"כ כי טוב הוא [ע"י לעיל צמחמרינו חות י"ג י"ד] וזהו חשו נגד טענה ה') כני"ל) מצות פי רנה נא כי (זהו חשו נגד טענה ו') שחמה חסי"א לוקחים חיו כל החורה ומצות שטעונו צעוד לא תיקנו כראוי חני"ל צסוד יירו לכם ניר ואל חרצו אל הקולות חמנס שמעתי צזה דבר נחמד ונמוץ מצ"ק חחמו"ר הכ"ק

מהר"ש ז"ע אבדסה"ק ששמש מהה"ק מו"ה נתן דוד ז"ע משילוחו ע"ה הגונה לה לאשר כל טענתם משפט המלכות ומטי"ע והורה של ישראל שפשו צעוד לה תיקנו כרח"ו פנ"ו מפני שיש להם שטי"ח על ישראל על מה שנהנו מטובה"ז והחלק הסי"ח במקום שאינו לצורך מלכות רק לצורך עבירה ח"י ט"פ הם נהנים לשומע זה משכר ושפט ההורה ומלכות שמגיע לישראל לוקחים זה ח"ו אבל כשישראל יתנו ההורה ומלכות והמטי"ע להשי"י במחנה בלי ידלו שום קבלת שכר היינו שיאמרו צפיהם מקודם שיתנו השכר במחנה להשי"י טו"ז אין להם להשי"ח רשות ליקח גם צהורה ומלכות קודם שתיקנו כדון ההורה דפסקין כמוכר שטי"ח לחצירו והזר ומחלו מחול היינו השטי"ח שיש להם על ישראל כנ"ל עתה ומחלו [להשי"י, השכר כנ"ז] מחול ולא יוכלו הסי"ח לגבות ככל עכ"ד הי"ל, וזהו נדב"ה"ת פ"י ר"ה נ"ה ה"ש"י [שהחפלות צפה וגם בשופר שמתנו צפה ועיקר הלכות השופר רק צפה שהיה נקי ולא יתיר ליתן זכר וכו' צפה במקום הנחת פה] הוא רק נדב"ה"ת צהורה נדב"ה ומחנה שבנינו נותן לך השכר בחזרה מקודם וממילא לא יוכלו המה ליקח ולקטרג ט"ז כנ"ל וזהו הש"י לכל אלו השש"ט טענות, ואחרי כל אלו המלכותיות זכות שלנו בעת המשפט הלא לנו מבקשים ממך שהעורנו לזכות במשפט כי מאוד עמקו משפטך ומה נדקוחינו. ומה כחני לבין את זאת. וז"ש) ומשפטך יעורוני.

אמנם עתה אבד"ו אח"י ורבותי, הנה אח"ל צ"ה (ט"ז): ג' ספרים נפתחים של דיוקים וכו', והנה לא נוכל לומר דיוקים גמורים אנוהו אבל גם רשעים גמורים אין אנו ח"י ומו שמתקין צהשי צהורה מן השמים (כנ"ל עה"כ טוב טעם דעת למדני כי במלכותך החמנה) וצביחה ג"ל, (גם צורך הנסיונות הנוראים המונעים האלו בגלות האחרון המנ' הלו) בודאי לא יוכל להחשב לרשע ח"י ועל כן נקוה להשי"י בחסדו שנהבים ונחמטים כונו לאתח לחיים, ואם בכלל "צוונים" אנוהו שחלויים ועומדים עד יוכב"פ נזהר נא לשור בחסובה שיהיה מעתה ועד יום הקודש הצעלי"ט כיון שפסק הרמב"ם (צב"ל תשובה) כי אין ישראל נגאלים על ע"י החסובה וכיון שעושים תשובה מיד נגאלים על כן נקוה שטי"י החסובה נזכה לביאת ג"ל במהרה דיון, והשי"י יקבל צרחים וברלון את הרכורי חסובתנו ותקעתנו, ונזכה שח"ה השנה הזאת שנת גאולה וישועה צ"ב משה ועד עולם צב"י ח"ס, ברוב רחמי וחסדיו:

בו, מה שאמרהו צב"י לפני התקיעות. אשרי העם יודעי תרועה ה' בלחור פניך וכלבן, והנה טוב מזינו בחלום (ע"ה) שהחפלה דוד מלכנו אל חשליכנו לעת זקנה ככלות כחי אל חסובני וקשה מאוד וכי ייסד דוד המלך זה רק לוקים ונמושות אשר אין צבה

טוב כה ואומן רוח חיים כרח"ו וכי לעורים או חלמי ימים לא יאמרו זאת החפלה. (א) אך יבין עשי משל (כדרך אבוחינו ורבותינו הקדושים וכמו שחלנו בש) לומר משל לפני התקיעות כנ"ל כ"פ) שה"י מלך גדול מושל ציפה וצט יחידו כרח"ו למלכה ה"י המולח והמזיא שכל טנינו המלכה נחפין על פיו וחי מצן גדול בדיעות צ"ה וחי מבור הועב את השרים ופקידים ומשרתי ויועני חציו וידע הכרונם ומהם דיעותיהם הנכונות כי צקצס המה שונאים לחציו, ע"כ נחקוטע עמהם ורדפם והנהיגם ביד חזקה, וצמשך הימים והבן מלך חטא לחציו ועבר על משפטי המלכה והמדינה (כי מה יעשה הבן שלא יעמא ברוב דעתו ונחגאה בלצבו) והנה המה (השרים ופקידים) שונאו הגדילו החטא בצפלו כפלים ממה ששאלו עד כי בלריך המלך צע"כ (כי מלך צמשפט יעמיד לך) להעמיד את צנו לפני ציה המשפט הגדול וילח הפסק לשלחו למל למרחק מעבר לשפת הים וצון הנשים שחורים ופחותים, ואילו עו"ז ורך לצבו ויכנע, וכאשר ישלחו שלוחים וירינים חמונים צחכמה ויצינו כי כבר נחקנו דיעותיו ורח"ו לשוב למלכה אז ישיבוהו לציה מלכותו כחפן חציו, וגם עשו זאת הפסק בחסובה לאשר ידעו כי המלכה היא אמו כאשר ישלחוהו מציה המלכות ע"י השוערים ללחח בגלות למל כנ"ל אז חצבה ותפול ח"ע לפני רגלי השוערים ולא יוכלו לעבור ולהחליף פניהם נגד המלכה וגם לא יוכלו לא המלכה ולא כל הרוחנים ושומעים לסבול את האער הלו, ע"כ שלחוהו בליב צעוד היתה המלכה ישנה וכאשר קמה ורחחה כי חינוו אז וכבר הלך וגם לרוב מריחה וקול צפיתה לא תוכל לעשות רק להכזה עד ישוב לציה במשך הזמן שיטיב דעתו ומעשיו כפי הפסק הנ"ל ויהי הימים אשר חרכו, וכל השלוחים אשר שלחו, לא יעלו לידע ולהזיא דבר ברור חמת כי גם אותן שנששו צהורה שאינו יונעים, ואינו שונאים, מ"מ אובדים לא ה"י לו, ולאשר הוא מרוב לרות לבבו (אשר לא ה"י רשאי שם לומר כי בן מלך הוא ולא להתנהג צדרך מדות בן מלך רק בבני חבר הארץ שפלים ונצזים וכיולח) ה"י מלח מרה שחורה ל"ע ולפעמים ה"י משורצ דעתו קתם והלך לעיל ולדבר עם יושבי הארץ השפלים כנ"ל כדי לחזק לבבו ודעתו קתם ע"כ כאשר בלו איו מהלירים אמרו כי אנו שפוי בדעתו ר"ל (וממילא טו"ז אנו ראו לשור למלכה) ואיזה מהם אמרו שכבר השווה עם יושבי הארץ (וזאת חרה מאוד לחציו ולחמו ושונאו החרו ואמרו ראו כבר שכת ציה מלכות חציו ואינו ראו לשור

טוב). ע"כ התחכמו חציו עם יועני חמה שלו לאשר צנהיים צמשך השנים ונחמה שר ח' למינוסטר שה"י בענמותו רופח מומחה הוא לא ידע את בן המלך וגם בן המלך לא הכירו כי צעה שלחו אותו לגלות לא ה"י

ולך תשוב המלוכה והבן מלך בשמנו זה נתמלא שמוחה גדולה ויען להדקטר אך מהר מעשיך צביתך להשיבנו בקרוב כי כבר יש לחוש בלשך בנינו פה זה זמן כבר בלחץ גזירה פן אחיישן ואחיישצ עם יושבי הארץ ואשכח ארבת בית חזי ואחדצק (מרוב עמים וימים) נמזות יושבי הארץ ההוא ואחי כמותם חלילה, ע"כ המשל.

והנמשל מובן, ע"כ חניע בקלרה, כי המלך הגדול הוא מלכו של עולם ית"ש ואנחנו בני ישראל בני צפורי ישראל ולאשר אבותינו הראשונים הקדושים ז"ש מחלנו הקלא עסקו בציעור הקוליה (הס"ה) מן הכרס ע"כ הנה ארצות להם ולנפשות ארעותם יבאשר מטאי ישראל ונחצו ציהמ"ק וגלינו לבין האומות נגלות חדוש הארון והמני הלו, (וגם דוגמת המשל הנו' כמבואר במדרש בעולם איכ"ה אמאי ביי המן עויה דיעה בנין שכינתה דלא הויה חמן וסויו כי האומה הקדושה לא היתה אז בעת שלחו אוחינו בגלות בעובדי"ר) ערו נולך וזכ"ה לשוב לירושלים ולציהמ"ק לטובדו צאמת, והמקטריגים צכ"ע צביחאם לאבותינו ולנו ירשישו עלינו אנהנו רעים בחתנו כבר התחברו לנימושו גויי הארץ ורבים מהם יאמרו כי ילחי מדעת ר"ל שגורת ולא מיון עד כי מנך במשפט יעמוד ארץ, ישלחו מללך מנין, נחקור אה לבנו (ציום הכשה ר"ה) אם ראוי לבאנו וז"ש צש"ע או"ה (פי' חקפ"י צרמ"ה ועיו"ש צמ"ז צש"ס כירושלמי) בלא לישן צר"ה והמג"ה ש"ס (ס"ק ו') צש"ה האר"ח"ל שאחר חנה והקייטות מותר לישן שכבר נתעורר, "המלאך" ע"י התפלות והתקיעות (עכ"ל המג"ה) והנה קשה דהא חין חנו עושין עבודתנו להמלאך רק להשי"י לפניו דויקח (רק המה המלאכים צדך מליט וישר עדשחחז"ל צסגהדרין לעולם יראה אדם שיח"ל לי מחמלן בתפלותי מלמעלה וכו' ואחמ"ל) אולם זהו "המלאך" כמשמנו (שליח וז"ל גאון) מלמעלה (דוגמת המשל הנו') לראות ולתבות על קנקן של ישראל אם עוד יכספו מלכותם, לבית אבותם, צעת רצון ר"ה והתקיעות ובאשר ימלא חותן צוכים ומתנגטים על הגחולה ולצבם נשצר עז כי לא יוכלו לישן מפחד יום הדין שיצפו לזכות לגחולה, אז כבר נתעורר המלאך ע"י התקיעות (כנ"ל מהמג"ה) ויאמר בלבותנו חכן יש תקוה צשה"י ויוכל לפנות ערב לישן ולהניח מעט מעצבון לבנו כי הוא יתן המליטה מיד למעלה ע"י התקיעות שבה בלא דיבור רק קול ורמז ושהוא נובע מהלב פנימה וע"ז מכוון מ"ש צהמשל כי נבקש מהשליח המליץ שלא ימשכו עוד ויאחיכו גלותנו כי אם יחזיקנו עוד יתקרב יותר הארבה מלצ בניי לשוץ לארבותם שצמחים ועל כן תשוב תורה ואמונה כודע וז"ש אל השליכונו (בגלותנו הארוך כמ"ש וישליכ"ם לארץ אחרת כיום הזה) לעת זקנה (שנחישן ויתקרב מרוב עמים וימים) ככלות כחנו

אז צר יועץ כלל רק רופא נודע צביתו ונגלילתו לא צעיר הצירה וגם הוא הי צעל דיעה ישרה והוא לא יכחד וגם יכיר צחכמת רפואתו אה מלצ העלצום ודעתו של בן המלך ע"כ נמנו וגמרו שהוא יאע שם והתלבש איש רק צחור רופא מפורסם למחלת העלצום ושחרי מחלות ונפע שם לגמל ההוא ורצום ורשו פניו והלבו חלוי לבקש רפואתם וידע כי גם בן המלך צמחלתו לא ימנע איש מליך לדקטר כזה צפרט על אשר וכאז לבו ומחלת עורקיו ר"ל וכן הי וצא לפניו ויהי כצוארו שאלו (כדרך הדקטורים) מי הוא ומה מחלתו ונעני לבנו, ויכפר לו הבן מלך ויאמר בן הייתי בן מלך והעתתי לא הרבה רק שונאי כניל הוסיפו להצער ולשקר (כנ"ל) ועיו"י ילא עלי משפט חרוץ פסק נורא כזה להגלותי על זמן רב עד היום הזה וגם צכאן לא אוכל לעסוק עם יושבי הארץ ההוא השפלים צדעתם ונמוסם ומחמתם הגם כי כ"פ בניו מתועד עמם (לפנים) צידודות כי יראשו פן יחרגוני כי גר חנו בלחץ צארץ זה אבל לא אוכל להשתוות לדעתם וטבעם, וגם ידעתי כי חינוי חייצ כ"כ ולמה הרבה אחרים אשר חטאו הרבה יותר ולא נחרץ סליחם משפט קשה כ"כ יזה זמן רב לא ינחוני לשוב לביתי עה"ז לצי הומה אל בית חזי, ועיו"י מרוב דאנותי נחלו ונחשו עורקותי, ולא אוכל לישן בלילה צכתי רוב גרותי, והרבה בית אבותי, וצפרט עחה כלשר היום יום גנוסי וכתר של חזי המלך וכל שנה השמחה רבה וצוכרי זאת אשר חנוי פה בלחץ מרחק צורה כזו לא אוכל לישן כמה לילות מקודם וצפרט בלילה זו לא ינחוני מרוב עזר לבני הנדסה, והדקטר צשמנו זה השיבו צהפמה (כי ר"ה לנסות את לבנו צחמה, וצערמה) אבותי (בלתי מכירי) לא זה הדרך לענות נפשו והשתולתה כ"כ הלא מקודם צרכין לאכול ולישן במנוחה כראוי שלא להשחית את גופך וחייך, והעיקר השינה במנוחה להניח עורקיו וחשכה לע"ע מצות חצוך כי בן חמת אשר יש לקוות אשר השיב צמשך השנים רבה לבית חצוך אבל לע"ע תדלוג רק בעד מנוחת צריחתך, ויען הבן המלך צצנו (כי לא יכול להתאפק צפני הרופא) ויאמר דקטר נכבד! למה לי צרויות גופי באשר חנוי נגרש מצות חזי ואך חניה ואנחה, וצרויות הדקטר המיניבועער הכסיון הזה של הבן מלך וכו' הוא קשור צחבלו עבותות ארבה לבית חציו צחמת (ורחוי נחחירי למלוכה) ויודה לו בן חנו ליר משולה על כמה מצות חצוך ועתה תוכל להניח לישן קלה לעת ערב וצפרט בלילה חשכב לצעת כי חנוי מצטיחך צעה"י כלשר הכרתי וחקרתי את לבנך ומלנך שאעיד עדות טוב ועיו"י יחזירוך לביתך ועוד היום צעת שמחה יום הכתרויות של חצוך חשלה ודיעה ע"י הרצודיו ע"י כי מלחתיך צכי טוב עלהיו"ע ויתר הדברים או"ה חניע צביתו אחרי כמה חדשים צבואי שמה (לפי ריחוק התקוות) ויוכל לקוות כי חלה לחפשי וחצא לביתך

(הרומנים, שהם כבר הולכים ומתמנעים צורך בלוחנו בעוה"ר) אל חשבנו (בלוחנו, עד כי נשכח בית אצונו, רק תמכה לגאלנו צ"צ). ב) עוד י"ל מ"כ אל השליכונו לעת זקנה וגו' עפ"י שאמרו בשם קדוש זקנינו בעל בני יששכר ז"ע שזוה"ש פ"א בומי הנוראים האלו האריך יוכלו המלאכים נכוח צ"י על מעלה לדון אותנו וכי הנהה ה' להם השנה מולאחז פרנסה או עלת הנה"ר ש"ס לבני"א נישאלנ בעוה"ז והאורו ונרכזו או שאין לו לשם שבר לימוד או כהנה (כמו שאמר עוד בנושט אמרי קדשו כפי אשמענו מהשומעו קונו בקודש, ז"ע) אלא בע"כ הצי"ד של מעלה הוא ממשות המדיקוס שהיו כבר בעוה"ז וידעו לערן אל ישראל והמכ יוכלו לדון ולהכות צדק, אולם האשר יחרכו הומים והנים והלדיק הוא כבר שט (בצי"ד כל מעלה) זמן רב הן בבוא לפנינו משפט הוועט בעוה"ז כבר יעקף נכו מאוד לאשר כבר בכה האור וחסונות על יושבי קרוני חומר עוה"ז והוא צבור משתאזל במנהדרין (ל"ו: -) להלכה חון מושיבין זקן במנהדרין נאשר בעת כבר לער גדול בנוס ע"כ הוא אכזרי בנושט ע"כ גם שם לא יכון עוד לרון האשר הזקין וכו' עכ"ל ד"ה של הצי"ד יששכר ז"ע לזאת י"ל הענה טובה הוועלה, לזמני עם קרובו למנהלה, לאשר משה רבנו הנה אמרי צהורה"ק כ"ט רוחי דמשה דלחברך הצחרי דישראל בגלותה בכל מקום הלוכו וצואם ובפרט עם התי"ח שבכל דור ודור במש דבין ומשי"ה שפיר קאמר עמם בכל ד"ת שואמרו התי"ח כנודע והוא אחוז למעלה ולמטה (בחי יסו"ד אצו דחמיד בשמי"ת ורע"ת) כמו והוא לא הזקין לאשר עוסק שמינו בכל עם וגם הוא צחי התור"ה שהוא צחי בכל יום וחי בעינוך כחדשים ולא פושט צחי זקנה, והוא (משרע"ה) אחנו עמי (ועיני צדצונו בחמשה מאמדות נאמר חרות שבה פ' נצים וילך) ע"כ נקט אשר משפ רצונו הוא ליון צדדו, והוא ידון אותנו, לאשר הוא יודע ענינו, גם עתה צמאלנו ופואנו, ע"כ נו ראו לדון המשפט צזה (ועי"ז לא יערכו להיות כמו שאמרו בשם קדוש זקנינו בעל בני יששכר ז"ע שאם במשך השנים רבות שם מי שהוא דן מהלדיקוס שהיו כבר שכה והזקין ועי"ז יערכו ליקח ח"ו לדיק ח"י משה"ז ניבב במקומו כיון במשה רבנו הוא ידון אחנו שפיר) והוא (משי"ה) שמה גם אחנו כני"ל וז"ש אל השליכונו (לפני צ"ד גם של הלדיקוס שם שהיו כבר בעוה"ז) לעת זקניה (כי כ"פ הם צחתי חן מושיבין זק"ן במנהדרין ולא ירחמו וען לא יכזו עוד מטפי צי"א ולערי הנפשוטת בעוה"ז כני"ל רק משה רבנו ידון אותנו ויטמוד צדונו בדעה של חמת המכרע לעופה וצחיותו יודע וצקי צענינו בעוה"ז גם עתה כזו. — ג) עוד י"ל מ"ס אל השליכונו לעת זקנה כי הנה אמרו צהורה"ק לפני התקיעות (שנשפט צמחזורים) כי צ"י תייבין מהעוה"בון צעת התק"ש ולבאורה קשה

דהא חן להזכור שום מעל צרי"ה (זולת בלחש צין סדר התקיעות למטע צין שפתיו לא יזמא החולה) אלא כמי"ס בספרים ע"כ חון אדם לדיק צארן אשר יעשה עו"כ ולא יחשא צהעו"כ (כיינו המ"ע) כי לוח חן שיעור האריך לריכין לחקן צמחזונו צצחי טוב מלא יחסינו כי הכל חן ואפס לפי ערך הנעבד יח"ש ע"כ לריכין להכות ולהניד עפ"י צמה שצריכין לחקן צמחזונו צצחי כל יום יהיו צעינוך כחדשים ולא יהי צעינוך צחי לדיק זקן מושלם צחפלית השלימות כנודע צהפרי תלמודו הצעש"ט ז"ע (ועי"ז מ"ס זה גם צחי חיים ושלום עכ"ת פי עקב צי"ה וזה משקן המצואר וכו') והנה מצואר צמנהדרין צצחי ו' עבודתה לעי"ז צצוח קטור נאוך השתחווי ר"ת זקניה (ואלו העבודות יבולון לעשה להש"י גם צגלוהנו כמו שם צחיום ושנים) וז"ש אל השליכונו לעת זקניה (כי אז הוא מתגלה צעינו וכלנו עפי"ז ח"ו צדי עבודת ר"ת זקניה) ה' יצמרנו וישרר לנו לעבדו צחכח. — ד) ח"י אל השליכונו לעת זקניה (כי השופר הוא טיגו צצחי דיקנ"א כנודע לכל צסודור ע"כ נקט דחיים צעת חזחה צחק"ס שהוא עת רלון להמשיך הגאולה שלימה כמו צחז"ק וגם צטמתי חק"ס לצונו סעדי גאון ז"ל וקרא עת הצק"ס עת זקניה צכוחו כמו שאל ישליכונו וירחינו מזה לשנה אחרת ח"ו רק עתה נושט (לחיים צ"צ צצואג"ל צצנה הזאת). וז"ש אשרי העם (צין צחי העם פחותי המדרגה, וצין) יודעי הרועה (גדולי המדרגה שידעו חרועה צכוחו שהוא צחי זקניה כני"ל וצין צצעמי"ת הפשוטים של חק"ס כולם יחד. רק) צחור פניך יהלכון (לצואג"ל וקצו שהוא צחי מלא אורי"ך ואחמ"ך כפירש"י צחכלים [קפיטל מ"ג] וכני"ל צמחמרינו כ"ט) ה' יצמרנו צצ"ה: בז. ארשרם ק"ת נמה אחרתו צצחי צמקבלות ציום ה' זרי"ה קודם חק"ס. כנה דוד מלכנו ז"ע הניד צרות קדשו אשרי העם יודעי חרועה ה' צחור פניך יהלכון ועוד לחלוק מלון צזה מ"ס להיות צחור פני"ך צעת יודעי חרועה (תקיעת שופר). חמוס כנה נודע מזו"ה צמדגס חוכה צדי"ה חו פתח וילוו אל יופף וכו' אמחי הוו עיות דינא צגין דהא חומנה חמערכה וערקת ואזלח לה וצגן דא עיות דין אשהכה עכל"ה ויחרד לב האדם צקראו דצרו הנוראים והקדושים האלו (ועי"ז צחסארת צנים לאחמרי"ר ז"ע צדרושו הוי"ו) ולבאורה הלל מלא כל הארץ כבודו יח"ש רק זהו צחי הסתר פנים כצכובל כמצואר צפרשתן פי וילך יגלות השכינה (צעינוחיו הרבים) וציומי המשפט האלו, יש להבין ק"ת הדברים עפ"י משל, שהי מלך גדול יוצא מושל צגיפה וצנו הירש עזר ראו למלכה בכל מעלותיו וכשרונותיו ועי"ז קנאו צו השרים יועמי המלך וכו' והחלו להטמיו עדים ולהלשין עליו כי רוצה לעצב ולקלקל חוקי משפט המלכות והמדינה עז שהוכרחה

גם אביו להסכים שישנו הסנהדרין (בעגלות הגולה) לזונו אם הוא בכלל מורד במלכות (פטררלטה"ר) אך זאת כי המלך לאשר המשפט טוגע לזנו הוא לא יגיד דעתו בראש כלל רק ישנו הסנהדרין הדיונים לזה וכו' אך ישב שמה כי רוצה בטעמו לדעת ולבין כלצני הארץ וכו' דבר המשפט והעדות והחקירות וביקורת וכו' יאמר הבן האומלל הנחמד על ככה, והמלך טענז על זנו יחידו כמובן, וכן ה"י וישב שם בציוה המשפט על הפסח וגם המלכה שומרת (או יושבת) מרחוק קלה ודמעותי על לחיי לרחות מה ישנו צמח דבר המשפט הנורא, והנה החלו לישא וליתן והחל מקודם הקטיוגר שטראטעסאנוואלט להניע חובותיו של זנו, וקודם עיקר דבריו הניע צבקה והחננוים את תחנתו לכבוד המלך כי ה"י מהרואו שהמלך לא ישב בזה כעת צהמשפט כי גם אם לא יחווה דעתו כעת צפירות הלא הכל וודעים אהבת האב לזן ויאמרו בוגאוו בעולם כעת יאל משפט הזן לאורה כי נחשבו שרי המשפט שגהשוו בדעתם באשר המלך יושב שם ע"כ יראו מפניו להגיד חובה על זנו, ע"כ ימחול בעצמו לשבד לצות נכחותו ולחזרו פנימה וממילא המלכה ג"כ תשוב לחזרי, והשרי משפט אשר היו צננותם שונאים לזן המלך (צקנאחו עליו ומפני כמה טעמי נגיעתם) אמרו בן הוא ראוי לכבוד המלך, והמלך טעם בן הגם כי ידע והבין כי לא צאמה ולא לכבוד המלך מאהבת זנו ביקש זאת רק בופר לרעה אך מלך צמשפט יעמיד ארץ ושב אל ביתו פנימה, וכאשר נחלק משם הוד מלכותו אז החל השונה המקטרג להניע פניו ולהניע ולגצ שקרים ואמר בכל פעם כי רק כבוד המלך ושונתו הוא תפקם להניע להרוג (ח"י) או טכ"פ לגרם את זנו אשר הוא מורד וחתר חחירות גר כפא כבוד אציו המלך (לפי דעת המקטרג) והבן ראש נרתו כי הוא צמכנה גדולה ועוד מעט יעו משפטו לרעה ח"י, באשר המקטרג וגם שרי המשפט באשר הלך משם המלך, יחלו עליו משפט דע צננותו אותם כניל ואין עת להחריש ולעק נעקה גדולה צצני נרא ודפק על פתחי אציו בחדר דירותיו אציו המלך אם לא השוג לישב עכ"פ בציוה המשפט אז אצותיו ועכ"פ באשר יה"י אציו שם יצושו מלהניע בפני המלך ולומר שקרים באלו כי כמה אובדני כבוד המלך והבן שונא הוא לו (אשר צאמת נהפוך הוא, והמלך ידגיש זאת בלבו). וכן עשה המלך ושם וישב בציוה המשפט ועי"י יאל המשפט (הבן) לאורה לעזרה.

והנמשל מוזן כי המלך המלכים הקב"ה וזנו הצבור הוא ישראל כמי"ש צחוצים והמלכה נדת המלכות מנפות לכבוד המלך להלל צניי עם קרובו וצעת המשפט צרי"ה אם ח"י יכתיר פניו צצתי גורו וצצתי הסתר פנים כניל אז וכל המקטרג להניע פניו ולומר רשעותו על צניי לחייצם חלילה (כי הוא שונא לבם הוא וגם כמבואר בזה"ק משנאי וקוצי"ה אחרי

חורבן ציהמ"ק ולזנו שצוהרנו צד"ת מה"ק) משא"כ כשהמלך אציו יושב שם צצות המשפט (וקלחתי צזה כמובן לכל בר דיטה) אז הוא צאור פני מלך חוי"ם יק"ש (יצושו מלדבר שקרים כניל) ונמשך עליו חיים ארופים ומוצים וחיים לדוד מלכנו שיצוא ויגאלנו. וי"ש אשרי הטם יודשו חרופה (צעת המשפט צחק"ש לערצב המקטרג) ה"י צאור פניך יהלכון (יבקשו ויהלכו רק בצקס"ב זו שוכ"י צאור פניך יופיע שמה צהגלותו צאור פני מלך חוי"ם כנו' ואז יכו' צאמת המשפט לעזרה) ח"ש דוד מלכנו העירי"ה וחקי"ה (צצתי עיר"י ישינ"ם מהרדמתכ"ס כמבואר צרמב"ס והארי"ל כנודע) למשפטו (צעת תק"ש כנו' שופיע שמה) אלקי וצדני לרציו (ולא ישפיר פניו ח"י צעת רוב המקטריגים צמשפט כנו') ח"ש המלך, יושב" (בלבון הוזה עתה צרי"ה על כפא שושב עכ"פ עתה צעת המשפט) צרי"ה, וי"ש צד"ה כניל עוות דין הוי חמן צגון שכינתא זלא הוות חמן כניל היינו עפ"י המשל הגזו כשנסתור פניו כניכול אז לא יבום המקטרג מלהניע חובות ויכול להיות עוות דין ח"י כי צאמת הוא שונא ואנחנו בני אובדני כבוד המלך אציו וי"ש.

ח"ש דוד מלכנו (אהלים כ"ב) למנחת על אולת השחר (צעת סוף הגלות קדוחתא דלפרא שחשכות גדול מחוד ורעיון לרחמים גדולים שוכ"י האנה הזאת שנת גאולה וישועה וצפרע צמת תק"ש) חלי חלי (שכוח מדה אל צמטורדים צעת תק"ש כמי"ש צבונה צפידור עכ"כ מן המצר שבוה המקום ל"ד של השופר וזהו מפורר על זר לזנו צלחותו צגלותו) למה עזבתנו (וע"פ הזכיר צ"פ ח"ל על רוב השנים שאנו לעקים וצמטורים צחק"ש צכל שנה ושנה ועדיין לא נושענו וימינו רצום עכ"פ שנים לרוב השנים כנו') רחוק מישועתי דצרי שחגתי (על הגאולה שנתחרך כ"ב צדיותו חמן) חלקי חקרא יומם (דכנה אחי"ל צרי"ה י"ה). פלוגתת ר"ה ור"י דלנ"ה זמן הגאולה הוא ציום ר"ה צהשרי ולדעת ר"י הגאולה תכה צניסן צלי"ל שמיריס הנשומר וצא לגאולה כדאי שם והנה אחי"ל צמשנה (מגילה כ:) דבר שמתחו ציו"ם מתחו כל הוי"ם חיינו חק"ש, ודבר שמתחו צלילה ליל סדר צלילה דוקא צערב תכלו מלום והפדר צלילה דוקא. וצ"ה שהחפלתו צכל שנה צרי"ה בזמן הגאולה צרי"ה שכוח תק"ש ציום כנו') ולילה (וגם צניסן צליל שמורים כרי"י זמן הגאולה צכל שנה צאח"ה עם רטון חמלא ממי"ג) ולא דומי לו (ועתה הננו עומד צרי"ה ע"כ נקוד וצקס"ה) ואתה קדוש (יה"ש) יושב (חשי"ב צדינו צצות המשפט המלך יושב כניל ולא חתעלם ח"י כניל) תהלות ישראל (ואז תרא"ה שנה וחתלות ישראל כי כמה דריקים ואחצבים אותך צאמת ולא יחסו עלינו עוד דצרי המקטריגים המצוללים ח"י ואין אנו מצקשים ז"ה צכותנו רק צכות אצותינו. חיינו) כך צעתו

חיותינו צמחו והפלטמו חליך זקנו וממלטו כך צמחו ולא
 בושו (ע"כ לא נצטו ולא נכלם גם עתה בזכותם. כי
 כשאני לעלמי) והאני חולעת ולא איש חרפת אדם וצווי
 עם כל ראי ולעיני לי וכו' (היינו אשר חרפו חויבין
 ה' אשר חרפו עקבות השיחך צהשר לנו מצקטים ומלפנים
 לגאולה צ"כ) ע"כ אל חביבני משצרי ונושע בשנת גאולה
 וישועה צ"כ מעשה ועד עולם צ"כ:

כה. בעה"י מה שאמרתי קודם החקיעות צ" דר"ה
 (שחל יום ה' בשבת) הנה אמרנו היום
 בהפטרה כה אמר ה' קול „ברמה" נשמע וכו' צ"כ
 תמרורים רחל מצבה על בני מאנה להנחם על בני
 כי חינו, ויפלא מאוד הלשון „ברמה" מה זה ג"מ אם
 הוא „ברמה" הקול (צמני מרום) ח"ל לברמה קול
 כלל גם קול דממה דקה מחשבה או דבור די שמה ואם
 לא נשמע למטה ההתעוררות זה מאמנו רחל מה לנו
 אם נשמע רק למעלה (ברמה) הלא למטה המינים
 והכופרים צכל שום וחניכה דחיות נכו בן בישראל
 צין צעמים המה וכחשו ואח' לגמרי (ואחיה מהם
 מהע"ר מישראל יחשבו להושיע לבם לעצמם ונכיסם.
 צהמרם לשוץ לא"י ביצווי קאללחניטן וצבהמאדהט של
 אנגליה וכיוצא בהבליהם וכו' דיעוטיהם ואכמ"ל)
 ומלמקת וכי רחל אמנו לא ירנו להאמין ולשמוע כלל
 מעיקרה כו"ל. חולם י"ל, ה' עפי"מ ששמענו ומקובל
 בידיו כי רצונו רצן של ישראל העומד צעדיהם הה"ק
 צעל נוטם חלימלך ז"ע ה' דרכו וגדול כחו לצעל
 כל הגזירות שילאו צמדונתנו על כלל ישראל ומיד אמרו
 פטירתו לחיי עוה"צ הנה ילאו צעוה"ר לפועל כל
 הגזירות שצבצם הוא צחיו וחו גשעו תלמידיו הקדושים
 על צין המלוכה קודם הקדשים למקום מנוחתו ז"ע
 צליצטנסק וגם שם מה שעשו ולטקו שמה הלא אמרו
 חז"ל (חולין ז') גדולים נדיקים צמיתתן יותר מצחיהם
 ומדוע ינית רצונו זה עתה אשר ה' דרכו וכחו נצטל
 הגזירות ולרות צמפלותיו ומלילותיו צחיים חיותו ועתה
 צחיותו צעולם העליון ינית להחפשט גזירות רעות
 כאלו עלינו ועל דחינו ואז צח אליהם צחצחתו לא'
 מגדולי תלמידיו (כמדומני ששמעתי שצח להכ"ק מברת"מ
 מרימנו צ"ע) ואמר שמעתי קול לטהבם וכסיותבם
 על צין קצרי אמנם צחיותי צעולם העליון כעה צהשר
 הרצונו כי המשפט נדק גם צחגזירות וכן מוכרה
 להיות חז לא חובל להכחיש החמת ולומר לצטלן אמנם
 אחם אשר הנכס צעוה"ר וחצונו וחרלו כי לא טוב
 הדבר לכ"ו ולכבוד הוה"ק ואמונתו ית"ש אחם תוכלו
 להרעיש ולצטלן עבד"ה (וגם דיצרנו מהה כצר צמק"ח
 [צד"ה מוה"ק חות קו"ת] צחיצורנו צעוה"ר) חה י"ל
 המעלה שהצטית הנציה קול „ברמה" פי גם צעולם
 העליון (ברמה) ילעקו לעקת ונציות רחל אמנו כי הודה
 לה בשיי כאשר הציב לה ויש תקוה לחתרתך גאום
 ה' ושבו צנים לגבולם (ורק השיקר לרוחיו היא צחמתך

הזמן עד שיקויים זה צעוה"ר והארכנו עוד בזה צעוה"ר)
 ע"כ זהו לתקוהינו לישועה שלימה, כאשר יודו גם
 צרמה כח' וגם הוא זה למעלה כמו שכתבנו לעיל
 צמאמרנו צעוה"ר כמ"ס כי ה' נשפט חתנו כביכול.
 והנה קו"ל ומנהגו צהמהר"ק ורמ"ח צהתיצט (שנק'
 ית"כ) הולך אחרי הנחצט חתנו צהוא צדין צ"ד של
 מטה. אמנם לכאורה י"ל ציון דים פלוגתא צש"ס אם
 מולחין חת הנחצט לפני צ"ד הגדול (משירו) לילך
 כרצון התיצט, וכנה מוצן כי צ"ד של מעלה נקרה
 צ"ד הגדול לגבי שלמטה. ע"כ פן ידונו כפי סבורים
 למעלה צ"ד של מעלה על לרוחנו בגלותנו כו"ל לזה
 מה עוז ומה געיה אם כי גם צרמה (צצ"ד הגדול של
 מעלה) נשמע לנדק ועופה עטנת רחל אמנו הקדושה
 לחכותו וגאונתו צ"כ. צ) עוד י"ל מ"ש „ברמה" דהנה
 צשמאל (ח' כ"ה) כחוב וימה שמואל וקצבו כל ישראל
 ויספדו לו ויקצרוהו צצית"ו צרמ"ה ויקח דוד וירד אל
 מדבר פארן. וכבר עמדו חז"ל על מ"ש ויקצרוהו צצית"ו
 וכי כן הוא הדרך לקצור צציתו (וחלל קו"ל מרחיקין
 חת הקברות וכו') ואם הכונה צבנו בית או מצרה
 על קצרו כדרך שטופין להנדיקים צח"י גם צימים
 הכם הלא כן עשי גם לשאר הנציות אם כי לא
 נאמר חללם צכתו כן כמו צשמאל הנציה. וגם
 לריבין לדקדק מ"ש ויחס דוד וילך אל מדבר פארן
 ופי' המפרשים הפשטנים שם שהלך מיד אחרי הספידו
 חת שמואל. ולריך פי' ענק הדברים, וי"ל (בדרך ספר
 חתה וגו' צדרך אפשר וצחמת צולחו הוא טענה
 הגינה צעוה"ר) אשר עטנת רחל אמנו כי צחלה ה'
 שמואל הנציה השליח מפי ה' למשוח חת שאלו למלך
 וליורה לעקור חת העמלקים ושאלו המלך ה' מצני
 של רחל וכו' עמל"ק כן חלופו צן עש"י שורש קליפתן
 וכשיצטירו זה יהי התיקון גמור להחגלות מלכות שמים
 צ"כ גם צעוה"ר יבדלמרי צריט פסחים שלש מלות
 נלעוו וכו' למחות זרע עמלק, ראשית גויים עמלק וגו'.
 וחו יצח משיח שנק' ראשית וגו' צמנואר שם. וע"כ
 כשלא קיים שאלו המלך בראוי מחיית עמלק (חז'
 צטעהו) העבירותו ממלכותו (ג"כ שמואל הנציה על
 פי ה') וכעמידו חת דוד מלכנו יכוה רוב לעשות בלה
 צח"ה ומלחמתו בראשיתו נגד ראשית גויים עמלק וגו'
 כדי לקרב הגאולה שלימה חכל לא הניסוחו מן השמים
 לעשות בהם בלה עד שיצח מלך המשיח כמשאר"ל
 ופירש"י (צפי לך) עכ"כ וירד העוט על הפגרים וישב
 חותם אברהם וז"ש שפיר עטנת אמנו הקדושה רחל מצבה
 על בני קול „ברמה" נשמע שטוענת צעולם העליון
 לשמואל הנציה צמקום קדושת מנוחתו צציתו „ברמה"
 חתה היית השליח הנציה מפי ה' למשוח חת שאלו
 שהוא מצני בני כו"ל לעקור חת זרע עמלק וכו' ובשלא
 עשה כן הטברתו והעמידו חת דוד למלך (שכוח
 משבט יבודה מצני לחה אטפוי"כ לא חרה אפה ח"ו

ובחשך מפרה רחל הסומנים ללכה גם בזה כשנמסר המלכות לרע לאה והוכר מזרע רחל היתה מרובה) רק שיבי' לתכלית הגרלה (שעי"ז העבירוהו את שאל בני"ל) שיניחוהו אשר יעשה כלל באו"ה אבל בשלה הניחו גם לדוד לעשות בן ועי"ז עדין אנהו בגלות המר והארון הלו עד שיצא מלך המשיח א"כ מה זה העבירו את שאל ועל מה זה הקימו את דוד (כיון שלא יניחו לעי"ע גם לדוד וימנעוהו לעשות כלל בהם להכלית הני"ז) וזהו טעמה לשמאל הכניס (קריינא דאגרתא של חלו הגזרות ומסירת המלוכה משאל לדוד איכו ליכו פרווקא להניע עטמח לפני הש"י) צביחו (אשר על זה נאמר ויקברוהו צביחו כי זהו ה"י מנמחו מיד אחרי פטירתו וקבורתו. [וכמ"ס במדרש הלפיוה כי מה שהלדיק עוסק בעוה"ז קודם פטירתו עושה גם שמה בעולם העליון] כמו צהיים חיותו. להקיס את דוד כדי שיקום מלכות שמים ע"י מחיית עמלק וכו' ושלל סייטו לדוד לזה וחדו"כ לא הניחוהו בני"ל. ח"ש צביחו"ו עסק בזה כשאלחז"ל צפסחים [פי"ח ע"ח] לא כחבריהם וכו' חלל בעקב שקראו צי"ח שיבי' הגאולה שלימה צ"כ וכן רח"ל אשת יעקב נקראה עקרת הצו"ח) צרחה (שם מקום מנוחתו בני"ל חובירוהו על פנה) יוכ"ר שיקובלו טענותיו ויטורר רחמים צעדו לפני הכסף כבוד גאללו גאולה שלימה ע"י מלך המשיח בטהרה היתה צ"כ. ח"ש וילך דוד אל מדבר פארץ (כי מיד אחרי פטירתו וקבורתו שמאל הכניס ראה זאת דוד המלך צוה"ק כי בן יה"י שלא יניחוהו לעשות כלל בהם עד שיצא מלך המשיח שיבי' מזרע דוד ושלמה ע"כ כשאלחז"ל ויחזו צמד"ר פארץ שפ"ר"ו ורצ"ו עלי ע"כ עסק שיבי' זה מזרעו וי"ח עכ"פ מלך המשיח לגאלו צ"כ). ג) עוד י"ל מ"ש "צרחה" עפ"י הגודע צכוח נט"י יד הגדולה יד החזקה ויד הרמה כי יד הרמ"ה הוא כנגד יעקב ח"ש בעקב שקראו צי"ח ע"כ טוררה רחמים על זה שיבי' נחלה בה"י רמ"ה צ"כ כנז. ד) עוד י"ל עפ"י בני"ל צכקשה על הגאולה שלימה שילאו צבחי צי"ח עלמא דחירות וכמ"ס צוה"ק ח"ש ובני"ל יולאים צוד רמה ופירש"י בצורה גבוהה ומפורסמת עכ"ל"ה וכמ"ס כבר צחי חיים ושלום (פי' בשלח) שם כי צי"ח נקראה בן עפ"י המבואר צוה"ק ובהארז"ל ובהיות וצ"ל"ה חפיק להון וזהו יחי' בתכלית השלימות לעפוד צביחג"צ ח"ש קול צרמ"ה נשמע רחל מפנה וכו' עפ"י רחל מצכות שוה"י בן צחי רמ"ה ביחג"צ בני"ל.

ובניחוסם אז אין לו לחם לאכול צמדיותו ולא נדן לבחור. ואם ישלחם לארץ אמעריקה אז ילכו מן הכלל ר"ל כי מחלל שבת זינו כנכרי עפ"י ש"ע, ומה יעשו אחצ"י. וכן המה הכסיונות המרים אשר ניתן לנו צהצלו משיח חלו (ובהרבה עוד בזה צכתעוררות זכות לבני"ו). וצדק י"ל מה דאמרנו במדרש כי קורחי הלצנה צרי"ה להעיד על עונות כלל ישראל והיה מתכסית ואין צאה להעיד שנאמר צפסה ליום חגנו וכן צוה"ק (תלוב דף קפ"ד) רמזו הענין דאיתכסת סיכרה אז עי"ש ובשלמח מה לחין קוראים השמש לעדות הוא מפני שח"ה מונין לחמה ואין לה עסק כ"כ עם בני ישראל צפרעות חבל הלצנה שישאל מונין צה ועל ידה הוא צחי השפעה לישאל ממדה מלכות כציכול כודע וכל חושבנה צסיכרה ע"כ קורין חומה לעדות חולם קשה ממ"י עדין ח"ך לא חלך ותעמין ח"ש הלח הוא צכלל משפטי החורה חס לא יגיד וכו'. ח"ך י"ל צחמה כי צריבין צעד רח"י ודיעה שזכו עשה המעשה ולמי עשה וכיונ"ה הכל צחקירות וצדיקות היעב. והנה ה"ח יודעת ורוחית ח"י שטעו ישראל עונות צחשכה ליל הגלות המר הלו חתנם יודעת ה"ח צרתן של ישראל ונסיונות שלהם הטרואים ומצותן כי הכל חפלה מיטעו הירח והסתר פנים ר"ל וח"ך חעוד שטעו ישראל עונות צרתן והנה ה"ו צחטו"ס וח"י בדין חונם דרחמנ"ה פטרי"ו כי צני"ו מצולצלים מרוב הרוחק והלרות והסתר פנים מהמינים המתחיים ומדיחים וא"ס חולי חאמר עליהם זכות הלח יענו המקטריגים לחצה ח"י כי אין לה רשות לומר חו"י"ד צעת הגדת עדותם רק לומר המעשה חס ישראל חטאו או לא ע"כ צכה"ג י"ל לח"ש חס לא יגיד וגו' ועי"כ איתכסיות סיכרה חזו מליית זכותם בני"ל וצבן.

והנה אית"ה צוה"ק פי חשה (דף קפ"ט ע"ב) דמיוני שם מגלות השבייה ובפסעם שלחה חמכם וחלו ובהרון צהיוצתה חפ"י חד צ"ג, או חד לערה דיעבר עליי אהחשב עליי כאלו סבלו כלו וכו' עייש"ה והנה מ"ש "ח"י" חד לערה דיעבר עליהו גראה ד"ס לגרום (צמקום חו) "ח"י" חד וכו' דח"ס בני"ל "ח"י" היינו דנהשצ חד לערה צמקום כל הטרות חצלי משיח ח"כ מדוע לא נגאלו עדיין והלא רבות צרות סבצונו ויחור מחד ח"י להג"ה "ח"י" היינו ח"י חד צ"ס (בעל חוטא) יאוד צחשוכה חז יחשבו לצובה גם לער ח' צחציל כל הטרות סנגורו חצלי משיח ע"כ חובי ורבותי נשוד צחשוכה צעת קודם חק"ש וחיו"ב כל ח"ס לומר צחצילי נצרה העולם וחולי הוא צכלל חד צ"ס שצבצרו נחמכ הגאולה עד כה זח"ס בני"ל (המחלק) היינו שחלו צרתן הש"י שיחמר דו גם לער ח' צחציל כל הטרות ע"כ נפול חתחנו צכני וצחטנו"ס לפני צורחנו יח"ש שוה"י דו צרחנו עד הנה ויגאלנו צ"כ ויחי' כוח"ט והצנה צחצת שנת גאולה וישועה צ"כ צכ"י צרוב רחמיו וחסדיו:

כח, ומלניו בכתוב (בראשית מ"א - מ"ד) גבו יוסף
 שאל פרעה ובלעדיך לא ירום איש את ידי ואת
 רגליו כי י"ד ורגל נקראים בקלרה רונח על כל מעשי
 בני אדם וי"ט בעקדת יחזיק ציץ אברהם שהוא לכפות
 ולקשור ידי ורגליו (כגיל מהגמי) שלא לעשות מהיום
 והלילה רק כרנן הש"י וזכה יעקביו ויכתתו את עלמנו
 ידינו ורגלנו וכלל בזה הלשון כל חושיו כגיל וזכו
 תפלות התשובה.

אמנם התשובה ל"ל למען כבוד שמו יתי שיקויים ישמח
 כי במעשיו ב"ב צדיגויל וכמ"ט הרמב"ם (כג"ל
 תשובה) שאין ישראל נגאלק לנה ע"י התשובה ובין
 שטוין תשובה מיד נגאלק ולה שיהי כונתו לאורכו
 עלמנו וגופינו כדי שמכה לשנת פתנסה וכיוצא באשר
 לוח ע"ז בתחזיק לוחק וכו' הנם שבי צסה"ק כי
 צימנו וכו' ג"כ לרכו גלות שומשך שפט להוצי
 החפלים ע"כ צמות ה' ומלתו חמנס העוקר ל"ל
 רק על החלות ציחגלג"ב וכמו שציארתי כבר במחמרינו
 זה צטה"ו פעמים רבות בכמה לופנים וגם כשטוין
 תשובה צעבור כבוד שמו יתי לז התשובה צחי וציר
 היינו צחי שישאל מפרנסין לאציהם שצמנים המוצח
 ממדרש (והוא צוטיק ויקרא) וחיונו כצובל הצי
 לפניו ית"ט ממה שגעשה תורה והעבודה וגמ"ח לא
 לורך עלמנו רק להקריב רוח נוחו לפניו ית"ט אמר
 ועשה רינו משל"כ כאשר צהי התשובה לרכי עלמנו
 כדי שיתכפר עונותו וכדי שיפוצו עמנו צמנה טובה
 לז התשובה רק צבחי וקצ"ח הנקצלים היינו צהפלו
 ומגמתו רק כדי שנקבל טובה ופרס על זה מיד מאתו
 ית"ט וזכו י"ל צרי"ה (דף כ"ו ע"ח) מאי משמע דהאי
 ויבלא ליפגא דצרכה הוא חרטיק כשהלכתו לערציה היו
 קורין לדכרה ובלא חרטיק כשהלכתו לגליל היו קורין
 לגדה גלמודה מאי גלמודה גמולה (פירש"י מובדלת)
 דא נבעלה ויש להצן מה זה הסמיכות ושיך זה הנך
 מימרו דרטיק וגם קשב וכי צל רפיק לדרוש שמות
 לבין הנכרים בצרציה האין קורין לנדיה הלל הכל
 יודעין מהו זה וצאלמה לענון שופר י"ל קלח מה שפי
 כל ערציה פון דהטיקר ילפיון מתרגומיו בלשנו שיהי
 יום הרועה יהי לכם ותרנום חונקלים וימח יצ"ח
 יהא לבן וע"ז אמרי צגתי מ"ט וחובג חס סוסרל אי
 גמחח גנית אי ילולי ילול ע"כ התקין ר' אבוב חשריה
 אכל מה זה הסמיכות עם מה שקורין לגדה גלמודה
 וי"ל דהנך פולס צחדא מחחא כונה ה' להם צרות
 קדשם לחמז"ל מה שראו מה שיהי צסוף וימח חלק
 קודם ציחח כמשיח ב"ב גדול הצרות אחצ"י מכל לז
 ופניה. והגזירות והסרון הפרנסה בכל מדינה ומדינה,
 ושמה נוסף למירות לבנו הצרות צירושלים טיטיק
 חוכצ"ח מהרירות אחצ"י ע"י הערציות הפרציות צכל
 העיר וצמטיק הצרון וצפתי וצפרע לפני כחל המערבי
 גם זה לא יתוה עוד לשפך לבנו צהפלתו לפני שריר

כט. במחזור למלח לבנו קרה וגו' שיש בו הכי עלה
 חלקים צהרועה ה' בקול שופר חמנס ית
 להפלה ולתמוה לכאורה כי מה זה צעו הכח מ"ט
 כל הטמים תקפו כף כי חלק כל חרץ חלקים מלך חלקים
 על גוים וגו' הגוים מה צעו הכח צהק"ש והלא
 מנכסים צמשפט בגוים אל הדינו חמנס י"ל בענון
 הע' קמדרחין של שרי הע' חומות (מ"ט לעול צמחמרינו
 צטה"ו הרבה מוח) חמנס הלל ית צחוכס חסירי
 חרי"ה שחז"ל שיש להם חלק לעוה"צ ושיראו צטוב
 וחמד של ישראל שיהי צעת הגולה תמור אשר המה
 גמלו להם טובות צעת גלותם חללס ח"כ הם דורשו
 טובותיו ויש מלוי"ה גדולה טובותן של ישראל כי שרי
 הח"י"ה חין להם רשות לרון חותנו כי המה נכרים
 וצתהדין ל"ל מן המוחסין צישאל משל"כ נכרים
 וזכו שהצדילנו מן הח"י"ה הוא היהוסנו מחצרה"ה חצו
 צדאמרי (צרי"ט חגיגה) וצטובה (נ"ט ע"ג) צה
 נדיצ וכו' וזו הצרכס חצו"ה שפי תחלב לגרים ומזה
 שפט הפרשת דרכים להלכה דמחצרה"ה והלאה ילחנו
 מכלל צ"י, לגמרי הצדילנו מן הטמים וי"ט נדיצו עמים
 (חיונו נדיצו לצ החסידים צחח"י"ה ושריהם למעלה)
 נחשפו (לענון צעדנו וילמרו עם חלקי חצרכס (שפי
 חחלה לגרים וצכל מחחנו למעלותה כגיל ח"כ לא לנו
 המשפט לדון על גויו של הקצ"ח רק חצבה ה' לצרות
 צמשפט) כי לחלקים (צמשפט) חגיני חרץ (ורק הוא
 לצדו יגן על חרץ ישראל צח"י"ה שחיונו וכו' עם כצובל)
 מחוד נעלה (חגנה המשפט ואין לצרבו עם משפט
 הטמים כג"ל) וזי שופטנו והוא ושיטנו צ"ב.

ל. בש"י"ה ר"ה (ע"ז ע"ח) למה חוקטין וכו' ומעלה
 חני מליכס כאלו עקדח"ם עממכס לפני
 חיונו בעקדת יחזיק ציין אברהם ע"י שופר של חיל
 צעקדת יחח, ויש לרקדק צזה דהא צמח"ה תקיעת
 שופר חין צו רמז חכר נכעקד"ה צעקר חצרכס חח
 יחח ועקדה הוא יד ורגל לצופתן יחד צדאמרי צמס'
 חמיד צופתק חח השפ להמיד כפקידת יחזיק ציין
 חצרה"ס חיונו יד ורגל וצחק"ש חין צו חכר רק לשופר
 של החיל החמר שחחח צסכך צקרניו וי"ל כי הנה
 עיקר החק"ש שצריבין לכון ולהרבר צתשובה לז
 כמצואר צוטיק צזה (שחומרים קודם החקיעות) וצנו
 נשא תייבין מחעטיוכו. חמנס ח"ח להציר חפח ועון
 צרי"ה שלא לפחות ולתח מקום חיו להנמקטרג וכמצואר
 צשי"ע וצריבין להחודות צין החקיעות רק צלחש צין
 שפתיו חכל לא ישמע על פיו ע"כ חח עולה היעולה
 שלא להציר חיום צרי"ה עונות ראשונים מה שכו
 מקודם כלל רק לקבל עליו מעמה לעשות רעון הצורה
 ית"ט צחורה ומלות ומה שחיונו רעון הצורה ית"ט
 חיונו חלי"ה דח"ר וצריבין שלא לפשונו כלל ומחחים
 והלאה עשור חושנו ועשייתנו שלא לעשות שלא כרצונו

כחל המעריכי אשר צו נאמין (כדי המדיר ש"ס) שהיה יח"ש עומד אחר כחלנו וגא' זה שכונס מש"ס וז"ש מה משמש דהאי ויבנה כמ"ש בתורה יוצ"ל הוא מעבירו בפי"ר וז"ל הוי"ל צה"י תשוב"ה עילאה כנודע במקובלים הראשונים והאחרונים ז"ל לכל מאי משמע דהא ויבנה (דכהשוכה חלל השופר, ז"ל) לישנא דדיברה (היונו צה"י זכ"ר המשפיע לבבדו יח"ש ושלא לזכרו גופנו כגי' ודילמא מהני ג"כ התשובה צה"י נוקבא מקבלת השפע צה"י ע"מ לקבל פרס, וע"ז מצאח צרמז) חרע"ק בשלכתי לערבי"א (כשאלה צעינו עיני רוב"ק וסומרתא מה שיבי' באחרית הימים ע"י ערבי"א, הערבי"ים הפרחים ר"ל) הו' קורין לדיבר"ה ויבלי"א (היונו של"ל בונתו בתק"ס והשוכתו רק באופן צה"י דיבר"ה צה"י דבר המשפיע כגי' ולא ע"ז יכ"י ויבלי"א וכל העליון דחמן נפקין טבדין לחיות הו"ו יוצ"ל העליון כקבלת וביאת גלגל, וע"ז קאמר מיני וצ"י) חרע"ק בשלכתי לערבי"א הו' קורין לזדה (הוא כנשי' כגי' וכל שנק' על שם השכינה הקדושה ופאנתו גלינו מארענו וסתרקנו מארעמנו שג' משנה וכל נטה כמ"ש [בומפני תלמינו וכו'] הנוטה כפידור, ולי"ת צה"י חרע"ק קט ר"ש אשר לו"מרים צפינו כגיל כל נדרי [צטורי' אוי ג'ן ושכינתא נגי' פעל כנר"ה) גלמודה (ומפרש עוד רע"ק בגני) מאי גלמודה גמול"ה (מוצלת וכפירש"י הו', חתם יש עוד ע"י גמול"ה היונו נשון גומ"ל חסדים) הוא דה מצטלי"ה (היונו שעי' התשובה צה"ס לא תהי' צה"י דיבר"ה זכר המשפיע לא תהי' ויבלי"א הגאולה כ"י כי כסתהי' צה"י מקבצ' נוקבא רק לאורך עלמנו או תהי' עדיין כגי' הקדושה כנשי' גמולה מוצלת מצטנה כג"ל וגם פפי' הו' שההי' מקבלת מצטנה מצהי' גמול"ה שתקבל"ת מצטנה כגי' חסדים רק צה"י גמול"ה גמול"ה (הו' וע"ז שמשנה רק צה"י מקבצ' לאורך עלמנו ולא גמולה צמנעיו והשוכתו עדיין לא זכינו צטורי' שחשוב שכינה למקומה פצ"ס נגי' פעל כגי' ויבלי"א צה"י חרע"ק מה שהערו חתום שם צרי"ה מ"ש שקורין לזדה גלמודה והי' בדוחק וז"מ מה דרש"י כי עדה חקף גלמוד, ולפי זרכנו חרי' הנומרות דרע"ק דפמיכון חל כמה והכ"י א"י לענון מ"ש לדיבר"ה ויבנה התשובה בשפת תק"ס ומערת הלכות.

ובזה י"ל לכבון (קאת) דצרי הכמים ומידות מה שמשנהו מאבותי הקדושים ז"ש כי הגה"ק מרן הר"ר מנרדועשוב ז"ש שהמלין פ"ה קודם הק"ש בעד כ"י נדרטו בקודש ובתוך דבריו אמר אספרי רבש"ע כך (בזכותו של ישראל) מעשה אשר ידעת כי חמת היא. כאשר צאו שני שחפים גבירים א"י יהודי והאי שר נכרי והמט סותרים גדולים ואדירים עם עלים ושופקים ברפסודות גילך נדלננוג למכור העלים שם ופ"ה הרויחו הון רב וקנו שם בעד כך רב חיה שורות

חומים מרגליות עוצות וגדולות ונפלאות להכשילו נשיתיהם נהגיה מתנה כ"ה לשמנו כן ה"י המרגלות שג' היותו כמושג הנכרי, ופרס בואם לביהם הודיעו מקודם ע"י בלותם נשיתיהם כי בלוחו יום יבאו ונשיתיהם הפרני"ה הנכרית. ובגזירה היותה נשעו צמרצמות לצ' לקרחתם וצבואם מיד לקח השר הנכרי האגודה חומי מרגליות כגי' ונתנו נאמנו לחוק ידה צמחה וכן עשה היותו צמחה הנפלאה הזאת חתום היא הטיבה לו צמודה רבה אך סמחוג נא לבניה המרגליות על השלמן (או הלחן שה"י נהם בדרך בואם) כי ה"י נה אז חסור לקבל מידו. ומו כעמך ישראל וגו' עבד"ה ונכחו יפלה מה זה רבותא כ"י הלח או (פרס היו כמו צימיו צטורי' הקאמחנשפטן העמנקים שמכרזיהם לצמל מוגז ה"י ונורחו וגבר המינות ר"ל והסמר פני"ס) הו' גם הנצורים והשרים מחמונים רובם ככולם והם הוא דת ישראל להזכור בלא נגוע אלו צדה הלח גם החדירים צמחם חפני' ישמרוהו בדת. חולם מה עמקו דצרי הקדושים ז"ש, מנצד שטוחתם ופשטם ו"י רח"י כי להנכרים חס' יהנו להם עושר ועוז הו"ו"ז כלל מזה מנות דתו ויוקנה וצטנה נשעו צמחה וכו' השפעה שבה (נהנכרית) נאשנה צה"י מקבל לזמות שג' הנכרים יקבנו העתה טענ' ישראל קדושים גם באשר ישפוטו נהם עושר וז"ש דוגמת המשנה (נמשג) שהביא נהם בעמ"ס (כגי'ול) מרגליות טובות או חשיב לצטלה חניה נא על השלמן כיון שחננו צגנות עטרה ונחלקנו מצטל צה"י גדה שח"י לקבל מיד ניד וההשפעה כגי' חמלתי ע"י נא הנות נשעו ערונה צלל עובר והשפעה עו"ז"י עד שחננו צ"י לגלגלו צטורי' ח"ה"י ועשה השוכה צחמת ומהי' השנה הזאת שנת גאולה צצ"ה"י: לא. בגמרא ר"ה (ח"י ע"י) כי חק לישראל הוא מלמד שישראל נכנסין חתמה לדון מלך ולצור מלך נכנס חתמה לדון וכו' מ"ט חיצע"ה דלאו חורף חרע"ק למיקם לצרתי וחיצע"ה מקמו דניפוש חרון חף עב"ל הגמ'. וזהו הרצו צעת שנקיים תקפו צה"י שופר וצ"י שמשוררים רחמים צעת שנקיים לדון ח"ש כי חק לישראל הוא כג"ל ומלך (המשיח) נכנס חתמה לדון (חס' יבא ויגאלנו צמנה הזאת או ח"י ישראל כצטלו ולוחיו) וחח"י נכנסים לצור כלל ישראל כי חס' יכנסו כצור קודם ויפסקו מקודם צטורי' ח"י שאין כדחי עוד להגאל זחף גם חס' יהנו חת' מלך המשיח ויחמרו שהוא כדחי להגאל מצטלו כגי' [ובמו שפירשתי צמם לחזמו"ר חקי מהר"ש ז"ש אצדפ"ק צה"י חיים ושלים פ' צרכה עב"י שמת' ה"י קונ' יבדה ואל עמו תצילנו וגו' עיי"ש] מ"מ קשה כנר נשנות כיון שפסקו ע"י הצור שאינן כדחי להגאל ע"י נכנס המלך חתמה וכיון שפסקו אודותיו לעובה לישועה וגאולה צ"י אז חק חזרים עוד לדחותו ח"י מגאולה גם חס' הצור שידונו חח"י אינן כדחי ח"ש הטעם משום דלאו אורח

ארעה לדיקום מלכא (משיחא) מאצראי (מתוך למחנה מושבו בגלותא צנוח'ר) ואיבע'ה מקמו לדיפוש חרון אף (של טון הדוג) ע"כ יזינו אותו מקודם והוא ילא בודאי זכאי בלדיק צנדקתו ועי"ז נזכה לישועה ונחילה שלימה בשנה הזאה צ"א :

לב. ארשום ממה דרשיוני על משכבו סליקי וגם השכמתו ופסל פסוק זה לתוך פי (שארז"ל) צנכות שה"ז נבואה קטנה) ותאמר רחל נפחולי אלקים נפחלמי עם אחותי גם יבולתי ותקרא שמו נפחלי (בראשית ל - ח) ופירש"י בלשון נפחולי שהמרה רחל נתקבלה הפלחו והיא לשון הפלרות בהתקשרה בהפלרות רבות ובקשות החצובים לפניו שהיו כאחותו לאה עי"ש פי הכונה בהק"ש חיימה חוקעת שהיא הזיוג ברי"ה רק נח"ה עם יעקב או עם ישראל משא"כ בפס"ה שהיא רק ברה"ל צליל סדר ונאה נעלמה או ורחל נועלה גם חלקה נודע ולרובין להמתיק הדינים צבות המזה צליל פמה יולאין בדימוס ברי"ה נודע מזוה"ק וזהו שצט ה"י"צ שהוא נפחלי שימשיכו מנימח ה"י"ג כנודע מכונות י"צ תלות בצנה ותק"ש הוא הכונה צפוד ה"י"ג מפילין דהדיקנא כנודע, וזהו שצוקשה רחל צחי השפונה הקדושה וכנס"י בעד עמה צחי רחל רחמים והמתקוה צלשון הפלרות ובקשות רבות בימי ר"ה אלו כאחותו לאה שהזיוג אז צב (ובסוד תק"ש) שיה"י כמו צפסח צחי רחל כמו שנגאלו אבותינו אז גם בלא זכות כן נזכה לגהולה צחי תק"ע בשופר גדול לתרותינו צ"כ וזהו נפתלי צגי תק"ע וכמ"ש בסידור (בשמ"ע לשחרית צהול) צכונה תק"ע בשופר גדול וכו' כי תק"ע גי צ"פ מנפ"ך להמתקוה ובסוד מדת הוד עי"ש וחינו להמתיק החצלי משה ולכיה לבנוק ורשלים ע"י ציאלגצ"ב שהוא תיקון הבוד כמ"ש צכונה צונה ורשלים עי"ש והבן. [ובחמשך הדברים שכתבתי צחי חיים ושלוס (פי ויל"ה) עה"כ ותאמר לאה זדתי לי אחתי זכר עוב וגוי ותקרא שמו זצונן וחינו בן שש"י עי"ש וזהו בן ה"י"צ בפסל הו"י"ו כנודע צפי הזמירה לחינון את צפה"י כפול"ה היינו י"צ והמ"ו] וכל דברינו בדרך אפשר ויהיו נח לרען לפני אדון כל ית"ש :

לג. דוד מלכנו אמר אשרי הטט יודעי תרועה הי צאה פניך יחלכון בשמך יצילון כל היום וצנדקתך יורמו פי הפלרת עומנו חתה וצנרונך תרום קרנו, וטנה הדקדוקים רצו צזה וכו' או"כ חונ יודעים להרוע הלא כמה צוקיות וקרנות יש להם וכו' הלא שיוצעים ישראל לשבר את לצם בתרועה שופר כנודע מהמד"ר אך לפי"ז עדיין קשה לפי הפשוט אין שייך סיפא דקרא הי צאה פניך יחלכון כי צעה וכל אור פני הללחה מק השמים ועוד לו להאדם אז צעצעו לא ישבר את לבו בתרועה, חולם י"ל עפ"י משל. כאשר רחינו צספרי קודש גם מרבותינו תלמודי העשע"ט

הקדוש זי"ע צמשלים קודם תק"ש, יצבר הגיד חלמו"ר הקדוש זי"ע כי קשה צעיונו למלס להמליא משל צזה קודם תק"ש כי הים מכאוב כמכאובנו כי אם נמשיל למך גדון המושל בצופה וצנו יהיו וכו' אשר קלחוכו וירדוכו וכנאלה עכ"ז הלא הלך צו"ד כשיעצרו ימי טני חייו וגם לצנו אז גם שנחתם וגם קנחתם אצדה משא"כ ומה זה דמיון חפי צערך חלף חלפים לצנו מנך מלכי המלכים יח"ש חי וקיים נעולמו עד ועגולתו אין חקר וצנו יהיו אשר נקראו צנו צבורי ישראל שהיו יח"ש חי וקיים נעולמוס ולגתנו עם לאן מרעיבו וטומדים נפני המשפט כטת צהיותנו כצר צננות זלרות לכורות זה הרבה יותר מחלף ושמונה מלות בנה צמס"י צזה אשר לא ותואר צהרע עלי ערה"ז חמס הלא גם חלמו"ר צעלמו המשיל משל צדרבותיו קודם תק"ש כמבואר בסה"ק הפלרת צנים (בדרשו ר"ה) וכענין י"ל רומז כי המשל היא לשבר את החינון כשאלחז"ל צנשונס והנה תק"ש מלוח צשמועה החינון ולכך החוקע לתוך הציר וכו' גם החוקע צעלמו לא ולא לאשר חינו שומע צעלמו קונ שופר רק קונ הצרה וגם מצרכין רק לשמו"ע קונ שופר ומורה לשצ"ר את לבו צשמיעת תק"ש כג"ל וזהו המשל שהלחיתו צלשון חז"ל לשבר (לצו) את החינון (מחינוו בלחונן רק לשמו"ע קול שופר, כג"ל) כדי שיוכל ללמלס וצבצין (ודי למצין) ע"כ חומר צעה"י המשג למך גדיל וצכצד מאוד מישל צביעה שהי לו בן הראוי למגופה ומושלם צכל המעלות ויקנלו צו שרי המלוכה והכיהוכו פי יעה לרעתה שלריכין להנהיג הנלוכה צלחונן חחר מאשר יעהיג חציו וחא"כ כאשר פיתוכו קנת לרעתה (בשפתי חלקותם) ויצר חיה דברים וכו' נחשפ חטא לצנו בן המלך וחא"כ הם צעלמם הלשונו זה לפני שרי המשפט ולאשר מנך צמשפט יעמיד חרין ע"כ הוכרה גם חציו המלך להסטיס שיצמידו לפני ציות המשפט הגדול אשר יש מנין (פערטיידונג'ר) וגם מקערנ (הוא השנאחאטעלחונחונע) וכהה ילא הפסק צפטס רחכונה שיגלחוננו לגלות על נמל אי צים (עג שנה אחת) וסס יתנו לי רק מזונותיו ולרכיו צצמלום גדול ועי"ז ירך לצנו ויהי נכנע ולא יחטא עוד וכאשר ישוב מדרכו יהזירוהו נמלכותו, חמנס השרים שולחו שנחו נשס שוערים נסחרים להפש אחרי מעשיו ודיצוריו וגם סס לא תיקן מעשיו לאשר צכונה הסויתוכו השליחים הזורים וגם הדרים סס להמר לו ה"ס צמשפט שחוק לכאן צזוי פקודת וסוכדו חצין המלך, הלא הוא רק רינו וחאה שונחין כדי לרדפך יום נספה בלא משפט ואין אדם נחפס על נערו, ע"כ גם הוא הסטיס לצבר תרעומתו על המשפט שנטשה לו ואחרו כלות השנה שב לעיר מלכותו הביאו כצר כהוצ וחחום מהשוערים צסוד את אשר דיצר סס צנלותו (על הנמל) וכו"ה הנהלל וגם המליך צעדו צציה כי לא הי יכול לעמוד צנסיין מרוצ נערו שלא לכרחר על משפטו ועי"ז

השיב המקטרג לפי"ז אם תלמוד שצטת לרדת לא תוכל להתנהג כראוי הלא הרי גך להטיב דרכך בהיותך בשלה פה צחור המלכות בראוי לכן המלך, ואמרי כמה מו"מ וויכוחים בבית המשפט ולא הפסק השני בכלות השנה כגיל שיגמורו אם הוא חובב לאצו לארצו שישלחו למקום המלחמה קשה אשר להם אצו ומדינתו עם אנשי ציוטל פראים המורדים הכדים עם צבר קשה ושיבלחו אתו (למשל) מארלס אלף אנשי חיל והוא יחי בראש ללחום ואמרו עתה נראה כמו וגבורתו ואמתתו כגיל ושלחו אתו ערעין גדול עם מוניטילין היינו סיפוק לחמם ומימם של בני החיל וגם קני רובה עם פולוטר וקאלנאטון, וגם בזה התחכמו לרעה שזנאו והלכו עמו אחריהם עם הערעין שצטת יעלה צבר עם חיילותיו ועבדיו (והעללו לפנים) עם הערעין למטה מן ההר ולא יבלחוהו ועי"ז ופאר שם בני מוניטילין היינו מאמי קרצו והעיקר בני חובל להשיב את נפשה וימותו ברעב וצמא, ושנאיהם הפראים יתגברו ממילא כי יפלו רעבים תחת רגליהם וצבאו עם צבר עם חיילי בקשרי המנחמה בראוי נגד שכנגדיו וכבר הם להם הלא החילו לנטוק בקול רעם ט"י ט"ג או רדיוא גשלת להם הערעין (המוניטילין) ומדוע נתעבז והמם למטה רחוק מערב קרב לחקו עניו עם הצריהם הרעים ואמרו דלו מה הוא מצדק רק לאכול ולשתות וללחק עם מרעיו שם צבר והיו שם גם ירדיוו לעקו ואמרו הלא הולך אחו ובלתי זה אי"ל ללחום וגם צא בכל שעה עוד הפעם דפיקות רעם שישלחו המוניטילין כי זולת זה כבר מהו חני בני החיל ברעב ר"ל וגם הנשארים שומדים בצממה לאצוד לגמרי זנפול ומדוע נתעבז ולא ישלחו המוניטילין. והנמשל מוצן כי המלך הגדול ית"ש הוא הקצ"ב וצו הוא ישראל עם קרובו ופאשר היו בבית ראשון שליים ושקטים צימו שלמה המלך, אמנם באשר בעוה"ר התגברו מעשי צע"ד והע"ר ועשה מה שנטעם צמדבר ולא היו ישראל רחויין לאותו מעשה וכי פשחחז"ל.

עב"פ המקטרגינים התגברו עי"ז והוסיפו להסית ולקטרג (וכשחחז"ל יורד ומסית עולה ומקטרג) ועי"ז נגזר חורבן ציבמ"ק אי ושלחום בגלות כדי להטיב מעשיהם וכאשר חזרו אח"כ קטרג הצע"ד מדוע לא שבו בהשוכה בגלות צבל ופרם ומדי והמה התגללו כי לא יכלו לשוץ ברוב צרותם ורדיפתם של שונאיהם ועי"ז שאל המקטרג אח"כ לפי דבריכם מדוע לא שצתם אל ה' בהיותכם בשלה כגיל ע"כ אח"ז נגזר חורבן בית שני שישלחוהו עם הסי"ל בגלות הארוך לצרר הלאות לרעות אם הם נחמנים לה' וחזרתו צמי"ג (כדוגמת המשל הגיל ששלחוהו להבן המלך לשדה המלחמה) ובהיותו בגלות האחרון המר הנו צסוף יומיא שהוא מלחמה עמלק עם הסי"ל ביותר וכנודע מהמכילתא (פי בשלה) מלחמה להיות בעמלק מדור דור זה דורו

אל מלך הממשה והתגברו הסי"ה ומעצבים הפרנסה ועוללים שאלו ללחם ופורש חין להם ויר"ה נמאסו בראותם כי הפרנסה ציד הכופרים ר"ל וגם זה נתמעט אך ייר"ה במעט חין שום חקרה למעמד דרך הטבע ועי"ז שנתעבז הערעין ומוניטילין כגיל חין יכולים ללחום ולעקום צרי"ה כי אם לא ישלחו להם ופרנסה אז בעל חיל ה' לצלות בעומדים בעד תורת ה' ושונאנו הסי"ה ילחקו ח"ו ויקטרגו הלא רליחס כי מצקשים רק ממון ולרבי עוה"ז ואין מגיע להם. אמנם מלאכי זכות ישבו כי הוא גחון ומורה להשפיע להם וכדי שיוכלו ללחום בעד ה' וחזרתו וז"ש אשרי הכם יודעי תרועה (נשבר את נבם נשוצ ה"ל כ"י, צעת) ה' צאור פניך יכלתון (שגבה עליהם אור ההלכה אז בודאי ההשוכה נשוכה ציומר אז) צשמך יגילון כל היום ובלדקך ירומו (כבוד שמים צשמחה מהוך שופו וכבוד וז"ט, חולם גם עתה צעת לזחונן) כי תפארה"ה (מדה הרחמים המכריע נקף זכות) עוזמו אתה (כי הרחמים מטה כנפי הסד שבלדק אחנו, ולכאורה יפלא ח"ך יכריע ולו חינו קו החמלעי עוד כיון שהוא מבריע לעובה אך קי"ל בהכרח לא ישוכה [לנז ימיון] ולא יגונה [לנז שמאל] כי ההכרח ליתן פרנסה וצממה המוניטילין להר המלחמה נגד שונאי ה' ובלתי זה לא יוכלו להתקיים אפי"ז זמן מועט כגיל וכיון שלא יגונה ולא ישוכה ע"כ הוא עדין חמלעי בני נעו"י [הגם שמכריע לשוכה כג"ן ולחן בודקין למונות חמנם צאמת עיקר התכלית והמטרה הוא שיוגשו ע"י המלחמה לה' בעמלק בניו לצוה"ל צ"י וז"ש) וצרוך (שהוא חלוו צלון הסי"ה במחחז"ל צפי חלק עה"כ כי חום נקם צלבו וגו') פרום קרנו (קין מלכות בית דוד כמי"ש צכונות צפשיעות) והרם קין משיך צשנה גחולה וישוכה וציחת בן דוד צצ"ה:

לד. דוד מלכנו אמר מן המלך קרחתו י"ק עגנו צמרחב י"ק (וצה כונה השופר שחוקקים צפכ הלא צמבואר צסידור) וי"ל הענין עפ"י משל (כפי שגבנו הקדושים אשר צארו ז"ע בדרשהם קודם חק"ש נבלצו דרך משל וכג"ל צמחמרינו) למלך גדול שהי לו בן יחיד בראוי למלוכה וצאשר קגאו צו השרים שטי"ו יוטלי אצו והתגרו צו והוא צהם ועי"ז הוצרתו צע"כ (מלך צמשפט יעמיד חרץ) להעמידו לפני הסענא"ט והולאו עליו דיצה כי דיצר סרה על המהגת אצו צסדר המלוכה וקורטב של חמת ה' צצטודתם יפן הוא חשב שהוא מוצן בהכמתו וחסר האו"ך הוא מהראוי להכנהגת המדינה וצצדריו צזה ה' פגם צכבוד אצו המלך גדול והמה הוסיפו להעיד לרעה צכפלי כפלים, ועי"ז דוהו לגירושין על שנים רבות עד שיפוג בהשוכה שלימה וימחק חטאו לגמרי וכ"ן נעשה בהכרח צהפסחמ אצו כג"ל, ושם צנמל גלותו וקבלת עונשו נתנו לו רק דירה ממועטת ולחם ומאכליו לא צברחצה וכ"ז לא

הלא לו כ"כ רק מה שהי' מחוירת לדבר עם שום אדם מהדברים שם כי לא ידע מה המה והשם שהמה ג"כ עם איוציו ורודפיו נפשו ומרגלים לשמוע רק ויפור א' פדי שובלו להעיד ולהעביר עונשו וגלותו כהלאה, וע"ז הלך דדחבין לב וצכה בנער גדול עד שגפל בחולה דלקת העורקים וחום גדול מאוד ונפל למשכב. ואצ"ו המלך כאשר שמע הגם שהי' מרחק גדול בצמטו הצפורה הזאת נהרד ונחלה מרוב אטר וכמשפ פרחי לבו ונסע מיד לשם ועמו נסעו שרי המנופה אשר בלנס היו שונאים לבן המלך וע"ז עלתם צמחר העולו עליו בני"ל וצפיהם לא גילו עונם ושנאתם כדי שובלו וחרר להבאיש ריחו צטינו המלך שגח ירגיש ויראה כי רק משנחתם את צנו יצרו, והנה צווחם שם כנה צנו שובב על ערש ד"ו צורה גדולה וכחום בוער והדקטר הרופא עומד שם עליו לבקר ובישרו ולמר לו אצ"ו המלך צה לבקר מחרן מרחק מציתך והנה הוא זהו אצל הוא מתוך גדול החולי והחום נח הכירו וכל אשר דפק עליו הדקטר כי אצ"ו עומד עתה צציתו סמוך למטחו ויענבו הכן (החולה) מה תחליו ממנו אצ"ו גרשני מהסתפה צציתו וחלמי צוכית ומילנה עליו ומה תחמרו כי הוא פה בלח אינני רואהו והוסוף לדבר צצרתו מתוך החום, אצל מתוך הענור צצ"ו) נה אדע מרוב גרשני אצ"ו ביקר והנעלה והתאכזר עליו כל כך בלח הייתי מטולם אובד אצ"ו צמסינ ממי"ג והוא שמע לשנאיו נפשו וגרשני ולא אדע עוד אם אראה בחיי את אצ"ו ככה צכה והתמרמר בדצרו ויענבו הרופא עוד הפעם אהוצי הירש ענר בלח אצ"ו עומד לפניך, ויענהו לא, כי אינני רואה צהכפל דצרים כנז, והאיר אשר אצ"ו נשען עליו שמה מאוד כחשבו כי אצ"ו המלך ע"ז יקנף עליו כאשר התמרמר בדצרו על אצ"ו שגרשו ואינו מנירו, המנע אצ"ו המלך צטיב חכמתו צדמעות שלוש הכיר מה שהתפלחו שריו אשר עמו על אודות צנו ודצרו כעת ויטן ויחמר נהם עתה ניכר כי הודק עם צני גם עד הנה כי הוא מדבר האמת מתוך לבו אשר אהצני צאמת צמסינ ועתה מפני החום חין לו מרחב ודעה לשנות מאשר בלצו (וע"ז המחלה וחום הכבד לא יכרו) אצל מתוך נרתו ניכר צאמת לבו ואז המהין עם המלך כפי תקוהו והקות הדקטר שיוטב מלצו ויחרפה מיום ליום, וכן הי' עד אחריו איזה שלש צצעות הכירו זא"ז ויצנו מאוד וגם צצקות רבות ציניבם ואח"ז החזירו מיד לציוה ולמלכותו.

והגמשל מוכן כי המלך גדול ית"ש הוא אצ"ו צצמנים וכנסי"ו צנו בצורו צצובול וכל אשר הטאנו גלינו מארלנו והכרתו אחרי מדותיו ית"ש על ההסתה פנים ויחורי הדיקוס וביולא וע"ז עוד נוסף קטרוג ח"ו ויהאריך הגלות כ"כ עד כי בלו בניך עד משצר וצחולי כבד ונרות גדולות ר"ל וצאמת צמטמקי הלצ כי חולה אהצה חני נחמר על כנסי"ו כדח"ל (ערובין ס"ה).

יכוננו נפטור את כל העונם מדין חפלה מי"ט שכורה וג"ו וינינו חיס נרות הגלות וכל אשר אצ"ו מנך צצמנים וארץ ית"ש צה צקרתו ונית אהר פניו מיני ועומד אלגנו ועינינו סתומה צההסתה פנים מגודל חולו הנפשות צנו בני ראותו. וברופא (הנפשות חכמי ודיקי הדור) ילטק הנח אצ"ו עומד לפניך והוא יציבך אל חוך בית מלכותו כאשר תשוב אליו אכן החולה ילטק ממירותו לצו כי אצ"ו ית"ש גרשני ועצבני ויחייאשו מן הגאולה ח"ו. וצווח ר"ה ימי חצון הנפש גרפלות אוחנו מתוך חלינו ולהשיצנו נציתנו צ"צ וכצטי"ד עומד נקטרג פני אצ"ו המנך ית"ש מאשר ידברו נפעמים דברים שגח בהונן נגד כבוד מנכותו מפני ההסתה פנים כנ"ז ויטן המלך אצ"ו הרחמן בלח עתה חני רואה מתוך נרותיו וחניו הכבד חוכנו להכיר מתוך דבריו הירגלים מקרצ לבו כי הוא יאכצני ונזו יכמה ענו וחפץ בגאונה שנימה צ"צ אך מפני רוב ההסתה פנים, ע"כ ילאו מפיו דבריו כנ"ל, ואך אדם נחפס על צערו, וכן הי' יח"כ שכן יהי צמשך שלשה צצעות (כנ"ל) שהוא שמיני עננה בלח צה"י הנשיקון צין כצובו ית"ש לכנסי"ו ויחולא שנים וכאשר נשוב צתשובה שנימה עתה ונתקן מעשינו מיום ליום ואז יתרפא נפשו לגמרי ציים שמי"ע צנו ומיד ישיצנו לצותו ונמלכותו ית"ש נח הביט חון ציעקב ולא ראה עמל בישראל (שקינו מחסב לנו העוהה וכפירש"י צם) הי חנקו עמו (שם כצובול חלינו נקרתו. צעת) והרועה מנך צו (צ"ה) וזרתומו ושכיות מנכסון צוניבון צתובס, צצטימיהם וחרגום יונתן ויצבוח מנכ"ח משיח"ל מייצב"ח ציניבון חיינו דרז"ל צרי"ה ענ חרגום ווס חרוע"ה יומא וצב"ח יחייצ"ב חם יספרת חיינו גניחא גניח וילוני (וזהו השצרים הרועה) כנודע חיינו היללה וגניחא מה שגח צח משיח"ל חקני"ו מייצב"ח ציניבון צחוך פנימית נכס יצנו על ציחא מנכה משיחא צ"צ. ח"ש מן המלך (מה שצועקו מן המלך זהו הוכחה שגם אז הוא מחככת אצ"ו כנ"ל) קרחתו י"ק (וזהו היצות לנו שחרתנו) עניו צמרח י"ק (בגאונה שלומה צ"צ וצמ"ש הרמב"ן צפי הוגדות עכ"כ ויחפרו צאר אחרת ונח רבו עני ויקראו שמה רחובות שזכו בית הגי צצ"לגצ"צ).

א"י מן המלך קרחתו י"ק עניו צמרח י"ק. עפומש"ש צכסי"ק צו לפתוד צ"צ ויה"ה הי אח"ד, חיינו יו"ד צמקום הוא"ו ומחלנו י"ק ההמלה חיצהו כנודע, וי"ש מן המלך (בגלות) קרחתו י"ק עניו צמרח"צ (שיחרחב השם שהוא צחליו י"ק צנו ויהי עוד הפעם י"ק צנו) צ"צ:

לה. מה שכתבנו געול צכמה חופנים צע"ה צענו חפלתנו צימים הנוראים חללו ונפרט צרי"ה על אודות הגאולה אשר ע"ז כמה קלמוסוס נשתברו ונחצנו גדולי עולם ז"ל צפי דצרו התיוה"ק צחים לבני

שהוא יראה מאריך ויבטל ויקצר במדת ההבנה של החלוצות צטיק ובגלות הלו זריזות לישועה נבונה על כל פשטים תכסה ההבנה ע"כ אין חוקעין בשבת עד ביאגלצ"ב:

לז, אשרי העם יודעי חרובה ה' באור פניך ובלבן. (תהלים פ"ט) יש לדייק כי מחיל כפי לשון יודעי חרובה כדכ"ל שמשפריים לב"ס בתרומה, כוונת היותו לז נכנס ושכר ומסוים באויר פניך ובלבון שהוא צחי החגלות השמחה והארת פנים כוונתו. וי"ל ע"ד משל (כמו דרכנו בעה"י לעול ב"פ במאמרנו לעיני ציה) למך גדול אשר בנו יהיו ההציו לא הלך בדרכיו כראו ומך במשפט יעמיד ארץ ע"כ הוכרה להעמידו לפני הסעתי"ט (בית המשפט הגדול) ופקחו להגלותו נמקום נמל (אשר גם ב"כ ממשנת המלך הגדול) עד ייטוב מעבדו ואז יטוב לציבור, ובכל שנה ביומא דגוסוס יום מלוכת המלך אצו יציאותו בליות השוערים משם לעיר מלפני וידונו עליו אם ראוי לשבץ לכות המלך, חולם השורים השופטים היו שונאיו ומקליו (כ"ז באופנים שונים לפי צרכיו) ושפטו בכל שנה כי עדין אינו ראוי למלוכה לזית אצו כמובן חולם זאת היותו זכורו עב"פ להעמיד לו מלך וישר (פטרטיידיגער) חכם גדול ואוהבו בלמת אשר יעזובו בערו ציוס המשפט, וכהנה מקודם נקצנו יחדיו הבן מלך וכמלך להחיותן פרה מה לעשות ולמנון ציוס מחר כהדן הגדול והנורה ומשבו ושאלו ונתנו כדבר כי אם יטענו שהפדים האלו הם נוגעים והלכו בהחלט המשפט מעיקרה בדרך עקלתון בפסקים, אז יחלמנו לעומת זה השרים השופטים נכונים הם חובתו היינו להראות לדתם ותוס דרכם, ועוד וכו' העיקר כי זכו אינו כבוד המלכות אצו שיהגלה למפרע לפי טענותיו כי המשפט ה"י בטעות (ובל משפט יחרצו חלל צחי משפטם צמס המלך כוונת) ע"כ משבו לצק רק חסד (גאחדי"ע) חמס גם ציה יש עקולו ופשוטי כי המשפט חוק הוא כאשר יעריך הצע"ד הנמשש במשפט מחסב בקשם חסד להמלך אז ישלחו מקודם בקשתו בחזרה לפני בית המשפט הגדול ומניסמעי"וס של יוסטין ובדקל"ד והמה יאמרו (רוצן ככונן) לחזוקי דיבורם הקודמים (בפרט משנחתם אחר) ואז לא יוכל גם המלך (עפ"י המשפט והחוק) להשיב לו אם פרצט החסד שהוא נגד חו"ד יועזי המלך. חולם ענה ה' עליך צדעהם כי החוק יסכים לה ג"כ צעה יבואו לפני המלך (באור פניו) בהיותם צדוה הקטל מצחון או ע"י סיבה אחרת שהמלך שם, אז ויכלו להעריך (גם צעד המחוייב מיה"ר ר"ל) מחסב בקשה גאחדי"ע להמלך בהיותו שמה, ובכזה לא ילך חזרה לעלה השופטים והמניסמעי"וס רק יפסוק המלך לצדו כוונת, על כן ישאו כזאת ציוס המשפט כי יבקשו טענותיהם ומלוח זכות עפ"י הדן אלל וסיוס (המלך וישר) כג"ל דברו

כנישתה ומוחין ככלבין כז לנח מיי והב לנח מזונת ולא אשנתן ציקרה דשכונתה היונו פביכול דלרובין לאפרקא מגלותא צביאגלצ"ב. חולם אמרתי בדרך מלוח זכות ע"ד משל הידוע (לעיל במאמרנו כ"פ) כי המלך נתן זכות ורשות לבניו אשר נגרשו למקום נמל רחוק וכ"י וכו' צה לשם ציוס גנוסיה שלו לשמוע את בקשתם (ואם כדאים נצר להכניסם לביהו) והערכת גאחדי"ע שצקשו, אך מלך במשפט יעמיד ארץ ע"כ פעלו שרי הממשלה והמלך הסכים להם כי מלך במשפט יעמיד ארץ אשר יעמוד שם צעה בקשה (בצעה קמנה הזאת) קטיגור ועורך דין (שטאטעסאנואלט) ולעומת זה סיגור לרשות ולשמוע ולהניע אח"כ לימוד זכותם, ויהי היום אז יצאו יחד צערצוציה ה' מהם ציקש על גאולהם להשיבם לזיתם חמס רוצם מהם ב"ל לעק על לרבו סיחנו לו כדוניה להשיא בנותיו שכיגט לפרקן כי כזר מקויים ונושנתם צהרן הנלות שם ויקחו נשים והולידו שם וכו' צה על דוכת ציתו ועל שארי לרבו והקטיגור נחמלה שרון ולחוק על ישרתם והראה איך הם מדברים צערצוציה זה צכה וזה צכה ואינם מבקשים על הסכליה נגונתם, ושישיבם להר מנכונך וע"י הש"ב הסמיגור שפיר כראוי, כי אדרבה מזה ראוי נמורה כי כזר נחצבל דעתם י"ל מרוב הילרות והכדויות בגלותם שם בלך תלהצוה ומרתק כי ע"י לא יוכלו לסדר בקשה ולכויה בולם ה"י צבקשה כראוי כנ"י וכיון שחם כמו שיכורים ומצולצלים ה"י משאחז"ל (ערובין ס"ה). יוכלנו למיפטר כ"ע מדן חפנה שכורה ולא מיון כמ"ש רחל חמנו מלנה להנחם על צני"י כי "איננו" היונו שגחצבל דעתם וה"י כחינש פלל ה' ירחמנו צ"ב ויגאלנו בקרוב וכמ"ס: לז, א"י הענין שאין חוקעין שופר בשבת (כי לפי טעם הפשוט שמה יעבירונו הוא גזירה רחוקה בצרחוקיה) וי"ל עפ"י רבינו הצע"ט ז"ש המוצא ב"י בחר ש"ט וז"ל בדי"ה שמונת היום בשופר פי מורי מה שהזכירו חכמי הקבלה בכל מלוח והורה ותפנה שיהי צדחילו ורהימו שיהי ההבנה ויראה שוין, מ"מ צ"ה ה"פך שיהי היראה ויהר מן ההבנה, משח"כ בשבת ויו"ט יהי ההבנה ויהר מיראה ע"כ צ"ה חלוצות מקלרות ושופר מאריך שמלות היום בשופר המפורר יראה עכ"ל"ה, ולפ"י יוצן מ"ש (צ"י בהעלחק) צ"י חלוצרות וציוס שמתחכם ונמועדיפם וגר ודרש בספרי שם וציוס שמתחכם זה השצ"ה היונו כי שצ"ה הוא צחי ההצ"ה וכמ"ש צצג"ש צמס מחותנו ה"י"ק בעל עני"ל ז"ש כי ההצ"ה כג"ל ל"ב ההצ"ה כג"ל נפ"ש ההצ"ה כג"ל מא"ד ג"י שצ"ה וע"י ההצ"ה נמשך שחמ"ה כוונת ע"כ דרש שפיר בספרי כג"ל וציוס שמתחכים זכו השצ"ה והחלוצרות הם משמיעין קול שמתה והוא צחי ההבנה כג"ל וכשיחקשו צטיק בשופר (בגלות) אז יהי צע"כ כג"ל חלוצרות מקלרת ושופר

כי צחמת חינו רולה להיות ממלכה לעומק הדיון כי גם אם יחברר שהי בטעות מעיקרה אין זה שום חבלות וען שאינו כבוד המלכות כתי ע"כ יבקש חסד גנאלע על אחר מהמלך שיבוא שמה לצית המשפט כי לר לבני מאלוד על אודות בני אשר נגלה למרחקים וכן הי וכן טעה והללית ויתן לו חסד לשוב גבית מלכותו.

והגמשל מוכן כי המלך גדול ית"ש חזינו שבשמים ומפני חטאינו גליו מאלרנו וכו' (כניל צמאלרינו) ואנחנו בניו וכל יום ר"ה יומא דגנוסיה להמליכו ית"ש יהזירו אותנו מצור שבי הנמל הרחוק הזה מאלינו שבשמים ואז ישנו כסאות למשפט. והמלך ית"ש יושב שמה על כסא רחמים מלפני לזכות בניו שילאו בדימוס ואם תמלכ עומק הדיון שהמה השופטים נוגעים ושונאים כניל אז גמלא שאינו כבוד המלך למפרע כניל ע"כ גא מהמליך יושר שלו (מיכאל השר הגדול אפטרופסא רבא דישראל מעולם, וצפרט בסוף יומיא חלין כמי"ש בדיאל [וי"ג - ה'] ובעת הריה יעמוד מיכאל השר הגדול וגוי והיהה עת לרה אשר לא נהייתה וגוי) יתחכם בודאי לעובה להיות בהורת ממ"ג זוכה, כי העיקר יעריך עתה בעת המשפט (גנאל"ע) להמלך חזינו ית"ש לבדו ובעת כזה א"ל ואין מהדוך אז כלל לילך כתב הערכתו הזרה לבתי משפט להווה דעתם ואז בודאי יטה עליו המלך שרביט החסד וחי (ויקויים מלפניך משפטי ולא עיניך תחזינה מישרים) וישבו לביתו ברחמים אמנם המשפט (מלכותה דארעא כעין וכו' כי גם בהיות המלך בשדה מלחמה נמטן יהי צהור פקודת המלך ולא צדך פריוח"ע אז באשר יבקשו חסד צהר מלכותו וכו' שמה האדיוטאני"ע העומד עליו בעת האודיעלנטיין כוודע, וזהו בעת הקיעת שופר (כצובול) כמו האדיוטאני"ע (שמו בשם רבו) השר הגדול מט"ט דמולך קול שופ"ר למעלה ואז אשרי העם יודעו תרועה שמשצרים את לבם ובאים בהכנעה, בעת התרועה, ומודים אנהנו להשי' (כמי"ש בצלוחיה) לך הי הלדקה (שאתה ית"ש הלדק אתך ואין אנהנו מהרהרים ומערערים על המשפט כי הוא חי"י שלא לעובתנו כיון שהוא כבוד המלך חזינו ית"ש) יודעו תרועה (לשבר לבם בהכנעה צאנו בשצרון לב ען מעשינו על כה ועכ"ז מיני ובי יבקש חסד שהוא בעת התקיעות צחוי) צאור פניך יהלכון (אז נוכל לבקש בעת יתרחב המלך ית"ש ען אחר צחיה הולך צדך) כניל וילא הפסק לעובה שגשג לביתנו ציאלגל"צ צונה הזאת לעובה:

הנרה) של צע"ל פעו"ר וברנו מהם (הערצוים הפראים והרעים) למאות ר"ל מלכד שהשהיהו הכרמים והשדות והחריבו הארץ הגם כי הוצהרו כל הכחות של צע"ל פעו"ר (כונם גם האגודי"ים אגודים צחוכה צסצך ען קרדומות ההכשר"ע וההלוצערי"י וכיואל) ולא שמשו בקול תורה ועלו גנד רלון חכמים ולדיקים האמתיים ומה שהזכירו בספרי הפוסקים מהר"ם מרונעצורג ז"ל בתשצ"ן קטן וכן בפני"י (סוף כתובות) וכן מקויים גם מ"ש צאהבת יהונתן להג"מ יהונתן ז"ל על הפערות פ' ואחחנן כי גם אם יסכימו כל מנהיגי ומלכי האומות להעלותם לא"י צלתי משיח לדקנו לא ועלו ומרה הכי אחריתם וזה הי כבר עתה צחלנת עלותם (וכמו שכתבנו כבר צארכה צחיצורנו וגם בפי עולת חמיד) והעיקר שצריכון להשהפך נפשו צחשובה ותפלה על ציאלגל"צ צלי אחרור ואמרתו ע"ד משל כי הי מלך שר וחשוב וכו' לו בניים רבים מהם כשרים וחכמים והגויים ומהם אחי בעלי האות ופראים, וכאשר חטאו אלו הרעים, והמשיכו עמם להענייה ולהפסיל גם את הכנים העובים אז גרשם צחורה קנס ועוגש מציתו צלילות הקרה צלי לצוש ומזון והמה כי נהגרשו צע"כ צחשכת לילה כמעט ערומים אז הכשרים מהם צחללה הלדיקן עליהם את הדיון וסבלו צע"כ קור חלילה (מצחון לחזר אציהם) וחשבו כי יעיבו מעשיהם וצודאי ירחמם אציהם וישעוים חבל הרעים והפראים לעקו ודפקו בעזות גדול וכאשר היו הדלחות ושערים סגורים המה זרקו חצנים וצברו החלונות היינו הזכוכיה, ואציהם וחמם נתפתחו וצכו בחוך הבית פנימה וחמם אמרה לצעלה המהולל בשערים הן אדוני אם העשה עמכם כך עוד אחי לילות והחזיקם מצחון צקור וערום כניל אז גם העובים שבהם יששו כך לשבור החלונות כי א"ל נתפס על לערו ולא יוכלו לסבול יוהר חרפה רעב וקור וצרות באלו כי מיד צלילה הראשונה אז צצצרים (הרעים שצכה) החלונות הנה שומרי החזר והמצלר בני חיל צראותם וצשמם כך גם צהיוסם בני המלך המה הוכרחו להצדירם מקודם לעשות משפט כתוב להשומרים ויורו עליהם צקני חלום ויפלו אחי מהם ר"ל, וכאשר גודע צהמצלר פנימה מה נעשה עס בניו (גם הרעים) אז נכייטה קול לווחה וכו' נורא מאלוד, והנמשל מוכן כי המלך ית"ש חזינו ומפני חטאינו גליו מאלרנו וכו' צחשכת לילה שנקן כן בגלות המר ומאלוד קר, ערום ושרי' ולרות יסובצונו ר"ל ואחז"ל צמד"ר (פי צראשית) צראתי לדיקים צראתי רשעים והצנים הרעים המה הרשעים ושצרים החלונות בעזות גדול (משא"כ הלדיקים מלדיקים את הדיון ואומרים חנות צכני ומחטים לגאלה להכניסם לבית כניל) היינו שצאים לאה"ק לחלל שם שיק ותורה הי כמי"ש ותצואו ותעמאלו את חרלי וכבר נהרגו מהם אם כי רוצם מהנהרגים המה פושעים ומחללי שיק, אך קיי"ל צסנהדרין שהקצ"ה מנעער על דמן של רשעים שנשפך

לח. אצתיק קלח ממה שאמרתו קודם תק"ש שנת חרל"ז (צבלות שנת לר"ת) בעת לרה הוא ליעקב צכל מדינה עבר ופינה והעיקר אשר בשנה העברה ע"י העונוי גולה כלומר יורדי שאלו תחתיו אשר ציקשו לעלות צחומה לאה"ק על הלהרה (כלומר

החלומה היינו למעוא צנו דעת אחרי כי נבייתה צוקה ומבולקה אשר אין כמורה, ע"כ אין עולה רק לבקש רחמים ולבזבז להשיי אצינו הטוב ולקבל עלינו עול תורה ומצוות בחמת ויגאלנו בקרוב צדיאגלוציי:

ק"ו וכי וע"ז נבייתה נוחה צנו גדול בשמי מרום, חכן הסכינה הקדושה כציוול במדה המת ממלוגה זכות בעד צניי כי אם יחזיקום עוד הרבה לילית כאלו גלות המר הלו אז גם הנזיקים שבהם יתקלקלו ח"ו לשבור

מאמר חדש תשרי, מאמר שובה ישראל

נוסד ממאמרים ודרושים, רמזים ופירושים, בעניני עשי"ת ושבת שובה ועל שם ההפטרות שובה ישראל וראשי אמרו"ם, קצת מנסני דברים, מהדרשות לשבת הגז', ושאר עניני עשי"ת, יעודגו חבורא לעשות תשובה כשורה, ולבגין בית הבחירה.

א. בהפטרות שבת שובה, (יואל ב') תקפו שופר בליון קדשו לזם קראו עזרה, אספו עם קדשו קהל קבנו זקנים אספו עוללים ויונקי שדים ולא חתן מהדרו וכלה מחופחה, בן האולם ולמזבח יבכו הכהנים משרתי ה' ויאמרו חוסה ה' על עמך ואל תתן נחלתך לתרפה למשל צם גויים למה יאמרו בעמים ה' אלהיכם, ויקנא ה' לארצו ויחמול על כמו, ויען ה' ויאמר לעמו הניי שולח לבס את הדגן והתירוש והיאכר והצעתם אותו ולא חתן אהבם עוד תרפה צגויים, ואלה הלפוני ארתיק מעליכם וגו', וצני ליון גילו ושמחו צדי אלקיכם כי נתן לבס את המורה לנדקה וגו', יש לדקדק כי לא נכתב בלל שצקשו על הגשם וצקשו רק אל תתן נחלתך לתרפה למשול צם גויים והתפלנו וצנו רק על כבוד ישראל וכבוד שמו יחי והשיבו להם בעניני גשם דגן תירוש ויאכר (ואף שרשיי פי מפני שהחסר להם הוא לתרפה עכ"ז עדיין לריך ביהודי והצלו) וייל טפשי מה שמעתי צם הגבי"ק ה"ח רבשכ"ה רצונו בעל ד"ה מאלו זללה"ה שאמר ל"ו שציקם לפינו צימי עשי"ה שיתפלל בעדו על פרנסה אחרי כי אז ימו ברעון ע"ז השיבו דרך משל כי ה' מלך גדול ולו צן יחיד ומה יעשה הצן שלא יחטא ונעשה איה שוצב ועושה פרעות, ומעללו תועבות רעות. מעשים אשר לא יעשו ויסרבו למשפט ולא הועיל כי צידעו אשר הוא צן המלך גבה לצו ונקם אח"כ משומרי ציה האסורים אשר שמוכו צמאסר (עפ"י פקודת שרי המלוכה, כי מלך צמשפט יעמוד ארץ) אך הצן מלך כרשוע עוד יותר צשוצבותו ולא יכלו להשיבו ולתקנו על כן יצנו שרי המלוכה כסאות למשפט וגמרו את הדין אשר בהכרח לשלוח את הצן מלך למרחקים הרחק מאוד, ולמסרו לאכרי ה' צתוך ישר והוא יתן לו רק להם לר ומים להן מפתו יאכל וצציתו ישכך ויזור שם עד אשר יכנע לצנו ויוכנו להשיבו לציותו, ומלך צמשפט יעמוד ארץ ע"כ הסכים ע"ז צהכרח אם כי מאוד נכמרו רחמיו ונעצב על צנו ומעיו כמו וחסב כי זה ג"כ לעוצת צנו אשר יכנע לצנו הערל, והנה אחרי היות שמה צן המלך

אחרי צנים שלח את ה' משרי המלוכה לראות הנעשה צו ואם צנו נכנע לצנו כראוי והלך שם למרחקים צלחע וצסחר ודרש משכניו ושמע כי כנר נכנע מאוד דעת הצן מן וצודחי צצ מרעחו, וסופר זאת לצניו המלך, והמלך כשמעו זאת לאשר מעיו כמו טנ צנו יחידו ראה מיד לנכת שמה להשיבו צציתו וחלר מלכותו אצל וועני המלוכה אמרו כי ווכל לקלקל ע"ז אשר יפלו כל הימים אשר המחינו להניח צגלות את צן המלך שם צמרחקים כי אם יראה את אציו ערם יתופצ דעתו צראוי עוד ישוצב משוצב גלחת ויהי ויעשה לריק כנר ע"כ התייעלו שיעב המלך לשם קרוב למקום גנותו שם וידרשו עוד הדק היטצ אם הוא כנר ראוי שישוצבו לציתו ולחצרות טירותיו, אולם כאשר גסע המלך הצדול אז הקול נשמע צמרינות ונשמע הקול גם לצן המלך צגלותו כי אציו נוסע ונח קרוב למקום חגורו וירן צמר נפשו אל אציו, ואציו גסע על מרצחו. ויהי כראותו את צנו נכמרו רחמיו ויבכו שמיכם מאוד, ויאמר לו אציו מה צקשתך עתה צני ואתעשה לך, וישוצבו ויאמר לו כי לר לו אלל האכר הזה שחין שם תנור וציריים כראוי והצית מלא עשן כדרך האכרים צכפריים ורובה שיעשה שם עתה תנור וציריים, ויהי כשמע אציו זאת נעק צקול חיו נ"ו כי לשוא קוייתי וחסבתני כי כנר הנך צדיעה שלימה ומיושנת כראוי, פתי, עד מהו לא חשביל, הלא צעה רצון כזה אשר אמרת לך כל אשר תאמר יתן לך ה' לך לבקש רק לקחתך לציתו חצרה ושם יהי לך ממילא כנר אצירות מלכים וחצרי משכיות כסף וזהב ואצנים עוצים ומרגלות וכ"ט לרוב ולמה לך הצית צצוי צצית האכר הכפרי.

והצמשל מוצן כי מפני חטאינו גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתינו שפחה כי הורש צציתתה צטוכ"ר צגלות המלכות אשר ימשלו צישראל צני מלכים כי חסבו למעלה להחם חטאינו ולהכניע לצציו, וכוכה הציטו ימי ברעון לאשר חמז"ל (ר"ה י"ח). דרשו ה' צהמאלו קראוכו צציותו קרוב, חלו עשי"ת, וכאשר הוא עת רצן צודחי העת ועונה לבקש על נפשינו

לגאוננו גאונית עולם לשוץ לביתינו לליון וירושלים ברחמים ואיך יתכן לבקש אז כמו על תגור וכיריים של בן המלך בגלותו כן לרבי הגשמיים בגלות הלל למה לא תפלה יותר צעק רגון על הגאולה שלימה צלמה ובעת רגון הוא יענוו ויגאלנו וממילא לא יהיו כל הדלגות ונרות האלו ששון ושמה ישיגו וגו' עכפדיה בתוספות ציחור קנה. אולם הלל כבר אמרו הלדוקים זיי"ע אשר בזרות הללו הותר לבקש על פרנסה גם בימים האלו כיון שהוא לורך גבוה כמ"ש בכתר שם טוב לרבינו רשעפכה"ג בצפ"ש זיי"ע וכבר תי' בקדושת לוי שהכונה רק שצקשת החיים והפרנסה לריך להיות רק ללורך גבוה יתי' ועדיין לריך ציחור לשון החוקיני זוח"ק הידוע בא"י לבי כנישהא צוה"כ ולווחין ככלבין הב לא היו הב לא מונח וכי' אך כבר אמרתי בזה דרך משל לילד אלל אצוי אשר מלניטו אצוי צהדר המטות כי הרופא אשר לו להכול יום או יומים וכן צשאר עניני הרפואה שריך לשמור ומזכרה שלל ללאת החולה עיי"ז, וכאשר הילד ילעק ליתן לו דבר זה או זה ללחוק ושעשוע הילדים דברים קטנים שונים אז לא ישימו כ"כ הריו על לבם ליתן כל משלוחותיו הפרטיות צכל עת ובכל רגע אמנם אם ילעק רק דבר א' כי רוחה ללאת ממאסרו החולה אז יהנו נו כוריו ממילא כל מאווי לבו ושעשועו לחוך חדר מטותו כדי שימלא עובה ומנוח צהדרו ולא ירטיש ויתרפק כ"כ ללאת החולה. וכן הנמשל מוצן שכלשאר כלעק רק הגאולה שלימה ללאת ממאסרינו אז גם אם אין עוד חיי' אז שנת הגאולה עכ"פ יתן לנו ה' כל משלוחותינו צמדה טובה וצברחצה כדי שנוכל להתחזק ונשבול עול הגלות החל הזה עד עת קץ צ"צ וצזה יהיישב ויוצן דצרי הציוה"ק אשר מתחונן וזוח עליהם שנוחין ככלבין הב וכי' כי גם אם הפרנסה לורך גבוה בגלותו וכיוולא וכנ"ז מהלדוקים ז"ל הלל ה' גם לבקש רק דבר א' והוא הגאונה שלימה ואז יוכלו להושע בגאולה שלימה וממילא גם אם אין עוד שנה הגאולה חיי' עכ"פ יושעו צצחומ"ז כ"א כרגון לבצוי וחפלו בריוח (א) כנ"ז צמשל מהילד.

ובזה יתפרשו הכחוצים כנ"ז צהפטרה לשצת שובה צין ר"ה לוי"כ תקעו שופר צליון (שצבר תקעו שופר צר"ה) קדשו נוס קראו עורה (היונו שנייה להבין ח"ע על נוס העשור לומח רצה [וכזה שמעתי פ"ח מכ"ק אלזמו"ר זיי"ע מפכ"ק צה' מדרשותיו הנוראים צצצת חשובה רמח זה על תקעו שופר צליון וגו'] ולא צעש"ית הוא עת רגון זרשו ה' צהמלאו קראוהו צהיותו קרוב אלו ימים שצין ר"ה לוי"כ כשאלחז"ל) אספו עם קדשו קהל קצנו זקנים אספו עוללים ויונקים ולא חתן מהדרו

(א) הג"ה. עיי' במאמרינו תקע בשופר (אות ה') בהמשך הדרוש באורך.

וכלה מחופתה (כי מקטן ועד גדול יחדו מלימת הדן אשר כל באי עולם יעברון לפניו כצני מרון ויתפללו ויעוררו ברחמים ועיי' מלמד לוחנו הנביא) צין האולם וננוצח יצבו הכהנים משרתי ה' (היונו הלדוקים ההולכים לפנינו צחפלותיהם להשי' צימים הקדושים האלו צצות תפלתם מקום לקון להשם שהוא במקום הננוצח יצבו הכהנים משרתי ה' אלו ויתפללו) חוסכ ה' על עמך ואל תתן תחלך לחרפה למשול צם גוים (היונו חף שצריכין אז לגשם וכיוולא שארי עניני פרנסה חפשי"כ יתפללו אז צין ר"ה לוי"כ ויצבו רק לגאלנו מצין הגוים שלא נהיי' לחרפה ולא יתחלל עוד כבוד שמים הוא כשכינה הקדושה בגלותנו. כציוול) למה יחמרו צעמים א"י אלכיהם, (ועיי"ז) ויקנח ה' לארצו ויתמול ה' על עמו ויען ויחמר הנני שלא לבס את הדגן והחירוש והילחר ושצעתם אותו (היונו חס יתפללו רק על הגאונה לגאלנו מצין הגוים כנ"ז אז גם עחה יתן השי' דגן וחירוש וילחר והשפעת השפע צברחצה ושצעתם אותו גם שלא שאלו כלל על עניני פרנסה, וגם יתן לנו העיקר כיונו) ולא התי' לחכם עוד חרפה צגויים, ואת הנפוני ארחיק מעליכם (היונו הילח"ר שיתבעל לעתיד צ"צ) וצני ליון גילו ושמחו בה' אלוקים כי נתן לבס את המורכ גלדקה (שישגח לנו משיח לדקנו צ"צ שנקרח המור"ה לנדקיה וכמ"ש [צהושע י'] עד יבא וור"ה ד"ק לבס ועיי' צבורות [דף כ"ד ע"א וצפי' רצינו גרשום שם] דמשיח נקרח כנ"ז).

ובזה י"ל צהפטרה דידן צזה (צצצת שובה) שובה ישראל עד ה' אלוקיך (הושע י"ד). היונו שכתשובה הגיע נחמיות וחכלית הנרנה שעי"ז יחרנה המלך אציונו שצשמים יח"ש להחזירנו נגורו והוא דמיון לצן מלך הנ"ל צמשל הראשון ע"כ נח' שובה ישראל (שיגיע תכלית הנרנה) עד ה' הנקוד (שהחשובה תהיה נחכלית זה כדי נקרב הגאונה סה' אלקיטו יחזירנו לביתו ונורו צהר הקודש בירושלים עוה"ק) כי בשלת צעורך (מה שצקשנו העיקר צימי הרגון על לרבי עמנו וגופנו ולא לאוקמח שכינהא מעפרה. וכמ"ש צחזוח"ק ולוחין ככלבין וכי') קחו עמכם דברים ושצבו אל ה' (היונו שחקחו עמכם ללמד כ"א את חצירו איך לפלס דיבוריו שיהי' רק כדי , ושצבו אל ה' אציונו כשיצנו אל ציתך, רק זכו ויהי' תפלתנו וצקשתינו) כנ"ז:

ב. אחז"ל צמקום צצעלי השובה עומדין און לדוקים גמורים יכולים לעמוד. שמשחי קושיא צשם גאון ולדיק מפורסם זללה"ה דכנה אמרי' צקידושין (מ"ט ע"ב) המקדש את האשה עיי' שאני לדיק גמור חפילו הוא רשע גמור מקודשת שמה הרבה חשובה צלעתו, וכן פסקינן צשי"ע, והנה קשה גם אם הרבה השובה מ"מ ה' צמקום צצעלי השובה עומדים אין לדוקים גמורים יכולים לעמוד וא"כ צע"ה הוא עדיק

מלדיק וברי אמרי שם (מיט ע"ה) צקידש את האשה
 ע"מ שאני ממזל ונמלא גתין או לוי ונמלא כהן ולביט
 אינה מקודשת כלל דגם ר"ש מודה בפסול יוחסין כשיש
 לו מעלה בעלם נפשו דאינה מקודשת ולא פליג ר"ש
 רק בשבח ממון עי"ש וא"כ בשבח נפשו ומעלת בע"ה
 על הלדיק ג"כ אינה מקודשת דאם הרהר תשובה הלא
 הוא מעלה נפשו והוא קודש על מנת שאני לדיק והוא
 בע"ה דעדיף כנ"ל ואינה מקודשת ואם לא הרהר תשובה
 ברי הוא רשע גמור והוא קודש ע"מ שאני לדיק גמור
 וממ"נ אינה מקודשת ולמה פסקו למקודשת מספק
 עכ"ל הג"י, אולם לפענ"ד יש לתרץ לנכון דהנה נודע
 ממי יערות דבש הטעם למקום שבעלי תשובה עומדים
 אין לדיקים גמורים יכולים לעמוד דהנה אמרי בחגיגה
 (דף ה' ע"ג) ומי איבא צכי קמי' קוצ"ה והאמר רב
 פפא אין עבדות לפני הקצ"ה שנאמר עוז וחדוה במקומו
 ל"ק הא צבתי גואי הא צבתי בראי עכ"ל הג"י והנה
 הלדיק עובד ה' בשמחה כראוי, נמלא הוא צבתי בראי,
 אבל הבע"ה לריך לעבוד ה' בלב נשבר כפי וידיו ע"כ
 הוא צבתי גואי ונמלא דמקום שהבע"ה עומדים צבודתם
 פנימה צבתי גואי אין לדיקים גמורים יכולים לעמוד
 עכ"ת ה' ע"ד, וזוהו יתיישב הק"י, דל"ש לומר צבעלו
 הש"י והוא מעלה לגבה ואינה מקודשת דהא רש"י
 פי' הטעם שם (מיט ע"ה) דבשבח יוחסין אינה
 מקודשת בזה"ל לא יחא לה בשבחו מפני שהוא מתגאה
 עלי' עכ"ל רש"י וזה הינה בשבח יוחסין אבל בע"ה
 דלא שבו הוא רק מה שאמרו עליו מקום שבע"ה
 עומדוין אין לדיקים גמורים יכולים לעמוד והוא רק
 מפני שעובד ה' בלב נשבר ודפה בודאי וצביות ע"כ
 הוא צבתי גואי מלפנים מהלדיקים (כנ"ל מה"ע"ד)
 אבל אם יתגאה עלי' בזה שוב לא יהי' לו מעלת הבע"ה
 כנ"ל ושם אין לו שבה כלל וע"כ מקודשת דממ"נ אם
 לא יתגאה בזה במעלתו (שהוא בע"ה) ויתנהג בחמה
 בהכונה ולב נשבר בראוי לבע"ה א"כ אין שייך בו הטעם
 דמעלה יוחסין דאינה חפילה זו משום דמתגאה כנ"ל
 משא"כ הבע"ה שאינו מתגאה, ואם ירצה להסתאות
 הרי שוב אין לו מעלה בע"ה בזה ואין לו מעלה כלל
 להתגאה. וזוהו יובן סמיכות לשון הרמב"ם בכלי תשובה
 (פ"ז) שחשב בלשונו הזכר מעלות הבעל תשובה (בהלכה
 ד' והלכה ו') וז"ל אמרו חכמים במקום שבעלי תשובה
 עומדים אין לדיק גמור יכול לעמוד כלומר מעלתו
 גדלה ממעלת זכו, חמש ה"י זה שאינו לפני המקום
 משוקץ ומרוחק ותוספה והיום הוא אהוב ונחמד קרוב
 וידיד וכו' וכן (בהלכה ז') כמה מעולה מעלת תשובה
 וכו' ע"כ סמוך ל' (בהלכה ח') בעלי תשובה דרכן
 להיות שפלים וענוים ביותר עכ"ל והיינו שכל המעלות
 שחשב לא יתגאה הבע"ה בהם כי אז אין שוב במעלתו
 ממש כנ"ל והוא שחשב ודייק להיות הבע"ה שפלים
 וענוים ביותר כנ"ל.

והעיקר לריך הבעל תשובה שיהי' לב וישבר שפל
 ועניו ביותר כנ"ל מלשון הרמב"ם היינו גם
 אם יעשה תשובה מתהבהב אל יחשוב בלבו כי עשה
 כראוי תשובה מתהבהב למען יהיו לו הזדונות חזיות
 ונמלא כחוטא גשבר אלא יחשוב בלבו הלאוי ימחול לי
 הש"י כל העון לתקן כל הפגם ג"כ די לפשו, וז"ש
 שובה ישראל עד ה' אלוקיך (אך חזק בלבך) כי בשלת
 בעונך (שבה לך מכשול בעונך ולא יגיע לך מזה ריוח
 הזכיות מהזדונות) אמרו אליו כל תשא עון (הלאוי
 רבשיע המחול לי ותשא כל העון) וקח עוֹב (היינו
 הזכיות אם יגיע עוד בעד זה קח לך והגני מוחל ואיני
 חפץ רק שתמחול לי כל העון כנ"ל) וגלמה פרים
 שפתיו (כמו המצות קרבן פד חטאת למקדש שלא ה'י
 חושב על ריוח שיגיע לו רק בלב נשבר ההודיה) וכמ"ש
 כבר מזה (ע"י) לקמן במאמריו זה חות פ' כן יהי'
 הבעל תשובה בלבו כנ"ל:

ג. שובה ישראל עד ה' אלוקיך כי בשלת בעונך. מה
 שנקט לשון ע"ד ה' אלוקיך, י"ל דהנה
 הבעל תשובה לריך חיזוק גדול בלבו של יפול בדעתו
 גם צנפויות קשות שעומדים נגדו מפאת הילך והוא
 פענין שלחז"ל (כוכה ג"כ). לדיקים נדמה להם כהר,
 ח"ך ויכלו לנבוג את הבר הקשה וצמקום שבע"ה
 עומדים אין לדיקים גמורים יכולים לעמוד, והוא לפום
 לערא אגרא. לאשר הוסיון והר גבוה עומד יותר לבע"ה
 משל לדיקים כנ"ל ואין עלה רק להתחזק בצמחיון בהש"י
 אשר ודו פתוחה לקבל שבים כי בודאי גם אם עונותיו
 רבו למעלה ראש יחזור מחמת כבודו לקבלו בתשובה
 כאשר הצביתו חז"ל (שבת ק"ד). כי הבא לעבר
 מסייעין אותו ע"כ רמזו בכתוב שובה ישראל ע"ד (ג"י)
 חכמים שם הצמחיון כוודע בהאר"ל ה' אלוקיך
 (שצטט בהש"י שיקבלו וסייענו בתשובה בודאי). ואמרתו
 עוד בזה כי הנה היל"ל יסיתו להאדם שלא יוכל
 לעמוד על עמדו צמחמת התורה והמלות פראוי ושלא
 יקבל עליו עול מלכות שמים בהתנהגות כזה שלא יוכל
 לעמוד בו ושלא תהי' אח"כ פרי המהירות חרטה, ע"כ
 טוב לך שלא תתקול כלל, ע"י ישוב הנבוא, כי בשלת
 בעונך הלא גם בהעון נכשלת ולא נתיישבת ח"ש
 כלל (כי כל החוטא נכנס בו רוח שעות) ולא חשב
 לנפשו כי יתחרט אח"כ רק מיהר ועשה העון אח"כ
 מכ"ש שריך לתקן בתשובה ולא ימתין ולהתיישב ולהשתטל
 כטענת הילך כנ"ל.

א"י הכונה בזה כי הנה העיקר חלוי בצמחון כי
 בזה ניכר הא"י הוא עומד במדרגת אמונת ה'
 וכידוע מתובת הלבבות בהתמגושי שאמר ליהודי שעבד
 ונהייגע בדרך מרחק למנוח פרנסתו כי טענותיך סותרים
 את דבריך כי אם אמת שיש לך אמונת ה' בחמת
 אז תוכל לצטח שבדאי ימנח לך פרנסתך בניתך בלי
 עורח כ"כ, וכידוע גדול נחילות מזה הצמחון כפי'

הראשונים ז"ל וכן עפ"י שו"ת מהבש"ט ז"ט. וזהו שובת ישראל (כזה תוכל לדעת הא"ך אחר א"ך לשו"ב בשו"ב) ע"ד כי אלק"ך (כאשר תשובו בנפשך הא"ך אחר עומד בהצטחון (שכוח שם ע"ד כנ"ל) כזה אלק"ך) כי כשלת בשו"ך (נחם תוכל למצוא לדעת הא"ך כשלת בשו"ך בשו"ר ונתחמקת מאמונה וצטחון בהש"י וע"ז) נרובין לשו"ב אליו ית"ש):

ד. א"י שובת ישראל עד ה"א וגו'. כי הן בשו"ר א"ך לנו לא קרבן ולא אישים וכי רק וידוי דברים תבא בלימתו ועל"פ א"ך לחבר שיהי הודו מעומק הל"ב ובכונה ולא יהי בנ"ו כל עמו גם צעת הפחדו כאשר כבר הזכירו בספרים ולאשר הודו הוא במקום קרבן ובקרבן נאמר בסוף מנחת אהד המרבה אחד הממטיט ובל"ב שיבין ל"ו לשמים, ח"ש שובת ישראל עד ה"א כי כשלת בשו"ך קח"ו עמכם דבר"ים (היינו שתקחו עמכם הדברים שבמקום שאתם שם צנינת ל"כט שם יהיו הדברים ולא יהיו הדברים בידוי הטל"ו במק"א היינו בשפתו כדונו ול"ו רחוק במק"א רק תקחו הדברים עמכם) ושוב אל ה"א אמרו אליו כל השא עון וקה עוב (צ'ה"פן זה החודו והתחרעו ותקבלו עליכם להיות עוב מעשה ובינו, וקה עוב"י שחמרים ישראל להש"י עדשאר"ל ישראל מפרנסין לאציהם שבשמים, שיקח מלחמו הטוב המה המלות ומש"י ונקבל עלינו בידוי וקבלה אמיתיות. כי) ונשלמה פנים שמינו (כיון שהיא במקום קרבן ע"כ ז"ל בידוי וקבלה בכונה הר"ו ובל"ב שלם כנ"ז), ומ"ש כל השא שישא כל העון, ז"ל עפית"כ להלן כזה (אות י"ב) הענין השו"ב מיראה געשין זדויות כשגגות דהיינו כשגגין מעיקרא וע"ז נמחלין לגמרי כל העונות ומבני הודו והרעה וזהו דבור ומצטל מעשה דמשיקרא ה"י בשגגה בלי דעת ועפ"י הצני"ש (מאמר גדולה השו"ב אות י"א) וצנחמרינו להלן כנ"ז וזהו קחו עמכם דברים (היינו שתקחו עמכם הדברים צנינת הל"ב בחרטה דמשיקרא ונמלא עוקר החטא למפרע כיון שאינלא מילתא [שה"י] אז בלי דעת הללנה וכנ"ל וע"כ) כל השא עון (כל העון נמחל) כנ"ז:

ה. א"י שובת ישראל עד ה"א אלק"ך כי כשלת בשו"ך קחו עמכם דברים ושוב אל ה"א עפ"י הנו"ע בספרים הקדושים שלפעמים האדם צעת תפלתו בנפילת הדעת ול"ו סתום ואטום ר"ל בלי אהבה ויראה והתעוררות אליו ית", אשפ"כ אל ימנע עלמו ח"ו מלהפלה וע"י הדברים הקדושים של התפלה ויכל להחלב בנפשו ולהגיע לאהבה ויראה ודבוקה בהש"י כראוי, והנה נודע מלחז"ל (בפסחים דף כ:): כתיב כי גדול עד שמיים חסדך וכתוב כי גדול מעל שמים כאן בשושים. שלל לשמה כאן בשושים לשמה. וידוע עפ"י צ"ס הגס"י"ק הרב צעל התניח ז"ש שזהו מכון למלחז"ל צוה"י"ק דמ"ה אז אורייתא בלא דחילו ורחימו לא פרת

לעילא היינו כשהוא שנה לשמה בלא אהבה ויראה אז רק עד שמים חסדך ולא פרתה לעילא להיות מעל שמים (עכד"ה שהפ"ו להגאון מהר"י זי"ע ל"ל. כנודע) וזהו ז"ל שובת ישראל עד ה"א אלק"ך (היינו שמלמד הנביא צ"ס ה"י דרך לחופאים אשר סתום ל"ס בעונותינו הרבים ולא יוכלו להתעורר כראוי צ"מם בלהבה ויראה נמלא שכוח רק עד שמים עד ולא עד בכלל ח"ש שובת ישראל גם שאתה עוד צנח"י) עד ה"א אלק"ך (שכוח רק, עד שמים" כנ"ז) כי כשלת בשו"ך (העונות מצטלן את מהצנח"י הרחויים בינו ל"בין ית"ש כנ"ז, ע"כ הטעם לזה) קחו עמכם דבר"ים ושוב אל ה"א (היינו שיתחיל להפלה וע"י הדיבור"ים של התפלה יתעורר ויתלהב ל"ו לעבודתו ית"ש מעשה ועד עולם) כנ"ז:

ו. א"י שובת ישראל עד ה"א קחו עמכם דברים ושוב אל ה"א אמרו אליו כל השא עון וקה עוב וגו'. ונקדים מה דרבי כ"ל (צבריתות דף ז' וביומה ובכמה מקומות) דעל עבירות שצתורה בין אם עשה או לא עשה חשובה ויוב"ס מכפר. וראיתו ב"ס צ"ס ל"יק א"י שאתה טעמיה דרבינו הקדוש להנה אמרו צוה"י"ק ע"י נח (דף ס"ב ע"א) שעל אותו חטא דיסוד לא מהני השו"ב ח"ו (בר מחו"בא סגי) ולפ"י גם אם יעשו השו"ב הרי הוא כאלו לא עשו השו"ב ע"כ דעת רבינו הקדוש דיוה"כ"פ מכפר על חטא זה והיינו כשעשה חשובה ואלך דלא מהני השו"ב ע"ז החטא מ"מ גם בלא עשה חשובה ויוב"ס מפ"ר עכ"ל. ויו"ב בזה מה דאמרי שם בש"ס חו"ן מפורק עול ומגלה פנים צתורה שלא כהלכה ומפר צניח צ"ל ובשלמה אליו כ"י ראשונים נוחה לכאורה כיון שכוח י"א מכלל ישראל (ע"י פירש"י שם ד"ה פורק עול) אצל מפר צניח צ"ל הוא רק מ"ע א"י ש"י צרת זהו כמות ישגב הרבה כריתות צתורה שיוה"כ"פ מכפר, ולפ"י יו"ב כיון דל"ה לבול גם מלחמו החטא יסוד, ש"כ"פ, ומו"ב ממילא שמו כח"א ע"ל צ"ר בפשיטות א"ך ויכל לתקן היסוד ולכפר עליו ע"ס שאל ערלתו כמלות החורה, ה"י יעזרנו לתקן במהרה. והנה לכאורה לדין דקו"ל כחכמים ולאו הילכתא ברבי כזה ח"כ צמה נזכה. א"ך נ"ל כי הנה אמרו שם צוה"י"ק ל"ר מחו"בא סגי וכתבו המפרשים דהיינו חשובה עילאה מבני גם לחטא זה והוא חשובה מלהבה שמגיע ע"י שמחה כנודע ע"כ ז"ל טעם הנ"ה לאכול ולשתות במעלי וימח דכפרו כדי להכניס צעממו אהבת ה"י מחו"ך שמחה הגוף ג"כ ונתעורר מהשמחה גשמיות להש"י מלהבה כיון שכוח שמחה של מ"ה צפוי"כ (ב)

(ב) הג"ת. ע"כ ז"ל אומרים מיד בכניסת היום הקדוש (בסוף עיר"כ) אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה שהוא לתיקון חטא הל"ו כמ"ש הבונה בסידור

ועי"ז נגיע לזוכים וגילו ברעדה לבחי השו"מ מאהבה
 צינה עילאה שהיא בחי יוה"כ"פ והשוכה עילאה מהני
 ממילא גם לחטא זה ג"כ וינחה שפיר גם לחכמים.
 וי"ל צדק כי ציוס הזה יכפר עליכם וגו' (ויקרא ע"ז - ל)
 היינו ציוס הז"ה (גם לבחי קלקול יסו"ד שנק' ז"ה,
 כנ"ש בשם הארח"ל ע"כ על ז"ה כי דור נצנו ונשאר
 מקומות) יכפר עליכם (ציוה"כ) לעהר אחכם מכל
 חטאתיכם (דמהני החשוכה גם לבחי כ"ל שנקרא
 יסו"ד היינו מבחי חטאתיכם שנקרא כ"ל מכפר כיון דמהני
 יוה"כ, לכל חטאתיכם" כפשוטו גם אם לא עשה השוכה
 לדי רבי כנ"ל) לפני ה' הטירו. וצדק י"ל שובה ישראל
 וגו' כידוע הוינות בין כנ"ש להקצ"ה שהקצ"ה אומר
 שובו אלי ואשובה אליכם וישראל אומרים השובנו כי
 אליך ונשובה, וע"כ צדק אשר מזכיר הנביא בשם ה'
 שובה ישראל וגו' שהוא בדרך שובו חלו וגו' שכנ"ש
 ישובו מקודם עכ"ז מורה הנבוא שזהו רק בכל החטאים
 כמ"ש בהמשך דבריו קחו עמכם דברים ושובו אל ה'
 שהוא יודוי דברים ומרטה ושאר חלקי החשוכה נעשה
 אצחנו, אמנם חטא פגם הצרית שלא מהני רק היוצת
 סגי כנ"ל מהצוה"ק וכשנעורר ח"ע אצחנו הלאו שחכה
 לתשובה מיראה, אמנם כתבו בספרים הקדושים כי
 דרכו של ח"ע (אהבה) לחזור אחר חטא (מדת יראה)
 היינו כשעשין השו"מ מיראה אז זוכין ונחמין לו מן
 השמים השוכה מאהבה [וכמו שכי לקמן אות י"ח]
 וז"ש אמרו אליו (שיאמרו ישראל להש"י) כל חטא עון
 (הגם שעשינו תשובה כפי יכולתנו על שארי העונות
 אבל עון כ"ל פגם היסו"ד אחר רצ"ע בעלמך בחסדך
 הגדול חטא נא עון הזה כי אצחנו אין נצחנו לתשובה
 סגי שצריך לזה כנ"ל. וכיון שצריך תשובה מאהבה
 וזהו בה מאת הש"י נזולת ליחודי סגולה וצני עליה
 הם מועטים בולי האו ואולי שזוכה לעורר צעלמו
 תשובה מאהבה] ע"כ נקט מהש"י שישיענו השוכה
 ועי"ז יחוקן עון כ"ל כנ"ל, וכיון שע"י תשובה מאהבה
 יהיו מהזדונות זכיות [כשארז"ל ציומא] ע"כ יהי עי"ז
 וקה טוב (שיכי זכיות במקום העון) כנ"ל ועכ"פ גם
 אם לא נחשב החשוכה שלנו כלל לנצי חטא הנ"ל מי"מ
 השא עון (של מדת) כ"ל גם בלא תשובתו הראויה
 כנ"ל:

שחטא הכי הוא גורם היוק לאחרים כנ"ש מטעם
 ערבות וגם כשאחרים ילמדו ממעשיו ויקלקלו גם המה,
 ועל כן כשצד צריך לעומת זה ג"כ לכלול תשובתו בתוך
 כלל רצום ולכלול תפלתו בתוך תפלות כלל ישראל וז"ש
 שובה ישראל עד ה' אלך (מדבר בלשון יחיד) כי
 בשלת בעונך (לאחרים כנ"ל מטעם הערבות. ושלימדו
 אחרים ממעשיו. ע"כ) קחו עמכם דברים ושובו אל
 ה' (צריכין אחס להיות קחו עמכם דברים לשון רבים
 לשוב אל הש"י לכלול דיצורי תפלתו ותשובתו וכונתו
 בלשון רבים כנ"ל וגם לתקן את אחרים בדברים המושכים
 את הלך לעבודתו יתברך שמו להוכיחם ולקרנם בדבריו
 לתשובה):

ת. ופ"א בדרשה בשנת שובה ציוה"כ הארבעה צדק
 בהרחבת הדברים איך עובדים צדק כי בשלית
 בעונך (כנ"ל בדיבור הקודם) ע"י עבירות חמורות של
 חילול ש"ק ובפרט הצנות ע"י סרוקת השערות בשבת
 ועצרו ושנו ונעשה להם כהיתר ולא יועילו בעוה"כ
 כל הלווחות והדרשות של תוכחות וכשיוכיחו לא מדוע
 יניה את צנותו לעשות ככה הלא יענה מה אעשה
 אני לצדי הלא כולם עושים כן וצאמת הוא שמכשילים
 כ"ל את חצירו כי יאמרו הא' על חצירו אשר הוא
 מחזק ליר"ה וצעה"כ בן חורה ומתנהג בהסידות ואינו
 מוחה בצנותו שמתלנות ש"ק כנ"ל איך אוכל אני למהות
 הלא אחי כמתעבת חפילו צנינו צנותי וצני ציתי
 ועוד חירוני הכל וכחש יענו וכך יענה חצירו עליו שהוא
 עשה ככה וצאמת הכשילו ח"ע שניהם עד כי הגדילו
 הצערת הוצר בכל העיר והגליל כי יאמרו הרחוקים
 אם צעיר ואם צישראל כזו נעשה כהיתר חן מה נעני
 אצתרייכו מלמד כי הוא מה"ש גדול ובארבעה חלוקי
 כפרה דאמרי ציומא (פ"ו). שהיה דורש ר' ישמעאל
 הנה עון מה"ש אין לו כפרה גם ציוה"כ ויסורין עד
 שימות שנאמר אם יכופר להם הכון הזה עד וגו'
 (כי יילינו) עוד זאת הוא מפשיל כ"ל לחצירו וחברך
 הצרה אית לי וכו' וחוטא ומתעיה את הרבים, וכן
 צטין גדול הבנים לת"ח רצה העוזה והמכשלה
 (והארבעה צדק עוד צמוסר) עד כי ישחומם כל עובר
 איך נהפכה קרי נאמנכ בפרט צני העושים מגולחי
 זקן ופאה ואבותיהם וגלום או יניחום על ככה, בלחן
 מוחה, והשבו או רואים לחשוב, (בעשות) כי מלוח
 הוכח חוכיה רק על הרצ מוטל ולא לכל ישראל ובפרט
 אב לב"צ צניו וצנותו שצריך למחות אפי' צמס"ג
 והוא חושב שזה חובת הרב בלצדו וצאמת נתקיים
 כנ"ל כי בשלת בעונך (כ"ל לחצירו ולאחרים, זה מה,
 ע"כ) קחו עמכם (אחס הצע"כ) דברים (וחוכיחו
 כ"ל את חצירו) ושובו אל ה' ג"כ שחטאו אגודה אי
 לעשות רצונו בלצב שלם אשר עשה הוא עה החשוכה
 וימי הרנן לתקן נפשונו בפרט מעבירות החמורות
 ר"ל וכו' (ואכנ"ל). והגידול צניס בילדי נכרים ישפיקו

ז. א"י שובה ישראל עד ה"א כי בשלת בעונך קחו
 עמכם דברים ושובו אל ה'. ידוע הדקדוק מ"ש
 בשלית ולא נאמר נכשליה וכשלית הוא נוטה כמו
 פוטל יונא לאחרים, וגם מתחיל שוביה בלשון יחוד
 ומסוים קחו עמכם לשון רבים. אך י"ל משום דהחשוכה
 ל"ל במשקל צמדה כנגד מדת צמח שחטא, וכיון שא'
 הארז"ל, וע"כ מסיים בחיבת שמח"ה כי ע"י השמח"ה
 נזכר לתשובה צילאה תשובה מאהבה דמהני גם לחטא
 הלו לכפרו כנ"ל.

הצנות בהצורגטייר שלייע (אשר אין לפס תירון ע"ז כי הוא גזירת המלך והנוסים אתם כי זהו יותר נחוקי המלך והמדינה) והבנים אשר ישנחום לגימנאזיו"ם כ"ז במעבור בנו למולך ויטבירוהו להם הצדון גיהנם שאלו חתמי של כפייה ומנוחה ר"ל וגם אם יאמרו אני חרבה (בלימוד נפרים) ולא אהור (בנו מיראה הי) כ"ז פסיק רישא ולא ימות וכל צחי לה יצוצון גם אם יאמרו בניכם ויפשיטו טלפים כי ירחים ומאמינים המה הלא חדשו כי שנת חושבות בלכם אחרי לימודי הכפירה שלמנו שמה בסדר צריחה עולם והקצב וכיוצא ולמען תפוש את בני בלכם.

וען תאמרו (בעלת ה"זכ"ר) הלא ישנם צמדינות אשכנז בכמה מקומות גם צימינו דקטורים רופאים הו אדוואקאטען מומחים וידועים שהמה בני הורה ידאו די ושמתי שבת, אם כן גם צינו יכוו כמותם, ע"ז השיב לכם צחמת כי אין ללמוד מזה לדמות זליי צמדינותו (ואין מרמזן בערפורה זליי כשחחז"ל) וכ"ז משל לני שראה בעלמו בהיותו צמדינת ז"י עוראיל אין יש עם האכרים החוקים בנוסם ואוכלים ארזעין שהוא עם המוח ר"ל ורגילו צניהם מנעוריהם על ככה מעט מעט והמה חיים וקיימים וצדוהו לציות יאכל גם הוא יואכל לבני ומוחו ר"ל מיד כי הוא צחמת עם המוח ומחוק לכל צרי אך עם הורגלו ואור וטבע הדרך וההגשים והרגל נטשה טבע וכיוצא, והי ארך גיבה הלא עינינו רואות כי צמדינותו הוא עם המוח וממיה ר"ל כל האוכל כשיטור מטט ממנו (גם כשיאכלו הכישרי הלו עם צו"ד עוראיל ויחיו) והנמשל עוכן כי הוא ארם חילוני שורש פורה ראש ולענה לימודיהם עם צימנאזיו"ם צפרט צאקאדשמיח ואוניווערזיטעטי"ם אך צאשכנו הורגלו עם ללימודיהם ורבים כבר שהו ולנו בדורות הקודמים ועד עתה וינלו ר"ל מחמונה ישראל אך עתה נכובצ שימלא עוד מהם אחרי הכריפה שהי עם לכלל ישראל צחמונה וחורת הי שגארו צחמונתם גם אחרי מהדקטורים מעט מהם בקבלות יודעו וער קטן יתבצם וכ"ז כחולכו הכ"ם צמדינה הני אשר יחיו (ואלו מעטים חולי צמספרם מהאכרים חובלי הסם הני) חבל מי אשר יעשה כמעשהם צמדינותו וילמוד צלימודי החילונים האלו עד כי יוגמר לעורך דיניהם או לרופא חליל הרי עינינו רואות כי המה כנכרים גמורים וגם אם ק"ת מהם יחזיקו צדת ישראל במקלח מורה הוא רק מפני הצויפה והכבוד חבל המה כופרים גמורים וסם המוח אשר חבלו (מלשון אכ"ל את המגילה וגו') משפט צקרצם ומי אשר ימסור בנו ויגדלו להם כ"ז הויג את בנו מוחק עולם שכולו קיים ואין חפם כבעל נסיון, והאוף תוכלו להכמיש הידוע.

ועוד יש להמשיל לכם משל המכוון. לגליל ומדינה אי אשר עם שלטה מחלה רעה ר"ל המתדבקה

(עפודעמ"ע) ומתדבקה ביותר מן מחלת הפאלגריא ומובן ממילה אשר חוק הוא לרופאים שכל מי ששולט בו המחלה ר"ל אז יחברו מליגע בו וגם שיתנו לו סמי רפואתו ליקחם וגם מאכלו ומשקבו הנחוץ יניחורו לו סמוך למעמו בו כל הגוגע וכו' וכו' רופא אשר פירסם כי אין המחלה ההוא מתדבקה ואינה סכא ויוכלו ליגע ולישא וליתן עם החולים האלו כי אינם משוכנים כלל וע"י דררים לה זאת צפורקא זריפאים וצ"ח אונים הקילו ממילה מלזכר צנעיטם עד שפטיטה המחלה ציותר ונפלו עם רצ לחלפים ר"ל, ונדע אשר הניד ופרסם הרופא ההוא ותפסורכו למשפט, והנה החגלל צעה עמדו לפני השופטים כי ראה בחיוב עתון (זייטוניג) ממדינת שווייץ שיש צמדינה אי אשר נחלו כמה אנשים במחלה החמשה הווא צחופן גורא ולצסוף נהרפאו וכאשר ראה שמוטה זו ע"כ הקול לעלמו ולאחרים מהמחלה ההוא. וע"ז השיב ראש בית המשפט וערך דינו כי הצענות הוא לחוק מכלאי, דברי הכל יפלה פיהו, ראשית וכו' מר צרי ררצ אשו חתם עליה דהאי עליה אם אמת השמוטה או רק קול עליה נדק, צ) וגם אם אמת הי בדבריו החוק חשב לדמות מדינה למדינה חולי עם צמדינה הווא צעצע הדרך ואנשו יוכל להיות אשר גם יקומו ויחיו מחולו כזו אכל לא צעצע אנשי מדינהנו, ג) וגם אם הי אמת בדבריו העלה הווא הלא כחצ זה רק לעלל מעודרה או משנים או ג' בני אדם אשר חיו ממחלה הווא ופשיטה שאין לדון ממיעוטם דמיעוטם בזה נגד רובן ככולן היינו לחלפים חגשים אשר מחו מחולי הווא, ד) וכו' לו להרופא הווא לומר לכל כי סכ"י הוא ליגע בו צחולב בזה ולחשוב במספר רצ אשר מהו צה ולא הי יוכל לספר כי צי או ג' אנשים צדרך מרחק מו מן המחלה הווא פשו דברי מפיט אי וממילא הי יודע כל צר דיעוב כי סכ"י והיו דין צחר רובא ושמרו וזכרו הווא לה כן עשה רק הביתן והדיחן בדברי שוא ומדוהים כזו ע"כ ילה משפטו חרוץ מצית המשפט לעונש מיתה ר"ל צחיותו רופא ועליו אחריות של צי"ח החולים והוא הביאט צמסאות שוא ומדוהים ונפל עם רצ על ידי דבריו.

והנמשל מובן כי הלימודים צחתי חון הניד הוא מחלה מתדבקה צנפט ושאני מינה דמשכה כשחחז"ל (ע"ז כ"ז:) וכו' כי יאמרו לכם אי נכחמסבילים החדשים או מהצטיי הקלום אשר מקלם יגיד להם (כדי להקול להם לגדל צניהם על צרבי נפרים ונימוסיכום) או מהרע"צנים כי שמוז וידעו שיש צמדינת אשכנז או שווייץ דקטורים ירחים כניל. ע"ז, צחה החשונה מצית המשפט אמיתי הוא דעת החורה כי מתחייבים צנפטם המה צאמרים כך והמה חופאים ומהעושים את הרבים ועל חרצטה פשטי ישראל הניל (כדוגמת המשל) לא ישיעו כי לא ידעו מה להשיב צחמת, ח) מי יודע אם המה גם שמה צמדינת הסם הדי"ר ירי"ח צחמת

בלבו אם יועילו הסמים האלו לחולה מסוכן כזה הלא
 לבריא כמוני צודאי יועיבו ויחזקו את גופי וכן עשה
 וגם נתן לבני מכסמי רפואות האלו אשר הם יער
 צריח ונפלו למשכב עיי הסמים האלו וקראו את
 הרופא הגדול והודע לו הצריח אשר עשה מדעתו,
 וילעק עליו הרופא הגדול היום לחוק גדול ומכאוב מזה
 הלא זה החולה שנחלה כבר בחופן מזר מאוד וגם
 לרפאותו עיי הסמים האלו כולי האי וחולי יועילו
 במקלטה עכ"פ לא בן איש צריח צודאי יזיקו לך ולמה
 תחבול בצנפך ונפש צנך בהסמים האלו, והנמשל מוצן
 פי זהו הדקטר הקל שחיצל צנפשו ונחלה מאוד כבר
 עיי נתי לימודיהם וזה להרפא להרופא הנפשות שקראוהו
 הרמזים ז"ל לחכם ולדוק ינכה צריח אופן להזיל
 נפשו ולרפאותו במקלטה עכ"פ מה שיש נחילות משליכי
 איש הצריח צאמונה הפשוטה אם יטה לבן לצחי
 לימודיהם וצפרע לשלוח בנו ללמד שמה כפי אין
 לך עין פלילי גדול מה כי הוא לעמלות נפשו לגמרי
 ר"ל כמו נא חופני התשובה והתקצרות להשיי אין
 לדמות מחיש אי לחצרו כפי עיני ומדרגתו כמו
 שכתבנו לעיל במאמר (חודש חנוכה) ימי הרצון אות
 ו עיי"ש ע"כ נא אחיי שימו על לבכם ונפשותיכם
 ורחמו על בניכם להביאם מקפ משול וחונן, חונן ומחמץ,
 ותגדלו את בניכם לחיית וברכות זה חכם לישיבה
 וגאולה צ"כ:

ט. א"י שובה ישראל עד הי אלקיך כי בשלת בעונך.
 ע"ד שמשתי בשם לדיק אי שפי שובה ישראל
 עד הי אלקיך מ"ש הי אלקיך ולא הי אלקים אחר
 והיינו צהלק אלקי"ת שיש צך כמה אשר אחר מרגיש
 עד זה החלק אלקית השוב, וכו האמר איכה תדע
 צריח חלק הוא ועד היבן מגיע זה עיי אמר הכי כי
 בשלת בעונך" שפראת צאותו חלק שנכשלת בעונך וגם
 קשה לך לשב צרע הזה אז תדע כי שם ציחתי
 בצרעות חלק אלקית שיש לך שצריך אחר לחקן זה
 ולכך נזכרת ועל כן הצע"ד מכבד עליך שם לכשול
 וקשה לחקן, וצריך הנסיון תחזק לשב שם עד הי
 אלקיך צאותו ענין כפי עכ"ד הנ"ל, והכו י"ל ענין
 שאחז"ל (יומא פ"ו): היכו דמי צמל חסובה וכו'
 צאותו מקום וצאותו שטה ולא עבר עבירה, היינו
 צאותו ענין ממש שנכשלת בעונך כי שם הנסיון
 שצרכן לשב כפי, ואולם ג"ל סיפא דקרא צאופן אחר
 והיינו כי בשלת בעונך" כי האמר איכה גרע מה
 להקן והלא עבודה הי אין לו שיעור והוא צודאי ימחול
 צלו חסובתו וכדומה צעננה הו"ר על זה מוכיח הצריח
 בשם הי שובה ישראל עד הי"א (בחלק אלקי ממעל אשר
 י" וכו') כי בשלת בעונך (תאמר נא אחר בעלמך
 ויחראה ותדוק את מעשיך ויחראה, כי בשלת בעונך"
 כי רע ומר לעשות כן כנגד חציו ומלך הכבוד ית"ש
 וכפי חלק, הי אלקיך" אשר כך תחמרע ותודה ותפיר

וחשבני שמו או רק לפנים וחי יראה ללבב, וכי זומר
 מה ששלמה המלך אמר צדו"ק כל באי לא ישובין
 וכן עוד פסוקים המורים על ככה וכיוצא בזה"ל, וכבר
 חמלנו בלדיקים ז"ל צדור בלפנינו אם הזמן (ד"ל) אי
 כדמה ליר"א אמרו עליו שזכו מאמרם ז"ל (קדושין
 פ"ג.) טוב שצדופאים לגיבנם, היינו טוב שצדופאים
 (אם יזמן אי מהם טוב ויר"א) לגיבנם (זהו מורדו
 גיבנם כי הוא מחט"ה את הרבים אשר ישיטו רבים
 על ידו וילמדו היתר ללמוד את צניהם חכמת הוטציהים
 באמרם כי יחי יר"א כמו דקטר פלוגי ובחמת יהיו
 קלים וכפירים גם בגלוי שלמדום צחי הנ"ל) ועיי
 בדבריו ש"ת מנחת אלעזר (ח"א סי' ע"ד צד"ה
 ע"כ צודאי) ואין לתמוה מאשר היו מבראשונים
 רבותיו ז"ל רופאים נומחים כי ידוע שאז לא היו
 לריבין ללמוד מקודם צחי חון שלהם ידיעת הטעם
 ועניניהם רק חכמת הרפואה למדו מרופא מפי הופרים
 או ספרים, וגם אהון שלמדו חכמת הפילוסופיה כבר
 האריך צה קדוש זקוני צפי מעין גנים כי שאני
 הרחשינים ז"ל בקדושתם כמו הרמזים ודומה לו עיי"ש
 ואין לדמות מזה כלל לדורותינו וענינינו, צ גם אם
 אמת בדבריו שנמלא כאלו צמדינת אשכנז וחולי אחר
 מהם ויר"א באמת הלא חון לדמות ממדינה למדינה
 צעטת הארץ והגשים כניל ובאשר אמרתו במשל הקדמוני
 לאז מאובלי הסם ארצין וכיוצא וגם שם הורגנו כבר
 מאצותיהם צחמות חילונית שלהם וכמה חילוקים יש
 צדבר, ג) וגם אם יארע כזה הלא רק מיטעא דמיטעא
 המה ורצח גם שמה פושעים וכפירים, ד) וחי להם
 לתשוב ולהודיע לבי"א מאת האלפים ורצות שיאלו
 מכלל האמונה האמתיות ושמירת מלות הכורה כראוי
 עיי לימודיהם והשחיתו נפשם לצאר שמה ומה נהש
 המיעוט דמיטעט הזה לעומתם כי אז צודאי לא הי
 להם פתחון פה להביא ולהדיח כפי, כי על כן האומרים
 ככה כניל משעטם חרון מחוייבים צנפשת להדיח
 צ"כ מתורת הי כפי.

ואולי תתמה על החפץ ברשותך כי כמה לדיקים
 וגדולים היו מקרבים לדקטורים באלו המכשורים
 צנפשיהם וצחמתגותיהם שלא כדת יהודית [צודאי
 הי כי לריכים להם לרפואת הגוף או כדי שיקרבו עיי
 וירפאו אנשים וחודים מסוכנים צחית החולים או כדי
 שימולו הרופאים (היינו שיהנו לחול) את צניהם אשר
 הוא מלוה על הכ"ד להשתדל על ככה צאם לא יראה
 האצ למולו כי זה לא תלוי אם יגדלוהו אח"כ צחורת
 הי כמו שצוחרתי להלכה צחי אות שלום על כל מילה
 צעה"ן וחולי חרו ללמוד מזה היתר לכם ללמד בניכם
 לכתחלה לדקטורים. הלא תדעו כי טעות גדול חטשו
 צה אם חלילה חטשו ככה, והוא ע"ד משל דומה לאיש
 צריח שדי צחית רופא גדול וראה שנתן רפואות לחולה
 מסוכן סמים ורפואות וענינים שונים ויאמר הבריא

נח בעלמך האיד, בשלח צעוקי) הי יעזרונו לחקן הכל בקרוב:

י. עוד בהפטרה לשבח שובה. אשור לא יושיענו על סוּם לא נרכב ולא נאמר עוד אלהינו למעשה ידנו. היינו שלא נחשוב כי הכל מהנהג צדק הטבע היי אשר יחשבון הכופרים וגם הפוסחין על שתי הסעיפים ומאמינים צבי עכ"ל לא ידעו ולא יבינו צהשגחה פרטיות כראוי וגם כי להי המלחמה צפרט המלחמה הגדולה הזאת שקודם ביאת משיח ועיי' ריש ע"ז דאמרי' (שישיב לבס הקציה לאו"ה) מלחמות אני עשיתי שנאמר כי להי המלחמה ויחשבו בפולטייק הכנזבה באשר יחשבון כ"ח ואי צראותו במכתבי טחונים, המלאים כוזבים, ויבטח אים יבא מלך זה או מדינה זו לעזרתנו לא טוב ואם אז להיפק, וצאמת הכל הכל. וכבר נחזרר ויכול לידע כל בר דעת מעיקרה כי אין זה מלחמה טבעית רק נסיית להי המלחמה וצאם נשוב להשיי בקיום הורתו אז יבא תכלית המלחמה בקרוב לביאת ג"ל וכשחז"ל צפי חלק (סנהדרין י"ז). כלו כל הקליין ואין הדבר תלוי אלא בהשגחה, הי"ש אשור לא יושיענו על סוּם לא נרכב (כי זהו נמשך עם מה שמתחיל שובה ישראל וגו' כי כאשר נשובה בדעתנו אל הי' אז נדע כי אין שום דבר צדק הטבע רק צהשגחתו ות"ש כי אשור לא יושיענו על סוּם וגו' לא מלך זה ולא מדינה זו כנ"ז) ולא נאמר עוד אלהינו (היינו אלהים צני העצבים) למעשה ידנו (היינו כמו שאומרים הפוסחים על שתי הסעיפים כי מאמינים צדי אמנם העיקר בהתנהגות ע"ד הטצ"ב, וגם כי יחשבו כי תריות ידיהם תעשה להם תושי וכחי ועו"ש ידי טעה לי אז לחכם אחר או למושל את החיל הזה ומלרפים צדי צשויהוף הנהגות אלקיים בני העצבים, וכו' אלהינו צדירוף, למעשה ידנו) ולא נאמר עוד כזה רק להאמין ולידע השגחתו ית"ש לצדו [ועיי' צבי חמת ליעקב עה"ת להה"ק מ' יעקב מצלננדאווס ז"ל מ"ש כזה קלה מענין זה] ואז חכה ונשגב הי' לצדו ציום ההוא והי' הי' למלך על כל הארץ שיחי מהודצן שולם (כזה, כעת) היקון שולם במהרה דין:

יא. השיבנו הי' אלק ושובה חדש ימינו כקדם, ידוע החילוק בין תשובה מאהבה לתשובה מיראה כי תשובה מיראה נעשים זדונות כשגגות וא"כ לא נחקו הימים הראשונים שהטעם כי שוגג לריך עדיין כפרה משא"כ בהשגחה מאהבה שזדונות נעשים בזכות ונחקו הימים קדמונים ג"כ כאלו עשה צדק זכות. וידוע החילוק מה שנקט"י אומרים השיבו הי' אלק ושובה והקציה אומר שבו אלו (מקודם, ואח"כ) ואשובה אליכם, ובחילוק כזה י"ל כי מה שאנו מעוררין עלמנו מקודם צחי שבו אלו בתחלה הוא צחי (מ"ג) יראה כי נצחי אהבה מי יזכה בעבודה עלמנו (זולת ליחידי סגולה שדור) רק הוא צא אח"כ מן השמים

אחרו היראה שמעוררין הי' כידוע צספרים שרריך לעבוד רק במדת יראה בתחלה וכו"ל צחי דרכו של אים (הוא האהבה צחי דכו הנשפט מלמעלה) לחזור אחר אשה (היינו צחי אשה יראה הי' צכל מקום שיש יראה צא אח"כ האהבה) [ועיי' במאמרנו לעיל אות ו'] וגמלא לפי"ז שהשגחה מאהבה צא מלמעלה צצחי מ"ד שנשפט מלעיל ולצחי תשרי מאהבה יש מעלה כגם הזדונות נעשים בזכות ונחקנים גם הימים הקודמים כנ"ז וזהו שמבקשים השיבו הי' אלק ושובה (כשנשוב ע"י שישיב אותנו הקציה בהשגחה ובחמלתו ויקרבו לעבודתו ועיי' ממילא צא האהבה אלו ית"ש וכשנזכה לתשובה מאהבה אז יהי) חדש ימינו כקדם (כגם הזדונות נעשים בזכות ויתחדשו הימי קדם להיות מוכשרים וטובים כאלו עשה צהם רק טוב וזכות בתחלה) כנ"ז:

יב. במתנ"י יומא (פ"ה:). האומר אהטח ואשוב אין מספיקן בידו לעשות תשובה. טעם הדבר י"ל שפונטי"כ בגימ' חיד"א ז"ל צבי דצט לפי דאך יופר עון צודיו דברים כל קיי"ל צכל התורה דלא אחי דיבור ומצטל מעשה ובי טפומשארז"ל אין אדם חוטא אח"כ נכנס צו רוח שטות וכאשר צב להי קונה דעה והיו מעשה דאישתני גופי מרוח שטות דה"ו צו מעיקרה וקנה דעתה, והדיבור עם מעשה [מצטלק מעשה] גרודא (שהי צלי דעת) עכ"ד (ומוצא צצני"ש מאמר גדולה תשובה דרוש י"ח). וצדי י"ל משארז"ל ציומא (פ"ו ע"ב) תשובה מיראה זדונות נעשים לו כשגגות, ולכאורה יש לרקדק דהנה כלואי שנעשה תשובה מיראה כראוי (כידוע צשם הלדיקים רצותינו ז"ע) ועדיין לא נתכפר לנו לפי"ז ע"י התשובה מיראה כיון שנעשין הזדונות כשגגות ושוגג לריך כפרה כמיד. אך י"ל דזכו הענין פאשר נשאה רוחו ולצו לשוצ אל הי' ומתחרט מאשר עד כה צרות שטות צמעשו צלי דעת הגם שהוא תשרי מיראה הזדונות נעשים לו כשגגות היינו שמתחזרר למפרע ע"י חרעתו אשר ניחם על מעשו כי הי' (צלי דעת) רק צשגגה היוולדת מאים פתי אז צשטותו צעת העצירה וממילא מהני התשובה למחול ההטעם לגמרי כי אם נגלה למפרע שנעשה הטעם הי' בשטות צשגגה וצלי דעת א"כ אשתני עתה גופו ורוחו למעלותה להיות צדעת השלימות והי"ל דיבור ומעשה ומצטלים מעשה העצירה כנ"ל ע"כ נמחל כל העון צאמת לגמרי מעיקרה, וכיון דהתשובה מהני לפי"ז רק מהמה שנהגלה דהמעשה הי' צשגגה ושטות מעיקרה דזולת זה לא אחי דיבור ומצטל מעשה כנ"ל משא"כ אם אמר אהטח ואשוב הרי השצ מקודם שישוב ויתחרט אח"כ ול"ש לומר דאישתני לתדם אחר דברי ידע זאת מקודם שאחר העצירה ישוב ויתחרט ולא אישתני צדעתו כנ"ל ע"כ אהז"ל דכאומר אהטח ואשוב אין מספיקן בידו לעשות תשובה דאיזו סיפוק וכה יש בהשגחה אלו

ביון ללא אישחתי דעתה לידע זאת מקודם אי"ב איך יכולים לסקור מעשה העבירה ע"י ליצור וידוי התשובה כנ"ל.

ובזה י"ל מ"ש הרמ"ע מפאנו ז"ל במאמר אם כל חי (ח"א פ"ט) דאם נתמרע אח"כ ושב על החטא עלמו וגם אשר חטא לחשוב ואשוב אז גם ע"י מהני תשובה ובה פתח הרב ז"ל פתח זכות לבחי עולם שלא לנטול דלת מפני השבין רוב צי"א המעורבין טוב צרע ומתהפכים בדיעותיהם ונגשלים צטרי"ר בחטא ואשוב ובי דגם ע"י מהני תשובה כנ"ל והיינו י"ל ג"כ בדרך הנז', דאם נתמרע עתה גם על מה שאמר החטא ואשוב ונחשב אללו לרוח שטות וממילא אישחתי גופו למעלותא גם על זאת ושוב מהני תשובה גם על זאת. ויש להעמיס ולהבין זאת בדברי הש"ס יומא שם (פ"ז ע"א) ר"ה צ"ר חנינא וכו' שבו צנים שובבים דמעיקרא שובבים פרש"י כשחטשו תשובה מעלה חני עליכם כאלו תחילת החטא על נטרות ושטות ושובבות עכ"ל. והיינו בדברינו שעי' התשובה נחזר למפרע שהי' צטות ושובבות, ואם כי הש"ס משני שם ל"ק כאן מאהבה כאן מיראה, ונמלא כי הך דמעיקרא שובבים מיירי כשהוא מאהבה ולא מיראה אך זהו לשיטת ר' יהודה אבל לרוב לקוש דאמר תשובה מיראה נעשין זדונות בשגות י"ל בדברינו אך עכ"פ דהסברה הזאת נמלכה גם בדברי ר' יהודה דמעיקרא הי' צטות מעשה כשוצב צלי דעת כנ"ל. ובה י"ל הכי ונסלח וגר כי לכל העם צטונג"ה וע"כ הי' אז מהני התשובה על אותו חטא צמדצר שהי' כדי להורות תפי לרבים (ע"ז ד'): והתשובה היחה מיראה כנראה מפני גודל העונשים שהגידו להם וגם כי הי' אז כדי להורות תשובה לרבים ורבים היינו רוצין לא יוכלו לעשות תשובה מאהבה (כי זהו רק ליחידי סגולה) והלואי שיעשו תפי מיראה ע"כ אמר מרע"ה ביון שלכל העם צטונגה שנעשה צלי דעת ע"כ יכולה התשובה לסקור החטא למפרע לגמרי כנ"ל. ובה יוכן הפיוע צלי ויכ"פ "הן יעצור זדון למשוגה כי לכל העם צטונג"ה אשר הפי' בפשטו שם כי הש"י ימחול ויעצור הזדונות ונעשה מהם שגות אי"ב מה זה אמר "כי לכל העם צטונגה" דמשמע שטשו צתחלה רק שגות והלא מצקשים מחילה על זדונות. ובה יתפרש היעב כונתו דהיינו שעי' החרטה והתשובה יתברר שטשו למפרע רק צטונגה ושובג ולא היו מחידים וזהו הן יעצור זדון למשוגה כי לכל העם צטונגה נחזר למפרע שהי' אז החטא צמיד ג"כ צטונגה צלי דעת וממילא ימחול לגמרי גם ע"י תשובה מיראה כנ"ל.

ודרו י"ל כונת הירושלמי יומא (פ"ג הלכה ז') אלא מכיון שהוא מתודה על הזדונות ועל המרדים כאלו הן שגות לפניו עכ"ל עיי"ש צקבי"ע דלפניו קאי על הקב"ה, ולדרכו י"ל שפיר הפי' דכיון שמחודה

על העונות הרי הוא מודה שטמד בדרך רע (כנ"ל שם צנ"ט"ש צ"ס המדרש) והיינו כי צטונגות צלי דעת עשה הטון נמלא צטמתורה על הזדונות ועל המרדים (שנחלה למפרע) כאלו הן שגות לפניו (היינו לפני חוטא שטשאן צטונגה צלי דעת) כנ"ל. וגם בדרך זה י"ל בפיוע (שחרית ויכ"פ) "הון מתחניק צלי תבין חנק שמת ולחש הבין" שלכאורה הלשון צלי תבין (כפי הפשט שם) הוא פלא לומר כן צלשון כזה לצל מקור החכמה ית"ש, אולם י"ל עפ"י דהיה"ק הנודע עכ"כ ונפש כי החטא בדרך צממי היתכן שנפש חלק חלקי ממעל חטא וזהו "הון מתחניק צלי תבין" היינו כמו מחמה מאוד על דבר שאומר כמו שאינו יכול להציון איך נהי' בדבר הזה, כך נפלא צביכול על נפש ישראל שחטא ועל ברחך רק משום שונכם צו רוח שטות ונעשה צטונגה וממילא מהני תשובה לפי"ע על מעשה שגטון צלי דעת וע"כ "חנק שמת ולחש הבין" וחלנו ותקבל תשובתנו והמלא בקשתינו.

אמנם נחזור לדברי הרמ"ע מפאנו הנ"ל שבי דהיבא שהיא שז גם על זה שאמר החטא ואשוב אז מהני התשובה גם על זה ומספיקין צידו לעשות תשובה, וע"י קשה לכאורה לפני דרכנו דהטעם הוא כיון שהתפי מכפרת ועוקרת החטא למפרע רק כשנעשה החטא צלי דעת משא"כ כשאומר ומחנין צתחלה החטא ואשוב אי"ב הוא צדעתו צטונה לכתחלה ע"כ איך מספיקין צידו לעשות תשובה כנ"ל וכיון שמהני גם ע"י תשובה לפי"ד הרמ"ע הרי כשאומר החטא ואשוב יודע הוא שיהי' מהני התשובה גם על זה שאומר החטא ואשוב ואי"ב שז נעשה צדעת לכתחלה וצכ"ג לא מהני התשובה כיון דלא הי' צטונגה מתחלה (רק צטונה ע"ד שיחטא וישבו, וישז גם על זה שאמר החטא ואשוב) ואיך שז מספיקין צידו לעשות תשובה צכ"ג, אך י"ל דמה תאמר לפי"ז דלא כדי הרמ"ע מפאנו דלא מהני צתחמת התשובה ע"י מטעם דברינו הנז' ואי"ב אדרבה שז הי' מחזרר למפרע שהי' מעשה חטאו ומה שאמר החטא ואשוב צטונגה וצכ"ג דהא ביון דידע דאין מספיקין צידו לעשות תשובה צכ"ג אי"ב איך יחשוב ע"ה זו ע"י החטא ואשוב הלא איך ישז כיון דאין מספיקין צידו לעשות תפי ולא יצא לידי תפי כיון דלא מהני צכ"ג התשובה וכיון שהי' הכל צלי דעת שז מהני התשובה אי"ב כיון שנחזרר למפרע שהי' כשונג כנ"ל, וכיון דתאמר דמהני התשובה, שז י"ל דלא מהני דהא עיי"ז ויכל שז לחשוב החטא ואשוב כיון דמספיקין צידו לעשות תשובה כנ"ל, וכיון דלא מהני התשובה שז נראה דהי' כשגטון מ"ש החטא ואשוב ושוב מהני החשי' ככה מתהפך לצלתי תכלית, והוי' כדי החוש' צפסחים (כ"ז ע"ב) וצכ"מ (ל' ע"א) אשר נקרא צתחרונות היתר כרוך צלד האיסור וכתצנו מה צברכה מקומת בחיבורנו צתרוכה צע"י אולם זהו רק צאיסורא שחלי

בהכרעת בני"א וא"כ אזלין בזה כפ"ד התוס' הכו' לחומרה והיו כמו ספיקא דאורייתא אמנם כמו דאמרי בש"ס כמה פעמים מי איכא ספיקא קמי' שמיא וכו' הרמז"ס (פ"ג מהל' תשובה הלכה ב') פסק שפיר בזה ומדו התשובה וכו' ויטו עליו הודע העלמות שלא ישוב לזה החטא לעולם טכ"ל וכן ברמז"ס שם (פ"ג הלכה ב') שאין שוקלים לנה' בדעתו של אל דעות והוא הודע הא"ך עורבין האזניות כנגד העונות עכ"ל וכיון שהוא חלו בדעתו של הודע העלמות הוא יודע האמת להכליתו בשכל סובב ומתהפך בזה הא"ך לדון בזה ואם ה"י משקרא בשגגה ואם התשובה הוא כהוגן ע"כ נשים אל לבנו וה' ירחמנו לשוב אליו באמת ובלבב שלם. [ועיי' לקמן אות ל'].

ובזה ו"ל פ"י"ב דרשו את ה' בהמלאו (שדר"ל זר"ה שאלו עשיית התשובה ליחיד) ועיי' בדבריו במאמרינו לקמן (אות ע"ד ע"ב כ"ה כ"ה ו"ה) ומ"ש האמרי' ז"ע בהפלת בני"א ע"ה"ת ומודים בזה כי לפיכך קשה אם הוא "בהמלאו" ל"ש (דרשו) לשון דרישה וכן קראוהו בהיותו קרוב כי אם הוא קרוב ח"י (קראוהו) לקרותו רק להעומד ממרחק אמנם זהו ללמד בל הצי"ח מפי ה' כי אם יחשוב האדם כבר בהמלא (לה') אז עוד לריך "דרשו" ואם יחשוב שומד קרוב להשי' אז קראוהו כמו להעומד ממרחק עכ"ה"ה בהפלת בני"א, והנה יש להתבונן בדבר ג"כ כי הוא כמו ביותר כרוך וכו' עכ"ל כי הלא אם ידע האדם כבר שהוא עומד ממרחק מהשי' שוב הרי זה יעלה במדת נפשו בהכנסתו לכו' אשכחן ואת דכ"א כתיב (ישעי' י"ז - ע"ד) וכיון שיודע גם זאת שוב יתגאה ה"י בשפלת רוחו בזה ועדיין שוב עומד ממרחק והמכריש בזה הוא ית"ש במשקל אל דיעות כנ"ל וזש"ה"כ בהמשך יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו (כי פן עיי' יחיד לז' האדם ויתבלבל ויאמר ח"ך אוכל להשיב והגני ממרחק מהשי' ואם אחשוב ואומר שהגני קרוב שוב הגני רחוק כנ"ל ויתחפך לזלי חכמים בדעת וכן יתעכב מהתשובה ע"י אמונה"כ שרק יויה מחשבתו מלפניה עוד ואיש און מחשבותיו) וישוב אל ה' וירחמנו (כי הוא יעב' לחסד בהכרעת משקל אל דיעות כנ"ל) ואל אלקינו כי ירצה לטווח (בנו"י) כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי נחום ה' כי גבהו שמיים מאר"ץ כן גבהו דרכי מדרכיכם (מבאר הגני' החילוק צמושכל הלא כי אם יש להסתפק בהיות כרוך כנ"ל בשאר אישורי חורה אז אמרי' חורה לא בשמים הוא ודנון לחומרה בהיות כרוך מתהפך כנ"ל מדי התוס' כדן ספיקא דאי לחומרה מש"כ צענין התשו' כנ"ל זהו דין המכריש ית"ש לבדו במשקל אל דיעות כנ"י וז"ש כי לא מחשבותי מחשבותיכם כגובה שמים מן הארץ כי בשאר דברים לא בשמים הוא מש"כ בהתשובה אם כוונתו באמת להכריש לטובה הוא במשקל בשמים של

ית"ש) כנ"י. [ועיי' בדברינו בדברי תורה חמינה (אות ה') לענין עיון הפלה וכו' עיי"ש]:

יג. אם השיב משבת רגלך עשות חפ"ך ביום קדשי וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכוזב (ישעי' ג"ח - י"ג). ראינו בשי' בשם לדיק אי זיל שזה רומז על שבת תשובה שנקראת שבת בין הרגלים ונקראת שבת שובה שהוא צעשי"ת והו' אם תשי"ב משבת רגלך (בין הרגלים, והוא השבת קודם יוהכ"פ ואם יעשו תשובה בשבת הזו) עשות חפ"ך ביום קדשי (ימלא משאלותיו ביום הקדוש) עכ"ה. וזהו י"ל המשך הכ' וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכוזב כי הנה אין קן לאשי חובותינו להשלים הכגופים וחטונות לפי תשובה המשקל המכוזב דראשונים ז"ל והנה איחא במדרש תהומת פ' בראשית (סי' ג') לענין תענית בשבת אפי' במחלת שבת (היינו צע"ש) דכבוד שבת עדיף מחלף תעניות עכ"ל ולפי"ז שפיר נאמר אם השיב משבת רגלך (שהוא התשובה בשבת שובה הלא כנ"י, ומפרש ח"ך ה"י התשובה אז הלא אין זמן חטונות ופיגופים בשבת ועל כן צע"כ הוא רק ע"י ענג שבת וע"י קאמר שאז יהי' התוקן והתשובה ע"י) וקראת לשבת ענג (יחי' זה מועיל כמו) לקדוש ה' מכוזב (שדר"ל שהוא יוהכ"פ לקדוש ה' מכוזב כמה מכבודו ככסות נקוי' כבודו).

וגם הנה התשובה בשבת שהוא ע"י ענג שבת ושמתה בעשית מלהבה והשיב יותר ממה שטעוין בהטעות ופיגופים כנ"ל וגם כשארז"ל (שבת ק"ח:): כל שומר שבת מחללו מחול לו אפילו עט"י כדור אנוס וכו' ע"כ לריבין אז לקבל עליו שמירה שבת בכל פרע"י בדת וע"י מוחלים עונותיו וגם ע"י התשובה מלהבה שהוא מחמת שמתה בשבת כנ"י זדונות יעשו בזכות, יכמו שפירשנו לט"ל במאמר הסליחות (אות י"ג) על הפזמון שחר קמתו להודות לך וכו' תתן לי בזה שכ"ר לפעולתי' ע"י התשובה מלהבה זדונות נעשים בזכות וחנתן לי בזה שכ"ר כפעולתי' המלו"ה ע"י תשובה מלהבה עיי"ש, וי"ל בזה צמר כל מקדש שבישו וכו' כל שומר שבת כדת מחללו (היינו מחול לו, כמשד"ל, וע"י יחי' בזה מעלה) שכו' הרבה מאוד על פי פט"ו (כי ע"י התשובה בענג שבת בלהבה וע"י תשובה מלהבה נעשים זדונות בזכות כאלו עשיוו צמקום העבירות את המלות צפועל כנ"ל צפי הפיוע שם ויחשב על פי פעל"ו המלוות) איש על מחנהו ואיש על דגלו (כי ע"י השבת בתשובה מלהבה) [כי השבת שורש הלהבה וכמ"ש צנו' יששכר במאמרי שבת בשם הקדוש מהר"ה מזדועשז ז"ע חב"ה כנ"ל ל"צ חב"ה כנ"ל נפ"ש חב"ה כנ"ל מא"ד בגי' שצ"ת] לא נלטרף לפיגופים ונלוות שפי"מ שארז"ל במדרש אם נחייבו ישראל גלות ביוהכ"פ ע"כ פונים מבתיכם לפוכה לכפר זה אבל ע"י השבת יוכלו להיות) איש על מחנהו

ואיש על דגלו (כיון שהיה ע"י תשובה מאהבה כנ"ז וזה) אוהביו ה' המחכים וכו' ציוס מצה קודש שישיץ ושמתיו וכו' (מפני שהם אוהביו ד' ועושים תשובה מאהבה ציוס מצה קודש שישו ושמתיו בשמחה ופג כנ"ז) :

יד. בעניני מאורעות האדם בין ר"ה ליוהכ"פ, הביא קודש זקינו צבני יששכר (מאמר נומה רבה הוה ה') ר"ה משי"ס (צ"ב דף י.) דשויכוס לגזרות שנה שעברה, ולפע"ל עזיון ל"י דהנה חמת דרשיי פי שם חזא ל"י בחנמא צמולאי יוהכ"פ עכ"ל עיי"ב חבל בחמת ח"כ מיר בד"ה פב גבוה פירשיי ערב ראש השנה עיי"ש וגפ"ז הדברים סותרים זל"ז אך צמורשי"א גם ח"י דהנהו צני חמותי דריב"ז לאו נשעים הם שנגמר דין בר"ה קלח צינוים דכו"ז דין חסרונם נמר ציוהכ"פ וח"כ צמולאי יוהכ"פ חזא הכוא חנמא דצני נחמסר וכו' וגם פירשיי ח"י גם צמורשי"א אך כ' לכו"ל צפירשיי פש גבוה ערב יו"כ"י י"ז דיגרי (ולא ערב ראש השנה) היינו למ"ד צפ"ק דר"ה (ע"ז ע"ה) באדם שאירע בו וכו' קודש יוהכ"פ נידון נשענר לאחר יוה"כ נידון נכבא עכ"ל הנה מזה ה"י ראי מפורש יתיר דמה דאירע בהאדם קודם יוה"כ חלוו צדין שנעצר משנה שעברה משא"כ מדברי רשיי צצ"ב כמו עדין יש עקולו ופשוני והיטוף גר נכפין פנתו שלא יסתרו זל"ז כנ"ז :

טז. עוד יאמר שובה ישראל עד ה"ה כי בשנת צמור. עפ"י כשי"ס (יומא פ"ז ע"ב) אמר ר' יוחנן גדילת השוכה שדומה ל"ת שצחורה וכו' הן ישנה איש את אשתו הישוב חגי עוד וגו' ואת וגו' ושוב חלו גלות ה' וצדקשה לבשה שובה חמתו צזה לשלש עם הפלפול צבוגי דעמי חגיגו בשנה יצטנון גדל"ת מה שנחפתתו האחרונים אם הלי"ת נדחה כמו הותרה או רק דחויי ומה שיש נחלק צזה [עיי' מנח"א ח"ג ה"י ס"ז]. ואכמ"ל. וגם צענון החשיבה דהוי גדל"ת בדברי ר' יוחנן ציומא כנ"ז יש נחלק צמורה ג"כ ראש נאמר דמהני תשובה נעצורה הג"ת משום שאין אדם לדיק בחזק אשר ישעש טוב ולא ויעא ושלשה דברים שאין אדם נזהר בהם בכל יום ונכפל בהם כשחז"ל (צ"ב קס"ד) ואם כן הוה כמו הותרה על ידו החשובה כיון דאי אפשר שלא נחטא ובעל פרתו הותרה ע"י החשובה ח"כ, משא"כ אם נאמר שיש באמת מליחות שלא נחטא ומה שיארע שבאדם חוטא הוא חסון ומקשול לגבי ור"ה הוי הלי"ת הפצירה רק דחויי לגבי מ"ע דתשובה שדומה אותה כיון שהוא רק מקשול ומקרה הפון שעשה כנ"ז ולדיק תשובה וכפרה יתיר אם נאמר דלא הוי הותרה לגבי התשובה וז"ש שובה ישראל עד ה' חלקיק כי בשלי"ת צמור (שכ"י רק מקשול ולא חמירות וגו' הכרח לחטוא וח"כ הוי כנ"ז רק דחויי ע"כ) כמו עמכם דברים ושובו אל

ה' (שלושים ע"ז להתחזק ציומר ואיש את רעבו יעזרוו בדברי ידיות ואמת נשוב אל ה' לתורתו ומלותיו). טז. במדרש מוצא בהפרים, צענת עקדת יצחק ציקס חברהם לפני הקצ"ה רבש"ע תן לצני עשרה ימי תשובה עכ"ל וי"ל הענין כי באמת צבוא יום הקודש יוה"כ דומה קגרים שאין נך אדם שאין לו שעה ורגע הטובה שחזר בתשובה אז בלבו חמנם אם יאריך הזמן קלח אז מחגבר שונ עליו הילכ"ל וחזיר צו לרעב בלצו כי חלו השני חמות עו"ל לוחמים צו חמוד פעם זה גוצר ופעם זה זכמו שהאריך לצאר זה בכמה דוכתי צבי ניקרטי חמרים להחיות זוי"ע ע"כ בצעת עקדה חס ה"י חברהם מגלה רק פחאות לילחק מה שרונה וכו' מסכים ע"ז ומיר יקח המהלכת לשחוט חמותו וכו' מקבל עליו וכו' לא ה"י רבותא ג"כ שצדאי כרגע ובשעה קטנה מקבנ ענוו למשי"ב משא"כ חס יאריך הזמן וכו' מקום להק הרע להחגבר בלצו ע"כ עשה זה לנסיון נפש יצחק (אשר קים ל"י בגוי צפולס קדושהו שיצמוד צנסיון גם לחקן ארוך ולא יחזור צו ח"ו) אשר גינה לו מקורם שוכי"י השה לעולה צני וחפשי"כ ויכו ציורה יחדיו צלות טוב ח"י פפירשיי, וח"כ"כ סבון ח"ע וצנה את המצבה וישרוף את העטים וצכנ משך הזמן ה"י נו ילחק זמן מרובה למאן ולצרות, וחפשי"כ עמד צנסיון בדיעה ח"י לעובה. ופשיי המצולאר צפידור הרי"ק ז"ל וישם אותו ענ המצבה ממעל לעינים שהוא נשמת ישראל היינו שיעקד אז עמו בצעת הטקולה כל נשמת ישראל להת צנפשמ כח מסי"ג לרזון כשיי ולמטהו. והנה עיינו רואות בן כאשר יארצו ימי התשובה עשרת ימים אז טהמון שאין נפשמ טבורה יעלים צנתיים ממורגתם (צעש"ת צימי המעשה) מה שהציתו צרי"ה לשמור ולעשות וח"כ ציוה"כ וחזרו עוד הפעם בתשובה נאמר לחקן מרובה עשרת ימים יתגבר צנתיים חלק הרע כנ"ל ולא זו הדרך אשר לדיק להעמיד צנפשו שנה ישוע לכסלה טוד ושיתקיים בן עכ"פ צעש"ת ואז כל השנה ע"ז יתקיים שלא לחטוא טוד כוודע, וענ בן כשראה חברהם חצונו מעקדת יצחק שלא חזר צו יצחק מרצונו הטוב גם צמשך זמן מרובה כנ"ל ע"כ ציקס ליתן לצנוו עש"ת היינו כיון שיעקד נשמת ישראל ענוו ע"כ יב תקורו שכוזבים צצתם וחזיקו עכ"פ גזמן מרובה עש"ת ג"כ בדיעה ח"י צמסי"ב בלתי חזרה צנתיים גם צמשך עשרה ימים כנ"ל :

טז"ב. דרשון ה' צהמלאו (דרי"ל [צרי"ה י"ח] חלו עשרה ימים שצן ר"ה ליוה"כ) קראוהו צהיוחו קרוב (ישעי ג"ה). עיי' בהפארת צנים לאחמיר זוי"ע צדרושים לעש"ת מ"ש צהיוחו קרוב בלא ח"ל לקרוא למי שהוא עומד קרוב וגם "צהמלאו" ח"ל לדורשו ולחפשו וכי שם כי תכנית הידיעה אשר לא נדע ואם יתשוב האדם צצמנו כי הוא קרוב להשיי גמולא הוא רחוק ולדיק לקרותו כגיכול פיישי"ב. וצוב

בגז נשבר וגדל הער מההיזק שגרם המשרת התחיל לבקש ולדרוש אי אפוא הוא הער המשרה, ולאנה צרת, וימלאכו מונה שיכור כשכרותו של לטע (לאשר, כנראה, התחילל פסוח הכרזות מהמרתף לשחות מהיזק ישן ויינות שונות אשר שמה והשחקר מיד כי"כ שלא סגר הצרזות ועי"ז כל כל ההיזק הנורא שנשפכו היינות לארץ וגם גרם הצושה להבעי"כ כנז) והוא עונה לו בשכרותו אני רואה צהי"כ שלי שחוספיו לי לזמן הזה הנח הוכפפה הגונה כי השכרות שלי מעט לפי ערך לורכה, והכמשל מוכן, עכ"ד הלדוק הנ"ל והח"כ לזמן מרובה כאשר סיפר זאת (מי שח"י אז גם) לפני הגב"ל המפורסם כר"ים מגור ז"ע אמר המשל הזה גאמר צחכמה נפלאה.

והנה אכזבו אחי ורצותיו הן הלדוק הנזי הגיד זאת לפני ה"ש בר"ה צטח שאין לזכור הטח ועין ע"כ לא ראה לזכור עונות של ישראל ולנאח המשל ע"י הנמשל רק טמן צרמי" צסיפור המעשה בדרך הלדוקים מהלמדי רצונו הצטע"ט והוא יאחה לכן רצונו הקדוש החוזה מלובטן ז"ע, חמנס אנהנו טומדים כפת צצוכי"כ (צצנה שובה) צימי עשיית אשר ראוי לזכור החטאים להוכיח עליהם כדי לזכור לשון מהם ע"כ חומר לבס קנת ציאור המשל היונו הנמשל כי הצע"כ הוא יח"ש שקראו חז"ל צצ"מ צעל הצית ויחי היום צרי"ה אשר יתווצו צני האלקים והוא יום גנופיה שלו והוא יח"ש רואה לצדד אז צריותו צפרט השרים ונצדדים ושולח המשרת שלו כס צני ישראל אשר המה משרתיו ועושי רצונו יחי (ולכך נצראו) להצית היין עונ המשומר אשר הוא צהי מקור כל השפעות הגמשכים לצוה"ז וכה ע"י עונותינו קלקנו כל הצורות המשפיעים ופתחנו הצרות והלכו ההשפעות על פני עיט המרתף היינו לחיזונים ר"ל, ואמת כי יש לנו מלינה שנטעה בשכרות צנו דעת כשחז"ל (עירובין ס"ה). יכולנו לפטור כ"ע מדיון הפלה כמ"ש שכורה וגוי אצל עכ"ז החורבן ומסרון השפעה נעשה צצוכ"ר ונמשך מזה כצובל למך הכבוד יח"ש צובה ח"ו כמ"ש מלך עלוב כאשר יתיינצו אז צרי"ה צמשפט ורואין מעשי צניו צכשתחת הליגורות וכו' כנז, ועכ"ז חנו לוטקים אז צרי"ה שהצע"כ יח"ש יוסף על משכרותנו כצ לנא חיי כצ לנא מזוגא ועשירות וכיולא, וזכו שהרשימו צחיזוה"ק על חלו לוחין ככלצין כצ לנא ופי' וה"ז דוגמת המשרה שאטק צצכרותו שחיו רואה רק שיופיו לו עוד על משכרותו, וזכו חמליה הנמשל המובן לענ"ד, וגם י"ל עוד כי עוצה גניו צגוי" צצבריו ז"ל כי יין המשומר הוא צהי בינה אשר ממנו מוכה לגאולה צ"כ כגודע ולעומתו יש יין צחי ערוצ לו אשר עשה הצע"ד כנחש ר"ל ע"כ ע"כ לריכין ליקח היין לקדוש מהמרתף של יין (שנקי כחורה כגודע צמד"ש) אצל לא כחותן שנטכרו ציון נסיכס בחאות הגשמיות שלא עפ"י החורה,

כ"ל נפרס התשך הכי יעוצו רשע דרכו (היינו שגם זה אין התכלית להיות צעיני עמנו מרוחק לנמרי מהשוי"ת כי אז יעויאש ח"ש מעבודת הש"י ויקול צנפשו צמטשיו, וזכו שהזכירו חז"ל [אצות פ"צ מ"ג] אל חבי רשע צפני עלמך, היינו צעיני עלמך [רק לרין להיות בקו המשקל צעיני עמנו וקטין משחז"ל צקידושין (מ). לעולם יראה עמנו חזיו חייב וחלו זכאי וכו' וכמ"ש מזה הרבה צסה"ק וגם צספרי דצי רב חלמ"י ז"ע צכמה דוכתי"ן ח"ש) יעוצו רשע דרכו (מה צדרכו להחזיק ח"ש צחי, רשע"י בדרך הזה יעוצו ג"כ כנ"ל) ואיש חון מהשצבותו, (היינו שיעוצו מהשצבותיו מה שכוח חושב, חון" שלו מה שצבר חמיו ועי"ז צה לידו ענבות ויאוש חלינה רק העיקר להחזיק ח"ש ממולט ועכ"פ חס ישו צחשורה וקבלתו השוי"ת צרוצ הסדו ח"ש) וישו חל ה' ירחמנו ואל חלקינו כי ירצה לסלוח (צצחה זה י"ל צדעתו כנ"ל):

ח"י. א"י שובה ישראל עד ה"ה כי כשלת צעוק (ע"י לעיל חות מ"ו) דכנה חשורה הוא מטעם עול"ת צדחמרי צש"ס יומא וכהה כפ"ד החוס' (צצורצין דף ק') ל"ש עול"ת היכח דהנ"ת צה ע"י פשוטה ח"ש שובה ישראל (דמהני חשורה מטעם עול"ת, כנז) עד ה' חלקין (שוקבלנו יח"ש צחש"י) כי כשליה צעוק (דהשיות שטעינו היו רק ע"ד מקשול שאורע לנו צפחותו כצנו ולא צודין ופשיעיה וח"כ מהנו בהשורה ושיך עול"ת) כנז:

יש. זי"ל עוד כענין, שובה ישראל עד ה' חלקין, (אשר חמרהו צדרפה לצצח שובה) דכו קס"ד ששוב ח"ו לזולתו הגא צודתי חל ה' חלקינו נשוב כי הוא האלקים ואין זולתו יח"ש, חמנס יוצן עפ"י משל שהגיד הרב הקדוש מו"ה יוסף מעארטשון ז"ע (צן רצונו הקדוש החוזה מלובטן ז"ע) אחרי פטירת חזיו הרצו מלובטן ז"ע וצבוח ח"ש לחסות צללו על ר"ה הגיד קודם חק"ש צצוכמ"ד חלו הצצרים, מוסר לא חומר לבס, תוכחה לא חומר לבס, רק אספר נכס מעשה. צעיר ח' ה" גציר ח' מוכר יין נכדד וח"ה והרב הגדול העיר צה חליו פ"ה על קידוש לכצרו והגציר (כה"ה) נחכדד מאוד צצובה זו צבוח הה"ג חליו, ולהמשרת קרח הגציר ואמר לו לך מהרה להמרתף וחצית לכאן תיכף צקצוק יין מהטוב ומטוב העומד שם צהשורה הזאת ומהחצית האמלעי תקח היין המשומר העוצ להצקצוק כי היין הזה הוא טוב מצולם, רק לך וכצח מהרה, וכהה טבר זמן רב הגציר יושב ומשית עם הרב צד"ם והעלם לא צה צחורה, והשחומם ע"ז הגציר וציקם מחילה מהרב שימתין מעט והוא צעלמו ילך להמרתף להציה היין ולרחות מה זאת שלא צה העלם, ויחי צבואו להמרתף נצהל לרחות כמה חציותן פתוחים כי לא נסגרו הצרות ועי"ז נשפכו כל היינות לארץ וחורבה גדולה נעשה שמה וכצצח צחורה מהמרתף

ומע"כ שנטעם נתיקון הכנע לפי ערך זה תשא העון
 אחרי שאין צידינו וכחו לתקן ע"י סיגופים הראויים
 וכ"ל רק שהקצב והקח מוחתו הטוב שנטעם בתיקון
 הכנע וזה יחי' תשובת המפקל וז"ש כ"ל תשא עון
 היינו העון מבחי' כ"ל יסו"ד מה שפגמו יחי' התיקון
 וקח טוב בעיניו הכלל ג"כ יצאנו הש"י צ"צ) ונשלמה
 פרים שפגמו (היינו שחיה' התשובה צרעותה דנכ"א.
 לנבחרה יחי' רבותה הוא נומר אלו הפסוקים והפירוש
 כל חטאת ויחי' ע"י ונשלמה פרים שפתינו כאלו הקרבנו
 חטאת או שארי קרבעות חמוט כו' בספרים שזה לריך
 נאומרו צבונת הכז בלמה במש"י שיחי' נחשב לקרבן.
 חמוט גם בזמן שצ"ח"ק קיים לריכס לטבון ח"ך
 נחפזר נו צעד חטאת צה דנקא וגם חס עשיר בשורו
 שחי' מחירו אז צימיהם עשרה זכר צערך וכו"ל וזכה
 נהפזר חטא ע"י חו ברית, שוגג לריך כפרה כמודל.

אמנם הוא כמו ששמענו מאלוה"מ הגד"ק ז"י
 מפ"ק צטט רצונו הגד"ק המפורסם מלחז
 ז"ע צענ רברי הייט טי מקוצנ צידם אשר צהקרבנ
 קרבן צצונו הצטנ חובט' והבי' הקרבן לפני הכהן
 ושהל אודו הכהן עג מה הטע' זה וסיפר לו הלוט
 צעצון רוחו צמה שגשג, ולעק הכהן חוי וצצוי ח"ך
 צה לריך כזה חטא לפני הש"י מלה כל הקרן צבדו
 וכיו"ל דברי מופז צצוימה וצירחה, ורמה הכהן לנחיים
 העומדים עג דוכנס וצחחילו לנגן צכלי שור ניגון
 ההעוררות אל צבי והחחיו הצענים לסמוך על הקרבן
 להחודות חעלהו עבירה פלועית וחזרתו צהשובה זה
 כפרתי וע"י גדול ההעוררות צכה צמר נפט צידינו
 וחטטה וכאשר רח"ה הכהן לצ הצעלים כי כמעט יחטה
 נפשו צדברו מרוב המרירות אז רמו לנחיים והחחילו
 שוב לנגן צכני שירס ניגון של שמהה כדי שהצוב רוחו אליו
 ושהטו הקרבן מיד וע"י נחכפר לו ספור עבד'ה, וז"ש
 ונשלמה פרים שפתינו כאלו הקרבנו אז הקרבן וצפריס
 צפועל כחי' צההעוררות לצבו כ"כ ע"י הכהנים והלויים
 כחי' כן יחי' עתה ההשובה והודויו שלנו צרעותה דנכ"א)
 וע"י החשובה נזכה לגאולה שלימה מיד כמו שהבטיחנו
 נפקק גמור רצונו הרמז"ס צכל' תשובה שאין ישראל
 נגאלין חלה ע"י החשובה וכיון צעושין חשובה מיד
 נגאלין כחי' צצ"א:

בא בענין חטות ל"ג צדור הלוג כזה עפ"י ח"ך
 נהקל טי הוה מדי נומות מדברי קצנה
 וחמרהו צזה כי הנה פסקין צצ"ע (פי' חק"י וחי'
 חק"י) דנשאר נומות חס מלעטרות הרצה עוברות
 ומתיקות מכ"ש חולה שאין צו סענה ח"ל להפענות.
 חך חס צאלו לזה אז יחצטל מלהפענות העולם רצון
 כיון אשר המה חונים הגס צא"צ סכנה וצפרט מחנה
 העלמים אשר כמעט לבולם ממש ישנה זחה וכשישאלו
 להרפאים יחמרו צ"צ סכנה עכ"פ לעמוד חס ילפער
 צפענית וישרית חס עורקו שחכדו מחלת העלמים

ונחזי חן הובווי חחי' אשר זה חי' החסרון הגדול
 מהמשרת השוכר אשר לווה צשכרוצו שהצעה"צ לריך
 עוד נשוב חנו ונפיוסו וצחמה הוא לחוק מכליב הנב
 נומר ככה וזה חדרצם לריך הוא לשוב להצעה"צ ולפיוסו
 שוחרלה חנו למחול על מעשו הרעים כן חחחנו לריכין
 נהחנפנ לפני הצעה"צ יחי' שחחול לנו ויקצנו צהשובה
 וכגס חחנו מצקפים השוכר חי' חליך ונשובה היינו
 שיעזרו יחי' נשוב חנו ואלמנה הקבי"ה עוזרו נח
 יוכל חכל מות החשובה עליו רמיה, וז"ש טובה ישראל
 עד חי' חנקין (שחחחנו לריכין נשוב חנו יחי' ט) כי
 צשנת צעוך (צמכשיג קנקול הניעורות והצרוזה צעוב"ד
 דוגמה כ"ג) וכאשר נפיוסו רחיו צודחי יקצנו צהשובה
 שחמה כאשר עג החשובה מרלש הבטיחנו.

וי"ל עוד צדרך מלילה זכות על ישראל קדושים. כי
 זהו חחינה הנמשנ נדמותו נהמשרת אשר נעל
 ופה הניעורות כ"ל חס היינו שלום וקטים חעפ"כ
 מצנו בתורת חי' חנקין, חמוט לחצי חנו דו"ס חחופים
 ומדוללים צגנות בהרך חנו מוכיב יגדטים, וח"ס חי'
 כוח המשרת אשר פחה הניעוריה ומרוב יסוריו שכת
 לצבור חיות וגם שחה מחזין נחפוג לערו וכאשר חי'
 מחנפל לפני הצעה"צ והחחן לפני רגלו כי שוגג חי'
 צודחי חי' מקצב חשוחו וכן חחחנו לפני הצעה"צ הש"י
 וז"ש כי כש"ה (נשון מכשול, מריב הלרות והכורה
 ולא מין מכ"ש חס שחו מרוב היסורים) צעוך ע"כ
 נשוב חל חי' נקש והחחחן וצודחי יקצלו צהשובה
 ויגאלנו גלוגת עונס צצ"א:

ג. ואמרת עוד צדרשה הני' צהמשך כחחחים חמרו
 חלו כן תשא עון וקח טוב. והלשון לוח
 וחומר דרשוני. חך הענין כי חס נחמר שנתקן עונותינו
 המרובים ע"י תשובה המשקל צחטויות וכו"פויס כחי' צ
 צקה הקודש וצשחרי הרחשויות וצכרחיו"ל אז חס
 ימינו חקף שניט וכי נפי רוב עונותינו, חוי נח נגו
 כי חעלנו, וגם נחלשו הדורות וירדה חולשה לעולם
 צפרע צורה צחרח' הדין ע"כ הגס כי מזה ומזה חל חנה
 ידך כפי מה דחפשי חעניות לחשובה (צחופן חלה
 יחנשו ויפלו למרה שחרוב ועצות ח"ו) חך העיקר
 צתיקון הכלל נעשה מזה רצות ומנה דרבים עניו
 הכלל צתיקון וחח"ק וע"כ חס חטא צעניו היסו"ד
 שחלה צחי' כנ"ה דכ שויפק יחקן צתיקון הכלל. וחח"ס
 דהפ"ה חלמה פיעשים ורריך וחטאים חליך ישובו כי
 חס חטא צעניו צחי' הכלל כחי' יחקן חחרים היינו
 "חלמנה פושטים דריך וחטאים חליך ישובו" היינו
 שחקן צתיקון הכלל ישראל וחי' חשובה המשקל.
 וז"ש הנביא קחו עמכם דברים (היינו עמכם ציניבס
 חחמרו זל"ן דברים צההעוררות החשובה ותיקון חדת
 והעוררו זל"ן צדברים) וצונו חל חי' [וע"י צחחמרו זה
 לשל חות ז' ח"ן חמרו חלו (לכש"י) כל תשא עון
 (כחשבון כזה תשא העון לפי הערך) וקח טוב (כחלות

השר בקרבו, אמנם צהמת רופאי חניג המה [וכשושצנו על מדופה כלומר על מצובה זו חודיש זשרי לרצים בו אם צלנו לזון ציוהכ"פ במקום כרת על רופאי חליל והגדתם המה יאמרו כי לרוב העולם הוא סגור למחשבה בניג ונמנף אם נדון דהוי צמקום שייצ סגנה שיאכלו רוב העולם ציוהכ"פ ח"ו, ח"ו בניג צפרע בן רופאי (חליל) צזמניט המה רובם ככולם מינים וכופריים וגם רוב היהודים שבהם כ"פ דפקר עפי בשאחזיל וכמו שצוחרתי צמנח"ה (ח"ה ס"ו ע"ד) עו"ש ושחמי הרופאים צזמנם שלמדו רק אומנחם וחגמח הגחוח והרפואה וכעצבים וסממנים הלריכוס, נא כן צזמניט אשר ראשם נמנף כפורה גמורה ר"ל צחדום המונם וכיונח מנח חרם מר נחש נושך טרם צואם לציה לימוד הרפואות, וממילא חץ להשגיה עליהם, כי יאמרו כ"פ להכעוים לאשר חוקי התוכיק ואיבור כרת הוא ללחוק צעיניהם ע"כ הם משוחדים צדח מינות שנהם לצטל החעניח חך לריכך לזון המורים כ"ה צשכלו שלח יחמירו הרצה יוחר מדחי בדי שלח יצואו צחמח לדי סכ"ה, חך נסמוך על הרופאים (צזמניט) כ"כ לזון מהר לאכונ ציוהכ"פ כשיעור כרת צודחי לריכך להחוישב מחוד ולטיצ וחלמ"ן אמנם לענין לום גדלי וצזמניט שחץ שלום צעולם, ח"כ הוי הלמוחה מדינח וכמו שצוחרתי צזה (צכח"י) צחשובה מנח"ח חלק די (ס"ו ה') ע"כ צודחי רחוי להפענות, וח"ח שחון להחמיר צזה כדי שוכנו להפענות צנקל יוחר ציוהכ"כ הסמוך חן חמח כי הוא לכחורה גפון צשברח, וכבר אמרנו מרצותינו הקדושים ז"ש חותן שחקינו צחעניח ל"ג למי שבוה רפה חונים ודגוכו צכנל חולה שחין צו סגנה ועיקר טעמם משום חומח דיוה"כ להיותו סמוך ליום הקדום הצעליע כדי שיוכל להפענות כנז, חמנם חמרחי צזה דכמהמורים להפענות צ"ג יפה הם עושים כי צחמח צעש"ח חן קן לאחי חוצותינו מה שחינו לריכוס וצמקום הקרנות נשלמה פרום שפתינו וגם מסוגופים וחענויה, הגם כי גחלבו כחנו וח"ה להפענות כל המועל עלינו עפ"י תשובת הקנה חק ושחרי הקדושים אשר בחרך החיים המה ז"ש והעיקר צימניו להרצוח צלימוד החורה ועצודה צשמחה כמ"ש מה צשכ רצונו הצעש"ט חק ז"ש חמנם מקוצל צידינו מחצותינו ורצותינו חק ז"ש כי גם מזה ומזה חל חנח ידך עכ"פ מקנח חעניחם לחבובה צחופן שלח יחגשו כוחותינו ולא יצואו לדי עלצון ח"ו ח"כ ה"י מהראוי צימני חשובה ליחיד כחזיל צר"ה המה עש"ח להפענות להשובה עכ"פ יום ח' מעש"ח מלבו יוה"כ שבוה חובה וקו"ל (צפסחוס ע"ח.) לענין קרבן כל דבר שחבובה חינו צה חלח מן החולין ולאשר עחה נשלמה פרום שפתינו וחעניחנו כמ"ש צפויע (ליוה"כ קפן) חלבי ודמי הנמעט צלמי חמור חלבים ודמים, וח"כ לא יוכלו לחצוב חעניח יוה"כ להעניח סגופי לחיקוני חשובה כיון שבוה חעניח מה"ח דבר מן החובה (והוא עלומו

כנ יום הקדוש מכפר ממינח וחינו חלוי צחעניח דגם מכפר למי שחי לו חולה ש"כ סגנה ולא יוכל להפענות כמיון) וגם חעניח ל"ג שחענין שבוה יום מעש"ח הוי דבר שחבובה ג"כ מפני לום גדלי וחם הדגם חנום וצכנל חולה (שחין צו סגנה) ח"כ חינו חשויו להפענות (עפ"י ש"ש בני"ג) צ"ג וחמילח חם מחמור על עלמו ומחענה צ"ג כיון שבוה יום מעש"ח נחשב לחיקון חבובה כיון שחינו דבר שחבובה צ"ג מפני חולשתו כנז וע"כ יחשב לו לכפרה עון זמן קח גרום לחקן ולכפר עונותיו כיון שבוה יום מעש"ח וכמבואר צכחלרז"ג צפע"ח וצסידור גמו שחחונה צעש"ח. כש"י יצורנו צ"כ ויקצלוו צחשובה שלימה צ"כ.

כב, אצתיק צזה צענין יום י"ג מדות שמהגינו לומר צו חבלוך, מה שחצתי צזה לזילדנו רב מופננ חו"צ כ"ו ח"ש ט"ד חבלוך צר"ה כנה עטם מנהג חצותינו הקדושים ז"ש ומנהגינו חחריהם הוא צרור ששוכנו כיון שחי חפשי שחחריכון צחפלה עד קרוב לנייה ובוה על הרוב אחר שקיעה"ח צגמר החפלה עם מנחה וחד ע"כ צזמן חלו עד לח"כ מקדשים וטועמים מעט (וציום צי דר"ה מההרים לישב צשעודה ולהחחיו צצרכח המיניח קודם חלילה כדי שיוכלו להחריך צשעודה צלילה להוסיף מחול על הקודש) וחלל זקוני הגב"ק צענ בני יששכר ז"ש שחעתי מהזקנים שצוים ח' דר"ה ה"י חחפללים יחדיו חוסף ומנחה ומעריב על ליל צי מפני שצמרו חפלה חמנחה ה"י כבר לח"כ וע"כ צחרו חח יום י"ג מדות שנקרל כן צפי העולם מפני הצמון הגורח של י"ג מדות (אזכרה חנקים וחחמו) שחומרים חז (ובי צמדחש פנחם להכ"ק מהנ"פ מקח"רפן ז"ש כי חכו הצמון ח"ה חמח"י וחיצרה חוחו ששכינה חק צכיוכל חותמו של חקביח חמח וחחוס צר"ח חכה"י ינפ"ז הוא כמו צרוך שחמר שעותקח נפל מן שמיח צמבואר צר"שונים) וע"כ חומרים חז חשניך ח"י כמון שבוה ג"כ כמון כנגד ח"ג מדות כמבואר צסידור, והוא כנראה עטמם של הרבה לדיקים ז"ש שחכנו לומר השליך ציום י"ג מדות ויש מהם שחחריכו צחפלה עד סמוך לערב צר"ה כנז, חמנם כמדומני חיש גם חותן שנה חחריכו צר"ה צחפלה רק עד ג' שעה אחרי חלחרים צפרך וח"י לו שעות ציום לומר חבלוך וחעפוי"כ חמרו רק ציום י"ג מדות וצ"כ מעטם כנז, חמנם ע"ד שחלחך לאשר חורגלח מימני ועודוך עד כנה להיות צפח"ק צר"ה עם (להצחל"ח) חביך הגחון זללח"ה יחמרת חח"כ צצחכס חשליך ציום י"ג מדות ועכשוו שחחמנת למז"ע לרצ חצ"ק וכו' ומוכרת חחה להיות צציתך צר"ה כנה זעתי ועלתי לאשר כל חקהל חולכים ציום ח' דר"ה ע"כ חל חפרוש מן חלצור יחן חל צצור לח ימחם ויקצל חפלוחינו לחחמים ולרזון חחל שנה וצרכותיו מחחה ועד עולם :

בג. אמנם חזיר פליחה נשגב מה פרחיתו בשער רוביק [שער ה' מה שערות] (דרוש ג') וז"ל חמר שמואל זכרתי ביום ר"ה ה' שהי מורי אצח (מהרמ"ז ז"ע) דורש על המים ביום השניך רחמינו לפרדע ה' אצח בזהר כנגדו והתחלנו „להשליך עלי אבנים להשליכה" ואצח מארי ז"ל היו עינוי סגורות ודורש בחורה כדרטו, ומקול הפלגוף לפרדע פתח עינוי וגער צנו ואמר לנו שהיתה נשמה ה' אצח לשמוע חורחו וצאה מלובשח בלפרדע ה' ולכבודה התחיל לדרוש וכו' עפ"י ונבהלתי משתומם איך זרקו אבנים ביו"ט של ר"ה וחילנו יו"ט ח"ו בעלטול מוקלה, ודחק נומר שהי ביום ב' דר"ה נעת ערב כשצאו לנהר ה' כפר מולאי יו"ט אחרי לכה"כ, וגם דחק לומר שהי ביום י"ג מדות ביון שבי שהי בר"ה ובע"כ לומר חולי שהי אז בנו הגאב"ק מהר"ש וויעאנ זי"ע ילד קטן וגם זה תמוה אם לא תנכו ליחזר במוקלה גם בילדותו וגם מדוע לא נער בו אציו עכ טעמול האבנים של מוקלה, וגם אם היו משניכין אבנים ענ"י נקל להורגה ולעבור על חיבור דא"ו דעילת נשמה ביום ה' ור"ה (וחולי זרקו לאו דוקא במ"ג אבנים שהיה ט"ס רק פרוין זרקו כמו שנהגים בהמון בתשליך וצזה ר"ו נהצרות הלפרדע) ואם נאמר במ"ג אבנים לא יתכן כלל לומר על קדושי עליון מלאכי אלקים כמותם, גם מקטנותם, ועיי בהקדמת סידור חמדה ישראל מה שהתקנו משער הגנוגלים גדולה נשמת מהר"ש וויעאל זי"ע מחולדתו. ע"כ יתכן לומר יחזר מכל הדוחקים כנ"ל כי מ"ש בר"ה לאו דוקא ביו"ט (וכי אגז שיעפ"י) אלא ביום ה' מעשיית ור"ה זה מלשנו שהי דורש על המים „ביום תשליך" שאין פה להדברוש מהו „ביום תשליך" וז"ל שזכו ביום י"ג מדות או משחרו יום ה' מעשיית שהיו נהגים בו לומר תשליך וקראוהו „יום תשליך" נאשר אינו יו"ט רק מימי החול מעשיית. והוא פלאי [וגם הוא לפלא מ"ש שנגלה נשמה ה' לשמוע חורה מתקן מהרמ"ז ח"כ ה' נשמה קדושה ומדוע נהגלגלה בלפרדע שכן המים טמא שזכו לעונש כמבואר בספר הגלגולים הגם שהי זאת מקודם לפעמים ותרחה של אחו לזקק לפני שני אנשים יחד ולאיש ה' יתדמה לו בצורת עוף או ברי אחרת ולאיש השני יתדמה בפניו באופן אחר עכ"ל שם מ"מ עדיין קשה מדוע נגלה להם בצורת שרץ לפרדע וז"ע — ושמשנו כעין זה מהלמדוי הגב"ק מצדויעויו זי"ע בעל קדושה לוי מה שראו התגלות בלבוש נכרי ואמר להם כל ה' כפי מה שראוי בתמונה זו הוא רואה והינו בהמיל ואכ"מ להאריך] והי יאריך ימינו ושנותינו, ויעזרנו בחיקון נפשנו. ובחיקון העולם ב"ב. שנת גאולה וישועה ב"ב: כד. מה שאמרתי במקבלות בעה"י. ע"ד הפרלות בהערות העמאות והנוראות שהולכים הנשים יחסי הלז ומקומוה המכוסים וגם בלו בתי ידים ר"ל. והוא בשבת

שזכה הכנה ליום הקדוש הצעל"ט שזריכין להשמר מעריות צוחר ונכן קורין פי עריות צוהכ"פ כמבואר בצוף ש"ס מגילה ורש"י שם וז"ש בהפטרות יוה"כ כי תראה ערום וכסיתו ומנשרך אל תתעלם ולכאורה אם אינו ערום אין מחוייבין ללבוש הלא המנהי יחזר להענייט בלוינטה לחזקם אותן שבושים עוד והולכים קצת נכבה במנבושים כרחוי אך י"ל קאי כי תראה ערום (שהולכים כאלו הערות בחגיפות וכסיתו ליסרו ולהזכירו על ככה) וז"ש ומנשרך (בעלמך) אל תתעלם (מלהשגית על בנותיך וצ"כ שבעלמך צציתך לא ימלא בזה) ה' ישמרנו ויעזרנו ב"ב:א:

כה. דרשו ה' בהמלאו קראוהו כהיוחו קרוצ יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וגו' דרז"ל שזכו קאי על עשיית ויש לזקק על לשון בהמלא"י שאז ליש לשון דרשו (עיי בהפארט צניט נאחמו"ר הקדוש זי"ע מ"ש צוה [לעשיית], וגם געיל במחמירנו אות טו"ז) וז"ל עוד כי הנה עיקר החשובה הוא לחיקון היסוד כנלא דבל שיפין וזה לא מהני רק חשובה עילאה כמ"ב צוה"ק (פ' נח) כוודע והשי עילאה ז"ל בשמחה צחי יוכל עליון למתתן כל חידון גפקון, ע"כ כשיעשה האדם חשובה רק מתוך רצו ופתחו יש לחוש שהוא בכלל כעין גרי הריות דעשיית ה"ז כגר שנתגייר וקטן שנילד למי ונתגיירו רק מיראת האריות ובעבור הפחד ישוב לכסלי, וצחחי שהי בכל עת בפרעה, ראש הקליפות המתחייבים וירא כי היתה הרוחה והכבד את לבו, משח"כ אם עושין חשובה מאלהבה וצשמחה הוא דבר המתקיים חלא האדם בלבו. וחו י"ל דרשו ה' בהמלאו (אלא יהי האדם בעינוי מרוחק מהש"י היינו שנתאה הכסתר פנים וגדול לרואיו ח"ו [וכמו שנסוכו לאברהם אצונו בגדל הנסיונות בעקידה ויחי ביום השלישי וירא את המקום מרחוק שנדמה לו בהרחקות מהמקום ות"ש אך האדם הגדול בענקים אצרהם אצונו גם זה ה' יכול לסבול ולכלכל בדעתו הגדולה והקדושה לעמוד נכסיון ולישאר בתום לזקתו, משח"כ אנהו קטני השכל ונמוכי הלז וחלושי הכח] כשנראה בעינוי מרוחק מהש"י לגמרי אז נופל בדעתו ויכול לירד לצור חתיות ח"ו להפקיר ח"ע וגם החשובה שעושה אז בעלצות כנ"ל לא יתקיים ע"כ ריכון לידע מ"ש חנו ה' השוקן אחס צחוק עומאותם חכו „בהמלאו" שידע שש"י אהנו וממילא הוא מחזקן בשמחה וגילו ברעדה גם בצכ"י ושצרון לבו) קראוהו כהיוחו קרוצ (שיחזיק בדעתו כי קרוצ הש"י לנו כנ"ל וזה יהי המעלה להתשובה) יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו"י (גם לכרכורי מחשבות עבירה של חטא הנ"ל ללא מהני חשובה אחרת וכוה מהני כשהוא בהתחזקות צחי שמחה הוא בכלל חשובה עילאה כנ"ל וכוה מהני גם לאותו החטא) ה' ישמרנו לחקן בחיקון הכלל ב"ב:א:

בו. א"י כפשיטות, דקאי על עשיית כדד"ל וכנ"ל, והנה נודע ברמ"א דיש א"י (ס"א א') שויתו כו"י לנגדו תמיד שאינו דומה ושיבת האדם והוא לבדו צדיחו כישיבת האדם והגושמותו לפני מלך צו"ד כ"ש לפני מלך מלכו המלכים הקב"ה [ועיי' מ"ש עפ"י חלמו"ר בס' תפארת בניו טה"ה פ' שמיני ד"ל א"י זה הדבר אשר וכו'] וז"ש (כברורה נהפוערר להשווה צימו עשיית חלו אשר זהו הזמן לומר ויראה לדרוש את ה') דרשו את ה' בהמלאו (נגד עיניו) קראוהו (ולמד לנגדו בקראו) צהותו קרוב ועי"ז יתוצו רשע דרכו והוא חון מחשבותיו וישוה אל ה' וגו' (כו יורא מפניו בהצטירו שטומד לפני מלך מלכו המלכים הקב"ה) כנ"ל :

בו. אגו חומרים (כמנהג הצוחנו הקדושים ז"ע) צוידו הגדול ציוס ח' לעשיית (הקקרא י"ג נדחה) — וברניו בעת הזאת כנר שנהגויר וקטון שולג. דמיתו הייתו כאלו, והימים ראשונים יפלו. י"ל בנות הענין כי הנה הם יתשוב האדם בנפשו כי עשה חשובה בראוי א"כ ה"ז במדה עון גלות והוא החטא היותר גדול וא"כ חון החשובה בראוי כלל (ועיי' בדברינו לעיל [אות צ'] במחמרינו הלו) עבי"ז לרובין להבין וא"ך יעשה האדם וכלל הם ידע בעלמו ששז בחשיבה שוב נכשל בעון גלות ויתר כנז, ללא מאי שלא יעשה חשובה כלל הנה זהו בודאו דע ומר כי נשאר צמרו, חולם הערוס יעשה צדעת זר"א ח"ש הנלכז, כאשר מספרים בשם זקני הגה"ק א"ח הררמ"ל מסאסוב ז"ע שהגוד פ"ה השיה דברים לקונו כזה, מה אעשה רצשיע וא"ן לו פנאי לשוב בחשובה ענ שלטבר כי כל היום והלילה הכני לר"ך ללמוד ולהתפלל ולעשות תורה רציה והנהגות ועי"ז תדאג חך ברעפי השובות וכו' תתטבב בשב"ז זה הנה מה יחי' הם אחתייב גיהגס על החטאים שלא שבתו בחשובה בראוי הלא גם צגוסנס חוכל לעבדך ונחזיר שמך ושבחך לומר יפס דנה יפס חייבת (וכמבארז"ל) עבד"ה, וראוי"ס הדברים נמו שאמנן [צרוכ עוחנותו] ונגל מו שצוד הש"י צאהבה צודאו יך צדך כזה בכל לבו ונפשו וז"ש וברניו בעת הזאת (בעלמי, ובחשבתו עיניו) כנר שנהגויר וקטון שולג (כן חני צעיני כי עשיתי חשובה בראוי. ולא שוב הוא רק) דמית"י היותו כאלו (צדך דמיו"ן הוא רק נחשוב נעלמו שעשיתי חשובה בראוי כיון שעו"ז מחגאה ודומה ועוטה כנז ועכ"פ) והימים הראשונים יפלו (שלא לחשבן לזכיה כמו חשיבה מחאבה בדרך הציוד מחאבה כנז מקוני ה"ל שאינו חושב בעשה חשובה בראוי רק בזה שחושב שהוא חושב שכבר נשלם נפשו וברניו בעת הזאת כנר וכו' כנז ה"ז הימים הראשונים יפלו לאבדן ולא יתשובו לזכיות) ה' יצורנו לחקן ולעשות חשובה מחאבה בראוי צב"א :

כח. דרשו ה' בהמלאו וגו' שחרז"ל חלו עשרה ימים שבין ד"ה לזו"כ שרובין נשוצ בחשובה (ועיי' מ"ש בזה לעיל אות י"ג עו"צ כ"ה ולי"ה) כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי נאום ה' (היינו פן יפתחו היל"ד כי לא נורא מעונש החטאים ולא מעשה עי"ז חשובה מפני שכבר הוחה הידיעה מאתו ית"ש הקודמות שנחטא בזה וא"כ חון מגיע עונש כמ"ש בקו' העולם בזה וה"י ברמז"ס מהכ"י הלו כי לא מחשבותי מחשבותיכם כי חלל ית"ש וכונו שתיבת ידיו הידיעה והצחירה משא"כ צב"ד וכו' במו"ע) כי כאשר ירד הגשם והשלג מן השמים ושמה לא ישוב כי אם ברוב את הארץ והולידה והלמחה ונתן זרע נורע ונחס להכל והיינו צידוע הויכות בין וז"ש לציומו חס יקוי"ס „שובו אל"י מקודם ואח"כ יחשובה אליכם או „שיבנו ה' אל"ך בחנה. חמנס מה שחול צרלנו ית"ש בנשוב חנהנו מקודם כדי שנה יחי' נחמל דכסופל וכו' גם זה ברלון לשוב חלנו הוא מאתו ית"ש רק הוא יתבדך ונתן לנו במחנה ברלון הלו כאלו חנהנו התעוררנו מקודם כמ"ש זה חלמו"ר ז"ע בח"י תפארת בניו ע"פ עכ"כ ונרקה תה"י לנו כי נשמיר נעשות את כל המנוס הזאת לפני ה' חלקינו היינו שנותן לנו זה בלדקה ומתנה באלו חנהנו עשונו חשובה לפני' ה' חלקינו קודם שיערר אותנו עי"ש בדבריו ז"ג צפ"י ראה ופי' ואתחנן ובהנה ידוע בח"י הגשם כי חון טופס יורד מנמטנה עד שטפחיים שולן נקראתו מנמטה, חמנס זהו חלד יענה מן הארץ הוא ג"כ בנה של מענה ע"כ כמו זה הוא החשובה גם שאחנהו נחטורר הוא צל מנענעה כנז, ח"ש שפיר בדמיון כאשר ירד הגשם והשלג מן השמים וכו' והולידה והלמחה (היינו גם מה שזומה מנמטה הוא רק ע"י הגשם מלמטה) פן יחי' דברו חבד ילא מפי (כי רלנו ית"ש שישיצו ישראל מקודם כנ"ל) נה ישוב חני דיקס (אשר חמר, שובו אל"י מקודם יתקיימו גם שניהם עם חכ' שנקס השינוי ה"א חליך וכו' שהוא דגמה הגשם מלמטה וממטה כנז) וכלל חמה בשורשו מאתו ית"ש. ועי' החשובה יקוי"ס דיצורו ית"ש) כי חס עשה אשר חפלתו והללית אשר שנההו (כי ע"י החשובה נללית ונקה נחלוב שנימה צ"ב צרלנו ית"ש בהללית חיקון שולס בגמור) צקרוכ :

כט. בסוכה (נ"ג ע"ה) דהצעני חשובה חמרו אשרי זקנתו שכפרה ענ ינדחיתו חלו ואלו חמרו אשרי מי שגל חטא ומי שהטל ישוב ויחמול לו טכ"ל הגמי וקשה דהיו"ל כמאן דלא פרי חבור דחמר (צצרות ל"ד ע"ב) דהצע"ה גדול מהלדיק גמור למקוס שצטי"ת עומדים חון לדיקוס גמורים יוכלים לעמוד דחי כרי חבור מהו אשרי למו שלא חטא שבורו וחמרו חלו ואלו (היינו גם הצעלי חשובה) ה"ה חון אשרי לו כשלא חטא והוא לדיק גמור שאינו חוכס למעלת הכעל חשובה (שהוא יותר ממדרגות הלדיק גמור שלא חטא

כנ"ו). אלא י"ל דמשכן נראה כדי מהרש"א בצרכות
 שם דכות הגמי לרי חובה שם ומעלה הצעלי תשובה
 היינו מי שלא חטא ורק שכי' סמוך ובמקום עבודה
 ופירש ולא עשה והיינו בעל תשובה ששז ונא עבר
 וזכו עבודתו ומעלתו (למ"ד כנ"ג) יוחר מהלדיק גמור שנה
 הי' ככל סמוך לעבודה. ונשי' בחפירה בניס פי' תגודה
 מ"ש מה עפ"י האמו"ר זי"ע בשם שלמה עה"כ
 (צ"פ ויג"ש) ולאזניו שלח כזאה וגו' ופירש"י וין יין
 וכו' עיי"ש] וז"ש בסוכה שאלו ואלו (היינו גם הצעלי
 תשובה) הודו ואמרו באשרי לו למי שלא חטא. כיון
 דהצעלי תשובה נקראו ג"כ רק מו שלא חטא רק שהי'
 במקום עבירה וסמוך לעבודה כנ"ו מהמהרש"א זי"ע.
 ומ"ש אשרי זקנותו עכ"פ על ילדותו היינו שהיו
 כ"כ ברחיבה תלות הילדות עד כפסע וכו' וכמעט שלא
 עברו וכמחז"ל עה"כ ופי' וכלה לה מכ"ש כשהי' בתחומה
 כ"כ הי' ילוננו ויטורנו צ"ח:

ל. עיי' מה שכתבתי לעיל במאמר זה (חות י"ב)
 לענין משאחז"ל האומר החטא ואשונ' חין
 מספיקין בידו לעשות תשובה, י"ל בדרך מלואה זכות
 על החצ"י כי הנה קי"ל (קדושין מ.) מחשבה רעה
 חין הקצ"ה מלרפה למעשה וז"ש שפיר הרמ"ע מפלגו
 ז"ל דהם שב גם על זה בשם היינו אמר בלבו שיחטא
 וישוב מהני גם ע"י תשובה אבל מה דפסיק והני
 במחני סהם האומ"ר (היינו בפסוקו שאומר צפ"ו)
 החטא ואשונ' חין מספיקין בידו לעשות תשובה היינו
 רק כשאומ"ר בן אבל בשחשבו רק בלבו שיחטא וישוב
 גם אם הוא חטא זכה. עכ"פ חינו רק במחשבה ומחשבה
 רעה זו ג"כ חין הקצ"ה מלרפה למעשה ומכני תשובה
 כנ"ו הרמ"ע מפלגו זי"ע כנ"ל:

לא. שובה ישראל וכו' וגשלמה פרים שפתיו אשר
 לא ישיטנו על סוס נא נרכב ולא נלמד
 עוד אנקינו למעשה ידינו אשר בך ירוחם ירום. הנה
 המשך הדברים לריכוס לבזין והלא הניחאים היו (ויבגד
 זאת) בזמן שביחמ"ק קיים ומה שייך אז וגשלמה פרים
 שפתיו והלא הם אי' נתהייב פר ואיל למזנה גם אם
 ילמדו ויחפלו על הימים בשפתיו ונצו אם לא הביא
 הקרבן לא ילא י"ת, ואם קאי על הודו בשפתיו
 הלא כבר נלמד בחורב ובהודו את העאתם, הנה ודאי
 צ"כ וקאי בגזירה מפי הי' על דורות האלו בסוף ימייה
 ושחין לנו ציב"ק וכו' וגשלמה פרים שפתיו כ"כ
 שהכרת ואונם כזה מכני גם שפתיו במקום הקרבן
 כמובן, והנה איתא בירושלמי (יומא פ"ב) כל דור שלא
 נצנה ציב"ק צימיו באלו נהרב צימיו ואם נשחוקק
 ונעזבו בממ"י על ציב"ק וצנן ציב"ק צ"ב אז היו
 כשחז"ל (צרכות ו'). חשז לעשות מזה ויחננו ולא
 עשה מעלה עליו הכתוב כאלו עשה, ומכני וגשלמה
 פרים שפתיו וכמ"ש בזה האומ"ר הקדוש זי"ע בחיבוריו
 ההעוררים. אמנם אם חינו מחכה לגאולה שלימה מן

השמים וממילא חינו עושה תשובה כדי נקרב הגאולה
 ואיך שייך אלנו וגשלמה פרים שפתיו כיון שאינו חונם
 כנ"ו רק פושט בדיבוריו וז"כ י"ש וגשלמה פרים
 שפתיו וזשח"כ וגשלמה פרים שפתיו (רק אם נדע
 באמת, כי) אשר לא ישיטנו ענ סוס נא נרכב ונא
 נלמד עוד אנקינו למעשה ידינו (הפעולה העצמית
 והריגות ידים בקה"תנין בא"ה"ק וכינ"א בהכנותם כנ"ו
 הצרותיהם והגודותיהם כנ"ו ונתיבא דליה להו הוא
 נתיבך מאמונה האמתיות ציב"קצ"כ וכמ"ש בשילה
 תמיד ובפמה דוכתי בחיבורי צב"כ. וז"ת מה יוטיל
 בעהנינו והשובהנו הנה מעט ויחידים חננו ורבים
 לא יאמינו אבל החז"ל (סנהדרין נ"ו.) חייב אדם לומר
 בשבתי נצרה בעולם וכ"ה יוכנ' לזכות תיקון עולם
 וז"ש) אשר בך (לשון יחיד) ירוחם ירום (הדור ירום
 יוכלו נכיות מרוחם גם ע"י כל אי' וחי' כנ"ל:

לב א"י עוד על אלו הכתובים בהפטרס בובה ישראל
 וגו' כי בשל"ה (לשון שילוח לאחרים כמו
 חנו כתיב בשנת לאחרים משח"כ בפסוקו שהי' ליל
 נכשליה חין נומר לאחרים רק נתפגג הוועא בשלמו
 וככל וז"פ) צעניך (ש"כ ל"ג מזה כנגד מזה לזכותו
 את הרבים מעתה ועד עולם ונכ"מ כבר וירפס בחמשה
 מאמרות מאמר הלקוטה עה"כ חנמדה פושטם דתיבך
 והטאים חניך ישובו ע"ד משל וכו' שעי"ז שיעשה עוד
 אחרים קונים שיפנו וישובו אל הש"י עי"ז ותקן העליו
 שישאר חייב] והעיקר נעשות הדברים שצדו לתקן
 והוא מסיגל לזה, וז"ש) קחי עמכם דבריי"ם (היינו
 "הדברים" שהם "עמכם" היינו הענינים שצדכם מסוגל
 להקרב לכבוד הש"י ותורתו אותם העשו וזכו ופי'
 התיקון צב"ח) ושובו אל הי' (כנ"ו) אמרו חינו כנ'
 חש' עון (וכי המפרשים דהיינו סרס המקרא כאלו
 הי' כי חש' כל עון ולריך פי' למה בלמה סירס המקרא
 ונלריכוס צ"כ לפרש גם ישר בפסוקו צה"ך כלא דרצינו
 מהרמ"ע מפלגו ז"ל צב"מ שאלמו סרס המקרא לפרשו
 גם כשטחו צושרו] וז"ש צב"מך נענינו שהעיקר נהקן
 האחרים היינו צענינו הכלל זי"ש העיקר) צ"ל (ענוני
 כנ"ל) חש' עון (תראה לתקן ועי"ז יופר חטאפיו
 כנ"ל) וקה עו"צ (שנקט מעתה רק עו"צ ואין עוב
 הלא חור"כ במשחז"ל בצרכות [הי'] יחובה נדע את
 הטוב ההוא שלריכין לעשות. ואיזבו דרך הפור"ם זה
 הוא רק חין לך חלא בכ"ן מורה שצ"מך ובמקומך
 משחז"ל צב"מ דוכתי וז"ש) וגשלמה פרים שפתיו
 (היינו כמו בהקרבנות הקרבן משפקא גבו נחז"ל צב"מ
 בני כהני שנוהי וירחמנא אי שנוהי לידן והיינו לידן
 חכמים כדוע מדברי הראשונים כמו בן לריכין לרז"ש
 ולשאלו הטוב אלל החכמים פדה מה לעשות מעתה
 וצ"ה יופר עון) כנ"ל:

לג. מ"ש בחפלה חצונו מלכנו עשה למענך אם לא
 למעננו (ואח"כ מיד) חצונו מלכנו עשה

גם גופו נמנעוהו א"כ פנים חדשות צלו נכלן לטובה, אמנם נחזי חנן צמוגין שביארנו צב"י (בדרוש לשנת טובה) צפוכה (דף ל) צמינו הסוזר לצרייתו דלת הו שניו כיון דכוח רק (אגודת הלולב) שניו צליכות ולא צכמות צעמוותו עיי צש"ת מנחה אלעזר (חלק ב' סי' ל"ז) מ"ש צזכ ומנחה שפיר יובן מ"ש הרמב"ם ז"ל צכל' השוכה דהצפוכה ל"ל עד שיטיב עליו הוודע חנומותו שלא יטיב לכסלה עוד וכיינו כיון דצופו (של הצ"ת) צכמות לא נשתנה רק צליכות כנ"ז ואם יטיב לכסלה לחלותו ודרכו הרעה א"כ הו צכ"ג שניו החוזר לצרייתו דלת הו שניו צליכות שזכו ענין הצפוכה כנ"ז ע"כ שפיר פסק הרמב"ם דלת מהו הצפוכה רק צכ"ג כנ"ז:

לה. (הפערס ל"ג) דרשו וגי דר"ל צר"ה אלו י ימיה צצן ר"ה ליוס"כ מ"ש יעוצ רשע דרכו וא"ס חן מחשבותיו, יפנל לכאורה, כי הלל המחשבה קודמת למעשה ולצד מקודם לעוצ מחשבות חן ואח"כ לתקן מעשיו היינו דרכו שזכו אחרי מחשבתו ולמה כי מקודם יעוצ רצב דרכו ואח"כ וא"ס חן מחשבותיו. וי"ל כי הנה דרכו שג הולכ"י להסית צמחשבות יראה וחידות לצובה ויאמר באדם צלצו חן אשוצ להי' להיות צדיק וחסיד הלל מחשבותיו הנה טווצות ח"ו יצבנוני וימנעו וירפנו לבנו חכלית, ע"ז קאמר הוציח כי לא יפול לצו עיי ויתקן מקודם דרכו להחרחק מצעויות צפועל וזכו יעוצ רשע דרכו (צפועל, וממילא אח"כ) וא"ס חן מחשבותיו (יתרחקו ויסורו מאלהו המחשבות חן לא טווצות כי כרגל נעשה טצע להיות עונד כי וטי"ז יסורו מאלהו המנושבות חן) כנ"ז. [ועיי' נ"ש צלות י"ב טו"צ צ"ה צ"ח]:

למען וכושיענו וה"ז לכאורה צלתי מוצן לטינונו דאמר רבן (מתקני הנוחה) צכפול"א עשה למען ואם לא נאמר צחרו כשני, א"ס לא למענו" הרו משמע לנבקש עכ"ס צחיו זכות ש"ס לנו וע"כ לא נאמר א"ס לא נמנענו כי י"ס נחצוב תקלה, למענו" ג"כ צעד זכותנו א"כ חן הצרו השני עוסק על הרשען והרצח וכי. עפ"י הודע צמד"ס חכ"ל וצכחח"ל על נוסח וכתוב לחיים טובים וכי וצכהלה מצקשים רק זכרנו לחיים וכיינו צכצן כוחאי וכי צמצקשים אח"כ טובה יותר וצטוב היותר הי"ז כשאין לנו זכות ואעפ"כ יושיענו ולמה חומרים זאת מקודם (כנ"ז) וגם מ"ש צכחרו כ"י, וכושיענו" ולא נזכר זה צכחרו א"י. חלל ידאי צפ"כ לומר כיון דצבוימים חאלו חמרי ספר חסד למען חלדק לעורר זכות ישראל ט"כ זהו הריעו עוצה צכפטס חלי חומרים, א"ס לא למענו" כי חן נצקר ולמחול מטעינו כלל, ואח"כ חן חומרים, א"ס לא למענו" הול זכות ורשות לחפש זכות קרויים שושנה כנסי' וצכחלון עכ"ז כש"ס ננו רשות לצכות טזה י"ס לירח ח"ו מפני גלוח ועיון הפנה שאומר אח"כ צכחפללתי כרתי שטי"ז מצירין לו ח"ו וכי [וכמו צכחצנו מזה צל"ת מהדורא צ' (אות ה') וצכמה דוכתי] ע"כ חומרים, וכושיענו" (גם מזה המחשבות גלוח ח"ו) ויתקבל לרומים ולרצון תפלתו צ"כ:

לד, א"י צמ"ש לעיל טובה ישראל וגי כי כשלי"ה צעוק היינו צדק מצול יסוג היינו כמ"ש מלשונו כוכב שג רש"י ז"ל ציומל שוכו צנוס שוצים דמעיקרל וכי דמעיקרל נעשה העצורה צלא דעח ע"כ עקרו מטוקרל חת הצעל, והנה עוד כי המפרשים דמהנו חשוכה כיון שנטעה הצעל חשוכה כצ"י חלשה וצשתה

מאמרי חרש תשרי, מאמר יום הקדוש

מאמר חי' ודרושים ופי' פיומים ומקראות ודרו"ל בעניני יו"ם הצבורי"ם, וגם לעו"כ כי א' חמת ובל האוכל ושורת בתשיעי באלו מתענה תשיעי ועשירי כשארז"ל וגם בכהארז"ל בסבואר שם, וקראנו מאמרי יו"ם הקדושי עפ"י ד קדוש זקינו בבני יששכר (במאמר קדושת תיום אות א' בד"ה והנה וכו') כי כן מנחג אנשי מעשה שלא לחזכיר שם יו"ה"כ כ"כ בפשיטות רק כשמוכירין מענינו תחת א' השיחום קוראים אותו פתם יו"ם הקדו"ש כגודע, וכמו שחכז"ל קראו המס' יו"מ"א (ולא ע"ש יום הכפורי"ם כמו שב"ת פסחי"ם ר"ה טוב"ה) להורות קדושת היום כי הוא כמקום נעלם ראוי להסתירו ע"כ נקרא יום הקדוש כנ"ז.

א. בזה"ק חרומה צכפרל דלניעותל (דף קע"ז ע"א) ויאמר חלבים חלשה חלרן דשח עכ"ס מזריט זרע טן פרו עופה פרי למינו היינו דכחוב ועניהם חל נפשותיכם צכפטל לחודש צערב עכ"כ, וכל עוצר יפלא

על קישור הדברים הזה וכבר הביאנו גולי המפרשים ופירשו צדרכים ארוכים ורחוקים (ועיי' צפ' חרי' דצי עילאי על מס', צדרוש צכחיתחו סכציל זה צכס מדרש כנטלס או זכר חדש סכצילוחו המפרשים וצמהני על

על קישור הדברים הזה וכבר הביאנו גולי המפרשים ופירשו צדרכים ארוכים ורחוקים (ועיי' צפ' חרי' דצי עילאי על מס', צדרוש צכחיתחו סכציל זה צכס מדרש כנטלס או זכר חדש סכצילוחו המפרשים וצמהני על

מהארח"ל וכו' זקאמר) היינו דכחוד ועניתם את
 נפשותיכם בחשבה לחדש (דיוקא, מעיובכ"פ, סבוא
 בחחלת התיקון מחשבה ארבי"ר ע"י עץ עושה פרי למינו
 טעם על ופריו שוין דהאחרוג) ככ"ל.

ב. בנוסח החפלה הנני הטני ממעט וכו' (לשי"ן) וכל
 נומותינו ועמיותו הסוד לנו ולכל ישראל לחיים
 ולשלום לששון ולשמחה, ויראה דקאי זאת לומר צוה"כ
 לומא רבא (דאם צרי"ה אינו יום נומותינו, א) ואם
 צוה"כ) קשה עדיין דהאריך שיך לומר על יום הקדוש
 הזה יוהכ"פ שיתבפר לששון וכו' הוא ח"צ או י"ז
 בחמוז, והלא גם בזמן הצית היו מחמנין צוהכ"פ.
 (נדומק לומר דקאי על שארי לומות כמו ח"צ וכו'
 ולא על יוהכ"פ דא"כ מה זה שייכות לאומרו אז צימים
 נוראים וצוהכ"פ). אולם י"ל שהנוסח יסודו מיוסד
 בצדדי קודם בלשנונו עפ"י החזוה"ק (תיקון כ"ה דף
 י"ז): וז"ל פורים אהקריאת על שם יום הכפורים
 דעתידין להתענג צ"י ולשנויי ל"י מעניו לענג ומה דאינו
 שכינתא אסור ציה נעילת הסגול צהבוא זימנא איהמר
 בה מה יפו פטמין צנטלים בה נדיב וענוגה והזיה
 זכמה עדין מזומנין לגבה ודא יבא צימנא דפורקנא
 בעגלא עכ"ל ע"י"ש ופי' צפסא מלך ש"י שיתענגו
 לפתור צוהכ"פ במקום התענית במחלל ומשחה בשחחז"ל
 על י"ז צמחא וכו' וכן יב"י בזמן קרוב ויראו שינויו
 עב"ד, ולפי"ז נכונים לצדי הנוסחא בהחפלה, וגם יוצן
 לפי"ז את אשר אירע להם צימו שלמה המלך בשמחה
 חינוך הצות הראשון שאכלו ושתו צוהכ"פ והחטבו
 ח"כ על זה וזאתה צח קול שנחלל להם על אותו
 עון והלכו לצחיהם שמתים ופוצו לצ [ועי"ש במאמר
 זמן שמתהינו אות ב"ען] ויפלא למה אירע להם בחחלה
 מכסול עון גדול כזה צימי שמחה של מלוא רצה חינוך
 הצות, הגם שז"ל דלי"ש צזה נדיקים אין הקציה מצוה
 חקלה על ידן כיון שאינו מידו דאכילה ע"י"ש החוס'
 פ"א דחולין ואינו רק חיבור החלוי בזמן (יוהכ"פ) מ"י
 הא כל הטנין דאיפור החלוי בזמן ל"ש אין הקציה
 מצוה חקלה יוצן רק מטעם דהוי חיבור גצרה ולא
 חפלה וא"כ אינו פוגם בנפ"ש כשאכלו צשונג ואכ"מ
 להאריך, [ועי"י מ"ש בדצ"ת ח"צ אות קל"ד] אמנם
 צאיפור כרת דיוהכ"פ שמשורש בקרא והנפש אשר
 לא חטונה וגו' והאבדתי את הנפ"ש הוה מקרב עמה
 הרי משורש כריתת הנפש ר"ל, ולמה אירע חקלה כזו
 לנפ"י והלויקים כאלו בזמן הוה צפרט צטה שמחה
 של מלוא גדולה צנין ציהמיק, אלא ודאי שמן השמים
 עשו להם כן אז צכונה להטעותם שישכחו גדי שימחה

הגאון הקדוש ח"י דצי טילאי שר החורב צנגלה וצנסחר
 זי"ע אשר גם צרו צקילתו לא ידע מקום צדוד צוה"ק
 הצי צוב חי איה הוה, ועי"ש מה שהתנול על מה
 שהוה מפרש דצרי המדרש או הזו"ח הלו צדרך דרום
 ופלפול) ולענ"ד נראה וצודאי כן הוה מלוא לפרש
 ד' הוה"ק צדרך קרוב עפ"י חכמה האמת כפצוטו,
 כי הנה מציאר צפטי"ח (סוף שער ק"ש שעל המטה)
 כי עיקר החטה נמשך, ממה שהארץ מטאה חחלה
 שנצטווית להוציא טעם עלו ופריו שוין והוה לא עשה
 כן כדח"ל, וכמציאר צרש"י צמקומו עכ"כ (נראה שית
 ח"י"ח) תדשא הארץ דשא עשצ מזריע זרע וגו'
 ועי"י צס' אוהב ישראל להגה"ק תאפעט זי"ע צימור
 בענין, שמחה נמשך ח"כ חטא ארבי"ר כיון שהוה
 נצרא טפר מן האדמה וצשהאלמה חטאה לא עדיק
 כח טלוד צנורה ממנה וגרם לו ג"כ חטא עי"ש
 לדרכם בקודש, והנה ידוע צצטכ"כ ופטי"ח (רום שער
 ראש השנה) כי אם לא ה"י חוטא ארבי"ר ציום ו' אז
 שפי ר"ה, אז ה"י ציום הוה מיד שמינו עזרת צחלית
 בשלימות, אך מומת חטא ארבי"ר לריכון לחקן לאט
 לאט להמתיק הגצרות שנמשכים מרי"ה עד יוהכ"פ,
 וצח"י שחללו חחת לראש, ומאז והלאה נכנסים החסדים
 עד שמינו עזרה נומר הוה"ה שליט כנודע, ועי"י ויל צזה
 תדשא הארץ דשא עשצ מזריע זרע וכו' שפירש"י שהטאה
 האדמה שלא הוציאה טעם עלו ופריו שזה וא"כ מה
 ה"י נמשך ג"כ חטא ארבי"ר כנ"ו ועי"י חטא ארבי"ר
 גרם שנמשכים הדינים קשים מרי"ה ולא זכו מיד ציום
 הוה הוה"ה השלם דשמי"ט, ע"כ הקדים הצציה רפואה
 גם צזה מה שהוציאה האחרוג שהוא עץ מוצה פרי
 למינו טעם עלו ופריו שזה כשאחז"ל צהאחרוג (פוכס
 ל"ה ע"א) וצאו הדי מינים לרות ולפר חטא ארבי"ר
 להמשיק החסדים צימי הפוכות עד הימוד השלם צצמי"ט.
 והנה ידוע צצחאחז"ל כי המשכת החסדים של האחרוג
 צימי הפוכות המה נמשכים מערב יוהכ"פ צמצאר צפטי"ח
 וצמידוך, כי צצוה"כ וצוהכ"פ לחכה פנימית חסדים
 דיסוד ומלכות וציום שלאחר יוהכ"פ מכחי הצי זכוד
 וכן צשארי הימים על סוכות היינו יום חי דפוכות צח
 ככללו הפז"מ דחסד וגם ע"י הדי מינים עי"ש וכולם
 נשלבים זה צזה, ותחלה המשכת החסדים הוה צערצ
 יוהכ"פ וצו החחול ליכנס האי דשם חצי"ג יח"ץ עי"ש,
 וצזה יבואר נכון היטב צעכ"י דצרי הוה"ק חדשא
 הארץ דשא עשצ מזריע זרע למינה וטן עושה פרי וגו'
 (צזה חטא האדמה שלא הוציאה טעם עלו ופריו שזה
 ומזה נמשך חטא ארבי"ר ועי"י חטא ארבי"ר גרם עיכוד
 תיקון העולמות ונמשכו הגצרות מרי"ה אך נשאר עוד
 שם קלת קיום זכות צמה שהוציאה האחרוג שהוא
 עץ ופריו שוין ועי"י האחרוג ודי מינים צפוכות נמתקין
 בגצרות ונמשכים החסדים עד גמר התיקון ציום שמי"ט
 וזה המשכת החסדים מתחיל מיום עוהכ"פ ככ"ל

(א) הג"ת. וכן נהגנו אחרי כ"ס אאומרי משה"ק
 זי"ע לדג תיבות אלו (וכל צומותינו וענינו וכו')
 ברי"ה וכן בענין שצובר שם בהנוסח חטא ופשע דילג
 ברי"ה ואמרו כולו רק ביחב"פ.

ויתמננו ביוהכ"פ בשוגג מחמת כי אז צימו שלמה ה' סוהרה בשלימות כמזרח צוה"ק, ע"כ הזמינו להם מן השמים צפת שמחת גמר בנין ביהמ"ק שאכלו ושחו ושתחו ביוהכ"פ משין דוגמה לעתיד כנז' וע"כ נמחל להם מיד בנקל, אמנם עכ"ז לא ה' אז בעוה"ר בנין עדי עד בחיקון השלם לחלוטו, ע"כ נחנצבו כאשר נודע להט כנז' רק שילמה אח"כ צ"ק וכו' אמנם לעתיד צ"כ אז ינהגו בו טונג בדיעבד ורזון כנז' מדי המיוזבה"ק וכסא נלק. אמנם עדיין ל"ע דגם אם לא ינערכו למהילת עונות כמ"ג וזה הלפזו ארחיק מעליכם וגו' ורוח הטומאה יעזבו מן הארץ עכ"ז הכי לא תהא חורה אחרת מאת הצורה ית"ש וכבר נחנצבו המפרשים, והלוי זה צפי דברי המדרש רבה (שמני פ"ג ס"ר ג') כי הורה הדשה מאתו הנא וצאמת צחצו (ישעי י"א - ד') נאחר רק כי תורה מאתו הנא ואכתי"ל ועדיין ל"ע, ואנחנו לא נדע לודי יחי צפרעות וכמ"ש הרמב"ם בסוף ה' מלכים שיש מדרשים הלוקים בנפולא צוה עדי יערה עלינו רוח ממרום שזכרה לראות צמינו וישמה לבנו, והעיקר שנקוה ונלפה ונחכה לו בכל יום שיצוה צחמונת אומן המלוכה עלינו וכמ"ש הרמב"ם שם ואכתי"ל במהרה דודן, (ע"י מה שכתבתי במאמר ומו שסון אית ל"ד).

ג. במסורה אית תרון לסלוח ואל חלקינו כי ירבה לסלוח (ישעי י"א - ז'). ולא אבה ה' לבכות, ו"ל ע"ד שחר"ל (צ"ק ג') כל האומר הקצ"ה ותן הוא יוחרו חייו, ופניו שאמרו אל תצטוהו לחטוא שבוטא ימחול לכם, והאומר אהטא ואשבו וכו' אהטא וי"כ מכפר און וי"כ מכפר, וזהו ואל חלקינו כי ירבה לסלוח (אם תצטוהו מתחלה על עבד שהוא ירבה לסלוח, און) ולא אבה ה' לסלוח, כנז'.

ד. (לד"ב קודם כל נדרי) ישעי הנצוה לוח (בקפיטל ג') עה אמר ה' איזה ספר בריפות אמכם אשר שלחתי או מי מנשוי אשר מכרתי אהכם לו הן צעונותיכם נמכרתם וצפשתכם שלחה אמכם, מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה הקצור קארה ידי מסדות ואם און צו עה להל"ל הן בנערתו אחריו ום וכו'. ו"ל עחה קודם כל נדרי כי קרוב יום ה' הגדול והגורה יום הסליחה הקדוש, והנה איתא בצפריים הקדושים שילטטר עחה בגלות השכינה הקדושה בעוה"ר וכן הוא המאמר בזה"ק שאומרים קס ר"ש וכו' עבד בנין שכינתא דאיבו בגלותא וכו' והנה נודע צוה"ק צכמה מקומות כי צפשתכם שלחה אמכם היינו גלות השכינה שנשחלחה (עם הכנס"י) עמנו בגלות, אוי נא לנו כי תעלנו, והכל תלוי במעשינו שאם אנו הוטאים ולא שצנו בתשובה אז עושים ה"ץ בעלמנו ע"י עונותינו מסך המבדיל ציינו לבין אצינו שצממים וכו' ענין גלות השכינה כנ"י אשר נעשה בעוננו ההסתר פנים חומה עברה וצאורה מחילה ברזל סוככה ומבדלה לכל

יאר השפט הצלה מאור און סוף ית"ש המשפיע כצבול חמוד ע"י מדותיו וספורותיו הקי בידוע אשר מאתו לא תלא ברעה ורק הכל מפאת חסרון המקבל אשר סוכך בעדו (האדם בעלמו) צעונותיו לצנתי יקבל את השפט וכנודע צבל הספרים, וצזא ו"ל צדחז"ל (סוכה כ"ט ע"א) צשעה שלבנה נוקה סימן רע לשונאיוהן של ישראל וכל המפרשים נלאו לישב התמוה, דהא זכו ידוע, שבוה השצון צעת יצה כדור הארץ צין השמש לירח ולא תוכל לקבל אור מהשמש (כי היא בעלמה לית לה מגרמה כלום) וזהו ליקוי הלבנה צבל לא שגייע ליקוי בעלמותה, ולפי"ז מהו סימן, הלא יתהכג לפני השצון ולוח לימות עולם, וציע"ד וכן עוד צבי ר"ו לפרש כי און צזה המכיון צגמי לליקות אלו שיש להם השצון רק שלפצמים יש צברות ומראות לוקוה צלבנה שאלו להם השצון צכונה ואלו כמה סימן ולות. אמנם ללפני"ל הכונה צעומק דברי חכמים, אחרי כי ליקוי הלבנה הידוע נקרא רק מה שעומד אז כדור הארץ צינה לבין השמש כנ"ל והוללת צערה מלקבל אור השמש וכנ"י נמשלה ללבנה וכן דה"ש"ה משיח דקנו, וכידוע צבוד מיושט הירח והלבנה לית לה מגרמה כלום רק מקבלת שפט האור מהשמש כן מזה השכינה הקי כצבול מקבלה שפט האור ה"ם צ"ה, וי"ש צשעה שלבנה לוקה (וצע"כ הכונה שצומד הארץ והוללת צינה לבין השמש כנ"ל אשר עי"ז נלקח שפט אורה ונשאר עכור וחשוך) סימן רע לשונאיוהן של ישראל זכו סימן ואות שבי"ז לרות ישראל [ג"כ צחמונה האחת] צחשכת הגלות ונלות השכינה כצבול [אם הכנים צני"י] שרינו למישוט הירח וגם זכו ליקוי הלבנה היינו שצומד הארץ הוא האר"ץ"ה שהמשכנו עלינו צחמונה ציפור צעוה"ר למסך המבדיל צין האור ה"ם השופט עלינו מלמעלה וכו' ההסתר פנים כנודע). וזהו ו"ל (צכחצוים צבתהלנו) עה אמר ה' איזה ספר בריפות אמכם אשר שלחתי או מי מנשוי אשר מכרתי אהכם לו (כי אנו לא מכרתי אהכם, לאשר מאתו לא תלא ברעות וכו' כנ"ל רק) הן צעונותיכם נמכרתם (אחת נמכרתם להעונות והיא"ר מושל אח"כ על הוטעא בדרך שחר"ל [צברות ס"א]:] רשעים יבה"ר שופטן, והעונות הופפים וסוככים צעד אורות החסדים וההשפעות לאשר נמכרנו להעונות וכמ"ש חיסרך רעתך וגו' וזהו) וצפשתכם שלחה אמכם (הוא גלות השכינה כנז', אמנם העלה לזה שנהאסף יחד באיש אי בלב אי לשוץ אל ה' צחמה ואלו אפילו מחילה של צרול לא תפסיק ציינו לבין אצינו שצממים ע"כ לוח הנצוה צשם ה') מדוע באתי ואון איש קראתי ואין עונה [כדד"ל] [צברכות דף ו ע"ב] כיון שצה הקצ"ה ולא מלא עשרה מיד כועם שנאמר מדוע באתי ואון איש קראתי ואין עונה וחר"ל [צברכות שם ע"א] עשרה שחפליים שכיניה עמהם) ע"כ אה"ו אחיי ורבותי עחה נא צכניסת וכו"כ

שמתאספין כל חיים ישראל כלב אחד ומחלו זלזו את שפתם ותחרותם, והנה כל בני עשרה שכינתא שריא ועתה הוא העת לזכות על גלות השכינה צמר נפש אשר גרמנו בעונותינו והריענו לנפשנו. וזהו המצד הכתובים הנו' הקטור קלרה ידי מפרות ואם חין צי כה להיל (וכי זאת התפרון מלדו ית"ש הלא רק בעונותינו גרמנו החולץ בנינו כנו' וצחמת לא קלרה ידו מעדוה כנו') ע"כ כאשר נשוב אליו וסי עתה צמח רצון צנזור צנכי וצחמותים יקבלנו בתשובה ויזילנו ויפדנו מגלות הארץ וכמו הזה יחיר עלינו חור פני מלך חיים, צחותם חיים. וכל הישועות וקט"ם בקרוב וצמחרה דין:

ה. אמנם עיקר התשובה הוא תיקון היסוד כללה דכל שיפין וצפרט שפתה הוא התיקון לזה צעת חמירת חור זרוע ללדיק כמצוה צסודור צפם הארז"ל, ע"כ לדיקן לזכות צמר נפשנו ולעורר רחמים להסיר מחילת הברזל המפסקה צינונו לצין אצונו שצמחים אידות זכ, וכמו ששמעתי מאזמור"ר הגה"ק מהר"ש ז"ע אצדפה"ק כאשר עורר הטולם צפתותה אבי"ק לפני כל נדרי צחמרו כי הנה צגלותנו חמר בעונותינו אם נסתרו שפרי חפלה צפני חיים מישראל חיו הוא רק צצביל עון פגם הצדיות ועי"ז הרחקת ממנו צעונו וגם כי אצק ואציע וכי מרוב ההסתה פנים וז"ש (שה"ש ג) על משכני צלילות (על חטא זה של משכני צלילות ואלו הנלוין דחזלי למגנא חלילה, עי"ז) צקשתי את שאהבה נפשי ולא מלחתיו (גם צצקשתי ית"ש צחפלות ותחנותים אצל צקשתי ולא מלחתיו כי הסתיר פניו צצופול והעיקר צצביל עון זה כנודע צצבה"ק [והוא עי"ז] חקומה לא חסובבה צציר צצוקים וצחחובות (היינו הצריחורים ר"ל אשר רואין צצוקים וצחחובות, ועי"ז) צקשתי את שאהבה נפשי צקשתי ולא מלחתי עכדדי"ה, ולפע"ד יש להוסיף צזה המצד הכי [להלן] מלחתי השומרים (הם הצמירי דמתא הצקידים והצומרים של הצכ"ים הצושלים עלינו צעו"ר וצדחי צמד"ר חלן צמורי קרחא צחמי חלון מחריצי קרחא) הצובצוים צעור [צצבול חטא הגיל כנו'] הכונו פלעוני נשאו את רדודו מעלי וגוי (דכוינו חצלי משוח חלו כאשר חנו רוחין וכמו שנבאו חצ"ל צרות קדשם צגמי וצוה"ק כי כן יהי צצורות והכחות ממש ר"ל צצכ"י מהכפרים וכ"ז עיכוב הגחולה והצרות חאלו צצביל שלא נתקן עון חלו שצריכין מקצן "גדחי עמו ישראל" וכמצוה צצחרי"ל. וכמו על משכני צלילות וגוי כני"ל) ה' יעורנו לתקן צצ"ה:

ז. ופ"א שמעתי מכ"ק אצמור"ר מרן הגה"ק מפסי"ק הגיל לפני כל נדרי, [מולתא חלצוסי"י יקורה ולהצית הקודש חרשום צזה קנה יען כפי לוחותו הצבורה חין להדפיס חיצוריו דכחי צמות שכן מסודרים ורק להציה מדבריו עכ"פ חחרנו כמו שהציה אצמור"ר

הגה"ק ז"ע צן יכבד אצ צהצו"ו מדבריו וגם חני הוציר בחיצוריו צע"י], פתח צנכי וצקולו הצעים. חתנא צצורה (פ"צ מט"ו) חמר היום קלר והמלחכה מרובה ופוטלים עללים וצעל הצות דוחק, ורמוז היום קלר (כוא סתם יו"ם מומים מוחס יו"ם הצפורים ויקרר המסי סתם יומ"ה כמי"ם צצני"ש [ועי"ז צדבריו צזה צפתותה המאמר] כי לפי ערך שיה הרצה לתקן נפשותינו על רוב עוננו היום קלר הוא רק מערצ עד ערב) והמלחכה מרובה (לתקן ולשוב ולהתפלל כני"ל חמנם חם) הצועלים עללים (לתקן, רק מקנו יגיד לו כי יוכי"ם מכפר ממילה, ח"ו) וצע"כ"צ דוחק (כוא צעל הצות ית"ש [כמו שהפי"י צעננה] דוחק כמי"ש צוה"ק חחי חע"ה דל"ה סניק נבורה שפיר צעשין כי עד דסליק נבורה כדק"ה יחוח) על כן צחה פלנו הצרה חחה צצריכות הגלות חמר זרות לרורות פרעיות וכליות מכל ד' ה' יזילנו ויעורנו לתקן צ"צ וחכה לשנת גחולה וישועה עכדדי"ה, ז"ע:

ז. וגם עוד פ"ה שמעתי מאצמור"ר הגיל ז"ע קודם כל נדרי. עכ"כ (צמות ל" - ח') וצבעלות חכרן את הצרות צין הצרצוים (היינו כי חכרן חכרן הגדול צעת נכנס ציוהכ"פ לפני ולפנים חו העלה נצמות ישראל וכפר צעדי צעד ציתו וצעד כל קהל ישראל והעיקר כי צבעלות נפשם דצק לצם ונשמותם צחצויה שלימה שלא ישובו לצבלה ולהיות דצוק כחי העולמים ית"ש צחורתו ועבודתו וז"ש) וצבעלות חכרן את הצרות (חלו נצמות ישראל נר ה' נצמת חדם) צי"ן הצרצוים (היינו ציוה"כ שהוא מער"כ ע"ד ער"כ) יקטירנה קערת חמוד לפני ה' לדורותיהם (שקשר נפשם לשורשן צחל קטור"ה וז"ש יקטירנה קטרי"ה חמוד שישחרו קיים צחצובה לפני ה' לדורותיהם) חצל חנתנו צדורותינו, מי יעמוד צעלנו, צחצכות חלו ואין מפגיע צעדנו, והריענו לנפשנו, צרוב עוננו. ומי יחזירו לשורש הקדושה להעלות נפשותינו מצור שחת, חוי ח' לנו כי חטאנו, רק כמו וכותו של חכרן חכרן אשר רמוז יקטירנה יכ"ו לדורותיהם יעמוד גם צדורנו ונשוב אל ה' צחמת ככל לצ וכ"ו עכדדי"ה ודפתי"ה ז"ע:

ח. כי צוים חזק יכפר עליכ"ם לעבר חחכס מכל חטאתיכם לפני ה' חטברו (ויקרא עי"ז - ל'). יש לדקדק מי"ש מכ"ל חטאתיכ"ם חלה יש עצירות שאין יוכי"פ מכפר עליהם וכמו שחצבו חז"ל ציומא חולם העוקר הצפרה וצעורה הוא למדת היסוד לתקן עון הצגם צזה והיסוד נקרא כ"ל כנודע והוא כל"ה דכל שישין, ע"כ נאמר העיקר מכ"ל חטאתיכ"ם חעט"ה דצחי כ"ל שזכו כולל כל החיצורים כנו' לעהר נפשותינו ורמי"ה אצרינו צזה, וזהו רמוז שפיר וכפיר עולה קרי"י וכפיר עליכ"ם עולה ח"פ שהוא חספר לילי"ה המחטיאה צזה ל"ע וכנודע וחינו כי יום הקדוש חזה יכפר על עון זה ולצעל קליפה חחה וע"כ ו"ל חחמירו חכז"ל

(בסוף יומא) לרואה (ר"ל) קרי ביוהכ"פ שידאג כל השנה היינו כיון שיוהכ"פ הוא לצטל עון קרי וחטא זה כחו במספרו והש"י יעזרו בקרוב לתקן הכל כפי עוב ולשוב אליו באמת בכל לב :

ט. א"י כי ביו"ם הזה יכפר עליכם וגו' דהנה ביוהכ"פ אם יהיה הטחינו בשנים כשלא ילבינו ונ"כ לובשים לבנים צחי לובן מדח החס"ד וכמ"ש בזוה"ק אחרי (ס"ז ע"א) דאז יתיב ית"ש בכסה דוחרנוהא וזהו כאשר ימשיך עלינו ית"ש חסדיו הגדול שנקרא חכב"ה, וירא"ה נקרא צחי ליליה כוודע, ע"כ נאמר כי ביו"ם הזה יכפר עליכם (כי הוא ית"ש מכפר אז עלינו מצחי ביו"ם שהוא חכב"ה, ועי"ז) מכל הטחיתים לפני ה' תטברו (כי כמים פל"ש ע"כ נתעורר גם בלבנו מדח חכב"ה אליו ית"ש וכשעשין תשובה מאהבה נעשים מהזדונות זכיות כשארז"ל ונמלא כי, מכל הטחיתים לא לצד שנמחלו אלא שנעשה מהם צחי זכיות שהם צחי עושי עהר"ת לפני הש"י וז"ש לפני ה' תטברו, כנ"ז).

וגם י"ל כיון שיקר הליצין י"ל בנפשותינו להטבר אז מטון הידוע וקרי ר"ל והיינו היקון מדח היסוד והנה ביו"ם הו"ה הוא יסוד במצוה צוה"ק פי בשלה (דף ס"א ע"א) וז"ש כי ביו"ם הו"ה (יסוד כנ"ז) יכפר עליכם (לריכין לכפר ביוהכ"פ) לעבר אחכם מכל (בחי כ"ל הוא יסוד לדייק כמוצא צמידור) חטחיתכם (מה שמעחתם צזה כנ"ז).

ועי"כ י"ל מה שאומרים אז לפני כל נדרי הכי אור זרוע לדיק (ויסוד כוודע) ולישרי לב שמח"ה ולכחי קשה דלשמח"ה מה זו עושה צכ"י על עונות אז, וי"ל כפי המצוה צוה"ק (פי נח) דלחטא זה צפנס היסוד לא מהני ח"ו תשובה צר מתיוצתה יתורחא ופי מגדולי המפרשים דהיינו רק תשובה מאהבה ומזון כי תשובה מאהבה הוא בשמחה ע"כ אמר ולישרי לב שמחה כנ"ז (והיינו ונילו צרעדה כמזון) :

י. ועוד אמרתי צזה פ"א לפני כל נדרי צמקולות עם צע"י, כי ציום הזה (כיון שכלו כל הקליין ואין הדבר תלוי אלא בהשועה וכמשאחז"ל צפי חלק דא"ל למשי"ת חמת אחי מר א"ל הו"ם ולצחר הכי א"ל דהיינו הו"ם אם צקולו השמעו, וכיון דהלכה כחכמים דיוהכ"פ מכפר רק עם התשובה ועתה הוא עם התשובה לכפר על נפשנו ולקבל עלינו שמירת וקיום תורתו ומלתו הו"ם הזה אם צקולו השמעו ומזה לשנת גאולה וע"כ כתיב כי ציום הזה) יכפר עליכם (היינו עליכם לכוללות ישראל יה"י עיקר בקשתנו ותשובותינו כדי לכפר לכנסי כולם ועי"ז יהי הגאולה ולא יתעכב עוד, אך שמה"י התשובה באמת) לעבר אחכם מכל הטחיתים לפני ה' תטברו (עד שיטיד עלי הודע חטומות ית"ש שלא ישוב לפסלה עוד כמ"ש הרמב"ם [פ"ג מה"י תשובה הלכה ג'] ותשובה כזו

מהני צודאי) שמה"י התשובה מקרב לב ולא צמחצות אחטא ואשוב או שיוה"כ הצא מכפר, והוא רמז צמ"ש שלמה המלך ע"ה צמשלי (ג' - כ"ח) אל תאמר לרעך לך ושוב ומחר אהן ויש אחר, היינו לרע"ך זה הקצ"ה (כמו שדרז"ל צכמה מקומות שלא יאמר שוב לאחר זמן צצחי אחטא ואשוב, ומחר אחן"י את עבודת השועתי, ויש אחר"י וצחמת יש הצחירה אחר מיד לשוב לו כראוי, ע"כ למה השמיט שאלך ותשוב וכיולא והלא זה יודע ית"ש הצותן בליות ולב ואין דצר מעלס ממנו, ורק לבנות ולבעות את עצמנו, זהו צודאי פחחות שאין כמורה, ה' ינילנו.

וגם י"ל צפשיעות כי ציום הזה (היינו שאין יוהכ"פ מכפר רק עם התשובה לפסקי"ן בן כחכמים ואחז"ל צמד"ר צראשית ויהי צוקר אלו מעשיהם של לדיקים ע"כ כשעושים תשובה באמת נחשבים מיד ללדיקים וארוב לפני הקצ"ה והוא מצחי וי"ם צוק"ר מעשיהם של לדיקים כנ"ז, אז) יכפר עליכם וגו' (יוהכ"פ מכפר) כנ"ז. והנה מקובל מאבותינו הקדושים זי"ע ומצוה"ר גם צספרי הדיקים זי"ע כי צליל כל נדרי צחים הנשמות לביה"כ או לביה"ד לתקן נפשותם או לסייע לחפלותינו, והנה מקורו צמד"ר ומצוה צמ"א ה"ל יוהכ"פ (ס"ו תרכ"א סעי ו') דגם המתים לריבים כפרה ולכך נקרא יום הכפורים (לשון רצום) לחיים ולמתים והיינו צע"כ ללדיקים אשר חפנס ציראח אלוקים וצמלתו לרשע א"ן נועיל (וכמ"ש שם צצ"י וצמ"א) ע"כ צחים נשמות הדיקים אהנו כעת צכניסת יום הכפורים להמלין צעדנו לעוצה ולעורר אותנו לתשובה וז"ש כי ביו"ם הזה (נקרא הדייק צמד"ר צראשית ויקרא ה' לאור וי"ם אלו מעשיהם של לדיקים וכו') יכפר עליכם וגו', ע"י הדיקים שצחים כעת אהנו להחפיל וכמו שאמרנו עוד צערי"ה צסליות קונו ישיי מכפל לטעדי ומכחכס שחזו צעדו, כן ישישו אותנו נשמות הדיקים כעת לשוב אל ה' באמת. וכידוע צם על מחז"ל חסד שטושים עם המתים (היינו עבודה ה' שטושים עם נשמות הדיקים שצאו לסייע צצחי עיבור נשמה) זכו חסד של אמת (כיון שצא ממקום גבוה ועבור מקור של אמת). ועי"ז נזכה לשנת גאולה וישועה צ"צ :

יא. וענינתם את נפשותיכם צחשעה לחדש צערב מערב עד ערב תשצחו שצחכס (ויקרא כ"ג - ל"ג). י"ל וענינתם את נפשותיכם (היינו שחטנו מענה להשיב להמקטרג ולהלדיק את נפשותיכם. ושמעתי צזה צשם הרב הקדוש מרוזין זי"ע לדרבו צקוד"ש) צחשעה לחדש צערב (ש"ז הזמן קודם כניסת יוהכ"פ להלדיק נפשנו נגד המקטרג שמעורר אז דונים ח"ו על כנ"י, כמ"ש צשם רבינו הקדוש הצעטי"ע זי"ע לאחר ביה"כ לית ל"י רשות לאסעונו ע"כ צסוף עיוה"כ קודם כל נדרי מקטרג ציותר צכל כחו ועל כן צוכים אז זקקים

ונשירים דאחרים נפשיי. כי כ מהנעשית זי"ע, וצמח העני את נפשוהיכם נגד המקטרג היא ש"י) מערב עד ערב (היינו כי ש"י הגלות שנק' ערב וילאנו מגלות אל גלות זה יעשה זה יקחנו כ"א קשה מחזירו וע"י לא יבולנו ליישב דעתנו ונפשונו לשבור את ה' בראוי [ובמו שפירשתי כבר ע"כ, ונשא השעיר עליו" היינו שפ"ר אדו"ם שהוא הגלות הזה האחרון והמר שהוא קשה מכולם להיחזק בגלות מכולם כמ"ם צנ"י"ם במחמרו המוכר ברמז גש"י"ה נ"ך לשה עליו שרו שהוא ס"ת "את כל עוונותי" (מסני) "אל ארץ נזירה" מרוב הבזירה שהכביר עליו בכל ענין ע"י האנו לעוונת האלו מרוב בלבולו נרות הגלות יהוא גרם זהה בגזירותיו]. ובעטנה זו) חשבתי שצחכם (כמ"ם בקדושת לוי שצ"ה לשון ציטוט והשפחה היינו השפחה שחבטנו שצחכ"ם מי שדחה להשביית חכמם. ולדרכנו היינו צטענה זו חשבתי וחבטנו קטרונו של שצחכ"ם יפן שה"י בגרמתו בלרות הגלויות עני) ה' יבאלנו צ"ב. [וע"י לקמן אות כ"ב]:

יב. בפיוט למוסף ויהי"ם אמרו לאלקים זגוי יראוי לחיים לחוק, סולח לחטא לחוק, כנשנט לרועה מרחוק, ויעמידה ליעקב לחוק, קשה הלשון לרועה "מרחוק" דקאי על משה רבינו (וע"י"ם צנעשה אורג על המחזור דגרים לרוא"ה צאלף וקאי על אצרהם עכ"פ) ה"ך שוכ"י מה זה ענין "מרחוק" וכבר כתבנו פעמים רבות שאין לחשוב מהשפחה פיגול דשצול שיחזין להמשקל החזוים הוסיף חיבה "מרחוק" הגם שאין שייכות להענין, פי בפיוטים האלו יסודתם כהרני קודש קודש הקדשים צימודים עלוונים על כל אות וחיבה ופסחים שערי רחמים לתפלה ישראל צימוד הקדושים והטוראים, ו"ל הכונה צפשויות כי אז אחרי החטא הידוע במדבר נאמר ויאמר ה' סלחתי כדברך חטאי"ב נאמר במשה נטה לו אהל מועד הרחק מן המחנה והי כל מצקש ה' יאה אל אהל מועד אשר מחוץ למחנה, כי נרחקו ישראל אז מרועה הגאחן וגם נאמר תאז הנה מלחכי י"ך לעמך וגוי ט"כ גם חסלותינו ציודים האלו סוף יומיא שמקוויים לנו צעוה"ר ואנכי הסתיר אסתור פני וגוי צחי התרחקות כצדק ט"כ אנו מחפלים ומכללים עמו ית' יראוי לחיים לחוק, סולח לחטא לחוק, היינו שפולח החטאים ציודכ"פ כמו שנסלח צוים הזה אחרי חטא הידוע הלו שנאמר למשה סלחתי כדברך, כנשנט לרועה מרחוק" (היינו שה"י אז הרועה גאחן מרע"ה נרחק עפ"י הדיבור מישראל שנאמר לו שטח אהלו הרחק מן המחנה וגר) עכ"י מחל להם ית"ם ע"כ גם עתה בגלותנו, ועיני נפשנו, ונרחקנו צעוננו, נפשה עוד לגאולה בקרוצ צימיתו זהו וסלח בקרוצ למען עמו :

יג. בעבודת יהוה"ם צחפלה כה"ג שאל יעלה לפיך חפלה עוצרו לרעים על הנשם צשמה

שהעולם לריך לו, ו"ל עפ"י הנוגע צמח רבינו הקדוש מלובלוק ז"ע עכ"כ לא חפלה משפט אצונו"ך צרינו ע"ד שארז"ל צשבת ותסר אצונו"ה שהוא אצו היסוד באסור לצענו לגמרי מחמת שריך לקיום פ"ו וחיוצ העונה (עכד"ה) וכו' שהזכיר צחורה העודו ה' ופורשים עלמן מטכתי עוכ"ז שלא יטה משפ"ט ענינו עוכ"ז כתי' וגם נודע מ"ם צחגרה הרז"מ ז"ל צסוף סה"ק נעם אלימלך עכ"כ ונחתי גשמיכ"ם צשחם פירש"י בלולו שבת וכו' כשפכו עמלים צחורה והוא מצטלת כל הגשמיזת ע"י הטון העמוק ע"כ מצביחתי הפ"י שיהזור הגשמיזת גשמיכ"ם בלולו צצחות כשיטרכנו ע"י"ם חס ו"ל עוצרו לרעים נקראו הדיקים ההולכים צחורה ה' כהאו זמנינו צשבת (ליג ע"ב) צר"ש ור"ה בנו כשיטאו מן המערה כל מקום שנתנו עיניהם נשרף ונחה צ"ק חזרו למשרתכם וכו' להחריב עולמי צחחם ור"ה"כ הוכח דנהי ר"ה מסוי ר"ש כי כ"א מחמת רוב קדושתו הצובר בקרבו חש ה' לא יכול לבטל גשמיזת העוכ"ז המביא לידו חלוח צבולם ע"כ חזי ח"ישי דרעו וכו' אמר מניחים חיי פולם ועוסקים צחיי שעה כל מקום שנתן עיניו נשרף לאשר ר"ה חש כי ה' נגמר צקדושתו בגורלה אך לגוי ר"ש אצו דכו קשום מיני הוא נקרה עוצר"י לרעים היינו עוצרו ה' שהם צחמנע הדרך עוצרים והולכים כחש צוערת צחחלה ה' והם רואים לבטל כל הגשמיזת צעולם מרוב חש צהירותם משח"כ ר"ש אצו דקשום ונמתי וחר ידע לטלל שגם בקיום עוכ"ז ים עזרות ה' ע"כ כל היכח זמתי ר"ה מסוי ר"ש כתי' [וע"י מ"ם צד"ת מהדורה י' אות ק] וצמקום גדולתו שם חתה מולא ענוותנותו שיוכל לבטל את חשוי העולם הגשמיים, וצדו"ש דרך זה מהנעשית הקדוש ותלמידיו ז"ע, והנה הטובו דרכים הדיקים ה"ל צחמנעות חש דקדושה אשר בקרצם וצימתי נעורתם רואים לבטל כן עיני עוכ"ז ככל ולא זו הדרך וקיום העולם ע"כ החפלה כ"ג שאל ועלה לפיך חפלה עוצרו דרכים (שנקראו הדיקים צנעורות בדרך קדושתם כ"ל) על הגש"ים (שרואים לבטל הגשמיזת) צשעה שהעולם לריך לו (היינו כי ח"ה לקיום העולם בלתי זה וכני"ל עכ"כ ונחתי גשמיכ"ם צשחם צשם הנושם אלימלך והעולם לריך לו כתי') :

יד. בפיוט נעולה, חמונים גשו ללחך חוים, גלח כל היום, עזרו כי פנה יום, גוננו צלדק וישב כחום היום, ו"ל פמיכות הענונים, וגם מהו לשון לגלחך לשון נחמן (ואם הכונה של הפייטן רק כתי שיהי ברית שם הגל"ה חמונים גשו ללחך חוים שהוא ג"כ ברית של אותה צרכה חיתה גצור ל"עולם חזי כמ"ם צפידור השלי"ה צנות הפיוט צזה ה' שייך לומר גם להל"ך או לפאר"ך ברית ל' ולא בלשון ללחך דיוקא). ו"ל כי הנה עו צוים ציודכ"כ נאמר ויאמר ה' סלחתי כדברך כשאחז"ל ופירש"י כפי עקב

שכ"כ ותתנפל לפני ה' בראשונה וצפי' שלה פירש"י
 „כדצריך" בשביל מה שאמרת מצלתי יכולת ה' וגמלא
 שזה ה' צבתי נחמוני בני (כעין שאחז"ל צ"מ צמטשה
 דר"ה ור"י) כי מרע"ה החזונה כביכול למטן כבוד ה'
 פן יאמרו מצלתי יכולת וגו' וצטענה אז זכה אללו יה"ש
 ויאמר ה' שלחתי דבצריך וכן הוקצע לדורות יום
 הכפורים זה ליום שליחה ומחילה, וע"כ אומרים חמונים
 נשו לנחך איר"ם (היינו צבתי נחמוני בני כביכול יה"ש
 שאמנו זוכים ושרוא מוחל ודייק חמונים כמו שפסק
 הרמב"ם שאין יוה"כ מכפר רק למחמין בכפרתו שג"ס
 היום הזה מכפר ועו"ז האמוני"ה מכפרים וגמלא מנחמ"ם
 כביכול ומוחל יה"ש כמו שהצטחנו וזכו) עבור כי
 פנה יום, גוננו צדק יושב כחום היום (היינו בחתימת
 נשילת היום נרובין צדקו ביותר לבטוח ולהאמין כי מחלו
 לנו בעלם קדושת היום והאמונה נמשך לנו מכה שחננו
 זרע אברהם אבינו ראש למאמיני"ם כמ"ש והאמיין בה'
 וישעיה לו נדקה וכשאר"ל, ע"כ ז"ס גוננו צדק יושב
 כחום היום שהוא אברה"ם בנו) :

טו. בפירוש ליל יוה"כ"פ, יעלה עניינו מטרב ויבנה
 שליחתנו מצדק ויראה נאקתינו עד ערב.
 י"ל שהוא מיוסף החרוז בדיוק בדרך מליצה וזכות על
 ישראל עם קרובו עטי"ד הש"ם בצריחות (דף ז ע"ה)
 ברח דיוה"כ לרצי היבא משכחת לה כיון דכל שעתה
 מכפר ומחננים ומחי קושיא דילמא דעבד עבודתא
 בולו לילה וצדדי עמוד השחר מית דלא הוי יממא
 דלכפר לי ועירש"י יוה"כ אינו מכפר חלא היום כדכתיב
 כי ביום הזה וכפר עכ"ל ולפי"ז הרי החטנות מערב
 היינו ליל יוה"כ"פ רק ברנן ה' וגזירתו כי אם בשביל
 הסליחות ענינת חלא אלו רק מעמוד השחר צבוקר
 וה"י זי להטענות מצדק עד ערב רק ברנן ה' ומחיותו
 אלינו שנתענה מערב עד ערב. (וזכו שפירש"י צפי'
 אמור עכ"כ וכל מלאכה וגו' להזהיר על מלאכה לילה
 במלאכת יום, ולבאורה קשה למה קס"ד דיהי גרע משאר
 שבת ויו"ט והוא הילכה שיוך ליום שלאחריו וע"י
 צמפרשים וצפתי חכמים שם שנחקרו מאוד לתוך
 זה, חלא כיון להכפרה רק ציממא ע"כ שפיר מיושב
 כיון דהוי קס"ד דיהי מותר בלינה צמלאכה לזה אשמעי'
 קרא לרבות הלינה דאבור ועו"ש צפתי חכמים) וזהו
 מליצה וזכות לצניי שמקיימים מלותו למטן רצונו ועלה
 עזוינו מערב (היינו שרעיוני החטנות ושאר עינויים
 מקיימים עוד מערב, אם כי) ויצא שליחתנו מצוקר
 (שהסליחה בא רק צבוקר בשחרית יוה"כ כדפשיטה
 לי להש"ם הנו) ויראה נאקתינו עד ערב (היינו
 כיון שצבוקר יוה"כ עכ"פ נחצר בכחו עלומו של יום
 אי"ב ה' מהראוי שלא להאריך בחפלה ולעקוב כ"כ
 כיון שנחמין שעומו של יום מכפר כבר בשבאור השחר
 [ועו"י צישותה יעקב ה' תר"ד ובמאמריו תקע בשופר
 אוח א'] עכ"ז נאריך כל היום בהפלותינו ונאקתינו

עד ערב חשכת לילה וזהו ויראה נאקתינו עד ערב)
 ע"כ מהראוי שתרחה עלינו צ"כ :

טז. בפירוש בנשילת, אצ ידעך מנוער, בחנהו צעור
 כל עבור צראש הער, גש לחלוך כנער
 ולא כנער, דגלו לבה צזה בשער. בנפרש צמחזורים
 הישנים כמה פירושים על המלות „בל עבור צראש
 הער" ויש מפרשים שם צ"ל לשון אחרי צנח"י שהוא
 לפת זקנתו עבור צראש הער שכל ח"ע וכן את בנו
 יחק עי"ש (ובהנה השוטים הקדושים האלו עובד
 גניז בגויי צבור ה' לילאיו כמו שהצטנו צזה כמה
 פעמים וצפוינו נשילה אלו ע"י מה שרמו עליהם
 בגדול ערכם צפידור השלי"ה הקדוש) וי"ל צזה רמוז
 כונת הארח"ל צלק"ת וצפידור ויעתר יחק לה' הכונה
 לחשובי צנים להמשך זש"ק כי ויעת"ר יש בו חיותות
 הע"ר מן הרע"ה שהוא מספר אדני צמילא וזאתויה
 ו"י מן ויעת"ר יהוין כי חסר אות ה' מן הרע"ה אז
 ה' ליר ו"י וכו"ל ו"י החתונה דה' דתרע"ה לכן יכוון
 להמשך ו"י עלונה שבמל עליון הוא צחי הו"י
 צידון ע"כ להשלים ה' ויהי הרע"ה בשלימות עי"ש
 וזה הכונה של ויעת"ר יח"ק ה' עוד מקודם לריך
 אצרהם אצונו לפקודה שרה שיו"ל יחק וכידוע ממדרש
 מוצא צם שעד שלא נימול אצרהם לא נולד יחק כדי
 שלא יחי יחק צן הערלה וא"כ ה' לריך מקודם למול
 ח"ע וע"י המילה שהוא צראש העיר (כנו מהמפרש)
 נולד יחק, וזהו רמוז (צראשית כ"ה) ואלה הולדות
 יחק צן אצרהם אצרהם הוליד את יחק וגו' ויעתר
 יחק לה', וידוע הקו"י מהו ענין אצרהם הוליד את
 יחק לכאן, ולפי דרכנו חלנו זצ"י כי צחי הכונה
 ויעת"ר יחק כנו נמשך עוד מאצרהם שער צראש
 הער צמילה ועי"ז נעשה שאצרהם הוליד את יחק
 כנו מהמדרש, וצזה י"ל צמה שהתחלנו צהפיוט „צל
 עבור צראש הער" שלטת זקנתו עבר צראש העיר בנו
 כי לפת זקנתו לבצו תקרת ע"י המילה ונפקד עם יחק
 שהוא כונת ויעת"ר שהוא העיר וימשכו להאלף מלמעלה
 צחי ע"כ צידון שהוא צחי אצרה"ם ח"ס החס"ד
 וצכחו בגדול המשך בנו לצחי העיר ונעשה ויעת"ר
 שמשם בא הישועה נצנים, (ומפרש עוד הפיוטן צרמו)
 „גש לחלוך כנער ולא כנער" היינו ע"י הפלתו המשך
 הציוג לצחי הרע"ה מלכות שמים שלימה ועשה החוד
 יסוד עם מלכות שמים שלימה שהוא הרע"ה היינו
 נע"ר צחי מע"ט (יסוד) כנודע ברש"י פ' משפטים
 כי מע"ט עולה שד"י (שהוא יסוד), ולא כנער" כי
 הכפרש צין מספר נע"ר למספר צע"ר הוא ג' מ"ח
 צחי זח"ם לאדוני הנולך (דוד) עו"י קהלה יעקב
 ואת ח"ים) ולק"ה (פ' צראשית) שהוא צחי יסוד
 דנוק' וזהו כנע"ר ולא כנע"ר שהוא מ"ח צחי יסוד
 למלכות הרע"ה „דגלו לבה צזה השער" (זה השע"ר
 היינו הרע"ה שער צראש העיר והשלים צמרתו הי"ד

של הסיך כניל ונעשה תרע"א ועי"ז המשיך וטעה עד יסוד ומלכות ממלא עילאה למלא תחאה) והמ"י. וגם יש לרמוז ולהצנין בפשיטות מ"ש גם להנחות כנער ולא כבער, כי הנה אחז"ל (אבות ספ"ה) הוי עז כנמר ורץ כנצי וכן אמרו (שם פ"ג מ"ב) הוי קל לראש ונוח להשחורת, היינו ב"ז יחזיר שיכ"י צעניו צחי"י נער בשנים ונוה וקל לרוץ לעבודתו יח"ש ואל יחי צעניו כזקן וצפרע שאין לחשוב שהוא לדיק זקן והסלים נפשו כמו שהזכירו חז"ל (שם פ"י ב') אל תאמין בעלמך עד וכו' וגם אמרו שכל יום יהיו צעניך (ד"ה) כחדשים, וכמו שבי צספרי תלמודי הצעש"ט ז"ע שלא להיות צעניו צחחי"י זקן ומשלים בעבודה רק יתחיל בכל יום כמו לעיר לימים דאל"כ ה"ז מצחי חילו של זקן וכסול ח"ו וז"ש באברהם אבינו גם לחלוףך (להחפלה, גם בכוונתו זקן לא נחייאש מהשיטת רק קויה להשי"י והתפלל צחחי"י) כנער (לעיר לימים, כנז) ולא כבער (שלא ה"י צעניו צחחי"י זקן ולדיק מושל שזהו צחי"י נער וכסול כנז, ע"כ) דגלו ללא בזה השער (בזכותו, וללמוד זה מדתו, וסדר עבודתו) כנז:

טו"ב. בענין נעילה אשר הוא עיקר יוה"כ והחיות והכל הולך אחר החיות ולעומת זה חגרה הי"כ"ר בלב הסמוכים למחר ולקטוף מלוח עלי שית צהפלתם צעילה ובעת החפלות ופיוטים הקדושים, והגרגונים חופטים חופי"ה מול חופי"ה וממזרים על הש"ץ ואינם מכוונים לבס ולא עוד אלא שיגמרו לפעמים שיאכלו קודם שעה וחומש לשקיעה"ה תחת האופק שהוא שיעור ציבש"מ"ש בלאת שבה שבתון כמו שנהגו לפסוק לחומרה דביש"מ"ש בכל שנתה השנה ולא גרע עכ"פ מאשר שנתה השנה והדרים סמוך ביתם לציב"כ יכשלו באכילה ושתיות הבדלה ומלאכה דאי בתוך משך השיעור הנז', ואמרתו ע"ז בתוכחה מוסר בדרשה לשבת שובה ציב"כ לפני צה יום ה' הקדוש והנורא הלו, ובדרך משל למנך ששפט את בני מדינתו ויועלו כי מנך צמשפט ועמיד ארץ וה' צוים הדין הגדול פ"ה צנה יצאו לפניו כולם וצפרע שרי יועלו ופקידיו כי אין משא פנים בדבר וצחוכס צנוו אכוביו אשר ג"כ המה משרי יועלו הגדולים וצחתימת גמר המשפט לעת ערב נכנס המנך עם בני האהובים לתוך קיעון סמוך לבית הגדול ואמר להם הגישו נח עטותיכם להלדיק ח"ע כי הזמן קצר וקרוב חרינה המשפט כי נכמרו רחמיו מאוד על צנוו ע"כ חפך להלדיקם בדין ושיאמרו לפניו צחוד טענות עלומותיהם לכות וצמשך דצרו עמהם החלו כ"א לעיין בהמורה שעות להראות כי המה רעבים ורואים לאכול ולילך לציחם כי כבר רד היום ועומדים צמשפט וכאלו למשא להם דיצורי המנך אציהם עמהם ומוצן ממילא כי מרה צם אף המנך אציהם אף המה נצפרים מדעת באשר

כל נפש חיותם תלוי בצחותו זמן לכיון לבס לדבר בראוי ולהמציא זכות טענותם ועתה יחשבו אף למלאות גרויס וכריסם גם אם לא חכלו כל היום, אף לך עזות גדול ושבטון יותר מזה, והנמשל מוצן כי אהנו עומדים למשפט ביום הקדוש כל היום צמלות עינוי רעבים גם למאוס ועיקר המשפט וחריאתו הוא צעת נעילה שאז החותם לצ"ה לחיים או וכו' כמבואר בהארז"ל עי"י צמאמר הקור דין (ח"ב פכ"ד) להרמ"ט מפאלו ז"ל וציר יהודה שם צד"ה והוא כמו רמ"ב שעות וכו' כי צשעה שניי צמואלו יו"כ הוא נעילה והיינו שעה וחומש אחר שקיעה"ה כניל והחומש הוא כבר שעה שני צמואלו יו"כ ואז נעילה וגמר החותם, וכבר נודע מהלמודי הצעש"ט ז"ל צספריהם כי נעילה הוא רומז לאצ ומנך שריחם על צנו וצוט"ל ח"ע עמו צחדר מיוחד ומדבר עמו כל חפנו צרכי צנו צחפנו לרחם עליו צחוד. וי"ל שזהו רמזו בדברי הפייטן צפזנזן סליחות ליום ד' מעש"ת, להציני צחוד שער הנעלי"י שמתפללין זהו קודם יוה"כ ונעילה, והוא מתאים ג"כ עם המשל שכתבנו צזה וצעת נעילה שאז צסופו (היינו צסוף שעה וחומש כניל מהרמ"ט) הוא החותם והמנך אציו מכנים חותנו לתוך החדר קטן כניל שגניע טענותיו כי אז עת לחגוג לרחמנו ולהליל נפשותינו ועיקר עבודה צבלב הוא חפלה לייחד. לצנו חלוי יח"ש צחפלותנו וצחוד נעיו פנינו וקשה ערפינו לעיין אז צמורה שעות כאלו הוא לעול ולמשא ואל תעש חפלתך קצע אלא רחמים ותחנונים לפני המקום הזכיר התנא צצצות בכל פעם ומכ"ש צחפלה נעילה ציוהכ"פ, ולא להיות מקבלין דין מן דין תלות אכילה ורחון ויקראין צצפחותיהם ועיניהם והמורה שעות יראון ז"ל וממילא יוכל להיות קטרוג גדול ח"ו אחרי כי אציו מלכו רוצה לרחמנו וספר אחר למנן חלדק צעה רחמים אשר פותח לנו שער צעת נעילה שער ליוצג ח"ע כניכול סמנו ואף נסכן צנפשו משני עולמות צפתאות ורשעות כזה חלילה, והנה אמרתו צזה עכ"כ מערב עד ערב חשצתו שצתכס למח נאמר זה ציוהכ"פ דוקא הלא כל השצת ומסודים הוא כן כי לילו הקודם עמו וכיון שנה' צעשור לחדש ח"ל יותר וצח לרמו לדקדק צביש"מ"ש דיוהכ"פ עד ערב העיקר ציויתתו כי עיגנו ראות כן אם כי צימים הקדמונים הקלו הנשים והחמון ציותר צביש"מ"ש דיוהכ"פ צניסחתו כדח"י צש"ס צי"ה (דף ל' ע"ה) וכן צשי"ע חו"ה (ס"ו תר"ח ספ"י ב') עי"ש מ"מ צימינו מקדימין ציותר לכל נדרי ולטומת זה רוקדים ומקילין צביש"מ"ש דמואלו יוהכ"פ וצחמת ציבש"מ"ש דאפוקי יומא חמיר יותר כדח"י צשי"ע חו"ה צס"י שפ"ו וצס"י שמי"ב עי"ש צמג"ח, אף מפני התגברות הס"א ציומיא חלון קודם ציעולם צציוהכ"פ ע"כ מסותים רק על ציבש"מ"ש דמואלו יוה"כ צעת החותם צנעילה לצבלל המחשצות כנז ו"ש מערב עד ערב היינו ל"ה הרמז"ס ועפ"י ד החו"ד

הנודעים כי ספק לאו מהיית לקולא משא"כ צמי"ט ז"ל ודאי כי התורה לא דיברה רק מודאי הן צמי"ט והן צלי"ח וזכמ"ל וע"כ מערז עד ערז (ש"ל בודאי שהוא ערז זילוב דמונאו יוה"כ ואינו עוד בשום שיטור דבוסמ"ט היינו שטה והומש שהוא בכלל ציבסמ"ט כ"ל ולא זמן החותם וכשמהפלים אז עי"ז) השצתו שצחכס (להשצית את השטן שרונה להשצית אתכס כמ"ט שקדושת לוי) והוא כי הכל הולך אחר הכתום כמ"ל ע"כ חוסו על נפשותיכם ותפוזו לצבס אז ביותר על חיותו ורבינו עכ"צ והמיקר על גלות השכינה לצורר רחמים גדולים צצו וצחגוים וזכס להתם הייס ולצא בקיצון גלויה לירושלים, צמברה דידן: ח"י"ב בש"ס חולין (ק"י ע"ח) רמז צד תמרו וכו' איקלע לסורא צמעלי יומא לפפורי הפקיעוהו כולבו עלמא לכחלוהו שדינהו אזיל איבו נקטינהו אכלינהו וכו' אי"ל יאוש צעלים הוב וכו' חזייה דלא הוב מנח הפילין אי"ל מי"ע לא מנחת הפילין אי"ל חולי מעיין הוב וכו' אי"ל מי"ט לית לך חוטי אי"ל עלים שפולת וכו' חלככו אייתרה להבוא גצרת דלא הוב מוקר אצוב וחמיה כענוהו אי"ל שצקוהו דחניה כל מלות עשה שמחן שפרה צלדס חין צ"ד שלמטה מוזחרין עלים וכו' עכ"ל הגמ' וכל רוחה ומצן ישחומם אס כפשוטו, מה למרו לנו חכ"ל צש"ס מהאי אמורא בקדושתו דבראה לפניהם כל אלו תקולות עפ"י דינא צמעלי יומא לפפורי דוקא שאז צעשיית לריבין לקדק צמעטיו ביותר גם בצרבים המותרים עפ"י דינא כמבואר צש"ט ארי"ה ס"ח תר"צ, וצפרע בעי"כ וגם צהאי גברי דלא הוי מוקר וכו' דלמתי לבי"ד צעוה"כ ה"ה חין מצוניים ואין דמן בעי"כ מפני העירדל, ונראה הטעם שרמז לנו דרך הלדוק ה"ה רמז צד תמרו בעי"כ שהי רוח ללמד זכות על צמי"ט צימני הדין האלו וצפרע צעו"כ טרם צא יום הקדוש והנורה וחשז עם קוניה וכ"ל (אות י"ח) צסס רבינו הצעמ"ט זי"ע דלכך הוב החשוררות צלב כ"ח צעו"כ לפת ערז וצמי"ט נפלה עליהם להשר צוה"כ לית לי השות להצטי"ל להשטוני ע"כ צעו"כ מוניה ומניע כל קטרוניו וכו', ולפי"ן לריבין אז לעורר להראות וללמד זכות, ע"כ הרהר שודח להורות הלכה דיחוש צעלים מהמי ולא חיק הקטרוג על עון גזל שזבו עיקר הדין דלא נחתים גז"ד אלא על הגזל (נחמר צדור המצול) ורמזו זאת צספרים בזמן החתימ"כ צוה"כ צגעילה שלכך אמורים אז צגעילה, למען נחלל מעושק ודינו, וגם למד זכות על צמי"ט אותן שאין זכרין צמנא חיות ותפילין ע"כ התניח להם היתר זכות מפני חולי ותפילין לריבין נוק גקי כחלישע צעל צנפיים ועלית שאלוב וכיולא וכו' גברי דחתיכו להלקות אז חולי זהו שורש המנהג ש" צש"ט ה"ו וי"כ שוכבים להלקות צעו"כ מפני השוצה וגם לזכ ר"ו לכפר חטאו אז ע"כ המליץ דמדינא אינו

חויב מלקות משום שהוא מי"ט שמחן שפרה צלדס וכ"ל: י"ט. בפיו"ט לכל נדרי, קולי שמע ורחא למע טיני ריב ריבוי שטה ניצו, י"ל עפוי"ד הקדוש מהר"ט מקחרען זי"ט צמי"ט מדרש פתח כי אס אדם צוכה צתפלה אז סימן שנתקבל הפלתו כי צי"ט דמטי"ה ג"י רחל, וכוה נודע צחזוה"כ מאן דקטיל חיות יחצין לי צרתה דמלכה שהוא התפלה וצרתה דמלכה הוא מדה רח"ל כגודע ע"כ כשחולים טיניו דמעות יחצין לי התפלה (שהוא רחל כמ"ט) עכ"ה וזכו קולי שמע (אז הגוי יודע שחשט קולי) ורחא דמי"ט עי"כ (כשחולים דמעות מטיני ושערי דמעות לא נטעו כשחז"ל ולא יחצין לי צרתה דמלכה כיון דקטיל חיות במלחמות תפלתו וכמ"ט התרגום צמי"ט ויחי אשר לקחתי מיד האמורי וצמ"ט וצקשתי תרגום אונקלוס צלוחי וצצטוטי, וכו') ריב ריבוי (היינו שצצקש"ס שהש"י ישחנו ללח הקרב נגד החי"ה ולקטלוהו כמ"ט מהפחוה"כ) שטה ניצו (שמקבלים תפלתו) כמ"ט: ב. אומרים קודם כל נדרי, אור זרוע ללדיק וגו', וכמבואר צבהאר"ל (ועיני לעול בצדרינו צוב איות ה') וכו"ל לפיקן הוטוד צרות קודם וכו"ה לדיקים נהגו אז לומר גם פסוק פלגו מים ירדו טיני על לא שמרו הורחק (וכיינו כפשוטו לצכות אז על שלא שמרו התורה כראוי ולטומת זה אור זרוע ללדיק [השומר התורה] ולישרי לב שמחה) וי"ל מ"ט (איוב י"ד) חלו מים מני ים וגבר יתרז ויבש כי חליו (ר"ת חיר זרוע ללדיק ולישרי וגם תיבות לי"צ שמחיה רומז כי אס נתקן אז הש"ה זה הוכה ליהודא שלים צש"ט שהוא שמתת הרי"ה שמסיימיה התורה צלוח לי ומתמילין צ' דבראשים והוא לי"צ שמחיה שנתית תורה שכוותם שהוא צוה"כ נגמר צש"ט וש"ס כמבואר צבהאר"ל ועי" דצדרינו צמחמר זמן שמתינו כ"פ) מים מני ים (שצריבין לתקן אז ע"י דמעות פלגו מים על מה שחלו עפות צחי"י מים חסדים וכלכו למנהג היו ועי"ן החטא העגורו הדינים צחי"י י"ס כמ"ט גדול פי"ס שצרך וגו') וגבר יתרז ויבש (הוא חורבן בית ראשון וכו' כמבואר צוה"כ ותיקונים כ"פ וכיינו כי זכו טיכוב הגאולה שצריבין למקצן נדחו עמו ישראל לתוקן הנלוזין כידוע צסכ"כ מהאר"ל צכ"ח) וע"י שנתקן זאת נוכה לקיבו הגאולה, וע"כ מתחילין חירי זרוע וגו' כי צתפלת שחרית שבה צמזר אל ארון הכוב על ויזרח ח"י"כ הש"ס חצ"י שהוא תיקון היסוד חיל צילע ויקיחנו לתקן הנלוזין ולא הוא צחי"י חירי כמ"ט: ב.א. בפיו"ט לליל כל נדרי, יעלה ישענו מערז ויצא טהרנו מבוקר. היינו רומז שיעלה ויצא ישענו מערז שיצא עהרני"ז מבוקר כשיקומו מהשינה צבוקר מה"י טהור צלי מכשול חיו וכשחז"ל צסוף וימא כמדע:

כב. וענינתם זה נפשותיכם בהשגחה לחדש מערב עד ערב תשבתו שבתכם. עיי' מ"ט לעיל (אות י"ח) עפ"י הכ"ק מרזין זי"ע היינו ועניתם (שהטעם מענה להשיב למקורג על) נפשותיכם עיי"ט, וזה י"ל מערב עד ערב, היינו כדברי החגה בלכות עבודה גוררה עבודה, וגם אמרו במד"ר בראשית ויקרא א' לאור יום וכו' ולחשך קרא לילה חלו מעשיכם של רשעים. וז"ט מערב עד ערב היינו שנסבכנו בסבך העבודה מעשיכם של רשעים שנק' ער"ב כנ"י ויאלחו מערב עד ער"ב כי עבודה גוררה עבודה, וע"ד הכ' ובהטעם יחממני חמי. וגם בספרות אלה בשרא וכו' נראה כי ילינו ועל זה השבתו שבתכם (כד' הקדושה נ"ו להשבות המקורג הכולה להשבות אותנו) והעיקר בהשגחה וקבלה אמתות לטובה מנחה ועל עולם:

כג. על מטעה דחייב עם הדג בעוה"כ שהביא בעור (כס"י תר"ד) בשם המדרש הנה שמעתי מפה קדוש אלאמ"ר זי"ע כי הוא שייך ליום זה עוה"כ שהוא יום ט' חשרי צה"י יסו"ד בני המלכות כמ"ט בהאר"ז ודגים הוא צה"י יסו"ד כדוע במקובלים ע"כ הוא הענין ביום הזה עם הדג עכד"ה והגיד עוד בזה, והנה י"ל רמז עוד כי דגים ציפור עפ"י ששמעתי בשם זקינו הרב הקדוש מהר"א זי"ע אבד"ק דזיקוב כי דגים ר"ת ד"ג מילין דרחמי עכד"ה ואלו היוג מדות הם צה"י זק"ן יסו"ד בסוד סרים אין לו זקן כדוע במקובלים ע"כ דגים רומז ליסו"ד, והנה בפמ"ג צמשנות כתב בזה עפ"י המגיד להב"י י"ל רמז חייט חופר צגדים וצ"ט זקינו הנצוה ז"ל בהקדמה חופר לא ליעול בכסופה הנפש בלי נצוה חופה גדולה מפני שטי"ת וכו' ואם צגדי הנוף כך עכ"כ צגדי הנפש להסיר צגדים הולחים וע"י החשבה זכות משי"כ אמר לו קן עכ"ל הפמ"ג, והנה עיקר חיקון הנפש הוא היסוד שהוא כללה דגן שייפון כי זכנו לחקן ודלה ניעול בכסופה ח"ו וע"ז ידון כל הדוים ע"כ בעוה"כ שהוא זמן החשבה ועיקר החיקון צה"י יסוד צפרט צימים האלו (וע"י נעני אות כ') ע"כ שפור רמז צה"י החייט החופר צגדים דלה ניעול בכסופה שקנה הד"ג צה"י יסו"ד לחקן זה כנ"י וכן הוא הכונה בעוה"כ בהאר"ז צה"י משי"ן חתום והוא לשמירת היסוד שלא ילך השפט לחיזונים ח"ו רק נישתאל עם קרובו כפי הדרך ורזנו ית"ט, וזהו תכוון בלשון רבינו הטור שבי בהמשכה צדדג שהחייט הוסיף עניו על זכב א' עד שהעלוהו לחמשה וגשאר לחייט עכ"ל היינו כדוע מהזכ"ק (פי נה) כי לאותו חטא פגם היסו"ד לא מהני רק תיוצחה סגו וכי המפורשים שזהו חשבה"י עולא"ה ח"ט עד שהעלוהו לחמשה"ה היינו שהעלוהו לצה"י חמשה"ה כי עולא"ה (העלוהו) לחשבה עולא"ה דיוקא דמהני לזה וגשאר להחייט (היינו החופר צגדים

כד. במתני' ערב יום כפורים שחיות מעמידן אותו בשער מזרח ומצדדין לפניו פרים ואילים וכבשים כדי שיהא מכיר ורגיל בעבודה (יומא י"ח ע"א). פירש"י בד"ה שיהא מכיר, מהצדן צבחות העובדות לפניו נחה אל לבו בהלכות סדר היום עכ"ה וזריבין להבין מהו מהצדן צבחות העובדות לפניו שטי"ז ימים אל לבו בהלכות סדר היום ואח"כ הלכות סדר היום יבין צבחות האלו וכו' לא ראה מימיו פרים או כבשים. וי"ל הענין אשר רמז רש"י בלשון הקדוש כנראה בזה נעין מצדן כי הנה יוהכ"פ הוא זמן העלאת הנשמות ופירחן כי יום כפורים הוא לחיים ולמתים וכמ"ט במחבר וצמ"א בזה (סו' תרכ"א סעי' ו') צ"ט המרלכי עיי"ט והעיקר בזה לחקן נפשות המגולגלות (ולהחיותן שהוא צה"י תחית המתים וכמ"ט צכות זכר ילריו נחיים ברחמים עיי' צסידור) וצפרט הנשמות המגולגלות צבחות עבודות ואם יבג שיצאו לקרבנות אין למעלה מהם וצפרט לקרבנות יוה"כ דיומא קברים לחיקון ופירט הנשמות כנ"י וזה תלוי צ"ג המקריבין ע"כ היו מעבירין נעניו קרבנות היום פרים ואילים וכבשים וכו' פירש"י שיהא מכיר מהצדן צבחות העובדות לפניו (מהצדן ודו"ה צבחות היינו צחוק צבחות ולא כתב "מחוק הצבחות" רק רמז צחוק"ן כנ"י אח"כ נשמות שיש בהן וצח"ה חופן ודרך להעלותן. ח"ט) לחם אל לבו (דיוקא צפנימות הל"ב) בהלכות סדר היום (הוא הליכות עולם עליות הנשמות וזהו סדר היום) עכ"ה. וזהו י"ג בדברי הגמ' שם חנה אף השעירים והנה דיון מ"ט לא חנה שעירים כיון ועל חטא קאחי הנשאל דעה"י (היינו כשיראה צחוק השעירים אותו הנשמה שגזר עלי' לכוון צחוק השעיר המשחלח לעזאל שהוא בודאי חלק אדם רשע והולך לס"א עיי"ז יחד לבו מחטאו ויחי' חנשא דחמי' דהכ"ג והגם כי בשם שמחקדש ש"ט על יד השעיר לה' כדו"ל בשני הפריט של אלהי הנצוה שלהם לו אלהי צאנו להפיר של ע"ז על מה שטען הגה בלכות א' חלנו וכו' זאל חני' בשם שיהקדש ש"ט על ידי הצורך כן יתקדש ש"ט על ירך וצפרט בזה שהוא מלות החורה שני השעירים ובעוה"כ"ט ערס עלה בגורלו עכ"פ יחד לבו כיון שאי מהם הוא כנ"ל וגם משיבם יש פחד ואימה כיון ועל חטא קאחי כנ"י מלשון הגמ' וגם ערס הוצרר ואי מהם לעזאל כנ"י, וזהו טעם הפנימי, וזהו כי שייך לכ"ג צוה"כ צבית ראשון משא"כ צבית שני שהי' אלו אשר לא למדו כלל בהלכות פדאמרי' בזה צמ' וא"כ מכ"ט שנה הי' יודע ומכיר בגלגולי נשמות להצדן כנ"ל [וצמ"כ דכל הכונות הכחוצים לכ"ג בהזכרת שם המפורש צוה"כ צביהמ"ק צבי צבית מנחה וצבחהר"זל ובשאר ספרים הקדושים הי' זה רק צבית

רחשון חבל צבית שני רק נחיה כ"ג מיוחדים שנחשבו לנזיקים אמיתיים כדחז"ל] וא"כ לריבך נומר צבית שני הטעם הנגלה כדי שיחזקו מחוץ הבהמות ההלכות כנ"ל וע"כ מקשה הש"ס) אי הכי פר נתי כיון דעג חטא הוא דחתי וכו' וסקיל וערי לפי עשה הנגלה שוי"ש, ויה"ר שלא יחמר פינו דבר שלא כרצונו ית"ש: כה. בגדי נכן ביוהכ"פ עבודה פנים חיה מכפרה חנה על עומאת מקדש וקדשו שיי' שבטורה

(דף ז' ע"ב) וזוונת (דף נ"ב ע"ב) וברש"י שם ד"כ כפרתו מרובה וכו', וי"ג רמז הענין כי עומאת מקדש וקדשו היונו הממשכה שהיא פימי בקודש ומה שעושים קדשי שמים חורב ומלות בפניות ומחשבות לה עובות ועבורות וזכו למשן תפוש אח בניו כלבס היונו לזה התיקון הוא רק מהש"י נבדו היודע העלמות נב ית"ש וכמו שפי' חלזמו"ר הקדוש זי"ע בכתי' שם שלמה וכפר עג הקודש (הוא חורב ומלות כנז') מעומאת בניו וגו' (היינו מחשבותם שמתמחים החורב ומלות כנז') ע"כ הוא צבגדי לנ"ן כי בגדי זה"כ הוא בחי הסיך לצית דין של מעלה בחי זהב דיעים משח"כ מחשבה בפנימיות בקודש הוא להש"י צבדו ע"כ הוא צבגדי לנ"ן בחי נבש"י חלג חו"ר הוא ית"ש זקן מלא רחמים ורחמנו וישפטנו בלדק ומשירים והוא סוגת ומחל נבדו ית"ש כנז', כן י"ג רמז הענין צבחי.

ובזה מיושב קושיית גדול הראשונים מהר"ל ז"ל שפי' (צבחי ויהכ"פ) שפולחן צעונו מדוע מארזיפין (לפי מהגהם) יותר כ"כ בפיוטים המדברים משעיר הפנימי מאשר ידברו משעיר המשתלח והלא ששיר הפנימי אינו מכפר רק עג עומאת מקדש וקדשו לחוה העון לא גמלא האידנא דמקדש צבחי"ר אינו ושעיר המשתלח הוא מכפר על כל העבירות שנחמר וההורה עליו אח כנ עונות צ"י שוי"ש מה שדחק להרץ, ולדרכנו וזנן היעב כיון שזכו של ששיר הפנימי הוא ענין עונות התלוים במחשבות פנים בקודש הקדשים הוא עשיית תורה ומנהג אשר לא ימלט חין גם אי שזכה צזה לגמרי ע"כ לריבך להארץ ולקבץ רחמים יותר על זה כנז'.

כה אמרו עניו על רי ישמעאל בן קמחיה פ"א סיפר דברים עם ערבי אחד בשוק ונתזה לינורה מפיו על צגדיו וכו' (פירש"י פעם אי יום הכפורים הי) ושזב חמרו עליו על רי ישמעאל בן קמחיה פ"א ילא וסיפר עם ארון אי בשוק וכו' (יומא מ"ז ע"א). כ"ז חס כפשוטו יפלה מאוד חוק הכה"ג העומד ומשמם לפני ולפנים ציוס הקדוש הזה צביהמ"ק ילא וישיה ציוה"כ עם ערבי ועם ארון אי בשוק הלא ד"ת בודאי לא יוכל לדבר עם נכרי והיתכן לשוח שיחה חולין ציוה"כ צפרט שילא הכה"ג מביהמ"ק ציוס הקדוש ולשוח עם נכרי, ותמה כל עוצר, צפרט צרי" בן קמחיה שגולה בקדושה לאמו שזכה לכך שאמרה מימי לא ראו

קורות ציהו קנעו שערי שוי"ש צגמ, ונראה רמז פנימיות הענין שהי' מעשה כהאי מעשה דרצונו הצטע"ט זי"ע הידוע שהנך קודם כל נדרי נספר בשוק עם הארון הכומר וכו' יטן שהי' קטרוג עג בני ישראל ע"י הכומר הלא וכו' ועו"ז עשה מה שעשה וכו' ונחצטג עו"ז הקטרוג למעלה, וחזר צבית תפלתו, וכן צככן גדוג המכפר צעד כלל ובראל הינרך בודאו פ"ה עם ארון או ערבי לשוח עמו בשוק כדי לצטג הקטרוג וילא ובשוח ומוד חזר נעבודתו נביהמ"ק ועו"ז נסובב הסיבה אז שניתזה לנורה מפיו וכו' וזי"ש חתיו אז צכ"ג. והמ"י, [ועי' בירושלמי יומא (פ"א הל' א') דגמס ר"י בן קמחיה שילא נדבר עם "המלך" היינו ארון ושם נקרה מנך כמ"ש הכנ נתן חרונה המלך למנך היונו חרונה סר העיר ונח סתרי עם ש"ס דינך דאמרי שילא נדבר עם ארון, ומ"ש בירושלמי שילא צעוה"כ שוי"ש צגליון הש"ס דצט"כ הגי' בירושלמי ג"כ דילא ציוה"כ ולא צעוה"כ].

כה. בפיוט שגלהר עבודה ויהכ"פ, חסרו עין רחבה כהג קדושים, רוגשים צבית קדשי הקדשים. ופי' הדברים נח גמלא שם צמפרשי המחזור כלום עג זה, ואם הפי' עג קהל קדושים היונו ובראנ וליך רוגשים צבית קה"ק הגל כהיב ונג אדם לא יהי צאהל מועד וגו' וגם הכה"ג צעלמו ההפלל שם תפלה קצרה חבל לא צקוג רעש, ואם קחו על המלהכים (מנכד שהוא דחק גדול נומר דקב"ל קדושים קחו על המלהכים כיון דקב"ל נקראו קה"ל ישראל) הלא נודע מדברי בירושלמי יומא (פי' הוילאו לו הלכה צ) ונג אדם לא יכו' צאהל מועד חפי' אותן שכתוב צכן ודמות פניהם פני אדם עכ"ג אי"כ גם מנה"ש לא היו שם (ועי' בירושלמי יומא פ"ה הל' ה' דפרכי על כך דכ"ג שהקטור והכנים מנחון שחלאו דמות רגל עגל היונו שהמלך הכה צו [וכן חמרי צגמ יומא זי"ע ע"ב ועי"ש צחוס] ישנים וכן צהוי' דף ל"ע ע"ב] ומחרן כיון דהקטרה לא נעשה כהלכתו ע"כ היו יכונים אז ליכנס מנה"ש, וכן הוא בירושלמי פוכה (פ"ה הל' ד') ועי' חוב' מנחות (דף ק"ע ע"ב) צד"כ נודמן לי זקן אי, ועי' מדרש רבה פי' אהרי (פי' כ"ה סו' י"ב) וצמתנות כהונה וצפי' מהרז"ז שם וכן אדמו"ר הקי' זללה"ה משילחווע העיר צזה יפה צהגהותיו פת"י על המדרש רבה שם צפי' הדברים וחלמ"ל, ועכ"פ צעה שהי' נעשה הקטרה לפני ולפנים כהלכתו לא נכנסו חפי' מנה"ש לשם ועל כן צע"כ הפי' צהפיוט קהל קדושים (היינו קהל ישראל שנקראו קדושים) רוגשים צבית קה"ק ע"י שגוהו של אדם כמותו הוא הכה"ג שההפלל שם צקב"ק צרגש לבו וממעמקי רעיונו ונצו, וכו' כאלו הם רוגשים צבית קה"ק כי הלך לכפר צעדס צחפלתו ומעשיו ועבודתו בקודש שם. או חולי הפי' כפשוטו ג"כ שקרה הפיוטן

כן לכל העזרה גם למקום דריסת רגלי ישראל וען שהוא מחובר בבנין א' עם קה"ק ע"כ קראו לכל הבירה לשבח היותר גדול בשם הנכבד „קדשי הקדושים“ כי כולו מחובר יחדיו בעזרה: [ועיי' מ"ש בכגה' הירושלמי יומא]:

בה. מה שאומרים פסוק אור זרוע ללדוק וגו' בכניסת היום והוא מסוגג לחיקוק הוסוד במבואר בהארז"ל (ועיי' בדברינו לעיל אה כי בזה) וי"ל כי הנה זהו החטא ע"י שפוגמים במדת האהב"ה במקום שאסור ובמ"ש בעריות חס"ד הוא וכשנשים לבנו לאהבת ה' בחמה אז מעלין המדה והתאוה הזאת לשורפה בבחי' אהב"ה ה' וזהו ממילא שנלל מחטא זה ומי שאוהב את אביו או מלכו בחמה לא יעבור נגד רצונו אפי' במס"ע כמו שביאר זה בארוכה בפי' ליקוטי אמרים להנתיב ז"ל בבמה פרוקים ואז נחטורר עליו או"ר האהב"ה לעולם כי כמים פא"פ וצ"פ או"ר בגי' ואהב"ה היונו בחי' אור האהבה פא"פ מאתנו להש"י ועי"ז ישפיע עלינו כפיכול אהבתו ית"ש ובמבואר בספרים. וגם ים להבין ולהביר זה בעת הקודש כל נדרי ע"ד משל לבן מלך שחטא ונחטב גופו בכל מיני נואה וליכולך ובשרותה לשוב אל אביו להחפייים קודם כל ירחוקו ויחלפו שמלותיו לבגדי מלוכה כדי שיוכל לבא אל המלך, כן אהבתו צעוק"ר וחטאתיו ופשעיו כל השנה וצדוהו לפני המלך אביו ית"ש בכניסת היום הקדוש ע"י החשובה והוא רואה לכפר עלונו אך ח"ן לבוא אל שער המלך בלבוש שק ומלוכלך ע"כ בחסדו ית"ש בודאי מקודם לפני ה' חטברו לעברנו מחטאתינו ולשום עלינו או"ר לבושי מלכות וקדושה מבחי' בינה עילאה ומבא"ן והלאה חושבנה שנתקן מעשינו אחרי יוה"כ לאט לאט וזהו שאומרים כפי' או"ר זרוע וגו' כי צ"פ או"ר בגי' ואהב"ה כנז' ע"י שנדבק במדת אהב"ה נלל מהטעם עון היסוד כנ"ל ובשנקיים ואהב"ה ועי' אהבתו ית"ש יהי' כמים פא"פ צ"פ אור כנז' וז"ש זרוע כי כמו הזרוע נותן החטה בחדמה ע"י בטוחו שילמיה אח"כ ויעשה פירות לעובדי כן האור מלמעלה בחסדו ית"ש ישפיע עלינו בבחי' זרוע לנדייק (שנתקן אח"כ מעשינו ונגדל בבחי' לתח לדייק בחי' שמירה היסוד בכל השנה) כי"ר צ"ב:

כט. והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו (תהלים קי"ג) נודע כי אהיות הו"א הם החסרים לנו בגלותנו להשנימם ז"ה להוי' כי יד על כ"ס י"ק וגם א' לכס"א שהוא כ"ס כנז' ובמ"ש המהרש"א עה"כ או"ה למושג (הכסא. וגם) לו (ית' להשם הוי'), והנה בימי הדין האלו אשר המקטרגים יעמדו משמאל ויקטריגו על הגאולה שלא תהי' בעונות הדור ושיחייבו את ישראל ח"ו בעונותיהם על זה יש לנו טענה כי אם ח"ו יעכבו את הגאולה בעונותינו כ"ז העדר לשמו ובסאו ית"ש

באהיות הו"א כנז' ואז נגדו ית"ש ח"ן להם רשות לקטרג ועי"ז נפדו ישראל מעונותיהם וז"ש והוא (ע"י אהיות הוא שינערכו להחזירם כנז') יפדה את ישראל מכל עונותיו:

ל. א"י עפיתש"כ במאמר הסליחות (אות ו') ע"ד הפזמון לך לזקוק לזקוק מפליא פלאות היונו שזהו מפלאות חמים דעים ית"ש להלדיקתו עפ"י הדין גם אם ח"ן מעשים צדונו לזכותו עי"ש וז"ש והוא (ית"ש נצדו) יפדה את ישראל מכל עונותיו (רק הוא לבדו יכול לפדוה אחתו מכל עונותיו בחממה ית"ש גם בימי הדין עפ"י הדין אשר מלך במשפט יעמיד ארץ) [ועיי' לקמן אות מ"ג]:

לא. במדרש איתא בכל מוצאי יוה"כ"פ בת קול ואלתא לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלג טוב וינך כי כבר ראה חלקים את מעשיך עיי' מ"ש בציואר דברי המדרש אלו במאמרינו מאלי קרבא (אות ג') עיי"ש:

לב. וי"ל עוד כדי המדרש הנז' כי לכאורה מי שיושב בחטיות מעל"ע שלם בעיניו וכופש ואח"כ הותר לו לחבול הר"ז אכול בהשק נמרץ ובשמחה ממילא בטבע הגשמי וי"ל להזכירו שיהלל בשמחה וישתה, אולם הענין מדבר בצעלי מדע ומרנישים נועם קדושת יוה"כ בבחי' חשובה עילאה מועום הבינה שמקבלים אז עלינו ועל נפשותינו לחקן ולשמור ונעשות צמלות ה' וחורחה ונמלא באשר יגיעו נמוצאי יוה"כ"פ כל אורג תהעז נפש ויראו רק לעסוק בד"ת ובתשובה ומע"ט וכיגופים ע"כ הולך להזכירם הבת קול לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלג טוב וינך. (ע"ד ששמעתו בשם רבינו הגה"ק בעל ד"ח ז"ע מלאנו עמשארז"ל בפסחים הכל מודים בעלרת דבעינן נמי לבס מ"ע יום שניתנה בו תורה הוא והלא קשה דאדרבא מעטט שהוא יום נחיות התורה ה' ראוי יותר לעשות כדברי ר"א להיות יושג ופונה כל היום. אך מדבר בצעלי נפש שמרגיש קדושת ורוממות נחיות התורה ובעוד בנפשו מעלת היום ההוא ואם לא ה' מלוב לחבול ולשחות ה' בטלן ממש צמליחות ע"כ הוזהרו לכ"ע דבעינן נמי לבס להחזיק החיות הגשמי ג"כ בבחי' גחלת קשורה בשלכבת וזה שאמרו מ"ע יום שניתנה בו תורה ופן תהעז נפשו בעיניו גשמיות ויחבטל צמליחות כנ"ל), וגם י"ל מ"ש „בלג טוב“ וינך כי בטבעו אם הוא רעז ולמא ממעל"ע שלם ויותר בעיניו וכופש הרי יזרו גוברו לחבול לתאוה נפשו ע"ז מזהיר הבת קול לך אכול בשמחה לחמך (שע"ז יהי' השמחה מפני שמחלו עונותיהם ציוה"כ ולא לתאוה לבו רק) ושתה „בלג טוב“ (שהוא לב טוב להש"י ותורתו כדאמרי' בחצות שהוא המדה היותר טובה) וינך, שהוא עולם הבינה יין המשומר שהוא בחי' יוה"כ"פ חצוירו שופר וקראתם דרור שהוא בחי' בינה עלמא

דחירות מזה יהי בלב טוב ובשמחה צמולאו יוהב"ם מפני שזכינו לזה ביום הקדוש כתי [ועיי לקמן במאמרנו זה תחת ס"ג]:

לג. אם עונות השמר י"ק חדי מי יעמוד (תהלים ק"ל). ו"ל היונו הם צה"י י"ק שכם הכמ"ב וצני"ס שומרים העונות ותמכוין עלינו לוך נפנס בנו רוח שטות מזה ודדר"ש צוה"ק עה"כ נפש כי החטא בדרך צממי. והגם כי הוא צצני דעת עכ"ז יש מקום לבעל דין גחלוק כי חדם מועד לעולם להשר חנו כי צחמנה וצני"ס ודעת וז"ל הם עונות השמר י"ק (במ"ו, כגז) חדי"י (שנקי השפוי"ס הקדושה מזה כמ"י למענה עשה כיון שבזמן שחדם מלמען שפוי"ס מה אומרת קלני מרש"י קלני מרועי) מי יעמוד (וכי חובל להפכים מזה ולעמוד צרון לעבר זה שמגיע כביכול להשפוי"ס הקדושה). וזהו ו"ל מ"ש דניאל פתח עיניך וראה שוממותנו וגו' נמנן שמך חדי (כיינו לער השפוי"ס הקי כביכול). [ועיי ש"ס צרכות (דף ז' ע"ב) מה שדרש על זה]:

לד. א"י בזה עפ"י חז"ל במדרש חובה וז"ל אמרו הו עונות דינא לה צנין דהא אימנא איחתיבה וערקת ואזנה לה ובגין דה עיזה דינא אשהבה טבלי"ה (עיי מה שכי בזה חלמ"ר בתפארה צניס לה"ר) וזהו ו"ל הם עונות השמר י"ק (כיינו בשמר העונות צממי י"ק חכמה וצני"ס ולא למדו זכות צמדנו כי ה"י מחמת שעות כני"ל חין לנו חיוצים וכיו"ל) חדי מי יעמוד (צורך הימה וכי העמוד השפוי"ס הקי שנקי חדי בדין בזה ותפכים עמו הלא צודלו מחמת שאומת כמ"י היא השפוי"ס הקי איחתיבה ערקת ואזנה לה ולא עמדה צעת הדין ע"כ ח"י לא נפק לזכותו ולרחמנו), חי לזכה נפקט שהשפוי"ס הקי העמוד צעת דיגנו ולא צודלו ורחמנו, כיח"ל במהרה צימנו:

לז. קודם כל חדי, חמרתו עה"כ כמו הרה הקריב ללדת תחיל חזקת בחבלי כן היינו מפני"ס ה' (ונודע מ"ש צמ"ס סי נועם חגדים וצמ"ס הביאו צמלמרו לוינו הנוראים האלו עה"כ הלו) ו"ל עוד לענינו צומנינו כהשר חמרו צרי"ס קודם חק"ש כי מרוב חלרה והחלחות הנוראות של כ"י בחבלי משיח נוכל לפח לדי"ת עם קופ"ס כביכול שר"ך לגאלנו עפ"י דתו"ק (עיי צמלמר חקט בשופר חות כ) ואם חולי חליכה חמרו דברים שלא כרח"ו לפני מלך מהמהקצ"ה וזהו רחום וכפר ע"כ צב"א יוהב"ם נפיוס עשה כצודו ית"ש ועענתינו הוא כי מחמת לענו אז דצדנו וחי ח"ס חפס על לערו גם כשמדבר נגד כביכול ית"ש כדלמרו"י צ"ס (כנה צמרה ו"ל ע"ל) וכ"ש בחבלי משיח האלו צלעק של ישראל וגם כי הדי"ת הוא למנן כצודו ית"ש שיגאלנו וזהו רמוז כמו הרה הקריב ללדת

תחיל (לכן חולין לא יהו דברו חולו חמרו דברים שלא כדת. הוא מהמת) חזקת (חריש צוטקתה עג בענה חשר די עמה) בחבלי (הכני משיח לכנ"י) כן היינו מפני"ס ה' (ואנו לעוקים וטועים מחוך לער) כגז, [ועיי צוה"ק סי משפטים (דף קו"ט ע"ב) בגין דה וכי דלחחקק עניו קדושת בגוה"ל שחרות השחר וכי צב"א זימנא יתקיים בישראל כמו הרה חקריב ללדת תחיל חזקת בחבלי כן היינו מפני"ס ה' עכ"ל] ע"כ נפקט מעי מכבודך ית"ש, וזהו ו"ל מ"ש בתורה לשון יום כפורים לשון רצום והז"ל יום כפור והפוסקים כצילו (בס"י תר"ח סי ו) דכיינו כפרה להמחיס ג"כ ע"כ ממחידים נר צמ"ס צו"כ"כ חמנ"ס חז"ס צנר חמנו דהא קי"ל נגזי חטאת דחין כפרה למחיס ונדחקו ליי"ש. חמנ"ס ו"ל לענינו כי הוא גשון כפורים לשון רצום שאנחנו לרובים לפיוס ח"ה כצודו ית"ש מה שחטאנו עיינו ופשענו נגדו כל השנה חמנ"ס ע"כ ופ לנו חלילה זכות כי חמנ"ס כן ינר שובן צנו (ועיי) כך להדק רב לרק, חמנ"ס גם כצודו ית"ש שמחזיק חותנו עד הנה בגלות צלרות ציבורים גדולים ובצושה גדולה כזו חם נחמר שהש"י לריך נפיוס חותנו ז"ל דהא חין יסורים צלח חטא וכמ"ס הרמב"ם לחין ישראל גמלוס חלח ט"י החשובה וע"כ כשלא שצנו בחשובה כרח"ו ע"כ זהו העונש מחתו ית"ש שה"י עד הנה, ע"כ לריכין חחי להחטורר עשה בהשובה צכני ובחחגוניס לחקן חטעינו כי פסקינן כרצום היינו חממיס (דפי יוהב"ם) דחין יוה"כ מכפר חלח עם החשובה אך מפורש בתורה (צפי חקת) וירעו מלרים לנו ולחצותינו ודו"ל ופירש"י שם מלמ"ו שהחבות מלעטרוס בקצר צלער צמ"ס והנה החבות הקדושה בעד לעין ש"ס להם מגלותנו ומלערונו צכל יום ויום הנה לחצותינו הקדושים צודלוי חס גל חטאו ח"כ לריך כצודו ית"ש לפיוסן ע"כ ו"ל זהו יום כפורים (לא רצום) שלריכין חתנו לשוב וגם הוא ית"כ ישוב חלנו למנן חצותינו צזה ופיוסן שלא ילעטרו עוד נקצר בגלות צני"ס ע"י שיגאלנו צצ"א. וצזה ו"ל וזכר חדי חצוה (כיינו לדקתם וכדי שלא ילעטרו בתה נקצרים ע"כ) ומביא גחל לבנו צני"ס (כדי להזיל החבות מלעטרו כגז), וכהה פסק המהרש"ל ומבזה צש"כ ה"י יוה"כ (צמחל"ש, סי תר"ו) דלסוד לאדם למחול כצוד חצותיו (ומ"ס נעק) ע"כ גם חנחנו נעטון עשה בעד לער חצותינו ע"י גלוחנו ונפקט מכצודו ית"ש נגאלנו צ"כ.

והגה דוד המ"ס"ה ביקש אל השמיכני לעת זקנה ככלות כתי אל חפצנו ולריכין נכבין וכי ח"ס לעיר חו ציונו צימנו לא יבקש חזה שלא יעוצנו כש"י. חמנ"ס כל הפלות דוד משיח מלכנו היו רק בעד כמ"י כח"ס ח"י נחשבו צפרע על חחרי"ת הימים האלו קודם ציאת המשיח כמו שגראה מהרבה פסוקים צחללים וזהו

י"ל צדורנו חלו נלעק כנשיי אל השיי אל תשליכונו לעת זקנה (שאלו בגלות הנזר והארוך זקנו בשנים הרבה יותר מאלף וחי מחיות) ככלות כחנו (שטיקור כחנו הוא התשובה כמי"ש הרמב"ם שאם עושים תשובה מיד נגאלים אמנם כנ"ל ככלות כחנו זה מפני ההסתבר פנים והרדיפות ר"ל מכל נד אין צלפארי לייחד הלצות לשון חלוי ית"ש בתשובה אמתיית כראוי. ע"כ נבקשך) אל תעצמו, וכמו שאמרנו כבר לפני הק"ש כיון שנתפסנו כנשיי (במקראות) דוגמת אשה חלוי ית"ש ובחייב אי ספר כריתות חמכה אשר שנתחיי וגוי כיון שלא גרש אותנו וכנה נחזה מצו"ד השפל אשר יש לו אשה ודר עמנו עד זקנתה וחי לו בנים ממנה אם כי היא בעלת מדות רעות ותקופה צדעתה ומאשרת אותו פעמים רבות עכ"ל אין מהדרך אשר לעת זקנתה כאשר הש כחה יגרשה חי' מצינו ואנה תלך, ובודאי לא יעשה צו"ד אכזריות כזה, מכ"ש בעל הרחמים ית"ש אשר תש כחנו כנזי צוקתינו בגלותנו ואשר מסרנו נפשנו בעד התוכי"ק גם אם יאמר המקטרג חי' שאנחנו צדקתי אשה רעה מקום הדין נותן שלא יגרשנו ולא יעצמו רק ויגאלנו צ"כ צרחמים. והנה יש לדמות זאת להלכה המצוה צעופ"ע אהפ"ז (סי' ע"ט) כאלה שראה בעצל שמחלתה ארוכה יכול לומר לה הרי כתובתך מונחת וכו' או הריני מגרשך ונותן כהובתה ועכ"ל אין ראוי לעשות כן מפני דרך ארץ עכ"ל והוא מלשנוי הכוזב של הרמב"ם ז"ל ואנו כנשיי דוגמת אשה חלוי ית"ש ועל כן אם חלילה גברו עונותינו הוא מחלת נפשנו ולא שצנו בתשובה היינו מחלתה ארוכה אם חלילה יאמר המקטרג שיאמרנו לנו הריני מגרשך חי' זהו חינו כי כבר דיבר הכיפה בשם ה' איוו ספר כריתות חמכה [טי"י לעיל במאמרנו זה חות ד'] ופן יאמרנו חי' במחלתנו הארוכה צאורך גלותנו כנ"ל עיי' פסק הרמב"ם ובש"ע שאינו מדרך ארץ להניחה בעת כזה צאורך בעת וקו"ל, דרך ארץ קדמה לתורה" ע"כ אם לא שמענו צעופ"ע, לקול תורה"י הנה השיי כצדק בודאי יתנהג אהנו, צדק ארץ"י היינו לא באכזריות כי הוא בעל הרחמים ית"ש אל תשליכונו ולא תניחנו במחלת נפשנו בגלותנו הארוך רק ירפאנו ויגאלנו צ"כ"ל.

שוקבלונו בתשובה ויתחדש עלינו השנה שנת גאולה וישופה צ"כ צ"כ:

לו. בירושלמי יומא (פ"ה הלכה ב') וכך ביטא חפלתו של כהן גדול וכו' ומכ"ל מלפניק ה' א"י"א שלא תלא עלינו גלות לא ביום הזה ולא בשנה הזאת ואם יאלה עלינו גלות ביום הזה או בשנה הזאת תהא גלותנו למקום של תורה עכל"ה ויפלה כל עובר על הלשון הזה ואם יאלה עלינו גלות ביום הזה וכו' והלא אל תפתח פה לשמן ואיך יתכן שבהיותו עוד צהיכל יחוש שיגלו ביום הזה עוד ביום הכפורים במלך היום וגם כי הוא דבר מן הנמנע שיהי צורך העצב רק בדרך גם שיבואו כ"כ מילות אובדים בגמלא פרחא ויזירו על ירושלים וציהמ"ק עוד ביום הזה ביהמ"ש עד שינערכו בו ביום ולמה יתפללו על דבר זה לפתח פה וכו' (ואין לומר דהכונה ביום הזה היינו צוהכ"פ יחתמון שיגורו מה שיהי בשנה הזאת שלא ילערכו לילך בגלות, והא קאמר לא ביום הזה ולא בשנה הזאת משמע ביום הזה אין הכונה על השנה הזאת ומ"מ קשיא כו"ו) ומראה הכונה ספון ה' בנוסח חפלתה יפן שידעו במקובל אללס צוהכ"פ שהטיקור והתכלית וכו' הבית השלישי העתיד צ"כ ואלו הבתים אינם נלחיים ויקן לזמן (וכמו שהי' צלמח) וצמרע בעת הבית השני שיהי רק הכנה לבית שלישי של יעקב כמו שגוראה מהכתובים ביחזקאל וצמפרשים שם שעשו המונה והצמית הבית שני קלח ממנה שבהיה הגבוהה שם על חכונת בנין ולעתיד בני' צדברינו צמק"ל צאורך ועל כן התפלל הכה"ג שלא יאל עלינו גלות (כי ה' ר' לו על הבית הקדוש הלו שלא ישר, אבל ידע כי צלמח מוכרח להיות כן אח"כ שיגלו עוד לגלות האחרון הלו ערם הבית השלישי וכן ועשה ע"כ התפלל) ואם יאל עלינו גלות ביום הזה או בשנה הזאת (היינו מתי' אם הוא מוכרח הגלות ונגזר [ואינו פתוח פה לשמן כיון שהוא מוכרח] ועכ"פ יש מעלה דיקדומו עיי' הגאולה שלישיית כיון שכבר החל בגלות בגזירה ח"כ לריכין לחשוב כבר על התכלית היינו הגאולה שלימס מהגלות האחרון ע"כ מבקש) תהא גלותנו למקום תורה (כי בגלות האחרון הלו אין לנו עוד רק התורה הזאת ורק עיי' לימוד התורה נלא מהגלות כמצוה צ"כ ע"כ כי יתנו בגויים עתה אקבלם וכן צממה דוכתי צדרי"ל וי"ש שנגלה למקום תורה) ועיי' נלא מבר מהגלות האחרון ונזכר לתכלית הגאולה שלימס וביח ה"ג צ"כ"ל:

לו. עוד שם בירושלמי מעשה צא שצאריך וכו' אמרו שמעון הלדיק ה' אמרו לו למה הארבה ח"ל מהפלל הייתי על מקדש אלתיכם שלא יחד וכו' הלשון יפלה בארבה מ"ש, מקדש אלתיכם צאלו בוליא ח"ש מן הכלל חי' [והלשון בצבלי (יומא נ"ג ע"ב) הוא

והנה מה שהצמתי כזה מ"ש יום הכפורים שהוא כפרה בין לחיים ובין למתים י"ל צמח שכי צמפרים ומקובל צפו כל כי השמות המתיים צאים לצידי"ע ובחי תפלות צוהכ"פ וכו' כיון שהם ג"כ נתפסו ביום הזה אך הוא לטובה גם לנו כי צדח נשמת אבותינו ורבותינו הלדיקים לצידי"ע וציהמ"ד עיי' צוכותם נופט, ונארץ בתפלתם ויעמדו אהנו צמח קדושתם ביום הקדוש הכול וע"כ נבקש מהלדיקים הנשמות שצלו אהנו וחד לעורר רחמים צעונו, ורלוו צלרונו. ויתפללו

שהתפללתי עליכם ועל צות המקדש וכו' ולא הוליא
 א"ע מן הכלל] ונראה מלשון זה בירושלמי רמז מוסר
 השכל היינו שלא היתה תפלת כה"ג כלל לעובת עולמו
 ושיחקיים ציהמ"ק ולא יורב כדי שהיא ישמור בגדולתו
 להיות כ"ג משמם ציהמ"ק עוד רבות בשנים על זה
 לא חשב כלל שמעון הצדיק רק לעובת כל ישראל בלבו
 ולא שום נגיפה עולמו כלל וכלל ח"ש על "מקדש חלוקיכם"
 שלא יורב היינו שלא חשב כלל בתפלתו על ציהמ"ק
 לעובת עולמו כנ"ל :

לח. בי יום הזה יספר עליכם וגו' אמרתו קודם כל
 גדרי צהשוררות על לרות ישראל ולרות משיח
 לדקנו וקורות של ברזל אשר ניתנו עליו צעוק"ר צפרע
 צימינו ימי חבלי משיח כמ"ש צפסקוחא וכמבואר בדברינו
 (צפער יאשער) במאמר תקע בשופר באורך וכמ"ש
 והוא מחולל מפשעו וצחצורתו נרפא לנו ח"ש כי
 צו"מ ה"ה (רומז על משיח לדקנו כמ"ש [ציעשו
 כ"ח - י"ב] אמר שומר אהא צוקר, זהו צוקרו של מלך
 המשיח וכלמרי' בסגולתו דל"ל חיותו חבו מר ח"ל
 הו"ם, וכמ"ש צמד"ר צראשית ויהי צוק"ר אלו מעציהם
 של לדיקים היינו שעל זה ה"ו צריחה העולם צשכל
 לדיקו של טולם הוא מלך המשיח שיתגלה צ"צ אמנם
 הוא מחולל צפשענו כנ"ו ציפורים גוראים וגדולים,
 ועו"י) וספר עליכם (כי צחצורתו נרפא לנו כנ"ל, וא"ך
 נוכל לסבול זאת ולגות בלצנינו אם הוא סובל יסורים
 קשים ע"כ צעדנו וצע"כ לריכין להתעורר ולסוב צחצובה
 כדי שזוכה לביאתו וגאולתו, וינא מנרתו, ועקר החשובה
 מקצן נדחו עמו ישראל הנלוין בנדע מהארת"ל, ח"ש)
 לטבר אחכם מכל חטאתיכם (היינו חטא שחטאו ציסוד
 שנקרא כ"ל כמ"ש בהארק"ל כ"פ) לפני ד' חטברו,
 יש להפציר הטנין ע"ד השל צון שסרח ואצו מלך
 הגדול גרשוהו מציתו וחלרו ויהי היום גנוסיה של מלך
 שבו יושב צסטרדה ושמהם גדולה עם שריו ויועליו ועם
 המלכים שכנו ויחולטו שבתים לכבוד יום שמחתו
 ואז הוא עותן מתנת חסד [גנאד"ע] לכל הנעשנים
 אשר לפי ערכו הרחוי להטיב עמו וצנו הנדחה השב גם
 לנכה ציום שהוא לפני אצו המלך ולהתנפל לפני רגליו
 ולהבטיח כי מעתה יטיב דרכו ומפטליו ומצקם מאצו
 אשר יטיב עמו צחסדו מעשה ויקבלוהו צחזרה וערם
 כניסתו לחצר אצו לאשר הוא ה"י מלובלך פניו צושבו
 תמיד צצות המרות צשתיית המשקאות ושאר ענינים
 אשר לא נאותים לו ע"כ יועלכו חוהבו משרי המלך
 כי ערם יכנס לצקם חסד מלבו אשר יבטיח לשבו
 צחצובה מדרכיו הלא טובים ערם זאת מיד צכניסתו
 יהיו פניו רחמים תכלכלוך כדי שלא יחצו"ש מיד אצו
 המלך צפני הערים המסובין צצואו לפניו מלובלך צפניו
 וכן עשה ונתקבל לרצון אצו. כן אוחנו צני מלך מלכו
 המלכים הקציה אשר חטאו לפניו אוחנו ואצותינו
 וצעוק"ר גלינו מארצנו ומחיכל קדשו וצבוא יום גנוסיה

הוא יום הקדוש הזה אין לך חסד גדול יותר ממחילת
 עונות וצבא אוחנו לבקש רחמים ולסוב צחצובה ולהבטיח
 להטיב מעשיו אמנם ייעלנו חכמינו האהובים כי ערם
 כל צכניסת היום נחתן פנינו המזוהמים ח"י מאותו
 טון הידוע וזהו הרחילה הוא ע"י דמעויתו במים
 הנגלים מקרב נצנו צחרטת ולב כסבר ונדכה ועו"י יסיר
 עכ"ס מיד כלכלוך כדי שלא יהי ח"י מלך עלוב צכיוכל
 צפני ה"י קתדרתו צכיוכל שחשבים פעת למשפט ציום
 גנוסיה הקדוש הלא ח"ש לפני ה"י (היינו לפני צח
 יום ה"י הגדול והנורה הקדוש הזה קודם כל נדרו,
 וגם "לפני ה"י הוא הפנים של מעלה ללא חלקים שיש
 לכל ה"י אם אינו משחיתו צעונתיו כנ"ו וזהו לריכים
 לרחון ולטבר דמעויתו לפני הש"י) הטהרו (ציום
 הקדוש) ויעוב עמנו צכיוכל אצו שבשמים למחול לנו
 ולגאלנו צציהגצצ"ה והה"י השנה הזאת שנת גאולה
 וישועה צכ"י, [ועו"י לעול צבה אוח כ"ח] :

לע. בסליחות צפזמון לעיוכ"כ. אל קורחך צאו צנים
 אשר נגרשו, ציתך נחועדו רשעו וגם
 נתגעשו, חסד אצותם תזכור עת לריב יגשו וכו'. ללאורה
 קשה דמ"י אם נגרשו הא"ך צאו לציחך והא"ך נחועדו
 (ועוד) רשעו וגם נתגעשו (צרעם גדול) ומי נתן להם
 הרשות לצא עוד צרעם וצחזוק יד ח"י אם נגרשו מאתו
 ח"י וגם מהו בהמשך חסד אצותם תזכור וכו' לזה וכו'
 מעיקרה לא ה"י להם זכות אצו והלא אעפ"כ נגרשו,
 אמנם יוצן עפ"ש"כ צספרים וצפרע צטי אגרה דפרקא
 צתחלחו צסם רצותיו הק"י ז"ל צענין אחר ששמע קול
 שוצו צנים שוצצום חון מאחר ואעפ"כ ה"י לו לומר
 אעפ"י כן הננו שב גם אם דחו חותי אז אעצוד צלי
 שום קבלת שבר וכו' עו"י"ש לדרכם צקודש. אמנם
 הענין יוצן החילוק עפ"י משל צין צן לעצד כי צן המלך
 באשר אצו ידחוכו ויגרשו מציתו צטבור חטאתו אז
 אהבה דוחקת את הכשר והלב, ולצו צוער כהש לשורש
 אהבה אצו ואז לפעמים צטת רצון יסכן צנפשו גם אם
 נגרש צמשפט המלך אצו וצבה אל הו"ך בית אצו
 פתאום גם צלי רשות ויתנפל לפני רגליו ויצקשו להשיבו
 לביתו [ועו"י צמחמרונו לשמ"ע וש"ה זמן שמחתו
 אוח ע"י]. אמנם העצד באשר יגרשוהו המלך אז ילך
 לו ולא יצא עוד צלי רשות כי אין האהבה צוערת
 צקרצו כ"כ, כמובן, וזהו אל קורחך צאו צני"ם אשר
 נגרשו (הגם כי נגרשו המה צאו עכ"י, כי אהבה
 דוחקת כדרך צמ"ים כנ"ו) ציתך נחועדו רשעו וגם
 נתגעשו (צצחים צקול גם צלי רשות כי מתמת מרירות
 לבם ואהבתם התקועה צפנימיוחם לאציהם מסרו נפשם
 דחקו ורעשו עד כי צאו פנימה זא"כ הרי סימן כי המה
 צני"ם לאציהם שצשמים כנ"ו וכמו שמתחיל צזה אל
 קורחך צאו צני"ם, ועל כן) חסד אצותם תזכור עת
 לריב יגשו (כיון שהמה צני"ם הלא אהא אז להם

וחסד אבותם תזכור כנו' וילאו זכאים במשפט ותכניסם ותקבלם בתשובה) כי"ד. [ועיי' לקמן אות כ'].

א"י ביתך נתועדו רעשו וגם נתגעשו פרושנים בעטנתם על אשר המקטריגים ירצו לחפות עליהם כי המה נגרשו ח"ו ובאמת אמר הכניח מפי ה' היוו ספר כריתות אמנם אשר שנתתי וגו' (עיי' לעיל במאמריו זה אות ד') ועיי' רעשו ולווחין כי המה באמת לא נתגרשו ואשר לקחם הש"י לכנס"י כזיכור לאשה הוא ע"י ברית אשר ברית את אבותינו כנודע בפשיטות וז"ל "חסד אבותם תזכור" וכיון שברית ברית את אבותינו וזכר חסדי אבות ומביא גואל לבני צניהם וכו' הוין שבאמת לא נתגרשו כלל ואנחנו בניו ישראל עם קרובו בצחי' כנס"י זיווגו של הקב"ה צניכול כנודע. ובז"ש בחרו בהמשך. אמת ושלום נפגשו גם את זה לטומת זה (אשר לבחירה אין פירוש לקיטור הדברים) י"ל כי אמת ושלום נפגשו (והכו מקריע לטובתנו, אמנם הלא יטעון המקטרג ח"ו ח"י האמת וא"י השלום, כידוע על זהו החשבה) גם את זה לטומת זה (כשחושבין מעשינו לטומת זה של הנכרים או"י וכו' שפירשתי כבר [במאמר הפליחות אות מ"ז מ"ח] עכ"כ כי ציהו צות חפלה יקרה לכל העמים היינו לטומת כל העמים כשיראיט מנחמם ותפלתם משא"כ תפלתו להש"י [בעלם קדושה האומה בני"י] בעצור כבודו ואמונתו ית"ש אז נלדק אנחנו צתפלתו וכן על הכי וכו' כלדיק ברשע צצני כ"ף הדמיון היינו לדמות מעשינו להרשעים והכופרים אז אנתו הדיקים ואכמ"ל. וקרא עיי' אנתו האמת והשלום) מחר (ביוהכ"פ שים צחי' שער לעוזז"ל שהוא ר"ת את זה לטומת זה נמשך כידוע בשם זקוני הכ"ק ח"ס חלקים הרמ"ל מסאסוב זי"ע) יהי האות הזה (כנו) :

מ. מ"ש בתורה"ק. צאים לצי כנושתא ציומה דכפורה ולוחין ככלצון הבב, הבב, לב לא חיי הבב לא מוזה. ולבאורה למה נקט רק ציוה"כ הלא אדרבה צי"ה שהוא יומא דדינה לריך לחוש יותר פן יתן מקום למקטרג לומר חזו אין אנו מבקשים כבוד השכינה כזיכור רק לוחין לטובת גופכ וכו' משא"כ ציוה"כ שהוא יומא דיתוב הקב"ה בכסא דוותרנותא כמצואר צוה"ק פי אחרי (דף ס"ז ע"ה) ח"כ אין קפידא כ"כ לבחורה לבקש רחמים לרכי גופו. אך י"ל הוין שרי"ה הוא יום שריך לאכול כמ"ש בעזרה חכלו מעדנים ושחו מנתקים וגו' אין קפידא כ"כ ח"ס יצקש לארכי גשמיות משא"כ יום הקדוש שהוא יום שאין צו לא אכולה ולא שתי' יום שאכור וכו' ולא בשום תענוג גשמיו ע"כ לריך להקדים היום שהוא צתפלתו להש"י רק לרכי גבור צצחי' ה' קולות, צחמש חפלות העולות, רק לאפרקא שכינתא מגלותא ועיי' יהי תשובתו ותפלתו. זהו שוררתי צמקלות קודם כל נדרי והעליתי רק

המקלה ברשימה צזה יעזור הש"י ויקבל תפלותינו ויעזרו ויושיענו צשנה הזאת תחי' שנת גאולה וישועה צב"ח :

מא. אומרים קודם כל נדרי. אור זרוע כלדיק ולשרי לב שמחה (ועיי' לעיל כי וכ"ה מזה) וחח"כ אומרים קם ר"ש סלוק ידו לגצי עילא ואמר עביר בגון שכינתא דחייכי בגלותא וכו'. והנה יש לבדן הענין עפ"י משל לבן מלך שנתן לו אצוי כפר עם פלגין ופס בחוכו ושדות וישרות סציו לו בכל מילי דמיטב. אמנם הבן מלך בקלות דעתו הלך אחרי שרירות לבו ולא ה"י שדה געבד לחשוב חוך לנהל הגי"ט הלא שגדל ויעשה פרי ותבואות הרחיות רק לתאות לבו ציקש וצמעשים רעים ועיי' הלך העסק לעמיון (ח"ס כי קרקע חונה נגזלה. אך) הברה את האדמה שלא זרעה כראוי ועיי' לא למחו וגם קילעו ע"י היער ועל הולאות העבודה לרוע ולנהל העסק הלוה והרצה בחובות ועיי' צה הנושה לקחת השדה והחלרות בחובו וכאשר השב המלך להגיל את הונו אשר נתן לבנו אז העמיד למושל ח' מדידיו היינו משרי המיניסטריו"ם הבקיאום ביוחר בעבודת האדמה והתנולות הגועע"ר ושהוא ירע השדות כי על בנו אין לסמוך כלל כנו' רק כאשר יאמחו והתבואות אחרי זריעתן וכן בחילנות שם אז יתנו לבנו לרבי פריסתו עד כי ישוב ויתקן דרכו ומעשיו לאט לאט ויהי ראוי והגון לסמוך עליו שימאל בעלמו העסק צעוב, צשכל ותבונה ובחזרה, ויגדל לעשות פרי, [ועיי' מ"ש משל כעין זה בדברי הפיוט לקונה עבדו צדן צמאמריו לרי"ה מלאזים למשפט אות ח"י] והנמשל מובן כי אנתו נקראים צניס על מקום ית"ש וישראל צנו מלכים הם של מלך מלכו המלכים הקב"ה ונתן לנו ח"י. וגם כל הארך צרא צצנינו והפלטרין הוא הצידימיק וצרה הכל צצניל שושמרו ישראל החורה ולטובדו צאררו וציות מקדשו אמנם מפני חטאינו ורוע מעללנו ולא נכגנו זאה כראוי נצחת כל העסק וקפחנו את פרינסתיו וגם רצו עלינו החובות על לוארינו גרדפנו צצניל חובות החטאים אשר ינקו משפט הבה חלינו (בעד חובותינו) ע"כ המלך אציו ית"ש חפץ להלדיק עם זו אשר צחר לו וצין כך וצין כך נקראים צניו מסר העולם לדיקוי הדור המ"ש צוה"ק עיני כל חליך ושצרו ואחה עותן להם את חכלם צעתו צעודני לדיק כמ"ש צוה"ק וצפרט רשב"י אשר צללו חנו צחוי' צגויים ומה גם צדרא צחררה וצחוי' הצורה דילי יפקון מן גלותא כמצואר צוה"ק והוא יעמוד צעדנו. וזכותו יגן עלינו. ועוד צתחלת גלותנו ההמרמר התנא הקדוש רשב"י צעד נערנו צגלותנו כמצואר צוה"ק שאמר וי גלותא חתמשך וכן כהנה צמקומות רצום ע"כ מצבה על ידו לגאולה צ"צ אמנם צהשר עדין לא אציו ע"כ נבקש שומסרו העולם לע"ש ציד רשב"י ובאשר אנתו לא נוכל לנהל עסק החורה בהעולם שודנה (צעוב"ר

כנ"ז) ע"כ הוא רשבי"י חרע השדה ויגיע לנו מזה פרנסתנו ונתקן מעשינו ושי"י נזכה שיהזרו לנו הארץ דוגמת המשל בני"י אור זר"ש (היינו זריטה השדה ע"י שר המלך כנ"ז בסמטל) לנדי"ק (נמסר לנדי"ק של עולם זה רשבי"י והוא יעמוד וימליץ בעדנו להשגיח ולנהל לזכותנו ולגאולתנו צ"ב) ולישר"י ל"ב (ישר"י ל"ב בני"י שמעו"ן צ"ן ויה"י) שהוא צחי"י לדי"ק אמרו לדי"ק כי טו"צ וכמו שהוא ככונה צוה בסידור ולישר"י לב שמחה ס"ה בני"י טו"צ צחי"י אמרו לדי"ק כי טו"צ צתיקון הישר"י ח"ש צפוי"ם ה"י כי פרי מעלנו"י (היינו אהבה מעולנו"י) היינו בנינים ותלמידים מפי עוללים ויונקים וסדה עון להשגיח לזרעים (המקטרגים עלינו) אשר אמרו בללו נחי"י בנינים והזריטה שלו וצזכותו גרנה יקלרו כ"י צביאלגצ"ב"א.

וזתו י"ל מ"ש במדרש כי צמולאי ויכ"פ בה קול יולתה לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלי"ב טו"צ יינד וגו' כי היינו צחי"י ל"ב טו"צ רשבי"י כמבואר בצני"ש ללי"ב בעומר שהוא בספיה"ע ל"ב ואח"כ טו"צ ימים ואחר הלי"ב בה ל"ב בעומר הלולא דרשבי"י וכחו היינו כני"ל כי כבר ר"ב חלקים את מעשך (ע"י השגחה ביו"כ"ב) וכחו דרשבי"י יעמוד לנו להשגיח עלומה כראוי שחכה לגאולה שלימה צ"ב"א:

מב. בתפלת עולה, נותן יד לפושעים, וימנין פשוטה נקבל שצוב. י"ל (ע"ד אהיה. אצל הוא בן באמת) למלילת זכות בעד כלל ישראל וצפרט דזרחותנו צעו"כ"ר בגדל הכסתר פנים. והנה קיי"ל אין יו"כ"פ משפר רק עם השגחה אצל מה נובל לענות להמון עם ופ"ה הפושעים אשר רוחים דרך רשעים ללחם (גם האוכלים וטהרים צוה"כ"פ כמה חיים צרואים כיקר גרים ושמנים. ועונש גרה נחוק ולעג צעו"ה"ם) רשע ועוב לו ונדיק ורע לו וכמשדכ"ה צחלים (ע"ג) צנוטם קדושה נשנו צרו"כ"ק עד שאמר ואני במעט נטיו רגלי וגו' כי קנאתי צהוללים שלום רשעים אר"ה וגו' אם אמרתי אספרה כמו הנה דור צניך בגדהו. וניב"ה זה ביותר על מה ש"ה צימנו צטו"כ"ר צאוף וימ"ה חלון אבר אין די צאר ואין די עולה רוב צרו"תנו, ומה אענה חורפי דבר. וז"ש צרך צחמי ושא"ל [צרך שפר אה"ה למען תה"ק וצפרט זכות לכי"י] אה"ה נותן יד לפושעים (גם בעושי פירות ונחיות צ"ד כי יליתו ויתקיימו צעו"כ"ר זה נותן ח"י יד לפושעים). וימנין פשוטה לקבל שנים (ואיך יועיל הימנין שרול"ה השגחה [כצוב"ל] הלא המון עם יעו לדרך שמאל צראותם הפ"ה גוברת ר"ל כמאז"ל במ"י חמוד שהשיבו לאלכסנדרוס מוקדון שטנה ג"ה. וקשה להציאם להשגיח ע"י צראותם דרך רשעים ללחם ולמה יעשו השגחה) כש"י ירחמו ויאיר פניו בצור פני מלך חיים צהתגלות כבוד מלכותו וצו"גצ"ב, (וי"כ"ר שלח יאמר פינו דבר

שלח כרלנו והוא רחום ויכפר וגו' ונחי"י מעושי רלנו ירלנו אלינו ישפיע ויפיע בקרוב):

מג. בפיוט שנאחרי העבודה במוסף וי"כ (צ"ה"ה אצל עוגת אצותינו הכרובו ע"ה) וצט"ה יצנוכה הזאת גלוי וידוע לפני כסא כבודך שאין לנו לא מנהל כומים הראשונים לא כ"ג להקריב קרבן ולא מצה להעלות עליו כלי"ל. והלשון "גלוי וידוע לפניך ולפני כסא כבודך" שאין לנו ופ"י יפנה מאלד וכי זהו דבר העלם והחלוי בלב אשר שיוך לומר עליו כי הוא רק גלוי לפני ית"ש הודע תעלמות לב ולפני כסא כבודו לבדו והלא זהו צעו"כ"ר חרובן עולם הודע לכל אשר חן לנו לא מנהל כומים הראשונים צמן צצו"כ"ק קיים ואין לנו כ"ג ולא מצה וכי ואפי"ו חיוקנות יודעים זה וכג העולם כולו ומה זה שכי"י פי הוא גלוי וידוע לפני ית"ש ולפני כסא כבודו כנ"ז. וי"ל כי בה צרות קדשו צקדושת לשונו לפירות מה פ"ה צימנו והמוך דזרחותנו דור החרון שרלו קנת מגדולים וחכמים לחדש להקריב ק"פ צימנו (טרם ביאת המשיח) אם ישינו רשות מהשולטן (שה"י אז) וכנודע בשו"ת רעק"א וח"ס"ם ושאריו גדוני אחרונים ז"ל ויפ"ה הכה על קדקדן צ"י המיוחד "עבודה תמה" אשר ציאר וצירר טעותם בכל פרע ופרע ועבר ופינה כי הוא דבר שאי אפשר עפ"י התורה טרם ישיבנו הש"י אל מנוחת גוהו והר קדשו צצו"ה ג"ל צ"ב ועפ"י הגזו"ה ע"י"ש. [וע"י מ"ש בעולת חמוד ע"י"ש] ע"כ אין יענה ה"ל"ם כדעת חנו השני חצבו להחכס יותר על אצותם וצפרט צימנו צעו"כ"ר המה כחות ומפגות ליונים, מרחים אגודיים, ישוביים. ה"ד השוה שבהן (צה"ק וחמוד כ"ה לרבו) שאין צה"ם רוח חיים, לאמנת ה"י וחרותו נון השמים, ולצו"ה ג"ל לצנין ליון וירושלים, ח"ש גלוי וידוע (רק) לפני כסא כבודך שאין לנו לא מנהל כומים הראשונים (היינו רק לפני ית"ש צדור וידוע זאת. אצל צצ"ה יש חולקים טומים ומעשים יצו"ים וליוניים או כני"ל אלו שרלו להקריב קרבן ולהיות מנהל לנו שם גם צצו"ה כני"ל) לא כ"ג להקריב קרבן ולא מצה להעלות עליו כלי"ל (היינו כמו שהאריך לצאר צ"י עבודה תמה ה"ל כי ח"ה להקריב צצו"ה חזקה צימנו ולהיות מהם כ"ג וגם מקום המצה הוא רק עפ"י הגזו"ה כדאמר צצו"ה [ס"ב ע"ה] שצצו"ן צית שני שלשה נציאים עלו עמהם והם הרלו מקום מצה וכמו שכתבו צחי"י עולת חמוד ע"י"ש וכן כהנים מיוחסים היו אז עמהם מש"כ צימנו שאין לנו כ"ג ולא מקום מצה להעלות עליו כלי"ל וזהו רק גלוי וידוע לפני ית"ש עפ"י חורתיך באמת) אצל אלו הרשעים והמתחדשים ירלו להכחיש זאת כני"ל ירא ה"י וירחמו ויגאלנו צ"ב"א:

מד. בעבודת יו"כ"ב נאמר צהורה (צ"י אחרי) וכפר על הקודש מעומאת בני ישראל ומפשעים

ונשמתה פרים שפתוהינו. נשצרון לבנו, והוא יחיש יקבל תשובתנו, וגאלנו במהרה צימיו, ח"ם:

מז. א"י כי ביום הזה יכפר עליכם וגו', כנודע במד"ר בנחשית וקרה חלקים נחור יחיש חלו מעשיכם שנ לדיקים. והגה עוי' בסודור להארי"י בברכה שומע חפלה לבלוג ח"ש עם נשמות הדיקים עיי"ש וכן לריבין לבלוג תפלתו עם חפנת הדיקים דמייחדין למחרי' כנודע צפה"ק ופרע ציהכ"פ הוא ללוג נשתיכם כנודע במג"א בשם המדרש יום הכפוריים גשון רבים גם להגשמות שבעולם העליון ונכך מקובל בעולם כי בחיים הגשמות לזיכ"י וציהכ"פ בלוג כל הדרי נעורר רחמים ולהחפלה בעדם וגם לריבין לבלוג ח"ש ציהכ"פ ב"ח בחפנותיו עם נשמות הדיקים החיים ופרע עם מי שהוא לדיק הדור ועיי"ז חמלה תפלתו ג"כ ח"ש כי ביום הזה (לדוק הדור שנקרה יחיש ב"ח המיוחד וסודע להש"י) יכפר עליכם (לוגמת כ"ג שמכפר בעד כ"י וליכלל ח"ש בחפלותיו ומעשיו. ועיי"ז) נעורר תהבט מכל מעלתכם לפני ה' תעברו: (ועיי"ז אות י')

מז. א"י כי ביום הזה יכפר עליכם, עפ"י פסק הרמב"ם י"ח בחכמים שאין יודעים מכפר אלה על השגים ומחמנים בהפלתו ולריבין נחשיתו כי עלומו של יום מכפר ועיי"כ כי הרמ"ע מפתנו ז"ל (בתיקוני השו"ב מניסם מחוש בסוף ס' מאה קביטה שלו) העטס שגח תיקנו כגל יחיש שני לזיהכ"פ כדי שלא יכנסו שום ספק שפיקח דיומח עלומו של יום ה"י שהוא מכפר וחס"ל ופירש"י (פ"ג תולדות) עה"כ מפרש ב"ח"ם שהוא ברז"ר ח"ש כי ביום הזה (ברז"ר שהוא עלומו שג יום ומחמין בצדור שפלתו ח"ש) יכפר עליכם נעורר תהבט מכל מעלתכם לפני ה' תעברו (תתם בחשוכה) כנ"ז:

מז. אמנם ענין החשוכה הנס שאין צדיקו לתקן הכל עכ"פ בהחלטה ל"ל בלמה נעומקת ולכלה שלה יחי' ספק בלבו כי חמ"כ יסוד לכסלה וכמ"ש הרמב"ם בכל השו"ב עד שיטוד עניו הודע העלמות יח"ש שלא יסוד לכסלה (ומתקלות בעה"י קודם כל מדרי ה"רכנו קלה בזה) ופ"ש ח"ש הודע העלמות יח"ש הוא חמה וחתמו חמה ע"כ חומרים מדר ר"ב בפניסת עשיית ודברך חמ"ת וכו' ונר"ך הוא יח"ש לודע חלמה שיש בלבו של האדם כנ"ז ח"ש מ"ש העת ח"ש זר"ש (היונו ח"ש חורה ועבודה שמקבלים עליו ככלל הוא רק בח"י זר"ש כמו שמתחילין נודע וממו ילמה החכמה הנ"כ לפעולת העובד והישיבה, והוא הנ"כ לבחי' ללדיק (תיקו"ן היסוד"ל בח"י לדיק כנודע, בעה"י בשלמות חמ"כ, והגם שחמרתו כנ"ז [עיי' לעיל אות ח"י] בשם אחזמ"ר הק' ז"ע מפ"ק עה"כ על משכ"י

לכל חמלתם וכן יעשה להכל מועד השוכן אחתם צחוק טומאתם. י"ל המשך הכי מהו הכונה, והנה אחזמ"ר הקדוש ז"ע (מכר"ט) מפ"ק כי צ"י שם שלמה בח"י (פי' חמ"י) וכפר על הקודש מטומאת צ"י לכל פשטיכם ולכל חמלתם והנה לריבין צ"י הפרה לחמלתם על שני דברים, א) מה ששעה החורה והמלות שלא לשמה רק לשם גאות וכיולא. ונר"ך בפרה על הקודש ח"ש וכפר על הקודש מטומאת צ"י (מה שעימחו את הקודש היונו ששמו מלות ומש"ע במחשבות לה עובדים שעימחו את המלות ומש"ע, ב) וגם) ומששטיכם לכל חמלתם (מה ששמו ותמחו בעצירות כששמו בפועל) עכ"ד"ק. וזה י"ל המשך הכי להכל מועד השוכן אחתם צחוק טומאתם. והנה י"ס לדקדק בזה עפ"י"ד הספרי מוסר הקדושים פ"ה"כ וז"ו לבס ניר ואל תורעו אל הקול"ם על החורה ומלות ששטים בעודו רשע היונו שלא תיקון עוד בחשוכה המשקל. בזה חלילה מוסף עוד כח להכ"י חמ"ם כנ"ז ב"ח"י בזה כ"י דרך מקור"ך בהקדמה בצחוק וכן בשאר"י פ"ה"כ כי בע"כ לאו כלל לא ח"ש לא שבתה ח"י נכ"י ברי' דלו ח"י יחי' ח"ק שנים לא יוכל לתקן כל עונותיו בחשוכה המשקל וכי עד אז לא יעשה ח"י חורה ועבודה וגם ב"ח"י בראיות מש"ם וראשונים כי בע"כ מעת אשר נתן אל לבו לשב בחשוכה גם עוד ערם תיקון חשוכה המשקל בראיו ח"י י"ב לעסוק בחורה ותפלה ויעלה לר"ח נוחה להש"י וחמ"כ יתקן מה שצ"ך בתיקון עונותיו (כ"י יעוררו צ"י) והדברים שתיקון. ואם נאמר בזה כ"י הממחירים בג"ל כי ע"ם תיקון בראיו בשלמות לא יועילו החורה והמלות ולא יכנסו לז"ר ח"י עדיין תיקו"ך בזה ח"י יועיל ח"ש וכפר על הקודש מטומאות צ"י ומששטיכם לכל חמלתם (כפ"י בג"ל לכפר ע"י הכצירות וגם מה שעימחו את הקודש החורה והחפלה במחשבות ארות ורעות) ה"ה ער"ך ערבה לר"ך בהקדמות האלו שיקריצו ציהכ"פ ביון שצ"י"ן לא תיקונו חשוכה המשקל מהעונות הרבות ששכח בלח"י ח"י יעלה לר"ן גם העבודה ביום הכפורים בעלמותה ושתוכל עוד לכפר על עונות אחרים וקלקולי המחשבות בהמלות כנ"י ועיי"ז בח"י (מיד בשמוך) השוכן אחתם צחוק טומאתם (ביון שיהכ"פ מכפר רק עם החשוכה גדעת החכמים וצ"ע"כ שכל ישראל שבו בחשוכה צפרט ציהכ"פ כששמו את השם הנכבד והגורל מעורש יולא מפי כ"י בקדושה ועבודה ממש רעדה לחזותם ופלו לר"ך וכרעו והשתחוו וצחרטה גמורה על עונותיהם ע"כ שוב יכנסו הקדמות למקום הקדושה ונ"ך בזה השוכן אחתם [יח"ש] צחוק טומאתם, [היונו לג"ז מה שעוד עליכם מול מוטל טומאת עונותם שצ"י"ן לתקן חמ"כ חשוכה המשקל ולג"ז בח"י זו נקרא עוד, צחוק טומאתם] כ"י ביון ששבו להש"י בחשוכה ציהכ"פ בג"ל שוב יעלו הקדמות לר"ח יוחה מחנה ויכלו לתקן גם הקודש בג"ל) וכן גם עתה

צליחות וגוי שהיה על הסעף הכזי "בקשתיו ולא מלאתיו" עיי"ש חמגס משה רבינו הקדים רפואה למכה וכי בהוראתו ובקשתם משם [מעומק הגלות] את ה"ח ומלאתי, שיקויים בקשתיו ומלאתיו [הצל בתגלתי] "כי הורשנו בכל לבבך ובכל נפשך" במס"י בכל לבו ונפשו ולא להיות דובר שקרים בלבבו ולשוב לבסלה ח"י כני"ל, חז"ש) ולישרי לב (שישרו את לבם ע"י השוובה מעקמומיות הלב) שמח"ה (כמ"ש הרמב"ם שאין שמח"ה כשמחח הסרת הספיקות שיהי בלבנו צרור בחי בשמחה ולא ספק לשוב לבסלה רק קננה גמורה בהחלט וזהו צמחי כי ציוס הכז"ה צרור, כני"ל בלות הקדום). ה' יוצרנו צצ"ח :

כמה עבירות ח"י שאין מספיקין צידו לעשות תשובה עכ"ז נעבוד אותה ית"ש מעתה ע"נו בני שום קבלת פרס ועוה"ב כני"ל וע"כ) ביתך נחוטו רעשו וגם נתגעשו (כי כש"י יבקש טובה או שבר אז בהחטויים ודבר רש בעני בפתח יעמוד ויבקש בלחש עובתו משא"כ כשנראה מעתה רק לעבוד את ה' בכל כוחנו בלי שום קבנת פרס וטובה ע"כ ביתך רעשו וכו') כני"ל :

גא. לחיבת הקודש הרשום קלה מ"ש אלזמור"ר בהג"ק מהר"ש ז"ע (הצדפתי"ק) קודם כל נדרי [כי כחציו בחיבורים שלמים בחגיגתם חסר להדפיס בלוחותיו הקדושה כמ"ש לעיל במלמרינו אות י' ושי"י עוד לעיל בלות ה', ז. צוה] כי הנה קי"ל רובא וחזקה רובא עדיף והנה יש לנו חזקת"ה הצבתי זכות אבותינו וחזקת עברהם וקדושתם חמגס לעומת זה יש לנו רוב"ה עונות. והלא רוב"ה וחזק"ה פן יאמרו המקטריגים דרובא עדיף (חלילה) צוה. ע"כ זאת עלה היעולה לטובה למעט ח"ע כל ה' בהכנעה ועגה חמיתיות בשעלות רוח וכי ודמעות בחרטה עג עגותיו ורוב פשטיו ויהי צמחי מיטוב"ה וקי"ל במוך מיטוב"ה נחוק"ה, חזקת"ה אבותינו לטובה כנ"י וספק נפשות להקל ועי"ז נליג נפשותינו מני שחה ולא זכאים במשפט ציוס הקדוש הנו והבחי מיטוב עלמו יחי ציטול גמור הנה עלמו במס"ג בקבלה ד' מיתות בעבור כבוד שמו, ועוד הגיד בהתעוררות גדול כדרכו בקודש ז"ע שזכה לישועה וגאולה שלימה צצ"ח :

מח. בפיוט נעולה כשר הם מקום גורח לעת ק"ץ חז ויורא. עיי הענון כ"פ בדברינו בפרטות מזה ובפרט צמייס ופלוס עכ"ת פ' וינא עכ"כ בפרשה ראשונה וביחוד צפיסקא בדי"ה וצוה י"ג צפיוט נעולה והבין צעה"י קלה הענין לחיבורו מה שגתיירה יעקב חציו מהחבליס שובנו בניו עד כה שיעורנו הסי"י נעה קן ציחה המשיח צצ"ח :

בב. בפיוט הפלת נעולה. פחה לנו שער, צעת נעולה שער כי פנה יום. והדברים לריבוס הצנוה כי חס הוא הזמן של נעילה שער חובה נבקש, פחה לנו שער" דבר שנה צעהו כי אז חזרבה, עת נעילת שער" וק"ו זו ידועה (ומה בשמעתי צעס לדיק ח' ז"ע ליישב כי הוא שמשאירין פחה קטן צהוך השער הגדון וזהו משאירוס נצ"צ ואוהציו שיכנסו לביתו צעת הנחיות צליה גם צעת נעילת השער הגדול וזהו שאנו מבקשים לפתוח לנו השער היינו הפחה הקטן [כמו ניהודי סגולתו, כי אנוהו מצניו] גם צעה נעילת השער הגדול עכ"ה חז"ל הינו עדיין מספיק ליישב צפשיטות, כי זהו הפחה קטן הינו נקרה, שער" רק, פחה" לקטנוהו כגודע ואיך נבקש על זה הפחה קטן פחה לנו שער וכו') וי"ל דזהו קאי על ההסתר פניס צאריכות הגלות הלו ויסדו לנו זה רצוהינו החאשונים בעלי הפיוט ללעוק מרה. ועפוי"ד הזכ"ק פ' ואתחנן (דף ע"ר ע"ה) עכ"כ (בירמ"י) אוי לנו כי פני"ה היו"ס כי ינטו לללי טרב דהגלות אדום לא נגזר רק על חנף שנים יום ח' של הקצ"ה וצטוניה כי רצו נמשך עוד עיי"ש מה שדרש עכ"כ (צפ' וילא) הן עוד היום גדול וגוי חז"ש צסוף יומיה פחה לנו (צני"י) שער צעת נעילת שער (שהוא ההסתר פנים ר"ל ציותר צסוף

בפ. (עיי לעיל הות כ"ע נ') א"י והוא (בגשון נסתר) יפדה חת ישראל מכל עונותיו. היינו עפומש"כ בקדושת לוי על התפלה צחין מלין ישר וכו' כי כשמחזיק ח"ע צמחי ח"ין (זהו בעלמו) מנין ישר מול מגיד פשט עכד"ה וזהו כשמחזיקין עלמו צמחי וכו"ל (נסתר) לגבי הקצ"ה ולא נעין פנינו לבקש נגדו בדרך נוכח זכו בעלמו, יפרה את ישראל מכל עונותיו" שזכו למנת יושר למעלה את שפלות רוחו ושצרון לבו. משא"כ ציוס הקדוש והכנעה שאנו לריבוס להאמין שעלמו של יום מכפר ע"כ נאמר כי חסה (בגשון נוכח) סלחן לישראל וכו' ציוס הזה חצב הכי וכו"ל יפרה את ישראל כני"ל ויסדו דוד מנכנו צהכניס נכנ השנה ע"כ שפיר הלשון והוא כנ"י :

ג. (עיי לעיל אות נ"ט) א"י לנ קורתך בלו צנים אשר נגרשו ציהך נחוטו רעשו וגם נתגעשו. עפוי"ד האגרה דפרקא צתלתו צעס רבינו הקדוש מלובלין ז"ע עמשחח"ל שינא צ"ק שובו צנים שובצוס חון מהחר חמגס צחמה חס ה' חוזר בתשובה ע"מ שלא לקבל פרס ולעבוד את הש"י גם חס לא יחי' לו שבר לעוה"ב כלל צודחי ה' שוב נכנס צפרגודה קדישה ועדשחח"ל כל מה שאומר נך צעה"ב (של העולם ית"ש) טעה חון מלא (חס יאמר נך צ"ק שלא לשוב עוד צוה לא ישמע) וכני"ל עיי"ש והדברים עתוקין וגולעיס. חז"ש לל קורתך בלו צנים אשר נגרשו (עכ"ז בלו צחזרה. כי כשחומרים להס לא מעבודתו ית"ש שלא לשוב בתשובה שלא יקבלום עוד זהו לא ישמעו ע"כ בלו צחזרה גם כשנגרשו וצחשנו השבון הנפש צעשי"ח על

הגלות צבתי נעילה שער ע"כ נריכים ציותר לפתוחת שער למטן כבוד שמך הגדול שתפתח לנו צ"כ צטה הזאת) כי פנ"ח יום (היינו צבוק הגלות כנ"ז מזוה"ק עה"כ אוי לנו כי פנ"ח יום וגו' כנ"ל) ה' ירחמנו ויגאלנו צב"ח.

ובזה יוצן הוטב מ"ש צפוט נעילה (צרכה ראשונה) עבור כי פנ"ח יום גוננו בלדק יושב כחוס היום (שהוא הצרחה) וקשה הלשון מ"ש עבור כי פנ"ח היום גוננו וכו' כנ"ז ומה הנתינה עטפ עבור כי פנ"ח יום לכך וגו' עלינו זכות (יושב כחוס היום) הצרחה ומהו השייכות זל"ז, ועפ"ז י"ל כיון דנאמר לאצרהם חביונו מהד' גלויות ונרדוהוין שיהי לבנו כמ"ש במד"ר עה"כ כי נר יהי זרעך וגו' והנה חייבה השיבה גדולה ונפלת עליו דנופלי"ת עליו"ז זהו מלכות אדום ומה נקייירא צוהר מהגלות הארוך הלו צחי נופלי"ת עליו"ז ועל בניו צנ"ז שיהי נפילה רבה צומים רבים כאלו ר"ל עד עת קץ הגאולה צ"כ וצ"כ נראה אם גלו לו מגלות מלרים (כמו שנאמר צפירות) ד' מאות שנה גילו לו שותמעט הזמן על רדיו שנה יהי מאחר חירוק שיהי שכי המפרשים. אבל גלות אדום הארוך גילו לו שיהי הזמן ממנה חלק שנים כנ"ל מזוה"ק (זולה אם יהי אחישה גם במשך החלק שנים) אבל שיתמשך עוד יותר לא גילו צדא"י שלא ילעטר כ"כ נורה לדיק ואלא ירעיש אז טולס ומלואה וכל העולמות. ח"ש הפיוט הקדוש עבור כי פניה היום"ם (כמ"ש בזה"ק כנ"ל עה"כ צירמי אוי לנו כי פניה היום"ם על השנים שהם אחרי חלק שנים [יומו של הקצ"ה] בגלות המד הלו. ולא גילו זאת אז לאצרהם חביונו כנראה וכנ"ז, ועפ"ש עתה) גוננו בלדק יושב כחוס היום (אצרהם חביונו. שיעמוד צדנו וזכותנו וגוננו שגאל עכ"פ עתה גאולה שלימה) צב"ח:

אמנם לכאורה ה"י ה"ו מקום לצ"ד לחלוק ולקטרג על צנ"ז מדינה המצוה צב"ח ע"ז (ס"י ע"ז) בדן מורדת היוצאת בלא כחוצה והיינו אם אמרה צענ"ח ל"י ומלענ"ח ל"י. והיו צעו"ר שכיח צעוד לשני אדויו (כמ"ש בסליחות לצור צרית) היינו לומר וגם לומר. והיינו כמו צענ"ח ל"י (ית"ש) ומלענ"ח ל"י (ח"י ע"י טויות האדם נגר עונש כי מלך במשפט יעמוד ארץ). וע"ז צבוקל הוא ית"ש מלעטר כשמענים לאי כמש"חז"ל [בסנהדרין מ"ו]. צומן שאדם מלעטר שכינה מה חומרת קלמי וכו', וגם י"ל שצ"ז חוקטין צשופר ד' שבוטות שהוא חדש חלול בדיון מורדת דמכריון מקודם ד' שבוטות בל"י בכתובות שם וה"י חוקטין צשופר להתרות צד' שבוטות (חלול) שיחזרו וישוצו צעוד זמן קודם יוכי"פ כנ"ז. אך י"ל שפיר לזכותן של ישראל עם קרובו דאין לנו דין מורדת ח"י מכמה טעמים. א) דהא פסקין דין מורדת שם (בס"י ע"ז צרמ"א סע"י צ"י) דהיינו אחר יצ"ח אפילו יום ה' לא מהני עוד חשבותה היינו חזרתה גם אם תראה רק אצרה כחוצתה. ועל כן מעטם זה אמרה תורה "אחת בשנה יכפר עליכם" כדי שיהי רק שנה ה' ולא יותר אפילו יום אחד כדי שלא יהי לנו דין מורדת וגבל להיות חזרת חשבותה (צ' עוד טעם, דהא חן כחוסים ועכ"פ כשגורים בכל מעשינו אשר ירו לחשיב לחשאים וטויות ח"י חונס בשכל דעת ור"ן הלכ רק חונס ומצולבל צחרמית ה"ר ותחצולותיו והוא מורא ואין צישראל וצפרט בגדל הרדיפות והלרות והסרון פרנסה

ובזה יוצן הוטב מ"ש צפוט נעילה (צרכה ראשונה) עבור כי פנ"ח יום גוננו בלדק יושב כחוס היום (שהוא הצרחה) וקשה הלשון מ"ש עבור כי פנ"ח היום גוננו וכו' כנ"ז ומה הנתינה עטפ עבור כי פנ"ח יום לכך וגו' עלינו זכות (יושב כחוס היום) הצרחה ומהו השייכות זל"ז, ועפ"ז י"ל כיון דנאמר לאצרהם חביונו מהד' גלויות ונרדוהוין שיהי לבנו כמ"ש במד"ר עה"כ כי נר יהי זרעך וגו' והנה חייבה השיבה גדולה ונפלת עליו דנופלי"ת עליו"ז זהו מלכות אדום ומה נקייירא צוהר מהגלות הארוך הלו צחי נופלי"ת עליו"ז ועל בניו צנ"ז שיהי נפילה רבה צומים רבים כאלו ר"ל עד עת קץ הגאולה צ"כ וצ"כ נראה אם גלו לו מגלות מלרים (כמו שנאמר צפירות) ד' מאות שנה גילו לו שותמעט הזמן על רדיו שנה יהי מאחר חירוק שיהי שכי המפרשים. אבל גלות אדום הארוך גילו לו שיהי הזמן ממנה חלק שנים כנ"ל מזוה"ק (זולה אם יהי אחישה גם במשך החלק שנים) אבל שיתמשך עוד יותר לא גילו צדא"י שלא ילעטר כ"כ נורה לדיק ואלא ירעיש אז טולס ומלואה וכל העולמות. ח"ש הפיוט הקדוש עבור כי פניה היום"ם (כמ"ש בזה"ק כנ"ל עה"כ צירמי אוי לנו כי פניה היום"ם על השנים שהם אחרי חלק שנים [יומו של הקצ"ה] בגלות המד הלו. ולא גילו זאת אז לאצרהם חביונו כנראה וכנ"ז, ועפ"ש עתה) גוננו בלדק יושב כחוס היום (אצרהם חביונו. שיעמוד צדנו וזכותנו וגוננו שגאל עכ"פ עתה גאולה שלימה) צב"ח:

ג. ארשום אחי דברים ממה שאמרתי צב"ח במקלות קודם כל נדרי, עה"כ (איבה ה"י כ"ח) השיבו ה' חלוק ונשובה וגו'. ולכאורה יש לדקדק דאם ישיבו כש"י אליו בחשבה ולא מלנו הטוב בצמירחנו ח"כ מה הועיל ית"ש בחקנת רלנו צבריות העולם ונתינת הסודת רק לישראל שהם צו"ד ויש להם ילכ"ר כולאמרי צצבת והלא אם מן השמים יחזרונו בחשבה אין זה נסיון ולא כח שלנו כלל וקשה כנ"ז. ח"י דהפי שצקש שיטורדונו מן השמים להשיבו בחשבה שלימה לפני ית"ש כמו שהציעתנו הצח לטבר מסיעין אחו חמם עיקר החשבה ל"ל כחטו ועצודתיו שזהו רלנו ית"ש ומושב כנ"ל. וכו' התפלה שהועלנו צע"י צומים הקדושים והנוראים האלו שהתפללו עוד מהתחלת ימי הסליחות פסוק זה השיבו וגו' ואין נך אדם צישראל שלא נחשורר (עכ"פ פ"ח ויש מהם הרבה פעמים צום וצלילה) צומים הקדושים האלו ימי הרלון ע"כ זהו הזמן

היו כפגעה ופגעה וגם בשים מחנה על מחנה זכויות ועומת לו ית"ש רב חסד מעה כלפי חסד כדחמרי בשים ר"ב. וי"ש) כך להלך רב לך (שכוח רב חסד ומלדוק ומפריע לטובה גם כשכוח כפגעה ופגעה כשדון כגיל למחנה על מחנה) וענו כלתיו :

גה. בפיוט יו"ש במוסף לאחר המצודה בדיח תאמר למחנה אשמינו וכו' חלו רשע להמינו, יי"ש בזה במחמרי חרש אדר (מלמח השקלים אית כ"ז) יי"ש :

גו. א"י במה שאומרים קודם כל גדרי חור זרוע ללדוק וגו' פפ"ד המדיר וחתהק (פ"ב פ"י ט"ז) משל לכן מלך שולח לתרבות רעה, וזה המלך משלח פדגוגו אחריו וא"ל חור כך בני, וזהו הבן משלחו ואומר לחבו בלבו הפנים חמו חור זו וזהו מתבייש לפניך, וזהו חבו משלחו וא"ל בני יש בן מהבייש לחור אלל חבו, וזהו חתה חור לא אלל חבו חתה חור, כך הקב"ה משלח ירמי לישראל בשעה שחטאו וא"ל לך חמור לבני חורו כנס מנין שחמור הלך וקראת את הדברים האלה וגו' והיו ישראל אומרים לירמי בלבו הפנים חבו חורים להקב"ה מנין שחמור בשעה שחמור ותכנסו למחנה וגו' וה"ה הקב"ה משלח וחומר לבט בני חם חתם חורים לא אלל חבו חם חורין שגו' כי היתה לישראל לחב וגו' (עוד עם ומס"ס) חמרהם שפינו ומעו חמו עליו חף חמי חומר לכס שחמור חבן יקר לו חפרים וגו' שג"ל החזיר. וזהו הזכרנו בהפלותינו במוסף ר"ה הכי הלו הבן יקר לו חפרים וגו' ע"כ חמו מני לו וגו' וקבלנו עלינו לשון חלו ית"ש צוה"כ"פ ולאשר חמו חפרים שחמורינו כל השנה צטו"כ ע"כ וחוק חם לבנו כי רק לחינו ששמים חמו שבים וכו' יש בן שמתבייש מפני חנו וכדי המדרש הג"ל ולאשר חמו חרדים על המחוי ועל הכלכלה ע"כ גם בזה יפתיחו במוזו ית"ש כי חם נסוב חלו (ולא נהי בכלל הריעותי חם מעשו וקפתחו חם פרנסתו) אז יפרנסו בהרחה שלח ית"ש לנו מניעת לשון ולעבדו ית"ש כרח"ו בכל לב ונפש. והוא ע"ד משל לשר גדול שהי' לו בן יחיד הנמשל בכל אשר לו בהצטעיר שלו וזהו הבן קל צדעתו וע"י הלך הכל לעמון ומ"כ גרשו וגם הוא ברה מפני שחמו וח"כ שלח לו בזה בחזרה ואם חמרים שחוק כך על מה לשון ומה לעפוק חנו מצותך כי כבר החזרתי חרבותיך שמשית וגם כבר בחורף הפגתי בדרך חרמתי חם הפדות שתופל לעפוק משהו בחזרה באלו הפדות עד ברנה תקנור וכל ענינים הנרובים לה ית"ש ביום הפליחה שהוא ית"ש יכנסו לשון כג"ל וישלח חרבותינו ועוד זאת כבר חרש בסדנו כל הישועות ששעפוק בעבודתו ית"ש וגם צמ"ח נלחח בכל אשר נפנה וי"ש חור זרוע (כבר. כמשל הג"ל) ללדוק (אם נתנהג עמתי חנו) וימשי לב שמחה (שלח

ואין לכסף מולח חפלו לגדל בניו לה"ח או להשיר צמחיו לכן חורה ויר"ח ואם ישלחם לארץ העלכות חמריקה עם רובם כפולם מחללי ש"ק (וכמו שביארנו כבר מזה במחמרינו לר"ה יו"כ וכל חדש חמרי הלך) וממילא חין לנו דין חורדת שרואה למרוד פרנזה ולעור כג"ל. — ג) י"ל ע"ס לחכותן של ישראל כי גם חם יטמון המקטרג ח"ו כי חרדנו בו. עכ"ז יש לנו טכ"פ מלות החורה חמר קבלנו והוא חות ברית וקשר בינו להשי' כצובל וקו"ל בחשבות גדולי הספרדיים לחם ח' נשבע לחמה בעת נשיחתה שלא ינשנה וגם שלא יקח חמרת עלי' (כי חללם חין נוהג חרומים) גם חם תמרוד בו חן חסור לגרסה כיון שפצה וקובל וגם לא יוכל להסיר שבעה חם צפני ג' כיון שהוא לטובה חריו היינו החשה בלתי רשותה ור"ה רק עד ה"ג"ד יח' דבר שיהם, וי"כ כיון שצובל נשבע הקב"ה לחבותנו לאברכם יחוק ויעקב לתת לנו ח"י לדורות עולם ט"י צוה"ג"ל ולא יוכל להשליכו ח"ד ולהחיר שבעתו חתה בלתי הסכמתנו, כיון שהוא לטובותנו. ע"כ לא ידונו חותנו בדין חורדת לגרשנו להשליכו מלפניו. — ולעומת זה השצוטה נשבע ברה"י ב"כ (צוה"ח חרצ"ה) ח"ו לו ששבעתי ומו חפיר לי השבעה ח"ו של הגלות וכו' כבר הפרו ראשי ככה חרעה מהימנה כמ"ש בזה במחמר קס ר' שמתון פליק יו"ו לבני עולה וכו' שאומרים בעה וזהו ההפכה הוא לטובותינו ושפיר חל לכ"ע וצפרים הפרה מצ"ד הגדול כזה ששמים וחורף. ע"כ נשפך נשמו חלל ושלכנו מלפניו ויקבלנו בחשבה שלימה וי"ה ענה עת רחן לגולה שלימה ב"כ. ע"כ חמו ורטי קומו נח וחשורה בחשבה וכו'. חשי' יערנו בשנה כזה שנת גאולה וישועה ב"ח :

גה. בפיוט ליל יו"ש. חמס כן יר' חוכן בניו (פ"ה הפשוט כי הולכה"ר גזר וסוכן ומשל בניו) כך להלך רב לך וענו כלתיו, י"ל חמון עשימ"כ צ"ח ברכת דוד ש"ים להגה"ק מנוטשאטש ז"ל להזהיר לב"ח לבנים חפילוק דר"ה לחשר עדין לא חופסקה הולכה צהלמם ולאשר הולכה צטו"כ מוחזק בחוכו. מחמה מונחתינו ע"כ כפריכין להוליה מיד המוחזק ח"ה צטענת ספק ופן יטמון המקטרג שהלכה בר"ה ונמלח שהוא קרקפתח דלא מנה הפילוק מי שלא הניה הפילוק דר"ה וליכין ב"כ להוליה מיד המוחזק רק צטענת ודאי ולא מחמת ספק כי חן עדין יש בה ח"ו ציד המוחזק הולכה"ר עכודים וחכמ"ל [וע"י צח"י חות חיים על ח"ה הפילוק וגם ע"י במחמרינו זה לעול חות כ"ח] עכ"פ לעינונו יובן, חמס כן יר' חוכן בניו (כג"ל) ושהוא המוחזק. וי"כ יש לחוש מדינה גם בשום לנו רק מיעוט עומת [דחו לא ימלט כיון שח"ן חדם לדיק בחורף אשר ישנה עוב ולא יחטא] ובשלה"ר מוחזק י"ל סומך מיעוטה לחקה וא"ה להוליה ממנו ומרשותו [חלילה] אך זאת תקותינו כיון דסומך מיעוטה לחקה קו"ל

זהו חיי צבאל חתם אשר לא עזבת את ה'אל בשמחה וגו' כן יעזרונו לשון אליו ולעבדו בשמחה וכוונתם מנחה ועד עולם:

גו. בשו"ט מגילה (דף כ"ג ע"א) ח"ל יעקב מניחא לוי יבואה בני עשה דיוה"כ כנגד מי וכו' וכוונתו שם גרם מלאכה במקום מניחיה דאם הי' מין לא הי' נחפיהו בשם יעקב דהא שם רשעים ירקב עביל החוס' ועיי' תוס' פ"ז (דף י"ז ע"א) ד"ה ויעקב וכו' שהזכירו ליעקב מניחה, וגם קשה לשם הספרים, וכוונתו לרובים ליישב עכ"פ ע"ד רמז בזה כי מלבד זה קשה התירוף שהשיב לו ר"י כנגד עשה שמעמו מימינו של עזרא וששה משמאלו שנאמר (נחמ"ח) ויעמוד עזרא וגו' וכוונתו הי' לרובין לקרות בריה עשה (קדושים) ולא ציוה"כ כי אותו מעשה של עזרא (עשה מימינו וששה משמאלו) הי' צדקת השנה כמ"ש שם חלל ודאי רמזו כמ"ש (נחמ"ח) שטר יששכר חלל) צמחמר מחזיקים למשפט (אותו ל"ח) ע"ד הש"ס בהגונה (ה' ע"ב) צ"ח יחפצו דהוי קחי צו קיסר אחוי לי החי מיני' וכו' דקחי רמזין בריה שומדים לפניו ית"ש מימינים ומשמאלים והאי מיני' (היונו הש"ס שרו של עש"י המהמינים כעת צמחונה מחמינו יצו מילוי ימ"ש כנודע רובים כבולס העשר קרנות שלהם ואחמ"ל) ועיי"ש בפירוש, והוא בריה שמעמד בעוד רשע לנגדו וכוונתו המכונה גדולה אפילו להזכיר חטא אז כנודע אמנם ציוה"כ דלית לי רשות להסעוני כדאמר' בש"ס יומא אמנם גירא דילי בודאי הויה מסובבים אז ח"ו כי אם לא הי' לו שום כח אז היינו נחשבים ופועלים בתפלתנו ציוה"כ לציוה"כ זה רבות בשמים ח"ו כתי' וגם כשהוא חוקק ואומר אז זכות על עש צניי זה נעמדות נשיקות שונא ולרובים לרחמים שלא ירעו ולא ישחיתו לטע קדשנו וכוונת דלית לי רשות להסעוני ועיי' מניחתי אז עכ"פ הוי כעין שחחז"ל יומא דעיצא בליה שמע"ל ח"ו' שחל יעקב' מניחיה (היונו כוונ' לחתו בעל "דברי" ר"ל כ"ל וכוונתו שם יעקב' ע"ד ש"י צפנים יפות ושאר' סה"ק כי צ"פ יעקב' עולה השט"ן כי לכך ח"ו לי רשות שח"ד [בג"י הד"ו] ימים להסעוני כי בכה שם יעקב יע' לו עוד אחיה, אמנם בשם ישראל לא יבואה עוד כהו ויניקתו וצמוד הכי' לא יעקב' ואמר עוד שמך כי אם ישראל כי שרית עם חלקים [הס"מ כפי הפשוט שם] ועם הנשים והובל) לוי יהודה (היונו כי ציוה"כ הוא רואה להחניף ופושט עלפים באשר חינו מקפדו אז כתי' וצ"ה לא שאל כזה על עצבותנו וקריחתנו בתורה לאשר אז הוא עומד לנגדנו להלחם בנו אמנם פתה ציוה"כ' מהניף כ"ל ושאל על עקרי עצבותנו וטעמיהם כאלו חוה"כ ואת מנהגיהם, ועכ"פ דחה אותו בקט) והשיב לו מעט ששה מימין וששה משמאל כ"ל (אמנם עיקר הטעם לא הגיד לו שכן

צמוד הי' ליראיו שהנה עלתה אל אמה כצבאל והסעונו צבאל בין הששה כמזכיר צבאלחז"ל) והמ"י:

גו. ממה שאמרת לפני כל גדלי עכ"כ גם כי חזקת ואשכח פתח תפלתו (לוי"כ ג"ח). דכנה העולם תמיהים ושואלים מה זהו אריות הגלות כי' יותר מאלף ושמונה מאות שנה ואין לחזק כולו יומי וכפרט צימס הגוראים והקדושים צבני וצחחמונים צבל שנה ושנה ולית מלן דמשנה כן ועדיין אנו כבושים בגולה והארות כלל ישראל כל יום קשה מחצירו, חלח ודאי שזכו בך הרמזים (כלי חסוד) שאין ישראל גבולים חלח ע"י התשובה והיון שפועים השוכה מיד גבולים עכ"ל וכפרט צבני"ס יום הקדוש והגורא הזה הצע"ל וכוונתו שספק הרמזים כחכמים דלוי יוה"כ מכפר חלח עם התשובה ע"כ בהכרח לעשות תשובה מעומקה דנבא ולייחד לצבני צמחא ואז חכה לגאולה שלימה צ"כ, והנה חל יפלה כי חלל צמחים נאמר ויעקו וכו' ויחננו צניי מן העצובה ויעקו ויעל סודתם וגו' וגאולס, חולם גם שם עיי' הי' מוד ציוס הששי ללחם הנרה חלל הים קודם קי"ם ופרעה הקריב לכן של ישראל לתשובה ועיי' נילולו וכו' גם דקרי"ם, וכן בגאולת עזרא לצית שני הי' עיי' צפיתן בתשובה וקבלו עליהם צריה לשמור את התורה כמ"ש שם בעזרא, וכן בגאולה אחרונה צ"כ עיי' התשובה (כ"ל מהרמז"ס), והנה נודע מדברי המגלה עמוקות על ג"ם ר"ח גי'אל משה, גי'אל מרדכי, גי'אל משיח, הגאולים צבל חלו הגי'אלות כ"ל ח"ו ג"ם (צבל חלו הגלות כ"ל צמחים שחי גי'אל משה וצבל שכיח גי'אל מרדכי ובגלות האחרון האריך וכמה הזה שיהי גי'אל משיח) כי חזקת ואשכח (צב"ל, צב"ל חסוד) שהם תפלתו (כ"ל) רק עיי' השוכה וחפלה, כה יעזרונו הש"י לשון חלו צמחא ומזה לציוה"כ צ"כ:

גו. עשה עמי אות לעזרה ויראיו שונאי ויבשו כי חתה הי' עזרתנו ונחמתנו (תהלים פ"ו) וצמודם שו"ט' זה עזרתנו בריה ונחמתנו ציוה"כ עבליה וי"ל הכל הולך אחר החתום ציוה"כ עמי ח"ו לעזרה (מחר יהי האו"ם הזה ציוה"כ) ויראיו שוראי (הצ"ד שונא הגדול דלית לי רשות להסעוני ציוה"כ' כדאמר' בש"ס יומא) ויבשו (ציוס הזה וילמדו צע"כ זכות על ישראל בדאי צמח"ס) כי חתה הי' עזרתנו (כ"כ) צריה (וגם לשון עזר אותיות זריע שנקדחו צריה כנודע) ונחמתנו ציוה"כ' כשחחז"ל שרדך לפיוס את חצירו וגם הקצ"ה שומר התורה וכשחחז"ל שזים חלו הוי' ית"ש וייפשונו וינחמתנו לבי' בגלות החל הזה ויאמר גחמו נחמו עמי ולאסורים וי"ח מכלה בגאולה צ"כ:

ס. ופטר חכרן על קרנותיו חתה בשנה (ציוס הגפורים) מדם חטאת ככפרים חתה בשנה יכפר עליו

לדורותיכם קודש קדשים הוא לה' (שמות ל' - י'). וי'ל הענין כי כנדע מהלדקים זייט עדיין אהרן הכהן המעבר גפשות ישראל וכמ"ש עליו ורצים השיב מעון עומד צעדו ציוה"כ לכפר על נפשותנו גם לדורות עולם צמח"ז שאין ציוה"כ ואין קרבן וכי ולרחמנו בגלותנו לגאלנו כיצ' ולאשר יוה"כ מכפר רק עם החשובה (כדברי החכמים) ועיקר החשובה הקבלה אמתיות לתקן דרכיו ומעשיו מהיום ההוא והלאה במחשבי' דצו"ר ומעשה וז"ש וכפר אהרן (כהוא רבצח וכ"ל וגם כמו שכתבנו לעיל במאמרנו בשם קדוש זקניו זללה"ה [בעל שם שלמה] אצדפ"ק שהגיד קודם כל דרי על הכי שלפנינו ובהעלות אהרן את הברו"ת נשמות ישראל בין הערבי"ם שני ערבים מער"צ עד ער"צ וגו' הוא יוה"כ וכו' עיי"ש) על קרנותיו (הוא מדות בני אדם לכל קרן ומדה שיש לו מכל נד) אחת בשנה (ציוה"כ וכפשוטו) מדי"ם (ר"ת מהשנה דצור מעשה שיקבלו בני עליהם לתקן לטובה וזהו יוה"כ) חטא"ם הכפור"ים (כפור"ים על החטא"ים) אחת בשנה (ציוה"כ) יכפר עליו לדורותיכם (גם צמח"ז, לטבר נפשינו, להיות) קדש קדשים הוא לה'.

ובענין שכתבנו (ר"ת מדי"ם) מהשנה דצור מעשה, הנה מנזרח צבא"רז"ל צבונת הקפות הו"ר עם הלולב (וכן צבונת קידוש לליל שבת) שהוא צחי חדי"ם דצו"ר מעשי"ה עיי"ש הגם שכי שם דצחי אדם היינו האדם המקוף עם הלולב וכו' ולא זכיתי להבין דאי"ב היינו הך "מעשה" דרק ע"י האדם נעשית מעשי"ה בהקפה ולמה תשבו שם חדי"ם ומעשי"ה לשנים ולולב דמתחפית הוי אמית' גם צאופן זה שם דאדם היינו המהשנה כדד"ש"ן (נשצוטה כ"ה) נשצוטה פרע לאנוס שלבו אנוס וטעם צמחשכחו כי הני תרי תלמודי דרי כהנא מר משהצט וכו' ואי"ב חדי"ם הוא המחשבי"ה, והדצו"ר הוא אמירת הקפות ונקשות כמ"ש שם בשעה"כ, והמעשי"ה הוא בהקפה ועי"ב הוי מחשבי"ה דצו"ר מעשי"ה כנז' :

סא. כי ציוס הזה יכפר עליכם לטבר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תעברו נודע הדקדוק כי חטאתיכם הוא שוגג והלא יוה"כ אינו מכפר על השוגג בלבד רק גם על הזדונות אולם י"ל בפשיטות כמ"ש לעיל (במאמר שובה ישראל) לעשיית עפי"ד הבני"ש כי ע"י החשובה איגלאו מילתא ודעתו למפרע כי גם הזדונות עשה צנגנה וכלי דעת ומכני החשובה וכשאחז"ל ציומא עה"כ שובו צנים שוצים דמעיקרא שוצים בלי דעה עיי"ש וז"ש מכ"ל חטאתיכם (היינו כיון שיוה"כ אינו מכפר אלא עם החשובה כ"ה החכמים וכמ"ש הרמב"ם וע"י החשובה נתברר למפרע שהי ככל צחי חטאתיכם שנקי שנגות ככ"ל. אמנם זהו ריבין ליזכר שהיה החשובה באמת בלצבו עד שיעיד

עליו הודע תעלומות שלא ישוב לכסלה עוד וז"ש שחיראו העוקר) לפני ה' תעברו (שיעיד הש"ת הודע תעלומות ופנימיות על עברה לצבכם שלא תשיבו לכסלה) וכנ"ל :

טב. במדרש ומוצא צפוסקים שצמולאו יוה"כ"פ בת קול יולתה לך אכול בשמחה לחמך ושחה בלב עוב ייך כי כבר ראה חלקים את מעשיך [ועיי' לעיל מ"ש במאמרנו צב חות ל"צ] ויש לדקדק הלא אין משגיחין בבת קול כדאמר' צצ"מ גבי פלוגת ר"א ור"י וכנדע עוד בצמה דוכתי ועכ"פ הכי הל' שהוא צקהלת הוא מדצרי קבלה כדצרי תורה (ועדוף מצ"ק) ואם מקובל צודם דקאי הכי הל' על מולאי יוה"כ"פ הול"ל זאת, וי"ל כי באמת אחז"ל באצות בכל יום צ"ק יולתה מהר הורצ ולומרת שובו צנים שוצים ולכאורס קשה דמי הוא השומע הבת קול הזאת ומה הוא הפועלת כי אין צומע, אי"ב כמ"ש צס"ק שזכו התעוררות בלב הישראל לשוב אל הש"י ותורתו שמגיע בלבו באחה פעם וזהו מכבי"ק הל'. וכפי שכתבנו לעיל (באות הקודם) כי אם יתעורר האדם וישוב תשובה בלצבו באמת אז יעיד עליו הודע תעלומות ית"ש (כמ"ש לפני ה' הטהרו כנ"ל) ועי"ז ממולא ילאו הספיקות מלבו אם לעשות באמת מהיום והלאה רלון הצורא צבורתו ית"ש (או ח"י לשוב לכסלה אחרי יוה"כ"פ) והנה נודע מ"ש הרמב"ם כי אין שמחה בשמחת התרת הספיקות והנה אם יחי צדור וחזק בלעתו וכמו וחמונחו שלא לשוב לכסלה ולא להטות מדרך ה' עוד אז יקויים צו צמולאי יוה"כ"פ לך אכול בשמחה (התרת הספיקות רק צדור צדעתם כנז') לחמך, ושחה בלב עיי"ש (שכר הטוב לבו לשוב צחשובה באמת ובצדור כנז') ייניך (שהוא צחי"ן יין המשומר עולם החשובה, ואז חדע) כי כבר ראה החלקים (היודע תעלומות ית"ש) את מעשיך (בחשובה כנז') ועל כן משמיע זה צמולאי יוה"כ"פ "רק הבת קול" שאין משגיחין צו עפי"י הלכה משא"כ אם הי' מכה הכחוצ צקהלת כנז' אז היו שמחים צמולאו יוה"כ"פ רק מטעם מורה לשמות צמולאי יוה"כ"פ שהוא כדצרי קבלה והוא מהלכה כד"ת דמיא כנז' ולא הי' ראי שכבר שמח לבו ומעטם התרת הספיקות כנז'. משא"כ הבת קול שאין לו כח צמולה ההלכה כ"כ ע"כ הוא רמו צפועל דמויני והוכחה על שמחתו ששמח לבו וצדור צקרבו (כלי ספיקות כלל) שיהי מעתה החלטה אמתיות בחשובה שלמה ועי"ב שמח לבו וייעיב דרכיו ככ"ל :

סג. ביזמא פי יוה"כ"פ צמתניי חטאת ואשם ודאי מכפרין, מיתה ויה"כ מכפרין עם החשובה וצירושלמי צה דקדקו המפורשים (הקב"ע והפני"מ) למה לא נקט גם צחטאת ואשם עם החשובה וחי דבשמציא קרבן פשיטא וכבר עשה חשובה שאם לא

והוא רק המעלה להזיח יקר מזולל הוא דבר קשה מאוד ע"כ ל"ל עולה לה רק צימין. והבן:

סו. אנו מסיימים ציודיו יוכי"פ יבר"מ או"ה שלא חשטה עוד ומה שהעלתי לפניך מחוק ברחמיך הרבים אבל לא ע"י יסורים וחלאים רעים ולכאורה יפלה מאוד דו"כ כ"כ ח"ו שזה בעיניו הרבה המחלות ומחיקת עון עד שהוא מבקש על זה רק באופן שלא יעשאוהו ניסורים וחלאים כמ"ש בנשואו "אבל לא ע"י יסורים וכו'" דמשמע (כחנתי גמור) דרק באופן כזה הוא מבקש המחיקה ומחילת עון. וי"ל דהנה עיקר ההשועה הוא שמיים והלאה יעבוד את ה' וישמור ח"ע מלחטות ואם יח"י בעל יסורים וחלאים רעים ר"ל לא יוכל לבין לבו נהש"י לעבוד וללמוד כרח"ו ע"כ נבקש שימהול העליו ומייום והלאה נשוב בהשועה שנימה (כי פסקי) ברמז"ם כחמ"ם שאין יוכי"פ מכפר חנה עם ההשועה) ולתכלית הזה אנו מבקשים הצב לא ע"י יסורים וחלאים רעים ואדרבא כזה נראה מעלת הפנה זו כי אין אנו מבקשים מחילת החטאים ועונות בצביל ירחת העונש עליהם רק מפני שאנו רגילים להשיב חליך יח"ע ולעבודך מעשה ועד עולם וזאת יהי מעשה יסורים ומחלים רבים ח"ו ופל התכלית והמטרה כי לא נפל לעבודך יח"ע ואח"י שסיר תפלתו.

אמנם באמת תפלה זו ייסדה ונהגה רבא בכל יום אחרי תפלתו כדאמרי בברכות (כ"ז ע"ה) חמ"ם רב המנוחה ה"י אומרה רק אחר הוידו יוכי"פ עיי"ש ורצו נשיטחו כמו דאמרי בחגיגה (דף ה' ע"ב) דא"ל רבין נרצה מר לא בהסתר פנים היחס ולא צוה"י לאכול ולכאורה שארי הלדיקים הרי ה"י סובלים וסורים וכדאמרי שם על שאינו בהסתר פנים ח"ו מהם ח"ה דקים ל"י וידעו בשמים חלם מזג טבטו כי הם ידכאוכו ניסורים ח"ו חלאים רעים ח"ו יפרעוכו מחורתו וגם מעבודתו [שטיקר חורה שבע"פ הווח דאב"ו ורצו והלכה כות"י בכל מקום לגבי חב"ו בכל התלמוד (לצר מי"ע קג"ם) כוודט] ושמעתיחא בעי לילתא (כדאמרי בתגילה כ"ה ע"ב) וכן מצואר בפירוש מדברי רבא בכבודו ובעלתו (בעירובין דף ס"ה ע"ה) דאמר רבא ח"ו קרנחן כינה לא הנאו ע"כ התפלל שפיר רבא על זה כדי שיוכל לעבוד את ה' בשי' בלי בלבולים ויסורים ח"ו כג"ל וכן מה נענה אנחנו חלושים ודכאים אצתרי' צודאו לריבין להתפלל על זה ויתקבלו תפלותינו צ"ב ברחמים:

סז. בתפלת נעילה. כי לא תחפון בהשחתת עולם שנח' דרשו ד' בהמלאו קראוכו בהיותו קרוב. יפלה מחד הלשון "כי לא תחפון בהשחתת עולם" ומהיבן ידענו והיבן בהשחתתו כי לא יחפון (יח"ע) בהשחתת עולם

ה"י מתחרט על חטאתיו לא ה"י מצוה קרבן אבל צוהכ"פ ל"ל עם ההשועה והוא חמרה, דכ"ה חטאת רק צת דנקח הוא ומכ"ש כשמתענה צוהכ"פ והוא מקריב ומסגף ומסכן את נפשו כ"ש שרוב שיתכפר לו וה"ו ממילא עם ההשועה כיון שמתחרט כנ"ו, ואין לומר דמייירי בשלל התענה צוהכ"פ משא"כ בהטאת ואשם כיון שהוא נוחן מעות בעד הקרבן שקנה ח"כ רוצה הוא שיתכפר לו ז"ה דמני"א חס הוא חולה מסוכן ממילא ח"כ ואסור לו להתענות (ולא דיברה תורה וחמ"ם בהסוכנים, דלא שכיחי) ח"ה ודאי כשהוא צריך וגם חולה קת"ה ויכול להתענות ועכ"ז ח"ו מתענה ח"כ פושט הוא צו ציוס ואינו רוצה בהשועה וממילא אין יוכי"פ מכפר עליו כדי רצי שיה"כ ח"ו מכפר ח"ה עם ההשועה חולם ו"ל (לחומר הנושא) דצוה"כ גם כשמתענה ח"ו הוכחה שרוצה בכפרת עונותיו ורוצה בהשועה ושלא ישיב לפסלה עוד, דאולי רק מבגף ח"ע כדי שיחממוכו בשעה טובה ציוס הקדוש הזה וכדאי בחזרה"ק בא"י לבי כנישתא ביומא דכפורי ונחתיך ככלבין הב לנח ח"י הב לנח מזוני וכו' אבל כשחב"ה קרבן והלויים אז בדוכנס בשירס בניגון של צנו והתעוררות והבכה עוררו מקודם על מה שמצוה קרבן הטאת ונגד מי שחטה עד שה"י ממש קריב לזיאת נפשו ואז החמילו הלויים בשיר של שמחה וחקריבו הקרבן (כך מקובל צידעו מחבובתיו הקדושים ז"ע. ועיי' מ"ש במאמר שובה ישראל חות כ') ע"כ אין ל"ל שם ההשועה כי צע"כ פשה אז השועה וכנ"ו:

סד. בזאת יבוא אהרן אל הקודש בפ"ר וגו', ו"ל עפ"מ"ש"י בחומת אגף להחרי"ה ז"ל כי גלות צבל השלים לגלות מלרים ועפ"י"ו ו"ל כי הנה בגלות מלרים היו רד"ו ובגלות צבל עי רד"ו עם עי ס"ה ג"י פ"ר וכו' שיומלך בעדנו שכבר נתכפרו ח"ו ה"י גלויות במספר פ"ר חולם גלות אדום ה"ו ה"י קורא משע"י ונשא השע"י עליו את כל עונותם (עד שכפרו כל עונות צ"י) אל ארץ גזרה (עד אז גזרה הוא מלפניו יח"ע) יום נקם צננו לשפוט את הר עשו ונחתי את נקמתו בצרום צב"ה:

סה. משאחז"ל ביומא כי עד שמתוך הלדיק עלה בגורל להי' בימין וחת"כ להיפך ולכאורה יש לדקוק כיון דבדיעבד חס עלה לעזאזל בימין ולהי' בשמאל ג"כ מהני וא"כ אולי ה"י טוב גם זה יותר כיון שרחה חולי שהראון לחללא שמאלא בימינא כשעולה לעזאזל בימין וגם אז עולה להי' בשמאל היינו להזיח יקר מזולל. חולם נראה דז"ה, משום דכשח"ה דקדושה ממנו נפך לעזאזל הוא הפסד רב כיון דלך שמאל נוטה ממילא על הרוב לסי"ה משא"כ חס גם מלך ימין נפל ממנו לסי"ה ומה שעלה בגורל להי' צנך שמאל

והבטיחנו ומצטע רק שלא יצא עוד מי המצב על הארץ אבל באופן אחר היו כפי שגבולו חזקיל בסוף סוטה וגם בסנהדרין ובשאר מקומות מה שיבי' תורבן המולט צמלח מוכן המלה חין לך השחתת עולם יותר מזה וגם נתקיים זה צדורנו צטוה"ר וגם הראוי שהצוי שגאמר דרשו ה' בהמלאו קראוהו בכיוסו קרוב חינו מוכן השייכות להשחתת עולם שלא תב', דברי דרז"ל צוה להשב צעטי"ח ומה חבני צימיו (צענותיו) השוכה גם לרבים (למשל ולדוגמא) אם יתאמנו ויתחזקו לשוב צדים ולטבול את ה' בראי מטתה צמדנות שאחוייעט הלא לא ימחום ממשלת הרשעה שם ולא ימרו את פי הממשלה הרי יהרגום ר"ל או יענוס ביסורים ועוני ולרות לרות וכן צמדיות השכנו היטלטי"ר (ימ"ש) ופולח בשארי המדינות גזירות קשות צנפס וגוף ואי הצטמח "כי לא תחפון בהשחתת עולם" שגאמר לעונה ויחוד מוגת. ח"ו דקאי על כ"ה ואי נקרא עול"ם קטן וע"ו נחפול צסיום היום הקדוש ועשי"ת לקבל השוכתנו ולרחם עלינו כי לא תחפון בהשחתה עול"ם (האדם כנ"ו) שגאמר דרשו ה' בהמלאו קראוהו בכיוסו קרוב (חלו עשי"ת דמהני השוכה גם ליחוד כדאמרי' ברי"ה) ע"כ זהו עטותיו שלא לדחותו רק לרחם עלינו ולקבלנו בהשוכה שלימה וכע"ם:

דת. מה שאנו נוטקים ציוה"ק וצכנ ימו עשי"ת והבטיחות שמי"ע קולנו וכו' וכי הש"י חינו שומע ח"ו וצחלק היותר פחות מרגע ח' הוא ית"ש שומע כל הקולות ואין דבר נעלם ממנו וגם לכאף יש לחמוה מה על לשון שמי"ע קולנו צשמי"ע צימות החול ג"פ צכל יום ושם חירלו המפרשים צדוקק וחיינו סיקבל תפלותינו כשיראה שהיא ראויי ואז ימלא הצקשה ומלשון כי שומ"ע עבדך וחיינו לשון הצני"ה וגם זה קגת חינו מוכן לעמיד כי ממילא ית"ש היוצר יחד לצם הוא מצין כל מעשיו ומחשבתנו גם מלכד החפלות ולמה גאמר בהפלות דוקא שמי"ע קולנו, וי"ל מלשון הכי וישמי"ע שאלו את הטם וגוי חיינו (פשוטו) שאפ"ם כולם יחד וזהו שפיר רמוז כי אנחנו מחפלים שאלו חין תפלותינו ראוי להקבל מחמת שאינה צבונה

הראויי לו נקועפים מלוח עליו שיה ע"כ שמי"ע (יאסוי"ק כנ"ל) קולנו (יחד ככ"י עם חפלת הדיקים הראויים) ועם החפלות שהתפללנו לפטמים מקרב לב אז יערפם צחסדו ית"ש יחד לכולכם ולהשלימה להיות ראויי להקבל כנ"ו:

ספ. עוד י"ל עה"כ (ויקרא ע"ו - ל') כי ציוס הזה יכפר וגוי ע"ד שדרש צוה"ק (פי ואתהק) עה"כ (צטע"י כ"ב) יו"ם מהומ"ה ומצוכ"ה שנקי סחם יום אשר מקויים השת בנרות וחצלי משוח ערם ביאחו צ"צ וסן יפול לב האדם שגא לשוב ח"ו ציוה"כ אחרי כי הנרות נתגבר ומשנה לשנה ולא חבני השוכה כלל אך זכו ענת והסתת הי"ה"ר כי אדרצא זכו ראי' כי קרוב יום ה' לגאלנו צ"צ ולריכין חך בהשוכה למרק ולגמור הדבר שהיו הלרות האלו לכפרת טעותינו ופדות נפשו ח"ש כי ציו"ם (סחם שנקרא יו"ם מהומה ומצוכה כנ"ו מצוה"ק וגם יו"ם ר"ת יום מהומה ומצוכה כלשון הכי הכ"ו) הזה יכפר עליכם (שאדרצא ע"י היום מהומה ומצוכה, שגטשה כל העולם צוקה ומצולקה, ריכין להחזק ולשוב לבי ולכפר חטותינו) ועי"ו יגאלנו צ"צ:

צ. ומ"ש לפני ה' תטברו וכו' הים קס"ד שלפני אחר ח"ו יטברו ח"ע אך י"ל למלואת צבות צמד חוב"י עפ"ד הדיקים חבותינו ורצותינו זי"ע כי משפט כנ"ו צעוה"ו צימים הנוראים לא יוכל לצוה לפני צ"ד של מעלה כי חמה חנים וזעים היעצ ענינו כנ"ה השוכים בהשפלות המוכ"ו והצלוו וגם לרבו הנחלים וממילא לא יוכלו לדוגס צדק רק הקצ"ה לצדו היודע הטלמות ית"ש הוא יספטנו וכמי"ש מלפניך משפטי ילא עינוך החזונה משרים ועיון מ"ש צוה אאמו"ר הקי אלל"ה צתפארת צנים עה"ת (פי נצבים) עה"כ אחס נצבים היום (ברי"ה) לפני ה' חלקיכם (הדיין, שרק הש"י יהיה הדיין שלנו. כצ"כ) עיון שם ח"ש כי רק לפני ה' (לכד) תטברו (וכוה ית"ש יעד וישפטו חס הוא נעדר) כנ"ו ואז הוא צודאי לעושה:

מאמרי חרש תשרי, מאמר סופת שלום

בו ידובר ויתפרש בעה"י מקראות ומאחז"ל וענינים השייכים למצות סופ"ת בהג המוכות ועניני החג הקדוש. וכשמו כן הוא קראתיו ושם שלו"ם הוא בחי' סופת כמ"ש בתיזוח"ק בבחי' סופית שלו"ם וע"י בקרנים ודן ירון (מאמר ב') ורומז ג"כ על מספר שמי חיי"ם אלעז"ר.

הו"י חרש"י שהוא קול ודיבור והקדושה בעליזתה שורה בתוכה הוא בסוד הכונה הכנה הוא מאסף קול ודיבור עכש"ד לענינו ע"ש. ויופן עוד דהנה ידוע להפלה בלה דחילו ורחימו"י לא פרחת לטיילת והנה חג הסוכות שהוא הו"י חרש"י וידוע דהו"י ברחמו להבטיח ה' וחרש"י הוא בחי' ירמיה ע"כ בזמן גרמא בקיום מלוא סוכ"ה ברחו להטלות דיבורו התפלות של כל השנה שוכו פרחין נטילת הקול והדיבור (הו"י חרש"י בחי קול ודיבור כו"ו) של התפלות ועל לרפון לפני ה' דון כל, ויש לתת עוד טעם (כ') עפ"משי"כ קדוש זקינו צבנו יששכר (מאמר יחודא שלים איה צ"י) צטקן האור מקוק צבא משמחה של מלוא וע"כ אמרו צוה"ק דבשמי"ע שאל מה דענו ויבז לך כי ממלאין משאלותיו בלי גבול ולמלאו כמו חור מקוק הכללי שאינו נגבל כלל ע"י"ש וע"כ להיות החג הקדוש הזה זמן שנתחתו שמתה של מלוא ד' מניי"ם ולקחתם וכו' ושמתם לפני ה' חלקיכם ושמת מלוא סוכה וזמן ניסוך המים ושמת צית השואבה מלבד שמת יו"ט בעלמותה ונמלא מגיע בחי חור מקוק וממלאין משאלותיו בלי גבול ולמלאו ע"כ הוא זמן קיבול תפנות. וגם י"ל עוד טעם לתצת (ג') עפ"משי"כ רבנו בחיי (סוף פי בשלה) שיש ענינים המקיפים את הכה"ק וכשישראל עושים ראונו של מקום נפתחים בצורת כ"ף וכשאינם עושים ראונו של מקום נסגרים בצורת ה' וכענין שנאמר סכות צטקן מצבור וכו' עכש"ד ולפ"י בשנסגר בצורה ה' אגחנו חוץ לפרגוד ולא יגיע תפלתיו אל הקודש פנימה ה"ו והנה בעניני כבוד אשר תפנו עלינו ויסגור ה' אוחנו בחוץ ענין כבודו ית"ש והנה אגחנו בחוץ הקודש פנימה וענין כבודו לא הפסיק בעדנו חדרבה הוא חוץ חוץ עלינו משצ"ב לעזבה ואגחנו מצפנים וקרובים אליו יח"ש והנה בחג הסוכות בחי ענין כבוד ונחשור הכה"ק שהוא ע"כ ו"ל מסוגל שלא יפרוד בענין בעד התפלות חדרבה יסוכן ויחופף עלינו ואנו מצפנים לעזבה כו"ו וע"י שער חדרה שער ה' (מדף י"צ עד דף י"ב מדפוס אופיבאך) צטקן הענינים והצ"ן וגם י"ל עוד טעם (ד') רמח ענין הסכ"ך אשר לריך מדינה שופלו להביט השמימה ולראות הכוכבים ותקרה חסורה וחינו לכורות נכסיר מחילה הצדל המפסקת צוה"ר ציננו וצ"ן חצונו צצמ"ם ויכלו התפלות לעלות השמימה ועמשי"כ בעל העקודה שער ס"ז מצט"ן זה. עוד טעם (ה') עפ"משי"כ צב"ה"ק וע"י שער חדרה

א. בזה"ק אמור (ק"ג ע"ה) צענונו סוכה ללא דמהמותא צנון לכמו"ב (שה"ש ג' - ג') צלנו חמדתי וישבתי וכו' וכ"כ מלך בערים להרי"ו ריקאנטי ז"ל (וכ"כ צמנלה עמוקות וחתקין) כחצ ועל מנה זו רמז שלמה המלך ע"ה צלנו חמדתי וישבתי הרמז לסוכה ושריו מסוק נחמו רומז לפרי עץ הדב ושאר המינים עכ"ל. ויש גרמז צזה לעני"ד כי חמדתי וישבתי"י ג"י ב"ש"ת עשכ"ז ופרו"ו הוא פרו"ו עץ הדב החתרוג לחכו"י מספר לול"ב הציחני אל צית הוי"ץ הוי"י ניסוך הוי"ץ בחג בדיבור השמחה נמנחתו צציהח"ק וכו' רמז המשך כ"י ודגלו עלי אהבה דרז"ל ודילוג"י עלי אהב"ה הוי"ו כי מה שאדם מלג ומחסר ומעוות כל השנה יכולים לתקן בסוכה שהוא זמן התשובה מאהבה כמו שפי' בקדושה לוי ע"ל ראשון לתשבון שונוה שנחשבין אז בעוונת לאשר עושים תשובה מאהבה אז ועשה מהם זכיות וכו' ודגלו עלי אהבה שנעשה מהדילוג אהבה (מכשעו"ת זכיות) ע"י תשובה מאהבה:

ב. וגם רמז בסכ"ת השכ"ו (כמ"ש במסורה תפר) עולה כפ"ת חמרי"ם ג"ל עפ"משי"כ צב"הח"י"ל לצרך על הלול צתוך הסוכ"ה דיוקא וכן מלאתי מקור לזה צוה"ק ה' ויתו (דף דכ"א ע"ה) וז"ל שאלון צבוכות אחרת צשמאלא נולד צוהינא וכו' עכ"ה ה"ו מפורש פ"י השפוט שאלון (מכניסין) צבוכות האחרת ולול ול"ל קאמר שלוקחין אוחן צציהכ"י הו צביתו דק צבוכות כו"ו ע"כ שפיר מדויק ברמז מה שעולה כפ"ת חמרי"ם צמספר צב"ת חשכ"ו, וקורא עוד כי בשמכרין ו' ויתו על נטילת לול"ב נמלא הוא ז"ש לול"ב צצרכוחו וכו' מדרך צהסוכ"ה להמשיך מקיפ"י הסוכה ע"כ ז"ש נול"ב עכ"כ ענה סכ"ך צ"פ דופין עפ"ת שהוא שיעור הכשר סוכה שח"ם כהלכתן ושלושית עפה וסוכן למטלה, ויורמח צזה כולל שהוא להמשיך המקיפים צהסוכה צחי כולל ומקוק. כו"ו צספרים:

ג. סכותה צטקן לך מצבור חפלה (איכה ג' - מ"ג). ו"ל ע"י שפי צצני יששכר (מאמר שמות החג חות ג') שנקרא חג האש"ף עפ"י"ד החזוה"ק לריך לכונה דיבורא צאד"י קול צוה"י וליחדל לון כמלוא ציחודא דאיכו יחיד נט"ס דמחבר לון ומיחד לון כהדא וכו'. וכנה ידוע דהו"י חרש"י מספר סוכ"ה וכו' והוא חג האש"ף אשר מאספין כל הקולות והדיבורים של כל השנה אשר לא ה' על הכונה כרחו וצקום האדם מלות סוכ"ה צבי

והביאו בשליה הקדוש (בענין תפלה וקס"ח דף רכ"ט מ"ד אופטרה) שהתפלות שהן בחו"ל ח"ן להם דרך לעלות זולת בשישראל משלחין אותן דרך ירושלים ומקום המקדש שמה עולים שער השמים כתפלות שלמה המלך ועל תפלת חו"ל נאמר סוכת בענין לך מעבור וכו' זולת בשמשלחין אותם למקום המקדש עי"ש באורך. והנה בחג הסוכות הכונה לסוכ"ת דו"ד כמבואר בפע"ח ותפלותינו להשיי שיקים לנו סוכת דו"ד הנופלה בביהמ"ז וכן בפיוטים תקנו לנו כן חז"ל, ועיי' במהרש"א ח"י אגדות בפסחים (דף ה') בשכר שלשה ראשון היינו בשכר ולקחתם לכם ציום הראשון ושמחתם וכו' (בסוכות) וזה למשיח ולציון בית המקדש ע"ש העטם לזה ועיי' בתיקוני זו"ק (תיקון ס"ע) ועם כל דא לא יהא שלים אלא בצח זוגי וכו' אתר בסוכה וכו' ויבא יעקב שלם ויבן לו בית דא סוכ"ה צהריה זמנא מה דהוי ישינה בגלותא דאסחלק דתיקו דילג שלימו דילג צהרי זימנא איהער צשכינת"ה ולבו ער אתערותא דפורקנא עכ"ל"ה הרי דאז בסוכות עיקר זמן התעוררות הגולה לשב לירושלים צ"ב [וזהו רמז כונה הפיטן ציום ח' דסוכות צאם הצנים שמחה (היינו הסוכ"ה שנקראת ח"ס הצני"ס כמבואר בתיחזיק"ק) גוננו צפודת למחה (אנו מנקשים על הפדות והגאולה)] ועי' אנו שמים לב אל המקום העלה ההוא עזור הארץ ושער השמים וזהו גורם לקבול תפלות צהרי אז כוונתנו רק אל המקום ההוא ולשלחם דרך ארצם אה"ק ושער השמים, וזהו יש לפדש מה שאמר דהע"ה (תהלים כ"ז - ד') אחת שאלתי מאת ה' אחת אבקש שצתי צבית ה' כל ימי חיי לחזות צנועם ה' ולבקר צהיכלו כי יפנני צסכה וכו' והיינו אחת שאלתי מאת ה' אחת אבקש (היינו בקשתינו הוא לה') שצתי צבית ה' כל ימי חיי לחזות צנועם ה' ולבקר צהיכלו (שגובה לשב לציין וירושלים צצנין צבית ויקים לנו סוכת דוד הנופלת) כי יפנני צסכ"ה (א) על זאת נחפול צימי הסוכות אשר אנו לפונים צחק הסוכה [ועיי' בארבע ישראל שבי הענין שאנו מתחבלין צהסוכה אחרי ר"ה ויו"כ להשמר מן המסטיניוס וכו' ע"ש ועפי"ז יומתק לשון כי יפנני צסוכו]. ומכל הלין עעמי יוצן רמז הכי סוכ"ה בענין לך (היינו הסוכ"ה זכר לענני כבוד וימי חג הסוכות פעולתם לעובד) מעבור תפלה (להתן ולהעלות תפלות הכלתי ראויים מפל השנה אשר לא יוכלו לעבור ולעלות הנה עתה הוא העת רמז שיעלו לעובד).

ועפי"ז י"ל צמדדש שוחר טוב תהלים (מזמור ד') ה' חנינא שאל לרי שמואל מהו סוכת בענין לך אמר לו שער תפלה פעמים פתוחים ופעמים נעולים וכו'

(א) הג"ד. וע"כ הקרי הוא בסכ"ו וכשנצטרף תיבת הקרי והכתיב יחדיו המה סוכ"ה בגי' יחד קול ודיבור כנ"ל.

עכ"ל וצחק התשו' שהשיב ר"ש רמז זה היינו סוכות בענין לך צסוכות זמן ענני כבוד פתוחים השערי תפלה ותלוי צזמנים ועתי רמז חם הם פתוחים לעלות תפלה כי צסוכות פתוחים כנז' ועפי"ד הרצינו צחוי כנז' דסוכות ומענין שורש המלה רק ס"כ י"ל שחלוי צזה צעת שהם צתמונת ס' סחומים וצעת שהמה כ' פתוחים כנ"ל וזהו סוכת ס"כ שורש המלה כנז' וצחק הסוכות פתוחים. ועפי"ז י"ל צפיוט מערצית לשמ"ע "פונים מסוכה לציהם לישב לקון לחשם הקשב" ולריך ציאור מהו הזכות שפונים מסוכ"ה לציהם שעי"ז לקון לחשם יקשב ויקבלו תפלתם ולפי מה שכתבנו. כי אז צסוכות זמן קיבול תפלות כנ"ל וגם צעטם ח' שכתבנו כי סוכות הוא פשתייחד קו"ל ודצ"ר הוי' אדני וכן שמיני עלרת הוא יחוד השלם מהו"י אדני ע"כ זהו שייכות צפיוט שמיני עלרת לסוכ"ה שפונים מסוכה לציהם לקון לחשם הקשב שיסאר רושם החג הזה זמן שמחתנו שמה צגי קו"ל דצ"ר וצ"ר חג השמיני עלרת יחדיו מסוגלים לקבל תפלות בני ישראל וזהו לקון לחשם הקשב :

ד. ויהי צשלם סכו ומעונתו צציון שמה שבר רשפי קשת מגן וחרב ומלחמה סלה (תהלים ע"ז - ד'). י"ל ע"ד שכתבנו צמאמרינו זה צשם הארבע ישראל כי שלים גי' צ"פ הק"ף כי הנה האימא היא המקפת שיהם האור המקיף והאור פנימי יחדיו וע"כ הוא צ"פ הק"ף, ונודע צכל הספרים כי חג האסיף שלריך לאסוף ולתקן מה שפזרנו צצתי יסוד והוא צאספך מגרנד ומיקבד פסולת גרן ויקב. וגם ידוע צזוכ"ק כי שוב הוי"ו אדני סוכ"ה הוא ענין ובי צהיכל קדשו הם מפניו כל הארץ ה"ס מספר אדני הוי' צהיכלא וההיכל הוא ההיבה נקרא לוי"ן צצתי אדני מספר היכל ידוע, והנה תיקון היסוד צימים האלו צסוכה ע"י היסוד הוי' אדני צביכול מצטרי אחזק חלקו שיהי היסוד והשפע רק מדבר לנוקצא ציחוד ולא למגנא ח"ו וזהו ויהי צשל"ס סכ"ו ומעונתו צציון (שמיחדים ע"י הסוכה צצתי נפשו שיהי מעונתו צציון שיהי צהיכלא הנקרא ליון כנ"ל זה צצתי) שמה שיצר רשפי קשת שיצבר ויבטל טונות רשפי חומים היסוד שנקרא קשת יורה כחן וכדאמר' צסוכה (דף ל"ז) על יוסף וחשב צצתי קשתו (צרחות מ"ע - כ"ד). והוא צצתי חג האסיף כנז' ועי"ז שמתקנין כן צחג האסיף צסוכה עי"ז מתקן החצלי משיח והמלחמה כי הוא חרב נוקמת נקם צצית וכשמתקנין זה אז מקרבין הגאולה וזהו שבי שיצר רשפי קשת מגן וחרב ומלחמה סלה כי ע"י מלות הסוכה נלל מלהב חרב מלחמה גוג ומגוג וכמ"ש צפיוט יום צ' דסוכות וצפע"ח (שער הלולב פ"ה צהגכות מהר"י למח צמוסגר) שאז צסוכות נעלים מזה ושעי"ז נזכה למפלחן ויהי חשועה רבה לישראל צגאולה שלימה צ"ב :

ה. בס' פני ארי' מציא מדרש פליאה. ויאמר משה צנערנו וצצקנו נלך כי חג ה' לנו (שמות י" - ע')

הנז' ח"ט משה כי חג ה' לנו זה חג הסוכות כד' המדרש הנז' שפ"י סעני כבוד וחסוכה נמלא דמהני לנו תשובה (ולא היו ישראל ראויין לאחור מעשה אלא כדי להורות התשובה כנז') זכ"ל כי נערנו וזקננו רומז לבטלי תשובה :

ו. א"י ע"ד המדרש הנז' ופ"י שביארנו מקודם לזה וירמז בנערניו וזקנניו כי נע"ר זק"ן מספר סכ"ך, צ"פ דופ"ן, עפ"ת. היינו שיטור סוכה הלל"ת סכך ובי דפנות ושלישית אפילו עפה ח"ט כי חג ה' לנו זה חג הסוכות :

ז. עוד י"ל בזה עכ"כ (שמות י' - ט') ויאמר משה בנערנו וזקננו נלך כי חג ה' לנו זה חג הסוכות, כד' המדרש הנז', עפ"י הרמ"ע ז"ל במאמר א"ח כל חו (ח"א פרק כ"ט) ח"ל ועל שתי מדרגות אלו נאמר רבות בנות עשו חיל ועל הנשמה ושוכניה המתפללים זה כתיב ואת עליית על כולגה ולהם שר גדול נורה מאוד הוא המלאך הגואל שזכר יעקב אשר לא יגורכו רע כי שיתנו לו רשות לצדק את הנערים הם השרים שזכרנו ראשונה דעל"י אמר משה לפרעה בנערניו תרי וזקנניו חד שכן כתיב בספרים מדויקים (קדמאה היינו בנערניו צו"ד תינוח זקננו צלא יו"ד) עכ"ל, עו"ט ביד יהודה דשר בגדול היינו אכתריאל שכוא צעולם הכריאה ששם אין רע כלל ע"כ אמר יעקב המלאך הגואל אחיו מפל ר"ע וגו' ועל בנערניו וזקננו פי הנערים נקראו מטי"ע וסג"ל וזקננו הוא אכתריאל על גביהם חונה עו"ט וכן א"ס (בפרק ו') אכתריאל מן השלשה הכו נכד וטו"ט ציד יהודה היינו להיותו צעולם הכריאה עו"ט והנה צר"ה ויו"ב הכונה במטי"ע צר"ה דמולך קול השופר למעלה כמ"ט בחרוה"ק וכן בסג"ל בג"ל ויה"כ כמ"ט בנות חליפת מוטלים א"ס והנה עדין במקומו של מטי"ע עולם היתירה יש עוד דינים עירוב טו"ר כנודע (וכן בסוד שיתין פולסי דנורה כנודע בספ"ק) וכ"ט סג"ל שכוא צעולם הטע"י, ט"כ המה ינו הדין, אכל בכריאה הוא אכתריאל אשר נאמר לא יגורך רע ושם א"ך טו"ט פל"ה, ע"כ י"ל דבסוכות שכוא סוד וימינו תחצקני שכלימא מחופפת עלינו מקיפי אמא המקננת בצרי"ה מקומו של השר הלו וחו לא יגורך רע כלל, ויש לרמז אכתריאל מספר בספ"ר וכמ"ט במאמר א"ס כל ח" ח"ג (פי י"ח) (ב) וזהו בסוד יושב בספ"ר עליון סוכה העלוכה כי ולפניו בסודו כי בספ"ר אהלו שרומז על הסוכה כנ"ל

(ב) הג"ה, עיי' בוח"ק בראשית (דף י"ח ע"א) שמו גליפא ד"ח אחוון ממני על גשמי" רצון וכו' ובדמשק אליעזר שם דהיינו השם אכתריאל י"ק תו"י צבאו"ת שהוא י"ח אחוון וממני על גשמי"ם וע"כ רמז בחג הסוכות גרונין על המים גשמי רצון כנו' יהוא בחי" שם אכתריאל הממונה על זה.

זה חג הסוכות. ונלפ"ד עפ"י זקוני צנו יששכר (מאמר חדש אלול מכות החדש אוח ה') ע"ד א"ח אלקים קדוש מוכר"ר אלעזר מלחעסכ זי"ע טה"כ אז תשמח בתולה במחול שקאי על אלול מזל בתולה ופי' בזה קדוש זקוני "בחורים וזקנים יחדיו" כי בשמחת בית השואבה היו הדיקים אומרים אשרי ילדותנו שלא ציישה את זקנותנו והבטלי תשובה אומרים אשרי זקנותנו שפטרנו על ילדותנו. וזהו בחורים וזקנים יחדיו הן אותם שמשבחים הילדות והן אותם שמשבחים הזקנה עכ"ל. וזהו י"ל בנערניו וזקנניו היינו שמחת בית השואבה בחג הסוכות שכו אומרים אשרי ילדותנו וכו' והבט"ה אשרי זקנותנו "כי חג ה' לנו זה חג הסוכות" זמן שמחת בית השואבה. ואמר לו משה לפרעה כי בפת זה נלך עפ"י הודיע מהקדושה לוי על ראשון להשבין עונות אלו בסוכות עושין תשובה מאהבה ומכחזנות נעשה זכוות ויש לנו כח לחשוב לעוצה גם מהעונות שנהפכו לזכוות והנה הצע"ת אומרים אשרי זקנותנו היינו כי ימו הנערות ה"י שלא צע"ת וע"י התשובה מאהבה "בנערניו וזקנניו נלך" יש לנו כח גם מהנערות כי בחג הסוכות עושין תשובה מאהבה מהוך שמחה ונמלא כי ה"י למפרע גם צימי הנערות לעוצה שנהשב (כתמלה) לזכוות, וזהו שהשיב משה על מה שאמר פרעה (שמות י' - י') ראו כי רעה נגד פניכם מאותו הטעם הודיע במדבר הראה לו משה כח התשובה ולא היו ראויין ישראל לאחור מעשה אלא כדי להורות התשובה כמאשר"ל (ע"ז ד' ע"ב) וצפרט בחג הסוכות כשעושין תשובה מאהבה שנעשה מהזדונות זכוות כנז'. ולקרב יוחר הענין לסוכות י"ל עפ"י הצנו יששכר (מאמר ללא דמהימנותא אוח י"ח ואוח כ"ד) בנעט אחריו שם דסוכה הוא צחי עוני כבוד וחי הולך לפניהם (שמות י"ג - כ"א) צנו חמשיית שום שר זמל ואינו חוסים צלל כנפיו דייקא וחי אמר לשכון צערפל והוא הנקרא שרבישו של מלך וסוכו כביכול ואין משתמשין בשרבישו רק אהנו [ולכל יחשבו כי הצנו יששכר כי הדברים רק צורך דרוש דהערפל נקרא סוכו של מלך ית"ש ואין משתמשין בשרבישו כנז'. הנה מלאתי מפורש בלכרים האלו בזה"ק (פי אחרי דף ג"ע ע"א) ח"ל א"ר יהודה זכאין איוון לדיקו"ה דקוב"ה צנו ביקריהון ותנו"ה מלך צו"ד חי ב"ג רביב על סוכי"ה דול"ה בר קטלא הוא קוב"ה ארכיב א"י על דול"ה דכתיב (מלכים"ב צ" - י"ב) ויעל א"י בסערה השמים וכו' עכ"ל] וצ"ע דנקראים אנו צנים וע"כ מותר לנו וזכינו לישב בנענו כבוד הסוכה ומהני תשובה עו"י כי א"ז שמחל על כבודו כבודו מחול א"ן בגוים מלך אלקים על גוים (תהלים מ"ז - ט') ומלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול וע"י הסוכה נמלא דמוטיל לנו תשובה ע"י שנקראים צנים עי"ש ציאו"ר הדברים צוחר ויונעם לך. והנה פרעה אמר ראו כי רעה נגד פניכם מוכב ז"ס ה"י מחטא

מהצרכים כי סח"ר עולה ד"פ דופין עם סכ"ך. וזכו
 י"ל שוסד הפייטן צמטרות ללול ב' דסוכות דוד למלכות
 לו בסוכת עורו יבוא מיוסד עדחז"ל שהסומר מלות
 סוכה כראוי ומלחו לו נטו"צ בסוכת עורו של לוחן
 ע"כ כי למלכות לו בסוכות עור"ו עו"ר צמילוח"ו עיין
 ו"ו ר"ש טולה בסח"ר וזכו למלכות לו בסוכה עור"ו
 היינו עו"ר צמילוח"ו ג"י בסח"ר שכות עם הבי"ל בח"ו
 צריח"ס עור"צ כנודע. וזכו י"ל כי פרעה שורט
 הקליפות ר"ה להמשיך על ישראל רעות חלילה וכהה הגיד
 למשה ר"ו כי רעה נגד סוכה מה שראה באלטגונות
 שלו כוכב דם מלוחו העט חלילה ע"כ הגיד לו כחנן
 גם משולם הצריח"ס גם אכתריאל מן השלטה הכי
 נכבד כני"ל ואם לא יוכל להרע לנו כי שם חן עוד
 תערובות עו"ר כלל ולא יזכר לשם מגע נכרי (ועי' מ"ש
 המעשה חורג פשוט ליום ב' דסוכות צמילוק שקודם
 הקדושה מ"ש על הסוכה וזכרו לא יבא צמילוח"ו
 ואכמ"ל) וזכו צמטרנו וצוקנו נלך כפ"י הרמ"ע דקח
 על מטי"ע וסג"ל (השני נערים מטי"ע שר הפנים נער
 ומשנהו) עוד יש לנו וצוקנו רומז על אכתריאל על
 גביהן כני"ל וזכר נלך ככה שלפ"ן היינו שוכה על
 גביהן עוד לא יוכלו להרע לנו ח"ו וזכו כי חג ה'
 לנו זכו חג הסוכה דהיינו אימח מקנת צריח"ה משם
 הבי"ל וי"ל כי לאחר שהטלו צמעה הידוע צמד"ר נאמר
 הנוי שולח מלאך לפנקי כי לא חט"ה צקצ"ך חט"ה
 ר"ח אחריו ע"כ לילך ה'דם כנודע צמטר"ו ולאמר
 לא ניתן אז כח הסוכה וכו' מינוס של הס"ר השלישי
 הכי נכבד על גביהם ע"כ נאמר רק שהינו שולח המלאך
 מעי"ע כמו שפירש"י עם (צ"י משפטי"ס) נמשח"כ צחוקן
 הסוכה שוכה עם אכתריאל, זכו התיקון צמחי חג ה'
 לנו זה חג הסוכה כני"ל ואין עוד עם תערובות כח
 לפרעה כלל. וכל דבריו צדק אפ"ר, וז' הטוב ופ"ר:
 ח. כי יקרה קן לפור (דברים כ"ג-ו) הפרחים או
 בימים נדרש צחוקנו זכ"ק הפרחים חלק ז' ומ'
 סוכ"ת או צי"ס דבחו עזרן הקפות שצ"ה שפ"ה.
 י"ל הרמז הפרחים או צי"ס כמספר ושחצ"ס מ"ס
 צמט"ן (כחל"ף דאפרוח"ס צמספר חלק כנודע צסוד
 חוכה ירו"ף א' חלק) רמז ניבוק המ"ס צמכות
 ושחצ"ס צית השחצ"ס כאשר חכ"ל סמכו על הכי
 החי ושחצ"ס מ"ס צמט"ן וכן צחוק"ק (תיקון
 כ"ח) כי שחצ"ס צית השחצ"ס הוא צמחי אימח עילאה
 (ציו"כ) שוכה צמחי חג הסוכה:
 ט. וחגותם איתו חג לבי שבעת ימים שבעה חקת
 עולם לדורותיכם צחוק"ס השביעי חחוגו
 איתו קשה טובה מה משמטנו הכי צזה "צחוק"ס השביעי
 חחוגו איתו"ו ואם צה לכפול ולומר זמן חג הסוכות
 הלא לא ידענו עדין אח"כ וזו צחוק"ס השביעי ואדרבה
 מזה יוכלו לעשות חלילה כי חן מצב היום צחוק"ס
 כ"כ רק שוכה צחוק"ס השביעי צלי הגבלת היום צחוק"ס.

והמקרה הזה לומר ולומר דרשנו וחי, וי"ל ע"ל שכתב
 הרמז"ס צחוק"ס חיון כאשר נענש ירבעם בן נבט
 על עגלי הזהב כך נענש על שביטל מלות סוכה צמכות.
 והיינו צמ"ס צמכות (א' י"צ) ויש ירבעם חג צחוק"ס
 השמיני צמטה ע"כ יום לחודש כחג אשר ציהודה וכו'
 צחוק"ס אשר צד"ה מלכו ויש חג לבני ישראל, ולהצ"ן
 קלח הענין מה זה חג ירבעם לפי שיטתו אשר חפ"ן
 לעשות מה זה עשה סוכות צמ"י מרחשון דייקא (וגדל
 כמו נודע אשר חר"ל צמכות"ן צ"י חלק שחמר לו
 הקצ"ה חזר כך ואני ואתה וכן ישו נמי"ל צמ"י. וזכו
 לא ר"ה שוכה בן ישי צרא"ש ממנו) חולם עין חדש
 מרחשון אשר אז ישי צנין הבית לעמוד כנודע מהפסיקה
 (מוצה צמ"ס צמחמר חדש מרחשון) לאמר צנין הבית
 שצנה שלמה גלה צמחשון ועפ"י רוח"ק לא חוכו
 שלמה עד חש"ו וכו' מרחשון מקצ"ה וכו' וצ"ת
 שני צמכו וצמט"ה הקצ"ה לג"ס שפרו צמ"ן צ"ת
 השלישי צ"כ עכ"ל המדרש. וזכו ה"י טעות ירבעם בן
 נבט שמרד צמלך שלמה וזכו ר"ה וידע כח מלכות
 צ"ת דוד מחג הסוכות שוכה רומז להקמת סוכת דוד
 הנופלת וכן צמט"ה (שער הסוכות פ"ב) כוד הסוכה
 מכל ממד"י השכלתו כי עדות"ך שוכה לי (מהל"ס ק"י-
 י"ט) צמ"ד ד"ד שוכה צמ"י מלכות ומחשוד גמ"ך
 למלכות"ה ד"ד עי"ש. וע"כ חש צמחצ"ה להרוס כח
 מלכות צ"ת דוד והמשכה שלכם מהסוכה צמג הסוכות
 ע"כ נחכס צמט"ה צד"ך חדש לעשות חמג צחוק"ס
 חשון צמ"י נחודש לאמר חדש מרחשון צמ"ס ע"י
 סמ"ה המ"ך אז צמכו"ה הבית ראשון כני"ל מהמדרש
 וירבעם חש צמ"ה לעשות חוקן הגמור מחדש ויחוקן
 חדש מרחשון ע"כ עשה חג הסוכות צחוק"ס מרחשון
 לפי"ס ולחוקן חדש חל"ו וגם חש צמ"ל וליקח המשכה
 הסוכה צמג הסוכות לצמ"י דוד כני"ל מפ"ה ע"כ
 שקרו חזונו צמט"י יען שוכה חדש של חוק"ך צמ"ס
 של שומה המלך כני"ל וזכו שמשפר הכחוד דרכו (צמעות)
 שעה חג הסוכות צחוק"ס מרחשון אשר צד"ה מלכו.
 וכן ראיתי צמ"ס חזמו"ר בג"ק הרב זלל"ס דפ"ק
 (שם שלמה) נכדו"ה מוז"ר בו צמ"ן זה עכ"כ (מלכים
 א' י"א) וירבעם יבא מירושלים שוכה אז ראוי למלכה
 שלח חט"ה עדין. וצמכות"ן (דף ק"ב ע"ה) דחז"ל וזכו
 מחכס"ה צמלה חדשה שלח ה"י בחורחו של ירבעם ש"ס
 דופי וי"א שחודש חידושי חורה בלא שמתן חון מעולם.
 וזכו י"ל וימלא איתו אח"י השילוני הנצ"ה צד"ך וזכו
 מחכס"ה צמלה חדשה ושויהם לצד"ה צמטה שעה
 ירבעם כח הסוכה מוז"ו מחכס"ה לצ"ן סוכ"ה צמל"ה
 צמ"י צ"פ דופין עם טפ"ח שיער הכשר סוכה שחיס
 כהלכחן ושלישית חפ"י עפה, וגם צמחור צמ"י יששכר
 צמ"ס הקדוש ר"פ מקארט"ן ז"י"ע אשר סוכ"ה צסוד
 המלצ"ס ושויהם לצד"ה צמטה פ"י עם ג"כ לורכו צקוד"ס ולא
 הצחתי צזה רק קלח ראשי הדברים דפ"ח"ס חזמו"ר ז"י"ע.

ויגיל בזה שמליכה חדשים צורך חדש הלך צנח הסוכה (שכוח סוד מלבוש כתי) טעמה בחודש מרחשון לפי שיטתו וטעמו הגדול ונולד ירבעם און לו בטעמו כי חשוין גי שלי"ס סוד סוכה שלי"ס צ"פ הק"ף (וכמו שכתבו במאמרינו ליום ג' דסוכות בשם האוכח ישראל ועיי' בזה לעיל אות ד') וכן מרחשון בגי' אחרונה, וכן צהודש מרחשון ג'אמר כס' ילירה לר' צו עקרי"צ בעולם ויחא מל עקרי"צ עולה שני"ע שחול סוד הסוכה לבון כליל א' דסוכות וכן בכל ה' ימוס ע"צ בסגלין גי' שני"ע לפי שחג זה מציא שני"ע לעולם כמ"ס בסודור ולזה י"ל עשה החג הסוכות צהודש הל' ע"כ זהו שמוכיר הכי' בזה חקת עולם לדורותיכם (הדעו להזכיר לדורותיכם הכתובים אחריתם צימו ירבע"ס שיהי' חק עולם ולא יעבור, רק) צהודש השני"ע תהנו אוחו (בחדש השני"ע דייקא ולא בחדש השמיני כפי דעת ירבע"ס ח"ו שחש' והחטו"ת את ישראל ע"י ויטש כחג אשר ציבורה ח"ו להחליט כח מלכות בית יהודה ע"י חג שלו בדמיונו צהודש מרחשון), ומיטש לבון מה שמדקדק הכי' רק על סודי"ס הזה ולא על היום צהודש כי צ"ע לחוש עשה ירבע"ס ג"כ רק לא צהודש השני"ע בגיל, אהו מעקרי חמונתו להזכיר שכל המורד הו' כופר צמלכות בית דוד חייב מיתה ויג' מן הכלל ה"ו ע"כ הזכירו הכי' לעמוד צמלכות ולזכר על ככה, בן גלע"ד והת"י :

י. (סוכה ו' פ"ג. ז' פ"א) ואותו טפה הי"ן תעמידו אמר רב מעמידו כנגד הי"ו"ל (פרש"י מקום שהמחילה כלה וכו' אם השנים מזרחית לפניה יעשה המפה בסוף הלפניה צמקו"טו לגד מערב וכו' עכ"ל) ויעמידו כנגד ראש תור (עיי"ש פירש"י וחוש' ומפרשים) שת"ק רב איתמר נמי אמר שמואל תשמ"י דלוי מעמידו כנגד הי"ו"ל וכן מוזין צ"ו מדרשא וכו' עכ"ל בגמ' והנה הרמ"ע כי ציונה אלס וצמחמר שצדי לוחות זכורו דוכחי צש"ס דשת"ק רב טעמא רצה כי' לו לרב שהוא ר' אבא תלמיד רשבי צמחרי תורה למימרא אפי"ג דשת"ק לכו צקבל עם משום כשום ללבושך וכו' אמנם טעמו וימקו"ט ע"י סוד לא חזר צו מפנימות הכלכה עכ"ל, וגם כה"ן דשת"ק רב ולע"ד טעמא רצה דאיהו לי' לרב בזה דהנה צמחרי האר"ל בשעב"כ ופע"ח צמכות הסוכה שהוא שחום כהלכתו ושלשיתו חפילו טפה כי בן ז"ל מחצק לגוקבא העומדת פני"ס טמו צ"ו פרקים זרועו המחצק לה פרק א' הסמוך לתפא משמאלה ופ"צ שהוא פרק האלמעי תאחורי ופרק ג' שהוא פס יד טפה מחצקו לימינה ולא עשין שחי דפניה נגד צ' פרקי ה"ד והג' טפה נגד פס ה"ד עכ"ל, והנה לפי"ד החוש' שפי' ראש תור היינו שהטפה אינו נוגע כלל בשום א' מקלותו כצ' זפנות רק נפרד מהם וכ"כ המהרש"א לפרש בדברי רש"י שאין הכי' שיטעמו"ט נגד ראש תור במקלות סמוך לדופן וע"י כי החוש' שפיר צענין דאחי חיר"ה דה"ו גיפ"א וה"ו גיפ"א ומצטל עיי"ש,

ולפי"ז י"ל שפיר טעם הכמוס דרב דהנה הטפה הרומה לפס יד המחצק על כרחק זריך לפי"ז להיות מחובר לבוד ולא חצר נפרד וחלק מהוד ע"כ אמר רב להעמידו כנגד הי"ו"ל סמוך לדופן כ"ל לא כנגד ראש תור שפירד רק להיות סמוך ממש דוגמא דלעילא וכו', שוב ראיתי צפער הכונות שמהר"ס ווינאל ז"ל בהנהגותיו טמד ע"ז שהיו אותו טפה זריך להעמידו צפחות מג' רחוק מהדופן וכדחק לישב שהרב ז"ל רצה לקרצ הדין אל הסוד השפ"י שאינו מכון יפה כ"כ שפ"י הדין עיי"ש ולע"ד כדבריו ניחא ד"ל שכי' הליצה דרב שהוא ר' אבא תלמיד רשבי' ולשיטתו נכון ע"ד הסוד צ"ו שום דוחק וכ"ו. [ומה שכתב רב בזה במה שאמרו ויעמידו כנגד ראש תור י"ל שהוא מתאים לשיטתו דרב צ"צ (דף ס"ג ע"א) ח"ל רב כהנה רב אבא לרב ויקנה כנגד ראש תור שת"ק רב ע"י פי רשבי"ס שם דאיכא למימר שכוונתו שיקנה מלך מזרח ומלך מערב היינו דראש תור יהיו כמו במקום שני הקלות ורב לא ס"ל בן וה"י גבי סוכה לא ס"ל לרב כך דראש תור שיהי' כמו במקום הדופן כג' והד', ועין בדבריו במנח"א (ח"א ס"ו ל"ז) אם אלקסון הו' בדעת שניהם ואלא עיי"ש] :

יא. אתה הקום תרחם ליון כי עת להננה כי ב"א מועד, עפיתש"כ לעיל במאמרינו (אות ג') עכ"כ (איכה ג' - מ"ג) סוכות צענין לך מעבור חפלה כי טעין התפלה והעבודה צימו הסוכות העיקר להקום סוכה דוד הנופלה צמכות שלט ונלכות שמים צ"צ וסוכת דוד הוא צנין ליון וירושלים וגם גודע צמחרי"ל צסוד סבך הסוכה סב"ך עולה מאה צרות הטוברים זריך הצח"ר ומשם נמשך עד סוכת דו"ד (מלכות) ועיי' בפע"ח (שער הסוכות פ"ג), וכו' י"ל אהה תקו"ם (ג' כח"צ חגיגת הרי"ס הרי"ת מ"י ספירות מכת"ר עד מלכות ע"ז מכותה הסוכה ולא עיקר התפלה והתכלית הנצלה) תרחם ליון (ביון שמשויבין החסדים להגוף מלכות כ"ל וכמ"ס צסודור ע"כ הטת אז להמשיך החסדים למכון צית חלקינו צמלכות צית דוד ושיב שכוונתו ליון ויקום לנו סוכת דוד הנופלת וכו' תרחם ליון כתי') כי עת להננה כי ב"א מועד (ש"א) הטת להננה על זה במועד כזה כתי'.

ובצענין זה י"ל עה"כ (משלי ל"א - י"ד) היתה בלמות אחר ממרחק תביא לחמה וחקם צפוד לילה ותהן ערף לציתה וחוק לנעירותיה שהוא רומז על השכינה הכי' כגודע (ועיי' זה"ק שלה דף ג' ע"ג בד"ה ר' חיי"ה פתח) וכו' היתה בלמות אחר כי דרך הסוחרים והמסחר להביא סחורה ממקום גדילתה עם מלוי' צוול ולהוליכה למדינה רחוקה במקום שאינו מלוי' שהוא שם ציוקר ולעומה זה בחזירתו יולך עמו סחורה שפלו"י שם צמדינה הרחוקה ואינה צמליות ציתו ומדינתו ויקר מחורה ועיי"ז משתכר ומרויח וכן כציכול השכינה הכי'

אח השפע מכתר עליון מקור השפע לתחתונים כנסי' עם קרצו ית' ולעומת זה מוליכה למעלה (בצחי' מי"ג) התורה והמנהג שישראל עושין בעובדי' בגשמות כי שם למעלה אין למנוח סחורה כזו לעשות מלות בגשמות וזה אין בחירה בהמלאכים ואין חנוג כ"כ מעבודתם (כשארז"ל בשבת שא"ל כלום ילה"ר יש ציניכם וכו') משא"כ ישראל בעובדי' ע"י הכסיון יש ג"ר גדול למעלה מעבודתם וצחי' ישראל מפרנסים לאציהם שכשמים והשפיעה הק' אומרת צהאי ברה אחיגה קמך, ומוליכה זאת למעלה ומציחה למטה ע"י שפע ברכה מצריכה עליונה. וז"ש היתה כהניות בוחר, אך בעובדי' עתה בגלות ממרחק (כציבור) חציה לחמה כי ישראל נחרקה מחוד בעובדי' ונחרקהו מעל אדמתיו צפרט בעוקבתה דמשיחא כי שחה לעפר נפשינו, הי' ירחם בקרצו ועבי' היה כביכול מציחת השפע ממרחק מכתר עליון מקור הצרכה עד למטה לגבולנו. ממרחק חציה לחמה, ותקם בעוד לילה, (הוא הגלות שנקרא לילה) ותתן ערף לביתה וחוק לערותי' ע"כ ותקיים עולה כח"כ הגי' נהי"ם רמז כניל מהולכה השפע מכתר עד מלכו"ת גם בעוד לילה הגלות חציה ממרחק כנז', וגם רמז לחג הסוכה כי הייתה כיהנות סוחר ר"ח סכ"ה וגם שאז זמן השפעת פרנסה ושובע כמי"ש צבונת הארז"ל לכון מיד צבואו בסוכה כלילה הראשון וכן בכל ז' הימים השם ע"כ בצגלי' גי' שצ"ע כדי להמשיך שובע ע"י החג זה שמציה שבע לעולם, והנה כבר נודע צבני יששכר (מאתר שמות החג אות ג), וע"י צדבריו בזה לפיל אות ג) עפ"י התיקונים שבי לבנה דיבורא בהדי קול צהוי' ולהרח' לון כחדה דהיכו יחיד נעלם דמייחד לון ומחבר לון כחדה וכן בחג הסוכות סוכ"ה גי' הוי' חדי' שהוא קו"ל דצו"ר גי' שמי' ע"י שמתחידן אז בהסוכה ע"כ נקרא זמן שמחתנו עבדי', וזה לענינו מרחק גי' קו"ל דצו"ר שהוא שמי' רמז ממרחק לחג הסוכות זמן שמחתנו שאז השכינה הקדושה מוליכה ומציחה השפע ושבע לישראל על כל השנה, ותקם בעוד לילה ותתן ערף לביתה וגו' וע"י היחוד קו"ל דצו"ר זה השפע ע"י השמחה כנז', וע"כ צמתינו עגרת שאז יהודה שלום (ישראל ורפל) הוי' ואר"י מצרכים ברכת הגש"ם ומתחילין לומר מוריד הגש"ם גי' קו"ל דצו"ר (שמי' חנז' לפי שאז צמתי' צמוסף צעת ברכת הגש"ם והיחוד"ה מה השפעת פרנסה גשמיית ג"כ כנודע בספרים וע"כ נקרא החג הלז צאה"ק שמה"ת תורה כי הגש"ם גי' שמי' שמתחוד צעת היחוד צמוסף צחי' קו"ל דצו"ר (זו"ג) זיוג גמור ומתחוד"ח שלום נהווה השמחה בשלימות:

יב. הענין שנקרא סוכות זמן שמחתנו יותר משאר רגלים וכמי"ש הרמז"ם (הלי לולב פי"ח הי' י"ג) דבחה הסוכות יש לשמח צוחר משארי רגלים וי"ל כי הנה נודע צכהארז"ל צסוד הכפרש צון שבת

לוי"ט שו"ט הוא מוחי חיוני' עיקר וכן הכונה צכמרגליו וכות התפלות צו"ט רק שאנו קוראין למוחי חבא וכו' וצבת מוחי חב"ה עיקר וצחוק ממילה וכן הכונה צקידוש יו"ט חלה מועדי הי' ר"ח חמי' אשר תקראו אותם צמועדס ר"ח ח"כ שאנו קוראים ע"י תפלהינו ומעשינו למוחי חבא צסוד מקראי קודש (ג) וצזה חמרה רוח שמחה יו"ט יותר משל שבת כי לחז"ל (קידושין ל"ח ע"ה) עה"כ (ויקרא י"ט - ג) חיש חמו וחציו תרלו לפי שאמו משדלתו צדברים ע"כ הקדום צכצוד חציו קודם וכן חיש חמו וחציו תרלו הקדום חס לחצ לפי שגלוי לפניו ית' שכן ירה את חציו יותר מחמו וכו' והנה מצבנו חחזה חלוקי כביכול וצו"ט הוא צחי' מוחי חיוני' וחמי' צחי' חב"ה משדלת' צדבריו ומקצתו ע"כ השמחה נרגשת יותר משא"כ בשבת צחי' מוחי חב"ה שהצן ירה את חציו כנז' ע"כ החז"ל חפילו ע"ה חיוני' צצת עליו היינו לשון חיונה ויראה שירא את חציו כנז'. והנה צכל יו"ט מצחי' חיונה יש עדיין דין כנודע שם צכונת הפרש צין שבת לוי"ט חבל צסוכות הוא הכונה מקופי חסדי חיוני' חלצד סוד מוחי חיוני' של יו"ט ע"כ השמחה צכפלים ונרגשת יותר (וכן י"ל צו"כ"כ שהוא צחי' חיונה צינה ע"כ חומרים צכניסה היום חור זרוע ללדיק ולישרי לצ במח"ה ואז צחי' עליות הצת חל חמה ע"כ אין שמחה נרגשת כ"כ וחמרו שם חז"ל חיונה יוכ"פ עליו משא"כ) צסוכות שהוא המשכה מקופי חסדי חיונה שמדלתו צדבריו חסד כנז' ע"כ נקרא זמן שמחתנו יותר משאר המועדים כן י"ל צדרך רמז:

יג. עוד י"ל למה נקרא החג הזה זמן שמחתנו עפ"י מה שכתבתי צמאמרינו לפורים הענין חיוני הפורים חמה זמן שמחה צייתר משום שאז מחיית עמלק שהטיל ספיקות בחמונת אחרותו ית"ש כמי"ש צכפרים עה"כ הנחש השיחני י"ש חיי'. היש הי' צקרבו חס אין (שמות י"ז - ז) (מי"ד) ויבא עמלק וגו'. והנה כי הרמז"ם ז"ל שאין שמחה כשמחה החרת הספיקות ע"כ עושין אז השמחה צייתר כשמחה עמלק והותרו הספיקות פרטה להטיל בלב צני'. והכו הענין עפומש"כ מהארז"ל צפטי' וצסידור צכונת זכירת מחיית עמלק (צברכת חבבה רצה) שהוא כנגד חג הסוכות מפני שעני כבוד הגינו ימי שנא פלטו הענין לא שלע צו עמלק ע"כ חג הסוכות הוא כנגד מחיית עמלק עבדי'. ולפי"ז נקרא שפיר החג הקדוש הלז זמן שמחתנו שאין שמה"ה כשמחה החרת הספיקות כנז'. וצזה ל"ל

(ג) הג"ה. ובוה י"ל בכתוב סוף פ' המועדים וידבר משה יאת' מועדי ית' ר"ח אמ"י (היינו שניתנו המועדים מאת הי' רק בבחי' אימ"ה) אל בני ישראל ר"ח אבי' (היינו כשבאים אל בני ישראל עושים מהם בחי' מוחי אבי' ע"י תפלותיהם ומעשיהם ביו"ט כנ"ל מהארז"ל):

רמוז שפיר כי ח"ג הסוכות עולה ארו"ר המיין וגם עולה
 צרו"ך מרדכי כי אז בחר הזכר זכר מחיית עמלק כמו
 צפורים כנ"ל: [ועיי' בדברינו בזה לקמן חות כ"ח]:
 יד. ובזה רמז שפיר כי ח"ג הסוכות בני צש"ר
 כי החג הזה נקרא זמן שמחשונו והנה
 מדאורייתא מורה צוים טוב לאכול בשר שהוא שלמי
 שמחה וידוע מ"ש בפוסקים לפעין בזמנ"ז (עיי' בדרכי
 השוכה יו"ד סי' פ"ב סי"ק י"ט) ובכונת הארז"ל לטעון
 הפרש בין שנה לוי"ט שלכך ביו"ט המורה בצער כיון
 שגשגונו ושמחת בחגך ואין שמחה אלא בצש"ר
 עיי"ש בכונה. והנה בח"ג הסוכות שמורה לשמחה זו
 צוהר משאר המועדים כנ"ל מהרמז"ם ואין שמחה
 אלא בצש"ר ע"כ עולה צש"ר כנ"ז וגם לפי הכונה
 מהארז"ל כנ"ל כי בכל יו"ט הוא מוחי אומה ע"כ
 המורה בצש"ר שהם בסוד הדינים ממותקן ונמלא
 סוכות שהוא מקיפו אימ"ה וצורפה מינה זינן מתערין
 אלא שמתקן בסוכות בנתי חסדים ע"כ המורה בצש"ר
 ומכון במספר הנו' נוסף ע"ז שהוא מלוחו בכל יו"ט
 כנ"ל:

טו. במתני' יומא (דף ס"ז) צענין המשלח השעיר
 לעזאזל וז"ל על כל סוכה וסוכה ואומרים
 לו כרי מחון והרי מים, י"ל רמז עפ"י הזוה"ק (פי'
 חמור) ועבר נח אדוני לפני עבדו וכי (צראשית ל"ג -
 י"ד) צוים שהוא אימתו בשעת נעולה וכי כיון דהוא
 מקטרגא אזל צהריה דורגא ואתפרש מניי צוי קוצ"ה
 למיחדי צנזוי מה כתוב (צראשית ל"ג - ח) ועקב נסע
 סוכה וכי ע"כ קרא שם המקום סוכות כיון דיתבי
 בסוכות ה"א אישחזבו מן מקטרגא וקוצ"ה חדי צנזוי
 עכ"ל. וכיון שה"א אז קטרוג גדול מהמטעין קודם
 שנשתדד בהשעיר שלו ע"כ היו מנחמין ומחזקין את לבו
 של המשנה השעיר לעזאזל שלא יפול דעתו ויחלש (וטרע
 מזלי ח"י) מגדול הדינים שה"א מהצט"ד ערם קיבל
 חלקו היינו השעיר לעזאזל ואומרים לו כרי סוכ"ה
 שטיי השעיר הזה יחבו בקרוצ להחסדים לחג הסוכות
 (וכמו שדרש צוה"ק כנ"ז שטיי הדורן הלז להמקטרג
 כדן יעקב נסע סוכה כנ"ז) ויחדי קוצ"ה צנזוי. והנה
 כנודע סוכ"ה עולה כו"י חרשי שם פח"י דוולא מפותח
 את ידך שממשיך מזון ופרנסה ע"י הסוכה. וגם בחר
 הסוכות נדוגין על המי"ם בערז"ל צרי"ה. וחר זה מביא
 שבע לעולם ובג"ל מהארז"ל (במחמרינו חות י"א
 לוח ח' לסוכות) וכ"ז נמשך ע"י הסוכה ע"כ אומרים
 לו על כל סוכ"ה כרי מזויין והרי מים:
 טז. כל האזרח ישראל ישבו בסוכות. (ויקרא כ"ג -
 מ"ב) י"ל ע"פ הידוע מה שסיפר הרב הקדוש
 מהר"י הכהן מרימנוב ז"ע מחסידים הראשונים שהיו
 דבוקים פ"ב באהבת מלוח סוכה והרגישו מעם אור
 קדושה אהבה עד כי באהבתה ישגו שנשבעו שלא
 ללאת מהסוכה לעולם וגשבעו צנדר ע"ד רבים שאין

לו הפרה וכאשר הביע ימי החורף והקור נורה אז מן
 השמים בא ענן ולקחה למדינת החמים כדי שלא יסתמו
 בלעד הקור החורף בהיותם בסוכה וקראום העולם
 אוחו ואת משפחתו אחריו צפם אנשי סוכות על שם
 נם זה. ואגור צפי חסידים ויר"ה אנשי חמת ששמשו
 מפה קדשו זה בכל שנה ושנה. וחרו י"ל רומז שצריך
 לישב בסוכה ובאהבתה יטעמו עטם מתיקחה כ"כ
 עד שיהיו כמו אזרחים ותושבים בהסוכה שלא יחשבו
 כלל ללאת ממנה וכמעט שלא יוכלו לזייר לעצמם איך
 ילאו ממנה וכמו אזרח ותושב אשר לא יחשוב לדור
 בעיר אחרת כלל וחרו כל האזרח (היינו תושב) כמו
 שפי' הפשטנים) ישבו בסוכות ככונה זו ישבו בסוכות
 בצחי' אזרח כנ"ז.

ובזה יפרש צפיוע משרצית (ליל צ' לסוכות) ישמחו
 צחגיבט ידירים ועינימם חסות כלל סוכה שבעת
 ימים יתענגו בה צמיוי מטעמים אהובים מנחתו מקיימים
 לילות וימים, היינו ישמחו צחגיבט צ"ל סוכ"ה
 שבעת ימים יתענגו צ"ה (דייקא בה בהסוכה יתענגו)
 צמיוי מטעמים (כאשר ירגישו כ"ח לפי ערכו מטעמים
 של עריבות נעימות וידידת מתיקות הסוכה) אהובים
 מנחתו מקיימים לילות וימים (היינו באהבת המלוח
 בעצמותה וקיומה יתענגו וקיימוהו ה"ז לילות וימים
 לא יצטלו מלוח ישיבתה ולא ילאו להפטר מפני לונה
 וכיוצא רק יתרפקו תמיד באהבתה כנ"ז):

טז"ב. א"י כל האזרח ישראל ישבו בסוכות למשן ידעו
 דורותיכם כי בסוכות הושבתו את צמיו וגו'
 (ויקרא כ"ג - מ"ב). עפ"י"ש צפרקי דר"ה המועדות
 נחקנו כנגד האצות פסח נגד אצרהם, שצויות נגד
 ילחק, סוכות נגד יעקב דכתיב ולמקנהו עשה סוכות
 ועיי' בשל"ה מ"ש בזה. וידוע כי מדת יעקב צריח התיכון
 כולל מדת אצרה"ם ומדת ילחק ע"כ נכללו בסוכות
 שהוא כנגד יעקב כל בני רגלים וחרו רמזו כל האזרח
 ישראל (שהוא אצרה"ם שנקרא אזרחית איתן האזרחי
 שכנגד פסח כנ"ז. וגם אזרח גימי גבור"ה מדת ילחק
 היינו לאכלל"ה צ"י אצרה"ם וילחק. וגם) ישבו בסוכות
 (גי' ח"ג השבוט"ה כנגד ילחק כנ"ז) למשן ידעו דורותיכם
 כי בסוכות הושבתו את צמיו צהול"ה אותם מארץ מצרים
 (וחרו חג הסוכות כנגד יעקב) שצריך לידע ולכוין
 בשיבתה לזכר וליאת מצרים כמ"ש הצ"ח והמג"ה צריש
 ה"י סוכה וכלול שפיר בחר הסוכות כל המועדים כנ"ז:
 ח"י. עוד י"ל ע"כ (ויקרא כ"ג - מ"ב) כל האזרח
 ישראל ישבו בסוכות. עפ"י הידוע שמדינת
 ח"ל בסוכה מזחה ועיי' צפי אמרי נועם על המועדים
 מ"ש עטם ורמז לזה שהסוכה צעממה מללח מקליפת
 ריי"ב השוכנת סמוך למזחה עיי"ש. ועפ"י"ן י"ל חלפנם
 בסוכ"ה מר"צ לשונות (היינו שבהסוכה צעממה נלפנים
 מר"צ מקליפת ריב הנו' השוכנת סמוך למזחה) ח"ש
 כ"ל האזרח ישראל עולה שייך דל"ח יו"ד הוא שם

ויעקב נסע סכותה, והיונו כי ויעקב נסע סכותה
 צעה שיהי גיין הצית יעקב כיעקב שקראו בית כשחזרו
 כפסחים (דף פ"ה) אז יכה סוכיה מלא וא"ו במילואו
 ותיקונו כמ"ל:

כא. ה"ג הסוכיה עולה אר"ס ושמש"ל יורמו כי במג
 הסכות מצטלח כע" שרים שכולים ומתמעין
 כמצואר דרז"ל צמדרש והנה ראש ושורש כע" שרים
 הם החרין רגלון אר"ס ושמש"ל כנודע כתיבה
 כעמה מקומות והגלות כזה הוא גלות אר"ס וא"ו
 ומקום המקדש הוא ח"י ושמש"ל ע"כ אנו מצקשים
 כלה שציר וחתונו (על אלו כע" קליפות) ויעלו לזון
 משיטים והנה בחג הסוכות כי מצטלים כע" שרים
 וכראשם כע" קליפות אר"ס ושמש"ל ע"כ הוא עולה
 כמספרו ח"ג הסוכיה לצמלס כנ"ו. ונאשר בתורה נאמר
 העיקר מהיית עמלק צעה בגאולה שלימה וה"ו כהנה
 וגו' תמסס וגו' וראשית גו"ס עמלק ואתריתו עזו אובד
 ע"כ שפור נכון מה שצדקנו לעיל (אות י"ג) כי ח"ג
 כסוכיה עולה אר"ס ח"י ש"ס מהיית עמלק ראש
 כע" שרים כנ"ו:

כב. ובענין זה י"ל צמדרש רבה (פי פנחס) תחת
 אהבה ישעונו ולנו תפלה את מולח
 בחג ישראל מקריבין לפניך שבעים פרים על שבעים
 הזמות, אמרו ישראל רבון העולמים הרי אנו מקריבין
 עליהם עי פרים וה"ו לריבין לכהוב אותנו והם שונאים
 אותנו וכו'. והנה נזה דע" פרים שמקריבין כסוכות
 הם לעזבה כח"י. ובאמת מלינו צוב לביסף ג"כ כדחז"ל
 בל"ך מתמעטין והולחין הפרים בחג כדי שיתמעטו כח"י
 ול"כ הכבודה כסוכות הוא לא"ו לעזבתם וגם לרעם
 ובזה מוכן שפור דברי התרגום שני כמגלת אסתר שאמר
 המן לתשורוש דלטורין על ישראל כפסח מצטרין את
 החמן וכו' והומרים כעם שאנו מצטרין את החמן כן ה"ו
 חלקינו תצער את המלכות לתשורוש מקרצנו וכן כריה
 ויוכ"כ צאים לזיכ"י ומקללים למלך ושרים ומצקשים
 ע"ז רחמים ותחנונים וכסוכות אמר שצאים לזיכ"י
 ומקופים כהושפח ומקללים כגדים. והאמת לא נדע
 אם מקללן אותנו אם מצרכין אותנו ע"כ וצ"ו ופלה
 כן עובר למס דוקא כסוכות אמר המן שאינו יודע
 אם אז מקללן אותם או מצרכים ועל ש"ר הזמן הביד
 כצעה שמקללים לא"ו ו"כ גם כסוכות הו"ל למימר
 הכי ועפ"י המ"ו יוצן כי המן השמלקו ראש כח"י ראשית
 גו"ס עמלק כשורשו את זה לעומת זה וגו' הרגיש
 כסוכות שמשכיבן ישראל עוצות לא"ו לקיומם וגם
 הרגיש שמשכיבן כענה א"ו להיות מתמעטין כנ"ו
 ע"כ אמר שאינו יודע להכריע. אם מצרכין אותנו או
 מקללן אותנו כמ"ל כי צאמת כן שניהם הוא ומה נכונים
 ומדויקים דחז"ל כהרגום שני ש"ס:

כג. וחג הקדוש הזה יקרא כהורה חג האסי"ף, וי"ל
 כי אסי"ף עולה מק"י, חק"י כמילוי כח"י,

של המזרח שימר דלתות ישראל (כמילואו ועוצו) ככה
 שיכניו כסוכיה הסוכה כעלמה הוא שומרת כח.
 וכו' ו"ל רמז שחקו אנשי כמ"ג כנפח השכיבנו והסר
 שכן מלפנינו ומתחרינו וכלל כנפ"ך הסחירונו כי אל
 שומרו ומילנו אהב. היונו וכסר שכן הוא כיוכ"פ
 לוח ל"י רשות להסעין וצ"ל כנפ"ך הסחירונו קל"ו על
 הסוכה כמ"ש צניו ישכר כעם הקדוש מהר"י מוידעבוב
 ז"ע שומרים כיוכ"פ כעילה יחצונו לל ידו תחית
 כנפ"י השכיבנה שקל"ו על הסוכה שאנו צ"ל כנפ"י
 וסחירונו האם רובלת וכו' וסחירונו סח"ר עולה ד"ע
 דוס"ן עם כ"יך כמ"ש כנר"כ. כי א"ל (היונו חל"ף
 למ"ך במילואו ג"ו הק"ף כנודע ככונה הסוכ"ה) שומרינו
 ומילנו אתה (שומר דלתות ישראל) ע"י הסוכה כמו
 המזחה כנ"ו. (וס"ן לקמן אות ל"ז ובמחמרינו ימי החג
 ליום א"י הסוכות אות א"י מ"ש עוד על ע"כ כל האזרח
 כ"ישראל וגו'):

יט. להבין הענין למה נאמר כע"ס סוכה (דף י" פ"ח)
 וצ"ל (דף ל' ע"ב) דין נ"ו סוכה עטרה
 כקרימין וכסרימין המלחיות ותלה כה אגוזים וסקדים
 אפרסקים ורמונים פרכילו ענבים וטערות של שלגים
 יירות שמנים וסלתות וכו' והלא כל המזות לריבין ליפותן
 משום זה אלו והגוהו אעפ"כ לא מלינו כדחז"ל כח"ו
 כפרעות משמן נ"ו המזיה רק כסוכה ביארן פרעות
 נ"ו סוכה. וי"ל עפ"י חלש"ך (כפי אמור) הענין
 שמתח אג הסוכות כי אז נחצםם כבדו י"ו שנמתח
 כיוכ"פ עון העג"ל וה"ו תיקון הדגה ממחרת יוכ"פ
 ע"כ לוח לחו את חג הסוכות ככשורה עש"ה המשכן
 ולהשרות שכינתו י"ו שנמתח על איתו העון ונעשה תיקון
 העולם ע"י"ש כח"ך וע"י כפי טעמי חורה. והנה כח"ט
 הידוע כנ"ו נאמר כחורה ויתללו כנ"י את פד"ים מטר
 חורב והוסרו הקישותין מכנס"י (וניתנו למשח ומחזורים
 לעת ח"ך כשבת ועתותי קודש כנודע) ע"כ כשנתכפר
 להם על אוחו עון ושמיים בחג הסוכות אחר זה כנ"ו
 והסוכה כחי מלכות כנס"י כמצואר כח"י"ך וכפטיה
 כסוד סוכ"ה דו"ד ע"כ לריך להחזיר הקישותין ומקשטים
 הסוכה שהוא רומז לכנס"י להראות שנמתח להם והחזירו
 להם נ"ו הקישותין ע"כ שפור טעם נ"ו הוטה כפרפות
 כמ"ל זה וצחג כהוא:

כד. בתורה כתיב ג"פ כסכות צ"פ חסר ו"ו מלא. הענין
 י"ל עפ"י הרד"ק ז"ל כטעמי מלות כי
 כסכה חסר הוא רומז לכמה דוד הנופלת וסוכה מלא
 כהחצור עלי הוא"ו במילואה וחקונה. ע"כ כ"ל כש"ס
 כי לכך צ"פ כס"ת חסר כנגד כ"י כח"ס כהחצור כעו"ר
 ו"ו מלא כנגד בית השלישי כהחצור הוא"ו מדת יעקב
 בית יעקב אמת כיעקב שקראו בית כשחז"ל שיתקיים
 לעולם במילואו ועוצו.

ובזה י"ל המסורה (כפי אמור) סכות מלא (וח"י)
 כ"י כמסורה כי כסכות כושפתו את כנ"י וח"ך

כנודע סוד המאבק בעשיק שהפסד הנוי הוא כלי ומנבט וכו' וגם השם הנוי צחי מקור אמאסף לכל המהות וכו' יקוי הכוים (השפעת) נבחי מלכות כמו שכתב דן המאסף לכל המהות וכן במדת מלכות נכללו כולם, וגם הסוכה רומח לסוכיית דו"ד (כמ"ס בפע"ח פ"ב משער הספוחות, ועיי' לעיל אות י"א) מכו"ה ג"כ נקרא חג האסוף שמאסף כנוי וגם גי' מקו"ה כמו המקוה שכוונס פתחו המים אשר יקווי לשם אל מקו"ה חי וכן צפוינות זמן האסוף מכל הקולוס והדיבורים לכל השנה לתקנס נעוצה (וכנ"ל בדברינו א"ה ג'). וגם כן הוא הסוכ"ה כמו מקו"ה שכוונס פתוח על גופו, וגם לירופי שמות יק"ו לשנה קלוות של כנטושים כמו ו' קלוות המקוה שר"ד לכוונס ג"כ בעצלותו וכן לכוונס בשנה קלוות של הסוכה וע"כ נקרא חג האסוף צאספ"ך מגר"ך וגו' שכתבו בספרים שכוח לזיוקן הוכור צפולות גרן ויקב הכהוב מוצר בו לא יכו' עהור מקרב גילה ע"כ הסוכ"ה מקו"ה כמו המקו"ה שר"ד וכו' נטהר ממקרה לילה ה' ישמרו ויזילנו ויעהר לצנו ציושטחו ולעבדו בצומת צכ"י :

בה. בפיוט (ליום צ' דסוכות) כל תהי מלות סוכה צעיוך קלה כי נגד כל מלות דת חוקותי שקולס, וכן אח"כ כס אשרי חניף יעשה זאת וחסד לו כשמר כל התורה הזאת. וכבר עמדו בספרים הקדושים דהיכן מבוחר שהסוכה הוא כנגד כל התר"יג מלות, חולס ו"ל עפ"י הנודע מבני יבשכר שיש רמ"ח חצרים צאדם זהם כנגד רמ"ח עשן וכשאלים עושה המלוה רק כחוצה עפ"י דין המוטל עליו מחקן רק חור פנימו שלו וכשעושה צחומרות ודקדוקי המלוה מחקן חור מקוף של כל מלוה צאבריו ופ"י צוה ברורה לקבל עליו מלכות שמיה שלמה יפנה ויטול ידו וכו' כי מלכות שולה צ"פ רמ"ח הוינו כשעושה המלוה צחיקונים ודקדוקי הכמות הראויה לה אז הוא מלכות שמיה שלימה צ"פ רמ"ח בפנימו ומקוף (ועיי' צוה במאמרתו יוני משון לפורים אות ח"י עה"כ מה בקשתך עד חלו המלכות וחפש) ועפ"יו ו"ל בדברי הפיוט דהנה נודע דבחי סוכה הוא חור מקוף שמקוף על האדם מכל רוחותיו וכציוותיו וכו' רימו על כל המלות הא"ך גדול מה האור מקוף והוא רמ"ח צפ"ע צח"י מקוף שזכר כמו רמ"ח של מ"ע הפנימיים שהם החוצים כנ"ל חכו' שחשז הפיוט משלת הסוכה צחי חור מקוף שזכר כנגד האור מקוף של כל נעוה דכוינו צחירופן הס רמ"ח צחי חור מקוף כנ"ל וע"כ יחשב לו כשמר כל התורה הזאת. וכנגד כל מלותי דת חוקותי שקולה" כנ"ל :

בה. בפיוט (ליום צ' דסוכות) לחדשי ראשון במרחשון לגורי באשון אהלל צפה ולשון למרוס וקדוש, ו"ל עפ"י הנודע שסם הכה"ק מצדויטשו צ"ע ונקרא יוס חי דסוכות ראשון לחשבון עונות מבוס דצ"ה ווי"כ עושן השוכה מיראה וצסוכות עושן הסוכה מאהבה

חשונה מיראה נעשה מהזדונות זכות כשאה"ל צומח (פ"ו ע"ב) ג"כ מחשבון העונות לטובה צסוכות כדו להיות מהם זכות עכד"ה וחי' השינוי ה"א חליך ונשוכה חדש ימיו בקדם היינו בחשונה מיראה אף שנמחלו העונות מ"מ הזמן עבר לצעלה וריומים עצרו לריק בלי עשות טוב משא"כ בחשונה מאהבה שמהזדונות נעשה זכות ח"כ למפרע עשה ע"כ צהימים אעצרו ע"כ מצקאיש שושבנו חלו וחינו שבחשונה אוחנו וקרצינו לעבודתו לשום בלגנו לשוכ חלו וכוון שזכו רק מרוב האהבה יח"ש את צניי ופמים פח"פ וכו' ע"כ נשוכ גם לחתנו חשוכה מאהבה חלו יח"ש ועו"ז יחי' מהזדונות זכות וגמלה חדש ימיו בקדם שגם הימים מקדם יכוו טוב למפרע נעשה טוב כיון שנעשה זכות חכו' שאומרים צפויט צסוכות לחדשי ראשון במרחשון (היינו שיוכלו נחקן לחדש הימים אעצרו "במרחשון" שיהיו לפתחה עובים מרחשון למפרע) לגורי באשון (וישראל עם קרובו, וזכו ע"י) אהלל צפה ולשון למרוס וקדוש, (שעושים אז חשוכה צשמחה והלל להשי"י) וצ"ה ווי"כ אומרים מסוד חכמים וכו' לפתחה פו בתפלה וצחשונות לחלוט ולחנן וכו' משא"כ צימו הסוכות אומרים לפתחה פו צכור ורננים להודות והלל וכו' וע"י השמחה והלל באהבה נעשה זכות למפרע במרחשון לעוצה כנו' :

בו. בפיוט (ליום א' דסוכות) כך חגילה ואשמחה, צרנה ושמחה, צאם הבנים שמחה, גונגנו צפרות למחה, ו"ל מ"ד שכתבנו לעיל (אות ג') עה"כ (א"תס ג' מ"ג) סכומה צענן לך וגו' כי חג הסוכות הוא זמן קיבול הפלות והנה השמחה צחג הקדוש הלן ו"ל רק צכש"י צמ"ש זה היום עשה ה' נגינה ושמחה צו ויאמרו ע"י צמד"ש צא שלמה ופרש גילה ושמחה כך הוינו צו יחי דייקא. וגם צוה ניכר החילוק דמי צשמח צסוכות צשמחה גשמיות בלגד נמלה שזכו על מגמותיו ע"כ הפלותיו רק על רצוי גשמיות של עגמו יבוכצו ואז יחפלו עליהם בעת רצון זמן קיבול הפלות שבוה צסוכות כנ"ל משא"כ מי ששמח צסוכות בדעיקות כש"י כנו' ע"כ חתפלל צו העיקר בכל לבו ונפשו על הגהילה שלימה שיתגלה בצור מלכותו ויתקדש שמו יחי' ולאקמח שכונתה מעשרה ולאפרוקי לה מגלותה חכו' כך חגילה ואשמחה (שהשמחה צסוכות צו יחי' צצחי חגילה ונשמחה כך) צרנה ושמחה (אז) צאם הבנים שמחה (כשיושב צסוכה שנקראת אס הבנים כמצוחר צחיוה"ק, וצומן שמחמינו אז שבוה זמן קיבול הפלות אז הפלותו עיקרו רק למענו יחי' צנתפלל על הגהילה שלימה כנו' שיהי') צפרות למחה (צצמיחת פדותו יחי' צ"ב) :

בו. בפיוט מערציה (ליל צ' דסוכות) קורא מקרה קודש ומשמרו יקבל ליום הבס שפרו, גלוה חפיקי מגונים סגורו, דוד למלכות לו צסוכות עורו, בענין ו"ל עפ"י הנודע צכחאח"ל צפע"יה כהפרש שכן שבת לוי"ע פו שבת קודש מוח חכמה צעלס ווי"ע הוא

(הוא בתי' חג הסוכות ושמי' פמזרח בשעה'כ להארז'ל [דרוש' ב' מענין סוכות] כי אז הזיווג בחג הסוכות בסוד י"ק חבל זיוג שמיני חג העלאת הוא בתי' היסוד'ד [יוס'ק] אחרי שנכללו בו כל הו' קנאות לכן היסוד נקרא ה' כמי' בזהר' פ' תלוב כי צפת הזיוג נעשה בתי' ה' כי הי"ק וכו' עפ"י' בשעה'כ, ע"כ שפיר רמזו בתי' יוסף שנמשך בשמי' הכשפעות אחרי חג הסוכות) כנז' :

ל' ארז'ל (צבורות נ"ז ע"ב) פעם אחת נפלה צילת צר יוכני ועצבה ששים כרכים ושצרה שלש מאות ארזים ועיי' רש"י סוכה (ה' ע"ב) יבמאמרנו לפ' זכור (אוח' ב') מ"ש צה, ובזה"ק פנחס (דף רנ"ז ע"ב) דרש כגונל דהבוא דאמר דבי'ה אהח אפולת שחן כרכין וכו' בי'ה דבוא אחרוג שיטורא דבצילת ובגונה איתמר צום הבוא חקים את סוכת דוד הנופלת וכו' עפ"י'ה, י"ל ביאור הענין עפד'רז'ל בזה"ק שאלמו דכו הדידה קאי על חג הסוכות ואתרוג ומהו ענין הכרכים ששיצרה הבי'ה וי"ל עפ"י'ש'כ מהארז'ל צסודור צפונה וקרבנהו מלכנו לשמך הגדול דהוא מחיי'ת עמלי'ק נגד חג הסוכות שאנו מכוננין ביה' שנו הגדול שלם והוא כנגד חג הסוכות'ת שלא ה' עמלק מכה אלא אהן שלא ה' הענין קולטן שזכו סוד הסוכות'ת נגד עניים שהקיפן עכדי'ה ועיי' צמאמרנו לפ' זכור כנ"ל חוץ מרומז בזה ההגדה מחיי'ת עמלי'ק (בצתי' קול ה' שובר ארזים) ועמלי'ק בגי' כר"ך והוא ת"ת לקלפה, וצר יוכני הוא עוף גדול מטי' כשארז'ל שם צסוכה סמוך לפנים של מענה ואיתא לאפי' דצר יוכני ופרש"י עוף גדול כנז' דמולך קול השופר למעלה עיי"ש וכה' אחרי השופר ריבין להיות נמשך אח"כ החסדים בחג הסוכות בהסוכה ובאתרוג צצתי' פוי"מ וזהו י"ל רומז שנפלה צילת צר יוכני ע"פ גדול דהוא מטי' כנ"ל דמולך קול השופר והאי צי"ה'ה הוא אתרוג' ששיטורו כצילת וכצרי הזוכ'ק דבגונה איתמר ציום ההוא חקים את סוכת דו"ד הנופלת כנז' הזיוג חג הסוכות'ת הוא ציעול כח עמלי'ק שנלוו על ידו צענו צצוד על כן שפיר רמזו ששיצרה הכרכים'ה הזיוג כר"ך גי' עמלי'ק נשחצר ונחצבל כחו עיי' הסוכה ובאתרוג לא יוכל להרע לנו כנז' ומחיות עמלק לגמרי יכה' לעתיד עיי' שפיר קאמר דאז ציום ההוא חקים את סוכת דוד הנופלת כנז'.

ובזה י"ל צש"ס מנחות (דף ס"ו ע"ב) דאמר' נועריקון של כנף רעניים נעלסה נוסח עולה ונחטעה פירש"י בזה"ל כנף רעניים ציר יוכני' (שהוא רימז למטי' כנ"ל וצמאמר לפרשת זכור כנז' עיי"ש והצין כל זה) נעלסה נועריקון נוסח'ה צילת'ו (הזיוג צי"ה'ה ר"ת י"ב י'רופי יהוי' כנז' שם והוא מדת ת"ת, ומטי' דמולך קול השופר למעלה כדתי' בתי'ה'ק והוא בתי' נוסח'ה עיי'ן כדאמר' צש"ס ר"ה חד אמר נוסח'ה ועיי' בקדושה לוי וצש"ר סה"ק הענין נוסח'ה וכוב"ש בימי

מקרא' קוד"ש שאנו קוראים עיי' מעשינו ותפלותינו למוחי הכמה שהוא קוד"ש ושצח קוד"ש צה ממילא, וכה' צפיע יום צ' לסוכות צסילוק לפני קדושה שחית האריך צשכר מנוה זו לסוכה לעוה"ב, וידוע כי כל שכר הוא רק לפי ערך העבודה כי זונה זה הוא נכמה לכסופא וכמו שאמרנו לפומא דעבודתא עבדן מעללתא ובשארז'ל כל לדיק נכוח צמופתו של הצירו והיינו לפי ערך עבודתו צקודש במלות ה', כי חס ה' הככר בתורה חסד מלת הש"י אז ה' לכ"א וא' בשום צחסדו ותי' לצריותו המשור' קטן וגדול וזהו שכר מלות סוכה שנכר צפיעט סילוק הגז' ושכ"ר נקרא רק שכר פעולה משא"כ בלי עבודה ופעולה כשנותנים לו בלי שכר עבודתו נקרא רק מתנה עיי' י"ל משארז'ל צשצ"ת מהני'ה עונה ים לי צצית גנז' ושצ"ת שמה ציון שטיקרו של שצח אינו רק צחורת מחנה כי מוחי אצח צאים אז מאלוהין (ומה' שצריכין לקדש ולהכין ח"ע לקדושה צצח ככר תי' בארובה צס' סודו של שצח והמשיל משל גאה עיי"ש) משא"כ ויי"ט מקרא קודש הוא רק עיי' מעשינו כנ"ל ח"ש הפייט קודש מקרא קודש ומשמרו (דיוק קור"א מקרא' קודש כמי' הארז'ל שאנו קוראין למוחי אצח צצוי"ט עיי' מעשינו עיי' נקרא מקרא קודש עיי"ש והיינו ששומר חג הסוכות כדתי' צפעולתיו ומלוותיו ועניניו וציון שנעשה המנוח עיי' פעולותיו עיי' יקבל ליום הבא שכרו (היינו שכר פעולתו צעד המקרא קודש עיי' מעשינו לפומא דעבודתא עבדן מעללתא) גאוח אפיקי מנינים סגורו (שהוא פניו על סוכה דליותן כמי' צציונ' מ"ה וכמי' שם המפרש, והיינו זהו חלקו צסוכה דלעתיד יכה' לו לבדו כמו צמגי' סגור' צחוכו כי לדיק אחר נכוח מחופתו כנ"ל) דוד למלכות לו צסוכת עורו (גי'כ לכוונה כנז' שהוא סוכ'ת טורי' דייקא אשר הבין לו צמטפיו צזה כנ"ל) :

בח. (בקבלת) עת לחצוק, וצמדרש קבלת שם עת לחצוק שנאמר ויימנו תחצקני שכל' ג"ל רמז סוד הסוכה שהוא צהארז'ל צסוד ויימני' תחצקני' כנודע ולא צמועד חג הסוכות הוא בעת לחצוק עיי' ע"ת לחצוק'ק עולה ד' מילואי חקי'ק היינו השם חקי'ק צמילואו ועצו וידוע כי שם חקי'ק הוא צביני'ה והוא צסוד האמה עלאה, והמלצוג שהסוכה נקראה. כנודע. עיי' עולה ע"ת לחצוק'ק השם הלז צדי מילואיו כנז' : כט. במסדרה רצנה ג' צחורה מאל חצין ויערך (ברכת תהום רצ"ית) והאם רצנת על האפרוחים, וליוסף אמר מצורכת (ומתהום רצ"ת תחת) ג"ל רמז צזה סוכות'ת כמזרח בתי'ה'ק כי האם רצנת על האפרוחים הוא סוד חג הסוכות'ת דאימ"ה תופפת על צניי', וזהו מאל חצין ויערך (הישועה צה מצתי' ח"ל צמילואו גי' הק"ף כמזרח צכהארז'ל צכונה חג הסוכות שאז נמשכו מקיפי החסדים) והאם רצ"ית על האפרוחים (הוא הסוכה כמזרח בתי'ה'ק) וליוסף אמר מצורכת

הנוראים) עולה למעלה (ללמד זכות בימים הקדושים והנוראים כנ"ז) ונתחטה (ע"י צחוק) שם בשם הספרי הגוי ומחכה פי צח"ת וגם אם הגי כפירש"י הוא לשון הורדה צח"ת ע"י"ש והיינו כי ע"י המלילות זכות בימים הנוראים שעולה ומעלה כנ"ז הוא מוריד השפע למטה צח"ת היינו להמשיך השפע למטה בדרך נח"ת ושמחה צימי חג הסוכות אלו) ומורידו בקנין (היינו שהוא מוריד השפע מלמעלה בח"ג הסוכות"ה שהוא זמן השפעת ומשיכה וירידה השפע למטה ע"י הסוכה בחי ק"ן לפור כדאי בחיוב"ק וז"ש ומורידו בקנין לבחי ק"ן לפור כנ"ז) שאינו מטיל בולתו עד שיפלה בק"ן המיוחד לו (לכנס"י להמשיך להם השפע בצח"ת קן לפור חימת דחופתה על בניה בסוכות ומשפעה השפע כראוי וז"ש ע"ד שיעל"ה בקשות ישראל מרובים בנרבותם וע"י שמעלה קול השופר מקודם צ"ה כנ"ז) הבן אלו הרמזות צע"י מה שכתבנו במסגרת בזה בלשון רש"י בקודם ז"ש להבין דברי חכמים ומידות: לא. (בקהלת ה' - ו"א) מתוקה שנת העובד אם מעט והם הרבה יאכל והשבע לעשיר אינו מנוח לו לישן, נראה רמז הימים הקדושים ר"ה ויו"ט וימי הסליחות עש"ת עד ימי הסוכות. שזריבין לקום בלילה באשמורת הבוקר וכל ערום יעשה צדעה אם להניח א"ע מעט מקודם לישן כדי שיוכל לקום ולטמור על המשמר בעבודתו לשפוך נפשו צראש אשמורת בסליחות ותתנוגים צביו וצפקה וע"י מעין זה צרמ"ח ה' יובכ"פ (סוף ס"י תר"ע) לענין החזנים אם יהיו נעורים צליל יורה"ש וכן צאלל אצרכם להבטי"ק מצוטטשחטש ז"ל על אר"ח (ס"ו א') לענין קינות חלילה [וע"י מ"ש בנמוקי אר"ח ע"י"ש] וכל לצבות חרש ה' ז"ש"כ אז כשישנים מעט הוא צח"ת "מתוקה שנת העובד" מרוב העבודה אז ביום ובלילה "אם מעט והם הרבה יאכל" רומז על עש"ת שזריך למעט באכילתו ובהנחתו וז"ש "אם מעט", והם הרבה יאכל" הוא צע"י"כ שמורה להרבות באכילה "והשבע לעשיר" רומז על ימי הסוכות כי צליל א' דסוכות זריך לבין שם ע"ב צסגל"ן שעולה צצ"ט כי חג זה מציא שצ"ע לעולם וכן יכוין צכל ז' ימי הסוכות. צ"כ צסידור. לעשיר עולה אחר"ג, ומאז והלאה מתחילין לשמות צביבמ"ק צשמחה בית השואצה שארז"ל צמס' סוכה (דף נ"ג ע"א) של"ח ראוי"ו סינ"ה צע"ינ"ו צימי הסוכות וז"ש "איננו מניח לו לישן":

לב. הנוסח צסידור כשם שזכינו וישצנו צסוכה זו כך חכה לישב צסוכת עורו של לוחן, נודע צבני יששכר בזה בשם הקדוש מהר"פ מקארען ז"י"ע כי סוכת לוח"ן הוא לשון דציקות הפעם יל"ה אישיו חליו וחמסם לנחם עור"ו של לוח"ן י"ל כי מי יחמר זכיתו לצי עברתי מהשחתי ורוב ענותי ולפי ערך מלות סוכה שקיים צעו"ס"ן בנקודה גשמיות בלא צהירות הלב והמות כראוי ואריך יצקש לסוכה של

לוח"ן העליונה צרוחניות גמור ועכ"פ יצקש (חפשה מרובה לא חפשה וכו') לסוכת עור"ו של לוח"ן היינו חלק העור"ו שיש לו שייכות צגשמיות צסוכ"ה של לוח"ן (כדציקות הרוחניו) לעמוד צ"צ כנ"ז ולא נרכיב שוה בנפשו"ו רק לצקש (כיון שקיימנו מלות סוכה צצח"י גשמיות"ה כנ"ז) שזכה לסוכות עור"ו של לוח"ן כנ"ז (וכו"ל צצח"י ג"ע התחחון לנבי ג"ע העליון) והם חפן צנו ה' רק צחסדו יח"ש צ"צ וצבולתו למעלה יחזר להחלהך לפניו צרוחניות מה עוב ומה נשים, אך חנחנו כחשך נפיר מיעוט מרכינו לא נרכיב שוה עכ"פ לצקש רק עור"ו של לוח"ן לחלקו כנ"ל:

ג. כי חזי וחמי מצבנו וכו' יחספני, י"ל ע"ד הידוע צספרים קדושים חביו כי קדוש חני ה' חלקיכם חיש חמו וחצנו הורחו עדחז"ל (קדושין ל' ע"ב) שלשה שיתפס ים בחדם וכו' וחינו חלק חציו וחמו הוא חלק הנשמו מזה הורח"ו חכל קדושים חביו כי קדוש חנו ה' חלקיכם היינו חלק שנתן ה' זכו בודל"ו קדוש וי"כ לפחיד ולירח רק מחלק הגשמי של חציו וחמו. חמסם בחג הסוכות הוא צח"י חצובה מלהצבה כנ"ל צדברינו פעמים רבות וכהנה מתצובה מלהצבה נעשה מהדורות זכות וכו"ל המעלה אשר מדברים הגשמיים ופסולים שנעשה בהם עצירה וחזוניה נעשה מהם זכות בחג הסוכות וצשחז"ל כי סוכה נעשה מפסול"ת גזן ויקב. וכו' י"ל כי חזי וחמי מצבנו"י (היינו מלשון ויעזב"ו חת החומה [צצח"י] שהוא לבון סיוע וצתחזקות שיש חיוק עוד מחלק חציו וחמו הגשמיות כנ"ז ואיחתי הוא זה) וכו' יחספני"י (בחג חלס"י"ק חלספ"ך מגרנך ומיקבן וצפסולת גזן ויקב הפה"צ מדבר כשחז"י"ן) כנ"ל:

לד. הגה שיעור הכשר סוכה כראוי לכחלה ל"פ דופין עם סצ"ך עולה חוכ"ן כצ"ו והיינו ע"ד שחז"ל צצרכות כל תלמוד שחן תוכיו כצ"ו וכו' והוא הפנימיות וחילוניות סיח"י שוה צחוך חלדס ולא חלקים זה מזה וכו' כונת הסוכה וכו' מניס פנימים ומקדשים כצנח"ר צכה"ר"ח"ל וע"כ זריך ליעול כדי מניס צהסוכה כדי סיח"י תוכ"ו (הדי מניס שחם פנימיות) כצ"ו (הסוכה המקפת מצהון) וליוחד לצבנו חליו יח"ש לצד, וע"י צדברינו לקמן במאמר חליו קרבה (אות ו"א):

לה. בפיוט (יום צ' דסוכה) חשרי חנוש יעשה זאת יחשב לו כשומר כל החורה הזאת. ע"י צמפחת צניס לחמו"ר הקדוש ז"י"ע צמחמרי סוכות מ"ש על פיוט זה עפ"י"ד הידושלמי דחונס"ח כמאן דצבד דמי שעי"י "הסוכה" נחצבר שאלו חוכים מילה"ר (כמו צביח"ר שם מצח"י הסוכה שגנו צבדו מועב שוכנס חחך צו ואל יכנס צבני כצובל צצח"י אשר הרטותי) ואז חונס"ח כמאן דצבד ושמר כל החורה הזאת עפתד"ק ע"י"ש. וחקשמי מוסג"י ח' כי לפי"ד הידושלמי צש"ך חו"מ

הקולות וכו' כהזכירו בספרו מוסר הקדושים וא"כ
 היו כמו מה"כ כשהכל מואכל בלא כהונן וצ"ח האכילה
 היתה עשה המ"ע וכיולא (וע"י) מ"ש לטול צמחמרינו
 מאזנים למשפט אזה י"ע על הפיוט לביש נדקות ביום
 דין למחל עונות וכו') וא"כ כיון שש"י העניו בצור
 נחצר כהוי בחונם צבחי מועז שיכנס החן צי אשר
 הריעותי וכו' וא"כ הוי חונסא במחן דלא עזר הלי"ת
 וסוד נכחרו המ"ע שטעו נקיים וטוהרים בלי חשש
 מה"כ וע"כ שפיר יחשב לו (ע"י) כשומר כל הנהרה
 הזאת (גם המ"ע לראוי) כנ"ל :

לז. כל האזרח צובראל ישבו צבכות ככר דקדקו חז"ל
 בזה מה זה כל נכרות עם כל האזרח שיטבו
 צבכות, וצ"כ ופירש"י כל האזרח צובראל וכו' הגרים
 ומה צני הכו נרצות הגרים צפרעות ולה מרצה לוחם
 כגו מלוח צפרע רק צוב וי"ע דכזה האזרח הוא
 ישראל ממש כחולדתו ולה בגי'ר וכמ"ש האזרח והג'ר
 בחובבם, וכהו לנו חומרי' כסליחות ונבנינהו יתבואנו
 אל ידו תחת כנפו השכינה ויפלא ללחורה דהו נשמה
 ישראל הם על כנפי השכינה ורק נשמת הגרים הם
 "החת כנפי השכינה" והקסה זה צבני יששכר (מאמר
 קדובה היום אות ה') והביא שם שתי ה"ק מהר"י
 מו"ד יעש"ש ז"ע שהכונה על כל הכובה אשר מלוחה
 ניד לחי וזכ"ש לילא דמהמנותח [ומה שתקשה לכה"י
 הו חומרי' זה עור צפניחות עש"ת ע"י צדכינו לעיל
 במאמר הסליחות (אות כ"ב) ע"י"ש]. וכו' י"ל ברומח
 הכי לכל נחשו צנפשו כיון שנקרא הכובה ללל דמהמנותח
 "החת כנפי השכינה" א"כ הו ח"י פתיחות נפשו או
 סלחנהו רק צבחי נשמת גרי"ם תחת כנפי השכינה על
 זה כל הכי להשמיטנו מעלות ובראל עם קרובו יח,
 כל האזרח צובראל (צבחי) ישראל והזרה היינו למעלה
 מכנפי השכינה) ישבו צבכות שרז"ל וכו' הגרים (המה
 ישבו צבכות צבחי נפשה ומדרגתה כהוה תחת כנפי
 השכינה מדרגת הגרים הכל האזרח צובראל הוה צמעות
 כנפי השכינה היינו צבו הצחי עליונה והצורה למעלה
 יתח והמ"י) וזה"ל שלל ואמר פינו דצר שלל ברעונו
 [וע"י מ"ש שה"כ כל האזרח וגו' לעיל במאמר זה (אות
 ט"ז י"ז י"ח) ולקמן במאמרו ימי החג ליום ח' דסוכות
 (אות ח' וגם ב"ה ז') ע"י"ש] :

לח. בירושלמי יבמות (פרק ע"ו הלכה ב') סוכות
 לראשי ציזם נשק ציזם כהקין נשק
 את החודק ד"ה ציזם נשק וכו' נשקו של גוג ד"ה ציזם
 שני עולמות נשקים ז"ל"ה העו"ז יולא והעו"כ נגסם
 ועו"ש צמפרשים וחזון שלניך הדצרים ביאור וחזון.
 ונראה דקאי על הו הסוכות וכמ"ש צבני יששכר (מאמר
 ללל דמהמנותח אות י') דהכי זה סוכות לראשי ציזם
 נשק קאי על הסוכה צמג זה עו"ש והנה נודע מהמ"ע
 משלנו ז"ל על שלשה זמני דין של ה"הם היינו צרי"ה
 וי"כ והשני צמג פפירתו מן העו"ז שדנין אותו צב"ד

סי' כ"ה מצוה דחונסא הוי כמחן ללא מצור וממילא
 גס אס נפרש בנותו בהפלת צנים היינו לחונסא
 דילכ"י כמחן ללא עבדות ולל נחשב לנו הצבחות
 לכל ח"ך יהשב כמחן דעבד כל החורה הזאת (מ"ע
 ג"כ) ע"כ דבריו. והשבה נו כי הנה צלמה נ"ק דה"ה
 ית דעות רבות לחונסא כמחן דמצור דמי וספיר נכונים
 דצרי אבה חביבה של ישראל זי"ע נפי הדיעות האלו
 צפרע ע"ד דרוש, והוי כמחן דעבד מ"ע ג"כ וקיים
 כל החורה הזאת ומ"ש מהירושלמי ללו דוקא בדיוק
 ללא היינו הירושלמי ופלוגתיה. חונס כהשר ג"ה צפ"י
 דבריו צמחן הפיוט נראה מה נעמו מדצש ונפת לופים
 כי בפיוט נחמו יהשב לו "כשמר" כל החורה הזאת
 ונחמו רק "כשמר" היינו שמרנו ל"ת (וכנודע מדי
 הרמז"ן צ"י יתרו) ולפ"י גם מדי הירושלמי שפיר נכון
 לחונסא כמחן ללא עבד הלי"ת ע"כ יחשב לו כשמר כל
 החורה הזאת (נדחק לומר דהוינו כל הלי"ת שצחורה
 ע"י חונסא כמחן ללא עבד אזה"ש גם לפ"ד הירושלמי)
 חולס נראה עפ"י שפתחתו כנר צחיים וכו"ש ע"ה"ה (פי'
 קדושים) ע"ה"ש א"ש חמו ואזיו פירשו דכנה נודע
 צמפרים דלכך ל"ת חמירה מ"ש כדאמרי צרי' יבמות
 (הגם ש"י הרמז"ן דלכך עול"ת משום דלכבה גדולה
 מורחה כנר כצננו תזכ צמק"ה) דכנה שמירה הלי"ת
 הוה צמחשבה טרם כל הדבר לידי פועל צמחשבה ושיקר
 שמירה הלי"ת הוה רק צמחשבה שגמר צמחשבה לשומר
 מלשמות הדבר כהוה והמ"ע כל ח"כ צפועל המעשה
 ע"כ הלי"ת חמיר מ"ש כיון שמשבש קודמת וגובה
 יתח מנעשה כנ"ו וז"ש קדושים ה"ו (הוה שמירה
 הלי"ת צחירות יחירה לשומר צמחשבתו שלל לעבור אכ"י
 על חיות דצרי' המותרים כנ"ו מברכ"ן והו דמחן
 ל"י) א"ש חמו ואזיו תירחו (היינו אבה ואימת פילחין
 ש"ס המוחין אהוה שמירה המחשבה צמות וע"כ בקדים
 מעטס זה כמחן חמו לחזיו כי חמו רומז ללי"ת שהוה
 השמירה צמחשבה שלל לעבור כנ"ו והיח קודמת לחזיו כהו
 מ"ע צפועל ע"כ חורף דצרינו שם ולענינו כיון שהכובה
 הוה צחי חמוהו פילחה שמירה הלי"ת שהוה המחשבה
 הקודמת והכוללת למ"ע ע"כ שפיר נכלל בכלל שמירה
 הלי"ת גם המ"ע שכל החורה ונכונים דצרי אבה זי"ע
 גם לפי דעת מלך דה"ל לחונסא רק כמחן ללא עבד
 הו צחי סוכה כשמר כל החורה הזאת כנ"ו (וע"י מ"ש
 ע"ד הפיוט ה"ו לעיל אות כ"ד צע"ה"י) :

לז. צוד חמרתו צמ"י לוישב ולהלדוק את הלדוק
 דמעיקרה חמ"י זי"ע מ"ש כנ"ל בתפלת
 צנים עפ"י הירושלמי לחונסא כמחן ללא עבד וא"כ
 כוה רק שמירה הלי"ת כמחן ללא עבד עליוהו חמנס
 ח"ך י"דק בזה כשומר כל החורה הזאת המ"ע וכן
 כנ"ל חולס י"ל כיון שיש חשש גדול על המנות שלל
 עלו לגובה לרית יתוח קודם שחיקנו צמחשבה על הלי"ת
 וכמ"ש הכינה (הושע י') נירו לכם ואל חזרנו אל

של מעלה והשלישי יום הגדול הנורא בעת התחיי אלו לחיי עולם ואלו וגו' ומכל אלו הסוכה מלכת חיים בשעה שבהקין נושק את החורף (היינו זמן חג הסוכות) חקופת השנה שבהקין נשלת ונושק את החורף) ד"ה נשקו של גוג (הוא מלחמת גוג ומגוג במ"ש ובטרו צנשק [וה"פ המפרשים הם צירושלמי]. והיינו שזה שמפטרין בשנת הו"ה"ט סוכות מלחמת גוג ומגוג שנלל מתוכה ע"י החג הקדוש וסוכה זו) ד"ה ציוס ששני טולמות נושקים ח"י"י הטהו"י"ז ואלה והטו"כ"ב נכנס (היינו יום פטירתו נלל מלוקה זו ג"כ ע"י הסוכה ועו"ש צק"י"ע שפי' בזה חי נמו בעת התחיי שיום הדין ואלו יום התחיי נכנס לכל אלו הסוכה מגינה ומללה) כי"ה"ר ויפרוס עלינו סוכת שלומה לחסות מזרע ויחממך ומכל מיני פורענות צבג טידן, מכל מיני דין, ויקום לנו סוכת דוד הנופלת צ"ה"א.

וזמך דלחמרי"ן צירושלמי הכי ד"ה זהו נשקו של גוג היינו חיים סוכתה לראשי ציוס נשיק ונדע בו המלחמות גוג הם צלום צבוף וימי"א חלק בנשימות ומלחמות גדולות הן בעניני בני ציוס וכן בעניני העיר והמדינה וכן ישראל לעמים וכן ישראל לבשרים נגד הפושעים ומורדים ולרבות רחמים לכל יפלו ח"י"ן רק לסבל ושלל לחן מהחמת חכו ו"ל סוכתה לראשי ציוס נשק ר"ת סב"י"ן. והב"ן:

למ. עו"י לעיל (אות כ"ד ל"ח ל"י) בזה ע"ד הפיוט אשרי חנוש יעשה את יחשב לו כשומר כל החורה הזאת (ונוסף ע"ד חלמ"ר הקדוש ז"ע מ"ש בזה בתפארת ציוס ומל שחמתי ציומה דהלול"ה דיל"י וי"ט ב' דסוכות) וי"ל עוד לחלוק מילין כי הנה נודע בסי"ק ט"כ"ב נודו לכס נוד ואל חזרנו אל הקלי"ט כי אם לא תיקנו ח"י"ן החטאים נגעו בני"א ר"ל מאחזו חט"א אז יקחו חיליה המה הקליפות על המלות ומע"ט והכל נבלע בחובש (וי"ט עולת רצות בזה בסי"ק) וכן דלא מהנו להט"א זה חסוכה רק חסוכה עילאה כמזו"ר צוה"י"ק (פ' נח) ופשי טילאה אמרו שהוא חסוכה מאכבה ויש צב שמה"ה [ועו"י צדצרינו לעיל במחמר שוכה ישראל אות כ"ה"ה] וי"ש אשרי חנוש יעשה את (הסוכה זמן שמתהינו טעו"י אז צב חסוכה מאכבה ושמחה וכנוד"ט בסי"ק ע"כ) יחשב לו (כל המלות טעו"ש) כאלו שמר (שמ"ר היינו ל"ח שלל עבר שום טעירה) כל החורה הזאת (כיון דהט"א זה הוא מכללה דכל שייפת הכלל כל החורה מצחי וסוד וכשא"ק עושין חסוכה מאכבה הרי נבלע בחובש כל המלות ח"י"ן [כ"ו חשי' חרות חינו מהנו לזכ בני"ל] וע"י חסוכה בחשי' מאכבה חוזרים לנו כל המלות להו"י"א בנט"ט מפיהם כאלו שמר כל החורה הזאת כנ"ו:

מ. עוד שם צפוי"ט (קודם הקדושה ליום ב' דסוכות) עד חצות ליושני פרזות, ואשאל לזקני מי זאת, מה לחנן עם שומרי מלות סוכה זאת, והם ישיבוני

חשובות עזות. ויראוני מלפנותה נגזות, רב טוב הלפון צצית גזות, לצעלי סוכה יהיו נצזות. וכ"י לרין ציאור והכנס ובפרט הלפון חשיבות עזות שישיתוכו זקני מי זאת (החכמים וזקנים) הלא דברי חכמים בנות נשמשים כדחז"ל ולמה נעמו עליהם על ששאלו על סכר מלות סוכה וכיון שיראום רב טוב הלפון בשכרם מזה זאת "העזות" בחשי' ושיקנפו עליהם וי"ל טפ"י דצרינו להלן (ליום ח' דסוכות חות ט') בענין הלי סבתה שאלמה דר"ג וכלהו רבנן צסוכה גזולה יחצי היום שאין לזקש ולהמסיך רק לרבי גשמיות ע"י הסוכה דזה הוי כמו גזול מן ההקדש מעלת הסוכה פלוניה שתיקרה רק לחכמית הגולה להקים סוכת דוד הנופלת צ"י"ז ח"ש הפיוטן עד חצא ליושני פרזות (כיינו יושני עיירות הפרזות. אשר נפרזו ונפרצו צמעו"ש"ה) ואשאל לזקני מי זאת (כיינו זקני ההורה של עיירות כאלו כפי' הפשוט ט"ה) מה לחנן עם שומרי מלות סוכה זאת (היינו חמתן ושאלין להו כאשר יראו צניי היראים המחזיקים עוד צמלות סוכה בעיר הנפרצה כני"ל והנה ענינם מחויבים ומדולגלים ולטומה זה הפושעים המלולים צמלות ה' ולמוגהו וגם צמלה זאת יצטנו לגמרי [אם כי טיקר הכסיון לעמוד יהי צמלות סוכה כדלחמרי' צע"י] וע"כ"י הם שלמים וסקטום ועשירים גדולים וח"ך ומה הוא שגרי חלוקה זו וע"י ישיבו להם חקוקים וצכננים מעיר הזאת השרירים אשר ה' קור"ה) והם ישיבוני חשובות עזות (כיינו שיגמרו צהם צחכוכה ט"ה) ויראוני מלפנותה נגזות (כלומר ה"אם תהשצו כי השכר הוא טעו"י"א לא כן הוא כני"ל כאשר תהשצו אתם ותשאלו ובפרט בו שגר מלות כה"י עלמ"א ל"ב"ה. ל"ה) ויראוני רב טוב הלפון צצית גזות (לשוכ"י"ז והוא סכר מלות גזות וחשוכה הלו לצעלי סוכה יהיו נצזות) כי מה רב טובה וזמך רו"ט קדושה של מלה זו וכני"ל:

מ"א. (כפי' ר"ה) חג הסוכות תעשה לך וגו' והיות חך שמה פירש"י לפי פשוטו ח"ן זה לשון ל"י חל"ה לשון כבעתה. ולפי תלמודו למדו מב"אן לרבות לילי האחרון לשמחה בכל"ה נמ"א לפי פשוטו הוא הנשחה בשישמחו צסוכות ח"ן יהיו חך שמה ולמה לא נ"ה זה בכל המועדים שמה"ה מ"י"ת לשמות צהם וי"ל טפ"י"ד הדרוקים כי חומרים בשלל רגלים צפסה זמן חירותנו היינו זמ"ן לשון זימ"ן שחומרים ומכונים מהג כהוא להיות פירות"ו בקרב כשאר"ל ליל שמו"ים הוא לילה המשומר וצ"ה לגזולה עתירה צ"צ וכן צשכונות זמן מחן חורבתנו הזימ"ן בקבלת החורה ללמוד ולקיים כל השנה וכן צסוכות זמן שמתהינו שהוא הכנה לשמחה לכל השנה ז"י"ש רש"י ז"ל כפשוטו הוא הצעתה בשישמחו צהם הסוכות ח"ן יהיו חך שמה (תמוד כל השנה) צכחי' זמ"ן שמתהינו על להצ"ה לכל השנה כני"ל:

מ"ב. עוד מה שחממתי ציוס ב' דסוכות ציומה דהלול"ה דלחמרי"ר הקדוש ז"י"ע טפ"י דצרינו זללה"ה

בהפארת בניס (ע"ת ומועדים) לסוכות (בד"ה וחס
 האסיף תקופת השנה) שאז בסוכות זמן קיצון הנלוותה
 הקדושים שנתפזרו עי"ש וצדק י"ל מה דאמרי' בסוכה
 (כ"ז ע"א) רב חסדא ורבה בר רב הונא כי הוי
 עיילי בשבתא דרגלא גבי ריש גלותא הוי גנו ארקתא
 דסורא אמרו שנתו מלוח אגן ופטורים עכ"ל בגמ',
 ויפלא כל עובר וכי הקדושים האלו לא היו מהדרים אהרי
 המלוח ח"ו וגם אם היו פטורים (כבאז דאמרינן
 במנחות דח"ל מלאכה לר' קטינא. אף שבי' הבגד פטור
 מן הליכות פגודע) והא ה"י להם להשחיל לישן בסוכה
 שה"י שכיח אז בשדה של צורגנין ושומרי קין וכיוצא
 הסוכה כשרים. אלא ודאי דשכנו אז בסוכות בשדה
 על שפת הנהר משום שהיו לריבין להעלות הנלוות רבות
 שהיו שם שראו צרות קדשם שהיו שם ועי"י שינתם
 שם העלו אותם וסוכות הוא הזמן לזה כנ"ז ולזה אמרו
 שלוחי מלוח אגן להניל הנלוות העשוקות האלו להעלותן
 און לך מלוח גדולה מפרדיון שבויים כאלו עכ"ז בשביל
 הנסתרות והעלאת הנלוות לא היו רשאין לעבור על
 הנגלות ח"ו לישן חוץ לסוכה אבל כיון שהלכו לשבתה
 דרגלא ופטורין מן הדיון מהסוכה ע"כ שפיר הוי ישנים
 ארקתא דנהרא כנ"ז. ועוד י"ל צד מה שהוא ציוותה
 ל"ע צ"ש"ס סוכה (מ"ז ע"א) דכל גדול הדור וכו'
 גמירי דמאפר קאתי פירש"י למדתי מרבותי שכן צאו
 מן האפר שצבחהויהו רועות שם ולא יצאו בסוכה כל
 ימי החג עכ"ל"ה וקשה עובד למה עשו כזאת (ועי'
 צפרי קודש הללוים [פי"ג משער הלולב] מ"ש ע"ד הש"ס
 הלז) ולדרכנו י"ל ג"כ שה"י הזמן גרמא ומלוח עוברת
 אחר הסוכות והיו שם נלוות רבות באפר שדוח' אלו
 ע"כ הוכרחו להיות שם אז כל גדול הדור והמ"י :

מג. (סוכה ח' ע"ב) ת"ר סוכת נבב"ך (עכרים)
 גשים צבמה כיתום) סוכה מכל מקום כשירה
 לאתווי' סוכה רקב"ש (רזעים קיי"ו"ס צורגנין שומרי
 פירות) דכשירה י"ל בדרך מליצה זכות על כלל ישראל
 המסוככים בסוכה אימא עילאה המכנסת אותם תחת
 כנפיה. באיזה חופן ומקום שיהיו, כאימא דמרחמת
 ומחופפת על בני, ומכשרת מעשיהם ומקבלת אותם
 בתשובה ח"ש סוכ"ת נכרי"ם, ע"ד שכתבנו כבר ע"ד
 הפייטן בסליחות הלא במרינו כנכרים נחשבנו (ומלך
 שמחל על כבודו און כבודו מחול) שבו אחריו (וממילא
 כששנני' בתשובה נחשבנו כבני"ם וא"כ שמחל על כבודו
 כבודו מחול) ע"כ וכא"כ על צ"ן תרחמנו וכו' כשבאים
 לסוכה גם צדחי נכרי"ם במרינו נחשבנו שעדין לא
 שבו. סוכ"ת נשי"ם, (היינו כשרו"ים לשב בתשובה רק
 למטן טובת עלמו ומיראת העונש הפשוטה וזהו צדחי
 נשי"ם נוקבא המקבל רק לעלמו) סוכ"ת צהמ"ה (כשבאים
 לסוכה צדחי צהמ"ה שאין לה דעת כלל גם לא מיראת
 העונש כלל מכ"ש שלא מאהבה רק כשהורגלו ג"כ כמו
 שפירשתי צ"י חיים ושלום עה"ת צ"י דברים בהפטרות

תזון ידע שור קונהו וחמור חנוס צעלנו [כך צדחי
 זו כמו שהשור בא לביתו ורפת שלו אכרים וערב כמו
 כן ישראל הורגלו להתפלל שחר וערב וליטול ידיו לאכילה,
 אבנ' ישראל לא ידע עמי לא התבונן לעשות דברים
 לשם פועלן יח"ש וזהו צדחי סוכת צהמ"ה כנ"ז) סוכ"ת
 כות"ס (באמת לריך ציבור דאם המה כותים כשעשאו
 נכרים גמורים כדאמרינן בחולין אם כן המה בכלל
 נכרים ואם לא מיירי צבאלו על פרתו המה ספק גירי
 אריות וביון דתנא כבר נכרים ודאי כשירה כל שכן
 כותים דהוי רק ספק דכשירה ח"ו יש לרמו ללותן
 שידעים ומודים בתורה שכתב שבי' בסוכות תשבו
 חמם נקיים המלוח כחוקנו כדחז"ל לא ידקדקו והרי
 הם צדחי כותים שאינם מדקדקים ומודים בתורה שצ"פ
 ודחז"ל רק מלוח שהחזיקו צד מדקדקים יותר מישראל
 ח"ש סוכ"ת כות"ס) ועוד נוסף לרבות סוכה מכל
 מקום סוכת רועים (היינו כמו רועי צהמה דקה שהם
 גצים וגזלנים נודעים) קיי"ו"ס (שהמה מחזיקים בתורת
 ה' רק לעתים ידועים כגון צעתו קדש ויו"ט ששבים
 בתשובה [וכמו דאמרו צדח בגמ' דאשמעי' רבותא סוכת
 רקב"ש דלא קצוטי עיי' פירש"י] עכ"ז יקבלום בתשובה)
 צורגנין (שומרי העיר שטושים רק לפעמים לנורך העיר
 רק עובדא זו ישנו להם וגם זה צעד שכתן משלם)
 שומרי פירות (שג"כ הם רק לזמן פירות האלו היינו
 ששבים קלת בתשובה רק צעתים ידועים וגם זה צעד
 שומרי [ששומרים ומלפים] לפירות [צטו"כ שכתן משלם]
 עכ"ז) סוכה מ"מ כשירה כן י"ל במליצה זכות צעד בני
 ישראל בלשון חכמים מרפא.

וגם יש לרמו עוד (מה שאמתי צצת חו"מ סוכות)
 מה דאמרי' לעיל מיני' (דף ז' ע"א) כי צצת
 שחל בחוך ימי הסוכות אז נותר צ' דפנות וטפה דהוי
 רה"י לענין שבת (ואף דשאר שבתות השנה לא הוי
 זה רה"י רק ג' דפנות). וכן סיכך צצת ט"ג מצוי
 שיש צה לחי כשירה הסוכה (ואף דשאר ימי הסוכות
 לא מהני זה להכשיר הסוכה) עפי"מ שכתבנו לעיל
 במאמרנו זה (אות י"ב) צענין הסוכה צחי' אימא
 עילאה ומעלותי עי"ש והנה הסוכה הוא צחי' תשובה
 מאהב"ה (עיי' צקדושת לוי ובמאמרנו ליום ח' דסוכות)
 וודע צבני"ש צסס ה"כ צעל עט"ל זי"ע אהב"ה בכל ל"ב
 אהב"ה בכל נפ"ש אהב"ה בכל מאו"ד צגי' שצ"ת ט"כ
 שצ"ת צחי' אהבה וצצ"ת שצחוך ימי הסוכות הוא
 חש"י מאהבה ציותר כלול מתרווייהו גם צחי' חג
 הסוכות ע"כ מגו דהוי דופן לענין שבת וכו' לשום של
 זה צדח ולעומתו ג"כ ושניהם כאחד טובים צשני המעלות
 צצ"ן ועולים יחדיו, והבן :

מד. בפיוט יום צ' דסוכות (ציואר לפני עזרת) אנה
 וכו' גררס לבית צחירתך הלשון גרר"ס
 לריך ציבור כי גראה לכחי' כמו גרירה צע"כ וכי זהו
 רק צהכרה לבא לבית צחירתך ציח"ק צצו"ג"ל הלא

על זה מיחלות עינינו וכלתה נפשינו חלה וודחו דזכו עפ"י הכתוב (הושע ט') ואחר יוצו ישראל וצקשו את ה' ואת דוד מלכם ובמדרש חר"ש בן מנסיח אין ישראל נגחלים עד שיצקשו בנין בית המקדש ומלכות שמים ומלכות בית דוד וכו' והיינו כמ"ש בדניאל רבים לא יאמינו ע"כ זהו הנסיון שיצקשו הגאולה כמו שבי מזה בארובה בעב"י בצמח דוכתי וז"ש "גורם לבית בחירתך" ליתן להם הרגון אמת על זה והיינו בע"כ מן השמים בצחי כופין אותו עד שיאמר רוצה אני כשיחגלה עוצו ית"ש באור גדול אז יתענגו על עוצו ולע"ע הוא בצחי גרר"ס לבית בחירתך כנ"ו צביאג"ל צב"ח:

מה. (בסוכה צמח דוכתי) פלוגתת צ"ש וצ"ה מי שהי ראשו ורצו צמחה ושולחנו בחוך הבית צ"ש פוסלין וצ"ה מכשירין י"ל הענין דבכל מקום (היינו צד מגי דברים כנודע צריש צילה) הצ"ש מחמירין כנודע וזכו ג"כ דמי שהי ראשו ורצו (רק בצמח הסוכה שהוא מספר יחוד השלם ואשר שכנית כבודו ית' מחופפת וסוכת עלינו כצבול צמחי אימח עילאה עולם התשובה עילאה מאהבתי ה' וכן כל כונות הסוכה דדרך מוסר שבי צמח"ק מכון צמח ויבחו ולא נסיה דעתו מזה גם צמח אכילתו צמחה בשולחנו כמ"ש בצמח הפרים בדיני סוכה עו"ש וזכו שהי ראשו ורצו אדוק ומשמיות) צמחה, ושולחנו בחוך הבית (היינו צמח אכילתו יתן חפשיה לראשו וכונתו הוא מניח מזה ומחננג באכילה) צ"ש פוסלין (דגם אכילתו צמחה חינו רשאי להיות כונתו ואימתו וכנ"ל ממטה הפרים ושאריו סי' ואם לא עשה כן הי"ז פסול) וצ"ה מכשירין (בדיעבד, כיון דרק צמח אכילתו הניח קלח כונתו ואימתו והוא מחננג ועכ"פ מקיים מצות ענג יו"ט ע"כ מכשירין):

מו. בש"ס סוכה (ג"ה ע"ח) צרש"י ד"ה הסירותי מוסב שכתו וכו' אצחקך על מי מריבה כו' (תהלים פ"ח) על המים שגזונין עליכן בחג לפי מה שאנו צוחקן אפסוק לך על שם שמתפללין (עליהם) על הגשמים וצריכין להם עכ"ל רש"י"ל והוא פלח לכחורה אשר נקרא למי גשמים שאנו מתפללים עליהם בחג היינו גשמי צרכה לצורך מזון ופרנסה ולא מי מריבה ומה ענין מריבה לכאן, וי"ל כי הענין גשמים הוא מצורך הפרנסה צחי שצול שנמשך מרזון חסדו ית"ש כמבואר בסידור ולעומה זה נקראו מצבירין גבורות הגשמים וכמבואר בפיוט וצמח הגשם לשמ"ע ח"כ לריכין להחפלה שצחי הגבורות בהם יומשך על ראש או"י ורשעים והחסדים שבהם על ראש ישראל והוא מצחי העי פרום שמקריבין צ"ו ימי החג כדאמר"י צמחה (כ"ה ע"ב) והיינו מצחי נגוף ורפוא שממשיכין טובתם ועכ"פ מרמזים צוח שיהמטעו כמו הפרים והיינו מצחי גבורות ולעומת זה המקריגים ח"ו יאמרו להיפך

ועל כן נקראים מי מריבה בין המיימינים והמשמחילים למעלה והמ"י (וע"י לעיל בזה במאמרינו אות כ"ב): מו. בסוכה (דף ט' ע"ח) רש"י ד"ה סוכה לשם חג דכתיב (ויקרא כ"ג) סוכות לה' לשם מצות המלך עכ"ל וצריכין להבין מדוע נקט בזה לשון המלך על מצות הקב"ה וי"ל (כידוע שכל לשון רש"י ז"ל יש לו פי' עפ"י סוד וטובה נגזר בגו"י בכל אחריותו צפי לחין שיעור וערך כנודע) כידוע בפע"ה כי סוכה הוא צחי מרת מלכ"ה צמוד מכל מלמדי השכלתו וישראל בני מלכ"ה יושבים בהסוכה וז"ש בסוכה לשם מצו"ה המלך (דייקא), וכן תראה נח בלשון רש"י צפי יתרו כ"פ בקבלת התורה לא והמלך צמחה כי שם הוא צחי חג השבועות קבלת התורה בצחי (גבור"ה) יתח"ק כמבואר בטור"ח (סי' תו"ז) עו"ש, וכן תראה בלשון חז"ל צ"ה (ט"ז ע"ח) רחמי"ה אמר תקט"ו היינו כי תק"ש להיות כצבול הקצ"ה יושב על כסא רחמים כנודע צמד"ר וצוה"ק, ועל כן נקט בכל מקום לפי הזמן והענין אך לכונת ית"ש לפי המדה שמתחנג באותו זמן או המורה והן לחכם ויחכם עוד:

מז. בסוכה (דף כ"ה ע"ב) ח"ר זירא חנא חבלי צמחה וחדי צמחה וכ"ש דחדי ליבחי דעצידנא תרתו וי"ל רמוז ר' זירא לשיטתו דלמד לעיל (דף צ' ע"ח) דיני סוכה מהכי דסוכה לעתיד וסוכה חב"י ללל יומם וגוי וכדאמר"י שם (ע"ב) כולחו כרי זירא לא אמרי ההוא לימות המשיח הוא דכתיב (ונתעוררתי מזה מאי מגדולי תלמידי הישיבה רבתי הי"ז) וכיון שהוא ה"י צמחה צמח"ז הרגיש צחי סוכה לימות המשיח צ"ב ע"כ שפיר אמר חנא חבלי צמחה (צמח"ז צמחיות) וחדי (צמחיות) צמחה (שהוא סוכה לעתיד חופה ללדיקים שארז"ל וצפויט יום צ' דסוכות) וכ"ש דחדאי ליבחי דעצידנא תרתו (היינו שני שולחנות שני עולמות ועלמך תראה צמח"י), והצ"ו זה יש לרמוז מ"ש דחדאי ליבחי תרת"י היינו כיון שיש שני חללים בלב. החלל הימני מצקם ופואף רק לרוחניות והחלל הצי' לגשמיות כנודע וזהו דחדאי ליבחי תרת"י (השני חללים בלב החלל הימני שמה ממנו סוכה והחלל השמאלי מהחופה חיוג שא"ח צלתי תאזכר גשמיות) (כמ"ש הרמב"ם שלכך אין מצרכין על הזיווג) וצ"ה קייט בכל לצבך כידוע מדברי הרב התניח בלק"ה ז"ל. ומ"ש בלשונם כל שכן (דחדאי ליבחי) היינו בלשון כ"ש [ק"ו] שזכו מרת ח"ל המכון כנגד צרייתא דרי ישמעאל כידוע מצוה"ק (ומבואר צדדיתו כ"פ צמח"י) וזהו מרת ח"ל צמילתו צגי הק"ף כאשר הוא הכונה בסידור הארז"ל:

מט. במתני' סוכה (כ"ו ע"ב) מעשה וכדו"ה לו לרי יוחנן בן זכאי לעטום את התבשיל ולר"ג שני כותפות ודלי של מים ואמרו העולם לשוכה וכשנתנו לו לרי לדוק אוכל פחות מכצ"ה וכו' ואכלו חוץ לסוכה.

ופרכי צנני מעשה לפתור וחי דהכי קתני אם צא להחמיר על עמנו מהחמיר וכו' ומעשה נמי והביאו לריבוי וכו' עיי"ש וימינו עדות קשה למה לא החמיר ר' לדוק על עמנו. ונראה שזכו בפנימותו צחי הסוכה אינו תלוי כ"כ ביראים ודיוקים וחסידיים המהמירים ביותר רק בצנחתי הדור שהמה מגויים וסוכנים על הדור צחי חמה דחופפת על צני ע"כ הם לריבים לזרז ביותר בסוכה וכמעט שלא ללכת מן הסוכה [וכעין שאמרנו במחגי' (ל"ז ע"ב) ארעיק לופס הייתי צריג ור"י שכל

העם נעטו את לולציבן וכו' והם נעטו וכו' ועיי' בדברינו צזה (במאמר מלני קרבה לוח ל"ו) עיי"ש] ע"כ ר' יוחנן בן זכאי ור' גמליאל שהיו נשואי הדור ע"כ היו נהרים מאוד צמנות סוכה אפי' גדלו של מוס כדו שלא ללכת מן הסוכה כל מה דאפשר שיגינו על ישראל ויפרוס סוכת שלומנו עלינו ועל כל ישראל עד ציאגצ"ב, משא"כ ר' לדוק אם כו' כי תנאי קדוש חלקי ז"ע חבל עול הצבור כ"י לא כי מוטל עליו ע"כ לא החמיר בסוכה רק כפי ההלכה והמ"י:

מאמרי הרש תשרי, מאמר מאני קרבא

בו ידובר ביאור מקראות ומאמרי חז"ל בעניני ד' מיני"ם בחג הסוכות כמו שקורא אותם בזוה"ק מאנ"י קרב"א י"הו' דידן נצח בעורתו ית"ש במהרה דידן ברחמו ורוב חסדיו.

א. זאת קומתך דמתה לחמך ושדך לאשכולות חמרתו חעלה צחמך חוחזה בסנסנו ויכוו נח שדך כלאשכולות הגפן. (שה"ש) י"ל זכנה חנחנו לוקחים צימי חג הקדוש כדי מיני"ם ומצרכים רק על עטילת לול"ב והטעם חיתח צנני (סוכה ל"ז ע"ב) מ"ע לא מצרכין חלה על עטילה לולב הואיל וצמינו גבוה מכוון. וצטט הארז"ל כתבו עטס חמר דהלולב הוא יסוד צחי המוליד וממשיך השפע מרים כל דרגון עד סוף כל דרגון ועיי' צנני יששכר לקדוש זקוני (אות חיים אות ז') מה שפ"י צזה המסורה וליוסף יליד וליוסף חמר מצרכי"ת עיי"ש. והנה פרש"י צזה ושדך לאשכולות שדים לינק מהם דמו לאשכולות שמשפיעות משקה כך הם השפיעו נהנוק וללמד את הכל וכו' עכ"ל. ועפ"י"ז יש לרמו לנכון שני הטעמים החלו לצרכה הלולב דיוקא דהנה הכי צזה חמרתו חעלה צחמר נדרש בחיקוני זיה"ק (תיקון י"ג צד"ה קס ר"ה וחמר חצח וכו' וצחיקון ע' ג"כ כזה וכן ברע"מ פ' כי תלח דף רפ"ג) על כדי מינים. וחכו י"ל זאת קומת"ך דמתה לחמ"ר (כפת תמרי"ם זה לול"ב מחמת קומת"ך הוא עטס הגמי משום שהלולב גבוה בקומתו מכל הארבעה מינים) ושדך לאשכולות (כפרש"י שדים לינק מהם שמשפיעות כך הם משפיעים כו"ל והוא צחי היסוד שמשפיע לכל וכולס יונקים ממנו ועיי' רש"י פ' ויחי צרכות שדים שפ"י היינו חצח היסוד שורה כחן והוא עטס הארז"ל לצרכה הלולב ככו' ומחמת השני עטמים החלו) חמרת"י חעלי"ה צחמ"ר (הגני חומר הצרכה (א) על כדי מינים חעלי"ה ר"ת

חחרוג ערצה לולב הי"ם כוודע, כשהגני לוקח כדי מינים חלו הגני חומר צפה הצרכה רק צחמ"ר זה הלולב, והטעם) חחזה בסנסנו (חף שהגני חוחו צידו שארי המינים המולוגדים עמו מ"מ המה רק כנסנים ענפים פירש"י סביב הלולב שהוא גבוה מכולם ועי' בחולעת יעקב מוצח צעלי"ה כסוד הלולב שארז"ל צמינו גבוה מכולן כי הוא עליון וכו' ולפיכך מצרכין עליו והיינו) חוחזה בסנסנו (שכולס ענפים לגבי ועיי' צקנה הוא הפליאה די קארען [דף ע' ע"ב] וז"ל ולכך מצרכים על הלולב חעפ"י צמינו רומזים חל זרועות כי מן השדרה הצרועות יונקים עכ"ל. וכן שם צקנה [דף י"ט ע"א] וז"ל כי הלולב הוא קו השוה ויש לו ענפים וכו', וח"ש) ויכוו נח שדך כלאשכולות הגפן (הוא ג"כ ככל עטס השני שהזכרנו צטט הארז"ל וכמ"ש הקנה שכולס יונקים ממנו ככ"ל), שוב ראינו צדברי קדוש זקוני חלגרה דפרקא [אות ש"ל] שפ"י ג"כ כעין זה אך בחופן חמר קל"ת).

שענין עליו דברים הרבה ברכת לולב והלל עכת"ד, והעיקר בע"ב רומז ע"י אמירת הברכה רומז בעל דברי"ם על הלולב דבהלל אחזים גם שארי המינים משא"כ הברכה רק על הלול"ב וע"כ רומז על שיעור לולב.

שוב ראינו בדברי הריטב"א (סוכה ל"ז שם) ע"ד הגמי מפני שהוא גבוה מכולן כי חז"ל וע"ד האמת פירשו במה שאמרו בהגדה כפת תמרים זה הקב"ה שגאמר וצדיק יסוד עולם וסודו ידוע לידועי חן עכ"ל. הרי שרבינו הריטב"א כלל בזה הגגלה והגסתר יחדיו מחאמיים ופי' דברי הגמי הואיל ובמינו גבוה מכולן ע"ד הסוד כנו' מפני שהוא צדיק יסוד עולם מדת יסוד

(א) הג"ה. ועיי' כעין זה בר"ן פ' לולב הגזול בשם רבינו יונה ומובא בב"י וש"ע מי בעל דברי"ם יג"ש עליהם רומז שיעור לולב י"ג גודלים ושליש חיינו לולב

וגם יש לרמוז ע"כ"כ הלא אוחז"ה בסנסניו כי הכונה בסידור הארז"ל בהללו"י כי עוב וגו' היחוד אוחזה בסנסניו ספר"ת וס"ת אוחזה בסנסניו הוא אוח"כ עיי"ש וזכו בלקיחת הדי' מונים בחג הסוכו"ת שהוא זמן תשובה מרחב"ה כנודע מקדושת לוי וזדברינו מאמר סוכת שלום (אות א') :

ב. ומדי דברי זו בענין הברכה זכור אזכור עיי"מ דלמרינן בגמ' (סוכה ל"ט ובשאר"י מקומות נשי"ם) כל המלות מצרך ענינם עובר לעשייתן ומאי משמע דהאי עובר לשגא דלקדומי הוא וכו' ויעבור את הכושי (שמואל ב' - י"ח) (פירש"י קדמו לרון לפניו) ואצ"ע מהכא ויעבור מנכס לפניכם וכו' בראש"ס, (מייכה ב'), וכוה מהכחוש וכו' בראש"ס יש רמז שזריך להקדים בראש לזרך כי וזריך עטס עדיין מה ענין ויעבור את הכושי לזרכה וגם כי מוצא כמה פעמים וגם צפוסקים קדימת הברכה רק מהכי ויעבור את הכושי וי"ל דהנה אותיות הקודמים לאותיות הכושי"י בגי' צרו"ך וזכו רמז ויעבור [עובר לשגא דלקדומי כני"ל] את הכושי אותיות הקודמים גי' צרו"ך רמז לחלת הברכה"ה :

ג. בקהלת (ט"ו - ז'), כך חכול בשמחה לחמך ושתה בלג טוב וינק כי כבר ראה החלקים את מעשיך בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמך על ראשך אל יחסר

ראה חיים עם החשה אשר חכמת כל ימי חיי הבלך אשר נתן לך תחת השמש וגו' כי הוא חלקך בחיים. הנה כי קדוש זקוני בני יששכר (מאמר שמות החג אות ה') העטס דסוכות זמן שמחתנו יותר מכל הרגלים דאיחא צמודת וילא קין מביכא ילא וכו' ילא שמח וכו' ח"ל מה נעשה בדיוק ח"ל עשיתי השוצ"ה ונחפסרחי, וכנודע השוצה הוא בחי' צני"ה וי"ן המשמ"ה ע"כ ילא שמח שנמשך לו שמחה (עיי' התשובה) ויוה"כ הוא השוצה עילאה צני"ה הנה החג אחרי יוה"כ"פ הנהו זמן שמחתנו עכד"ה. ועפי"ז י"ל דצמודת איחא צמולאי יוה"כ בת קול יולאת כך חכול בשמחה לחמך ושתה בלג טוב וינק כי כבר ראה החלקים את מעשיך דתיכף צמולאי יוה"כ אחר יוה"כ אומרת הדי"ק כך חכול בשמחה לחמך (וכשמחה מה זו עשה ומאיין שרש עיי' קאמר קרא) ושתה בלג טוב וינק. היינו שכשמחה נמשכה מיין המשומר וי"ן ישמ"ה לבג חנוש. וזכו מחמת) כי כבר ראה החלקים את מעשיך (שנחלה תשובת"ך ביוה"כ"פ וחסוצ"ה בחי' צני"ה וי"ן המשומר כנ"י) (ב) וזכו המשך הכי בגל עת יהיו בגדיך לבנים ושמך וכו' כי הנה זרך העם המררים מאומת הדין ברי"ה ויוה"כ תיכף צמולאי יו"כ חזירים למעשים וזימי הסוכות נדמה להם כי הותרה הלנוטה כבר והזהירו על ככה בכל הספרים (וי"ו צמ"ז בריש ס"ו נוקפ"ה) וגם הלל עיקר הטעודה לשוצ בשמחה לשלג השמחה וזכיראה וגילו צרעדה כתיב. והנה ביוה"כ לוצטים לבני"ם לזכור גו' יום המיתה ולהכניע לבצנו וזכו המשך הכחוצים אחרי הכי' כך חכול בשמחה וגו' כנ"י שדרו"ל על מולאי יוה"כ"פ. ככ"ל עי"ת יהיו בגדיך לבנים היינו בכל עת ככל השנה תיזהר צמעשיך שיהיו בגדיך לבנים שלא יסוצו לכסלה עוד "ושמך על ראשך אל יחסר" שמן רומז לחכמה כנודע וכל החוטא יכנס צו רוח שטות ונסחלק אז החכמה מראשו ושמך (חכמה) על ראשך לא יחסר שלא יחסר צשום פעם מלוחו החכמה ולא יסוצו לכסלה, וזכו ראה חיי"ם (מספר לוג"צ) עם החש"ה אשר חכמת אשכ היינו האחרוני"ג נוקפ"ה כמ"ש בחוקונים אחרונ דא שכונתא וכמ"ש ח"א"ז

(ב) הג"ה. וכ"כ רש"י ז"ל בלשונו הקדוש במגות (כ" ע"א) ע"ד הש"ס אדרבא כפרה ושמחה פרש"י לאחר כפרת דם שכיפר על החטא בא יי"ן המשמ"ה אלקים ואנשים דמי שנתכפר חטאו"ו שמ"ח עכ"ל"ה והוא בדבריהם שכתבנו בזה ולאשר ביוה"כ הוא ירצה צום עמך אשר דמ"ן לך מזה ע"כ לאחר כפרת דם שכיפר על החטא ביוה"כ בא היין המשמח אלקים ואנשים שהוא בחי' ביני"ה כנ"ל דמי שנתכפר חטאו שמח ע"כ נא' לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלב טוב וינק כי כבר רצה האלקים וגו' הוא אח"כ זמן שמחתנו כנ"י. ויורמז עוד במ"ש כי כבר רצה האלקים (ג) סוכ"ה) שע"י השמח"ה בסוכ"ה נתרצה התשובה כנ"י :

שמחבר וממשיך מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין ומ"ש ג"כ בטי' ערוך לגר על סוכה בדי' הריטב"א אלו ואף שבתחלה במחכת"ה דחק לפרש לתוצאו מכונתו האמיתיות (שכ"י הריטב"א בעצמו, שהוא סוד ע"ד האמת ליהדעי חן בגוי') שלא כדת ולפרשו בדרך עששות ודחק עכ"ז בסוף דבריו שג' ובא לדרך האמת בכונת דברי הריטב"א כמו שפ"י שם שד"בר בספירת היסוד כי חוט השדרה יסודו במוח ובמינו גבה מכולן שעולה למעלה לראש עיי"ש דעיי' בפרמ"ג או"ה (טי' חר"א משבצות סק"ב), [ותנה מכאן תשובה ג"כ לאותן הפוקרים האילים המכחישים אמיתיות חכמת הקבלה ואומרים כי לא שערם רבותינו הראשונים. וכנראה מדברי הריטב"א אלו וכן בעוד מקומות וכן מתשו הריטב"א שכ"י ברמז סוד השבת והשמיטה וכי שסודו ידוע ליו"ה וטובא גניו בגוי"י כמבואר בס' שומר אמונים, דעיי' בזה"ק בראשית (מ"ז ע"ב) ובהגהות שם בדפוס אומיר וכן בס' אמונת חכמים להגה"ק אבי עד שר שלום ז"ל אשר הכה על קדקדן של המכחישים הנ"ל בראיות מוכיחות, וכן נראה בדברי רש"י ז"ל בכמה מקומות וכמו שידוע בגדולי המפרשים והאחרונים ז"ל מה שהערו על דבריו באיזהו מקומן של שבחים כאלו ובפרט דברי הרמב"ן ז"ל עה"ת בסודותיו כידוע וכן בחוסי' ושאר ראשונים ז"ל, והעירותי כבר גם בדהו"ל בגמ' ומדרש כמפורש יוצא אשר אין סי' כפשוטו זולת לפי חכמת האמת ואכמ"ל] :

צנני יששכר מואמר ארת חיים (אורח י) העעם דתנא דוקנא צמחני נקט אחרוניג אנפכליה לרמו נשון נקבה צמי מלכות באחרונ וכו' רומז לולב וכל הגלגלים עמו והאחרונ הנקי' לחברו עם הלולב וי"ש קהלת ראה חיי"ם עם האש"ה אשר אהבה (לחבר הלולב עם האחרונ) כל ימי חי' הבנך אשר נתן לך וגו' כונת השופר ז' הצלילים הכוללים מן השופר. וכאשר זעו מיום הקי"ע ישראל עם קודש חרדו דין נשפט צאש ככה חג יסורו הרבירי תשובה מזכרוננו, צימי הסוכות זמן שמתחנו, וי"ש כל ימי חי'י הצליך וגו' כי הוא חלקך צמיי"ם עפימ"ם צמידור צכונת חפלת ר"ה זכרנו לחיים ר"ה גי' הצ"ל סוד אור מקיף דבירה וכו' שעי' זוגה נמשך המקיפים וכו' והיינו זיוג לאה כמ"ש שם צכונת וכחצנו שחותם זיוג לאה נעשה עתה צרי"ה ונפי שטיקר החותם צחל עקרת הצית (והיינו צענולת וי"כ וצבוי"ר וצמייני ענרת) לכן נקרא בלאה פתיצה עבד"ה לענינו וכדצרינו שמהזיר הכי על ימי הסוכות להיות גילו צרעדה כי הוא כל ימי חי'י הצליך (צרי"ה צכונת זכרנו לחיים הצ"ל כנז' וכ"ז ההגנה לחותם חל שנגמר צבוי"ר צימי הסוכות) וי"ש ראה חיי"ם עם האש"ה וגו' האחרונ ולולב כנ"ל קחו על מה שמסויס צכ' "כי הוא חלקך צמיי"ם ע"י הלולב ושהי' התחלתו צרי"ה בזכרנו לחיים ע"כ התחמך שלא להשתית זה אדרבה להוסיף כח וחומך לגמר החותם לעוצה צבוי"ר ע"י הלולב צימי הסוכות להמשיך החסדים וכנ"ל: ד. בפיוט יום א' דסוכות (לפני הקדושה) צכונת לכפר שדרה מול לב (פי' המפרש לכך כוללים הלולב שהיא דומה לשדרה של אדם לכפר שדרה מול לב שדרה של אדם שהוא נגד לב האדם שאינו שוחה צה לפני הקב"ה צמודים וצכונת ששוחין צהם עכ"ד) וי"כ צזה עעם הירושלמי שחציה הרח"ש דלולב שהכסוף פניו כמת פסול משום שנאמר (תהלים קט"ו) לא המתים וכו' ועי' צצני"ש מ"ש צזה, וכהה אחז"ל (צצני"ק ע"ז ע"א) דמאן דלא כרע צמודים נעשה שדרה שלו נחש וגם נודע מהכז"ל וספרים שהלזו עגם של תחיית המתים הוא צצדרה, ומאן דכרע צמודים חכה עי"ז להחיי"ת, חכו י"ל עעם הירושלמי והר"ש שחיון שהלולב הוא לכפר מול שדרה שאינו כרע צמודים כנז' מדצרי הפיוט והמפרש וחי"כ הלולב מכפר על השדרה (שאינו כרע צמודים) שיעמוד צחחיה המתים נמלא הלולב שהכסוף פניו כמת פסול כיון שהלולב הוא אדרבה כדו להביא תחיית המתים והוא ממשיך חיו"ה כנז':

מדה יוכי"ף הלזיק צשורשו דרגא דשמיר"ת צרי"ת קודם ע"כ רומז שפיר מ"ש צצרי"ה להזכיר אה לעצ"ד הוקנה היינו יוס"ף שכוף שורש שמירת הזרי"ע עולה צצרי"ה ועי' צכונת הגדה ש"פ צמידור צכור הוא לכס זרי"ע שאמר יוס"ף עי"ש:

ו. תשב חנוש עד דכח והאמר שובו צני אדם כי חלק שנים צעינך כיום אתחול וגו' (תהלים ט') הנה כחצ זקניו צצני יששכר שהדי מינוס המה סימנא מילחא דמהני תשובה שבהם אינם גדלים חתה שום שר רק בהשגחתו ית' ונקראים שרבינו של מלך ואון משתמשין צצרינו של מנך ואלו לוקחים חותם ח"י צע"כ שנקראים חנחנו צנים נמקום וחב שמחל על צבורו צבורו מחול כדחי' צצרי"ל פי השוזה מהני רק לישראל עכ"ד עי"ש, וגם ידוע צצרי"ק אשר ניהן עוד זמן לשוב בתשובה אפי' אחרי ויהי"ע עד סוף ימי הסוכות (צעור שנועלים כדי מניס) עד שמניחים הלולב צבוי"ר ושמי"ע טרס ולא הרודפים לחופים צצרי המלך להמתחייב חיליה וצימים האלו עד גמר החותם חו עבר השוזה שלימתא חז' איהקרטו חו איתעצבו הדינים שנתמו ציוה"כ עבד"ה, וכהה אחרוניג צצרי"ה לולב הדי"ם עולה מספר חלק כ"ד ותיצת דכ"ה צהחצרת האלף לאלף (כנודע צסוד חוכה ירדוף ח' חלק) הוא חל"ף כ"ד וחזו תצצ חנוש (ש"ס עוד זמן לשוב) עד דכ"א (עד שמניחים כדי מינוס שמספרם חלק כ"ד דכ"א כנז') ועד צכלל והאמר שובו צני אדם, והשיבו וחיו, וע"ז רומז הכי צזה כי חל"ף שנים צעינך כיום אתחול היינו כי בתוצה דכ"ה נחשב נוספר חלק לא' (והיינו כיום ח') כנז'.

ובזה י"ל רמזו כי (חלק כ"ד מספר) אחרוניג צצרי"ה לולב הדי"ם עולה ימי"ן פשוטי"ה לקב"ל שצ"ים והיינו כי חז צסוכות זמן תשובה מאהבה וכנז' צצניי (צמחמר ללא דמהמנהא) צצם הקדושה לוי על ראשון להשכון עונות פנודע ועי' הדי מינוס כנז' מהטורחים ומחבוננים צחכובה מאהבה (ועי' צצרינו צזה להנן חות י"ל וי"ב וצשאר דוכתי) ע"כ רמזו שפיר ינמן (שהוא אהצ"ה) פשוטי"ה לקב"ל שצ"ים עולה מספר הדי מינוס כנז' ח"ש תשוב חנוש עד דכ"ה (חלק כ"ד) והאמר שובו צני אדם כנ"ל:

ז. בגמרא (סוכה דף ל"ז ל"ח) מוליק ומציה כדי לעזור רוחה רעות מעלה ומוריד כדי לעזור עוללים רעים וכו' זאת חוננת שירי מלוה מעצבין אה הפורעניות וכו' רצ אחא צר יעקב ממעיו לי ומייקו ל"י חמר דין גירא צעיני דפענא ולאו מלחא הוא משום דאחי לאיגרוי צי עביל בגמי, ולכאורה יפלא הלא הדי מינוס נקראים מאני קרבא שכן כוחם להלחם עם השטן הוא הילכ"ר ויונאים צללחן דידן ללח כנודע ומה זה חמר מסויס צצ"ם ולאו מילחא משום דאחי וכו' וכי יש משוח פניס להשטן חלילה, אולם מרומז צו אשר כונת הנענועים ע"כ מנין חס"ד להמשיך צהנעועים החסדי"ם

ה. עוד שם בפיוט כנז', צצרי"ה אה לעצד הוקנה (שהוא יוס"ף) וי"ל רמז הענין דקחו על מה שאמר בפיוט שם להנן צצרי"ה לכפר ככול פה עם לב (שהוא כדחז"ל ערצה דומה לשפתיים) וכהה ערצ"ה עולה זרי"ע היינו לשמור הזרי"ע רק לצורך מלוה וקדושה וללא לתקיא לצטלה חלילה ע"כ רומז לכפר על נבול פה והלב צרהורים שצאים לידו וכו' שלא לשם מלוה וחזו

בכיכול והלא חין משהמשין בשרצונו כל מלך וע"כ עי"ז שאנו לוקחים אותם אהנו נקראים בנים ואצ שמאל על כבודו כבודו מהוב ומכני לנו השוכה ולא לאו"ה כי להם הוא מלך עת"ד עי"ש. וזכו להלדיק עם זו כחפלה (שרנה להלדיק ע"ש ז"ו בני ישראל שיתקבלו בחשוכה אם יחטאו ויזכו ויידקו בהשוכה, ולא לאו"ה) זכן באלה נר"ת (דייקא באלה הדי מונים אשר מתחלת הבריאה אינם גדלים רק בהשגחתו ית"ש והמה שרצונו שג מלך ואם נקח אותם זה להם לאות שנקראים בנים למקום וכבודו ית' מחיל כנו ומכני השוכה):

ג. וי"ל עוד צדק בצואור יותר עי"ה שכתבו לעיל צדק (אות ו') ע"כ (תהלים ל') תשכ חנוש עד דכה וכו' כי הנה הדי מונים אהרו"ג ע"כ לול"ב הדי"ם עולם חלק כ"ד. והנה בצריאת שמים וארץ בהתחלת התורה נמסר במסורה צ"ה רצ"ה דבראשית כי הנה צ"ה רצ"ה ג"כ מספר חלק כ"ד מספר הדי מונים כנו, והנה חר"ל (תשובה קדמה לעולם וי"ל צדק השכ חנוש עד דכ"ה (חלק כ"ד מספר צ"ה רצ"ה) [כשכאדם ראה לשוכ בחשוכה יש לו שטנה לקבלו כי החשוכה קדמה לעולם ובלתי זה לא מוכל העולם להתקיים והקצ"ה לא יחסון בהשחתת טולם כי אם בשוכ רשע תדרכו אז הוא ית' מקבלו ומחזירו לתיקונו בשרשיו בשצעת ימי בראשית ע"י שהוא רואה שצדק העולם שצדק ישראל שנקרא רש"ת בחר"ל וצדק העולם שצדק ישראל וזו צ"ה רצ"ה (דבראשית) כנו] וזכו תשכ חנוש עד דכ"ה מספר צ"ה רצ"ה כנו ושהוא ית' מחזירו ומשיבו לצ"ה השכ חנוש לתחלת הבית רצ"ה בצריאת העולם. והאמר שיצו בני אדם, כי חלק שנים בעיקר כיום אהמול כי יעבור" הוינו שצעת ימי בראשית שהם כנגד הדי חלפי שני (שית חלפי שני העו"ה והשצונו יום שכולו שבה ומנוחה לחיי עו"ה"צ) ויום נשנה יששכר משצעת ימי בראשית וזכו כיום אהמול כי יעבור כנו, וזכו אשר מספר הדי מונים כנו כמספר צ"ה רצ"ה לאשר תחלה הבריאה הייתה בהשגחה והשקפה לטובה על הלו הדי מונים שלא ימסרו לשום שר ואמלטי כניל כדי לזכות צדק את ישראל שנקרא רש"ת וזכו שכי הפועם להלדיק עם זו בחפ"ה (כשעלה בחפ"ו ורנ"ו ית"ש בתחלת הבריאה לזרוא העולם כדי להביע לנבראתו) זכן באלה נר"ת ה"י ברננו העוקר ע"י הדי מונים חנו שבעם יוכלו לעשות רנוו ית"ש ונדצקו בו כי זכו חכמית מנמת הבריאה וכדי שיכ"י לאות לצנו להלדיקט עי"ז בתשיבה כנו:

מסורטן צדקת כמ"ש בתיקונים וצבהארי"ל וזכו י"ל כי סברה רב אחא בר יעקב לאשר המה מאני קרבא ע"כ לריכין לבין בדרך הלחמי כיום קרב צמדת בצורה על השטן לשבר כחו ולדחות את הפורעניות לחוץ. אמנם צמדת שיקר הכונה הוא רק להמשיך החסדים (ועי"ז ממולא נחבולו החילונים ע"י רצוי החסדים) ע"כ מהיום הגמי "ולאו מלחא הוא" לומר דין גירי צעוני וכו' ולאגרו"ו כי שזכו צמדת הנבורה וצמדת רק עד יו"כ קיבנה הנוקף הנצורות חכן עתה זמן המשכת החסדים ע"י הגו"ב והסוכה ע"כ חין לומר כן דלמא חנו לאגרו"ו כי הוינו שלא לעורר אז בנג השוכות הנצורות והדינים כני"ל כיון שהוא רק זמן המשכת החסדים כני"ל:

ח. מובא מ"י הפלה למשה (למחר"מ הלמושנו ז"ל) ליהודיע לבני האדם גצורותיו ר"ת גמי לול"ב וגי חיי"ם עפ"ד התום חולין כ"ה שגאמר ח"ה"ם קחי על ישראל והאדם קחי על או"ה וע"י הלול"ב ממשיכין חיים עלינו ועל או"ה הנצורות עכ"ד. וי"ל צדק המסך הכתוב "וכבוד הדר מלכותו" עפ"ד הצני וששכר (מאמר אות חיים אות ג') דצענון בלול"ב הדי"ר משום שהוא ממשיך חיים סוד הדי"ר מלך השמימי שלא גאמרה כי מיתה צתורה וע"כ אם הכסוף שנוי כמה פסול עכ"ד וזכו י"ל וכבוד הדר מלכותו מלכותך מלכות כל עולמים וגו' כמצד צעונה הקפות התיבה עם הלול"ב אדם דצוד מעשה כ"ה ח"ה"ם ולהלל ע"י מכל העי שרים של האו"ה בכל יום מעשרה מהם ורומז צדק להודיע לבני האד"ם כונת ההקפה בלול"ב אדם דציר מעשה כנו וכבוד וכו' מלכות כל עולמים ע"י ומסך מלכות שמים גם בעו"ה להלל מכל השמים מושלי המלכות וכו' ה"י למלך על כל הארץ בלתי אמלטי שום שר, וגם כנודע בספרי הראשונים אשר הדי מונים אינם גדלים בהמלעות שום שר כלל רק בהשגחת כבוד מלכותו ית"ש הוא לצדו וזכו מלכותך מלכות כל עולמים גם בעו"ה"ה הנרמז בלול"ב:

ט. בשירוש ווס אי דסוכה (צענון הדי מונים) שג"ה כה לא נמלחת להלדיק עם זו כחפלה זכן באלה נר"ת קדוש (פי' המפרש באלה נר"ת חלו הדי מונים כהם מלויים צה"י וכה צז"ל. וזכו חזוק למצוין) ולהצין הוכן כונת הפייטן ו"ל עפ"י הנודע צשם המקובלים הקדמונים ומוצא צנו יששכר אשר הדי מונים חנו דוקא אינם גדלים תחת שום אהמעות שר או מזל רק בהשגחתו ית' לצדו [ובצמדת זכו מצואר צז"ה"ק פי' שמות ועי"י צאור החמה על הזו"ה"ק נח (דף ס"ג)] (ג) ועי"כ הם נקראים שרצונו של מלך

על חיל השרים, וז"א רק הכונה חיל"א (הוינו כח הש"י) דאתפקדא וכו' וכמבואר שם מקודם דמירי מהני ו' מדות עד מלכות דכולהו אינהו וחייהי חד כביכול והמ"ה. ועי"ש במקדש מלך:

(א) הג"ה. והנה העירוני ת"ח א' מדי הזוה"ק ע' צו (ל"א ע"ב) דאמר דהא ההוא חילא דאתפקדא על אילני וכו' (דמירי שם מדי מונים אלו) ומשמע לי דקאי

ובזה י"ל במדרש שי"ט (בהללים כ"ח) אי"ר חנוכה
 איך מלך המשיח צה לאל ליתן לאו"ה שלש מלות
 כגון סוכה לולב ותפילין וזולקוט גרם שני מלות סוכ"ה
 ולולב"ץ ועפ"י יובן שאו"ה ירשישו לשהוד מדוע נתקרב
 ישראל יותר מהם כמצואר דדרז"ל צריש ע"י וצמדשים
 והנה אעפ"י שישראל חטאו מהני להם תשובה ולא לאו"ה
 כגז' ממדרש מנחותא וצב"י"ץ בכמה מקומות וע"י
 וראה ויהן לאו"ה השני מלות סוכ"ה ולולב"ץ (כג'ר
 הולקוט) שישראל קיימו והלא איך משהמשין צב"יטו
 של מלך הדי מינים וגם הסוכה ה' אמר לשכון בערפל
 הוא צב"יטו של מלך כמ"ש צב"י יששכר (וע"י לעיל
 בדברינו במאמר סוכת שלום חות ה' צד"ה ולקרב יותר
 הענין לסוכה) וכיון שאנו משהמשים זהם צב"י דנקראים
 אנהנו צנים למקום ע"כ שפיר הוא תשובה לאו"ה למה
 שזכינו אנהנו ואלא בדיעוים בימות המשיח ולא או"ה וכגז' :
 יא. עוד י"ל צזה דהנה לאשר הדי מינים אלו אינם
 תחת שום ער וי"ל כי ע"י אז בעת ועונה
 ראו"י צעה הנעושים לדבק נפשו צהפלתו צמהשבתו
 להשי"י ולקבל עלינו עול מלכותו יתי מכל ה' קלות
 ולדבקה צו ברזן והצבה מקרב לב עמוק כי צלמח ברזן
 צלצ כל איש ישראל לעשות רצונו יתי כמשאחז"ל גלוי
 וידוע לפיך שרצונו וכו' וכמ"ש הרמב"ם גבי גט מעושה.
 עכ"פ המהשבה הפנימיות הוא לרצונו ית"ש. והנה
 הטי שרים שרי העמים דרכם ללמד חוצה על צני
 ישראל כנודע מש"כ צעה שנוטלים הדי מינים ומנענעים
 זהם שהם רק תחת ממשלתו יתי לצדו והמה שרציע
 המלך צעלמו כצב"י ומקבלים עול מלכותו ואמונתו אז
 והוא יודע העלמותו לצ ומשהצות צני"א כשמדבקים צו
 אז יתי צמהשבתו וצלמח רצונו לעשות רצונו כגז' וזהו
 שאחז"ל צלולב ודי מינים שצאו לרצות היינו לרצות צנינו
 לאצונו שצמשים, כי השרים איך יכולים להפסיק ולהרע
 לנו אחרי כי איך ממשלתם על אלו כלל רק הוא ית"ש
 לצדו שודע עיקר פנימיות מהשבתו ומחנותו. (ורחמנא
 לבי"א צעי ע"כ מציאין כנגד הלי"צ צעה הנעושים) וזהו
 להצדיק עם זו כחפלת (שנטהר לצצנו להצדיק נפשו
 לדבקה צו ית"ש וזהו חפלת עיקר רצונו הצבה מפוחרת
 זו הוא מחתו ית"ש צלצ כל ישראל כמ"ש צספ"ק)
 צכן צאלה נרנית (שנוכל לדבק צו ית"ש אז צעה נקח
 חותם כמו שציארנו צזה צע"י) והצן.
 די"ל עוד צזה צפיוט (ליום ה' דסוכות) קשט שעינה
 עץ, לעומסי פרי עץ, זכר גא להועץ ותשועה צרוצ
 יועץ, ויפלא לכחורה פי' הענין וכו' מיועלין אי"ט עם
 הדי מינים הלא לוקחים חותן רק למצוה ולא להחייטן
 אך יובן עפ"י הנ"ל שכל אלו הדי מינים איך שולט שום
 שר וזהו המעלה שנוכל לדבק צו ית"ש כצב"י צלקחנו
 חותם כנ"ל והנה חמנעות השרים יגיע שפחים לפעמים
 ח"ו צענות לא טובות בדמיונו צלחצב וילך הרוח ויפתחו
 שהי ע"י הרוחות והשרים משאי"כ כשדבקים צו יתי

לצדו והוא יתקנו צענה טובה מלפניו איך להסיר המסכים
 הנצדילים צינו לצינו ולעצדו צלמח ח"ש קשט שעינה
 עץ (הוא זכות הצדקה, כפי' המפרש והיינו צדמנינו
 צמד"ר חיי פס"א שהי שתי כליות יועל"ת אותו ומלמדות
 לאצרהם הצונו חור"ה) לעומסי פרי עץ זכר גא להוע"ץ
 ותשועה צרוצ יוע"ץ (גם עתה ע"י הפרי עץ ודי מינים
 כנ"ל יתקנו צענה טובה מלפניו איך לדבקה צו ית"ש
 צחורתו ומלותיו כגז') [וע"י צזוכ"ק פי פנחס צרע"ח
 (דף רנ"ו ע"ה) אחרוג מלכות דומה ללצא דצי הרהורין
 ונעוטיין דהלל וכו' ולכחורה איך שום פירוש לחוצת
 הרהורין" צזה ולפי הנ"ל יובן היינו הרהורין ונעוטיין"
 שז' שם שמכרהרין צעה הנעושים לדבקה צו ית"ש
 ולהחייטן איך לשמור מלכותו וחורתו כנ"ל] :
 יב. בפיוט (יום ה' דסוכות) לכל עץ תיעצ, ובארצעה
 חלה חלצ, להללו צם כחצ, יחד צמו
 להלל, שצעה צצית הלל. והענין יפלא וואומר דרשנו
 והמפרשים נדחקו שם צפוי "כצית הולל" ופי' היינו
 לנטע צלמח ה' הושיעה ולא צהלליחה גא והיינו בדי
 צ"ה. ואין לזה שום קישור ושייכות צמשך לשון הפיוט
 לפניו כגז'. ונ"ל עפ"י המקובלים הרשונים (שהצכרנו
 כ"פ לעיל) דעל הדי מינים איך שום שר שולט עליהם
 והם נקראים שרצונו של מלך ואנחנו לוקחים חותם
 ומשתמשים בשרצונו יתי כצב"י וצ"כ דאנחנו נקראים
 צנים למקום וא"כ מהני לנו תשובה (וע"י צב"י"ש
 מאמר ללא דמהימנותא חות כ"ד ואות חיים חות ה'
 צ') וי"ל צזה צפיוט הנ"ל לכל עץ תיעצ (היינו שלא
 שם השגחתו כצב"י לצדו שיהי צלו שר חמלצו, וזה
 לכל עץ תיעצ, ר"ל צשם עליהם שרים לכל חילן גם לכל
 עשב יש נו שר שאומר לו גדל כנודע ממדרש ולא שם
 חותם להצבת הסגולה להיות שרצונו ולהיות השגחתו
 עליהם לצדו) ובארצעה חלה חלצ (צם צמר ותחצ
 להיותן הדי מינים שרק כהשגחתו יתי לצדו צלי שום שר
 כנ"ל) להללו צם כחצ" (הוא להראות שנהללו צם יתי
 כחצ" כי אי"צ שחל על צדו צדודי צדודי מחול ושפיר
 מהני תשובה לישראל ע"י כגז'. חולם הכמשך מ"ש
 צפיוט) יחד צמו להלל שצעה כצית הלל י"ל עפ"י הודע
 מהמדרש והפיוט ציום ה' דסוכות (לפני הקדושה)
 כמו צען הדר צעלי ריח ועטם כן צעם אז צעלי מלות
 ונוטם וכמו וכו' וכמו ערצה צלא טעם וריח כן צנימו
 עקשים וכו' כן ישרים על רשעים מחופפים וכמו הם
 (הדי מינים) אגודים חלה צללה כן חלויים חלה צללה
 (רשעים צוכות דיקים) למשוך חלה על חלה ולכפר
 חלה על חלה לעשות חלה כחלה (לעשות מהרשעים
 דיקים) עכ"ל הפיוט וכן הוא צמד"ר (פי חומר)
 עה"כ ולתחתם לכס ציום הרשעון. והנה צש"ם צעה
 (ל"א ע"ה) צנכרים שצאו לגיור שאמרו כשצודונו
 למקום ה' קפדנותו של שמאי צקשה לטורדנו מן העולם
 כי שמאי דחפן כמצואר שם צגמי ענותנותו של הילל

היינו יחד כמו להלן שבעה כבית הליל ליקח גם הערבה
 הרקנים שכן וגרוממה שמו יחדיו בית ישראל בתוך
 האגודה אי כעטם הדי מינוס וזכו כבית הליל דויקא
 שקרצן בתוך האגודה ולא כשמאי שרחקן כניו וא"כ
 וזכון:

יג. באדרא זוטא קדישא וז"ל הס"ד וימלוך החתיו
 הדי"ר ושם עיניו פטי"ו ושם אשתו מוכיבצאל
 וכי (בראשית י"ז - ל"ט) הדי"ר ודאי כמה זלח אמר
 פרי עץ הדג ושם אשתו מוכיבצאל כמה דלח אמר
 כפת מורים וכי דליוכו דכ"ר ונוקב"ח, י"ל רמזו כמה
 דקאמר צזה הדי"ר מלבד האחרונ שוד רומז להגול"צ כי
 הוא כתי חיי"ם מלך השמימי שלא נאמר צו מיחה (ועיני
 מזה צבנו ישכר אות חיים אות ג' ד') וקודט וזכו ושם
 עיניו פטי"ו גי' יוס"ף שז"ל יסוד"ה כתי הלולב המולד
 וממשיך השפע כגודט (ועיני בני ישכר אות חיים אות
 ז' על המפורס וליוסף ולא וניוסף אמר מזכרת ועיני
 בדצרינו לעיל אות ח') ושם אשתו מוכיבצאל גי' מי"ה
 צ"ן וזכו ושם אשתיו מוכיבצאל היינו אשתיו להמשיך
 לבתי נוקב"ח והיו דקאמר דליוכו דכ"ר ונוקב"ח כתי
 מי"ה צ"ן ורמזו במלת מוכיבצאל צחצוח הלולב זכאחרונ
 כנ"ז:

דחם ת"י לנו מנחת מהמון רשעים ומוזימת החובלתם
 כמ"ש א"י הקדוש בסי מעין גנים וכן כל הגאונים
 הצדיקים האמתיים ז"ל בספריהם ואכמ"ל רק לגלות
 שאין הכונה בזה לאגוד ולהתחבר עם הרשעים אמתהזשים
 בזמנינו לאגוד בתוך אמנו עם סגולה, חס החלילה.
 כל באי לא ישובין וגו', ויתפרדו כל טועלי און, ואל
 יטעו לכונת ההתחברות עמהם בקהלה אי בשם שלום
 שמו של הקב"ה כי באמת אין שלום אמר ה' לרשעים
 וזהו עצת חס"א כי אם יתחברו עמם יזרמו כל אשיות
 התורה והמצוות ושאינו מינות דמשכי וכמ"ש והע"ה
 הלא משנאיך ה' אשנא ובתקומיך אתקוטט וגו' והרחיקו
 מעל אהלי אנשים הרשעים הרחק במסחוי קשת. לכל
 יפלו ברשת, וכן ראיתי בסי אמרי שפר עה"ת להתי"צ
 מדאראג ו"ל (בפי אמור) עה"כ ויצא בן אשה ישראלית
 וגו' הוצא את המקלל וגו' סמוך אחרי פרשיות מועדים
 וסוכות וד' מינים שצוה ליקח גם הערבה באגודה
 חיינו רק חריקנים ולא הרשעים וכמאמחול ואימא
 כופרא אמר אביי דרכיה דרכי נועם כתיב פירש
 רש"י עשויים נקוצים מסרטין את הידים והיו רומז
 שלא לשעות לצרף באגודה כפת תמרים הפושעי
 ישראל שבזמנינו כנ"ל כי אלו רוצים לצער ולדחות
 את אחרים להיות כמותם היו ותמה כקוצים המשתיתים
 ואותם לא יצרפו ועל זה רמזו הוצא את המקלל מחוץ
 למחנה מגדף כזה כמו הרשעים הכופרים בזמנינו לא
 יצרפו באגודתם כי המה רוצים להטות אחרים לילך
 בנתיבותם. ה' יצילנו מרעתם ומוימותם. עכ"ד:

קרבנו תחת כנפי הכנייה ושמאי רחוק ולא לזה
 להכניס הכפולה לעצמו בתוך הקדושה עם בני"י, וזכור
 רחמי ככתיב קודם מכן אלזמור"ר חור יקר וערב
 זללה"ה ז"ע הכ"ק דפסי"ק (שם שלמה) צמאמר לשבועות
 צבחי נכרי דבא "לפני שמאי" כנ"ל דא"ל גיירני ע"מ
 שהלמדני כל התורה כינה כשחיי עומד על רגל אי היינו
 חס חושא ועוצר עבירה ר"ל וזכור מאלל חיסור לו
 כולל וזכו העבירה וכה התאזה מותן כה בגופו לעשות
 מצוה הלל נמלא ח"ו אשר המורה נעשית בהגוף ככה
 העבירה ר"ל שטטה בחזה פעם שצבר וכל יגיעו בהמורה
 הוא לריק ח"ו. וזכור זה חלוי בפלוגתא צ"ם וצ"ה
 (גיטין נ"ה). צגול מרים וקצעה כבירה צ"ש אומרים
 מקטקט כל הבירה וצ"ה אומרים מפני הקנת השבים
 חון לו חלה דמי עינים, ואם כן לצות שמאי חון לו
 תקנה צוה ח"ו להמורה כיון שנמלא בגופו חף מקלת
 מכה העבירה והדון דמקטקט כל הבירה ע"כ הנכרי
 שבה לפני שמאי שהלמדני כל התורה כשחיי עומד על
 רגל אחת היינו צרבל אי שנקרה כה וכוונת המורה צרלון
 ומחשבה חף שרגל השני כה בגופי נפגם ר"ל זה לא
 יעכב כה עשיית המורה ושמאי לשיטתו דחפו בחמ"ם
 הצמ"ן כצדו היינו לפי שיטתו צדון בנין שצ"ש אוננים
 מקטקט הבירה ע"כ דחפו חולם כילל קרצו וקבלו
 לפי שיטתו דחפו מקטקט כל הבירה מפני הקנת השבים
 וקבלו תחת כנפי הכנייה ויש לו תקנה עכ"ד אלזמור"ר
 לענינו ודפח"ת. וזכו הענין ניחן ננו צדי מינים ליקח
 גם הערבה ריקנים שכן בתוך האגודה כמו הליל שקרצן
 כנ"ל וזכו במתחיל הפיוט שם יגורות צבחי הגול
 (הערבות) להעריב צם מחל ליטרו רחומי גחל (פי'
 המפרש להמחיק צהערבה מחילה לרשעים הנאמנים
 צניהם לשרוף כגמלים) וזכו להמשיך לכל עץ היעב
 וצחצצות חלה האב (כמו שפירשנו צוה ושמ"ו מהני
 חצוצה) להללו צם כחב צדון חב שמחל על כצדו ומהני
 השוצה ויפטרו גם הרשעים מניהם לכללם בתוך האגודה
 כלדיקים ותצוהם הרמזה וכמו שנקומים גם הערבה
 בתוך האגודה כן גם המה יצוהו לחיקון בתוך עם בני
 ישראל (ד' וזכו יחד כמו להלל שבעה כבית הליל)

(ד) הג"ת. אכונה בזה רק על הרשעים שנקראו
 בדחול לפעמים עמי הארץ כתי הערבה כנ"ל שאין
 להם טעם וריח ואותו בודאי יש לתן תקנה ואגודתם
 על ארץ יסדה לכפר אלה אל אלה אבל לא אלו הרשעים
 הכופרים בזמנינו המכונים מתחדשים או תולפי קדימה
 ונאורים (שמים אור לחושך ר"ל) אשר בלבותם המה
 כופרים גמורים ר"ל בה' ובתורתו ורוצים להשחית
 נחלתנו ח"ו אשר בני"י מאמינים בני מאמינים ימוטו
 דרכם לילך בדרכיהם ומעשיהם ואין עצת וחבונה רק
 להפריד מהם וזהו חיוב אמונת תורתנו כתי שלא לשמוע
 דבריהם חלקו מחמאות פיהם וקרב לבם וגו' ולו המירו

יד. ידוע כונה הנענועים והקפות בלולב בהמשך צהו פנימי ומקוף מיעקב (ז"ח) לרחל (מלכות) וזכו ממשיכין עד יום האחרון יום הזיווג ע"כ מכון כי פנימי מקי"ף מספר יעקב רח"ל:

טו. בפיוט (ליום צ' דסוכות) לקחתם צדמים וכשרו לשם חיים, רחיים להגטל בזה ראשון יום עכ"ל פי המפרש לקחתם צדמים ולא בגל, ועפ"י קשה מה שמסיים רחיים להגטל בזה ראשון יום דמשמע שרק ביום הראשון גזול פסול ולפי"מ לאין פסקינן כדי הרמ"א כהרצ המגיד והטור דגזול פסול גם בשאר הימים ח"כ לכאורה יוקשה מזה הפיוט, וי"ל עפ"י הממנה אפרים שפסק לפרוע הדמים בעד הדי מינים קודם יו"ט דנטיקן לכם מדאורייתא ומשיכה בלכד אינו קונה אלא מדרבנן והוצאו דבריו בשערי השו"ע (פי' חר"ה) ובמטה אפרים ואלף למטה (הלכות חג הסוכות סי' תרכ"ב סעי' י"ז) כי להחמיר כות"י בכתחלה לשלם הדמים קודם יו"ט ופשוט דזה לריך להחמיר רק על יו"ט ראשון שהוא דאורייתא ומשיכה אינו קונה אלא מדרבנן אב"כ בשאר הימים אף לדין דגזול פסול נ"מ גם אם קנהו במשיכה קודם יו"ט ולא שילם עדיון הדמים כיון דמשיכה קונה מדרבנן מהני בשאר הימים דהם ג"כ רק מדרבנן. וזהו מבואר בדברי הפיוט לקחתם צדמים (כיוון צדמים דוקא שישלם מקודם) וכשרו לשם חיים רחוי"ם להגטיל בז"ב ראשון יו"ט (אז דוקא וכשרו ויהיו רחיים להגטיל צו"ט ראשון דסוכות [דיוקא] שהוא דאורייתא ומשיכה אינו קונה רק מדרבנן ובשקלאו צדמים ששילם אז דוקא רחוי"ם להגטיל ביום ראשון שהוא דחי משא"כ בשאר הימים כנ"ל: [ומ"ש רחוי"ם להגטיל בזה ראשון יום צע"כ ס"ל לפי"מ להפיוטן כי רחוי"ם מדרבנן אינו רחוי מדחי כמו שהארבנו בחשוי מנח"א (חלק ד' סי' א') עיי"ש ע"כ לריך ליקח צדמים להיות רחוי"ם מדחי כנ"ל ואכמ"ל]:

טז. במדרש רב פ' אמור, ד"ה ולקחתם לכם ביום הראשון (ויקרא כ"ג - מ') ה"כ"ד יעלו שרי וכל אשר בו וכו' (תהלים י"ז - י"ב) הושר אלו חילנות שטושין פירות וכל עני הישר אלו חלנות שאין טושין פירות (עיי"ש במפרשים כפשוטו דהיינו טושין פירות אחרוג ולולב ושחק טושין פירות ביוני הדם וערבה) לפני מו לפני ה' למה כי ב"ה צרי"ה וצויה"כ מה לעשות יספוט הגל בלדק ועמים צמישים עכ"ל המד"ר והוא פלא מ"ש לפני ה' למה כי ב"ה צרי"ה וצויה"כ לשפוט את הארץ כי הלא אין לוקחים הדי מינים לפני ר"ה ויו"כ רק בסוכות לאחר יוה"כ דייקא. וי"ל כונה המדרש ר"ל שמתעורר מאתו ית"ש החפץ להלדיק עם זו ע"כ עולה בזכרון לפניו ית"ה צרי"ה ויו"כ החסדים שמתשיכין ישראל עם הדי מינים בנענוע אותם ע"כ זה נחטורר מקודם למדת הדון צרי"ה (ובסוד ולא עוד אלא שהקדומו למ"ד) וע"י שנמשך צדמים ית"ש חסדי

הדי מינים צרי"ה ויו"כ ממתקין ומצטננים הדינים וגזירות רעות וקשית כשארז"ל בכה נענוע הדי מינים מוליך ומצוה וכו' כדי לעזור עללים רעים ורוחות רעות, ולולב בא לרעות וזכו רמזו שאלו אומרים צרי"ה ויוה"כ "ותשובה ותפלה ולדקה מעבירין את רוע הגזירה" כי תשוב"ה תפלי"ה ולדק"ה עולה מספר אחר"ג לוג"צ ג"פ הדם צ"פ ערבה כדן הדי מינים שפ"י הדי מינים אלו מעבירין את רוע הגזירה כשארז"ל בכה נענועם כנ"ל וע"כ נמשך זה עוד צרי"ה ויו"כ כדי לבעל הגזירות קשות כנ"ל וזהו דברי המדרש לפני ה' כי בא לשפוט את הארץ צרי"ה ויו"כ עולה ברמזו וחסדו ית"ש ב"ה הדי מינים אלו שיקחו ישראל בסוכות כדי נכמתיק המשפט צרי"ה ויו"כ כנ"ל, ומענה טעם נכון וקיים למ"ש צ"ס (ינוכחים הלדיקים) נהדר ליקח אחרוג ולולב קודם ר"ה או ע"כ קודם יוה"כ כדי שמתעורר ב"ה חסדו הדי מינים לפני ה' וילאו צדמוס לעובה:

טז"ב. בעת שמקיפין בכל יום מו"י ימי הסוכות עם הלולב מסיים השי"ן בקול רם למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים אין עוד וכבר כ"י בספרים טעם לזה ולענ"ד נראה עוד טעם עפומשי"ב מהארז"ל כי בהקפות עם הלולב בכל יום מו"י ימי הסוכות מכניטין הדי שרים וכלל יום עשרה מהם עיי"ש וזהו שמסיימין מיד אחרו בהקפה (עם הדי מינים אשר אין גדלים תמה שום ממשלת שר, רק בהשגחתו לצד כמבואר בראשונים) למען דעת כל עמי הארץ (אשר חלקם לע' שרים כוונת) כי ה' הוא האלקים אין עוד (כי אין עוד ממשלה להדי שרים שהכניטו אותם בהקפות עם הלולב כנ"ל רק האחד יחיד ימלוך עלינו (צ"ב).

ובזה יובן דה"ל צעורובין (ל"ב ע"ב) עכ"כ בנחמ"י (ח') ויעשו בני הגולה השצים מן השבו סוכות וישבו בסוכות כי לא טשו מימי יהושע בן נון בני ישראל ויהי שמחה גדולה מאוד אפשר ב"ה דוד ולא עשה סוכות עד שבה עזרה וכו' ומסוים שם השי"ם ואורך היינו דבני רחמ"א על יצ"ה דע"י ובעלזבו ואגון זכותא עליי כי סוכה וכו' עכ"ל. וקשה לכאורה דמה ענין סוכות לצעורל ע"י עם חג הסוכות. ועפ"י הנ"ל וי"ל כיון דהצעורה בסוכות הוא להכניט הדי שרים וכאשר הולכים ומתמעטים קרבנות הדי שרים לכך לוקחים אז הדי מינים שגדלים אחת השגחתו ית"ש לצדו בלי חלוצות שום שר ומזבל כנ"ל. והנה ידוע ענות הראשונים בהשתחפות בה כוכבים והשרים ועניני הללמים וההרעים והשבו צענותם להמשך הכחות על ידן זה הדי ע"י שלהם ובעבור זה צעור"ר חרצ ציבמ"ק בית ראשון וצמן בית שני לא הדי עוד ע"י כשארז"ל שהרצ בית שני צעון כנחת חנם בלכד וצ"ה יובן שפיר כונת כך מ"ש כי לא נעשה סוכות כזה צימו יהושע ודוד, כי צמן בית ראשון וצפרט מקודם צימו שפוט השופטים

לא נחצטל עוד ילרא דעבודה זרה (בהמשכה הכוחות מהשרים, כמו שכתב העקידה וצאלר חוקרים ראשונים שזה היה טעותם) כמבואר במקראות ורק בעת שעלו מן הגולה עם נחמיה בנית שני שאלמרו חז"ל בסנהדרין שציעלו לילרא דע"ז (של השתחפות הכחות מהשרים) ולאגין זכותי עלי כסוכיה כי זה ענין חג הסוכות שמצטלים להשרים ולהכניען להרחות כי שמחיה גדולה מאוד כידוע מהרמב"ם כי אין שמחה כשמחה התרת הספיקות (ועיי' בדבריו לעיל מאמר סוכה שלום אות י"ג עיי"ש) וזהו שמחה חג הסוכות שציעלו לילרא דע"ז מספיקות בלב בניי ואז נתברר להם כי אין עוד מלכדו:

ח"י. וי"ל עוד בדברי הש"ס עירובין הני' דציעלו לילרא דע"ז והיינו לאגין זכותי כי סוכה ומה ענין שייכות ז"ל אמנם כבר כתבנו לעיל במאמר סוכה שלום (אות י"ג) כנ"ל כי במחית עמלק שהוא כנגד חג הסוכות מהארז"ל בסידור זכונה לשמך הגדול בצרכה אהבה רבה עיי"ש ונעשה שמחיה בהתרת הספיקות (כנ"ל מהרמב"ם בזה) כי עמלק הוא שורש מחשבת ע"ז שמטיל ספיקות בלב ישראל וכמ"ש (שמות י"ז - ז') הים ה' בקרבנו אם אין (מוד) ויבא עמלק. וכבר כי בצפריים הקדושים מזה וצראשם צמג"ע שצחי הנחש השיאניו י"ש חייץ וכאשר מצטלים מחשבת עמלק כאשר זהו צחי חג הסוכות במחית עמלק נעשה שמחית התרת הספיקות (כנ"ל) וזהו לאגין זכותי דציעול ע"ז עליו כסוכיה היינו כי זהו צחי חג הסוכות כנ"ל

מהארז"ל ומוצן דחז"ל בעירובין שם:

יט. (סוכה ל"ו ע"ב) מעשה ברבי עקיבא שבה לבית הכנסת ואתרוגו על כתפו. י"ל הענין שרמזו רז"ל עפומש"כ מהארז"ל בליקוטו ש"ם (ברכות דף ד') שרי עקיבא הוא אותיות יעקב"א ויהנה יעקב הטא על שגלה את יוסף הנדיק יסוד עולם בלא לוי ואז כמעט ח"ץ הפריד את היחוד לכן ארז"ל כשראה יעקב את יוסף במצרים ה"י קורא ק"ש ומיחד את ה' לחזר ולזווג מה שהפריד ע"ז שליחתו ליוסף"ל בלא לוי ועכ"ז לא הספיק וחזר ונתגלגל יעקב"א ברי עקיבא"א וכי זהו אשרין רע"ק שילחה נשמתך בלחד פי ביחוד זה כי בזה חזרת לתקן את היחוד מה שגרמת להפריד ואתה גרמת את היחוד העליון וכי צסוד מ"י לאו"א ביחוד ק"ש הזו עכ"ה בליקוטו הש"ס. והנה עיקר היחוד בדי' מינים ע"י הלולב שצמיגו גבוה מכולן ומיחד יסוד"ל (יוסף"ל) עם אתרוג"ל שהוא מלכו"ת והיחוד ק"ש שזריבין לעשות מ"י זוי"א חו"א בעת יחוד ק"ש ונדע בסידור הזכירה שהכחפיין הם או"א צסוד י"ק וגם נדע במקובלים כי ביות הכנס"ת נקרא מלכות שהוא צ"ת הכנס"ת לעשר ספירות. וזהו נעשה ברבי עקיבא"א שבה לצ"ת הכנס"ת (מלכו"ת) ואתרוג"ל על כתפו (היינו

שהאתרוג"ל הוא מלכות מלכו"ת שרין לתקנה וליחדה עם היסוד"ל שהוא הלולב"ל וגרם להעלות מ"י שהוא צחי אתרוג [מלכו"ת] כנ"ל עד או"א שהוא יחוד הזכירה צסוד על שחי כחפי"ל לזכרון כמ"ש בלק"ת [פי' תורה] ובסידור צסוד יחוד הזכירה צ"י כחפין כנ"ל וזהו על כחפי"ל) ורמזו עוד כי האותיות שלמעלה מאותיות כחפי"ל (היינו ישע"ה) עולה שכינה וזהו ע"ל כחפי"ל היינו שהעלה המלכות שנק' שכינה ולגרום היחוד כנ"ל כן נ"ל בדרך אפשר אפס קלה משומק דרז"ל והארז"ל וזה הטוב יכפר.

וי"ל בזה רמזו שפיר צ"ס שבת (פ"א ע"א) וז"ל בהם מהני (באתרוג) והכל צריחה עיי"ש צפירש"י ד"ה כך מתלוקת כאן ולא השכה גירסא דצריחה ואם השכחה תזכ"ר ממשנתך דאתרוג"ל עכ"ה ורמז כי השכחה יש לצטל ע"י האתרוג על כחפיו לזכרון וזהו ברע"ק שבה ואתרוגו על כתפו כנ"ל וז"ש רש"י בלשון הקדוש דאם השכחה תזכ"ר ממשנתך באתרוג"ל ודו"ק:

ב. בפיוט (ליום ה' לסוכות) שיחיס בדרך מטעמם סוללים סכות שועתם פי' המפרש שיחיס בדרך מטעמם שלוקחים הדי' מינים בדרך גדולתם באילנות הענפים למעלה ושרשיהם למטה סכות שועתם לקבל תפלתם ונעמא בני מה זצ"ל תליא בשביל שלוקחים דרך גידולם (שכן הוא עפ"י הלכה) יקבל תפלתם. ונראה עפומש"כ צשע"כ להארז"ל וז"ל גם תזכר שלטולם הקה הלולב ותנענעו דרך גדולתו שהוא שרשו למטה וראשו כלפי מעלה אפי' בעת שתנענעו נגד מטה שלא באותן הנוכגים אז לבוף ראש הלולב כלפי מעלה והשורש בידוהן כלפי מעלה אצל תניה הלולב כמו שהוא ראשו למעלה וסופו למטה אלא שהשפיל זידך יותר למטה ממקומן ושם תנענע הלולב ג"פ ראשו למעלה וסופו למטה והעטם יוצן צמ"ש צדרושים של הלולב שכונת הנענועים הוא להמשיך הארת הדעת למטה והוי קלוות כולם הם צדעת נמלא כי אפילו צנענע של מטה של הדע"ת הגה הוא למעלה מראש הלולב שהוא למטה בצופא דו"א כמ"ש במקומו עכ"ה וע"כ אומרים ציה"ר שקודם די' מינים להמשיך צרכות מדעת עליון וכי והנה צקהלת יעקב (ערך תפלה) צביאור דברי הזוכ"ק בשלה (דף ס"ג) הוא להמשיך צרכות משומקא דצירא שהוא הבינה ולהמשיך ממצועט דכולה שהוא דע"ת העליון עיי"ש ועפ"י"ל יוצן כוונת דברי הפיוטן שיחיס בדרך מטעמם (שלוקחים דרך גדולם כנ"ל צנענעו אותם והעטם כנ"ל ממכרה"ל מפני שזריבין להמשיך מדע"ת עליון שהוא למעלה בראש וממנו לז"א וכיון שלוקחים דרך גדולתם עד הדע"ת. ע"כ) סוללים סכות שועתם (לקבל תפלתם שזהו התפלה להמשיך מצועט דכולה הדע"ת העליון וכן הנענועים בדרך גדולתם כדי להמשיך מדעת עליון) כנ"ל:

כא. בפיוט (יום צ' דסוכות) יקחו לשמו חרצפת מניס. כלולים בתורים ומזומנים. להלל גם כצטוגז ומינים. מהוד הדר המהודר וכו'. הן יפלא לפאורה מרוע נקט כצמיניס ועוגי' ולא שארי מיני הלל חמר שבי שם כצמזור צהללו אל צקדשו וגו' וי'ל כי ענין הסוכה וכו' מינים להמשיך החסדי'ם והוא ענין עניו כבוד דוכות אהרין ענין ה' עליהם יומ'ם הכי'ד יומ'ם יורה ה' חסדו יומ'ם דחזיל עם כולהו יומין כמזכר צזוכ'יק אמור כנודע (ועיי' צצני יששכר מאמר ללא דמכמות'א אות י"ז וי"ח וצמחמר אות חיים אות י"ג מענין עניו הכבוד וההון צסוכה וד' מינים), והנה נודע כי עיקר התוקן להמתיק הגצורות שנמשכו למלכות מר'ה עד יוה"כ ועמה צסוכות נמשכו החסדים כדו להמתיק הגצורות האלו צהמשכת החסדים עד שמי"ע, והנה נודע כי גצורות הקשות הם צכו"ד יותר ממדת הגצורה ושם נוקצ'ה דחכו"ר ע"כ עניו נגד'ם אהרין הכהן ככתו ומדתו מדת הו"ד ועמד בין המתים והחיים ותעלר המגפה כמי"ש הרמי"ע (צמחמר חקור דין ה"א פט"ו) וע"כ י"ל כי מחסדו ית"ש הגדיל עלינו להמשיך החסדים כמג הזה חג הסוכות שהוא צזכות אהרין הכה"ן שהוא הו"ד ושורשו מדת החס"ד כי כה"ן אות החס"ד וכדו להמתיק הדינים צשורשן ע"י שימשיך מצחי יומ'ם יורה ה' חסדו כני"ל מזוכ'יק שם וכמי"ש מהאריו"ל (שער הארת המוחין פרק ו') כי ממדת החסד נמשך צאלכסון למדת הו"ד צחי אהרן עיי"ש. אמנם לא לצד הסוכה הוא לזה רק גם הדי מינים שצריכין ליעלן צחוך הסוכה לפי האריו"ל. והם צאים לריות ולהמשיך החסדים מז"א לטק' ונודע ע"כ כשצמחזיקים לצחי הו"ד ממיל'א מתקן כל הגצורות וכו' רמז כונת הפייטן יקחו לשמו חרצפת מניס. כלולים בתורים ומזומנים (היינו שחיה ההמתקה צכל העשר ספירות צשורשן צחי כתי"ר ע"כ קראום צשם כתי"ר כלולים חז"ש בתור'ים כלול'ים ומזומנים וי"ל להמתקה צצחי הו"ד כנו' ע"כ נקט) כצטוגי' ומיני'ם (עיי' צצידור צכונת הללו אל צקדשו שנחלקו העשר הלולים לי ספירות כי צמיני'ם ועוגי' הוא הו"ד ע"כ שפיר נקט כצטוגז ומינים לכונה כנו'. ומפרש עוד יותר) מהו"ד הדר המהודר (היינו לפקן מדת הו"ד להדרו ולהמתיקן כלול צעשר ספירות ושחיה נמשך החסדים כני"ל) ונקט לשון המהודר י"ל עפ"י'ד זקוני צבני"ש (מחמר אות חיים אות ג') צענין דצעינן גם צלולג הדי'ר לצחי הדי'ר מלך השמיני המשכת החי'ים שלא נחמר צו מיתה (צחורה) ולולג הוא צחי חי'ים כנודע עוי"ש וכו' רמזו כהן צפיוט הדי'ר המהודר' :

כב. ולקחתם לכם ציום הראשון פרי עץ הדר כפת חמרים וגו' ושמחתם לפני ה' אלקיכם, י"ל עפ"ימשי"כ צפע"ה (שער חג הסוכות פ"א) וז"ל וכל חלו החסדים הם שלוקחים מאימ'א וכו' והנה גם היא צריכה אל החסדים מן הדעת דז"א עלמו ואלו לוקחת

המלכות צבוד נטילה לולג עיי"ש ונודע הכונה מהסוכה שהיא מקיפי אימ'א לז"א משח"כ הלולג ומיניו הוא חיבור ז"א לנוקצ'ה צענימים ומקיפור, וכפי הנודע צפע"ה צממת שבת שאין חמרים אז ישמחו שאין שמח"ה אלא צעת היחוד משח"כ אז טעולה ז"א צמקום ארין אנפין ונוקצ'ה רק צמקום אב'א ע"כ אין חמרים אז ישמחו ונודע שאין היחוד אלא מז"א לנוקצ'ה צצחי דכר ונקי' (כצכול מצשרי חחזה חלוק) משח"כ כצב'א רק מאימ'א לז"א כנו' [וצב'ה יוצן קלה ג"כ עפ"י המבואר צפע"ה"כ ופע"ה כי צכו"ר המה הרי"ג צחי הכלי של מי'ג ולכן נעשית ע"י אימ'א עוי"ש ועל כן הפחד יותר צכו"ר צצחי יומ'א דדינ'א. וצשמי"ע ג"כ הרי"ג המי"ג של הנוק' אבל צשמי"ע הם הגצורות מי"ג עלמו מזיוג ממש של ז"א כמי"ש צהאריו"ל וע"כ צשמי"ע השמחה יותר נרגשת ימן שהוא הזיוג של הז"א עלמו צהתצצרו עם הנוק' מזה צ'א שמח']. וז"ש ולקחתם לכם ציום הראשון פרי עץ הדר כפת חמרים וכו' (היינו חף שהיו המקיפים שלוקחת המלכות מאימ'א צינים שקודם סוכות ואלו הם מן האמ'א צלצד ולא מן הז"א כלל וגם החסדים שלוקחת מהמקיפים של אימ'א ע"י הסוכה שהם דומים יותר לחלו של לולג כמי"ש שם צהאריו"ל מכל מקום עיקר השמחה הוא ציום הראשון דסוכות ע"י הלולג צצחי ז"א ונוקצ'ה כני"ל) ושמחת"ם לפני ה' אלקיכם וגו' (כי מזה צ'א צחי השמח"ה מיוחד ז"א לנוק' צצחי החסדים שנתן לה ואין שמחה צשלימות אלא מיוחד ז"א ונקי' כני"ל).

ובזה י"ל צדרז"ל צסוכה והייה חך שמח לצרות לול יו"ט האחרון לשמחה ופריך ואימ'א לצרות ליל יו"ט הראשון ומשניין מרצה חני לילי יו"ט האחרון שיש שמחה לפניו ואין מרצין לילי יו"ט הראשון שאין שמחה לפניו ולכאורה קשה למה צריכין לשמחה לפניו (ועיי' מה שיישצתי זה צמחמר זמן שמחתינו לשמי"ע וש"ת אות ו' ואת כ"ע) וצב'ה י"ל כיון שאין שמחה רק ע"י היחוד והיחוד'א שלים ז"א ונקי' (צסדר השנה) הוא רק צשמי"ע צעה תפלת מוסף צצרכת הנשם ושים שלום וח"כ אין עוד היחוד צלילה שלפניו (היינו ליל יו"ט האחרון) ולמה חנו מרצין ליל יו"ט האחרון לשמחה ע"ץ מתרץ הגמי שיש שמחה לפניו כצד הגיעה השמחה ע"י הלולג צז' ימי הסוכות צז"א לנוק' כנו' משח"כ ליל יו"ט הראשון שהוא קודם נטילה לולג (שהוא רק ציום צצוקר) ואינו עוד היחוד ז"א ונקי' כנו' ע"כ אין מרצין לשמח"ה ליל יו"ט הראשון רק ליל יו"ט האחרון כנו' :

כג. בפיוט (יום צ' דסוכות) גמיני פז לאפוד ולכפות. דשאי חשלים צם חף לכפות. והיינו לאגוד לולציהם צגומניות של זהב משום הידור מלוח (כפי המפרש) וי"ל עפ"י הידוע צצני יששכר כי ע"י חומרות ודקדוקי מלות צ'א האור נקיף מכל מלוח וידוע כי צחי אור נקיף הוא דוחה החי'ונים (ועיי' צמחמרינו סוכה

שלום אות כ"ד). ובהנה הידור מלוח הוא בכלל תוספות המלוח ואם כי מבוחר בש"ע (אוי"ח סי' תרנ"ח) שצרכים להוסיף בהידור מלוח רק עד שלוש היינו האחרוג בעמנו אבל בהידור שסביבו כמו בגומיות של זהב הם כוללי שוין במחיר יוהר מהאחרוג ולולב בעמנו ולא עד שליש בלעד ואין לו שיפור וזהו דוחה החילונים וזהו גמזני פז לאפור ולכפות (בהידור מלוח כנ"ז בחי' אור מקוף, וזהו) דשאי השלים גם חף לכפות (היינו שמכסה האף והחילונים ודוחים אותן ע"י ההידור ממלוח צנחי' אור מקוף כנ"ז (ה) וצוה י"ל סמיכות הכי זה אלי ואנוכו (שדר"ל [שבת קל"ג ע"ב] התנאה לפנינו במלוח) להכחוש כי אים מנחמה היינו פע"י ההידור מלוח הוא לוחם יח"ש כניכול בהאור מקיץ לדחות הקליפות והחילונים כי הכל צדחו ושפט ויכולתו יח"ש ע"ד כי ילחם לכם:

כד. בפיוט יום חי' דסוכות (לפני הקדושה) בלולב אחד ואחרוג אחד לבי' אחד ושמו אחד, ולכאורה יפלא הלשון דוכי כל הדי' מונים אינם ניקחים למען שמו ית' כי' אחד ולמה דוקא בלולב ואחרוג. ואלוהי י"ל עפ"י דורשו רשומות כי אחר"ג ר"ח אל תציבני רגל גיטוח באשר עיננו רוחות כי צמחות אלו צפרי עץ הדר וכי מתגבר ציחור העטא הגאווה להראות לחציריו רוב עוצבו ופיו של אחרוג זה כי אין דוגמהו, וזהו בא לידי החירות ללחן לפזו צמחותו (ואם הוא כשר צמחת צלי פסול ע"ז לא ידקדקו כ"כ בדיוק) ובהנה נודע מ"ש צמחים ע"מ שאחז"ל (סוטה ד' ע"ב) כל שיש בו גמות כרות פאלו עפ"י בו הכה נאמר צמורה (צמחים אי' = כ"ז) נפשה אדם שהי' נראה כשהי' רשויות ח"ו אך מפני הענוייה שלו יח"ש הוא משום הגדול נמלך בקטן כמו שפורש"י עה"ת ודר"ל וע"כ אם מחגלה ואין עננה אלוהי הרי נמלא כנחי' צי' רשויות נעשה אדם והוי' פאלו עפ"י עכתי"ד ולפ"י וזמן מ"ש צפויט באחרוג שהוא אל תציבני רגל גאווה כנ"ז וגם בלולב (שצמחינו גבוה מכולן) שמכריזין רק על בלולב וע"כ מחכיר שיהי' "לבי' אחד ושמו אחד" בלי שום גאווה שלא יהי' כנחי' רשויות כנ"ל:

כה. א"י בזה ע"ד הפיוט הלו, עפומש"כ מן צנ"י (צנ"י תרנ"ח) צנ"י הריקאנטי (פי' אמור) בהחסוד שנתחכסן אלל הריי וראה כנ"י בתלום שהחכם מרחיק הדי' אחרונה בכתובת השם ואח"כ ראה שהרחיק האחרוג מהלולב ולא הי' מנטע בהאחרוג עי"ש ח"ש הפיוטן בלולב אחד שהוא הכולל יחד הדי' מונים (לולב הדם וערבה) ואחרוג אחד לבי' אחד ושמו אחד היינו שיהי' דצוק האחרוג להלולב צנת לקיחתו כי בלתי זה יהי' פירוד בהש"ס הלילה כנ"ז מהריקאנטי ע"כ נריך להיות ה' אח"ד ושמו אח"ד לחבר יחדיו כנ"ז: כו. א"י כונת דברי הפיוט עפ"י הארז"ל (פ"ח צנ"י) פ"ה משער הסבירה וצפ"ג משער הסיוקן צנ"י) וצאדרת רצה (דף קל"ה ע"ב) ח"ל משום דהני לא חיובטלי כשאר אחרגין משום דהוי דבר ונוקבא כהאי תמר"ח ללא סלקא ללא דבר ונוקבא עי"ש צנ"י יין הרקח (הנלקט מרצרי כהארז"ל) כי חילן התמיר הוא עלמו כולל דבר ונוקבא כמ"ש צנ"י בהביר דכל חילני תמרים כוללים זכר ונקבה והאיך שבלולב הוא זכר והפרי מבחן הוי זכר ונצפנים הוי נוקבא והך שצנרעני התמרה שהוא מדוקה כעין אשה עכ"ל וזהו בלולב"י אחד ואחרוג"י אחד, לבי' אח"ד ושמו אחד, רומח ליחוד דבר ונוקבא כאחד ציחוד השלם נודע וזהו רומח כחמר שהוא לולב שנכלל בו ז"י' באחד צחילן התמר כנ"ז נוס' בהביר וכן האחרוג עפ"ם עלו (היינו הדבר) ופריו שוין וע"כ שפיר רומחין הם לבי' אח"ד ושמו אח"ד היינו דבר ונוקבא כניכול ציחוד השלם כנ"ז:

כו. ולקחתם לכם ציום הראשון וגו' ושמתם לפני ה' אלקיכם וגו' י"ל עפ"י קדוש האמרי"ר ז"ע [צנח"י] תפארת צנים (לחג הסוכות) ע"ד הש"ס חגיגה (דף ה' ע"ב) דאמרי' ומי איבא עליבא קמי קוב"ה הא כתיב עוז וחזיה צמקומו ומשני כחן צצתי גואי וכלן צצתי צראי והעליבא הוא רק צצתי גואי כדכתיב (ירמיה י"ג) צמסחרים חככה נפשי מפני גוה אלל צצתי צראי עוז וחזיה צמקומו והענין דקוי הגמי מי חככה עליבא וכנ"י קמי קוב"ה הלא יש לו כניכול נחת רוח מכלל ישראל שעושים מלות ומע"ט ואפי' רקנין שצך מלאים ענות כרמון ורצנה לומדי חורה יש זכר ומשני בגמי הא "צצתי צראי" היינו מה שעושים בעת מלות ומע"ט רובם ככולם הוא רק עוב "מנחון" אלל "צצתי גואי" היינו לעשות המלוח בפנימיות הכונה לשם ה' אין עושים כראוי וע"כ צמסחרים (ענין כונה הפנימיות) חככה נפשי מפני גו"ה (ענין גאווה) שעושים צמסחרות מאשצות פניות וגאווה כניל עכ"ל האמרי"ר זללה"ה. וצוה י"ל ענין הדי' מינים שעושים צהם הטעושים לדבק נפשו בהש"י צמסחתנו ולקשר לבצנו לכה ממלחתו יחי' בכל הקנאות ולהמליכו על אצרינו וגופנו, לתקן מעשנו. עי"י מה שכתבתי לעיל (אות י"ח) בזה ועל כן הוא פנימית המחשבה (צנחי' צנ"י גואי כנ"ל) ח"ש

(ה) הג"ה. ומה שאין אנו גוהגים כן גם הצדיקים וחסידיהם המפורין מעות רב בעד הידור הדי' מינים אינם לוקחים גימניות של זהב בלולב אם כי מותר עפ"י ש"ע (אוי"ח סי' תרנ"א) להלכה לאגדן במין אחר (ובביית לוי על הפיוט שם הביא שכן מנהג הספרדיים במדינתם לאגוד בגימניות של זהב) וי"ל הטעם (של אבותינו הצדיקים שלא נהגו כן) כדי שלא לערב מיו זהב בתוך הדי' מינים שסידן גדול ואין שולט עליהם שום שר רק הקב"ה לבדו כנ"ז במאמרינו ובפרט בלולב שבא לרצות ובוה"ב י"ל אין קטיגור נעשה סניגור ע"כ אין מוסיפין במין זהב והאגד עושים ג"כ רק במינו בעלי לולב בלבד:

ולקחתם לכם וגו' (הדי' מונים) ושמתתם לפני ה' חלקיכם (היינו פנימית ה"א כצובל בתי גואי שיהי שמחה לפניו גם בתי גואי ע"י שהשמחו במחשבתכם והתדבקות נפשכם בהדי' מונים לפניו ית"ש כנז):

כח. ביה"ר שקודם נטולה לולב. להמשיך ברכות מדעת עליו לזכר אפריון למכון בית חלקינו ז"ל מה כוננו צדק בלשון מדעית עליון (והכוונה להמשיך מנחה דע"ה דז"ה, אבל ופי יש דעת תחתון) וגם מ"ש לזכר אפריון למכון בית חלקינו למה כינה צדק בלשון בית חלקינו למדה מלכות דהיינו להמשיך להלב (כמ"ש בכונה הנענועים) חן ו"ל שטיק ררך להפלה בכונה הלב במחשבה צדק הנענועים להמשיך החסדים וליחד לבנו אליו ית"ש בהרצעה מונים חלו שאין שולט עליהם רק ית"ש לבדו כנ"ל במאמרנו הלז ועיקר ההפלה אז (דוגמת הדי' מונים שאין שולט עליהם רק הוא לבדו ית"ש) הוא לריך להיות על ההגלות מלכותו ית"ש לבדו על כל מעשיו והי' ללמך על כל הארץ צ"ב צביאג"ל לעורר החסדים שיהי' כן צ"ב רק דע"ה צ"ה חן שוים יש שלבו כוסף רק לחיות עוה"ז להיות שלום העמים ואתנו בחוכם ח"ו וגם צדק חבלי משיח חלו לא יסוב אל לבו לקוות לישועה שלימה צביאג"ל צב"י ע"כ ז"ש להמשיך ברכות מדעית עליון (היינו כפי דע"ה עליון שאין ישע רק לימות המשיח כמבואר בתנוד"ה צפכ"ט וכאשר הוא צדקת נגלה כבר לטונו שאין ישועה לכלל ישראל זולת זה ולא להמשיך מדעית התחתון של צ"ה לתורה יבקש נפרד כ"ה במימותו והכליו צעוה"ז. רק) לזכר אפריון למכון בית חלקינו (לכנין ציב"ה צביאג"ל) במהרה צימיו ח"ם:

בט. ירושלמי שבה (פ"ו ה"ו) ה' דאת קטר לולבך קטר רגלך ז"ל רומז על מצות לולב ודי מונים שהוא לתיקון הברית וצפרע הלולב שמצרכים עליו שהוא בתי יסוד וז"ש ה' דאת קטר לולבך (היינו צדקה שאתה קושר ואוגד לולבך בערב סוכות כמו שפי שם בקרבן העדה. ע"י) קטר רגלך (לקטר מדה היסודי שהוא בין הרגליים שלא תלך הזרע לחוץ ח"ו רק לדבר מצוה) כנודע:

ל. ולקחתם לכם דרוזל (סוכה מ"ה ע"ב) שתהא לקוחה ביד כל ח' וא'. ויש לרמז כי הדי' מונים הם רק להמשיך החסדים צ"ב (ג"ה חסד) הנענועים כנודע בחיוב"ק ובהאר"ל (ועיי' בדברינו צדק לעיל חות ז') והנה ידוע מ"ש בספרים הראונו כי חסדך שהחסדים יהיו חסדים מגולים וצדק שגם אנהנו נראה חותם ונרגיש בהם העובות ושלא יהי' כמו נחינה צ"ב דמפאת המקבל שהוא הלוקה שאינו לרנונו לא נקרא נחינה לצ"ה של המקבל (היינו לוקח) ועיי' בדברי אהמ"ר ברשומי דברים הקדמת שו"ת לבי תפארת ע"ד רש"י פ"ב ב' ואח"כ ילאו ברכוש גדול לא קיים "בהס",

וז"ש ולקחתם לכם (על הדי' מונים שממשיכים על ידן החסדים כנז) שתהא לקוחה (של החסדים בתי לוקח היינו המקבל נרגיש בהם העובות) ביד כל ח' וא' לזכרו, כי חן אדם יודע מטמנותיו של חזירו ועד לבדו וגם לער של חזירו יכולים לקבל צדקה ואומרים שהוא לעובתו משא"כ לער של עמנו, ע"כ הצטיחנו ית"ש שנוכל להמשיך החסדים ע"י לקיחת הדי' מונים כ"ה וא' משאלות לבו לעובת):

לא. בילקוט מוצא המדרש ח"ר חנינא חן מלך המשיח צדק חלף ליתן לחי"ה שני מצות סוכה ולולב (ועיי' בדברינו לעיל חות י' צ"ה וצדק ז"ל במדרש ש"ט וכו' מ"ש צדק) וז"ל עפ"י"ש לעיל כ"פ צדק הראשונים כי הדי' מונים חיים גדלים תחת שום שר חמלני או כוכב רק תחת בהשגחתו ית"ש לבדו, וכן הסוכה הי' חמך לשכון בערפל ענוי כבוד ללא דמהמותא בו ית"ש לבדו החוסף עלינו בהשגחתו לעובתו וכתוב (תהלים כ"ב - כ"ט) כי להי' המלכה ומשל בגוים וגו' והי' הי' למלך על כל הארץ צדק הוה יהי' הי' אחד ושמו אחד שזכו יהי' צדקת המשיח צ"ב שיכירו וידעו הא"ה כולם שהי' אחד ושמו אחד לבדו וכמו שפירש"י (צ"ב וחתונת) ע"כ"כ שמע ישראל הי' חלקינו (רק בגלות, וצביאג"ל יהי') הי' אחד (כמ"ש וכו' הי' למלך על כל הארץ וגו' ושמו אחד שיכירו כל הא"ה כי רק הוא לבדו אחד). ח"ש הילקוט חן מלך המשיח צדק חלף ליתן לחי"ה שני מצות סוכה ולולב ע"י הסוכה ודי מונים יתגלה גם לחי"ה כי חן שום דבר חמלני רק הוא לבדו ית"ש בהשגחתו הפרטית הי' אחד ושמו אחד כנז: לב. (סוכה דף ל"ד ע"ב) במתני' אחרונ' הגזול והיבט פסול ויפלה לכאורה מ"ש צב"י יששכר

(מאמר חות חיים חות י') עשאתם"ל צדק סוכה (מ"ו ע"ב) אחרונ' שנפסלה לשון נקבה להיות אחרונ' מרמז לבתי מלכות נוקבא עתד"ה ולפ"י יוקשה לשון המתני' שהתחלנו צדק אחרונ' הגזול וכו' היינו לשון זכר. צ) קשה לכאורה צדק דכ"ה מפורש צפ"ה (שער הלולב פ"ב) דאין האחרונ' הנוק' ממש רק עטרת הז"ה וכו' עיי"ש שמהרן צדק מ"ש צדקה"ק שאחרונ' הוא היסוד או המלכות [וכבר הרגיש צדק גם צב"י"ש צב"דו וצ"ה (במאמר חות חיים חות הי' צמוסגר עיי"ש)]. ג) ה' כי צפ"ה (בשער הלולב סוף פ"ג) כי אחרונ' עם הכולל צדק בוגר"ה סודה נוקבא תורה שצ"פ עכ"ה, ז"ל כי חדא מתורנת בירך חצרתה דכיון שנחשב האחרונ' רק לעטרת יסוד שהוא מנחה דכ"ה ולעומת זה הרי הוא מדה מלכות בעלמותה שהוא נוק' וכמ"ש שם צפ"ה דאחרונ' הוא מציאת הרושם שהניחה נקודת המלכות כאשר היתה דבוקה עם היסוד וכו' עיי"ש ע"כ שפיר העמינו הגזול במתני' וגמ' וכי באן במתני' לשון דבר אחרונ' הגזול (ולא הגזולה) להיותו עטרת הז"ה ולהלן אמרו אחרונ' שנפסלה (לשון נוקבא) ולא סתרו אהדדי בכונתן כמ"ש

כפעי"ח ע"ד הזוה"ק צוה כג"ל ולשון חכמים מרפא וגם נכונים דברי כצני יששכר כנז':

לג. (סוכה ל"ע ע"ה) הלוקח לולב מחצירו בשביעית וכו' פירש"י לי נראה דהנזקח לולב מעם הארץ גרסי דהא בעם הארץ קמיירי כדאמרין בגמ' וע"ה לגבו חבר לא קרי לי חצירו וכו' עכ"ל"ה אמנם בגי' דילן בכל דפוסי הש"ס הגי' הלוקח לולב "מחצירו" וכדי ליישב זה ויל' עפ"דחז"ל (בחגיגה פ"ג) כי הכל הצדים ברגל גם הע"ה ונמדודו שם מקרא ויאסף כל איש ישראל כאיש אי' הצדים כי ברגל נעשה הכל הצדים ונאמנים על התרומה ושמירת הטומאה וכיוצא וע"כ גם חיוז ימים קודם ברגל הוא כן דהא איבעיה החס רק אחר ברגל כשהחצית פתוחה ומעשה שפיר כשקנה אתרוג צ"כ היינו במוך נרגל כפי הדרך לקנות אז לולב ואתרוג ע"כ שפיר קרא במחני' גם לע"ה חצירו גם הענין וזמן ביוחר בסוכות שריונים להכניע העי' שרים של חו"ה להיות הולכים ומתמעטים ע"כ לריכז לחשוב גם הע"ה בישראל כאיש אי' בלב אי' כלל ישראל ביוחד אי' וכו' ע"י לולב ואתרוג ע"כ שפיר הני במחני', צוה בנשון חצירו כנז':

בשר ויין צפ"ט ענג פירות כגון אתרוג ע"כ הפעול בו וילא בו אח"כ כדי שיהי' חנינה האתרוג חפץ של מלכה ללאת בו אח"כ ולא יזקק ח"ו בשום גילוף וצפרע מהס"ה כי שומר מלכה לא ידע דבר רע אך עוב סלה והמ"י: לה. א"י למה ר' חנינה (דיוקא) מעביל צ"י ונפק צ"י היינו רק על חלק האתרוג צוה ילא י"ח לבחלה וי"ל דהנה אתרוג רומז על תורה שצ"פ וע"י לקמן במאמר ימי החג (לשמוח צית השואבה. אזה אי') צהבוא לזוקי דנסוך על רגליו וכהו אמרי' צ"י"מ (דף פ"ה ע"ב) דא"ר חנינה אי' משתכח תורה מישראל ח"ו מהדרניח לי' בפלפול"ה כל כך גדול כמו בפלפול"ה שזכו עיקר תורה שצ"פ (וכמ"ס במק"ה) ע"כ ר' חנינה לשיעורו רנה להרשות כח תורה שצ"פ שבוט מזה האתרוג (בחי' מלכות) שגם חלק האתרוג היינו בלתי שלם כמו הפלפול שהוא חיוט עוד דער שלם החלט להנכה למעשה רק שקלה וערלה הוי ג"כ בחי' תורה שצ"פ מלכות תכלית מלכה האתרוג כג"ל.

[וע"י לקמן אזה ל"ה]:
לז. (מתני' סוכה ל"ז ע"ב) והיכן היו מנעטין צהודו להי' החלה וסוף ובחנה ה' הושיעה נא דברי צ"ה וצ"ה אומרים חף צאנא ה' הלליחה נא ח"ר עקיבא נופה הייתה ברצן גמליאל זרי' יבושע שכל העם היו מנעטין את לולביהן והם לא נעשו חלה צאנא ה' הושיעה נא. להבין קל"ה הענין הוא שפ"י הוודע כונת הנעושים לעורר החסדים והמשיבין מלמעלה ללורך הנלכה למטה למדת מלכות, וכהו גודע בהנדב"ה (א"ר פכ"ז) חין ישע חלה ימות המשיח היינו צוהחו צ"ב. ונדע שש"ס (מ"ק כ"ח ע"ה) חיו צני ומחני' לאו צבוחא חליא חלה במזלי'א. וז"ה שהיו מנעטין צהודין להי' החלה וסוף ושמשוים הכי חסדיו צגי' מזלי'א כגודע הכונה היינו להתשך החסדים ע"י הנעושים לבחי' מזלי'א חלה וסוף (היינו מזלי'א עילאה מתחלה"ו עד סופ"ו מזל'א תחתה) רק לרכי' עם צני' מרובים ומי' צני' ומחני' בכל משלוחותיהם הכל חלוי בבחי' מזלי'א כנז' (מהגמ' מ"ק) ע"כ נעשו שם בעיקר כונתם וגם צאנא ה' הושיעה שהוא נועריקון יש"ע היינו צחי' יש"ע עם חו"י (כגודע) היינו לביאת משיח צ"ב. וצ"ה אומרים גם צאנא ה' הלליחה נא היינו הללחה צוה"ו כי לרכי' עמך צני' מרובים ולריכזן להללחה אמנם צ"ה (דמצי' דו"ד קלתי) אמרו רק צאנא ה' הושיעה נא (כיון שנעשו כצד צהודו (וכמו) [וכוונ] חסדו לבחי' מזלי'א לרכי' עוה"ז חצ"ו ריחי' כג"ל) ע"כ צאנא ה' הושיעה נא לביאת צן דו"ד יחי' צקשתה ואמר רש"י לופ"ה הייתי (מלשון לופ"ה נסתרות) וגם לשון לופ"ה למרחוק היינו מה שיהי' כעה שאין לנו ישועה רק צוהגלצ"ב [לכונתם הפנימיות] ברצן גמליאל (מצי' דוד) זרי' יבושע (דהלכתא בחי') שכל הע"ס היו מנעטין את לולביהן (ברכי' העם כנז') והם לא נעשו (להמשך) חלה

לד. אחז"ל בסוכה (דף ל"ז ע"ב) רבי חנינה מטביל צה [בהאתרוג] (פירש"י לובל מקלחו) ונפק צה (ויולא י"ח צוהר ומברך עניו) עכ"ל"ה. והנה יפלא כל עובר הגם שאמרו שם וכן פסקוין דכשר צוה צו"ע שני וכו' הדר ג"כ רק חלל עבדים דמאוסו חסור עיי"ש מ"מ למה לי לרי' חנינה לעשות כזאת ולמה לא דקדק במלות זה חלו ואנכחו ואלל ממנה מקודם ואח"כ צהוהר צורך עניו ונמה לא צורך עליו מקודם בהיותו שלם דצודלוי הוא הדר ויפה יותר לכ"ע. וי"ל דרי' חנינה לשיעורו כדאמרין בחולין (דף ו') וצנאכדרין (דף ס"ז ע"ב) הלי' חיתתה דהוי קא מהדרת למישקל שפרא מהותי' ברעא דרי' חנינה ח"ל אי' מסתויעת זיל עבוד חין עוד מלכדו כתיב חיוי והא"ר ווחן למה נקרא שחן כשפים שמכשפים סמלי'א של מענה שאני ר' חנינה דנפיש זכותי' עכ"ה הגמ' וקשה דהא חסור לסמוך ענ זכותו ולמה סמך על עלמו כ"כ ר' חנינה וי"ל דהנה גודע מ"ס בליקוטי הש"ס להאריז"ל צמ"ה ביוחנן כ"ה ששימש פי' שנים צ"ה ולצדוף וכו' סכו' ע"י גילוף (של אדם רע ר"ל) שהזדמן במאכלו וע"י שלא חיקנו עוד (עלה) [ברע] אהיו ואת מחשבתו להטורחו למינות ר"ל וע"כ ר' חנינה ה"י נזכר בכל מאכלו ומשקלו צוה שיהי' רק לש"ש וצורך מלכה כגון שאוכל עם עמים וצנסודת מלכה וכיוצא וע"י לא יוכלו לשלוט צו הכשפים והס"ה ולא הנלוים הרעים לנטוחו ח"ו בשום פעם ע"כ באבר צה הזמן של סוכות של מלוח אתרוג וגם חכילת י"ע חפולו שהוא צפ"ע מלכה לאכול מ"מ כיון דמיורי צע"כ צוה"י"מ ואז לכמה דעות מלכה רק לאכול פה ולא

זאת היא הוסיפיה על (אין ישיב אלל ימות המשיח
 צביאחו צ"ב בגיל) כי"ר צ"ב:
 לו בצבין הכשר הדם למנה אמרין בבוכה (צ"ב
 ע"ב) כינו דמי עבות אר"ו והוא דקיימו
 תלחא תלחא גרפו בקינא (עו"ש צר"ו) ר"י כהנא
 אמר אפילו תרי חד (פירש"י שני עלים בטוקן אחד
 ועלם אי מלמטה וכו') ר' אחא צר"י דרשא מהדר אחרי
 וחד הוואיל ונפיק מפורי דרי כהנא ח"ל מה צר חמומר
 לרי חבי אצא נהאוי הדם שוטת קרי לי. והנה לבאורה
 יפנה מאוד על ר' אחא צר"י דרשא מהדר אחרי וחד
 הוואיל ונפיק מפורי ור"ב כהנא ע"י דצדרינו דצדרי
 תורב (מהדורא ד' אות מ"ה) מה שישבנו למומר
 המחש' שלא יקשה (ועפ"י מטעם שהי ע"י"ש) אבל
 עדין קשה בפשיטתא דהא גם ר"ב כהנא בעלמו מודה
 דמשולש ג' צמד קינא עדיף יותר ולי' עוד להדר אחר
 כזה (צ"י מלמטה וא' למטה) שאמומר קרי לי הדם
 שוטת. חולם י"ל עפ"י המצוה הכונה בבהארו"ל שג'
 ג' הדברים שהם בגוד חגי' ונכיות כי פ"א כולל ה"י
 ע"כ ל"ל הדברים משולשים בג' טעין (עו"ש בפשיט'
 שטר הלולב פ"ג צד"ה מה חצרים וכו'. והנה ק"ת
 מהמקובלים ודקיקים ז"ל חשבו מזה ש"ל כי הדברים
 היינו ג"פ ג' וז"ל מוכרת כלל ואדרשא לא נראה כן
 ואין לנו נוהגים מחציתנו ורבותינו הקדושים ז"ע
 רק צ"י הדברים ואכ"מ (להאריך) שהם בגוד חגי' והנה
 חגי' צמד עמודים המצוה בכל המקובלים צדאשת
 הלימוד הוא הלימוד כן

חסד גבורה

תפארת

היינו ח"ג למעלה וכנגדם צלמנע למטה נחם ת"ת
 כנודע לכן ע"כ שפיר דייק ר"ב אחא שלקח הדם כזה של
 תרי וחד היינו שני עלים למעלה וא' למטה צלמנע
 כנגדן כמו שהוא סידור חגי' כנ"י שהוא פונת ה"י
 עלים כנ"ל. אמנם עפ"י הלכה צנגלה יפה יותר כשהם
 צג' עלים צשוין וגם זהו דרך אי מתאים לפי הכונה
 שהם צחי חגי' בשום ביון שהג נמשך למטה וצמוד
 הששה קלות רק שהאמלעי צחי ת"ת נטה יותר ל"ד
 ימן צמוד ר"ב חסד משה כלפי חסד כנודע הכונה
 בפשיט' וצפידור. אמנם ר' כהנא שפיר ט"ל כסידורן
 כנ"ל וע"כ ט"ל לרי אחא צר"י דרשא כותי בגיל.
 ומ"ש צגמנע כלשון הוואיל ונפיק מפורי דרי כהנא
 י"ש גרמז (צדק אפשר) עפ"י המצוה דרמי"ע
 מפאתו ז"ל בצברי לוחות ויונה אלס דהיבא דאמרין
 בש"ם שתוק ר"ב היינו שהי לו כונה עפ"י סוד וממילא
 יחי' תירוק על מה דפרבין לי' רק שלא ר"ב לגלות
 הכוד (בחלק הגולה) בש"ם ופ"י צ"ב לעיל במאמרנו
 בוכה שלום (אות י') צבונת הסוכה דאמר' שתוק
 ר"ב לגדי אוחו טפה היכן מעמידו וכו' עו"ש אמנם
 ר' כהנא ט"ל שגולה הסוד כזה מדוע הוא הפך צחרי

למעלה וחד למטה כנ"ל (ולא כר"ב שהי שתוק צבמו אלו
 ולא גולה נהעילס הכונה שלדעתו) וז"ש הוואיל ונפיק
 מפורי דר"ב כהנא ולא שהק להסתירו רק נפיק מפורי
 ע"כ עזיר ר' אחא בוכי להלכה ומעשה כנ"י:

לח. מה דאמר' צבונת (דף ל"ז ע"ב) דרי חנונא
 מטבול צ"י (בבבארוג) ונפק צ"י ודחיק שם
 לחך דק צנקבוהו טבצרים הוי מחום משא"כ צמטבול
 צ"י בלפילתו פ"י"ש מ"י קשה דנמה לו לרי חנונא זה
 הדוחק ונאחזק לורך עשה דבר מוזר זה וכו' לא ה"י לו
 מנוי אחרונ' שג' צ"י שזכו צדאוי סדר יותר, חולם
 י"ל שטעה זאת צבונה כרו לקיים בשאח"י"ג (בשבת קי"ז
 ע"ב) הוואיל ואיתעביד צ"ב חלל מנה ליתעביד צ"ב מנה
 אחריתו וכו"ו סעודת יו"ט וגם צבונת הסעודה מנה
 (וכמו שצ"א לרנו צימקוי א"י"ה ה"י חו"מ"ח) ע"כ צבונתו
 אחרונ' ש"ל צ"י חכנו ומטבול צ"י גם לבסעודה וגם
 ליום הסני הכינוח ללחם צ"י להבוא דאמר' מטבול צ"י
 נראה היינו אחרי נעילת לולב דהא אסור מקודם להכונ
 הסעודה (ובדפסקין צ"י"ע א"י"ה ס"י תרנ"ב סני ד')
 ודחיק לומר שפכה לטלו צבוקר וכו' עוד סבות צ"י
 ליעלו צעה הסעודה ע"י"ש זה לא יתכן נקודם ה"י כמו
 ר' חנונא חלל ודא"י דרך ועעם ה"י לו דלאמרין:
 [וע"י לעיל אות ל"ד]:

ל"ט. בפירוש לום אי דסוכות (קודם הקדושה) צבונת
 שמונה צמילת שמונה צדור להזכור הדור
 זמנה, י"ל עפ"י מ"ש צבונת ושארי סה"ק צמטמי דלולב
 שפסול בהפסוק פנו כמ"ת להוהו צחי יסוד לדיק ק"י
 עולמים שמשוך השפע (צבחה) הו"ש (ג"י לול"ב) והנה
 צחי חו"ש הוא צמלך הד"ר מנך ה"י צמוד צ"י
 השמיי"י ומול צמר עלתו דא"י צחח"י"ת (היקון י"ג
 דף פ"ט ע"ה) ע"י"ש וצ"י"ת (פ"ד צעני חונח"ה)
 צבונת שמונה צמילת שמונה שהוא הד"ר כנ"י מחח"י"ק,
 ח"ש צדד"י (גנ"י) להזכור הדור (הד"ר עם ו' אות
 החו"ש הוא הד"ר צמוד הד"ר עם ו' וצמוד דיקנא
 עילתה) זקנה (צחורך ימים צחיים חוהמו) והמ"י:
 מ. גש"ם סוכה ח"ל צ"י חמימר לר"ב אשר אצ"א
 לנ"י קח מלני צ"י, פירש"י הוי מלני צ"י
 בשחיה מחפלל היה לולבו צידו מרוב חיצתו עליו
 היה מחפלל צ"י עד כאן לשון רש"י ז"ל, א' זקשה
 הלשון שגראה כפול מה שכהצ מקודם, כשהיה מחפלל
 ואחר כך צבונת"א, כ"י מחפלל צ"י מ"ש זה
 צ"י כה"י לולבו צידו ומחפלל צ"י, קשה להבין הגמי
 הזה צמה דמתקן על כך דאוחצ"י ל"ל יאחו ח"ם
 חפילין צידו וכו'... וכו' התם לאו מנה גינכו וצריד
 צכו ה"ב מנה גינכו ולא ערידו וקשה דאדרשא ח"ם
 הוא מנה ומחירא שלא יפול באחרונ' מודו (ע"י
 לעיל סוכה ל"ח ע"ב) ע"כ י"ל דיותר טריד ומפירש"י
 לא זכינו לרש"י זה וי"ל שכוונתו (הסמינית) מ"ש רש"י
 בקדושת לשונו עוד הפעם מרוב חיצתו עליו, ה"י

מא. בדיני ערבה, כשי"ס סוכה (דף ל"ד ע"א) ה"ר ערבי נחל הגדילות על כחול פרט לפלפלה הגדולה צין הכרים וכו' ח"ר אצורו אמר הקצ"ה חני אמרתו לישראל שיהיו ישראל לפני נקח על מים רבים ומאי ניהו ערבה והן שמו עממן כלפפלה שנהרים וקשה מאוד לעשות פלוגתא גדולה כזו צין הגמ' וצין המד"ר והפיוט וכל מדרשו רז"ל כי ערבה שאין בה לא עטם וריו מורה על ע"ה וקלי הדעת שאין בהם לא תורה ולא מצות ולא יראה ואין נאמר כי הקצ"ה אמר ויראה (כצובל) שיהיו ישראל לפניו כמו ערבה כנ"ל וי"ל דהכונה דהיינו רק צעוני עממן יהיו כך בעונה גדולה שאין בהם לא תורה ולא יראה (כמו ערבה כנ"ל) וכו' תשוב לפני השי"ת עמונתו כזו וז"ל קח על מי"ם רבי"ם כדלחמרי בהענות על ענוה מה מי"ם הולכים ממקום גבוה למקום נמוך (והיינו מים רבי"ם ענותנות רבה) והיינו שבאמת יהי ח"ה ויר"ח רק שיחזיקו ח"ע בענוה כזו. והם שמו עלמס כלפפלה (יבשה נפשותם מבלי תורה ומצות) הגדולה כברים (כגבורים בדעתם וצנחות) ה' וילגו:

מחפלה צ"ה היינו מרוב חיצה קדושה ה"י מניחם שאין כל שר שולט עליהם לומר גדל כשאר כל הפירות וירקות רק הקצ"ה לצד כמ"ש צלור החמה וצראשונים ומזבא צצני יששכר צוב וכוונת, ע"כ ע"י הלולב (ד' מינים) יכולים להחפלה צלי סיכוך ואמלעות השמים רק לו לצדו יח"ש (כי עליהם אין שולט שום שר כח"ו) וז"ש רש"י (עוד הפעם) צרוב חיצתו עליו (שיש לו מעלה שדברים רק כהשי לצדו כח"ו ע"כ) ה"י מחפלה "צו" (צבולוב ה"י נדבק בהשי וצו ה"י מחפלה ועל ידו יגישו התפלות בלי אמלעות השמים כנ"ל), וצוב ממורן מה דקאמרי צגמי לתרן התם לאו מלוא נינהו, (היינו האחתים הפליין צידו שלא במקום הנהגה, וצפרע קערה או מצות ח"כ ערוד ומבבל את כונתו צתפלה כיון שאתחתן של חלו לאו מלוא וכס ענין אחר עם התפלה ושני ענינים נפרדים עוררים את ה' (ה' מ"ה) ולא כפא מלוא נינהו (האחתים ולקחת ד' מינים) ולא ערוד (צתפלתו, כיון שצוב ח' הוא עם התפלה שעל ידם הוא מחפלה ומתדבק להשי כנ"ל ואינם ענינים נפרדים רק ח' הם) והצן:

מאמרי חידוש תשרי, מאמר יבוי החג

בו ידובר פירושים ועניני ימ"י ח"ג הסוכות שנקרא בדחז"ל בלשון ח"ג פתם, ובעניני האושפיון דבר יום ביומו, ושמתת בית השואבה, והושענות שאומרים בתפלתנו בימי החג קנו מקומם למובה במאמר חלו.

ליזם א' (דסוכות)

א. בסוכות השנו שבעה ימים כל האזרה בישראל ישנו בסוכות. ו"ל עפ"ד הזוה"ק (צרי"ת פי אמור) בסוכות השבו שבעה ימים דדרים שבעה ימים כהיו ולא בשבעה וכו' וצנו צר נס למיחדי בכל יומא ויומא צלנפק יהירין צלושפתיק חלין דשמין עמ"י עכ"ל והיינו שיש צבוי יומין דסוכות כז' ספורות הקדושות דבר יום ביומו והנה ידוע ג"כ מדברי הזוה"ק (פי אמור) שם ע"כ יומם ילוא ה"י חסדו ומדברי הארז"ל דיום ראשון דסוכות הוא יומא דאזיל עם כוליה יומין וכן הוא הכונה בגון ציום צ' דסוכות חסד דגבורה דמקוף ז"ל לנוק' וציום ג' חסד דח"ת וכן כולם כולל עמהם ככל ח' חס"ד אצרכ"ס דאזיל עם כוליה יומין כנ"ל (וכן הכונה צמידור צשם ע"צ צבגלין ג' שצ"ע עם נקודותיו והיינו שם ע"צ חס"ד לכוין צלילה הראשונה אושפיה דאצרכ"ס וכן ככל יום מז' ימי הסוכות) וזהו ו"ל בספות השנו שבעה ימים (כל יום צספירה שלו כגון יום צ' גבורה יום ג' ח"ת כנ"ל מברע"ת, עכ"ל) כל האזר"ח צישראל (הוא

חס"ד לאצרכ"ס שנקי אצרכ"י) ישנו בסוכות, (שהוא אזיל עם כוליה יומין שכולם רק צלינוף מדה חסד) כנ"ל: [ועיין לעיל במאמר סוכה שלום ארום ט"ז י"ז ח"ת]:
 ב. ויהי בשלם סכו, (תכלים ע"ז - ד') הנה הפיוטן (ליזם ח' דסוכות) י"כד צרום קדשו לשון הכי זה ליום ח' כנ"ל וידוע אשר דצריהם צפויננים בהוגנים ומקובלים חללו הם יבדחתם צכררו קודש עובד גמז צגויי ומדויקים צרמני סוד ה' לירחיו, וצוב מכון שבהונה מהחוס ליזם ח' דסוכות (יומא דאזיל עם כוליה יומין) לכיון צסוכה מיד צבואו צלילה הראשונה שם ע"צ צניקוד סגלין עולה שצ"ע (כמ"ש צמידור) וזהו צש"ס עולה שצ"ע וז"ש צש"ס סכ"י, וחלו ג"כ זהו הרמז צפוינן ליזם הסוד (ח' דסוכות) עינת עני עש"צ ומחו היום מצח לכס נקע לשון עש"צ על ה"י מינים כי ע"י מלות ולקחתם לכם ציום הראשון וגו' ממשיכון החסדים שפע שצ"ע לעולם צחג כלו וציום הסוד יומא דאזיל עם כוליה יומין ח"ש ע"י עש"צ ארתיות שצ"ע כנ"ל.

והנה ע"י השם ע"כ בסגליו עולה שצ"ע ממשיכין שצ"ע בחג הסוכות הלז שמצוה שצ"ע לעולם כנ"ל מהאריז"ל. וזכר י"ל כפי האספת דגנך ותירשך ויאלרך ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואלכלת ושבעת. היינו בחג האסי"ף "באספך מגרנך ומיקבך" שהוא "ואספת דגנך תירשך ויאלרך" ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואלכלת ושבעת אז מהן הש"י בה השם בגי' שצ"ע (אותיות עש"ב) להמשיך פרנסה גם לנפש הבהמיות לרכי עוכ"ז שיהי ואלכלת ושבע"ת. והנה על היבט ואספ"ת הגז' בק"ש הכונה לכיון שם (מע"ב שמות) יר"ח שהוא סוד מספר אחרו"ג כמ"ש בקרנים ודן ידון (סוף מאמר ח') וכנ"ל במאמרנו להלן ליום ג' (אות א') והוא מכוון לנכון על היבט ואספ"ת דגנך וגו' (שכוח חג האסי"ף באספך מגרנך וגו') ולמעלה השם יר"ח בגי' שהוא אחרו"ג שאז לוקחים זה. [ועיי' מ"ש טכ"כ ויהי בשלם סכו במאמרנו סוכת שלום אות ד' ובמאמרנו ליום ו' אות א']:

ג. ולקחתם לכם ביום הראשון (ויקרא כ"ג - מ'). ארז"ל במדרש ראשון לחשבון עונות י"ל רמז ביום הראשון יומא דאברה"ם ארשפיזא דילי והנה עו"ן במילואו עו"ן ו"ו גו"ן מספר אברה"ם (וכמ"ש צבי אמרי נועם על התעודים לדו"ז הבה"ל ז"ל בשם רבינו הקדוש מאפסוט ומעוזבו ז"ל ז"ע הפי' אנו מלאי עו"ן. עו"ן היינו עון הידוע ר"ל הבה מכל רמ"ה שיפין כנודע עו"ן במילואו מספר רמ"ה ואתה מלא רחמים עושה מזה רח"ם. עו"ש) וזכו התיקון במדת החס"ד נגד עו"ן סתם הידוע שנמשך הטובה ושלא יהי חסד ללד עון הקליפה ר"ל שגא' בערוות חס"ד הוא כנודע והוא רמז ביום הראשון מדת חס"ד לאברה"ם יומא דארשפיזא דילי ראשון לחשבון עונות כאשר נחשוב מספר עו"ן (במילואו כנ"ל) עולה אברה"ם שצריכים לתקן אז בחי' חס"ד לאברה"ם דקדושה, וע"כ הוא יומא דאזיל עם כולו יומין הוה יומא דאברה"ם שהוא בחג הלז לתיקון היסוד כמ"ש בספרים צנחני פסולת גורן ויקב הכחוב מדבר וידוע צוה"ק כי לחטא הלז לא מהני תשובה רק תיובתא יחירא וכתבו בספרים דהיינו תשובה מאהבה וגם ידוע מהקדושה לוי כי ראשון לחשבון עונות היינו כשעושין אז בסוכות תשובה מאהבה ונעשין זכויות ומחשבון העונות לעונה לידע מספר הזכויות כידוע והיינו אברה"ם שורש האהב"ה (אברה"ם אהב"ה) ולהמשיך המדה אהבה על כל ימי החג ועו"ן מהני התשובה (יתירתא) שהוא תשובה מאהב"ה גם לחטא זה צימני הסוכות אלו כנ"ל:

ד. בילקוט שמעוני (פ' אמור) איתא וז"ל וסוכה חיה ללל יומא כל מי שמקיים מצות סוכה בעוה"ז הקצ"ה נותן לו חלק לע"ל בסוכתה של סודם שנאמר (תהלים ק"ח - ח') חלקים דיבר בקדשו וגו' החלקה וגו' ועמק סוכות אמרד מהו עמק סוכות זהו

סוכתה של סודם שכיחה מסוככת צו' אלנות שהם מסוככות זו על גב זו וכו' עכ"ל, והוא הפלא ופלא, ונח ונח ונח דרשוני, ולחומר הנושא י"ל ע"ד דברי הרמ"ע מפאנו ז"ל (במאמר חקור דין, כמה פעמים) אשר אין דבר לריק חלילה וכל המתנגדים לקדושה לע"ל יצאו אל חוץ הקדושה ויתחפפו לעונה כנודע דרכו בקודש. ושם במאמר הגז' (חלק ב' פ"ה) כי וז"ל אלמא בהכונה העוה"ב אין רע כל עיקר ועוד אמרו חכמים אין גיהנם לעתיד לבא הכונה על אור דידה דאורי' בשני אצל חללה שנכרה קודם העולם עתיד להתקדש בקדושת הגן כמו שגז' ושם יהי מחול ללדיקים וכו' עכ"ל ועו"ש ביר יחודה כי המחול שיעשה הקצ"ה ללדיקים לא יהי בגי' ממש אלא בחללה של גיהנם שיתקדש לעתיד בקדושת גי' (ועו"ש מ"ש עה"כ ידון בגוים מחן ראש וכו' בתיקון שורש הרע עיי"ש), והנה נודע מדי' הצוה"ק כי יום א' דסוכות הוא יומא דאזיל עם כולו יומין בחס"ד מדת אברה"ם כנ"ל וכן כל הכונות בהסוכה ונענועים (עיי' לעיל אות א' בזה) והנה נודע אשר רעת סודם והעלאתם שכוו בזמן אברה"ם את זה לעומת זה אברה"ם כי' מדת החס"ד ג"ח והכנסת אורחים בהפגנה יתירה והם להיפך בהפגנה במדת האכזריות הנורא כנודע לאחת אמר ה' במשפט סודם (בראשית י"ז - י"ח) המכסה אתי מאברה"ם אשר אתי עושה כי הם התיפך ממדתו וידועת ההפכיים א' הוא ואולי יתכן שהוא יחזירם ויילנס לחלק העובד בתיקון הגמור ואברה"ם התאמן בהפלה אולי יש קדושה אללם עו"ן יוכל לאחוז גם ולהפך אללו בתיקון ההפכי לעובה, כאשר יהי באמת לעתיד להפנות אליך כל רשעי ארץ ולא יהי עוד רע במתיחות כי יתהפך הכל לחסד גמור וסדו"ם מקור האכזריות יהי לעומת זה בגודל מדת החס"ד (וכד' העשרה מאמרות הגז' אשר הסעודה ומחולות לע"ל יהי במקום הגיהנם בתיקון ההפכי כנ"ל) וזכו ו"ל בילקוט הגז' דדריש על וסוכה חיה ללל יומ"ם (כמו דדריש צוה"ק עה"כ יומ"ם יורה ה' חסדו ודייק בזה ג"כ היבט יומ"ם וכו' מדת חסד אברה"ם יומא דאזיל עם כולו יומין צוה"ק) כל מי שמקיים מצוה סוכה בעוה"ז הקצ"ה נותן לו חלק בסוכתה של סודם (היינו בסוכה דלעתיד ומחולות שיהי בתיקון ההפכי ובחי' סודם יהי נהפך למדת אברה"ם ללל יומ"ם. יומא דאזיל עם כולו יומין (א) וזה שמפרש) ועמק סוכות אמר"ד (דהיינו שיפור סוכה ז' טפחים על ז' ז"פ ז' מספר אמר"ד שהוא עומק הסוכה פנימה באורכה וברוחבה) וכידוע צנונות שהטפחים רומזים לפירות, וזכו יום הראשון דאזיל עם כולו ז' יומין מלכד ה"ז ימים בעלמותן

(א) הג"ה. ויורמו בזה ג"כ מ"ש בכתבי קודש אאומיר הה"ק דפה וצללה"ה (שם שלמה) כי מספר סוכ"ה במילואו כזה סמ"ך וי"ו כ"ף ה"א עולה אברה"ם.

השר נשבעת לאצותינו מימי קדם (שנקראו השלש ראשונות ימי קדם וגם הן ימים שהם הספירות מדה חברה"ם הוא השורש ומשפיע בכלן כניכול בחסדו ית"ש) כנ"ז:

ה. וביום א' דסוכות שחל בשבת. י"ל זכר הרמז תת"ן (בג"י ז' מרגלאין של שב"ת, כשהוא חל בסוכות בח"י) חמת ליעקב (שהסוכה כנגד יעקב כנ"ז) חס"ד לחברה"ם (וכו') יומין דסוכות נמשכו מיום א' דסוכות שהוא חברה"ם החסד דחז"ל עם כולכו יומין) והסוכה חנו מקיימין גם בשבת בח"י הן מרגלאין חנו' כמות שבת [ועיי' במאמרנו ליום ג' דסוכות אות ד' לענין הלוגז כשחל בשבת]:

ז. (הכלים פ"ט) משכיל ליתן האחרני (אחז"ל [ב"ש ע"ו ע"א] שזהו חברה"ם חזינו) [ושמטנו מלדיקים ז"ע שנגנו מחור זה ליל א' דסוכות בהסוכה דהוא אושפיזא לחברה"ם] חסד"ו ה' עולם (חס"ד לחברה"ם נמשך לעולם והיינו עד מדה מלכות שהוא המשפחה עד עולם הזה ויומא דחז"ל עם כולכו יומין בימי הסוכות כמבואר בזו"כ"ק עה"כ יומם יורה ה' חסדו והס"ד ענן ה' עליהם יומם ענני כבוד בסוכות חסד לחברה"ם נמשך ז' יומין עד הו"ר שהוא מלכות) השירה לדור ודור (השירה בימי שמחנו בסוכה לדור ודור נמשך חסד זה עד עולם) חודיע חמונת"ך צפי (כי הג בסוכות הוא לחזק האמונה בהש"י ותורתו ואמונתו כי הוא כנגד מחיית עמלק כמבואר בסידור הארז"ל. לאשר עמלק לא שלט רק בימי שפלטוכו הכעני כבוד שהם סוכות כנודע וזהו שורש עמלק להטיל ספיקות באמונה ה"ש ה' בקרבניו חס און [שמות י"ז-ז'] מיד ויצא עמלק וגו' ע"כ בה"ס חודיע חמונת"ך ית"ש צפי) שמים תכין חמונת"ך בהם וגו' (הכלים פ"ט-צ"ג) (כנ"ז) ומסיים המזמור, חד"י נשבעת לדוד בחמונת"ך זכור ה' חרפת עבדיך שאתי בחיקי כל רעים עמים אשר חרפו אויביך ה' אשר חרפו עקבות משיחך, כרד ה' לעולם אמן ואמן, י"ל הענין כי הנה נודע צפרדי"א וצטור אשר הג בסוכות הוא כנגד יעקב צסוד ויעקב גסע סבות"ה ולבאורה יש לדקדק דהלא חברה"ם הוא כנגד ה' ימי סוכות עולם יום א' חסד לחברה"ם ענן ה' עליהם יומם יומא דחז"ל עם כולכו יומין וכנ"ל וגם הכונה בסידור כל העלויות בחג הסוכות בח"י חס"ד (מדה לחברה"ם) ולמה לא יכ"י נקרא חג הסוכות על שם לחברה"ם ולמה נקרא על שם יעקב. חולם הענין כי החסד הנמשך ממדה לחברה"ם חס יך בלי נמנוס לרע יעקב דוקא אז יוכל להחפשע על בני ישמעאל ועשו שלא יגיע ח"ן לישראל כמעט מאומה ועל כן י"ל מטעם זה היו הקרבנות הפרים המהמעטים והולכים בחג הסוכות כדי שהחסד הנשפע אז ממדה לחברה"ם יתמעט מהם בכל עת ויגיע (עד חג שמי"ע) רק לישראל עם קרובו. וגם י"ל שזהו ענין לחברה"ם חזינו אשר לחם במלחמה הגדולה של

הוא ז"ש ז' עולה חמד"ד כנ"ז) (וכעין שבי הטל עקודה וכנ"ז"ש צענין סוכה שאמר דוד [הכלים ל"ט] הנה עפחה נחה ימי וגו', וז"ש) סוכתה של סדום שהיתה מסוככת בז' חייגתה זו על גב זו (חילין מספר סוכ"ה הוא ה' ימים דסוכה כנגד ז' חילנות, ועיי' ברש"י פ' חנוה, והמה ה' ספירות זו על גב זו) והבן כי נכון הוא צע"י בדרך רמז.

וי"ל רמז עוד כי החנק"ה ש"ס ועמק סוכות חמד דחמ"י בסוכה (דף מ"ה) נאמר בשני וגסכיה וכו' מ"ס יו"ד מ"ס הרי בלן מ"ס רמז גיוסוך המ"ס מן הסורה (בסוכות) עכ"ל וכשיחלקו ש"ס לשנים הח"י הוא מספר מ"ס יו"ד מ"ס רמז גיוסוך המ"ס בסוכות וגם ר"ת מכל ה"י (הכלים ק"ח-ח') חלקים דייצר בקדשו חילנות חילוקה ש"ס ועמק סוכות ח"מדד בגי' שו"ס רמז לסוכ"ה כמבואר בחיבורים ח"מא עילאה הוא סוכה שלום דחמ"ר בה הכני נוח לו חס גריתו של"ס וכו' וכן בקרניים סוד סוכה בלבן ושחור וכו' מספר של"ס עיי"ש ב"ן ידן ח"ש חלקים דייצר בקדשו חילנות ש"ס שמה לפניו ית"ש מניסוך המ"ס (רמזו בחלק"ה ש"ס כנ"ל) ושמתה בית השואבה בסוכות.

והנה הסעודה בסוכה דלעתיד יהי דוד משיח לדקנו המבצר כשארז"ל צפחיים (דף ק"ט) שיאמר דוד חנו חב"ך וכו' נאה לצר"ך ע"כ רמז סד"ם ר"ת סיעודתא דדוד מלכא וכו' שאמר במדרש ח"ר יחזק מלאתי דו"ד עבדי הוכן מלאתי בסד"ם רמז חכ. ודו"ד שורשו מסד"ם כי נמשך זה מצותה לוע כנודע. וגם שמתה כזה ע"ד המדרש ולקוט הכ"ל שלעת"ל חנו מושיבו בסוכה של סד"ם חיינו ר"ת סיעודתא דדוד מלכא צעה יקום סוכה דוד הנופלת במהרה דידן ועל ידי דוד משיחנו יבא החיזון גמור צ"ב והסוכ"ה נקראת סוכה דוד כמבואר בזו"כ"ק חלוק וכ"כ בפע"ה (שער הסוכות פ"ב) סוד הסוכ"ה כסוד דו"ד שהוא המלכות ומחיסוד נמשך למלכות עיי"ש:

ה. תתן חמת ליעקב חסד לחברה"ם אשר נשבעת לאצותינו מימי קדם. הנה בזו"כ"ק כי ענן ה' עליהם יומ"ם יורה ה' חסד"ו יומא דחז"ל עם כולכו יומין כנודע וכנ"ל. והנה בשלי"ה הק' ומוצא בסידור הרי"ר שצחי ז"ל כתב ללמוד מ"ס סוכה בליל א' דסוכות כי יש בו ה' פרכים נגד ה' חסד"ם ה' ענני כבוד כנודע כי יסוד ומלכות חנו רק כללות כנודע עכ"ה. ונודע בפרקי דר' אליעזר כי סוכות הוא כנגד יעקב (ועיי' מ"ש להלן ליום ג' מזה) וזהו י"ל תת"ן (גי' ה"פ ענין שהוא ה' ענני"ם ענני כבוד ה"ה כנ"ז מסידור) חמת ליעקב (לסוכ"ה בח"י יעקב כנ"ז) חסד לחברה"ם (מ"י"ת זכו נמשך בח"י חס"ד לחברה"ם שהוא יומ"ם יורה ה' חסד"ו וענן ה' עליהם יומ"ם שהוא שורש ענני כבוד החסד לחברה"ם הנמשך לכל ז' ימי סוכות)

הרצעה מלכים את המצבה עד שהוליא משם לוע בן
 אחיו ולכאורה בלא חן זה מדה הצרכים ללחום ולהרוג
 ולשפוך דם ומח לו נימ בין טלומות עובדי ע"ז אשר
 לוחמים זה עם זה שהיה יחערצ ציניהם בזה ובשצול
 לוע בן אחיו הלא ידע עיבו ושצחו עד שחמר לו הפרד
 נח מעלו וגו' (בראשית י"ג-ט') ובשצולו ג"כ לא
 נחלצה ב"כ ליגך וללחום אלא ודלו בשצול נילון מבינה
 לדקנו אשר יצא מנוט זאת הניקחהו ליגך וללחום בשמעו
 כי נשבה לוע בן אחיו היינו עם הילוף הקדוש שהוא
 חכנית השלימות של כל הטלומות ובעד זה לחם במלחמה
 גבורה עד כי עפר קשתו נדף ועשה כלה בשואו בלחמרי
 צמסי חגיגת (כ"א ע"א) בנס דנחום איב גס זו שטעשה
 ממנו מעין עשרי דאצרכם אבינו (וחס כי הי' אהע"ה
 בעינו עפ"י ואפ"ר בעת שהיו לריבין ללחום מלחמות
 ה' עשה מטפ"ר שלו עפר אש מולקחת להדוף את כל
 איוביו), וגם י"ל הענין כי הלך ללחום בעול משה דקנו
 היינו מנכות צית דוד שלא יגך השפע של חסד הצרכים
 רק נמדה מלכות כנסי' כנז' ושהם זרע יעקב בלבד
 ועפ"י יוצן שפיר ענין המלחמה שלחם הצרכים וגם מה
 שנקרא חג הסוכות ע"ש יעקב כי יהי זאת עבודותיו
 אשר החג הוא שמביא שבע להעולם ושפע חסד
 דאצרכם בכל ה' ימים יצא השפע רק לזרע יעקב בלבד
 ולא לזרים אחם ע"כ נקרא על שם יעקב (והוא מדה
 כנסי' מלכות ג"כ אשר ע"ז לחם הצרכים כנז') והוא
 צחי יעקב אשר פדה את הצרכים שאחז"ל שיעקב פדה
 את השפע מאצרכם שיבוא רק לו ולבניו. וזהו י"ל שכתחיל
 המזמור משביל לחיות האזרחי צמסי חסדי ה' עולם
 עד מדה מלכות כנז' ומסיים נשבעה לדו"ד באמונתך
 זכור ה' חרפת עבדך שאתי בחיקו רבים עמים אשר
 חרפו אויבין ה' אשר חרפו עקבות משיחך (היינו
 רשעים סביב סביב יתהלכון הסובבים למדה מלכות
 דו"ד מלכת מצה"ה ולחם בעד מלכות צית דוד כנז'
 ולהילם מיד עושקיהם מסביב וסיום צרוך ה' לגולה
 חמ"ן ואמ"ן כהצוה"ר בצדוד שבו"ג גו' יעק"ב בוא"ו
 היינו צדיקה הג"ל וחזור לו בוא"ו וכו"ל חיקון סוכות
 שנגוד יעק"ב כנז' ויקום לנו סיבת דו"ד הנופלת (בחסדו
 יח"ש חסד הצרכים) צ"ה :

החת בסכך החולץ בין שבמים לבי והארץ נתן לבני
 אדם אינו (בסכך) מהיכה גמורה רק יש נקודים שיראו
 מהוכה למעלה ומלמעלה הסגסגה למטה. וזהו צחי
 הצרכים אבינו רחם למחמנים שגם מה שטעשה צדרי
 הטבע צמסי' החמין צחי שכל רק בהשגחה פרטית
 מחחו יח"ש מלמעלה המספילו לראות צמנים ובארץ
 עד למטה וזהו (בסוכות) יומא דאזיל עם כולכו וימין
 (בס"ה ימים בכל הסנה) להיות צמחי הצרכים רחם
 למחמנים ולחחו במדתו אז אוחזים צמחי סיכס כל
 השנה ג"כ באמונה שלימה צחי ללא דמהמונת וכו' .
 וזהו י"ל מ"ש (תהלים כ"ז-ד') חסם שאלנו מחת ה'
 איהו אבק שצמ"י (ר"ה צ"ככות ח'סכו שבעת ימים)
 צמית ה' (זהו הסוכה) כל ימי חיי (היינו יומא דאזיל
 עם כולכו וימין כולכו שני קחמינה כנז') לחזית
 צנוטס ה' (הוא נטם עליון ציני"ה צחי הסוכה) ולבקר
 צכובלו כי ילפנו צמסי"ה וגו' והמ"י :

ט. (בסוכה דף ל"ח ע"א) ההיא סבתא דלחחו לקמי
 דרי נחמן אמרה לי ריש גלותא וכולכו רענן דבי ריש
 גלותא בסוכה גזולה הוי יתצי לווחכ ולא אשגח בה דב נחמן
 אמר לי ליתתה דהוי לי לאצורה תלת מילא ותמני
 סרי עבדי (פורסי' לאצורה), לאצרכם אבינו ילודי ציתו
 שמונה עשר ושלש מאות) לווחה קמייכו ולא אשגחיתו
 בה חמר לכו רב נחמן פעיסה (פירסי' קולגית ביה זר)
 היא דה ואין לה אלא דמי עניס בלבד עכ"ל בגמ' ונחת
 ואמר זרשני וחיו [ועי' מ"ש צש"ת לכו תפארת
 בהקדמת רשומי דברים ד"ה צחית, וד"ה צלופן אמר
 עי"ש] ורשי ז"ל פ"ה שם דמירי בחקנת חכמים על
 המרים הגזול שגנאו צרכה הלו וצמני לא נמלא כלל
 דמירי בזה ומה שנתלמה צטענה (הלי סבתא) יען
 שהי' לאצרכם אבינו שייח עבדים ע"כ הולק צלטקה
 חן שום פ"ה להדברים כפשוטו וכבר עמד על זה קדוש
 זקוני צמני יששכר (מחמר ללא דמהמונת חות כ"ה)
 ובקשה שם באמת ג"כ דלמה יחסה ח"ע אחרי ח"ה
 דייקא ולא אחרי יתק אבינו או יעקב אבינו וגם מכו
 מעלת הצרכים דייקא צמה שהי' לו שייח עבדים דוקא
 ואם צמית הוא שלא בהשכל היו דצרי ח"כ למח כביחו
 זאת צמני (חכ"ל צלחה לשונם ודצריהם) ותי' צמני"ש
 עפ"י המנ"ע דאצרכם אבינו לקח אתו למלחמה שייח
 עבדים שייח צמני ג"פ ק"ו להורות על זכיה שלשה קויין
 (שהוא זכות שלשת אצות) הצרכים יתק יעקב, והגר
 באשר ראתה את ישמעאל צמנה השליכה אותו חחת
 ה' השיח"ה להורות חס חן לו זכות כל ה' קוין
 בישראל שילאו מיעקב שוב להם זכות ג' אצות שחס
 מרכבה לגי קוין עכ"ז יש לו זכות ה' השיח"ה היינו ה'
 מן השיח"ה ק"ו ה' הוא הצרכים וכאשר שמע ה'
 לעקחו בעד זה ע"כ אמר הכפחה ג"כ עפ"ה חס
 חן לה זכות רק קו ה' הצרכים לווחה קמייכו ולמה לא
 אשגחיתו בה עכד"ה ועדין לריך תצלין מאוד דעדין

קשה הן באמת האיתהא יהודית יש לה כח הגי קוין
 כי לחגיו בני הצרכים יחזק ויעקב ונקראים זרעו יעקב
 וישראל וגמה תפסה בה רק כה הצרכים וגם רק פשוטו
 ומעלתו בהשייח עבדים כניל. וייל להנה עוקר הטעולה
 בגלותו וצפל ימות העולם על חבלית תיקון הגמור ביחא
 בן דוד צ"ב וע"ז חנו מהפלטו בסוכה בעוקר שכתחמן
 וקיים לנו סוכה דוד הטפלה וצוה פורשתו (בחבטים
 ק"מ) הללני ה' מאדם רב מאיש חמסים חנוני אשר
 זהו המזמור נהגנו למרד בסוכה כליל ה' דסוכות עפ"י
 ונהג זקני הגה"ק צעל בני יששכר ז"ע (וע"י העטם
 צפ"י היותן חמרי ספר על המיעדים נדו"ז הדיק ז"ע
 מדונג מ"ש צוה) והנה חבלית האד"ם ר"ת אדם דוד
 משיח המצוחר בטערה מאמרות להרמ"ע מפלגו ז"ע
 להביא לימות המשיח וצווחו צ"ב חמס מו שאינו
 מחסה לזה נצווחו, ואין זאת מנמחו, הוא ככלל זהו
 חלק אדם ר"ע היונו הצחי אד"ם עשר מן האדמ"ה
 ליקח להמשיך רק לבטמות לחיות האדמה לא לחבלית
 ציחג"ל וגם כמ"ש רש"י צפ"י וחתקן עה"כ שמע ישראל
 וגו' שטחה צנוטה חלקו צנדה ולעמוד צצוה ג"ל יהי
 ה' אחד עיבירו כן כל הא"ה כי נשגב ה' לצדו והי'
 ה' למלך על כל הארץ ה' אחד ושמו אחד, נמלא מו
 שאינו מתקם ומלפס לצוה הגולה ה"ז פוגם לנפשו
 גנח"י ה' אחד ד' רבנו ע"ד ונעשה מתגה דל"ית
 ר"ש נמלא הוא צנח"י אדם ר"ע ח"ן, ע"כ חנו
 מצקשים צכסוכה חללני ה' מהד"ם ר"ע (שלא להמשיך
 חסדי כפינה לחלק הגשמי חיות האדמה צנח"י אדם
 רע) מאיש חמסים (היונו שגולוים השפטת הסוכה
 וגולוים זה לבקש לרבו עוה"ז בנדה הגם שיש לורך
 צרם לרבו צכז חלל מו שאינו מקיה לציחג"ל ורק להחיה
 יבקש נפרד מהקדושה וכו צנח"י גול מן הקודש ואיש
 חמסים) חללני (ממדה ז'). [וע"י צדצרינו לקמן
 ליום ה' דסוכות חות ג'] י"ש חנו סכתה (לנוטה
 וחסודה חבה זקניה פוערה ומתעמט על כל הצדקים
 וגדולי הדור) ריש גלותה וכלהו רבנן בסוכה גזולה הו'
 יתבי (היונו שאינם עבדים כר"ה להמשיך חסדי הסוכה
 להקים סוכת דוד צצוה"ל רק ממשיכים החסדים לעומת
 לרבו צפ"י, וגם רחוז צכמעשה "צרים גלותה" ורבנן
 "דבי ריש גלותה" היונו כי ה' כה לבריש גלותה צכצון
 גדול וממשלה לדון את העם וע"ז חשדה חותם הסכתה
 כי נחה דעתם צבה ואינם מלפס עוד לגולה בלימה
 הריש גלותה ורבנן אשר כי גם כמה יש להם הכח
 של ריש גלותה כנו, וה"כ הם צנח"י איש חמסים גול
 מן הקודש כניל) צווחה ולא חשגה בה (כו לא רזה
 להכרה ולטערט חתרי גדולים ולדיקים ודן חותם לבק
 זכות כי כוד"ה עותם פנומה לציחג"ל ורק הפרנסות
 וכיוולא שניקשו הוא לרבו צכז כדי שיכה לב צנ"י
 פנו לעבודתו יח"ש וע"ז יהי הגולה הגם שצרכים
 לגולה דעתם צכירוב יוחר לחבלית הנרלה כניל עכ"ז

לא רזה להסכים לה להוליה לנו לצד על החכמים
 ולדיקים צכדור ע"כ לא חשגה ולא השיב לה מאומה
 וחשבה כי חנו חושב דצ"י כלל לידע כי העיקר החפלה
 והטעולה על צחג"ל צכצד ע"כ הצוה רח"ה גדולה
 לצדירה ולוחה וחמרה ל"י צווחה דכוו לחכום (הצרכים
 חצונו) ש"יח עבדים (ורק את חנוני יע"ז צווח
 ש"יח עבדים ללחם נמלחמה כמי שכתבו לע"י [חיות
 ז'] צוה כי מה ז"ת לאצרכם חצונו מלחמה מלכי
 נכרים ע"ז חרבעה מלכים את החמשה ולמסור נפשו
 להכניס ח"ע צככ"ע ללחם צעלמו עם ש"יח עבדיו
 על צדה קטל חלל צע"כ כדי להוליה משם את לוע
 בן חצונו וגם צעד לוע לא ה"י יולא צכס"י כלל כמו
 שחלנו צתורה שחמר לו הפרד נח מעלו רק צעד
 הנוון הקדוש משיח לרקנו שיכה ממנו צ"ב [וע"י
 מ"ש צח"י ושלום עה"ת פ' לך עה"כ וישמע הצרכים
 הו נשבה לחיו]. ח"כ חרו מזה כי כל הטעולה ל"ל
 מראש ועד סוף מעשה חצונו סומן לצנים רק צכד ציחא
 המשיח ח"כ מדוע צווחה ולא חשגה צבה חרו יפה
 ערעורה של ריש גלותה וכלהו רבנן כניל. וע"ז חמר
 רב נחמן פטוחא הוא דה (פירש"י קולנית היונו קולה
 להשייח באמת וצנח"י פטוח"ה היונו משרים נשים
 לרקניות צפ"י כמות שם ח"ה פוט"ה פירש"י שפועה לולד
 היונו ליפותו ולשפר"ו כמו חחוחה שפר"ה שיעצו צנ"י
 מטעיהם וגם קולנית דרמית ע' קליין צנח"י צפ"ה עם
 השכניה הקדושה צככזל בגלותה יצווחת צעד הגולה,
 עכ"ז דן את החכמים הצדקים חז לפי שטחן לזכות
 כניל אך הודה לה כי חס כותם נחמשיך לרבו הגולה"ז
 כדי שיכוו צנ"י פנויים צדעתם וכתם להמשיך ציחג"ל
 ח"כ חונם רק המסויישים לצד מליה צנח"י מצוה לחבלית
 ולא עוד על החבלית צעלמותו וז"ז כפין דברי היחושלמי
 צכוכה [פ"ז ח"י ד'] חפילו לא למד ולא לימד ולא עשה
 ולא שער וכתחזק לומדי תורה ה"ז צכלל צרוך כמ"ש ען
 היום היא למחזיקים צבה היונו צנח"י מצוה לחבלית,
 וע"י צדצרינו צדצרי תורה מצוה"ה ג' חות ס"ע צחורך,
 ח"ש רב נחמן) ח"ן לה (לשיעשה, לנח"י) חלל דמי
 ע"י"ם צכצד היונו צנח"י דמי עלים ע"ן היום למחזיקים
 כנו מהירושלמי חכל העיקר הוא ל"ע הטעולה על החבלית
 גחולה שלימה צצ"ה:

י. ראשון לחצון פנווח (הוא ציום חזה ח' דסוכות)
 וכונת ורמו הענין [וע"י עוד צדצרינו צבה
 לעול ליים ח' דסוכות חות ג'] לרך ציחור כי לצאורה
 יפלא ח"ך יקרה ליום הכסדי גדול כזה ככלול מכתה
 חסדים ויומא לחזיל צכסדו עם כולכו יומן שיכה לחשון
 לחצון פנווח הגורם קטרוג ועונשים ח"ז חלל יש
 לרמו כי ראשון לחצון פנווח ר"ת ער"ל היונו שכוה
 להם לענינים ראשון פנווחם וצח"ה עמהם צכשפט על
 רשעתם כי ציום חזה מתחילים להתמעט כרמו פרו
 חג ופקוקין צמתני (נדרים ל"א ע"צ) וש"ע (הלכות

נדדים) הנודר מן הערליים אסור אפילו בערבי ונבעוני
מכול כמיש כי כל הגויים ערלים בני הפרש (כלה
שער וחותנו צ"צ):

יא. איי עפמשיי בספרים הקי כי סוכות הוא תוקן
יסוד ברית קודש באספך מגלגך ומיקבך ועיקר
התוקן (כניל בלוח ג) במספר עיין במילואו ש"ל
בתוקנו רח"ס מדה אברהם הסד של אמת דקדושה
(ולא הסד דקליפה של העריות) וזכו רמזו ראשון
לחשבון עונות ר"ת ער"ל מי שהוא עדיין מחזיק
ברשטתו בבחי ער"ל משא"כ מי שרצו לחקן יסוד
ברית קודש כתי בבחי תוקן המיליה לאעברא האו
ערליה בחי הויה ציטא אז בודאי הוא ראשון לחסדים
וישועות עלינו ועכ"י וצוהגלצ"צ:

יב. צריכין צחוצ מכה"ל לאכול כזית פה בלול חי
דסוכות דגמרינן ע"ז ע"ז מחג המנוה
(בלילה הראשון שמחויבים בכזית מלה) וי"ל הרמז
בזה עיי ש"ס פסחים (דף ה' ע"א) בשכר שלשה
ראשון (היינו ליל חי דמג הסוכות ונטולת לולב ביום

הראשון וליל חי דפסח אך ביום הראשון) זכו לשגשג
ראשון היינו להכרית זרעו של עשו לבנין ציהמ"ק ולבנו
של משיה שכולם נקראו ראשון עיי"ש ויודע בחיוב"ק
כי פשההו הגולה בניסן (היינו כמזוהר בש"ס ר"ב
לדי ר"י ליל שימורים המשומר לגולה העתידה צ"צ
בליל חי דפסח) תחי צהסד משא"כ בתשרי תחי בדין
ואנו מבקשים בסוכות הרחמן הוא יקום לנו את סוכת
דוד הנופלת שזכו עיקר מגמתנו אז וע"כ בליל ביום
חי שאז המשכת כל החסדי"ם מקופים ופגימיי"ם מכל
לד חנו ממשיכים גם בתשרי החסדי"ם מגולה בניסן
וכני"ל בליל חי דפסח ע"כ הוא ע"ז ע"ז מחג המנוה
נמשך לעוצה ויקויים גי ראשון כני"ל (מש"ס פסחים
שכוח ע"ז דפסח וע"ז דסוכות) בהכרתה זרעו של
עשו ובנין ציהמ"ק ע"י בואת המשה שזכו יחי צ"צ.
ומבקשים לגולה בחסד, וזכו ע"ז ע"ז היינו והי"ה
בסוד ביום ההוא וחי חי אחד שלטחיד תחי צ"צ
השם הוי בבחי יחי"י (וכמזוהר בסודור בכונת מלכות
בר"ה עכ"כ ביום ההוא וחי ה' אחד ושמו אחד) [ועיי
דצדכינו בזה לשמחה בית השואבה מ"ש חנו ליי"ה ועינו
לי"ה] והמ"י רשמתי למזכרת לעוצה:

ליום ב' (דסוכות)

א. מתחילין לשמו"ס (שמחת בית השואבה) בציהמ"ק
צמולאי יו"ט הראשון וכו' ביום צי שהוא
אושפיה דיחק חביו. רמז הדבר נראה ע"ד הכי
והאמר טרה לחוק עשה לי חלקים כל השומע יחק לי
מתרגמינן בחרגום חזו"ה עבד לי ה' כל דשמע יחדו
לי, כי הנה צו"ה נקרה חלקים והיא חומה צינה
עילאה כנודע מינה דינון מתערין ולמטה ממנה בחי
יחק (גבורה) כנודע כי הלויים בחי גבורה מזמרים
בכלי שיר צנננים ומלנתיים וכלל כלי שיר וצפה וזכו
המתקת הגבורה בשורשן בהיותן שמהה זמר כי עוז
וחדוה במקומו בשורשה. וז"ש שאמרה לח"ק עשה לי
חלקים (שנוגד יחק בחי חלקים) כל השומע יח"ק
לי (כי שמייע"ה הוא צו"ה) והוא בחי חס הבני
שמח"ה (בזמן שמחנניו) ע"כ ביום ההוא דיח"ק
מתחילין לשמו"ס בשמחה בית השואבה שהי זמר הכלי
שיר כתי.

ובזה ו"ל הרמז (צפי בראשית) זסט אחיו יוב"ל
הוא ה"י חבי כל תופש כנור ועוגב. עפי"ד
הזוה"ק (צפי בשלה) עה"כ (שמה י"ג - י"ח) וחמשים
עלו בניו מארץ מגרים האו יוב"ל (צינה שער החמושים)
אפיק להון מארעה ומגרים וז"ש יובל (בחי צינה כתי)
הוא ה"י חבי כל תופש כנור ועוגב כי מהיובל צו"ה
שם שרש המנגינס כנור ועוגב וכלל כלי שיר בחי
הלויים כני"ל.

וזהו ו"ל העשם אשר צגלות ביום הכי הוא ספק וז"ש
חי אושפיה דחברהם היינו לחללה בגבורה
צינון חברהם כנודע צוה"ק וכתרי"ל בסוד העקידה
וילכו שניהם יחדיו אח"י כי חן לנו כח להניח צגלוה
לכתפסע הגבורות צפ"ע הוא נעשה ביום שהוא ספיקא
דיומא דחברה"ם ואומרים בחפלה ובהזכרה הקרבנות
רק של יום חי בלנד ונמתק הגבורה ע"י החס"ד
וז"ש (בראשית י' - י"א) כל השומע יח"ק ליי"י כי
חברה"ם שכלל יח"ק בחברה"ם כתי:

ב. איי לחק עשה לי חלקים כל השומע יחק לי, עפי"ד
אחמ"ד הקדוש זי"ע [אשר יומא דהלולא דילי
הוא ביום הזה] הלא הוא בספרו הפארה צניס עה"ת
ומועדים, מה שנקרה החג הזה זמן שמחתנו עפי"ד
הזוה"ק פינתם (דף רל"ז ע"א) מאן דקרי ק"ש ומיוחד
יחודא דא חדוה זמינא לי נלטילא והיינו כי ע"י המס"י
צק"ש אז מזמנין לי חדוה מלעילא דמצי"ה נפקא וכן
ע"י מס"י דפ"ה גאמר לדוד חליך ה' נפשו אשת שמי"ח
נפש עבדך כי צא שמחה ע"י המס"י וכו' וע"כ באלו
הימים שאנו חוסים בלל האומא עילאה בחי צינה כי
ממנה נפקא כל חידון ע"כ נקרה זמן שמחתנו עכת"ה
עיי"ש וז"ש שאמרה טרה חמנו בנביאתה בלודת יח"ק
חביו שהוא יומסור נפשו להי טל גבי המזבה צפול

ממש ועי"ז יצא השמחה מצחי צו"ה ע"כ אמרה לחוי"ק עשה לי חלקיים (בחי בינה, וממנו יצא השמחה) שאנו עושין) יחזק לי יצא השמחה עי"ז כנ"ל:

ליום ג' (דסוכות)

נוכל לתקן רק בחי שנה נפש משלי"כ בחי מקו"ם היינו עול"ם ואנחנו על הדמה עמאה וא"ל לתקן רק בצנין בית המקווה בית תפלה יקרא בהמקו"ם צירושלים שנקרא סוכ"ה שעשה הקצ"ה כנ"ז שזכו צ"ח יעקב"ז כנ"ז) ויצא יעקב שלם (היינו הסוכ"ה שכנגד יעקב כנ"ז בחי שלי"ם גי' צ"פ הק"ף כנודע הכונה בסידור שם אל במילואו עולה הק"ף וצ"פ הק"ף היינו שמקפת האור פנימי וגם האור מקיף והקצ"ה קראו שלי"ם ועי"ש באוכ"ב ישראל כנ"ז) עי"ר שכי"ם (מספר חמ"ד, הוא לול"ב, היינו לצאר הבי' מויני הקף הם אי' עי"י הסוכה וגם עי"י הלול"ב בכל יום ההקפה כמבואר בסידור) אשר בארץ כנע"ן (כנודע בספרים אשר כנע"ן הוא חס"ד דקליפה ועני כבוד צוכה אהרן איש החס"ד, וימינו החצקני ובפרט ציוס הראשון להוא יומא דאזיל עם כולו ויומן בחי חס"ד דקדושה ע"כ מנקשים בפיוט יום אי' דסוכות תולדות כנע"ן תחב"ד ואז בהפטר"ה מסיימין ולא יחי' עוד כנעניי צבית הי' לצלות ציוס הו"א [כ"כ דו"ז] ה"י"ק מדינוב זל"ל צ"ס הנותן אמרי שפר' [ותיקן זה אז יעקב צכח הסוכה] צבואו מפרן ארס [פירש"י צ"פ תולדות פד"ן אר"ם על ששני ארס היו ע"כ נקרא לשון פד"ן חורא שהם שני"ם וזהו צ"פ אר"ם עולה צסכ"ח] ויחן את פני העיר (ס"ח מספר אחרו"ג כנ"ל מהקדוש צדן ידן הי"ד ושפיר מכוון צוה, וגם שכי"ם מספר ש"ם עפ"מ"ש"כ בסידור הר"ר קאפיל זל"ל צכונת הנענועים לששה קלוות צ"פ ע"צ צ"פ ס"ג וצ"פ מ"ה מספר ש"ם כנגד ש"ם חלקי גלגל השמים שחלקו החכמים והחכמים הקדמונים עי"ש וכתבו בספרים עפ"ז בענין הסוכה עכ"כ חלקה שכי"ם ועמק סוכות אמרד) ויקן את חלקה השד"ה אשר נטה שם אהלו (כי הלך צכח אביו יח"ק שקראו שד"ה [כנ"ל מש"ם פסחים] להמקום הו"א הר המוריה צמס"ג בעקדתו ועי"ז נטה שם אהל סוכתו, וזהו שקנה) מיד צנו חמ"ר (הוא עולה אצרה"ם אצני אצני [ובלול צוה כל הג' אצות] וכמ"ש צמקובלים בני חמ"ר רומז למדת אצרה"ם רמ"ח עי"י שער אורה שער אי' צפ"י שם ומדת אצרה"ם יומא דאזיל עם כולו ויומן ומדות שתחתיו נקרא צני חמ"ר, וזהו) אצני שכי"ם (שהוא אצ ושורש לכונת הנענועים כנ"ל) צמא"ה קשיע"ה (מא"ה מספר סכ"ך וכמ"ש צכונת הארז"ל סכ"ך עולה מא"ה צרכות וכו', קשיע"ה מספר משי"ח צ"ן דו"ד אשר על זה הי' עבודה יעקב צהסוכה להקים סוכה דו"ד הנופלת כנ"ז, וזהו מכוון) וילצ שם מצח

א. ויעקב נסע סוכה ויצן לו בית ולמקו"ה עשה סוכות על בן קרא שם המקום סוכות ויצא יעקב שלם עיר שכם אשר בארץ כנען צבואו מפרן ארס ויחן את פני העיר ויקן את חלקה השדה אשר נטה שם אהלו מיד צנו חמ"ר אצני שכם צמאה קשיע"ה, וילצ שם מצח ויקרא לו אל חלקי ישראל, הנה איתא צקרני"ם צדן ידן (מאמר הי' ומאמר י"צ) את פני העיר ס"ח גי' אחרו"ג עי"ש ולכאורה יפלא צעני העובר מה זה ענין ויחן את פני העיר לאחרו"ג, ונראה השייכות למקראות הסמוכים מקודם ויעקב"ז נסע סכתי"ה שהוא נדרש צפרקו דר"א וכן צוהר (פי' חמור וצרע"מ פנחס) שהוא חג הסוכות אחר יוהכ"פ ששולחים שער המשתלח כמו ששלח יעקב"ז לעשו וכן צחי"ה"ק (תיקון י"ג) וז"ל ומחי יחי' עמודא דאמלטיחא שלי"ם כד איתחביר צשכינתא ה"ד (צראשית ל"ג - י"י) ויעקב נסע סוכה ויצן לו בית ה"ד (צראשית צ" - כ"צ) ויצן הי' חלקים את הלנע צכה"א זמנא דאיתחבר עמה ויצא יעקב שלם וצכה"א זמנא חכא סוכה שלימתא וכו' עכ"ל"ה. וכן דרש מקודם לזה שם כד אישתלים סוכה צירך דילה איתמר ציעקב ויצא יעקב שלם עכ"ל"ה, וכ"כ צעור או"ח (סי' תי"ז) דסוכות כנגד יעקב עי"ש, ויש לפרש צרמז המשך הכתובים האלו הרומזים על חג הסוכות, ויעקב נסע סוכה (שסדר עבודתו של יעקב צסוכות הי' רק על תיקון העמיד שזכה לבית השלישי שהוא כנגד יעקב כשארז"ל בפסחים [פ"ה ע"א] לא כאצרה"ם שקראו הר וכו' אלא כיעקב"ז שקראו צי"ח וכמו שאנו צניי מתפללין צסוכות שיקום לנו סוכה דוד הנופלת, וז"ש) ויצן לו בית (היינו לוי צי"ח בית שלו של יעקב כנ"ל שאנו מקוין לו זה צנה עי"י הסוכה) ולמקו"ה עשה סוכות (היינו גם צעה הגלות אשר אין בית ואנו חוסים רק צלל סוכה צחג שהאימא מחופפת על צני ומסירין התקרה מסך המצדיל צנינו לצין אצניו צצממים המשך גם למקו"ה הנפש הצהמיות ועשה סוכות"ת שיחפורר מהסוכה דוגמת לעמוד שיהי מלאה האר"ן דעה את הי' גם צצחי' הארזו"ת ואת מלותה אשר יצואו כ"א עם גופו כולו לתוך הסוכה) על בן קרא שם המקו"ם סוכות"ה (היינו שזכה לצחי' הסוכה ממקומו"ך מלכנו תופיע צהר הקודש צירושלים וכדאי' בילקוט ויהי בשלם סכו מחלת צרייתו של עולה עשה לו הקצ"ה סוכ"ה צירושל"ים וכצ"כ"ה הי' מתפלל צוכה וכו' עי"ש וצ"ס אוכ"ב ישראל מה שצי"ר צוה הולקוט וז"ש המקום שעשה לו הקצ"ה צירושלים כי צצחי' עולם שנה נפש צנלות

ועקב חביל נחלתו עולה מ"ה חר"י הו"י במילוי אלפיון (מ"ה) וח"י במילוי"ו. רמז יחוד הו"י חר"י נזכר סוד בוכה וגם חופף עליהם מקיפם חסד בני"ה נקרא י"ש ורמזו בכתוב הזה ועקב חבל נחלתו שוכה רומז לסוכות כנ"ל:

ג. א"י ע"מ שמסוימון בסוכה בכל יום כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו. כי נחמנו בני ישראל יוספים בסוכה לנח דמהמותא עמנו כבוד ענינו יחופפו ומלנו צער רב שלא ה' ראוין ה' הענן פולטן וחננו זכינו נכוות מצפנים בחוך הענן ישן שחננו זרע בני ישראל שהי מטחו שלימה ואין עוד פסולת בו ע"כ נזכה לישב בסוכה זימו הסוכות האלו (א) וזכו ע"י שאחזים בכה ועקב חבילנו ועקב חביל נחלתו שמהזיקים חנו בהחבל הזה שהוא עד ועקב חבילנו אשר מטחו שלימה וחננו זכינו חוך הענני כבוד והסוכה פנימה (ולא מהע"ב רב ח"ו שפלגן הענן לחוך) וזכר י"ל בש"ס מנינה (ו) ע"ה) ע"כ (ישעי"ו כ"ו) יחן רשע כל למד לזק בחרץ נכוות ועול וכל יראה גלות ה' שאמר יחזק לפני הקצ"ה רשעי יחן עשו ח"ל רשע הוא כל למד לזק ח"ל בחרץ נכחות ועול (שיחריב את ציהמ"ק ח"י ח"כ) כל יראה גלות ה' עיי"ש בגמ'. והיינו שילחק חבילנו חס על פסולת זרעו ג"כ ור"ה לכאורה להכניס גם את עשו בקדושה שיהי כמו זרע יעקב כולם בקדושה (ושיהי גופי דעשיו צתר רי"שי גרידא והבן) בצחי יעקב חבל נחלתו ע"כ ביקש יחן רשע (יחין ר"ת ייעקב חבל נחלתו שגם מצני עשו יוכלו להיות בצחי זו נזק ח"ע בהחבל הכנים הלו כמו בני יעקב נחלתו) ופ"ו השיב לו הקצ"ה רשע הוא וכו' ובחמרו הקצ"ה חלו כי יחריב ציהמ"ק חמר כל למד לזק שאין שום אדם יוכל ללמד עליו לזק כיון שיחריב ציהמ"ק והוא מהמעיקים לשכינה ע"כ לא יוכל להיות גם במקלח ולדבק בצחי יעקב חבל נחלתו ואדרבא הוא צלל יתפרדו כל פועלי חון שלא יהי לו חלק בקדושה כנ"ל:

ד. (ליום ג' דסוכות שחל בשבת) הנה היום שהוא היינו כל יום מימי הסוכות) שחל בשבת מקיימן

(א) הג"ה. ובזה הגיד כ"ק אאמור"ר שליט"א [וצללה"ה] הטעם שימי הסוכות נקבעו אחרי יהכ"פ יעו שאותן שלא היו ראויין היי הענן פולטן לחוך ע"כ א"א לעשות הסוכה רק אחרי יהכ"פ שמחלו לעזותנינו ולעונות עמו ב"י בכל שנה ושנה ועמד הולם צדיקים לזכות לישב בחוך הענני כבוד סוכת כבודו צלא דמהימותא להאמין שיהכ"פ מחל לו שאין יוה"כ מכפר אלא למאמינים בכפרתו כמ"ש הרמב"ם וכשמאמינים בכפרתו ע"כ נוכל אח"כ לישב בצל סוכה פנימה בחי ענגי כבוד עכתי"ה. (ועיי' בדברינו באמר מאני קרבא אות ג' ובתג"ה שם):

ויקרא לו אל חלקי ישראל (שאו מקיפין בלולב החיצה זכר למקדש שהקיפו המזבח והכונה בהקפה שם אל במילואו מספר הק"ף כנ"ל וזכו וינצ שם המזבח שהוא כונה הקפה המזב"ח ויקרא לו ח"ל במילואו הק"ף היינו כונה כנ"ל חלקי ישראל שהוא ייחד הכונה בהסוכה ודי מניס כנ"ו וכנ"ל על ויבא יעקב שם שהוא ג"י צ"פ הק"ף), ע"כ נאמר ביעקב א"ש הם וישב חבלי"ם היינו הסוכ"ה חב"ל חרשי (דירת חרשי) שהי מדתו בצחי הסוכה כנ"ו.

והנה יעקב חבילנו חסב אז זימיו לתקן תיקון עולם (מקום) שנה נפש וכמו שפי לעיל על קן קרה שם המקום סוכות כי העיקר ציהמ"ק תיקון המקום מה שאי אפשר בגלות צהיותנו על הדמה עמאל כנ"ל ע"כ נאמר ביעקב (בראשית כ"ה - י"א) ויירא ונאמר מה נורה המקום הזה נתיירא חיככה איפוא יתקן תיקון המקום לגמרי כי לפה צרוה קדשו ונצולתו חריבת הגלות שיהיו עד שיצואו להמקום הזה צשלימות הוא ציתו צית יעקב וע"כ נאמר (שם י"ח) וישם אותה מצבה וילוק שמין על ראשה ע"ד שכי מרן הגה"ק צ"י דברי חיים במאמרי חנוכה כי שמין ר"ת ישנה יצקום יפס (היינו עולם הוא מקום) [ומרן אלומיר ז"ע מפה בספרו שם שלמה כתי"י על המועדים ציאר בזה בענין חנוכה] ע"כ חסב יעקב מהצצה אז לתקן תיקון עולם שהוא מקום וילוק שמין על ראשה כנ"ו ואמר והאזן הוא את אשר שמתו מצבה ויהי צי"ת חלקים (כיעקב שקראו צי"ת כנ"ל) וזכו הנדר שנדר בלפתו לחון שישוב ויזכה לתקון עולם בח"ה"ק כנ"ו. (ועיי' מ"ש להלן בזה אה ז' ציצחור ורמז הכתובים עוד שם).

ועל שכם דרז"ל ע"כ וילך רחצטם שכם שהוא מקום מקום מוכן לפורעניות בשכם עינו את דניה בשכם מכרו את יוסף בשכם נחלקה מלכות בית דוד ע"כ רמז הפסוקים לעיל (שהחלנו) בחזירתו והשב לקיים נדרו ועזולתו לחלקים הנה לפניו שכם המקום המזומן לפורעניות והשב חין לתקן תיקון המקום (וכעין שחז"ל גבי חברה חבילנו ע"כ [צ"ל לך] וירדוף עד דן שם חסב כמו שמהידון בניו לחטוא שם) ובחטבו לתקן ויחן את פני העיר ויחן את חלקת השדה הכל הוא צהיקון המקום להכניסו ללך הקדושה ומלוח סוכ"ה הוא ג"כ צמקום היינו לשבח לחכול לישן ולעויל רק צמקום שהוא בהסוכה צליו ונרנו יח"ש והבן:

ב. בנוסח החושפוזין בכל יום בסוכה מסוימן בכל יום כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו. י"ל עפ"י הנודע מפרקי דר"א כי יעקב נגד הג סוכות וכן"ל והנה הסוכה היא מקיפי (צונה) אימא עילאה וגם הסוכה רומזת יחוד הו"י חר"י (ז"ה ונוק) כנודע ע"כ רמזו בכתוב הלו כ"י חליק הו"י עמ"ז עולה ש"י שהוא צי"ה כמ"ש בפע"ה (פ"ג דעמידה ופ"ז דר"ה).

אז מלוא פוכה אצל לולב אינו יועל בשבת ובטי"ב כי ש"ק בעומותו בקדושת היום משלים מה שנריק לעשות בעבודתו בלולב כ"י הנענועים להשלים ביום הכוה בדמותו בתוקן הנוקבה מה שנריקן להמשיך החסדים דבר יום כיומו (כאשר בטי"ב הוא כן צרי"ה שחל בשבת בכונה הסיפר וכוונתו ז"ל אחרו יודע עד מה כי לא גילה לנו מרן הארז"ל כלל חוק יושלם זה בשחל בשבת וכבר כי מזה בספרי המקובלים החסרונים מחלמידי מהר"ם שרעבי ז"ל אם לכון הכוונה של הק"ש בשבת וכוונתו. [ועיי' במאמר מאזנים למשפט חות י"ד - ס"ן ועכ"פ כנראה מספרי תלמידי מרן הצטטי"ט ז"ל שזה נעשה ממילא בכה קדושת השבת]. וז"ל ביום הזה שהוא חל בשבת יום ג' מדה ועק"ב. והנה רמז י"אם יחביב יחשבת (ר"ת חמ"ת מדה ועק"ב) רגלך עשות חפזך ביום קדשי (היינו שלא תעשה גם מעשי המלוא בשבת שיש בהם גזירת חז"ל שמה ועבודתו והוא שמירת הרגל שלא יעבור מרי"ה לרה"י וכוונתו) וקראת לשבת עונג לקדוש ה' מבידד (אז יכולין להשלים הכוונה וההיקוות כמ"ל ע"י עונג שבת ויכה נעשה ממילא אלו התוקנים להריעות למעשי המלוא ביומת החול ובשבת השיב מהם רגלך) וכדמותו וכ"י אז תתענג על ה' והרכבתוך על צמחי ארץ והאכלתוך נחלת יעק"ב אצרך וכ"י (דריז"ל בשבת דף קי"ה כל המענג את השבת נותנים לו נחלה בלו מזרים משום שנאמר (ישעי נ"ח) והאכלתוך נחלת יעק"ב אצרך וצ"עק"ב נח' (בראשית כ"ח - י"ד) ופרעה ימה וקדמה לפונה ונצבה וכ"י) והיינו שהוא נמשך לכל הקצוות דכוון שנותן לו הכנה לכל ארבע קצוות הארץ ויש לו התבונן ארעה עד רום רקיע בדרך שמקנין ארץ ושהיה וא"כ ממילא הם כל השפע קצוות חבו רומז להנענועים עם הדי מינים לשפע קצוות בסודם וע"י קדושת ענג שבת נותנים לו נחלת יעק"ב (ושכחה ז"ה בעל שפה קצוות ומנענעים בן בהלול לכל הדי קצוות) נחלה בלו מזרים כנ"י משלים ע"י ענג שבת וקדושתו מה שנריקן לעצוד בהנענועים ביום הכוה בשחל בחול.

וראיתי עתה בכתבי קודש האזמז"ל ז"ע נופה (שם שלמה על המועדים) ש"י בזה ליי"ב לסוכות שחל בשבת ופ"י ושמחו במלכותך שומרי שבת וקוראי ענג דהנה הדי מינים המה לשמחה כמ"ם (ויקרא כ"ד - י"ד) ולקחתם לכם וכו' ושמחתם לפני ה' חלוקים כי בהארז"ל הנענועים לשפע קצוות הכונה היא שבדעת וספיט חסד לז"ה והז"ה יספיט למלכות ולזה הנענועים נגד הלז להספיט למלכות שהוא לב גודע. והנה בשבת קודש שאין לנו הנענועים בלונג חמנה הלז שהוא בחי מלכות יש לנו ואנו מקיימין להמליך את הש"י בשפע קצוות בשעת ק"ש בחיבת אחד ובמ"ם בש"ט סי' כ"ה סעי' ז' שיש ניהוין להטות ולנענע הרא"ש בעת אמירת אחד לכונה זו לדי רוחות למעלה ולמטה (שכ"ס י' קצוות)

ובהנה אחז"ל בשבת (דף י' ע"ב) מתנה טובה יש לו בצות גנזי ואני מתקם ליתנה לישראל ושבת שמה לך והודיעם שנאמר (שמות ל"א) לדעת כי אני ה' מקדשכם וגם אחז"ל בשבת (קו"ה ע"ה) כל המענג את השבת נותנים לו נחלה בלו מזרים שנאמר (ישעי נ"ח) והאכלתוך נחלת יעק"ב אצרך וכ"י ענג שבת יגיע לכנס"י טובה של יעק"ב ומזה דע"י ענג שבת שנקרא דע"ת (לדעת כי אני ה' מקדשכם כנ"י) יגיע טובה מבחי יעק"ב שהוא ז"ה לכנס"י שהוא מלכות והרי בזה דענג שבת נעשה דוגמת הנענועים של הדי מינים מבחי מדע"ת לבחי ז"ה ומשם למלכות כנ"י וזהו ז"ל ישמחו במלכותך שישמחו (בשבת) בחי ושמחתם לפני ה' חלוקים רק בהל"ב בנגד שנקרא בחי מלכות שאין לנו הדי מינים בשבת רק הלז בלזד כנ"י ישמחו בהלז בלזד כמו בחדי מינים שנה' בהם ושמחתם וכו' וצ"ה ח"ך וכו' זה ט"ו וקוראי ענג ע"י שבת יגיע לנו החרת טובה זו מבחי ז"ה מן הדע"ת בחמרה. וגם ע"ס מיקדשי שמ"ך ר"ת שמי"ע בק"ש שאנו ממליכין הש"י בשפע קצוות עכמ"ה בכה"י שם שלמה ודפח"ה.

ה. יעקב אבינו התפלל הלילי נח מיד אחי מיד עשו כי ירא חוכי אוחו פן יבא והבני אים על בנים (בראשית ל"ב - ב') הנה עיקר הכנה של סוכות ע"י יעקב כמ"ל בבחי ויעקב נסע סוכותו יאז צפו קוצים למיתדו צמנו לבד כי עשו חיתפרש מינוי ויסע ביום הכוה עשו לדרשו שפירה ויעקב נסע סוכותו כמזוחר צוה"ק פ"י חמור (ק' ע"ב) [ועיי' מ"ש בזה לש"ל במאמר סוכת שלום חות ל"ב] ומזוחר בפיוט יום ה' וסוכות ונכרי לא יבא בחלרותו וזר לא יערב בחולותי ע"י"ש צמטשה אורג בשם הראצ"ן והרא"ק שאפי' ישראל ערל שמתו חתיו וכ"י נכרי שלא יבואו לחוך הסוכה ומסתפק שם אים מותר להי"י לנכרי ליכנס לסוכה כלל וזהו זורמז שאמר יעקב (שהוא בחי סוכות כנ"י) הלילי נח מיד אחי מיד עשו (שהוא נכרי) פן יבא והבני אים על בנים (במ"ם בחיזה"ק שסוכה בחי' אים על בנים בסוד יהאם רצנת וג"י) וזהו שצ"קם שלא יכנס בחי' מגע נכרי לחוך הסוכה רק צפי קוציה למחזי צמנו בלזד וזר לא יתערב בשמחתנו כנ"י:

ו. ויעקב נסע סוכותו ויבן לו צית ומתקנה עשה סוכות [עיי' במאמרינו ליום ג' לש"ל (אות א')] ובמאמר זמן שמהיינו (אות ז') מ"ם ע"ה"כ הל"ן וז"ל עוד בזה עפ"דח"ל (סוכה מ"ט ע"ה) ציוסוך המים (בחג הסוכות) לשיתין, שיתין משעת ימי בראשית נבראו בראשית"ה אל הקרא בראשית"ה אלא צ"ה בית עכ"ל הנ"י וכן שם (בדף ס' ע"ה) גבי שמחת בית השואבה מלוח השוכה היא משעת ימי בראשית וזהו שיעקב נסע סוכותו (כי יעק"ב בחי' חג הסוכות כמ"ל מהפד"ה והטור) ויבן לו צי"ת (רבתו דבראשית ציוסוך המים

לשיחון הרמזו צבראשית לקיום העולם, וגם רמזו) ולמקנהו עשה סוכות (כי חג זה מציח שובע לעולם וכניל מכהררז"ל ע"כ המשך גם למקנהו הצהמות קנינים הגשמיים כל השפעות ועובות מצחי חג הסוכות שמציח שובע לעולם) :

ז. בזוה"ק פי אמור (ק' ע"ב) עה"כ (צבראשית ל"ג - ט"ז) ויש ציום ההוא עשו לדרכו שעורה חימותי בשעה נעילה דהא התפרש ממנה קדישא וקוצים שצק להוציחון וכפר עליי כיון דהאי מקטרגא אזיל בהאי דורוגא והתפרש מניי בעי קוצים למיחדי צבנוי מה כתוב (שם י"ז) ויעקב נסע סכות"ה וכו' עכ"ל"ה. והנה זה הפגיעה בטשו הי ליעקב חצינו צאחרונה צדרכו טרם שצ לצית חצינו ורמזו צתחלת דרכו הלז שהחפלה חם יהי חלקים עמדי ושמרנו צדרך הזה אשר חכמי הולך ונתן לי לחם לחכול וצגד ללבוש. חלקים עמדי (כיונו חלקים ציומא דדינא ר"ה יהי עמדי שכולל לעמוד ולצות צמשפט) ושמרנו צדרך הזה אשר חכמי הולך (הוא ההצוצ"ה שטושין צעשיית בי נקרא דר"ך השוצ"ה הורית וכן ציומי חלול הכנה וזה הכונה הנותן צים דר"ך וגו' כנודע וחלמלת הקצ"ה עוזרו לא יוכל לו כי הוא כביכול הפותח שער לדופקי צהשוצה ושמרנו ומלילנו מול"ה"ר) ונתן לי לחים לחכול (כי מזוגותיו של אדם קוצים מריה ועד ר"ה כדחמרו צרוש פ"צ דצ"ה"ה) וצגד ללבוש (רמז ליה"כ כמשחחז"ל לקדוש הי מכויד צכצדו צככות נקיה כי חכילה ושת"י חסור רק צצגד וכסוח נקי מל"ה לכצדו) וצצחי צשנו"ם וגו'

(צשנו"ם חותיות מלצו"ם כנודע רומז לסוכ"ה שהוא המלצושים החופפים עליו צצחי אה"י וענין עניו כבוד כודע צסכ"ק) והי הוי לי לחלקים (כיונו ח"ך חובין לזה המעלה דחג הסוכות הוא דע"י דהתפרש האי מקטרגא צעה נעילה יה"כ כניל מהצוה"ק וצפת נעילה נודע הכונה מהעליי צחמרת הוי הוא לחלקים ז"פ עיי"ש וכו' שפי וכו' הוי לי לחלקים צצחי הי הוא לחלקים כנ"ז) וכו' ויקם יעקב (שהוא צחי הסוכה כנ"ז מצחי ויעקב נסע סכות"ה) צתחלת לחתו על סוף דרכו שיתפרש האי מקטרגא ויעקב נסע סכות"ה לחלית שלימותו כנ"ז. [ועיי מ"ש צזה לעיל חות ח"י] :

ח. עיקר הסוכה צצביל יעקב כניל מפרד"א והטור, והצטעושים הדי מינים הם להמשיך לנוה חפריון למכון ציי"ח חלקינו שהוא צית יעקב כיעקב שקראו ציי"ח [כשחחז"ל צפסחים דף פ"ח] שיצנה צ"צ ויכון סוכ"ת דו"ד הנופלה ולחבלית זה המה הצטעושים להמשיך מדעת עליון וכו' שיקויים צ"צ כי מללה חלרץ דיע"ה חת הי וגו' ע"כ ו"ל רמזו שמוצטעים צחמרת הודו וצכל לז חומרים חובה הי (וצגד דרום הודו להי יחדיו) נמלח מגיש צלד מזרח כנגד ירושלים וציומ"ק צמלת "ירוש" והנה חרז"ל ופרש"י צפי וחחחן הבר העו"צ זה ירושלים ע"כ מוצטעים צכל יום צמלת "טוב" כניל כנגד מזרח וירושלים ונקום ציהמ"ק לעורר החסדים שצדעת שיהזירו לנו כמקום ההוא ויעקב שקראו צית כנ"ז :

ליום ד' (דסוכות)

ב. ויאמר משה צנערנו וצוקנו נלך וכו' כי חג הי לנו (שמות י" - טו) עיי מש"כ (פ"ד המדרש פליאה שכי צזה חג הי לנו זה חג הסוכות) צמחמרינו סוכת שלום (אות הי ו' ז') עיי"ש :

ג. ביום ד' דסוכות הלז הוא חושפתא דמשה כניל לפי סדר המדות חמנם (צהשמות זוכ"ק ח"א דף רס"א ע"א) מייחס צזה החושפתא יוסף ליום ד' דסוכות ומשה ליום הי וחברן ליום ו' עיין שם והגם דחן לא נהיגין כן רק חומרים כפי סדר המדות וצצעה רושים היינו משה ליום ד' וחברן ליום הי ויוסף ליום ו' כנודע. ועיי צע"ח (שער חרות המותין פרק ו') שכי כי מלינו צדצריהם כי משה צנלח וחברן צבוד וכמו שסידר בעל הוצטעות של יום הוצטעא רצח, עכ"ל"ה. מ"מ שמעתי צשם הרב הקדוש הגאון המקובל מהר"ה מזדיטשוב ז"ל שהגיד סמוכין לדצרי ההשמטה כניל צזוכ"ק ושיש לנהוג כן צחמרת החושפתין וכיונו עפדחז"ל (צ"צ ק"כ ע"א) צישיצה הלך אחרי

א. משה רצינו הוא שורש הדעי"ה של כל ישראל כמ"ש חחחז"ל וכנודע, והנה סוכות הוא למען ידעיין דורותיכם כי צככות הוצצחי חת צניי (וחקרא כ"ג - מ"ג) וגו' ואף שפענו כבוד היו צכות חכרן מ"מ כה משי"ה רצינו הדעי"ה של כל ישראל צסוכה למען ידעיין דורותיכם דהתפשותו דמשה צכל דר"ה ודר"ה ורומי חחחרך חבתרוי כמ"ש צחחח"ק צפרע צמקום חיותנו צהסוכה ע"כ רמזו כי הסוכ"ה נקראה ח"ם הצני"ם (כמ"ש צחחח"ק צסוד הסוכה חיומא דחופפא על צניי) ע"כ ח"ם הצני"ם מספר ג"ה מלת משה וכו' ו"ל שייסוד הפיוטן לסוכות גוננו צצדות למחה צח"ם הצני"ם שמחה שע"י הסוכה שנקראת חם הצנים חכה להיות מושציו עקרת הצית חם הצנים שמחה צקוממך סוכה דוד הנופלת צמהרה דידן :

וזהו ו"ל רמזו ומשי"ה טלה חל לחלקים (שמות י"ע - ג') מספר סוכ"ה שזכו העליי מצחינתו צצחי סוכה כניל :

שם וקשה לחזק ולומר דהני מילי אחריו נינהו לענין האושפיזין דהכא מיירי רק לענין הכונה של סוכה ע"כ ל"ע:

ד. והנה שמעתי בשם הגאון הקדוש מו"ה מרדכי דוד ז"ל מדאמבראווא עה"כ (דברים ל"ג - ו') ומות צבר והאסף אל עמך כאשר מת אהרן אחיך צבר הבר ויאסף אל עמיו פירש"י שחמד משה ואמר אשרי מי שמת במיתה זו, והנה קשה אריכות הלשון ומת צבר והאסף אל עמך וגם צאחקן כפול כאשר מת ויאסף אל עמיו. אמנם רמז כי הנה, לפלא, מכון, שביום שחל צו ר"ח אז שהוא יום מיתת אהרן הכהן (כמ"ש צהורה) אותו יום נצטוה אל כל שנה לאחריו יום האושפיזין דילי (ה' דסוכות) ע"כ נחזה גם משה וחמד לתו מיתה שסימן עוצ הוא שיום מיתתו הוא חל ציומא לאושפיזין דילי צמג האסף זמן שמחתינו והבטיח לו הקצ"ה שגם יום מיתתו ז' אדר יהי צאותו יום נצטוה שחל צו אושפיזין דילי צמג הסוכות (היינו יום ד' דסוכות) וזהו רמז ומות צבר (צאותו יום) והאסף אל עמך (שצא לעמך חג האסיף ציומא לאושפיזין דילי) כאשר מ"ת אהרן אחיך צבר הבר ויאסף אל עמיו (כמו שמיתת אהרן הוא ג"כ ציום שלו צמג האסיף גז') ומזה הרמז סעד וסמך למנהגינו כי משה ציום ד' ואהרן ציום ה' ויוסף ציום ו' כסדר המדות (עיי' צאות שלפ"ו), וז"ל להוסיף בזה כי גם יום מיתת דוד המלך ע"ה נמלא צמדת שבי צערת (ועיי' בצבור שור וצע"ת אר"ח סי' תל"ד) ונמלא לפי"ז צאותו יום נצטוה שחל יום ו' דסיון שהוא ה' דשצות ער"ת (מ"ת) צאותו יום נצטוה בכל שנה חל יום האושפיזין רצ"ה שהוא אושפיזין דו"ד המלך (ציום ז' לסוכות) ורמז בזה לעני"ד מה שציקש דהע"ה (צתכלים ל"ט) הודיעני ה' קלי ומדת ימי מה הוא אדעה מה חל חני הגב עפחות נחת ימי וחלדי כאין נגדך וגו'. ורמז הודיעני ה' קלי ומדת ימי מה הוא (היינו כשאלמ"ל צמס' שבת [דף ל' ע"א] שציקש דוד מהקצ"ה הודיעני צאותו יום ימות ומדת היום מה יהי) אדעה מה חל חני (היינו שהגיד לפני הקצ"ה להתגלל על מה חל וחסר ואחו נ"מ לו צמדת היום שימות אחו יום שיכה ע"ז פירש ללותי ובעותי כי רצונו הוא) הגב עפחות נחת ימי (כמ"ש הצעל עקודה [שער ס"ז] דצפסוק הלז עפחות נחת ימי נרמז עיני הוראת הסוכ"ה שהוא כהלכתה ז' על ז' עפחיים ולאשר עשר פעמים ז' הוא שצעים שנה של האדם עיי"ש לדרכו. והיינו שצ"ז חמד וציקש גם דוד שיכה יום פעירתו [כמו ימי פעירת משה ואהרן] צאותו יום נצטוה שחל צו יומא דילי צימי הסוכות הרומזים לעפחות נחת ימי כנז. וזהו לטובה להצדיקים כי בשמחה ילאו וצטוה יוצלון לעובדי' וזהו האות שהוא צאותו יום של יומנו צמג הסוכות זמן שמחתינו

חכמה צמסיבה הלך אחר זקנה ע"כ בשלומדים סדר המדות וכו' רופים (והיינו ציטובה) אז משה רבינו קודם ליוסף דהוא רבינו ועל ידו ניתנה תורתנו משא"כ צמסיבה שקורין אז האושפיזין צמג הסעודה אז הלך אחר הזקנה ע"כ יוסף קשיש וקודם צדורות למשה ע"כ מתיוחסים לקרותו להכב עמנו ציום ד' קודם למשה רבינו שהוא ציום ה' כך שמעתי בשם הקדוש הנו' ז"ע, אך עדין אינו מתיושב מדוע יתיחס אהרן שמדתו הו"ד למדת הו"ד ציום הששי ומשה שמדתו נ"ח ליום ה' מדת הו"ד אולם יש ליצק קלת עפומש"כ שם מקודם צתוספתא הנו' צפ' (צראשית א' - ו"א) ויאמר חלקים חדשה ח"ל לקבל דרגא דבוד דאחיד אהרן חקרי יום שחיתאי ת"ח לאהרן לתתא חע"ג דהתי מחמד אחיד לתתא ציומא שחיתאה דחקרי הו"ד ועבד קרבנות וכו' לקרבא כנס"י דאירמחא צי' צנדייק וכו' והיינו מייחד מדת אהרן שהוא הו"ד רק שאחיד צמדת הבוד לזוגה. אולם עדין קשה דהא כתב שם כמה פעמים משה הוא מדת נח כמו שנועד ולצפוק נמלא כמו שחשב דמשה ציום ה' שהוא הוד. הגם כי יש ליישב לכאורה עפ"ד הזוה"ק (פי' ואר"ה) הוא משה ואהרן הוא אהרן ומשה לומר ששניהם שקולים לאכללא אשא צימא וניא צאשא ועיי' צע"ה (שער הארת המוחין שם) וכן עיי' צוה"ק וילא (דף רל"ט) צתוספתא צסופו (סי' ג') ואהרן דדרגא דילי הוד אחקשר צחסד עכ"ל וכו' מתחיותם לדצרו בע"ה (שם כנ"ל) שכי ליישב מה דלגבי אהרן שהוא כהן איש חסד צקו ימיו וכו' צחי הוד דאחיד צשמאלא וכן לעומת זה משה צלח צימיו ושורשו לוי צשמאלא ותי שולך צאלכסון (כציוול) מחמד לבוד וכן מצורה נלח עיי"ש, ויש להבין בזה דברי החוספתא שם צוה"ק דאמר לקבל דרגא דאהרן דאחיד צהו"ד ואיחלק נמי צחס"ד עכל"ה והיינו כדברי האר"ז"ל שולך השפט צאלכסון מחמד לבוד כנז מהע"ה. עכ"ז ל"ע ליישב דברי החוספתא צוה"ק בזה כי המה נפלאים לאיש כמוני אשר דרכי צינה נעלמו ממני וגם צמפרשי הזוה"ק חפשהי ולא מלאתי שום פי ע"ד החוספתא הנו' עד יערה עלינו רוח ממרום ויאור עיננו צקרוצ צימונו. וגם ראיתי עתה צפע"ה (שער חג הסוכות סוף פ"ג) שפי ח"ל ועוד להדליק ז' גרות כנגד ז' לדיקים הצאים צסוכה אצרהם ילחק יעקב יוסף משה אהרן ודוד עכל"ה כרו דחשיב ג"כ צסתמא (וכן הוא נדפס בצידורים הפשוטים) צלשונו בק אושפיזין דיוסף קודם למשה כנז' ול"ע.

וביותר נפלאחי צראותי צרע"מ פנתם (דף רנ"ה ע"ב) ועמדא דאמלתיחא כלול מחו"ג היינו ג' אצות (אצרהם ילחק ויעקב) ורע"מ (משה) ואהרן דוד ושלמה ה' אינון דו שצע לקבל שצע ספיראן אנה צעו"ה לחקנא לכו סוכ"ה וכו' עכל"ה ולא חשיב יוס"ף

ו. וגם הנענועים כלולז שטופים בכל ימי הסוכות הוא להמשיך מצחו דע"ת והוא מדה משה הדע"ת של כל ישראל כנודע :

ז. וגם חג הסוכות כנגד יעק"צ (כנודע מפרקי דר"א ומדרשים וצטור) והנה נודע צוה"ק לגבי מדה ת"ת יעק"צ מלצר משה מלגאו הרי משה עוד הפנימיות מצחו (יעקב) ת"ת ולפי"ן רמו פנימיות הסוכה צחו משה וגם הנענועים כלולז הם הפנימיות ומקור דז"א שהוא צחי ת"ת היינו הפנימיות ג"כ צחו משה כנז. והנה נראה צוה כי על כן נקראה הסוכה על שם יעק"צ כנז ולא על שם משה הגם כי משה מלגאו יען כי הסוכה צחי מקיפוס שהם מלצר ע"כ נקראה על שם יעקב שהוא ג"כ מלצר (צחו ת"ת) משת"כ משה שהוא מלגאו הוא צחי הנענועים שהם הפנימיות ג"כ בכל ימי הסוכות וצחי משה ג"כ בפנימיות (מלגאו) כנז והוא להמשיך הדעה הנענועים כנ"ל באת הקדום :

כנ"ל. וצדוד המלך הוא מרומז ג"כ כי שנותיו היו שצטים שנה (והיינו טפחיות ז' פעמים עשרה כנז) מהכטל עקודה) וזוה יתפרש גם הכי להלכה אך כללים והכלך איש כי הוא רומז על יום הו"ר ופירשנו צוה במאמר יום טרצה (אוח א') עיי"ש. וגם תראה לפלא צוה כי גם ל"ג צעומ"ר (בג" משה) שהוא יום פטירת רשב"י שהי שרש נשמת משה רבינו ע"כ לטוגם ציוס בשצוב שחל צו ל"ג צעומר אז צו בלותו יום אח"כ צימי הסוכות יום ד' אושפיזא למשה רבינו :

ה. בפיוט (יום צ') אשרי חנוש יעשה זאה יחשב לו כשמר כל התורה הזאת היינו מלוח סוכה שקולה כנגד כל התרי"ג מצות (ועיי' בדברינו לעיל במאמרנו סוכה שלום אות כ"ד ואת ל"כ ל"ו ל"ע) והנה נודע משה רבינו גי' חר"ג כנודע בספרים כי הוא כולל התרי"ג מצות בחורף משה ע"כ שפור שיוכות משה רבינו לסוכה שהוא כנגד כל התרי"ג מצות כנז :

ליום ה' (הסוכות)

וצמישור הלך אחי שהי מקרב הערבו נחל (שדומן לע"ה) ג"כ כי שלום גי' וערצ"י נח"ל (כמ"ש בחורה) כנ"ל כי שפתי כה"ן ישמרו דע"ת וגו' הערבה שרומז לשפתיות כנ"ל :

ב. בפ' קרח. בקר ויודע הי את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו במבורה ויודע צי ויודע הי את אשר לו ויודע בהם אנשי סוכות, י"ל כי הנה חלקו על אהר"ן הכה"ן כמ"ש ואהר"ן מה הוא כי תלוינו עליו וכי וצקשהם גם כהונה. ועי"ן הופיחם משה רבינו למה זה ואיך יחלקו על אהרן הכהן אשר זכו ישראל העג"י כצו"ד בזכותו של אהר"ן כנודע. וגדול כח העג"י כבוד כי מי שהוא תוך העג"י כבוד לא יוכל לשלוע צו שום רע וגם עמלק לא שלע כלל רק צמי שהעג"ן פלטו וכמ"ש בטובות הארז"ל צסידור צוקרצתנו מלכנו לשמך הגדול שהוא כנגד סוכות עיי"ש ואלו העג"ים היו בזכות אהר"ן וז"ש בקר (בקר דייקא ולא כלילה כי אז הי העמוד אש ולא הי נוכר העמוד העג"ן רק צבוק"ר צו"ים) ויודע הי את אשר לו (מי שהוא שייך לה' תוך העג"ן פנימה ולא פלטו לא שלע צו עמלק ושום רע ממלא שעי"ן העג"י כבוד מודיע הש"י מי הוא אשר לו לה') ואת הקדוש והקריב אליו (זהו בזכות הקדוש אהרן הכהן גדול שנאמר וקדשתו וקדושתו מכפרת עונותינו הוא יגן עלינו בזכותו והוא קרוב להש"י נכנס לפני לפנים אל קה"ק) וז"ש במבורה ויודע הי את אשר לו ויודע בהם אנשי סוכות (שהוא סוכות זכר לעג"י כבוד בזכות אהרן ועי"ן העג"י כבוד יודע הי את אשר לו כנז) :

א. הסוכה עג"י כבוד הי בזכות אהר"ן הבהן ומדתו של אהרן אובצ שלום ורודף שלום לזה י"ל שנקראה הסוכה סוכה שלום כמבואר בחזו"ה"ק אימא עילאה חיבו סוכה שלום וכי הנו נתן לו את צדו שלום, וכן צקרניס ודן ידן (פ"ח) סוד הסוכה וכי מספר שלום עיי"ש וזהו להיותה בזכות אהרן ומדתו כנז. והנה נודע מתחזו"ה"ק כי"פ סוד קן לפו"ר והאם רצ"ה וכי רומז על הסוכה ע"כ לפו"ר גי' שלום סוכה שלום כנז. והנה על אהרן הכהן נאמר צבתו (צמלאכי) תורה אמת היתה צפיוה ועולה לא נמלא בשפתיו צלום וצמישור הלך אחי ורבים השיב מעון כי שפתי כה"ן ישמרו דעה וגו' (כי אהר"ן הכהן מדתו הו"ד ונח"ל והו"ד הם השפתיות) וארז"ל צמדרש טרצה לוקחים כנגד השפתיות ומכפרת על עו"ן נבול פה וכמבואר צפיוע ליום הי (והערבות הם נו"ה כמו השפתיות) ע"כ רמוז בחורה ולקחחם לכם וכי וערצ"י נח"ל גי' שלום שהוא מדה אהר"ן וגם הוא כלול נח"ל והו"ד כי משה ואהר"ן נו"ה כלולים צ"ו (עיי' במאמרנו ליום ד' אות ג') ועולה לא נמלא בשפתיו כי שפתי כה"ן ישמרו דעה וז"ש ורבים השיב מעון כשחז"ל שהי מקרב אף למי שאינו כגון כלל (וזהו מדה השלום במספרו כנ"ל צחי סוכה כנז) ועי"ן החזירו צתפוצה כי הנה הערבה רומזת לשפתיות כנז וגם רומזת לע"ה שאין צו טעם וריח לעפ"כ לוקחים אותו צחוק אגודת ישראל כנודע צדרי חז"ל ומאגדן אותה עם כלולז וללמד זה כן הי אהרן מקרב אף הע"ה ועי"ן הי אגדן כלל ישראל הכפרים ומחזירם למועב וז"ש צשלום

ג. עיני מה שכתבנו בהגרות (בחור א"ה) הנדפס בתפארת צניס לאחמ"ר ז"ע (לסוכות דף קל"ד ע"א בהנדפס) עה"כ והנה פרי"ח מעב אהרן שבו"א ד"פ חס"ד שנתגלים בליל א' דסוכות והוא בסוד יומ"ם יתוב ה' חסד"ו וענין ה' עליהם יומ"ם. כמבואר בזוה"ק ובג"ל, וכו' ענין דאהר"ן עניי כבוד הסוכה (אושפיזא דיום הזה ה' דסוכות) חמס עיון בדבריו לעיל (ליום א' דסוכות אות ט') בענין ה' הוא סבתא דאח"א לגבי וכו' ולוחה דכולהו רבנן בסוכה נזולה יתבו וצ"ע"ב (כמבואר שם) הרמז שקיעתה על אש גוזלים השפעת קדושת ימי החג מהחסדים הגדולים הבאים ביום א' (שכח בחי' יום ה' הזה) דסוכות כניל שריכין העיקר להמשיך להקים סוכת דוד הנופלת לצוהגל"צ והמה ממשיכים החסדים לזרכו גשמיית וכו"ז גזול מן הקודש והתכלית העיקרי והנרמז וכו' יש להבין (ולחוסוף על דבריו שם בהג"ה בתפארת צניס כני"ל) והנה פרי"ח מעב אהר"ן ויואל פרי"ח (צד"ס חס"ד כני"ל שנתגלים בעניי כבוד דסוכה יחד עם כולל ומינו ע"כ לריכין ליזכר להמשיך העיקר רק) וי"ן ל"ן (צג"ה ק"ן להנמיה צ"ב ק"ן הגאולה ציאת משיח בן דוד להקים סוכת דוד הנופלת וכו' הצעתינו ית"ש והוא ברור צ"ג עקרי האמונה. אך העיקר) ויגמול (גמולת החסדים הנ"ל) שקד"ים (למחר ק"ן הגאולה וכמ"ש צנזואת ישעי' מקל שוקד חני רוחה כי שוק"ד ה' למחר הדבר כמו חילן שקד"ים כמבואר שם מפורש וצמפורשים) וע"י הסוכה נזכה למחר קן הגאולה. בן וכה' נשנה הזאת לטובה צ"א:

בכתוב צאהרן הכהן כי שפתי כהן ישמרו דעת ורבים השיב מעון וגו' כי מלאך ה' נצאות הוא ולכאורה קשה הרי נשמת הלדיקים גדולים ממלאכים ומה זה מפארו רק במעלת מלאך אולם י"ל כי ע"י אוחו חטא במדבר שנאמר צאהרן אשר עשה וגו' וח"ו לומר כפשוטו שהרי נאמר בזוה"ק ששום אדם מזרע ישראל לא עשהו רק העיר (רק בשביל שלא מחו נגדס ע"כ נחשב לחטא הגדול לישראל) רק ראה אהרן הכהן שכן נגזר שיטשו אוחו מעשה עכ"פ (בשתיקה כבודא, צלתי מחאה), ולפ"ז ה' מוכרת צזה בלתי בחירה (כמו מלאך) צזה כיון שלא ה' ישראל ראוין לאוחו מעשה אלא כדי להורות השובה לרבים נעשה על ידו ע"כ נאמר ורבי"ם השי"ב מעוין (להורות השובה לרבי"ם) ותורה יבקשו מפיבו (ולא יחשבו לו זאת לחטא מפני) כי מלאך ה' נצאות הוא (ה' מוכרת לזה ובלתי בחירה כמו מלאך שאין לו בחירה) כנ"ז:

ה. (ירמי ל"א ו') כי כה אמר ה' רנו ליעקב שמחה ולהלו צראש הגוים השמיטו הללו ואמרו הושע ה' אח עמך את שארית ישראל, י"ל רומז על ימי הסוכות זכר לעניי כבוד צכות אהר"ן ובג"ל מזוה"ק כי עני ה' ה' עליהם יומ"ם הכ"ד יומ"ם יתוב ה' חסד"ו לא עננא דאהר"ן ובחי אצרה"ם איש החס"ד יומ"ם (א') דחזיל עם כולהו יומין כנודע. וז"ש רנ"ו (צג"ה אהרן שעני הכבוד צכותו והוא כולל ימי הסוכות) ליעק"ב (יעק"ב כנגד חג הסוכות כד"ה צפרד"א עה"כ ועק"ב נסע סכות"ה וכן כנור ה"ל ר"ח) שמחיה (הוא זמן שמחתינו) נהלו צרא"ש הגוי"ם (שאלו צו' ימי הסוכות מהמעטין הפרים כנגד ע' שרים של הגוי"ם וישראל צאים למעלה עליהם ויום א' דסוכות הוא יומ"ם דחזיל עם כולהו יומין והוא צרא"ש ותחלה ימי הסוכות ע"כ רמז לכלו [צמן שמחתינו] צרא"ש הגוי"ם) השמיטו והללו ואמרו הושע ה' אח עמך את שארית ישראל (ששואגים הושעני"א בעד כלל ישראל) צ"ב:

ד. כל א' מהאושפיזין הבאים להסוכה יש לו התחברות מיוחדת עם הסוכה וצפרט אהרן שצכותו הם העניי כבוד וי"ל הענין הודיע מהמעשה הידועה (צ"ב כי תשא) במדבר שנה ה' ישראל ראוין לאוחו מעשה אלא להורות השובה לרבים וכיון שהסוכה צחי צינה השובה עילאה כנודע צנז"ש וצארי ספרים והנה מלוג

ליום ו' (דסוכות)

א. היום ההוא אושפיזא דיוסף הלדיק מדת היסוד"ו לריכין לתקן מדת יסוד צרית קודש שימי הסוכות הם הזמן המסוגל לזה בהסוכה כמ"ש בספרים עה"כ (דברים ט"ז - י"ג) צאספך מנגיך ומיקיך צפסולת גרן ויקב וכו' וצפרט היום ההוא מדת היסוד"ו יוסף הלדיק ועי"י מ"ש צמאמריו סוכת שלום (אות ד') וצמאמר ימי החג ליום א' דסוכות (אות צ' ג') ולשמחת צית השואבה (אות ג' ד') וי"ל צזה כי הנה חג זה מצוה שצ"ע לעולם ועי"י צמ"ש צזה צכות הארז"ל לליל

א. היום ההוא אושפיזא דיוסף הלדיק מדת היסוד"ו לריכין לתקן מדת יסוד צרית קודש שימי הסוכות הם הזמן המסוגל לזה בהסוכה כמ"ש בספרים עה"כ (דברים ט"ז - י"ג) צאספך מנגיך ומיקיך צפסולת גרן ויקב וכו' וצפרט היום ההוא מדת היסוד"ו יוסף הלדיק ועי"י מ"ש צמאמריו סוכת שלום (אות ד') וצמאמר ימי החג ליום א' דסוכות (אות צ' ג') ולשמחת צית השואבה (אות ג' ד') וי"ל צזה כי הנה חג זה מצוה שצ"ע לעולם ועי"י צמ"ש צזה צכות הארז"ל לליל

הוא הזמן מוכשר לחיקון היסוד שנקרא שלו"ם. וזוהו י"ל בפיוט מערבית (ליל ד' דסוכות) מנשק לסוכות, קדוש ברית תגביר, רוח עומאה תעביר וכו' היינו כי עיי הסוכ"ה וזכה יוס"ף מנש"ק לסוכות היינו היחוד של הסוכה (כמ"ש צבני יששכר עכ"כ סכות"ה לראשו ציוס נש"ק) קדוש (כשחז"ל כ"מ שאתה מולא גדר ערוב שם אתה מולא קדוש"ה) ברית תגביר היינו

להתגבר נכה שמירת הצרית) רוח עומאה תעביר, כן זכה לרוח עברה, יערה עלינו הצורה, צ"ב:

ב. חג הסוכות נקרא בתורה ח"ג האסי"ף באספך מגרנד ומיקבך (כג"ל צלות הקדום) לחיקון מדה יוסף ע"כ מכיון האסי"ף צגי יוס"ף לחקן נפשו את מדתו צחג הבוא:

לשמחת בית השואבה

א. (סוכה מ"ח ע"ב) ת"ר מעשה בלדוקי אחד שניסך ע"ג רגליו ורגמוהו כל העם באחרוניהו. וכבר עמדו ע"ז למה רגמוהו באחרוניהו דייקא, וי"ל והנה באמת כי שם רש"י שנפגם המזבח ע"י אבנים שזרקו בו בהלדוקי וא"כ למה הולכנו לרגמו ע"י אחרונים כיון שזרקו בו אבנים, אולם רמזו כי עיקר העלם של הבלדוקי מפני שכפר בתורה שצ"ע ועי"ז כפר בניסוך המים כמו שפירש"י שם ד"ה הגבה את ירך והנה אחרוג בח"י מלכו"ת עטרת היסוד כנודע מהארז"ל ומלכו"ת פה תורה שצ"ע קרינן לה כידוע מהיוז"ק ע"כ כשכפר הבלדוקי בתורה שצ"ע רגמוהו באחרוניהו דייקא שהוא מלכות פה תורה שצ"ע כנז':

בחורבן ציבמ"ק קודם צית השלישי צהיותנו בגלות הארוך כלו ולאשר צית השואבה שמעם שאנו רוח"ק ראו וברגישו צרוכ"ק מה שיהי עוד ע"כ כי רק בעתונם בדרך שר"ן כנז' לתכלית האמתית צבית ג' ולעתיד יהיה כי אחד ושמו אחד כנודע שכשם הוי צ"ה יחי י"ק ו"ק שיהי אותיות י"ק במקום ו"ק וההתגלות יחי מאותיות י"ק העליונים וע"ז יחי התחלת לצנין ציבמ"ק צית השלישי כנז' ואז יחי השמחה בשלימות ע"כ הפכו פניהם למער"ב שהוא צחי יסוד כנודע ועיקר הגאולה וצנין צית ג' תלוי בקיבוץ נדתי עמו ישראל חיקון היסוד וע"ז כי מגמתם ותפלתם שזכה צ"ב:

ג. א"י מה שהפכו פניהם למער"ב שהוא צכונה יסוד כנז' ואמרו אנו לייק ועיננו לייק, למה דוקא הזכירו האותיות י"ק, וי"ל כי הנה הרמזים כי (פכ"ב) מהלכות אס"ב הב"ה) שאין הילכ"ר שולט בתאוב זו אלא בלב פניו מן החכמה ואם יגברו עליו החיות ופנה לחכמת התורה וכו' וגם נודע כי י"ק הוא צחי חכמ"ה וצינ"ה וזכו שאמרו לשמירה היסוד שהוא צמער"ב, אנו לייק ועיננו לייק. העיקר לזה לשום עיניו ולכו לחכמ"ה וצינ"ה (שהם אותיות י"ק) שהוא התורה אורייתא מחכמה נפקת, צראשית בחוכמת"ה, ואני צינ"ה, ועי"ז יזכו לשמירת היסוד:

ד. א"י עפ"י משארז"ל (קידושין ל' ע"ב) יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ואלמלא הקצ"ה עזרו לא יוכל לו והעיקר התגברות החיות הוא בכלל דכל שייפין (היסוד) כנודע צוכ"ק ועל כן לריבון בודאי לזה להיות עיננו חלויות לישועת ה' לבקש ולחכות מאתו ית"ש כי רק הוא יחי לו לבדו הישועה צזה וז"ש לאד מער"ב שהוא היסוד אנו לייק ועיננו לייק מיהלות כי צזה מקוב רק לישועת הש"י כנז', וזכה וי"ל מה שאמרו שורה (שהוא שמחה צית השואבה לחיקון חטא זה) על ע"ז מעלות היורדות מעזרת ישראל לעזרת נשי"ם היינו ע"ז הוא י"ק צחי יסוד ומלכו"ת כמ"ש במגלה עמוקות (פי נח) והוא הלנו והחצור יסוד ומלכות ע"כ רמזו ע"ז מעלות היורדות מעזרת ישראל לעזרת נשי"ם (הנוקבא. מלכות) שך דרך החצור דעזרת ישראל לעזרת נשי"ם (ציוס"ד ומלכו"ת) כנודע:

ב. חכז"ל צשי"ם (סוכה מ"ח ע"ב) למדו ניסוך המים מהכי ושאתם מים בששון וכנה יש לדיוק עפומש"כ צבני יששכר החילוק צין שר"ן לשמחה כי שר"ן הוא רק קיוו וצטחון להטוב שיבא ועי"ז ישמ"ה עתה, והשמחה כשכבר צאה בשלימות ולפי"ז איך יתכן במקדש שהי ניסוך המים צחג ושמת צית השואבה שכל מי שלא ראה שמחה זו לא ראה שמחה צימיו שנאמר שכי רק צחי שר"ן קיוו על העתיד, אולם באמת נודע משארז"ל (בפסחים פ"ה ע"ה) לא באצרהם שקראו בר ולא כילחק שקרא עדה (אלו השני צתים הקודמים שנחרצו בעוה"ר) אלא כועקב שקראו צית הוא צית השלישי המקוב אז יחי השמחה בשלימות וישמ"ה כי צמעשו כדאי צמדרש שמה לא נאמר אלא ישמח כי צמעשו שהקצ"ה לא שמה עוד צעולמו רק (לעתיד) ישמח (צצואג"ל וצנין ציבמ"ק) וע"כ כי שמת צית השואבה צצ' המקדשות רק צצחי שר"ן ונלמד מהכי ושאתם מים בששון כי עדיין לא הי תכלית השמחה להיות ישמ"ה הי צמעשו כנז', ח"ש מה שאמרו אז צעת ניסוך המים הפכו פניהם למערב ואמרו אנו לייק ולי"ק עיננו מיהלות (כדאי צוכה ר"ג ע"ב) ומה זה שייך התפלה בדרך תוחלת ותקוב צלשון המיהלות ולפי דרכנו כיון שכי אז השמחה רק בדרך קיוו על הצית השלישי צחי ששון כנז' ע"כ הפכו פניהם למער"ב שהוא ר"ח רחל מצכה על ציני כמ"ש הארז"ל בלק"ת (ירמ"י) היינו מה שיהי עוד אח"ז רחל מצכה על צני

ז"כ כי מי שמתחף לערו בלעד השכינה כזיכור וכל מי שמתחבל על ירושלים ומלטער זוכה ורואה בשמחתה כמשארז"ל ע"כ "בתוך כך" היינו מחוך לרה ימלאם פדות ורואה וזוכה לציאג"ל פהאום יבוא אורו ויבקע שחרו בקרוב אביה"ר ז"צ:

ז. ביצד מרקדן לפני הכלב. (כתובות ע"ז ע"ח) עיי' מ"ש בזה האמור"ר הקדוש בתפארת צניס (לשמחת בית השואבה) וי"ל עוד רמז כי אותיות מלפני כל"ה הם גי' ד"ל היינו ערס שנתגלה הכל"ה (ר"ת כ"י ל"ה" "בהמלכה כמ"ש בתפארת צניס) הוא צנח"י ד"ל ועי' השמחה וריקודין בשמחת בית השואבה בהג הסוכות יחי' עיקר מגמתו שזכה מקימו מעפר ד"ל מאשפות ירים אציון שהוא דהע"ה שיקים לנו סוכת דו"ד הנופלת צנ"ח:

ח. בשמחת בית השואבה נאמר חסידים ואנשי מעשה היו מרקדים באצוקות של אור צידיהם.

מדוע דוקא השמחה נהגלה במעשה הריקודין אז. י"ל כי הנה עיקר השמחה בלצ. ואם יחשוב אדם מרוב עונותיו אשר עברו על ראשו וצונה שחטא לפני הקב"ה ח"כ לשמחה מה זו עושה ויתמלא עלצון וצושה ולער ר"ל ולא יוכל לשמחה בלצו כלל. ואם יחשוב ממשויו העוצים אשר חיקן ועשה וצוה יבוא שמחה בלצו אמנם זהו חלי' וקוץ צה כי עי"ז בל אז בלצו למדת גאות והתפארות חין לך מדה גרוע מה ונמלא שהוא העוצ צעיני הקב"ה מפני גאות לבו ושוב חין לו צמה לשמחה בלצו ע"כ נריך להיות (כעין משארז"ל [קדושין מ ע"ב] לפולס יראה אדם ח"ע חליו זכאי וחליו חייב ואכמ"ל) בלצו בשמחה. לזכור ממשויו העוצים והעיקר שמהיום והלאה יתאמן לעלות צמסילה העולה בית ה' בחיקון מעשויו בכל עת לעובד יותר. אמנם אל ישכה מרוע חגו הנפש המתאויה וילרו המחטיו או אשר עי"ז בכל עת הוא עולה ויורד היינו עולה צהר ה' ומקבל עליו ועושה לעובד בתחילה ואח"כ יורד חסודנית ר"ל (כמ"ש מה בחובת הלבבות ובשאר ספרי מוסר) ע"כ ישים אל לבו בחקותו בשמחתו כי מעתה יחזק לעלות גם אם יפול קלה צה' הזמנים אל ירך לבבו וממילא צבטחוטו זה ישמה לבצו וגם אל יגבה רוחו כי ידע משפלות ערכו לירד לפעמים כג"ל וזהו חסידים ואנשי מעשה היו מרקדים (כי המרקד הוא מעשה עולה ויורד ואח"כ עולה עוד הפעם וכן להלאה שלא יפול לבו) באצוקות של אור (נר מורה ותורה אור מה שעשו ועי"ז ידעו שחס צנח"י עולים ויורדים כמעשה הרקודין ועי"ז לא יחטאו בגאות) כג"ל. וזהו י"ל רומז צצועה ציעוי קרבן עול"ה ויור"ד היינו צצועת ציעוי היינו מה שגשבע הנפש קודם צואו לעוה"ז שמשציעין אותו חכה לדיק ואל חכו רשע כמאחז"ל צנדה (ל' ע"ב) וכשעובר עי"ז (וכמו שביארנו צעה"י צם חיים ושלום עה"ת פ' ויקרא) ה"ז קרבן עולה ויורד כדרך הנפש ועבודתה צעוה"ז לפעמים

ה. חסידים ואנשי מעשה היו מרקדן צפניהם באצוקות של אור צידיה"ן (סוכה נ"ח ע"ח) מה זה הענין צידיה"ם שנקטו בלשונם, י"ל כי הצטרכו לחזק לבצם בשמחה רבה כמו שמלינו כהילל שאמר בשמחת בית השואבה אם אני כאן הכל כאן אם כי ה' עניו גדול בכל השנה וכ"ז להיותם בקדושתם בגודל ענוותנותם נשבר לבם בקרצם והשבו כי לא עשו ותיקנו כראוי וע"כ לא יוכלו לשמחה בלצו בשמחת בית השואבה לואת חשבו בלצו לחזק דעתם כי גם אם מה שעשו בדבור ומחשבה לא ה' כראוי כי מי יאמר זכיתי לבי וכו' אל כל מיני דמעה מנות ומעי' הוא דבר שנעשה בגשמיות צפרע לזקה וגמ"ח זה מועיל גם בלא כונה הראוי ע"כ רקדו בשמחה באצוקות של אור (נר מורה ותורה אור"ד) צידיה"ם (מה שעשו צידי"ם במעשה כג"ל) [ועי' מ"ש האמור"ר בתפארת צניס (נסוכות) צסס הכ"ק ר' ר' מענדל זי"ע צם' מנחס ליון מהג' רגלים דנסוכות העבודה רמזו במעשה עי"ש וזהו צידיה"ם היינו צחי' מעשה ידיני' כז"ז]:

ג. א"י מ"ש הפכו פניכם למערב ואמרו חנו לייק וכו' עפומש"כ לעיל (אות צ') כי גם צבתים הקודמים ה' עיקר התחלת לתכלית הנראה צבית השלישי צ"צ אמנם קודם ציאה המשיח הוא הצצלים ולירוס לכ"י וליה נהורא חלה דנפקא מנו חשוכה צנח"י קדרותה דנפרא דמחשיך עוד יותר קודם שהאיר היום וכמ"ש (לפניה י"ד - ז') וה' לטת ערצ יחי' אור ח"ש כשהגיעו לשער היולא למזר"ה (זה השער לה' לדיקים יבואו בו חותלתם רק למזרח השמש באור הגאולה) הפכו פניהם למער"ב (כי על זה ראו הכיפך היינו כמ"ש וראית את אחורי וגו' זה שהוא הערצ"ת ובהשכר"ת בעקבתה דמשיחא קודם ציאה ג"ל ח"ש הפכו פניהם למער"ב [שראו צרה"ק כי שמחת בית השואבה שמשם שאצו רה"ק] מה שיהי' צימינו חלו ונהעלצו ויראו מאור, וחזקו את לבם קלה) ואמרו חנו לייק ולייק עינינו (עפומ"ש צסס שלמה כה"י על המועדים מאחזמור"ר הגה"ק זי"ל מפסה"ק על המדרש פליאה הידוע חיוב ה' קורא חגר על היסורים עד שהראו לו דפנות הסוכה שחיס כהלכתן ושלישית אפילו טפה היינו כי הכשר סוכה הוא ז' טפחים על ז' ונמלא כי שני דפנות הוא וי"ד טפחים ושלישית אפילו טפה היינו י"ק טפחים ח"ש שאיוב ה' קורא חגר על היסורים עד שהראו לו מהסוכה רמז הדפנות דהיינו י"ק כי השם יקו"ק הוא רק בגלות י"ק כי יד על כס י"ק וא"כ דיו לעבד להיות כרצו כשארז"ל צפי חלק ואיך יחשוב אדם בלערו כאשר יראה כמה גדול לער השכינה וגלותה וגדול החו"ה והחסרון כזיכור למעלה עכתי"ה, וזהו לענינו שראו ואמרו חנו לייק ועינינו לייק וא"כ דיו לעבד להיות כרצו כנו' וזכה נחנחמו בצלרות וחבלי משיח מה שראו אשר נסבול כעח צעוה"ר) בתוך כך האיר השמר (של מלך המשיח

שהיה לעתיד צ"ב כניל עה"כ (מלאכי ג' - כ"ד) והשיב לב אבות וגו':

י. א"י מבנאי מכנסו כהנים היו עושין פהילות וצבן היו מדליקין כי הנה צתופי סוכה (דף י"א ע"ח) הקשו דלמה לא השיב נמי כחונה שגם היא של שם והניהו בקושיא, וי"ל עפ"י הש"ס שם (דף י"ג ע"ח) אמרו עליו על הלל הזקן כשהי' במח בשמחת ציה השואבה אמר הם אני כאן הכל כאן ויפלה ויתמה כל עובר חיך ואמר כזה הילל הזקן ברוב ענותנותו על עולמו בגלות כזה והרבה דברים נאמרו בזה לתוך ולפרש, וי"ל עוד כי הנה אמרו שם צגמי דהלדוקים היו תומרים היינו חסידים ואנכי מעשה מילדותי אשרי ילדותי שלא בוישה את זקנתיו והבעלי השובה היו תומרים אשרי זקנתיו שכיפרה על ילדותי והנה אדומ"ר הקדוש (רבינו יחזקאל שרגה) ז"ע הרב משוואות הי' תומר כי צימנו חין לקרות בשם לדיק נמור כי לא נקרא זה רק מי שלא קנקל מעולם חבל צימנו מי שקלקל חפילו צימו ילדותו חפילו שהוא לדיק וטובל הי' ומנהיג ישראל י"ל עליו באמת שהוא צנחני צעל תשובה, והנה מי שלא חטא וקנקל גם צימי ילדותו כלל גם צימים קדמונים הי' אז מילתא דנא שכיחא מש"כ צנחני צענו השובה אז רובם ככולם גם הלדוקים יתייחסו לזה כתואר כדברי הג"ל ז"ע הילל מרוב ענותנותו כמו שהחשיב ז"ע רק בין צעלו תשובה הם אני כאן (כמו באלו צעל תשובה, אז) הכל כאן (כי כולם יתייחסו צנדר זה בין שקלקלו כבר גם צילדותם ופצו בתשובה והקנו אח"כ והמה רובם ככולם ע"כ הכל כאן) ואם חין אני כאן (רק יחפשו ללדוקים גמורים שלא פגמו מעולם) מי כאן (חיך ימלאו באלו כלל) ועל כן נקרא צנדר הילל הזקן היינו שמרוב קדושת ענותנותו כן החזיק ז"ע כמ"ל לבע"ל השובה ואלו הם רק צנחני זקין אשרי זקנתיו שכיפרה על ילדותו כניל, והנה אחז"ל (ציומא פי' ע"כ) גדולה תשובה שדומה את לית בתורה וההשי' הוא צמטלת גדליה וצנחני מושב ק"י היום למי לא לקחו הכתונה ג"כ, כי בלו להורות ולרמוז בה הצענו תשובה אז כגודע ע"כ לקחו רק המכנסים והאבגט שהם בלחים ועדליה מש"כ הכתונה שיש בלי הפרובות, וכדי להורות עדליה שזכו צחי בתשובה כנז' מש"ס יומא:

יא. א"י מה שלקחו מבנאי מכנסו כהנים וכו' שזכו רומזו לתיקון היסוד כניל (אוח ע"י) בזה והנה לתיקון פגם היסוד לפי"ד הוזה"ק פי' נח לא מהני כלל תשובה רק תיזבחה יתירא היינו השי' עילאה מאהבה כפי"ד הסה"ק ומה צל שמת"ה מתשי' מאהבה [ועיי' בדבריו צמאמר שובה ישראל את כ"ה וצמאמר סוכת שלם את ל"ט] ע"כ הי' תיקון היסוד צעת שמחת ציה השואבה, שזכו השמחה הגדולה בתשובה מאהבה וכנ"ל:

כך ולפעמים להיפך כנז' ושחזור לעלות להי' ולקום צמקום קדשו צשמרת תורה ומלותיו לעלות ולא לירד, הי' יעזרנו צ"ב, וזהו י"ל שהי' שם ניסוך היי"ן עם המ"ס כי היי"ן הוא צחי חכמה ומדע מבחי' מוחין דגלות כשהחז"ל ציומא (פי' ע"כ) חמר"י וריתנה פקחין ועיי"ן יוכל להגביה דעהו ולעומת זה מיי"ס הוא רומז לעגו"ה כשהחז"ל צמטתה ז' ע"כ) מה מים הולכים מן מקום גבוה למקום נמוך ע"כ לקחו אז לניסוך שיהיה יין וגם מים צסוד והחיות ריחא ופז שנה יבציה דעהו ע"י הוראת המים כנז' וגם שלל יום דעהו ע"י היין כנז' וזהו צחי הריקולין שהוא עונה ויורד כנז' לאחו צענו הקאות לנורך עבודה השי':

ט. מבלאי' מכנסו כהנים ומבמייניהן היו עושין פהילות וצבן היו מדליקין, י"ל הענין, כי הנה גודע צמי צעם הלדוקים ז"ל כי סוכות הוא לתיקון היסוד וגם שמחת ציה השואבה ע"כ מהמכנסו כהנים ומבמייניהן ששם ניכר תיקון היסוד או להיפך ח"ו וכיון שהיו כהנים עבדים ולא ניכר צמכנסיהם שום דופי (וגם מבמייניהן הוא התגורה להצדיל שלא יראה ערוה וגו') ע"כ היו עושים מהם פהילות וזהו השמחה לתיקון הנז'. ע"כ שמעתי. אמנם י"ל עפ"י מה ששמעתי צעם לדיק הי' ז"ל עה"כ (מלאכי ג' - כ"ד) והשיב לב אבות על צנים ולב צנים ענ אבותם כי הנה יש מטלה להאבות היינו הזקנים אשר לבם נשקט כבר מתאוח התומרות לדבר עזירה וצפרע מחטא הידוע כי צטבעט בן הוא (וחפר האציונה כשהחז"ל צצבת) אמנם לעומת זה יש להם חסרון כי כבר נתקררו קלת מחמיותם לדבר מורה באש צוערה הראוי' ולריכותם לעורר ח"י צכ"ע וגם זה נא יועיל הרבה כי כמעט אפס חום הטבעי. ולעומת זה צניהם המה צנו העורים יש להם צטבעט חשק ואם יוחר לדבר מורה אך גם לתאוח הידועיה והאסוריה יש להם יתבי"ר ולריכין לנחום ביותר להנלל. וכנז' האו ואולי, ע"כ לעתיד יהי' והשיב לב אבות (בקריאת הכתובה) על צנים (כנז') ולב צנים (צתסק ואש הי' לדבר מורה) על אבותם (כנז') עכ"ד. וזהו י"ל שהי' גם צצוהמ"ק כשהי' קיים צפרע צשמחת ציה השואבה ששם האצו רה"ק ואינו שורה חלל מתוך שמחה ורצות הלכ והדעה והתלהבות וחשק נמרץ להשי' אשר זהו חפר להוקנים (עפ"י רוב) צטבעט כנז' יען כי כל זה כבר נתבלה ונרקב חללם בגופם ולצם (אך שמעוררים ח"י צכל כחם אך לא יועיל הרבה כנז') ואז מבנאי מכנסו כהנים ומבמייניהן (שנפצלו ונרקבו המה ותאוחיהם ואין להם רגש נחוקים החסידים לתאוח עצועות כניל שניכרו צמכנסיהם ומבמייניהן וממילא חין להם עוד אש כ"כ גם לעבודה השי' ע"כ אז צשמחת ציה השואבה) הי' עושין פהילות וצבם היו מדליקין (כאש צוערת להשי' וכמעלת שניהם כמו

יב. א"י על קף החוסי הנז' דלמה לא השיב גם הכתונה וכתוסי וי"ט הקשה שם דלמה לא השיב גם המלגפת שהי של שש וי"ל עפ"י ה"ל כיון שהי רק לתוקן היסודי כנ"ל והמכנסים הם סמוכים ולבושי חבר היסוד וגם האבנט הוא להפסוק ולקיים ולה יראה כך ערות דבר שלא יהי לבו רואה את ערות חבר היסוד משא"כ הכתונה והמלגפת שאינם לזה ע"כ מיושג קף החוסי והתו"ט הנז' :

יג. גמרא סוכה (מ"ח ע"ב) מנה"מ (דשמחת בית השואבה דשואבין מים וכו') אמר קר"ה ושלחתם מים צבשון וגר הכוהו חרי לדוקי חד שמי ששון וחד שמי שמחה וכו' משכי דכחו גברה וכו' ויפלה כג עובר איך נזכר בדחז"ל צגמי דברי הכחי של שני הדוקים במינים האלו והגם כי ו"ל שהוא כעין לזנותה דע"ז ורשעים כנז' בדברינו צמק"א מ"ח איך יטפלו תכז"ל צזכ צחמלע הנכות שמחת בית השואבה מה שחמרו שני הרשעים האלו זל"ז וגילו פנים בתורה שלא כהלכה וע"ז במהרש"א בחי' אגדות מ"ש צזכ. ולחומר הנושא והחמיה נ"ל סמוכין לדברינו למ"ש צז"ח (מהדורה חנינא אות ס"ז) ע"ד הגמי צ"ח (דף כ"ג ע"ב) צהנו

תלה מילי וכו' צלושפוחא היינו צהקבלת אושפיזין צסוכות זמן בית השואבה הותר גם צדיחוחא לשמחה עי"ש וכוו ו"ל צרמז גם צדחז"ל צסוכה צעסקס צמקור צמחה בית השואבה צבירו גם מילי דצדיחוחא וכו' לזנותה דע"ז הרשעים האלו כי לגודל שמחת בית השואבה הזמן גם לזה וק"ל (צדרך אפשר) :

יד. בירושלמי סוכה (פ"ב ה"ג) חגי מצלחי מכנסו כה"ג היו מדליקין את הנרות צצפנים ומצלחי מכנסו כהן הדיוט כהן מדליקין את הנרות צצמחון עכ"ל הירושלמי וגראה רמז דחז"ל עפ"י ש"כ לעיל צשם הדוקים בו מצלחי מכנסו כהנים וכו' היינו תיקון היסוד אשר שם היו מתקנין צשמחת בית השואבה והנה כנודע זה צח ע"ז המהשבות ואל תהרהר ציום שלא תבא וכו' ועל כן מחשבות כהן גדול צהיו לריכון תיקון רק צדקות (כי כ"י אדם המעלה יותר) ע"כ מדליקין הנרות (נשמות ישראל) צפנים (שכס צעלי פנימיות רק שחטאו מעט צמחשבות וכו' כנז. משא"כ) מצלחי מכנסו כהן הדיוט שהם מגשמות יותר היו מדליקין את הנרות (כנ"ג) צמחון (נשמת כנ"ח שכס ג"כ צמחון היינו הדיוטות) לחקנם כנ"ל :

להושעות דחומ"ס

א. הושענא נהן חשויות, ספירות משמיות, עדות משמיות, פועל ישועות, לדיק נושעות, קרב חשויות, רגש חשויות, ו"ל היינו שהוא ככוכב נהן חשויות צחסדו ומצרך העוצ להעיצ ולהשפיע חולס לריכוס להפלה רק שיבה למטה ע"ז השתלשלות הספירות והנה נותין עונה שם חצנות"ן ענדע צכונה צהמ"ז בחי' חסד וממנו נמשך השפע והשפעוה וכוו נותן חשויות (ואנו מתפללים שיחי) ספירות משמיות (הספירות הקדושות יחיתדו זל"ז ויכוו משמיות"ת מלשון וישמע שחול את הפס היינו שאחסס) עדות משמיות (שיחאספו ויצא השפע לרך נ"ה דשם עהנין מנח ללדיקויה כנודע ועדו"ת נקרא נ"כ ע"י קבלת יעקב ועי"ז יהי) פועל ישועות לדיק נושעות (שיבה השפע וישועות לרך נ"ה ליסוד"ד שנקר"ה לדיק שממנו נמשך וצח שפע לעולם) וזה מתפללים צחג הסוכות שחג זה מציח שפע לעולם וכנ"ל מהחז"ל (צמחמר סוכה שלום וימי ההג ליום חי' דסוכות) קרב חשויות (היינו שהשפע הולכת ממקום צבוח רק העיקר שיבה חלינו צקרב צמהרה דיון וכוו קרב חשויות) רגש חשויות (כמ"ש המפרש שם דקחי על ירושלים שחיה מליחב המון ישראל) והיינו שהתפלכ צזכ התקבל ע"י שחפלה לרך חלינו וירושלים צמחשבותנו נגמחיו ועי"ז יקובל חפלותינו ויצח ישועתו חלינו :

ב. א"י פועל ישועות לדיק נושעות קרב חשויות. היינו שיבה השפע ע"י הדיק שיחי פועל ישועות צהפלתו ועי"ז יתקדש ש"ש וישמעו לדבריו צמה שולמד את השם דרכו הי' ומקרבן להגיה ואנו מתפללים שישע הדייק להיות פועל ישועות, ויחי קרב חשויות (צמהרה דיון) כנז' :

ג. גליתי ציום פשעי דרשתיך צו לבושיעי, כנה קשה לכחורה דכח חליף עליה מאן דמפרש חטאי ומה זה גליתי ציום פשעי וכו' וי"ל כי הנה לרך וידוי מותר ולריך להודות חמנם יש עוד מעלה כשעופין חשויה מלהבה אז נעשה מכל חטא זכוח ומלוח צפ"ט וכו"ז מעלה לפי רוב החטאים ויצו המלוח ונדע מ"ש בקדושת לוי ראשון להשבין עונות כי צסוכות עושים חשויה מלהבה ע"כ מחשבין העונות שהחודו עליהם צווח"כ כדו שיחי מהס רוצי זכיות, וכוו גליתי ציום פשעי (הודוי ציוח"כ החטאים צפרטות) דרשתיך צו לבושיעי (עמה צסוכות שטוין חשויה מלהבה דרשתיך ציו היינו ציו צהחטא, לבושיעי כיון שחטא עלמו נעשה זכיות כנז') וצרוצי הזכיות נוסע לנחיים (וע"ז מ"ש צמחמר הסליחות אות ו"ג) :

ד. הושענא אל למושעות צארבע שעות גשים צשועות דזפקו ערך שעות, ו"ל עפ"ד הר"ן צר"ה כי מחילין צכ"ה חלול לומר סליחות ותחנונים ולמנהגינו

הי' אורות ומזון הדעת והנפש ונקרא לחם חצירים על שם זה ע"כ בשמו שהי' הכנה דרבה לש"ק לבחי' מוחי חצ"ה שהוא בשצ"ח כנודע מהאר"ח ע"כ העמרכו ללקט בהמן אורות לחם משנה ומוחי חצ"ה נקרא חכמ"ה ע"כ נאמר חכמ"ו ולקטו בשמו לחם משנה לשצ"ח :

ו. עוד בהושענות לשבת. לוי הדלקת נר מדלקת בשבת (עפ"מ ש"כ בהאר"ח ל צכונת חפלת ר"ה ווי"כ ועריכת ני"ר [בג"י ג' יהודים כנודע] לכן ישי משיחך שיבא משיח ויגאלנו עיי"ש. וז"ש שכל עיקר מגמתו ובקשתו לביאת המשיח ב"ב ומה שמדליקין הני"ר בשצ"ח ג"כ צכונה הגז' להאיר אורו של מלך המשיח בביאתו ב"ב ומשיח נדקנו צרנונו לצח אך העיקר שינאכו הש"י לצח להושיענו בביאתו כי זולת זה אסור לו ליתך וזהו לוי [מהש"י שיהי' על] הדלקת ני"ר (להאיר גר"ו שג משיח ב"ב שלא יכזה עוד כמו שהוא בגלות ההשך הלא למדה מלכות כביכול לתכלית זה מדלקת כנס"י הנר שבת) קדוש היום מקדשת בשבת (וגם לכונה זו מקדשת קידוש היום בשבת להאיר למלכו"ה כמ"ש צכונת ליל שבת) רכן שבע מפללת בשבת (ג"כ לרמז מדה השבויעת מלכות) שבעה (שהוא ג"כ לכונה הגז'. וכונת המלה השביעי מצוהר בסידור שהוא כנגד נוקי) כד"ת (בג"י משי"ח צ"ן דו"ד, על כונה זו) קוראה בשבת (ומפרש צסוף הכל שזכו למען) יום שכולו שבת (בביאגלצ"ח) :

כשהל ר"ה ציוס הי' וי אז כ"ה חלול חל בשבת והש"ק בעלמו נחשב כימי הסליחות (וכמ"ש במאמר הסליחות אוח ח' עיי"ש) ומכ"ה חלול עד שמתח תורה שהוא גמר החותם בשמ"ע והבושענות נהקנו בהפלוחיו בגלות אז הוא ש"ת יר"ע שני של גליות דשמ"ע שהוא יום כ"ג בתשרי נמלא הי' ימים קודם ר"ה וכ"ג ימים בתשרי הם כ"ה ימים (ד' שבועות) בדיוק שהמה ימי הרלון לעורר בתפלות והחנונים מיום בריאת עולם ככ"ה חלול עד גמר החותם כנז' וז"ש אל למושעות בחרבע שבועות (הכ"ה ימים ד' שבועות כנז' מיום ח' דסליחות עד שמתח תורה) גשים בשעות (שישראל גשים בשעות בלעקנו בתפלה והחנונים בכמה אופנים בצכי ובצקקה וגם צרכה) דופקי ערך שעות (ע"כ מבקשים לקבל תפלותם ודפוקתם לפני אדון כל). שז ראיחי בסידור אולר התפלות צפי' הושענות שמציה פי' ח' בחרבע שבועות היינו בחרבע שבועות של תשרי שהעולם גדון עיי"ש והוא קשה דהא השבוע האחרונה מהשרי היינו אחרי ש"ת אינו עוד ענין דין כלל וא"כ אינו רק שלש שבועות בערך ולפי מה שכתבנו יתכן שפיר כי נחשב מכ"ה חלול חרבע שבועות כנ"ל :

ה. בהושענות ליום סוכות שחל בשבת. צבדיך במדבר סין במחנה חכמ"ו ולקטו בשמו לחם משנה קשה הלשון חכמ"ו ולקטו מה חכמה הי' צוה ללקט המן ציוס הששי, ויוצן עפ"מ ש"כ צספכ"ק שהמן

מאמרי חרש תשרי, מאמר יום ערבה

בענין קדושת יום הערבה הוא „הושענא רבא" וגמר החותם לטובה אשר בו, קמא קמא דמטי לידי יד בהה, זר"ע רב תוציא השרה חק"ת קדישין לכנס"י ועו"ד תאסוף על חג האסי"ף בגח"ט, ויהיו נא אמרינו לרצון לפני אדון כל ית"ש, תוך אמוני עם סגולה בישועה ונאולה, במהרה דידן.

יסור הכל מאתנו ח"ו וכנודע שם צסוד הל"ים ובצוקר ציוס הו"ר הי' הקפות גם חלול בתפלות הושענות צסוד אד"ס אד"ס דיצור מעשה עיי"ש וזהו יורמז הכה עפחות נחת ימי וגר' (שרומז על סוכו"ת כנז' מצעל עקודה) אך כל הצ"ל כל אד"ס גלצ סלה (רמוז שאז בהמתקה ציוס ז' דסוכות הלא שהוא הו"ר ונגמר ראשית העבודה שהיתה צר"ה צנחי הצ"ל צכונת התקיעות והתכלית מכל הכל הוא עתה מכל אד"ס צכו"ר כוני"ת הקפות צחי' אד"ס כנז' ועיי' כ"ז נגמר הכתיבה והחתימה לעובד שלא יסיר מאתנו ללנו צכו"ר ויהי') אך צל"ים יתהלך איש (שיחי' צחי' לל"ים צסלימות כנ"ל) אך הכל יתמיון (אך שגדע שממתיקון צזה הגבורות שקיבלה צר"ה צכונת הצ"ל כנ"ל וכן צעשי"ת עד הו"ר ויהמיון ואוספס עתה להמתיקון צשורשן) יצבור ולא ידע מי

א. (תהלים ל"ע) הנה עפחות נחת ימי וחלדי כאין נגדך אך כנ הכל כל אדם גלצ סלה, אך צללס יתהלך איש אך הכל יתמיון יצבור ולא ידע מי אוספס ועתה מה קינתי הי' החלתי לך היא והנה הראשונים ז"ל רמזו בדיוק זה הנה עפחות נחת ימי וחלדי וגר' כי המכוון צרמז ז' עפחים דשיעור סוכה שהס ז' פעמים ז' שהוא קלצ חיי האדם וימי שנותיו צהס צצעים עיי' בצעל עקודה (שער ס"ז), ויורמז עוד לענ"ד צפסוקים הגז' שלאחרי ג"כ עפ"י בהאר"ח כי החותם הראשון ציוה"כ וחוחס צתוך חוחס צכו"ר ציוס האחרון דסוכות ונדע שם שהתחלת העבודה צר"ה עיי' התפלות והשופר שהוא צחי' ז' הצל"ים וסוף העבודה (קודם יום התכלית שמיני עזרת) הוא הושענ"ה רצ"ה ז' דסוכות שאז נעשה החותם השני ולשמור הללם צליל הו"ר שלא

אוספם, ועתה מה קיימתי ה' תוחלתי לך הוא (מזכיר הכתוב מוסר השכל לכל יחשוב ויטעה האדם לומר כחי ועולם ידי עשה לי את החיל הזה להמתיק כל הדונים הקשים שהי' צרי'ה וצימים הנוראים שנתחשפו ונמתקו עתה, לא כן הוא, כי מה לנו ומה כחנו, אך לריבין לידע כי הוא ית"ש הנותן כח לעשות חיל זה ורק אליו ית"ש נקוב שהוא צחסדו ימתיק ויחקן בדברים מהחל ועד כלה לגמור צעדנו עד תכלית העבודה צהו"ר ושמ"ע וזהו יצבור ולא ידע מי אוספ"ם מה שצבר ואסף כ"ז לתקן ולהמתיק עד הג האספ"ף הלו זמן הצחסדים זה לא ידע האדם צעלמו כלל וגם צעינונו יפלה מי ילד לי את כל אלה ומי אוספם לעובד הוא ית"ש ואיך יוכלנו לכבוש הרים גדולים וקשים כאלו זולתו הוא ית"ש צחסדו וז"ש מה קיימתי ה' תוחלתי לך הוא, שהוא ית"ש עשה הכל ואליו נוחל שיטעה כל זה רק נקרא על שמו צחסדו ית"ש) [ועיי' במאמר ימי החג ליום ד' דסוכות אות ד'] :

ב. (תהלים כ"ז) כי ילפני צסוכה ביום רעה יסחירני צסחר אלהו צצור ירוממני ועתה ירום ראשו על אויבי סציבותי ואצנחה צאכלו צצחי תרועה אצורה ואזמרה לה' שמע ה' קולי אקרא ותנני וענני. י"ל צצבה רמוז ענין חג הסוכות וגמר החותם צהו"ר שהוא יום לכוכות והוא צצממור הלו המתוקן ומקובל לאומרו צימים אלהו עד גמר החותם צהו"ר ושמ"ע. ונקדים מ"ש קדוש זקיני צצני יששכר (מאמר חותם מלא) צתפלה הושענא למען גדלך וצתפלתך לאשר ג' דיינים המה מדה הגדולה (חסד) ומדה הגזורה (דין) ומדה הצתפלת (רחמים) והנה מדה הגדולה וצתפלת (המה חסד ורחמים) רבים נגד מדה הדין וצמשפט הוא אחרי רבי"ם להטות וזהו הושענא למען גדלך וצתפלתך עכר"ה ופירשנו צזה צמאמר (מאזנים למשפט) לר"ה (אות צ') עה"כ (תהלים קי"ט) רחמיך רבים ה' כמשפטך חיונו. וזהו י"ל הושיעני אלקים כרוצ רחמיך וצחסדך פנה אלו. וכיינו הושיעני אלקים (שחושיענו לפי מדה הדין אלקי"ם) כרו"צ רחמי"ך וצחסד"ך פנה אלו (דייק כרו"צ רחמי"ך וצחסד"ך שצחסד ורחמים המה הרוצ נגד מה"ד וצ"כ מה"ם מדינ"ה אזלין בתר רוצה ע"כ הושיענו אלקי"ם גם צצמדה הדין דאזלי צתר רוצה כנו"י) וזהו י"ל לא לנו ה' לא לנו כי לשמך תן צצוד על צחסדך על צמתך למה יאמרו הגויים הנה נא אלהיכם. כי להבין הענין מדוע מדה הצתפלת הממוצט מכריע לוד הצחסד וכשמה מדה הצתפלת כן הוא. י"ל צדרך דרוש (צדרך אפטר) כי הנה הצחסד צשמו כן הוא ליתן ולהשפיע צחסדו ית"ש לכל בני שום עטם ואין עטם צצרון ולעומתו מדה הגזורה הוא הדין ללמס ולדון אס הוא המקבל כדאי לזה ומדה הצתפלת (הוא הצתפלים) המכריע צצעמו ונימוקו כיון שאנו נקראים צשמו של הקצ"ה ואנחנו צצנו צצככול וצצאם אנחנו

מושפלים ונעשנים חלילה אלו הוא חלול צצודו ית' ה"ו בין העמים א"כ מוד משפט השכלי יגיע להושיענו צחסדו ית"ש למען צצודו ית"ש שלא יתחלל כנו"י ע"י מדה הצתפלת (צמת) מכריע לעובה וזהו חלול מצדו"ה חסד ודין להיות המשפט והשכל מחייב לעובדתו עם צצני כנו"י (ועיי' שער חורב סוף שער ה' צפי' שהצי' לימרות צתפלתו"ו מדה הצתפלים אשר הם מליצי יושר על ישראל עומדים מצפנים כנגד ועי' שרי עי' הצומות העומדים צצחן לעומתם עכ"ד וכיינו כי מדה הצתפלים הוא צצביל ישראל מליצי יושר והוא למען צצודו ית"ש (כנו"י) וז"ש לא לנו ה' לא לנו כי לשמך תן צצוד על צחסד"ך ועל צמת"ך (כי מדה הצתפלת הצתפלת מכריע לחס"ד צצביל לשמך תן צצוד ע"כ המה על צחסד"ך ועל צמת"ך) למה יאמרו הגויים הנה אלהיכם (כי אס ח"ו יענישו את ישראל וכשכס מושפלים חלילה אלו הוא חלול צצודו בין הגויים למה יאמרו וכו') [תהלים קט"ו - צ' כנו"י] ע"כ הצחסד וצמתה מכריעים לעובה כנו"י וז"ש (תהלים קי"ז - ה') הללו את ה' כל גויים צצחוהו כל הצומים (כדי שיבללוהו כל הצומים והגויים ולא יתחלל שמו ח"ו בין העמים ע"כ) כי גבר עלינו צחסדו וצמתה ה' לעולם (כיינו צצציר עלינו הצחסד"ך ע"י מדה הצתפלת המכריע וז"ש צחסד"ך וצמת"ה ה' ונעשה צחסד"ך צחי' צצורה מדה הדין צצמניע לנו הצחסד עפ"י הדין והלכה צצבים חסד וצמת כניל וז"ש כי צצציר עלינו צחסדו וצמת וגו') וזהו שייסד צצמירות צצרוך הוא אלקינו וגו' כצתמו וכרוצ צחסדו הגדיל לנו (ע"י צתפלתו וכרו"צ צחסד"ך שנטעו הצחסדי"ם כרו"צ ע"י רחמי"ו שהכריע וצצביל) להגדיל שמו הגדול הגבור והנורא שנקרא עלינו (כנו"י צצביל צצודו ית"ש שנקרא עלינו אלה וכאלה יוסוף עמנו וכו'). והנה השגשה זמנים ר"ה ויוה"כ והו"ר שדנין הציד של מעלה י"ל (צדרך דרוש) כי הוא צצתו חס"ד וצתפלים (כי צרי"ה הם ימי הדין קמח דני"ה קשיא ויום צ' דני"ה רפיא, וציר"כ כשמו כן הוא עלומו של יום מצפר אין לך חס"ד גדול ממחילת עונות אשר לא כחשענו יעשה לנו וכו' יטהרנו ית"ש לפנינו ועונותינו כשלב ילבינו ואנחנו אומרים צצניסם היום הקדוש סלה נא לעון וכו' כגודל צחסד"ך וכן הוא לצישת הלצנים צצוכ"פ (שנמלא צצמדת וצפיוע שלוצשים לצנים) רומז מראה לצבן חסד גמור והוא זמן צצטול השטן ראש הדינים והצצורות דליה ל"י רשות לאשטוני' ציום ההוא צצתמרי' צש"ם יומא. ועיי' צצורה"ק תרומה (דף קל"ה) זהב וכסף זה"כ צצו"ה דיומא דר"ה וכו' יומא דדני"ה וכו' וכס"ף דא ויה"כ דמתלצנין חוציכוך דישאל כתלגא וכו' כשלב ילבינו ע"י"ש וכיינו חס"ד (שנקרא כס"ף) צצוכ"פ (וכן צצורה"ק אחרי [דף ס"ז ע"ה] דציו"כ מיהבא ית"ש צצכס"ה דווצתנוחא (כיינו חס"ד וכן שם צדף ס"ט ע"כ) והו"ר שהוא יומא צצתה דחג הסוכות שהוא כנגד

(תפארת) יתקב חצינו ויעקב נסע סכות"ה (בראשית י"ז - ל"ג) (כמבואר בפרד"ס צוה"ק ובעוד כמו שכתבנו לעיל ליום ג' זסוכות בארובה) ע"כ מכריע לעובה למטן כבוד שמו ית' ואלו השלשה זמני דין הם צ"ד של מעלה כג"ל ולאשר חפץ היוצר כל לר"ח"ס עמו בדין תיקן הזמן צ"ד בשלש צוים ז' זסוכות הו"ר אשר אנו נלפנים בהסוכ"ה ולקח"ס הדי' מינים שכל אלו אות שאנחנו נקראים בני"ס למקום (ע"י) בני יששכר מאמר ללא דמהמנותא אות י"ח וכו' ועוד ככ"מ ודברינו לעיל במאמרנו סוכה שלום ומאני קרבה במקומות רבות) וכיון שנקראים בני"ס למקום אין כבודו ית"ש שבהי' מושפלים חלילה וצביל זה ירחמנו כנז' וזהו י"ל כרחם אב על בניו רחם ה' על יראיו היינו לבוהתנו בניו והוא חצינו ית"ש ע"כ רח"ס ה' על יראיו צבתי רחמי"ס (תפארת) המכריע לעובה כנז' וז"ש כי ילפני בסכה (שאלו נלפנים בהסוכה לשמרו ית"ש מצויי המקטריגים וכמ"ש בס' אוהב ישראל) צוים רעה (היינו ציומא דדיגא הו"ר שהוא יום רעה ח"ו חיום וגורא מהבשרת הללם לאותן שנתחייבו צדון כמבואר צוה"ק (א) ואלו) יסתיירו בסתר תהלו (היינו אה"ל הסוכ"ה דירת ערלי סת"ר גי' ד"פ דופן עם סכ"ך שהוא הסוכה כמבואר בספרים) כנז"ר ירוממני (כנז"ר גי' רחמי"ס היינו כנ"ל שעי' מדה הרחמי"ס המכריע לעובה ירוממנו וירחמנו להיוחמו צנוי ית"ש ולמטן כבודו והוא אז כנז"ר צתי קו הרחמי"ס כנ"ל) ופחה ירום ראשי על חויבי סביבותי (שעי' מדה הרחמי"ס כנז' צוים הכולל כנז' מרים ראשי על חויבי סביבותי המה הקליפות הסובבים לפני רמוז סביבותי האורבים לנפשנו אשר אז צליל הו"ר נוסר ח"ו להסנטרין דדיגא המתחייבים כמ"ש צוה"ק וכנז' מרים ראשי מהם ע"י לכל ישלטו בנו) ואזכרה צהלו צתי תרועה (היינו לצעל ולהמתוק הדוים דרי"ה שנקראים תרועה כדאי צוה"ק ודרש מלשון תרוע"ס בשבט צרל וז"ש ואזכרה צהליו ע"י תהלל הסוכה צתי תרוע"ה כשארז"ל כל הוצ"ת את ילדו היינו לצעל הדוים של גבורות התרוע"ה ונעשה רחמי"ס בתוך הסוכ"ה) אשירה ואמרה לה' (בחג הסוכות זמן שמחת צית השואבה שחכידים ואנשי מעשה מזמרים צטירות ותשצחות להשי"י וע"י) שמע ה' קולי אקרא וחנני וענני (כידוע בספרים כשח"ס מלטרך להחפלה על דבר מה

ומתיירא מן המקטריגים עליו הנה צעת יאמר תהלות ה' נענון פרטות הדבר הכולל כגון שנה צורח רפואות אם לריך לרפואה וכיוצא בכל דבר יכוין במהשבתו תפלתו להשי"י צענון הכולל וע"י יושע כי צעת ירנן תהלות ה' לא יוכלו המקטריגים לפקפק על תהלות ה' ח"ו. ופי' בזה מ"ש נעים זמירות ישראל מכולל אקרא ה' ומאויבו יושע (תהלים י"ח - ד') היינו צעת שאהללו אקרא במהשבה צפרעות השנה הכולל וע"י "ומאויבי אושע" כי המקטריגים לא יקטרגו ע"י כנז'. וזהו כ"ל בודו לה' כי טוב כל"ה יאמר נא ישראל וגו' דהנה אין י"ח חלל לשון בקשה וישראל אומרים בקשתם בדרך שנה וכו' וכו' ואומרים בודו לה' וגו' וצחוק השנה הכולל מכוונים תפלתם להמשך העצב והחסד וכן יאמרו י"ח ציה אהרן וכן יראי ד'. חיש לפי נרבו. והנו כופלים בכל הרוח בודו לה' וממשיכים ע"י י"ח לשון בקשה כנז'. וזהו י"ל לשמו"ע חל הרג"ה ואל התפלה היינו תפניה שהיא צעת רג"ה בשנה הכולל ובמהשבתו אז נשמע"ה בלו קטרוג כנז' ע"כ הוא זמן קבול תפלות צעת אשירה ואמרה לה' שעי"י "שמע ה' קולי אקרא וחנני וענני" שחננו וישמע תפלתנו וימלא משאלות לבנו ע"כ נאמר מקודם כנז' ופחה ירום ראשי על חויבי סביבותי שעל תפלה צעת רבה וזמר ירום ראשי על חויבי שלא יוכלו לקטרג) [וגם סוכות הוא זמן קבול תפלות כנ"ל (במאמר סוכה שלום אות ג') ובפרט צוים האחרון מסוכות שהכל הולך אחר ההתום] וי"ל בזה עוד מ"ש מקודם כנז' מ"ש אחת שאלתי מאת ה' אחיה אבקש שצתי צבית ה' כל ימי חיי לחזות בנועם ה' ולצקר בהיכלו כי ילפני צסוכה וגו' שאנו מתפללים בסוכות יקים לנו סוכה דוד הנופלה כמו שציראנו שם במאמר סוכה שלום ובפרט עתה צוים הו"ר יומא דדו"ד אושפוח דילי לריך להיות כל עיקר משאלותינו ובקשתנו על סוכה דו"ד הנופלת שנוצב לצית ה' והיכלו ח"ש (תהלים כ"ז - ד') אחת שאלתי מאת ה' אחיה אבקש שצתי צבית ה' כל ימי חיי לחזות בנועם ה' ולצקר בהיכלו (זאת בקשתי צעת) כי ילפני צסכה וכו' והכבודים שאלתי כמו שציראנו על יום הו"ר יומא דדוד כנז' :

ג. אם אשכחך ירושלים וכו' תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי, י"ל רומן שאמר דוד מלכנו ע"ה שגם אם נשכה ירושלים ח"ו בגלות הארוך והחשוך האחרון הלו מפני רוב עירדות הפרנסה וצרות לרבות השיאו לצ טעם ונשחך ה' ירחם בקרוב. חצל צוים הו"ר יומא דדו"ד נושית נדקנו שאז ישראל קושים מעוררים רחמים צבתי ותחנונים לריכין להחפלה ציומא דדוד העיקר על ציון צוה"ק וירושלים כ"צ ח"ש אם אשכחך ירושלים השכה ימיני (הוא צאמת הסרון גדול ופתאות אם נשכה ירושלים מלב צר ישראל בכל ימות השנה והוא כמו

(א) הג"ה. וכן בהאריז"ל ורמ"א. ובס' טעמי מצות לרבינו מנחם המבלי ו"ל לפי שמצפים ליום הו"ר יום החתימה רבה ע"כ אנו נחסים בסוכת שלומנו אז להיות לנו למחסה מהירודפים אותנו ולהשמד מהסרת הצלם ח"ו לכן בסוכות תשבו שבעת ימים עיי"ש. וי"ל שעי' צ"ל הסוכה שאנו יושבים בצל"א דמהמנותא אמונה ובטחון בחסדו ית"ש אנו נשמרים שיהי' הצ"ל על ראשו בהו"ר וז"ו צל"ך :

אם ישנה יד ימינו אשר הוא כל חייתו ותשמישו. וכל זאת ציוס הו"ר שאז) תדבק לשוניי (לשוניי מספר משגיח עה"כ שחור כוד משגיח חורה כליל הו"ר כמזכור במספרו צבונות) לחכ"י (מספר לול"ב, ואז כשגא יחד תדבקון המשגיח חורה וכלול"ב שמייתים ציוס הכור) אם לא אזכרו (צחמ"י) אם לא אעלי"ה את ירושלים על ראש שמחתי (אעלי"ה ר"ה איהרוג עירכה לילג הים כודע שמוענעים צהס וחוצאה עד הלג ועיקר הכונה החסדים להמשוך למלכות לנור אפריון למכון ביה חלהינו שנוכה לגאולה בקרוב) על ר"ש"ש שמחתי (חג הסוכות זמן שמחתינו והוא ר"ש"ש שמחתי יוחר מכל המועדים שנחמר בו והיות אך שמת וכמ"ש הרמב"ם ואז צהג הסוכות עיקר התפלה על ירושלים וכנ"י בדבור הקודם ופי"י בדי מיניס ר"ה אעלי"ה צפרט ציוס ה"י דסוכות [הו"ר] הלג עיקר תפלתנו על ירושלים שחכה לצנינה צ"ב) ופי"י בתחוב"ק (תיקון ס"ט) בסוד חג הסוכות ורחל דילה ויצה יעקב שלם וגו' ויבן לו בית דא סוכה כד"ה ויעקב יבט סוכתו ויבן לו בית כהיה זימנא מה דהו ישינה בגלותא דאחלק דפיקו דילה שלימו דילה כהאי זימנא איהמר צבונתא וצבו ער לאתערותא דפרקנ"ה אעלי"ה כרו שאז צהג הסוכות עיקר ההתעוררות לעורקנא צ"ב וגלה להיות ישינה בגלותא וצפרט ציוס הו"ר כנ"י. ורמוז ג"כ אעלי"ה את ירושלים צבונ"ר נעשה החותם בצחי ירושלים כמ"ש צבונות בסוד חומה ליון וחומה ירושלים כי צנעלת וכהכ"פ חותם ליון וצבונ"ר חות"ם ירושלים ואז לוקחים אז צאתונה הדי מיניס ר"ה אעלי"ה את ירושלים כנ"י. וזהו רמוז צבונ"ר (ישעי"ב"ב) על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים כל היום וכל הלילה וגו' חומותיך ירושלים"ם (הוא חות"ם ירושלים צבונ"ר) הפקדתי שומרים כל היום וכל הלילה (שאז צבונ"ר נעורים כלילה וציוס עוסקים כולו בתפלות וצקשות ולריך ליחר צמטשו מאוד כמ"ש הארז"ל) תמיד לא יחשו המזכירים את ה' אל דמי לבס ואל תחנו דמו לו עד יבוקן ועד ישים את ירושלים תהלה בארץ (מזכיר הנביא צציוס הו"ר יהיו עיקר התפלות רק על בנין ירושלים וצוב"מ"ק כנ"ל [וכן צסוף דבור הקודם] וכן תמיד כל השנה לא יחשו ויהי עיקר מגמתנו עד יבוקן ועד ישים את ירושלים תהלה בארץ צמכרה לידן) :

וציוס צ' הגוף כי הנה ציוס א' צחי פנימיות העולמות ע"כ דיון הנשמה וציוס צ' צחי חילוניות העולמות ע"כ דיון הגוף וע"כ ציוס צ' דר"ה הוחר להחפלה על צרכי הגוף ג"כ כידוע מסה"ק. והנה כצר פירשתי דתפלה שאנו אומרים כליל ש"ק וגה"י מכובדים בעיניך וצעינו כל רואנו שלפאורה הוא כמו גאות שרענו להיות מכובד. וגם מה שייכות להנתינת טעם שמוסימין כי אהה הוא מלך הכבוד וכ"י. ונראה עפי"ו משל למלך וצני חיל שלו שזכו מכבוד המלכות שילצשו בני חילו צגדי כבוד לתפארת ויתפרוס צטוב כדי שיהיו צריאים וחזקים ושמיים לעבודתו ושילכו צמגיני כסף וזכר וזהו כבוד המלכות לנגד הרואים וצחודן צכל המדינות וגם אם א' מצני החיל אינו כדאי ומחפפה צעבודת המלך ומחטעל צמטרתו עכ"ז מלצושין אחרו צגדי כבוד כמו שארי צני חיל צלי הצדל שזכו כבוד המלך שלא ולכו מצני חילו קרוב וצזוי צשום ענין וזהו שאנו מחפלקן ישראל עס קרובו לגיונו של מלך מלכו המלכים הקצ"ב ורשומים צשמו ית' ואין כבודו צעולמו צצרה שיהיו צני חיל הרשומים צשם מלכותו דוויים וסחופים ועמיים ה"ו וכי זהו כבוד המלכות וזהו שאנו מצקשים "וגה"י מכובדים בעיניך וצעינו כל רואנו" (היינו הגם שאין אנו כדאים לעמנו אצל למעוך) כי אהה הוא מלך הכבוד כי לך נאה כי לך יאה שזכו כבודך ית' ולך נאה ויאה כאשר תתן לנו משאלותינו צחומ"ו רוחי כדי שנהי שממים וצריאים לעבודתך וצמלצושו כבוד ותפארת כיבודת ולנגד הרואים צחון יתקדש שנתך על ידיו. וע"כ י"ל רמוז כי צנעלה שהחותם צצחי פנימיות יוסד הפייטן צסלותות מרובים לרכי עמד ודעתס קלרה מחסורס ומשאלותם צל יוכלו לספרה (שאז צחי פנימיות ולא יוכלו להציע ולספרה כ"כ לרכי גשמיות צפרטות וגם צפני המקטרוגוס) משא"כ צבונ"ר שאז החותם צצחי חילוניות הוא צזה כעין צחי יוס צ' דר"ה צכונה צחילוניות העולמות ודיון אז לרכי הגוף צפרטות כנ"י ע"כ גס צבונ"ר הצקשים לרכי גשמיות, וגם צצחי חילוניות הוא כבוד המלכות ית"ש שנתכצד ונתצרך צכל משאלותינו כדרך צני חילו של מלך גדול ואין מקום למקטרג לחלוק גס אם נצקס לרכי גשמיות צפרטות כיון צצצחי חילוניות לעינו הרואים זהו כבוד שמים כי לך נאה וכ"י כנ"י שזכו כבוד המלך שיראו בני חילו צכל מיני הידוד וטובה. ע"כ י"ל מתחילין הושענא למעוך אלקינו (ע"ד שכתצנו היינו למעוך כי אהה הוא מלך הכבוד ואזו עמד ואהה אלקינו ע"כ לך יאה) ועל כן מובל אח"כ לצקס לרכינו צפרטות גס צגשמיות כנ"י :

ה. מנהגיניו מאצותינו הקדושים ז"ע לתקוע צשופר צבונ"ר צעת הקפות והושענות (וכצר נמלא זה עוד לראשונים ז"ל צסדר היום לתקוע שופר צבונ"ר צשעת הקפות לעורר רחמים וכן עוד צספרים הקדושים

ועי' צאמרי נועם על המועדים בתפ"ו שנסוף הס' ורמוז לע"ד כי אז צב"ר הכונה בחותם ירושני"ם כמ"ש הארז"ל, ע"כ תוקעין אז שופ"ר עולה ירושלים: וי"ל עוד רמוז צוה מ"ש (תהלים קל"ז - ה') אם לא אשלה את ירושלים על ראש שמתתי כמו שכתבנו לעיל (אות ג') שהכי האלו רומזים על הוי"ר עיי"ש אם לא העלי"ה (אעלי"ה ר"ת איתרוג ערצה לולב ה"דס שלוקחים אז ה"י מינים צטת הושענות והקפות כמו שהוא עפ"י הארז"ל שלא ליקח הערצה רק אחרי קדים תתקבל) את ירושלים (היינו עם ירושלים שג"י שופ"ר כנ"ז ה"י מינים עם השופר יחברו צוה) על ראש שמתתי" (סוכה זמן שמתתינו) ויזכרו להיות בזמן שמתתינו וגיננו ברעדה היינו לזכור השופר של ר"ה שתקטנו. ולעורר לבנו רק להתפלל על תקע בשופר גדול לחרותנו ולהתפלל אז העיקר על ירושלים צבנינה צ"ב כנ"ל:

ו. (רות) ויאמר ברובה את להי בתי הטבת חסדך האחרון מן הראשון לבנתי לבת אחרי הצחורים. ו"ל רומז על הוי"ר כי נודע שמדת מלכות מקבלת החסדים ביומי דסוכות וציוס הראשון יומא דאזינו עם כולבו יומין היא מקבלת החסדים וגם הפו"ר מנהלולב החסדים הכוללים ח"ן עתה צב"ר לריכין ג"כ לכלול ונחצר כל החסדים והמקיפים יחד וכי בשער הכוונה בהגות מהר"ש שרעבי ז"ל שאותן החסדים צב"ר הם מעולים מאותן שנמשכו לה צ"י ימים כי אלו צב"ר הם משרשי החסדים וכ"כ צפטי"ח שסם הרמ"ע מפאלנו ז"ל להמשיך צב"ר המקיפים מעתיקא ו"ל וציוס הוי"ר ממשויכוס לה הוקף חצא אחר שהוא צא מכה עתיקא כופל השפעתו ומתלק לבולם שפע ח'ופן זה וכ"י להמשיך מעתיקא לחצא וכ"י ועי' צב"ר ור"ה ור"ה המקיפוס החסדים צב"ר הם מעתיק לחצא גבוהים יותר מהמקיפים דיוס א' וכ"ש משאר הימים והנה נודע שצב"ר צלילה הכונה למילואי ח"י"י צנ"י משנ"ה וזו זמן הדין והחותם שמקטרגים החינוכים ח"י כמ"ש בהארז"ל ע"כ נתן ה"ש"י ברוב חסדיו הגדולים ציוס הכול שצאים מעתיק כנ"ז ועי"ן נהצטלו הדינים והמקטרגים מעם צנ"י. וז"ש ברוב"ה את להי צח"י (הוא צ"ה מלכו"ה המקבלת ברכות החסדים) הטבת חסדך האחרון (החסד"ים שצאים ציוס האחרון הוא יום ז' דסוכות) מן הראשון (מן החסדים שצאו ציוס הראשון כנ"ל שכתבה חסדך ציוס האחרון הוי"ר שהחסדים מעולים אז ציוהר מפני שצאו מעתיק לחצא ומשרשי החסדים כנ"ז. וזהו) לבנתי לבת אחרי"י הצחור"ים (כי האוסיות שלאחר הצחור"ים הם ונטושכ"י צנ"י משנ"ה היינו שלא ולכו אחרי הדינים של החותם צסוד משנ"ה שצא צלול הוי"ר רק מתקו צבחסדים הגדולים שצאים מעתיק צב"ר) כנ"ז: ובוה י"ל בתהלים (פ"ט) א"י חסדך הראשונים ה"י נשבעת לדוד צאמונתך זכור ה"י חרפת עבדך שאחי בחיקי כל רצום עמים אשר חרפו אויבך ה"י אשר חרפו עקבות

משיחך, היינו צב"ר יומא דדוד זכרה לחסד"י דוד עבדך ועורר דבע"ה בתפלתו א"י חסד"ך הראשונים (הקודמים לחסד ד"י יומין כנ"ל כי הם מעתיק כנ"ז) אשר נשבעת לדו"ד צאמונתך (שהבעות לתת צב"ר יומא דדוד אלו החסדים הקודמים כנ"ז) זכור ה"י חרפת עבדך שאחי בחיקי כל רצום עמים (היינו צסוף ימי הסוכות שמקריבין כנגד בע"י אומות רצום עמים ואנו לריכין לישועה גדולה והללה וגאולה) אשר חרפו אויבך ה"י אשר חרפו עקבות משיחך (וכעמים האלו שחקים ומחריפים על אמונתנו בהג"ל ויומא הכול דקגרים הוי"ר יומא דדוד לצקש ולהתחן העיקר רק על החזרת מלכות בית דו"ד וציוהת משי"ח לדקנו להגלל מהמעיקים לשכינה האלו אשר חרפו אויבך ה"י עקבות משיחך כנ"ז): ז. היום הזה הוי"ר חל צכל סנה ציוס מהשבוע שחל יום א' דשבעות לפניו והענין כבר כתבנו לעיל במאמרינו לימי החג ליוס ד' דסוכות (אות ד') עיי"ש:

ח. אגו מבקשים צימים הנוראים העלי"ט בחין מלין יושר מול מגיד פשע תגיד ליעק"ב דבר חוק ומשפט ולמה דוקא נזכיר יעק"ב צוה, הרצה נאמר צוה צמחמרינו לר"ה צב"ה וי"ל צוה כי הנה אומרים זה צר"ה ואז נקרה כי אם אנו עכ"פ בכלל ציונים תלויס ועומדים עד יו"ה"כ שימתינו עכ"פ עד יו"ה"כ ששבו להש"י בנתיים ואז ירחמנו במחילת עונותינו ולאשר אומרים נוסח זה תגיד ליעקב וכ"י גם ציו"כ צסופו צעה נעולה היינו שגם אז נחוש לפשנו צידענו נגעי לבצנו ורוב עונותינו בחין מלין יושר מול מגיד פשע (נבקש גם אז ציו"כ) תגיד (לשון המשכה שימשיכו הדין עד הוי"ר) ליעק"ב (שהוא צחג הסוכות צח"י יעק"ב כמבואר בפרד"א ובטור כי חג הסוכות נגד יעקב כמ"ש ויעק"ב נסע סכו"ה"ה, וזכו צח"י רחמים של יעקב כנ"ל בדברינו [אות ב'] כי אלו השלשה זמנים ר"ה יו"ה"כ והוי"ר המה כנגד חסד דין ורחמים עיי"ש והיינו הוי"ר בסוכות צח"י רחמים ואז צולא"י לדקנו צמשפט [כנ"ל אות ב']:

ט. ראיתי בחוגר הספרים של הממשלה (שטאט"ר ציבליאטהטק) צברלין כח"י עתיק צקלף ישן נושן (לפי השבונס וצחינת השערתם) הרצה יותר מד' מאות שנה מחזור לר"ה ויו"כ ויו"ט (נכתב צאיעלולא) ושם כתב צפייט ונתנה תוקף, בראש השנה "ישפטון" וציו"כ "יכתבון" וציוס הושענ"א רצ"ה "יחתמון" כמה יעברון וכ"י כ"י ומזה מוכה כנראה אם נכתב זה במאמר קודם שנת ש"י"ח שנרפס הצו"כ"ק כי ה"י להם עוד זה מהצו"כ"ק (פ' ויחי) צכח"י ומקובל כי גמר החותם ומסירת הפהקין צהושענ"א רצ"ה ע"כ כי זה (צנוסח הגהנה תוקף) והנה הנוסח צר"ה "ישפטון" (ולא יכתבון) ל"ק כי צכלל "ישפטון" הכל הוא וכולא מאזני"ס למשפ"ע אז צר"ה כמ"ש צרו"ס מאמרינו לר"ה צסם

הרמב"ן והר"ן ז"ל חולק ביו"כ "וכתוב" לנ"צ לכאורה כי הלא ביו"כ הוא "החתימה" ולא "הכתיבה" אמנם צאמת נוסח שלנו ופיו"כ "וחתמו" הוא רק אליבא דר' ישמעאל ב"ה (ט"ז ע"א) שגז"ל נתחס ביו"כ אבל אליבא דר' יוחנן (שם ע"ב) ומסקנה וכן פסק הרמב"ם (בהל' תשובה) דג' ספרים נפתחים ורק של בינונים תלויים וטומדים עד יו"כ זכו נכתבים וכ"י הכי צפויים דבינוניים נכתבים ביו"כ וכיון דרוצ העולם בינוניים ע"כ שפיר נוסח הכתי"י פתיק הכ"י דבינונים נכתבים ביו"כ, והיינו הנוסח ב"ה יפטרין כי כולם נשפטין אז והבינונים אשר המה רובם ככולם יפטו גם המה אז להניחם עד יו"כ ואז (ביו"כ) יכתובין כג"ל והגם שיחתמון הבינונים ג"כ אז ביו"כ מ"מ לא פסקא לי כיון שאז ביו"כ גם הכתיבה משא"כ בהו"ר שהוא גמר החות"ם לבד כמצואר צוה"ק והארז"ל והכל הולך אחר החתום הוא צחי' חותם צחוק חותם בהו"ר כמצואר צנני"ש וח"ש ונכון, והגם כי לא נהגנו כלל כנוסח הכתי"י הנ"ז מ"מ ראוי לעורר עליו הכ"י לאות ופלא. [ועיי' מ"ש בהגהות הירושלמי ר"ה פ"ד ה"א]:

המיעוט והו"ר הוא למלמדת גוג ומגוג כמצואר צבא"ר"ל ובהו"ר מכניסין ה"י שרים ע"י ז' הקפות הלולב כמצואר צב"דור והשרים צגלותו עוקר כחם צוה"ר ע"י המסים וארנוניות למאן דמן של ישראל הכשרים וכמ"ש צמולה וישם המלך אשור"ש (צג"י זוכמ"א הגח"ש) מ"ש על הארץ וגו' ועוד היתה זאת כמו של פרעה (כחר דקליפה) כמ"ש ויסימו עליו שרי מס"ים וגו' וזהו רמז דחז"ל כנראה צנחו של ערבה צפובה וצפרט צבו"ר להכניסין כג"ל ע"כ מקומה ה"י למצ"ה מירושל"ים כי ירושלים הוא צב"ד החותם החיון של הו"ר כמצואר צבא"ר"ל כיון ששם צחי' שאחי צחוקי כל רבים עמים וגו' וע"כ יוקחם למצ"ה מירושל"ים וצבן, והוא מקום קלויא חורין מן המ"ש (שע"י ערבה והו"ר מכניסין ונפטרין מן המ"ש ורשע"ס) ונקראה מפקא ומול"ה מברג"ה למלכ"ה (שע"י עבודתנו צפורה צבו"ר מפקא ממש שלהם ולולין) ומכיון לנכון הרמז להצין דברי חכמים וחדו"ס צב"י:

יא. והיית אך שמה, דרז"ל צפובה (דף מ"ה ע"א) וכיית אך שמה לרבות לילי וי"ע האחרון של חג לשמחה והיינו צלמים שנצחו לשמחה ציום השביעי (הו"ר) שהוא כ"א חשרי דצטיין זביחה צשעת שמחה ועיי"ש צרש"י ח"ש וכיית א"ך (ציום כ"ה) שמה (צלמים זביחה ציום צשעת שמחה) ועיי"ז ויכל לשמחה צליל שמ"ע שלאחריו כנ"ז וזהו יום הו"ר ח"ס כי הוא יומא דדינא עכ"ז הוא יום שמחה מ"ו ימי החג זמן שמחתנו לטובה וישועה קרובה. [ועיי' מ"ש עמאמר מאני קרבא אות ב"ב ועמאמר זמן שמחתנו אות ג' ואות ג"ט עיי"ש]:

מאמרי הדיש תשרי, מאמר ישע רב

הוא מיוסד בביאור נוסח הושענו"ת שנהגנו ביום הושענו"א רב"ה לומר בצבור בהקפות עם הדי מינים, בבכי ותחנונים, והנוסח יסודתו בחררי קודש סחקליר זי"ע כפ"ש בסידורים, וכבר עליהם רבים ביארנו וכתבו והגידו כנמצא בספרים, אמרתי אענה גם אני חלקי בעה"י לרשום איזה פנסנים, ליקומי שושנים, קצת מדברינו שהגדנו ברבים בעת רצון וישועה ואמירת הושענות בהו"ר, (ובענין קדושת היום ההוא תמצא לעיל במאמרינו יום ערבה) בעה"י. *

המשר"ה וכן כי רגיל אומרי הקדוש זי"ע לומר קודם הושענה כי עפ"י חנד"ה הכ"י לכך חנו פותחין צתפוחינו וצקשתנו צהושענות הושענ"ה כי זכו לשון ושו"ה שהעיקר הצקשות יכויו רק על צי"ת המשיה צ"צ וצפרט ציום ההוא הו"ר יומא דו"ד, כי אין לנו ישועה אחרת זולת זה צפרט צלוח הללו לכלל ישראל צעופ"ר צגלות המר וכהרוך בצוף יומא חילון ולכך פוליס ואומרים צכל פטם הושענ"ה לחזק הענין חמת צלצנו לעורר רחמים כי אין ישוע"ה רק צי"ת ג"ל צ"צ ולכך מנקסים

א. הושענא למען חלקינו הושענא. נודע מתנדב"א (א"ר פרק כ"ז) כי אין יש"ע אלא לימות

*) עפ"י צוואת רבינו המחבר זי"ע (באות ב') להדפיס בזה גם מדברי ההושענות שהגיד ושכבר נדפסו בחייו (והיו למראה עיניו הקדושים. כמו שנכתבו או ע"י א' מתלמידיו) ואינם בפנקס כתי"ק, והן המה מצויינים כאן בצ"ר כוכב בזה * ומה שאינו מסומן ככוכב נמצא בכתי"ק המחבר בעצמו זי"ע.

למענין חלקינו כי גם אם חן לנו כדלים עכ"פ יאמר ית"ש למענין למענין חטטה כמו שכבנוחנו ע"י נצילנו וזכי למענין חלקינו היינו שואמר למענין חטטה וגאלנו צמחה דין למען כבוד שמו ואתקונו ית"ש עכ"פ חלמו"ד ז"ע.

וגם חן נימא מילתא צדק ונפרש הכמשך והכמויות מה שאומרים ח"ו למען בוראנו וכן למען גואלנו וכו' ע"פ מתהילין חלקינו ע"ד שפירש"י (צ"פ ואתקנו) עכ"כ שמש ישראל הי חלקינו הי שהוא "חלקינו" שמה וזה חלקו האומה ע"פ הוא עמוד ליהודים הי אהדי וגו' וזה שאנו מבקשים צמר נפש למענין חלקינו על שבנות כביכול נקרא רק חלקינו ולא חלקו האומות ואין לך עני גדול מהם גם לנו אשר יש לו קצת רגש בלבנו אשר מלך עלנו כביכול הוא מלך מלכו המגבים הקצ"ש ית"ש והכול כביכול תרפה מהאריה אשר לא יבירו צמחתו וצמחתו ויסצרו ויחמרו כי הכל צמצם מתגבר וכוונת צבולתם, אשר ילמדו חכמיכם, צמחי טבעיים ולימודי צות ספרותם, וזהו גלות השכינה כביכול וכבוד צמחים הקדושים ע"פ מבקשים צמד זה כושע"א (ישע לימות המשיח) שיתגלה כבודו ית"ש הי אחד ויהי די למלך על כל הרץ גם חלקו האומות כנו, ע"כ סוחר לו "למען בוראנו" כי חליל (צ"פ ח"ו) ופירש"י צדים צמחים שגרא העולם כשכול החורה שנקחת ראשים וצבול ישראל שנקראו ראשיה וצמח שכיחם הי כי קוצים וחוריותו וישראל חד אי"כ הי צמח העולם כשכול שיקצלו ישראל ויקיימו החורה כעו"ל, אמנם קי"ל מה"ת דלזלין בתר רוצה והנה רוצ מלח הם חלויים בתרן וצלות יש לנו רק ר"פ כל היום מתספר חרי"ג ושמ"ג שם רובן הם תלויות צהרן ועל לרחק שיקר התכלית סוף מעשה צמחשנה חתלה הי רק על הגאולה שלימה שגשג קוממיות לחצני צבחת בן דוד וחי וכל לקיים כל הנחה שם ולנח נחיים ושמו של מלך המשיח הוא מהצדדים שקדמו לנחם כשחז"ל (צפסחים נ"ד ע"א) וזהו הסמוכות והמשך הבקשה על הגאולה צ"כ למען חלקינו כנו למען בוראנו שהי הצריחה רק כשכול ישראל שיקיימו החורה ורוצ החורה ומנתי' חלו צה"ק שכול לקיים כצמח"ל צ"כ ומכ שקיימו המלח צה"ק בזמן בני צתים זהו הי רק לזמן (וגם אז בלבול הדעה ומלחמות והריוסות צמחים גם בזמן שבת המקדש קיים) וכיון שהחורה הקדושה הוא נחיות מלחו יחברך שמו אי"כ צע"כ שתכלית הצריחה הי רק כשכול הגאולה העתידה צבית השלישי שאו וכל לקיים כל המלות בני לדור דור ולנח נחיים וזה הכמשך למען בוראנו ולמען גואלנו כנו, אמנם חז"ל לין דורש חן לה מכלל דעני דרישה ומרוב לרות בגלות חטום לבנו מרוב הכסחח פנים ואין חנו יכולים לבון דעהנו להיות דורש לין בכל לב צמח פראוי ע"כ נבקשך רצ"ש אשר לדרך חמה

וקיים לעד כי כחצת צחורתך (דברים י"א) חן אשר הי חלקיך דור"ש חתה חמיד עינו הי חלקיך צם מרשיות השנה ועד חרות שנה, וכיון שכחוצ צחורת שחמה ית"ש כביכול דור"ש ח"ה"ק ע"כ נבקש צחורפת השנה צה"ר למען דורשני שחמה תדרוש לין להיות בשנה זו הגאולה שלימה וזהו הסמוכות למען גואלנו למען דורשני כי הדרישה לעולם שיעלה זכרוננו חפרון ורשלים עי"ה"ק וזכרון משיח בן דוד לעולם כנו:

ב. א"י למען חלקינו הושענא. כי חלקים נקרא דין כמ"ש חלקים לה חקלל ובקשהונו בימי הרבון ובנוראים שנה וזה משפטנו לפני כבי"ד של משלה וכו' קתדרתו רק מלפניך משפטנו ילא עינוך החזונה מישרים, וזה שופטנו הוא יושיענו, וחלמו"ד סק ז"ע פ"י צדק (צ"פ נצדים) חתם נצדים והיום צ"ה לפני הי חלקים היינו לפני ית"ש שהוא חלקנו הדיון שלנו וגם ע"כ (במות כ" - צ"ג) חננו הי"א אשר הוא חלקיך מארץ מלכים לא יהי לך חלבים חחרים על פני שלח יחי לנו צ"ד חחר רק הוא ית"ש חננו הי חלקיך (כדיון שלך) עכתי"ה וזהו ג"ל שאנו מבקשים צמח החותם צה"ר וכן צל וזה מימי הסופות האו זמן שנגיעה סעי שרים צל וזה עשרה מהם וצה"ר צל הקפה עשרה מהם כמ"ש צמח"ל צמח"ל ע"כ נבקש שהי שרים לא יצנו צמחשטנו ולא ירעו ולא יחיתו צמחשטנו רק למען חלקינו שהוא כביכול ית"ש יחי דו"ן שלנו לבון כנו:

ג. א"י למען חלקינו. ע"ד שפירשתי צמח"ר ר"ה [ח"ה ב"א] על הפיוט נקדושת שחיים חשכלל היכל קדשך מברכ ואל תחייש שפי המפרש שם שלח ית"ש כביכול מלכותו מרוב חריכות הזמן והיתכן יחיים היי חנו ית"ש חך כיון שמתוב חריכות הזמן הרבה מתיאשים חן הגאולה ח"ו וביון שהח"ס הוא חלק חלקי ממעל ומלח שהיחוש הוא צמח חלקו ית"ש (אשר בתוך חלדס) ע"כ נאמר לה"י ואל תחייש, וזהו למען חלקינו כנו כשמהטוב הגאולה צה"ר זה זמן זמנים וזה גודס היחוש צמח"ה צמ"ה ח"ה הוא כביכול צמח חלקי ממעל של צ"ה וזהו נקרא חלקינו ע"כ הושיענו למחר גואלנו ופדות נפשו.

ובזה י"ל הכמשך מ"ש "למען בוראנו" הושענא כי עמח"כ לעיל (חות ח"ו) חן טוב רק לשב נכש"י כשחז"ל בלו כל הקיון וחי הדבר חלו חלח צמח"ה וכן פסק הרמב"ם צה"ל חשונה שאין ישראל נגאלים חלח ע"י החשונה וכיון שעשית חשונה מיד נגאלים עבדים וק"ל כי צמ"ת כגר שחגיגיר ובקטין שו"ל"ד וזהו צ"ה חרשה ונקש ממחו ית"ש שישם בלבנו לשב כמח צמח חוהו למען בוראנו (שנה"ה כצ"ה חרשה צרה"ה), וע"י החשונה יגאלנו צ"כ ואם כשכול שעי"ז ח"ה החשונה רק ממחו ית"ש ולא ע"י מעשיו והעוררותנו חן צמח זהו מחו ית"ש כמ"ש

למעני למעני אעשה בסוף יומיא חילין בודאי יעשה הש"י כמו שבבטיחתי ולא בזכותי וכו' ית"ש נקרא מלך ישראל וגאלו כמ"ש בישעי וכו' הסמיכות "למענך גואלנו" כיון שהש"י יחזרו בתשובה ויעשו למענך בוראני כתי' הדשא בני וע"ז התשובה גאל נמלא שבו' גואלנו וכו' "למענך גואלנו" וי"ש הסמיכות למענך דורשנו כי הוא ית"ש ידרוש אותנו ולא לחנו בחתלה כאשר ראוי לנו כמ"ש כי תדרשני בכל לבבך וגו' אמנם יקיים ית"ש למעני למעני אעשה כמ"ל:

ד. א"י מ"ש למענך חלקינו הושענא. עפ"ד החו"ס סוכה (דף מ"ה ע"א) מ"ש אני וכו' הושיע

נא משום דזרשינן באיבה רבתי קרא דנתיב ביחזקאל (ח') ואני בתוך בגולה וקרא זכתי צורמי (מ) וכו' אסור בזקנים כביכול הוא בעלמו והיונו הושענא שושיע לעלמו עכ"ל החו"ס. והנה כן תקיבל גם מהגמ"ק מצרדיעשוב בעל קדושה לוי ז"ל, (ע"י לקמן אר"ט) שהתמרמר פ"א בחלות כתי' ויקרא כ"ח לבני ולמספד ולחגור שק וגו' ואמר רבשיע אחי בוכה על חורבן ביהמ"ק והבליחתי לבין האומות הלא יש לך לבכות כי אחי יכול להושיע לעלמך כביכול לגאלנו ומדוע לא חושיע עכ"ל כגן המהמסא לפני חצוי במליכה צעד

כ"י וכבוד השקיעה הקדושה וחורה ה' ומלאתו אמנם כן מבוראים הדברים כח"ס סוכה הג"ל וזכרתי לפי קט שכלנו וכי לא ירצה להושיע ית"ש לעלמו הקצור קרע ידו מפרות ח"ו וכלום הסר לו מציח המלך רק שהיה רוצה לגאלנו ע"י השושתנו שגשג מקודם זכתי שפסק הרמב"ם כה"ל תשובה כהך מ"ד שאין ישראל נגאלין חל"ה ע"י התשובה וכיון שטושין השושה מיד נגאלין וכלו כל הקלין ואין הדבר חל"ה חל"ה בתשובה וזהו ה"י לפני ית"ש שאנחנו בשפלותנו ובמיקו' אדנותינו נשוב חל"ה ית"ש בכל הכסיונות ואז יגאלנו מיד וע"י שאנו מתעקשים ומאחרים מלשוב מתאחר הגלות המר והארץ והלרות מתגברות מיום ליום, אמנם כן ילך סיבן צנו. וזהו טענותינו טענת הילר הצוער בקרבנו שאור שצטייב מעט מלשוב וצפרט בסוף יומיא חילין בהתגברות הס"ח ע"כ נעק חל"ה ית"ש נכבה ונתחנן שיטור לבצנו לשוב חל"ה באמת וטענה זכרנו הוא למען חלק הנשמה שהוא חלק חלקי ממעל ית"ש ממש נשמה שנתת צי טורח הוא (וחלק הימני שצלב הגם שהוא אהבה מוסתרת חל"ה ית"ש וע"י מה שטארך בזה צ"י תניא לקוטי אמרים מ"ת בפנימיתו ומקורו טורח הוא חלקו ממש כנ"ו) ע"כ נקט למענך חלקינו (שהוא ממש חלק חלקו ית"ש הנשמה שבקרבנו) הושענא (להבלינו מנה"י שגשג חל"ה ית"ש וע"י ית"ש כדברי החו"ס הג"ל שושיע כביכול לעלמו ית"ש בהגולה השכינה כביכול כיון שרוננו כנראה הגולה רק ע"י תשובתנו כנ"ו. וזהו ושיטתו) וזהו הסמיכות למענך בוראנו (היינו ע"י ה' כוח הצריחה

כדי לעשות נ"ר לפניו ית"ש שאנחנו קרוי חומר נשעורר לשוב חל"ה ית"ש וע"י) למענך גואלנו (חכ"ה הגאולה שלימה צ"ע ע"י התשובה, ח"ש) למענך דורשנו (שהוא ידרוש אותנו כביכול שנגיש בלבנו רשפי התעוררות לשוב וע"י ית"ש כמ"ל) וכו' הסמיכות שאומרים הושענא למען אמתך (כי צענין התשובה בורנו לאשר האמת נעדרה במשחז"ל בסוף סוטה שנעשית עדרים עדרים והולכה לה [וע"י אר"ח ב"ת - ע'] היינו שדרך כל אדם יצר צעניו וגודל הפירודי לצנות ואין חושבים ועושים לחכמים הנרזה הגאולה שלימה וכ"ל ירצה לומר כי חנו האמת [כי לכאורה "אם נעשה עדרים עדרים" הרי נראה שיש הרבה מהאמת ואין האמת נעדרת. הלא ו"ל שהאמת לאמתו האמתית נעדר, ורק נעשה מהאמת עדרים עדרים, הגודות הגדולות, מדינות שינות וכ"ל יחמר שכונתו לאמתו "והולכת לה" המפלגות ולשות האלו הולכות ומתפשטות בארץ העולם. אבל באמת ופני האמת נעדרת]. ע"כ מתקשים שישבו למען אמתך היינו האמת בל"ך ית"ש האמת לאמתו יתגלה ויטור לבנו לעדך באמת שלך וידע כל פעול וכו') כ"כ"ר צ"ע:

ה. א"י הושענא למענך חלקינו, יש לזקק למה נקט רבינו הקליר בהתחלת הוושענא למענך חלקינו (ואי משום שמתחיל בחל"ף הו"ל"ל אדונינו שמתחיל ב"ח בחל"ף וגם לאשר הוא צבוקר וצבר ה' מגדולי האחרונים ז"ל בלך מחמילין בחפלה שמרית אדוני עולם מפני שאברה"ם חצו חוקן שמרית ואח"ל עמד אברה"ם לא ה' מי שקראו להקב"ה אדוני, איך עממים רבים יש בזה וי"ל צעטות מ"ש חלקינו) עפ"י שאתרתי כצד בעכ"י (צ"ע כי חצ"ה) שאמר המציה צבורים בגדתי היום לה' חלקיך וגו' וכו' (ח"י) כמוליד ח"ש מן הכלל ולמה לא אמר לה' חלקינו חולם ו"ל כי מי שצא והביא ציטרים וצב הדרך [ח"י] בהתעוררות והתרגשות והשמחה במצוה צמטיות צמ"י ציבורים וכל הכבוד שיאלו לקראתם מירושלים וצוואו למרום הר הקודש ולצות ה' פנימה תרגש כ"כ צוואתו הכהן העומד לשרת בקודש וכל העשרה נסים שנעשו שמה ונשצר לבו בקרבו בהשגו ח"ך זכה לזה עד כי ה' בוש מאוד וירא לומר חלקינו צידעו נגטי לבצו ח"ך הוא רחוק עדיין מחלקנו ית"ש ולפי ערך קדושת הכהן העומד שם לשרת ע"כ אמר לו חלקיך שאתה קרוב לו. וכן מנינו בירושלמי יומא (פ"ה הל' ה') שאמר שמעון הלויק היותו מתפלל על מקדש חלקיכם שלא יחרב ולמה לא אמר על מקדש חלקינו רק חלקיכם ח"י שגם הכ"ג שמעון הלויק הקדוש הזה ברוב טוהותו כשנכנס לביתמ"ק לבית קה"ק ה' שפל וצצה צעניו עלמו לומר חלקינו כנ"ו. חולם צבוא ימו הסוכות שהם ע' פרים שמתמעטים בכל יום כדי שיחמטעו הני פרים והעמים, והקליר הפיטעני התגא הקדוש ה' כצד אחרי החורבן

בהיותנו בגלות המד והארץ הזה שם אי צין עי זאבים העמים האלו ועכ"ז נעמד בנסיון צע"י באמונתו ודת תורתו אם כי המה לא ראו לקבל התורה רק אנחנו קבלנוהו ית"ש לאלוקו כי אין מלבדו ועכ"ז אנחנו בגלות ובצרות תח"י הרשעים האלו שמיאנו לקבל התורה וצעד בהסיונות הנוראות האלו עכ"פ כדאי המה כנסי לקרותו לית"ש חלקינו והוא חלקינו. ואין לו אומה אחרת זולתנו. לזאת נבקש רק מאתו, הושענא:

ו. א"י הושענא למענך חלקינו הושענא כי למת נקט חלקינו שזה מה"ד ומי ידק לפניך דין ולמה לא הזכיר שם הוי צ"ב שהוא מדת הרחמים. ונראה שזינו צרות קדשם על צרות וגזירות שמד ר"ל של דור האחרון מה שנשמע צע"י מאלוהינו יותר מצ' וחצי מיליאן שנשחרו במדינת רוסיה (סוויטע), ממשלת הצארשאוויקביץ) אשר לא ינחום להתפלל ולמול את צניהם ולגדלם לשום דת, רק להכחיש מליאת חלקי לגמרי (הי ילנו) והנה גזירתם קשה משל פרעה כי צפרעה נא' בזוכ"ק מ"ש מי הו"י אשר אשמע בקולו כי משם חלקיים ידע רק בשם הוי לא ראה להודות (היינו שהוא ית"ש מהוב כל הויות ומושל בתחתונים לגמרי בהשגחה פרטיות על כל פרט ופרט וגם כפי שבי הרמ"ע מפלנו זל"ל [במאמר אם כל הי ח"א פ"י] שבי פרעה מאתן שהקב"ה צרא עולמו מחומר קדום ולא יש מאין כדי אפלטון עי"ש ביד יהודה עכ"פ לא הי מכחיש וכופר לגמרי) אבל הרשעים הכופרים האלו יכחישו הכל לגמרי במליאת חלקיים ית"ש ויכריחו את אחצ"י על ככה כנז' (אוי לנו שכך עלתה צימנו), וז"ש למענך חלקינו וילינו מיד הכופרים האלו שמכחישים מליאת חלקיים לגמרי ואתה ית"ש מניח לחיותם ועי"ז גדול חו"ה ויתגבר יותר הכפירה והשמד ח"ו והרחה נא כי אתה חלקיים בטולמך ולך המלוכה ומושל שיתגלה צ"צ מליאת החלקי ית"ש ותורתו ואמונתו ואשר מלא כל הארץ כבודו כיה"ר צ"צ:

ז. א"י מה שמתחיל הש"ץ למענך חלקינו וגו' עד למענך דורשנו הושענא שזהו מכון בגמר החותם נעוץ סופו צתחלתו כמו שאמרנו צר"ה (קודם תק"ש), עיי' מאמר תקט בשופר אות כ"ד) בענין הדי רגלי מרכבה שהם הצרכים יתח"ק יעק"צ דו"ד שגרשמו צסידור לבון בהקיעת תשרית והיינו שיטמדו צעדנו להליץ בעת יום הדין ועל כן י"ל בזה גם צמן החותם, הכל הולך אחרי החתום, מעוררים עוד הפעם זכותם ונרמז כי למענך חלקינו הוא הצרכים שגא' אחרי נסיונותיו ומסירת נפשו ויקרא שם הצרכים בשם הי אל עולם (צרחות כ"א - לג) היינו שהוא הודיע שבעולם הזה ג"כ הי (הוא האלקים) הוא חלקינו לצדו ית"ש ולא כמו שהודו במקלף האו"ה והכופרים שאומרים רס על כל גוים הי (אבל רק) על השמים כבודו, וזה שהודיע הצרכים חלקינו ואמונתו

שהוא חלקי עולם, וז"ש למענך צוראני שהנה אחז"ל צעירוצין (דף י"ג) גמנו וגמרו נוח לו שלא נצרא יותר משנצרא (וכמ"ש המהרש"ה שם נמניו הלי"ה שהם יותר מהמ"ע וגמלא קרוב להפסד) וכבר הקשו דגמלא הקב"ה שהוא טוב ומטיב ית' כדי להטיב לנצראיו ולפי"ז לא הי הצריחה טובה לנו כיון דטוב לו שלא נצרא משנצרא והארכנו בזה צע"י במק"א אך לפי"מ שאחז"ל (בשבת דף פ"ט ע"א) שיתחק חביו ית"י המלדיק לעתיד צעדנו ויאמר דל פלגי דלילא ודשינתא וכי כ"י עד שיציר לזקנו עפ"י הדין, גמלא שהכל הוא התכלית וסוף דבר לעובה והצריחה לטוב לנו כיון שנזכה במשפט בשמירת התורה ג"כ כחשדן של יתח"ק חביו ע"כ שפיר יתיחס שצחו של הקב"ה על יתח"ק צצריחת צ"י"א לעובה וזהו למענך צוראני צעננת יתחק כנז'. ומ"ש למענך גואלניו הוא יעק"צ כמ"ש צפסחים (דף פ"ח ע"א) לא כאברהם וכי אלא כיעק"צ שקראו בית שזכו בגאולה העתידה העיקרית מלך ישראל וגואלו לבית יעק"צ אמת ע"כ נקרא ית"ש גואלניו, ומ"ש למענך דורשניו הוא צחי דו"ד כשאחז"ל צסוכה (דף מ"א ע"א) לוי"ן דור"ש אין לה מכלל דבעי דרישיה והיינו דריש"ת מלכות בית דו"ד מלודה לוי"ן וכמ"ש בהושע וצקשו את ה"א ואת דו"ד מלכ"ם ע"כ מרומז שפיר באלו הדי תרזים כנז' שהם כנגד הצרכים יתח"ק יעק"צ דו"ד שיטמדו לזכותנו להמליך טוב צעדנו לזכותנו צחותם חיים ושיבי דוד מלך ישראל חי וקיים שנת גאולה וישועה צ"צ:

* ח. עוד י"ל הושענא למענך חלקינו הושענא, ור"ך ציאור הלשון דאמרנו צכפילא הושענא וכי חלקינו הושענא שני פעמים הושענא, נראה כמיותר ח"ו, אך י"ל אחי נמודי לצבי, דהנה כבר דברנו מזה כ"פ צימים הקדושים הללו אין כי צעוה"ר זה יותר מאלף ושמונה מאות והמשוים שנה אשר לנו בגלות המד וההשן הלו גלות אדום מדוכאים צכבלים וצרות נוראות ל"ע. ואין דברים ואין מצבר ואמר קץ בגאולה ואנחנו בכל יום הולכים ויוקים כל יום קשה מחצירו צכבלים משיח הללו אשר השתרגו עלו על נוזארנו ישראל קדושים עם אי מפוזר ומפורד צין העמים בכל המדינות, פנינו לימן ואין עוזר לשמאל ואין סומך, עוללים שאלו לנחם ופורה אין להם כי הפרנסות נלקחו ונתמעטו ומה יעשה הבן ישראל שאין לו לשלם שכר לימוד צעד צינו והטילו עוד עליו עול מים וארנוניות אין לפניו מחסה ומנוח ואל מי יפנה? האם ישאר פה הוא סובל עול פרנסה ורעב ר"ל וצוקות נורא, והאם יסע או ישלח צניו לצרות רחוקות לאמעריקא או צודאי הולך לצדון ר"ל כי קשה שם לשמור ש"ק ולהיות יהודי, ומה נאמר ומה נדבר לעת צרה כזאת אשר לא נבייתה, ואבותינו ורבותינו הקדושים צדויות שלפנינו נסעו כמה למנוחות ואותנו

עצמו להנחות והמה שותקים בגיט העליון ולא פעלו עד כה הגאולה שלימה צעדינו וכבר עבר קציר כלה קץ ואנחנו לא נושענו וכבר כשל כה הסבל בעולם, ודור השוך הלא דור התגברות הקליפות והכפירה ר"ל מכל ד' גלות הגוף והנפש, אבותינו הקדושים מסרו נפשם על הגאולה ועצרו צעד ירושלם עיר הקודש שהשיב שם השכינה הקדושה למקומה, ועהה ח"ו כל עבודתם וזכותם. ודעו נא אחיי את אשר צוה"ר הגיענו ואוי לנו שכך עלתה בוימתנו כי בירושלם עיה"ק שם העמידו כעת בנין בית און האוניווערזיטעט השמדיית ר"ל ממש שיקון צומם נגד מרום הר קדשינו איו לדור שכך עלתה בוימתנו, וכופר ח"י ומ"ש עוד הרכיב וספר פיו לומר על זה הפסוק כי מליון תלא תורה ודבר ה' מירושלם וכו', הוי ואצוי. ח"ך נסבול כזאת ונמס כדונג לביתו בשמעינו כזאת, וכן עמדו שחר בתות המתחדשים בדרך אשר לא שערסו אבותינו המה האגודי"ם אשר גם הם רזאים לעשות קאלאניען וחורשי אדמה באדמת קודש ולא להחזיק ולחמוך קופת הרמזעב"ים והח"ים והישיבות ות"ת של ישוב היסן דור ודור באה"ק, וישנו מראשו מנהליהם שצאו לארה"ק ושהו יחדיו וי"ט עם הציוני הכופר ומה נאמר על זה היכול נוכל לתרוש ולהתאפק, הלא כלה כחנו ונתשבנו, בעד זמנש שהגיענו לדורו של שמו כזה ר"ל, וישראל הפשועים המאמינים עוד צבוחת משיח לדקינו על דרך גס המה מדוכאים ונרדפים ר"ל וגם כי חזעק ואשוע שחם תפלתו ח"ו. האם לא התפללו אבותינו יוהר במס"ע על הגאולה, וכל זה ה"י ללא הועיל עד כה. ואח"ך נזעק ואח"ך נתפלל וראשינו ולבינו כל עמני, וע"כ ח"ן לנו על מי להשען כ"ח על אצונו שצשמוס. ולהיות מלינו במס' צרכות (דף ו') שהקב"ה מתפלל וכו"ר שיכבשו רחמי את בעמי ויגולו רחמי על מדותי וכן איתא שם (דף ז') שהקב"ה מניח תפילין וכו"ר לשון תפלה כגודע. ונשמע גם מזה שהקב"ה מתפלל בכל יום כי ע"כ נקראו תפילין דמרח שלמח, ובין אנו מכבדים אותך רבש"ע שאתה תה"י הבעל הפלה שלנו וכו"י נא מתפלל אתה בעמך צעדינו כגיכול. כי על תפלתנו ח"ן לנו לסמוך ולשען ח"ו. אבל כשאתה התפלל צעדינו בודאי תשמע תפלתך וכו"י ישראל נושע צהי חשועת עולמים, וע"כ הכוונה בזה בדברי הפייטן שאנו נועקים הושענא למענך שאתה חלקינו תאמר ותתפלל הושענא יו"ר שיכבשו רחמי וכו"י כג"ל ועל כונה זו נזעק כולנו הושענא וכו"י :

* ט. א"י הושענא למענך חלקינו וכו'. והסמיכות לזה, בוראנו, דורשנו, ובודאי לא משום שהוא על סדר הא"י העמיד בזה צעל הפייטן ר"ח הקליר הקדוש (כשיטת המוס' הגונה י"ג) כי אם על כל אות ואות תולה תלים עולמות לאון שיפור בכונה מיוחדת על כל קוץ וקוץ. ולישע זה חלקים לכס אחי היקרים מורי ורבותי שני מעשיות אמיתיות מלדיקים. ח) ממך

הקדוש מבארדיעשוב זי"ע (בעג קדושת לוי) אשר פ"ח באמירת הנות כד מעט להאי פסוקי ויקרא ה"ח לצלות ביום ההוא לכבי ולמספר וכו', צכה צמר נפש ואמר בלשנו הטהור (כגן המחשבה נפני אצוי) רבש"ע אתה צוכה יש לך על מה נכבות (כביכול) אבל הלא יש בדרך להושיעך ולמה לא הושיע לך שלא תלמדך לבכות עוד, עכ"ל. צ) ממך רצונו הבעש"ע הקדוש זי"ע שפעס ח' בעש"ק קודם הכנסת כנה קרה לתלמידו הקדוש ר' ל"ב המוכיח מפולגאח זי"ע שיסע עמו לאיזה דרך וגסעו על עגלה למרחק רב דרך יערים ושות (ובקפילת הדך בדרך בדרך הבעש"ע בקדושת נוראחיו, כגודע) עד שצאו לאיזה מקום שה"י שם צות אחד וז"ה הבעש"ע להעמיד העגלה וי"ח מן הצות איש אחד צתוחר גאוח ונתן שלום להבעש"ע בספ"י והשיב לו שלום צפניים יפות ושמחה והאיש ציקס מהבעש"ע לישחר אללו על ש"ק, ולא ראה והה"ק ר' ל"ב הבי"ל ראה וכן המה על כל זה ולא שאל מאומה רק הבעש"ע הקדוש הגיד לו אח"כ הידעת מי ה"י האיש הלא, זהו ה"י משיח בדור הזה (כמובא בספ"ק שנשמח משיח ישנו בכל דור ודור וכשיגיע הזמן יתגלה ציפיו וטויו ויועמדו חו לעין כל). וח"ו התפלל ביותר הקי ר' ל"ב ושאל. אי"כ מדוע לא חפץ רצונו למלחוח מצוקשו שכתחקן מאור להיות אללו על ש"ק, וענהו הבעש"ע יען כי רחיתי שנגזר צעון בדור שיסתלק צש"ק זה האיש קדוש שהוא נשמח משיח כג"ל ואיכבה אוכל ורחיתי באבדן והסתלקות משיח חלקי וכו". עכ"ל.

ועתה אחיי תמודי לצבי הלא שמעתם הלא ידעתם על מי ירמזון מילי. מה ה"י לנו ואוי נא לנו כי השאנו מה נאמר ומה נדבר. אמנם מורה וחוצה עלינו להמליך לעוז צעד כלל ישראל ואין לדונם לבק חוצה ח"ו כי באמת הן עם לצדד ישכון ובגויים לא יתחשב גם צדוד הצרות והמלחות שהשתרנו עלו על לוחציהם צו"ה נרדפים מכל ד' בכל המדינות מפוזר ומפורד צון העמים ועוללים שאלו ללחם ופורש ח"ן להם ובראיהם צוה"ק דנגזר עי שנין דענייתת צדק יומיא ומאן יכול למיקם צבון, וכן באמת דאם ח"ן להאב לשלם שכר לימוד ת"ת לבנו וככהה ח"ן לך נסיון גדול מזה והאם ישלח צנוו לאמעריקא לחלל ש"ק והנו כוכרי, דשצת חמירא כע"ז ר"ל. וככה בכל המדינות כי אלנו את יעקב במסים וארנוניות ותוקף הגלות והשיעבוד, וצוחר הכפירה שנתגברו הקליפות צו"ה כמו הליויים ודומיהן בכל שום וחניכה דלית להו חוצאים ומחטויאי רבים והתגברו צוחר צעור ה' שמה בארנו הקדושה, ערו ערו עד היסוד צה בעבודת חרשי אדמה והקאלאניען שם שזכו נגד החוכ"ק כי אנו ח"ן לנו אלל ללכת בעקבי אבותינו ורבותינו הקדמוים והישוע ח"י שייסודו מרנן ורצנן האר"י וצ"י והאלשך ושאר הקדושים זי"ע היונו ע"י מעות רמזע"י להחזיק באה"ק היושעים עכ"ל

והעבודה ותורהם לומנותם על פי רוח ישראל כצא
 וכמקובל מהדמוייר הקדוש (מכרי"ש) משינאווא זי"ע
 צמם מן הקדוש בעל ארבע ישראל מאפעא זי"ע כי
 לפי ערך נדבח האים ללדקה דרמבעטה"י ניכר חלק קדושתו
 צאלקי ממטל כי זה צדק תלוי צדום ממלחה עכדי"ק.
 ועי"ז לריכין לעבוד צמשי"ג צלחת וכהולכים בשועה
 אחרת לעגל הנדקס דרמבעטה"י ובהנה יחי"ו מי שיהי'
 הוא נגד התורה ומתמנהדשים אשר לא שערס אצותיו
 הי' וילנו, וצמדיות רוסיא (סאוויטע) מה גשמת, שני
 מיליאן יהודים עומדים תחת השמדותה בעויה ר"ל.
 ובגל זאת הישראל קדושים שמתחזקים עוד צלומות
 הי"ג עקרים רבותהון מה חשיצה לחון שיטור לפני
 הקצ"ה וכמו הלדיקים הקדמונים נחשצו בקדושתם והקוף
 הימנופה ועי"ב רצ"ש"ע יפה צרתה יפה צרתה אותנו מכל
 העמים ואין לך כצויכול להתצוים עם עמך ונהלתך ואילו
 הי' יהי שחר חומה ולסון נדפוס ונדפאום כאלה כצר
 היו כלן מאליתן ולא יכלו עמוד הצל מי נעמך כישראל
 גוי אחד צארן, וזהו שאנו שואגים ומתחננים הושענה
 למעגך חלקינו היינו כדברי מן הקדושה לוי כני"ל
 שאחכ הוכל בעלמך להושיטך ולמה לא חושיע לך כצויכול
 צמכרה — יחיי"ת שאין אנו כדאי להישועה וצטומותינו
 הילגה השכינה בגלות לה אומרים הושענה למעגך
 „צורלנו" היינו שצרתה בכל בצביל ישראל שנקראו
 ראשית ואין לך עם אחר זולתנו וצין כך וצין כך קריים
 לך צנים וחס צלמת מנויינים ועם סגולה כני"ל וכדאי
 להושיט. ואם שצטומותינו נאצד ונכתלק משיח חלקי
 ועקב שצדור הזה כי לקח אותנו חלקים ואינו לה אומרת
 הי' למעגך „גואלנו" היינו כמו שכתוב מלך ישראל וגואלו
 הי' לצלות אני ראשון ואני אחרון ובי' דלנו צוטחים
 צו יחצרך דכוח מי וקים לעד ונקרה הי' גואלי וצידו
 לגאול אותנו ולשלוח לנו גואל חזק ומי שיגוב לו לגאלנו
 יצא ויגאלנו ואין אנו מציינים האם יהי משיח פושע
 ארה ולוצע ארה חדש או צלותן אחר ברצונו יח"ש
 רק שיצה צ"צ, וזהו י"ל הכונה (צטמדיקין ל"ח זי"ט)
 צקס"ד דעת ר' לילל דאין משיח לישראל שכצר אכלוהו
 צימי חזקי. והיונו לחזקי הי' נשמת משיח וצו החמינו
 הטם משאי"ב על דוד מלך ישראל משיח מלינו שלח החמינו
 צו צעויה ורבים קמים עליו וזהו העגן דעל חזקי
 שחסצו הטם שכול משיח אמרינו חון משיח לישראל
 וכוא נסתקן אז וזהו שפי רש"י שם דרס הי' לצדו הוא
 גואלם עי"ש והיונו כני"ל כי רק הי' ישלח לנו משיחו
 הראוי ברצונו הטוב וצפקודתו למי שושיט את שרציע
 המלוכה הוא ומלך צ"צ, וכחקר חלקי המלח צזה
 ועכ"פ הוא יח"ש הגואל האמיתי לגאלנו צצ"א. וכן
 הסמיכות לה, הושענה למעגך דורשנו. עפי"י בגמי'
 (סוכה זי"ח) ליון דורש חון לה מכליל דעני דרשע
 וי"ל ככונס דככליל בעי דרשע כלל ישראל שידרוש הי'
 שלומם ועוצחם ציון חכ ההי' הדרשע האמיתית ואמרינו

שם צמי' כני"ל על שבתקין ריב"ז לעשות זכר למקדש
 ושיחא יום הניף כולו אפור נ"ע מהרה יצנה צוהמי"ק וכי
 ואימת יצנה כליל המיכר ועי"ש צרש"י וחופי דהגם
 דאין צונון צוהמי"ק צלילה הצל צות השלטי שחני דיהא
 בניו ומשוכלל משמים וכח יתגלה עישי"א. וזהו הסמשך
 להני"ל דכיו שגבה למעלה משכלינו ויהי בכל צדך
 גם כן צנין צות המקווה צ"צ, וכן ציאת המשמ
 שישלחו משמים ויתגלה לטובה כי הי' לצדו ודרוש את
 עמו ועיר קדשו צ"צ:

י. ג. א"י צזה כי לריכין להצין למח פתח בעל הפיוטין
 הקדוש את הוושענות שאנו מרבים צתחנונים
 צפרט ציוס הזה הוי"ר שכל העולמות תלוים ופומדים
 על החומה טובה לכל צ"י חותם צחוק חותם חיים
 ולדוד מלך ישראל חי וקים שיצה ויגאלנו צ"צ, צמם
 „חלקינו" דייקא, והלא לפי"מ שפי רש"י (נפי וחחמק)
 מבי"ב ממש ישראל הי' חלקינו (צצגלות הוא רק נקרה
 חלקינו כי האומות העולם חיים מורים צאלקותו יח"ש,
 ולעתיד לצח יחי"ו) הי' אחד שיכירו וידעו כל יושבי
 הצל שאין עוד מלצדו, ולפי"ז ציותר הי"ל להתחיל לפני
 הצקשה להגאולה שלימה בכל סדר הוושענות בלסון
 הושענה „הוי" שם הרהמים, אמנם י"ל דנהה יש לנו
 ערב והבעתה מהרמצי"ם הקדוש שפוסק (צכלי תשובה)
 כי חון ישראל נגאלין חלה עיי' התשובה וציון שפוסק
 חצובה מיד נגאלין עכ"ד, והיונו מיד צלותו שעה אחרת
 התשובה שלימה וחיי"ב הלא נוכל להגאל ולצאת מהגלות
 עוד כחיים הזה ממש צחם גשוב עתה להי' בכל לציונו
 ונפשינו.

אך יש להמליץ זכות בעד כלל ישראל שהם מפחר
 ומפורד צין העמים ומלירים להם מכל יד דויים
 סחופים ומדולדלים צעויה צלמרת היםם שהעניות
 צצרה למאד צחון מזון ומחי"ו חכ שיש לו חינו שלו כי
 לוקחים ממנו בעד מסים וארטנות בכל המדינות עד
 שנשאו מצולצל ומטורף לגמרי ואוצד ענית המה, וצמלצ
 מר כזה אי אפשר לנאט ולנאח המום לתשובה כראוי,
 כי מה ישעה הצן ישראל כשר שרואה לגהל עוד את
 צותו צרות ישראל צצה חס חון לו לחם לפי טוליו
 צפרט להשיא את צתו זליתן לה נדוייא, וזהו אומרת
 לו ליטע למדינת אמטריקא להמלוצ טרף הלא שם מסוכן
 צנפשו הרומני ולא ווכל לעמוד צנסיון לשמור מחילול
 שבת וכהנה צעויה"ר, צפרט שגם שם כצר כלה שרועה
 מן הכים, וממדינת הסאוויטע שומטין קול ענות של
 שני מיליאן יהודים צגזרת שמד ר"ל והצאלשטוייקטן
 מהרפים ומגדפים מערבות חלי חייט, רצשי"ע, העל אלה
 חחרש, על שריפה קדשים ששורפין שם תפילין וספרי
 תורה ומחללים שם קדשין כ"ב חוי ואצוי, אך אפשר
 לסבול צחת, הלא הלצ החמוגג ונמם. וצמדינת אשכנז
 מכים וכורגים את היהודים צחון מנום ומחסה, והכח
 רעשו וגם נחגעשו מכל המקומות וטשו את ארץ ישראל

למקום מקלט ופליטה לברוח כמה. ומה נאמר ומה נדבר הלא האמת מוכרת לומר שאין הללו צורחים להשיק בו אם לפעמינו"ח לחלל את הקודש להשיק גם פעמים ביותר התגברות הקליפות הם כחות הלוויים והמזרחים באו וחללו בהעדר שמירת הדת זה צבא זה צבא ואחרים הקזקו החטוים גם הם כמו שגמו ומענו בקודש ובפרט באמונת ביהם המביא אהבה לו בכל יום שיבה שזהו אי מאמונת י"ג עקרים והם עושין קאלאנישן חדשים לא שפרום אבותינו, לכן צ"ל לויכין צוטר שמירה להגיל מרעת הכפירה ואשר כבר יאנו כהיום חולי לאלפים בורחים ופליטים ממרחקים שהמה מחללי שבתות צפרהסיח בארץ הקדושה, וכ"כ עלהם צויינו והגיטנו לדורו של שמד נמש. אין מי יקרא בלדק מהעורר להחזיק בראוי צהתורה והמלות ואמונת אומן צפשיטות בדרך אבותינו, הי ירחם.

אמנם הובדו אחיו, הלא הצטיחה לנו הסוה"ק ציר לך ומלאוך כל הדברים האלה באחריות הימים ושבת עד ה"א וגו' (דברים ד' - ל') והיינו גם מחוך הלאזה נרוכות ההם יתן הי צנו כח לשוב אליו ולהשר גם פסק הרמזים בגיל שמוכרת רק לעשות השובה והוא עוד מהגמרא (סנהדרין פ' חלק דף ל"ז ע"א) דכלו כל הקליין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה, וצין יתחמך נח צבג מחמני כוחינו ולציו לקבל עלינו עוד מלכות שמים באמת לעשות רק לדורו ית"ש והלא לעשות כל נגד רעיו ח"ו ובמסירת נפש אפי' על מילי דרבנן וקונו של יוד וגם שגמורו נפשונו צעד בגאולה שלימה שיבה משיח ציונה דין והצא לטוב משייעין אוחו הוא ית"ש יתן צנו כח לשוב אליו באמת וזהו שאנו מצקשין הי למשך "אלקינו" היינו צעוד אפוא בקרא רק אלקינו (כדי רפ"י הבי"ל) צגלות ההג הזה שאין לנו שום כח ואומן מעממינו הוא לבדו יחזקנו ויושיטנו שיאמך צנו הידועה שהוא אלקינו אלקי טולם ולשוב בתשובה שלימה בראוי אלו, ולזה אומרין בסמוך למשך בורחינו היינו שדע שהוא צרה אוחנו (ובנו שפ צה"ק חובת הציצות דהחויב על הפעולה להיות משועבד לפועלה) וא"כ החוב עלינו להיות משועבדים אליו בכל לבבנו ולעבדו בראוי, ובמוך לזה למשך גואלנו היינו כדי הרמזים הבי"ל דאם עושין חטובה מיד בגאלין ונעשה חטובה כדי שזוכה לגאולה שלימה:

* יא. אחיי אמרו לציו, לא לדרשא קאחינא עתה ציום הזה הוי"ר אשר כל העולמות ירשוו וגם יתעטשו עם מלכות ציה דוד ואין הזמן גרמא להאריך בדברי תורה ודרשות עתה, אך שלא לשונה מומנה אבותינו הקדושים ז"ע [יעזור לנו הטייה שחכה לילך בדרכים הטייטם צבי"ע] נאמר מילין אחדים. ויהיו נח אמרנו לראון לפני ארון כל והנה הפייטן הקדוש ייסד כאן בראשונה.

הושענא למשך אליקנו, בורחינו, גואלנו, דורשינו, ולויכין לבבון למה פתח דיקא באלו הדי אוקיות והלא הי יכול לומר ג"כ על שאר האומיות הלאה, אמנם הפיט נוצע מיסודו של הקליר הקדוש רי אלעזר צ"ר שמתן (לדעת הסו"ט ולדעת הארי"ל) ואלו התנאים הקדושים ז"ע כמה ראו באשפקאריא המאירה ברוה"ק גם למרחקים הרבה וראו הכל גם מה שי"י צדור האחרון ועד היום הזה למטמרין גליין לה, והנה אביו (של צעל הפייט) התנח האלקי רי שמתן צן ווחאי לעק ודאב עוד צימיו (בדחיתא ברוה"ק) וי דגותא חיתושך כי אין כל דצר ועלם מהם את כל הנרות והתלחות של בגלות החל הזה צפרע הנסיונות הנוראות צאחרית הימים כמו צימיו אלה אשר בשל טח בסבל עול הגלות המר והבגירות קשות ורעות ל"ע על כל ציה ישראל בכלל ובפרט, ולדיקי האמת שבו כמה למינסות ואוחנו עוצו לאנחות והגם פי לא נבין אי חופה מנוחתם בג"ע העליון והלא חיתה צרשי (פי חקת) מדחכז"ל פי "האבות מלמעשים צקצר צלעו ציוכים" וא"כ ח"ך ערבה מנהתם אלל מה שחותנו עוצו לאנחות זרה צין במלא מוצן המלה ועין צטין גראה צטויה את היגון ואנחות שיאנחו צנו ישראל מק העבודה בכל הנדירות נפוצר ומפורד צין העמים והמיות וצפירה הנחוצרת עי"ז מכל דר ר"ל אי אפשר להגול עוד.

ודגה. הנסיון הגדול באחרית הימים החיל זה רבות צשנים צנסיון העוני והלות השורר צקרב העם בדחיתא צתיחוי"ק בהקדמה דבאר עי צנין ועניות צגלות צהרחה ר"ל, ומה יעשה הצי ישראל שאין לו צמה לפרנס אוחו ואת ציפו ועוללים אאלו ללאם ומעט חלב להחיות נפשו ואין עורש להם ואין לשלט שטר לימוד של תלמוד תורה לחינוקה וחינה זמי יעמוד. ומרחש הי למקלתן לפליטה צמדינת חמערקת חמנס שם צפוי"ה חשפים אחרים מהם (מלכד הירחים צנו עלי"ה והם מועטים) נגשו צחילול שבת קודש ואם שאינם חגשים רעים צעצטם, חבל עכ"פ לא יכלו לחפש צמוחס הקטן ולישא את ראשם למטן זעת שאפשר לשמור את יום השבת ולהצריך ג"כ צפרנסה צצבור. וצפ"י הדין מחלל שבת דינו צנכרי. ומקלתן נשעו חוקים לחה"ק צגלות שארית ויחכם צחורה ועבודה ונחפרנסו מקופת הצוללים דמרמבע"י כחוקן צבותינו הקדמונים ומאשר נשאריו כאן האמינו והשליכו על הי יחכם כי לא יטוש את עמו ונחלוה לא יצו, אמנם עוד כזאת לא נהוה לו להצטי"ל צראותו כי עם העניות כצרי הורגלו קנה צני ישראל ועדיין צ"ה נשארו יהודים נאמנים לה: ולתורתו וצשם קדשו יעמחו כי הוא זן ומפרש לכל, ע"כ הפליל ענה רעה והעמיד המאנדאע של צעל פנור ליתן ליהודים (ח"י) "פאלעסטינא" להחייב שם שלא בדת החורה וכן הם הלוויים הכופרים וצכלגן ואחריהן נגריים המרמים והאגודיים וכל שום ואינכא דחית להו

ומטמנותיו אין לו לגלות לכל כי אם מלד החסד ומדת הרחמים ע"כ אומרים "הוי" שם הרחמים עכ"ל, וע"כ פותחין להתחנן מלפניו ית"ש הושענא למענך "אלקינו" להשפיע מזונות ופרנסה טובה לישראל עם קרובו שמגיע להם גם מלד מדת הדיון שהוא השם אלקי"ם ולצטל גזירת נסיון העוני כי הלא קי"ל עניות מעביר על דעת קונו ואי אפשר לעבדו ית"ש מתוך דלות ועניות ואצוניות רק מתוך נחת והרחצה.

ובגד נסיון של הכפירה והשמדיות הלוויית וזהו ספריהם אומר הושענא למענך "בזרחינו" שלא ירעו ולא ישחיתו רק יהצטלו לבמרי רשחום המכחישים בחידוש הצרי"ה של הבורא עולם ית"ש.

ובגד נסיון של "ישב ארץ ישראל שלא עפ"י התורה" אומר הושענא "למענך גואלינו" לצטל החלומות שוא ודמיונות של גאולה עצמית וצנין הארץ ע"י המאנדאש של הגויים שאין צוה שום עוצה הנאה לישראל חדרבה גורמים להתייחס ח"ו צהמונה נסיות של גואל ישראל האמיתי ורק אחי "גואלינו" והרבה עמו פדות בדרך גם לקצץ גליותינו צ"ב.

ובגד נסיון של הדישה מהכחות ומפלגות שונות ח"ו הושענא למענך דורשינו שגדש את ה' ואת ליון כמאמר חז"ל (סוכה מ"א) ליון דורש אין לה מכלל דבשי דרישה, אבל רק בדישה שדרשו אבותינו ורבותינו לתור לחקור ולדרוש אין לקרב הגאולה ע"י ציאת המשיח ולרומם קרן התורה באמת ולא לעשות ליוך אחרי דרישה הכל כי אם מעשיות מלות ומעשים טובים בתורה ועבודה וגמילת חסדים ותיוקן הכלל ולשפוך לב ונפש צהלות וכל עת רצון על גלות השכינה וכנס"י ועל זה נלעק כולנו יחד הושענא:

* יב. מוריי ורבותי, לא לדרשה קאתינא עתה ציום הקדוש הזה הו"ר אשר כל העולמות זוחלים ורועדים, ולא צטל דרשן חנכו, רק אולי דחן גרוע אני, כי הנח מאצותי הקדושים צין מלד אבי צין מלד אמו זי"ע היו נקראים בחי' צדחנא דמלכא כמ"ש בצוה"ק כי דוד המלך כד הוי חזי מלכא עיבא (כציכול) הוי מזמר שירין ותשבחין וחי' צדחני' צדחנא דמלכא, וקיני הקדוש מראפשיין צטל זרע קודש זי"ע כתב בצפרו חילה שלוחה (פי וירא) "צעת שהייתו דחן על חתונה אמרתי הכוונה שאומרין הזוג יעלה יפה" כוודע (כי יפ"ה עולה יחוד אשר יהיה לעתיד זוג דלעילא כציכול) וכן ספרו משמו הקי אשר צהושענא רצא צעת שהסיר את עצמות הקשורים על הלולב פתח פה קדשו ואמר "לחמיר אויפפלעכעין די בלה" ואז כל העם השומעים דברים נוראים כאלה יולא מפיו בקדושה וטהרה נפלו כולם בצכיות וזעקות גדולות והתעוררת שאין לשער, אמנם אנחנו דור שפל הלזה אם כי הכלה הקדושה נכסת ישראל בלה קרוי' צנעומה בוכות מאוד מרוב מרוב לער ומרירות הגלות המר והגמחר ולריכין לשמח

שנבלו נחפזו לצנין הארץ בדרך קאלאמיען הכשר"ה (לקבל עומאה) וחלונים וכי אשר לא שטרום אבותינו אוי ואבוי הלא עפ"י הגמרא, וכן הכלכה בהרמז"ם, לעתיד לצא משיח צטמנו יחלק את הארץ צרוה קדשו לשצטי ישרון לכ"א בגבולו, ואיך יצואו המה בחולפה כזו ואיך מותר כזאת להשתמש בצרציעו של מלך המשיח הקדוש. והנה הלוויים הארורים העמידו את צהו ספר והגימלאזיוס העמאה שלהם צסדר לימודים ממש כופרים בסוכה הראשונה כציכול בחידוש צריאת העולם ע"י הבורא האחד יחיד ית"ש וילדו צרשתם ילדי בני ישראל על שחול תחתיו ר"ל.

ואחריהם צאו שארי הכחות ומפלגות, כמו האגודיים המתדמים להם צהרבה דרכים עמאים ושעכ"פ פוגמים צהמונת גאולה נסיות מן השמים צציאת משיח אחכה לו בכל יום שיצא כי ציאתם וצינים צארץ נקרא ונשרש צקרצם כמו "גאולת הארץ וישראל". ועוד צאו צטענת הכל שלהם, שעכ"פ לריכין לדרי"ש דבר מה צימים בהם וצמזן הזה אחי ארגאניזאציון, חוי ואצוי, השלחן ערוך חינו די לפניכם להתנהג צדת של תורה אשר הוא ארגאניזאציע על כל פסיעה ופסיעה, וצפרט השוכה שלימה כדי הרמז"ם ז"ל ושארי המלות אותן המקרבין הגאולה כדברי חז"ל, כי אם צעלילת הצע"ד צחים לצקש אחי דרישה אחרת לארגן עלמם צמפלגות וחצרות נגד התורה.

אלה אזכרה ימים מקדש צהיות אהמז"ר הקדוש (צטל דרכי תשובה) זי"ע אלל מן אדמז"ר הקדוש (צטל דברי יחזקאל) משינאוה זי"ע שאל דרש ממנו איך וצמה יכול נוכל לצבוא את הבר הזה המעכב הגאולה ואיך נצכה להציה לימות המשיח וציאתו צ"ב וכן ראינו אלל אהמז"ר הקדוש (צטל שם שלמה) זי"ע והצדיקים שלפניהם ולפני פניהם זי"ע כולם רק דרשו את ה' צהמלאו ואז נדברו יראי ה' איש אל רעהו לעכס ענה צדת מה לעשות לקרב הגאולה צציאת המשיח וצנין ציבהמ"ק על ידו, ועתה צעוה"ר אין דורש ואין מצקש האמת לתכלית התקרבות ציאת המשיח לארצנו הקדושה צדברים המקרבים הגאולה לתקן עולם צמלכות שמים וכמו שפסק הרמז"ם כלו כל הקינין ואין הדבר תלו אלא צתשובה וכיו"ב, אלא יחפשו להם דרישות שוא והכל חבו וצוהו ר"ל. ונגד כל אלה הנסיונות הגדולות שעלמה צדורינו ייסד הפייטן צראשונה לשפוך לב ונפש לשמים לצטלם ולהעבירם. נגד "נסיון הדלות" אמר הושענא למענך אלקינו, כי הנה נודשו דברי גדול הפוסקים רבינו הצטל תוספת יו"ע ז"ל שפי ומחלק למה ייסדו חכז"ל צצרכת המזון נצרך "אלקינו" וצצרכת התורה צרכו את "הוי" כי הנה האדון מחויב לצון ולפרנס את צריותיו ומעשי ידיו ליתן מלד הדון די מחיותם חיי הנפש והגוף ע"כ צצרכת המזון אומרים "אלקינו" שם הדין, משא"כ התורה אולר סגולה גמזו

את נפשה צפרט קודם היחודה שלים של שמיני עלרת
 הצעל"ע אבל מה כותיו ומה גבורתינו ומה דקוטינו.
 אך בכל זאת הלא אבותינו הקדושים הגידו דברי
 התעוררת צה"ר צעה אמירת ההושענות לכן גם
 לנו רלונו להגיע למעשה אבות ויוך בדרכיהם יעזרו
 הש"י שובל גילך בדרכי אבות וכומו שפירשו צפה"ק
 על המיתרה לחיוב אדם לומר מתי יגיעו מעשו למעשו
 אבותי היינו לוג"ע עכ"פ מעט בנגישה קטנה למעסיכהם
 כרמים, וכן נאמר בזה. על שיוסד הפייטן הקדוש
 בהחלטה ההושענות הלו הדי מרוזים הושענה למענך
 אלקינו זהו וכל להצין לאשר הוא העיקר למען דעה כל
 עמי הארץ כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו ולריבין
 להשריש בהלב אמונת יחודו ואחדותו ית"ש, וכן למענך
 צוראנו להאמין באמונת הצורה כל עונמים שהוא ברא
 הכל שמים וארץ וכל אשר עליהם ותחתיהם והוא המחדש
 בעובו בכל יום תמיד מעשה צראשית גם בהיום הזה,
 וכן למענך בואלנו זהו ה' מאמונת י"ג עקרים להאמין
 צביאה בגואל האמיתי משיח לדקינו ברזון גואל ישראל
 ית"ש ובלתי אמונה זו ה"ו אי אפשר להיות יהודי כלל,
 ועם צבא להשתתף גפשינו בזה לפניו ית"ש לריבין
 להחזיק אמונתנו כנ"ל, אמנם הסמיכות של הושענה
 למענך דורשינו חינו מוצן כלל הכונה בזה, ובדלתי בדיוק
 ועומק בונה סודר הפייטן הקדוש זאת ולריך ציבור.
 ואדברך מילחא שמעתי צבא דו"ז הרב הקדוש מו"ה
 משה מראזוזוהדאצ זי"ע שאמר פ"ח צה"ר
 על פוסקא זו בדרך משל למלך גדול שה"ו לו בן יחיד
 אהוב ונחמד וכלום חסר לו בבית המנך ויחי לזמן מה
 קמו עליו מקעריגים כי העם נגד אביו ונגד בית המלכות
 והנה מלך במשפט יעמיד ארץ בהכרח הליג את בנו
 האהוב בהמות למשפט לעיין בדינו וילא עליו משפט
 חרוץ לשלחו למרחקים בבית מאסר עד יופיע מעשיו
 וכן ה"ו שהצילאכו לשם וישנ בבית ה' אשר החלונות
 היו למעלה ראש באופן שלא יוכל הפ"ו להביט החוצה,
 וכ"י לחיה יום עזר דרך שם שר וגדול ה' מנידתי
 וקרובי המלך ועמד לפני אותו בית שישב שם הבן
 מלך והבן הוא כשמעו קול השר וידוד אביו הלזה
 התחיל ללעוק בבני זעקה ורגש בגלים אביו ושאל האם
 המלך אביו דורש וזכר עוד עכ"פ ממני וממלצי ולא
 שכה ממני לגמרי ח"ו, וזהו הושענה למענך דורשינו
 שאנו לועקין לאבינו בצשמים לכל ישכה מאתנו ועוד
 ודרוש אותנו לטובה וליושעה קרובה, עכד"י ששמעתי
 צבא הנדוק הנ"ל, והנה הלא לכאורה דבריו לריבין
 ציבור כי זהו ה"ו אפשר אלל מלך צו"ד שמכה השכחה
 והרגילות אפשר להחקיר צרות עתים וימים ושלא לזכור
 את צנו, משא"כ אלל מלך הכבוד ית"ש אשר אין שכה
 לפני כסא כבודו וצרגע ה' הוא זוכר כל השכחות וידוע
 כל תעלומות ושמע כל הקולות והחפלות ואיך שידך
 להחלל לפניו שלא ישכה מלדורש אותנו.

אמנם דבריו נאמרו צרה"ק על אחרית הימים הלאה
 אשר שם פזורה ישראל בגלות הארוך והמר
 וגדול הארות ברומיות וצגשמיות והמינות מהגזרה
 צעו"ר וצוחר נגעו אל הנקודה הקדושה של ארץ
 ישראל עד אשר אלו הממלקים ית"ש מצני ישמעאל ועשו
 (ויקה עשו את מחלה צת ישמעאל) בלה שעיר וחתנו
 שופכים צו על חלניו הקדושה של הר מרום בית קדשינו
 ותפלתחינו, והגורמים לה מראש המכ הבאלפוריסטען
 (שאחו וקיצלו ושאו לקראת המנדאע של באלפור-
 דעקלעראליש צה"י עוד מלפני י"ה שנים) כל שום
 וחניכה להו וימאסו בארץ חמדה לא האמינו לדבר ה'
 ודברי נביאיו הקדושים והמצוה במד"ר שה"ש עכ"כ
 הנה זה עומד אתר חלנו הכותל מערבי אשר שם לצבנו
 שואף זרחה כי יצא הביהמ"ק צנו ומשוכלל מן השמים
 (כמ"ס רש"י וחו"כ בסוכה דף מ"א ע"א) הכותל
 הקדושה שהיא היסודות של כותל ה' בבית המקדש
 מאז וגם לשהוד צ"ב צה יצא משיח לדקינו לגאלנו
 גאולת עולם ולצנות את ירושלים וציהמ"ק צנו עולם,
 והעבודה בקרב את כל זה הוא רק ע"י התשובה
 שלימה בצורה ומלות ומע"ע ולהשתתף הנפש המזכירה
 את ה' חמוד נח ישו, והם המירו את כל אלה באמונת
 בעל-פשוט ושוא השועת אדם שהביא רק לרות והרצינות
 ר"ל מנכר הרגינה הכשמות עוד גם הרגינה הכופים שפכו
 דמים כמים בציבות ירושלים, וזהו צאו ועימאנו את
 חלניו הקי מכל לה, וכבר אמרנו לולא דמוסחפינה
 כדליתא במס' (ר"ה ל"ה) דכשחטאו ישראל נסעה
 הכשונה עשר משעות להחרתק מהם, וא"כ צעריה
 לעת כזאת אוי ואצוי, גרמו עוד יותר להחרתקות
 הכשונה הקדושה ממנון שצחה אשר הנה זה עומד
 אתר חלניו וארץ ישראל דקדושה פחה לעילא, וכן
 נאמר מפני קדוש ה' מרן צעל לור החיים הקי (פי
 עקב י"א) דכשאין השרתה השכינה בארץ אז אין שבה
 כ"כ לארץ וכו' עי"ש דה"ק שנאמרו צרה"ק. (כנודע
 מגדולת ונוראות של האור החיים זי"ע שנתן פ"ח פיהקא
 לחיים ה' שנלך ליושעה צפרנסה וכתב בכתי"ק להשכינה
 הקדושה בצ"ל "אחותי רעיתי ונתי חמתי צמעו מינך
 שתשפיע פרנסה" וכו' עכ"ל"ה וזהו להיות הכתב בין
 האצנו קודם צבובל המערגי ואבמ"ל בזה.) והנה על
 אה"ק נאמר (דברים י"א י"ג) ארץ אשר ה"א דורש
 אותה תמיד עוני ה"א צה מראשית השנה ועד אחרית
 שנה, ונפי הנ"ל גורמים שצבובל ה' חינו דור"ש את
 הארץ ומחרתק ממנה ח"ו, ובאמת כל איש ישראל לריך
 לדרוש את ארץ ישראל וירושלים בלצנו להיות שם שואף
 זרחה לצנינה בדרך גם מן השמים צ"ב וכמו דלחז"ל
 (סוכה מ"ה) עכ"כ ליון דורש אין לה מכל"ל דצנו
 דרישה וכו"ו הכליל צנו דרישה לתקון הכלל כי הלא
 נקודה ליון וירושלים דקדושה שורר בקרב כל ישראל
 להשתתף נפשו לה' אך מרוב הארות הפרעויה מצבא

כביכול צבור פני מלך חיים ית"ש היינו צעת רלון או נבקש גנאדי"ש מאת פני המלך בן אס לנו זכאין או לא ולא צודאי חכה מלפניו ית"ש ע"כ י"ל שמבקשין לחי"ז בלשון הושעני"א וישועיה היינו כי לא צאנו להלדיק עלמנו צטטטט ומשפטום רק נבקש צחורת חס"ד כני"ל מהזוי"ק ועל זה נקצת החסד (גנאדי"ש) לא יוכל שום מקטרג בעלמא לפתוח פיו כמזבן :

טז. א"י עסימשי"כ צבני ישפער צכמה דוכתי החילוק בין עזרי"ה לישועיה כי עזרה הוא גם בלתי בקשה המתפלל ומבקש משלי"כ ישועיה הוא למלאות רלון המבקש והמתפלל ע"כ צבוכות והוי"ד אחרי הדבות התפנות צימים הנוראים ר"ה ווי"כ שא"ז יצור ישוענו ע"י נקצתנו ככ"י ע"כ רומזים בלשון הושעני"א (ישועיה) כני"ל :

יז. למענך דורשניו הושענא. הנה כתוב (צפי מקצ) ארץ אשר היא דור"ש אוחה ומייד עניו היא צב וגו' ודרי"ל וכו' כל הארצות חינו דורש אלה ע"י אוחה דרישה כדורש חיי דורש כל הארצות חיי חיי הוא עיקר דרישתו ית"ש לתכלית המרכז של כל העולם ורק שארי הארצות טפל ודרישתו ית"ש לעצת חיי הוא צאמת לפוצתה האמיתית. וזהו אחי"ל צסוכה (דף מ"ח ע"ה) עכ"כ ליון דור"ש חין לה מכלל דבטי דריש"ה. וברי לנו רוחים צפוכ"ר צירושלים עי"ה"ק הדרישות שעושין כל המעלות וצרחשם לרעה הלינוים (הצופרים הארורים) ועמהם יב' לחשוב גם האגודיים [באשר כבר ביארנו צחרוכה בעולם המייד ודפ"ה גם בדברי האגרה וצפארי חיי צפ"י] המעוררים דת חו"ה"ק צימיו וצן הורח"ה שארית הפליטה להשפיה האמונה שהי צלב"ה עוד ומהם עתה המכנידים ומתעמלים ושושים כל התחבוקות להעמיד רב של היראים צירושלים נגד רבני המשדד וקוקיסטעין ורלוים דוק"ה ברב שיהי נקרא צמור זה אצל צאמת יחי עמש אל"ל האגודיסטעין ורלוים רק באי"ה כזה של"ה יחי קנאי כמזבן ולדב"ה תמה רגלם כל עניו ארץ את הורחים האמיתיים בן צארץ בן צחיל יחי חיי"כ עוד סויע (ח"י) להמשדדיים כנודע לבקי צהנשפה שמה, וכו' המכ דורשו חיי לפוצתה חין טוב אלה חורב ולעבוד את ה', הלא כמה רק דורשו עלמט ועוצתם ונלחונם ונגיעותם מקף רגל ועד ראש חין צכ"ס מתום חין עת להאריך צעשי"ק וצוים הנעלה והנורה כו"ר הלזה. ואם נפרש שאנחנו נדרוש ליון ע"י תשובה שלימה שמקצת הגאולה מיד זכו קשה מאוד מהוקף עול גלות והלרות והתגברות הבי"ה ר"ל צסוף וימיה וני"ל ואם נדרוש (צפוטל ידום) ליון צקאלאטיני"ן וכיול"ה בדרך הליאניסטען או מזרחיים ואגודיים וישוציפסטען כל צום ומניכ"ה דלות לבו חין זה "דרישה" אלה "פרישה" מדרכו אמונה וצ"ה ליון גואל צ"י משות בן דוד (כאשר ביארנו כבר נגד"ה צכת"ה ונדפוסם וצדרשות צפ"י) אלה ודאי צפ"כ כפי שכתב ית"ש תעשה דריש"ה ליון ח"ש

נרבי עלמנו ואם כי נרבי גבור הוא זה שיחי' לא"ה יחודי מחמין פרנסה טובה שיכול לגדל בניו נחלמוד חורב ולכבד מצותה ווי"ט וליתן לזקה לעניים מחבונים וכיול"ה יפזר חש"י בהרחבה, אצל העיקר הלא לריבין רק לכון לחיקון הכלל לדרוש ישועה כלל ישראל שיושעו חשושת טולמים שחשוב שכינתו ליון צרחמים צביה"ה הגואל, וזה הי כוונת הרה"ק (מראזוואדא"ב) הני"ל שאנו מבקשין למען דורשני"ן שעוד יזכור לנו והצב"ה חיתן אדוננו ארון העולם ית"ש וכו"ש (דצרים ד' - כ"ט) ובקשתם משם את ה"ה ומלאה כי חדרשני"ן בכל לצבך ובכל נפשו והיונו הדריש"ה חלו ית"ש במים פא"ש כי מה וכל אנהנו לעשות לעומת הרשעים הללו שטמאו את הרה"ק וגרמו סילוק שכינה כביכול וכלו השכתך ירושלים חיי ולמען לא תשכח רק הדורות נח אנהנו וזה ירושלים עיר הקודש לצנותה ע"י משית לרקינו צפ"ה :

יח. א"י למען צורחננו למען גואלנו. הסמיכות י"ל כי הנה תכלית מטרת הצריחה הי כדו לבטי"ו לצבא"ה ובצב"ל ישראל שנקראו ראשית שיתקדש שמו על ידיו וכאשר הוא עד עתה צפוכ"ר הכל לכיון צהנשך פנים עד ציה"ה ג"ל נמלא הוא חיי חסרון צצריחה עד שיבה גואלנו ח"ש למען צורחננו למטן גואלנו שיבה גואלנו צ"כ כדו שלא יהי חיי חסרון צצריחה וכו"ו :

יט. א"י הסמיכות הושענא למען צורחננו, למען גואלנו, כי הנה אחי"ל צעירובין נמנו וגמרו נוח לו שלא נבר"ה יחדר משגבר"ה נמלא חיי הצריחה אל האדם שלא לעצתו וקו"ל מדרך הטוב ית"ש לבטי"ו לצבא"ה וחי"ק ילדקו יחדיו וני"ל, אלה ודאי חין שחכמים צריחה כל העולמות הוא צפ"ה ציה"ה משית לרקנו ע"כ שמו של מלך המשות קדמה לעולם ואז וחי הנפגו ארחוק מעליכם ורוח הטומאה יתצטר מן הארץ ולהחלית זה של הטוב הגמור צמן ציה"ה המשית מי שיהי ויחפה לזה הוא כדאי הכל ונמלא טוב לו לצב"ה שי"ה חן כח"ש אשרי המחכה ויניע לומים חלו וזכו למען צורחננו (וקשה לכאי כני"ל. והח"י) למען גואלנו (בעת הגאולה צ"כ שאז אשרי המחכה ויניע כני"ל וזכו טוב לצב"ה לזה הוא טובחו ית"ש צצריחה בעולמות (והאדם) כני"ל :

טו. מה שמתחילין הושעני"א צימו הסוכות (אחרי הימים ונראים) וצטרט ציום כו"ר שמרצין בחפלה הושעני"א וחי"ן מזכירין לשון אחר כמו עזרני"ו, והלילנו, וכו"ו לנו או כיו"ה, י"ל עפ"י"ת שמוזכר צוח"ק פי תרומה (מוצ"ה צקאלת יעקב ערך ישועה) כי כל לשון ישועה הוא צחסד לחיכו מושיע מכל מקפריגין דעלמא עי"ש וזכו י"ל עפ"י דברינו צע"י"ו (צמחמ"ל. תקע צשופר אוח ל"ו) צשנה כזאת צרי"ה ווי"כ כי רק זאת העלה הישועה לעצתנו צעת צחי נראה את מלכנו

למען דורשניי בושענא ונאלנו והשצ שכונתך לנין מירך צבי"א :

ידן א"י למען דורשנו בושענא. עפ"י דלמו"ר ה"י"ק מי יחזקאל שרגא ה"ש זי"ע משינאווע עה"י"ב (תהלים ק"י"ט) העיתי בשם אוצר בקש ענדך וגו' כי ה"י ל"ל שם נאכד ולא אוצר ומשמע שכה"ה חבדה אמנם בחמת בן הוא שכה"ה אוצר את הבטח"י המפרנסה כי הבטח"י ש"אכד את כה"ה ששור בת דנקא אינו נחשב אלנו להפסד כ"כ וכן אהנו נעק להשיי העוטי (בצו"ר) כשה אוצר (את רופנו יח"ש אך כשה אין לו שכל וזעמ לשור לצטלים בן אהנו טולנו בלאן העינו ואין לנו דעה השלימות לשור אלנו יח"ש רק שצקס מהכפל הצות השם (יחזק"ל) בקש ענדך (שישינו

אליו יחזק"ל שמו עכר"י ואכמ"ל) ח"ש כי מלוותך לא שפחתי (שע"ב"ס לא שפחתי מלשון מלוותך צפועל גשמוי בגון ל"נה ותפילין פוכה ולולב ושנת וי"ע ודקה וכיו"ל א"ס כי אינו צדעה הראוי לפני השי לשור אליו) וכו' י"ל למען דורשנו (א"ס כי מהראוי להיות ש"אנחנו נקיים כי חדרשניי בכל לבבך וגו' כג"ל אמנם אין צנו דעה למען דורשנו חוץ הכ"י ע"כ נא אח"כ בקש ענדך ח"ש למען דורשנו והנה צינים הנוראים עשי"ת דרשנייך כמלכ עלינו דרש"י ה' צהמלאו וגו' אלו עשרה ימים שבין ר"ה ליוה"כ"פ אשר ליחיד מסורה הוא החשובה אמנם קשה מאוד להיות אהנו דורשים למען חותך כניכול כנ"י ע"כ צו"ר עתה צרנים נבקש בושענא למען דורשנו) אשר א"ס יח"ש חדרשנו אותנו כנ"י :

להקפה א'

יש. מה שמחתילין בושענא למען אמתך, צריהך, גדלך והפארתך. י"ל ודרשנו המוכין דהנה כיון שאנו הלויים צדק והכל הולך אחר החתום לעופה צו"ר. חותם בתוך חותם חיוס. ולאשר הוא יומא דוינא ע"כ שפיר נכון רק להמליך בעטנות הצודקות גם עפ"י הדין כדי שלא לתם מקום למקטרג לומר כי אין רחמים צדק ע"כ אומרים עטנות הצודקות עפ"י הדין. והנה הצנו ישפיר כי כזה על למען גדלך והפארתך כי הצ"ד שלמעלה הם חסד דין רחמים היינו גדולה גבורה תפארת ותפארת הוא רחמים מכריע ללך החסד וגמלא כי הודו לצות לעופה (ועי"י במהמרנו ויס ערבה חות צ"י) והנה המכריע לעופה כנ"י מדה תפארת"ת שבו"ה מדה (יעקב) אמה (חזן חמ"ה ליעקב) ע"כ מתחילין במדה (אמ"ת) למען אמתך שזכו המכריע לעופה. עפ"י הדין דהלכה כצדק מדינא (עפ"י התורה) וזכו כה השלכה הצות הצרעה יחזק ויעקב (השלכה מדה) הצ"ד הנו. וכן יעמון המקטרג עפ"י דינא כמ"ד (שבת דף ג"ה ע"א) תמה זכות אבות ח"כ אין לנו ח"י ליפן כלל אל האבות זכו לדוננו לצות אמנם כי תחום"ם שם צש"ר ר"ת ז"ל דגם למ"ד תמה זכות אבות אצג צרות אבות לא תמה בטורט ח"ש למען צריהך (צרו"ת אבות). ועפ"י שפיר נכון למען גדל"ך ותפארת"ך שבו"ה הרוז מהצ"ד שבה האבות ועכ"פ נכ"ע בצרות אבות לא תמה והלכה כצדק נכמות לקף זכות גם מדינא כנ"י וספיר הסמוכין בעה"י כו"ר צ"כ :

ולכך ברם עולמו שיחי הנסיון וצחורה ולפי ערך גדול הנסיונות כן הגיר גדול כשעומדים בנסיונות ע"כ כן המה הנסיונות גדולות א"ס גם ה' יעמוד בנסיון ג"כ כדאי לפניו והחקר אלום חמלא כי לא משפחותו משפחותיו וגבהו דרביו מדרבנו ח"ש למען אמתך (היינו האמת לאמה"י כנ"י וכן זה יחי"י נעטנה נכבש"ד ר"ל שיחזיקו עוד בעולם את המליחאטן הכופרים האלו [שמעמידים בנסיון כל צ"י בכל מקומות ומדינות שיחי זה צסחר חנה בגלוי וכו'] וכן יחמנ כי זכו לעופה א"ס רק ישחר ה' יעמוד בנסיון כראוי בנסיונות מרואות האלו הכל כדאי חנה תשובה לגדו. ולצות ישראל) למען צריהך (כי הקצ"ה כרה צרו"ת את אבותינו לתם לנו הארץ הזאת שיחי זה לודק האמת צעוב"י וזכו הצרו"ת אמתו לפי דעתנו מש"א"כ קיום הרשעים הכופרים האלו הוא חו"ה ומראה צביהך האמת להסתיח העולם) ע"כ נבקש בושענא ונאלנו צ"כ.

ובזה י"ל בושענא למען דתך. למען הודך. הסמוכות צוה כי הנה הנסיונות מהכופרים האחרים כנ"י הם בענין כד"ת והאמונה וכנה בדת פורתנו גאמר ח"ש ד"ת לנו שבו"ה צחי גבורה ונסיונות צבתי א"ס כמו שמצירין אותו צין שני עברי א"ס לשרפו ח"י א"ס יקיים התיי כש"ר הוא שם צמדינות כנ"ל צעוב"ד צימינו והנה זכו העיקר נסיון בדת למען דתך (אמנם גשאלה מתך יח"ש) למען הודך (הא"ס זה הוד ויפך לפיך כי לא ייתו את צנוך למול וגשמור חורחך בענות וחיוקף וגידוק כזה ודרשנים המורדים חיוס וקיימם ובמך וחורתך מרוכאים תחיתום) ע"כ בושיענו צ"כ :

* כא. א"י למען אמתך, י"ל הכונה צוה עפ"י דברי רש"י"ל (צ"י ואר"ה) אל הצרעה וגו' ושני ה' לא נודעתי להם לא נכרתי להם במדת אמיתו"ת עלי שהרי בעתהים ולא קיימתי ואעפ"כ לא כרעו אחרי

אם יענו הבנות לאביהם הלא אחי אצוני, לא תכלכלנו, ומכ"ש לנדוניא ולרכי נשואינו. (כי גדול הכבוד, מחללי רעב והממשלות בתחבולותיהם וארמוניות מסוהם לקחו הפרנסות וכו' והארכתי עוד צוה) וכאשר ילכו לאמעריקא הלא בוגם ילכו בפרצות ערוה בזה ר"ל באין מניל שם אפילו מיעועל דמיעוטא ומה אכני חכמים בתקנתם לגורם על דת והלא הם כולם יעברו על דת אז לא שייך יוצאת ועוברת על ד"ת ובדאי אין זה אפינו קנת היתר ה"ו. אך מה נעשה בצרות כאלו. וז"ש כושענא למטן דתיך כנז:

כד. א"י הושענא למטן דתיך (שלא רלו האו"י לקבלו כדרי"א עב"כ מומינו חש דת לנו ועי"ז ראה ויתר גויים שהפקוקן כדחז"ל בריש ע"ז, אמנם בעוה"ר הטויו צפר יראו להיפך בעת כי את דמינו הפקוקו והסיוו ולאנחנו קבלנו התורה. ולאנחנו נדבאום החיי האו"י ששפלות וציון כ"כ עד שהותר דמינו ח"ו וצנורה נוריות האלו עוד לריכין אנחנו לתקן) למטן הוד"ך (זהו תיקון ההוד צנון ירושלים ב"ב ע"י זיאת ג"ל כמבואר בהאר"ח"ל ובג"ל ונריכין לעבוד למחר תיקון ההוד והגאולה ותיך נעבוד ולאנחנו תחת ידס בתוקף הצרות כנ"ל ואם אי יטורר צמוסר על ככה לצ בניי ויתקן מטט להשיב לצ צניס לאביהם שנשמים בחשובה ובכיות ותוקן חיזה דברים צהדה למטן התקרבות הגאולה ובראותו כי הוא כמעט יחוד צמדינתו וצפרט צעיר אז יצרו יציה גאולה בלבו ח"ו וקו"ל שהקצ"ב אמר בהמתגהה אין אני והוא יבולין לדור יחד ע"כ אין תכלית רק שהשוב ית"ש לצ צניס ויתקנו כולם [ולא רק יחידי סגולה] ועי"ז לא יהי גיאות למי שתיקן בהתעוררות כנ"ל כיון שיחד ישובו כולם ויהי למטן וישוד"ך (שחובל להתוע"ד ונדור יחד עם צניי כצובל ולא יהי גאולה [שאין אני והוא וכו' כנ"ל] ליחידי סגולה כאשר ישובו כולם או עכ"פ רובם ככולם לאביהם שנשמים) כנז:

כה. הושענא למטן הודך, עפ"י המבואר בתחוב"ק וכל הספרים הקדושים כי תיקון הגאולה וצנון ירושלים הלוי צתיקון ההוד"ד שלא להיות צמו" כל היום דו"ה אותיות הוד"ד אמנם זהו קשה מאוד לשפלי ערך כמונו צדורותינו לתקן זה ע"כ נצקס מאתו ית"ש שירחמנו והוא יתקן מדה ההוד"ד לצכות לצנון ירושלים וז"ש למטן הודך:

כו. א"י למטן הודך וסמוך לי מקודס למטן דתיך כי צנון ירושלים הלוי בתיקון ההוד"ד כנז וכן הברכה בונה ירושלים הוי' בניקוד קמן שהוא הוד אמנם הליחויסעטן אומרים שצנוים ירושלים צנשמיות אמנם לא צוה צמר ה' לאשר הולכים צשיעתם הנכונה צלמונת צלתי דת תורהנו הק' והתיקון ל"ל רק בצנון עזי עד צהרמס דת הוב"ק ואז מליין חלא חורה ודבר ה' מירושלים וז"ש למטן דתיך (לחזק דתיך ועי"ז נזכה לגאולה ב"ב)

מדותי עי"ש, והנה אנו מאמינים בני מאמינים בלתי שום ספק כל דהו ח"ו כי ההצטחה שהצטית הש"י לצבותינו לתת לנו את הארץ ולגאלנו יקיים צודאי אך אנו מצקטים ומתחננים מאתו ית"ש שיקיים ההצטחה צקרוצ כי רק האבות הקדושים ונוראים הם יכלו צלדקתם שלא להרהר אחרי מדותיו כלל אבל כהיום הזה צדורו של שמד יש לחוש מאד צעוה"ר שלא וברהרו אחרי צעוד שלא קיים כצובל הצטחתו ואז הפגס צמדת האמה כנז וזכו שצנקשים הושענא למטן אמיח"ך להכיר לנו ולכל הטולם כולו צמדת אמיחוי"ת שלך שזכו קיום ההצטחה לצבותינו לגאלנו צמכרה צימניו ויתגלה האמת לעין כל: כב. הושענא למטן צריתך. י"ל ע"ד שאמרתי כבר כמה שנים צשס אלאמור"ר הקדוש זי"ע מפה שהגיד על זה צעת הושענא עפ"י"ד החוסי צצצת כי גם למ"ד תמה זכות אבות לכל צרי"ת אבות לת חמה וז"ש למטן צריתך עכד"ה. ויש להסביר הצמן צדרך משל לצני הספרים הרבה צעלי צמים שהיו צבותים ומוצתים על סעקארתיאון געזעלשאפט לשלם להם הפסדס צעה השריפה ועל זה סמכו ולא הביאו פראוי מים לצכות האש כי הלא ישלמו להם בלאו הכי מהסעקארתיאון ונשרף הכל ואתר כך בלו להאגענט מהסעקארתיאון לשלם להם והנה נודע להם לאסונס ודאבון לצבס כי זמן הפרעון וצעתון של הצברה (געזעלשאפט) כבר תמה (וען לא שילמו שנה או מחליתו) ובעל זכותס וע"כ נשארו ריקס צלי צמים וצלי מעות להבנות רק חיזה אנשים צצירים שהיו צהס שהמה צעלי צריה הצצורה היינו שהס האקליאונערען ולהס משפט זכותס גם חס ישכחו לשלם שנה או שנתס לא בעל זכותס (וישלמו חח"כ) וישלמו להס הפסדס ישן תמה צעלמס צעלי צריח הצצורה אשר מצטויה צצרות המסחר של צעתון מעות הנשרפים, וזהו הנמשל כי צעו"ה החועאום וסומכים על זכות אבות ונשרף ציתנו ותרצ מקדשנו ולאנחנו צגלות צצוני וחסרון והצעתון על זכות אבות תמה הזמן עבר מה שאין בן מי שהוא צמעשיו וזכותיו צמסי"ג צעת ציאגלצ"ב מצעלי צריה הצצורה כנ"י בני האבות והוא צצחי' חזכר חסדי אבות ומציה גואל לצני צניהס וזהו לא תמה החסדי אבות על ככה והמה יזכו לשלם הפסדס ולצנות ציחס צציאגלצ"ב ציה"ר צקרוצ צניי וכע"ס:

כג. הושענא למטן דתיך. הנה צעוה"ר סררו כפרה (הוא) מרוב עתים וימים וחולבות הנשים הבנות גלויי סחופי ערות הלצ והידים. או לעמים שכן רוחות. וגם לאזנים שכן שומעות. והנה צודאי הנשים הנשולות לצעליהם דינס עפ"י הלכה שיואלות בלא כחובה ושאריו דיני עוברת על דת המבואר צעושי"ע אכע"ז והמנוחים צנותיהם לילך צדרך חטאים זה תמה גרועים יותר מהס וכו'. חולם למליח חסד על צניך. רצשי"ע, ציום הזה, הן נככה ונחאונן מה נעשה

למען הודך (שיהי' תיקון ההוד צננין ירושלים ב"ב)
כז':

* כז. למען הודך למען ויעודך, דהנה הכוונה בסיודור
הארז"ל עה"כ צונה ירושלים הי' דהוא
תיקון "הוד" וידוע דאם המלך ולא לריבין לפנות שם
המקום ההוא מכל מיני שחץ ולוכלוך. וע"כ אנו מתפללין
עמה צימות המשיח כי קרוץ יום הי' לבא ולריבין לפנות
העיר הקודש מכל גילולים ועומאחה בשוליה לבצר
הקוליס משם וצית עומאחה כג"ל ושיהי' שם מקום קודש
הקדשים ברוח עברה כתיקון הקדמונים שילמדו שם
צאה"ק אנשי שם ירחי הי' על עברה הקודש בעבודת
הי' יומם ולילה ולהחזיקם בקופות רמבה"י וזהו למען
הודך (לשון הוד) שתעשה תיקון ההוד שהוא צנין
ירושלים כג"ל, למען ויעודך שיהי' נך רבש"ע עם מי
לכתושל שמה ולבצר מקודם הקוליס שלא ירעו ולא
ישחיתו בכל הר קדשו :

כח. הושענא למען זכרך. הנה ראינו ושמענו מאבותינו
הקדושים זי"ע מכמה לדיקים וקדושי
עליון זי"ע שאמרו קודם פטירתם שבואם לעולם העליון
לא יסקעו ולא יגוהו עד אשר יפעלו הגאולה שלימה
וידוע כמה מעשיות מנדיקי חמה שאמרו עליהם כי
נתנו להם שמה בג"ע עליון כ"כ תענוגים עד ששכח"ו
הצטחם לעבוד פטולתם בעד הגאולה (והוא מטיין
מה דאמרינן צ"מ דף פ"ה ע"ב דאברהם יתק ויעקב
שהם ישנים וחלי הניצח מקיס אותם כ"ח ואי צפ"ע
ומלני לנח"י ומגינן לי בחזרה ולא שלשתם ביחד כי
היבא דלא ליתו למשיח בלא זימני ע"י לעקתם של
שלשת האבות כשיתפללו שם ביחד עי"ש) ע"כ אנו
מתפללים חלוך רבש"ע הושיענו למען זכר"ך שאתה
זוכ"ר כל הנשכחות מעולם ואין שבה"ה לפני כסא
כבודך ותזכור הצטחך לגאלנו ולהושיענו במהרה דין :
כט. א"י הסמיכות הושענא למען זכרך למען חסדך
למען טובך. כי הנה הקב"ה זוכר אותנו כמ"ש
הבן יקיר לי וכו' זכור אזכרנו עוד וכמואר בגמי
ובזוה"ק (פי' ויקה"ק) ובשאר דוכתי מהני תרו דנשי
דנחית לתוך ימא רבא כביכול מהקב"ה כשזכר את
בניו בגלותן וחורבן ביהמ"ק אך בכל אלו מה אהני זה
לנו למכאובנו והלא עוד זה יוסף יגון על יגונינו, כי
גם אדונינו מלכנו ית"ש (כביכול) מלטער צרתנו ואם
הדמעות יורדים לימא רבא (בסוד) שמימו מלוחים
ובנדע (בריש זוה"ק) עה"כ גדול כיס שצרך (ורק)
מי ירפא לך וטרם שבגענו לצחי מ"י (עולם הגאולה)
שירפאנו צביגאל"ל הלא ימא רבא הוא עוד גבורות
ומה זה ושיענו בזכרוננו ודמעותיו לשם. אך בקשתינו
ברחמים. למען זכר"ך (שזכרנו ית"ש) למען חסדך
(שיבא הזכרון אוחנו לא צחי הדימים רק שופיע
חסד"ו עלינו) למען טובך (זה א"י וירושלים שיושיבנו
לשם צ"ח) :

* ל. הושענא למען טובך יש לומר דהנה משה רבינו
ע"ה התחנן לאמר ארחה את הארץ

הטובה ההר הטוב הזה והלבנון והיינו שהוא יראה
צטינו שכלו הן קדושה ההר הטוב והלבנון ולחפוקי
מדורותינו הלאה כאשר אספר לכם אחי אבותי הלא
חדעו את אשר אנו רואין בעוה"ר היום על הר הבית
בירושלים את בית עומאח העכו"ם ר"ל והמה בעלמם
השחורים הנצים הרואחים הלכו צו על הר מרום
מקדשינו אוי וחבו! וגם חדעו נא מה שאנו רואין
בירושלים על הר הלבנון את בית עומאח האוניווערזיטעט
של הלוויים שר"י וכל הנוגע בהם טמא ומטמא אוי
לנו שך עלתה צימיו סביב השעים יתהלכו על הר
ליון ששמש מהם ומכמוניהם ואיכבה ווכל לסבול כזאת
וכאם זהו ההר הטוב והלבנון במלך ומעמד כזה זה
ראה משרע"ה אדון כל הניבואים מה שיהי' בסוף יומיא
חלוך הרבן ושממה צעיר קדשינו ותפארתנו ותחנן אז
לאמר ארחה את הארץ וכו' היינו שהוא יוכל להביע
ולראות צו ונחוכו ושהוא הסרסור צין ישראל להציון
שבשמים והשליח מנותן החורה ית"ש ועל פי החורה
הזאת יתנהג שמה בכל צהר מרום מאווינו ולבצר
משם הקוליס בג"ל, וזהו שאנו מבקשים הושענא למען
"טובך" שלא ישלחו הארורים הג"ל על ההר הטוב
ברעתם ועומאחה ר"ל ויצטו צענו בצר חמורם ויאמרו
כי זהו הטוב שמה, רק שיתראה על ההר הטוב מה
שהוא טוב"ך ית"ש וכמו שצוקש משרע"ה לראותו ביפיו
ועובו עפ"י ההורה :

* לא. א"י הכוונה בזה נגד שיטת המפלגות הג"ל
הקונים שעהי אדמה צה"ק ולחומרים
שע"ז חכ"י גאולה לארץ עם המאנדאט של צעל"פער
(צאלפור) שנתן להם חירות ועוצות, אמנם איתא
בגמי (יצמות ק"ג) עוצתן של רשעים רעה היא אלל
הלדיקים וזהו אנו מבקשים רבש"ע הושענא למען טוב"ך
דייקא לאפוקי מטובתן של הרשעים שאין אנו חפצים
ולריבם להם כי רבה רעתם לנו ולכל מי אשר עיני
שכל לו ויראת הי' נוגע בלצבו, רק אחה הושיענו ושבעינו
מטובך ליתן לנו ירושלים ואה"ק ע"י שלוחך הלדיקים
(וכמו שמזכר בהשבות הרדב"ז [שלמד תורה מפי
אליהו] כי קודם החתי הגמורה לעתיד חכ"י חתי
לאותן הלדיקים שמסרו נפשם עבור הגאולה שלימה
ולא זכו לראותה בחיים בעוה"ז שיעמדו ויראו וישמחו
בישועתן של ישראל צביאת הגאולה) ועמהם נלך אם
חפץ בנו הי' והביא אוחנו אל הארץ הטובה ולא ע"י
אחרים ח"ו :

לב. הושענא למען יחודך, למען כבודך. למען למודרך. (וכי
זהו רבש"ע כבוד"ך חוץ למוד"ך לימודו חכ"ק
מושפל בעוה"ר עד לארץ. ותכמת סופרים חסרה ויראו
חטא ימאסו ולמדו תורה נבזים בעוה"ר כי לא ימלאו
כמעט שידוך הגון, ולעומתה גברו לימודי העמים שפחה

כי חירש גבירתה המה מרוממים על גפי מרומי קרת ומחזיקים ציד מי שיוכל רק אפס קלכו מלימודיהם. ולימודך לימוד החורה כ"כ יספילו בגלות המר הלו החרוך, וזהו בלימודי חכמותיהם ולימודי דתיהם הוא רק בשורשן בלומותם השילוש ר"ל ולימודו הוא רק בלמונה היחוד ית"ש באמת וכי זכו כבודך שזכו יחי מושפל לימוד יחודך כנזי) למטן מלכותך (הלא אחת הוא מלך העולם ית"ש ואיך יתשנו מלכי העמים לצטל תורתך בגזירותיהם לצטל הזמן היקר של השצ"ר בלמוד לשונותם והבניהם. וגם הלא נקוב ונבקש למלכותך שיקויים צ"ב וחי' כי למלך על כל הארץ וגו') למטן נלחך (ואם יאמר המתקרב ח"ו שקבלנו חלקנו בהחגלות מלכותך בזמן שחי' ציחמ"ק קיים הלא הכל ילפי שזכו עי' אחת ית"ש גלחי וכן כבודך ולימודך ומלכותך נלו ופיון שהצחים חרבו בעונותינו הרבים גם כן צע"כ העוקר רק מה שיחגלה מלכותך יחצרך שמך בעת הגאולה שלימה צמורה צימינו שאז יהי גלח גלחים וי"ש למטן נלחך) למטן סודך (ואי"ה שטעם עיכוב הגאולה עד עתה אי"ל לגלות לנו. הגם שאנו מלישים טענות נכונות להתקצות הגאולה. מפני שזכו סו"ד כמות רק בלב הש"י לבדו כשאחז"ל צפי חלק עכ"כ כי יום נקם בנצי לבני גליתי לחצרו לה גליתי חפ"י למלחי השרת לה גליתי ע"כ חנו מצקשים) למטן עורך למטן פלחך (כן חמת כי הוא סוד כמות חללך ית"ש חבל נח חמכה הגאולה למטן עורך ופלחך היינו כבודך וכי זהו פלחך שגרי' ח"ו מושפלים צ"כ בגלות הלו ישראל בני אהוביך הקרואים בשמך ונח יועיל לה כבוד שמונו כניכול בנכך צעיכוב זמן הגאולה כיון שהא"י"ה נח יחמינו זה ולמה יאמרו הגויים וגו' ואין זה עורך ופלחך כנזי) ע"כ ראוי לפי"ו שתקרב גאולתינו במהרה דין;

לג. א"י הושענא למטן כבודך. למטן לימודך למטן מלכותך. כי פן ישיחך ילךך. ופן יאמרו המקטרגים ח"ו מי שמך לאיש לבקש כבוד מלכות שמים ולחזק העולם הלא הקצ"ה העוב צעינו יעשה ואם כן רנוט שחי' בגלות נבקש רק פרנסתנו וצרכינו ונבקש צעד שלום העמים וזהו יחי' שלומנו וכיולא ומה לנו לעבוד לכבוד שמים הלא יכל ית"ש להושיע לפנמו וכבודו אך זה טענת הכל כי כך למדנו ית"ש צחוכ"ק (דברים ד' כ"ט) ונקשה משם את ה"ה ומלחת עי' לכחורה למה לריבין להפשו ולבקשו את הש"י אשר מלא כל הארץ כבודו ח"ו שזהו הנהי"ר לפניו ית"ש בנסיון הגדול של ההסתר פנים שבקש רק כבוד מלכותו ית"ש שחי' למלך על כל הארץ צ"ב ע"י שגויב ונשמור חורנו ולבקש ולהחטן מלפניו הגלה נח וכי ח"ש הושענא למטן כבודך (ופן יאמרו מה לריבין לנו לעבוד צעד כבודו ית"ש אשר לו הכה והממשלה כנז. ע"ז הוא החשובה) למטן לימודך (כי כן למדנו צחוכ"ק וכל דר"ל וצחוכ"ק

לח. א"י צענון האגודיסטן וקחות הדומות ובפרנו האגודי"ים הבי"ל מחכמים עתה צארת שער למטן כחש וקצבו דף היומי ללמוד גמי הדף הלו בכל מקומות מושבותיהם וכיולא ועל מכו חכלית לימודם באופן כזה כדי לעשות חגודות חגודות ולחזק אי"ש לחסך חצרות שיש צדס חבלה וחכליתם לעשות קאלחנישין באח"ק ולעקור חמונה צחוכ"ק (שבחמת מהי ע"י נח). ולא זו הדרך בחר כי חורה כזו חלך לנז הכ"ה ר"ל כי מערחה על ככה. ורק הלימוד ל"ל למטן הקים מלכות שמים ומלכות צית דוד צ"ב וכת"ש צצ"ב עכ"כ כי יחנו צגויים עתה חקצלה כי צחוכ"ק החורה ישלה הש"י הבי"ל גלחנו וי"ש הושענא למטן לימודך (שחי' הלימוד חורה) למטן מלכותך (כדי שיחגלה מלכות שמים ע"י צוחת כן דוד צ"ב) כנז:

* לך. א"י זכב הושענא למטן יחודך למטן כבודך למטן לימודך למטן מלכותך, כוננת בפיימן הקי צחיכות בקשות הללו צודחי לה משום סדר ח"כ הוא כי אם עוכה גנוו צגווה לפי הדור והמנצ, ויש לומר צזה כי הגה משולם זאת מלפנים צישראל עשו כשאחז"ל (סוכה מ"ב ע"ה) חינוק הודע לזכר חציו מלמד חורה, חורה לוח לנו משה וגו' וכך התחילו ללמד עם החינוק חורה חומש וגמרה ומחי למד מהחורה, יראת ד' יחודו וחתדוהו ית"ש וחמונה חומן, ופה נסגול החינוק וחי' כבוד שמים וכבוד החורה, חכל צחוכ"ק בזמן הזה פגמו כהלימוד הקדוש וכעמידו חליונים את צית עומתתם שקוראים וכותצים צרוצ גלי "גמנשים עצרית" שר"י וחס לומדים ומחכים הנערים לעפור ציחוד חלקי עולם ית"ש ולכפור צחורת משה חורה צצכתז וחורה צצעים וכשתלמידו צית חיונה הללו מחגולים הם צופרים גמורים ממש ליעגום על ה' ועל משיתו ומצוים כבוד שמים וחורהו וחמונה לגמרי, כי יולנו, חווי וחצוי, חונ קדוש עלינו ועל כל אחד ואחד מגני ישראל ללחוס נגד עבודה זרה הלו צמסירה נפש ממש, חבל נח כוחנו ומה צחורפינו, ונלמך אל ה' חלקי חצוהינו הושענא למטן יחודך למטן כבודך שגובל ליהד שמך צעולמך בלימוד החורה המסורה מחצוהינו שזכו כבוד לשמך הגדול והושענא למטן לימודך רחב נח על מה קוראין כפושעים הבי"ל עוד שזכו "לימודך" ח"ו לימוד הכצריה וצפורה צחמונתך. ורק אחת הוכל להושיע למטן מלכותך כי אחת מלך ותושל צכל וצידך לצטל ולפקוד את צחי ספר

לא ידעו העולם, ע"כ) הושענא למען עוזך למען פארך (שכחא חפילין דמארי עממא שנקי החפילין פארי ולמען עוזך כמ"ש בשבע ה' בימינו וצורוע עוזו שכולא חפשי צורוע שמאל בדאמרי במנהות וכבר פי' הלדקיים ז"ע בהושענות זכר על החפילין), אמנם קיי"ל בחפילין דבית חילון ל"ל רוחה את האויר ע"כ אמר כי הוא סוד לפניך יתי בנתו גורו, עיכוב הגאולה עד זמנה הראוי, אמנם למען החפילין שלך שכי צהם מי בעמך ישראל גוי או ארץ בראמרי בצרכות וכשאנחנו מושפלים ומבוזים בגלות גלות נררות נררות מונחם עד לארץ הבס שהעטם הוא צמוד אמנם בית החילון לעיני כל אינו רוחה את האויר העולם לא ידעו מסוד זה כי גם ממלכ"ש לא גליתו מכ"ש וכו' וקו"ל בחפילין בית החילון אינו רוחה את האויר ה"ז פסול וא"כ הוא השפ ח"י על חפילין שלך שבית החילון והאויר ישאלו מדוע ישראל ציך תנוחם למרחם כ"כ ציד חייבים ח"ו זה כמה ע"כ למען חפילין שלך תגאלנו בב"ח נקיים חמישה בקרוב:

מא הושענא למען לדקתך הגם שאין לנו ראויים לפי מעשינו מכ"ש תתן לנו לדקיה במהות הנס כי כביכול הוא שומר החורה ומקיים מלכות לדקה, כמו שכתבתי במאמרי לרי"ה (לוח כ"ג) על הפיוט בשמחה לש"ן בשמחה לדקיה לקוח ממך ואוה"ל, וכן בקש רמח"ם כמ"י גפחה עכ"ל י"ש יתן לנו במלכות לדקה, וזהו למען לדקתך:

* קב. א"י הושענא למען לדקתך, הנה לפני רבות בשנים בהיותי בשיגחאות ראותו צעתי מה שבהז' לדמורי הקדוש הרב משם (רבינו יחזקאל שרגא) ז"ע אדות הלדקה לרמב"ז עבור עניו ח"י והצוה צמם מרן הקדוש ממעוזו וחסדו ז"ע (בעל אוהב ישראל) אשר דיבר בקדשו כי שורש קדושת ישראל בחלקו החלקי ממעל ניכר בו ע"י נדבתי ידו בלדקה לקופת ר' מליר בעל הנס וכל המרצה בלדקה זו גודע ש"כ בו נילון גדול דבוק בה וכן להיפך בממעט זכר ניכר שגם חלקו חלקו ממעל בקרבו הוא רק מעט מעט עכ"ל, ועכ"ל צע"ה אכתנו רוחן כי זה נעומה זה דיוקא החילון מראש הרשעים הציונים ומזרחים לבלע את הקדוש קופות הרמב"ז מבתי בניו והעמידו קופות עמאות שלהם צמם קק"ל או "קקן היסוד" ערו ערו עד היסוד זה. ואחרים צלו כעת גם האגודיים בקופות "קקן היסוד" להוציא מנ"י בסף חושבות הלד כשהם שצבן שדרכן לילך ולבזיק לקופות הרמב"ז על דרך הקדוש וזכר האלמים מנגד לרבותיו הק' שרפי מעלה שייסדו את ישוב הושן ע"י קופות רמב"ז דיוקא כמו מרן בעל הש"ע והצ"ו והאלשיך הק' ז"ע ואחרים החזיקו בכל חוקף ועוז רבינו בעל שם טוב וחלמידיו כמו מרן הקדוש בעל קדושת לוי מבארדיעשוב ובעל האוהב ישראל ה"ל וכהנה קדושי עליון נוראים

מינות הללו ושלמדו בניי רק תורת משה הק' באמת בחדרי ת"ת ושיצוה קדושת וזכות לימוד החורה נוכח לגאולה שלימה צ"כ.

* לז. עי"ל למען כבודך למען לימודך למען מלכותך. רבש"ט. הלא מלא כל הארץ כבודו ומלכותו בכל משלה ח"ך תחריש ותחלפן ע"כ זה שהרשעים ומינים ישלעו שם באה"ק בצניעותם זה צכה וזה צטה וכו' זהו "כבודך" וכו' זהו "מלכותך". הלא המה כופרים ומחללים כבודך ומלכותך וגם ע"י לומדי הכפירה של כתי ספרי הציונים מחללים את לימודך שהוא תורתך הקדושה, והר"ה של כבודך לימודך מלכותך הוא מל"ך אבל רק למפרט דאם כי יודעין אנו אשר ה' למלך על כל הארץ אמנם צעוד שהרשעים ישלעו שם הוא בבחי' הסתר פנים ולמפרט הוא המלכה כביכוב ובכן מבקשים הושענא שיחראכ לכל למען כבודך שאתה מלך הכבוד צא"י ולמען לימודך שלא ישלעו המה בלימודי מינות נגד תורתך ולמען מלכותך שחגלה ותרתה מלכותך שאתה מושל ומלך על כל הארץ לחלק נשבעי ישוהן ולא תהיה ככהי מל"ך ישר ולא הפוך שיכירו וידעו כל יושבי תבל צ"כ.

לז. הושענא למען מלכותך. הנה מקובל ונודע מהלדקיים וחסידי עוזן ז"ע כי הבה"ק רבינו הרב מצרדיעשוב ז"ע בעל קדושת לוי חמר ולעק הנוקן בצניעותו צרי"ה קודם יתגדל בתחלת נוסף. הרמ"י אומר וחושב כי העולם שלו. הרפתי אומר שהעולם שלו. וכן חשב כל חדירי המלכים אבל אנהנו חומרים יתגדל ויתקדש שמי רבא וכן אנהנו צעת הלכה הזאת והורבן עולם נלמך מלאו ופד עתה הושענא למען מלכותך שיחגלה כבוד מלכותך ית"ש שאמרנו צרי"ה ווי"כ בנתנה חוקף וכו' הפעול מלכותך וחי' התנשאות מלכותך ית"ש ע"כ הושענא במלכותך וחי' ה' למלך על כל הארץ וגו' ותמנוך אתה הוא ה"ה לבדך וכו' צ"כ:

לז. א"י למען מלכותך, פי קו"ל מלך שממל על כבודו ח"ן כבודו מחול רק לישראל עם קדוה ית"ש ירחם עליכם בבחי' בניס חב שמחל על כבודו כבודו מחול אבל לכל העמים כמ"ש (תהלים מ"ו) מלך חלקים על גוים ופנודע צמ"ק, וזה שאנו לועקים ומצקשים ברוב נרחתו בגלות המר הלו צמ"ק יומיא בפרט החת הממשלות שהם מחזיקים בשיטת הבאלטעוויקמן (הקאמיניסטען) שהם כופרים בשמך ית"ש ומלכותך ואם צמקום גדולתך שם ענוותנותך אבל נגדם חבור לך (כביכול) למחול להם כי הקב"ה שומר החורה כנחחז"ל וגם מל"ך שמחל על כבודו ח"ן כבודו מחול ע"כ נא רחם והריאה מלכותך צ"כ:

ז. הושענא למען סודך למען עוזך למען פארך. ע"ד שפי לעיל [לוח ל"ב] כי הגאולה שלימה הוא סודיך (כביכול ללבו גליתו לאצרי לא גליתו חפ"י ממלכ"ש לא גליתו אמנם ע"ז דזה לבנו כי הסודי הזה

שנות דור ודור זי"ע ואיך לא יחשו לנפשם מלפניהם
 דילכו אשר כל הנוגע נבטל ולהשחית קופות הלדקה
 דרמב"ם הוא מיקם בארור ועונשו חמור כי יניגו
 והזכרו נא לחזור בתשובה ולהבד מדרך רע הלזה ובלש
 גחלת קודש לא תגעו, וזהו שאנו מבקשין הושענא
 למען לדקתך היינו הלדקה של קופות רמב"ם שנקרא
 "לדקה שלך" דייקה כי לדקה זאת מחאחדת עם דציקות
 הצורה ית"ש והלוי זי"ו כנ"ל שיפנו הלדקה רק על
 טהרות הקודש בקופות רמב"ם להחזקת עניו לה"ק
 היושבים עם על הבורה והעבודה וכלי שום מסחר וקנין
 ובעלי מלאכות רק מחובשי ציהמ"ד ויקבלו מחיותם
 ע"י הבולנים כנכוג מימות עולם. ולא לשום ענין לדקה
 אחרת שמ"ד הסט"א ת"ו וכנ"ו:

מג. הושענא למען קדושתך הושענא למען רחמיך הרבים
 עוה"כ קדושים תהיו כי קדוש אתה
 ה' אלקיכם ופירש"י מדר"ל כל מקום שאתה מולא
 גדר ערוה שם אתה מולא קדושה והנה הגדר ערוה
 והיקון הצרית פראו להחזמות לקדושתו ית' לא יוכל

אנוש להמלט ולתקן זכחו כי ע"ז מתגבר הילך ביותר
 ר"ל כי הוא כלל דכל שייפין ואלמלא הקצ"ה עזרו
 לא יוכל לו וביותר בענין זה נריכין רחמי שמים לטבור
 בלמח ח"ש למען קדושתך (שמחה לבחי קדושים תהי
 כי קדוש אתה ה"א שהוא קדושתך אך זהו לא נוכל
 רק) למען רחמיך הרבים (שהושיענו צרחמיך הרבים
 ית"ש לטבור נפשו בזה) כנ"ו:

* מד. א"י להיות מצוה צפרי מוסר כי אם התפלה
 ובקשהו של איש ישראל אינו יולא מפיו
 כהוגן אזי מלאכי עליון וחיות הקודש מפני גודל הקדושה
 שלמעלה הם בורחים מאותן דיבורי התפלה כהבורח
 מן נבילה המפריחה נרדי נתן ריחה וזהו הסמיכות
 למען קדושתך (ואם מפני רוב קדושה דלעילא אין
 משגיחין על נעקתיו ותפלתיו יפן שאינו כהוגן צעוה"ר.
 חבל הושענא) למען רחמיך הרבים (שצגודל רחמיך
 תרחם עלינו חסד חנם לקבל תפלתנו לרנן ולא לדחותה
 חלילה, וגם) למען שכונתך (שלא תהא שכינתה צגלותה
 כציקול) ולמען עשה ב"כ

להקפה ב'

מה. הושענא אבן שתי בית הצחירה, קראוהו בית
 הצחירה י"ל רומח כי עינינו רואות בכל
 הסומנים אשר עינינו רואות שנתקיימו דברי חז"ל
 ודברי גזירות מה שיהי קודם ביאת המשיח ונמלה
 כי הוא ציוריים מכל הלדדים כי זהו חבלי משיח
 במלחמות והלרות האלו ואין עליה רק לשוץ להשי"י
 בכל לבצנו כמפורש בתורה (דברים ד' - ל') בלחירות הימים
 ושבת עד ה"א ואחז"ל צפי חלק (סנהדרין ל"ז ע"ה)
 כלו כל הקולין ואין הדבר תגוי אלא בתשובה אטפ"י"כ
 ימלאו צעוה"ר רצים המתנגדים לה וישאו את לב
 צנ"י הכפרים להדיח מאמונת אחכה לו בכל יום שיבה
 באמרם כי מקודם יתפללו על שלום העמים ואח"כ יבה
 משיח לדקנו וממילא הם כופרים באחכה לו בכל יום
 שיבה (גם ערם שלום העמים) ומלבד כי דצריהם
 מופרכים לכל מצון יודע ורואה בתורה ובגביאים
 ובחכמים דחז"ל צש"ם ומדרשים וזוה"ק וכל הספרים
 הקדושים וכפי אשר מקובל מאבותינו ורבותינו הקדושים
 זי"ע כי במלחמות וחכמים כאלו הוא צודאי רק חבלי
 משיח אשר צעוה"י ויולט ספר שלם כאשר וציאו דצריהם
 מדחז"ל מה שמפורש בהם קן ולפי פסק הרמב"ם (בה"ל
 מלכים פ"ה) מי שאינו מחכה לביאת משיח אפי'
 הוא מאמין צביאתו (רק שאומר שום לו זמן לבה
 אח"כ ואין לחכות עתה עליו שיבה כמו שהוא דצריהם
 ודיעותיהם הנכונות) ה"ז כופר בתורה ומשך רצונו
 עו"ש וא"כ הם בכלל זה ר"ל ועוד זאת ויאלו נצ צנ"י
 מלשון בתשובה כיון שיפיתום שאין זה ראו להתקרב

עתה קן הגאולה וממילא ל"ש כלו כל הקולין וכו' אלא
 בתשובה (ה' ישמרנו מדעהם ומזימותם) ובלמח יפלא
 איך יתעקשו צשיטה נכזבה כזו אשר בלמח יראה כל
 איש מבין כי אין זה מלחמות ומקרות עצמיות כלל
 אנה מפני שזה לעומת זה עשה אלקים ע"כ מן השמים
 הקשו את רוחם וככידוד את נצבם צעוה"ר כדי שיהי
 הצחירה נכונה צוד כל אי ולקבל המאמונים ספר
 יותר כפי רנן האל דישות ית"ש וזהו אבן שתי (שממנו
 הושחה העולם והכל יודעין כי אין ישועה אלה זה ועם
 לבצנו שאוף זורה והכל ממרכו הנו ליון המלוינות כנודע
 ובפרט כשהמלכות מחגצרות כ"כ שאז נאפה לרגלו
 משיח כדרז"ל צמדרש ואטפ"י"כ ימלאו חולקים כנ"ל הוא
 מעטעם) צות הצחירה (שהציה רם ומשה הלו צויה
 יעקב לפי ערך קדושתו נלה הנסיון הוא מקודם צבדיעות
 הנו שיהי צויה הצחירה. הצחירה מי שירלה צצוית
 הלו כנ"ו) ה' יעזרנו צרגונו לצנון ציתו צמהרה דיון
 כנ"ו:

מז. א"י הושענא אבן שתי בית הצחירה. כי הנה
 האבן שתי ה' מרכז העולם כולו שממנו
 הושחה העולם וכל הנטיעות וליולות והענינים שבעולם
 משם היו נמשכים (וע"י ש"ם יומא ג"ד ע"ג, ושם ל"ע
 ע"ג) ועכה צחורבן ציהמ"ק וחורבן העולם וצדור
 האחרון החשך הלו נעשה (את זה לעומת זה עשה
 חלקים) צעוה"ר (לכבדיל) אמעריק"א ארץ העמאה
 המרכז של העולם כולו ע"י המעות (וואלוטע) שלהם
 שמקבלים מהם ורבים הנוסעים לשם וע"ז ילאו מן

שמירת הדת תהיה צרע בנייה אשר יגלו שמה וגם אותן שנשאר צבתיים ע"י המעוה שמקבלים מארץ הכפישה והעמאה כלו (מקור התורה והתפקוד) ממולא הם נגריים כמה דברים על מנת שיעזב צעתי אמעריקא וזהו חורבן העולם, וע"כ לעק ונעק הושענא חבן שתי (שיצנה ציהמ"ק ושם האבן שתי יתי המרכז של העולם כולו ולא מדונה אחרת לעומתה וכאשר תשאל אי"כ מדוע עשה הי ככה לארץ הזאת צימינו ובגלותנו ע"י באת התי) בית הבחירה (כי זהו הכסיון והבחירה שניתן לנו כדי לתת מקום לעוה להבא להטמאות כנודע וע"י שנעמוד בנסיון צשמירת דתה"ק נזכה לצי"ת המקוה כיעקב שקראו צי"ת כשחז"ל בפסחים דף פ"ח ע"א. ע"י הבחירה) וכנ"ל:

מזו הושענא בית הבחירה י"ל עפומ"ש רגיל לומר האמו"ר בקי מפסי"ק זי"ע כשחז"ל מדוע לא תבא כהנה כפונדקה ואיך מקוים הבחירה שניתן לנו אם רואין ההיפך ח"ו דרך רשעים ללכה ויר"א ומאמונים עניים ומדוכאים ושפלים. חז"ש הושענא צי"ת הבחירה ודייק בלשון צי"ת היינו בני ציתו (או לצית שמחריצו בחוכה) הלא ישאלו צינו או צנותו אם אתה חצינו לא תוכל לכלכלנו כשגלך בדרך אצותינו הלא צע"כ נלך לאמעריקא. או צמדינותנו בדרך שמחללים ש"ק ואז טיב לנו צפרנסה וכבוד. ע"כ אנו לעוקים הושענא צי"ת הבחירה להיות כל איש שורר צציתו להראות כי הבחירה היא חפשיה וכי גם הכולך צדרכי אצות מהפרנס ככבוד ולא יחסר כל טיב:

יראה" שיתראה בלב כל אחד ואחד קדושת הר מרום היום בלו אשר הי מרשש ויהי לעתיד צ"צ: מט. הושענא דביר המולנט, הר המורי ובר יראה, י"ל ע"ד שכי הקליר צפויט לפי זכור צענין הגולה ונחשצתי בעד זומם. כל היום מדמם. היינו צאמונתנו ותקותנו לציאג"ל והמה רוקדים ושוחקים ומלעגנים עלינו צעוה"ר מפני כמה זמנים שעברו ולא צא חז"ש דביר המולניע (שהדיצו"ר הוא מולניע ולא גוליא לחון מה שנדע ונאמון צצירור כי זהו קירוב הקץ שצבא למאווינו למקום) הר המורי ובר יראה זבול תפארתך וגו' שהוא הכל כינוי וצצתי צית מקדשונו ותפארתנו. וחיבוב ארננו:

ג. א"י הושענא דביר המולנט (דביר ארתיות ולשון דיצ"ר. היינו שיש לנו דיבורים לומר חבל הכרחה להנניע מפני כי ארז"ל השצעתו אחכם שלא לעלות בחומה וציד חזקה נגד המלכיות והממשלות ע"כ הדיבור הוא המולניע צוב חבל זאת נאמר צתפלה וצבי ותחננים רצשי"ע) הושענא הר המוריה ובר יראה" (לפניך יראה" צעלמך מלצ מקום הר שהוא צעוה"ר מקום קה"ק ציד הישמעאלים ולא די לנו זה אלא שחאנגליוס והמיסיאנערין שצבם מושלים עוד על גציהם ועוד שלישי הציונים וכל חצריהם יתקו עלינו על תפלחנו צבותל המערבי והיינו ללעג ולקלס ראה הי והביטע):

גא. הושענא הר המורי ובר יראה הנה "הר המורי" הוא שטקד שם אצרהם אח יתק ע"ג המוצח לשטעו צמס"ג גדול כ"כ משניהם "והר יראה" הוא שנקרא על שם שבצעיחנו אז יח"ש אח"י אשר יאמר הוי"ם (זהו צימות המשיח צדאמרי צפי חלק צסנהדרדין דח"ל משיח לריצ"ל על שאלתו אימת אחי מר היום היינו גדח"ל ח"ל הציבא היום אם צקולו תשמעו) צבר הי יראה (אז יראו ויתצבר מו שהוא רחוי לעלות צבר הי עם משיח לרקנו צמס"ג צצתי מו לה. ומי שהוא להיפך ואין לו שייכות שם) זהו שנקרא "הר יראה" כנ"ז על שם הכי הנז. וכנה צימינו צעוה"ר צחצלו משיח אלו צין חצרת האגודיים (הצצועים) אשר מעשיהם שם בקאלאציען וכיוצא כמעשי האיחניסטעין והלדיקים הצצועים מהם ירנו לעשות שם פאציריקעין וכ"ז להנחת עמם להרויח הון רצ ועו"ז ישמידו שארית כלל ישראל ע"כ זהו השמיטעו התנא הקדוש הקליר צתפלות הושענא מו שהוא צצתי הר המורי (צמס"ג כמעשי אצות צעקודה שם וגם קודם ציאג"ל לריבין למס"ג ולא לעשות מזה העלוי לא"י מסחר מומן ונגיעות רבות. וזהו) ובר יראה (מי שהוא צצתי זו צמס"ג ולא להיפך כנ"ז יראה ויתצבר זאת כנ"ז):

* גב. א"י הר המורי ובר יראה. היינו דאנו מצקשים רצשי"ע צהבר העוב הזה שהוא הר המורי ששם שטע יתק אצינו אח נווארו לישטע עבורך ואצינו

* מת. א"י צית הבחירה גורן ארנן דביר המולנט וגו' עפ"י שחז"ל (פסחים פ"ח) כיעקב שקראו צית זהו צי"ת (השלישי שאנו מהטים לצנינה צ"צ) הבחירה, זהו תלוי ועומד על צחיר"ת האדם לצחור צעוצ או צרע ח"ו ולריבין לקיים וצחרת צחיים כי רלו עבדיך אח אצניה ואת עפרה יחוננו לצקש צאמת צית יעקב אמת, גורן ארנן, הגורן הזה שקנאו דוד המלך ע"ה מארוונה היצוסי שזהו מקום של צית הבחירה מקודש ומעוהר וצעווחינו הרבים מה הוא המקום הלו עתה ומה עשו הרשעים על המקום קודש הלאה, זהו, דביר (מלשון דיצו"ר) המולניע שהדיבור מולנט בלב דוי ונאלמנו דומי מפני הכבוד ונניעות כי כסתה כלימה פנינו מרוב צושה וחרפה לומר ולהוליא דדיבור פה איך נאסו ועימאו אח מקום הקודש קדשים, או לאצנים שכן שומעות. ואוי לנו שכן עלתה צימינו. וצאמת המקום הנז "הר המוריה" אשר יתק אצינו שטע נווארו שם לשחיטה להקריב נפשו להי וכן כצד יתק נשמחו הקדושה שמה כדאיתא צמדש ורק נמסר לו משמים נשמה חדשה צצתי תחיית המתים ולריבין אנתנו ללמוד עלמינו למסור נפשינו צצביל כבוד שמים וכבוד אמונה יחודו ואחדותו יח"ש ועל צחינה זו "והר

אברהם הזקן לקח המאכלה ופסע ידו לשחטו צעדך וכן שחטו כצר באמת (כמרגל צפומא דהרה"ק הרבי ר' הירש מרימאנוב ז"ע להזכיר זכות העקידה ואמר באש לובט דהלא אברהם שחט באמת את יצחק בנו לפניך רבש"ע) רק שנפסע לו משמים נשמה חדשה ורוח חיים וכדא"ל במדרש בידוע, וכעת צהרר הוא ירונו רגלי העמאים ואכזרים הנ"ל ואין לנו יכולים ליגט במקום הזה ולהלך שם כי כולנו עמאי מתים ואפינו מרחוק אי אפשר לנו להביט על הבר מגדל יסורי הלצ דוי והשכו עינונו היך עמאים ושחורים ירונו ולא ייגעו במרום קדשינו וכן לנו מןקשין רבש"ע הושענא בר המורי' שיהי בקדושתו כולחק אבינו ששם מסר נפשו עליוך, וכן יתנהגו היום שם בדרך עבודה כזו וגם בר המורי' שמשם תלך הוראה לישראל להתנהג צרות החורה והבוראה האמיתית ואלו "וכר יראה" נוכל להביט ולראות צהרר הטוב הזה בקדושתו ואם חפץ בנו ה' ויחינו עוד אז ליגע בו צמורה וצדיאת הגואל צ"ב:

גב. הושענא חנה דוד טוב הלצנון יפה נוף משוש כל הארץ כלילת יופי לינת הלדק מכון לשבתך ניה שאין טובה שלם עליית שצעים. ו"ל עפ"י"מ שציהרנו בפי עולת המיר עפ"י ש"ס דינן וברמב"ם כי צע"ב מקודם יבא משיח בן דוד לגאלנו ואח"כ יבנה ביהמ"ק ויקבץ הגלויות וכו' כי חזנה משיח בן דוד אין לנו שום ישועה או לבנות מקודם ירושלים או ביהמ"ק ח"ו כדי הטועים ומטעים הכופרים ח"ש חנה דוד (כאשר יהי חנה דוד בחוכה הוא משיח בן דוד אז יהי ירושלים וציהמ"ק) טוב הלצנון יפה נוף משוש כל הארץ כלילת יופי (כי זולת זה אינו להכניח בנן הגשמי צדירותנו כי כלילת יופי הוא יותר יפה עיר פאריז"ו וכיוצא רק ע"י שיהי חנה דוד יהי כ"ן הנ"ל נמשך אחריו לעונה כל אלו השבחים ועוצות צדיא בגי' לינת הלדק (כי זולת ציהג"ל לא יכלו יר"א באמת ללן שם צמורה כאשר יחשבו על משכבותם גדול הירוש ירושלים ואח"כ וכמהפכה הגדולה, שפחה בו חירש צבירתה, ע"י הרשעים הליאניטען וכל שום וחגיכה דחית לבו ולאצחרי"ו משא"כ צדיאת בן דוד יהי לינת הלדק צמורה ושמה) מכון לשבתך (כציוול יה"ש צעיר ה' שמה. ולא ע"י בנן הגשמי של המהרסים הנ"ל רק ע"י חנה דוד יהי) ניה שאין, טובה שלם ועליית שצעים (כי רק אז נעלה ונראה ונשתחור וכו') כיה"ר צ"ב:

גד. הושענא טוב הלצנון. יפה נוף משוש כל הארץ. יש לרקדק הענין טוב הלצנון ותפלהנו על זה והלא בר הלצנון צירושלים אינו קדושה מיוחדת ואינו ה"ר המורי' ששם ביהמ"ק ולא ה"ר ליון ששם משכן מלכי בית דוד רק בר ועיר הלצנון ו"ל כנראה שראו ובראו צרות קדשם ציה מה שהוא צעור"ר צדוק

וימיה אינן האוניווערזיטעט הטמאה בית און והכפירה ר"ל שם צהר הלצן עפ"י העמידו (מחברי הרושענות) להפילל שיושיענו צטו"צ הלצנון ולא צרע"ה העומד שם צהר הלצנון כעת להבית ולהדית בניי מלכותם ותורתם (שע"י וכיוצא אר"ל צצחה שאם הוא בסכנה יפנס לבית ע"י ולא לבית מיוחדת כאלו כמדוע) זה יהי "יפה נוף משוש כל הארץ" ולא משוש הניונים ודומיהם וגיטתם בלצד רק משוש כל הארץ ח"י אשר צה יראי ה' ות"ח לאלפים הי"ו שישמחו כאשר מזיון תלך חורה ודבר ה' מירושלים צ"ב ולא מציה און כלו אשר ככה הגיד עלי' צהצמחה וחגיגכה הכופר בידוע (ברב הראשי) חוי לאזנים שכך שמעו (והארכתי קלת עוד מזה) ה' ירחמנו ויגאלנו צ"ב:

גה. הושענא לינת הלדק, מה שרצה ציה בענין כלילה הלא צעת השכיבה לינה ושניה און צ"ב להאדם באחס נוקוס הוא, אך יש להבין קלת עפ"י"מ שצחרתו צעה"י לפני ערך שנתים ר"ה קודם הק"ש בדרך משל (כמנהג הלדיקים אצותינו ורצותינו ז"ע) למלך גדול לו בן יחיד והבון נפלא וראוי למלוכה והתקנאו בו השמים ויעלי המלך וישגאו אותו צרוע לצבט ויולאו עליו לעו איך שדיבר מרה על ההנהגות אציו המלך צמלכותו וכיוצא וירבו עליו עדים ושונאים ומלך צמשפט יעמיד ארץ חוכרה אציו להעמידו לפני ציה המשפט הגדול (סענאט) והנה ילך משפטו להגלהו צגלות על נמל רחוק שהוא ג"כ מארצות המלך הגדול ושם יתנו לו רק דירה קטנה וכדי חיותו ופרנסתו עדי וע"ב דעתו ומעשיו שיכיה ראוי להשיבו לעירו ומדינתו. והוא בית מלכותו ושונאיו הנ"י המה חפרו חתירות להארץ ימי גלותו סגרו צתחבולות המצוה למכתציו אשר לעק ממקום גלותו צתחיתו לבית אציו והולאו עליו דיבת צי שמה עוד הוא יותר צדיחוק בלצד מלציו וכן כי יספף לבו על משפט גלותו אמנס לא בן אמת היו הדברים והצן מלך נענב מאוד עד כי נפל צמתלת העצים וצצות הימים וכי גדל לער אציו המלך פעל עפ"י משפט כי שלחו שם למדינה הסמוכה לנמל גלותו רופא גדול המפורסם צמתלת ענבים ושם ילכו אליו מכל אפסים החולים הצריכים רפואה למחלתם החנושה והרופא ההוא לא הי ניכר לצן המלך מלפנים וע"י כאשר יבוא הוא אליו צעה, צמתלת ענבים אשר לו יהבה על קנקנו וידע מה צדעתו וכן הי ויצא גם בן המלך צין אנשים החולים רצים לפני הפראפטסאר וישאלהו הרופא הגדול מה מחלתו ומה חפר לו וישיבהו כי לא יוכל לישן ולא לאכול מרוב המתשבות כל היום והלילה, ויאמר לו הרופא העיקר החפרון הוא כי לא יישן וע"י יחלשו עורקיו כאשר לא ינחו ולא יוכל לאכול צסיבת זה וממילא אין לו מזון חיותו לכל גופו. ויעכו בן המלך מה חומר לך אדוני הרופא בן אספר לך את ארת לצי גם מעט מזעיר מריצ באב

להכעיס המורדים בו כבר מרום קדשו בודאי המה דוחקים רגלי השכינה ולא תסבול אשר סביב רשעים יתהלכון למשכן כבודה ותפארתה ובכן מן יודע אם השכינה הקדושה לא זזה עתה מן שריר פליעתיו הנה זה כהלינו כותל המערבי הקדושה ונסעה מסעות למעלה וכיכול לא חדור במזרח א' עם המורדים הללו, חיי לנו שכך עלתה בימיו הצעור וראו אם יש מכלאב כמכלאבינו ולא נשפור כלנו לצ כמוס הושענא "מכון לשבתך" שחשוב שכינת עוזו יח"ש למכונה ליוון צרחמים בצואת הכולל והשכון שם לעולם צ"צ:

* נח. הושענא סוכת שלם. יש לדקדק בהלשון והכי ישנו סוכה של מחיית שאינה שלם, אבל י"ל דהנה חג הסוכות נקרא זמן שמחתינו מפני צי טעמים, א) מפני הקרבת הפרים נגד השי שרים של האומות שמחמטעין והולכין בכל יום, ב) מפני שהיא חג האסיף ונתינת תרומות ומעשרות, ואמנם בימיו חלה בגלות המד והנמחר אזודו צי טעמים כנז' כי שרי האומות צע"ה הולכים ומתגברים והם שלום ושקטים ועם צניי סחופים ומדולדלים. וגם תרומות ומעשרות צאח"ק והיינו ארץ החדשה של צעלי הקאלאניטן מאן דבר שמי לקיים חלה המלות והם מלעיגים ואין נזכרים כלל בזה, ואם כן צע"ה הלל סוכה זו שאנו מקיימים אינה סוכה צלוימת ולשמחה מה זו עשה, כי היום כבר יום השניעי דסוכות והי' להאומות להתמעט ולהתבעל לגמרי ונהפוך הוא חיי כנז' וגם איחא (במדרש העולם) ע"כ ישמה הי' במעשו שהקבי"ה לא שמח עוד צע"ה (כציכול) ואימתי ישמה בשחיה הגאולה שלימה וממילא איך יערב לנו כל שמחה בחג הסוכות שנקרא זמן שמחתינו בשלימות כראוי אם אין השמחה לעילא. ע"כ חנו מצקשים רצ"ש הושענא "סוכת שלם" שיהי' הסוכות בשלימות ואימתי יהי' זה "עליית שצטים" כשיעלו ויזרחו העשרת השצטים עם הצני משה מעבר לנהר סמצטיון לכאן לקום בעזרתו ונגלך קוממיות לחרנינו עם משיח לדקינו ואז יהי' חג סוכת שלם בשמחה שלימה צ"ח:

נט. הושענא עליית שצטים. הנה השצטים הם רובם עשרת השצטים (ואזלין צני"מ בחר רובא מה"ז) ואלדמ"ר הכ"ק משינאווע זי"ע סיפר צשם רבינו הקדוש החזה מלוצלין זי"ע כי פ"ח הגיד זמן נמשך שרוחב כבר הגאולה מוכנת בקרוב ועשרת השצטים וצרחשם הצני משה החלו והתעוררו כבר לצא לעזרנו ולהוציאנו מהגלות (וכבר סיפרו בזה מרבותינו הדייקים זי"ע כי מ"ש צצני גד ובני רחובן ואנחנו נחלץ השים וגו' לא נשיב אל צתינו עד התנחל וגו' כי המה עומדים שם בכל ימי גלותנו הלולים ומוכנים לצא לעזרתנו צעת שינום שנסוב אל צתינו כיעקב שקראו בית צ"צ). ופתאום אח"כ פ"ח החל (רבינו הקדוש מלוצלין) לצכות ואמר ששמעו בני משה ברו

נפשי ויספר לו כי הוא צן המלך ואת אשר העלילו עליו ועשוהו ושלחוהו בגלות המד הלל ועכ"ז לא סרה אהבתו וגעגועיו לאציו ואמו. באשר ידע כי אנוסים כמה בשליחתו הנה כי מלך צמשפע יעמיד ארץ והוא ידע כי גם "המה מלעטרים עליו ועל כן צוותר בשכבו על מטתו לישן ויחבור מי הוא ואת מועמדו ומה הי' עמו ואת אשר נגזר עליו וצאכרו לערו ולער אצותיו ואיך אוכל לישן אדוני הרופא? (וחכו איך בקלרה חמלית מהמשל הלל צ"ה) והנמשל מוצן (צקילור נמרץ) כי המלך מלכו המלכים הקבי"ה וכנס"י נקרא כן צבור והמקטריגים העלילו עליו וילא המשפע לגלות הא' והצ' ומי אשר דיצר קאת ועל הי' חטף לצו מפני ההסתה פנים הנורה עי"ז המה המקטריגים והמסיתים הילכ"ר וגודל דילי עזרו לרעה והאריכו הגלות יותר ושלח יח"ש המלכאבי זכות לצותנו וגם לדיקי הדור להדיקנו והמה רופאי הכפשות כמ"ש הרמב"ם וכאשר ישאלו אותנו הלא כתיב צוה"ק עה"כ חי הי' שכבו עד הצקר שנקבל עליונו עול גלות בשכינה לעפר עד צוקרו של מלך המשיח אז ישנו כנס"י ויחמרו (הוא צן המלך) איך נוכל לישן ולשכב צמנוחה בצכרנו איך נפלו משמים לארץ לגלות המד והחשך הלל וגודל ההסתה פנים ולערגו ולער בית אציו כצכול למעלה ואיך נוכל לסבול ולשכוב ולישן עי"ז. וכן דוד מלכנו הגיד (צבהלים קל"צ) אם אהן שנה לעוני לפעטפי חנומה עד אמלא מקום להי' משכנות לאביר יעקב (היינו הציוה"ק משכן כבודו יח"ש) וז"ש הושענא לונת הדיק (שנוכל לישן בצדק כאשר ידע כי) מכון לשבתך (יש כבר צציהמ"ק) גוה שאנן (וחכו יהי' המנוחה וחיי שאנן שלנו צ"צ: גו. א"י כי מצוחר צהאריז"ל כי רחל היא השכינה הקדושה נקראת לד"ק והנה אמרו צוה"ק כי השכינה הקדושה חלה כצכול בגלותה מדוך לדוך ומפלן לפלן אחרתה מצעלה אחרתה מצני צעוה"ר חיי נח לנו כי חטאנו ע"כ המשינו צלשן התעוררות לונת הדיק (שיהי' להשכינה שנקראת דק מקום ללון היינו כבוד מנוחה שלא חלך בגלות מדוך לרך ופלן לפלן וכו' רק שיהי') מכון לשבתך (כציוכול) צ"ח:

* גז. הושענא מכון לשבתך. איחא צגמרא (ר"ה דף ל"א ע"ח) דכשחטאו ישראל נפטה השכינה עשר מסעות להתרחק מהם, אמנם כנגד זה איחא צמד"ר (שמות פ"צ וצמד"ר שר"ש) דהשכינה לא זזה מעולם וכותל המערבי, והנה מה אומר ומה אדבר זחלתי ואירא מחוות דעו אחי ואציו בימיו חלה, אשר שועלים הלכו בו צאח"ק וירושלים עיר הקודש צאו פריזים וחללוה המה הלוזים הפושטים המכעיסים שם את הצורה יח"ש עיי' תועבותיהם ר"ל והלא אחז"ל כל העובר עבירה צפתר דוחק רגלי השכינה ואם כי כתיב השוכן אהם צחוך עומאחם, אמנם צרשעים

מן השמים שיחזרו למקומם כי אין עוד זמן הגאולה בעון הדור וסיים רבינו (מלוכלך) הגיל הלא חדשו כי הבחי "אני חמלקך" בדעתם טכבו זאת ובעונם ולא כרוז הגיל עבדיה וזכו שאנו מצקשים הושענה עליית שבטים (שילווים לעלות העשרת השבטים כגיל לעזרונו ויעלו ולא ירדו) כיה"ר ז"ל:

ס. א"י הושענה עליית שבטים, כבר אמרנו לפני איזה שנים על זה בשם רבינו הקדוש החוזה מלוכלך זי"ע אשר הגיד פ"א מאשר ראה כבר קרוז הגאולה כי הבני משה מעבר לנהר סמצטיון הלכו כבר לעזרתו והח"כ ילא צח קול שיחזרו וכו'. והנה המקור לזה במשכנס מעבר לנהר סמצטיון הוא צירושלמי סנהדרין (פי חלק) עי"ש כי חלק השלים נבלעו צין האומות (ויחזרו רק כאשר יקויים ז"ל ובאו האובדים בארץ אשר והבדחים בארץ מלרים והשתחוו לה' בהר הקודש צירושלים) אמנה חלק השלישי (המוצח ומעולה שבהם) הוא מעבר לנהר סמצטיון וז"ש עליית שבטים (כמו דאמרינן בסוכה ארש"י ראיתי בני עליי והם מועטים והיינו הבני עליית שבטים) הבני משה מעבר לנהר סמצטיון שיבואו צביאגל"ב:

* סא. עוד י"ל צוה דאנו מצקשים צמליה זכות בעד כנס"י דאם אלו ח"י יסטין המקטרג ויאמר הלא צטויה ילאו מה שילאו מכלל ישראל פושעים ומורדים וכמה הרוב ורק המיעוט הם שמתזקקים עלמם עוד בתורה ומסורה ואמונת אומן יח"ש צאמת וא"כ רובו רע ח"י להכריע לכף חובה, אמנם נלטרף עלמנו עם עשרת השבטים שהמה עמך כולם לדיקים ועמהם צדאי התרדים ומאמינים המה הרוב להכריע נגד הרשעים, והנה מלינו בלשון חז"ל הטהור מעליה, התרומה מעליה, היינו שזכו הרוב ומעלה את שנגדו, וזכו עליית (מל' מעלה ומרבה) שבטים היינו עשרת השבטים עם הבני משה שמעבר לסמצטיון לכנס"י בגולה ועמם ובזכותם אנהו הרוב נגד הרשעים להכריע לכף זכות וטובה:

סב. הושענא ליון המלוונה, קודש הקדשים. להבין הסמיכות משני אלו כי לכאורה הלא ליון אינו מקום קה"ק ציחוד רק בדרך כוללת נקרא ירושלים כולו גם ליון אצל בפרטות גא' מפורש במקרא הר ליון ירכתי לפון היינו מקום חזר מלכות בית דוד אצל לה הר המורי מקום קה"ק. אולם י"ל צרמ ע"ד שנתהוו צטויה"ר צימינו כח הרשעים הנו צרווני מחריבי עולם ומחריבי קרחה קדישא דירושלים עוברי דת תוה"ק וקראו להם שם ליוני"ם ויחרבו כל אשיות דת תוה"ק וצפרט גדר ערוה ופרישות מנשים ומתכסים בצדרת שער למען כחש בצבול בנות ליון וז"ש ליון המלוונה (החנה צפירות שיתייחסו וילטינו על שם ליון רק מי שהיה בחי) קדש הקדשים (כמו שפירש"י נפי קדושים בתחלה כל מקום שאחה מולא גדר ערוה שם אחה

מולא קדושה והיינו קד"ש הקדש"ם משמרת למשמרת בפרישה קדושה בגדר ערוה ואז על שם ליון המלוונה נקרא ולא כאלו הפוקרים שפקירו ח"ע צהיפך מזה) הי ישמרנו ויילנו ז"ל, וזכו סימן ליון המלוונה שהוא קדש הקדשים ולעומתם הליונים הטמאים המה אבי אבות הטומאה ר"ל בכפירתם צדת תוה"ק הי יילנו:

סג. א"י ע"ד שפי הפרמי"ג צלו"ח (סו' תקס"א בא"ח ס"ק א') צשם ה"י"ק ר' גרסון קיטובר ז"ל (גוסו של רבינו הקדוש הצעש"ע זי"ע) צראותי כל עיר (היינו ירושלים שלמטה וצניח ע"י איה צנינים ומגדלים) על תלה צנוי. ועיר האלקים (היינו ירושלים של מעלה וחלק הרומנית) מושפלת וכו' שם ניכר החורבן בעוה"ר עכ"ל ופירשתי צוה מה שמצקשים צביאגל"ב וצוה ירושלים עי"ר הקדו"ש היינו שתצנה עיר הקודש חלק הקדושה עיר האלקים צירושלים כי חלק בגשמי צו האו"ה והליונים ולא יצואו צוה לתכלית השרחה השכינה. וז"ש ליון המלוונה (כיוני לעיר ירושלים כולה כגיל) קודש הקדשים (חלק הקדושה צתורה ועבודת הי עי"ז נזכה להשרחה שכינה צביאגל"ב). וגם י"ל ע"ד שדרז"ל ציומא (דף ע"א ע"א) שאמר דהע"ה אההלך לפני הי צארות החיים אלו מקום שווקים ויש לתמוה היחכן שיהי הפירוש כפשוטו שיחפלו דוד המלך ע"ה על ירושלים מקום שווקים ולזה יקרא ארנות החיים הלא הי לריך להודות על חלקו שלא שם חלקו מיושבי קרנות ושווקים כי הוא עסק דק צתורה ומנות ולא ישן שיתין נשמי גם ככל ללותיו ומה לו למקום שווקים. רק י"ל שיתקדש ירושלים כ"כ צתורה ותפלה עד שגם במקום שווקים צהונות ירושלים יהי ניכר שהוא ארנות החיים ולא מקום הרשעים שצחייבם קרויים מחים (כאלו הלאחייבטען) וצאופן זה יתהלך לפני הי צארנות החיים גם במקום שווקים וז"ש ליון המלוונה (ירושלים כולה כגז) קודש הקדשים כגז.

* ומ"ש בצפל הלשון ליון המלוונה י"ל דהיינו להפוקי מאלה הרשעים המחללים את אה"ק וקראו צשמחתם עלו אדמוה על שם "ליון" כגיל וע"כ במקום שיש השש זויף על אזה סחורה או ענין אי לריכין בע"כ לדייק ולסמן מפני הרמאים לכל ישעו כמהכונתו ולזה אמר ליון המלוונה צכפילה דיוקא בקדושה וטהרה על אותו ליון אנו מתפללין ותחינה עינינו צשוך לליון צרחמים:

* סד. הושענא קודש הקדשים, ליוף אהבה שכינת צבודך, לריכין להבין דלטיל אמר כבר למען שכינתך וכעת הוסיף לומר שכינת צבודך, וי"ל דהנה מצוחר מהאר"י הקדוש זי"ע כי בית עומאת העכו"ם שטומד על הר הבית צטויה הוא מכון (להכדיל) על מקום קדשי הקדשים עכ"ה. אוי ואצוי על אותו מקום שגם הבין גדול לא נגנס כי אם ציוה"כ לפני

ולפנים שם שחלו שורש עומאתם ר"ל ואמנם חנו מאמינים בדברי חז"ל דהשכינה הקדושה לא זזה מכותל המערבי גם כעת בחורבנה כידוע זהו הכנה מסותרת של הקב"ה צעזור עם קרוצו השוכן אחס ובהתגלות חינו ניכר האהבה והשראה שכינתו שמה וע"כ חנו מצקשים רבש"ע הושענא, קודש הקדשים, מקום הזה ששם צטוה"ר שורה כעה עומאת השחורים הנבזים והוא, ר"ל חכמה, שכל זאת השכינה לא זזה משם כג"ל צצח"י אהבה רחופה צפנימויות חבל הושענא, שכינת כבודך, רבש"ע האם זהו כבוד להשכינה כביכול ששורה שם ככותל מערבי לעומת צית עומאתם על מקום קודש הקדשים ואיך חסכול כוחת, והושיעה נח

שיהי צחמת המקום קודש הקדשים כימי עולם וכשנים קדמוניות ויתגלה השראת כבודך במקום הזה לעיני כל צ"צ:

סה. רצוף אהבה שכינה כבודך. כי הנה [יודעים] חננו שתוכו "ר"ל חכמה" (מוסרתה, גם ככל הלות שעברו עלינו נחמין כי טובה גניו צגווי" ר"ל חכמה חמנס איך גוכל לקבל זאת באהבה הלא עכ"ז הוא חו"ה וציון שכינת כבודך כביכול כי למח יאמרו הגויים אי חלקיכם של כלל ישראל צניו. וזהו) שכינת כבודך (כי מה חעשה להשראת שכינת כבודך) [כביכול] כנז:

להקפה ג'

סו. אום חני חומה. צרה כחמה, גולה וסורה, למטה לתמר בהרונה עליך ונחשבה כללן עצהה זרוויי בין מכעיס"י הצוקה ודצוקה צך, ו"ל כי הנה ענין מלכות צית דוד שצח מהריון חמ"ר ה"י צחי ראשיתך מלער ואחריתך ישגה מאוד כי ה"י צדך עמיר ועלם. ותמוה צעיני העולם. ומח נלמה מלכות צית דוד ומד שצח להתגלות דוד ה"י עוד חותו ני"לן הקדוש ציסורים וגליות ע"י רות ושחמרה צאשר חלכי אלך וגו' ושם חקצר צמס"י ונסיונות גדולות עד שצח להתגלות נשמת דוד מלכנו וכן הוא ערם התגלות משיחנו צ"צ נחכוו מלחמות ונסיונות זרות רבות של חצלו משיח צשנים רבות כשחז"ל וכ"י תקותינו שזכה ע"י להתגלות משיח כמו שה"י לחצותינו עע"י הנסיונות נתגלה אז לידת דוד וזהו חום חני חומה (מחזיקים צחמונתם צציתח המשיה צ"צ תקוף המנותח כחומת צרול מחזיקים ח"ע) צרה כחמה (שהוא צרה וצרות ודאי חללם שכן יח"י צ"צ הגאולה. ומח שהם רוחים) גולה וסורה (שהם צרות הגלות ציותר, ה"ח) למטה לחמר (כמו שאירע צחחלה התגלות משיח ע"י תמר שנתהוו ג"כ נסיונות וחבלים וצט"כ אשר כן הוא התגלות משיח צן דוד וע"י מחזיקים ח"ע צמס"י ממש. וזהו) בהרונה עליך ונחשבה כללן עצהה (צכה תקוה זו הם מוסרים נפשם כנז' וע"י ג"כ חף כי) זרוויי צין מכעיס"י (ששחוקים עלינו ועל תקותינו עכ"ז) הצוקה ודצוקה צך (כי הולכים באמונה צרותה כשמש כנז' שזכה לציתת ג"ל צ"צ שהוא צח"י) יחיד"ה ליחד"ך (נשמת משיח"ה יחיד"ה שציתח"ה אשר נשמה צצוח ומעולה מיוחדת כזה לא ה"י עוד צעולם כמ"ש צכהחריז"ל וכנודע) וז"ש יחיד"ה ליחד"ך (עפי"מ שפירש"י צפ' ואחחק עה"כ שמש ישראל ה"ח ה"י אחד כי ה"י חלקינו שכול עתה חלקינו ולא חלקי החומות עע"ז הוא עתיד להיות ה"י אחד וכ"י ונחמר ציוס בהוא יח"י ה"י אחד

ושמו אחד עכ"ל רש"י הרי שחמונה ציתח משיח חלוי באחדותו יח"ש כי אז יתגלה אחדותו יח"י לעין כל ועל כן חמונה י"ג עקרים צגי חח"ד וחי מכס הוא חמונה חכמה לו ככל יום שיצח ואם לא ה"י כופר צעיקר מ"ג צגי חח"ד [וכג"ל צמחמרינו זה] עכ"פ חלוי יחיד"ה נשמת משיח"ה כנז' ליחד"ך ע"י יתגלה אחדותך שהוא חח"ד כנז':

סז. א"י אום חני חומה צרה כחמה, גולה וסורה, יפלה קנת לכחורה כי איך הוא החחוקות החומה וגם צרה כחמה אשר צעוה"ר צימינו צעת הלות חללו וצמדיות ממשלת הסחויוע"ע גזרו עליהם גזירת שמד ר"ל צציעול שצת ומילה וציוחא ונחכוונו רק לעצור על דת וחיוה מהם שחמרו נפשם כצד והרצה מהם שילחו מן הדת ע"י שלח יכלו לעמוד צנסיין כי אם ישמרו שצת יחרגוס מיד חך צחמת קושטח קחי וגזירה עצודח דצטלי כהשר נתפלל עחה עליהם צצכו וצחחוננים צמרירות לצנו, חוי לנו שצך עלחה צימינו, וז"ש חום חני חומה צרה כחמה (כאשר יאמרו ההמון כי החמה נכנסה צחך העניים ידוע כי הוא עעות גמור כי צחמת רחוק צין חחמה והעניים לחלפים פרסחוח ובהחמה זורה שם צרה וללולה רק לפעמים העניים יכסו צעד רחות עיינו מלראות חור וזריחה חחמה חליוו כן יש להמשיל הלות חללו לעניים הסוככים החוללים ציינו לצין חציוו שצשמים סכות צענו לך מעצור חפלה ומלהחיר עלינו חור חסדו והתגלות חורו יח"ש וצקרוב יח"י הסחיו עבר בהשם חלף לו וגו' ויחפצרו העניים חיינו העניים המצדילים וכ"י ויתגלה חחור צרה כחמה שהוא לע"ע צסיכוך העניים ח"ל) גולה וסורה (שזכו מר הגלות) ה"י יגאלנו צמהרה לידן:

"סח. א"י הושענא חום חני חומה, צרה כחמה, גולה וסורה, יש לדקוק למח נקט דוקח חחמה

ולא אמר יפה כלצנה, צודאי לא עשה התנא הקלור
 הקדוש בעל הפייטן סידורו מפני הכרחים כי אם הבגל
 בכונה ודיוק על כל אורח ואורח לאין שיעור, וי"ל
 דכנס מעצמו בני אדם דאם הוא עני ופואב בשפלות
 ויסורים שריו צעור אז ירך לצבו בניקל להסתוות ולשמוע
 לקול אים אחר האומר לו לעשות כך וכך בפרט כשיאמרו
 לו שיש צוה מראה מקום להעזיב מצבו ינסה לשמוע
 בקול דברי רוח כל דבר, לכן חשב הפייטן כאלו חוץ
 שצחי כנסת ישראל שבה גדול להם כי גם אם מלירים
 ומעוקים להון מכל זד והנסיונות רבו למעלה ראש
 והם "גולה וסורה" ובכל זאת עומדים בחומה בצורה
 כמו "חומה" ישראל בני נטי' לדתיה רק צרכ "בחמה"
 כי הלצנה היא מקבלת השפעה מן האחרים משא"כ
 החמה היא עוד משפעת לאחרים ואינה מקבלת כלל
 השפעה משום זד וכן כנס"י כלה קרוי צעומה ברה
 "בחמה" שאינה מקבלת השפעת המפלגות והלדדים
 מינות דמשכי מהם כ"ח "דמתה לחמר" שמתמר ועולה
 ישר בני עקמומית ואין להם חלף לב אחד לאביהם
 שצשמים ומתראוי להושיעם צ"ב :

סג. ברה בחמה" (שהולכים אנחנו בדרך צרור וצטות
 ברה בחמה. גם טי"ז שרואים ההצלי משה
 הכל כמו שנצחו הנביאים וח"ל לפני כמה אלפים שנה
 אשר בן יחי' וחקי"ם הכל הרי צטי"כ כי זהו הכנה
 לגאולה שלימה. ועפ"י ימלאו עוד מנגיניו ושונאיניו
 שרונים להפחית הכל ויאמרו שזהו צדק העצב וכיוצא
 בדרכי כפירתם ועוד ירדפו אותנו צעד אמונתינו.
 (ואנו) גולה וסורה :

ע. א"י ברה בחמה (שאנחנו יודעים זאת ולעוקים
 צבירור שהיה ישועת ישראל צביאג"ל. אמנם)
 גולה וסורה (ה"י) דומה לשלמה המלך צעת שנטרד
 בגולה ע"י האשמדאי במצור צגיטין צפי' מי שחתו
 ועוד צכמה דוכתי שלעק אמי שלמה ולחקו עליו ולא
 האמינו לו צהיות הולך וגולה בן אנתנו מה נחשבו
 דברינו גם אם נלעק ונצבר צרור כשמש כנ"ל. צהיותנו)
 גולה וסורה (כמ"י) :

עא. א"י ברה בחמה, גולה וסורה, כי לכאורה קשה
 בני מילי פתרא"י נינהו כי מי שהוא גולה
 וסור"ה אינו צרי"ה בחמה" כי הדרך מנטעת שלש דברים
 וצפרט הנדפסין בגולה אחרי גולה איך המה יפיו וצרה
 בחמה חולם ו"ל עפ"י מעשה שבה לפני הכה"ק המגיד
 מקאזנין זי"ע בעל עבודת ישראל באיש שראה לגרש
 את אשתו צאמרה" כי היא מאוכה מכוערה ונשכרה
 והאשה אמרה הלא ציום צחתי אליך צנשאין צחופה
 וקידושין הייתי יפה נאה וצריאה אך אתה הלאחתי
 וכביחתי עד שנעשיתי חולנית ומכוערה וע"י לעק המ"י
 הקדוש מקאזנין זי"ע רצש"ע גם אנתנו יש לנו טענה
 כזו שחושיענו צ"ב גם אם אנתנו כ"י שחורים צמעוניו
 אבל צנולנו אליך ציום חתונתי צמעמד הנצחר היינו

יפיו ושלמים אך עתה מרוב הגלויות אשר הגלתינו לבין
 האומות צגודל הצרות סררו ונכערו מרוב עתים וימים
 של הגלות חמר עכד"ה צמליות ישר זי"ע. חזק ו"ל
 ברה בחמה (היינו צעת חחונתנו ויום חופתנו כנ"ל.
 ועתה) גולה (שהגלתנו כנ"ל ועי"י) וסורה (סררו
 כפרה מרוב עתים וימים) וזהו לטענה לפני הש"י
 (צדק ספר אתה למען חלדק) שחושיענו ויגאלנו צ"ח :
 עב. הושענא גולה וסורה. עפ"י מה שהזכרנו וגם
 לעיל צסמוך מ"ש הצדיקים ז"ל על הפיוע
 (צזכור צרית) צסליחות אים סררו כפרה (הוא רק)
 מרוב עתים וימים צגלות הארוך שזהו מצלצל הדעת
 והמוה והרלון החמיתי ח"ש גולה (עי"י) וסורה (סרו
 מתורת ה' ולא עשו כראוי כי עניות וצפרט עניות
 הדעת וגלות וצרות לצרות כאלו מצבורי' על דעת קונו)
 הש"י יוליאונו מנגלות החל הזכ צב"ח.

* וזהו הטמיכות דמתה לחמר ההרובה עליך, למליות
 זכות צעד כנס"י דהם כמו הצדיקת חמר
 צרחה להעמיד מלכות בית דוד וצחקרה עשתה דבר
 זר לפני צו"ד ולא הצין כוונתה רק האין סוף צ"ה
 לצדו, וכן צכללות צנ"י חין לדונם ולהיבם ח"י כי סרו
 לפעמים מדרכי התורה חבל הש"י שלפניו נגלו כל
 תעלומות יודע צנקודה הפנימיות של כל איש ישראל
 כולו כליל וזהו רח"י כי "בהרובה עליך" כולם עומדים
 מוכנים למסור נפשם להריגה עבור קידוש שמו ואחדותו
 יח"ש (והאמת שכן הוא שאתם מוכנים למסור נפשכם
 בעבור קדושת ה'. אחיו למודו לצבי — בן שאל רצינו
 את העם וענו צקול רם פה אחד "כן" צקבלת עול
 מלכותו יח"ש צמס"י) וא"כ זהו לאות שעלם מקור
 ישראל כולך יפה רעיתי ומהראוי להושיעם וגאחלם צ"ב :
 עג. א"י גולה וסורה, דמתה לחמר, היינו חילן תמ"ר
 שמתמר ועולה ישר ולא יטה לשום זד
 להכריע ולכוף ראשו (וכשחחז"ל ציומח צעשן שמתמ"ר
 ועולה שאינו נוטה לשום זד) היינו שפ"י גולה וסורה
 וצרה הגלות יתגצרו מיום ליום וצפרט ציומ"ח חילן
 אל יחשבו למלוא עזר צשיטת הציאניסעטי"ן או הדומין
 להם צכל ענין גם האגדוסעטי"ן אשר גם צאלו לא חלק
 יעקב המאמינים צגאולה נסיית והתנהגות החשובה
 לדרך הצותיו זי"ע ויש שיעו לשיטת הפרועדיסעטי"ן
 להחפלה על שלום העמים כנ"ל צמתמרינו וכולם המה
 מלד הס"ח ר"ל והנטיים להם טועים אחריהם לאחרי
 שיטה ולד שיבה הוא מלד בגלות והצרות כנז ומשבו
 למלוא מנום וזהו מעלתן של השירידים אשר ה' קורא
 שגם צהיותן גולה וסורה (עכ"י) דמתה לחמר (ולא
 ישו לשום זד רק כחמר עולה צאמונת עם סגולה צביאג"ל
 בדרך גם צ"ב ואם יחמהמה חכה לו) כנז :

עד. צי"ל הושענא גולה וסורה, דמתה לחמר, בהרובה
 עליך ונחשבת כאלן עצה. הנה חרז"ל
 צסוכה (דף מ"ה ע"ב) ר' לוי אמר כחמר מה חמר

יום רק צה"י נחשבניו (במהשנה) כלאן ענחה זהו
 אפשר בכל יום ויום במהשנה צפת ק"ש כוננת מס"י
 בדי מיתות וזכו שדייק ונחשבניו כלאן ענחה היינו
 במהשנה דדי מיתות ע"כ ויבן כוננת הסמיכות צזה.
 לנוסח דמתה לחמ"ר שהוא לכוננת הנו"י צמעלת כנס"י :

עו. א"י דמתה לחמ"ר. כי הכה תמר ענחה דבר זר
 צעיני העולם ורק כוננת לש"ש כמו שארז"ל
 במדרש שנתנה עיני בהש"י שהוא יודע תעלמות לב
 וכדי להעמיד מלכות בית דוד ולא כי באפשרי צאופן
 אחר וכנ"ל וגם ה"י זה עפ"י התורה שהורו אז בית
 דין של שם שזכו מעגין יבוס כמ"ש צבור החיים עכ"ת
 שם וכיון שכוננתו לש"ש ועפ"י התורה צמס"י כדי להקים
 מלכות בית דוד לא חששה מה שהוא דבר זר ומחר
 צעיני העולם. כן גם אנחנו צעיננו סיכ"י כוננתו לש"ש
 להקים מלכות בית דוד ח"ש "דמתה לחמ"ר" שנתנה
 עיננו צזה לחמ"ר כנ"ל וכמ"ש הרמב"ם ככלי השוכה
 שאין ישראל נגאלים אלא ע"י החשוכה וכיון שעושן
 השוכה מיד נגאלים ומי שיאמר לפנות חשוכה שזה
 יח"י הכלית תיקון העולם נחשב כמשוגע צבור"ר לנחוק
 צעיני ההמון אפ"י"כ אל נחוש להמלעיגים עלינו וצדדי
 דמתה לחמ"ר כנ"ל.

ח"ש סמוך לזה. ההרוגה עליך ונחשבת כלאן ענחה
 היינו שאנו מתצ"שין צלפיתינו לגאולה והסתורנות
 חשוכה כי נחשבנו לעד זומט (כמ"ש הפייטן הקליר
 בפי זכור) וכנ"ל וה"י חז"ל סומקא ואתי חזירא צה"י
 שפ"ד ההרוגה עליך וכו' (וכן יחשבו הכונה להריגה
 גמורה ע"כ חומרים) זר"י צין מכעיס"י (ואם יברנו
 לאי ממש הלל לא יוכלו להכעיס אותנו עוד לח"כ אלא
 ודאי שהכונה צשפ"ד צושא שמכעיסין ומחגרים צנו
 שונחנו ורודפנו צעד חמונתנו) כנ"ל. וע"י יקויים צנו
 חז"ל סומקא ואתי חזירא היינו דם (סומקא) נסכר
 ונעשה חלב (חזירא) צחוקן השלם צצ"א :

מז"ל. הרשעצא ההרוגה עליך ונחשבת כלאן ענחה
 זר"י צין מכעיס"י לכאורה קשה כיון
 שכבר חשב שכוננתו ח"ש להרוג ח"כ לא יוכלו עוד
 להחזרות בהם ולהכעיסם צדיבורם אך הוא צצה"י
 חלמלא נגדוהו לחנ"י וכו' היינו מה שמכעיסים אותנו
 צצדיבהם ומנערים ציחר הוא גרע ממוחה וכו' תוספות
 מעלה צנסיון יותר זר"י צין מכעיס"י (ממה שמוסרים
 ח"ש למוחה) ונחשבת כלאן ענחה ועכ"י חצוקה ודצוקה
 צך טוענת עולך (כי עול הוא דבר שלא נדע קנ"ו עד
 נתי יאריך משא"כ דבר שהוא לזמן קנ"ו יוכל אדם
 לקבל עליו) וכו' "טוענת עולך" יען שהקן סחוס וחחוס
 עד מחי יאריך מה שאנו "זר"י צין מכעיס"י כנ"ל ועכ"י
 חצוקה ודצוקה צך צעול גדול מי יודע עד מחי וצפרע
 ציומ"א חל"ן ועכ"י מחזיקים רק צחמונת אומן יחידה
 ליחדך שהוא משיח נדקנו כנ"ל :

זה אין לו אלא לב אחד חף ישראל אין להם אלא לב
 א' לאציהם צצממים פירש"י אין לו אלא לב אחד כעין
 מוח יש וכו' ואין לו אלא צען האמנעי הצקוף ועולה
 וגדל למעלה ולא צחרותיו וענפיו עכ"ל ונדע מדברי
 רבינו יוסף ועצ"ן ז"ל צבור החיים שעליהם ציאר
 זקונו ורבינו ז"ל (בעל צנו יששכר) צמעין גנים כי
 צעת הנכיון וגירוש שפחונין מסרו נפשם רק הנשים
 והאנשים הפשועים המלמניים לתומם צחמונה הפשועה
 צו יח"ש וצחרותו וצ"י עקרים וכל דבר חמת חוב"ק
 שצכתו ושצע"פ ודחז"ל משא"כ הפילסופים שיש להם
 דיעות שונות חם כי ה"י נחשבו לחכמי תורה אז צעת
 הנכיון לא עמדו צחמונתם ר"ל והדברים עתקים ונדעים
 צספרים ח"ש גולה וטורה (צחוק הגלות המר צגודל
 הרדיפות ונפיונות האלו, רק מי שחם) דמתה לחמ"ר
 (שאין להם אלא לב א' בחמ"ר שהוא מוח שלו עולה
 ומחמ"ר למעלה יח"ש היינו צחמונה ישרה ופשועה ולא
 ולא צלדיו צענפיו [צחכמות ודיעות לרדיות שונות]
 כפירש"י ז"ל כנ"ל אלו הם) ההרוגה עליך ונחשבת
 כלאן ענחה (שמסרו נפשם על קדושה השם) כנ"ל.
 זר"י צין מכעיס"י. זהו עוד מעלה צקודש יותר מה
 שאנו סובלים יסורים צפזורינו צין הגלות צין מכעיס"י
 ה' והורנו רשעים להכעיס כמו ה"י חז"ל הכופרים
 צצעהמען ומעברען וציותר הרע-בנים שלהם צאשר
 יעמידו שם הצנו חיל ה"י חז"ל ממדינתו והמתלה
 מהרעפוצולק ח"נה חייבת צדבר הזה כי גם חם יתנו
 להם שרי החיל שם רשות ליחודים ללחא ולאכול צער
 כשר ויילו לחקן להם צית חצבול כשר גם חם יש
 לה"י חז"ל צנו חיל ש"י כשרים מנגללותו לא ינחוס
 הרע-צנים שם ויחפרים ויגדפום ויענו ויחמרו למח
 לבם צער כשר הלל גם צכלן חן עוד ש"י ליחודים
 זה כמה שנים וציונ"א ח"י ואצנו חלם יש נסיון גדול
 מזה מלרות הערצ רצ מישראל המכעיסים ח"ש זר"י
 צין מכעיס"י (עכ"י) חצוקה ודצוקה צך (צחמונתך
 וצחרתך) :

עו. הרשעצא דמתה לחמ"ר ההרוגה עליך ונחשבת כלאן
 ענחה נראה עפ"י המצואר צצחר"ל
 כוננת ק"ש צדיבור אחד (צסודור) ח"ל ועשין מ"ן
 וכו' צקבלת עליהם די מיתות צ"ד סקולה שריפה הרג
 וחנק ולא רחל הנקראת חמ"ר מקבלת הח"ת כה מ"ן
 וכו' ועולה ומתחצרת עם ז"ח וכו' ויתשתתף נפשו
 למ"ן זו וכו' עכ"ל וצזה מצואר שפיר כוננת הפיע
 כל"ל חוס ח"י חומה שנאמר על כנס"י צחי רחל. "דמתה
 לחמ"ר" שהיא רחל שמתחצרת ח"ש מקבלת מ"י שמיחדים
 חמ"ר עם מחפר ח"ל למספר תרע"א עי"ש צעת ק"ש
 צמס"י צדי מיתות (צמהשנה) וכו' "ההרוגה עליך
 ונחשבת כלאן ענחה". היינו כנס"י שמוסרים נפשם
 צעת ק"ש בכל יום בידוע הפ"י כי עליך הורגנו כל
 היום נחשבנו כלאן ענחה כי צחמת ח"ך נהרגים בכל

מזל"א. א"י הושענא הברוגה עליך ונחשבת כלאן עצה. הוא מה שהגיע אותנו בעוה"ר מהריגות האכזריות לאהבניי באה"ק במקום כותל המערבי ונחצרון ע"י המחמדנים הפרחים (אם כי גרמו זאת הלוויים הארורים בלקיחתם המאנדא"ט מיד ממשלת אנגלי הנכזבה וכל מי שיש לו חלק ולוקח חבל חובלים בלקיחת המאנדאט הלא ה"ז בכלל ס"ח הקאלאניטן גם אם יאמרו כי צרות התורה ונהלום כמו המזרחיים האגודיים וישוביים שקר צימנים והכל יפלה פיהם הטמא והוא דרך כפירה ר"ל וקנאה עשו בן האו"ם ועי"ז נשפך דם בניי וכיון שניתן רשות למשחית ר"ל אינו מצהין וכ"י) עכ"פ ממשלת אנגלי הטמאה אשר עמדו לפניו ולקחו אחריות השמירה והממשלה בא"י והמה היו צשתיקתם במחשך יד א' עם הפרחים והרולחים ועוד הגיד הפקיד הנליצ שלהם צפלטעונה כי "הצדק" עם המחמדנים הרולחים אחרי כי היהודים לקחו להם זכות כמו תושבי הארץ שלהם וכיוצא וז"ש הברוגה עליך (היינו שאירע הריגות ר"ל בדרך פרחים או במחשך במקומות ולאנשים פרטיים אבל זאת עוד רע יותר) ונחשצ"ת (כמו מלאכה מחשבת שאמר הנליצ הרשע הנ"ל שהוא צדק וצבונה במחשצ"ה ודעת הגיע להם ח"י הברוגה הזאת כמו) כלא"ן עצה"ה (שהעשיר נכסין וצלאן ימכרם לטובה וישחטם והו קנינו ומסחרו לשניהם וכי יעלה על הדעת לומר שאין עושים צדק לשחטם. כי הלא הלאן לכך נצרחו והמה לקנינם ומחשבתם הראויי ימכרם וישחטם, ככה יהשצו את בניי) או לנו, ה' יאלנו וישצנו צ"צ :

צגולה (עדיין זהו העול צבחי עוענת עולך כנ"ז) ע"כ נבקש לרחמנו ולגאלנו צב"א :

* פ. א"י הושענא עוענת עולך יחידה לחדך לריבין להצין הפי עוענת עולך וכי מהו לעול הוא זה ח"ו לקיים תורה ה' ונצותיו, אדרבה מה עוב ומה געים להחזיק שבת, להניח הפילין, סוכה וארבעה מינים הקדושים, כהנה וכהנה כל המלות כולם הלא לית טב מינייהו. אמנם הנה הלא הרשעים ושליו עולם השנו חיל צעו"ה חילקו סערעופיקאטען לא"י והעולה או יורד לשם ציסקל לו לזאת מדה יהודית כי צכאן הוא כצר חזי גוי ושם נעשה גוי גמור לחלל שבת ויו"ט וכ"י והגם שמסוכן גם עם הגוף כדי להמית ע"י הרולחים שמה אבל הם מפקירים ממילא את דמן של ישראל בגוף וצנפס והטיקר לנודד ולחרוב נפשות ל"ע, משח"כ ישראל מאמינים בני מאמינים שומרי דת יהודית להם יעמדו צעו"ה נסיונות רבות וקשות לאין שיעור וזלמה להם כהר, וכצר מצואר צשם רצינו הצטע"ט הקדוש זי"ע ותלמידיו הקדושים זי"ע כי דור האחרון צעקצחא דמשיחא יהיו הנסיונות קשים כיצ צלמונת אומן ית"ש עד כי איש יהודי פשוט שיאמין בצלמונת אחרותו ולאקוחו ית"ש יהי גדול לציבתו כמו הצטע"ט צימיו ודורות הראשונים גדוע. אך אל תסברו אנשים כמונו מאמינים פשוטים אשר כבר הגענו למדרגת וכיוצא כי גם להאמין בצלמונת פשוטה אמונה שלימה צה' ומשיחו כראוי זהו דבר גדול וקשה מאוד להשיג רצה אמנותו. ובכן נזק כולנו להש"י הושענא עוענת עולך צעבור עול הנסיונות הנוראים שסובלים אותן אשר "יחידה ליחדך" שצרונוס לייחד ויחדך ואחדותך בעולם צלמונה פשוטה וגם להאמין בצלמונת ציחה המשיח צלתי שום מפלגה היפך שיטת הצעלפוריסטע"ן רק להביא משיח אלקי יעקב שנשמתו התי גבור מעל גבור ונשמה גדולה וקדושה כזו לא היה עוד בעולם הזה כי נשמת משיח הוא מצחי יחידה שציחידה כמ"ש הארז"ל והו יחיד"ה ליחדך שיצא לגאלנו צב"א, והלא יש לך רצש"ט למו להביא את המשיח כי ישנם ישראל קדושים לאלפים ורצבות אשר "כבושה צגולה" אם שהם ברוב זער הגלות עכ"ז "לומדת יראתך" לומדים תורה ליראה אותך ולעבדך וצעבורם אל חמנע מלמחר ישועתנו ועזרתנו סלה.

פא. הושענא יחידה ליחדך. כבושה צגולה, לומדת יראתך היינו יחידה ליחדך שאנחנו מאמינים בני מאמינים ציח"ד הפשוט האמיתי ית"ש. לא כן העמים אשר אנחנו צתוכם אם כי צימינו יאמרו כי ידעו את ה' אבל בצלמונת השיתוף היינו השילות שלהם ר"ל והו הרצותא שאנו יחיד"ה ליחדך (צלמונת יחידותך ית"ש. אם כי אנחנו) כבושה צגולה (ציניהם, ויכולים לפתוח אותנו תלילה לומר לנו הלא גם אנחנו מאמינים צה' ועי"ז יוכלו להסיח לאמיתתם הנכזבה

עט. הושענא חבוקה ודבוקה כך עוענת עולך, יחידה ליחדך, כבושה צגולה, הסמיכות צזה. וגם יש להצין ולדקדק צזה כי אם חבוקה ודבוקה כך אז אינה צבחי עוענת עולך אדרבה מחמת האהבה שחבוקה ודבוקה כך הוא כמ"ש ציטקצ שצד צרחל ויהיו צעינו כומים אחרים צלהבתו אותה היינו שטור יותר ה' טוצד צעצורה אם ה' מוכרה כמ"ש צספרי הפשט. וא"כ מה זה עוענת עולך כנ"ז אולם י"ל עפ"י"ת דליתא צרי"ה דף כ"ז ע"א דמללה"י ופורש"י שלטול על אצריהם נהנו וכי גדולי האחרונים לדי הרשצ"א גם הנחה בגוף צדרי מלוא לא נחשב צע"כ צצציל העול של יראת המלות ועכ"ז תקפו הלא הוא חבוקה ודבוקה ודבוקה כך שלא יחשב צעינו לעול עי"ז תי יחיד"ה ליחדך (שהוא נשמת המשיח דקנו שיצא ויגאלנו יחיד"ה שציחיד"ה כיון שיעקר קיום המלות הוא על ככה לציאג"ל וכמספרש"י צפי עקצ מדחז"ל עכ"כ הציבי לך לוינים שלא יהיו צעינוך כחדשים כשתחזרו לארץ והו עבודה קשה לסבול עויל הגלות וצכליון עינים לחכות ועדיין לא צה וז"ש יחידה ליחדך על משיח דקנו כנ"ז. ועדיין לא צה, ואדרבה אנו) כבושה

בלתי יחוד כנז' ואעפ"י אנו מחזיקים תקוף הימנותא
 ציחודך ית"ש, ואנו) לומדה יראתך (לכד דך נזכיר
 שמך תורתך ויראתך) ופיי מ"ש בדבור הסמוך שלחמ"ז:
פב. הושענא כבושה בגולה לומדה יראתך, ע"ד לימוד
 זכות על כלל ישראל מה שנקט כבושה
 בגולה כי הנה פסקוין כבוש כמבואר ופי האחרונים
 (בסי ק"ה צו"ד) דבאמת [למה] כבוש כמבואר הו' אינו
 מרתיה כלל להיות כמבואר רק כשנכנס זמן מעשיע
 זכ"ז אז בטבע מפליג ומגליש זמ"ז (עיי"ש דרדרי
 חשובה ס"ק ט"ז) והנה אכחו כבושי"ם בגולה (זה
 זמן רב קרוב לחלפים שנה בין האומות שונות ודרך
 הכבוש לקבל מחזורו שנכנס בו [ובפרט זמן רב כזה]
 טעמו וממשו כמו והו' מהדרך הטבע ע"כ שנקבל ח"ו
 דרך האומות ולימודם והתנהגותם וזפרט שהם מכריחים
 אותנו לילך בנינו בציה הספר שלהם, ללמוד וחד
 עם בניהם, להיות נטמע עמהם, נמעט כחונק
 שנשבה וכו' להתגדל בטעיהם ולהתנהג בנימוסיהם.
 וגם רשעי עמנו מהע"ר וחזיקו צידם ככה רשעתם
 חפלים בשולטין כאלו בילדי נכרים ישפיקו ע"יז
 אכחו סוגה בשוטיים ולא נלך בדרכיהם בלתי
 לימודיהם, רק) לומדה יראתך (בחדרי ציה הספר
 כהנהוג בחזנותינו) ה' יצורנו :

* פג. א"י כבושה בגולה לומדה יראתך, מה נאמר ומה
 נדבר הלא מוכריים אכחו לומר לפניך
 רבשיע האמת כמו שהוא כי מה שכנס"י נלחמים וכבושים
 בגולה בגלות החל הזה זכו רק "לומדה יראתך" לאותן
 שלומדים תורתך ויראתך להם ירעו וישחיתו בעוה"ב
 הרשעים מבא"ב מי שצד תורתך ויראתך ופירק ממנו
 עול מלכות שמים לא ירגיש כ"כ עול הגלות ושגחה
 העמים ולא הושענא צמורה צינני למעך ולמען
 תורתך :

פד. הושענא מרועת לחי, וש לבין למה דוקא מרועת
 לחי, הלא צרות גלוהו, נדכאו כל נופנו.
 וי"ל עפ"י דפסקוין צו"ד (סי' ל"ג סעי' ג') בשם
 הרמב"ם והמחבר כי דראוי לחוש לדבריו בניטל לחי
 העליון דעריפה דאז אין יכולה להיות ע"י המראה
 והלעטה והוא הדמיון לזרות גלותו של בניי המאמינים
 כי ניטל כל חיותו בדוחקות ובנשמות ע"י האומות
 המושלים צנו מכל לך זה יניחו זה יקחנו וכל יום
 קשה מחזירו ובימי אבותינו פנו בניי אל העומדים
 ממטל על בניי לקבל חיותם אש אל הרצנים או אל
 האדמוריים או לשרי המרכו היונו מאחצ"י היראים
 צמדינה לעמוד בעדם אמנם יראו בהמון לעין כל
 וירגו בו כל אי ופי כי מהעומדים למעלה על ראשיו
 רוצם ככולם פנו רק למלכות חיות נפשם וקנאותם
 ושנאתם ואין להם אל מי לפנות (כי אש צימוד חרטה)
 קאנללי"ח לעמוד בעד אחצ"י הרע בניים הם המכרסים
 וגם האדמוריים החושים ומעשים) וזהו הוי בניטל

"לחי העליון העומדים ממטל בעד בניי שאין לכ"ו לקבל
 השפעה והאלה לחיות נפשם ע"כ אין לנו למי לפנות
 רק להש"י שיגאלנו וישיטנו צ"ב :

* פה. הסמיכות מרועת לחי, נכונה למכיס, ו"ל בדרך
 לחות והאמת כן הוא צימינו חלה
 מהנשמת באשכנז ע"י הכולל היטענר ופה דילי שר"י
 אשר מכיס ורודפים שם את כל היהודים הגם כי רוצם
 עובדים על דה הוה"ק מחלני שצחות ומגולחי זקן לא
 ע"י סם כי אש בחומר החיסור ע"י מספרים והער
 וכבר ילאו מכלל ישראל לגמרי, אבל יטן שהם עוד בשם
 ישראל מכונים בשרשם לכן רודפים אותם מוכים ומרדטים
 בלחץ מזהב, וזהו מ"ש ראה נה רבשיע עד היכן
 עמך ישראל צוויים ושפלים עד כי "מרועת לחי" גס
 אותן שהם מגולחי ומרועי לחי וזקן ואין להם שום אלם
 חלקים ולרת ישראל הם "נחונה למכיס" מלקים ורודפים
 אותם וכן זה "סוצלת סבלך" מפני שהמה מכונים בשם
 ישרא אשר צמרת צבולך וכצובול סובנים רק צבונך
 וגוגע לכבוד שמך לכן הושענא :

* פו. הושענא נחונה למכיס, ו"ל עפ"י הגמרא דשאל
 טורנוסרופוס הרשב"ע את ר' עקיבא אם
 חלקיכם חוהב עניים מפני מה אינו מפרנסן ח"ל כ"ו
 להניל אותנו מניהבם (ט"ו הלכה שאנו נוחים להם)
 ח"ל אדרבה זו מחויבתן לגיהבם וגו' ח"ל ר' עקיבא
 אמשול לך משל למה"ד למלך צו"ד שכתם על צנו וגו'
 וזה שלא להכנינו ולא להשקותו והלך אדם אחד
 והאכילו והשקו בששמת המלך משגר דורן לאדם הזה
 וגו' יעו"ש, הכי מזה פי גם אם המלך בעלמו כושם
 על צנו מפני ההכרה ומענישו אבל אהבט מסותרת בקרבו
 ואם איש אחר יתחר וירע לצנו הועצ חרה לו להמלך,
 כי חפץ אדרבה שחארים יקרצוהו ויטיבו לו כי בן מלך
 הוא, וצפן אנו מחלים צוה פני אצינו מלכנו יחצרך
 שמו איך חארים והיך יערצ לפניך בראותך אשר
 צמדיית אשכנז יכו וירדפו את בניך ישראל עד חרמה,
 והגם כי בעי"ה רוצם פושעים מחללים שצת אבל וכו'
 הדיטלערוסעטין שר"י שובים מהם, הלא צין כך וצין
 כך קרויים לך בניים בפרט החרדים דשם מוכים ומרדטים
 ג"כ, וכן צמדיית הסאוויטע אשר המשומדים דשם מכיס
 ולוחמים את בני ישראל מי שחפץ לשמור שצת קדשך
 או לשמור צדיך ולקיים מצותיך, וככה כמנה מדינת
 צין העמים המולאים מישראל את דם התמליח בגוף
 ובגפם ר"ל, ואיכנה רבשיע תוכל לראות באצדן בני
 יחודיך אשר זרים יאכלו אותם וישפכו דמם כמזם,
 ועל זה נלעק הושענא "נחונה למכיס" שישראל עם
 קדושיך נחויים ומסורים ציד חארים המכיס אותם
 מכל לך שהם גרוטים בודאי יוחר מצניך ונקום נה
 נקמתנו להושיענו צ"ב :

פו. הושענא סוצלת סבלך. ע"י סוערה (קשה טובח
 דהני מיני סחראי ניבו דאש כנס"י הוא

רשימתן ופתיחתן בשמות נרדפים ליונים, מזרחים, אגודים, שהכל בוצע הולך אל מקום אי נחשבות הכשרים הלונים פועלים, וככה, וזה הי לוי ידעו לזכות ביושנתו אבל אנהנו עם בני צדקת אין לנו שום כוונות אחרים רק שם הי נקרא עלינו כי בשם קדשו נפסנו ונבחרנו לנו מהפחדים אוריינת וקובצו וישראל מד, וזהו הושענא "רשומים בשמך" לישראל במחמיימים והושעים עליהם דגל הצורה ומלויימים רק "בשמך" בלבד ומהרלוי לכושישנו בקרוב למען שמך:

צ. שואגים הושענא (זהו גי' מלינת זכות לגויי כל זמן שהם שואגים אלך ית"ש הושענא ולא יחשבו כמו ועולם ידי יעשה נז חיל צדירות יזים כ"ח בעניונו, וגם צענוי הכלל כדירות הנפסדות על בני כחות הטמאות והאגודים עמין בחובש כמו שדפסו וצדירות ממכוייהם צעוסי, אבל צדווי אמוני בניי שואגים רק אלך נכושיים, וי"ע) חמוכים עליך (כנז).

ע"כ הושענא :
צא. א"י שואגים הושענא חמוכים עליך הושענא ייל למה נקט החילוק צפ"פ שואגים הושענא חמוכים עליך הושענא וכו' אלו שואגים (נכש"י) הושענא אינם (ח"ו) חמוכים עליך. אולם יל כי יש צ"י מיני כחות לדיקים יש ששואגים ומרעושים על גלות זרות ישראל ומכורים נפשו על הגאולה שלימה לקרבה במהרה צימינו ולתקן כל מה דלריך לה מה דלפטר במקורב) אולם יש גי' לדיקים שהם צפ"פ שואגים עבודתו יומם וליל לחיוקן נר"י שלהם. אולם לרעושים על תיקון הכלל ובא"י, לזה אין להם רגש כ"כ וחוששים נפשו צרוב ענותנותם היתירה (אולי יותר מדאי) קשוב עלמך קודם וכו' [הגם כי מוצן ממולא וצפרע צימינו אלו כי יפה יותר עושים לבת האי שמוסקים צדרכי הציבור לקרב הגאולה וכפאחז"ל ציומה כל המזכה את הדיים אין מעלה צל על ידו וזהו יתקן מה שלא יוכל להשיג על עולם ותקון נפשו כ"כ מפני שמוסקים צדרכי צבור (ופעורים מן החפלה ומן החפולין וכו') אולם יש מעלה לבת הדי הנז' כי מקבלים גזירת הצורה בחמומות ואינם מערירים עצמם מעבודתם רק מקבלים הכל בלחצה. אם כי אמרו וזוע בשם רבינו הצפ"פ ז"ע שהחממם פ"ח נגד גזירת המורה שגזרה ר"ל ואמר לו יר"ח אי הלא מהסתם הוא כן גזירת הצורה והביד לו יפה הוא מה שלא היות צימי גזירת המן להשמיר להבוג וכו' אשר מרדכי היהודי הרעיש עולם נגד זה ואתה היות אומר מהסתם הוא כן גזירה הצורה (כי זאת זל לא יוכל לגזר אהשארית) וע"כ יקבלוהו בלחצה וי"ח כן ח"ו עכ"ל כן הוא מפולט שני מיני לדיקים האלו. וזהו י"ל שואגים הושענא (לכושיש מלחם זרות הדור לגאלנו שואגים ומרעושים וכו' כח האי של לדיקים) חמוכים עליך (אלו הם בת צ"י בניי שמקיימים תמיס תה"י עם ה"ח כפירש"י שם

הושענא סגלך אז הוא אינה עניי שוערה ומתלשמת דהרבה שחוקת וסובלת הכל בלחצה. וגם מהו) פדוית עוצ"י (כיוני משל רבינו ואינו שייכות והמשך יש לזה וגם להלן) וי"ל עפ"י ששפתי בשם קדוש זקינו מרן בעל בני יששכר ז"ע שכניד פ"ח סובלת סגלך. גלוי וידוע לפיך ית"ש כי הי נבחנו לשבור מאגרות ולסחור מחילות צדל שצונו כצוק ולבזיר הגאולה אך מה נעשה ופחדו הצענוי חתום וגר וכוון שאתה סגלך כצוק ורחה צורה גלותו ע"כ אנהנו סובגים הספגות"י שלך ח"ש סובלית סגלך עבדיה [וע"י מ"ש דצדרי תורה נהדרת ו' אות ק"י - ק"י], וזהו י"ל כי סובלת סגלך (הצרות של גשמות צפ"פ צדונו קבלנו ושהקים פ"י ה"ל חתום על זה) עניי שוערה (כנש"י שוערת ולשקת) פדוית עוצ"י (שפדויתו ממלרים בשליל לקבל הבורה לקבל הצורה ע"י מהם רצונו וללמוד את צדונו) אלא קדושים (ולדי צ"י) קבלת יעקב (רק תורה משל כמ"ע תורה לזה לנו משל מורשה קבלת יעקב כדרך הצדונו) ועשיו גם האגודיים מעררים בכלאים תורה הי עם חכמת זרות וחילוניות צדתי ספר וצפ"פ מימור"ח שלהם וצדוהר הצורה שילח עתה כי לא יתנו הממשלה רשות גם לפחות חרות זולת לנו שלמד וגמר לימודו צעווערצ"שולטן וגם הי משל שנים עבר צדית החסר, והורה מה תהא עלי. והצחורים שלמדו צדור וצפ"פ מוכרחים היו ע"י לחזור על הפחמים הולם מל"י יתנו להם רשות גם לפרנסת חנות קענה. הורה הקדושה חגרי טק ולטקו צמזומים רכש"י ראה נח מה נגזר על תורתך וע"י צדוהי אפור לנו לשחוק ולקבל בלחצה גזירת שמד כוז הש"י יולנו ויגאלנו צ"י, וי"ש רשומים בשמך (שהולכים צפ"פ צדונו גלות חזקן ואם ילכו צעולטן ולהיות קומי ששם שנים צדוהי יעצרו זה ח"ו ע"כ) שואגים הושענא (צ"ח) :

* פת. הושענא עניי שוערה, פדוית עוצ"י, לדיקים להבין למה חת"י פדוית עוצ"י דוקא שהיא מרע"ה וכלא עיקרי הכוללים העתידים יהיו ח"י הצדוה ומשית בן דוד, אבל י"ל עפ"י מה שמוכח צפ"פ אגרת דערקא (אות י"ד) דאם מהממור וצדוה האיש על גלות הספירה או מחמורר בו ילון נעשה רצונו שיש"י, ולפ"י ממולא מוצן דכשנחמורר צחי משרע"ה הוא יתפלל על הגאולה ובאשר הצעוה הצ"י למשח (כממורר צדוה) כי לעמוד יבא לח"י עם קבל גדול ויולכס קוממיות לארצו, וזהו הסמיות עניי שוערה (כיוני שפומרים על הגאולה, וע"י) פדוית עוצ"י (מהמורר צחי משל רצונו וממולא הוא יעורר רחמים לפדות אותנו) וזהו עם נעשה רצונו שילך אותנו קוממיות לארצו :

* פת. הושענא רשומים בשמך כי כנח כל נבחות והמפלגות ההדשים מקרוב צלו הם

ועוסקים לבטל הגזירות ולקרב הישועה ככת ה"י כנז.
וגם) תמימך תושע (היינו המקיימים תמים תהי כנז
במלא מוצן המלה לקבל הכל באהבה) הושענא (בזכות
אלו השני מיני לויקים) כנז:

שחפס לו ולא תחקור אחר השתדלות והיינו "תמוכים
עליך" שגדלתי הכל לעובד כמות שהוא לקבל הכל
באהבה) הושענא (בזכות אלו ב"י כחות לויקים תושיענו).
וזכו י"ל גם בהקפה ד' שחריך תושע (היינו שמבקשים

להקפה ד'

צב. הושענא ארון המושע, בלחך אין להושע, גבור
ורב להושע, ולתו ולי יהושע, האל
המושע, ומליל ומושע, הנה כ"ק אחזמי"ר הגכ"ק
ז"י"ע הרב משה ה"י מפרש בזה כי הנה ה"י יש לו
שדה ופניו השדה שלו יש לאגפו בליעל שדות ונחלים
אוחז בהשדה שלו שרועים צו בהמוחיהם וקולרים את
אשר הוא זרע צו והנגזל הוא עני שאין לו ממה להתפרנס
זולת מהשדה שהוא שלו והוא אין בכחו לעמוד נגד
גזלנים הרעים ההם ובה לאי מנגודי העיר שהוא צעל
זרוע וצר דעת להנילו ממושקו הנה הם אין הגביר
ההוא בר לבב ורוח נהון ופשו עובה להשתדל להושע
ולהנילו מיד עושקו ואין דרכו בצך לפשות טובות
אז לשוא הולך אליו לעזרה כי לא יחפון לעזרו. ויוכל
להיות שהגביר ההוא יש לו לב עוז ודרכו בצך לעשות
טובות להניל עשוק מיד עושקו אומנם יש צהעיר עוד
גביר ה"י כמותו וג"כ דרכו לפזור לעני מיד עושקו צפן
יוכל להיות שיש צהעיר להטני הנגזל מה זה צחה אלו לך
אל השני. ויוכל להיות עוד אופן שהגביר לא יעזור
לו משום שהגזלנים תקיפים ואין בכחו לעמוד נגדם.
וטוד יוכל להיות שלא יצא לעזור להטני הנגזל משום
שהוא רע מטללים ואינו ראוי להשתדל עבורו לעזור לו,
ועוד יוכל להיות שהגביר לא ישתדל לעזור לו אם הגזלנים
הם צעלי טלה ומזומה וגנבים ושודדים וגבורו חיל
והטני הנגזל הוא איש פשוט והולך בתום ויחמר לו
הגביר חף אם אחר השתדלו ויגיעה רבה אפעול להטני
לך עתה את שלך אעפ"י לא תהי נושע כי למחר ולאחר
זמן ובכל יום זמני יגלוהו ושודדוהו ויגנבוהו מאתך
כי אתה לפי תומך לא תוכל לעמוד נגדם. ועוד יוכל
להיות שהגביר לא ישתדל לעזור לו משום שאינו מבקש
ממנו מקירות לבו צעחר והתן בדרך המבקש מחצירו
עובה גדולה ונרדך לזה עירחא רבה ויגיעה והשתדלות
רב רק אומר בקשתו מן השפה ולתון ולכרים שאינם
יולאים מן הלב אינם נכנסים אל הלב. אבל הנחנו צו
ישראל שמבקשים מהש"י לעזור לנו מאומה השודדים
ארננו ארץ ישראל לה שייך כל אלו הדחיות כי צחמת
הש"י דרכו לעזור לעני מיד עושקו והוא "ארון המושע"
ואין זולתו להושע וזהו "בלחך אין להושע" ולי ות"ש
הכה והגבורה וכל היכולת על השודדים והיינו "גבור
ורב להושע" ואם כי אנו חוטאים ועוברים על מצותו
הלא הנחנו עמו וראוי לנו צשציל זה להושיענו כדאמר

צב. בלחך אין להושע גבור ורב להושע, האל המושע, ומליל ומושע, הנה כ"ק אחזמי"ר הגכ"ק ז"י"ע הרב משה ה"י מפרש בזה כי הנה ה"י יש לו שדה ופניו השדה שלו יש לאגפו בליעל שדות ונחלים אוחז בהשדה שלו שרועים צו בהמוחיהם וקולרים את אשר הוא זרע צו והנגזל הוא עני שאין לו ממה להתפרנס זולת מהשדה שהוא שלו והוא אין בכחו לעמוד נגד גזלנים הרעים ההם ובה לאי מנגודי העיר שהוא צעל זרוע וצר דעת להנילו ממושקו הנה הם אין הגביר ההוא בר לבב ורוח נהון ופשו עובה להשתדל להושע ולהנילו מיד עושקו ואין דרכו בצך לפשות טובות אז לשוא הולך אליו לעזרה כי לא יחפון לעזרו. ויוכל להיות שהגביר ההוא יש לו לב עוז ודרכו בצך לעשות טובות להניל עשוק מיד עושקו אומנם יש צהעיר עוד גביר ה"י כמותו וג"כ דרכו לפזור לעני מיד עושקו צפן יוכל להיות שיש צהעיר להטני הנגזל מה זה צחה אלו לך אל השני. ויוכל להיות עוד אופן שהגביר לא יעזור לו משום שהגזלנים תקיפים ואין בכחו לעמוד נגדם. וטוד יוכל להיות שלא יצא לעזור להטני הנגזל משום שהוא רע מטללים ואינו ראוי להשתדל עבורו לעזור לו, ועוד יוכל להיות שהגביר לא ישתדל לעזור לו אם הגזלנים הם צעלי טלה ומזומה וגנבים ושודדים וגבורו חיל והטני הנגזל הוא איש פשוט והולך בתום ויחמר לו הגביר חף אם אחר השתדלו ויגיעה רבה אפעול להטני לך עתה את שלך אעפ"י לא תהי נושע כי למחר ולאחר זמן ובכל יום זמני יגלוהו ושודדוהו ויגנבוהו מאתך כי אתה לפי תומך לא תוכל לעמוד נגדם. ועוד יוכל להיות שהגביר לא ישתדל לעזור לו משום שאינו מבקש ממנו מקירות לבו צעחר והתן בדרך המבקש מחצירו עובה גדולה ונרדך לזה עירחא רבה ויגיעה והשתדלות רב רק אומר בקשתו מן השפה ולתון ולכרים שאינם יולאים מן הלב אינם נכנסים אל הלב. אבל הנחנו צו ישראל שמבקשים מהש"י לעזור לנו מאומה השודדים ארננו ארץ ישראל לה שייך כל אלו הדחיות כי צחמת הש"י דרכו לעזור לעני מיד עושקו והוא "ארון המושע" ואין זולתו להושע וזהו "בלחך אין להושע" ולי ות"ש הכה והגבורה וכל היכולת על השודדים והיינו "גבור ורב להושע" ואם כי אנו חוטאים ועוברים על מצותו הלא הנחנו עמו וראוי לנו צשציל זה להושיענו כדאמר

* צב. בלחך אין להושע גבור ורב להושע, כבר פירשו
צ"י מ"ש עד אנה חשיח ענות צנפשו
(כי צבל עוד שהאדם חושב מחשבות ענות צנפשו להטיב

לו מלכו, אז) יגון בלבבי, עדיין נשאר ציגון ואנחה ולא מלא עזר ח"ו, רק העיקר כאשר האדם יודע בלבבו שאין לו תשועה ע"י עצמו כלל כי אם ה' מנוס לו הוא מושיעו והוא הטוב והמטיב ואין עוד מלבדו אז קרובה יושעתו לזה ולדקתו להגלות, וזהו בלתי און להושיע שאנו יודעים להתחמת בלבבינו שאי אפשר להושיע וזאת ע"כ. גבור ורצ להושיע נזכה ב"צ שיראנו ה' חסדו וישעו יתן לנו.

צד. הושענא גבור ורצ להושיע, הנה צוה"ק קראו לה' מינים "מחני קרבא" והם ללחום בם נגד הילכ"ר והמקטריגים העומדים לנגדנו בפרע צימים האלו אמנם רבש"ע נסיונו ונלחמנו בהם בה' מינים האלו כל ימי החג אך כפי מיעוט דעתנו וכתנו ואויר ארץ העמים וציעול העברה והתגברות הכ"ח וכמחז"ל אנה צשרא והוא מרע לה יבולנו ללחום וללחם נגדם כי מה כתנו ומה גבורתנו אמנם אחי הושענא גבור ורצ להושיע בהיותך גבור (שחין כמוהך) ורצ להושיע (שחין דומה לך) ואתה בגבורתך תלמית אויבינו וקמינו וחשיענו ב"ח:

*** צד. דלותי ולי יהושיע, הנה צמס פסחים אמרו בזה דלומת כנס"י לפני הקב"ה דלותי אע"פ שדלה אני מן המנוה לי נחה להושיע. ואינו מובן לכאורה דמשום שדלה מן המנוה ע"כ לי נחה להושיע ואדרבה, אמנם י"ל בזה לדרכינו אשר בדור האחרון הלו הבטיח פרש רשת המינוה מכל לך כחה ומפלגות שונות למינוהם וכל כוונתם לינק שפע כסף חושפות רב, וכולם אומרים שכולכין ברוח התורה, צוה"ר, והמאמינים פשוטי העם כמה בעו"ה דווים סחופים ומדולדלים וזהו חילול ה' והעדר כבוד התורה. ונריכין להתפלל על זה להושיע רק לפני הציון המה פשוטי עם המאמינים באמונת אומן המורשה מאבותינו, ויוכלו להבחין בין המאמינים להכופרים שידעו כל יושבי תבל כי המאמין בה' הוא יעזור ויושיע לו בכל ענינים, והכופרים ומינים המה כרעו ונפלו ויהקדש ע"י ש"ש וזהו שאנו שואגים הושענא דלותי ולי יהושיע אע"פ שדלה אני מן המנוה אע"כ אנו מאמינים באמונה פשוטה בה' חלקי עולם וביאת המשיח וע"כ לי נחה להושיע ולא להס. ואנו צבחי דלותי שאין אנו מבהות והמפלגות של הציוניםטין ודומיהן האומרים כחי ועולם ידי עשה לי וכו' ורק באמונה פשוטה אמונה הישנה וע"כ לי נחה להושיע ב"צ:**

צו. הושענא האל המושיע, ומליל ומושיע, זועקין הושיע, י"ל המשך הדברים. כי לכאורה יש לדקדק אם כבר נחה הישועה בצחי האל המושיע ח"כ כבר נלוו מהלכה ומה זה שבי ומחז"ל ומושיע ולריכוס הללה עוד, אך י"ל כי הנה מדרך הטוב להטיב ית"ש מושיע חמיד ממקור הישועות אך זה בקשתינו לה' הישועה (חמיד מושיע ומשפיע ישועתו, אך זאת נתפלל) על

עמך ברכתך סלה (שיצוא הישועה על עמך לישראל ולא תלך ללך הכ"ח ח"ו ולא יבחו זרים ישועתנו) לאשר צוה"ר בקלקול הנורות. בעונות הדורות. תלך ח"ו ללך החילונים אשר ירדפו לחטוף השפעותינו, אשר תלך בעדנו, וז"ש האל המושיע (אך יש סכנה שלא תלך ישועתנו ללך הקליפות והאוי"ה על זה אמר) ומליל ומושיע (שיליל אותנו מחטיפת הכ"ח הסובבים שלא יבחו טובותינו וישועתנו הנו, והעלה לזה) זועקין הושיע (ע"ד המבואר בסה"ק טעם על מה שמחזיל הש"ץ צימים נראים המלך בקול רב דוגמה ארכי לסטים ולודד נפשות שהולך את השבוי וצבואו צווק העיר לועק הנחפס בקול רם "המלך" ומבקש עזרת המלך ואגשיו כך נלעק להמלך ית"ש שילולנו מיד הכ"ח שאנו נחפסים ממנה כל השנה וכו' וכידוע זה במחזורים בשם סי' החיים וזהו שבקש חזקין [בקול כנו'] הושיע, מיד הכ"ח הליסטים שלא יחטפו ישועתנו רק תלך לנו לישראל עם קרובו) כנו':

צו. א"י האל המושיע ומליל ומושיע, כי לכחי ה' י"ל צהיפך מקודם "ומליל" ומושיע "קודם האל המושיע" דכיון דקיי"ל בהגדב"ח (א"ר פכ"ו) אין ישע חלה ימות המשיח. וא"כ האל המושיע הוא בגאולה שלימה כבר ואח"כ ח"כ כ"כ אז לענין "ומליל" כיון שרוח הטומאה יתבער כבר מן הארץ ואדרבה מקודם עתה בגלותנו לריכין להללה מן הכ"ח ו"ל "ומליל" מקודם כנו', וכן יוקשה לכחי עה"כ וקבלנו והצילנו מן הגויים (דכיון שיקבלנו כבר בקיצוץ גלות אז ח"כ כבר להללה כנו' ומקודם ה' י"ל והצילנו מן הגויים בגלותנו המר ואח"כ וקבלנו) וכן מ"ש פודה ומליל ה' י"ל לכאורה מחז"ל מקודם לפוד"ה כנו', אך י"ל עפ"י מה שאמרת כבר לפני שתיים קודם תק"ש על מה שמבקשים הלנה וישועה בין מהגלות גם הללה מהגזירות והצרות ולכאורה לא היו לריכין לבקש אז רק על הגאולה שלימה כמו שציאתי כ"פ במחמר תקע בשופר אך י"ל ע"ד משל לבן מלך יחיד וחכם ונחמד לאצו ולאנו שנאסר בבית המאסר ע"י קנאת שונאיו ומולאי מלשינות שוח עליו וה"י שם שר המשפטים שהי אובד משפט לזק וגם את בן המלך וחפץ בהלדקו וכוח בידר קונטרס גדול לזכות בן המלך במשפט ונתנו לו רשות ליכנס לבן המלך החפוס במאסר צעת שוואים עבה אז ביום על פני החצר שם פנימה להרחותו לו וכי גם הוא ישים שם חוספות נופך מה שיודע בעלמו לזכותו וספר אתה למען תזקק הגיד לו ריעו אובדו שר המשפטים הנ"ל אולם בלאת בן המלך בין החפושים כנ"ל אז המה העוברים וגם השחורים הגגבים הנחפשים שם בראותם אותו בחצר החלו לזרוק עליו אבנים ורגבי חדמה כדי לצותו ולהכותו כי בן ליוו להם שרי המשפט שונאיו שם ויהי היום הכוא גם צעת לאחו ודיבר עם שר המשפט הנ"ל זרקו עליו כדרכו ולא ה'

יכול לדבר עי"ז ולעיון בהכחז שהראה לו הנ"ל ויבקש
 כהן מלך החפוס מידודו השר הנ"ל להילכו נח אחי
 לזקק על דבר קטן כזה הלוא אם נסדר בזה הכחז
 הלוא אחר כראוי אז אי"ה הלוא לחירות לגמרי (בהנ"ע
 הכחז הלוא לפני בית משפט הגבוה) צמשך שבוע אי
 או שתיים ושיון נח בהתכלית ולא בהמכים הצדויים
 האלו ויענהו בן המלך הלוא זכו לתכלית חירותי
 שתזילנו מיד מכותי עתה כי מפני צלצול זיקת האצנים
 והאדמה לא אוכל גם בשעה הוקרה הזאת אשר תהא
 להשפיעני ולדבר אחר ולעיון בהכחז שיעריכו בשום לב
 כראוי, והנמשל כי ההלכה מיד הגזירות והלכות שנקטק
 הוא כדי שיהי לנו מוח ולב קלה עכ"פ לשבז בתשו
 וללמוד תורה שעל ידו זה נלח מהמאמר לגאולה עולם
 צ"ח כשאחז"ל (וכתבתי כאן בקלרה) וצוה מובן מ"ש
 פודה ומליל (צ"ח מיד המבלבלים ומכים אותם כדי
 שיוכלו לסדר מוחם ודעתם להתקרבות הגאולה ע"י
 תורה ועבודה וגמ"ה כנ"ל) וכן מ"ש וקבלנו והיילנו
 מן הגויים כי ההלכה מיד הגויים הוא לאורך הקיבוץ
 גליות וביאג"ל כנ"ל ח"ש האל המושיע (צביאג"ל כנ"ז
 מהדב"ח) ומליל (מיד המפריעים להכנת התקרבות
 הגאולה צ"ב) ומושיע כנ"ז.

* צח. הושענא זעקין תושיע, לכאורה אינו מובן
 מה זהש המעלה בזה, "זעקין"
 והלא בודאי מי שכוה בתוך לרה ולוקה הוא לעק
 לישועה, אמנם לריבין לדעת כיום הזה שאין לסמוך
 על שום דבר העצב ועל ישיעה גשמיות של חריות
 ידים כי אם העיקר לעוק אל הי צבני יבואו ובהתמונים
 אוכלים כמאח"כ ואז תהא הישועה וזהו שאומרון הושענא
 "זעקין" לישראל שהם אין סומכין על פעולה וישועה
 ממקום אחר רק לעוקים לך לבד להם נאה וראוי
 להושיע :

* צט. א"י זעקין תושיע חובין תושיע, מרוב עהים
 וימים צלות ותללות שעברו על כנסת
 ישראל רחיתי בני עלי והם מועטים צעוה"ר המשליכים
 לגמרי על הי יתבס וישומו צו צעחונם וישועתם אבל
 ישנו רבים אשר נדמה להם כי כהם ועולם ידם תעשה
 חיל ואינם ח"ו כופרים בהשגחה עליונה רק מאמינים
 ואינם מאמינים ויודעים ג"כ כי הי הוא המושיע אבל
 לא כ"כ כהראשונים, והנה מנינו בגמרא (רי"ג נדרים)
 ר' עקיבא חוכך להחמיר והיינו לשון הוכ"ך כמסתפק
 מעט מחמיר ואינו מחמיר, וזהו שמבקשים מהש"י
 זעקין הזעקוס לך לבד בצעחון חזק תושיע בודאי
 להם אבל גם "חוכין" הם החוכים ומסתפקים מקולר
 רוח ומעבודה קשה ואין להם הבעחון חזק כ"כ אך
 הם זרע אמונים ואינם עכ"פ כופרים בך וצובלתך
 תושיע להם כחפך כאלו האמינו צאמונה יתירה :

ק. יבול להשפיע. כל שיח חדשא ותושיע. י"ל הסמיות
 וגם הכנ רומז צ"ח (מדברו התנה הקדוש
 הקליר ז"ע) לדברים גדולים כי אם כפשוטו מה זה
 י"מ אם יגדלו העשבים והדשאים ואנחנו על אדמה
 עמאה והארץ לא לנו והו"ל להתפלל רק שיהי לכ"ה
 מישראל פרנסה גם לרובם ככולם שאין להם שדות
 כלל. וי"ל עפ"י הודע מדרכי רבותינו מחלמדי הצטע"ע
 ז"ע שכל דבור ודבור שלהם הי מלא יחודים ועי"ז
 פעלו ישועות רבות יותר מחפלה בגלוי יטן הוא כהרים
 בפני המזיקין המקטרינים שאינם מצויים כ"כ ענינים
 המרומזים בדבורים בהנ"ע לכת רק הוא ית"ש לבדו
 והוא משגין שאח"ל בסוכה שיחת חולין של ח"ה לריבין
 לימוד אך לזה לריך הרהבת הדעת (שאין השכינה
 שוכה אלא מחוץ שמחה) ואם אין להלדיק פרנסה אז
 כ"פ מוחו בקטנות מאוד וא"ה לו להשפיע בדבוריו
 להיותו בקלת ענבות ח"ו ח"ש יבול להשפיע (פרנסה
 וכ"ע. ועי"ז) כל שיח (היינו השיחה שלו) חדשא
 (ימיהו) ותושיע (יפעלו ישועות) כוה"ר צ"ח :

קא. הושענא כל שיח חדשא ותושיע, י"ל כמ"ש במאמר
 מאזנים למשפט (אות כ"ז) על הפיוט
 שומרי מלותיו עוד ישובן לצרון נדברים יראו וכו' כי
 היראים המחכים לצנין אריאל מדברים הרבה בחקיה
 זו אשר שומרי מלותיו עוד ישובן לצרון ושיגיע הזמן
 בקרוב כדי לחזק לבם צאמונה ולעורר רחמי שמים
 להתקרבות הגאולה ושגשוב אל הי (צפרע ציומיה אליו
 כנ"ל) וצוה לריך להיות המדובר כאשר נדברו יראי
 הי איש אל רעהו ח"ך לחקן מעשיו וחקיון הכלל שגכה
 עי"ז לגאולה צ"ב וצוה יהי השיחות צ"ח ולא צבצלו
 הזמן ותשתעו אשר צאמת לא יועילו ג"כ כי דמיו
 אינם עוזרים ולא ישיגם כמזקשו וימיו אינם חוזרים
 ח"ש כל ש"ח חדשא (כשיעסקו צ"ח צ"ח זל"ז
 יליתו ויעשו פירות צחי' חדשא היינו כשיעסקו צענין)
 ותושיע (כי התנדב"ח ח"ל פכ"ז אין ישע אלא ימות
 המשיח כשיעסקו צענין זה ישגה ויפחה לתכלית הנרצה
 ולא לעסוק בשיחות דברים בטלים ענינים עולמים
 שהמה לבני תכלית ושיחות כאלו עוד ישחיתו וירשיעו
 העולם, ח"ש) לגיח כל תרשיע (כנ"ל), וזהו י"ל ג"כ
 (בהקפה הי) שיחים (היינו שיחות לתכלית הנרצה כנ"ל)
 לקוממה (יקוימום ויגביהום ואלו הן השיחות) עדני"ם
 לעלמה (לתכלית ענמות והתחזקות לבחי עדני"ם היינו
 וישם אה האדם בגן עד"ן הוא חיקון חטא אדכ"ר לבמו
 שהי קודם החטא שיחות שהם לתכלית כזה יקוממום) :
 קב. א"י כל שיח חדשא ותושיע (וסמוך לי) לגיח
 כל תרשיע (גם אם נאמר כפשוטו היינו
 שוגדלו העשבים בהשדות למרצה א"כ מה זה "לגיח"
 כל תרשיע" שהעולם אל ירשיעו רק יהיו לזיקים ומה
 י"מ בגידול העשבים שעי"ז יהיו בני העולם לזיקים)
 וי"ל דזהו קאי על הנצירים מאחצ"י שיש להם הרבה

שדות ולריכוס כפשוטו העשבים ודשאים לבדמתם ולכל חייתם, בארץ מושבותם, וע"ז מהפללים כל שיה תדשא וחושיע (רק שיה"י לצעליהם לעובה לשמור דת ישראל) לגיה כל חרשיע (שלא יהיו להגבירים האלו צבחי עושר שמור לצעליו לרעתו וע"י צניהם וצנותיהם שילאו חוץ לשיטה ח"ו וכבנה בהשחתת העולם) רק שיה"י לטובתם שיטשו צזה תורה ומנהג ולדקה וכנ"ם:

קב. א"י הושענא כל שיה"י תדשא וחושיע. ע"ד ש"י לעיל (אות מ"ז) על הושענא בית הבחירה שיה"י הבחירה הפשית ולא הכה כהניה כפנדקית שלא יראו הכופר ח"ו אך צחמת אנו מוסיפין עתה לכוסוף בקשה יותר ע"ד שאמרנו במדרש (על האו עניינא דצחחלה מבקש רק מטע מנה וח"כ לחם) כי גם הוא אם הוא שיה צוה צוה ובהבחירה הפשית לא יספיק זה בדורנו לפי התחזקות הכ"ח ר"ל צורך תינות אשר יפרשו רשת לכ"ח מצנ"י צמחצבות כפירה וכי רק הטבע בעלמיתה מנהגת ח"ו וכיוצא ה' ילילו ממזמותם. ע"כ לעומת זה (כדי שיה"י שיה צוה הבחירה) לריכין להראות נסים מן השמים (שלא כדרך הטבע) ליראו ה' וחושבי שמו ולמנדי תורתו אשר יתפרנסו בכבוד ויכירו וידעו כולם כי ה' יתן להם מנח"י ולא בשביל שהוא שובע וצרכה צדוה לכל ה' וכיוצא ח"ש "כל" שיה תדשא וחושיע (כחשר תדשא וחושיע "כל שיה"י וצרכה צדוה גם לפושעים ועכו"ש. אז) לגיה כל חרשיע (לחזק עוד דימותיהם הנכבדות כי הוא רק שנת שובע לכל בדרך הטבע ע"כ חושיע לא צימוד למאמינים ויר"ח וכו"ו יהי הוכחה וסחירה נגד הכופרים בהשגחתך. ונאשע לנאחים) ח"כ"ר צ"ב:

* קד. עוד י"ל הושענא כל שיה תדשא וחושיע לגיה כל חרשיע. חינו מוזן כלל הפירוש צוה כל שיה תדשא וחושיע וכי אם תדשא הארץ דשא ועשב הרבה זכו חכ"י ישועה גזולה, וגם מהו הסמיכות צוה לגיה כל חרשיע והאם יהי דשא ועשב הרבה אז לא יהי רשעים צעולם, ואיך תלוי זה צוה, וי"ל עפ"י דברי רבן של רבותינו הבי"ח הקדוש שכתב בלשון הטבור צשי"ע עוד חו"ח (ס"י ר"ח) כי צעת שהארץ בקדושתה אז שורה קדושה גם בפירותיה משא"כ אחרי הטומאה נמשכה הטומאה. גם בפירות הארץ וגינקותיה ואז אם אובלין מפירות ויונקי הארץ נכנסת הטומאה בחוץ בני ישראל וכנגדה יולאת מהם הקדושה עכד"ה עיי"ה בקדושת לשונו, ולפי דברי רבנו הכ"ח צוה יש להבין עד היכן הדברים מגיעים צמת הזה והרי רוצה דרובה הוינקות וכל גדולי הארץ צימים בהם הם צחוקה טומאה של אברי הארץ מהלוינים אשר פירותיהם הם צחוקה עכל שאין מהרים ממעשר ותרומה ושמיטה (הגם שאתרוג וכיוצא הוא רק דרבן הלא חמורה דברי סופרים יותר מייגה של תורה) וכיו"צ כמה חיסורים וכבבם שולחים מפירותיהם לח"ל לכל העולם מכשילים

רבים ולריכין לחזר צדאי שלא ליהנות מהפאמטראלנטיין שלהם צפרע אחרונים שאינם צחוקה כשרות ואדרבה חשש טבל וכבנה וצחחרגים כאלה חין יולאים המנהג כי הוא מנהג הכבשה צעירה. [וע"י צשי"ח מנח"ח ח"ג ס"י מ"ל לענין אחרונים מורכבים] וכו' כוונת הפייטן שאנו מהפללין להש"י "כל שיה תדשא וחושיע" שיחזור קדושה הארץ למכונה שיוכלו ליהנות מיניקת הארץ ופירותיה שחרכה הקדושה באכילתם ולא כמו עתה שמרצים עומאה ועבירות כח"ל וכו' "לגיה כל חרשיע" שלא תלא משול מפירות הארץ כח"ל להעולם להכניס באוכליהם רשעות וטומאה ח"ו ולא להביאם למכשול על ידי פירות הללו וזה יהי רק בביאת הגואל צ"ב אז חכ"י הנטיעות והלמיחות הכל קודש לה'. [וע"י מ"ש צשי"ח מנח"ח ח"ג ס"י ע"י]:

* קה. לגיה כל חרשיע, כי הנה לחז"ל (צרכות ל"ב ע"ה סוכה נ"ב ע"ה) דעל צריחת היל"ה"ר מתחרע הקצ"ה כניכול ואומר אשר הרעותי, וצוה פ"י חלמו"ר ז"י"ע בהפארת צנים (מאמרי סוכות) מ"ש הפייטן על מנהג סוכה אשרי חנוש יעשה זאת ימשך לו כשמר כל התורה הזאת כי סוכה רומה לענין כבוד שאמר הקצ"ה מוטב שיכנס החן צי ואין להאשים את ישראל על הטאתם כי חכ"י צרחתי היל"ה"ר וממילא ימשך כשמר כל התורה ועי"ש באריכות, והן חמת שיטתו צכל דור ודור לזיקים שיכולים לכצוש הכר הזה צפרע הלי"ו לזיקים שצ"ח וצחז"ל ומתם יש לו להקצ"ה נחת רוח כצוביבים אותו והוא לטובתם כי האז מוחגג על טוב צנו אם יכול ויודע ומצין את הדבר הקשה שבו"ע לפינו לעמוד על צרו, חצל לרוב העולם וסתם החון עם ח"י אפשר לפניהם לעמוד צגודל הנסיונות הקשות צדורינו הצאים מעלת היל"ה"ר וזהו אנו מהפללים להש"י "לגיה" סתם העולם כמשמעו "כל חרשיע" אל חשמוד להם את היל"ה"ר החרשיע ומסית להרע כי צעבור חין הצע"ד לטובתם רק לרפתם ולהכשילם ח"ו וחסמר אשר הרעותי כניכול ותעבור לגמרי מהשלת זדון היל"ה"ר מן הארץ ותמלך אחי ה' מהרה לצדך על כל מעשיך ואז ימו כולם שכם אחד לעדך צחמת:

קו. הושענא נשיאים להשיע, שיערים להגיע, ענינים מלהמניע, י"ל עפ"י הנוגע צחחוקה צכמה תקומות ושם צבאר לחי רחי מצוחר כי חרין רגלין דקליפס הוא אדום וישמעאל ח"ש מבקשים צסלימות כלל שיעיר וחותרו ויעלו לזיון מושעים ופיכוב הגאולה תלוי צמשלחם. וזהו נשיאי"ם הוא ישמעאל וכמו שפירש"י (צפי לך) עה"כ ולישמעאל שמתהוך וכ"ו שנים עשר נשיאי"ם יוליד פירש"י כענינים וכלו כמו נשיאי"ם ורוח עכליה וכו' "נשיאי"ם (ישמעאל) להשיע", לעלטלם ולחורידם (וכמ"ש צפ"ע צכוף פ"י ח"י כשיפול ישמעאל יהי ציאג"י) שיערים להגיע (היונו שיערי"ם תלכו חדו"ם שנקי שיע"ר כל השער קרנות שכם כולם תלכו

ארום וכמו שפי רבינו ספדי גאון ז"ל בדניאל וכו' גלות ארום הלו, השעריים האלו, להניע) ולא יחי' הגאולה שלימה במפלת שניהם כנז' וזהו "עניים

מלהמניע" (היינו ענני כבוד החופפים עלינו אותם כל תמניע להבלינו ולהגן עלינו) להושיענו בניהג"ל צמברה דיון:

להקפה זו

קו. הושעבא אדם ובהמה. צער רוח ונשמה. גיד ועלם וקומה. דמות ואלם ורקמה. הוד להביל דמה. ונמשל כבהמות נלמה. זיו ותואר וקומה. חידוש פני אדמה. י"ל מה דנקט הפייטן בזה עיני המונח האדם ותבניתו בזה פעם לשצח גיד ועלם וקומה (שהוא קומה שלימה. וכן) דמות ואלם ורקמה ומיד אח"כ להיפך (היינו לגנאי) הוד להביל דמה ונמשל כבהמות נדמה וכו'. ומחבר הפיוט הקדוש הלו הוא הקליר הנחל הקדוש ר"ח צ"ש ראש המקובלים מייסודי הזוה"ק ולדבריו עמקו מני ים ואין קן להכמתו ופי' אשר י"ל עליו (וכמו כן כל הפיוטים הקדושים שקבלנו עלינו לומר בנבחר אף פיוטי הקליר ביהוד לקדושה כנודע מהאריז"ל כנז' הרצה פנמיים בחיבורו זה וכן בחי' שו"ת מנח"א [ח"א סי' י"א] באיחוד מקומן של שבחיים באורק). וי"ל בזה ע"ד מוסר צימיו. ובפרט לבני הגעורים. הושעבא אדם ובהמה, שהוא ב' בחי'ות. א) בחי' אדם השלם שנוטה לטוב יח"ש אשר לכך נצרה. ב) ויש שטוין מטעי בהמה בחלוח לבס הגשמי כשארז"ל בנ"ח בדומין לבהמה וזהו דקחשיב הפייטן הושעבא אדם ובהמה (אלו ב' בחי'ות הנ"ל) צער רוח ונשמה (הם ביחוד שני הבחי' הנז' כי הצער החי הוא המחשיב זהו חלק הבהמיות. והרזה והנשמה חלק חלקי נמשל בחי' אדם) גיד ועלם וקומה דמות ואלם ורקמה (הוא חלק האדם וקומה שלימה דמות ואלם ורקמה כששלים ח"ע צבחי' דמות ואלם במבואר בהאריז"ל ובעשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל. ולעומת זה יש) הוד להביל דמה (מי שרונה ח"ע לייפות גופו וחושב בזה להנחת כבודו שזכו הודו וצחמתו. להביל דמה" מטעו חטאותיו של הילכה"ר הכל הביל) ונמשל כבהמות נדמה (צטפות הבהמה ג"כ רק מטעו טובת עלמה הגשמות. וכמו אשר צטוה"ר נכסלו בני הגעורים גם כנגלה בגילוח הזקן ועוצרים בזדון על חמש לארץ וחסצו בזה לייפות את גופם בפרט קודם חתונתם. וצחמת יש להם פנים כמו ד"א וכלב ר"ל וכו' נמשל ונדמה כבהמות העמלות. אף לריבון ליזכר להיות) זיו (היחודי זהו ללם חלקים בזקן ופילוח וזהו זיו) ותואר וקומה (של יזר' צראשית יח"ש כנ"ל. ועיין נזכר) חידוש פני אדמה (כמ"ש להע"ה וחדש פני אדמה יחי' כבודי ה' לעולם ישמח ה' צמטשו וצמדדש הכעלם [פי' וירא] שמח לא גאמר חלל ישמח ה' צמטשו שאף הקצ"ה לא שמח עוד בעולמו עד ביהגנצ"ב

אז ישמח ה' צמטשו והחדש פני אדמה כשנשמור תורהו ומלכותו ויתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד חונים) כיכ"ר צצ"א:

קח. דמות ואלם ורקמה, הוד להביל דמה. זכו רומן נזכות על דמות ואלם חלקים שיש בישרעל צפחות וזקן וארון המגלמים זקנם גם צמס לו צפחרי דברים מלמד שיש בזה ג"כ כמה דעות האוסרים. כמ"ס ללם חלקים חין להם. וזהו הללם חלקים של ישראל מקרב הגאולה בזכות ח"ג מדות של רחמים של הזקן ח"ש הו"ד (שהוא צבונת בונה ירושלים בתיוקן הבוד צ"ב יבנה ירושלים וציהמ"ק צבואג"ל. ולעומת זה צעתי הכופרים הוד) להביל דמה (המחמיטם בזה) ע"כ לריבון אהנו לחזק עלמנו בכל מיני החחוקות בחקוק הימנותה צבואג"ל ולהיות ללם חלקים עלינו וגם ליזכר צפחרי דברים המקרבים הגאולה לפי דברי חז"ל. ונמשל כבהמות נדמה (מי שמחמין בגאולה צ"ב כנ"ל צעתי הכופרים צדורו של שמד בזה חבל באמת זהו) זיו ותואר וקומה (של יזר' צראשית יח"ש ועל זה צרה כל הטונמות כשציל ישראל ובהורה ושמו של משיח לגאלנו צ"ב. ח"ש) חידוש פני אדמה (וחדש פני אדמה וישמח ה' צמטשו שוכי' רק צבואג"ל במבואר בכתובים וצוחז"ל):

קט. הושעבא הוד להביל דמה ונמשל כבהמות נדמה. כי הנה העיקר הוא חיקון ההו"ד שלא יחי' עוד כל היום דו"ה כנודע צוה"ק ובהאריז"ל וזהו תלוי בנין ירושלים וציהמ"ק צ"ב כנודע והעיקר פ"י החורה לתקן ולהחזיר צנינו בקרוב אמנם הפ"ח האמתים שלהם נמסר לתקן זה ע"י תורתו ועבודתו הם נרדפים שהם צבחי' הכל משורש נשמחן כנודע (ועיין לק"ת להאריז"ל פי' שופטים צטנון עני' מקלט מה שיהי' קודם ביאג"ל והסמר שערות ראשיתו ה' וילנו וירחמנו צ"ב) ויהגרו גם הרשעים והמון עם לא ידעו ויבינו מעלתם כמ"ס צפוף כתובות ורש"י שם ובחצנו מזה צמק"א) וגם צפוף הטהר כי חכמת סופרים תסרה וירחי' חטא ומאסר וכו' ח"ש הו"ד להביל דמה" (שהוא דומיה מלצ צחי' הו"ד לצחי' הביל המה התי"ח שרביבין לתקנו ועיין המה צעלמס צבחי' דו"ה בנותו שהמה נרדפים צבחי' הביל. ועיין ידו כל הדוים) ונמשל כבהמות נדמה (אלו הע"ה צבחי' צעירין בני אדם שדומין לבהמה כמשארז"ל בלא יכירו חשיבתם אף לשמוע לדברי חכמים כי המה

נמשל כבהמות נדמו) וזהו חורבן העולם. ה' ירחמנו ויגאלנו צ"ח:

קו. א"י הוד להביל דמה. ונמשל כבהמות נדמה. זיו ותואר וקומה. ה' הוד פני אדמה. יש להבין בהמשך דהכי מילי סתראי ניגחו לכחורה הוד להביל דמה (כיון שהוד בחי' הוד זיופי. ואיך יקראו) נמשל כבהמות נדמה (בשפלות כזה לרמותו לבהמה. וגם כי הארו) זיו ותואר וקומה (וזהו קומה שלימה של האדם ציוו ותואר וזיופי ולא נמשל כבהמות נדמה) אולם י"ל כי לשפל מלציוו בגנותו. ובפיתונו לפינו לביאת משיח לדקנו. שיבנה קריה מועדנו ירושלים עיר"ק שהוא בסוד תיקון ההוי"ד כמבואר בסודור זכונת צונה ירושלים וכנודע בכל כהארצי"ל והסודלים חבלי משיח המה רוצם ככולם מצני נשמת הב"ל כנודע בכהארצי"ל כי הלא מצני קי"ץ רוצן רשעים והמה הרודפים והע"ר דחקין לישראל בגלותה [ועיי' בלק"ת להארצי"ל פי שופטים עה"כ כי ירחיב ה"ה את גבולך] וזהו הוי"ד (העוסקים בתיקון ההוי"ד לבנין ירושלים צבואג"ל להב"ל (הכדויקים מנשמת הב"ל) דמה (המה שניהם משורש ה' ודומיין ז"ל) במטרת תשוקתם לצבאג"ל כנז. אמנם צעוני אר"ה וסוגיאנו רשעי ישראל הע"ר בעוכר"ר). נמשל כבהמות נדמה (נחשצנו בעד זומם וכבהמות ובעירוס למשל ולשנינה וילעגו לנו על אמונתנו כזה ובכל התורה. אם כי באמת אהמנו ברננו ית"ש עלינו במחשבה החלה. ובשביל אלו ברה הקב"ה את האדם בקומתו ובצלמו ודמותו בבחי' זיו ותואר וקומה (וכן הוא האמת. בשבילנו יב"ה) ה' הוד פני אדמה (כמש"כ ותחדש פני אדמה) צבואג"ל צ"ח, וכנ"ל:

קיא. הושענא ונמשל כבהמות נדמה, זיו ותואר וקומה ה' הוד פני אדמה, י"ל כי אחז"ל צ"י חלק (דף נ"ז), כלו כל הקי"ץ וא"ץ הדבר תלוי אלא בהשוכה אבל השמים אהנו ונכנס רוח שעות בעולם, להתעלל בהשוכהו גם אם נוגע בנפשו, ורוחין חורבן העולם צעיבו בגאולה, וזהו נמשל כבהמות נדמה (בשעות צלי דעת כבהמה) זיו ותואר וקומה ה' הוד פני אדמה, (ולא ידעו ולא יבינו כי "ציוו ותואר וקומה" שלנו תלוי "הודש פני אדמה" היינו "ותחדש אדמה" שאמר דהש"ה שהוא בתיקון הגמור צביאה ג"ל בתיקון עולם צ"צ) היינו שנשצו בקומה שלנו בגופינו כמות שהוא שזהו הנסיון כעמ ערם הגאולה ועיי' נכח לחדש פני אדמה צ"ח:

קיב. הושענא מטרת עוז לסממה, י"ל ע"ד המוצא מרצונו הבעש"ט הקדוש זי"ע ע"ד הפיוע צרחו כל עי"ר (היינו התעוררות לאחזק דבר מטרת חפ"ן) על תלה בנוי" (נעשה ונתקיים הדבר) ועיר האלקים (כמשעוררים לעשות במטרת תיקון איחז דבר לשם שמים, אז) מושפלה עד שאול תחתי (אשר הצע"ד וגוגדא דילי יכרסנו ויעמוד נגדו בכל כח ר"ל, ה' יעזרנו ויילנו) וצח י"ל מטרת (היינו מטרת

חפלו כמו מטרה לתן שהוא למען) עוז (אין עי"ז אלא חור"ה לשם ה' יתורתו), לסממה (יתקיים ויסמנה לראות אות לעוצה שיתקיים מטרת עוז חפלו בקרבן) ח"ס. וזהו י"ל הסמיכות "נשיה לקיימה" כי מערתונו מטרת עוז של תורה הוא נשי לקיימה לקיום ותיקון העולם (כפי פשוטו) היינו בתיקון עולם הגמור צ"ח: * קיד. הושענא נשי לקיימה, שיחיס לקוממה, י"ל עפי"מ שפרשחו כבר דברי הפיוע (לר"ה) שומרי מלותיו עוד ישובן לצלרון וגו' [עיי' לעיל אות ק"א במאמר הלז] כי זה כל האדם יתן ללבו חמיד שלא לבלות הזמן בדברי הצלים של מדונה ומדינה ועיר ועיר בהפוליטיק והעמונים כי מהם אל יגיע נשום הכלית והעיקר הוא "נשי לקיימה" כזה יוכלו לקיים העולם אם שיחיים היינו ל' שיה ודיובר לקוממה שודברו ויעסקו כל ה' צדיקות קדושות איך לקומם העולם בקומה שלימה ולאקמה שכינהא מטרת צ"צ ובכה נדברו איש אל רעהו למען התכלית האמיתי בלימוד תורה וגידול צנים לתורה ובפרט בתיקון הכלל ולזכות את הצי"ם:

* קיד. הושענא עדנים לעממה פרחים להעלימה י"ל הכונה כזה דהנה מעולם היו הפיסקות לומדים צדרי ח"ת וצושיצות גמרה ותוספות ופוסקים והרגישו טעם תורה כי טוב סחרה מכל סחורה ולא נתנו ארזן לשום דברים אחרים רק ראשם ורוצם בתורת ה' חפ"ס ובחורמו יבגו יומם ולילה אמנם להצט"ד לא יתחל ל' כל זה וילך חדשה לעשות פרחי או לעירי אגודה שזהו המחלקה הראשונה מהליונים צדומה להם לעשות כמחכונתם ומצלילים את מוחות הילדים והנערים לעירי הא"ן להיות פוליטיקטר ולקרחת צעתונים ואין עוד שם על לב אמונת ה' ומשיחו כי אם לשאוף לפהלעסטיניע וככה וכך יקרו ח"ו את כל שורש קדושת גידולי בית ישראל ונגד זה אנו מצקשין עדנים לעממה לעדן ולחזק קדושת התורה שהיא צבחינת גן עד"ן עועמיה חיים זכו ועל זה עדניים לעממה היינו מחנק גן עד"ן כנז, פרחים להעלימה פרחי לעירי לאן ישראל כאלו לחזק ולחזק הכולכים בדרכי אבות ומהם חלא תורה ולא הכיפך ח"ו:

קטו. הושענא פרחים להעלימה, י"ל כשאחז"ל פרחי כהונה היינו האצרכים הפרחים ולעירי ימים שמתחילים להתחזק בצבדות ה' ותורחו שלא יבלבלום צמניעות וסיבות שונות חלילה רק לחזקם ולחמנם (ולכלילם מינה"ר כשאחז"ל אלמלי הקב"ה עוזרו לא יוכל לו) וזהו פרחים להעלימה לתת להם כח ועממה להתחזק בתורת ה' ועבודתו הולך ואור עד נכון היום:

קטז. א"י פרחים להעלימה כידוע שרכיבן העלחה הבלוזה הקדושות שהם רפ"ח וכשיגמרו העלחן חכי הגאולה שלימה צ"צ ואחזמו"ר הקדוש זי"ע

מכריש פי צב [עיי חיים ושלום עה"ת פי קרת] ויולא פרי"ה (כשיולאו הנלוות רפ"ה אז) וילין לייץ (גי ק"ץ היינו קן בגאולה יחי אז עייז וכי עכ"ד לענינו וז"ש) פרחים (נלוות רפ"ה וקאמר בלשון רבים פרחים מה שיש לכל יחיד ויחיד תיקוני בגלות פרח"י עייז הצרויך ונסיונות ומה שיש ללבוז צב לאין שיטור וטרך) להענימה (לחם להם און ועלמה לתקנם עד חליתם כדי שזכה לצאוגלצ"ה):

קיד. שתי לרוממה תלוי על צלימה, כושענה, ויל כי היינו חזן שתי (כפי הפשט עם במפרש) וזכו לריך לרוממה ולשגב הרעיון הזה מחיבת הארץ וציהמ"ק ושקוב צלמה לשוג למרום מראשון מקום מקדשנו, למקום חזן שתי שממנו הושחת עולם לידע טי הוא מקום חיותנו (וכמו שבחתי לעול אוח מיי על החרו חזן שתי בית הבחירה עיי"ש) תלוי על צלימה (בטו"ר בגלותנו בחשכה הזאת [טרם בגאולה] היא תלוי על צלימה וברפיון גדול הוא הרעיון הלא לקחת בכל יום לגאולה שלמה כי רבים

לא יאמינו וצפרע הרשעים כמ"ש צלוחל אם כי צלמה און ישעיה אחרת זולה זה הוא מעשה בע"ד אם זה לעומת זה ונ"ו אשר יעור עיני העולם ח"ו) וזה שמחפלות לרומם בלב ישראל אהבת האזן שתי שפוח תלוי על צלימה צרפיון כנ"ו ויחזקנו צלוננו ויחן לזנו ית"ש למבר להשיבנו קוממיות לארלנו:

קיד. א"י שתי לרוממה היינו שתי (העולם, כפי הפשט) לרוממה (אח דעת, שינוי וידעו כי היא) תלוי על צלימה (כמ"ש בסי יצירה אשר ספירות צלימה וכן היא צמד"ש רבה נשא עה"כ עשרה עשרה הכף בשקל הקודש חלו עשר ספירות צלימה היינו פשידע כל פעול בעולם הזה שמה נצראו רק לעשות רעון קונם כי הצו"ח הנקודה המרכזית עש"י שבעש"י צב תלויים ועומדים כל העשר ספירות צלימה צ"ר ממעשי ההתחונים כנודע) ונחפלה שיחוממו דעת העולם כיכודו וידעו זאת לבום אל לצדם לתקן מעשיהם כי בהם תלוי הכל כל הטולמות הגלולים צ"י ספירות צלימה:

להקפה ו'

קיי. הושענא דגן מדלקת בון ממארה פמיכות הדברים י"ל עפ"יך הכ"ק בעל צאר משה ז"י"ע צפי הרושענות בשם חזני הגאון הקדוש מן המגיד מקאונץ ז"י"ע דגן מדלקת ע"ד דגן בחורים שילום מדלקת ה"ה"ר כלש צעורה ר"ל ענדי"ה וצב ה"ה"ר בון ממארה כי אחז"ל צפוכה וצנסהדרין אצר קטן ים צלדס משצטו רעב (היינו כי צה רעב ר"ל) מרעינו (ורק לדבר מזה משתמש צו) שצט (מכ"ה שצט לו ונטולם) עיי"כ נולל מאש צעורה כנ"ל ועייז ינול בון ממארה (כי יחי מרעינו, שצט צהון ועושר וכ"ע) וכמו שפי אלזמ"ר הגה"ק מהר"ש ז"י"ע אצדעה"ק השם גבול"ך של"ים (מה יס"ד כנודע צבהרז"ל, כשנותן לו גב"ל וקצ"ה רק לדבר מזה, אז) חלצ חיים ישציעך (שצט ופשע רצ) עכ"ה ועיי"כ קצטו זה צהקפה ו' מדת יס"ד קן יעדנו ויושיענו הש"י צ"ה. [ועיי במאמר ימו החג ליום ו' דסוכות עיי"ש]:

קכ. הושענא בון ממארה, היינו שלח יחי עושר שמור לצלנו לרעתו, וכמ"ש אלזמ"ר הגה"ק ז"י"ע מפה"ק (שם שלמה) על המשנה צצבת מו שבהשיך לו צדך (היינו שנוטה מדרך התורה שהוא אור, והולך בחשכה) ויחן כיסו לנברי (מניח כונו לצניו שגידלם צילדי גברים ישפיקו ולהם גותן כיסו צידושחו) ואם און עמו נברי (שאין לו בנים) מניחו על החמור (לאכול ולשחות ולעדן החומר) הגיע לח"ר החיונה (לצית החיים לאחר פעירתו) נוטל אח הכלים הניטלים צצבת (אלו מנות ומשיט שסיגל צחיו, כמה

שם, ואלו ניטלים צצבת שברם לעוה"ב) וצ"חין ניטלים צצבת (זהו מעשה הגשמיות והתאוות שאינם ניטלים רק צעו"ח למלאות תאוות) מחור החצלים והשקום ונפלים מחלבים (זהו הפירוד צפת מוחתו ל"ע שהשקים ונפלים מחלבים לקצר ל"י וללמות ואין הזכות עליהם אוחם לפדעה) עכד"ה. וזה שנחפלה ה"ה"שענא בון ממארה" רק שנוטה לעשות רעון הצורה צהון ועושר יכבוד אשר הוא מתנה כי ולטעוד צו את כי צרוצ נחה עם צניו נגדלם על צרני החורה וכ"ע:

קכא. א"י הושענא בון ממארה ואופל ממחומה, כי צימינו חלו רדפו אחרי בון מסחר (ויאלוטע"ן) ממדינה למדינה צתחצנות שונות וחצנו כ"ה להחשער מאוד ולצסוף נחצור כי גם זה הכל יאך מחסור והפסדות ר"ל וצחמה טולם יאצדו אך יחי כי למך על הארץ והסוף מהון אשר ירנו לקבץ טי חפס כסף ונחסר גם הפרנסה ר"ל ונעשה מכומה צעולט כי נחסר לגמרי ועוללים שאלו ללחם ופירש און להם (כמ"ש קודם תק"ש וכצואר צמאמר תקע צשופר אוח כ"ה) וז"ש בון מארה (כמ"ש גולה מצוהלת ואחריהם לא צצורך בן הוא בריום בהון המצובל צזה שהיא מארה ר"ל ועייז נעשה) אוכל ממחומה (המחומה שנחסר אוכל ופרנסת צ"ב) ה' יפרנסנו צצבוד צצ"י: קכב. ואופל ממחומה. ע"ד המצואר צבהרז"ל צאותו ששימש פי שנים צכבוה גדולה ולצסוף נעשה צדוקי שצח לו עייז ינ"ץ ממחכ"ל שחי צריך לתקנו וכשלא תיקנו עוד החטיוו הנינון מהמחכל עד

שנעשה וכו' ר"ל, וז"ש אוכ"ל ממבומ"ה (שנגלל ממבומת
לכ ר"ל שהוא צה"י מיוחד ונכנס בו רוח שטות ומבומה ע"י
האוכל כנ"ז) ה' יולנו וישורנו :

" והנה לפי הג"ל נוכל להבין עד היכן לרובין לזכר
ולשומר בכל ענין וענין, אבל מי יבא בסוד
ה' לראיו להשיג בנות חכילה להעלאת הנילוזין אמנם זאת
יוכל כל איש לזכר כמו שמצוהר (בש"י חו"ה ס"י רל"ח)
לקיים בכל דרכיך דעכו ויבין שבכה האכילה הזאת יעבוד
את הש"י ויולא ומן השמים ירחמו שלא להכשל ח"י
באזה גילוף רע וזכו הושענא "ואוכל ממבומה" היינו שלא
יבא מבומה בשעת האכילה שעי"ז יסכח ולא יכוון על
מה הוא אכילה רק יתן דעתו ומחשבתו לשם שמים
ואז ורעה אליו לא תחונה :

קב. הושענא כרס מחולטת. כר"ס נקראו חכמי הדור
כר"ס בית ישראל ועל זה רמזו חכמי
צברות כשנכנסו חכמים לכר"ס ציננה, והנה גודע
בהרצ"ל צקידור בקרבנות היום צכונת עול"ת תמיד
שהוא אהיות חול"ע טמא שמלכה את הכל ועל כן צא
כנגד עול"ת תמיד לתקן ולמתק והוא הטול"ת תמיד
היינו החורה והגיה צו יומם וילול עולה תמיד וגם
התפלות כנגד תמידן תיקונו ששל זה לרובים חכמי
ישראל לעמוד על המשמר תמיד שיללו מחולט הטמא
מדויות נפסדות התפלות הכל הם או צניחם וחלמידים
ז"ש הושענא כר"ס מחולט"ת כנ"ז :

קב. הושענא נפש מבהלה, היינו עצלנות העולם
וחורצנו בהבלי משיח האלו וקו"ל
בסנהדרין ז"ל. פלו כל הקולין ואין הדבר תלוי אלה
בחסודם אעפ"י עדיין לא שגנו כראוי כי על כן לא
נושענו, והש"א נכה הצע"ד יצלצלו בטענות שונות
ודחיות לא יפתו בלבו כי עדיין אין עת הגאולה ואין
נחון ולא יועיל התשובה, ולא עוד יסיתו לגרוע מזה
בכפירה ר"ל (וע"י מה שכתבנו לעיל את מ"ה על
הפוסקא חנן שתי צית הבחירה וגם צלות קו"ל על
החרוז שתי לרוממה) ולא יפתו להשמיט מדתי אל דתי
עד כי יעבור הזמן ח"י, אם כי ידעו כי בנפשו הוא
וצה תלוי תיקון העולם, ובע"כ הוא רק התגברות
היור כ"כ שהציה בכלה וצלצול הדעת ורוח שעות
כ"כ עד שלא ישובו ח"י ועל זה אנו לועקים ומחפלקן
שילול ויושופ "נפש מבהלה" רק שיישב דעתנו לשון
אלו יתי באמת ויגאלנו בקרוב :

קב. א"י צפוטות ע"ד דאמרי צוה"ק על נפש
כי תחטא בדרך צחמי היתכן כי נפש
קדושה חלושה מתחת כסא הכבוד חלק חלקי ממעל כי
תחטא (כמדוע) ח"י שנכנסה בו אז רוח שטות ועל
איש מצוהל ומשחגט אין לתמוה עוד וזה ו"ל נפש
(הקדושה) מבהלה (ושממון צעת הטאו, היינו שילולנו
מחטא) אכ"כ :

קב. הושענא עדרים מדלות פירות משדפון. ו"ל ע"ד
שאחז"ל צמחכת פיהם מדברים שחדם
אוכל פירותיהן צעו"ז והקרן קיימת לעו"כ"ב אמנם
אדם הנלצב וצר לבו ישים אל לבו חכלות מגמתו צעו"ז
וישתמש בצלות משרת עושר וכבוד שכם פירותיהן צעו"ז
לגורך מלוב וגמ"ח נמלא שמחות פירותיהן צעו"ז
יהיו אלו המלות שהקרן קיימת לעו"כ"ב ומכס יהי
עוד פירותיהן צעו"ז ומכפירות אלו יעשה עוד מלות
שהקרן קיימת לעו"כ"ב וכו' ככה יעשה ויעלה הכל
למטרתו ויורשו משא"כ החוטא שנכנס בו רוח שטות
משחמש בצלות פירות צעו"ז לגורך חרות לבו ומחגלה
בטשרו לעבוד על רטון קונו נמלא כי אלו הפירות יהיו
לשדפון ח"י לכדוף נפשו ועושר שמור לצעליו לרעמו
ז"ש הושענא (לשמור) עדרים (עדרי לאן בית ישראל
הם נפשות) מדלות (אין עמי אלה בדעת וזה חסרת
מה קנית בשאחז"ל שעי"ז) פירות משדפון (נגלל שלא
ילכו הפירות דעו"ז לשדפון ח"י רק לחכלות הנראה)
כנ"ל :

* קב. א"י צוה שאנו מחפלקן דכשיגאלנו כנ"י מדלות
ועניות רק יהי להם שובע וכל עוב לא
תזיק הטעירות לגידול הצנים שאו חנא שכרו בהפסדו
ח"י וזהו פירו"ת (היינו הצנים שכם פירותיו של
האדם) משדפון, שלא יחלצלו ע"י וישמן ישורן ויצטע
רק יהיו פירות עובות ומשצמות בדרך החורה וכיראה :
קב. א"י הושענא עדרים מדלות. ו"ל אם כפשוטו מה
זה נקט דוקא לשון דלות בעדרי לאן הלא
גם בכל הצולות השדה וכרמים אם לא יגדלו ומוליוזין
ע"ז עבודת האדמה להפסד אין לך דלות גדול מזה
ר"ל ו"ל זהנה אחז"ל צעו"ה צסופו ותבי האמת
נעדרת (היינו בעקבתח דמשיחא) וצסנהדרין (ל"ז
ע"א) אמרו כן ומה האמה נעדרת שנעשית עדרים עדרים
והולכות לה ופי' מהרש"א דהיינו דלא נעדר האמת
לגמרי אלה שיהיו הולכים ונחצאים מפני הדור הרע
וסיים שם ג"כ דהיינו שהלדיקים צלותו יור יהיו
מוחזקים בשוטים ומשתולל צעמי הצריות עו"ש וא"כ
נקראו עדרים עדרים אלו הדיקים האמתיים והנסחרים
ע"כ מחפלקים עליהם בהקפה זו היסוד"ל לדיק שיהי
להם פרנסה וישמרו מדלו"ת כדי שיוכלו לעבוד הש"י
במוה שלם וגם בשאחז"ל אין ענ"י אלא בדעת שמרוב
נרות והסחר פנים ח"י שיראו בעולם לא יחלם דעתם
ויעלבו ויפלו חלילה כי אז יהי צחמי ח"י ענ"י אלא
בדעיה ע"כ מחפלקים להושיע ולכשמי עדרים מדלות
כנ"ז :

* קב. עי"ל הושענא עדרים מדלות. עפידחז"ל
(סנהדרין ל"ז) ותבי האמת נעדרת
מלמד שנעשה עדרים עדרים והולכת לה, והן צעו"ה
בדורינו רבו המתפרזים והמינות מתגברת ר"ל ונעשו
כחות כחות בדרכי שוא ושקר הכל הכל והעם יהו אחר

השקר ולא יחפזו לשמוע בקול עוז של תורה והאמת ויאלו מה שיאלו. וממילא זהו גורם אריכת הגלות רעה להם ורעה לעולם, ועיי' לנו מבקשים ואומרים מליצת זכות לכנס"י "עדרים" מה שהם בהעדר האמת שנטשית עדרים כנז' זהו רק "מדלות" אין עני אלא צדעה ודעה חסרת מה קניית והסרון הדעת הוא הגורם שלא יביעו האמת אבל לא צדוק ימרוז ח"ו.

וכן י"ל בפשטות למליצת זכות שאין לדון לרע ח"ו את כלל ישראל בעבור זה יען שהמה מדוכים ברת הדלות ועניות מעביר על דעה קונו ובסוף יומיא אינון שהטנוח גברה כ"כ בעולם עד שכמעט ח"א לעמוד בנסיון ולצא אל דרך האמת וההכלית לכן במהרה ירחם ה' צ"י:

" קל. וי"ל עוד עדרים מדלות, פ"א הגיד לרשן נפלה ח' לפני העם בדברי נוסח ואמר אם

כי נואמר העולם שאין שומעים כלל דברי החוכמה רק הדברים נכנסים צדוק זה ויואלים מאוזן האחר, אבל גם מה שישאר בין און לחון עד שיאלו הדברים ג"כ עוז ויעשה רושם בראשם ומוחס עכ"ד, והנה בגמרא (סנהדרין ל"ז) ויהי האמת נעדרת מלמד שנעשה עדרים עדרים והולכת לה יעו"ש ולפי הניל הלא גם בעת שהאמת הולך וחסור ה"י יכול להיות רשימת ניכר מהאמת בכל לב וראש יהודי וזהו כ"י עוד עוז ויפס להחזיק עכ"פ במקלת אמת מהי אמת ותורה אמת, אמנם בעוה"ר גדול הטנוח והדלות השורר בעולם מונע גם את המקלת הזאת מלקבל כי עניות מעביר על דעה קונו ח"ו בצלבו המוחות ואפסו הכוחות, וזהו אנו לועקים "עדרים" בעת שהאמת נעשה עדרים והולכת כנ"ל מהגמרא "מדלות" יהיו נגולים מדלות ועניות אז עכ"פ קלה רשימת אמת יהי ניכר ונשאר בקרב הלצות וידעו כי ה"א אמת ותורתו אמת וילכו בדרך אמת:

להקפה ז'

קלא. הושענא למען איתן הכרק בלבב אש למען בן הנעקד עליו עלים ואש למען גבור הנחבק עם שר אש. י"ל דלא חשיב שום שבה אחר לשלשת אבות הצרכים יחחק ויעקב רק של מס"י הצרכים בלבב אש ויחחק בעקירה ויעקב במס"י בהלחמו עם הס"י אשר המלחמה הזאת הוא בעדו ובעד בניו עד עתה עלות השחר של מלך המשיח צ"כ ולא קחשיו מלות ומשיט של הצרכים שגיד אנשים ופירנס להעולם וכן יחחק ויעקב את תורתם ועבודתם אך לאשר עומדים עתה בהקפה ז' נגד דוד מלכה משיחא ולקרב הגאולה שיצוא צ"כ לריבין רק מס"י כ"א ואי מבואר ציע"ד וכלל הספרים ודברינו כ"פ ע"כ התחיל בשלשת אבות רק במדת מס"י שלהם ונלמוד דרכי אבותינו וגופא בחר רישא גרידא לעשות כמעשה השלש ראשונות וזאת נזכה לביאגלצ"א:

קלב. א"י למה התחיל למען איתן וכו' כנז' הצרכים אצונו ולא דיצר בהקפה ז' הלזו שהוא כנגד דוד העיקר ובראש מדוד מלכנו וי"ל עפומש"כ לעיל במאמר יום ערבה (אזה ו' בד"ה וצ"ה י"ל בחלום וכו') ועו"י בדברינו בזה (במאמר ימי החג ליום ח' דסוכות אזה ז' עייש"ה) וצ"ה חבין מה שהתחיל הפייטן הקדוש הקפה ז' שהוא מדת מלכות למען איתין לעורר חסדים הרשונים הכללים של בחי' הצרכים (עתי"ק) כידוע לוי"ח:

קלג. א"י הושענא למען איתן הכרק בלבב אש, למען בן הנעקד עליו עלים ואש. למען גבור הנחבק עם שר אש. השצ בזה מעלה וענוה השלש אבות נגד הדיעות נפסדות שינסם בצנ"א מתרמית

היאה"ר כי י"א הן אנו מוכן למס"י בעד עממי אכן לקבל אחריות ומס"י בעד בניי זאת לא אוכל — יוש מהם אומרים כי גם המס"י יוכל להיות וירצה לעשות בפעם ח' אבל לעמוד תמיד על המשמר במלחמות מכל זד בעד ה' ותורתו זהו לא יוכל וממילא יאמר כי אינו מחוייב לעמוד בנסיונות כ"כ — וגם י"א שרולים לעמוד בנסיונות אבל רק לפי השגחה ושיטתם בעד זה יעמדו במס"י אבל הוא רק הוא מפני נלוהים וזה אינו מהדרך כי במיני דמלמא לריבין לבטל דעתו בעת הלוך ובפרע מפני דעה החורה ח"ש למען איתן הכרק בלבב אש (במס"י וזהו בעלמא, ועוד נסיון הגדול יותר) למען בן הנעקד עליו עלים ואש (במס"י בצנו יחידו, ועוד הזהיר על המס"י שגריך להיות כמו) למען גבור הנחבק עם שר אש (היינו ויחבק אים עמו עד עלות השחר שכבר פירשנו שזכו המלחמה וההתאבקות עם הצע"ד [כפירש"י ז"ל שם צ"פ וישלח] זהו המיד עד עלות השחר של מלך המשיח צביאחו ובנין בית יעקב, והיינו כל ימי הגלות האחרון הלז וכדא"י צמבילתא [פ' בשלח] עכ"כ מלחמה להוי' בעמלק מדור דור זהו דורו של מלך המשיח היינו ערם ציאתו צ"כ וצ"ה המלחמה בעד ה' ותורתו לריבין לעמוד צדורנו תמיד לא יעק ולא יוגע), ועוד רמז בזה בהתאבקות יעקב הנחבק עם שר אש שה"י רק בעד החורה מבואר בפערי ראשונים ז"ל ויעקב אים חס הוא נקרא על שם החורה יושב חבלים של תורה ובעד זה לריבין למס"י ולא בעד דיעוה ושיטות עמנו כנ"ל וכאשר נמסור נפשו בעד אמונה ותורה אבותינו יהי ה' עמנו להושיענו בכל ענינו וציאגלצ"א צ"י צרוב החמיו וחסדיו:

* קלד. עי"ל למען איתן הנזק בלכב אש, לכאורה יותר הו"ל להפייטן לומר שזכו של הצרכים אצונו צמה שנקד את צנו הניתן לו לעת זקנתו לשחטו ע"ג המצבה וכמו שחושב שזכו של יחזק בן הנעקד על עניים ואש ואפשר זהו יותר קשה ליקח בידיו לשחוט את צנו יחידו בן זקונים מליזרק את עצמו לאש בפעם אחת, אמנם צמח מוכרח שאינו לרבותא למסור נפש הצירו אפילו צנו למיתה כי אם העיקר מסורה נפש עצמו בלתי לה' לצדו וע"כ זהו הרבותא של האש"ה ביותר כאשר זרק את עצמו וגופו ממש בכל אצרו וגידיו לשריפה עבור קדושת שמו יחצרך וזהו הרבותא של יחזק אצונו ג"כ שנקד בעצמו בפישוט ידיו והגלוו על עניים ואש לשריפה ולשחיטה וצכן לריכין אנו לדבק במדותיהם וללכת בעקבותיהם (כאן כך הי' אומר רבינו בקול עוז צנו והתעוררות אשאלה נא מלפניכם אהובי אחי היקרים, באם יבאו ויעמדו נגדיכם מכונת הני אש היותר גדול ויאמרו לכם שהתפרו ח"ו בחלקי ישראל ואם לאו שם ההא קבורתכם לזרוק עליכם הני אש הנורא, האם מוכנים אתם להניח לזרוק בכם החיים להריגה בעבור קידוש שמו יחצרך, ויענו כל העם ויאמרו צדמעות ונקול גדול "כן" ושוב שאל רבינו, האם יאמרו לכם כי היום הזה ממש יבא משיח לישראל על צהנאי וחופן שאתם תמותו צו ביום האם תקבלו על עצמכם מס"ג בעבור זה, ויענו כל העם "כן" ונשפכו דמעות כמים בקדושת ה' ומשיחו ונעקו כולם) הושענא למען איתן וכו', יהיו לרצון לפני אדון כל:

קלו. הושענא למען ליר עלה ונתעלה צרכב וסוסי אש (שזהו אלי הנביא כפי הפשוט שם, והיינו שיבא אלי הנביא ויבשרנו צביאת ג"ל כמ"ש הנה אנכי שולח לכם את אלי הנביא לפני צא וגו') למען קדושים מושלכים באש (היינו רבותינו ואבותינו הקדושים השליכו נפשם מנגד על זה שיבא צ"ב אלי לבשרנו ולכאורה יתמהו הפושעים והמורדים צימינו כי יכולים לצנות ח"י בדרך העצב וגם ציבה"ק ולמה צריך לעבודות ותפלות ומס"ג כ"כ אמנם זהו דעתם הנכזבה דעת מינות ר"ל והמה מחריבי עולם ושונאי ליון, והעיקר האמת כאשר הצעותנו נצוהו מפי הש"י צביאת משיח צדקו וכאשר הצעותנו צמחזות דניאל כי רבים לא יאמינו ע"כ באה אלינו הצרה הזאת צבהמים והרדופות האלו. וז"ש) למען רבוא רבצן חז ונהרי אש (שזהו מחזה דניאל כפי הפשוט שם, וכפי המשך דבריו כנ"ל) למען שוממות עירך השרופה באש (אצדון אש אוכלת של המינים האלו אשר לרו עלי וגרו צו צבחי רבים לא יאמינו) ה' ירחמנו צ"ב ויגאלנו ע"י משיח בן דוד צדקו צקרוצ:

* קלד. א"י הושענא למען ליר עלה ונתעלה צרכב וסוסי אש, הנה זה אלי הנביא זכור לעוז שעלה עם גופו הקדוש למרום ונתעלה למלאך ה' נורא, ויחזו חזן עליותו גדלה כל כך שזכה לזה בקדושתו עוד צעוה"ז וצבל זה צהיותו יעמד חו צין האנשים צדורו נעק אנכי נשארתי לצדי נצוה לה' ונצוהי הצעל חרצב מאות וחמישים איש. ומי יצין את זאת אשר השרף הנורא אליהו הנביא לא החזיקו צו צנו דורו וצדרצה עמדו כנגדו נצוהי צעל חרצב מאות וחמישים וכוה נשאר לצדו צצדקתו וקדושתו ולא נפל ממדרגתו ולא חש להם גם צהיותו מולנע צצכ"ג ע"י רדיפות אחצב אצבל ושאר הרשעים, רק החחזק והתאמן צדרכו דרך ה' עד שנתעלה צרכב וסוסי אש, וזהו הי' יכול צכחו הגדול אלי הנביא הגדול והקדוש לה' לצאות צרוצ עצומו צרוחניות וצגשמות ואיך ומה נעשה אנהו צצווי קלוני כנפים צדור החלש הלה צמלה מוצן המלה, אך עכ"פ זהו לנו למוסר השכל ללמד חופים צינה שלא ליפול ח"י ממדרגתו איש יהודי המאמין צבי וצחורתו צמסורה אצות ולא יגורו מפני אישי נצוהי הצעל שכם המפלגות שעות אס רצ או מטע המה חין נפי"מ כי אנהו צשם ד' חלקיו חכיר ונתעודד ולא נחצעל מהם ח"י צמתי מטע יהודים ומנהיגים גאמנים לה' ותורתו העומדים צפרן לעור כרם הי' לצאות וגם איש פחות וצצה כמוני (כך הגיד רבינו המחצר צענותו היתירה) מה אעשה הלא מוכרח להיות איש לצא מאנשי החיל הלותמים צעד המלכות שמים חזקו ונתחזקו כולם כאחד לקדש שמו יחצרך ועדין אלי הנביא וחלקיו קיים וכחו קיים וצמברה יבא ויגל לצונו לצשר עוג ישמיש ישועה

קלד. הושענא למען שם ענה חלב כליל באש, שהוא שמואל הנביא, יש לתמוך לכאורה ופי מה זה שזה לשמואל הנביא (שחחז"ל צהעניית שקול שמואל כנגד משה וזכרון) שהקריב עלה חלב היינו קטן ויונק שהוא שוכ עוד פחות מחטאת צה דנקא, ויותר הו"ל להזכיר שצב את הגלגל לשפוט את ישראל צמס"ג ולא נהנה מהם כלום צעד זה, ח"י רמז שפיר הפייטן הקדוש עפי"ד ה"י"ק רבינו מהרד"צ המגיד הגדול ממעצריטש ז"ע צפי מגיד דבריו ליעקב עדחז"ל צברכות לא חאכלו על הדם קודם שהתפללתם על דמכ"ם כי קודם שיחדו מלכות שמים יחודו וצחזותו ית"ש צק"ש ותפלה היינו צה"י חל"י צצאדם חז עדין צחי ד"ם, רביעית דם הצהמיות, וגם נודע צככהרז"ל צסוד ד"ם נעבר ונעשה חל"צ שהוא מדם עכור (בלתי לה' לצדו) נעשה חלב, והנה חחז"ל צברכות (י' ע"צ) הרואה שלא ליהנות אל ינהה כשמואל הרמתי שצב הגלגל ושפט את ישראל ולא לקח מהם כנ"ל אפילו חמור להוצילו לעלעולו ומס"ג צעד ישראל, וזהו קרצנו צצחי עלה חל"צ בלתי נגיעה והנאה גשמיות כלל, מרביעית דם הצהמיות והגשמות, כי אס כולו כליל באש, וזהו השצח היוחר גדול, ז"ע:

מפי ה' עם מלך המשיח לגאולה שלימה ב"צ ברוב רחמי וחסדיו:

* קלח. א"י הושענא למען ליר עלה ונתעלה ברכב וכוסי אש, לריכין להבין לכאורה דשאלמא מה שהשב כאן זכות אבות איתן הכורק בלבב אש וכן הועקד וכו' זכו להזכיר זכות קדושה מעשיהם הטובים משא"כ כאן חלל אליה ה' נו לחשוב יוהר המסירות נפש שהי' לו ומלחמותיו נגד ארצם מאות וחמשים נביאי הצעל והוא נשאר לבדו נביא לה' וביולא, ומכ זה שהשב זאת שעלה ונתעלה ברכב וכוסי אש הלא זכו אשר לקח אותה חלקים חיים עם הגוף ואינו ממעשה וזכות עלמו, אמנם יש לומר כי הנה אנו מבקשים בכל אלו הימים מהאבות והקדושים אשר בארץ המה שיצואנו לסעדינו ולעורר רחמים בעדינו להוילאנו מאפילה לאורה ובעונותינו הרבים און קול ואון עונה עד כה כי הלא המה כולם בשמי מרומים בגן עדן העליון נשמחם מתענגים וגופם הקדושים הלא מונחים בתוך ארון הקודש שוכני ארץ אצל אליה הנביא זכור לעוב גופו ונשמחו מנו לא תפרד והוא הונך וצא בקרב ישראל שלם בגופו והוא "ליר עלה ונתעלה ברכב וכוסי אש" בגופו הקדוש ועדיין הוא בקרבינו חי וקיים לכן נבקש אותו, אליה הנביא הקדוש עמוד ועורר רחמים בעד כלל ישראל לגאולנו מגלות המר והארוך הזה ותבא נא במהרה דידן בקול מבשר ואומר עם משיח בן דוד ב"צ אמן:

קלט. הושענא נמטן קדושים מושלכים באש. היונו חנני מישאל ועזרי י"ל הכונה ע"ד מליאכ בעד כלל ישראל צימינו. ובנסיונות גלותנו בדורות האחרונים האלו להנה אחז"ל בכתובות (ל"ג ע"ב) חלמנו נגדוהו לחנני מישאל ועזרי סלחו ללמא (היונו דיסורים חמור וקשה יותר לסבול ממהיה בפעם א' [ועיי' רמב"ן ס' ושלח עה"כ וירא כי לא יכול לו בשם ר' חייא בר אבה (בפסיקתא דר"כ פיסקא ויהי בשלח דף פ"ז, עו"ש) אם אמר לי אדם תן נפשך על קדושה שמו של הקצ"ה אנו נוהן ובלבד שיהרגני מיד אצל בדורו של שמד איני יכול לסבול עו"ש] וזנה חוס' בכתובות שם וכן בפסחים [נ"ג ע"ב] הקשו על זה עו"ש [וכן ממילא קשה דלמה לא נדון לקף זכות אותן הקדושים (חמ"ו) דגם אם הי' ג"כ אותן זכות רבות זמן רב לא הי' פלחין ללמא] ותי' החוס' דאותו אלס שרלו להכריע לחמ"ו לא הי' אלס ממש חלל הי' עושה לכבוד המלך אשפיי"כ הי' זו ק"ה שמסרו נפשם עו"ש וזהו מליאכ עוצה כנ"ל בדורות אחרונים שלפעמים און מוכרים נפשם על עיני שהוא התחדשות ולעבור על דת מחמת שמייסרים אותנו בגלות זה זמן רב נורה מאוד וגם מפתים אותנו כי אינו לעבור על דת רק מדרך התחדשות קלה נמשך מיפני דירכי שלום (ר"ת שמ"ד כי כ"פ מפתים בטענה זו לדרך וגזירת

שמ"ד ר"ל) ומה שמסרו נפשם חמ"ו גם בכה"ג כנ"ו מהתוס' הי' רק שהשליכום באש למות ולשרוף בפ"ח ולא לייסר ולעטר צלרות עוני ועלבון יסורים דורות רבים כאלו חו"ש קדושים מושלכים באש (בפעם א') ולא זמן רב חולם י"ל שאין ע"ז ממש ובכה"ג אמרו חלמנו נגדוהו וכו' וזכו י"ל לזכותן של ישראל בגלותנו כנ"ו:

קמ. הושענא למען שוממות עירך השרופה באש לכארי קשה קלת דשממון הוא שייך ונקרא בעיר שנחרבה תלים ובינינים חרבים מאין יושב אצל השרופה באש היונו שרופה לגמרי כבר והוא יותר משממון וחורבה כיון שנשרף הכל אי' רומז שאם נשרפה בלבד היתה הרי הצעיותנו ית"ש ואני אהי' לה חומת א"ש סביב כי אהה הי' צה"ש היתה וצא"ש אהה עתיד לבנותה ונחכה שם ע"י עניים עוסקים בתורה עד שיצונו ית"ש אצל הרשעים הלוויים ודומיהן לא הניחוח לשרף רק עשו אותה שממון תכו וזכו ע"י ישובם העמא שהיא חורבן ושממון יותר מאשר היתה שרופה לגמרי וע"ז מהפללים למען שוממ"ה (שעשו עתה צנינים) עירך השרופה באש (מכבר) כנ"ו הי' יעזרנו צנינה מן השמים צביאגצב"א:

* קמא. י"ל הסמיכות הושענא למען שוממות עירך וגו', למען תולדות אלופי יהודה וגו' להוילא מלכות החושים ומחשים והולכים בשיטת המפלגות האומרים לבנות את א"י בפעולת חרילת ידים וזכנה ולזה אומרין ומבקשים צדק הקפה השביעית לטובה שירתם הש"י בעלמו למען שוממות עירך השרופה באש, וכי תאמר אי' שנעשה בעממינו פעולה גשמיות לבנות את השממון ולעשות תחיים הארץ כמו שיגידו אלה המפלגות הטמאות לזה אומרים הושענא למען תולדות אלופי יהודה חשים ככור אש דקאי על מלחמות גוג ומגוג שיבי' לעתיד (כמ"ש צנצנא זכרי' וכפי' הפשוט) ורק באופן כזה שיבי' ככור אש מלחמה לה' יריע אף ילחח על אויביו יתגבר ויעצור ממלחת זדון מן הארץ אז תושע יהודה וירושלים ועיר הי' על חילה צנו"י צביאח בן דוד ב"צ ברוב רחמי וחסדיו:

קמב. פיום הושענא בכו"ר (בעת הקפה ז'). למען תולדות אלופי יהודה חשים ככור אש הושענא ומפרש הפיוע כפשוט שם ע"ש הכתוב (בזכרי' ו"ב) ועו"ש ברש"י ומפרשים חשים ככור אש היונו כמדורת אש גדולה מגודל המלחמות עם תולדות אלופי יהודה שהי' על ישראל שזהו המלחמה הגדולה (בנראה) ערם הגאולה ב"צ ויוקשה לכאורה כי מה זה מסיים בזה הקליר הפיען הנוסח הושענא הלא לריכין לסיים בשבח וברכות (כמ"ש התוס' צדוק מס' נדה עו"ש) חולם כמו שאמר רע"ק צדוק מס' מכות כשראה השועל וילא ממקום קה"ק וכו' רע"ק שחק כיון שנתקיימה וכו'

ע"כ מתקיים גם נבואת הגאולה במהרה עי"ש כן בזה ג"כ בסוף הקפה ז' שהוא כנגד מדה השביעית מדה דוד וכן יום ה' יומא דדוד משיח לדקנו כנז' ע"כ יום ה' להושיענו ולגאלנו בקרוב בימינו במהרה דידן:

מאמרי חרש תשרי, מאמר זמן שמחתינו

כשמו כן הוא נקרא זמן שמחתינו בתכלית השמחה ביחודא שלים בימי שמיני עצרת ושמחת תורה, בא"י יום א', ובחול"ל שני יו"ט כחד חשיבוי בגודל ערך חשיבתם ומעלתם, ורוב קדושתם, וגם בו ידובר במאמר חלו בענין סיום התורה נעוץ סופה בתחלתו, דבר בעתו מה טוב, קמא קמא דממי לירי בעה"י.

הגירסה עד יומא בתראה דעגרת דהיינו שהפקין חין נמסרים להפגוע עד ליל שמיני חג העגרת כן הביא בשם הרמ"ק ז"ל (וזהו כד' הארז"ל בגיל מפע"ה) אמנם בשם מהר"ה גלאנעי ז"ל הביא (בחור החמה) שדעתו נוטה לתחוק הגירסה יומא תמינאה ולגרום שביעאה והיינו דקאי על הו"ר. יב"י ח"ק שוכי הגב על כרחק לא יוכלו לומר אשר גמר החותם בין החיים ולהיפך ח"י יב"י הגמר חותם ציוס שמיני עגרת דהא נסתלק הללס (למחויבים מיתה ח"י) כבר צליל הו"ר (גם לאותן שימתו בכל ימות השנה) ופשיעא שזכו בהושענא רבא כמ"ש הארז"ל הכנת הלל צליל הו"ר. וכ"ה ברמ"א ובספרי הראשונים, וזאת עיקר ראיות הרמ"ע שם לומר שהכונה והג"י צוהר שהחותם רק בהו"ר עפ"מ"כ צוהר מענין הסתלקות הללס צליל והנסיחן מעיד שהכונה צלל הכונה הוא צליל הו"ר ולא צליל שמי"ע כלל עי"ש וצ"ד יהודא (ואם שיש לדחוק דהיינו שיוכל עוד לשוב עד שמי"ע שישוב הלל מ"מ זהו אינו מחזור כלל דהא מלינו צספרים גם אחר כן בתוך השנה צ"י גשז והכונה אחרי גלא ראה הלל בהו"ר התשעה הצילתו ממיחה). אך נראה לומר ולחלק דהיינו שבענין השפעת פרנסה ושאר לרכי ומאורעות האדם זמן החותם הוא בשמי"ע (ולכך אמרו צוה"ק [פ' נת] על שמי"ע וצפוד דחיבו עם מלכה שאל מה דלריך ויהיב לך כמו שדבר להלן בזה במאמרינו. ואז זמן החותם על לרכינו והשפעת עובדנו) ובמ"ש צספרים ענין מה שמברכים בגשם סאז הנשכות כל עיני גשמיות הנלרכות בעולם ועי"ש באמרי נוטס מ"ש בזה. שוב מלאחי שדבר מעורש צס' חסידים (סי' ח"ו) ש"י צליל הו"ר חותמין וכו' ובשמיני עגרת גזרין על הבגמים צמה יתפרנסו החיים עכ"ל. והנה כי צכחצי הארז"ל לחבר ציותר צדיצוריו ומעשיו ציוס הו"ר גמר הדין וגם בשמי"ע לפי הני שחרי בשמי"ע נדון ענין הפרנסה וכל לרכי האדם, והנה הכונה צכרצח גש"ס כי אז היווג ישראל לרחל ומקצלה הטופה סוד ע"כ חסידים ויש ג' צחינות צמ"צ שהם ג"פ כ"ד עולה ע"צ והם ג'

א. (קבלה ו"ה) שלח לחמך על פני המים כי צרוב הימים תמלאנו תן חלק לשבעה וגם לשמונה כי לא תדע מה יהי רעה על הארץ, אם ימלאו הטובים גשם על הארץ ויקוי ואם יפול עץ צדורס ואם צלפון מקום שיפול הפץ שם יהוא, רמז צכאן ענין ערב סוכות וחג הסוכות והעגוטים עם ד' מינים, והו"ר ושמיני עגרת ויתבאר לעיני המצין מחוך הכהובים האלו צעה"ת. דהנה ח"ל דרשו תן חלק לשבעה שבעת ימי החג וגם לשמונה שמיני עגרת וכן הביא רש"י בזה (ועיי' צמטה משה סיהתקס"ו שלכך חומרים קבלה צחוכמ"ס משום שנאמר צו תן חלק לשבעה וכו' שדדש כנ"ל על סוכות ושמי"ע וכ"כ צאצודרס) ע"כ יש לדרוש ולרמז בזה לפיו ולחמיו צעה"י ונקדים בזה דהנה נודע מכהארז"ל להרבות צדקה צערב סוכות סאז עליזת רחל הנקי צדק וכה"י ז"ל ה"י מחלק ציוס ההוא כל הקופה של צדקה והנה קדוש זקיני צצני יששכר כ' בזה הרצה טעמים לשבח והארץ צענין שייכות מלות צדקה להג הסוכות צמלות סוכה וד' מינים עיון עליו ותרוב נפשו. עוד נקדים הידוע אשר בהו"ר הוא גמר החותם. ועוד ידוע מחו"ק דעיקר גמר החותם נעשה בשמי"ע וכן הוא צעה"כ וצפע"ה וצמידורי הארז"ל כי גם בשמי"ע צהפלת מוסף נעשה חותם צכחי אחרת וכו' עי"ש (ועיי' צדברי זקיני צצני"ש מאמר יחודא שלים בענין היחוד בשמי"ע שימנו חותמ"ם על לכך עי"ש וצס' אמרי נוטס על המועדים צסס רצונו הקדוש מלובלין ז"ל ושנאמר להצרהם כך חותמי"ן שגמר החתימה לטובה היא בשמי"ע צכחי אברהם שנתעורר אז ג"כ צחי יומא דחז"ל עם כולהו יומין כמו ציוס ח' דסוכות עי"ש) אמנם מ"ש צוה"ק שהחותם הוא בשמי"ע כנז' הנה דעת הרמ"ע מפאנו ז"ל (צפ' כ"ו כ"ז ממאמר חקור דין) שמי"ע הוא צוהר והחותם רק בהו"ר לפי"ד הצוהר אמנם זקיני צצני יששכר כ' שקשה לשצש כל ספרי הצוהר לפי"ד הרמ"ע ואין הכרח לזה. וצפרט שצעה"כ וצפע"ח נמלא צסיוס שטעשה אז חותמ"ם כנז' ומלאחי צאור החמה על הו"ק (פ' ויחי דף ר"ב) שישב

שמיני עשרת לניז ע"כ סמוך ל"ן זין הכתובים האלו חן חלק לשבעה וגם לשמונה עשרת כדחז"ל. וקודם חלו הכתובים כתוב (קבלה י) כי עוף השמים יולך את הקול ויגאל כנפים יגיד דבר, שלא לחמך וגו' כדאי בתורה"ק כי עוף השמים יולך את הקול דא מע"ט המולך קול השופר למעלה וצרי"ה עושן הכנה לכוונתו ושמ"ע נגודע אשר כל ממתניו ועבודתיו צימו הרצון להגיע ליום שמ"ע האחרון הלא:

ב. א"י ברנח שלא לחמך (שישים תפלה וצטטונו על הכלים והשפעות זרכיו כי לה"ם עולה מז"ל"ה ג' היות דצחומ"ו רוחו צמלח תל"ח כדאי צט"ס מ"ק וצכח"ר"ל) על פני המים (בתפלה מוסף דשמיני עשרת שמתפללין על המים לני"ל כי צברת גשמים השפעות גממות וכל הישועות וכדאי צוה"ק [פ' נת] צט"ד דח"ו ע"ס מלכ"ה שח"ל מה דכ"ך וי"ב לך) כי צרוז הימים חמלאנו (חמלא לחמך וצד"ק צרוז הימים צכל בשנה כולה, שלא יחסרו מחמתנו וצרכינו) ח"ש צסמוך ל"ן חן חלק לשבעה וגם לשמונה עשרת כד"ל:

ג. מה שמתחילין כליל שמיני עשרת צכקפות. מיד אחרי בלות ז' ימי הסוכות, חתם בראת לרעה כי ה' הוא האלקים חן עוד מלצרו, ו"ל ע"ד דצרי חד מן קמל"ו צכל ל"ד לדרך (ומנוח צצנו וצשפר מאמר ספירת העומר) טעם הספירה ז"ל ז' וצח"ב יום מתן תורתנו הקדושה יום החמשים יורה לאשר גודע שהקדמונים המועים היו מייחסים כוחות כל הנמלא לז' כוכבי לכת והיו מייחסים ז' תקלימים עליהם ע"כ בלע"ם הקוסם הכין פני משפ"ס ז' פרים וז' מזבחות לז' לבנות וז' חלים ובר' חמשת הגלגלים מ"ג ע"כ צ"ח צו"ס החמשים נתינת התורה להורות על המנוח אחתם הוא הקצ"ה והכל מלחו יח"ש, ואין בלות זולת כמו וצפטו ויכלתו ע"כ צ"ח משפר ז' כהנים וז' שופרות וצצט"ו הקיפו את ירחו, וכן משפר השמיטה ויובל לידע ולכבד כי חן מלצרו כשח"ר"ל צשפט מחן חורה קרע הקצ"ה ז' רקיעים וצפת ז' ארצות ודעו ורלו שאין חלקים זולתו עכמ"ל"ה ושו"ע כי קצרתו (ופתחתו מזה ג"כ צמאמרנו חג הצבורים אוח ח') וצ"ה וצ"ן טעם טפ"י פשוטו ג"כ משפר ה"ז אשר יצוא צרצרי דברים צהננות דחוקו, וצמו צסוכות אשר מנענעים הלולג מולך ומצ"ח וצ"ו ולכן לנו מצדצק התורה עם הלולג ז' ימים וצצט"ו ז' פטמים להטיר על משפר השבעה ולהודות כי לו המתעלה (עכ"ד בלזה לדרך) וצטה גודע צמד"ש וצצפרי הקדמונים אשר שמיני עשרת הוא ענינו דומה לחג השבועות וצמ"ש רכינו צח"ו ז"ל צשפרו כד הקמת שז' ימי הסוכות ושמיני של חג אחרי כרי הוא כז' ימי הפסח שמתנו לנו מונן ז' שצעות ויום ג' של מתן תורה אחרי"ה הוא למדת ששמיני של חג זה שקול כיום מ"ת ופנייהם נקראים עשרת וצ"ו עכ"ל"ה זכ"כ

היות וכולם צחי ע"כ עכמ"ל"ה לטנינו. וצטה בנות הצטטעים צכל ז' ימי הסוכות צכל יום צהנענעוים שמתחילים דרום לפון וצ"ה הצטטע ה"ה הוא יח"ד צמילוי חלפ"ן וידוע אשר ע"י מעשיו ועבודתיו צוטטעים האלו לעורר ולהמשך החסדים צחי ע"כ זוכים צצטה זו ליום האחרון הנעלה יום שמיני להמשך זיוג העליון וכן כל עבודתיו עוד מתחלת הימים נקראים ועוד מקודם הנה בולם מוחלמים זל"ז כדו להגיע ליום האחרון הקדוש הנראה הלא היינו לחיקון הנקב"ה להכין ולצנות היחוד השלם צו"ס שמיני עשרת הלה. ועפ"י בקדמות הני' וירמו צעב"י שלא לחמך על פני המים כי צרוז הימים חמלאנו (פירש"י היינו מוציא לזקה עיי"ש וצ"ו מלוח לזקה שצרכין להצרות צצ"ד סוכות כ"ל) חן חלק לשבעה וגם לשמונה עשרת (שצח"ר צמעט"ק צימי כתותם כ"ל וצצק"ס רחמים צו"ס הצצט"י שהוא הו"ד וגם לשמונה עשרת שמיני עשרת, ומפרש הטעם למה צרכין צצ"ו הימים הו"ד ושמי"ע הוא מחמת) כי לא תדע מה יהי רעה על הדרך (שח"ן חת"ה יודע ממה לפחד צח"ה ענין נחתם עולך חס צענין התיים אז הטיקר כליל הו"ד זמן הסתלקות האלם למחויבים חלילה. ואם צצ"ו חל"ם ועניו השפעה פצנצחו אז הטיקר צשמי"ע צפת חפלת גשם ואין חת"ה יודע מה יהי רעה על הדרך צח"ה ענין ע"כ לריך חת"ה ליתן חלק לשבעה וגם לשמונה עשרת ושמי"ע (א) והזכיר כ"י ענין החוה"ם צשמי"ע שהוא צפת צצ"ה גש"ט צונה הצש"ס ג"ס ע"כ, וע"כ היינו מילוי הש"ס, חת"ו חס ומלא"ו הצצ"ים (היינו סת"ו הו"י צמילוי ע"כ חת"ו ומלא"ו הצצ"ים לפון רצ"ם היינו ג' מיני ע"כ צחצ"ה וצונה זו צנש"ס. וצ"ו) גש"ט על הדרך יוקר (צצ"ו צצ"ה גש"ט ש"ז צ"ה הצשפעה צשפט צשמי"ע לח"ן. וצ"ה לנו מחשכים ומכונים כ"ל כהע"כ נענועים (על חסד) אשר מתחילין דרום לפון וצ"ו כפ"ד הצצ"ל חת"ו חס יפול הצ"ן (פרו ע"ן הדר, ומצו"ר צתיקוים [תיקונ"ה שצית"ה] ע"ן חת"ו חל"ה וצ"ך לטע"ב צ"ה לפ"ת שערין עכ"ל"ה וצ"ינו חל"ה צצצט"ק לחת"ה) צדו"ים ואם צצפ"ן (הנענוע חולכה ח' שטשן לרום אז לפון וכן לכל הרוחות הכונה לחת"ה יה"ו מהש"ס צמילוי חלפ"ן וצ"ו) מקום שיפול כע"ן (צדרום אז צצפון) ש"ס יהו"א (כך כתוב בקרא לפלא וצ"ך לטע"ב צ"ה רמז וצ"ו ח' רמז למילוי חלפ"ן צש"ס יה"ו כנ"ו) וצ"ה הנענועים כד' מינים הוא המשכה החסדים ולחיקון הנקב"ה להמשך מ"ל"ה ולכ"י"ה ליוג הגמור צו"ס

(א) ח"ג"ד. וצ"ו ש"י בילקום (פ' פנחס) חן חלק לשבעה וגם לשמונה עשרת אף בקדושה"ת יום השמיני עכ"ל חיינו ליתור בקדושת יום השמיני ליתור בצעשיו ולקדש א"ע כי קדוש היום לאדוננו ובר"ה בו יחממו בין בהו"ד ובין בשמי"ע כ"ל.

הרמב"ן ז"ל (פי' אמור) לדברים האלו וכן שפיר אורה (שער ג') ביאר ענין ספירת חמשים יום ספירת צינה והוא הסוד וציון השמיני עלתה תהי' לכם עיי"ש וכן עוד בספרים. והו' הטעם ציון שמיני עלתה הנכד והנעלה בקדושתו הנשגבה ונקרא "יחודא שלים" היינו אחר שצאו ז' ימי החג והקיפו ז' פעמים בד' מינים וציון הז' ז"פ להורות (כנ"ל מהלכה לדרך) כי הוא לצדו יחי"ד המניע ומבצע ומנהיג את הכל ואין לשום סובב ושום מזל ושום ענין תנועה זולת כמו ושפירו יח"ש. ומכוון בזה מ"ש מהארז"ל שהקפה בכל יום כלולב הוא להכניע הע' שרים היינו שכל אי' מהשרים כלול מ"י ועיי' ז' הקפות בז' ימים וגם עיי' ז' הקפות בכו"ד יבניעום לכל השצעים שרים. [ועיי' מה שכתבנו לעיל במאמרנו מאני קרצא אות י"ז] וצוה יוצן בפשיעות לאשר הז' הקפות המה להראות שאין כח לכוכבים ומזלות זולת כמו ושפירו ית' אי"כ זכו ביטול כח שליטה השרים אשר המה שרי העמים שהולכים במשטרות עצמי הכוכבים ומזלות (כגודע בדח"ל כי ישראל המה למעלה מהמזל כמו שנאמר לאחשי"ה ואכמ"ל) ורק אליו ית' נעבוד וממנו נחנן ונבקש והוא יושיענו וינצורנו וממולא יתבעלו המה ויתכנעו לגמרי. וזהו שפי' בכד הקמה שציון ח' של חג היו מקריבין פר אי' כנגד הסוכה העלוונה וכנגד אומה יחידה שלא נמסרה ת"י מזל או כוכב או מלאך וזהו שח"כ עלתה תהי' וכי' עלתה תחכם לפני עבליה. ועיי' הוא (מה"ת) יום ל"ד לצדו (שמיני רגל צ"ע) כי כבר הורנו בעבודתינו ברמז השצעה כי אין כח לשום שר וכוכב זולתו ואחריהם צא יום הנשגב הלו' צחי' יחודא שלים (אחרי כחצי זאת ראיתי בכד הקמה שפי' צעלמו ביאור ענין הקרצנות עי' פרים עי' שרים וכולם מחאחדין עד הסיצה העלוונה שהיא סיצה הכחות וזהו היתוד השלם עכ"ד וזהו יוחאם עם דצרינו אף לדרכינו יודרם הטעין על חג שמיני עלתה). וזהו י"ל שהקנו לומר תיקף בכלות ז' ימי החג בצניסת שמיני עלתה אתה הרא"ת לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו ואין כח לזולתו כמו שרמזו המספר ז' ימי החג וכמו שגא' זה בשצעות במתן תורה שקרע ז' רקיעים וכי' ואמר אתה הרא"ת לדע"ת וגו' ודעו ורא"ו שאין אלקים זולתי כנ"ל שהוא ג"כ עלתה לכונה זו וכן הוא בשמיני עלתה כנז' :

דשמטה דלא אתמסר רחא דא לנכריים עובדי פולחנא נוכר' וכי' עפי"מ שדרז"ל (במגילה דף ט') שנתן להם לאר"ה מקום לעשות לכך כחיצ פן השא עיניך השמימה וראית השמש וכי' אשר לא נותי (ובצמח שינו לחלמי וכי' "לא נותי לעובדס") וכיון שלא"ה נהן מקום לעשות צמח זירח וכוכבי לכת צ"כ דלא איתמסר להם רחא דא סוד מספר דשצעה כנ"ל (וכנז' מהלכה לדרך שזכו סוד השמיטה ז"פ ז' ג"כ במכוון זה) שאין לז' כוכבים כח זולת שפעו וכחו ית' הוא לבדו וזהו שצחג שמי"ע הוא פר אי' לישראל צלצד ולא לאר"ה חלק בו (כאשר צימי החג עי' פרים כנגד עי' אומות) רומז ציון ההוא כי לא איתמסר רחא דא לנכריים עובדי פולחנא נוכר' וכנז'. וז"ש בצוה"ק (פי' אמור) דההוא יומא שמי"ע יעקי"ב חיבו רישא לתדוותא וכי' כי הגה יעקב מעתה שלימה ונקראים אנהנו בני ישראל רק על שמו ואנחנו בניו עם צני"י שלא חלק הקצ"ה לשום שר כמי"ש (בפי' האזינו) צהתל עליון גוים בצפרידו בני אדם וגו' כי חל"ק ה' עמי"ו יעקי"ב חבל נחלתו שבני יעקב המה חלק ה' לבדו צלי אמלטיית שר רק צהשגתתו ית"ש לבדו וכשמכניעים הע' שרים כנז' ובשמי"ע יעקב חיבו רישא לתדוותא וצעי קוצ"ה למיחדי צצנו ע"כ מתחילין אז בקול אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו שאין שום כח לשר וכוכב מלבדו ית"ש כנ"ל :

ד. א"י הטעם שמתחילין בשמי"ע אחרי יום הסוכות אתה הראת לדעת וגו' עפי"מ"כ צצני יששכר (מאמר אות חיים אות ט') הטעם שמשוי"ס הש"ץ בקול רם למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים אין עוד. יען שאנו מכבדין המלות ד' מינים בעת לקיחתם צהלל וצהקפות לא יעלה על הדעת שמוחר נעבוד לשום דבר ח"ו גם לעבדי הצורה ית' ע"כ מודיעים שזהו רק מנות המלך ליקחם ולמען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים אין עוד עיי"ש עעמו וימקו, וע"כ נכון הדבר גם בזה שמנהג ישראל תורה שמוציאין הס"ת כולם בשמי"ע הוא שמי"ה ומכבדין ומנשקין אותם ומרקדים עמהם לרוב חיבתם ומעטין את הס"ת בעטרות דילהון כמצוחר בצוה"ק (פי' אמור) ומקיסין צהם את הבימה בגודל השטשטש וכבוד הס"ת ע"כ בודאי שייך זה כנ"ל פן יהי' מע"ה וקלי הדעה והנצעים מדעת יחשצו חלילה כי הוא כעין עבודה לס"ת זולתו ית"ש לבדו ובצמח הוא רק לכבודו ית"ש של נוהן התורה ע"כ מכריזין מקודם ההקפות החזן והקהל אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו :

ה. א"י מה שמתחילין אז צתחלה בקול רם אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו. עפי"ד הצני יששכר (במאמר יחודא שלים אות א') ענין שמי"ע עשו לי סעודה קטנה כדי שאהנה ממך כציכול בקירוב צער עיי"ש וכמו שהבחי ביאור הדברים

ואומרים זה קודם הז' הקפות עם הס"ת. ו"ל לרמז ג"כ על צחי' זו שעתה הם צצחי' אחרת יותר גצוה אחרי שנתבעלו כח העי' שרים עיי' הז' הקפות עם כלולב עושים אז בשמי"ע ז' הקפות על כי הז' רקיעים וז' ארנות כולם הם מאלקותו ית"ש ואומרים עיי' מקודם אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו כנז'.

ובפי' מה שכתבנו שם במאמר חג הצבורים כנ"ל ע"ד הרע"מ וילקוט ראובני צפי' צבר אר"ש דא רחא

במאמר הלז (אות ה') נהלן מה ששמעתי מאלזמו"ר הכ"ק מפנה"ק ז"ע כי בשמ"ע אין שום קישועין היינו מלוב פרטיה שגלטרך לעבוד רק לריבין לייחד לבצנו אליו ית"ש לבדו עיי"ש וכיון שאל למלוב פרטיה לא שייך החשש שיוכלו לעשות שמכזדים לעבדו המלך מבלעדי כנז' בלות הקדום (מהבני יששכר) ע"כ מחילון אז אחת הראת נדעה כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו כנז' :

ו. (סוכה מ"ה ע"א) והיית אך שמה לרבות לילי יו"ע האחרון, והאמר בגמ' מה רחית לרבות לילי יו"ע האחרון וכוונתו לילי יו"ע הראשון מרבה לילי יו"ע האחרון שיש שמהם לפניו ומוניח אלו לילי יו"ע הראשון שאין שמהם לפניו עכ"ל הש"ס. ו"ל הכונה בדברי הבינה לעתים (דרוש יו"ע) בטעם הג שמינו עננה כי הדרך אחר שמהם גשמיית יולד ענן כעין חרטה. וטעם הג הזה להורות על שמחתנו באלו הימים בחג הסוכות שהיתה שמהם מעולה על ההלכות הנפשיות ובה הלות והמופת כי אח"כ אין לנו שום התעלבות וחרטה ממה ששמחנו אדרבה אלו עושים הג מתדב שאלו ששים ושמחים בו מאשר שמחנו לעבודתו יהי בחג הסוכות עכ"ל. וזהו רומז שמרבה יו"ע האחרון שיש שמה"ה לפניו היינו, כונה ענין שמהת ההג שמ"ע הוא מפני ששמחנו בהשמחה שלפניו במה ששמחנו כנז' והוא התכלית השלם בקדושת השמחה השלימה. [ועיי' מה שכתבנו בזה בד' הגמ' אלו נקמן אות נ"ט ובמאמר מאני קרבא אות כ"ב בד"ה ובה"ל. ובמאמר יום ערבה אות י"א] :

ז. ויעקב נסע סוכתו ויבן לו בית. עפ"י הזה"ק ברע"מ (פ' אמור) כי זהו הכי רומז על הג הסוכות (כנ"ל במאמר ימי החג ליום ג' דסוכות אות א'). ובמאמר סוכת שלום אות ל"ב ועוד בכ"מ) והנה כל עבודתנו ועשייתנו בימי החג כדי לזכות ליום אחרון הלו יחודא שלים שאז פותחין התורה בציי"ת רבתי דבראשית ולז' ו"ל מספר אחרוני ערביה לול"ב הד"ס עולה ציי"ת רבתי שכל עבודתנו צה"י מינים בחג הסוכות רק להגיע להציי"ת רבתי (בא"י בשמ"ע ואללנו בגלות ביו"ע ב' דשמ"ע הוא ש"ה) והיתה עוד גם בזה"ק פ' אמור (דף ק"ד ע"ב) וע"ד כתוב ענ"ת חרגומו בנישו והכוח יומא יעק"ב איכו רישא לתדוותא וכל אינון אושפיזין חדאין עמי וע"ד כתוב אשריך ישראל מו כמוך וכהיז וכו' עכ"ל [ועיי' בני יששכר מאמר יחודא שלים (אות ה') מ"ש עפ"י מה שנקרא יום ההוא שמהת תורה] וזהו שיעקב גסע סכות"ה הנה היתה עבודתו ומטרת כונתו כדי להגיע ליום האחרון שמהת תורה שאז הוא יומא דילי עננה דאיכו רישא לתדוותא ויבן ל"ו ציי"ת (בחג הסוכות היתה בנינו של יעק"ב רק ל"ו בבחינתו כי יעק"ב גסע סכותו ויעקב איכו רישא לתדוותא בשמיני ענ"ת

כנז') ובנה הציי"ת רבתי דשמ"ע שהוא שמהת תורה צ"ל, ולז' הוא היחודא שלים זיוג ישראל עם רחל (עקרת הציי"ת) בשלימות והבן. (ועיי' במאמר ימי החג ליום ג' דסוכות אות ו') ורמז עוד בזה כי היחוד צעה בגש"ס ואין עפה יורדת עד שעולה לקראתו טפויס ועיי' בגש"ס נחיתתו שמים וארץ ע"כ רמז כי גש"ס שמי"ס אר"ץ עולה ציי"ת רבתי וגם עולה מספר אחרוני ערביה לול"ב הד"ס כנ"ל להורה כי עיי' עבודתנו צה"י מינים נזכה להיחודא שלים בשמ"ע צעה בגש"ס שהוא גש"ס שמי"ס אר"ץ כנז'. (ועיי' בדברינו לקמן אות כ"ו בזה) :

ח. במדרש שה"ש ובילקוט. זה היום עשה ה' נגולה וגשמה צו. א"ר אבין אין אנו יודעים במה לשמות א"ס בהקצ"ה א"ס ציוס צא שלמה ופירש נגולה וגשמה צך, כך בחורחך כך בישועתך וכו' נראה רומז ענ ימי הסוכות ושמ"ע. עפ"י ששמעתי מפה קדוש אלזמו"ר זללכ"ה מפה בשם אבי זקנו הקדוש בעל בני יששכר זללכ"ה בסוד ענין היחוד בשמ"ע הוא כביכול דוגמה התחומים אשר מתקשטת הכלה בכל מיני קשועין ציוס כללחה ואח"כ צעה היחוד פושטת כל הקישועין ולבושין ורק בקירוב צער לבד וצנצא תליח האכבה ביחוד וכן הוא עבודתנו בימים הנוראים והקדושים מנות שופר וה' עינויים וסוכה לולב וערבה וכדומה קישועין שונים לשכינה הקדושה ועתה ציוס שמ"ע אנו מניחים כ"י כי ציוס האחרון הלו יחוד קיצ"ה ושכינתו כנ"י בלה קרואה בעימה היא רק בקירוב צער לבד כביכול אליו ית' שיתחד לבצנין ולקשר נפשנו לאהבה אותו ית' לבדו וזהו יחודא שלים ולכך נריך לטור לבדו צויתר ציוס שמ"ע וש"ת שיהי' אהבתנו אליו ית"ש בשמחה בלמח ומאהבה ובלתי לה' לבדו (כי יזכנו לזה צ"ב) ופל היחוד הלו עושין הכנות מקודם כל הקישועין בהמנות צהימים שקדמו כנז' ומקובל ה' צידו שזכו כונת אבי זקנו בצני יששכר במאמר יחודא שלים אות א' עיי"ש ועפ"י חבין דבריו שם אשר טמן ברמיז. עכ"ל אלזמו"ר מפנה"ק ז"ע. (ועיי' בחיקונים תיקון ס"ו בסופו וז"ל כגווגא דבר נש דמתחיהר צבת זוגי האפשט וכו' עיי"ש) והנה הימים האלו צסוכות זמן שמחתנו וגם עוד צה"ר יומא דדוד ואושפיחא דילי אנו משחטשעין צצחי ה"ז אושפיחא וז' מדות שלום דבר יום ציומו וז"ש ר' אבין שאין אנו יודעין במה לשמות א"ס בהקצ"ה א"ס ציו"ס היינו מדת היום כל יום צמדתו ואושפיחא דילי בכל ז' ימי סוכות וכמבואר ברע"מ (פ' אמור) גבי אושפיחין דסוכה ה"ד צסוכות תשבו שצעי"ת ימי"ס כהיז ולא בשצעת וכו' היינו שבימי"ס בעלמא המה האושפיזין עיי"ש והבן וזהו דקאמר א"ס ציו"ס כנ"ל או בהקצ"ה צא שלמה (היינו ציוס שמיני ענ"ת שהוא יומא דשלמ"ה שהוא רגל רביעי דמלכות דוד ושלמה ועיי' שערי אורה [שער א'], עכ"ל) (מלכים

אי"ה) ויהי נתן חכמה לשלמה, ובאמרי נועם לפסוקים עה"כ וחרצ חכמה שלמה וכן צהיכל הצרפה על החומש פי אמור [דף ל"ד] כי שמיני עלתה הוא כנגד שלמה שוי"ש) (ב) ופירש בגילה ונשמחה בך (דויקא, אז ציוס שמיני עלתה השמחה והיחוד כציוכל צהקצ"ה לצדו צלי שום קשועין ואלמנטיות היום כאשר הי מקודם צימו הסוכות כנוי וזהו רמזו צ"ך כי שמיני עלתה הוא יום כ"ב צהשכו ח"ש) צ"ך צהורתך (שכור יום שמחת תורה לצני ח"י ששמחים צהורתו צסיום ההורה וההלהלה) צ"ך צישועת"ך (היינו כידוע מזוה"ק פי נח כי צשמ"ע שאל מה לר"ך ויהיז לך והוא יום ישוע"ה ככל משאלות לצני ולהי הישוע"ה כציוכל כשממשוך ישועות על עמך צרתך סלה וע"כ הוא צ"ך צישועת"ך) :
ובזה י"ל מ"ש בפ"ה ובסידור לכון צשמ"ע (צצרכת מקדש ישראל והזממים) הו"י צלי ניקוד כלל והיינו כי שם הענס הו"י ית"ש צלי ניקוד שנקראו הנקודות לצושן שמלצושין כציוכל לפי המדה של כל נקודה שמכוונן ככל עינן צמנו ומתנו ואז צשמ"ע שהוא כציוכל קצרות צמר צלי לבושי והכפטי הנקודות כלל ע"כ יש לכין הו"י צלי ניקוד כנוי :

ט. בשמיני עלתה מתחילין לקרות עשר תעשר (גם כשחל צחול) לפי מנהגינו כמ"ש צמג"ל פי תרס"ה ס"ק ד' וי"ל רמזו סוד שמי"ע צהארז"ל עפה זרעית הנמשכה שוי"ש וגם נודע שם הכונה לשמי"ע הו"י צפתח שהוא חכמה וזהו עשר תעשר (י' הרומז לחכמה) את כל הצוחת זרע"ך (עיפת הזר"ע כנוי) הו"ל השדה (לצמ"י רחל היינו מלכות הנקרא שד"ה) שנה שנה (זכו הזיוג נעשה ככל שנה ושנה) צתקופת השנה שמי"ע ציום הנבחר הלו :

י. ויאמר הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה השקן הלאן ולכו רטו ויאמרו לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים וגללו את האצן מעל פי הבאר והשקינו הלאן וכי ויהי כאשר ראה יעקב את רחל צת

(ב) הג"ה. זהו י"ל ברמז בקרא (במלכים א' ח') נאמר בשלמה ביום השמיני שלה את העם ויברכו את המל"ך שהוא יום שמיני עצרת ובדברי הימים (ב' ז') נאמר ביום עשרים ושלושה לחדש השביעי שלה את העם. והיינו אסרו חג יום שלאחר שמי"ע ורז"ל חירצו הסתירה כי ביום שמי"ע נטלו רשות ממנו ולא נטעו עד לפתח מחמת שהי יו"ט. וקשה דלמה זה נטלו רשות ביום טוב יום שמי"ע (ועיי' בט"ו יו"ד ס"י רמ"ב ס"ק ט' שנחשפה בזה ועיי"ש בגקח"ב וי"ל יען כי הוא שמיני"י עצר"ת יומא דשלמ"ה ע"כ יש לו כח הברכה ביום ההוא ביתר שאת וע"כ ויברכו את המלך וגם המלך בירך אותם ביום ההוא שמיני עצרת כנוי) [ועיי' בדברינו במאמרינו הלו אות כ"ט מ"ש בזה].

לצן אחי אמו ואת לאן לצן אחי אמו ויגש יעקב ויגל את האצן מעל פי הבאר וישק את לאן לצן אחי אמו וישק יעקב לרחל וגו'. י"ל רמזו סוד שמי"ע זיוג ישראל ורחל כנודע אשר באר הוא מלכויו ולר"ך לעבדה ולשמרה אשר הבא השפע ח"י כרחו ולא יסתמו החיזונים ח"י (כנודע צסוד שאתי צחקי רצום עמוס וגו' שאמרו להע"ה שהוא סוד המלכות) וכמ"ש צוה"ק וי"ל שם (צסתרי חורה) ז"ל והאצן גדולה וכי דא חבן דמינה כשלי צני עלמא חבן גף וזור מכשול דקיימתא תדיר על פי האי באר ועג מימרי למיפצע דינא דכל עלמא דלא ייתוח מזונא ועוב לעלמא עבלי"ה וכן צוה"ק אחרי (ס"ב ע"ה) עה"כ הלו והאצן גדולה על פי הבאר דא הוא דינא קשיא דקיימתא עלה מסערה אחרת ליקח לה עבלי"ה והנה נודע צשם לזוק אי שפי לא עת האסף המקנה (שחם עדין ח"י לא הגיע עת קיצון גלויה. עכ"פ לעי"ע) השקו הלאן ולכו רטו (ציובקשו הרועים רועי לאן קדשים צ"י מתח הש"י שיסקה לאן קדשים בית ישראל צשפע פרנסתם וכל הנערפוחם) עכ"ה, ולענינו י"ל צזה המשך הכחוצים אשר ישיצו הרועים (רועי לאן צ"י כנוי) ויאמרו לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים וגללו את האצן מעל פי הבאר (שלא נוכל לעשות תיקון הגמור והכמשוך שפע לצני לרך המלכות עד אשר יאספו כל העדרים [צקיצון גלויה צ"ב] ואז יגללו את האצן [משחית] מעל פי הבאר [מלכות וכנוי צהזוה"ק] ואז לא י"ך שום שפע להס"ה ולא יוכל האצן גף לעכ מצלחוב מצאר המלכות לעכ"י) חבל עתה צגלותנו החשוך לא נוכל לבטל לגמרי האצן נוגף הסוצב לבאר המלכות כנוי ומקויים צנו כמו שייסוד הפייטן (לשבת לפני צצועות) ילואני צני וכי צחשך צור עמוק ולין לי מי יאר והאצן גדולה על פי הבאר עבלי"ה ועיי' צוה"ק ואתחנן (דף ע"ב ע"ה) פתח ואמר הן עוד היום גדול וכי ישראל מה קא אמרו ויאמרו לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים עד דיתכמשך כל שאר זימן עילאין וגללו את האצן ויגדרין להאז דינא קשיא וכי וכד חתגליית האי באר וכי והשקינו הלאן עבלי"ה. והנה צהגיט חור יום הנטלה הלו שמיני עלתה זיוג ישראל ורח"ל יחולא שליט נודע מזוה"ק (פי נח) כי ציום שמי"ע צטור לחיכו עם מלכא שאל מה לר"ך ויהיז לך ועיי' צחוקונים (תיקון י"ג) וי"ל שמי"ע חג צפי"ע צ"י גביע"ו דאורייתא לאשקאה חילנא דחיהו נטוט צגן עבלי"ה והצ"ר הכוס צציו דאורייתא צה"י שמי"ע [ועיי' צמלמרונו הלו להלן חות כ"ב מ"ש ע"ד החיזוה"ק חלו צענין שמי"ע] וכן הוא צהארז"ל צסידור צסוד העפה הנמשכת צל"ר הפרוח שרים עבלי"ה ואז מלכותא קדישא רגל רצויו הוא שמי"ע נוקבלת השפי"ע לישראל צלי זמלום ע"כ שאל מה דבעי ויהיז לך וכנודע צסה"ק וזהו שנאמר צעת הזיוג הזה ויהי כאשר ראה יעקב את רחל (שלא נתועדו ישראל עם רח"ל צזיוג) צת לצן אחי אמו

(כנודע במקובלים כי לבן רומז על אבא עולאה וגם רומז אחי חמיו חיימה עינאה החופפת על יעקב ז"ה וכידוע בסוד ולבין שחי צניח רחל ולאה) ואת לאין לבן אחי חמו (המה ישראל לאן קדשים צבחי מלכוי"ת רחל) ויגש יעקב ויגל את האבן מעל פי הצאר (שאו צשמי"ע כאשר נודונו ישראל עם רחל אז החי'ונים ממילא נחבטלו נפרדו ונפלו ויגל את האבן נגף מעל פי הצאר שהוא רח"ל מלכות כנ"ל) וישק את לאן לבן אחי חמו (שהשפט בא אז לישראל לאן מרעיתו צאין יוגד האבן נגף ושחיל מה דבני ויהיב לך. וזהו י"ל שיסד הפייטן נחפלת גשם צשמי"ע ייחד לב וגל אבן מפי צאר מים ועפ"ו פשוטו הוא תמוה דמה ענין יחוד וכוחת הלב נריכין לגול אבן מעל פי צאר הלא נריכין רק כח גברא ומהו הזכות ליעקב שגל האבן מעל פי הצאר אך צוה יתכן שפיר שאז צשמי"ע והוא מה"ת לבני ח"י שמחת הורה ומסיימן התורה ומתחילין בראשית ומייחדין ה' עם בני וזהו יחד ל"ב (צשמי"ע) וגל אבן מפי צאר מים בני' וזהו שאנו מתפללים צוים ההוא בעת הגשם והיחוד נחפלת מוסף להוריד השפט מהצאר עליונה צאין מוגש וצוה יוצן המשך דברי הפיוט שאמר יחד לב וגל אבן מפי צאר מים, כנאצק לו שר צלול ממש ומים ומה ענין הסמיכות זל"ז אך לדרכנו יוצן כי בכל השנה נאצק שר אש ומים הוא שרו של עשו הס"מ (כמו שפירש"י שם צ"פ וישלח) אבן נגף על הצאר בני' מהזוה"ק וצוים ההוא שמי"ע צחי יחד לב אז גל האבן מעל פי הצאר בני' וזהו הרצוהא של יעקב שפירש"י שם "ללמדך שכחו גדולי' היינו כמו צקדושה צשמי מעלה עד שגל את האבן "למעצור את הפקק מעל הבלותית" כי הקליפות צרוו מוננו. ולדרכנו עוד רמוז מ"ש כאשר ראה יעקב ח"ת רח"ל עולה הושעני"א רצ"ה לאשר זהו רומז על שמיני עננה והיחוד הנעשה צו ונודע צכהאר"ל כי צהושענא רצה כונת חביטת הערבה צחי נשיקן הכנה לזיוג עם רחל צוים שמי"ע עוי"ש ולזה הרמז ח"ה רח"ל צמספרו הושעני"א רצ"ה ח"ת לרבות יום הו"ר שהוא ההכנה לזיוג רחל כנ"ל.

ועם בני' יוצן המסורה שם צוה ויגל את האבן ויגל הרין צמסורה ומלטיל ויגל את האבן מעל פי הצאר שמח לבני ויגל כצודי והיינו שאז צשמי"ע ויגל את האבן מעל פי הצאר (כנז, ואז) שמי"ח לבני ויגל כצודי שהוא זמן שמי"ה שמח"ת תורה שהוא שמי"ע צאה"ק ואז שמי"ח לבני שמחצרים ה' עם ה' צשמי"ע ויפתחים התורה ושואים שמחת תורה מה, ותרווייהו מלטיל היינו שהוא הוחד העליון והשמחה צגצבי מרומים מהיחודא שלים שנעשה צוים ההוא :

יא. ויאהב יעקב את רחל וגו' ויעבד יעקב צרחל שבע שנים ויהיו צעינו כימים אחדים צהצבה צוה אחת וכו' ויעשה כן במקומנו וכו' ויעש

יעקב כן וימלא שצוב זאת ויתן לו את רחל צחו לו לאשה וכו' ויבא גם אל רחל ויאכזב גם את רחל מלאה ויעבד עמו עוד שבע שנים אחרות. י"ל עפ"י הנודע צכהאר"ל צצרי"ה נעשה חותם צבחי לא"ה והחותם האחרון הוא צשמיני עננה צרח"ל עקרת הצוה והנה ר"ה הוא ימו הדון והחותם צלא"ה אצל צשמי"ע הוא גמר חותם רח"ל צבחי חסד ושחיל מה דבני ויהיב לך וכמו ש"ס הכנה לפני החתימה צויה"כ (צעת נעילה) שצעת ימים צצין ר"ה ליוה"כ (כי ר"ה נחשב צפ"ע להיוותו יו"ט ועיקרו זמן הכתיבה צכהחדשות השנה) וכמ"ש בסידור לתקן צאלו ה"ז ימים צצין ר"ה ליוה"כ כל מה שפגס צ"ז ימי השצוב כל השנה כמו כן יש הכנה לפני החתימה דיום שמי"ע המה שצעת ימי החג דכוכות וכנודע צכהאר"ל כי עבודתנו ציינו החג אלו הכנה לשמי"ע חננס ימי ההשצבה ד"ז ימים קודם יוה"כ המה ימי המשפט והדון אצל ז' ימי הסוכות המה זמן שמחתינו ועו"ז נמהק אח"כ החות"ם צרחמים יותר צאהצבה צבחי רח"ל צוים שמי"ע, וזהו י"ל היתה פלוגתת יעקב ולבן אשר לבן שציקש לעקור את הכל ח"ו חשב גם צוה צכל ענין להצביר הדינים חלילה כי חרמי אובד אצו (וכנודע פלוגתתם ה"י עד סוף כל הדורות) ולבן ראה שלא יהי החותם רק צלאה והזיוג יעקב רק עם אלה וציתצצרו הדינים ח"ו על בני' אצל יעקב עיקר עבודתו ה"י רק על רח"ל עקרת הצוה צהנהגת הרחמים עלמא דאתגלייא. וז"ש ויעבד יעקב צרחל שבע שנים שם ז' מדות צעבודתו צ"ז ימי הסוכות וצכל יום צמדחו שיצא לזיוג רחל צוים האחרון הוא שמי"ע ויהיו צעינו כימים אחדים (השנים) אאלו שהצוכר הרומזים לספירות היו ימי"ם אחדים ימי הסוכות) צאהצת"ן חותה (לעשות הזיוג והחותם צבחי אהצ"ה שהוא צוים שמי"ע צבחי קשה עלו פרידתכם הנאמר על יום ההוא צפרש"י) אצל לבן רימה חותו וראה לצעל כונתו ע"כ ההפשר עמו אז שיהיו גם שניהם היינו זיוג לאה מקודם והחותם לא"ה צרי"ה כנ"ל והחותם ציו"כ צבחי רחל שאז צצר החלו צעיו"כ לכנס החסדים צבחי פנימיים כנודע צכהאר"ל הכנה לסוכות ולשמי"ע וצרי"ה ימי היראה והדון וכו' ימים שלפני יוה"כ הכנה ליו"כ צבחי חותם רחל שנעשה אז צבחי לזון צעת נעילה וזהו צצר הכנה לסוכות ושמי"ע (כי צצר החלו ליכנס החסדים צבחי פנימיים כנז) ע"כ אמר מלא שצוב זאת ונתנה לך גם את זאת (רח"ל) ויעבד עמו עוד שבע שנים אחרות (כמה ז' ימי הסוכות, היינו עוד ז' ימים של סוכות מלבד ה"ז ימים שלפני יו"כ שהי' החותם צבחי לזון ועתה הכנה לשמי"ע וצכו"ר צחי חותם ירושלים כנודע) וזהו צחי רחל אהצבה צעלמא דאתגלייא ויתר כאומר (וכל דצרינו צדרך אפשר) : יב. צאנה וראנה צנות לזון צמלך שלמה צעטרה צעטרה לו חמו צוים חתונה וצוים שמחת לבו. (ש"ס ג' = י"ה) ה"י הזה נדרש צתיזוה"ק (צתיקון

כ"ה) על יום שמי"ע שהוא ש"ת עיי"ש וי"ל בזה כי כנגד היום ההוא נרמז בספרים על חכמת שלמי"ה ורגל רביעי דוד ושלמה (עיי' בזה לעיל אות ח' במאמרינו) וגם דו"ץ בס' אמרי נועם על המועדים כי מזה. וזהו אהבה ורחיבה בנות ליון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו חמ"ו כפי רש"י שם לא זו מחיבתה עד שקראה חמ"ו והוא שנתעלה עד הצני"ה ויכל העליון כמ"ש הראשונים ז"ל שיום שמי"ע רומז על צני"ה ויכל העליון עיי' כד הקמח נרבינו צה"י ובפרדס (שער כ"ז פרק ע"ז) ביום חתונתו (שהוא יום היוג כביכול יחודה שליח) וציום שמח"ת נצ"ץ (שהוא יום שמח"ת תורה שאז שמחה שמחצין בתורה הלי עם הצי סופה נעוץ בתחלתה) וזהו שמחה לצ"ו:

יג. תשב אנוש עד דכח והחמר שובו בני אדם וגו' (תהלים ל"ו) רומז שיכולין לשו"ב עוד עד שמי"ע בגמר החותם שיומחק הדין לגמרי והסתומה לטובה [ועיי' בזה נע"י אות ח' במאמרינו] וזודע כי אז בשמי"ע (שהוא ש"ת לבני א"י. מח"ת) הוא בחי' ההגלת התורה צב"ת רצח"ו דבראשית ועיי' מה שכתבנו בזה לעיל (אות ז') וז"ש השב אנוש עד דכ"ה אל"ף כ"ד (בהחזרת האלף לאי כוודע בס') הוא בגי' צו"ת רצח"ו היינו שיכולין לשו"ב עד שמי"ע עלתה כנ"ו (ומפרש הכי עוד ומטמין צרמ"ז) כי אלף שנים צענין ביום אחרון וגו' היינו שהא' בחי' וז"ש א' נחשב צענין כאלף שנים בהחזרת הא' לאלף במספרו כנ"ו אז הוא עולה צו"ת רצח"ו כנ"ל (ועיי' מ"ש עכ"כ זה במאמרינו מאתי קרבא אות ו' ואות י' י"א עיי"ש):

יד. ברש"י פ' פנחס (במדבר כ"ט - ל"ו) צענין שמי"ע וז"ל כבנים הנפטרים מאביהם והוא אומר להם קשה עני פרידתכם (ובחמת הלשון הזה "קשה עני פרידתכם" לא נמלא בזה לא בגמ' ולא בשום מדרש אחרו ההיפוש, רק בלשנו הקדוש של רש"י ז"ל צענמו כי כן צ"פ פנחס וצ"פ אמור) וי"ל רומז כי קש"ה מספר יחוד הו"ו"י שד"י אדנ"י (ובצר מצואר עפ"יו צ"ס על קש"ה לזווגן בקו"ם) שעי' אלו השלשה שמות גמר היוג וזהו י"ל רמז צ"ת היחוד העליון ביום שמי"ע ושמוח האלו מספר קש"ה ורלוגו יהי שלא יפרדו מזה היחוד:

טו. ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה. פירש"י בשם מדרש אגדה לתקן לו בית תלמוד שמשם תלך הוראה, אחז"ל (בפסחים דף קו"ז) דרבה אמר מילתא דצדיחותא קודם הלימוד כדי לשמ"ח הלב מקודם ולזה י"ל עושין שמח"ת תורה קודם התחלת התורה ועושין סעודה צפתיחה, וזהו רמז שלכוותה (היינו לתקן בית תלמוד כנ"ו, לר"ך להיות) לפניו גשנ"ה (גש"ן גי' שמח"ה היינו שהשמחה חבי' לפניו [בהתחלתו] כדי שיתרחב הלב). וזהו רמז שלח יעקב עפ"י המצואר בזה"ק אמור דהא

יונא (שמי"ע שהוא ש"ת) יעקב איכו רישא לחדותא וכנ"ל במאמרינו כ"פ ע"כ שלח לזווג יהודה עם יוסף (שהוא יסוד ומלכות) וצסוד המצואר בכונת שים שלום במוסף שמי"ע עיי"ש ועיי"ז יוצן השמחה צסוד סמיכה גאולה להפלה דאמרי' (ברכות ע"י ע"צ) דסמך גאולה לחפנה ולא פסוק חובא מפומי כל יומא, ועיי' נקרא שמחת תורה גש"ן מספר שמחה כנ"ו, ובהזדווג אלו השלשה שמות הנ"ל בלוח הקדום הרמזים על זה יעקב (כו"ו"י) יוסף (שד"י) יהודה (אדנ"י) כוודע:

טז. הענין שנאמר בזה"ק פ' גח (דף ס"ד ע"ב) על שמי"ע צעוד דאיכו עם מלכא בלחודווי שאיל מה דצעי ויהיב לך. יוצן עפ"י משג למלך גדול וחסוד שכי' לו אורב א' מאג"ש החציב עליו ציותר ובה סרה האורב ההוא ופגע בצבד המלך כי מחמת אהבתו והרגלו פגם דדיצורו והלכותו עמו ובה סתך מחל לו כמה פעמים מחמת האהבה אך לבסוף הגה מלך במשפט ישמיד ארץ ויכרעה לנזור עליו לגרשו מציתו ומחלירו ואם יבא בלתי רשות אחת דתו להמית והנה עשה המלך משהה גדול לשמחת נסואי בני ואלו נימוס המלכות לתת הנחה למדינות ליתן משלח חסד להחייבים עונש ויחשוב האורב הלו שאז יכפר זדונו ותקותו נשאר משל ולא ניתן לו שרביע החסד לחזור לבא אל ביה המלך ויהי היום יום שמחה החתונה והאורב הזה לבו צוער באהבת המלך צרשפי אש שנהבת מים רבים לא יוכלו לכבדו וידאז לבו מאוד על אשר לא יוכל לבא לחזר המלך גשמוח בשמחתו (שמחה כלילה כנ"ו) כי אם יבא שמה בלתי רשותו חייב מיחה אך מחמת גדול האהבה אמר לבו יעבור עלי מה ולא יכול להתאפק ורץ ובה אל בית המשחה ועשה ריקודין ומחולות ויפזז ויכרכר בכל עוז כדי לשמוח בשמחת המלך והמלך נשקף צראש המסובים אל המשוררים והמרקדים וצדהני דמלכא וצחוקם ראה חת האורב הלו אשר נגרש מציתו בעונש כזה ויצין בלבבו גדול אהבתו אליו בני לב וכל אשר מסר נפשו לבא בני רשות לבא לרקד ולשמוח על ראש שמחתו, והנה הוא נעק אדוני המלך לבו שמה בשמחתך ויעבור עני מה ואיני חושב על נפשו מאומה ואז נכמרו רחמי המלך עליו צשעת חדור וביטל מאתו עונש וגזר דינו ונתן לו שרביע החסד ומחיום וכלאה שב לביתו ואהבתו אליו במקדס ומילא כל בקשותיו ומשלוחיו, והנמשל יוצן אם נתחייב א' מישראל חלילה ראשו למלכות בגזר דין צר"ה אשר מלך במשפט ישמיד ארץ (כי צאור פני מלך חיים ולחיפך ח"ו הסרת הנלם והיו כנגרש מהמלך כוודע) והנה צבוא השמחה הגדולה צשמיני עלתה גמר היחודה שליח זיוג ישראל ורחל צפרנוף בלם כביכול ואיש הנלצב אינו חושש לנפשו לדאוג מה נעשה צדינו רק מרקד ומרנן בכל עוז צשמחת המלך כביכול ביחודה שליח. וכראות המלך ית"ש אז מוחל לכל א'

ואי גם אם נגזר עליו ח"י דבר מה, וממלא כל משאלותיו, ובעצרת שאל מה דבני ויהיב לך :

טו"ב. א"י ש"ד הזכ"ק כנ"ו וצטוד דלויכו בלמודיו עם מלכה שאל ל"י כל זרכוי ויהיב ל"י (כן הוא בלשון צוה"ק) והנה לכאורה יפלא הלא כמה חפלות שמתפללים בכלל ישראל בשמיני עשרת ואין נענין ח"י אך הענין מובן מה דקאמר צטוד דלויכו עם מלכה שאל ל"י כל זרכוי ויהיב ל"י מי שהוא מדבק לבו בהש"י שזכו ביחוד השלם (ז"א ונוקב"י) הקב"ה עם כנס"י עם קרובו וזכו נקרא "דלויכו עם מלכה בלמודיהו" ומי יאמר זכיהו לצי ועכרתו לזה בחמת, וזכו י"ל שאנו מבקשים גם זה מהש"י שישיבנו אליו ויעהר לבנו לעבדו בחמת (כמו שהוא הכונה בסידור וטהר לבנו וכי כדי לזווגה עם התפארת, והיינו כנ"ו) ועכ"פ ציוס הנבחר הבורא (שמ"ע) נזכה לדבק אליו יה"ש בחמת וזכ"י בלמודיהו עם מלכה כנ"ו ועי"ז יה"י שאל כל זרכוי ויהיב ל"י וימלא כל משאלותינו ציוס הבורא אשר נקרא אליו ועי"ז נוכל להתחזק כל השנה בדבוקות, ע"כ אנו מתפללים בהתחנות ההקפות צומר התרדום הקדוש "לא תתפרש מונן ואל נפרוש ממך" שהוא ית"ש יקראנו לעבודתו ולא יתפרש מאתנו ח"י ועי"ז "לא נפרש ממך" כאשר נה"י עתה צבתי עם מלכה בלמודיו כנ"ו לא נתפרש מהדבוקות הלו בכל השנה, וגם יובן צזה מה ששמעתי מאבותי הקדושים ז"ע מה שמקובל איש מפי איש מרבינו הקדוש מלובלן ז"ע צס רבינו הקדוש הצעש"ע ז"ע מפי אל"י ז"ל שמי שמתפלל כראוי לכון לבו צאלו השלמה ימים הו"ר שמ"ע וש"ת אז מסוגל להפלה כל השנה בצונה כראוי (כנ"ו לקמן אות ל"ב) כי אז הזמן לדבק עמו בהש"י והפלה לשון דבוקה נפחולו נפחולתי ל"י דבוקה כמו שפירש"י ז"ל וזכו שאנו מתפללין אז לא התפרש מיין ואל נפרוש ממך כנ"ו. (ועי"ז לקמן בדברינו אות כ"י ואות כ"ז צזה) :

ח"י. ברדע הכונה לשמ"ע בצע"ת ובסידור שהיחוד צסוד חו"ר מ"ס רקיע וכ"ז ע"י מעשינו מהודש חלול ועד היום, והנה מי יוכל לומר זכיהו לצי עהרתו מעשי עבודתי צימים הקדושים האלו בעל ידו נעשה התיקון ויחוד השלם הקדוש הלו חו"ר מ"ס רקיע רק צוכות אבותינו הקדושים שהמה צכח קדושתה ומס"ג ל"י בעבודתה בחמת עשו אה התיקונים והיחודים האלו ובזכותה מקבל הש"י גם עבודתו (גם אם משע הוא) ונעשה ממנה יחוד צבתי מעלה, וזהו י"ל עזרי"ת (עולה חו"ר מ"ס רקיע) אצוהינין אחת הוא משולם (שהמה אצוהינין גרמו היחוד, ועי"ז) מגין ומושי"ע להם ולצניהם אחריהם, בכל דור ודור (מגין ומושי"ע צסוד הודע צכהר"ז"ל צמגין צעת הושענות בהושענה רצה וטושים אז צטרצה הכנה וכלים להוצע צשמ"ע הודע) ונס רמוז (צפ"י פנחס) ציוס השמיני עשרת רכ"י מסיים ע"ז ויאמר משה אל בני ישראל וגו'

ויאמר השורש אמ"ר ר"ת חו"ר מ"ס רקיע ח"ס ויאמר משה שהצדיק הדור מרע"ה עשה היחוד כראוי ועי"ז צה צוקל אז בני ישראל וכן צויינו ע"י הצדיקים, אצוהינו ורבוהינו, כן נזכר צ"ב :

יט. קורין צע"ת צפרשתן, אשרין ישראל מי כנוך עם נושע צה"י מגן עזרך ואשר חרצ גאותך ויכחשו חויצין לך והתה על צמותינו חדרוך. צוה"ק פ"י חמיר נדרש ככ"י הזה אשרין ישראל וגו' על יום שמיני עשר"ת הנבחר הקדוש הלו וההיא יומה יעקב חיכו ריפא לחדוה"ה (ועי"ז צנו ישכר מאמר יחודא שליט אות ה"י מ"ש צזה) ויש עוד לאלק מילין, כי הכה היחוד צשמ"ע גורמים ע"י ההכנה ציוס הושענה רצה וטושים אז הכלי לזרע היחוד ע"י הערצה כוודע ח"ש אשרין ישראל (דקחי על יום שמ"ע כנ"ו מזה"ק) מי עמוך עם נוש"ע צה"י (הוא הושענ"ה רצה צתי הושענ"ה למענד חלקוני"י) מגין עזרך (הוא ח"ש מגין שרובין לכון צהקפות הושענה רצה כמבואר צגונות צסודור וגם עזרך, עז"ר, זר"ע ג"י ערצ"ה שהכנה ע"י ערצ"ה צהו"ר לכני הצר"ע כוודע) ואשר חרצ גאותך (הוא ממלתי קרצה דדי מינים של ימי הסוכות והו"ר צחוכס וצזה גרמנו הכנה ותיקון היחוד לטובה וחסד ציוס שמיני עשרת כוודע, ואז צשמיני עשרת) ויכחשו חויצין לך והתה על צמותינו חדרוך (כי אז צעת היחודא שליט צשמ"ע אחכפיון כל דינין וצטוד דלויכו עם מלכה שאל כל זרכוי ויהיב ל"י ואין מקום למקטרג ליגסם ח"י ומקויים ואתה על צמותינו חדרוך) :

כ. ארז"ל כי צשמ"ע משל למך וכי עשו ל"י סעודה קטנה כדי שאהבה ממך, הענין מובן עפ"י מה ששמעתי צסם הגה"ק בעל אר"י דצו עילאי מווישנילא ז"ע שלא רצה ונ"ה הניח לשחות צשעת הכבודות שמ"ע וש"ה (זולת המחויוב לקידוש רביעית יין לשמחת יו"ט) עד אחרי ההקפות של יום ש"ת כי אם ישחה צסעודות צנתיים חולו יגרם ויתערב שמתו צעה ההקפות גם מהיון ואין לשחות אז מהיון רק בהתורה עכ"ה. ואח"כ דליתו כי הדברים נוצעים מרצ"י דרצ"י של האר"י דצו עילאי היינו רצן שג ישראל רבינו הקדוש בעל טעם אלימלך ז"ע כמ"ש צהיכל הצרפה (לחוי"ז הגה"ק ז"ע) על החומס צפ"י שמיני עכ"כ ולהצדיל צון הטמא וצון הטבור ח"ל כי אלנ רבינו אלימלך כ"י חסור לשחות שום משקה צימים האחרונים של סוכות שלא יתערב אז צשמחה של קדושה עכ"ה. וצזה י"ל שנאמר צשמ"ע עשו לי סעודה קטנה (שלא יעשה אז בעיקר צהסודות ושחיות יין למכצור) כדי שאהבה ממך (שהשמחה צשמיני עשרת חכ"י ההכנה מדבוקות הצורה ית"ש היינו רק צשמחת התורה ולא צשמחת ריבוי יין כנ"ו) וכנ"ל (אות ח"י) מהמדרש ילקוט נגילה ונשמחה צ"ך בחורת"ך והיינו צ"ך וצתורה"ך צלבד ולא מהיון. וירצה צשמחת צעת החפלות והקפות צשורי יחוד ואתה הלולים

והשפחות להשיי ביום הנבחר הקדוש הלז שטיקרו הוא דבקות להשיי (כ"ל אות ע"ב ובשאר דוכהו) וכל שבדחתו מימי אלול ועד עתה היו על היהוד הקדוש הלז ביום הזה:

כא. אמנם י"ל עוד בזה באופן אחר, כיון שאמרו סעודה קטנה ע"כ כל מה שממעט באכילה עדיף ואדרבה כבר כתב מרן בדברי חיים ז"ע (על המועדים, במאמרי סוכות) וז"ל ולחייב אמר הקצ"ה בבקשה תכס טעו כי סעודה קטנה והיינו כיון שישראל המשיכו כל המוסק והכליות בכל הסעודות ע"י מלוא סוכה ולנוכ שוב כמעט און דעתם על גשמי וכו"ז רק על הענוג רוחני ולזה הקצ"ה מבקש מישראל שיתארכו בזה העולם הבס שנקרה סעודה קטנה נגד עולם האמיתי הענוג האמת אמר הקצ"ה בבקשה תכס ההעבדו עוד יום אחד היינו בזה העולם וכו' עכ"ל. וזהו י"ל משאכ"כ ביום השמיני עגרת תה"י לכס היינו שהקצ"ה מבקש מישראל שיעמדו עליכם אז להשחר בבחי עוה"ז ותענוגו בנקרה לכ"ס כשארז"ל לענון וז"ע ויטן שמרגישים גודל התענוג רוחני כמה שהמשיכו המוחין ונטשה היחודה שלים ולב הנלכב ירגיש כ"ל כפי כחו וגודל תענוגו בתפנה ובהקפות בחיי הלוח הנפש בבחי נפשו ולזה בדברי לוח"ש ובדברי הגה"ק מרן בעל דברי חיים שזכו הכונה בסגולה' יום הכוא שגשאר בחיים חיותנו כזו ע"כ ביקש יה"ש שיעמדו עמו הלכ"ס ביום הכוא הנבחר כ"ל, וכדורס בספרים עה"כ מנר"ה תה"י לכ"ס שגהאקף ונעמד אלינו אז עמינו גשמויות שנק' לכ"ס כ"ל להתפלל על ככה ולהחשיב בזה על כל השנה. וזהו שכתבו מהד"ם היינו שית"ש מבקש להשחר בבחי ארץ עוד ולה ללאת לגמרי מטוב"ז כג"ז:

בב. בתיקוני זוה"ק (תיקון י"ג) גן איבו כלול תלם והמשון סדרין דאורייתא דכתוב וכו' שמונ"י ענר"ם חג בפני עלמו ב"י נציעו דאורייתא לאשקאה חילגא דאיכו נטוע בגן ושרבו ונפיו איכו כגוונא דחוג הארץ דכל הגון מתחגגין ב"י עכ"ל. וגודע תמיכה העולם על מ"ש והל"ה יב נ"ד פרשיות וכבר דיברו מהו בספרים (ומה שנמנה בכסא מלך שס חורון ע"ז בשם הג"מ שלמה שלם ז"ל היא דחוק עיי"ש) ונלמ"ד בדרך קרוב יותר, וכל דברינו בדרך אפשר, צעה"י, כי הנה שמונ"י ענר"ת הוא השלום היחוד של כל השנה ואז קורין פי וזאת הצרכה השלמת החורה ובראשית הוא התחלטה. ועיי' בזוה"ק פי ויקהל (דף ר"ו ע"ב) לכל פרשה ופרשה אהענר"ת קמי קוצ"ה ואמרה אנה משבת פלוני אנה משבת פלוני וכו' עיי"ש וכיון שוב בשנה נ"ג פרשיות שקורין בשבתות השנה ובשמיני עגרת שהוא וי"ט (ובחז"ל צו"ט ב"י דשמי"ט) קורין פי וזאת הצרכה מחמת כי שמי"ט (הוא שמחת תורה) הוא כולל נציעו דאורייתא לאשקאה כל השנה לטובה כמו יושב על חוג הארץ דכולן מתחגגין

ב"י וזכו רומז קריאת וזאת הצרכ"ה בסוף התורה בתי צרכ"ה צריכה עליונה ומצריכה הזאת משקה הגין שהוא נ"ג פרשיות לכל השנה וז"ש בחוקים בדיוק לשנו הקדוש שמיני עגרת חג צפ"ט ב"י נציעו דאורייתא לאשקאה חילגא דאיכו נטוע בגין (ג"ן פרשיות התורה של שבתות כמו דחבב ג"ס מקודם ובשמיני עגרת קורין פרשה הג"ד וזאת הצרכ"ה משקה אותם כג"ז להגין בשמחת תורה נציעו דאורייתא) ושרבו ונפיו איכו כגוונא דחוג הארץ וכל חגין מתחגגין ב"י ע"כ ממנו נמשך השקאה לשחר הג"ג פרשיות, והכל גבון ומרווח לנכון ומזון דברי התיזוה"ק צעה"י, (וזכו שקורה בתיזוה"ק חג שמי"ט נציעו דאורייתא לאשקאה וכו' י"ל רמז בזה געוץ סופו בתחלתו ומתחילתו אז צראשית שרז"ל [בשוכה מ"ט ע"א] צניסוך המים לשית"ין שיתין מששת ימי צראשית נבראו אל תקרא צראשית אלא ברא שית עכ"ל כגמ' וממנו התחלה מקור נציעו דאורייתא שנקרה מים והכ"ה ענה ראיתי צ"י מדרש פנחס להקדוש חב"ש מקארען ז"ע (אשר דבריו צרכ"ק וכאשר זקני הקדוש בעל צני ישפיר ז"ע בזה מגדלים רווחים על יסוד דבריו הקדושים חלו תלים בגוטה דרשותיו וזכה ג"כ לשכתן פהרח עבא לעינוגו) שם סי קמ"ב צענון בקר הג"ל על התיזוה"ק דהא זש נ"ד פרשיות כתב צוכ"ל ותרץ כי הם פורים שקורין לכל וזאת הצרכה נקראה צו"ט וז"ל תיקוני הזכר היקון י"ג (דף כ"ט ע"ב) דשמי"ט נציעו דאורייתא לאשקאה חילגא דאיכו נטוע בגין עיי"ש היעב וזכו וזאת הצרכה לשון צריכה והבן היעב עכ"ל הם מדרש פנחס ולכאורה אין פי לחיזונו כי מה נ"מ אם קורין הפרשה בשבת או צו"ט ולפי מה שביארנו צעה"י יוגם יודין קלה עומק כוננו והיינו צרכה בחיי צרכה לאשקאה הגין וזכו שמי"ט המשקה את כל השנה חג דכל חגין מתחגגין ב"י כ"ל בחיי מרכו המיחדס בסוף ההורה פרשה אחרונה וזאת הצרכה אף אינו בבחי התחלקות הפרשיות לשבתות ג"ן פרשיות רק הוא יו"ט חג דכל חגין מתחגגין ב"י היינו שרש ונציעו לאשקאה לחילגא דג"ן פרשיות. וא"ש ונכון: [ועיי' מ"ש באקדמות מילין למאמר הורת שבת עיי"ש]:

גג. (סיום התורה געוץ בתחלתה) י"ל עה"כ לכל האותיות והמפתחים אשר שלחו ה' לעשות בארץ מלרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו ולכל היד החזקת ולכל המורה הגדול אשר עשה משה לפני כל ישראל צראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ. דהנה נודע אם נעשה גם לאדם שלא בדרך הטבע ואינו צרכותו כלל (רק בזכות מצותיו או מטעם אחר) אינו ראוי לראות בהנם צעינו כמו שפירש"י (בפי וירא) ויאמר המלט על נפשו אל העט אחריו שאינו כדאי לראות בפועלתם והוא גיול ונעשה אשתו כמה שביטב. והנה במלרים נוח שר של מלרים, על הים הללו עמ"ז

אין מליצות כלל בנתי ישראל לתורה שבצ"ע ובשביל התורה וישראל חי הוא היינו בשביל תורה שבכתב ובצ"ע חבו נעון סיפו "ישר כהן ששצרת" שנתחבה שי"ז החלמוד תורה שבצ"ע והיינו בשביל התורה שבצ"ע כנ"ז עם "בראשית ברא חלקים" בשביל התורה שנקי ראשית ובשביל ישראל שנקי ראשית שישראל יעסקו בה כנ"ז וע"כ ששצרת ג"ו בראשית ברא חלקים כנ"ז :

ובזה אמרתי בדרך מוכר שמסיימין אז התורה שבצ"ע שבוה ש"ת ביחודה גלים ישראל עם רחל וזריבין נהקן המדה בנפשו ע"כ נעשה בכוה שמסוימים התורה שבכתב נחבר עמה תורה שבצ"ע להתחיל מאז ללמוד בהתמדה גפ"ת התורה שבצ"ע שזמנה כליליה כמשאלה (בפרד"ח) בשמאלו משה להקצ"ה שכי עוסק בתורה שבצ"ע ידע שהוא ליליה ואז אמרי השמים הלילות מאריכות והוא זמן לימוד תורה שבצ"ע ועי"ז נחבר תורה שבכתב (וישראל) עם תורה שבצ"ע (רחל, מלכות) ועי"ז מסיים רש"י ישר כהן ששצרת עמה נחובה התגות תורה שבצ"ע כג"ל נחברו עם בראשית בשביל התורה וישראל שנקראו ראשית כג"ל :

כו. בזוה"ק אמר בענין שמיני עלתה זהאי יומא יעקב חיבו רישה נהדווחת וכל לוינן אושפיזין חדאין עמי וכבר עמדו קדוש וקינו בצנ"ע עי"ז ברמי וטעין שומקב חיבו רישה לחדווחת ביום שמי"ע (ועי"ז בדברינו לגיל חות ג' דג"ה וכפי מה שכתבנו וכו' ובאות ז' מ"ג בזה) וי"ע בזה עוד עמ"ד הזוה"ק פי חזרה וז"ל וכד הוא חסר כתיב סוכת לא היא עלמה אחאי דבעי בהאי ז' יומין קדושין למיזן לשאר ממנין רררין וכו' עכ"ל לענינו ובהו יעקב מטחו שלימה ונדב מ"ע בזה"ק פי אמר ע"כ ונשו הלך לדרכו ויעקב נסע סוכת טון זהאי מקערגא חזיג בהריה דרנח כתיב ויעקב סוכתה ובהו בתי ויעקב מטחו שלימה כנ"ז שאין עוד בחילו מקטרג וחסרונות הרע אך בלמה בימי הסוכות שהם כנגד יעקב כג"ל כ"פ בדברינו בפרד"ח והעור, הנה אז חון שמחתו שלימה לאשר לרך עוד למיזן לבאר עמין רררין כג"ל ע"כ הוא כתיב סוכת חסר בתי זו כנ"ז מזוה"ק חנה אכן בבהו וי"ע שמיני עלתה דבעי קוצ"ה למיחדי כננו כמצוה דחז"ל שהשעודה התי כדו שהנהגה ממך (בלבד) ע"כ התי יומא (שמי"ע) יעקב (דמטחו שלימה בלו חסרונות עממין) רישה לחדווחת בשמחה שלימה, וכו' קדוש לפשוטו בעה"י [ועי"ז בלשון הקדוש של רש"י ז"ל בחולין (דף פ"ג ע"א) ברי"ט האחרון של הג' הו' מרבין בשמחה מפני שרגל לעלמו הוא וחציו ענין עכ"ל והיינו "מרבין בשמחה" יותר משארי י"ע (כפיין לשון חז"ל בסוכה [מ"ג ע"ה] לענין שמי"ע וכוית אך שמת לרבות כילו וי"ע האחרון לשמחה עכ"ל היינו לרצו"ס ברבות השמחה יותר בבהו לילו וי"ע האחרון) וז"ש רש"י בזה "מפני שרגל לעלמו וחציו עליהן" עכ"ל,

והלנו לעי"כ ראו במפתח של מנרים לעומהם וגם לאחר שנילו מקי"ס הים שלטן יורה ישראל את מנרים מן על שפת הים ועל כרחק הטעם דבשביל ישראל שצרה העולם ואם לא יקצנו התורה חזר העולם לחבו ובהו ובמנרים רנו לשכנן ולשעבדן ונח הניחו חותן לילך לקבל התורה ומתחר שצרה העולם בשביל ישראל ע"כ המט רחויים גראות מפתח של מנרים מצני עולם, וזהו לכל האותיות והמופתים אשר שנתו ה' בארץ מנרים לפרטה ולכל טבדיו ולכל חרנו וגו' לעי"י כל ישראל מדוע היו המופתים לעיניהם מן ישראל הוא משום בראשית ברא חלקים שר"י ופירש"י בשביל התורה שנקראה ראשית ובשביל ישראל שנקראו ראשית הו' המופתים לעיני כל ישראל כנ"ז :

כד. א"י (בסיום התורה לתחלתה) כי בסיום התורה בפירש"י לעיני כל ישראל מסיים רש"י ישר כהן ששצרת ובהו פנה שמסיים רש"י בדיבורים חלו סוף התורה ופרט לפימשיכ התי"ס בסוף וסיום נדה שכן הדרך לסיים בדר תנחומין וטובות ולפי"ז ופנה עג לשון ששצרת שסיים רש"י ז"ל (שזה מורה על נכונות מתקון ח"ו) ועמ"ד הנה נעון פוטו בתחלת התורה כי ששצרת ג"ו בראשית ברא חלקים והנה טובה גנוי השצירה קודם בריחה העולם ורמו רש"י בתיבה ששצרת ואח"כ מיד כמספר הזה בראשית ברא חלקים בריחה העולם ופירש"י זה ע"כ לעיני כל ישראל עינימשיכ בתחלת ספר מבשר לך נהגה"ק בעל דת עיני ז"ל כי ימשה לעיני כל ישראל רי"ת בלוי"ם ונכון בופו בתחלתו דבריחה בראשית והש"י עלי עמי הכופי ס"ה בלוי"ם ומפרש בזה המתני אשריך בלוי"ם שנגנסת בטומאה וילחת בטורה היינו שמתחלה ה"י סוד שצירה הכנים ח"י מלבין רמיחו ואח"כ ילאת בטורה ברי"ת בלוי"ם בחיקון בריחה העולמות וזהו נכון בפרש"י עכ"כ לעיני כל ישראל מסיים ששצרת ומתחיל בראשית ברא חלקים החיקון כנ"ז (וגם ז"ל רמז עפ"י הכונה בסידור פקח עיניך וראה שזה הנילווח"ת וידוע שהללוות בלוי"ם מהשצרה ע"כ על לעיני כל ישראל פי ששצרת (וכנ"ז) :

כה. א"י (בסיום התורה לתחלתה) כי הנה יש להבין למח אמר לו ישר כהן ששצרת משום שחם לא נשחברו הלוחות הראשונות לא היו לריבין לתורה שבצ"ע וכל ה"י יודע וקורה ומבין הפי בהלוחות כנ"ז בום מו"מ של הלכה וע"י שצירת הלוחות הראשונות נעשה יתחבר התורה שבצ"ע שנתגלה שי"ז שפשוט ופלפולא דאורייתא ועי"ז נחמו ישר כהן ששצרת ובהו אחז"ל ופירש"י כג"ל בראשית התורה שנקי ראשית ובשביל ישראל שנקראו ראשית ושני הדרשות נדקו יחדיו לתורה שבכתב ובצ"ע כי לתורה שבצ"ע לריבין חס ישראל שנמסר להם צ"ע והמה ולמדוהו ויחדשו בו דברים (ולא ניהן כחוב מתחו יתי) ע"כ

היינו שהוא חינו כמו סוכות שניתן עוד השפעה לאו"ם וזהו רגל צפ"ט לישראל "ומצב עליהן" לישראל, יען שהוא החציונות למשגש בצד ואין לזרים אחס וצטי קוב"ה למידתו בצננו בלסודו בני"ל :

כו. בפע"ח ובסידור, בשמי"ע ומקרא ש"ה אז רחל מבקשת דודה, ו"ל עפ"ד הזוה"ק בלק (דף ק"ה) פתח ה"ה יוקא ואמר שחורב אני ונלוח צנות ירושלים וכו' לא תחמתן בי כלל דלנא נקודה זעירא מה שבדין גברין תקיפין חילון דילה משאגין כחריין וכו' מגו קלין ושאגין תקיפין דקא משאגין כחריין גברין תקיפין דחילא שמש רחימא לעילא וכו' וכדון מגו קלין ושאגין דחיוון גברי חילא דיגב נפק דודה רחימא מגו היכלים צכמא מחנן צכמה נצוצון ברחין ובוסמין ואחי נגבה וכו' קריב נגבה מחבק לה ומנשק לה עד לחתרת זעור זעור מגו ריחין ובוסמין ובחדוה לרחימו דעמה ורחמימא ורחמימא בתקונה דדיוקנאה בשפירו דיגב ה' כמקדמין ודא גבורי כח (עושי דברו) עשו לה ואחדרו לה לדיוקנאה וכו' עכ"ל הזוה"ק שו"ש באור החמה שהוא ענין הזיוג שמשוררין ע"י שאגין תקיפין ועי"ז נפק דודה למדת המלכות וכו' ומזה יש להבין גדול עבודה הדיקים בשאגין וקלין תקיפין צימי הו"ר שמי"ע וש"ת בחפלה והקפות שהוא כדי לעורר היהוד השלם אז בשמי"ע שרחל מבקשת דודה כנז' ועי"ז כביכול דודה ילא אלי ע"י השאגין וקלין תקיפין ושירו חכבה כנז' (וכמנהגינו מחזותינו ז"ע לומר שירי השק והחכבה כמו חדון הכל לצעל החרדים ז"ל וידיד נפש וכהנה בהקפות בשמי"ע וש"ת) ומחבק ומנשק לה כביכול ביחודה שלים בשמי"ע ובכמה מחנן ובכמה נצוצון וכו' שאז בשמי"ע הוא שאל כל לרכוי ויהיב לה לכנס"י בעוד דחיוו ביחודה עם מלכה, וצוה יתפרש מה שאומרים בהקפות שיר ידיד נפש כנז' ומסיימם הגלה נח ופרום חציני עלי אח סכת שומך תאיר ארץ מכבודך נגילה ונשמחה בך דהנה צרי"ה הוא צחי"י שמאלו תחת לראשו ככנסא ליום חגנו וכביכול המלך מסתחר בצחי"י דין כמבואר בסה"ק וצחג הסוכות ימינו החבקי ומתחיל להגלות בחדרו כביכול ע"כ נפק צסוף ימי הסוכות בשמיני עשרת הגלי"ה נח (שיחגלה עתה ויראה חלוני ויבא דולנו יה"ש מגוי היכלי ויראה פח"פ חלינו) ופרום חציני עלי אח סכת שומך (כאשר החל להגלות ולפרום סוכת שלוננו צחג הסוכות) תאיר ארץ מכבודך נגילה ונשמחה בך (עתה בשמי"ע שהוא שמחת תורה יום צ"ך כ"צ השרי יהגלה חלוני כביכול ביחודה שלים כביכול צפרוף שלם), [ועי"י לעיל אזה עי ופי בדברינו : [זה] :

הוא מנהג אמותי וכבר נזכר צ"ח הזוכר וכו' ורחימי למורי ז"ל נזכר מאוד בדבר זה להקוף אחר הס"ת או לפניו או לאחריו ולרקד ולשורר לפניו בכל יכולתו בגלל מולאי יו"ט אחר חפלה ערבית וה"י מקפיד מאוד לעשות אז ז' הקפות שלימות זולת ההקפות שלימות על יום ש"ה אבנן צענין בהקפות שציוס לא נמלאתי עמו ולא רחיהו גם רחיהו בגלל מולאי יו"ט שהלך לצ"ה אחר והקוף ז' הקפות והלך לדרכו ומלא ציבוכ"י אחרת שנתאחרו בהקפות וחזר להקוף עמהם עכ"ל. לראות כמה גדול בה קדושה יו"ט שני היינו ליל ש"ה שלנו שהוא צה"ק מולאי יו"ט חפ"ב דקדק וזכר הארז"ל לעשות אז ז' הקפות שלימות וכל הריקודין ושמחה שעשה הארז"ל עשה עיקרן (שהלך גם לשאר ציבוכ"י אם היו שם מאהרין בני"ל כדי להוכיף שמחה) במולאי יו"ט שהוא ליל ש"ה יו"ט שני שלנו אף שאללם ה"י חול (ואולי העטם כיון שהוא ליל ש"ה נחז"ל ששם דרים רוב ישראל וכיון שכנס"י רובם ככולם הוא חללם יו"ט דשמחת תורה ע"כ שמה אז ציותר ורקדק לעשות ז' הקפות, ואין לומר דרק מעטם אסרו חג עשה אז שמחה וכמ"ס צכונות כעטם שיש שמחה קלה גם באסרו חג שמחת ג' ימים לקליטת הזרע דח"כ לא ה"י מרצה יותר בשמחה [כנראה] מיו"ט דחי בעלמו בני"ל.

גם נראה כמנהגינו מחזותינו לעשות ההקפות ציוס שמי"ע ג"כ דמ"ס צפע"ח ובסידור בקורה ח"ל "וביום לא רחיהו" ומזה כנראה למדו הרבה לדיקים (שנהגו עפ"י הארז"ל) שעשו ההקפות בגלל שמי"ע גם בחז"ל מ"מ ציוס שמי"ע לא עשו כלל הקפות ועטמם ה"י כנראה שסברו כן כפי דבריו הפע"ח הנז' שפי בקורה וביום לא רחיהו וכבר שלא עשה כלל הקפות ציוס שמי"ע וגרם עשות זה הוא שלא נדפסו אז ציומיהם השמונה שפרים למחרתו ז"ל אשר המה כחצי האר"י האמתיים (צלי תערובות ושעוים) שהעתיק מהר"ש וויטאל ז"ל מכת"י"ק חצו וכמ"ס החיד"א ז"ל בשב"ג חל עתה ח"ל שזכינו לשמונה שפרים ובחוכס (שער ה"י) שער הכונות הנ"ל נראה באמת זה בלשונו דאין כפי"י שלא עשה הארז"ל ההקפות ציוס ואדרבה הלל כ"י צפירות שעשה בגילה מולאי יו"ט ז' הקפות זולת "ההקפות שלימות של יום ש"ה" והרי מפורש דעשה ההקפות ציוס שמי"ע שהוא ש"ה שלו (לבני ח"י) ג"כ וכן כ"י צחלה דבריו ח"ל להקוף עמהם התיצה בשחר וכו' הוא מנהג אמותי (רק בגילה הראשונה הוא ליל שמי"ע לא נמלא שם המנהג לעשות ההקפות דכ"י שם רק בשחר ומנחה וערבית מולאי יו"ט וכו') רק שפי צענין ההקפות שציוס לא נמלאתי עמו ולא רחיהו היינו צע"כ שהוא לא נמלא עמו ציוס ציבוכ"י ולא ראהו סדר התנהגותו ציוס צע"כ ההקפות רק בגלל מולאי יו"ט ה"י עמו וראה שמחתו בני"ל חלל באמת עשאו גם ציוס שמי"ע כמפורש שם בלשונו כנז' (ואין

כח. בשער הכונות להארז"ל ח"ל, יום ש"ה, מה שנהגו להוליא הספרים מחוץ להיכל וגם להקוף עמהם התיצה בשחר ומנחה ובערבית במולאי יו"ט

המה החמשה עינויים בלום העשור וכל העבודות בימי
 הראון משולבים זכ"ו עד יום התכלית שמי"ע כנודע
 בבהארז"ל וע"כ כאשר נזכרו שאלנו (בשגגה ושכחה)
 ביום הקדוש בודאי נמלא לבם חרדה ותשבו מה זאת
 עשה חלקים להם ששפך קיחון על פניהם ח"ו ולא חפץ
 בהענייתם ובעבודתם ביוהכ"פ ע"כ נכסלו שאלנו, אמנם
 בהגיע יום שמיני עלתה וראו ברוח קדשם כי נעשה
 בשמי"ע הלו היותהם שלים לכנסי" ע"ו מעשיכם וחכי
 שמחה גדולה בעם בני"ו כי ראו למפרע שמחת ה'
 היות זאת לעונתם (לשכות מלכתענות ביוהכ"פ) בהכח
 אותם ואת שמחתם בחיובך זיכרתיך כמי"ש שם במאמר
 יום הקדוש ע"כ ביום השמיני זייקא שהוא שמי"ע שראו
 שנעשה היותהם שלים (בג"ו) בשנה הזאת אז שלח
 שלח את העם כי אז ה"י יכול להפיוס ולהיות דעתם
 שלח להלעטר על הכלם ביוהכ"פ לאשר ראו למפרע
 כי מאת ה' נסבה זאת "וילכו לאהליהם שמחים וטובי
 לב" ופסיר מוכן משארז"ל שידעו אז שנמחל להם על
 חותו עון היינו שראו זה אז צעת הסיקון והיחוד
 בשמיני עלתה כח"ו ח"ים "על כל המוצב אשר עשה ה'
 לדוד עבדו" (תיקון המלכות שנקראה דו"ד) וישראל
 עמו (היינו זיווג ישראל ורחל הוא המלכות כנ"ו צפרותוף
 שלה בשמי"ע כנודע):

ל. שמעתי בשם אדומיאל הרב הקדוש משינאווע ז"ע
 עמשארז"ל שמי"ע רגל צפי"ע לפניו פז"ר
 קש"ב היינו שריוכים ליכנס ולחנק אשר פזרנו צוה"ר
 (כנודע בסי' אשר חג הסוכות הוא חג האסוף מפסולת
 גרן ויקב לאסוף מה שנחפור בפסולת חלילה) והיינו
 פז"ר מה שפזרנו בענין הידוע קש"ב יתאסף ויקש"ב
 ה' להחזירו לעוצה עכ"ל. ודברי הדיקים המה מקור
 טהור וקדוש. והכו ג"כ שרשי בהארז"ל צפע"ח צענין
 שמי"ע ח"ל כי הענין זיוג ישראל ורחל הוא ביום זה
 והיא מקבלת זרע העליון והינה מפלעת ח"ו ונקרה
 עלתה וקולעת את הזרע לכן נק' עלתה וכאשר הינה
 עולתה וקולעת זרע העליון והיא מפלעת אותן ח"ו משם
 הם שורש הגפונים אשר צאצן בימים ההם כי הפיוס
 המלכות והצן הוד הגדול הזה לכן ה"ו משחיתים גם
 הם את זרעם על הארץ לנטלה דוגמתן שצאו מהשחתת
 זרע שלא נקלט בנקבא וכו' עכ"ל הפע"ח ולפי"ז הרי
 הזמן בשמיני"י עלתה שערות את הטפה וקולעת את
 הזרע לחנק אז את עון השחתת זרע בחוץ כלל נקטת
 ישראל עפ"י הנ"ו. ה' יזכנו לזה.

ובזה יובן משארז"ל ששמי"ע הוא רגל צפי"ע כנ"ו היינו
 שיש לו מעלה יהורה עוד יותר מחג הסוכות
 לענין זה דבאמת אמרו בזה"ק דלא מהני לחטא זה תשובה
 זולת תשובה"א ותורה"א ואמרו דהיינו תשובה מאהבה
 והנה בחג הסוכות חף שטושן תשובה מאהבה עכ"ז
 יש עדין חומה הדין מגמר החותם בכו"ר ושמי"ע צעת
 חפלת מוסף שנמסרים הפיתקון והוא עוד תשובה

חידוש שלא ה"י עמו פ"ה ובי' כי כל ימי הארז"ל שלמד
 אלנו מהרמ"ו ז"ל בנפתי"ו רק בערך שני שנים כנודע
 בבהארז"ל וממילא לא ה"י יכול להיות עמו רק פ"ה
 או ב' (וא"כ ממי"ע ביון שטושן בהקפות כליל ה'
 דשמי"ע מפני שהוא ש"ת לבני ח"י ח"כ למה לא יעשו
 ההקפות גם ביום שמי"ע [וכ"כ בס' לדוד חמת להחיד"א
 ז"ל בשם רבו מהר"ש שרעבי ז"ל שראוהו שה"י מקוף
 עם הס"ה בקהל שלו אחר ערצית ש"ת (היינו שמיני
 עלתה שהוא ש"ת בירושלים) וקודם מוסף ובמחנה
 ובליל מולאו יו"ע וכו' אומר שיש רזון עילתין בזה
 עכ"ל עיי"ש וה"ז כנ"ו משעה"כ להארז"ל] ומעתה
 נכון מנהג הדיקים ז"ל שהיו עושין ההקפות גם ביום
 שמיני עלתה ומנהגנו עפ"י זקינו הגה"ק מהר"א
 מדינוב ז"ל לעשות ההקפות ביום שמי"ע אחרי מוסף
 (וביום ש"ת אחר שהיות קודם קב"ס בנבוג) והוא
 נכון עפ"י עטם הסוד שהשמחה אז מהיותה שנים
 שנעשה במוסף שמי"ע ע"כ נכון יותר נעשות שמי"ע
 אחר חפלת מוסף זייקא שהשמחה נגרמה אז במוסף
 כבר בשלימות שאלו במוסף הזיוג שלם ויחודת שלים
 כנודע.

והנה בסי' טוב עון להג"מ חיד"א ז"ל (ד' לוחארגא)
 ה"י י"ד כי ה' לבנו חו"ל ח"ן לעשות ביום
 שמי"ע את ההקפות מטעם דלמא חתו לחולני צו"ע
 שני שהוא ש"ת לדיון בני חו"ל, ולא ידעתי כלל מה
 מקום לגזירה זו, וחולני ביון שבמקומותיהם לא נהנו
 כלל לעשות הקפות גם כליל שמי"ע רק בש"ת לכבוד
 יו"ע שני להראות שזכו שמחת תורה (לדיון) ע"כ
 אם יעשה הקפות בשמי"ע ה"ו שנינו ובעין זילולא לוי"ע
 ב' אבל למנהגינו שטושן כל ה' ההקפות בליל ראשון
 בשמי"ע (ונח רק בש"ת בלנד) ח"כ צח"ל גם ביום
 שמי"ע זריבין לעשות (כמו ביום ש"ת) ואדרבה עדין
 הוא מליכא שלפניו היינו לילה ראשונה דשמי"ע שלא
 מנינו נעשה אז הארז"ל בהקפות כלל כנ"ל:

כט. בהפטרות שמיני עלתה, ביום השמיני שלח את
 העם ויצרנו את המלך וילכו לאהליהם
 שמחים וטובי לב וגו' [וכבר כתבנו מזה במאמרנו אזה
 ח' בהג"ה אזה ב' עיי"ש] והנה בדברי הימים נאמר
 ששלח אותם ביום כ"ג והיינו אסרו חג שלאחר שמי"ע
 ורז"ל תירלו הסתירה כי ביום השמי"ע נטלו רשות
 ממנו ולא נסעו עד למחר ועדיין תמוה דכיון שלא
 נסעו רק למחר מה זה הענין שקבלו רשות ביום
 השמיני [ועיי"ש מה שכתבנו בהג"ה הבי"ל] וי"ל בזה
 כי הנה דרז"ל שמחים וטובי לב שילאם צ"ק שנמחל
 להם על חותו עון שאלנו אז ביוהכ"פ והענין בזה
 המלא דבדרינו במאמר ווס הקדוש (אזה ב') וא"ל
 לכפול הדברים, והנה כל אלנו העבודות בימי הראון כדי
 להגיע ליום השמיני עלתה לצנות קומת המלכות כניכול
 היחוד צפרותוף שלם עם צת זוגה ובחוק אלנו העבודות

מיראה הכנה ליום הוי"ו לנחת בדומם לחיים טובים משא"כ ביום שמי"ע אחר הפלת מוסף ויום ש"ה שאז נעשה ונאמר כבר הכל והשתמחה שאנו שמים היא ביחודה שלים בשמחה כבודו ית' בשמי מעלה ורק מחמת תשובה כבודו ית' ואנו מתכרחין לבצור בתשובה מאכזה כי אמר הדן כבר עבר בעת מוסף שמי"ע לבי"ע והשוכה מאכזה בודאי מכני נחטא זה כני"ל ע"כ שמיני עלתה הוא רגל בפני גלגלו מינוי הסוכות היינו במעלה יתירה ומיוחדת כמו שאז אחרי הפלת מוסף יכולין לשמח בלי יראת פחד הדן והוא צחי"ה תשובה מאכזה ששמים רק בזהבתי ית"ש לצד דמכני גם לחטא הכני בצחי"ה פז"ר קשי"ב כנז' : [ועי' מה שכתבנו במאמרינו לעיל אזה עי'] : לא. בפיוט לשמיני עלתה, תמונים אשר נאספו, נרכות נכספו, גם קומתם בפרו. דבר חנוני העדיפו.

הובלים לאהליהם לשלום, וימלאו שם שלום, זרע השלום, חסנם בנדק ושלום, טובות לכללם, וקר להבולם, עכ"ל, ויש לדיוק הרבה בפרט במלות וימלאו שם שלום זרע השלום וכי' ונראה בזה רמז ומצואר מפורש ואלו הכונה מהארז"ל ביום שמיני עלתה שהיהודא שלים אז בעת מוסף ברכת שים שלום"ה שהוא צחי"ה עיפת זר"ע שמתן היסוד"ה לצחי"ה רח"ל, ונדע בזוה"ק פ' נח על שמי"ע צטור דאיכוו בלחודי טט מלכא שאיל כל לרכי' ויהיב לי' וכ"כ האו הנא פייטני דוקא הוא ביום הנצחי הבורא (שמי"ע) הובלים לאהליהם לשלום וימלאו שם שלום (בכיוון כביכול ישאר חללינו בקיום בכל השנה בעצות וישועות צהלינו וצחינו עי') זר"ע השלום"ה (היינו שהזוג ישראל ורחל כביכול בצחי"ה הקצ"ה וכנסי"ה צבחי"ה עיפת זר"ע בעת ברכת שים שלום"ה וז"ע השלום"ה וזהו ישאר בקיומו חללנו כנז') וכנדע מהארז"ל שהזוג הזה נמשך עד שציעי של פסח ומאז והלאה עד חג השבועות הוא צחי"ה יולדת ברות כנסי"ה במאמרנו ימי הבכורים לחג השבועות (אות ע"ה) עכ"כ חג הקצ"ה כנזרי מעשיך אשר תזרע בשדה כי תזריע עולב או"ר מים קרי"ע בסוד הכונה של שמיני עלתה (ועי' בזה במאמרנו לעיל אזה אות מ"ו) וכמו שאנו מתפללין בזמן ההרדים זי"ע בעת ההקפות בשמי"ע ושי"ת לא תתפרש מיין ואל נפרוש ממך היינו שיתחזק חללינו היחוד ולא תתפרד מאתנו הי"ו כל הימים וז"ע הפיוטן פ"ה"ה הזוג צחי"ה זר"ע כחי"ה בעת שים שלום"ה (זר"ע השלום"ה כני"ל) גם בעת הובלים לאהליהם לשלום בכל השנה כנז', וז"ע חסנם נדק ושלום (היינו שיתחזק הזוג בלדיק ושלום"ה כנודע בסודו, וז"ע) טובות לכללם. יקר להבולם, (היינו במצואר צבחי"ה כני יששכר מאמר וחדה שלים אות צ"י בסוד ההקפ"ה בשמי"ע ושי"ת בשם הגה"ק בעל התניא ז"ל עי"ש כי הוא צחי"ה אור מקרי"ף ע"כ בשמי"ע שאיל כל לרכי' ויהיב לי' כי אור מקרי"ף הוא בלתי מוגבל בכלי בלתי למאוס יהצין לי' כי"ט וזהו טובות לכלל"ה שנמשכו

לב. ובהו רמז עור מה ששמיני מאבותי הקדושים זי"ע שמקובל להם איש מפי א"ש מרבינו הקדוש מלובלין זי"ע בשם רבינו הקדוש בעש"ע ז"ל מפי חלי' ז"ל שמי שמתפלל בטובה כראוי באלו השלום ימים הוי"ו שמי"ע ושי"ת אז מסוגל להתפלל כל השנה בכונה עבד"ה והטעין יובן צחי"ה גפלו אלהים גפלת"ה שהוא לשון סתול וההשכרות כמו שפירש"י והוא לשון יחוד באלו הימים שמי"ע ותחזק היחוד בכל השנה כמו שכתבנו לעיל (אות עו"ב) במאמרנו בזה וזהו רמז באלו השלום ימים (היינו גם כהוי"ו) כי הוי"ו בסוד ערבי"ה כנז' זר"ע והוא הכנה לזי"ג דשמי"ע ושי"ת ע"כ רמז זר"ע השלום"ה בפיוט הנז' ושי"ת חסנם בנדק ושלום להתחזק בענדחתו ית"ש לטבר וליחוד לבצור חלו ית"ש מזה הזוג לכל השנה כנז' :

לב. שמשחי בשם רבינו הקדוש (החודש) מלובלין זי"ע כי בתיבת בראשית מרומה כל המעודים ע"כ שמשחי, וז"ל מכוון לזה מקוראום זה בשמי"ע שהוא שי"ת צחי"ה ומתחילין אז התורה בראשית ומצו"כ צחי"ה"ק (תיקון י"ג) כי שמי"ע הוא חג לכל הגון מתחגגין צ"י (ע"ו) בדצרינו במאמר הלו לעיל אזה כ"ב) ע"כ ז"ל רמז כל ההגים ומסודים כי בראשית יש בו תיבת ר"ה"ש הוא ר"ה"ש השנה, ואת י' ר"ה וי"ם חסם הוא וי"ם כפז"ר מימים מיוחד כנודע וגם בפיוט קוראין כן וי"ם מימים מיוחד, (ועי' בפתיחתנו למאמר יום הקדוש) אות ה' הוא ר"ת תפארת שהוא מג השבועות (ע"ו) האמר חג הבכורים אות ה' שכל הטליות צ"י בתפארת והוא ט"ז החיים תורה שכתב כנודע צהארז"ל, אות צ"י ר"ת צי"ה (ע"ו) ע"ה [שער דרושי חז"י"ע פרק י"ד מה"ה] בטען הצ"ה רצה"י לזרע"ה שהוא צחי"ה צי"ה עי"ש) והיינו חג הסוכות א"ש הצנים צי"ה עילאה וגם צי"ה צחי"ה חג הפסח במצואר צוה"ק האו יובלא אפיק לבון ממנרים והיינו כנודע חמשים שטרי צי"ה (ומרומה בזה ברות צ"י צי"ה סוכות וגם פסח והוא רומה ט"ו מחג המנוחות כנודע בדחז"ל) וע"כ מרומה ברות בראשית ר"ה וזי"ב וכל בני רגלים קורין בראשית צחג לכל הגון מתחגגין צ"י כנז' :

לד. בשיר חדון הכל (להרד"ה הקדוש ז"ל) שכתבו לומר בהקפות, לזון עבדך לעשות נחת רוח לך יקר הכל ולערוך שיה מו יתן ותשמח בשופל כפדך. ז"ל דכנה באתה הוא ענין גדול חס ירהיב האדם בנפשו לומר להשי"י שרצונו לעשות נחת רוח לפניו ית'

שכונת גודע) ישש עלך חלקך (שנה מ"ל מאתו ית"ש
תלמטלה למטה בביבול השמחה מצחי חתן על בלה וזהו
שמחת היום שמי"ט כנ"ז):

לו בפיוט לגשם בשמי"ט, זכור משו כהובת גמא וכו'
סגולת עת למאו למים על הסלע הק וילאו
מים בלדקו חתן חסרת מים. רבים מקשים בזה דגמה
מזכיר בזה הכתה מי מייפה והשבו לזכות לפני משה
ובלא בהמת בחורה מפורש שנסחלק משה בעבור חטא
זה (ודיחך לומר דקאו על פי בשלה שא"י והכית בלור
וילאו ממנו מים. ז"ל דשם קראו לור ובלן נאמר ויך
בשלי"ט בלשון הפיוט) ואמרתו בזה עפ"י הגמ"ק הרי"מ
מגור ז"ל (בחי עה"ת. בסוף חי גיטין) עה"כ כי לא
ירחמי האדם וחי דבאמת יש לתמוה וכי לא ידע זה
משה כי לא ירחמי האדם וחי כי תחפרד הנפש מהגוף
כמי"ט הרמב"ן ז"ל וחי הרי"ם דבאמת לזה מרע"ב
למבור נפשו בעד כלל ישראל כדי שימחלו להם על חותו
עון ע"כ ביקש זה כדי שיראה בנודו ית"ש ועי"ן
יסחלק מן העולם ע"כ ובשעת פטירת הצדיקים הוא
על רצון כמבואר באודרה וכו' ויפטול זה לישראל צטת
שיסחלק והשיב לו השי"ת בדרך נז"י לא חובל לראות
וכי כי לא וכו' וחי היינו בלוינו רובת ית"ש שומות
עלה רק עיניו עכ"ל ולפ"ן ז"ל בשעה מרע"ב לאשר
ליוה לא חובל לראות וגו', אמנם דאם גורל הגזירה
המתותה על דור המדבר ורוב להילם במשירת נפשו
כדי שיכנסו נארץ ע"כ חשב בני מריבה שיהי בשון
עבירה לשמה שיהיה צמה שהכה הסלע וכיון שאין
מיתה בלא חטא כשארז"ל וע"י הכתה צע"כ יסחלק
וימחלו להם על חותו עון כ"ל שיפטול זאת צפטירתו
ויחבו הדור דיעה ליכנס נארץ אמנם באמת אין חכמה
וכי לגדו ית"ש חבל הכטיח מהימנה עכ"פ ספ"ן זאת
במשירת נפשו בעד כלל ישראל ע"כ ז"ל שפיר נחבירין
זה לשנתו "על הסלע הק וילאו מים" בלדקו וכו'
במהשנה לדקתו במשירת נפשו לחיל כלל ישראל כנ"ז:
לו במדרש רב פיהם. ביום השמיני פלרת חבו
לכם זשי"ה תחת אהבתו וטעונו ואני חפלה.

וי"ט עפ"י הנודע מזוה"ק כ"ל כי בשמי"ט הוא יחודא
שלים ואז שאל כל נרכו ויהיב לו. ולבאורה יוקשה
ויפלא ח"כ מדוע עבר קור סלע קין ואגחנו לא נשטנו
ועדין צא דוד לא בא וילאו כמה מלות שנים ובכל שנה
יום שמי"ט וא"י יחודא שלום. וא"י קבול חפלותיו.
שהתפללו הצדיקים על הגאולה שלימה ביום שמי"ט. חולם
באמה קן הוא בורחי יחודא שלים כשכר השנה חולם
בענין הגאולה שלימה יום נקם בלני בראמרי צ"י חלק.
וכיון שעדין לא נחצער לגמרי הילת"ר והלך המסעין
בעוה"ר ע"כ לא זכינו עדין לבואג"ל גם ע"י חפלותינו
ביום הבורא ז"ל בזה ביום השמיני פלרת חבו"ה לכם
זשי"ה תחת אהבת"י (שא) זמן אכב"ה מאתו ית"ש
אלינו ובמים פא"פ בביבול וכמו דאמרי במדרש שאמר

ומי יאמר זכיתי לכו עברתו מהטאתי היינו מפניות
שומת בלצבו. וכאשר ייסד המשורר הקדוש הזה (מקודם)
זכור לקדם רמ"ח הצדיו לכו ורוח נכון חדש בקרצנו
משמע שעדין אין לנו בלב נכון כראוי ואך יאמרו
ח"כ לפני הוודע העלמות לז ית"ש כי ראונו לעשות
כ"ר לפנינו וגם שמונים "מי יתן ותשמח בפועל כפ"ך"
הוא ענין גדול שיהי זה מגמת האדם באמת רק נתיקון
הגמור שישמח כי צמטשו לומר לפני ה' אמת שזהו
רצונו באמת. ז"ל עפ"י ששמעתו בשם הגאון הקדוש
היודי מפרשיכחא ז"ע וגיו הקדושים ז"ע כי שיהי
לו רצון לעבוד את ה' הוא ענין גדול ונאו כל אדם זוכה.
רק אם יב לו עכ"פ רצון שיהי לו רצון לעבוד את השי"
לפילו עד מאה ויותר רצונות זע"ז ג"כ נחשב בשמים
לפובה. זהו ז"ל משתחז"ל (ברכות י"ז ע"א) גלו
לפניך שרוננו לעשות רצונך וכו' (היונו שרוננו לעשות
רצונך שרוננו שיהי לנו רצון לעשות רצונך ית"ש אם
כי אין לנו הרצון בעלם אך רצוננו שיהי לנו רצון) ומי
מעבד שאור שבמיסה מעבד וכו' (היונו גם ע"י חסכ
הילת"ר כיון שזה ג"כ מצוי לחלית הגרסה, וזהו
חשוב בשמים ג"כ בודעי הקדוש היל) וכו' ז"ל הכונה
רצון עבדך לעשות נחת רוח (ובאמת זהו ענין גדול כ"ז
שיהי הרצון בשלימות לטובה כ"ר לפנו זיקת ע"כ נפרש
ברעון עבדך לעשות כ"ר, ולערך שיהי שחפון לומר) מי יתן
ותשמח בפועל כפ"ך (היונו שמי"ט יש לנו רצון שיוכל
לומר ברצון טוב מי יתן ותשמח בפועל כפ"ך שזה יהי
מגמתנו "ולערך שיהי היינו נאדם מערבי לז בשית
חפלתו בלבד) והיונו רצון דלרון כנ"ז. [וע"י לקמן חות
מ"ז]:

לו. בישע"י (בהפטרות שום השיש מקודם ר"ה) כי
יצל בחור בתולה יעלוק בניך ומשום
חתן על בלה ישש עלך חלקך. כ"ל רמז כי עבדותנו
ביום חל"ל המה צחי ורחם לפני יום הדין ר"ה והנה
כשצ"ה ע"י עבדותנו יהיה צחי מ"י הוא מענין אור
חור והוא מצחי דייטם ואז ימי הדין אמנם כשצ"ה מצחי
מ"ל כשהקצ"ה משפיע תלמטלה למטה ומחודג עם
שכינתו בביבול צחי פצ"פ זהו צ"ה בשמי"ט שהחוד
פצ"פ צחי חתן על בלה כנודע וזהו שכתלון הגבוה
להשכינה הקדושה ובנס"י בביבול כי יבעול צחור בתולה
היונו צומי חלול מזל חליל צחול"ה. בחו"ר הוא מספר
ר"י גבור"ה וכוונת הרי"ו בתפלת ר"ה זהו נבתי בחו"ר
צחול"ה כנ"ז) ויעלוק בניך (היונו שהעבולה ויחוד נעשה
על ידיו שהוא צחי צ"י מלכות צ"י למערתתא וזהו
צחי מ"י ממטה למטה כנ"ז. אמנם) במשום חתן על
בלה (היונו ביום שמי"ט כנ"ז צחי עיפה הזרע בשום
שום תלמטלה למטה ואז יחודא שלום חת"ן ע"ל
כל"ה ג"י תרי"ג היונו הרמ"ה עשין דכורין ושס"ה ל"ח
מוקבין וזהו התורה שבכתב בשלימות ע"כ נקרא שמי"ט
שמחת חורה צחי תורה שבכתב ומסיימין אז התורה

הקציה לאוהביו בשמי"ט עלרו עמי יום ה' ולא העת
 רלון צמן היחוד השלם. עכ"ז גם בעת אהבתי) ישענוני
 (המסטינים כנז) ט"ב לריכין ביותר אז להתאמן בחפלה)
 ואני תפלה (שימלא בקשתינו והעיקר על הגאולה שלימה
 ז"ב. וגם רמז בזה ואני תפלה כמ"ש לעיל (אות
 טו"ב ואות ל"ב) בשם הנדוקים כי אותו הזמן בשמי"ט
 מסוגל להפלי"ה בכונה שעי"ז יתפלל כל השנה בכונה.
 וזהו ואני תפלה דדרש המדרש עה"כ ביום השמיני"י
 ענ"ת כנז:

לח. עוד עם צמדרש רבה. ביום השמיני ענ"ת תהי
 לכם מה ראה להיות פוחת בכל יום (היינו
 פרי החג פוחתין בכל יום ובשמי"ט רק פר ה') למדך
 תורה דרך ארץ מן הקצנות שאם ילך לאכסניא וקצלו
 חזירו יום ראשון מקצלו יפה ומאכילו עופות וכו' כך
 פוחת והולך עד שמאכילו קטניה עכל"ה ולכאורה יפלא
 שה"ז המשל נדרש כמו פחיתות ליום שמי"ט שפוחת
 והולך עוד משארי ימי החג שלפניו. אולם נראה שרמז
 במשל זה במ"ש שלמדך תורה דרך ארץ למ"ש בזה"ק
 נח (דף ס"ד ט"ב) על ה"י סעודה שמיני ענ"ת דדמי
 למלכא וכו' אלא בעי למיחדא עם רחימאי ודחילגא דכד
 אלא בסעודתא עם רחימאי דעלון כל איוני קסטורי
 וממנן ויחיבון עמנא לפתורא למסעד סעודתא דהדוב
 עם רחימאי מה עבד אקדים ה"י רחימו קוסטורין
 דירוקי ובישראל דתורי ואקריב קמי"י דאיוני קסטורי
 ממנן למיכל לכתר יחיב מלכא עם רחימוי לה"י סעודתא
 עילאה מכל עדונין דעלמא ובעוד דאיהו בלחודוי עם
 מלכא שאל ל"י כל נרכי ויהיב ל"י וכו' בגין כך כתוב
 ביום השמיני ענ"ת תהי לכם עכל"ה והנה הדרך ארץ
 כשבה האורח ממרחק מבינין בעדו כל מיני מטעמים
 משא"כ מי שהוא תדיר מאנשי ביתו החביבים כל הקרוב
 יותר וצפרע בנו דעויל בלא צר אז מאכילהו מה שהוא
 אוכל יחד אפי"ת פת וקטנית בלבד וזהו שרמז המדרש
 ביום השמיני ענ"ת שמתעטין רק צפר ה' דוגמת הבן
 החביב שהוא הקרוב ביותר מאנשי ביתו תדיר מאכילהו
 אפילו קטנית אבל לעומת זה הבן החביב הסמוך על
 שלחן אביו מה דלריך שאל ויהיב ל"י וממלא (אביו)
 כל משאלותיו וכל הלטרותיו על אביו משא"כ אורה
 הרחוק גם אם מכבדו במעדנים אבל כשביקש מאתו
 טובה ידקדק אם הוא בגון לזה ואם ראוי לעשות לו
 הדבר כרצונו לא כן הבן החביב ודר אללו תמיד כי
 מה דלריך שאל ויהיב ל"י כמו דרך ארץ שלמדה תורה
 כנז. וזהו החילוק בין ישראל לאר"ה ביום הנצחר הוא
 שמי"ט הלז כנז:

לט. (צפי חמור) ביום השמיני"י מקרא קודש יהי
 לכם והקרבתם אשה לה' ענ"ת הוא. על חיבת
 השמיני"י הטעם פז"ר שהוא בתי כה"ר כנודע מחזוה"ק
 והנה בשמי"ט היחוד השלם ישראל ורחל צפרוף שלם
 וקומה שלימה הוא נהשז לעשרה עד הכה"ר (ומנהגיו)

עוד מכ"ק אר"י ה"ק מלאנלובע זללה"ה ז"ע [צפ"ט
 יודע] בניה] שנהגו לומר בצעודה ליל ש"ת הפייע
 כי לו נאה כי לו יאה כה"ר מלוכ"ה מפנו שנשלם אז
 היחוד מכל הימים עובים מכה"ר עד מלכו"ה) והנה
 הכה"ר כלול חלת רישן כה"ר חכמ"ה צינ"ה כנודע
 ע"כ ביום השמיני"י הטעם צפר שזוא כה"ר כנז וגם
 ענ"ת עולה כה"ר חכמ"ה צינ"ה:

מ. (תענית ז' ע"ב) א"ר חמא בר חנינא גדול יום
 גשמים כיום שנבראו בו שמים וארץ (היינו יום
 גשמי"ט שמי"ט שמזכרין בו גש"ט [וכמ"ש בעצודה
 ישראל ע"ד הגמ' שם (רע"א) כיום שניתנה בו תורה
 עי"ש] גדול כיום שנברא בו שמים וארץ שהוא ר"ה
 זה היום תחלת מעשיך (ושמי"ט הוא התכלית של ר"ה
 כנודע) [ומעין מה שמעתי קל"ת מפה קדוש אלהמ"ר
 ז"ע בתוך מאמרו בימים האלו] ה"ר אושטיא גדול
 יום גשמים שאפי"ת ישועה פרה ורצה בו וכו' (היינו
 ישועה בתומ"ז רוחי כדאי צוה"ק פי' נח דף ס"ד
 ע"ב בשמי"ט שאל מה דלריך ויהיב לך בג"ל במאמריו
 וכיון שממלאין בו משאלותיו בלי למאס וכמ"ש בצני"ט
 שלך עושן הקפות בתי אור מקיף שממלאין משאלותיו
 בלי למאס ע"כ ארז"ל אפי"ת ישועה פז"ר בו ברכיא
 בגיה בלי למאס רק מוסיף והולך כנז) וזהו ו"ל רמז
 מה שפירש"י ישועה פרה ורצה בו מלי"י זכות נכנסים
 לפניו ביום הגשמים שנזכר ליסועה מחוך שעת רלון
 עכל"ה וזהו המלי"י זכות, ביום הגשמים (הוא שמי"ט.
 גמר החותם לעובה) נכנסים לפניו (ית"ש) שנזכר
 ליסועה (שנה ישועה וגאולה) מחוך שעת רלון (הוא
 שמי"ט זמן יחודה שליט. וי"ל עוד צפ"ט שם א"ר תנחום
 בר חיילאי חין הגשמים יורדין אר"כ נמחלו עונותיהן
 של ישראל כי שמי"ט הוא גמר החותם מה
 שה"י החותם ה"י צוה"כ"פ צועילה בעת שנמחלו עונותיהן
 של ישראל והחותם הזה נגמר בעת יום הגשמי"ט
 שמי"ט) כנז:

מא. במחברת הקודש מכאריז"ל, צענוני שמי"ט וז"ל
 ביום ש"ע אחיפת אימ"א שהיא לרא
 לברתא שהיא רחל אותן הארות שהיא לקחה ע"י שאר
 המקיפים מידי עברה לאצא לישראל ומכא לחימ"א
 ותבונה עד צא למקומה ממש ואכללו כחדא ואחי תתן
 חיבו ז"א וחדו עם נוקצא ומלצ"ט ומכסה משלו לכן
 עושן צו"ע זה שמחה גדולה ודי בזה עכל"ה וחדית
 הוא לגבן שלא ראינו לשון זה בשאר כהארז"ל אשר
 שמי"ט ג"כ שורשה מבתי אימ"א וכו' (כי צפ"ט שעה"כ
 ושאר כהארז"ל כי רק שאז הוא זיוג ז"א ונקי ישראל
 ורחל צפרוף שלם וביא עיקר השמחה אז) וחומה היא
 ונבנה עלי עוית כסף בהמשך צמ"ש לעיל במאמריו
 סוכה שלם (אות י"ב) כי לכך צו"ע השמחה רבה
 משבת כי צו"ע העיקר מזה אימ"א ואימא משלחו
 צדנרים כהארז"ל ופירש"י צריש פי' קדושים ע"כ ניפר

ומרגיש ביותר השמחה עי"ש בדצרינו ולפי"ז שפור
 יוחא מה שהשמחה ביותר נרציה סגיה ביום שמי"ע שיש
 לו שני המעלות לאשר הוא מה שאזיפה אימ"ח לצרתה
 וכו' כנ"ל וגם הוא יחוד ז"ח וזקן כנ"ל שמה צ"ח
 שמחה כמ"ש בפע"ח בכונת מנחת שבת שאין אומרים
 אז ישמחי"ו כי שמחה צ"ח רק מיוחד דו"ק כביכול וכוון
 ששניהם נפשו יחדיו וזה הרגל שמי"ע ע"כ השמחה
 אז ביותר זהו שביים במחצית הקודש בלשמו "לכן
 עושין צו"ט זה שמחה גדולה ודי צ"ח כונתו כנראה
 לזה שביארנו צע"ה"י :

מב. עוד י"ל צע"ח השמחה גדולה שטישון בשמי"ע
 שהוא ש"ח שפי"ד העטרת לבי על הזוה"ק
 (בהגות והוספות בסופו פי' אמור) על כך דאמרי
 צוה"ק דהאי יומא יעקב איבו רישה לדוותה וכו'
 אמנם בההוא יומא הוא יעקב ירמוז ליסוד אב"ח הצוקע
 חוץ ז"ח אשר נקרא בשם יעקב והוא סוד התורה
 כידוע והוא רישה לדוותה הוא ע"כ שמחה תורה
 וכו' עכ"ל"ה עי"ש עוד, וע"כ י"ל מ"ש צוה"ק פי' נח
 דבעלת שאל מה דלריך ויהיב לך משום דע"י התגלות
 יסוד אב"ח לחוץ ז"ח מצדיות החילונים במבואר
 צב"הרז"ל לפורים כי אז לא יזק גם ריבוי שחיות הין
 ע"י הארת התגלות יסוד אב"ח לחוץ צפורים וכוון
 שמצדיות החילונים ע"כ התפלה נחשלה כל מה
 דשאל וכן השמחה גדולה חוץ לגבול כמו צפורים כנ"י
 ע"כ השמחה בהפלה בשמי"ע ושמחה חורה.

ובזה י"ל מ"ש צוה"ק פי' נח בעוד דאיבו עם מלכא
 שאל כל לרכי ויהיב לי (וכנ"ל במאמרינו כ"פ)
 ונראה דגם למו שאינו בגון נחנים לו משאלותיו בלי
 גבול ונמנעם וכמ"ש צב"י ישכר צ"ח (צע"ח ההקפות)
 ולדרך הע"י"ל כיון שנתגלה היסוד אב"ח לחוץ בשמי"ע
 וצפורים שנתגלה לחוץ היסוד אב"ח ומפני זה כל השופע
 יד נחנים לו גם למו שאינו ראוי כנודע בכונת פורים
 וע"כ גם צ"ח הוא כן מן השמים שנהנים כל משאלותיו
 גם אם אין אמו ראויים כיון שנתגלה בשמי"ע יסוד אב"ח
 לחוץ כנ"י :

מג. במס' סופרים ומנבא בחומ' סוכה (דף מ"ז ע"א)
 ד"ב שור שהיו אומרים צב"הכ"ג בשמי"ע
 ע"רת (קפיעל י"ב) למנלח על השמינית וגו' (וע"י)
 צשו"ת פנים מאורות ח"א סי' ס"ג) ולריבון להבין מה
 ענין שויכות המזמור בעצמותו לשמי"ע עד שתיקוהו
 רז"ל והראשונים ליום ההוא (ודחק לומר דרק צב"ל
 התחלתו שמתחיל על השמינית) וי"ל דהוא הענין הכתוב
 צו. הושע"ה כי כי גמר חסיד כי פסו אמונים מצני
 אדם שור ידברו איש את רעהו שפת חלקות בלב ולב
 ודברו וגו' דהיינו בחי שמי"ע יחודא שלים ולריבון לחקן
 צו צרית המשור שלא להפטול לחילונים ח"ו כנראה
 מהפארז"ל כמו שכתבנו לעיל (אות ל') עי"ש צע"ח
 פז"ר קש"ב שחז"ל ליום ההוא והנה צרית המשור

מכוין כנגד צרית הלשון שלריבון לחזר בדבורו להיות אחת
 ולא בלבד ולב בשפת חלקות וי"ל שזהו היחודא שלים להיות
 פיו ולבו שוין לעובה, וגם נאמר במזמור הלז אמרות
 ה' אמרות עבודות בסף לרוף בעליל לארץ מזוקק שצעתים
 שד"ז"ל (בר"ה דף כ"א ע"ב) על חמשים שערי בינה
 היינו מזוקק שצעתים ז"פ ז' עד שהגיע לשער החמשים
 שזהו בחי שמי"ע כנ"ל (באות ג') באורך בשם הראשונים
 ז"ל וגם מביים המזמור כרום זולת לבני אדם שד"ז"ל
 בדרכות (דף ו' ע"ב) שזהו תפלה דצרים העומדים ברומו
 של עולם וצ"ח מלזלזל בהם שלא להתפלל בכונה והיינו
 שלריבון בשמי"ע ע"רת לכיון בהפלתו ביותר שהוא מבוגל
 עי"ז לכיון בהפלתו בכל השנה כנ"ל (אות טו"ב ח"י ל"ב
 ל"ז) בשם רבינו הבש"ט ז"ל עי"ש וגם בתחלתו שמתחיל
 למנלח על השמינית הוא כמו שד"ז"ל במנחות (מ"ג ע"ב)
 שחבר דוד במילה שבצפרו שמה שג"ל למנלח על השמינית
 היינו בחי' דוד רגל רביעי שהוא בחי' מלכות נזכר
 ונתייחד עם מולך שבצפרו מדה יסוד חזו יסוד
 ומלכות היחודא שלים וגם נזכר לחקן בשמי"ע ביותר
 החיקון יסוד מילה שבצפרו כנ"ל צ"ח צרית המשור
 וצרית הלשון, וגם דר"ז"ל (בענין ריבון י"ג ע"ב) דכונר
 של ימות המשיח יהי של שמונה נימון שג"ל למנלח על
 השמינית וגו' והיינו שמי"ע ע"רת בחי' יחודא שלים
 הטיקרי צימות המשיח והיחודא דוד רגל רביעי
 בגמר שמתהו צ"ב לעולמי עד ועל כן לריבון אז בשמי"ע
 ע"רת להתפלל הטיקרי רק על הנאולה שלימה ימות
 המשיח צ"ב צ"ח שאלו מה דלריך ויהיב לך כנ"ל
 במאמרינו צע"ה"י :

מד. בסידור הר"י שלום שרע"י ז"ל שדפס מקרוב
 צירושלים עי"ש"ק ח"י כי בתחלתו (צב"ח)
 העליות הזיונים) וז"ל ע"רת הזיוג של ישראל ורחל הוא
 בליל זה ואסור זיוג עכ"ל. ונבדלתו בראותי מ"ש שהזיוג
 "בליל זה" הלא אדרבא מפורש בשמ"ש וז"ל ועשה
 "ציונים" ח"י ע"רת חזו הוא זיוג ז"ח עלמו עם רחל
 "בהפלה המוסף דוקא ולא מקודם" עכ"ל וכן בפע"ח
 וז"ל "בליל ש"ח" אסור זיוג "כי אין המעונייהת מחדות
 עד הצוקר בהפלה מוסף" ואין חדווג האדם עכ"ל
 ותמכני ח"ך כתב מהרש"ש היפך מדי הארז"ל צשע"כ
 ופע"ח אשר מפורש יולא בדיוק הועב וכחצני בעת
 לאחו לאורה להמו"ל והנגיח ה"י"ג המקובל מ' מענין
 הילפרין לירושלים ח"ו ולא הציב שום תירוץ מספיק
 כלל וכנראה הוא ע"ס בהעתק סידור מהרש"ש וצ"ח
 הדפסתו וז"ל "ציונים שמי"ע" כן נ"ל :

מה. (סוכה מ"ז ע"א) לענין שמי"ע ע"רת דהוא
 רגל צפ"ע. רב אחי אמר הכה כתיב כמשפט
 החס כתיב כמשפטס ופירש"י צשעי כתיב במספרם
 כמשפטם משמע כמשפט כל קרבנות שאר הימים ובקרבנות
 שמי"ע כתיב במספרם כמשפט עש"ן משפט חלוק לעלמו
 עד כאן לשון נראה רמז בדחז"ל ולשון רש"י ז"ל שכי

משלח משפיע הלוק למנוחי צמתיים זהונו דצהו הוא רגל צפיע משום דעני קוצים צי למיחדו צצנו ובמשפיע הגויים אל ידענו כי בכל ימי ההג מקריבים כנגד האוכ"ע כדאמרי בסוכה ופי"ו מתמטון והולכין משפיע צמתיני עזרת הוא משפט הלוק לעצמו שהקציה שופטנו רק לישראל לצד והוא יושטנו וזכו השיבנו של שמי"ט רגל צפיע כנז :

מן. (סוכה מ"ח ט"ח) מתניי ההלל והשמחה שמונה בינך מלמד שחייב אדם צהלל ובשמחה ובקבוצ יום עוב האחרון של חג בשאר כל ימות החג עכ"ל. ויש לדקדק על הלשון בפאר "כלי ימות החג דה"י די ח"ט חנו בשאר ימות החג חלה הנא דיוקנא צמתיני נראה דנא לרצווי צתיבת "כלי היונו כי י"ט האחרון הלו הוא שמי"ט הוא שקול "בשאר כל ימות החג" היונו כמו כולם יחד כל ימות החג הוא השוב היו"ט הלו כנגלה כיון שהוא יתורה שלים תכלית עבודתנו וכל שאר ימות חג והיו"ט שלפניו וגם מרי"ה והבלחה המה הכנה ליום הנשגב היום כידוע :

מן. בשיר ארון בגל (להתדדים הקדוש ז"ל) שנהגו לומר צטת ההקפות מי יתן והשמחה צפועל כפקי. י"ל כי מ"י הוא צחי צינה וצ"ל העליון עלמא דחירות ביאגלצ"ב. כמבאר בהוקטום מי ירפח לך דיוקא ח"י דרגא דמ"י ירפח לך לכנס"י כנודע וי"ט מ"י יתן (הש"י שיתגלה מ"י מ"י ואלו) והשמחה צפועל כפקי (כידוע מהמדרש עכ"כ ישמה ה' צמטשו שמה לא נאמר חלה ישמה שאף הקציה לא שמה עוד בעולמו עד לעתיד צ"צ ואלו יקויים "ותשמח צפועל כפקי") כנז. [ומ"י הוא ל"ד] :

מן. בפיוט נשמת וכו' שחומרים בשמחה חורה קודם נשמת (כנזו ככל הפיוטים הקדושים טובא גנח צגוי צסוד ה' לירלחו וכנראה צזה לעין הקורא) לאשר מיוסד על הכתובים צלמלח וגוי השנים משפדים וגוי חורת ה' חמימה משיבת נפש וכן עדות ה' נאמנה מחכימה פתו וכן להלכה כמו צמטיים צכל חרוז והצב חרוז ח"י נשמת מלומדי מורשה וקראים צנו חופ"ש (פי"י צקבלת יעקב כי חפשי הוא צחי חס"ד וגבור"ה עו"ש) והיונו החס"ד של חורה הוא מצורצ צגבורה של חורה ח"ו צגור"ה כפובש ח"ה ילרו להשמר מחלואות חליית ועל כן מי שאינו חובר צעריות נאמר עליו צחורה כי חס"ד הוא שהוא רק חסד צלו יתגבר על יראת דעריות ח"ו צ"ל להסד דקלופה ו"ל חכן צעלמח"ו ובשמירת החורה הוא חס"ד גמור וזכו שמיים החרוז צכחוב חורת ה' חמימה משיבת נפש שמוקד ח"י צסידור צגוי"ל הוא חס"ד וכנז, (וע"כ קאמר גלי"ה יונטנו וכו' היונו צחי גלי"ה צקו הימין של החס"ד כנודע. וזכרו צעלמח"ו מהחס"ד גמור כנ"ל), וחרוז כצ"י הוא נשמת חמ"י חמדה צגבור"ה (כיו"ט מדת הצבורה) ושים רפואתי (היונו ג"כ מדת הצבור"ה

ל"ח רפאלו ה' ונרפא ר"ו ג"י צבור"ה כנודע צהאר"ל) ומטיים צכי עדות ה' נאמנה וגוי (שמוקד ח"י צצצ"ח צבור"ה צסידור האר"ל) כנז, וכן חרוז השלישי נשמת בני צינה מהטעום מטוב הלי"צ (שהוא ח"ה כמבאר צמאורה נתן) ע"כ מטיים צכי פקודו ח"י ישראל (שמוקד צחולש שהוא ח"ה). וחרוז הרביעי הוא נשמת בני צבור"ה (כנז"ן זה משה כדלר"ש צמ"ד והנחומה פי יתרו והיונו מדתו מדת גלי"ה) צסקו"ל וחבר"ע מחזו"ה (היונו מחזו"ה הם נז"ה כמבאר צחוק"ק פי הש"ח [דף קצ"ו] וכו"י חממוע שקול ומכריע צכ"ס עו"ש וי"ט צסקול וחבר"ע מחזו"ה) וע"כ מטיים צכי מלות ח"י צרה וגוי צקודתו צחירק מדת גלי"ה). וחרוז החמישי נשמת מדע תורה וכו' פון אשורינו לא תמעד (היונו חליכות רגלי"הם [כפ"י הפשוט ש"ח] והוא הרגלים נלח והו"ד) ע"כ מטיים צכי יראה ח"י טבורה (שמוקד כקצון שהוא צח"ד). וחרוז הששי נשמת וידים יד"ס ז"ן פיפיות חודין (היונו עדה"כ וחרצ פיפיות צידם לעשופ נקמה צגויים וגוי שהוא חיקון היסוד והרעגת החילונים כמו שמוסד מזמור זה יעלזו חסידים צכצוד ירנו על משכבותם צק"ש על המטה כמבאר צסידור האר"ל) וע"כ מטיים צכי משפטי ח"י חמת לדקו יחזיו (שהביקוד ציסוד"ד). וחרוז השביעי הוא נשמת ועודים צח"ר"ה צצים וכו' חשיבם לצ"י עדים (היונו והלחן חזכור ח"ר"ן לצ"י צח"ב צה' היא מדת מלכות) וצ"ה מכונים צרמז ח"י מדות כסדק :

מן. שמיצ"י חל"ה צג"י שמי"ט ישראל ח"י חל"ק"י ח"י ח"ה"ד עם צ"ן היונו יתורה עילאה לייחדו ולהמשיך עד שם צ"ן שהוא צחי מלכות וזכו יתורה שלים על כן שמח"ה חור"ה צג"י צרו"ך ש"ס צצ"ד מלכות"ו לטו"ה ופי"ד עם צהולל היונו שמוני עזרי"ה נקרא שמח"ה חור"ה ציום ח"י צח"י וצח"ל הוא יום עוב צחי של גלויות של שמי"ט והיונו כמי"ט הרמיק צחי ח"ו נערב כי יום צ"י הוא צחי ההפצפות חור כספונה צין הגלויות החילונים על כן כשנמשך יתורה עילאה עם צ"ן צמספר שמי"ט כנ"ל כדי להמשיך עד מלכות צחי צ"ן ועל כן ציום צ"י לשמי"ט נקרא חל"ו שמוח חורה וכנ"ל צמספרו צכמל"ו יתורה תחלה עם הכנ"ל להכחיל חתנו וסבינתו שמונו להתחמד גם בגלותו וצקרו"ב יגחלנו, צמח"ה צימנו :

ג. מברכים גשים צמתי"ט וצוד"י ח"ן חפ"י כפסונו שעל זה העיקר יח"י צקסתינו והפצרותו ציום כנעלה שהוא יתורה שלים והוא כגשם ח"ו עיקר ולחך צח"ל צרוצ ישראל צרו"ה צה' חלה שיקר הפלתינו ל"ל צמגרת שאיל מה דלחך ויח"ב לך. כנ"ל צמחמ"נו וצחפחת צנים לאחמ"ר זי"ט (צמחמ"ו שמי"ט) כי צלמח שח"ל מה דלחך היונו מה צלרובין הוא הגחולה שלימה כי חלחה ח"ן ישועה ואלו לוחך צלל

לילה להובילו המן היינו עורף להם מזווחים צמילוי ובהרחבה כדי שיוכלו להגות בתורה כי צחק מפרוט בשכלם ובהם. והוא הזמן עתה בשמחת תורה שהוא שמיים זמן זכות הגשם שהוא המשכת פנימה במצואר צמודר צכות ושיצ הרוח ומוריד הגשם כי פנימה מלד לימא עייש וגם שמיים הוא צמי השגחה מלימא שילאה במצואר במהצרת הקודש והצאתו דצרו לעיל (אות מ"א) עייש:

גד. בפירוש לליל במימי צדיה במימי אשפור לב ונפש כמים לפני רוכב בגלותו שמים. גיום השמיני שמיני בכונה לשרת משרה ומינו. קרה משה לחרון ולצנו. גיום השמיני. והיונו ויהי גיום השמיני קרה משה לחרון (משרת) ולצנו (זהו גיונו) כפי הפשוט שם. ולרוך ציבור מהו ההתחלה לשפור לב ונפש כמים וי"ל שפירד הירושלמי ומצא צפוס סוכה (דף כ"ז ע"א) דילוף ג"ש משצעת ימים חשבו יומם ולילה (דימוי המלואים) לשצעת ימים דמוכות שייש וכוון דילוף ג"ש והם דומים ל"ז להלכה ונמלא דיום השמיני לימי המלואים הוא כנגד שמיני עגרים ללאחר שצעה ימי סוכות וכו"ז ע"כ שפיר רמז שם והו גיום השמיני (שהוא כנגד שמיני עגרת) קרה משה (נדיק הדור על חציו ריחיו יקרה בחפלותו) לחרון (הוא השפעת מזונו ופרנסיה מצחי חרן מקטור קמרת) ולצני (הוא צני) ולקניו ישראל (הוא חיי חריכות ימים זקנה ושיבה) וכבר העיר כזה צאמרי גושם עה"ת פי שמיני לדרבו בקודש] ולפנינו הוא שפיר רמז צוה עפירד הזכיר (פי נח) וכנודע דבעגרים שחיל מה דצני (חו לגי מה דנדיק) ויהיב לך (וכנ"ל צמאמרינו) ע"כ רמז צוה שמיני אשפור לב ונפש (בתפלותו) ונח"כ יהי גיום השמיני קרה משה לחרון ולצנו ולקניו ישראל כנ"ל מהפיוט אשר רמז שם השפעת חיי צני ומזוני שחיל מה דצני ויהיב לך בשמיים כנ"ל:

גה. בפירוש לוי"ר שמיים (צדיה ארמלים ומלאכים מקדושים ומצדדים) יקדש גלגלוי"ר המעלה עטמי לור מפי מלך מלכי המלכים. המשמיט לכל ילור שנה שוצע וצנור. וכל דבר האנור, צרלון מלך מלכי המלכים עבליה ויש לדקדק עובד כי משמיים שנות סוכה (חו) צנור (היונו צנורית ר"ל כפי הפשוט שם במחזור) ולמה ישמיט לכל בשורה רעה ר"ל בשלמא שנה שוצע יחא. וגם מ"ש וכל דבר האנור צרלון מלך מלכי המלכים. כי ממי אס הוא הנור רק צנורו ית"ש לצדו ח"ך וכולים לענות ולהוריד זאת צרלנו הלא הוא רצונו רק שיהי הנור חתו הלא צמי"כ הפיוט חוה ואמר דרשינו וחיו וי"ל עפמי"ש כצד צמאמרי ר"כ (אות ס"ג) על הפיוט אסונה עלולה גשומה אס שחונה אטומים להחיות בעלני שנה כי קשה (לפי פי הפשוט שם) ממי"כ אס הוא גשומה אינה שחונה ואיך ידקקו שיהיבם יחדיו וגם נכו הנירוף לאטומים להחיות וכו'. אי

לישועה (כוללת) אהרת וזלת זה ולא הזמן רק להשפך נפשו להתפלל שישאר החורף שלום צרציה כגיה צחוקן עולם ציחוד הכלם צ"צ ונודע מדברי המגלה עמוקות כי בגלות רק ר"ע כל היום היונו ר"ע מלות שאינו הליוות צארן ורוב מלות החורף המה במספר גש"ם הליוות צארן הוא ששוב קוממיות לחרנו צ"צ ועפי" החורף אזינו צהר רוצה ע"כ יקרה היום הלא שמח"ת תורה שעבודתנו להכלית שמח"ת תורה לקיום מלות החורף צ"א שרוב מלות תלוים זה ע"ז וסם נשמ"ח כולנו צקיום תורתיו צ"צ והו שמכבים הגש"ם בחפלותינו שזכה לקיום צ"צ הגש"ם מלות התלויות צארן כנ"ל וע"כ מחפלים צפוט בעבורו אל המנוג מי"ם ורק על כנים מחפלים. כי ח"ה יקרה החורף כמשמ"ל צחנות שנמשלו ד"ת למים ע"כ זהו קיום החורף היונו ריכה במספר גש"ם שצננו להטיק צבואגצ"א (ועיי בתרע"א זעירא לחיבורנו שר"ת מנהה אלעזר חלק ב') : צא. וגם י"ל דצנרו הפיוט לשי"ת אשגנו שהקים וכו' יפסי" שר הניורה. החופן אס שחורה. ופי

המפרט החופן בחפניו אס שחורה ע"כ אס לצנה עכ"ל חמנו בעיקר חסד מן הספר לפי פירושו כי צפוט לא נזכר כלל מ"ש לצנה. וי"ל כי רמז הנה הגשם הוא צחי "מסודים" הנתמכים דרך צד"ל כמי"ש צסודור (כסונה תפנה חול) משיצ הרוח ומוריד הגשם חמנו צחמת מזינו מצדדון "גבורות" הגשם וכמו שהוה הכונה בצדדור בשמיני עגרת שהוא הגבורות הלא צ"כ דכליל מתרזיהו וכן הפו"ק היא תורה חסד ומימיו אי"ש דת גמו שהוא עלול חסד וגבורה כמי"ש כסונה שמח"ת תורה שהוא הז"א והז"א עלול משפח קלות חסד וגבורה כנודע ח"ך שר התורה הוא ממנו"ך צמד לומדי תורה לבטל מהם הדינים קשים שגזרו על לומדי תורה בגלות החל הזה ח"ש שר החורה חופן (היינו מצטל וממלא כחמו וידו) אי"ש שחור"כ (שהוא דינים חקופים) מעג לומדי תורה כדי שיוכל להגות החורף כי מחוך נחת ונחה גבולה בקרוב עיי לומד החורה כשחז"ל טיכ"ד צ"א. (ועיי להלן אות ב"ג) : גב. בפיוט לגשם המתחיל חף צרו עיי מ"ש צוה צחיבורינו דצרי תורה נח"ק (אות ל"ח) צט"ד:

גג. עיי לעיל בסמוך (אות ג"ח) לענין יפסי" שר החורה הנ"ל צפיוט לשי"ת אשגנו שהקים שהוא ממחוק וחופן צמד לומדי תורה כנ"ל ומלאתי לזה חבלת והוכפוט מרובה על העיקר מה שכתבתי כי מפורש בן בילקוט ראובני (פי צשנה) כי יפסי" שר החור"כ הוריד מין לישרלל וע"כ אמרו נפשינו ק"י"ה צגי יפסי" ולא ניתנה תורה הלא לאוכלי המן עבד"ה ולפי"ז שפיר כי שר החורה הוא מוריד מן לישראל והם אי צוה הור"כ ומין כי הוא שר החורה הוא מוריד מן ופרנסה ללומדי תורה ולא ניתנה תורה

הכונה בתפלתנו בימים הנוראים האלו ביום הזכרון רק לגאולה שלמה העיקר והתכלית ע"כ מבקשים שהשנה הריי' הסומה עלולה אם שמונה (הכל חין נ"מ לנו כולל. הגם שצריך לפתחה עכ"ז זריעה האדמה כיון שאנחנו על האדמה עמחה ורוב הארץ לנכרים ע"כ לא נבקש על ככה כ"כ, רק העיקר) אטומים להחיות בטלני שנה (תחיית המתים בשנת גאוה וישועה השנה הזאת) וזהו י"ל גם כזה המשמיע שנת שובע וצור (היינו שהמלאך הריי' ממליץ זכות צעד כ"י כי המה יבקשו רק הגאולה שלמה כ"כ למען כבוד שמו יתי' והיינו ישמיע במלואו שאין נ"מ להם כ"כ אם שנת שובע או צור כנ"ל רק העיקר) וכל דבר האלור (היינו יום נקם צלצו ואלור צלצו יתי' ב"הג"ל כשחז"ל צפי חלק שבו יהגלה) צלצו מלך מלכי המלכים (ביצא הג"ל צ"כ). וזהו רמז כי גליליות צ"ג י"ר מנכ"כ עפ"י מש"כ בספרים כי גמר החותם וההגלות אור הגזח של מלך המשיח הוא בתוכה ע"כ אומרים בזמן החותם (שמי"ע) מבחי גליליות שבו גליליות ההגלות אור אין סוף י"ר ישראל יתי' צ"ג י"ר מנכ"כ כנ"ל התגלות אר"י הגזח כנ"ל וזמן גילוי אורו של מלך המשיח שיביי' אז כבר ביאתו וגאולתו צ"כ:

פולך (כאשר תעשה) והדריך (שמחלה משוחנו ושיביי' תהיה"מ צבחי מלך הד"ר חיים שאין צו מיתה עוד) על ציבהס (ומציה גואל לצ"כ. יראה זאת לעבדיך כאלו עשית זאת לאבותינו ולא לנו כי המה ישמחו בגאולת ציבהס) צ"כ. וזהו י"ל וכו' כי אלקיני עמנו (כזה יהי חסגו בטולם העליון לאבותינו) כאשר הרי עם אבותינו (וממילא יהי זה הישועה לאבותינו ע"כ) אל יעזבו ואל יעשמו. [ועיי' אות ס'] :

גח. בפיוט חמונים אשר נאספו, וכו' גם קומתם כפפו דבר חינונם העדיפו לכאורה קשה הלבן העדיפו משמט שהוא יותר מדאי מליה ואם אין מגיע לנו כל כך הלא חסדו יתי' תמיד אלינו וי"ל בהמשך גם קומתם כפפו היינו (צבחי להמרי ציבמות כל גל וגל נענתי לו ראש שהכניט אי"ע ולא ציקש צעד עמנו רק הלל וישועה למעשה"ש ותורתו. ע"כ) דבר חינונם העדיפו, גם הרבה מאוד יש רשות לבקש כיון שפועתו לשי"ש וטובת ישראל וקידוש שמו צ"כ:

גט. והיית אך שנה לרבות לילו י"ט האחרון לשמחה, מיד בכניסת שמי"ע, מרצין ויודעים רק מה"כ הלה, והנה מקובלני מחסירו ואנשי ציתו של הריי' מוכר"ר יוסף ז"ל משי"ח אשר מקובל מאביו הגה"ק בעל מאור ושמ"ש ז"ע בצרכיו להמשיך פרנסה צהרחה לכ"א מאנ"ש באיזה מסחר שיעסוק ואכמ"ל וכן ייתא בבה"ק כי הוא זמן צרפת הגש"ם (גשמיות) וי"ל כי זהו על כן מקורו צהורה לשמחה שמי"ע צוהיית אך שמה כנ"ל כי הוא ס"ת וכו"ת אך שמה שם הפרנסה חת"ך (וגם י"ל כי זהו טעם הדיקים שהאריכו יותר בשמחה הקפה ו' מדת יסוד השפעת פרנסה מלצד הטעם צסודו עפ"י המצוה צשעה"כ [ענין סיכות לרוש ג'] כי שמי"ע סוד אנכללים תוך אות ו' עי"ש ועוד שארי טעמים לשבח). [ועיי' מ"ש לעיל אות ו'] :

פ. אגו אומרים צבקפות יהי ה' אלקיני עמנו כאשר הרי עם אבותינו וגוי עויי' מה שעמדנו צזה לעיל (אות נ"ז) וצחמת קשה דברי לכאוי לא די אם יהי כאשר הרי עם אבותינו שסבלו לרות ויסורים גדולים ר"ל צעוה"ז וצשנמה המלך שהגיד זאת יש לתרן צדוחק כיון שגם אביו הרי מלך הגם שסבל לרות גדולת עכ"פ הוא הרי תהלה למלכות צית דוד ויקחהו (ית"ש) ממכללות לאן לרעות ציעקב עמו וגוי אצל אנהנו לא יספיק זאת להחלל בגלות ולרות אבותינו זי"ע שידענו (וכו) כאלו נבקש שלא ייטו לנו יותר מאבותינו צזכותם רק כאשר הרי עם אבותינו) אולם י"ל דהכונה צמה שייטיב לנו הגם שאין אנו ראויים הוא כמו שהטוב לאבותינו הקדושים והטובים הראויים כאלו הם חיים ומתענגים בטובת ציבהס (ובסוד עיבור גשמה וכבהס) וזהו יהי ה' אלקיני עמנו (להטיב לנו) כאשר הרי

גו. בנוסח הקפות שחיקנו רבותינו הראשונים זי"ע, יודע מחשבות הושיעה נח. כציר וגאור הללויה נח. לובט לדקות ענוו ביום קראנו. י"ל בהמשך וסמיכות עפ"י ש"ל לעיל צמאמר מאנזים למשפט לרי"ה על הפיוט לודע מחשבות ביום דין (עי"ש צאות ס"ז ותצין) ועל הפיוט שם לנובט לדקות וכו' (צחה י"ע עי"ש) וז"ש בימי שמי"ע ושי"ת נעון סופו בתפלתו (למליני זכות על כ"י) יודע (היינו חיבור ויהוד כמי"ש וכה"ס ידע וגוי כנ"ל שם) מחשבות (לחבן לטובה לביות י"ר לפני יתי"ש) הושיעה נח, כציר וגאור (שזכו כצ"ר תקפו וגאור שמהירים לפני כביכול התורה והמלות צבחי תורה אר"י שישראל עושים) הללויה נח, לובט לדקות (מה שישראל עושין כנ"ל צמאנזים למשפט צשם פי' הפיוט צמחזור. ועי"ז הוא מחבר את המתחצות שיעלו לעובה יחד וכוה גאור צהור לצושו כביכול צזה כנ"ל) ענוו ביום קראנו וכו' :

גו. בהפשרת שמי"ע וכן צחתה הרחת צכחוד שחמר שלמה המלך ע"ה יהי ה' אלקיני עמנו כאשר הרי עם אבותינו אל יעזבו ואל יעשמו. ולכאוי יש לדקדק דוכי זו הוא די שיביי' עמנו כביכול כאשר הרי עם אבותינו הלה הכצטמה לאבותינו עדיין לא נהקיים ומציה גואל לצ"כ וכן מ"ש שלמה צזה כי הלא צנון ציבה"ק לא הרי צימי דוד וזהו (שלמה המלך) זכה לבנותו. (והגם שג"י צדוד מלכנו ותורתו ועבודתו כי עוב יום צחלריך מחלף וגוי כדח"ל מ"מ צנון הצית המדובר צחטוכו לא הרי עם דוד ואבותיו רק עם שלמה כנ"ל) וי"ל עפ"י ש"כ צכר יראה אל עבדיך (צטולם העליון)

השלב כי הוא ממונה בעגם בן אך להימים מקודם אם כי המה ימי שמחה (מכי רמי צערא וכי כדאמרי בפ"ק דכתובות) אך יש בכ"מ עבדים וע"ז והמחזיקים וכיולא ברבא ע"כ לריק לפקוד על חבירו שיהי שמה גם אז כי גם זה לריק להשמחה וכן צימי הסוכות כוש עוד הצי שריה מהאומות (אם כי מתמעטין והולכין ע"ז צעו"ה עדיין קיימים ויש מהם ברשעים) ע"כ לריבין להזהיר לשמות צתוק ה"ז ימים משא"כ יום הנצחר וזא רק ברמז כי השמחה הגדולה באה ממילא כנ"ז והמ"י. [וע"ז לעיל אות ו' ואות ג"ע עי"ש]:

(מטוב הטוב הזה יהי נחשב כאלו עשה זאת עתה) עם אצותינו (כנ"ז):

הא. מה שיש לתמוך לכאן כי זהו היום הנצחר והנעלה (זמן שמחתנו בשלימות) שמי"ע הלז אינו מצוחר מלוח שמחתו בחורה (בפי לילה) (רק לז ימי הסוכות) רק מלימיו וביית אך שמה וגם בפי אמור לא נאמר רק ציום השמיני עורת חכו"י לכם ולא מלוח לשמחה וי"ל בזרף משל מבשרי אחזה חלקו כי מי שהוא עושה יושואין לבנו או לבתו החביבה וגם להחפן או הכלה אי"ל להזכירו ולפקוד שיהיו שמחים ביחוד

ספר
שער
וששכ

חלק שלישי

לחדשי

מרחשון-אדר



שער הספר בהדפסה ראשונה - מונקאטש ת"ש

מאמר חדש מרחשון

א. הצירוף שם הנכבד מחדש הזה יולא מר"ט ודגש היום הזה י' למזואר צמידור. ונ"ל רמז עפ"מ"כ צמדש ומוצא צנ"ש (מאמר חינוך המקדש ומאמר חדש מרחשון) שחינוך הבית הגי' הוא צית יעק"ב שיצנה צ"צ יחיה צמרשון שהצטיחו הקצ"ה להחדש הזה כן עיין שם ועפ"י"ז כחצ צנ"י ישכר לאשר צית יעק"ב חמ"ת קושט"א קאי ע"כ יהיה הצית הזה קיומו לעד לא כצתים הראשונים ולאשר חמת הוא ראש תוך וסוף מהאופיות ע"כ נקרא החדש מרחשון ככתוב צ"ל ראש התורה (ב) תוך (ו' דגמון) סוף (ל') עי"ש בלורך צנ"ש ועפ"י"ז נ"ל מכון ודג"ש הו"ס הז"ה הו"י עולה קושט"א רומז כי צחדש הזה יהי' נזין צית יעקב חמת קושט"א קאי כנ"ז שטל כן יהי' קיומו לעד ולעולם:

ה. וי"ל עוד עפ"י"ד כרצ הקדוש מרזון זי"ע כי מרחשו"ן מלשון רחשי מרחשו"ן שפתי אחרי התפלה (ד' חמות כי ע"כ אסור לעשות לרכיו אז כשיער הגו' אחרי התפלה) וכיינו רמזו אחרי התפלות רבות שהתפללו ביהמים עוצים והנוראים וימי הסוכות צחדש תשרי שלפניו עדיין רחשי מרחשו"ן שפתי צחדש הזה מרחשו"ן הסמוך אחריו עכ"ל, והנה עפ"י ש"ע (ס"ו ק"ה) שאחר התפלה יקבע עת ללמוד, ע"כ מרחשו"ן אחרי שרשי מרחשו"ן שפתי מהתפלות שהתפללני צימים הקדושים והנוראים כנ"ז יקבע עת ללמוד שיטורין תמידין כסדרן צחדש הזה להיות קיימים צומנס בכל ימות החורף:

ב. בס' ילירי נאמר צמרשון נר צו עקרי"ב בעולם עיין צנ"ש הענין עקרי"ב עקרי"ב צי"ת יען שחינוך עוקר הבית צית יעקב לעתיד יהיה צחדש הזה כנ"ז צאות הקדוש, ונ"ל עוד רמז כי צתיקונים (תיקון כ"א) מזואר שערק"ב הוא ת"ת דקליפה ולעומת זה י"ל הוא צס' ילירי עקרי"ב ת"ת דקדושה מדת יעקב הפארי"ת חמ"ת כנ"ל:

ו. הצירוף צר"ת התיבות ודג"ש היום הזה כי (כנ"ל צרוס המאמר) י"ל ע"ד שכתבתי צמאמרי חדש ניסן (לפי החדש אות י"א) כי פי' החדש קודם ניסן ונקרא חד"ש סתם מפני שניסן הוא פולל כל ה"צ חדשים לאשר לירופו יקרי"ק מר"ט ישמחו השמים ותגל הארץ שהוא יקרי"ק בגדרו חינוך שרש כל הו"צ לירופים כמזואר צשערי אורה וצשארי ראשונים ע"כ הוא כולל כל ה"צ חדשים ולזה ניסן נקרא חד"ש (סתם) עולה ש"צ גי' י"צ לירופי הו"י עי"ש, וצזכ פירשנו צמאמרינו לחדשי תמוז אב (אות ז') מ"ש ככתוב צחדשה ימלאנה שקאי על ח"צ וקראו חד"ש סתם לאשר לעתיד צ"צ יהי' צעת בגאולה החדש הזה אב ציום שמחות ונחמה אשר צו ע"כ הוא ג"כ צחי' אב לכל הו"צ חדשים עי"ש ולפי"ד הפסיקאא הנ"ל (צאות ח') כי החינוך צית שלישי צ"צ יהי' צחדש מרחשו"ן ולאשר חינוך המשכן ה"כ צניסן כמ"ש ציום החדש הראשון צאחד לחדש תקום את המשכן העדות וניסן הוא כולל הו"צ לירופים וכן חינוך הבית שלישי לעתיד צמרשון נמלא כמו ניסן שחי' צו חינוך המשכן ועוד יותר צרביא סגיא לפי"ז צחינוך צנין העתיד אשר גדול יהיה כבודו מכל אשר לפניו ונמלא צודאי הוא כולל ה"צ לירופים צחדש הלז ע"כ רמז שפיר ודג"ש

ג. עיין מה שכתבנו בענין מרחשו"ן צמאמר סוכת שלם (אות ע') עכ"כ והגוחס אוחו חג וכו' צחדש השציעו חחוגו אוחו:

ד. כ' בספרי מוסר והנהגות, להרבות צלימוד ציותר צחדש הזה כי הוא חודש הסמוך הא' צשנה אחרי ירח האתנים שה"כ מרובה צמלוות ועכשוי צחדש הזה חין לנו שזר רק בתורה הזאת והוא תהלת החורף והלילות כבר ארוכים והוא העת לקצוע ולהרבות צשיעורי תורה ע"ד שאחז"ל (עירובין ס"ה ע"ב) לא חיברי לילה חלל לשינחא עכ"ל וחין לנו שום מועד ושום יומא דפגרא צחדש הזה רק לימוד תורה הוא יחיר לנו צחדש הזה ע"כ י"ל רמז מרחשו"ן עכ"כ גי' תור"ה שצריך לכו"ל עמנו צהתורה צחדש הזה כנ"ז:

שהוא י"ז במרחשון שהוא ציאה שני ולא צה למער
 שהוא ציאה שני ואח"כ צמיז בשבע וכו' עכ"ל, הרי
 מפורש כי יום י"ז מרחשון הוא יום נקבז משון שמיש
 שהוא ציאה הניה שמחשבת ולא נמלא זה בשום מקום
 אחר בכתבי הארז"ל, וגם לפלא על מ"ש בספרים כי
 החודש הזה חק בו שום מועד ולא שום יום מוגבל
 ומכובד ולפי"ז הרי הוא י"ז מרחשון ולא הציאו כלל
 בצום מקום דברי המחברת הקודש הנו. [ועיי' מ"ש
 ציה צחי חיים ושלום (צ"י נח) ע"י"כ צדש השני
 בצבעה אשר יום נחש כיום הזה נקטו כל משניות
 וגו'] :

ט. ב' במחשבות נתן כי חשון סוד הגבורה (ועיי'
 בלק"ט להארז"ל פ' ויאה צזה ענין ה"ז כוכבו
 לבת) וי"ל עפי"ד הפסיקה הני"ל כי חינוך ציה הני
 יכה במרחשון חמגש טרם חינוכו וצינו אז הוא צעוק"י
 ההצלי משה טהם הגבורות של יח"ק קודם לציון
 בית יקבז וכמו שהלרכנו בהרבה ממאמרינו צע"י
 (וכן צחיים ושלום ע"י"א פ' תולדות וירח את ריח
 בגדיו וצרי"ב פ' ויסב ועוד במקומות רבות) כי כן
 צחמת מצואר צע"י"א אשר חג היעוים כמו שציארנו שם
 וזהו חשון סוד הגבורה לטי"ש שהוא נמח יחק קודם
 חינוך בית ועק"ב צי"י צחשם הלז כני"ל כי"י"ר צ"ב
 ושהחנו בצנינו וחיוכרו בכ"י :

ז. לשולם מצריון חדש מרחשון בשצ"ה פ' צר"ש"י"ת,
 והענין ופרמו י"ל כי לכה צר"ש"י"ת הוא
 לזרי"ף ר"י"ש צ"י"ת והיונו כי שצה צר"ש"י"ת הוא פיו"ס
 וכוף הימים טובים מר"י"ש הסנה עד ש"ה והתחלה
 כהורה מצר"ש"י"ת והוא נעון באפו בתחלתו ר"י"ש
 (השנה) צ"י"ת (שהוא ציה הני שנקרא סהם צ"י"ת
 שה"י חינוכו צדש מרחשון כני"ל מהפסיקה) וע"כ
 מצרכין מרחשון בשצ"ה צר"ש"י"ת כנ"ו :

יא. חינוך וציה הני והיה צדש זה צ"ב כני"ל
 במאמרנו בשם הפסיקה וציה הנה
 נקרא צנין שלי"ם כמו שחנו מצקשין (בומר כל מקדש)
 שמהם צנין שלי"ם היונו שהוא צנין ציה הני שיצוא
 בניו ומשוכלל מן השמים וכו"מ"ש רש"י וחופ"י צפוכה
 (מ"ח ע"ח) וזהו רמז כי חשו"ן בגי' שלי"ם כי אז
 יוכה חינוך הצנין (ציה) שלי"ם כנ"ו :

(גי' ש"י"צ י"צ לזרפי הוי"ו) היום הזה (שהוא הגאולה
 וצנין ולסודו שנקרא יו"ם צכחונים וגם צדח"ל צ"ו
 חלק (סנהדרין) ח"מת חחו מר ח"ל הו"ם חם צקולו
 חשמו"ן יקו"ק (שהוא שורש הוי"צ לירופים של הפס
 יכה כוללם צדש הזה ושהם צגי ודצ"ש כנ"ו) :

וי"ל עוד כי צאלו הכדשים אשר סמה זמנו הגאולה
 וע"כ סמה כוללים כל הוי"צ לירופים של הוי"
 כני"ל וכמה ניסין אי"צ מרחשו"ן כנ"ו והוא רמזו צאלו
 התיבות של לירוף מרחשון ודצ"ש (גי' ש"י"צ כני"ל רומח
 למרחשו"ן שהוא לריך המתקה של הגבורות סוד מרחשון
 כני"ל וכוננה המתקה הגבורות עיי' דצ"ש מצואר צבונה
 ליל ר"ה הפות צדצ"ש) הו"ם הז"ה (הוא רומח לירוף
 אי"צ שהוא הפכה ושמע ישראל הו"ם הז"ה נהיות
 למס וגו' וכתוב שם הו"ם הז"ה) יקו"ק (הוא לירוף
 ניסון עבודת כני"ל) :

ה. החדש הזה נקרא ג"ה ככתוב צו"ל, וי"ל עיי'
 הפסיקה הני"ל כי חינוך הציה הני יוכה
 צחשם הזה, ולכו מתפללן שחטענו בגבולניו ושם נטשה
 לפניך חה קרצנות חוצותיו וכו' ולבחרה י"ל כפל
 הלשון שחטענו בשחמה גח"רנו וחטענו בגבולנו ח"ל
 גבולנו קחי ענ מקום חר הציה וציה המתקש וקודם
 הקדשים הכל מוגבז ומדויקת ככל חמה המ"ש מיד כי
 עלי השבול וח"ן לשותו חפילו כל שכו (כמו שארז"ל
 צצחום כי ידמו מקום המצנה עיי' הכנולאים שה"ן
 ציניהם וכתבנו ח"ה צמק"ח) ע"כ נקרא צלשון "גבול"
 מוגבל וממד כנ"ו ח"ש וחטענו בגבולניו (שהוא מקום
 המצנה וצ"כמ"ק) ושם נטשה לפניך חח קרצנות חוצותיו
 וכו' והיונו צ"כמ"ק ציה הני צ"ב שכו יהיה חינוכ"י
 צח"י"ש הלז ע"כ צו"ל ריח יחשבו צני"ם לגבול"ם
 (עוד"כ"כ שגחמר מהש"י [ירמ"ו] יב תקנה לחחרתך
 וצ"ו צני"ם לגבול"ם) היונו שחטענו בגבולניו צ"כמ"ק
 ושם נטשה לפניך קרצנות וכו' כנ"ו :

ח. במחברת הקודש צפופו ח"ל טען רצונה ראשונה
 שהוא צ"י"ז במרחשון הנה חמח"ל (ובמה
 ל"ד ע"ח) ח"ן חשה מתעצרת נציאה ראשונה, והנה
 ציאה ח"י ה"י לישראל עם רחל פצ"י"ש צכרי"ת עולם
 ה"ה צשמי"ע צסוד משיב הרוח וכו' וזה ה"י צ"י חציעת
 ערצה ג"י זרי"ע וחינה מהצצרת נציאה ח"י יש שני

מאמר חדש בש"ן

ע"כ י"ל כסל"ז בגי' ה"י חל"ף היונו שח"רת ה"י חלפ"ן
 שהמה מאור הגנוח על ידס צה הישועה צחשם הזכ כנ"ו :
 ב. מזל"ו של כסל"ז הוא קש"ית בגי' ח"י"ב השבועות
 י"ל עפי"ד קודש חקוני צצני יששכר (מאמר
 שרי בוששכר) עיי"ש לזרכו בקוד"ה כי לידס יששכר
 ה"י צחוכ"י"ה וזרדסן ה"ה"ה צליל שבועות-כנודע צזח"י"ק,

א. הנה צחשם הזה ה"ה הנס דחוכ"ב צמגורה עיי'
 שח"ירו לנו מאור הגנוח כנודע בשם הרוקח
 וכו"ש"י"ת וכו"מ"ח צצני יששכר צחרי"ת, וכנה נודע
 צהקדמת עיקו"ו זוכ"ק (דף ד' ע"ב וצ"ח"ר דוכחי)
 מהח"רת ה"י חלפ"ן מ"ה פצמ"ם חו"ר שנה צמטשה
 צר"ש"י"ת ושם הוא החו"ר הגנו"י שגמו לזדקוקים כנודע

מסת גדפה ידך אשר תתן (שזהו ליפגא לחולין כדלמרי
 בחגיגה כגיל לזקה במעוה [ועי' מ"ט במלמד חג
 הצבורים אזה כ"ח] חכו אי אפשר צו"ט) ע"כ יתנו
 זה בחובבי המנואר ממג"א (ד"ס ה"ל חנוכה) שהענינים
 יאוצבו על הפתחים לזקה בחנוכה חכו ברמז מס"ת
 ר"ח חל סיון תלומים (כג"ל) כי תלומים בגי זל"ת
 חנוכה (כג"ע) שאלו יכולין ליתן לזקה במעוה לעניים]:

ג. ועפ"י"ל רמז כי המדש כסלו הוא חדש השלישי
 בימות החורף והמדש סיון הוא המדש
 השלישי בימי קץ וע"כ הוא מדש השלישי בחי ת"ת
 נתינת החורבנו שבוה בחי"ת כמ"ש זה בלק"ת להאר"ל
 (פי וילא גדו"ת ענין ז' כוכבי לכת) עי"ש ולפי"ל מכוון
 שפור אשר חזם כסלו שבוה חדש השלישי בימות החורף
 בחי"ת ס"ת צ"ח חור (ובמ"ש שם בלק"ת) צו חנוכה
 שבוה ג"כ בחי"ת הג השבועות כג"ל, וכן הוא בש"ס (שנת
 דף פ"ח). כריך רחמנא דיהב לן חורין תלפחאי וכו'
 צירחא תלפחאי וכן הוא ככסלו ורחא תלפחאי לתשרי
 המ"ש בקדושת לוי עכ"ל צריש המלמד לחנוכה וכו'
 השבועות וחיבור נר מצוה והורה חור כג"ל:

ולפי"ל רמז לכון השפיות אשר קשית עולה ח"ג
 השבועות שבוה חלו על חדש כסלו שבו התחלת מועד
 חנוכה, ולכ"כ ותי חנוכה יגיעו עד חדש עכ"ל ע"כ
 רמז כי הג השבועות הוא בחדש סיון אשר חלו
 תלומים ורמזו בחורה (דברים ע"ז - י') הג השבועות
 תעשה לוי הלוקח מס"ת וכו' כי מס"ת ר"ת ימזל סיון
 תלומים ועפ"י כג"ל כי חנוכה הוא שייכות עם שבועות
 ועיקר חנוכה הוא יום האחרון זל"ת חנוכה לנוע
 וכן היום הוא כבר בחדש עכ"ל ע"כ זל"ת חנוכה
 עולה תלומים שבוה מזל סיון זהג השבועות ככו'
 וגם תלומים הוא בחי נ"יה (חריץ פלגי דגופה) כמ"ש
 בסודור ועל כן צו המדשם שג חנוכה (כסלו וקצת)
 הם בחי זהג השבועות ככו'. וסיון רמז הענין גל"ה
 כש"ע ח"ת (ס"ת חכ"ת כש"י ח"י) במחצת, צוים עכ"ל
 עכ"ל יב"י חנוכה ועי"ש במג"א (ס"ק ח"י) דגל"ת
 אין הסיון הזה מכוון בשנה שד"ס מלאים חסון וכסלו.
 חל"ה הסיון הוא מכוון לפי הרמז ככו'. וסיון ככחוב
 (משל"י י') כי גר מנה (חנוכה) ותורה חור (שבועות)
 כמ"ש שייכות זל"ת. [וגם יום גרמז טוד מ"ש (דברים
 ט"ז - י') זהג השבועות לבי הלוקח (שבוה י"ש קדוש)

מאמרי חדשי בשלח שבוע, מאמר יבמי אורה

מינוט ליומי אור"ת המה ימ"י חנוכה אשר בהם זרה אור"ר לישירים מהאר"ת
 אור"ר הגנו וימי הגנים האלו עלינו יתנוססו בגור ישועות כמבואר בספרון של
 יד"ק חקדושים ז"ע, ואענה גם אני חלקי בעה"י בגר מצוה ואור תורה, וזופע
 עלינו נהרה.

קבועה ומל זה מסוים הגמי ולא היה צו חלל להדליק
 יום ח' ונעשה צו גם והדליקו נמנו ח' ימים (והיינו
 הזכיר רק על גם הרבה) וכג"ל מהמ"ו. ולכאורה יפלא
 דהא הרי"ה צו"ספון וצ"ר"שונים ושהומס ויחפעל מלוד
 על גדול פלאות הנס אשר עשה כי צהל"ת נפשות
 ישראל מסיונים הרצום לחלפי אנשים וצנו חשמונאי היו
 רק י"ג אנשים (כמו שפירש"י צ"י צרכה עכ"כ צרך
 ח' חילו וכו') ועמם מחי מספר מעט וכמ"ש צהוד"ה
 מסרה גבורים ציד חלשית ורצום ציד מעטים וכו'
 ואין לך גם גדול מזה צהל"ת נפשות ישראל משא"כ
 צפורים שהי' מלוצב צעבט יוחר כמ"ש צפ"רים, ואין
 שייך לומר כד' ה"י"ז דצחוכה לא ה"י הנס מפורסם
 צהל"ת נפשות רק צנרות חצל צפורים מפורסם הנס
 צהל"ת נפשות והלא חרצה כג"ל, [וגם חלא יוחר היה
 מפורסם הנס חלא כדרך העזע צחוכה י"ג חנשים
 שגלחו צמחמנה וגד כמה מלות חלפים חנשים עד חלא
 יוחר חלל בשכל העצמי משא"כ צפורים שהי' מלוצב
 הנס צעבט וכוודע צפ"רים וחכמ"ל] ויש לחקך ולהבטיח
 צגרי כמ"י שפיר"ד זקו"י חלצום צזה, חס כי ה"י חקשה

א. בזמור מעוז חור, הנכונ בכל תפלות ישראל, מעוז
 חור והעתי לך חלה לצנת. חכון בית חפלתו
 וחס חוד"ה חנה. לעת חכון מענה. מלר המנחה. ולח חגמור
 צשיר מזמור חנוכה המנחה. י"ג עפ"ינשי"כ בש"ע (ס"י
 ח"י"ג) דהשעודות שטוים צחוכה הם השודות הרשות כי
 לא חקנו רק לצודות וכלל, והרמ"א כי השעודות מלוד
 הם משום חנוכה המנחה שהי' צימים חל"ס, והנה
 צנו"ז כי שם ע"ד המנחה שכי חלא חקנו רק לצודות
 ולכלל דצפורים היה הנס מפורסם צהל"ת נפשות ע"כ
 נתקן למשחה ושמחה שמחת עוה"י משא"כ חנוכה
 דלפי"ג דכ"כ ישועה צמחמנה ח"מ לא היה הנס מפורסם
 רק צנרות ע"כ קצנו לצודות וכלל כי חון זה שמחה
 עוה"י עכ"ל. [ועי' צש"ת וצ"י חפלת צהקדמה רשומי
 דברים ד"ה פרשת חקן]. וצ"ה י"ל צדצ"ו רש"י (צצנת
 כ"א ע"כ) מלוד חנוכה. על חרה גם קבועה עכ"ל.
 דצחמה לכאוי יפלא לשון הגמי מחי חנוכה וכו' לא ידעו
 מלוד גם חנוכה ע"כ פירש"י שנסהפקו צזה על חרה
 גם קבועה חס העיקר על גם חנרות חו על גם חל"ת
 נפשות שנתסרו רבים ציד מעטים כ"י ח"ש על חרה גם

יש טעם וסמך לסעודות שטושים בחנוכה (דרך טפל) זכר לשמחה וגם של גשמיות שהי' אז ג"כ כנו. (אבל פורים עיקרו נתקן למשחה ושמחה רק מחמת נס הלל נפשות כנו), הרי לפניך צי טעמים לסעודות שטושים בחנוכה. א) הטעם הנוי שרסעודות המה מחמת הלל נפשות שגולו מעטים גזל רבים וכו' רק זהו עפל לכלל וכדלח שנתקן בחנוכה העיקר כנ"ל. ב) טעם שהציה הרמ"א בזה כנ"ל משום חנוכה המזבח שהי' צימים ההם. עוד נקדים מ"ש במטה משה להראשונים ז"ל שמקובל צידו צפי מקץ עבזה עבה והכן התי' מטצ"ח והכ"ן תותויה חנוכה סמך לסעודות שטושין בחנוכה עכ"ל (וכן צפי נר ישראל להגב"ק המגיד מקאזנין ז"ל כי ענין רמז עבזה עבה והכן לחנוכה עיי"ש) ועפ"י יוצן המשך דברי הזמר לחנוכה שהחלנו בזה. מטעו לור יסועתי לך נחה לשצה (היינו שאז בחנוכה נתקן הלל וכדלח להודות ולהלל להי') חתון ציה תפלתי ושם תורה נצנה (וגם שהה צעה הנלות חנו אומרים צבוח"ג שהוא ציה תפלה. הלל שלם וכדלח. ותפלות במקום המילום ותודות. ע"כ נקרא גם עהה הקרצה תודת צציה תפלה ושם תודה נצנה צהלל וכדלח) לעת הכי"ן מטצ"ח (היינו ע"ד הנהגו עבזה עבה והכן וכנ"ל מהמטה משה וכיון שנתקן רק להודות ולהלל קשה למה לנו הסעודות עבזה עבה והכן, וע"י מתרץ ומפרש צי טעמים הנ"ל להסעודות. ה"א) מלך המנצה (שהוררים הויגים הרעו לנו צהריגת נפשות וא"כ שייך ג"כ שמחה גשמיות מהלל נפשות

עליו ח"ל וצלוש חילק ואמר כי צפורים הי' הלל נפשות וצחוכה לא הי' הלל נפשות כי הויגים לא צקשו נפשות רק ההכנעה והעצרת דה ואין זה נכון דהא פירש"י צפי כי חלל דגדול המהטות חל האדם יותר מהבורגו עכ"ל הע"י חמנס המעיין צלשון זקיתי הלבוש יראה דלי"ק עליו קוי העו"י ח"ל הלבוש ומפני שלא נמסרו ישראל צחותו זמן וכו' להריגה כמו שהי' צימי המן חלה שצלו האויבים עליהם למלחמה ולא צקשו מהם חלה ההכנעה ולהיות ידם תקופה על ישראל ולהעצרים על דחם כידוע ממעשה דאנטיוכס וכו' ואם היו ישראל מודים להם וכו' וחוזרים לחמנתם חלילה לא היו מצקשים יותר חלה שנתן הש"י וגזרה יד ישראל ונלחום ע"כ נתקן להודות ולהלל עכ"ל והוא כסדרת הע"י ולעומת הנס שהי' לדת תורה"ק נתקן רק שמחה רוחניות ולק"מ מה שהקשה הע"י על הלבוש דהמחטות חת חצירו יותר מן הבורגו, דהלבוש חינו חולק על זה משאחז"ל (בספרי, וברש"י שם) דהמחטות חת חצירו יותר מן הבורגו רק שכי שהחג לזכר הנס הוא נתקן לעשות צו דוגמת הנס שנעשה צו וצחיו ענין, כי חם הי' הנס וההללה צעניו דדה וברוחניות"ח אז לריבון הל"ל והודל"ה שהוא ג"כ זכר רוחניו להנס שנעשה צבחי' זו, ואם נעשה הנס צגשמיות"ח כגון הלל נפשות צפורים ע"כ הזכר לנס הוא עש"י גשמיות"ח משח"ה ושחח"ה ולק"מ מהך דהמחטות חת האדם יותר מן הבורגו מ"מ זכר הנס הוא מעין צחי' הנס חם צרוחניות או צגשמיות וכיון שהי' בחנוכה הלל דדה ע"כ נתקן צהלל וכדלח וכמ"ש שם ולי"ק קוי הע"י, ואדרבא על הע"י קשה צמ"ש דבחנוכה הי' הנס מפורסם רק צנרות כנ"ל, ויש לתרץ דכונת הע"י צמ"ש צלשונו שם צחחלה לחלק הדברים צין הנס והללה שהי' לענין רוחני תורה ומלוח או לענין גשמיו כנ"ל ומ"ש שלא הי' הנס מפורסם רק צנרות ו"ל כונתו הוא כמ"ש הלבוש צזה דגם שהיו מלחמות גדולות ונוראות (בנס דחנוכה) והללה ויטעות, עכ"י חם היו מודים לעבודתה ח"י לא היו מצקשים יותר מישראל ח"כ סוף כל סוף הוא עיקרו שמחה רוחניות ע"י שעמדו צנסיון ולא סרו לצבם מהי' (שארית הפליטה), וע"כ הי' מפורסם הנס של גרות שזכו לשמחה רוחניות ג"כ כמו נלחון המלחמה צעת דחם שהי' ג"כ שמחה רוחניות (כן י"ל צע"כ כדי לתרץ די הע"י דלח תקשי עליו כנ"ל). וכיון שצחמת הי' בחנוכה גם שמחה וגם לגשמיות מהמלחמה שגולו ישראל כנו ע"כ עושים גם סעודת שמחה ג"כ (כדעת הרמב"ם והרש"ל) רק המה עפל, והעיקר נתקן לג"ח ולהלל וכדלח. וע"כ שפיר כי הע"י (נמשך מסדרתו דלעיל דחלוי צחיו ענין הי' הנס כנו, וז"ש) שלא הי' הנס מפורסם אז רק צנרות היינו שהפרסום והעיקר הוא שמחה רוחניות כמו שהיה צנרות והיינו כסדרתו וסדרתו הלבוש כנו. (א) לפי"י

(א) הג"ה, וצ"ע מש"ס שבת (כ"ג ע"א) נשים חייבות בנר חנוכה שאף הן היו באותו הנס פירש"י אף הן היו באותו הנס שגזרו יוגים על כל בתולות הנשואות להיבעל לטפסר תחלה ועל יד אשה נעשה הנס עכ"ל"ה וכונתו נראה כמ"ש ברמ"א (סי' תר"ע סעי' ב') בשם כלבו והר"ן שגוהגים לאכול מאכלי חלב בחנוכה לפי שהנס נעשה בחלב שהאכילה יהודית את האיוב עכ"ל"ה ועיי' בשטמ"ק בגליון הש"ס ד' ווילנא בעריכין (דף ג' ע"א) בד"ה שאף הן היו באותו הנס הוא מהרשב"ם פסחים (דף ק"ח ע"ג) דבחנוכה ע"י יהודית וכ"כ התוס' שם בפסחים בשם הרשב"ם [אם כי ברשב"ם שלפנינו לא נמצא לשון זה] עכ"פ קשה לדברי הט"ו לשון הש"ס לפירו' מ"ש דנשים חייבות „בנר חנוכה" שאף הן היו „באותו הנס" הא אותו הנס „דנר חנוכה" הוא רק הנס דגרות ולזה אין שייכות למעשה דיהודית שזה הי' רק מענין המלחמה ולא בנס דגרות ומה זה שייכות לגר חנוכה הא לזכר המלחמות לא נתקנו רק הסעודות כנו ולא „נר" דחנוכה וצ"ע ובע"כ לומר דשגו הגסים הגרות והמלחמות המה משולבות זב"ז וכחד חשיבי (תעיי' שו"ת בית שערים או"ח סי' שצ"ט עיי"ש):

שוכבב אז רק שהיה עפל כניל. ועוד טעם צ' ואז
 אגמור צשיר מזמור חנוכה המזבח (שאלו נגמר חנוכה
 המזבח בזמן החשמולאים כניל מהרמ"א שזהו טעם
 הסעודות בחנוכה. וכמ"ס הטור בשם הפסיקתא שנגמר
 אז מלאכת המשכן בנייה צבוליו ע"כ שמחה הסעודות
 היא מפני חנוכה המזבח):

ב. ולפי"ד הרמ"א בניי שהסעודות בחנוכה הוא מטעם
 חנוכה המזבח והבית כמ"ס בטור בשם
 הפסיקתא כניל ע"כ רמז המזמור (ההללים ל') שזמרון
 בחנוכה מזמור שיר חנוכה הבית ר"ת שמח"ה היונו
 רמז דאס כי חנוכה נתקן רק להודיה ולהלל, אכן
 השמח"ה שמשון בחנוכה הוא רק מחמת חנוכה
 הבית כנ"ו וכן לפי דרכו שהשמח"ה בסעודות הוא
 מפני הלל המלמח"ה בגדולת מהיונים שרנו לצעל
 חידש שיבת מילה וכשנלנונו מהם וזכינו עי"ז לקיים
 חידש שיבת מילה ר"ת שמ"ה ע"כ זהו השמחה בסעודות
 כנ"ו:

ג. עוד צומד הנו"ו ומותר קנקנים נעשה גם לבושנים
 בני צינה ימי שמונה קצטו שיר ורנוס, יש
 לדייק על שנקט לשון בניי בנייה דייקא וגם מהו דייק
 "ימי שמונה" קצטו וכו'. וי"ל בהקדם דברי הערבי
 נחל בשם החולדות ועקב יוסף שה"ו על ק"ו הביי
 דהא בלילה הראשונה לא היה גם ותי"ו גם חולדות י"ו
 שזה משום פסיקת דיומא וסתר הוא עגמו זה דא"כ
 הו"ל לאחר ולא להקדים יום א' משום פסיקת דיומא.
 וגם הוא שם ת"י צ"ס א' א' דכל לילה היתה מכנה
 לחצותה היונו שנתמלא הקנקן בחזרה מיד שהוריקן
 ועפי"ז הקשה דבילה האחרונה לא הי' גם לפי"ז דכל
 לילה היתה מכנה לחצותה ותי"ו הוא שני הדברים
 צמדא מחתא דבאמת בליל ה' י"ג דלא הי' גם פון
 דבגד נתמלא הפך בחזרה ציום ז' ולא הי' הכנס בגד
 ויום ה' הוא רק משום פסיקת דיומא ע"ש אך באמה
 קשה עדין לומר שחוקנו אז פסיקת דיומא פון שהיה
 בזמן המקדש והכנסים הקדושים החשמולאים שהיו בקיאים
 בקציעת דירחא והיו סוכרי גדולה כמ"ס ציוספין
 וכמ"ס זקני צבני"ס (מלאמר שרי ציששכר) ע"ש ורובן
 של סוכריין בודאי משצט יששכ"ר עמוד התורה ואלמר
 בהם מצני יששכ"ר יודעי בנייה לעתים שנקיאים
 בקציעת דירחא כשחז"ל. ולפי"ז צ"כ נכון יותר לומר
 על ק"ו הביי אחיה גם היה ציום א' כדי העי"ז בזה
 עפי"ד הזוה"ק (פ' בשלה) דאין הברכה שורה על
 דבר דייקן א"כ על כרחך דנשח"ר בלילה א' דבר מוטע
 כדי שתשרה עליו הברכה א"כ גם בלילה הראשונה הי'
 גם. ולפי"ז יחסרם שפיר כונה הזמר, כמון חומר, ומותר
 קנקנים נעשה גם לבושנים (היונו על שנתר מעט
 בקנקן בלילה א' כדי שיהיה נכנס מקום לחול בדברי
 העי"ז וא"כ שפיר היה גם גם בלילה הא' ואין מהנורף

לפי"ז לת"י הערבי נחל שבי משום פסיקת דיומא. ע"כ)
 בני צינה (כיונו אף שהיו יודעי בנייה לעהום בקיאים
 בקציעת דירחא ולא שיד אלנס פסיקת דיומא. עכ"ז)
 ימי שמונה (דייקא) קצטו שיר ורנוס. (דכיון שהטיקר
 בחי העי"ז דמותר הקנקנים נעשה גם לבושנים ושפיר
 חקנו וקצטו בתחלה בשמונה ימים ולא מטעם פסיקת
 דיומא כלל כיון שהיו בני צינה יודעי בנייה לעתים
 לקצטו החדש ולי"ש אלנס פסיקת דיומא) וכני"ל:

ד. נודע בספרים ומקובל בשם הלדיקים רבותינו שגמר
 החותם אחרי ר"ה יו"כ וסוכות הוא נמשך
 עד החנוכה ותי"ו צ"ס ליקוטי מהר"ל (להדיק מהר"ל
 ז"ע מאקולקוב תלמיד רבינו הקדוש בעל מעס אלימלך
 ז"ע) בדרוש להטעם ח"ל דהכס יודע דחנוכה הוא
 בגמר החתימה של יוה"כ ומו"כ"ב עד חנוכה ע"ד
 ימים וחנוכה גמר המחקה עכ"ל"ה (וכיונו כי ציו"כ
 יסתמוין אז מחול, ונגמר החתימה בחנוכה כני"ל).
 וכן בדברי קדוש זקני מהר"ל ז"ע (בעל בני יששכ"ר)
 צ"ס דברים נחמדים (לחנוכה חות ד') כי דמ"ס צוה"ק
 ומקובלים חיימ"ה עילא"ה ע"ד הו"ד איתפסע"ת הרמז
 לדיומ"ה עילא"ה הוא בחי חש"ו עילא"ה המהגלה ציו"כ
 ושמי"ע הוא בגמר עכ"ז איתפסע"ת עד הו"ד שהוא
 חנוכה ע"ש וכיונו כדלמנן. וי"ל רמזו בכתובים (תהלים
 ל"ו-ח) מה יקר חסדך וגו' (וק"ר המה ימו ר"ב
 ר"ת ימו יקשא יצי"ת זום א' דר"ה דיעה קשיא ויום
 צ' דיגה רפיא. [וכן ראונו צב"ק מכתב ח"א"ז הרב
 הקדוש מלאננהוט ז"ע (וגדפס פעת צ"ס) מלאמר מילי
 דהספיר"ה עי"ש) שבי רמז זה על וק"ר בל"י ממכתבו
 לפני ר"ה]. ויו"כ מרומז בזה) חסד"ך חלקיים (שיה"כ
 בחי חלקים צינה וגם אז מתחילין הכסדי"ם הפנימים
 ליכנס ולהמשיך עד יום א' דסוכות כנודע בבהאר"ל
 [ועי"ו בדברינו צמאמר יום הקדוש חות א' ואז בני
 ע"כ נקרא חסדך חלקיים) וצני אדם בל"ל כנפי"ך וחסיון
 (רמז) על סוכות כמ"ס צבני יששכ"ר בשם הקדוש
 מהר"ל מוידעיטשוב ז"ע על יחציתו לל ידו חסית
 כנפי"ה השכינה בקאי על הסוכה חיימ"ה מחופפת
 על בני עס ישראל וז"ש וצני אדם בל"ל כנפי"ך וחסיון
 בל"ל דמסימנותה חתה כנפי"ו ותי"ו ירויון מדשן ציח"ך
 (שהסוכה ביהו של הקב"ה ומלותו וגם רמזו על סוכת
 דוד אשר הפלחיו ע"ז בניו הסוכות [ועי"ו בדברינו
 במאמר סוכת שלום חות ז' ועוד שם מזה] והוא נקרא
 ציח"ך כי לא באצרכם שקראו בר וכו' אלא כיעקב
 שקראו צי"ת כשאחז"ל גפסחים [דף פ"ח] וזה הסוכות
 כנגד יעקב כמ"ס הטור וצבחי ויעקב נסע סוכה
 כדלמרי"ו בפרד"ס, ואח"כ צא צמחוננה יומי דחנוכה,
 וזהו) וגח"ל עדין חשקם (נח"ל ר"ה ליהלוק נר
 חנוכה כמ"ס מהאר"ל בשם נח"ל צבונה צבכה להדליק
 נר חנוכה) כי עמך מקור חיים (שאלו נמתקו בתרין
 דמי"ס צ"פ ד"ס צג"י נח"ל כמ"ס צבונה הנו"ו של ר"ה

של צ"ח כו"ל) וגם, נחל עדני"ך (כי עדן לא חימה
 עולמה כמ"ס צוה"ק צדקנות [כ"ז ע"א] והוא צמי
 ה"י"ג מקילין דלומי"ה עולמה המצוה צדקנות נר חנוכה
 וגם עד"ן הוא צחי חכמה שבמלכות כמ"ס צמ"ח [שער
 יזר ענינות פ"א] וכינוי שכן רומז לחכמה להמשך
 (למלכות צ"ח):

ד. ועוד אמרתי צ"ח בשנת חנוכה שהוא פי מקן עה"כ
 ייבוי מקן שנתים ימים ופכטה חולם וכנה
 עומד על היאר וגוי ובמדרש רצ"ב הכ"ד קץ גם להפך
 וגוי שזכו רומז לחנוכה כי חנוכה הוא הק"ץ להפך
 ומתחיל הלו"ר להתגלות בן הוא בחנוכה התגלות הלו"ר
 בגוה וכי הק"ץ והוף למלכות וגלות ירין שהוא נקרא
 הש"ך כדל"ה במ"ר צדקנות הוא שנתים ימים שבחשך
 נקרא שנה צחי שחר"ל (עירובין ס"ב ע"ב) לא אצרי
 לילך הלא לשנתה ח"ש ופרעה (לי התגולה) חל"ם
 (ג"ג ה' הווי"ו, מזל"ה [ר"ח משך חסדך ליוצקי כנוי
 צדור הקדוש] היינו בחומ"ז רוחי דצמל"ה תל"ה
 מילתא כמ"ל [וגם חל"ם ר"ה חיים ל"דה מ"זוגות
 שהוא חיי בני ומזוי שנמשך מצחי מז"א] והוא מכו"ג
 מדות ב' מזון נולד וק"ה צמ"ש או צ"ח כנוי, ח"ש)
 והנה עומד על הלו"ר (החיות) שגם חיותו יאר
 הם חצ"ק בני צ' נולד וק"ה היינו הכי מזל"ה נולד
 וק"ה שמשם נמשך כ"ז וכידוע מכונת ליל ח' זל"ח
 חנוכה) ה' יצאנו צ"ב:

ד. א"י וכו' מקן שנתים ימים וגוי הכ"ד קץ גם
 להפך כמ" מהמ"ד, כי השלמת החופה לטובה
 בחנוכה וכמ"ל (צלות ד') והוא השלמת החופה מהלו"ר
 ובמ"ע והיחוד נמשך צמ"ש כל ימות החורף עד ז'
 דפסח צחי יולדת צלמ"ז ומשם עד ח"ג השבועות
 צחי יולדת צרו"ה ולבושי חג חורר צדכ"ל ע"י מה
 שכתבו במחמ"ו חג הצבורים (אות י"ט) וגם גם
 עכ"כ וחג הקל"ר צכורי מטעף אשר חזר צד"ה (אות
 כ"ה) שהוא חג השבועות תכלית הצו"ה של שמי"ע
 ובחופה הנעלה, ומטה"ה כיון שהחנה הוא צחי גמר
 החופה שפיר יש שייכות חנוכה לשבועות כמ"ס זקוני
 הקדוש צמ"ש צמ"מ שרי צושכר המיוסד לה ע"ש.
 ח"ש (משל"ר) כי י"ר מל"ה (בחנוכה) וחור"ה חור
 (צבוע"ה). והנה בחנוכה נחג השבועות כי נחמקו
 צד"ר דמ"ס דם נמר ועט"ה ח"ב כמ"ס צדקנות
 פסח וספ"ה"ע (וכמ"ל צלות ד') צדור ואומר לך
 צדמ"ך הי"ו צ"פ שא"י צכות וצד"ה ע"כ כשנחמקו
 הצ"ס ד"ס שוחן צ"ח חיות ה"י של גם מ"ה כמבואר
 בהאר"ל של וכן צדקנות חנוכה צד"ה צדור ד"ס האד"ס
 זכ"פ ג"י נח"ל להדליק נר חנוכה, וגם ד"ס חד"ס ג"י
 חנוכה, (וכן הוא הכונה להגלל מהריגה ד"ס ליקח
 מ"ד דר"ה"ם שכן בחנוכה ע"י צדור), אמנם האות
 א' שורש החיקון חיות לתר"י דמ"ס יחדיו והוא צ"פ י"ו
 ד"ס עם א' צג"י חנוכה והוא י"ל רמז שאלו המכצאים

להדליק נר חנוכה ומתקן הצ"ס ד"ס צדור ואומר
 לך צדמ"ך הי"ו צ"פ כמ"ס צדקנות הכנה של פסח
 והמפירה, וכו' הכונה צמ"ל דר"ה"ם צדור היינו
 להגלל מהריגה ד"ס כמ"ס גם ושיהיה צחי חיים ח"ש
 מקור חיים) צדור נראה חור (שאלו המנוח צדור
 כור מל"ה חנוכה וע"י זכ"ס ללו"ר הגוה כמבואר
 בחנוכה צמ"ש צמ"ס בקדוש מהר"ם מקארע"ן ז"ע
 וכו' צדור"ך נראה לו"ר שזכה ע"י לו"ר חנוכה לרח"ה
 לו"ר הגוה, ע"כ חנו מתפללין או בחנוכה) משוך חסדך
 נודעך ולדקתך לישרי לב (שאלו בחנוכה זמן החגות
 החור הגוה ושל"ה יב"י עוד להסתר פנים כ"כ כאשר
 הוא גוה החור ונגל"ה בגלותו ולא זמן השפעה בחומ"ז
 ויחי בחנוכה ומל"ה"ם להמכות צמ"ה צפת שירדה
 לת"ה עקף לבינה וחוק לערות"ה ע"כ מפקשים שבחפ"ס
 יכ"ו וישפ"ו רק נ"ד יר"ה והש"י שמו המהי"ק צמ"ה"ק
 ואמונתו יחי זל"ה לל"ה המתחלשים והרשעים הכופרים
 והס"א הלו"ה וכו' החגות הלו"ר של חור"ה שיתקדש
 גם שמים על ידיו כי לו חנוכה זמן החק"ה חומ"ה
 דת חוכ"ק נד" היותו האפקורשים והפלוסופים שר"ו
 להשנות חור"ך ולהעבירם מחוקי ר"ו"ן ושהגור"ה כח
 השפעה החפ"ים וישנות לל"ה המלמ"ים צד"ה חוכ"ק
 לו נמל"ה לנגד"ה המ"ה יב"ו ויכ"ו וזל"ה יב"ו לשי"ה
 ונח"ה מלחמתו הקדושה השמית"ה ח"ש משוך חסדך
 לוודעך ולדקתך לישרי לב (כנוי) והוא י"ל צמ"מ
 (חל"ס ח"ז) למל"ה צדקנות צמ"ר שור (שהוא צד"ה
 המנו"ה) יל"ר פני"ו חנו של"ה (כינוי ילו"ר בחנוכה
 יאר פני"ו צחי הארת פני החוקע מש"ע נכד"ו ובחומ"ז
 רוחי מש"ס נמשך ואלו מנפשים) לדעת צדור"ך דרך
 צלל גוי"ס וישע"ך (שיומשך נ"ה השפע לו ח"ה לר"ה
 וחשבו שמו כדו שידעו צד"ך החחונה לר"ה ה' וגור"ו
 וצ"ל גוי"ס ותקדש כמו ע"י ישוע"ך שהשנה לעמך
 ישראל המלמ"ים צ"ך) כנוי:

ד. ובשבת חנוכה אמרתי להוסוף על כל הכ"ז
 צמ"ה"ם (הכ"ס ל"ו) מה יקר חסדך
 וגוי משוך חסדך ליוצקי ד"ס לה"ס שהוא ג"י ג'
 חיות מזל"ה שמשם נמשך צמ"מ רוחי צמל"ה הלו"ה
 מילתא במשח"ז"ל צמ"כ ח"ק וע"כ נמשך "חסדך
 לוודעך ולדקתך לישרי לב"י בכל השבועות והוא הענין
 צמ"ס צדור גח"ס משנה שהוא להמשך מהו"צ מל"ה
 ג"ס הי"ו שהוא צג"י לח"ס וגם ר"י נחמ"ם ולהמשך
 מהמדה הי"ג מ"י"ג תיקוני מזות כודע הכונה צדור
 וע"כ הענין הוא צמ"ס חנוכה כי לו צמ"ה"ה הצונה
 צחי ימים צמ"ה להו"ג מדות ח"ש ולדקתך לישרי
 (ר"ס ל"ו נראה חנוכה) ל"ב (הוא ובחור"ה חוח"ה
 ל"ב בתחלתה ופוס"ה כי נר מל"ה ולו"ר חור"ה וגם
 ל"ב הוא ג"י צ"ס י"ו שפוס"ה היחוד צדור צ"פ י"ו
 שח"ס חל"צ שני"ס צדור חמוכות גאולה לתפלה כודע
 והוא ח' צחי חס"ד ג"י י"ג וה"ס הי"ג מדות הכונה

מי כמובן צאלים הי' וגוי עושה פליא אלותיות אליף
 שהמשיכו האלף לד"ם ותקנו חנוכה וזהו ג"כ רמז
 שייכות חנוכה לשבעות וז"ש המדיר ק"ץ ש"ס לחש"ך
 עולה ח"ג השבעות עם צ"פ ד"ס היינו כל חנוכה
 הכז של חג השבעות שהצ"פ ד"ס נשכר ונעשה חלב
 ברחמים גמורים, ע"כ עובד גנוז בנז"י בדברי הרמ"א
 בזה (סי' חר"ע סעי' ז') לאכול מאכלי חלב בחנוכה
 בסודן של דברים משין חג השבעות כנ"ל:

ד. א"י בזה ויחי מקץ שנים ימים ופרעה חסם והנה
 עומד על היאר ובמד"ר קץ שם לחשך. שהעיקר
 להפיל על הגאולה במכרה דידן צפרע בחבני משיח
 אלו ובש"ק וימי חנוכה אלו שהוא חינוך והרגל לגאולה
 העתידה כמבואר בצנ"ש וכל הספרים וכו' ההגלות
 אורו של מלך המשיח. ומה שישנים בגלות ואין מחשבות
 כראוי לשוץ אל ה' ולאקמא שכינתא מעפרת ולאפרקא
 מן גלותא היא רק שינת האולה ומעוררת הגלות שניתל
 הדעה ר"ל וכמ"ש הרמב"ם (הלכות ר"ה) בכות
 השופר צר"ה עורו ישנים מתרדמתכם משינת האולה
 וכו' וז"ש ויחי מקץ שנהים ימים (שיעשו סוף וק"ץ
 משיגית האולה שינים כל הימים ורמז שנתו"ם ימ"ם
 לרצוי הימים ושנים של השכות הגלות וגם שנתו"ם
 לשון שיג"ה כנ"ל שישנים בהשך ולא אור בגלות התל
 הארוך הזה ויחי קץ מזה השעוררות בקץ לקום) ופרעה
 חסם (כי נהגל כנ"ל שהי רק חל"ם כל אלו השנים
 מה שעסקו בהצלו הזמן וגשמיות חלוח עוב"ז. וכנ"ל
 מכרמב"ם בכות השופר וזהו רמז כי חנוכה הוא
 סוף וגמר החיות שהחיל הכתיבה צראש השנה וכמ"ש
 בצנ"ש רמז כי מתחיל"ו עולם רח"ש השני"ה ועון
 סופו בחלתו לטורר מהשינה כמו ר"ה צנה השופר.
 וגם כשארז"ל [בתענית כ"ג ע"א] שה"כ בשוץ ה' את
 שיבת ליון היינו בחולמיות שהי רק בחלום וכמ"ש
 בגלות הארוך ושינה חרוכה כזו בעוב"ל, והעיקר להפועד
 ולשוץ בחשובה שלימה כמשארז"ל צפי חלק כלו כל
 הקולין ואין הדבר תלוי חל"ל בחשובה ונשוצ לתורת
 ה' בחמת וצננות התורה נגאלים כשארז"ל צצ"ב עוב"כ
 כי יחנו בגווים עתה אקצנם. וז"ש) וזהו עומד על
 היאר (שהדבר עומ"ד על זה אם ישראל יעסקו בהור"ה
 כמ"ש בצוב"ק הי' ישראל לעין באורייתא לא השתכחין
 עוד בגלותא וההור"ה נקרא ע"ש היאר מ"ם כשארז"ל
 בתענית) וז"ש קץ שם לחשך היינו רומז לחנוכה כנ"ל
 שהוא עה לון להגלות אורו של מלך המשיח וע"י
 התורה, וזה רמז כי י"ר מלוח וחור"ה אור.

וזהו י"ל המסורה צפרשתן כולנו צ' במסורה. כולנו
 בני איש ה' נחנו. כולנו בלאן תעינו. נחנו ג'
 במסורה כולנו בני איש ה' נחנו. נחנו פשענו ומרינו.
 נחנו נעבור חלונים. ויהצאר בהדא מחתא כולנו בני
 איש ה' נחנו (שהעיקר לריבין לידע שאנחנו בני רב
 בניו של מקום ית"ש שנקרא ח"ש מלחמה כשארז"ל

וזהו בני אי"ש אח"ד יחידו של עולם נחנו וע"כ לריבין
 נשוצ אל חצינו מלכנו ולהתנהג צנח"י בניו שושים
 רטנו של מקום וע"ז יחי קירוצ הגאולה כנ"ל ולא
 לחשוב שיחי תכלית בגלות העמים לא זו הדרך שיאמרו
 שלום עלי נפשי והשכינתא בגלותא כצדקל כבוד שמו
 נחלל בין העמים [וכמו שהארכנו בזה בדבריו ר"ה
 במאמר הקט בשופר] ומה שהשננו צנינת האולה כנ"ל
 שיחי אחס תכלית בגלות, וזהו כולנו בלאן תעינו
 בלאן אודות ונדחת ובני דעת השננו בטעות, וחי
 זה לתעל בשביל שלח ה' עיקר עבודתנו על הגאולה
 בקרוצ. וזהו המשך המסורה) נחנו פשענו ומרינו (בזה).
 אמנם נקיה לרמזי שמים, וללמד זכות על בני"ך כי
 אם יקראו אותנו לגאולה מן השמים אז ניה כל הצלו
 וענינו עוב"ז וגרוץ לקראת משיח לדקנו קוממיות לארנו
 ואפילו צמ"ם. וזהו) נחנו נעבור חלונים לפני ה'
 [היינו "חלונים" שלוחמים מלחמות ה' ותורתו וז"ש "לפני
 ה'" היינו ולא כרשעו זמנו כל שום והניכא דחית לבו
 שיבקשו ויאמרו בני הארץ וזהו בחמה חורבן אבי"ק
 וכשיחי מגמחינו לעבוד הש"י ולשמור תורתו צה"כ
 אז יחי] ואתנו אחות נחלתנו וגוי (לשוץ לחמת
 נחלתנו הוא אבי"ק בכל לבנו ונפשנו נחנו נעבור
 חלונים כנ"ל) ואנחנו נדע כי נחנו פשענו ומרינו ולא
 בשלנו וזכותנו זוכה לגאולה רק ית"ש יאמר למעני
 אעשה ולא ע"י מעשיו פי"ד במהרה דידן בזכות
 קדושת ימי לון האלו המכובלים לזה כנ"ל:

ט. עוד אמרתו ע"ד המדרש אלו ויחי מקץ הה"ד
 קץ שם לחשך (בשבת חנוכה שהוא יום ג'
 וחנוכה) שהכוונה בכדור ללמד וחנוין וזהו ארז"ל
 במדרש עוב"כ ומהיו את אשר אחון מי שיש לו צדו
 (היינו זכות) במדת רחמים אנו בא חלוי ומי שאין לו
 צדו (בשום זכות) במדת חנון אנו נותן לו והנה
 בחנוכה צנה הדלקת ג"ח בזמן שירדת לתת טרף לבינה
 וחוק לנערותי (כמבואר בסידור הארז"ל) הוא זמן
 הפסעת בחומ"ז ריחוי מהשיש נהורין שמתגלה ע"י
 צחי אור הנרות. וזהו יש קטרוג על זה יפן שיעקב
 ועשו חלקו בנחלה צ' עולמות וגמלא מגיע העוב"ז
 נעשו ואין לישראל ח"ו חלק בזה וכבר נאמרו בזה הרבה
 חירוים שמגיע בחמה לישראל גם עניני עוב"ז וצרכותי
 אמנם ציום הבוא (ג' וחנוכה) יש ענין לבקש גם אם
 נאמר לשיבת המעשר כי אין לישראל צעוב"ז עפ"י דין
 כנ"ל מדרז"ל וזהו צחי מתנת חנ"ם. וכן ע"י השב"ת
 מגיע לנו עוב"ז גם אם נאמר שהוא נפל לחלקו של
 עשו כשחלק עם יעקב עכ"פ כיון שהוא אינו שומר
 שבת וזהו כי בלוח"ה הקדוש עוב"כ (שמות כ"י - י"א)
 כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ (וע"י
 בדבריו צפי צראשיה וצפי יחרו) כי העוב"ז לא נצרא
 רק על ששת ימים וע"י שמירת ש"ק מקיימים העולם

עוד על ששת ימים וכן כסדרן נמלא שמי שמיך
 שניתן רק לישראל מקיימים העובי ומלילין אוחו מזוטו
 של ים וכו' מחורבן עולם אם לא היו ישראל שהם שומרי
 שבת להליל ולקיים העולם (כי נכרי שבנת חיוב מיתה)
 ולפיו גם אם הי' העובי בחלקו של עשו כרי אנו
 הללונו בכל ש"ק ומגיע עתה לנו מדינה ועובים
 השנים צפרט כשחל צו היום ההוא של מדה וחנוין
 גם אם לא הי' מגיע לנו עפ"י הדין כנז' ועיי' מופרחים
 המקטריגים מלד עשו להודות עתה שמגיע לנו זכרות
 עובי' וח"ש ג"ם צרויך יחיה עולה מנוריה וגם עולה
 א"ש שפרש"י שלכך הסכים וזכרו מדעתו והוא עיי'
 מנוריה ואור א"ש של חנוכי'ה. ח"ש (עובדי' א') וכהי'
 בית יעקב א"ש (מספר הכז' שידה לו עשו צע"כ ויכניע
 א"ע תחתיו) ובינה יוסף ליהבה ר"ת לויי שהוא שצט
 לויי הכהנים החשמונאים בכה ימני חנוכי'ה יצית' עשו
 לקש ר"ת עו"ל שהוא והי' כאשר תריד ופרקה עלין
 וגו' היינו צעת הצרכות נאמר זה ואת זה לעומת זה
 וכו' כשזכ קם וכו' עיי' נמלא כשעשו חינו שומר
 החורה אז המקח צטל כי הי' מקח טעה מעיקרה
 כיון שהוא לא הי' לו חלק בעובי' כמ"ש בפנים יפות
 שם ונמלא שנפרק עו"ל של עשו וזהו ר"ת הכז' ועיי'
 לק"ש ר"ם יקן י"ש לחשך וזהו דברי המדרש רבה
 הכז' בפרשתן הכ"ד קן שם לחשך וגו' כנז' (וגם רמז
 בית עש"ו לק"ש כי עש"ו הוא אדו"ם סוף הגלות.
 וראשית הגלויה בתר דקליפה הוא צמנר"ים [כמ"ש
 צרום סי' בגלגולים] והנה לק"ש גי' ת"ל הוא סוד
 ה"פ אלקי"ם כנודע בצבא"רוז"ל בגלות מלרים וכאשר
 יחצטל עש"ו עיי' א"ש חו"ר של חנוכה אז יחצטלו כל
 הגלויה מראש ועד סוף):

עליונה ע"ש ועוד צכמה מקומות וכו'ה נודע ג"כ
 בשלי' כי חנויך (מט"ט) בסוד חנוכי'ה, וזהו יורמז
 לאשר החשמונאים לא היו ממלכות בית דוד (ח"ש
 הרמצי' כי על כן החשמונאים הקדושים הכהנים צמס"י
 להי' לבדו עכ"ז לא נחקיימה המלוכה לזרעם לאשר לא
 היו מזרע דו"ד ורק למלכות צ"ד חשיב המלוכה) ולאשר
 היו המה רק ההכנה לגאולה העתידה להאיר החנולות
 אורו של מלך המשיח בהגרות זימי חנוכה שתיקנו וכמשי"כ
 בצנ"ש עכ"כ בהנ"ך ולכשו לזק (לפי שעה) וחסידיך
 ירננו (והעיקר הכינו) צטצור דוד עבדך וגו' וכו'ה
 נודע כי מט"ט הוא צנחי' התלצפות השכינה הק'
 בגלות צנחי' עבד ואמה כמצואר בחיקוני זוכ"ק צכמה
 דוכתי (והוא רחום יכפר. ויהי"ר שלא יאמר פינו דבר
 שלא כרצונו) והוא צנחי' מט"ט עבד וכמצואר שם
 צמפרשים ועל כן צחי' חנוכה מט"ט כנז' הוא רק
 להאיר צהוך השכה של הגלות צכמה בגאולה של ביאת
 בן דוד והעיקר בגאולה חסר עדין עד עת קן צ"צ
 ועיי' רמז מ"ש בסידור צמזמור שיר חנוכה הביח
 (שהוא לחנוכה [ועיי' לעיל בדברינו אהת צ] ור"ת
 שמח"ה אמנם עיקר הכליה השמח"ה יחי' רק לעתיד
 הינו) לדוד (צמלכות בית דו"ד כדאמרי' צמדרש ישמח
 הי' צמטשו שמח לא נאמר לאלא ישמח ש"ף הקצ"ה לא
 שמה עוד צעולמו עד לעתיד צ"צ) וכי בסידור הכונה
 כי צערי' ילוי' צכ"י ולצק"ר רכ"ה גי' חלף חסר א'
 והוא גי' מטטרוי' ער הפני"ם והיינו כי צכוותנו צגלות
 ומתלצפת צנחי' עבד כנז' אז עדין חסר א' ממספר
 חל"ף שהוא הצרכה שלימה לעתיד (וי"ל עוד עפ"משי"כ
 צסה"ק כי משי"ה ר"ת מיט"ט ער היפנים ע"כ משי"ה
 רצונו מרוב ענותותו הקטון החלף דויקרה צנחי' חלף
 זעורה כי חסר עדין א' כנז' ואכמ"ל). וכן הוא חנוכי'ה
 צחי' חנויך (כנז' מהשלי'ה) צחי' בערי' ילון צכו כנז'
 (שהוא בלילי עבת הארוכים וההצרות החשך אך
 הקוי' הוא) ולצקר רנה (שמתגלה אז צחי' בוקרו של
 מלך המשיח מאור הגנוז) אמנם עדין חסר א' מאלף
 השלם קודם השלימות תיקון הגמור כנז' וזהו רמז
 שאנו מחפללין חו"ר חד"ש על ליון תאיר כי חו"ר חד"ש
 גי' א' יוחר על מספר צרויך כצו"ד הי' ממקומי' שזהו
 הי' התיקון של המכבא"ים בחנוכי'ה כנ"ל אך חסר
 עדין לתיקון השלם כנז' עיי' משלים מספר א' שהוא
 ר"ת של חו"ר וזהו חו"ר חד"ש על לוי' תאיר ונזכה
 כולנו צמכרה לחו"ר צמלכות ציה דוד צמאודה לוי'ן
 ואז יחי' האור צשלימות כנז'. (וכעין זה עיי' בצנ"ש
 שם אה גי' להוסיף א' על מספר צימ"י מתחיה"ו צין
 יוחגי' ואז יעלה למספר ל"ו א"ת צכ"י ישראל עוי"ש
 והבן) וצבה י"ל צרש"י צתהלים (מ"ג) שלה אורך
 ואמתך המה ינחוני יבאוני אל הר קדשך ואל משכנותיך
 ופירש"י שלי"ח אורך ואמתך מלך המשיח שדמה לחו"ר
 כמ"ש (תהלים קל"ב) ערכתי ג"ר למשיחי ואליהו הכניח

י. ועוד אמרתי צבה (ליל גי' לחנוכה) כי חנוי'ן הוא
 במתקת הדיני"ם צשורשן כמ"ש צמאורות גהן
 כי חנוי'ן עם האותיות עולה צמוכי'ן שהוא המתקת
 הדיני"ם צשורשן ורמזו כי חנון הוא אותיות ג"ז עם
 נ"ח כי נ"ו הוא הדינים כנודע וצמתקים צשורשן (וכנז'
 מדברי המאורות גהן) נ"ח הוא ר"ת ג"ר חנוכה כידוע
 מדברי החינוכי' (תיקון י"ג) והיינו צמתק בחיקון
 הכו"ד שהוא צבורות וכשהצבורות צמתקים צשורשן הוא
 חסדים גדולים עיי' הוא מדה וחנוי'ן חסד כ"כ גם למו
 שאין לו צידי כנז', [ועיי' בדברינו לקמן אהת סי'ט]:
 יא. ובמה צכחצנו לעיל (אהת ז') צענין אהת א'
 שהוא בצמתקה וצכונה נ"ח (והוא א'
 ר"ת חו"ר) ו"ל צענין החשמונאים הקדושים שנקראו
 מצכ"י שהוא ר"ת צירוך ציוד יחי' ממקומו כנודע
 משלי'ה הקדוש. והנה נודע מדברי הבני יששכר (צמאמר
 מכות החדשים כסלו עבת אהת חיי וכן שם אהת ג')
 צענין שאחז"ל חין צרכה דלעילא פחות מאלף והאר"ך
 שם צסוד חוכה ירדוף א' חלף שהוא אהת א' צחי'
 חלף והוא צחי' ואאלפ"ך חכמ"ה צחי' אצח חכמה

שהוא חמיתי נצח נאמן עבליה וי"ל כי שלי"ח (עם א' — כי כל א' אחזי או"ר כמ"ש בתורה"ק — עולה כ"ר חנוכי"ה וזהו להמשך) או"ר"ך (מבחי או"ר חר"ש על ליון תאיר הוספות הא' כנז' ויהי עולה במספרו כנז' וזהו) ואמחק (מדת ואמ"ה ש"ע נהרין כמ"ש כבר במק"ח) המה ינחוגי יצאוני אל הר קדשך ולא משכנותיך (היינו אור חדש על ליון תאיר כנז') ח"ש רש"י מלך המשיח שדמה לאו"ר כמ"ש ערכתו כ"ר למשיחי היינו כ"ר חנוכי"ה (כי שלי"ח עם א' עולה כן כנז') שהוא הארה או"ר"ו של מלך המשיח כ"צ:

יב. ועוד י"ל צענון מכצ"י שהוא ר"ח צרוך כבוד ה' ממקומו [ועיי' מה שכתבתי בארוכה בזה ונדפס בהקדמתו לס' דרכי חנוכה מאחמ"ר הקדוש ז"ע] וי"ל בפשיטות קלת עפ"י הגודע בסה"ק דברי חיים על המועדים בזה כי שמ"ן ר"ח שנה מקום נפש היינו בחי עולם שנה נפש שזריכות לתקן ונזהר כחב אלוזמ"ר הקדוש ז"ע (בכת"ק שם שלמה על המועדים) כי הנה בחי שנה ונפש יש צדינו לתקן כ"א וא' לפי עבודתו משא"כ בחי עולם (מקום) כיון שאנחנו צעוה"ר על האדמה טמאה זה אין צד כ"א לתקן [ועיי' בדברינו במאמר ימי החג ליום ג' דסוכות אות א' דד"ה והנה יעקב אבינו וכו'] והנו"כ"ה הוא חינוך והרגל לגאולה עתודה כ"צ וכמ"ש בצנ"י"ש ע"כ הכינו א' החשמונאים הנהנים הקדושים בחי מקו"ם לתקון הגמור ונזהר רמזו שבי הפך טמון בארץ (המקום) כמ"ש החו"ם וגם מלות נר חנוכה במקו"ם שלי"ח סמוך לפתח ובי עפחים לארץ וגם הכונה בהאר"ל להאיר לה למטה במקומ"ה ולא להעלותה ממקומה עכ"ל אלוזמ"ר ז"ע ע"כ י"ל לפי"ז כיון שגלחו החשמונאים ותיקנו בחנוכה אז את הבחי"י מקום ג"כ לזה כשכצשו וגלחו המלחמה אמרו צרוך כבוד ה' ממקומו:

ג. עוד לאלוקי מילין צענון החשמונאים ור"ח צרוך כבוד ה' ממקומו, כי הנה נתגבא על החשמונאים במחזה דניאל (י"ח ב') ועמד על כנו מעביר נוגש הדר מלכות וצמיים אחדים ישבר ולא באפים ולא במלחמה פירש"י ועמד על כנו מעביר נוגש. ויתחזק על כסוסו בהר המודעות מהתיבו בן יוחנן המעביר נוגש וין מעל ישראל. והיא הדר מלכות. ישראל כי שר וגבור יהי הוא וכל זרעו אחריו בני החשמונאים עכ"ל וזהו אמרתי (בליל ה' דחנוכה) כי רמזו בזה שפיר ועמד על כנו מעביר נוגש (כפירש"י דקאי על החשמונאים) הדר (שהוא בחי מלך הד"ר שתיקנו צנ"ח מהדרין ומהדרי"ן מן המהדרי"ן כמ"ש בצנ"י"ש ולהמשך חיות לנשמות בתח"מ שהוא ע"י כח הניח מאור הגנוז והוא הד"ר מלך השמיני שלא נא' בו מיתה ע"כ לעתיד יעמדו בגודל אור קדושתם בחי"י הנהנים החשמונאים שמשרו נפשם ותיקנו צנ"ח דחנוכה בזה) מלכות (כמ"ש בכוה"ג"ח להאיר לה במקומה בצחי"י נה"י למלכות

למטה) וצמיים (אלון יומי דחנוכה) אחד"ים (צגי ס"ג כמ"ש הכונה בהדלקת ג"ח שהוא חני"ה כ"ו חנה ג"י ס"ג חומה עילאה) ישב"ר (עולה צרוך כבוד הו"י ממקומו) [ורמזו המספר ממקומו חסר ו' באמנע שהוא ו' אות חו"ם יען שלא היו ממלכות בית דוד מלך ישראל ח"י וקו"ם כי על כן לא נמשכה מלכותן כמ"ש הרמב"ן ז"ל] ולא באפ"ים (כי הכונה לליל ה' צנ"ח בוי"ג מדות מדת אפ"ים ואז ג"כ הכונה למדת הו"ד כי אזו כל הנקודות בהש"ם הו"י בצרכה לניח רק בקיבוץ [שורק] מדת הו"ד וגם חנוכה ככוללה הוא תיקון הו"ד כמ"ש בהאר"ל ובסוד תיקון כף ירך יעקב ע"כ צעה שהוא מדת אפ"ים היינו צליל ה' בודאו יש להם לפי"ז כח ציורו להחשמונאים שהוא כמו הו"ד שבו"ד בתיקון מדתם בזה [והם בני אהרן הכהן שמדתו הו"ד] ע"כ נא' "לא באפ"ים" כי אז לא יבוטל כחם וזכרונם) ולא במלחמה (וזכרם לא יסוף מישראל בצחי"י מלחמת"ם כי אדרבה המה נלחו המלחמה, רק זאת היתה מלת ה' שתיקיים מלכותם רק לזמן מועט הנו' שתיקנו הלוך להם צימי חנוכה אלו והכינו והניחו הכסא לזרע דוד כג"ל ובאות י"ח) וגם י"ל רמזו "ולא במלחמה" שהמלחמה בזה מה גלחמו המה בתיקון הסוד ככף ירך יעקב לא תפצעל כמ"ש ויאצק אים עמו עד עלות השחר שהוא ימות המשיח צי"ג צ"ב, וע"כ רמזו כי אפ"ים עולה סמאל"ל (שרו של עשו שלחם אז עם יעקב) וכמבואר בהאר"ל (בכוה"ג"ג מדות) כי התיקון הו"ד נתרפא ונתצעל רעת הס"מ ונזכה לצוה"ה ירושלים ה' שהוא הכונה בסידור בצרכת צוה"ה ירושלים הנקודות של הו"ד וזהו ע"י המשכת חנוכה שהוא חינוך והרגל לגאולה כ"צ. ובו נהגלה אורו של מלך המשיח הגנוז עד עתה, כיב"ר צציחת משיחנו צצי"א:

יד. וגם אמרתי אז בזה (בליל ה' דחנוכה) דהנה ליל ה' בתיקון הו"ד והכונה בסידור צורה רפואות (כו"ד) והנה הנקודות בצרכת שפשה נסים הם (ציוס ה') חולם כמ"ש בצרכת רופא חולי עמו ישראל עי"ש הכונה בסידור הר"ר שצחי ז"ל, וזהו מכין מדת יעקב תפארת שהוא בצרכת רפואה נקודת חולם והיום ה' הוא בחי הוד צורה רפואות כנ"י יחד מתחומים לסגולת הרפואה וי"ל משאחז"ל (בב"ק פ"ה ע"א) אס"א צמגן מגן שו"א כי אס"י"ה (ג"י ע"כ שהוא הו"י צידין להמשיך להחולה מהו"ד שיהי מדוי"ו יו"ד כמו שהוא כל הכונה דצקור חולים מהאר"ל) מג"ן (ג"י ג"פ א"ל שהוא ג"פ בחי א"ל שנמשך מליל א' דחנוכה כמ"ש הכ"ק המניד מקאונין ז"ע שנמשך בכל לילה מזה כמו יומא דאזיל עם כולהו יומין וכיון שנמשך עד מדת יעקב"ו והוא בתיקון כף ירך שלו והוא מדת תפארת מדה כג"ו ובלילה ג' דחנוכה הוא מדת וחנון ועפ"ימשי"כ בכת"י מא"א"ז הרב הקדוש מהר"א

מדויקוֹב זייע בדרושי הנוכה כי אור ר"ה אל רחום
 וחנון לביות יעקב יוקן הכוד מדהו חמת עד הוד)
 שו"ה (גי שס אכ"י ובמילוי אלפיין ושס אכ"י
 ובמילוי אלפיין היונו כי מדה יעקב הוא מדה הג'
 שהוא התיקון של ותקע כף ירך יעקב צרפולתו כמ"ש
 בקדושה לוי ועי' בדבריו לקמן [אות ס"ט] בזה
 והנה מדה הג' למעלה בצד"ד הוא מדה דע"ה ומחכמ"ה
 גמשך הרפואה בחנוכה ע"י השמין כדחז"ל [במנחות]
 כל מקום ששמן זי"ת מלוי שס החכמ"ה מלוי ומחכמ"ה
 ודע"ה הוא הכי שמוח חק"י [בבב"ה] ואכ"י [בדע"ה]
 כנודע ואלו ובמילואן מספר שו"ה כנז' וגמשך רפואת
 צמחי צורה רפואת שהוא הנוכה כנז', ולרפואה כף ירך
 יעקב לתיקון הכוד ירך שמאלי כנודע, ושמאל"ל [שבת
 כ"ג ע"ה] כי אכסנאי משתתף בפרוט"ה היונו שאז
 הזמן להמשך גם לרכי פרטו"ה לבני ישועות ורפואות,
 וכי המג"ה [צ"ה הלי חנוכה] שמשצבים הער"ים על
 הפתחים בחנוכה רמז חס כי הוא מעשה נערז"ת לבקש
 לרכי פרטיות צימי חנוכה זמן אור הגנוז ונסים באלו
 עכ"ז ממלאים לרכינו ובקשתינו גם צטנין פרטיות
 ובפרט צענינו רפואה כנז' :

טז. עוד י"ל צטנין החשמונאים שנקראו מכבי וכו'
 ביוסופין ובראשונים כי הוא ר"ת מ"י כ"מוכה
 צ"אלים י"ה, והנה צוה"ק פי גש"ה [קכ"ה ע"ה]
 ולעז"ה יומין איתמר טהיב [דברים ל"ב] אשריך ישראל
 מי כמוך וכהיב [שמות נ"ו] מ"י כמוך באל"ים ה'
 עכ"ה. וי"ל עפ"י המצואר צהאריז"ל שטעה נס"ים
 לאבותינו נס"ים נ"ים י"ם ונודע צוה"ק בשלה מה
 הצטק אלז דבר אכ"י ויסעו צעתיק"ה תליה מילתא
 וכן הכונה צסידור ויושע ה' ציוב הכוא [עתיק"ה]
 ונפ"ז ומלא שמשך נס דחנוכה מצחי נס דק"ים
 שהוא מצחי עתיק"ה ע"כ המשיכו זה החשמונאים ע"י
 שס מכבי ר"ת מ"י כ"י מוכה צ"אלים ה' שהוא צחי
 עתיק כנז' מחו"ק :

טז. בש"ס [סנהדרין פ"ב ע"ה] כי אח"ה רצין אמר
 בית דינו של חשמונאי גזרו הכה על הכותיות
 חייב משום נשג"ז. הכה הזהירו כ"כ הכהנים החשמונאים
 הקדושים ולא ליפגס זרע"י ויסוד צרית קודש צכותית
 וכדאי צחחוק"ה מזה. יען כי צחנוכה הוא הכונה
 לשם טפטפוי"ה כמצואר צמחרת הקודש וצסידור מבר"ש
 ויוטאל ז"ל [הנף חמדת ישראל] והנה שס טפטפוי"ה
 הוא לטהר המהשבה כנודע ע"כ זהו צכחם של צ"ד
 דחשמונאי צצחי חנוכה הזהירו והחמירו כדי שלא
 יעלה על לב להרע צזה ח"י. וגם שמ"ן צא"ה צ"ש צייט
 שצריך לבוין צשם זה צעת גחיות השמן כמצואר ושס
 צייט הוא ציסוד כמ"ש בלק"ת להאריז"ל [פי עקב]
 וגם זית נקרא יסוד וכמצואר צפט"ה [שער הסליות
 פ"ג] ע"כ תיקנו צ"ד של חשמונאים צחי יסוד"ה כנז'.
 וכנודע ממג"ע כי מל"ך יו"ן צגי יוס"ף היונו שרלו

היונים לקלקל ח"י מדה יוס"ף ונגד זה לחמו עמם
 החשמונאים. וגם רמזו צשםם כי חשמונאי הוא
 אחיות שמ"ך"ח [ימי חנוכה] — וז"ל [גי עו"ב]
 היונו אמרו לדי"ק כי עוי"ב צחי יסוד ומרומן כל בני"ל.
 [ועי' בדבריו בזה לקמן אות כ"ז כ"ח] וי"ל בזה
 צכהוב [משלי ג' ט'] אור לדיקים ישמה ונר רשעים
 ודעך, כששומרים ומצבירים היסוד צרית קודש עי"ז
 מופלים הס"ה וצבעלים כידוע כמו שחמרתו צפיוע
 [צמערצות לסוכות] קודש צרית תצביר [ועי"ז] רוח
 עומאכ תצביר, וז"ש בתיקונים [תיקון י"ג] נ"ה דה
 נר חנוכה היונו כי נ"ה הוא צחי יסוד אצ"ה כמ"ש
 צצחיק והאריז"ל וכו' צחי חנוכה. וכו' רמז ח"י
 לדיקים י"שמה ר"ת ג' מיכאל דחיוו מכבי אשא
 היונו הגבורות כנודע מחח"ה [דף ע"ג ע"ג]. ויער
 ר"שעים וי"דעך ר"ת ר"י ג' גצו"ה היונו לשמירת
 היסוד לריכים גצורה צנפשו [ע"כ אמרו צתיק"ה
 יסוד עול לשמאלה שהוא בלד גצורה] ועי"ז ונר
 רשעים ודעך [יעצירו חס הרשעים ונרם וכבה ואלד
 זכרם]. וז"ש ח"י רמז לאו"ה חנוכה ותיקונו החשמונאים
 צחי צרית כנז', ע"כ [לדיקים ישמ"ה [גי צר"ה] שצ"ז
 ונר רשעים ודעך [שיחבעלו הס"ה] וכמצואר צסידור
 צכונה הדלקת נר שצת לכצות עי"ז חס הגרות דס"ה
 כנז'. וגם נ"ד רשעים ודע"ך צגי ער"ב שצ"ת מכוינ
 לזה שצריכין לבוינ ער"ב שצ"ת צדלקת הגרות לכצות
 נרות דס"ה וברשעה חכלה כנ"ל וכו' ונ"ר רשעים
 ודע"ך וכו' ה' מלחמות החשמונאים ותיקונם צכנרות
 לכצות וצבעל נרות הס"ה וכו', וכו' צחי אור זרוע
 לדי"ק ולישרי לב שמת"ה שאומרים קודם כל נדרי
 לתיקון היסוד כמצואר שס הכונה וז"ש לדיקים ישמ"ה
 עולה כנז' :

טז. ב. בזה"ק ויחי [דף רל"ה] לל תירח לביתה משגב
 כי כל ביתה לבוש שנים וגו' ח"ת
 שנים חלל שנים כגון מילה ופריעה לילית והפולין מחזה
 ונר חנוכה עכ"ה. וי"ל הענין כי המלות שג"ה בחורה
 שהס נגד השכח"ה הס לילית כמ"ש צפי לילית ורלית
 אוחו וצכרת"ם חת כל מלות ה' למטן תצבר"ו וגו', וכן
 צחפיליין וכו' לאות על ידך ולצבר"ן צין עיניך וכן
 מיל"ה ופריע"ה הס תיקון אצ"ר היסוד ונודע שצמלק
 זרק מילותיהן של ישראל וכו' ונגד זה כשמתצברין על
 עמלק [צכה המילה] אז מצטלין השכחה וע"ז נאמר
 חמחה חת זכר עמלק מחחה השמים [ואז] לל חשכה
 [שיחבעל השכחה]. ומחזה ג"כ נודע צמקובלים דקליפת
 רי"ב שהוא נגד המחזה שהפוגם צה ח"י גורמת השכחה
 וכו' משארז"ל [שצת קמ"ז ע"ב] צר"ה צן ערך שאמר
 צמקום החדש הזה לכם חרש ה' לכם שבעטות
 צאותיות רי"ב שאלל המחזה כנז'. וגם נר חנוכה העיקר
 נגד היונים שרלו להשכחות חורתך כמ"ש צנוסח ההודלה
 [וחש"ך זה מלכות יו"ן אחיות שצ"ה כנודע צספרים]

וגם הנה הנוכה בסוד תיקון הכוה שגא' ותקט כפ ירך יטקצ שהוא גיד הנשיה גידא דמנשי (השכחה) מלשון כי נשיי וגוי וכמ"ש צוה"ק וגברו החשמונאים וצטלו השכחה שרלו להגזיר. וזהו לא תירא לציתא משליג שליג גוי שכח"ה (מחמת) כי כל ציתא לצוש שמים ע"כ השיב צוה"ק המלות שהם לזכרון מילה ופרועה. לילית ותפילון. מנוזה ונר חנוכה, כמו שביראתי בפרעות. וע"כ המנוח צ"ח עמן זיית דמהדר תלמודי כשחז"ל (שבת כ"ג ע"א) והוא מסוגל לזכרון השכח"כ (במשלי ב') נר ה' נשמה אדם חופש כל חדרי בנן [ועיי' מ"ש עה"כ זה לקמן הוא כ"ן] והיינו כ"ל חדרי צט"ן גי שכח"ה ועיי' נ"ר ה' נשמה אדם (שכוח הנר חנוכה) חופש (לתקן) כ"ל חדרי צט"ן (שכוח שכח"ה כנז') לבעלותה לזכרון עוצ כנז'. והנה חנוכה ופורים הם חרין פלגי דגופא כגודע ע"כ פורים שהוא מחיית עמלק זכור"ר גי רג"ל שהוא היחוד העליון הוי' אהי כמ"ש הארז"ל צבונת נר חנוכה בסוד עד שחלה רג"ל מן השוק (וגם גי אורי כו"י שהוא אור הגנוז דחנוכה כמ"ש צנז"ש) ונודע כי אין שכח"ה לפני כס"א כצורך היינו לפני טולם הכסא (צריחה) ושם היחוד במקום הכת"ר אין שכח"ה כלל וכיון שממשיכון חנוכה מצחי רג"ל ע"כ מצטלון שפיר השכחה בסוד זכור"ר שמצטל השכחה כידוע מיוחד ה"י כחפין שהוא לזכור"ה שהוא להמשיך ע"כ קס"א גי זכור"ר (רג"ל). וזהו י"ל צוה"ק לא תלפי לרגלי דמשיח"א עד דמטי רגלן כרגלן היינו שיחקנו כראוי חלו השני רגלון (נו"ה) חנוכה ופורים היינו מחיית עמלק (צפורים) שטיקר תכליתו הוא צביחת גלצ"ב זכ"י צבניה וגוי חממה אה זכר עמלק ואור הגנוז (בחנוכה"ה) שהוא מיווך והרגל לצביחת ג"ל כגודע וזהו רגלן כרגלן כנז'.

ובזה י"ל צבחה (מ"ט ז' ח') כי אשכ צמחך ה' אור לי היינו כ"י אש"ב (בגי שכח"ה) צמח"ך (אחיות שפ"ה שהוא מלכות יון חש"ך שגורמת השכחה כנ"ל אז מאירים לי ימי החנוכה באור נ"ח) הוי' אורי לי (הוי"ו אורי גי רג"ל שהוא זכור"ר כנ"ל לצטל השכחה וצבחי רג"ל מן השוק שנודע צבחהרז"ל צבונת נ"ח שזהו לצטל השכחה ע"י אור הנ"ח כנז') :

ח"י (ליל ד') הכוונה אז צנקודות הצרכה (שטטה נסים) נ"ח (וכן הזכרון משם הוי' של צרכה להדליק נ"ח) וצסדר ה"ג מדות אר"ך. והנה כונת נ"ח נ"ח עקף חכמ"ה ע"כ ה' הנם צמנן ע"י צסידור. וזהו י"ל נ"ח חכמ"ה בגי אר"ך ע"כ מכון אז הכונה צהדלקת נ"ח עולה אר"ך, וזהו י"ל מ"ש צזמר מטון אור. ומותר קנקים נעשה נס לשושנים וכבר עמד צנז"ש למה נקט לשון קנקין ולא פך וכיוצא ולפי דברינו צזה י"ל דהנה הכונה צבונת י"ג מדות צמדת אר"ך שהוא גי צ"פ אל"ף (ע"כ"כ) מהצ' אלפים של צ"פ ח"ל צמילוחו שהוא בגי ש"ע נהורין ומש"ע

נהורין ישנם רכ"א צפתוק וק"י כמות"ר יורד צתרון הפוחין עכד"ה ע"י"ש צסידור צבונת חמנון וי"ג מדות, וכן צבונת ליל שצח מנמור לדוד ה' רושו וגוי כוסי רו"ה מה שחסרו להק"י רו"ה בגי אר"ך שיהי ש"ע נהורין ע"י"ש וזהו י"ל ומותר קנקין היינו מותר מהק"י הוא רכ"ה שהוא אר"ך בגי חכמ"ה נ"ח שהוא כונת שורש חנוכה כנ"ל ונקט מותר קנקים לשון רבים (מייטוע רבים שנים) כידוע מצבחהרז"ל בסוד ושע"ע יונק וגוי שהוא צ"פ ש"ע כנגד אורות אצא ואמא ע"כ נקט לשון מותר קנקים"ש שהוא רכ"ה סוד חנוכה אר"ך כנז'. וזהו י"ל רמז משחז"ל בסוף פסחים צכסא דוד שהוא רכ"ה לוגין כמספר רו"ה וזהו יצרך לעתיד צ"ב, ולאשר לריבין בחנוכה להמשיך אורו של מלך המשיח הוא מצחי אר"ך (רכ"ה) עולה נ"ח חכמ"ה כנ"ל וי"ש דשנת צשמ"ן (דנרות חנוכה) ראשו כוסי רו"ה כנז' :

ט. (לשבת חנוכה ור"ח) צמשהו צשם כ"ק זקניו כרצ הקדוש המפורסם מו"ה חנינר זללה"ה אבדיק דזיקוב אשר אמר צשבת חנוכה ור"ח כי מצוה צהו"ש צרכות (נ"ח ע"א) עמן האיביעה שהשחאל חכה משויע ליומן ששחאל ר"ח טצח צשבת חנוכה שחז נכלל השחאל ומשויע ליומן ע"כ צמשהו צשמו. ודרך ביאור הענין. וי"ל צפשיטות כי הנה סעודות חנוכה רשות (כמצוה צמחזר סי חר"ע) סעודות ר"ח מצוה. וסעודת שבת חוצה שלכ"פ תייב לאכול סעודת פת צשבת כמצוה צגני ופוסקים. והנה העיקר הסעודה שצריכים להענות הרשות ולטעות חוצה ומצוה ע"כ אז צשבת ה"ה שהוא ג"ב סעודות ר"ח ומנוכה ונכלל באי הרשות ומצוה וחוצה להעלותם לצוה ונכלל צזה הרשות צצמחז"ל הוא צשחאל להעלותו ליומן. וכנודע צספרים וצפרע צדצרי הרמ"ע מצאנו ז"ל שזה הכנית השלימות לעשות מכל רשות לצורך גבור חוצה ומנות ה' ומורהו צאחה אופן ציחי (ואם לא, אז הרשות הוא לפתח חטאת רובץ חלילה), והנה נודע כי חנוכה ופורים נ"ח חרין פלגי דגופא וכנ"ל ע"כ נ"ח צמחיית עמלק מחיר חכני נצב על ראש הגצטה ומטה החלקים צודי מחר (ר"ח רשות חנוכה ימצוה, וע"י) ומטה החלקים צודי (אני יכול להענות מדת החלקים ולכפרו לנז ימי"ן) ונכלל שחאלה צימינא לצוה כנ"ל : (רשמתי צזה רק למשמרת לע"ע) [ועיי' לקמן צדצרינו אור ש"ג, פ"ד, ק"א] :

כ. וי"ל עוד צזה הענון למה פסק המחבר שהם סעודת הרשות בחנוכה והרמ"א כחצ שנוכחים לומר צהם זמירות שירות ושצבחה, והענון י"ל כי בחנוכה שחמו ממשיכון לה למטה אור גדול צבחי למלכות ולאשר שם למטה שליטת החילונים וחנו מוששין שלא יחזו החילונים צחור ה"ה ע"כ אסור להשתמש לחורש עכ"ד צסידור, ולפי"ז ונח דעת. המחבר שאין

אז זמן חיוב סעודות מדינת יטן כי למטה בנהיים כשיעשו סעודות גשמיית הוא סכנה עמומה מאחזית החילונים בשיחכל לתאותו חיי לא כן בשנה קודם שהסעודות המה בגבתי מרומים צבתי חלילות עיי הסעודות אז המה חובה לכל עדה ישראל יעשי אות כי צביתן למעלה חין חשב מגט נכרי וסי' כמו צבתי שלמטה וכמבואר בהארז"ל כי האוכל בשנה גם יותר מכדי זרכו אינו הולך לחילונים כמו בחול עכ"ד וגם סעודות יו"ט יבא הפלי (עיי מטעינו ביו"ט) צבתי ח"כ"א כמו בשנה וגם צרי"ח שטולה ראש כתר רחל עד ראש ז"ח צבור ושניהם משתמשים בכתר ח' שם עייכ מלוח להרבות בסעודות ר"ח כמבואר בש"ע הלי ר"ח משא"כ בחנוכה כנז' אמנם כי הרמ"א כשמזמרים שירות והשבתות אז הוי סעודה מלוח י"ל הטען במ"ש מהארז"ל צבית הודו לה' קראו בשמו שעה צבתי עשוי שעליו ג"ר בשעיי' אנו חוששין שלא יתאחזו הקליפות דעשוי' צג"ח דילירי לכן אומרים הודו וכו' שירו לו זמרו לו והנה מזמרים ומכריחים עיי' את הקליפות ונכניעים עכ"ד עייכ שפיר לפי"ז כשמזמרים שירות ותשבחות בסעודת חנוכה שאז הוא למטה צבתי במקומה שהוא השש שליטת החילונים ועי"ד השירות ותשבחות מזמרים (בסעודת חנוכה) נכניעים הקליפות וממילא נתעלה הסעודה להיות סעודת מלוח.

ובזה תבין אחי אהובי רמזות דברי הש"ס בסוף צ"מ (דף קי"ח ע"ב) והתנן מודה ר"י בנר חנוכה שהוא פטור מפני שהוא רשות מאי לאו רשות דבי"ד. לא רשות דמלוח עכ"ל הגמי וצ"ק (דף ל' ע"א) מוסיק זה דתניא ר"י אומר צ"ח פטור מפני שהוא רשות מלוח, וצ"ק מה שכתבנו בזה וצ"ק הקודם בענין צחינת רשות שצחוכה נכלל ברשות שהוא מקום הפקר וחורפה ומשתמש בלשון רשות כמו כל איש הישר צעינו צחי רשות הרבים המבואר בהארז"ל צכונה שבת שיש להם אחיזה למטה וביינו שעי' הארת נר חנוכה פטורין מהם כי נעשה רשות מלוח (שנכלל ברשות צמלוח כני"ל) וזכו דקאמרי' מאי לאו רשות בית דין היינו רק רשות צ"ד דינ"א דמלכותא קודם שנמתק ומאירין לה כנז' ועיי' מתרלים רשות מלוח שנכלל הרשות צמלוח צ"ח המלוח כני"ל:

בא. (לליל ו' דחנוכה) היום שהוא צכונה י"ח (צבוי"ג מדות) מדה ור"צ חס"ד, י"ל עי"ד שחז"ל צרי"ח (י"ז ע"א) ור"ב חסד מטה כלפי חסד והנה צרי"ח מטה כלפי חסד חכ"ס ח"ש יתרון החכמה וגוי כיתרון האו"ר מן החשך כי שמן רומז לחכמה והוא צחי או"ר י"ח כמ"ש צבתי' ובשאר סבי"ק ח"ש החכ"ס עיניו (לראות בני"ח) צראשי' (קודם איתיות חכ"ס הם איתיות ז"ל צגי' הוי"א אה"י שהוא צמילוחו היחוד הראשון די"ח כסוד שהכלה רגיל מן השוק כנודע) והכסיל צמשך הולך ח"ש (משלי

כ"ט) כל רוחו יוליא כסו"ל (היינו רוח מילוי חלקים הוא מה"ד צבתי הכסיל צמשך הולך שהדינים והגזרות נשתלשלים מצחי חלקיים ורמזו כי הגע"ד הוא היל"ר נקרא זקין וכסו"ל והנה זקן הוא זה לעומת זה כנגד י"ג מכילין זקין דקדושה שהוא צכונה י"ח חקן דקליפה אדום אמנם צרי"ח הוא צ"ד הקדושה זקין שקנה חכמ"ה היינו שמין הרומז לחכמ"ה וכני"ל צבתי החכ"ס עיניו צראשו כני"ל ולעומת זה לנגדו הוא זקין וכסו"ל [שקן הצע"ד] ועייכ כל רוחו שהוא המילוי חלקים כי המילוי ככל מקום מורה דינים וגם חלקים צעלמו הוא דינים עייכ הוא חוקף הדינים ויחשוב הצע"ד להוליא זה ולצער את ישראל חיי אמנם נמתק עיי' ג"ח שמדליקין צכונה הי"ג מדות זקן מלא רחמים ח"ש) וחכס צאחוד ישצחנה (היינו חכ"ס צאחור האותיות שלאחר חכ"ס הם עלי"ג צגי' חוכ"ה) ישצחנה (הוא מלכו לשבח ולטובה עיי' ג"ח שנתקן להודות ולהלל בנסים אשר ישצחו ויפארו) ח"ש מטה כלפי חסד ר"ח חכס כנז' וגם צחי מטה כלפי חסד כי הנו"ה שהם צחי חנוכה כני"ל צכ"מ הם המשקולות כנודע והוא מכריע בחנוכה מטה כלפי חסד והוא מדה יעק"צ ת"ח המכריע ל"ד החסד כמ"ש בהארז"ל והוא תיקון קף ירך יעק"צ בחנוכה ח"ש ור"צ חס"ד עולה פ"ר וממתקין עיי' ח' שהוא צחי או"ר כני"ל (צחות ז' וחות י"א) ונעשה פא"ר שהוא שורש מלח תפארת מדה יעק"צ, ולוח יש לרמז שהוא ליל ו' דחנוכה צרי"ח עבת שהצ"ק יולא מה"כ גדלו לה' ח"ש ונרוממה שמו יחדיו (חתי' ר"ח יעקב אצ"ינו תפארת) שעי' מדה יעקב ור"ב חסד מטה כלפי חסד ונרוממה שמו יחדיו צתיקון הנו"ה קף ירך יעקב נמתק הכל ונדווגו יחדיו לרומם שם ה' ולטובת ישראל צ"ב: כב. כי במחברת הקודם וכן הוא צפע"ח סוף חנוכה צנל"ח שהוא ענף חכמה וח"כ"ב כי כי הגאולות הקודמות היו מלך הוד לכן כל השירות צלשון נקבה צסוד או"ר צבוד וח"פ גאולת מלרים עיי' משכ צסוד ונתה מהוד"ך וגוי ולכן תיקון מתחי ח' ימי חנוכה כי הוד ספירה ח' ופורים עיי' אסתר אך לעתיד חכ"ה הגאולה עיי' נל"ח גאולה נלחות וגם נל"ח ישראל לא ישקר וכו' עכ"ל ולכאורה ל"ע דא"כ למח גאולת חנוכה הוא צנל"ח כמ"ש לעול וגם גאולת פורים הוא צנל"ח כמ"ש צסידור צכונה צכח שעשה נסים עיי"ש וכבר העלה צם שמן ששון ח"ג מה שגראה כסותר זל"ז כי מלינו כ"פ חנוכה צנלח ופורים צבוד ולפעמים להיפך עיי"ש מ"ש צזה ומה שכתבנו בעניוהן צמאמרינו לחדש אדר (אות ו') וכן צמאמר ימי ששון לפורים אות ל"ז (ודוחק לתרץ ולחלק דהכי צחוכה ופורים הוא רק הארת הנלח ולעמוד וחי' צחי נלח צשלימות) אך י"ל עפומש"כ צספרים הקי' כי חנוכה הוא חינוך והרגל לגאולה עתידה צ"ב שנחגלה אז בני"ח אורו של מלך המשיח אור הגנוז כמבואר צבתי"ש צשם

הרב הקדוש מהר"פ מקארען זי"ע ע"כ שפיר הכונה בחנוכה לפי"ז צנ"ח שהוא חינוך והרגל לגאולה עמידה שחיה בן צנ"ח כנז וגם פוריים הוא הכנה לפורים ולטעמו מחיית עמלק בשלימות יהי צה"ח ב"ח לך מכל חיוך וגוי תמכה את זכר עמלק וע"כ ימי הפורים לא נצטוו כה"ש במחמרינו לפורים (ימי ששון אהב ליל ל"ו, מ"ח) עיי"ש ע"כ הוא ג"כ צנחי נחם צה"ח לגאולה ב"ב, וזהו יחויצנו דברי המגיד להב"ו ז"ל (בספר מגיד מישורים פי ויקהל) וז"ל היינו דאמר רבנן חנוכה ופורים אינן צטוו לעולם והוא פלא דהלא מלינו בן רק דימי הפורים לא נצטוו גם אם כל המועדים יהיו צטוו וכמ"ש שם במחמרינו לפורים אמנם היכן מלינו זאת בחנוכה. ופ"י יובן כיון שחנוכה הוא חינוך והרגל לגאולה עמידה ואור הגזוז ע"כ לא יוכל חנוכה להתבטל כי אדרבא כיון שזהו התנועה אורו ע"כ צריכה ג"ל לעמוד צ"ב עוד יתחזק ויגדל אורו ויהי כח חנוכה בשלימות חנוכה הציה המקרה ע"כ שפיר פי במגיד משרים חנוכה ג"כ דלא יתבטל וכנ"ו:

י"א"ו בגי' א"ל שהוא מספר הו"י עם די אופיות והכולל עכ"ד צבועת הארז"ל. וזהו י"ל א"ל הוי' (שהוא סוד כונת נ"ח כנז) ויאר לנו (אור ימי חנוכה האלו) אשרו ח"ג בעבותים (שגאסר בחבלי עבותות אהבה מימי חג הסוכות שנקרא ח"ג סתם צדח"ל) עד קרנות המזבח (מזבח גי' א"ל הו"י כנ"ל כונת נ"ח געון ג"כ צבועת כונת נר חנוכה) כי נמשך האסרו חג מהג הסוכות ושמי"ע ונ"ח עד חנוכה כנ"ל:

כה. (לשבת חנוכה פי' וישב) ותאמר מה חתן לי כי חנוה אלו, ויאמר אנכי אכלה גדי עזים מן הלחן ותאמר אם חתן ערבון עד שלחך, ויאמר מה הערבון אשר חתן לך ותאמר חוהמך ופתילך ומטך אשר בידך ויתן לה ויצא אליה ותבר לו. הנה י"ל רומז עפ"י הנוגע כי היתוד השלם זוג ז"א עם נוקי' (רחל) הוא צממי עגרת והוא הנוקי' מתעצרת כביכול ויולדת צ"ו של פסח וכל ימי החורף הם ימי העיבור כמבואר בפ"ט וביסודו צבועת שמי"ע, ובהן ימי החורף חין חג זולת חנוכה ופורים שהם נז"ח והם מחזיקים בהכרה צימות החורף להקימו ולהאיר לנו מתוך חשכה וזהו שפי' שאמרה המר (שנקי' כנ"ס כנודע) מה חתן לי כי חנא אלו (היינו שתאמר כנ"ס ליהודה שהוא רומז להקצ"ה כנודע צפירים וזהו רמז צו כס הוי' עם די הרומז למלכות הוא יהוד"ה ומייחד עמה כביכול צממי עגרת ומה חתן לי להחזיקנו על ימות החורף) ויאמר אנכי אכלה גדי עזים מן הלחן (היינו צחג הפס"ח הה"י הלידה ופסח נקרא ע"ש גדי עזים מן הלחן כמו שפירש"י צפי תולדות עכ"כ לך נח אל הלחן וקח לי משם גדי עזים שזהו לפס"ח) ותאמר (המרי' רמז לכנ"ס) אם חתן ערבון עד שלחך (היינו שתאמר כנ"ס ליתן לה ערבון על ימות החורף והיינו הזמנים הקדושים שיתן לה בתוך החורף המה חנוכה ופורים שהם נקראו צמקוילים עד"ת וצסוד לחות העדות והמה יהיו הערבון ערבים בעדנו להחזיקנו צימות החורף כנז. וזהו) ויאמר מה הערבון אשר חתן לך ותאמר חוהמך (שזמן החופים צממי"ע נמשך עד חנוכה [ועיי' בדיבור הקדום וצמח"וין שם במחמרינו] וגם חנוכה כ"י הגם שכי' מונה צחות"ו של כ"ג) ופתילך (כפתילה של נ"ח) ומט"ך אשר בידך (היינו פוריים מחיית עמלק שנה' מחר אנכי נלכ על ראש הגבעה ומטה האלקים בידו ע"כ ה"י מחיית עמלק במטה האלקים ע"כ אמרה כנ"ס להשי' כביכול ומט"ך וגו' כנז' שהוא מט"ה האלקים, וכמו שקורין פרשה זו פורים, [ועיי' בדברינו לעיל אה"י י"ט. וגם בדיבור בלח"ו צממך לכאן] זה) ויתן לה היינו שנתן צממי עגרת כמו שציקשה את המתנות האלו חנוכה ופורים לערבון על זמן העיבור ימי החורף עד הפסח) ויצא אלי' ותבר לו (שאלו כחי הזוג והריון צממי"ע כנ"ל צכהארז"ל).

בג. זאת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה (צרחות מ"ו - כ"ח), עיי"ש צצנ"ס (מאמר צי אה"י כ"ה) רמז זה לחנוכה ולפי דבריו הקדושים שם יש לכוסף חבלק דהנה חנוכה הוא חינוך והרגל לגאולה העתידה שצעת מפלת יון אז צימי השמחתיים החירו מיד ההכנה על מפלת אדום צגאולה עתידה צ"ב צרחמים (וכנז) צצ"ס צכמה מקומות צזה, ועיי' בדברינו לעיל בדיבור הקדום) ומפלת (זרע עשו) אדום צגאולה העתידה חחי' ע"י יעקב ויוסף כמ"ש וה"י צות יעקב' אם וצית יוס"ף להכה וצית עשו לקח וגו' ועיי' מדרש רבה (רי"ש וישב) מה שדרש עכ"כ גאלה צזרע עמך צנ"ו יעקב' ויוסף' וזהו ואת יהוד"ה שליח לפניו אל יוס"ף סוד שליחת תרון משיח"ו משיח בן יהוד"ה ומשיח בן יוס"ף שיבואו להפיל זרע עשו וזהו רמז שליח עולה יעקב' ויוסף' היינו שעי' יעקב' ויוסף' (היינו יעקב' צחי' ה"ת יהי יחודא שליח עם מלכות דו"ד לכך רמז יעקב' צמקום דו"ד שהוא יהוד"ה כי הכל ה"י יהי אז) כשיכלת הצי' משיח"ו יהי מפלת זרע עשו כנז' וגם יעקב' ויוסף' עכ"כ לכולם יחד עולה נ"ר חנוכה שנטשה ההכנה ע"י נר חנוכה למפלת זרע עשו צגאולה העתידה במהרה דין:

בד. אל הוי' ויאר לנו אשרו חג בעבותים עד קרנות המזבח. נודע המקובל בין חסידים ואנשי מעשה מפי סופרים וספרים מרבותינו סק' ז"ל שגמר החופים מחג הסוכות ושמי"ע נמשך עד חנוכה (ועיי' בדברינו לעיל אה"י די ואלה ז') והנה הכונה צנ"ח לכין צאותיות ח"ה מחנוכה שהוא מספר ח"ג ששרשו

ובזה י"ל המבורח ומטך אשר בידך (כני"ל) ומט"ך חרון דן ואידך ומטך אשר הכיה זו את האחר. וזרמו היינו עד הלידה בזו של פטת יהי זה חנוכה ופורים צחי מט"ך כני וזו יהי האותות בזו של פסה ע"י מטך אשר הכיה וגו' כנ"ו.

עוד י"ל חותמן ופתיון ומטך אשר בידך. עפ"י הנודע משאלות מנוז"ה זימן נר חנוכה בשמאל וצט"כ צ מצוי"ץ צמלע וזכו י"ל רמז כסדרן מתחיל ממנוז"ה זימן (כל פינות שחדם פונה לא יהיו אלא לימ"ץ) היינו חותמ"ך (לנודע מנוכה המיל"ה שהוא השם שדיי מוה"ם קודם בצבר כני"ו וזכו שרשום השם ה"ל על המנוחה ונודע בזה"כ וברמז"ם) ופתול"ך (הוא) ונתת על הכנף עמ"ל וגו' ה"ל"ה בע"כ מצוי"ץ צמלע) ומט"ך (השמש שמדלוקין זו הכר חנוכה צמלע) כנ"ו:

כו. עוד אמרו צבבת חנוכה (פי' יושב) מצטן ענין הני עפ"י"ש צ"י צת עין להרצ הקדוש מו"ה אברהם דוב ז"ע מאוריע"ש ומ"כ בא"כ"ק הי"ו ע"כ צפרשתן וזכו כמשלש הדשים (רמז) על חנוכה שהוא שלש הדשים מרי"ה עד חנוכה ח"ך חנים רק צטרך וכמוך כי חנוכה הוא צ"כ"ה כסלו והיונו כמשל"ש כמו שלש הדשים מרי"ה שאלו יומא דדינא וכמבואר צ"י שמוכה הוא סוף גמיר החיות ואשר הנחיל הדין מרי"ה) ויגד י"הודע לחמר אפה חמר כלתן וגם הנה הרה לזנונים (היונו מצרי"ה צעה שכוזו המקטריגים ליכוד"ה שהוא רמז להקצ"ה כו"י עם די רמז למלכות המה עטמו אפה חמר כלתן ה"ה כנסיי הנקי חמר זכו ומטלו וגם הנה הרה לזנונים מחוזרים להאיות הרעות ח"ו) ויחמר יכודע הו"ל"ה ותשרף (פי' שאלו לחמ"ד ואמרה הנפש החופשת תמית וז"ל צרי"ה יומא דדינא עכ"ל גם אם ח"ו י"ה צרי"ה הג"ד כנ"ו הו"ל"ה וגו') ה"ה מלאת וה"ה שלחה אל חמי לחמר לחיש אשר ח"ה לו חנ"ו הרה (היונו בגמר הימים טובים צימו חנוכה נמתק מדמ"ד ע"י ששלחה כנסיי חמר אל חמי לחמר לחיש אשר ח"ה [ג"י ל"ו]. ל"ו חנ"ו הרה שהוא מחוזרת לה"ו נרות חנוכה ובהם חשטן) ויחמר הכר ג"ה למי החותמת (מונה צחותו של כ"ג) והפתילים (הפתולה דו"ה) והחטה (הוא נר השמש שמדלוקים הני"ה וז"ל) ויחמר יכודע דקב ממוי (שיחמר כשיי ציכול שישאל עם קרובו הכדק חתם) כי על כן לא נחתי לשלי"ה בני (וען לא שלחתי להם את משיה שנקי שלי"ה כמ"ש עד כי יצא שלי"ה ולו יקבה עמים וגם נחמר על דוד משיה דקנו כני"ו חתה וגו' וזכו שלי"ה צניי ומחמת חריבות בגלות והתגברות כסי"ה בגדל חריבות החשך ואפילה לא יכלו להחגבר על יארם חבל צחמת הנוח לדיקים) עכמ"ד קדשו. ועפ"י"ו י"ל רמז צרשי ז"ל עכ"כ כזה ויהי כמשלש הדשים כמשלש הדשים כמו צאסחד ומשלוח מות עכ"כ (ונודע כי רשי ז"ל בלשונו הקדוש גם

במקום שגראה פשוט טוצה גניו כגוי"ו עם רמז וח"ן מפשר לקודות עליונים ונתינים רמים ורצים) ובהנה חנוכה ופורים הם נ"ו"ה ונגלו"ם צ"י"ו כי חנוכה כלה ופורים כבוד וגם נמלא להיפך ג"כ ובמ"ש ע"י עם שכן משון הי"ג (וע"י) צדכרנו לפול חות כ"כ וגם צלחת הקדוש צזח הסמוך) וזכו רמז לחופה ויהי כמשלש הדשים כד' ה"כ"ה הני ולכ"ו פירשיי כהשלש הדשים (היונו רק צטרך ג' הדשים וען שהוא צ"כ"ה ככסלו, כמוך לג' הדשים שלמים) כמ"ו צאסחד ומשל"ה מנו"ה (היונו כי חנוכה הוא כמו פורים וגו"ה כלוג"ה צ"י"ו כנ"ו). ורמז עוד כי מחנוכה עד פורים ג"כ כמשלש הדשים היינו מ"כ"ה כסלו עד י"ד אדר ג' הדשים חסר י' יומם והיונו כני"ל כי מרי"ה עד חנוכה שלש הדשים חסרו ח"ו יומם וכמו כן מחנוכה עד פורים שלש הדשים וחסרו ח"ו יומם, וזכו כמשלש הדשים כמו צאסחד וכו' שכתו כן הוא הזמן כ"ן חנוכה לפורים כנ"ו:

כו. (לשבת זאת חנוכה פי' מק"ק) וירא יוסף אחס ח"ה צימין ויחמר לח"ה על ביתו הנה את האנשים הציחה וטוצה טבת והכן כי חתי יאכלו האנשים צוהרים (בראשית מ"ג = ט"ז). הנה ה"ה ח"ה צמטה משה (מהפוסקים) כי רמז כסל"ן צפרשתן חנוכה כי ח' דעצ"ה וככ"ן חותיות חנוכה רמז לקטרת חנוכה של ג"כ מלוח עיר"ש [וע"י) צדכרנו לפול חות ח"ך וזכה צניי יששכר (צמלמר חדש חשוון וכמלמר י"ד דכסלו שהוא לזאת חנוכה) כי עפ"י"ד הילקום צמלכים כי חינוך הצי"ה שני ע"י התשמולאים ה"י צחמכה וחינוך הצי"ה ראשון ח"ה שגמר צירה מרחשון ח"ה הקצ"ה להמתין עד חש"י ומלא חשון מהצ"ש ושהיד הקצ"ה להחזיר לו כי הצי"ה ג' לעתיד צ"כ יהי צמרחשון עכמ"ד ובהה חדש חשון הוא עפ"י"ו סדר זגלים למשה וחדש כסלו לצימין וזכה פי' לפני חפרי"ה וצימין ומשה עוררה וגו' על שלש הדשים הני וגם פי' ח"ה שנקרה יום ח"ה ה"ה זל"ה חנוכה שהוא בעיקר חנוכה מפני שקורין בו ציום השמיניי לזני מנשי"ה כי חנוכה הוא רק חינוך וברגל לגאולה עתידה שיהי חינוך הצי"ה הני חדש מרחשון וחנוכה הוא ההכנה לזה עכמ"ד צגוי"ש וטפ"ו יוצן רמז ככתוב צזח באשר נקדים מה שנודע צספרים הקדושים וצפרע גדברו חיים כי חנוכה הוא תיקון היסוד צחי יוסף [וע"י) צדכרנו לפול חות ע"י] וזכו וירא יוסף חתם את בנימין (שכחה דגלו צחדש כסל"ו חדש של חנוכה) ויחמר לח"ה על צימ"ו (דו"ל) שז"ה ה"י מנשי"ה ע"כ חמר למנשי"ה דייקת צחדשו חשון יהי חינוך הצי"ה השלישי והוא עיקר הצי"ה וכשחז"ל (צפסח"ס דף ע"ח) לא כצרה"ם שקראו הר' ולא כינתק שקראו שיהי אלא כיפקד שקראו צי"ה) הנה את האנשים הצימ"ה (כי למנשי"ה צחדשו יהי החינוך כיפקד שקראו צי"ה כנ"ו)

וטעות עצה והבן (כי תיקון היסוד הוא להתגבר על יצרו ובשארית כל היצות את יצרו ובר ח"ש וטעות ענה והבן ועי"ז יהי חנוכה בחי יסוד כחיל שיפשו הכנה לגאולה ב"ב ע"י חנוכה, וכן מה שאמר יוסף לבנימין חלקים יחך בני כבר נמלא בשליש ובשאר ספרים שזהו רומז לחנוכה ושהוא צדק צנינות) כי אח"י (בג"י עב"ת כי ימי חנוכה המה גם צדק עב"ת) יאכלו האנשים בלתיים (יוצו לגאולה העתידה שהוא נקרא להרים דתו) אמר שומר אתה צוקר ואור החמה יהי שבעתים וגו') וע"כ נאמר בחורה לאשר על ביתי סתם ורז"ל שהוא מנשה לאשר בית ג' שזהו נקרא בית וגאולה עתידה הוא יום נקם בלבי סתום וחתום עדי חכה ב"ב להגלותו ע"כ הטמיונו צדק"ז למנשה אשר חדשו מורה על הבית ולעמיד (וחז"ל גילו שהוא מנשה) והוא חנוכה הינוך והרגל לגאולה העתידה ב"ב כנז', [ועי"י ח"ש צדק בחמשה מאמרות מאמר תורת שבת לפי מקנ].

ובהו אמרתי בשבת חנוכה שאל צדק ועי"י ח"ש"ל במאמריו (אות י"ט ב') לשלש זמנים אלו צדק כי טעות ענה והבן הוא לשבת כנז' צדק"ז בפרשתו (ועי"י במאמר תורת שבת) וגם ח' של עב"ת עם והבין איתות חנוכה כנז' מהמטה משה וגם סעודת ר"ה ליל בלתיים ציוס כי חין מקדשן החדש צלילה והנה עליות שבת עד כח"ר וכמבואר הטעם בפע"מ צדק"ז שלכן מדליקין י"ח קודם נר שבת כי אח"כ נר שבת עולה עד כח"ר וצדק"ז הוא עולה בלתיים וצדק"ז צדק"ז ח"ש טעות ענה והבין הכין ר"ה היוד כי"ר י"ח לג' זמנים האלו שבת ר"ה חנוכה צדק"ז עתים וכוונתם כח"ל:

בז' שומר נפשות חסדיו מיד רשעים יליגם חור זרעו ללדיק ולישרי לב שמחה. הנה החשמונאים החסידים הכהנים הקדושים אשר לחמו נגד הרשעים היונים צעד דת תורתו הקדושה לאשר רצו להשפיתם תורתך ולהטבירם מחוקי רצונך וזהו י"ל שומר נפשות חסדיו (הכהנים החסידים כנז') מיד רשעים (היונים כמ"ש מסכת רשעים ציד לדיקים) יליגם (ועי"ז) חור (דהנוכה) זרעו ללדיק ולישרי לב שמחה (היונו שמ"ח ר"ה ח"דש ש"צח מילנה אשר רצו היונים לבעל ועי"י החשמונאים נאלו צדק"ז שמ"ח וזהו שמחה וגם כדי הרמב"ם והמחבר"ל [כח"ל צחות ח'] כי חנוכה המה ימי שמחה) וכהו הכי הזה אומרים קודם כל נדרי לתיקון מטא היסוד כנודע ואז הוא זמן החוחם וציוס לום כפור יחמון ע"כ רומז על חנוכה כי אז הוא גמר החוחם לעוצה וכח"ל צדק"ז כ"פ, וגם חנוכה הוא חינוך והרגל לגאולה עתידה כנודע צד"י ע"כ לריבון אז לתקן מדת היסוד"ר כי צדק חלוי הגאולה צדק"ז מקנן נדחי עמו ישראל תיקון הנלוות כנודע כס'.

ובכתבי קודש חלומי הגביק זללביה מפה (סס שלמה כח"י על המועדים) ראיתי רמז נכון בזה הכי שומר נפשות חסדיו מיד רשעים יליגם חור ר"ה שמחה"י י"ר ומסיום ר"ה צדק"ז ח"ר רמז לח"ר י"ר חנוכה ע"י החשמונאים כנז'. [ועי"י צדק"ז לעול סוף אות ט"ז]. ויש עוד להוסיף המבך הכי זרוע (כי חנוכה מסוגל לזרע בשארית (שבת כ"ג ע"כ) הרגיל בני הון ל"י צניס חלומי חכמים) ללדיק (בג"י מ"י כמכ"ה צלוי"ס ח"י) שאמר צדק"ז החשמונאים צדק"ז ר"ה שמש מכ"ה כנודע וכח"ל במאמריו) ולישרי לב שמחה (כנז' והשמחה חונה צדק"ז חכילה ושרי כמו צפורים, זולת) שמתו לדיקים צד"י (שהשמחה רק בהש"י צדק"ז) והוד"ו לומר קדשו (שמתקן להודות ולחל"ל להש"י וכמ"ש הרמב"ם שהם ימי שמחה ולכלל להש"י) כנז'.

בט', (שבת כ"א ע"כ) ת"ר מלות חנוכה נר אים וציתו, והמכדוק נר לכל אחד ואחד והמכדוק מן המכדוק פלוגתא דצ"ש וצ"ה. וכבר תמכו צדק"ז מדוע במלוא זו דוקא תקנו להמכדוק להוסיף נרות וכן עוד למכדוק מן המכדוק צדק"ז שנות צין צ"ה והלא לא מלינו כזאת צ"ש במק"ל מדינא דגמי ואדרבא יש כל תוסף במק"ל להוסיף במשפר במורה דחי או דרצקן. וי"ל הטעם כי הלא צדק"ז מלוא חוקה ח' ומשפט ח' לגר ולחורה הדרך בהש"י חפשו כן יעשה לכל חלוקי צ"ה ולא תוסיפו וכו' משא"כ צ"ה שהוא מצד"י חור הגנוז כמ"ש צדק"ז ומבואר בצדק"ז בלתיים צדק"ז מבר"ק מבר"ק מקארצן זללביה כי משם צדק"ז רוב"ק וכיון שאינה הנמנה במעומה מאור הנגלה לכל ח' בלתיים רק מצד"י חור הגנוז ועי"י רוב"ק שיש לכל ח' ואז ירגיש אפס קנהו מן טעם קדושת המורה מאור הגנוז ע"כ נתקן בחילוקי מדרגות שנות למכדוק ולמכדוק מן המכדוק כ"א כפי מדרגתו וכעין דלמרי צדק"ז כל חז כפוס דמשער בלתיים ולפשוטי עם עב"פ נר ח' כנודע מתנוד"ה דאפילו שפחה מישראל רוב"ק שורה עלי' ועב"פ צדק"ז קנהו הוא נר ח' והבן, [ועי"י צדק"ז צחות בלתיים], וזהו י"ל צדק"ז חור הגנוז וכו' אים על דגלו (היונו כ"א לפי דגלו ומדרגתו) בסוף יבסוף לחקות חוט זכ"ר חין סוף (היונו כ"א לפוס השערתו ורגשו יבסוף וישתוקק לזכ"ר חור חין סוף) כנז'.

ל' בזמר חור הגנוז שמנהגינו למד צלילות חנוכה אחרי מחמרי הדלקת הנרות לאשר בחנוכה נתגלה בכל שנה מצד"י חור הגנוז צדק"ז הדלקת י"ח וכח"ל (צדק"ז הקדום לזה) וכו' שם בצדק"ז שאלפ"י שבעלה נבואה מ"מ השאירו לנו צדק"ז חנוכה עב"פ להחלוצה מאור הגנוז בתורה. ופ"פ"י י"ל רנונו בזמר זה בנוסח "למר השליט על כל הצדק"ז מצד פתאים השפיע לנבואים פחה ששרי צדק"ז והשפ"ים היונו

שליש (ג') יצא חנוכה שיש לו מעלה יהירה על כל הצדאים שכלום אין האור מאיר מהאור הגנוז ללדיקים עוד משנה ימי בראשית וצנ"ח נתגלה מהאור הגנוז בחי נצחית ורוביק מהאור הגנוז בתורה כי יצא מזה ותורה אור כנז, ע"כ מנקהים אז) מצון פחלים משפיע לנצחיותם (גם מומין ומשמאל יקום הנצחיותם גל"ח והר"ד מהם וכו' ותנוכה ופורה"ם הוא בסוד נ"ח ע"כ זכו רמוז משפיע לנצחיותם משמש השפעת רוביק ונצחיה מנ"ח כנז) פחה שטרו צנייה והפלאים להשפיע בחי נצחיה ע"י שהפחה לבנו להצנין ולהשכל מחור"ר הגנוז בתורה בחי גל עיני ואצטבה נפלאות מחורתיך בחי אור הגנוז בתורה וגם רמוז שטרו צנייה והפלאים כי פליא אריות אליף צנייה והוא תקועה אלפיה לשמן ג"ח וכידוע צנ"ח.

וזהו יורמו צנחוב מו כמכה צללים הוי (שבוה ר"ח מכצוי כדוד בראשונים, ומסיום) עושה פלא (כיוני אליף פליא העליון שאין צרכה פחותה מאלף וזהו כי הנס דחנוכה וכמו שהאריך צנ"ח בכמה דוכחי צניחור דרז"ל צנ"ח):

לא. בפי נשא ביום השני הקריב והגאל בן לער נשיא יששכר הקרב את קרבנו הקריב חסר יו"ד (וע"י צאגרא דכלה פי נשא מ"ש צנ"ח) י"ל עפ"י קדוש זקוני צנ"ח צמחמו "שרי צישכר" לנרף הענין שייכות יששכר עם חנוכה ע"י צאורך והנה נודע כי היונים ראו להצדור חכמת חילוניות גלויות חנוכה שחן צהם ממש ע"כ השיקר כח ימי חנוכה להחצבר צמחמה שלומה חמונה חומן מקרב לב ברור ולהחצבר צמחמה הסורה כי נר מזה ותורה אור החמה נר לרגלנו וראשית חכמה התורה הוא החמונה פשוטה צמחמה צלי הקורות וז"ש צנשיא יששכר שגולד צמחמה (כניל מכנ"ח) הקריב את קרבנו חסר יוד שעבודת ה' בקרבנו יהי צלי יו"ד שרומח לחכמות רק צמחמה הפשוטה וזהו כח חנוכה שיששכר שגולד אז להחצבר ע"י צמחמה התורה וע"י החמונה הפשוטה צלי שארי חכמות (וכטון מ"ש זקוני הבי"ל ע"כ והלמן צה' ויהשכר לו נדקה האמין חסר יו"ד כניל, וצנ"ח) כי בענין יששכר שרומח לחכמה התורה חמנס זהו צמחמה חכמת החמונה הפשוטה וחכמת התורה צלי שכל וחכמה חנוכה כנז. ורתיתי ענה צאגרא דכלה [פי נשא] כי ג"כ בעין זה חבל חסר הסיום צדפוס ע"י(ש):

לב. כ' בסדר הדורות והצוא הטעם שלכך חיקנו חי ימי חנוכה משום שכו ערודים אז צמחמה מקודם ולא היו יכולים לעשות ימי הסוכות עם שמיני פלגה שהם חי ימים (והשלימו זה בחי ימי חנוכה) וי"ל שזכו הטעם של הרמזים שכי צה"ל חנוכה (פ"ג הל' ג') כי חנוכה ימי שמח"ה והלל הם שהיקנו חכמים ויפלא מאיזה שורש הוא ענין שמח"ה בחנוכה דכל צנ"ח מליו רק שהיקנום צהלל והודאה ועפ"י

צמחמה להשלמה לחג הסוכות ושמי"ט שהם זמן שמחתינו חי ימים מה"ה ע"כ שפיר ימי חנוכה שהם השלמתן ימי שמחה וכד' הרמזים הנז', וגם נקע הרמזים בלשונו הזהב שהם שמח"ה והל"ל כלשון המח"ה צמח"ה (פי לולב וערבה) ההל"ל ושמח"ה שמונ"ה ע"כ גם בחנוכה שמונ"ה ימים הל"ל ושמח"ה.

והנה נודעו דברי הע"ז דלף שהי בחנוכה ישועה צמחמה מ"מ לא היה כנס מפורסם רק בגרות ע"כ חיקנום רק צהלל והודאה לא שמחה גשמיות וע"י מ"ש צמחמה הל"ל לעול (אוח ח'), וי"ל עוד צזה הענין פן יעלה על הדעת מהשנה פיגול ח"ו צנס הנרות ולומר חלילה כד' האפקורסים הארורים שרזו להכחשו (עפרה לפומי צשקריא וטעתי) ואם נאמר שטעם חי ימי חנוכה רק לזכר השלמת ימי שמחה של ימי הסוכות כניל ה"ז לכהורה גרועתה לפרסום גם הנרות שהי צמחמה ע"כ י"ל מטעם זה החז"ל צשים שהיקנום צהלל והודאה שאם היו מודיעים שהקובו לשמחה והיונו שמחה הגשמיות ה"י נראה שבו"ל רק לזכר ימי הסוכות שהם ימי שמחה גשמיות צחשפך מרגיך ומיקבך כמ"ש הפשטנים הראשונים ולא ה"י פרסום גם הנרות משא"כ הם חיקנו צהלל והודאה הוא ראי' רק לפרסום גם הנרות שהי צמקדש והוא להוציא מדעת המנייה כנז וזכו שהיקנו צנוסה הודאה צעל הכסים והלקו נר"ח צחלרות קדשך (כיוני להודיע הנס הגר"ח שהדליקו צחלרות קדשך) וקצטו שמונה ימי חנוכה (רק צצביל זה השיקר נקצטו שמונה ימי חנוכה צצביל גם הנרות ולא צצביל שמונה ימי הסוכות בלצד כנז) להודות והלל (דייקא) כי אם ה"י נחקן לשמחה גשמיות לא ה"י הראי' והכיכר לנס דנרות כניל ע"כ חיקנו להודות ולהלל שמחה רוחניות וכד' הע"ז וכנז' וגם צדצרינו לעול (אוח ח').

ובזה יש להבין לשון חז"ל צשים שצת (כ"ח ע"כ) מאי חנוכה וכו' לשנה אחרת קצטום ועשאוים ימים טובים צהלל והודאה עכ"ל הגמי וכבר דקדקו וכו' מזה צצני יששכר כמה פעמים כי למה דוקא "צצנה אחרת" ולא צחוחו שנה אז קצטום לימים טובים, חולס לפי הנז' גיחא דקאי על קצטום "צהלל והודאה" כיון דצחוחו שנה אז היו החי ימים השלמה צטד חי ימי סוכות ח"כ היו צע"כ ימי משחה ושמחה (ג"כ, ולא דוקא צהלל והודאה בלצד) כיון שהם השלומין לסוכות שהמה ימי חג השמחה כניל משא"כ "לשנה אחרת" שהיו כבר שומרים חג הסוכות כמלותו במופזו צשמחה ומנוחה ולא ה"י לריכין עוד לחלום חי ימי חנוכה לזה ע"כ קצטו ימי חנוכה להלל והודאה דייקא (בלצד).

וא"ש וכן: לג. ובדברי הסה"ד הנז' שהם כנגד ימי הסוכות ויום השמיני פלגה נמלא יום זח"ח חנוכה הוא יום השמיני כנגד שמיני ער"ח וע"כ יומתק צזה

מ"ש בספרי הלדוקים ז"ל כי יום זח"ת חנוכה הוא מסוגל להמשכה בני חיי ומזוני רוחי ולדברינו שהוא כנגד שמיני עשרת דלרז"ל צוה"ק צ"י נח בעצרת בעוד דלויכו עם מלכה שחיל מה דלריך ויהיב לך וגם הוא השלמה זמן החופה של שמי"ע (כ"ל בדברינו אות ד' ובכ"מ במאמרנו זה) ע"כ גם צוה"ת חנוכה שהוא כנגד יום שמי"ע יומשך בחומ"ז רוחי שחיל מה דלריך ויהיב לך כנ"ל. והנה לנו קורין בחורה אז זאת חנוכה המצבה ביום המש"ח אותו היונו המש"ח אותיות שמח"ה לאשר היום הוא כנגד שמיני עשרת שהוא הנקרא צוה"ק שמח"ת תורה וכן הוא צוה"ק ע"כ רמז שמח"ה לשמחה תורה ביום הוא שהוא רמז עליו כנ"ל וגם ר"ת יממור שיר חנוכה יהבית שמח"ה (וכ"ל בלוח צ"י) ותשחק ליום אחרון וכו' ש"י בזמנ משון לור ולא אגמור"ל (היינו שטושין סעודה לגמרי"ה של תורה בלחי במדרש ומצא בפוסקים לענין שמי"ע שהוא שמחה תורה ע"כ גם זאת חנוכה שהוא כנגד ש"ח [יום החי צא"י] וכו') צ"שיר יממור חנוכה המצבה (ר"ת שמח"ה כנ"ל שהוא כנגד יום ח' לסוכות שמח"ת תורה) כנ"ל. וגם יוצן צוה מ"ש הפוסקים שבהגו הנשים שלא לעשות מלאכה ביום ח' לחנוכה וצ"ח ח' ומה רבותיו דבני יומי משאר יומי לחנוכה וכיון שהוא כנגד חג הסוכות הוא נחל כי עם מה"ת ביום הראשון שבחן וצ"ח השמיני שבחן היינו שיום הא' ויום הח' הוא וי"ע ממש ומדלח ע"כ גם בחנוכה לזכר זה נהגו מעלה ביום הא' וצ"ח הח' :

לד. וגם י"ל בדברי הספ"ד ה"ז עפ"י"ד הגאון הקדוש מקאזניץ וי"ע הנודעים כי בליל ח' לחנוכה נמשך הכוה של שם ח"ל מבי"ג מדות על כל הלילות חנוכה וכו' רמזו בדחז"ל בכ"ה בפסלו תמינה יומין חיון היינו ש"כ"ה בפסלו הוא כולל כל החמינה יומין עי"ש וכיון שהוא לומה לח' ימי הסוכות שהקדוה כן חכמי החשמונאים על ככה ברוב קדושהם והנה בסוכות מצוה צוה"ק כי יום ח' לסוכות צבוחו יומא דלזיל עם כולכו יומין ע"כ בחנוכה הוא יום ח' מדה ח"ל יומא דלזיל עם כולכו יומין בדברי הקדוש הכ"ל, [ועי' לקמן בדברינו אות ס"ז] :

לח. ועוד י"ל עפ"י"ד סב"ד ה"ז דחנוכה הוא להשלמת ימי הסוכות, והנה בסוכות הוא זער לענניי כנ"ל צכות אהר"ן, וע"כ השלימו זה צימי חנוכה שכליקו הנרות, ואמר"י במדרש הגהומא (פי בהעלותך) עכ"כ ויחי ביום כלת משה וגו' ואח"כ דבר אל אהרן אחיק וגו' ואהרן לא הקריב עם הנשיאים וכו' שאמר לו הקב"ה למשה לך אמור לאהרן אל תחירא לגדולה מזו אחת מחוקן לך נאמר דבר אל אהרן חטיך ואמרת אליו בהעלתך את הנרות שהקדושה הם כ"ז שצוה"מ"ק קיים חבל הנרות לעולם (היינו נרות חנוכה) כמ"ש הרמז"ן ושאר"י הראשונים עכ"ד. ולפי"ז שפיר מרת

לד. א"י צוה למה שכתבנו מהסב"ד כי חנוכה הוא השלמה לימי הסוכות שהיו אז ערודים במלחמה, והנה מצוה לעול בשם הלדוקים ז"ל בספרים כי גמר החותם שהי בסוכות ושמי"ע נמשך עד חנוכה. והנה בלמח בגמרא ומדרשים וצוה"ק וכתבי הארז"ל לא מלינו זה בשום מקום. ודבר זה (שנמשך עד חנוכה) נמסר בסוד ה' ליראיו המקובל איש מפי איש, ונראה רמז בספרי וצרש"י (פי חב"א) שאין מציחין צבורים חלל מעשרת ועד חג הסוכות בזמן שמחה ומחג הסוכות ועד חנוכה מציח זאיו קורא. כרי שחנוכה הוא נמשך עדין במקלת מהחיותם חג הסוכות. חמנ"ס צהעל"ס וחינו מציח זאיו קורא (בפרהסיא) כי הוא רק המקובל בסוד כנ"ל. ועי' צירושלמי צבורים (פ"א הלכה ז' במתני' עי"ש בפני משה כי הפירות שגמרו אחרי חנוכה נחשבו לשנה הבאה והיינו כי חנוכה הוא סוף השנה אחרו שמי"ע וכו' ברמז כ"ל. ולכך מתחילים מלות הבכורים בשבועות שהוא חג הבכורים ומסוימות בחנוכה כי חנוכה יש לו שייכות וענין ח' עם שבועות כנ"ל במאמרנו (אות ד' ולקמן אות ע"ז) וכן במאמר לחדש כסלו עי"ש :

לז. ובזה הענין שנמשך בחומ"ז צוה"ת חנוכה (ועי' בדברינו בכ"מ וצחות ל"ג ולי"ה) י"ל בדרך רמז כי הכוה אז בליל שמיני (זאת חנוכה) צ"ח שנמשך ממזל (מדה הח') עד ונקב (מדה הי"ג) קורין אז בחורה ביום השמיני נשיא לבני משה עד בהעלתך את הנרות ועד כולל שהוא אחר הי"ג נשיאים ודחז"ל במדרש שאמר הקב"ה לאהרן כשראה שהקריבו הי"ג נשיאים וכו' שלך גדול משלכם וחינו הנרות, והוא רמזו אחר הי"ג נשיאים מדה י"ג שהוא צחי זק"ן אהר"ן שורד על פי מדותיו (י"ג מדותיו) והיינו שלך גדול וכו' ולא נמשך ממזל עד ונקב כנ"ל קורין מצ"ח השמיני עד בהעלתך את הנרות שהוא צחי י"ג היינו אחרי הי"ג נשיאים כנ"ל כמו הכוה שנמשך עד ונקב ובחומ"ז לאו בצבוחא תליח מילתא חלל במזליה כדאמר"י צ"ח מ"ק וכו' נמשך ביום זאת חנוכה כנ"ל :

לה. הישועה בתוכה הוא בשורשם שגוללו ממלכות
 יויין ועדיין אהנו כעת בגלות אדום
 אכתי עבדו וכו' אך בגלות השך והמר הארוך מאוד.
 ולכאורה לשמחה מה זו עושה שגוללו ממלכות יוין
 שהי' אז. אך באמת כפי המבואר בהארז"ל כי הללם
 דקליפה הוא כך מלרוב כהר דקליפה. בגל וכו', יוין
 ח"ת שבה. אדומים וישמעאלים הם הגלויין דקליפה. עיי'
 גם בגלגולים ד' פרעמויאלה בהחלתו (ובצני יששכר
 מאמר תורה אור אות ט"ז) ונדע כי המה בגלות אדום
 כלו בחי' גכ"י דקליפה היונו כרגל"ם עד הכו"ף למטה
 שהוא זה לעומת זה נגד מלכות דקדושה רגל רביעי
 עומדת המלכות רביעית, והנה קו"ל כי גוי"ף ובריית
 השביתן חד ע"כ כשהי' משלת יוין באופן נפלא כזה הוא
 התחלתו דגאולה וישועה לאות ופלא לשימנא טבא
 שזכה לגאולה גם ממלכות אדומים כי גוף וצרות
 השביתן חד כתי' (ומה שנתארך כ"כ בגלות הוא צעוק"ר
 ומחשבותיו היוני' בראשית ית"ש כמ"ש יום נקם בלצי
 צודאיו צ"י יב"ה ולא יאחרי) ועפ"י תבין כי אלליהם
 בגלותנו גלות כלו הוא בכל המדינות והארצות בצחי
 ספר הגדולים שלהם לונדיום העיקר בשורשם אח שני
 הלשונות יוין (גריטפוי"ש) ורומית (לאטוי"ן) שאין מדברים
 עוד הלשון הזה כלל בשום אומה (ובס' תולדות הגדולים
 וזכר לזיקים לזכרה [הספרדי] מביא שמקובל כי
 הגה"ק הרמ"ז ז"ל כשהתחיל לדבק בהכמה הקבלה
 והשגה רוב"ק אז הסתגף בסיגופים והטמיות רבים
 שישתכח ממנו לשון לחטוי"ן כי קשה להשגה יטן נהגלה
 לו מן השמים שזכו לשון הקליפות ר"ל) וכן לשון יוין.
 הנה מדינת יוין בעצמותה מדינה קטנה עד למאוד
 ואנשי בה מטע און לה מהלכים בין הממלכות הגדולות
 העומדות כעת ואעפ"י דחקו ויעריתו בכל המדינות
 לכמה מאות מיליאנטיין צני"א ללמד לבני יעוריהם שחי
 הלשונות האלו לבני תועלת. אך (אע"ג דאינבו לא
 חיי מזוי"ה חזי) להיותם כולם מקרנות אדום כמו שהש
 רצונו סעדי גאון ז"ל צפורשו לדניאל כל אלו המדינות
 לשאר קרנות אדום עיי"ש וכן נראה מדחז"ל צבי"מ
 ועיי' במג"ע כי צימים הרב"ם בהם רב"ם ר"ת ירומי
 יצל יוין ירומי (ובצני"ש מאמר תורה אור אות כ"ה) ועל
 כן הקליפה ראוה להכניע חיי' לך הקדושה חח"י שורשם
 כי הלשונות יוין ואדומים שהוא רומי צחי' גוף וצרות
 השביתן חד (ואת זה לעומת זה עשה חלקים) בני'
 וזה שורשם כי על כן צהלה מיו"ן צה התנוולות גאולה
 אדום והלכל מהם ועיי' הוא חוכ"כ חינוך והרגל
 לגאולה עתידה צ"כ כי יולנו מקרנות אלו ויגאלנו
 במהרה דיון וכהי' הוי"י לאורי' עולם בקרוב:

רבות) וצוה נ"ל להבין קלה לברי הספרי ומוצא צרשי'
 (פי' צרכה) עכ"כ צרוך מבנים אשר ראיתי בספרי און
 לך בכל השצטים שנתצרך בצנים כאשר ראיתי יודע כי'ל
 עכ"ל רש"י אמנם יורמו הטען מ"ש צרוך מבנים אשר
 יחי' ראו' אחיו ועובל צשמ"ן וגוי' ועיי' הכי' זרשורו
 בספרי וצרשי'. והנה שמי"ן כתי' הוא כח החשמונאים
 הפהגים הקדושים ששל ידם צה בצרכה והגם וגאולה
 לישראל והוא צחי' אור הגנוז שיתגלה צ"כ וחוכ"כ
 צחי' חינוך והרגל לגאולה עתידה כמוצא בצני"ש כ"כ
 וכיון שנתצרך חש"י צכה השמי"ן והשמי"ן צכה סגולה
 לכזוה האור לישראל ממקור הצרכה והחכמה (דחמן
 רומי דמחז"ל כמבואר בתורה"ק וכ"מ ששמן זית מלוי
 שם החכמה מלוי' כדאמר' צש"ס מנחות) ושחסי' זה
 הכנה ואות לחיקון אריאל בגאולה העתידה צ"כ ע"כ
 זהו הטען בצרכהו «יחי' ראו' אחיו» שנתרנו אחיו
 שלוקחים ממנו השמן היונו כח השפעת האור הגנוז
 כתי' כ"ה כפי מדרגהו וכפי הנוטרותו ומשאלות לבו
 ועיי' נרות חנוכה והשמי"ן צה ריבוי צני"ם כדאי' צש"ס
 שצת הרגיל צני' הוי"ן לוי' צני"ם חלמיוי חכמים וכנודע כח
 חוכה מחח"כ"י גוי' רל"ש השני"ה כמבואר בצני"ש
 וצכל בספרים הקי' להיות הזמן חוכה מסוגל לפקודה
 עקרות ע"כ נתצרך בצני"ם יותר מכל אחיו עיי' סגולה
 השמי"ן שורשו צני"ה שממשוך צרכה צני"ם (וחיו ומזוני
 צכלל כתי' וצכל הישועה) והיו שרמז רש"י בלשונו
 הקדוש «ואינו יודע כי'ל» כיון שהוא השמי"ן לאור צצחי'
 אורי' הגנוז והוא נעלם ואנחנו לא נדע כי'ל נדרשנו
 צגלוי' עד מכה להחגלות אור הגנוז בשלימות וכהי' לך
 הוי"י לאור עולם צ"כ.

ועוד אמרתי צזה צעה"י צחי' מליכות חוכה עכ"כ
 הני' ופירשי' כפי שכתבנו שאז הזמן צני"ה לצוה
 לבנים זש"ק וכו' העוקר לגדל צני' לת"ת ח"ש וכו'
 ראו' אחיו (שהיו כנים עוסקים בתורה ובארז"ל
 [צמנילה עיי' ט"ז] ורנ"י לרוב אחיו ולא לכל אחיו
 שפירשו ממנו מקלח סגהדרוך צשציל צינו"ל חורי"ה
 כשנכנס לשררה ומלכות ונמלא כשעוסקי"ם בתורה הוא
 רנ"י אחיו) ועובל בשמן (צחי' השמי"ן לחוכ"כ
 שנמשך ממנו כל זאת כני"ל) רגלו (הוא חוכה שנקרא
 הג"ל כמ"ש צשעה"כ והוא חוכה עד שהכלה רגל
 מן השוק) צחל (כמ"ש צלק"ת פי' צהעלתך כי למנורי"ה
 צחי' רח"ל ונדע כי רחל עקרת הבית עוקרה של ציה
 לדי' חמכות צילה רחל זלפכ ל"ה ר"ת צר"ל) ונמשח
 (זה מלכות יוין כדאי' במדרש וגם רמז לפ"י כי אחרי
 תיבנה נחשי"ה צפוף פי' תרומה מתחיל פי' תורה ויקחו
 חליך שמן זית אך וגוי' שהוא רמז נרות חוכה כמ"ש
 במדרש ורמזין וכל הספרים היונו שהוא השמן לזכר
 הים שגוללו ממלכות יוין שנקרא נחשי"ה, וגם נחשי"ת
 ר"ת יוצלות חכמה שלמעלה תורה כמ"ש בקה"י
 והיונו כי במקום שהשמי"ן זית מלוי החכמי"ה מלוי' כני"ל

מש"ם מנחות והוא הנובלות חכמיה וחורה שנמשך
 מהכ"ח וגם שנמשך בני"ם כנז' ויל' זשי"ק ע"כ נחש"ח
 צחי' חיים כנגד יעקב כמ"ש צז"ח פי' חקת) מנעלך
 (נעל צחי' מט"ט חנוך חופר מנעלים הי' כשארז"ל
 וכמ"ש בשלי"ה כי חנוכה מצחי' חנו"ך) וכימין דבאך
 (היינו כפירש"י שיהי' כן ימי זקנותיך שיהי' מתקיים
 עד זקנה ושיבה היינו ימי זקנותיך רמוז לימי חנוכה
 הכונה ליי"ג תקוני' דזקין צעת הדלקת נרות חנוכה
 וגם השמן רומז לדבר המתקיים כי הוא אינו בעל
 וגם מסוגל לזכרון כמ"ש במק"א וזהו שיהי' מתקיים
 לאורך ימים) אין כח"ל ישורון (היינו שם ח"ל צמולחו
 שהוא כונה שטע"ה נסים צני"ח) רוב שמי"ם (צג'
 שמי"ן) בעזרי"ך (אוחיות זר"ע, זשי"ק) ובגאותו שחקיים
 (הוא נז"ה רקיע שבו שחקיים דעמין מן ללדיקים
 דאמרי' צפ"צ דהגיגה והוא סוד חנוכה צה"ל ונל"ח
 ענף חכמה כמ"ש צבונות), וזהו י"ל שחז"ל [צפ"ח
 דהגיגה] הקבל את העם וגו' והעף למען ילמדו וגו'
 ע"ף למה צאו כדאי ליתן שכר למציאכן היינו חינו"ך
 הילדים והוא צחי' חנוכה לחניך הילדים על צרכי
 התורה וזהו צרכה בני"ם לתורה כנז' שזהו הכח
 בחנוכה וז"ש ע"ף (צג' חנוכה) למה צא כדי ליתן
 שכר למציאכן (להביאם לתדרי לימוד תורה כנז'), ויש
 לרמוז עוד בזה צלשון הגמי' שם כי הנה ימי החותם
 כפי"ד הלדיקים נמשך עד חנוכה כנ"ל במאמרנו והנה
 צחג השבועות שבועות גמי' ר"ה הוא גדאמרי' בסוף
 מגילה גם בכורי מעשיך אשר חזר"ע צשדה עולה או"ר
 מ"ים רקיע הכונה של שמי"ם כמ"ש כבר במאמר חג
 הבכורים [אוח כ"ח] וז"ש שם בחגיגה אנשים) היינו
 חג השבועות שקבלנו התורה והוא לאנשים שיש להם
 מלות רמ"ה משח"כ בנשים) צאו ללמוד (מקבלים ח"ע
 ללמוד וללמד, דרך קבלת התורה, וזה י"ל רמוז מ"ש
 צפ' במדבר (שקרוין קודם חג השבועות כמבואר צשי"ע)
 את האנשים וגו' ויפקדם במדבר סיני היינו שזהו
 מעמד הר סיני צנחי' אנשים כנז') נשים (היינו
 ר"ה שהוא צמ"ד חמ"ח תוקפה וכן ח"כ צחי' עליות
 הבח אל חמה ובסוכות צחי' חומל עילאה דחופפת
 הכל צנחי' נשי"ם כצובל) לשמוט (שמקבלים ח"ע
 צימים המוראים וסוכות לשמוט צקול ה'). וגם שמי"ם
 הוא צני"ה) טף (צג' חנוכה כנז') ליתן שכר למציאיהן
 (לצית הספר לימוד ח"ת שזהו העיקר בחנוכה) כנ"ל:
 מ. ובזה הרמז ע"ף (שכוא חנוכה במספרו. כנז')
 למה צא כדי ליתן שכר למציאיהן, י"ל עוד
 עפי"ד הצני' יששכר הנודעים במאמרו שרי צישכר
 שייכות חנוכה ליששכר עי"ש ועי' בדברינו בזה
 (אות ל"ח ובכ"ח) והנה רמוז יששכר צז"ה"ק עה"כ
 ו"ש שכ"ר לפעולתך וגו'. ונודע צסכ"ק כי חנוכה הוא
 מסוגל לחיקון היסוד צרית קודש (ועי' בדברינו לעיל
 אות כ"ז) ויש לרמוז צשי"ם שנת (פרי"א דמילה) דאמרי'

כל מלוא שקבלו עליהם צשמחיה עדין עושין צשמחה
 זהו מיל"ה והיינו שמה ר"ת חדש שנת מילה שזה
 הי' נס הולדתו בחנוכה, ונודע ג"כ צשי"ם שנת (דף כ"ג
 ע"ב) הרגיל צנר (חנוכה) הויון לי' בני"ם ת"ח, וזהו
 שנחמר צירמי' לרחל חמונו אם הבנים יש שכר לפעולתך
 נאום הי' ושבו צנים לגבולם היינו ו"ש (גו' קר"י מה
 שקלקלו צאות צרית קודש צכ"י) שכ"ר לפעולתך (כשנתחמך
 לשו"ב צחשונה מאהבה אז יהי' השכר מרובה כי גם
 פעולתך בגשמות יחשב לציוות) נאום הי' ושבו צנים
 (מה שקלקלו ח"ו צבנים משחיתים שילחו צנחי' קר"י
 כנ"ל) לגבולם (לגבול הקדושה, שיבואו צתולדה לצני'
 צנים זכרים לגדלם לתורם הי') וזהו וט"ף (גו' חנוכה
 כנ"ל) למה צא כדי ליתן שכ"ר (צנחי' ו"ש שכ"ר כנ"ל)
 למציאכן (לעו"ז להוליד צנים ולגדלם לתורה כנז'):
 מא. יהודה אחי יודך אחיך ידך בעורף אויביך וגו'.
 י"ל עפ"ש"ב לעיל מהצני' יששכר עה"כ
 (תהלים קל"ב-ע) כהניך ילכשו לזק וחסידיך ירגנו
 (לפי שעה הכהנים החשמונאים ובראשם יחודה מכבי,
 והמה עשו הכנה ואת להיות) בעצור דוד עבדך אל
 חשב פני משוחך (כי חנוכה הוא חינוך והרגל לגאולה
 העתידה צציוות בן דוד צ"ב) וזהו יהוד"ה (רומז
 על יהוד"ה מכבי) אהה יודיך אחיך (שחיקן מוח
 הו"ד בחנוכה כנודע בהארז"ל וז"ש יודיך אחיך
 לשון הוד"ה שחיקן הו"ד לאחז"י צימ"ם האלו) ידך
 בעורף אויביך (היינו החשמונאים שחיקנו הסוד כנ"ל
 ובראשם יחודה מכבי) בגדולות ונוראות אשר עשה
 צהאויבים ונמסרו צידו רבים מאוד וציד מעטים מצעיר
 הוא ואתיו צלבד כמבואר ציוסיפין וז"ש ידך בעורף
 אויביך כנז'. וגם רמוז וד"ך י"ד גו' דו"ד היינו
 שחשמונאים ובראשם יחודה עשה צמלחמותיו חינוך
 והכנה למלכות דו"ד כנ"ל).
 ובזה י"ל מה שתקשה לכאורה למצינים קלח ח"ך יעק"ב
 חנינו אשר חנוכה הוא חיקון ידך יעק"ב וכנגד
 יעק"ב כמבואר בהארז"ל וצבל הסה"ק לא רמוז כלל
 צצרכת יעק"ב ולוואתו (כפי ויהו) ללו"י בנו משח"כ
 צצרכת משב רצינו ולוואתו (כפי צרכת) וללו"י חמר
 וגו' צרך הי' חילו וגו' כפירש"י שם מדרז"ל ניצח על
 הכהנים החשמונאים שהיו י"ג אנשים ופי' (ועי'
 צדברינו בהקדמה לדרכי חמונה על חנוכה לאחמ"ר
 וז"ע) וצח יתישב כי יורמו שפיר כנ"ל צצרכת יעק"ב
 צחורה צרות קדשו ונצוואתו על יהוד"ה מכבי' ראש
 הלווחים מהחשמונאים מייסדי זמן חנוכה כמובן:
 מ.ב. ארז"ל (שנת כ"ב ע"ח) ופסקין להילכחא חסור
 להרלות מעות כנגד נר חנוכה ומדלוקין
 מנר לנר. י"ל רמוז כי הנה הכנה בחנוכה מלוחה
 משחשקת החמה וכי' להאיר לה למעה צערב צעת
 שירדה המלכות לחת ערף לציתה וחוק לנערותי. ולפי"ז
 חנוכה הוא עת המשכת פרנסה צעת שירדה המלכות

לתת ערך לביתה וגו' ומאיריה לה כנז' עכ"ז אין מהדרך להזכיר זה צפירות צפיו לרבי מעות ופרנסה כי ה"ז צבתי נהנה לאורו וכמבואר בהארז"ל לפי שאור גדול וקדוש יורד למטה ואנו חוששים שלא יאחזו החיונים ע"כ אסור להשתמש לאורו ועיי' בגי"ש (מאמר נר מלכה אות י"ד וע"ו) ציבאור הענין, וזהו שארז"ל אסור להרלות מעות (היינו לבטות צשפתיו צפירות צשפת הדלקת ג"ח כדי שימשיך משו"ח ופרנסה ולהרז"ח מעות כמו לרז"ח על המים לדבר ולהפיל על זה) [וכעין זה שמעתי פ"ח מפני קדוש האמרי זללה"ה ז"ע בחנוכה] כנגד נר חנוכה, ומדליקין מנר לנר (נ"ד ה' נשמה אדם נר מלכה והורה אור ע"כ להנאה רוחניות להדליק מיוחדו הנ"ר שהוא נגד נר"י להאירם בתורה והפלה ומנות ה' לקיימם צמח וזהו מדליקין מנר לנר להדליק ולהאיר מנר חנוכה לנר מלכה של נר"י לכל השנה להאיר כמ"ל וזהו הנאה רוחניות ומותר כי מלות לאו ליהנות ניתנו) אבל אין לבטא צשפתיו ע"מ לקבל פרם להדליק ג"ח בצביל זה כדי להמשיך מעות כנז'. אכן ממילא נמשך ברוב חסדו ית"ש להאיר למטה מצחי ג"ח כל הישועות בחומ"ז רויחי ולרבי גשמיית צשפת שורדה לתת ערך לביתה וחוק לנערותי ומאיריה לה כנז' :

מג. איתא במגלת אנטיוכוס (ועיי' מגלה עמוקות ואתחנן אופן ס"ו) כי החשמונאים הצפלתם בזכירו את שמואל ואמרו מי שענה לשמואל צמפס הוא יענו והשייכות הצפלתם מה שהזכירו רק לשמואל לר"ך ציבור. ועיי' בגי"ש (מאמר הלל והודאה צ"ה התשועות) מ"ש לרמז מעין יניקה הנביאים ג"ה ועדיין לר"ך ציבור ח"כ למה דוקא את שמואל הזכירו. אמנם נראה לפי המבואר בבהארז"ל ועי' סידור המדה ישראל למהר"ש וויטאל ז"ל (בבנות חנוכה) וז"ל והוא כי שמואל שהוא שקול כמשכ וזהו כולל ג"ה תיקן הנ"ח לגמרי כמ"ש וגם נ"ח ישראל לא יסקר ולא ינחם והנה צא מתהיכו ותיקן מדה ההו"ד אבל לא לגמרי אלא צשמונה ימים אלו בלבד עכ"ל (היינו ימי החנוכה שתיקנו צזה החשמונאים) עוד שם וז"ל ויכוין כי האור שלה שלא תיקן אותו שמואל לגמרי התקין אותו מתתי עכ"ל ומעשה הרי אמת נכון מאוד מובן מה שציקשו החשמונאים מי שענה לשמואל הוא יענו כי נודע שג"ה הם תרי פלגו גופא וכחד חשיבו והמה ידעו ששמואל תיקן כבר הנ"ח אך ההו"ד לריבין עדיין לתקן וזהו היותר קשה ח"כ ציקשו מי שענה לשמואל צחי נ"ח שתיקנס הוא יענו כן גם צמדה ההו"ד שזכו תיקן מתתי" (באלו הימים עכ"פ) כנז' ותפלתם תעשה פירות ע"י ישועתו צימים ההם וצמן הזכ במהרה דודן : מד. זה אמרתי צעה לרו חיל מלכות לר רוביא שר"י סמוך לגבולנו, צינו חנוכה. זהו בהשך אור לישראל וגו' כי זהו בחש"ך (הוא מלכות יו"ן כשדרז"ל

צמד"ר והשך זה מלכות יו"ן וכלול מאדום כי אללם זה לעומת זה ת"ת ומלכות דקליפה [ועיי' לעיל אות ל"ח מ"ש צענין גוף וצרות חשצין חד]. והוא גלות אדו"ם אשר צראשם עתה מלכות רוס"ח [ימ"ש] הארורה והוא מעשר קרנות דאדום כמו שהשצ רצינו סטרי גאון ז"ל צפי לדניאל וראשית גויים עמלק יחום משפתה המלכות שלהם העמלקים ממדות ארמיית"ן ע"כ הוא כלול יו"ן ואדו"ם שהוא הגלות הרציעות נגד מלכות ולריבין להאיר לה עתה בחנוכה) אור לישראל (שיגיע האור לישראל שהוא מדרגה גדולה מאור הגנוז בחנוכה וכדאמרי צשנות [דף ע"ז ע"א] עכ"כ אור זרוע ללדיק וגו' לדיקים לאורה וישראלים לשמחה ופירש"י ישראלים לשמחה לדיקים עדיפים מלדיקים עכ"ל והגם כי אין אנו צמדגת לדיקים מ"ש ישראלים דעדיפי עכ"ז וצקש מהש"י) חנוך ורחום ולדיק עוז אים חנוך ומלוח (צטבו ית"ש אים זה הקצ"ה בדרז"ל עכ"כ [שמות ע"ז - ג'] ה' אים מנחמה צבתי חנוך ורחום יתן לנו צפורת חנינה והלואה צמח שיקבל עלינו להטיב מעשינו ולהביע למדה לדיקים וישראלים) וכלכל דצרו צמשפט (שנלדק בדצרינו צשנותו צימי המשפט צתפלותו ואשר גמר החוחם מימי המשפט הוא בחנוכה כנ"ל צדצרינו צשם ספרי לדיקים ז"ל ועי"ז נזכה צמשפט צמה שהש"י יחוננו צמדה הלאה וחנינה צמה שנתקן ח"כ מעשינו ונזכה להגיע למדה לדיקים וישראלים כנז' [ועיי' צדצרינו צמאמר מאזנים למשפט אות ח"י צ"ה וגם י"ל צדרך משל] וזהו המליח זכות צימי המשפט עד ימי חנוכה כנז') כי לעולם לא ימוט לזכר עולם יהי לדיק (הגם שאין אנו כדאין כנז' הוא צזכות קדושה אצותינו יעמדו להגן צעדנו כי לזכר עולם יהי לדיק וימליצו בעד צניבם שלא יארע בנו שום רע ח"ו וצפרע המכצבים החשמונאים הקדושים ימליצו צעדנו צימים הקדושים האלו להכלל מכף חויב ומשחית וצפרע נגד חיל הרשעים ששורשם הטמא מהיונים הארורים ואדום שהוא הגלות האחרון כלו וכנ"ל צמאמרינו כ"פ שהחשמונאים עשו הכנה לתיקון הגאולה העתידה צ"צ ע"כ צודאי יעמדו להגן צעדנו. אשר יפלו שונאנו) משמועה רעה לא יירא נכון לבו צטוח צהי סמוך לבו לא יירא עד אשר יראה בצרו (שגשמע צ"ט ששונאנו ולריו יפלו בקרוב ויהי צטוחים צחסדי ה' על ככה) פזר נחן לאציונים (ר"ח שם פני"ל הוא סומך נופלים ית"ש יעצרו צ"צ) לזקתם עומדה לעד (שנלדקתו ית"ש צחורת חסד וחנינה כנ"ל) :

מה. מצותה צשפת הסמוך לפתח. ומשחשקת התמה. יש לרמז כי חנוכה הוא סוף ימי החוחם מומים הנוראים הוא חנוכה כנ"ל צכמה אופנים. והנה אמרנו צפתיחה שחריח ר"ה (צפיוט) צקש רחמים כעני צפתה ואח"כ הוא ימי הסוכות שאמרו צמדדש אים נחחיבו גלות ע"כ גלינו לסוכה וארז"ל צשצת (דף ל"ב ע"א) לעולם יצקש אדם רחמים שלא יחלה וכו'

וביון שפיתחין פנקסו נצקו מעשיו והוא כמו עיון הפנה כנודע בדריז"ל אבל כשנבקש רק בתורת הנינה וחמלה אין לקטרג ע"ז שביון שדרכו יח"ש להעיב צחסדו לנבראיו ע"כ כשהתפללנו בקולנו ובכיות בימים הגוראים וימי הסוכות ובקשנו רחמים והנו בעותים כי בודאי נושענו אמנם יש חשש שלא יהי בכלל משתחז"ל בתענית (כי ע"א) אם להש ועלמה בידו ומגים דעתו עליו מביא חף לעולם ופן יחשבו כי כח תפלותינו כראוי פעלה זאה ע"י לדקתנו נושענו ע"כ נבוא בתוכה (והכל הולך אחר החתום כנ"ל) בתורת חמלה וחינה כע"י צפת"ח אם מטעים און צנו לדקה עשה עמנו וזהו מלוחה "בטפה הסמוך לפתח" כעני העומד שם. ומשתקט החמה, היינו כי הלידיקוס שנקראו שמשו של דור שקעה שמשן מעוה"ז והלכו למנוחות בעוה"ר וגשארנו דור יחוס ואון מי יגן צעדנו אך בתוכה אינו ענין העלאת מי"ג רק מה שצח האור מלמעלה להאיר למטה גם צבחותנו צדור שפל כזה נקרה שזכה לגאולה שלימה ואורו של מלך המשיח בקרוב כמאמר דהע"ה (תהלים קי"א - ט') פירות שלה לעמו (ר"ת שפ"ל היינו שישלח הפדוי"ת לעמו צדור שפ"ל וגם אם שקעה החמה של הלידיקוס כנז' וארז"ל [בשנת י"ה ע"א] תמה זכות הצוה עכ"ז צרי"ת הצוה לא תמה כנ"ש החו"ה שם צסס ר"ת וזהו) טוב לעול"ם צרי"ת (שזהו הצרי"ת קיים לעולם כדברי החו"ה) וע"כ יאור לנו מלמעלה למטה בטפה הסמוך לפתח צחורת לדקה והסד כנז' (ועיין לקמן אות קל"ט) :

מז. בקדושת לוי (קדושה חמישית) צענון חנוכה שאומרים צהולאה הי"פ ו"ד היינו מסרת גבורים ציד חלשים וכו' עי"ש באורך ומ"ש כי הוא להצבור יד ימין האהבה לישראל מלח הקב"ה ועי"ז יהי גנוף למארים היינו שגאה לאוכ"ע שנקראו יד שמאל עייש"ה ועי"ז צדברי אהמור ז"ע בדרכי אמונה (דרך ס') צענון שייכות חנוכה עם הקועת שופר עייש"ה והנה בתק"ש הוא צכהארז"ל צכונה ו"ד האוחזת בשופר עם השי"ד שופר הם גי' ש"ך והכונה למתק הדינים וגמלא שפ"י הי"ד מתקו הדינים ולעומה זה מלינו צכונה מוסף יום עוב מפני הי"ד שגשחלחה צמקדשן היינו שיש לורת ו"ד דסע"א וכה לשעבר חחה כנפי השכינה וכשגבר החטא שלה ו"ד והחריבה אותו עייש"ה. וזהו י"ל מה שאמר דהע"ה (תהלים ל"ז - י"ב) וי"ד רשעים אל הנדני (היינו שיד שמאל של הס"ה המעיקים לישראל והחריבה צוה"מ נקראה ו"ד רשעים והנו מצקשים שאל ימכרנו צי"ד רשעים האלו רק ו"ד ימין יהי לעוצתנו למעלה כנז' ועי"ז) שם נפלו פועלי און דחו ולא יכלו קוס (שכאשר יגבור יד ימין אז ממילא שמאל דסע"א יהיו נדחים ונפלים ולא יכלו קוס עוד) כנז' : [עיי' לקמן אות ק"ה. ובמאמר הסליחות אות ג' ד'. ובחיים ושלוס פ' ושנה ע"כ הלינו לא מיד וגו'] :

מז. והי' חמונה עתיד הוסן ישועות חכמת ודעת. ודרז"ל (בשנת ל"א ע"א) על הששה סדרי משנה והנה ידוע צצני"ש ובשאריו סה"ק כי היונים רלו לבעל חורה שבע"פ וזהו הששה סדרי משנה, וההשמונאים נלחוס וגמסרו זדים ציד עוסקיו הורחיק שחוא חורה שבע"פ כידוע מד' הע"ז על צרכה לעסוק צדברי חורה שחוא העסק צחורה שבע"פ וזהו רמוז צכתוב הזה שגדרש על ששה סדרי משנה כנז' וי"ש וכה' (און וכה' אלא לשון שמח"ה כדרז"ל וכמ"ש הרמב"ם כי חנוכה"ה ימי שמח"ה הם) חמניה (ר"ת נר מליה חורה חור) עתיד (שחוא מועד כדרז"ל והיינו כמ"ש צשער הכונות נהארז"ל צסס החיקונים כי חנוכה נמי חיקרי רגיל וכמ"ש הכונה עד שתכלה רגיל וכו') חסן (דרז"ל זהו סדר נשים היינו צצחו' כל שעסקו עם הנשי"ם שחוא שם צי"ט ושם טפטפ"י אלריכין לתקן צני"ח צנת נתינת השמן שחוא תיקון היסוד לנודע) ישועות (שגמשך אז מהש"ע נהורין שסס מכונת הושיע"ה והוא צכונה צרכה שעש"ה נסים כנודע) חכמ"ה ודע"ת (כל מקום ששמן זית מלי שם החכמ"ה מלי כדאיתא צמנוחות) ובש"ס שנה שם מסוימי צזה לעפ"כ חי יראת ה' היא חלורו און וכו' (היינו ירא"ת כי מדת מלכות"ה שבהמשכה צנרות חנוכה למדת המלכות"ה להאיר לה למטה כנודע צכהארז"ל) :

מז. א"י צזה עפ"י הכז' צדברינו נעול כ"פ צסס ספרו הלידיקוס ז"ל כי גמר החו"ה נמשך עד חנוכה וזהו התחלתו צרי"ה ע"כ וכו"ה (הוא לירוף ר"ה היינו ר"ה השרי) חמונה עתיד וגו' (רומז לחנוכה כנז' צדבור הקדוס) ע"כ רמוז (צמשני ו') כי נ"ר מלוי"ה ותור"ה אור ודרך חיים תיבחה מצור ר"ת חוה"ם היינו שאז הזמן נ"ר מלוי"ה ותור"ה אור (צחנוכה) הוא גמר החוה"ם נעובה כנז' וגם רמוז כי נ"ר מליה ו"תורה חור ר"ת ואמין ע"ד שכתב צסידור (צפסד"ז) צכונה חמן ואמן עולה יעקוב מנח וא"ץ והיינו כשישלם מלא ו' אז יהי התיקון השלם מירך כהו"ד ויהי בית יעק"ב חמת צ"צ וזהו חמן צני' היחוד התחתון שסס מוליקין נ"ח ואמין ר"ת נ"ר מליה ו"תורה חור כנז' ושניהם עולים יעק"ב מנח ו' צסוד תיקון נ"ח לגאולה שלימה צ"ב.

וי"ל עוד צזה מה שמצקשים ומתחננים צרי"ה ויו"כ צאון מנון יוסר מול מגיד פשע הגיד לעק"ב דצד חוק ומשפט ולדקנו צמשפט היינו עפ"י הכז' כי גמר דגמר החוה"ם לעובה הוא צחנוכה ע"כ מצקשים צרי"ה חולי נצר מדכ"ד כ"כ צאון מנון יוסר מול מגיד פשע (וא"ה לצכוחנו צדין עכ"פ ימתינו עם הדין עד יוה"כ צעה החותם וביון שגם אז הוא דינים וגם צהו"ר דינון מתערין ע"כ מצקשים שיאתרו וימתינו עד חנוכה"ה צגמר החוה"ם ואז רק הארת החסדים, וזהו

התורה [ועיי' בדבור הקודם] כי בחנוכה זוכין לאור תורה מאור הגנוז שגזזו בתורה כנודע בדמיון ובספיק ועיי' זכר לגולה כזו):

בא. א"י זכר. והי' (כי בחנוכה הוא הינוך והרגל לגולה עתידה שיה' אז הכנה ממלכי השמונאים שהי' והי"ב הי' למליך על כל הארץ) אמונית (אמוני' בגי' יחודי' וכבד' ראש השמונאים בגללות מלחמתו בלחי' להשי' ותורתו ושיחגלה כבוד מלכותו ית') עתיד (להמשיך) אז זמן ועת קץ הגולה כמיל וזכו הישועה שהי' ע"י השובה כי אין ישראל נגאלים אלא בחשבה כמ"ש הרמב"ם צה"ל השובה ועיקר החשבה תיקון היסודי נדחי עמו ישראל וידוע מספיק כי חנוכה זמן תיקון היסודי [ועיי' בדברינו לעיל אות ע"ז וכ"ז] [וזכו] חסן (סדר נשים כ"ל לתקן כ"ל בחי' טבחו עם הנשים בחוקן היסוד ועיקר תיקון זה לקרב הגולה בחי' מקבץ נדחי עמו ישראל צה"ל ע"י) ישועה חכמת ודעת (היינו הישועה הזאת הכול להיות ע"י תיקון היסוד כזו) חכמי' (כמ"ש הרמב"ם שאין ילדי' של ערוה שולט אלא בלב פניו מן החכמה) ודע"ה (זה סדר עבודת עפומש"ב צ"ס חסד לאברהם מהב"ק מוכרי' אברהם מלאך זללכ"ה ז"ע עדח"ל במדיר כל ת"ח שאין בו דע"ה וכו' כי דע"ה זה סדר עבודה מחע"ה הלו ולתיקון היסוד) כזו):

בב. (לליל חנוכה צמול"ק), צמול"ה ה"י שבת (ס"י כ"ה) צו"ה נועם. יושב בפתר וגו' שאומרים צמול"ה כי צמס תשצ"ן שיש בו ק"ל תיבות כמנין הכהנים מפני שכהני' השמונאים אמרו אותו במלחמה ונלחו ע"ל ו"ע מה שייכות מולחי שבת ל"ח ומלחמת השמונאים שיאמרו ע"י המזמור שאמרו השמונאים אך י"ל שהוא ענין א"י עם גרות חנוכה כי ויהי נועם שאומרים צמול"ה הוא להליל הנשמות מתיבנס שידחו מלהחזיר צמול"ה וכן חנוכה הוא להליל מדינה של גוהנס ע"כ יש צנוסה הכוונת ק"ח תיבות כמנין גיבונים וגם מאור הגנוז לחנוכה יאיר על אותן הגופין לל"ה תיקנו בראוי ולהחזירם לחתי' כמבואר בצנ"ה צמול"ה חנוכה בארובה וזכו י"ל רמז בהמזמור הזה שאמרו השמונאים ונלחו מלחמתם צמס חנוכה וכן כי בסידור לומר בכל לילה ז"ע יושב בפתר אחר הדלקת נ"ח ומתחילין ויהי נועם כזו. ושנודע בכונת הארוז"ל לייסו נועם צמול"ק שהוא נוע"ם בחי' צו"ה של שבת יומשך על מעשה ידינו צמול"ה ימי המעשה וגם חנוכה הוא בחי' אור הציני' כמבואר בסידור בכונת להדליק נר חנוכה וכאשר ימשיכו צמול"ק מבחי' צו"ה דשבת וגם בחי' אור הציני' דנ"ה כפי הכונה הנז' נמלא צ"פ צו"ה וזכו ויהי נוע"ם (צו"ה) כזו ומעשה (מעשי' הוא ש"ע עם מ"ה היינו ש"ע של שעשי' נסים ומ"ה של הכונה להדליק נ"ח להמשיך הוא לצמ"ה ד"ס להיות מ"ס ע"י בסידור הכונה זכר וצדברינו לעיל אות ז).

הגיד ליעקב (שהוא חנוכה כנגד יעקב כמ"ש בקדושת לוי ועיי' מ"ש צה להלן אות ס"ט ועיי' אות ס') דבר חוק (שיורדת אז לתת חוק לבינה וערף לנערותיה בעת הדלקת נ"ח ועיי') ולדקנו במשפט (צמול"ה חנוכה) וכזו צדברינו לעיל (אות כ"ו) צמס ס' בת עין ע"ה:

בט. א"י זכר, והי' (לשון שמחה כדז"ל במדרש כ"ל וכיינו כי חנוכה הוא הינוך והרגל לגולה עתידה צ"ב ודז"ל במדרש (תנחומא) יהי כבוד הי' לפולם ישמ"ח הי' במעשיו שמח לא נאמר אלא ישמח שאף הקצ"ה לא שמח עוד בעולמו והשמחה יהי רק בהגולה שלימה וע"כ יוכלו להמשיך הגולה שלימה בחנוכה שהוא הינוך לזה שיהי ישמ"ח הי' השמחה בשלימות ע"י) חמונה (באמונה אומן אחכב לו בכל יום שיכח ולעומת זה נח' בדניאל רבים לא יאמינו כי זה לעומת זה וגו' והוא הנסיון למנפים לגולה באמת) עתיד (היינו כמאמר הנביא אנו הי' בעתה אחישנה וע"ז אנו מהפללים אתה תקום תרחם ליון כי עת להננה כי צה מועד והאידך נוכל לומר אנו להקצ"ה "כי צה מועד" הלא המועד רק הוא יתי' לצדו יודע "כי יום נקם בלצ"ו כתיב ולאנחנו לא נדע. חולם הוא צדך בקשה לפניו יהי אתה תקום תרחם ליון כי עת להננה [למען הרחמות על ליון עיר קדשנו, כי עת להננה נבקש שיהון וירחם ויאמר הוא ית"ש] כי צה מועד [כי בו ית"ש הלוי שיאמר אם הגיע צה המועד כזו] וזכו הענין עתיד היינו בעתה אחישנה כי באמת מזמן הארוז"ל ועד עתה הוא כבר התחיל אז הזמן "בעתה" כנודע בבהארוז"ל חולם נבקש שיהי במשך הזמן "בעתה" ג"כ "אחישנה" שיחשו כל מה דאפשר קודם וכ"ז והי' "בעתה" חוסן ישועה (אין ישע אלא ימות המשיח כנודע מתנוד"ה) חכמת ודעת (שאלו החז"ק לשון חוסין החכמה ודעת בעולם כמ"ש בו מלאכה כל הארץ דעה את הי' וגו'):

ג. א"י זכר. כי הנה היונים ראו להשכיחם חורת"ך והעיקר בחנוכה נר מזה ותורה אור וזכו (והי' לשון שמחה כזו פקודי הי' ישראל משמחי לב) חמונה (כי בחנוכה העיקר התחזקות האמוני' וכן שהיונים ראו להגביר הכפירה ע"י חכמה יוגית כנודע בצנ"ה באריות, וללימוד התורה ודחז"ל אם כי הוא חכמה גדולה ועמוקה מי ימלאנה ורחצה מני ים ע"י העיקר היא האמוני' ובהאי דאמרו צצ"ב [דף ע"ב ע"א] בהאי תלמיד דר"י דא"ל ר"י ריקא אלמלא דליה לא האמוני' מלגג ע"ד חכמים אתה וכו' ורק באמונה אומן יכולים (ללמוד חורה) עתיד (ועיי' זוכין לעת הגולה לקרבה כדאמרי צצ"ב ע"כ כי יהנו בגוים עתה אקצ"ם שבכות התורה זכר לגולה וכן צוה"ק הי' ישראל לען באורייתא לא אשחכחין בגלותא) חוסן ישועה חכמת ודעת (שיחזק החכמה ודעת ללימוד

ועיני הכונה בסידור בהגדה של פסח מעשייה צרי"א (וכו') ידוינו (בגוי צ"פ ארבעים לבנייה כשאלחז"ל

ואחרי חז"ל זהו צ"פ ציני' צ"ח צמולש"ק כנז' וע"כ בכתוב כפונים ומעשה ידוינו וגו') יושב בסת"ר (סת"ר גי' ד"פ דופ"ן עם ספ"ך כגודע מכברכ"ט, והיינו כי הכות"ם שנעשה בסוכות צה"ר נגמר בהוכ"ה כנ"ל בדברינו כי"פ והחוחם האחרון לר"ך שמורה ג"כ כמו צה"ר שזריכים שמורה וחוחם בחוך חוחם שלא ינקו החילונים כמצואר שם בכהארז"ל ובגוי"ם מאמר חוחם מלא וע"כ גם כזה אומרים שיר של פגעים ויהי גועס וגו' יושב בסת"ר וגו' להגלל מחילונים) עליו"ן (רומז כי הוא הסת"ר של אימתה עילאה סוכה צחי צינה) כנ"ל (היינו שר"ך שמורה כמו צחי' ל"ל של החוחם צניל הו"ר כמצואר בכונת הו"ר) שד"י (הוא השם שחקוק על המזוזה וע"כ ארז"ל בשאלות נ"ח בשמאל מזוזה בימין שהוא השם הכז' מכון כנגד הני"ח, וגם מה שרלו היונים נבעל חודש שנה מילה והנה ברא"ש חד"ש הכונה לשם שד"י במלתו כמצואר בסידור, וכן שנה הוא כנגד היסוד ששם הכז' משכנו ביסוד' והוא שנה ציבור מדה השביעית לבניה כמ"ם צערי אורה [שער צ"ן], ומילה כגודע הכונה בהארז"ל צעה המונה הא"ך נכון לעשות השם שד"י והוא. היקון היסוד' ובמ"ם צצ"י וי"ד [ס"י רס"ה וצ"י] שם ס"ק וי' שעושים צאלצעותיו שם הכז' בצרכה אשר קידש ואומר לך בדמיון חיי, ולפ"יז הוא ענין שם הכז' בכל חלו השלשה חד"ש שצ"ח מיל"ה שזכו הוחזר ונתקן בהוכ"ה יתלו"ן (בגוי שמ"ן צמילואו שו"ן מ"ם גו"ן וגם בגוי כח"צ הגי' נכ"ם היינו להמשיך אור עליון אור הגנוז בהוכ"ה מבחר עד מלכות נבחר לה למטה כגודע ע"כ הוא ר"ח מכו"ם עד מלכות ועולה תקו"ם אהב ועולה תרחם ליון וגו' להמשיך אז הגאולה וכנ"ל בדברינו) :

והוא חו"ר נ"ר של חנוכה ע"י השמן הרומז נחמ"ה כנז' :
גד. ובמקרא שלפניו במשלי שם (בסמיכות) לנים פחים בדרך עקש שומר נפשו ירחק מהם.
ואמרתו בהמשך הדברים צי"ח צמולש"ק [עיי' מ"ם לעול בדברינו אות ג"ב] והענין לני"ם פח"ים בדרך עקש עפ"י"ד הרב הקדוש מהר"ש אבד"ק צעלזא זללה"ה ז"י"ע ששמעתו בשמו עה"כ והפ"ז לב אבות על צנים ולב צנים על אבותם כי הנה האבות הם האנשים הבאים בשנים וזקנים יש להם מענה לעבודה ה' שתקרה אללם בטבעת האות המשגל ועי"ז יכונים להגלל יותר מעצרות ובהורים וליזהר בל"ת השייכים לזה ולעומת זה יש להם חסרון כי נתקרה אללם גם חמומות אהבת ושמחה המורה צעה עשיית המ"ע, וכן לעומת זה הבנו עו"רים יש להם רחוקות הילדות ויכולים להתלהב יותר בשמחה המורה אך בל"ת ותאורה צוער ילרם וקשה להם ליפרש בפרע במחשבותם ח"ם צחוקן דלעמוד ע"י אל"י הנביא וכפ"ז לב אבות, (ש"ש להם קרירות בטבעת בשמירת הל"ת התלויים בתאור כנז' זה יהי גם) על צנים (צני העו"רים) ולב צנים (באהבת והתלהבות למ"ע זה יהי) על אבותם גם כן, כנזכר עבד"ה. וצ"ה אמרתו ע"ד המדרשה תהומות (פ"שה ראה בפיסקא עשר העשר) צמול"י שנה שדנין את הרשעים בחזרתם לגיבנם צאלצרות אש לועקים ה"ה וכשמכניסים אותם לאוררות שלג לועקים ו"י (והוא לוח ואומר דרשוני) וי"ל לפ"יז כי הנה גודע פחותות ו"י משם הו"י"ה הם הדוכרין צחי' מ"ע שעושים מתקנין צצ"י אוחיות אלו, ועי"י שמירת הל"ת מתקנין צצחי' ה"ה השחי' הסו"ן (ששם הנוקבין כגודע צוה"ק בסוד ותלכנה שתי"ן שתי הכי"ן) וזהו העונש מדה כנגד מדה יען שבתחממו לאש של אדון בעצרות הל"ת שבתחממו שלא עפ"י התורה ע"כ מכניסין אותן לאוררות אש של גיבנם ולועקים ה"ה (יען שפגמו צאלו בשני אוחיות ה"ה הרומזים לל"ת כנז' שר"יבין לתקן כנז') וכשמכניסין אותן לאוררות שלג (להתקרה בעונש מדה כנגד מדה יען שהתקירו צחייהם במקום שצריכין אש וחמוזם לדבר מורה. ע"כ) הם לועקים ו"י (לתקן צאלו בשני אוחיות ו"י צמה שלא עשו כמו שצריכים להתחמם ולהתפורר לעשיית המ"ע כנז', ומדויק ומכון ורז"ל, וזהו רמז) לנים פחים (היינו הנינה והחום שהוא החמימות) בדרך עקש (אש עושים בכלים ופחים בדרך עקש ח"ו היינו להיפך מהצ"ך כי עושים לנים צעה המ"ע והחמימות צעה הל"ת והחיות) שומר נפשו ירחק מהם (מדרך עקש ועקלתון כזה) והוא רמז כי חוכ"ה צחי' שנירת היסוד' ותקונו כנ"ל בדברינו כ"פ [וגם חוכ"ה הוא שמורה מגיבנם כי יש בו בהודאה ק"ח תיבות בגי' גיבנים כגודע צצני"ם וע"כ ללולים ע"י ג"ח]. והעיקר כזה צחי' שמו"ר הל"ת וע"כ שומר כנז' שמ"ן צמילואו (שו"ן

גג. (במשלי כ"ב) הו"ך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה. עפ"י"ד השלי"ה הקדוש כי חנו"ך (מט"ע) לשון חוכ"ה, ולזה רמז חנו"ך (עולה ג"פ הו"י מזל"ה, היינו מזל"ה הנמשך מיי"ג מדות שהוא הכונה צחי' לילות חוכ"ה צי"ת, וגם רמז חנו"ך עם ו' זהו מט"ע שנהפך מצפ"ר לאש כגודע) לנט"ר (נקרא מט"ע כגודע) עפ"י דרכו (דרך הוא ציבור' כדאמרי צרי"ם קידושין [צ"י ע"כ] עה"כ [משלי ל'] דרך גבר צעלמה האשה נקנית בשלשה דרכים עיי"ם בגמרא והוא מט"ע צצחי' יסוד ששמו כשם רבו שד"י עיי' רש"י פי' משפטים עה"כ כי שמי צקרבז וע"י צדיבור הקדוש בדברינו) גם כי יזקין (הוא זק"ן אהרן שיו"ר על פי מדרשו, כשמן הטוב וגו' והוא הי"ג מדות כגודע וכנז') לא יסור ממנה (כה חוכ"ה בכל השנה). ולזה רמז ג"ם כ"י (עולה חכמ"ה שמן הרומז לחכמה כגודע) כ"י יזקין (בגוי חו"ר) ג"ם כ"י יזקין (בגוי ג"ר)

מ"ס נוי"ן) נפשו" (נפ"ש ר"ח נר פ'חילה שימן) ירחק מהם כי ע"י הדלקת נר חנוכה ירחק נוהג"ל ע"כ רמזו צבתי שומ"ר שהוא ל"ת שמו"ר (כשחז"ל). וכיון שמתקנים ע"י הנ"ח שמירת היסוד ועפ"י הכ"ל ו"ל מ"ש בזוה"ק פ' ויחי (ד' רל"ח) עה"כ לא הורא לביהה משגב כי כל ביהה לבוש שנים ח"ח שנים ח"ח שנים מזוזה ונר חנוכה היונו כי חלו השמים מזוזה בהשם שד"י שנכתב עליו וכן נ"ח הם לשמירת ותיקון היסוד וגמולא שורשן באותיות ה"ה כנ"ל לשמירת הנ"ח וכו"ל כלל לא דכל שיפין לשמירה מעולה ובאותיות ה"ה כשישמרו נשמרים מעונש אולרות שלג כנ"ל מהמדרש וזהו לא הורא לביהה משל"ג כי כל ביהה לבוש שנים מזוזה ונר חנוכה כנז' :

נר בחנוכה"ה תיקנו להודות ולהלל. והנה בראשית ההלל רס על כל גוויס ה' ושיקר עבודת חנוכה להגיע לגאולה שלימה כנ"ל שהוא מחיית עמלק מהסת השמים כמלותו וה'י צבתי וכו' וחנוכה ופזרים ה' הם חרי פרקין נ"ה כלולים זצ"ו כמ"ש לעיל במאמריו צבתי מקומות ע"כ המכבאים הקדושים שהלכו עם דגלים ועליהם כתוב שם מכב"ו שהוא ר"ת מ"י כמוכ"ה צאל"ים הו"י והנה [רס על כל גוויס ה'] ר"ס צג"י מ"י כמוכ"ה צאל"ים הו"י שזהו התכלית של החשמונאים כנז' להראות כי מו כמוכה וגו' וכל הגוויס חרב יחרצו ואין עוד מלצדו ית"ש ואין כמוכו, והנה עמליק גו' ג"כ ר"ס ע"כ המה חנוכה ופזרים כאחד יחשבו צבתי למעלה כי פזרים מחיית עמלק מצעלים כח העמלק וגם העמים בונס כי ראשית גוויס עמלק והם כגונס ותלויים זו וכן חנוכה ורומז מו כמוכה וגו' במספרו כנז' וע"י קדושת הימים האלו יפלו כל שרי העמים וישגב ה' לצדו ביום ההוא בקרוב. [וע"י מ"ש במאמריו ברמז ענין מכב"ו לעיל מלות ו"ח עד ט"ו]. ומה שסוים הכי מו כמוכה צאל"ים ה' וגו' עושה פלא. ו"ל כי צבתי ח"ן לפניו פלא ית"ש מה שהוא עושה בכל שיה אלו הטבע או הגם והפלא [וע"י מ"ש צבתי צב"ה הפלחה בניס לחמו"ו ז"ע צפ' וירא עה"כ (בראשית ו"ח - י"ד) היפלא מה' דבר] אך יפן כי מלך במשפט יעמיד ח"ן ולריך לזכותו צמדת המשפט ונגד טענה המקשרג מה נשתנו אלו מאלו כמ"ש רש"י צפ"י הכי חומה ח"ן לי שמיר ושיח אך צרנונו ית"ש לאשר הוא מקור החכמה ויכל לזכותו גם צמדת המשפט והד"ן נגד המקשריגים ולהוכיח ח"ן נשתנונו מאלו"ה למענויה וחתנו ה"דק וכו' אמרו החשמונאים באשר נלחו המלחמה נגד היונים והרשעים מו כמוכה צאל"ים ה' וגו' עושה פלא להראות חכמתך ית' עפ"י משפט הד"ן להיות דידן ללח וזהו ענין רס על כל גוויס ה' לזכותו במשפט והמה יפלו ויאצדו, [וע"י מ"ש צבתי יששכר במאמר הסליחות אות ו' על הפזמון ל"ק לעיקר מפליא פלאות ע"י"ש].

גה. (בזאת חנוכה) ביום ההוא שהוא הכונה נור ונקב חרין מזלין מש"ע נהורין והעיקר להחפול אז על בואת משיח לרקו במהרה בימינו כי ח"ן יש"ע אלא ימות המשיח כמבואר בתנוד"ה (פכ"ו) והוא יום הכי אחרי ז' קנו המורה, הגלמרים צהורה [והוא רמזו צבתי חנוכה כי זח"ת ר"ת יתמה זכות אבות כנודע עכ"ז לענין הגאולה לא תמה כלל זכות אבות שאומרים צבתי ראשונה צבתי ג"פ ביום וזוכ"ר חסד"י צבתי ומצ"ה גוא"ל לצני צבתי"ס] וכו"ל כנגד חורה שצ"ע מנכות פה חורה שצ"ע קרין לה, ולריכין אז לעורר רחמים להאיר מהש"ע נהורין להשיבה הקדושה כצרכו מלכות שמים להחגלות בקרוב ע"כ הכונה אז צבתי שטעה נסוים צנקות ליר"ו בהשם יפן כי ליר"ו צחי צי"ה וכו"ל ויכל העליון גאולה שלימה ולזה עיקר עבודתנו אז וממילא נמשך מהכלל גם הפרטות ישועות כ"ח וא' צבתי סג"ה צבתי"ס. ולזה מתחילין אז ביום הכי בקריאת החורה ביום השמיני לצני מנשי"ה מנשי"ה אוחיות נשמי"ה כנודע וכו"ל עיקר התיקון לגאולה שלימה צחי נשמי"ה ויכל העליון ולא הגוף העבור צבתי וחתצולותיו לצני תכלית ה' יעזרו להקן ולהגיע לגאולה שלימה צמורה דודן.

והגה כיון שראינו מפלת השמים והמלכות וצלבול העמים ח"כ נעשה ממילא בואת המשיח אך זהו חרמית הי"ר לחשוב כן כדי להחפול מלשוב אל ה' וקיי"ל כלו כל הקי"ן ואין הדבר חלוי אלא בתשובה וכמ"ש הרמב"ם (בהל' תשובה) שאין ישראל נגאלים אלא בתשובה וכיון שעושין תשובה מיד נגאלין ע"כ נשים הדבר אל לצנו. כי מחכים מן השמים לתשובתנו, וז"ש (צמלי כ') נר ה' נשמת אדם חופש כל חדרי בטן היונו "נר ה'" בחנוכה התנוולות והתגלות אור הגנוז ואור של מלך המשיח צפרט ההשתנות שראינו עתה וכו"ל סימני חכ"ל צ"ס וזוה"ק ומדרשים אשר כן יהי קודם הגאולה מכון ומדויק על כן נשוב אל ה' צבתי כלצנו וז"ש "נשמת אדם חופש כל חדרי בטן"

וי"ל עוד צוה כי הנה חלויים זצ"ו הגוף ונשמה צבתי גחלת קשורה צלהצת והנה בימי חנוכה המסוגלים להרבה ישועות גשמיות כמו שאחז"ל הרגיל צי"ח חיוין לי צנוס ה"ח וכן אז הכונה צעת הדלקה נ"ח צסוד וחתן טרף לביהה היונו לפרנסה וכנ"ל ובמאמריו וזהו לרכי גו"ף צני חנוכה ואם החפלו כל ז' יומי דחנוכה צעד ישועות הגו"ף (במספר הכ"ל) וכן ביום הז' שלפניו הוא יום ז' דחנוכה הכונה למדה ואמ"ח שהוא המשכת חיו"ס צאלף לתוך מו"ת כמ"ש צסידור צכונת צק"ח וכנודע. עכ"פ ביום האחרון הנעלה הלז יתפללו ללרכי (התכלית) הנשמי"ה וקורין לצני מנשי"ה אוחיות נשמה כנז' לישועה רוחניות להנשמה לעברה הלז ושיחגלה צכוד שמו ית' צביאגלצ"א :

שנתקן נר"י שלנו בפנימיות לבצנו וכמו שהגיד אלמור
הקדוש ז"ע (צדושי סוכות) עמ"ס חז"ל בהגיגה (י"ג
ע"א) ומי איכא עליבא קמי קוצ"ה והא כתיב עוז
ואדוה במקומו (היינו הלא יש לו ית"ש נ"ר ותענוג
ושמחה כצדק מעבודתם ותורחם של ישראל גם בגלותו)
וע"ז מחרן הגמ', הא צדתי צדתי (היינו כפי סדר
המעשה צ"א הוא שמחה וכבוד לפניו ית') הא צדתי
גואי (היינו בפנימיות הלצ ע"ז ידו כל הדוים אם הוא
לשמה והלקים יראה לבצנ וע"ז הוא צדתי עליבו ח"ו
ממחשבתן של המלוות והבורה הא"ך הוא גראה למעלה)
עכד"ה וז"ש בחטיות (דף ע"ז ע"א) אור זרוע ללריק
ולשרי לב שמחה (ההלים ל"ז) ישרים לשמחה פורשי
ישרים עדיפי מלדיקים והיינו שיהי מיושר לבצ"ם
שמחה גם בפנימיות צדתי גואי ולא עליבו ח"ו כנ"ל.
וזכו השמחה צפורים כמ"ס הרמב"ם ח"ו שמחה כשמחה
החרת הספיקות לבצל העקמומות שבלצ שהטיל עמלק
ספיקות הים ה' בקרבנו אם ח"ו מיד יבא עמלק כמ"ס
במאמרי פורים (ימי ששון אות ל"ג) והנוכה ופורים
א' הם כנ"ל ראשית גוים עמלק ואחרת"י עדי אובד,
באחרית הימים האלו יראו סופן צדתי כאשר החלו
לנפול בולם [וע"ז מדרש רבה פי ב' סוף פי"ח ע"ב]
עוד תחת מעט וז"ל מרע"ה את השמים ואת הארץ
וגו' והפכתי כסא ממלכות וגו' וכשם שהפכתי את מלכים
כך אני הופך כל הממלכות שגא' והגויים חרב יחרבו
ואומר לאחוז בנפוח הארץ וגו' (חיוז ל"ח) עכ"ל
המד"ר] וצדתי"ב ירעם הים ומלאו חבל ויושבי צב
וגו' לפני ה' כי צא לשפוט הארץ וגו' וזכו רוחן החבלית
עסה כי הוא חרבן עולם לפני חיקון הגמור של הטולם
וכל העולמות כולם במלכות שמים לבדו ית' וז"ש (ההלים
ק"ד - כ"ז) המביע לארץ וחרעד (כד' המד"ר פי ב' צא
כנ"ל ומשם גראה שאם הוא כל הסימנים האלו שמרע"ה
את כל הארץ וכל הגויים יחרבו בצלצל גדול אז א"ל
להמתין על הגאולה שיהי ציון דוקא רק כל יומא
זמני ותצו) יגע בהרים ויעשו יג"ע ר"ת ילצ גבולה
עמים עדה"כ צהרת האזינו בהנחל עליון גוים בהפרידו
צ"א ילצ גבולה עמים (כנ"ז) למספר בני ישראל,
יום נקם בלצ"י לב"י ר"ת למספר צני ישראל כי כ"ז
הוא בשביל בני ישראל שיטעו אל ה' ויגאלנו בקרוב, וז"ש
(ההלים ק"ב - ד') רם על כל גוים ה' כנ"ל, ולאשר
בהנוכה נמשך השפעות עוצות בחומ"ז רוחי ע"כ רמוז
צזה כהלל (אשר הנוכה נתקן כהל"ל והודאה כנ"ז). מי
כה"א המגביה וכו' מקימו מעפר דל מאשפות ירום
חציון וגו' והוא מזוני רוחי ומאן דיכוב ח"ו יכוב מזוני
ולשבע"ה הוא דיכוב כגודע מש"ם חטיות והוא ח"י
ומזוני"ז וז"ש מושיב"י עקר"ת הצו"ת ח"ים הבני"ם שמחה
הוא בני"י וזכו בחומ"ז חמנס העיקר להשפך בעת
נפשנו שיהי מושיבו עקרת הבית השכינה הק' קמה
על מקומה כצדק צדימ"ק במהרה דיון כנז ולזה וכו'

השובתנו ותפלתנו מחדרי צען מקרב לב וזכו חופש
ע"י נר הנוכה אשר מחפשי בפנימיותו צנר הזו שמאיר
בלב כל א' שיבדוק ח"ע כל א' אם בונתו בחמת,
ושאחז"ל צדתי פסחים (ז' ע"ב) דגמרי' חופ"ש מחיפוש
וחיפוש"ם מנרות דכתיב צעת ההיא אחפש את ירושלי"ם
בנרות ונרות מנר דכתיב נר ה' נשמת אדם חופש
כל חדרי צען עיון שם היינו רומז נ"ר ה' חופ"ש
כל חדרי צען כנ"ל ומי שיחשוב הכונה לירושלי"ם
באמת לגאולה שלימה זה החיפוש צנר כנ"ל, ה' יעזרנו
לציאג"ל במהרה דיון ברחמים.

ובזה יש לרמז צ"ם פסחים שם צענינו בדוקה (בדף
ד' ע"א) דפרכי' וצדוק מלפ"ה (היינו שיבדוקו
כ"א בנפשו חדרי צענו צעת שיבא כנר משיח שאז
תמלא הארץ דעה את ה' וישבו בהשוכה בדעת שלם,
חמנס באמת ח"ו אז עוד נסיון וצדתי ח"ו מקבלים
גריה לימות המשיח כשכנר יבוא וע"כ) מחרן רנצ"י
בשעה צדתי אדם מלויין צדתי"ם (היינו שמלויין במחשבתן
לנפוח על צדתי"ם בית יעקב צ"ב כיעקב שקראו בית
כשאחז"ל בפסחים (דף פ"ח) ולשון מלויין היינו גם
ערים צואם שמה א"ך שהוא על אחריות לבצ"ם ונפשם
כדאמרי' שם (דף ו' ע"א) לנפון חמנ' של נכרי שקיבל
עליו ישראל צדתי"ה דעובר על לא ימלא' ואם לא אז
הוי שאינו מלוי' בידך והיינו רק באחריותו חלוי עו"ש
צדתי"ו) ואור הנר (היינו מצעוד ליל צעת הגלות קודם
הגאולה א"ך שמאיר הנר מזה וחורה אור בלצנו בקווי
חמניות לציאג"ל בהשחוקקות גמור. אז) יפה לבדוקה
(בנפשו ולשוב בהשוכה כנ"ל). וזכו יורמז ג"ל מימרת
רנצ"י שם (דף ה' ע"א) ראשון דמייקרא משמע דאמר
קרא הראשון אד"ם תולד (היינו לתקן בעת החטא של
אד"ם הראשון צטורשו וקדמותו). וזכו י"ל (בדף א'
ע"א) דפרכי' למה צדוקה לא ראוי לבדוקה דהא אמרי'
למה לדיקים דומין צפני שכינה כנר צפני צדוקה ומחרן
רנצ"י זה יכול להכניסו לחורין וסדקין זה אינו יכול
להכניסו לחורין וסדקין (היינו רומז כי אדרבא משום
טעם זה לדומה לשכינה והוא צדתי"ו אור לא יכול
להכניסו לחורין וסדקין לחשוב ולבדוק בנפשו כי יחשוב
שכנר הגיע למעלה המקבלים פני השכינה וע"י ריבוי
האור לא מרגיש הסרוותו משה"כ צנר שאינו רק
אור מעט יכול להכניסו לחורין וסדקין לבדוק בנפשו
ולתקן כנ"ל) כיה"ר:

בז. לענין קו' הצ"י ח"ו נס שהי' צלול ח' וע"ז רבו
החירולים ופלאוליס ורבים כתבו כי יום הא'
הוא כ"ה בכסלו הוא רק החניי' מהמלחמה ע"ד שם
העור הנוכ"ה חני' כ"ה וע"י פרי"ת. חולם צפנומית
הענין י"ל ההסבר לדצריהם עפ"י התולדות והערבי
נחל שהקשו דאם תיקנו באמת יו"ע שני ה' ל"ל צוים
שלאחר' ולא צוים מקודם כמו שרלו לתקן קו' ח' בידך
הצדתי צדתי מחתא עו"ש א"ך י"ל צען דצרי השמן

ששון (ופתח עינים) חלק ד' לענין פורים שעושים בירושלים מוקפים רק ביום ט"ו ובחז"ל צו"ס י"ד שהוא הבהרה כמו צעליית העולמות בחתלת קבלת שבת ע"כ עושים מקודם בחז"ל ואח"כ פורים ביום (השני) ט"ו בירושלים משא"כ שארי יו"ט שני שהוא לאחר היו"ט דא"ר צ"ח נמשך לחז"ל היו"ט שני ונתפשט קדושתו כמ"ש בלור נערב להרמ"ק ז"ל וע"כ י"ל כן בחנוכה כמו צפורים לאשר עיקרו של חנוכה מדרבנן (והוא צחי גו"ה כמו צפורים) על כן הוא מקודם ביום א' צחי ההכנה להמנחה מה שהנו ביום כ"ה מהמלחמה ואח"כ ז' ימי הנסים מהנרות צ"הרמ"ק ע"כ הנה שמונת ימים, רשמתי לטיע בדרך אפשר למזכרת לטובה והא ייטיב ה' אשה עוד פרק זה: [ועיי' מש"ל מאמר ימי ששון אות ל"ח]:

גח. (לזאת חנוכה) זא"ת חנוכה עולה מלכות עם הכולל היונו שהוא מלכות פה חורה שבע"ט קרינו לה כדאי צחיזוה"ק והוא צחי חנוכה מלוא דרבנן תורה שבע"ט אמנם צפרות הוא ביום ה' שנקרא זא"ת חנוכה עפומש"כ צערבי נחל לבאר ועפ"ד החולדות והעלה צערבי נחל דבאמת ביום ה' נעשה הנם סמוך לעת ערב צעה שעריו הפך והאר ונתמלא וע"כ נעשה ביום א' שחזר ונתמלא דח"כ היכן ודעו כלל לבדוק צפך ביום השני כיון שעריו ממני ביום הראשון דה"ו זו להדליק ליום א' אלף זדחי שחזר ונתמלא מיד ונמלא שחי הנם ביום ז' סמוך לעת ערב (שחזר ונתמלא) וביום ח' לא ה"ו גם רק הוא צאמת ספיקא דיומא עיי"ש צערבי נחל וזהו להראות גודל כח קדושת מלוא דרבנן שגם למלוא דרבנן עושין סייג ותקנה עוד כיו"ט שני והף דאין בקיאות בקביעת דירתה וגם אם נאמר שהוא ספיקא דיומא דיום ז' אי"כ ה"ו לריבון להדליק צליל ח' ג"כ ז' נרות משום ספיקא צליל ז' (כמו בשארי יו"ט שני) אי"ו למדליקין אז ח' נרות להראות גודל כח דצריכה כי עושין עוד צזה ספיקא לדצריכה לחומרה כיון שיום ז' ג"כ רק דרבנן וגם צמקדש בירושלים ל"ש יו"ט שני ס' דיומא כלל ועכ"ז עושין יום ח' לחומרה כ"כ לבבד דצריכה ע"כ זה הכולל הנוסף על היצת מלכות שהוא חורה שבע"ט שצזה כולל גודל כח תורה שבע"ט להראות כח מלכותה גם צמק"א איך לבבד דחז"ל ביותרת הכבוד ולשמוע בקולם וכמבואר צני"ח (צש"ס שבת) ציחוד וריבון ליונו מלא תסור כגודע וכ"ז נעשה ביום ההוא זא"ת חנוכה כי זא"ת נקי השכינה הקדוש הנחת מלכות כצובל כמבואר בחוקונים כמה פעמים ע"כ רומז אז ביום ההוא גודל כח תורה שבע"ט מלוא דרבנן שהוא מלכות פה תורה שבע"ט רומז על השכינה הקדושה כנז. וגם י"ל שזהו רומז שגולה זא"ת חנוכה צני מלכות"ה היונו להאיר למדת מלכות כנז מבחי א' שהוא אור"ר (ועיי' בדברינו לעיל אות ז"ח) שלא תהי

חלילה עוד צצחי גו"ף (צני חנוכה) עבור רק להאיר לה מתוך חשכה. ואור חדש על ליון חזיר צ"כ:

בט. אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות, עיי מה שכתבנו לעיל (אות ז"ו צד"ה וכה כיון שראינו מפלת השמים וכי ועוד לאלוק מילין) כי זהו כח חנוכה למעלה מן הטבע רק הכל בדרך גם ופלא שגבה למעלה משכלנו וז"ש ההשמונאים מי כמוכה צאלים ה' היונו צאלים בחזקים כי בחלה סצרו השועים שבעולם שזכו המלחמה בדרך הטבע וזהו המלך חזק יותר וינח או השני לעומתו ועתה אשר גראה צעליל כי הכל שלה עפ"י הטבע כלל וגם נפלו המלכים האדירים ועמם השירים וראו כי אין עוד מלצדו ית"ש וז"ש מי כמוכה צאלים בחזקים היונו מלכים בחזקים והאדירים כי כל הגוים חרצ יחרצו המה מלכיהם ושריהם כמו שכתבנו לעיל (מהמד"ר פי צח) וזהו סימנה צצח מקודם ציחת המשיח צ"כ וז"ש צזוה"ק נשא (קב"ח ע"ח) ולעתיק יומין איתמר אשריך ישראל וגו' והתב מי כמוכה צאלים ה' (עיי' בדברינו לעיל אות ע"ו) והיונו עתה"ק נעתק משכלנו רק בדרך גם ופלא וז"ש שבע"ט נס"ס ש"ע"ש"ה כמ"ש הכונה בהארז"ל כי גם ש"ה חלקים צמילואו כי חלקים פשוט גי' הטע"כ זהו נעשה צחי ש"ע נהרין עילאין למעלה מן הטבע וגם נסים נ"ס"ו"ס ש"כ"ז גם נגלה קי"ם למעלה מן הטבע וז"ש אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות היונו צחי המנורה נר חנוכה רומז צזה הפרשה כמ"ש הרמב"ן שם (בפי צבעלתך) יאירו אל מול (היונו כנגד) ה' נרות שהם צחי ה' ימי צנין שצננה העולם הזה במדת הטבע והוא פני המנורה וזהו נרות וזהו למול (כנגד) כנז שהוא למעלה מן הטבע לגמרי זהו חתגלה ביומי דחנוכה בלור נרות"י. וזהו רמז שיש צני"ח ח' נרות ח' נרות נר א' יותר על ה' ימי צנין שהוא רומז למעלה מן הטבע וזהו מעלה היום ח' שנקרא זאת חנוכה (עיי' ציצור הקדום) ותן לחכם ויחכם עוד:

ס. צירת יעקב לבו ונלכה צאור ה'. ע"ד שכתבנו לעיל כ"פ כי החותם שמתחיל ציוהכ"פ נגמר בחנוכה והנה ידוע צש"ס יומא (כ' ע"ח) כי השע"ן גי' שס"ד דצוהכ"פ לית לי רשות לאסמני וזהו י"ל רמז הכ' צ' יעקב (היונו צ"פ יעקב"צ גי' שס"ד שגם צשארי יומת השנה ולאז דוקא צוהכ"פ תחלת החותם אלף בחנוכה שהוא סוף החותם) לבו ונלכה צאור"ר ה' (שמדליקין אז אור ה' בחנוכה ועיי' מאירין למטה לבטל כחא דילי ואור ה' לנו למשגב להללה וישועה. [ועיי' לקמן אות ס"ו]:

סא. ברוך כבוד הוי' ממקומו שהוא ר"ת מצב"י כנ"ל מהשלי"ה הקדוש וגם כנ"ל מהשלי"ה כי חנוך מע"ט צחי חנוכה, וידוע צסידור עפודחז"ל צחולק וכו' כבוד וגו' שר הטולם אמרו שהוא נט"ט שהוא רמז הח"י פסוקים יחי כבוד וגו' עד אשרי ויש צו ח"י

לזכרות עי"ש וזהו י"ל בר"ך כצ"ד הו"י ממקומי
צ"י ש"ר ח"י היונו שר העולם מטי"ע שהוא צחי ח"י
לזכרות והוא צחי יפוי"ד ח"י וכנ"ל גם בדרכי אמונה
לחמור"ד ז"ע:

סב. בש"ס שבת (כ"ג ע"א) בתוס' צ"ה יר הנוכה
שהניחה וכו' ואיכא למימר דנקט
פסולה משום דצ"ע למימר כפוכה שהיא מן התורה
עכ"ל, הלשון ז"ע ולא דרצ"ה הו"י ל"י לדמותו למכוני שהוא
מדרצ"ן וגם י"ח הוא מדרצ"ן ולמה מדמכוני לפוכה שהוא
מכ"ח וצ"ח עירובין ביארו התוס' דהיינו כוון דתני
כפוכה וכמכוני הו"י כפוכה סמוך ל"י צלישני ע"כ
מדמכוני ללישני דפוכה היינו פסולה אבל לפי מה שכתבו
כ"ן בלשונם ז"ע כנ"ל ונראה רמז כי י"ח הוא צחי
אור הגנוח כנ"ל כ"פ במאמריו צ"ס סה"ק וארז"ל
צ"ח הגנוח וז"כ גזו צהר"ה וע"כ רמז שפיר התוס'
צד"ל דצ"ע למימר כפוכה שהוא מן התורה לרמז
אוי"ד הגנו"ח צהר"ה שהוא סוד י"ר חנוכ"ה ע"כ נקט
לשון פסולה כנ"ל והוא שאין להעלות ולהעלים האור
כ"כ למעלה כמ"ס בבהר"ח"ל רק שיתגלה אלנו האור
ד"ח האור הגנוח צהר"ה מצחי כי נר מלכה וסורה
אור כנ"ל.

א"י הענין אשר מדמכוני י"ה לפוכה דאורייתא ולא
למצוי וערבין שהם ג"כ מדרצ"ן. עפ"י"ד הלכה
צ"ח מולל מא"ש (למחר"י אלפאגדרי ז"ל) הנודע דכ"ל
מלות עשה ספק אם עשה"ה יש חזקה חיו"ב ונמלא גם
במלות דרצ"ן יש חזקה חיו"ב במקום ספק עשה"ה וקו"ל
צ"ח (בכללי ס"ס) הנודע ד"ס דרצ"ן במקום חזקה חיו"ב
לחומרה וי"ג במקום חזקה חיו"ב וכמ"ס צ"ה צ"ח
במק"ח נמלא צ"ח כיון שיש ספק חמות שוחקות
וכיו"ח הו"י למעלה מעשרים חמה בספיקה כנ"ל לחומרה
וכמו ספק נכ"ח לחומרה מש"כ עירוב ומכוני ד"ש
כלל חזקה חיו"ב והו"י ספק כרמלית דרצ"ן לקולת ע"כ
שפיר דמי צכ"ג לדאורייתא ולא לעירוב דרצ"ן כנ"ל:

סג. (מ"ב ז' ח') כ"י אש"כ צהש"ך הו"י או"ר ל"י,
צ"י י"ג פעמים ע"כ (תתקל"ד)
שהוא מדיקנא קדישא, היינו בהנוכ"ה שהוא להא"ר
צהש"ך שאנו יושבים למטה וגם כי חש"ך זה מלכות
יו"ן כדחז"ל צמד"ש וי"ה צחי ה"י או"ר ל"י (להא"ר)
לנו מהוך השך יון כנ"ל) ואז הכונה צ"ח להמשיך
מ"ג מלות הדיקנא כנודע צסידור, [וע"י צדרינו לקמן
אות ק' ולעיל אות עו"כ צ"ה וצ"ה מ"ש ע"כ הל"ן]:
סד. ועוד י"ל ע"כ הל"ן כ"י אש"כ צהש"ך הו"י
או"ר ל"י צ"י אמר"י עול"ם חק"ד וצ"ה.
עדשחז"ל (שבת ע"ז ע"ב) מ"ט עז"ן מסגני צרישה
וכ"י כצרייתו של עולם דצרישה חשוכה והדר נהורה,
ודצ"י האר"י הקדוש ז"ל צ"ח עמקו צ"ה מני ים
ולכ"ן הענין ק"ח בפשיטות י"ל עפדחז"ל כי טלה צרנו

ית"ש לצרוא העולם צמד"ד ר"ח וכו' שיהי עמו מדה
הרחמים ולא עוד שהקדומו למד"ד כמו שפורש"י צ"ח
פי צראשית ולכאורה הלא נברא העולם רק כשענה צרנו
ית"ש להטיב לצרואו כמ"ס צ"ח הע"ה וא"ן לך חסד
חנם גדול מזה וזהו הר"ן הקדום ית"ש להטיב לצרואו
חמ"ס כשבל הדבר צחי מחשבה כצ"ח הוא דוגמת
השתלשלות צריחת העולם דצרישה חשוכה והדר נהורה
וכן הוא בכל דבר שצדוקה כי לדיקום חמילתן יסורים
וסופן שלום כשחז"ל וז"ל כי אש צהשך (דצרישה)
חשוכה ואז אדע כי יבא מזה האור צקרו"ב וי"ה) ה'
אור ל"י וז"ל כנ"ל מהמדרש שהקדומו מדה הרחמים
למד"ד ע"כ גם צ"ה החשבות שהוא מקודם. טובא
גניו צגור חס"ד ה' צרנו ע"כ וכו' עולה (כנ"ל) אמר"י
עול"ם חס"ד יצ"ה היינו שכן ה"י צריחת העולם הגם
שה"י מקודם במחשבה צמד"ד כנ"ל עפ"י שורש הר"ן
הוא חסד גמור כצ"ח כדי להטיב לצרואו והיינו
אמר"י עולם חסד יצ"ה צרנו ית"ש הקדום, והבן,
כן י"ל בדרך אפשר, וזהו בהנוכה אשר הוא צלילי ענת
הארוכים בגודל החשיבה ביומת החורף כשנתרחקו משמינו
עלית וכו"י"ט ומקו"י"ט כי אש צהשך ה' אור ל"י כחסדו
ואור מאור הגנוח טובא גניו צגוי"י להא"ר לנו מהוך
חשכה צ"ב. וזהו התחלת ה"י אל תשמחי איבתי ל"י כי
נפלתי קמתי כי אש צהשך ה' אור ל"י דהיינו אויבתי
ל"י (הם התליפות שנתהוו מצחי) נפלתו (כגפילה שה"י
צמקו החסום ע"י השצירה צראשית צ"ח ע"כ ט"ס כל
י"ר צ"ח וע"כ צחסדו ית"ש) קמתי (שהקדומו וכו"י)
וכ"י צצחי כי אש צהשך (כש"ה) צצחי וחשך ע"כ
תהום) ה' אור ל"י, ומטהב ועד עולם כו"ב צחסדים
מגול"ם צ"ח:

סז. (לשבת הנוכה) פי מקן, וי"ה מקן שנתים ימים
צמד"ד ה"ד קן שם לחשך (ע"י)
מ"ש לעיל אות י' ז' ח' ע"י צ"ח) עוד עפידחז"ל
צצ"ח (ק"ד ע"ה) קושע"ה ק"י שיקרא לא ק"י, והנה
האור בהנוכה נמשך מצ"פ א"ל צמילואו צסוד ש"ע
נהורין כמ"ס צכונה צר"ה שטע"ה נ"ס והש"ע נהורין
הוא שם מצחי מדה ואמ"ה צסוד האר"ת פני התוקע
זה מק"ן שנת"ים צחי הקו"ן משנת"ו סוד תק"ש
עורו ישנים מתרדמתכם וזהו סוד תק"ש הארת פני
הוקע ש"ע נהורין כנ"ל מדה ואמ"ה ע"כ רומז דצ"י
המדרש ה"ד ק"ן ש"ס לחשך ר"ת שיקרא לא ק"י
כדחז"ל היינו שיתגלה מדה האמ"ת בהנוכה והשק"ר
יתבעל. והנוכה הוא סוף ימים הנוראים שמתחילין צרי"ה
כנ"ל צדרינו שם לעיל, ולאשר הנוכה ופורים הם צחי
א' וי"ה כלל זצ"ן כנ"ל כמה פעמים צדרינו, וע"כ
חראה צדרינו צמאמר השקלים (אות טו"ב וח"י) כי
ר"ת שק"ל ג"כ שיקרא לא ק"י עפ"י"ד צמגולה שהקדים
הקצ"ה שק"י ישראל לשקליו של המן וזהו ענין פור"ים
שכלול בהנוכה כנ"ל.

סו. בית יעקב לכו ונלכה צאור ה'. עיי' מ"ש לעיל (אות ס') וי"ל עוד עכ"כ הזה לאשר חנוכה הוא חינוך והרגל לגאולה העתודה צ"ב שבו נהגלה צנרת אור הגנוז אורו של מלך המשיח כמבואר בספרים הקי ולאשר הגאולה העתודה צ"ב אחז"ל בפסחים (דף פ"ח) לא כחזרהם וכו' אלא כיעקב שקראו צו"ת, וז"ש צו"ת יעקב (כיעקב שקראו צו"ת) לכו ונלכה צאור הוי' (היינו עיי' נר חנוכה שהוא אור הוי' בני רג"ל צסוד עד שתכלה רג"ל מן השוק שהוא היחוד העליון מהשגשה קשרים כנודע מכונת צ"ח וכו' אור ה' שנתגלה עיי' מלך המשיח צו"ת יעקב) צ"ח: סז. גודע מסה"ק עבודה ישראל כי צילל א' דחנוכה שהוא הכונה מזה א"ל למשך החסד על ח' ומים, וכמו שהוא בסוכות בחי' יומם ויום ה' חסדו כמבואר צו"ת דהאי חסד חזיל עם כולכו יומין, והנה נמשך לפי"ז ממדת א"ל שהוא חסד אל כל היום על הח' ימים על כן ח' פעמים א"ל בני אברהם שהוא מדה החסד דחזיל בכל הח' ימים כנז': [ועיי' לעיל אות ל"ד]:

חדש השלישי מתשרי התחלה השנה שהוא נגד לוי שלשי שבשצטים ולכן הוי' צו הנס עיי' הכהנים חשמונאים וצנוו שהכהנים הם שבע לוי עכ"ל והיינו חנוכה נגד יעקב שהוא תיקון וחקק קף ורך יעקב כנודע צנווה והנה נודע ג"כ בספרי"ק כי חנוכה הוא בחי' חינוך והרגל לגאולה עתודה והגאולה העתודה צ"ב הוא כנגד יעקב שקראו צו"ת כשחז"ל (בפסחים דף פ"ח) ע"כ ריבין להמשיך עיקר עבודתנו ותפלתנו צו"ת כהנוכה להמשיך התגלות אור"ו של מלך המשיח צ"ב ועיי' מ"ש לעיל (אות ס"ו) ועדיין יפלא בעיני הכמון מדוע לא הועילו עדיין כל עבודתנו ותפלתנו של כלל ישראל ברוב השנים האלו בכל ימי חנוכה לכביא רג"ל אך העיקר הוא האמת כמ"ש כבר במאמרינו חקק בשופר צכמה דרושים באורך במשל ומלאכה כי זכו עיכוב הגאולה מחמת שמתפללין בעת רגון על ענינים אחרים פרטיום וכ"א פונה זה לזיתו זה לפרמו צבקשתו ועיי"ז לא יתאחדו כ"י צרנוס לקוטב א' ועכ"פ כשיר"ח יתאחדו זה אז זה יתא' ביאת רג"ל צ"ב וזהו מדה וחנו"ן שבי' החום צר"ה (דף י"ז ע"ב) בהגה' שם דמדה וחנו"ן שטובה הוועק לגאול צעת הדחק כמ"ש חנוך יחנך לקול זעקך וגם מי שאינו זכאי ואינו לדיק צדין כמ"ש (צפי משפטים) וכה כי יעקב אלי ושמתני כי חנון אני היינו שוועק בלא צדין דהא צדין באה העצוב לודי חצירו אטפ"כ ושמתני כי חנו"ן אני כן ביארו שם החום עיי"ש וזהו צלילה זו צמדת וחנון כשנלעק בכל לצנו אל ה' רק לגאולה שלימה צ"ב אז יחננו וישמע לעקתנו וצקרוצ יגאלנו וכדאמרי צ"ב (דף ל"א ע"ב) עכ"כ (ישעי' י"ז) צזעקך יילך קבוצך שגעשו על שהי להם לבקש רחמים על צנו דורס ולא צקשו עיי"ש והיינו צזעקך כנ"ל ובהי קבוצך צעד כלל ישראל לקצין נדחים (עיי"ש צרש"י). וכן צמד"ר (ריש פי' וישב) גצו יעקב עכ"כ הלא צזעקך יילך קבוצך כנוסו וכנוס צנוו הליכו מד עשו והיינו בחי' יעקב יוס ג' דחנוכה כנ"ל וזהו שהתאחד יעקב צזעקתו ותפלתו עם צנוו בכלל צנו ישראל כנוסו וכנוס צנוו וזהו הליכו מד עשו גלות עשו הוא אדום ועיי"ז נזכה לביאגצ"ב שיגאלו מגלות החל הזה גלות אדום צקרוצ, והוא תלוי צזה בשנלעק בכל לצנו צחמ"ה כנז' ואז נזכה צקרוצ לצית יעקב צחמ"ה זה י"ל מ"ש צחורה וכו' (הוא לירוף חדש תשרי כנודע תחלה הימים הנוראים) כי יעקב אלי ושמתני כי חנון (הוא חנוכה ציום ג') הוא סוף וגמר החותם של הימים הנוראים אז ישמע ה' לעקתנו ויחננו ויגאלנו צ"ב ומתאחדים הדברים עם מ"ש צקדושת לוי כנז' כי חנוכה כנגד יעקב וכנגד מדה הוי' שהוא צחדש הוי' וכנגד ג' לשצטים כנ"ל ע"כ הוא לזכות סגולתי לצית ג' צ"ב (וגם מכון לזה מה שראיתי ככ"ק מאח"ז הרב הקדוש מהר"א מדזיקוב ז"ע במאמרי חנוכה בי אור"ח ר"ח אל רחום וחנון עכ"ד. ולפי"ז יחנן כי צבוא יוס הוי'

סח. ב"ח מלחה צשמ"ן כי שמן צצטעו עולה על כל המשקין ועמוד מלמעלה ואינו מתערב עמהם וכנודע ממד"ר (ריש פי' תלזה) עיי"ש כך מלוח צ"ח הוא מפני שהיונים רלו להשכיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רגונך שיהיו מתצוללים צין האומות מאחרי צבקשו מהם רק העצרת הדת המבדיל צינוו לצין האומות ע"כ כאשר גצרו החשמונאים ונלחום נתקן זכר הנס צשמ"ן כי שמ"ן אינו מתערב עם שום משקה ועולה למעלה וצזה ידליקו צנר מלוח ואור תור"ה כי החורה והמלוח כמה המבדילים צינוו לצין שארי האומות כנז', [ועיי' צדברינו לעיל אות ל"ח]. וגם יובן עוד עפי"ד המד"ר תלזה כנז' שם עכ"כ זית רענן ופה פרי חואר קרה ה' שמך מה הזית הזה עד שהוא צחילנו מגרנרין אותו וכו' ואח"כ עוחנן אותן ואח"כ מקיפין אותן צחצלים ומביאותן אצנים ואח"כ נוחנין אה שמן כך ישראל צחין אור"ה וחוצעין אותן ממקום למקום וחוצצים אותם וכופתים אותם צקולרין וכו' ואח"כ עושים השוכה והקצ"ה עונה להם עכ"ל ע"כ על זה רומז שפיר הגי"ה צשמ"ן ז"ת כי עיי' הלכות האלו מאור"ה וכינו וידעו צנ"י כי לא זו הדרך ולא שום הכלית להצדק עם האור"ה אפי' צחפס כל דהו (מה שאינו הפרה גמור) ועיי' הדיפות מהם יודעו כי אין כלן מקומנו בגלותנו ושעי"ז כשצ צחצו"ה (כד' המד"ר) ועיי' החצו"ה אנו נחל"ין כמ"ש הרמב"ם צהל' השוכה וזהו חנוכה חינוך והרגל לגאולה העתודה צ"ח:

סט. (לליל ג' דחנוכה) היום הכונה מדה וחנו"ן והנה כי צסה"ק קדושת לוי (צדושים לחנוכה) וי"ל כסלו הוא חנוכה הוא נגד יעקב ועל ידי יעקב הם הנסים כנודע ולכן הוי' גם צחדש הזה והוא

למדת והגון אז הוא כה או"י ימי חנוכה שהוא יום הג' כנגד יעקב שהוא עיקר החנוכה כנז' ואל יפול לבצנו לאמר שאין לנו זכאים לכך ובשביל זה נחיישח ח"ו מן הגאולה. ז"ל דהא מדה וחנו"ן הוא לנו שאינו הגון ואינו גדול להושע בדי המדרש עה"כ והנתי את אשר אהון וגו' כי מי שיש לו בידו (זכות) צמדת רחמים אזי צא להושיעו ומי שאין לו בידו (זכות) צמדת חנו"ן אזי מושיעו ע"כ גם אהנו בעניינתו וברוב טונו כשלטק אל ה' על הגאולה שלימה יגאלנו ב"כ, [ועיי' בדבריו לעיל אות י' וי"ד]:

ע. כד הוינא עליה צילדותי צטריוצו שמעתי מביק אלאמור הגב"ק ז"ל מפסיק [צטל גם שנמה] שאמר בימי חנוכה לאשר כי לעתיד יהי הלבנה כב"ש כנודע צסה"ק צסוד מטלת הזכב על הכסף ועכ"פ שי צ"ה להלכה בודאי לא יתצטל ג"כ ע"כ אז יפשו כדעת שניהם צני"ה להיות פוחת והולך ומוסיף והולך ומה שהגיד אז צזה יותר לא ידעתי בצכרוני, ועכ"פ לפי"ז ודיוקו אז צכל לילה מתי לילות מי נרות היונו צליל ה' כדעת צ"ה נר אחד וכדעת צ"ש ה' ושניהם יחד עולה מי, וצליל צ' צ' נרות כד' צ"ה ח' כד' צ"ש ג"כ מי וכן צכל לילה מי לפי החשבון, ורמז שפיר להיות מי שמינטי"ב צרוקה צעל אות מי וירח אלקים את האור כי עיי"ז יש ד' הגון עיי"ש וצצני"ש (מלאמר אור תורה אות ה') עכ"פ יש רמז צזה מהאור כי טוב צאות מי והוא אור הגנוז דני"ה שיתגלה צטובו לעתיד צ"צ רשמתי לטיע למזכרת וטוד לאלוק מילין צצרתו יפ"ש.

ועוד י"ל צזה עפוי"ד הקדושת לוי (כני"ג צמאמרו) כי היום הניכה ה' צחדש פסנו שהוא השלישי נחשרי ועיי' החשמונאים שהם הצבע לוי שהוא שלישי לשצטים והנם הוא חוקון וכך יעקב"צ שהוא שלישי לאבות עיי"ש וכו' רמז ו"ל כי השלישי לאבות והשלישי לשצטים והשלישי לחדשים היונו רמז ג"פ ג' צגו' מי כנז'.

חוקטו של גם לבחן ה' נהיפק משא"כ עמאים ציד טבורים וגם רשעים ציד לדיקים או זדים ציד עוסקי תורתך מהו הנם דאטו צשציל שהוא לדיק או עבוד או עוסק צתורה לא יוכל לנח המלחמה ומה זה ישועה שגא כדרך הטבע. אכן יש נסרן דכאשר מצואר צש"ס המוד שהציו לאלכסנדרוס מוקדון כי שטנא לנח צטוב"ר. וציותר שינוי רואות גם צימיו צשנות הצבלו משיח צבוף מלכות אדום מי הקליפה ר"ל מחצרת מיום ליום כשאחז"ל צסנהדרין פ' חלק וצסוף מס' סוגה וסוף כחצות וכן צזוה"ק סוף פ' צלק וצשאר"י דוכתי וצסי חסל"ה לאשר רואים ומרגישים הס"ה כי קרב קלס ע"כ מתצברים ציתר שאת ועוז ולפני שצנ גאון וצוקמים ח"ו צצני" ויהא צחי' והנתי הסתר אסתור פנו וגו' צאחרית הימים נודע ונודע צשטר הגנולים להאחיז"ל שפי מענין החצרות הס"ה צסוף וימי"ה והיונו צסוף מלכות כד' צצוא קלס וכן צסוף מלכות הג' מלכות וין שכו' אז קינם עיי' החשמונאים הקדושים ועיי"ז נלחנו היונים הארורים אז צרוצ כוחם וצשרית אונם וצ"כ ה' נועה שיצגברו ח"ו הטמאים על הטבורים. וכן הזדים על העוסקי תורה והרשעים על הצדיקים (כיון שבי לפני הגאולה ממלכות וין) עכ"ז הושיעם הש"י לישראל עם קרובו שצברו החשמונאים הצדיקים ונחום וכו' צאמת גם ופלג לפי הימים האלו שלא התצברו הס"ה לנח חלילה כנז' ע"כ זהו הנם שמודים ומכללים להשי מסרת עמאים ציד עהורים ורשעים ציד לדיקים וזדים ציד עוסקי תורתך כנז'.

עוד י"ל צזה להנה יש לדקוק טוצה כמו שכתצנו מי"ש מסרת צבורים ציד חלשים ורצים ציד משטים (וחו גם גדול צאמת. אכן) עמאים ציד עהורים. קשה לצאודע מה גם הוא זה מני"ג דאם היו הטמאים הרוב וצאעפי"כ ננחום הכהנים הטבורים הלא זה כצנ אמר "רבים ציד משטים", ואם היו הטמאים המיעוט א"כ היונו גם כשנלחו הרוב הטבורים את הטמאים וכן קשה על רשעים ציד לדיקים וכו' כני"ל וכן מי"ש זדים ציד עוסקי תורתך. לא שייך לומר לצבו נכרים (היונים) הזדים שהם נגד עוסקי תורתך הלא צצרי אסור ללמוד תורה ולא טעה כן לכל גוי ומשפטים כל ידעום ומה זה מסרון לצצם אים אינם "עוסקי תורתך" וגם מה שייך לומר על נכרים לשון עמאים וכו' יש ערלים עהורים הלא גם לאחרי מותם אינם מטמאים מדאי כלל וכצכמהו נדמו ול"ש אלס טומאה וטהרה א"ו י"ל דקאי על רשעי צני" שבי הדור פרון כ"כ שטנו אחרי היונים וכו' ה' הנם שטמדו המיעוט צני חשמונאי נגד היונים הרשעים הרצים וגם הרוב צצני" שבי דור פרון כשאחז"ל צסנהדרין מעשה צאי שרצב על הסום צשצת וצקלוהו צימי חשמונאים מפני שבי הדור פרון כ"כ ונמטכו אחרי קלות ומינות היונים (וכמ"ש צצני"ש צכמה דוכתי) ועל רשעי ישראל שייך לומר עמאים ציד עהורים וגם

והנה עיי' ש"ס צייק (ני"ה ע"ה) הרואה מי צחלום סומן יפה לו, והיונו שהוא סומן יפ"ה שהציווג יעלה יפ"ה כנודע עפימטי"ב ציום שהוא וכו"כ הוי"ו וגו' היונו צעיי"ז ועלם היחוד צמספר יפה ולטיע צנגותנו הרואה צחלום שהוא רק צצחי צשצז כי את שיצת ליון היונו כחולמים (בגלוהנו) רק הוא סומין (שיתגלה האות מי צצחי האו"י כי עיי"ז כני"ל וזו יפ"ה) יפ"ה (הציווג יעלה יפ"ה) צ"צ וצ"ש סומן יפה ל"ז (ל"ו נרות שטי"ז יתגלה האור כי טונ כנז'): צא. מסרת צבורים ציד חלשים ורצים ציד משטים ועמאים ציד עהורים ורשעים ציד לדיקים וזדים ציד עוסקי תורתך, רחיהו כצנ טמדו צזה צסי' וצאמת יפ"ה, דצשנמח מסרת צבורים יד חלשים ורצים ציד משטים הוא גם דטפי" הטבע הצבור נולח נגד החלש וכן הרצים נלחום נגד המשטים ע"כ אשמעינ

זדים ביד עוסקי תורמך המה הכהנים בהשמונאים ואל"ש הכל למזין וגם בפשטות הדברים:

עב. סעודות חנוכה נקראו בש"ע (פי תר"ע סעי' ז') לפי"ד מן המנהג "סעודת הרשות" (ועיי')

מ"ש לעיל במאמרנו תחת א"י ז"ט ב"י) וי"ל רמז כי הנה חנוכה תיקון הכו"ד ובסידור צבאות כלל ברוך

נעומות יתנו וכו' בורה רפוא"ת (כו"ד), לחז"ל (צרכות פי ע"א) מכאן שניתן רפוא"ת לרפוא"ת ולסידור צבאות ונותנים בהכנה רפוא"ת זה לזה כי רפוא"ת פולה

השם שקיזי נ"ת וכו' שם של צ"ת אשר לחז"ל בשפת (י"ג ע"א) במחקר הם החולה אומד דל"י הוא שחנן וכו' והיינו כי השפה בעומותו מרפא צבחי רפוא"ת

לרפא לרפאות (ורמז זה שמעתי מאחמ"ר הקדוש ז"ט) וכוון שהנוכ"ה הוא מנחי הו"ד בורה רפוא"ת (כנד)

פי"ד וכלו להמשיך מסעודות חנוכה רפוא"ת כי על קן נקרא סעודת הרשות כח, ועיי' בזה"ב פי בראשית

(דף כ"ו ע"ג) הו"ד שוקף הנהל"ל לעלה היסוד לעקב והוא נולע על ידו ומניי אתפקין משריות דרפוא"ל

לחייכו ממנא על סעודת"ה עכ"ל והיינו בדברינו הג"ל: עב. עוד י"ל כמה שנקראו סעודת חנוכה סעודות

הרשות ודרך להעלותם עוד צחינתם בקדושה בנדע מדברי הרמ"ע מפלנו ז"ע כי אין רשות בעולם

או הוא מורה סעודת דקדושה ואם להיפך ח"ו ועיי' לעיל במאמרנו כנד, וי"ל בזה הרמז בש"ס פסחים

(דף ת"ט ע"א) חרשי כל בהנה "מסעודות הרשות" לפי"ד גולה וכו' עכ"ל דהיינו "סעודות הרשות" הוא

צחופה שדרך להעלותם לשורשם צבחי סעודת מ"ח כ"ל חבל בשנה"ה ממנה צבחי גשמות הפחותו כלד

נמלה כי חנה סעודות"ת מ"ח דכל פסקין מ"ח לא"י ליהנה"ת נחמו ופ"י חנה מ"ח בשנה"ה מסעודת

הרשות חנה מ"ח לגבי ע"כ "לסוף גולה" דהנה חנוכה הוא הכנה להתקדושת הגולה אשר זה יהי ב"ב

אכן מי שהוא מולא בפת קדושה חנוכה פי"ד לעומת זה לסוף גולה, ולא חכה לגולה, אך העיקר להמשיך

צחופה ה"תת חורו של מלך המשות ב"ב: עב. ואתם החיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש חלה

הדברים אשר תדבר אל בני ישראל, (שמות י"ט - י) בפנים יפות כי ע"כ זה מ"ש ממלכת כהנים

בדיקות הוא רמז אל בית שני צמלכות בית השמונאי שזכו לבתר פהונה וכתר מלכות עכ"ל וי"ל רמז מ"ש

ח"ה (בגוי ל"י נרות חנוכה) הדבר"ים חשיך (עולה מ"י כמביא בח"ה"ם הו"י ברוך ככו"ד הו"י ממקומ"י

היינו לשני הדיעות כו"ל שהוא ברית מכביי שכמה בהשמונאי"ם ממלכת כהנים נשאו על דגלים שם זה

ונקראו בשמו) תדביר ח"ל בני ישראל (הוא דיבורי חורה שפ"ס שהוא כ"ד חנוכה והיכן יזונו מלא תסור

וגו' כדאמר' צמ"י שפת היינו שתדבר לבני חורה שב"ע"ם) כנד, ח"ש ממלכת כהנים (דקאי על מלכות

הכהנים הששמונאים כנד) וגוי קדו"ש (רומז עדשחז"ל כ"ת שאתם מולא גדר ערוה שם אתם מולא קדושה

היינו תיקון יסוד ברית קדוש שכות זמנו צחופה ותיקנו זאת הכהנים הששמונאים כמ"ש בשפדים ועיי' בדברינו

לעיל [אות ע"י כ"ו וז"ל] ע"כ נ"א בזה וגוי קדו"ש כנד) וצוה מכון אשר כי באגרא דכלה (פי יהרו שם)

כי יחתם יתהו ינו ימלכת יבנים ר"ת מלכות והיינו כי כ"ת הוא להחיר לה לנעה צמדת מלכותי בנדע

צבחהרז"ל: עב. וזמר חכמו משמנים שגננא בלקוטו לכו וחארוכוו זמר נאה לשפת חנוכה, הנה בשות"ת מהר"י

ברונא ז"ל (פי קל"ז) כי ח"ל עוד הגידו לי שמחרי"ח הכהן לא רנה לבית הצחורים לנגן הזמר חכלו משמנים

על השלחן לפי שמשמע בחלו נתקן עפ"י ח"ה ח"ה כלל שהרי נתנו מהר"ם סעודת חנוכה חנה סעודת

מורה והזמר משמנים וכו' עד המבור לדרך חנוכה משמע דסעודת מ"ח הוא עכ"ל חננה כי נראה לפי"ד

לפימ"ש הרמ"א וגם הט"י בשם מהר"ל עפ"י הרמב"ם דחנוכה ימי שמתה הם ה"י מקום לימד הכי אך גם לפי

שינוחם אין לו שטם ורית של חורה מ"ש הא"י החי בית כור המבור המבור בית כור לדרך חנוכה וכלה לא עזיף

משפת שחמרו עשה שבתך חול וכו' וגם מ"ש לכו עלי היינו ג"כ לפי הדרך לשפת ול"ל למבור בית כור שדה

לדרך סעודות חנוכה וצפרע שמקיים הזמר צבית כיון נלקי בכל יום פעמים (היינו להשתמר בשכחותו וכו')

מקולות מ"ח רנים חילנה חזוניהם וכל משרת דם ענבים לא ינחש מפיהם (היינו פ"י תמיד לשחות יין ולהשתכר)

ה"י בדרך חרזי מפי שכורים (במיוחד מל"ם) לפורים אשר כבר נזכרו ע"י קמחי ועיי' ג"כ בשל דחמים על

מפי שופרים להחיד"ה ז"ל וצפרע להחנה אין שייכות לימד בזה, וגם מ"ש בלקוטו לכו שחצרו כלכין עזרה

ז"ל חינו חמם (כנראה) וגחמן עלינו מחריי ברונא ז"ל (שה"י מהרש"ם) שלא נתקן עפ"י ח"ה וכן הוא

בדבריו כנד: עב. ביום א"י לחנוכה מזוהר בש"ע (פי תרפ"ד סעי' א') צמחצר שמתחילין קריחה החורה צרכה

כהנים וכן מנהגינו וי"ל הענין כי הנה הכהנים הששמונאים הקדושים הכהן שלהם צימים האלו אשר נעשה להם

ובצרכות נשפטו על ידם ע"כ גם בצרכה כמשולשת תחול צכה כהונתם וכו"ל כ"ה הצרכו היינו מיום א"י דחנוכה

שהוא חר"י כ"ה צכ"ל (כמזכירי בעור), ופ"י שדיחורנו לעיל צמחורנו במקומות רבות עפ"י המוצא שב"ס"ק

כי גמר הכותם בחוך חותם הוא צחופה והנה צגמר החותם בחוך חותם צמ"י נ"א בקרא בשלמה המלך

ביום השמיוני שלח את העם ויצרכו את המלך וגו' וגם המלך בירך אותם בצרכתו ועיי' במאמרנו לשמ"ע

(זמן שמחיתו תחת ח"י וכ"ע) ליישב כי למה בירכו ז"ל או בשמ"ע כיון שצ"ל"ה לא הלכו אז צוי"ע רק ביום

בימים המצורקים האלו מצרבת כהנים כה מצרכו כגיל, וכה כאשר עמד צעדנו צימני ר"ה ימי הדון להמליך לזכותנו במשפט. ובקרוז לגאלנו, ובראותו כי אז הדינים תקיפים והמקטריגים מחגברים ר"ל כאשר המה ימי הדון ע"כ ממשיך עד שמי"ע שהוא יהודה שלים ואם גם אז לא יוגמד הפסק לגאלנו במליצתו יפעול להמשיך עד ימי החנוכה סוף החותם לעוצה וכלל הולך אחר החתום שיחתנו לעוצה שנת גאולה. וזהו י"ל רמז היום הרת עולם (צ"ה) וכו' אם כצנים רחמנו כרתם אז על צנים (אז מיד צ"ה) ואם כעבדים (כשאין עושים רצונו של מקום נקראו עבדים כדאמרי בקידושין. אז נבקש) ענינו לך חליות עד שתחנו ותוליא כדאמר (צונו או"ר חנוכה) משפטנו (לעוצה) שימשיכו עד הזמן בלו ויומתק ע"י מליצת המלאך אשר כמו צויתר כעת כח, וכן צפוינו ר"ה נבקש מלך עליון ונורא. משפטנו יוליא לאורי"ה (שהמשפט יוליא לאורי"ה צימי אורי"ה אלו אז יוליא לגמרי לעוצה כדי להגן מפני המקטריגים שהיו) ועתה נזכה לאורי"ה של מלך המשיח ז"ל.

מז"ל. א. בירושלמי שבת (פ"ג הלכה ו') המוחן צים דרך מן העלאת ועד החג וצמים עזים נתיבה מן החג ועד חנוכה עלליה י"ל עפ"יך אלאמרי הגה"ק מפה"ק ז"ע צפצבו לז' של פסח עדה"כ (שמות ט"ו - י"ט) וישב ה' עליהם את מי הים עפ"יך הזוכ"ק צהקדמה (דף א' ע"ג) עה"כ גדול כים שצרך מי ירפא לך וחי חימה לית לך קיומא ואסיוותא מ"י ירפא ודאי האי דרגא סתימא דכולא קיימא ב"י ירפא לך ויחיים לך עכ"ל הזה"ק והיינו כי י"ם הוא רומז לשצרון ומ"י היינו רפואות שנעשה ישועה מצחי מ"י הי"ם (שה"י שם ורפא נגוף למנרים ורפוא לישראל (ואכמ"ל) צפיה"כ וישב ה' עליהם (על המנרים) את מ"י הי"ם (שה"י שם נגוף ורפוא למנרים ורפוא לישראל ע"כ אלל המנרים ה"י להיפך שאף שה"י אללם צחי מ"י נהפך עליהם להיות י"ם שצרון וישב ה' עליהם את מ"י אותיות מ"י להיות י"ם) עכדא"ל? הנ"ל, ואלאמרי הגה"ק ז"ע הוסף בזה צחי תפארת צנים (לז' של פסח) שם והאריך בזה ובסופו פיה"כ והמים להם חומה מימינם ומשמאלם דחינו כי צפוצת מ"ים צ' הירופים שהמ"ם הוא קודם ואח"כ יו"ד וגם יו"ד ואח"כ מ"ם ולזה ה"י להם החומת צרול לסמוך על ידרוף זה צין לינזין (אם לריבין פיה"י המ"ם לימין היו"ד) צין לשמאל (פיה"י המ"ם לשמאל היו"ד) שהוא נגף למנרים ורפוא לישראל עכ"ל אלאמרי ז"ע. והנה נודע כ"ל שחנוכה הוא גמר החותם כפי במאמרינו פעמים רבות בזה וע"י דיבור הקדום מ"ש כי צעת חוקף הדינים צ"ה ויו"כ ממשיכים צחכדי ית"ש עד גמר החותם צמ"ע ועד חנוכה שאז נמתק ויוליא משפטנו לאורי"ה צימים האלו ובזמן הזה כ"ל וזהו י"ל צ"י הירושלמי

שלאחריו וע"י צמ"ז (יו"ד ס"י רמ"צ ס"ק ע') מה שנתקפה בזה ובהבנו שם כי לאשר יום שמי"ע הוא יומא דשלמיה ע"כ יש הכה לחול הברכה ציום ההוא עו"ש וכה כן בזמן החותם שלח"כ הוא האחרון צימי חנוכה שייסרו כהנים ההשמונאים המה היו מלכ"ים וגם כהנים ע"י מ"ש לעיל (אות ע"ד) צשם הפנים יפות עה"כ ממלכ"ת כהנ"ים וגו' לזאת יש להם הכה של מלכים וגם כהנים צימים הקדושים האלו להמשיך הצרכות, וע"כ נאמר כ"ה הצרכו (כנו"י) את בני ישראל אמרי"ר להם (היינו צמ"ע זמן החותם הוא מצחי יאור ימים רקיע [כמבואר בכותב צמ"ע] ר"ת אמרי"ר [וע"י במאמרינו זמן שמחתנו ארת ח"י] וע"כ רמז בחותם צימים האלו בזמן הזה אמרי"ר יאור ימים רקיע וגם צמילוי י' כי חנוכה הוא הגאולה לאות ו' משם הו"י מבואר צצני"ש [מאמר הלל והודאה ארת י"ח] וע"י צדרכו חמונה [דרך כ"ט] וע"כ הוא אמרי"ר בוא"ו וגם ר"ת הנ"ל) [וגם ענין חג הצופות וחנוכה א' הוא כמ"ש צצנו ישכר צמאמר שרי צישכר עו"ש צתחלתו וכן כתבנו לעיל צמאמר חדש כפלו עו"ש וע"כ גם צצופות נאמר וחג הצופות צכורי משפך אשר חזר"ע צגי או"ר מ"ים רקיע כמ"ש צמאמרינו חג הצכורים (אות כ"ח) שהוא ג"כ צחי חותם ועו"ש צמאמרינו] יצרכך ה' (צצנים כדח"ל והוא צרפת חנוכה כמאמרם ז"ל צצנת הרגיל צנר הוויין ל"י צנים ח"ת) (ב) וישמרך (הוא שמירה להחיר למטה מהודך חשיכה להשמר מן החילונים וגם שמירה להנצל מהריגת דם ע"י השמן כמבואר צסידור) יא"ר הו"י (הוא אור של חנוכה צצרות"י וגם צחי אל [שהוא כונת הלילה ראשונה] הו"י יא"ר לנו) וגו' וישם לך שלום (כ"ר משום שלום בשאחז"ל):

מז"ל. ובוה הוא הענין אשר השם מכבי (דמכבו השח) כמבואר צחיו"ה והוא המלאך מיכאל כהנא רצח אפטרופסא רצח דישראל ולאשר ימי חנוכה הם סוף החותם אשר התחלת הכתיבה צרי"ה וכבר הארכנו צעה"י צדרושים שקודם תקיעת שופר (כמבואר במאמרינו תקע צשופר) כי עתה צעת חבלי משיח סמוך להגאולה צ"צ הוא עה לרה אשר לא נהיית מהיות גוי עד היום הזה וצעת ההוא יעמוד מיכאל הצד הגדול העומד על עס צני"י כמ"ש צדניאל (י"צ) וגם כי שם (י) ואין א' מתחזק עמי על אלה כי אם מיכאל שרכם ועל כן צימים האלו המצורקים שהוא כה של ההשמונאים מכצ"י ככהנים הוא כמו צויתר של המלאך מיכאל כהנא רצח ושנקרא מכצ"י כ"ל וע"כ הוא ימשיך הצרכות

(ב) הג"ה. ע"י בקנה (הפליאה) [דף ל"ט ע"א מדפוס קארעץ] בדי"ה זרע עת ללד"ת מצד הנצ"ה וכ"י צכל"ה וי"ל דהיינו חנוכה שהוא בחי נצ"ח ע"כ אז עת ללד"ת לפעול אז ישועת לידת בנים:

הנותן בים דרך (שזה הכונה לחדש אלול ע"כ הנותן בים דרך כנודע מעלת מתחיל זה עוד שאז גמר של צחי אור מים רקיע ע"י לעיל בדברינו [אות ע"י] ע"כ מתחיל אז אחר השבועות ההכנה על ר"ה כנודע בספרים והנה צרי"ה וי"ב ימי הדין ע"כ נאמר הנותן צ"ה היו"ד קודם למ"ה שהוא צחי הדין מהערין צבחי י"ה העליון צ"ה עלילה וצדק כזה הולכים אז עד סוכות וחג האחרון שמי"ע כ"ג, ר"ה) מעלת ועד החג (אמנם) וצמים עזים נתיבה מן החג ועד חנוכה (הוא צחי מ"ה כ"ג מן החג ויום האחרון שמי"ע כ"ג) עד חנוכה שאז נמתק ונעשה צחי מ"ה חס"ד וגם צחי מ"ה שהמ"ה קודם ליו"ד וגם היו"ד קודם למ"ה בדי שיהיו צחי נגוף למרים וכו' היונו מסרת גבורים בוד חלשים שעשה בחנוכה הזמן להפיל כל הרשעה וכל המעוקים לישראל וצפרע לדחוי"ק כנאמר נלחמו אז בעדנו החשמונאים הקדושים ע"כ נהפך לצחי י"ה כ"ג להכניעם ולהפילם כ"ז הוא בחנוכה וגם הכונה בסידור שעשה נס"י"ה ע"כ בחנוכה נ"ב נס י"ה כמו אלל ה"ה שהי נגוף ורפוא וצמ"ה כ"ז) וגם מ"ה צמ"ה עז"ה עד החנוכה היונו ע"ז גי מז"ל מצחי מז"ל עלילה שהי אלל ה"ה גם בעת הדינים שהאיר עליהם מעה"ק ועל ידי זה נמתק הכל בצחי ר"ה צפורשו ממז"ל העליון ע"י בעטרת לבי על הצוה"ק צ"י בשלח שם בארובה וע"כ רמז וצמ"ה עז"ה ע"ז (גי מז"ל. ע"ס) י"ה שהוא הממתיק צחי י"ה ונעשה מ"ה זהו נתיבה (הדרך ונתיב כפת בחנוכה) וע"כ נאמר בספרים כי שעט"ז הוא אותיות שטן"עז כי עז צחי גבורות וירק נמתק במספרו מז"ל וממתיק את י"ה כ"ז וזהו רמז הנאמר בחידת שמשון מאוכ"ל (גי אלל הו"ה, ויח"ד לנו בחנוכה) י"ה מאכ"ל (צ"ה הו"ה אדני ר"ה פא"י השפעת פרנסה ושפע ולאשר שרש הפרנסה גם- מנז שנאל מפנין זהב יאחב והוא יחוד התחתון שצריך להמשיך לה בחנוכה להאיר למטה כנודע וזהו) מע"ז (שהוא גבורות ב"ד לפון זהב כ"ז) ונמתק במספרו ע"ז גי מז"ל כ"ג) י"ה מתח"ק (שנמת"ק ע"ז כ"ז). וגם מתח"ק עולה ר"ה ה"ה כח"צ חג"ת נה"ה שנמשך מצחי כח"ר עד מלכות כי כן ההמשכה בחנוכה מרג"ל יחוד העליון עד מלכות לתת ערך לביטה ומוק לנערתיה כנודע הכונה. וגם רמז כי מתח"ק עולה שמ"ן צמילוחו שהוא המשכת אור חנוכה עד צחי שמ"ן הרומז למלכות כמבואר בסידור. וז"ש בקו"ם ואת רודפיכם השלכת במגולות כמו אכן צמ"ה עז"ה (היונו כי צמ"ה שהוא מ"ה צחי נגוף ורפוא כי להם להרודפים ושונאים הוא היו"ד קודם למ"ה וע"כ נעשה להם) עז"ה עז"ה צמ"ה צחי ע"ז גבורות נעשה להם י"ה לשצרונו ולנו נעשה הצחי ע"ז במספרו מז"ל להמתיק כ"ג וזהו יש לרמז מ"ה בחפלת ר"ה ושעירו עז"ה נעשה ברזון כי עז הוא צחי דין כמ"ה צסוד הקרצנות כנודע בהארז"ל

ע"כ נקטת שזכה להמתיק צפורשו שיער לחטאת שיהי עז"ה צרל"ן היונו ע"ז במספרו מז"ל (זהו ימתיק לצחי י"ה הוא משורש הרל"ן כ"ג). ורמז עוד כי הנס נעשה ע"י החשמונאים מצ"ה שהוא שם של מלאך מיכאל כ"ז (מתזו"ה) בלות הקדום ומבואר בתיקונים (תיקון ע' דף קל"ה ע"ב) מיכאל חיכו מיה ואיכו ממנה על ומ"ה וצ"ד כד חעבר משה לישראל צמ"ה צ"י שצח לקוצ"ה כח"ד מי כמוכה צללים הי עכ"ה הרי גם מה שייכות קו"ם לחנוכה כד עבר משה לישראל צמ"ה ע"י מצ"ה ר"ה מי כמוכה וגו' והוא הכר מיכאל כ"ג. ע"ס בלק"ת להארז"ל (פי עקב) עכ"כ נחש שרף ועקרב כי עקרב הוא יו"ן ור"ה לעקור ישראל וכל הורה ומנה עכ"ה ובענין י"ל רמז עפ"י הדני יששכר (במאמרי חשון) כי עקרב (שהוא מזל חשון) הוא אותיות עקרב"ית היונו בית בגי לעמוד צ"צ שחונכו וחי צמחשון ע"י"ש לדרכו וגם במאמרינו לחשון צ"ה. וזהו חז' זה לשומח זה כי חנוכה הוא חינוך והרגל לגאולה עתידה אורו של מלך המשיח צ"צ ע"כ לעומת זה ר"ה יון צחי עקרב כ"ג להגביר נגד עקרב"ית וע"ז החגברו עליהם החשמונאים ועשו הכנה לבית בגי. כי"ר צ"צ. וכ"ז במאמרינו כ"פ מזה, ורשמתי לטי"ע זה למשמרת:

פ. ובה י"ל צמ"ה צ"צ (דף ע"ד ע"ה) תא אחויו לך הר סונו אזני חזאי דהדרה לי עקרבא וקיימא כי חמרי חורחה שמעתי צח קול שאומרת חוי לי שנשבעתי ועכשו שנשבעתי מי מפר לי עכ"ה והיונו הר סיני (שהוא הצוה"ק וצפרע תורה שצמ"ה הלכה למשה מסיני ול"ו מהכתות שכנגדן הלי נרות חנוכה ולהגביר על משנאנו היונים ש"ל להשתיים חורחה ולהגביר חכמות חילוניות חכמת יון הפלוסופיה כנודע צמ"ה צמאמרינו צ"ה רובה) ודהר"ה לי עקרב"ה (היונו הקליפות יו"ן שנקרא עקרב [כ"ג מוהארז"ל] הם סוצים להפרי סוצי רשעים יתבלכו להר סיני הצוה"ק כ"ג וזהו קליפת עקרב"ה הוא ח"ה דקליפה כמבואר צמ"ה צ"ה [תיקון כ"ה] וע"י לעול צמאמרינו לחשון [אות צ"י] והנה ידוע מדה ח"ה שהוא חמשי אמנם נועה ל"ד ימין ואת זה לעומת זה וגו' ע"כ כנגדן בקליפה כמו כן הוא ורמז שפיר) וקיימא כי חמרה חורתי (עפ"משי"כ צוה"ק ב"ק [דף ר"ז ע"ה] צסוד חמ"ר שהוא קליפה נועה ל"ד ימין וע"י צמאורות נתן וז"ש כי קיימא שעומדת במקומה צחי חמ"ה חורחה היונו חס"ד דקליפה שהוא לוצ"ן וצחי חמרה כ"ז נועה לימין ל"ד החס"ד שלהם) והיונו קליפת יו"ן כ"ז סוצים להצוה"ק ר"ה להשתיים ח"ה צ"י וצפרע ילדיהם ולהמשיכם לחכמות שלהם [וגם רמז האגוד"ה עש"ו עקראוס אגודת ישראל והמסאוצתה שלהם לערב לימוד חכמת חילוניות עם לימוד החורה וצ"ה המדרש לרצנים שהוא צמ"ה דין סעמינאר שאסרו רצונו ואצותינו ז"ע והיונו הר סיני דהר

עקרבא חכמה ויון כניל וקיימא בי חמרא חיותי היינו חסד דקליפה כניל שממשיכין לתערובות צפה רך ובצחי תורת חסד דקליפה ועיי"ז הם גרועים יותר מהליאניסטען הנגלים כמוצן כי הם מסוכנים יותר להיותם לצועים כשארז"ל בסוטה להזכיר יותר מפני הצועים שמראים עלמם וכו', הי ילינו ויעזרנו] שמעתי בה קול שאומרת אוי לי שנשבעתי (היינו על הגלות כפירושו שם כי עיי"ז שישמעתי ח"ו לדרכי חכמות הקליפות וזילדי נכרים יחלשו בה החוכ"ק ויגזירו האפקורסות ואלו הן הדברים הנחולים להקימנו מאשפיה גלותנו, בקרוב צימינו. הוא לימוד החוכ"ק ובה האמונה להחזיק ח"ע בחקוף המנוחה ואם יתפתו להם חלילה בחכמת הפפירה שלהם על זה הוא הבה קול לועקת מן השמים ככרוכיא אוי לי שנשבעתי על הגלות) ועבשוי שנשבעתי מי מפר לי (היינו שאין מחשורי בלדק להפר השבעה ולקרוב הגאולה אדרבה נועים אחרי ענת קליפת עקרי"צ שהוא שורש יו"ן כני"ל). וגם עיי"ז שנועים אחרי ענת המסית מצחי עקרב דקליפה כנז מרחקים הגאולה שהיה צחי"ת עקרי"צ (כמאמרם ז"ל בפסחים דף פ"ח) ושהוא צחי"ת דקדושה כנגד עקרי"צ ח"ה דקליפה כני"ל. וזהו י"ל שדויקא בלשונם הקדוש ועבשוי שנשבעתי מי מפר לי היינו מי"י (דויקא) מפר לי (מצחי) מי ירפא לך המצולר צריש הקדמת הזה"ה"ק וכני"ל צזה צאה מזלי"ה עיי"ש) וכמצולר בהחוכ"ק (במאמר קם רבי שמעון שקודם כל נדרו) הכ"ד הי לצלות יען ומ"ו יפ"ר (היינו מי"י מפ"ר לי המצולר צזה צש"ם) ואם נדר או נשבע בן דאיהו וי דלא יפרוק לה אלא דהבה צגלותה עד זימנא ידיעה ונדר או שבעה איהו צי"ה דאינון בחכמה ובינה ואיהו אההרט עכל"ה לעינונו, והיינו מצחי"ת מי יוצל העליון עלמא דחירות יפרוק אותנו בשופר גדול צ"צ ברחמים.

ובזה י"ל מ"ש (שמות י"ט - י"ח) והר סיני עש"ן (ר"ה יחש שרף עקרב) היינו שסוצבוכו להר סיני אלו הגי קליפות כדרך הקליפות סביב הקדושה וכני"ל ולא צחי עקרב לצד הדרא להר סיני כני"ל ממש צ"צ, רק עקרב הוא ח"ה דקליפה הכולל את גי הקליפות הכז שהם צחי הגי"ת דקליפה (כמ"ש צקה"י ערך עשן) ויעל עשני"ו (ר"ה יחש שרף עקרב וצמחון היינו הדי קליפות מהדי גלות כמ"ש בלק"ת פי עקב כי וצמחון כנגד אדום אשר אין מים שלמאים לדבר הי) כעשן הכבשן (כמו שכי הכבשן הנסיון לאש"ה והנסיון להנני מישאל ועזרי שחא בעד אמונת חלקי עולם יח"ש) שזהו המלחמה נגד היונים שרלו להכניש אמונת הי כנודע הי יעזרנו ויוליאנו מהם צ"צ מאפילה לחורו של משוח בקרוב :

לכבין מה שהוליאו דיצה אפס כי עז העם וגו'. והערים בצורות גדולות, וגם צני ענק ראינו שמה, כי חזק הוא וגו' וכיולא כ"ז שעפ"י העצב ח"ה לכבש והמה חסדו צעקות שהנניסה וירושם ח"י מה שהצטיח לנו הקצ"ה חיה עפ"י דרך העצב ועל כן אמרו כי עפ"י העצב אין זה באפשרי אמנם באמת אינו כן כי ביאת הארץ ליל ע"ד גם מאתו יח"ש וכן קודם גאולה העתידה צ"צ כעת טועים ומטעים הליאניסטעין וכמוהם בהצרתם וכייעהם לעשות קאלאנעין ובתי חרושת המעשה צה"ק ויחריצו דת חוכ"ק ומקויים צנו צעוב"ר צימינו צציותם מ"ש והצולו ותעמלו את ארצי וזהו שקר צימיים וצחים עיי"ז לכפירה גמורה ר"ל כי באמת יהי רק תקע בשופר גדול לחירותנו ושא ני"ם לקבץ גליותנו (ע"ד ני"ם) וכמ"ש צזה בארובה צמק"ה וע"כ אחז"ל בסוף סוטה וזהו האמ"ה נעדרת צמה שיחשבו כל אלו הסימנים שהם הצלי משיח באמת ויאמרו עליהם כי רק מקרה הוא ועצב ויכחישו צבואג"ל ע"ד גם (ע"י ח"ה הנביא ותחב"ת ושאריו גסים הנצלות). ועל כן יו"ן גי נג"ל כי חכמי היונים תלו הכל במערכת הגלגליים ועצבי המערכות לא כן חלק הי עמו כנז. ועל כן צבית שני שכי הגאולה עיי עולי צבל שצנה כורש את ציהמ"ק וכהי מלוצב ומוסחר צעב ואח"כ האפילו מלכות ויון על אמונת הנבזה הנסיות עיי חכמת ויון הפלוסופיא צמה שמלנו אז על ישראל (ועיי בדברינו צש"ת מנח"ה חלק ד' [סי"ה] חות גי צרי"ה עוד י"ל שכיון שגלות השלישי וכו'] עיי"ש) [ועכ"ז לא הי ח"ו הכל אז בעצב כאשר יחשבו עתה העושים ומטעים הכיל כי הל"ה אז ירדה אש מן השמים ע"צ המצבה בהצנות וחיונוך צית השני. וכן הי האש מן השמים רצו"ה גם צבית שני כדאמר"י ציומא (כ"ה ע"צ) עיי"ש. וכן הי עמם אז בהצנותו אנשו כנח"ב צעלי רוכ"ק ונביאים אחרונים שציומיהם כגון חגי זכרי ומלאכי וכדאמר"י צצחים מש"כ צימינו אשר אין אתנו יודע עד מה עד וערב עלינו רוח עהרה מן השמים לגאלנו צ"צ, וכאשר האריך צזה צס' הנחמד עצודה המה] וע"כ האור צאמלע זמן הצית שני הנם הגדול דשמן צחוכה והנם דמלחמות הששמונאים איך י"ג אנשים [כמו שחשבו רש"י צפי צרכה עה"כ צרך הי חילו וגו'] ינצחו כנגד הרבה מאות אלפים יונים וכיולא כ"ז בדרך גם גדול ונפלא להוליא לגמרי ממחשבת הנבגת העצב וכהי הצית שני הכנה על צית הגי שהוא יטקב אמת (ועיי"ש צמנח"ה ח"ד סי' הג"ל) ועל כן צבולקת גר השציעי ליל ז' צחוכה שהוא הכונה צצבלת שעשה נסים הוי צנקודת סגול והוא מדה חסד צבלות ה"ז מדות מתהא לעילא (מש"כ"ל ליל הי שהוא צנקודת לירי עולם הבינה למעלה מז' ימי הצנין) לצל וחשבו שהוא צחוק ז' ימי צינו מלוצב צעב ע"כ אז מדה ואמ"ת שרק ע"ד גם צל ישועתנו צחוכה וכן רק ע"ד גם נגאל צ"צ צאורו של מלך המשות צ"צ ויצא ישועתנו צזה

פא. (ליל ז' דחנוכה) היום הכונה צני"ת מדה ואמ"ת והנה צפי שלה צני תקונים דז"ה לא נזכר מדה ואמ"ת ואמרו צוה"ק שם הטעם יען המרגלים הוליאו דיצה שקר ולא אמרו האמ"ת אמנם

בחנוכה מאור הגנוז אשר יתגלה בעת כיה"ר צ"ב. וזהו
שארמו החשמונאים הקדושים (מכבי"י) נו כמורה בחלום
ה' וגו' עושב פלא היונו רק בדרך גם ופלי"ה רומז
כנז'.

וע"כ אנו אומרים מי שעשה ניסו"ם (ר"ת שמ"ן
וצל"ה צ"ש צ"ט שהוא הכונה בעה נחונת
השמן בחנוכה) לחבותינו (בימים ההם בזמן הזה)
וגאל אותם מעצרות להרוס (רק ע"י גם צחי מי שעשה
נפיו"ם כנז') הוא יגאל אותנו בקרוב ויקבץ נדחינו
מארבע נפשות הארץ (ג"כ רק ע"י גם צחי מי שעשה
נפיו"ם, ולהמשיך ע"י גם בחנוכה) כנז'.

והוא הענין מ"ש לעיל בשם הזוה"ק כי המרגלים לא
אמרו האמת ע"כ לא זכר צה"ל תיקונים מדה
ואמ"ת הענין בשפת"ל (שבת י') הן דין אמת לאמתו
ופי כצ"י (צח"ת סי' א') היונו הדין אמת ושי"ח
ג"כ לאתח"ל של אותו הדו"ד מכון לאמתו עו"ם והיונו
אפי' שהמרגלים אמרו האמת אפ"ס כי עז העם וגו'
וככל אמת אמנם אינו לאמתו (כביכול ית"ש חליו כי
הוא אמר חני אינו מנוד לשלוח המרגלים) כי התכלית
צזה לאמתו לא כ"י שירגלו ע"ד העצב כי ממילא לא
יהי הכיבוש ע"ד העצב כנ"ל.

וע"כ החשמונאים המכבאים יהודה מכבו ואחיו
הקדושים החגגרו במדה אמת לאמתו למטן שמו
ותי' ושלא בדרך העצב וע"כ נ"ר חנוכה יהודי"ה מכבי'
בג"י חמ"ה :

פב. למנצח על חילת השחר מזמור לדוד חליו חליו
למה עזבתני רחוק מישועתי דברו שאגתי,
י"ל עדשפתח"ל צנעולה חילת השחר סוף הלילה חף
חסתר סוף כל הנסים ופרטי' וזה חיבה גם דחוכה וחי'
ניתן לכתוב קאמרי'. עכ"פ גם דחוכה הוא סוף דסופו
והיונו שגם למגילה הוא צחי תורה שכתב ניתן לכתוב
וחנוכה מחורה שבטי"פ (היבן לנו מלא תסור כדלמרי'
בגמ') והוא מלכות פה תורה שבטי"פ כנגד גלות אדם
שכתב בו תורה שבטי"פ וזה ניתן לנו, להאיר צחשפה
באורך גלותנו, ח"ש למנחם על חילת השחר (שהוא קדושת
לפרט שאז השך עוד יותר קודם שיאיר היום והוא
הבלי משיח בסוף הגלות שנמשל ללילה כגודע וכמ"ש
בישעי' אמר שומר חתה צוקר וגם לילה אם תצטין
צטו וגו' היונו בעת שנתעבב הגאולה ואח"כ זמן צוקר
ועדין לילה אז בענה אם תצטין צטו לאפושא ברחמא
בתפלות ובחשונות על ביאת משיחנו בקרוב אמנם עוקר
התפלה י"ל שלא לצורכי עצמנו וכמ"ש בספרים הק'
עכ"כ כאלו תערוג על אפיקי מים כאלה זו שרממה
נר ובעת שבורעת לילד והטולם צריכים למטר אז שוכחת
ומנחת אמרה ומצקשת רק על אער הטולם שצריכין למים
וח"ש "כאלו" שנעשת האילה כאלו זכר שאין לו נער
לידה ורק "תערוג על אפיקי מים" עכ"ד וע"י לעיל
[אות כ"ע] במדה ותנון שכי' החוס' צרי"ה שהוא לכאועק

ומבקש רחמים אמנם י"ל רק בקשה רחמים ולעקתונו
על גלות השכינה ועו"ם יגאלנו ויקבל תפלותינו ח"ש על
חילת השחר כנז') חליו חליו (שהוא צ"פ ח"ל במילותיו
ג"י ש"ע שהוא הכונה שעש"ה נסים בחנוכה והוא השיע
נבורין להאיר מאור חנוכה) למה עזבתני (שאנו מהפללים
בעת רגון בחנוכה ועדין לא נושטור. וכחי' לזה כי)
רחוק מישועתי (חין וישוע"ה ח"ל ביאת משיח' נדקנו
כדלמרי' בחנוכה"א [ח"ר פכ"ז] והתפלות שאנו מתפללים
בעת רגון על צרכי גשמיים שאינם לצורך תיקון הכלל
והגאולה וא"כ המה רחוק מישועתי שנקרא ביאת
משיח נדקנו כנז' מתנדב"א) דברי שאגתי (גם מה
שהגני שואג ומתחנן וע"י לעקב מקבלים בקשתו גם
אם אינו בגון כנ"ל מדי החוס' אמנם הוא שאגתי רק
על דברים הרחוקים מישועת הגאולה) וזהו מעבב הגאולה
וכנז' במלמרינו תקע צשופר ע"כ העיקר לעורר רחמים
ולצטוק בעת רגון על הגאולה שלימה והוא יענו צמחרה
בימינו חכ"י בקרוב. (ועין לקמן אות י"ג) :

פג. (לשבת חנוכה ור"ח) ע"י מה שכתבנו לעיל
(אות י"ע ב') ועוד לחלק

מילין זמן הזה, כי הנה דר"ל והוא כצ"י שח"ש עכ"כ
לחייב ורחינה כמות ליון וגו' בעטרה שעטרה לו אמו
שאל רשבי' תה ר"ל צ"ר יוס' וגו' מהו בעטרה שעטרה
לו אמו ח"ל משל למלך שהיתה לו צה יתדה והי' אהבה
ביחור לא זו מחבבה עד שקראה בחי' שגא' שמעי צת
וראו לא זו מחבבה עד שקראה לחותי שגא' פתחי לו
אחותי וגו' לא זו מחבבה עד שקראה חמי וכי' עכ"ל
ושמעתי בשם הגאון מהר"י ארינשטיין ז"ל אצד"ק
לצוב כי החיבות והעלוי' בסדר עליות הדורות המעלות
והמדרגות כי צתו הוא תחתיו (דור שלחמרי') ולאחותו
הוא בדומה לו דבור שכתבו (היונו צמעלה יותר מבתו)
ואמו הוא למעלה ממנו דור שלפנו עכ"ד. י"ל הענין
בפנימיות הכונה ע"ד שכתבנו לעיל (שם) בשם זקינו
הרב הקדוש מדזיקוב ז"ע עפ"י החוס' בצרכות (י"ל
ע"א) שכתמאל מבייט לימין בשל ר"ה בשבת וחנוכה
וי"ל צזה כי הנה כונה חנוכה להאיר האור למטה
בני"ח כנ"י להאיר לה והוא צחי' מלכות שנקראה
צח (צרתה יחידה דמלכה) וזהו שקראה "צחי", וצרי"ח
הכונה שהעלוי' צח"ה נלח ושהיבן ז"ל וזקי' משתמשים
בשה צכתר ח' וזהו צחי' "אחותי" ששהיבן שין הז"ח
והזקי' משח"כ בשבת שאז עולים צחוק חו"ה והכונה
בסעודת ליל שבת מיד שהוא חקי"ת צחי' כלה הוא באילנות
עולה למעלה וזהו צכתגלות אמת עילאה צחי' שבת חו"ה
כמבואר בכונה המקוה היונו י"ק חו"ה השם של שבת
עו"ם וזהו עד שקראה "אמי" שהיא למעלה מז"ח
וכן צצוקר הכונה בקידושא רצה עכ"כ אז תענוג על
הוי' היונו למעלה מז"ח (חכו צחי' חמי שהוא לפנו
ולמעלה דבור ממנו כנז') וצחקנן חלו השלשה יחדיו
שבת ר"ח וחנוכה שפיר י"ל מ"ש החוס' כי השמאל

היינו שהגבורות והדיונים שהיו צריכים נמלא בחותם האחרון בחנוכה כגיל בדברינו כיס ועיי לעיל אות ע"ח (בסופו. ח"ט) ורכב על דצ"ר חמ"ח (היינו האותיות על חיצת חמ"ח הם תש"ל המחקת כונת הקיטת שופר כגיל [באות ע"ח בסופו] ח"ט על דצ"ר חמ"ח וזהו נעשה בחנוכה) וחורך גורלות ימינך (היינו גור"ח שהוא בחי ת"ח נועה כלפי חסד ימינך) הליך שנונים עמים תחתוך יפלו וגו' (ש"ח) יפלו לך שמאל ויכעו לפנינו כגיל מהחוס' צרכות כשחל כן שבט ר"ח חנוכה) ולאשר מיירי הרמז לעיל בחיצת יפוי"ח לחד"ש עז"ח ע"כ סמוך ל"י מוד שצ"ע מישור שצ"ט מלכותך שהוא שצ"ע אחרי עז"ח [ועיי במאמרנו לחדש שבט מ"ש על הכתובים האלו במה"פ]:

פת. (לזאת חנוכה) ואף גם זאת צביותם צאריך אויביהם לא מאסתים ולא געלותם לבלותם להפר צדיותו אחס כי אני ה' אלכיהם. הנה יום הזה זמ"ח חנוכה שהוא הכונה השלמה הי"ג מדות היונו מנואר עד נק"ח ודרז"ל (יומא פ"ו ע"א) כתיב ונקח וכתיב אשר לא ינקח הא כי"ד ונקח לשבים ואינו מנקה לשאינו שבים והיונו כי כל היסודות תלוים צ"ג מדות של רחמים, וימי חנוכה בפרע היום האחרון שהוא מסוגל להמשיך בני חיי ויחזיקו רוחו ואמנם עיקר הישועה שהוא אשר נתגלה לו מאור הגנוז אורו של מלך המשיח צ"ב ועל זה לריבון העיקר להשתדך נפשו על הגאולה שלימה כי רק זה ישועתנו ככוללת ישראל אך הרמזים פסק (בהלי השוכה) כי אין ישראל גאולים אלא עיי התשובה וכיון שעושים תשובה מיד נגאלק ע"כ זהו רמז צוים האחרון בכות ג"ח שהוא ונק"ח היונו מנקח רק לשבים שע"י התשובה נזהר לאורו של מלך המשיח צ"ב ח"ט ואף גם זמ"ח (צוים זמ"ח חנוכה הלו) צביותם צאריך אויביהם (משוקעים צאויר ארץ העמים וציוול העברה אטע"כ יתן בלבנו להסתוק ולשוב אליו יחי) לא מאסתים ולא געלותם לבלותם להפר צדיותו אחס (כי עיקר התשובה כגיל תיקון הצדיות ופרע להחקרנות הגאולה מקבץ נדונו עמו ישראל) כי"ח צ"ח:

פו. (לזאת חנוכה) נקרא היום שהוא זאת חנוכה וכו' געלמו הי"ג מדות צביות ג"ח ובג"ל במאמרנו, והנה רש"י פי' (צפי כי תשא) ע"כ ויאמר אני אעביר כל עוצי וגו' ח"ל שכשנלכת לבקש רחמים על ישראל הזכרת לי "זכות אבות" וכשבר אהב ש"ח "תמה זכות אבות" אין עוד תקוה אני אעביר כל מדה עוצי לפניך על הלוזי ואהב לפון במערה וקראתי בשם ה' לפניך ללמדך סדר בקשת רחמים אף אם "תכלה זכות אבות" וכסדר שאתה רואה אותי מטעם "וקורא י"ג מדות" הוי מלמד את ישראל לעשות כן על ידי שיכירו לפני וכו' עכ"ל הרי מפורש בלשונו הקדוש שהי"ג מדות הם להליל ולהשיע לישראל גם אם תמה

מסייע לימין כי לכ"ח יש מעלה בפ"ע מה שאונה צבדירו כי בחנוכה יש מעלה שמאור לה למטה להשמר מוחלונים אמנם אין עליה למעלה וצרי"ח הוא שתוכן משתמשן צכח"ר ח' ז"ח וקו"י אמנם אינם עולים בחוק חציהם וגם אין הארה למטה ביחוד ששם לריבים ביותר שמירה מבחי שאתי בחקו רבים עמים וגו' כגודע וצבחת הוא עליה למעלה אמנם אהנו למטה לריבים רחמים כמ"ש הכונה במוסף שבת ממקומו הוא יפן ברחמים שאל ושכחנו בעלותו למעלה רק יפן אליו למטה לרחמנו אמנם צהקבץ החוט המשולש הלו (שבת ר"ח וחנוכה) לא יתק כי כ"ח גולה על חבירו צמעלתו להשמר מחילונים השמאליים ולהושע דימון ישע מקור הרחמים ושמאלו אתכפיתו ממי' מליוזו זמן שיכ"י לעובה צמעלתו לנורך זה (וזהו רמז ד' הסופ' הכ"ל):

פד. עוד י"ל צ"ח (במחור מ"ה) בתבלים, רח"ש (ר"ח ר"ח ש"ח ח"נוכה) לכו דבר עוב (שהוא דבר עוב צפורת נמ"י מהשגשה זמנים הכו' בלות הקדוש) תומר אני מטע"י (הוא ש"ע גבורין בחנוכה כמ"ש בכותה שש"ה נסים וגם הוא המחקת מ"י כמבואר צוה"ק בהקדמה עכ"כ מי ירפא לך וכמ"ש לעיל אות ע"ח בארובה עיי"ש וגם בלות פי וזהו מטע"י ש"ע מ"י) למלך (שהוא הכונה להמשיך צדיות עד יחוד הג' במגובות למטה להחיר לה) לשוני"י (הוא בחי צדיות כמ"ש בפרדס ועיי בקב"י היונו כמ"ש הכונה צבדור צדיות להמשיך מלומה עילאה דמקשע"א לצד"ח בחי למל"ך) ע"ט סופ"ר (הוא בחי יסוד כמ"ש בקב"י היונו שצריבן לתקן בחנוכה מלח היסוד ועיי השמן צ"ע כגודע ובג"ל בדברינו, וגם סופ"ר נקרא היסוד כמ"ש בקב"י ערך סופ"ר"ם) מהי"ר (ג"י הי"ר וגם נה"ר שהוא בחי צדיות רחבות הנה"ר גחלי חנוכה וכו' שער צדיות ועיי תחזוק"ק כ"ח [דף מ"ט ע"ב] איכו נה"ר יולא מעדן וכו' ואיכו הי"ר המאיר לאדם עכ"ל והיינו גר חנוכה המאיר לאדם בגלותו) יפוי"ח (ג"י צ"פ ט"ף היונו השם טפטפי שהוא צ"פ חנוכה עם עז"ח שזכו כשחל ר"ח טבת צבחת כ"ז) מצ"י חדים (היינו כמ"ש צע"ח [שער פנימיות וחילוניות דרוש י"ד] שצכל עולם יש פנימיות וחילוניות והפנימיות שבו נקרא צד"י חדים וזהו יפוי"ח לא היופי הגשמיות כי הכל היופי רק הפנימיות והרמז והכונה הנו"י הולק ח"ן (ר"ח גר חנוכה) צשפתותיך (השפתים הם גו"ה כגודע וזהו טונה חנוכה) על כן צרכך אלהים (שהצרכות דחנוכה צאים מבחי צינה אליקים כג"ל) חגור חרבך על ירך צצו"ר הוד"ך (היינו ש"ח בחי תיקון הו"ד ואם כי הו"ד בחי צצו"ר וחרב היונו ללך שמאל תחת הגבורה אך בחנוכה נתקן בחי) וכור"ך (תיקון הו"ד שהוא חיים וכמ"ש צד"ח צבונת דחז"ל מהדר"ן מן מהדר"ן שתיקנו לחנוכה"ה) לל"ח (ג"י צ"פ ד"ן צומ"ף כמ"ש צפ"ח שער העמידה פ"ח וצשער השופר פ"ג

זכות אבות וזהו מעלת היום חי דחנוכה שבו נשלמו הי"ג מדות צנוכה כ"ל והכנ הונך אחר החתום ויש בו גם כל הי"ג מדות (הרון מזלון, כנודע) ע"כ נקרא היום היום "זאת חנוכה" כי זאת ר"ת תימה זכות אבות להורות על רוב מעלתו שיש בו הי"ג מדות כי זהו הכח של י"ג מדות שגם הם "תמה זכות אבות" יקראו "הי"ג מדות" וזהו יפך ויהי להם לישועה כנ"ל כי הזכות אבות (אין קורין אבות אלא לשגשג בשאר"ל) כמה צדתי צד"ד והי"ג מדות הם צדתי אר"ך למעלה מהם כנודע ויש עוד להוסיף ולבאר מ"ש וכסדר שאתה רואה אותי משוטף (היינו בעלית הגדול) צד"ד מדות ותעשה לפני כסדר הזה אז יועיל גם למ"ד תמה זכות אבות וי"ל הענין משוטף בעלית גדול שהוא צדתי אור מקיף היינו כשמתפללים (עתה, וצפרט צעת חבלי משות אלו) בעד ענינו הכלל שהוא צד"ד צדתי אור מקיף וכולל אז יועיל גם למ"ד תמה זכות אבות כיון שצדקתם רק ענינו אור מקיף והכלל כנז' :

פז. (לליל א' דחנוכה) הנה נודע בשם הגה"ק המגיד מקאזנין ז"ע צ"ע עבודת

ישראל כי יום חי דחנוכה הוא הכונה א"ל והוא יומא דאזיל עם כולכו יומין (בכל החי לילות) צדתי חס"ד א"ל כל היום (חי פעמים א"ל גי אברהם מדה החס"ד) וכנ"ל צמאמריו (אות ס"ז) וגם בדרכי אמונה לאחמור"י ז"ע כ"פ. וי"ל צדתי ע"כ שג"ל לאברהם כי ידעתיו למען אשר יזהר את בניו ואת אחריו ושמו דרך הוי לעשות לך ומשפט למען הביא חי על אברהם את אשר דיבר עליו. והנה הדקדוקים רבו ע"כ הלו וכו' נא חי מעלה אחרת לאח"כ אשר בשביל זה יאכזבו הקב"ה רק צדתי שילוח את בניו וגו', אמנם האמת הוא כן הוא והוא רומז בזה חנוכה אשר הוא חינוך הנערים לתורה ולמצוה כמ"ש הרמב"ם (צפ"ז מה"י מאכלה אסורות) מה"כ מונך לנער עפ"י דרכו וזהו נ"כ אשר נפגם ירך יעקב ואמרו במדרש שנגע צדק ירך בניו היינו שצדק הוא קלקול הדורות צדתי שאינם מגדלים צדתי לתורה כדרך אבותינו רק בדרכים החדשים ודיעות נפסדות וזהו תיקון הכוד בחנוכה שחברו לתקן זה חינוך בנים לתורה כנז', ועי"ז נזכה לגאולה כדאמרי צד"ד ע"כ כי יתנו צדתי עתה אקבלם ונזכה לצדתי יעקב כדאמרי צפ"ח [דף פ"ח] שח"י הגאולה כיעקב שקראו בית ז"ש באברהם אבותו (שהוא יומא דאזיל עם כולכו יומי דחנוכה כנ"ל והוא כולל כונס כנ"ל) למען אשר יזהר את בניו (זהו יתקן) ואת ביתי אחריו (זהו אחרי יתקן היינו יעקב בן צנו וקראו ביתי כיעקב שקראו צ"ח כנז' שידריכו בני יעקב את צדתי ויגדלו על צדתי התורה) ושמו דר"ך הוי"י (בני מ"י חנוכה צדתי הוי"י ר"ת מכבי במצואר צדתי וצדתי שח"י חנוכה שנתקן ע"י מכבי) לעשות לך ומשפט (היינו שזהו מדה יעקב שנתקן ירך

יעקב בחנוכה עפ"י הפיוט (בשחרית יום א') צד"ה, במקום משפט חי לך וצדקתם לך חן משפט חן משפט ואתה צדתי העשה לך ולכאורה כ"ז סותר כמ"ש מקורם כי במקום משפט [שהוא מה"ד] חן לך [שהוא לך שמה לך חסד חסד] וא"כ ידקו יהדו משפט ידקב, אך זהו מדה יעקב מדה הרחמים רב חסד מעב כלפי חסד קו הרחמים המכריע למען כבוד שמו וחי להרים קרן ישראל עמו וממילא הוא טענה עובה למען כבודו יחי וגמלא הוי מדה הרחמים במה"ד בעטות כבודו יחי וזהו משפט ולדקא יהדו מדה יעקב שנתקן בחנוכה) נמטן הביא חי על אברהם את אשר דיבר עליו (כי חנוכה הוא חינוך והרגל לגאולה עתידה ועי"ז זוכין לביאג"ל ואלו נהגלה אורו של מלך המשיח אור הגנוז צדתי חנוכה. והנה נאמר במד"ר לך שהראו לאברהם אבותו והנה חנוכה חנוכה גדולה נופלת עליו היינו כד' מלכות חנוכה זה צדל וכו' "נופלת עליו" זהו אדום ויש לדקדק כי למה זה דריש "באדום" על "עליו" כי הלא שייך רק חנוכה "נופלת" ומהו זה שייך "עליו" בזה לגבי אדום אמנם נראה דייקו חז"ל בלשונם הקדוש כי הנה מלכות אדום רומז צדתי "נופלת" ולכל יתשבו שהוא נפילה קיימת חי ע"כ השמיענו כי הוא צדתי נפלה ולא חוסף קום צדתי ישראל. כי שח"ל לעפר נפשו וגו' [ואז] קומה עזרת לנו. ועג זה רומז "עליו" כי מצדתי "נופלת" יעלו צדתי "עליו" עולה בצדתי הגאולה צ"ד והיינו שגלה מגלות אדום מצדתי "נופלת" לצדתי עליו חנוכה לביאג"ל ע"י נ"ח צדתי אברהם בכל החי לילות וגם רומז צדתי אברהם חס"ד "עליו" כי צדתי [גמר החותם] הכונה צדתי וצדתי צדתי ז' הקפות לשורש ז' הקפות העליונים צדתי שהוא נמטל ממה חסד הפשוט וזהו "עליו" על חס"ד ד"י יומין שהוא מדה אברהם ועל כן בחנוכה שהוא עוד ג"כ גמר החותם כמצואר צדתי וכנ"ל צמאמריו מעוררים ג"כ החסדים העליונים צדתי "עליו" כדו שחוכה ללאת מפילה לתורה עתה) כיה"ר צד"ה.

ובזה י"ל בשאח"ל צד"ה חנוכה (דף י" ע"ה) וצדתי ע"כ נצי תמר וחש צדתי עינים שיצדק בפתחו של אברהם אבותו שכל עינים מלפניו לראותו עי"ש צדתי ובאמת יש לחמוה דהא ביתו של א"ח מה שייך שכל עינים מלפניו לראותו דהא כבר נפטר אצ"ה ולא חי שם מי שיכניס האורחים צדתי ומה שייך אז שכל עינים מלפניו לראותו וצדתי צדתי פי שהלכה להחפול על קבר אצ"ה למערת המכפלה ועי"ז חמה המכרש"ח שם דאין פי בגמי נראה כן וגם צדתי חמוה דמה שייך צדתי המכפלה מקום קברים שכל עינים מלפניו לראותו וזה שם במקום הקבר לא חי בית הכנסת אורחים כמו ביתו של אצ"ה צדתי חנוכה אלא בע"כ נוח ואומר דרשוני וחיו כי רומז על נר חנוכה דהיינו חמר שהעמידה מלכות בית דוד ולריכין להאיר למטה

בהשגחה פתוח הרכיב למלכות כמו שהיה כונת נ"ח וכו' ל"ה יאירו וזכו למלכות בית דוד משיח נוקמו צ"ב ע"כ הגכה נפתחו (היינו נ"ח שמלותו בפתח) שג הצרכים הצניו (שהוא הסוד הנמשך למטה לה נמלכות מצחי ח"ל היינו הצרכים הצניו כגן חי לילות צניח כני"ל) שכל עינים מלפנים לראותיו (שחין לנו רשות רק לראותין בלבד ומלפני נראותו כני"ח להאיר לנו מחוך חשכה בלילות הארוכות האלו הרומז להגלות. ושע"ז נוסה לציאת המשיח החכה לו בכל יום שיבא, וזכו שכל עינים מלפנים לראותו) צ"ב, כיה"ר, וכן רמזו מ"ש במד"ר (פי' נך סס) בפתח עינים שכל עינים תלויות צו ושחמרה יח"ר מלפניך הי' חלקי שנה אלה מן הבית הזה (היינו עיקב שקראו צו"ח כני"ל) ריקניה (רק יולד צב מלכות בית דוד) כנ"ז:

פח. וגם רמזו ושמו דר"ך הו"י צבחי נ"ח במספרו שהוא מספר ג"ר הג' יחודים כנודע והיינו כי דר"ך נקרא היסוד מהמרים ז"ל צריש קידושין עה"כ דרך גבר בעלמה. ובתוכה הוא תיקון היסוד ע"י השמן כני"ל במאמריו (אות ע"ז, ובכמה דוכתי) וזהו דרך הי'.

פס. במד"ר תורה, ואתה תורה כה"ל זית רענן יפה פרי תאר קרא הי' שמך. הנה מדי הרמזין ז"ל צפי בהעלתך בשם מדרש רז"ל כי בהעלתך את הנרות רומז שורות שלו קיימים לעולם היינו גם בגלותנו והוא נרות הנוכה של ההשמונאים ע"כ שפיר ז"ל רמזו גם צב שחמרי למשרע"ה אודות השמן זית שילוח את צניי כי עיקר ההנוכה הוא נר מלוח ותורה אור להחזקת הדת של תורה נגד הוונים כי גדול המהותיה את הצורה יוחר מן ההורנו וכמ"ש בע"ז ורוחא דמשה אתתריך אצתריכוו בכל דר"ה ודר"ה עם הת"ח צבחי משי"ה שפיר קאמר וע"כ מחדשים הדושים בעניני הנוכה ומרומזים בתורה שצבחה הגם כי הנוכה הוא בעלמותה רק מ"ע דרבנן רק רמזיה בתורה משה וכל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש בתורה הראו לו למשה צסויי ע"כ מה שמחדשים מעניני הנוכה ומראים רמזתם בתורה הוא ע"י משה רבינו ההולך אתנו צרות צינתו וז"ש ואתה (משה רבינו) תלוח (לשון לוחא חדא. שיתחבר) אח צני ישראל (היינו מה שהוא הולך עמנו גם בגלותנו בפרט עם הת"ח כני"ל) ויקחו חלק שמן זית זך (רומז לחכמה, מה שלומדים בתורה משה וחכמתו שקיבל מפי הקצ"ה זכו נחה רוח למשרע"ה צחי ויקחו חלק וגו') כחית למאור (שהיה צחי כחית ענו"ה היינו מדת משרע"ה ענו מכל האדם וגו' וע"ז יהדבק אתנו כאשר נחזיק עכ"פ במקנה מדהו. וכמבואר בשם הארז"ל שראה על תלמידו שנתעצרה צו נשמת התנה רפצ"י יען שעסק אז במדה זו של רפצ"י. ויהי ע"ז למאור ענינו בתורה. וזהו) להעלות נר תמיד (הוא נר הנוכה שלעולם תמיד קיימת גם בגלותנו כני"ל) [וע"י בדברינו

במאמר תורת שנת דים פי תורה]. וז"ש המד"ר כנ"ז בה"ד זית רענן וגו' היינו שצב הכהוב מרומז כונת נר הנוכה והיינו, זית (הוא מלותו בשמן זית) רענין (צני' ש"ש היא הש"ע נהוריין צבונה שששה גסים שימתיק ע"י הש"ע את הש"ע כמבואר בסידור. וגם הוא סוד אורו של מלך המשיח שנתגלה צני"ח כנודע צני"ש וכמ"ש רש"י בתהלים עה"כ שלה אור"ך ואמת"ך שזהו אור"י של מלך המשיח ואל"ה הנביא ואמת"ך הוא מדה ואמת ש"ע נהוריין אורות הפנים שיהגלה ענינו כבודו ית"ש פח"פ צבאג"ל צ"ב. וגם כנודע שאז יהי הזוג הוי' אדני עולה יפ"ה כיון שציוס הכוא יהי"ה הי' אחד ושמו אחד כמ"ש צסה"ק וז"ש) יפ"ה (כנ"ז) פריי תוא"ר (עולה דג"ל יהוד"ה מכביי מ"י כמכ"ה באלו"ם הו"י צרו"ך כצו"ד הו"י ממקומ"א, היינו כל ענין הנוכה ע"י המכצ"יים וצראש"ה יהוד"ה מכביי שהלך דג"ל ועלו שם מכביי שמבואר בתווי"ח צרי"ה מי כנוכה באל"ם הי' וגם בשלי"ה מבואר כי ר"ת צרו"ך כצו"ד הי' ממקומ"א וצב הכל מרומז יהוד כנ"ז) קרי"ה הו"י שח"ך (עולה תרפ"ז היינו הדי מילואי הוי' גו' מילואי אה"י כי כונת הנוכה עד שהכלה רג"ל מן השוק שהוא היחוד העליון הוי' אה"י וצב הוא רמז השמות הוי' אה"י צמלו"ן ועובן). וענ כן מצאנו שם במד"ר למי נמשלו ישראל ניות דוקא צמה שבה ירמ"י לומר זית רענן יפה פרי תוא"ר אלה מה הזית הזה וכו' מגררין לוחו וכו' ואח"כ עונתין לוחן ואח"כ מקיפין לוחם צהלים ומציאים הצנים ואח"כ עונתין את שמן כך ישראל צח"ן עכו"ם וחובטין לוחם ממקום למקום וחובטין לוחן וכופתים לוחם צקולרין וכו' ואח"כ עושין תשובה והקצ"ה עונה להם מנין שגא' ויאנחו צני ישראל וכן צנר כך ומלאוך בי אל רחום הי' חלקך הוי' זית רענן יפה פרו הו"ר עכ"ה היינו כיון דזה החצני משיח כנוראים צאחרית הימים כמ"ש צכחוצים שמבואר והוא קודם הגאולה צ"ב וכיון שעושין תשובה מיד גאל"ן יזכו רומז הזית רענן וגו' שהוא צבונה נר הנוכה שע"ז יזכו לצחי יפ"ה בגאולה שלימה ע"י החצני משיח שסבלנו יענה כי ויאמר די ויגאלנו וירצנו אורו של מלך המשיח כשיבא הנונו לגאלנו צמהרה דידן וגם כמ"ש רש"י צשופטים (כו' ט') כי שצט יהודה נקרא זו"ת כמ"ש זית רענן יפה פ"ה וגו'. והיינו יהודה מלכות ציה דוד שעי' הני"ח בשמן זית נוסה למלכות ציה דוד צצ"ה. וגם זית רענן רומז על משיח צן דוד כמ"ש דבש"ה ואנ"י כז"ת רענין צב"ית חלקו"ם וגו' ודייק צב"ית (כיעקב שקראו צו"ח כני"ל תש"ם פסחים) חלקו"ם (שגאו הגבורות חצני משיח מצחי חלקים וע"ז נוסה לגאולה) צצ"ה:

צ. וגם רמזו מה שמלות נ"ח בשמן זי"ח כי הוא הנוכה בתיקון נ"ה והוי"ד והזו"ת הוא צחי נוי"ה כמ"ש בקה"י עפ"י כהארז"ל דז' מרגלאן כן צו"ק

החמה עד שהכלה רגל מן השוק עד לכליה רגלי דתרמודלו שכול עשו כמ"ש בארובה צננו"ש היינו שאנו סובלים מאוד בהסוכה הכוא משה ששקטה החמה של שוכ"י היינו שכלנו החבלו משיח הקיפוח ונרורות והשך קדוהתה לפרח כמו עד דכליה רגלה דתרמודלו שיכלו צנו עשו לגמרי צבואג"ל ועד גמר כלותן צמשך הזמן הבה נר ביותר מהחבלים כנודע) ולא דומי לי (לא משחוק מהתפלל ולזשוק על הגלוה שלימה שלח הוא זמן ההגלות אור הגנוז אורו של מלך המשיח צ"ב ע"כ הוא העת לנו לפענן שיצא לגאלנו בלמה צ"ב) ולמרתו בדברי הירושלמי ברבות [פ"א הל' ט'] ויומא [פ"ג הל' ט'] דל"ר ח"י רבא לר"ש בן הלפתא שראו אילת השחר שבקע אורה ח"י ח"י רבא לר"ש בן הלפתא צי רבי כך הוא גאלותן של ישראל בחילה קימטלה קימטלה כל מה שחיה הוללת רבא והוללת מ"ט כי אשכ צמשך הי אור לי כך בחילה ומרדכי ויש צמשך המלך וזהו"ק ויקח הזמן את הנצוצ ואת הסוס ואח"כ ויש מרדכי אכ שער המלך וכו' כו' ואח"כ ליהודים היתה אורה ושמה טכיל הירושלמי"ש נדקדק בזה עובא, (ה) דמשכ מה דכור כבר בגלות צבל וע"י בלח בלמת ע"י מרדכי צלשן בני נמלך ואנשו כה"ג לצנין בית שני חבנ מה נ"מ צומני ואשר היתה היו כבר בגלות אדום בעל שהגיד ר"ס רבא המימרה הזאת ויהי להם לעסוק יותר בגאלותן של ישראל העתידה צ"ב דלפתא עבדי חן בגלות המר הנו שהי כבר צימיהם ככו. צ) מה שהצדור בחילה הכתוב כי אשכ צמשך הי אור לי דזהו לא קחי על גאלות פרוס וצנין בית שני. ג) וא"י דזהו מיורי בגאלות עתידה כה זכו לא תהי קימטלה קימטלה רק צפטם ח"י כמ"ש וה"י לעת ערב יהי אור, פתאום יצא לך ממך ויושע וכהנה הרבה כחוצים המוכיחים על זה והלכנו במק"א [ע"י צד"ה ח"י ח"י ח"י ועי"ש] דצ"כ לא חבה הגאלות הזאת קימטלה קימטלה ולא צשום דרך העצב כדי הספורים הלוצנים בכל מפלגותיהם אולם נראה דרומן בזה ענין חנוכה עה"כ שהביא בו אשכ צמשך הי אור לי שכול הגאלות נמלכות יון שנקרה השך כדנז"ל צמדי"ר צראשית וכול המלוה הולקת ג"ח עלינו ענת הארובים היותר חשובים וכו' שהארובו צננו"ש ובשאר ספרים, [ע"י מה שכחנו לעיל צמאמרינו זה חות ס"ג ס"ד עה"כ כי אשכ צמשך וגו' לענין חנוכה]. וכוון דמסקוין צ"ב דמוסוף וכולך צנר מעובה ח"ש הירושלמי שמוסף אור קימטלה קימטלה דומן לנר חנוכה והולך מעט מעט בכל יום נר ח"י יותר והוא דומן להתקדשות אורו של מלך המשיח ע"י ג"ח כנודע בסה"י"ק וע"כ נקט לתוב זה כי אשכ צמשך וגו' כמו גם הזכיר ענין נש דפורים והכחוצים ומרדכי ויש צמשך המלך וכו' כי ח"י הוא עם חנוכה שהם חנוכה ופורים חרין פרקן ג"י"ב וחס צחי ח"י ונז"ל צמאמרינו צמח אגסין [וגם י"ל אלקי אקרה יומ"ס (על הגאלות שנקראה יומ"ס

דזעור וכו' שמוה של ח"ל אלקו"ם חלפ"ן ג"י ז"י"ס חן צנכ"י ומוצא ג"כ במקדש מלך פי פנחס (רמ"ז ע"ה) והוא להדליק נר חנוכה להאיר למטה צנכ"י כידוע. צא. וגם י"ל עפומס"כ בלק"י להארז"ל (פי עקב) כי ז"י"ס הוא ביסוד (וט"י) צמאמרינו בזה לעיל חות ע"י ופ"י"ה ובכמה דוכתי) ולאשכ צניןן לתיקון הגאלות צ"ב העיקר לתיקון היסוד צבחי מקצן נדחי עמו ישראל ע"כ לריכין לניח שכול התגלות אורו של מלך המשיח להצניק צמשך ז"י"ס שכול יסוד כמו: צב. שומעתי בשם הגלון הקדוש מהר"ש נקאמינקא ז"ל צכהוב סנה נא לעון הטם יהזה כבודל יחפדך וכלשר ישאחה ר"ח חנוכי"ה עב"ד. ונ"ל המשך הדברים עפומס"כ בספרים כי גמר החותם הוא צמנוכה ויעון סופו צחלתו חללת החותם צוה"כ וחתונן ש"ז נחמר פסוק זה ע"כ גם צסוף החותם נחמר זה צרחה חנוכה: צג. למצוצה על חילת השחר ממור נודד, (תהלים צ"ב - ח') ארז"ל צמגלה מה שחר סוף הליכה ח"ף אכסתר סוף כל הנסים ופרצי והליכה נס דהו"ט ומבני נתן לתוב קאמרינן (ע"י מה שכחנו בזה צמאמרינו לעיל חות פ"צ) וע"י"ס גם דחנוכה הוא בלמת סוף כל הנסים מהנתן לתוב הוא גם דלסתר סופן היינו מצחי תורה שבכתב נתן לתוב וכו' חנוכה צחי תורכ מצע"פ צחי מלכות סוף כל הנסים וע"י נז"ש לעיל סס מצח דז"ל דזהו הכחמור קחי על חנוכה ויש עוד לחוק מילון צמשך החמור מה שהתחן צענו דוי מלכו, וכוון חפלותיו הליכו, בגלותנו, צסוף ומינו, להשתפך נספו להשי ונלעוק מיה צחילה השחר קדוהתה לפרח שהיא חושך גדול טרם היום אמר שומר אתה צקר (הגאלות) והנט (עוד) לילה. ח"י ח"י למח עזחתי רחוק מישועתי (ח"ן ישע אלא ציחת המשיח בדלמרי צהודצ"י ח"י פכ"י) דברי שאגתי (שאגנו כל הימים ורחמים ר"ה ויר"כ וגם בצורות ושמי"ג גמר החותם ופוח צמנוכה לפ"ד הסכ"ק שכול גמר החותם לעובה ועדין לא נושעו צציחת הג"ל והלרוע ישראל והבושה מתצנר מוח ליום) [וגם י"ל מ"ש רחוק מישועתי דברי שאגתי אמר לשון "רחוק" חבנ לא שהתפלה נוחית הי כי התפלה ענ צואג"ל שהיא ישוע"ה האמיתיה ח"י לדחותה כי הוא ענת שיצא צלו ספק רק צרוחוק הזמן ח"י וי דגולתה להמשך צבוה"י ח"י רק לא סקא רחוק (הזמן) מישועתי עד שיצא כנז"ל חלבו אקרה יומ"ס (הוא ר"ה ויר"כ וכוונת שכל נ"טחיו ציום שופר ולינב רק ציום וגם צוהכ"פ שהוא המלוח מערב עד ערב חשבתו שבתכם עכ"י) הסליחה צל רק מצוקך צהאיר היום כדאמרי צש"ס צרוחתי [דף ז' ע"ה] וצרש"י סס דוה"כ ח"י מכפר ח"ל ציום צחי כי ציום הוא יכפר) ולא חנוכה (על נשענו עדין צבואג"ל) ולולה (הוא לול"י"ה חנוכי"ה גמר החותם כנז" שמותן רק בלילה משקשקע

כמיש ציפעי אחר שומר אהא צוקיר וכן קרב ימים וכו') ולא תענה (כלל בעובדי שלא ראינו הגאולה עוד ואדרבה נמשך הגלות ונתוספו הכרות וכשחז"ל) ולימים (כשהגנו נבקש בעיני רבי עובדי בהגלות שנקרא ליליא. אז) ולא דומי לי (וינונו לבקש ולא ירדפנו וע"ז לא כחז' "ולא תענה" כי לפעמים נעוין בעת רען בישועות עובדי למען כבוד שמו להחזיקנו בשעת הרחק בגלותנו) כנודע] ואחה (כוח שם אח"כ המבואר בקריים להגלל מניכנס וכן חוכה הוא להגלל מניכנס ע"כ יש ציה בהודאה ק"ם תיבות מספר גיהנם שעי"ז נגלל מניכנס כמבואר בצני"ש וגם רמזו בחיבת אהיה ר"ת 'אשר יחנה יהודי' כמבואר בכוונת התפלה שמי"ע להאחיז"ל והוא תיקון הולך בהנוכה). קדו"ש (כוח הנס בשמן משחת קוד"ש וע"ז כהן שנק' קוד"ש כמבואר בכוונת בפע"ה) יושב (מילי דאיתתא בשיניה הוא עיני אומא דמקשנה לברתא המבואר בסידור בכוונת ג"ח) תהלי"ת ישראל (שמעון להודו"ת ולהלי"ע שישראל עם קרובו יתלוכו י"ש באתו הימים) כך בעתו אבותינו בעתו וחפלטנו אליך זעקו ונמנעו כך בעתו ולא בוש ואנוי תולעת ולא איש חרפה אדם וגו' (היינו שלא נבקש לגאלנו בזכותנו כדי שלא לתא מקום לבע"ד המקטרג לחוק בכלל עיני תפלה שמחזיק עונותיו של אדם אם יחשוב שהתפלה בכוונה ושראו להענות בזכותו רק בזכות אבותינו נבקש וזהו בודאי ראוי להושיענו) [וגם י"ל חרפ"ת חר"ם שדוד המלך התגלל ע"ז כי הוא ה"י בר פניו רק מהשצמים שנה של אדכ"ר ביון שגור על אדכ"ר ביום אכלך שהוא אלק שנה יצאו של הקציה וניתן נחה לדב"ע"ה שבעים שנה ימי חייו וכיון שגם על העט אדכ"ר יש להמליך טוב שלא ה"י ראוי לאותו מעשה ורק כנחה עשה זאת להענותו וכמו שכתבו בצר מחיצותיו (דב"ה ח"צ אות ל"ה, ל"ט ובהקדמת מנח"א ח"ד ד"ה אמרה החוב"ק) באתו מקומן בשם הגה"ק נממצינו בעל אוהב ישראל ז"ע וא"כ נפש ישראל (דוד המלך) סובל מה שעשו לו לאדכ"ר חרפ"ת חר"ם שלא לראינו האנטיי וזהו בעוקצתא דמשיחא גה"י עקביים שאין חלול המוחין והדעת כ"כ בהרגלים וצפרט צעקביים וע"ז "ובאו עמ" היינו עם הצוי בני בליעל יבזונו בחבלי משיח זרח בתראה כנודע]. ג"ל אל ה' (היינו שאבותינו בעתו כך וכסם בעתון הוא אכדע"ם ואבותינו בעתו כך בראוי ולא בוש ע"י שם כנטחון וכו"ל מהחיות שם אלקיים באותיות שלפניו אמנם אבותינו הקדושים בנה מעשיהם וכלו לסמוך אפי' צנה שם אלקיים שהוא דין אמנם אבותנו נבקש ע"פ בהאותיות כד"ע שהוא חילוף היינו פניו וציה הוא נמתק כמ"ש בחפארת צניס עה"ת לאחמו"ד הקדוש ז"ע [בפי נח] צנס זקוני הקדוש מדויקוב ז"ע עה"כ אלה"ים יחנו ויצרכנו יאר פניו אחנו שעי' שיאר פניו באותיות שלפניו השם אלקיים שהוא שם אכדע"ם ע"ז יחנו ויצרכנו עבדיה

אמנם האותיות שלפניו הם רק כד"ע עולה ג"ל משא"כ האותיות א"ם הם משם אלקיים בעלנו בלי חילוף הדגיגה וכנודע בסוד א"ם ג"ל ובכוונת ל"ג בעומר צסידור האחיז"ל שהוא כד"ע עולה ג"ל וזהו י"ל רמזו מה שמדניקין גרו"ת ח"י"ר בלי"ג בעומר ג"ה [וע"ז במאמרונו גל עיני] וזהו בהמתקם עכ"פ כשזכה לשם כד"ע עולה ג"ל כנו' חז"ם גל אל ה') יפלטכו כי חפץ בו, כי אהב גה"י (מרווח המתקם הי"ג מרות ל"ח כמבואר צסידור בסוד אמת מקשטא לברתא בג"ל וכו"ל וזהו גה"י לילות כי בליל ה"ה מני"ר ועד נקה וזה גה"י י"ג"ה"ה) מצען (שנמשך בהמתקם מצט"ן אומא עמקשנה לברתא וגם כמ"ש צסידור הכונה להדניק נר העננה ר"ת שם גה"י שהוא שם מ"ה עם ריבוב אקרי"ק ג"י ד"ם כמו שהוא נפסח ולספ"ע צסוד ז"ח שה"י צצט"ן חינו"ה בלת בו תלח והמתיו עד שיבלשי בו זמון) מצטו"ה על כד"י (שהוא שם כד"י שענ המוחה כנוד ג"ה כמבואר בשאלות) חמי (היינו בצט"ן אומא כנו') עליך השגכתי מרח"ם רח"ם ג"י ח"פ ח"ל שהוא חסד דחז"ל עם כוונה יומין משם אל הכונה בליל ה' דחוכה וכמ"ש הגה"ק מקחז"ן ז"ע. וע"ז בדבריו במאמרונו הנו לעיל [אות פ"ז] ובדבריו האמרי"ר ז"ע בדרכי אמונה. ומפרש הכתוב וזהו מבואר) מצט"ן חמי (היינו צט"ן אומא כנ"ל) חניי אהב (שהוא שם ח"ל שג ליל ה' דג"ח וזמנו נמשך ח"פ אל שעולה רח"ם כנ"ל. וגם ב"פ ח"ל במילואו העולה ש"ע כמבואר ציה צפונת צרכת שטשה נסים לאבותינו) אל תרחק ממנו כי ררה קרובה כי אין עוזר וגו' וכן כל המזמור סובב והולך על הקטגוריא צת"ח היינו על ה"ה"ה על ידו הכלבים המקטרגים ומלמדים חובה עליוס וכמו שפירש"י בסוף כתובות שם וזהו כדאמרי' שם העשיריה והיתה לבצר בסוף יומיה קורם ב"ח"ה המשיח (וע"ז מ"ש בדב"ה מו"ק אות כ"י). ע"כ נבקש זאת בעת הדלקת ג"ח שהוא התגלות אור הגנוז אורו של מנך המשיח שצריכון אנו לישועה קרובה מיד וכל יומא זמני כי אהבה לו בכל יום שצ"ה הוא מהי"ג עקרים ואל תרחק ממני להרחיק הזמן ח"י כי ררה קרובה (ובל יום קשה מחצרו כשחז"ל) כי אין עוזר (וכמ"ש ואצ"ע ואין עוזר וגו' וכמ"ש בשירת האזינו כי אז ותושע נו ימינו ית"ם) למען כבוד שמו וחזר חו צ"ע עה"ר להושיענו ולגאלנו צצ"ח :

צד. (ליום ו' דחובבה ר"ח שבט) הילוף יולא מפתוח גדלו לבי אהו ונרוממח שמו יחדיו וי"ל כפ"יד הקדושה לוי (בדרושים לחנוכה) על המעשה מיוחדית צהנוכה כי הדיקים כשרוים להעלות נלוות לריכים לפעמים להוריד א"ע לעבור על ד"ה כמו בגדשון שחז"ל שגטה דברים הותרו באותו לילה וכן ביעל אשת חצר הקני וכו' עי"ש בדבריו הקדושים וזהו ר"ת ענה ברוך ימי חנוכה שהילוף מגדלו לה' אה"י ר"ת יאר יחונק יאשה שחז"ל (סוטה דף מ"ז) שהיא שחאל דוחה

וימין מתקבצת היינו כדי שיוכלו להוציא מהם הנלוותות
 מחלות עוה"ז כי ממנו נקח נעצור את ה' כמו שהי'
 בנס ליהודיה דתנוכה שברגו עו"ז את החו"בים וכל
 הנס לישראל בהעלאת הנלוותות כנז' (וגם את"י צגי'
 ענ"ה שהוא ר"ה את"י יאר יתנוק יאשה כנ"ל) [ועיי'
 בדברינו לעיל במאמרינו אורח כ"א ובמאמר לשבת הגדול
 אורח ב'] :

צד. (לליל ז' דתנוכה) [עיי' בדברינו לעיל אורח פ"ה
 ואורח י"א עיי"ש] [וי"ל עכ"כ
 (הכלים ק"ג) הללו הם ה' כל גויים שבחוכו כל האומים
 כי גבר עלינו חסדו ואמת ה' לעולם. ידוע ק"ה הגמרא
 אטו משום גבר עלינו חסדו הללו הם ה' כל גויים,
 אמנם הענין בפשיטות כי לעתיד צ"ב יכירו וידעו כל
 יושבי הכל כי להי' המנוכה לפניו יכרעו ויפולו כל
 העמים ולכבוד שמו יקר יהנו וידוע מ"ש רש"י בתהלים
 (מ"ג) שלח אור"ך ואמת"ך כמה ינחמו ויבאנו אל
 הר קדשך וגו' כי אור"ך ואמת"ך הוא אל"ה הנביא ומלך
 המשיח ורמזו בתוכה ואמת"ך שהוא מדת ואמת"ת (של
 ניכר ז' דתנוכה) ששם הארת צ"ה תפוחין ש"ע גבורין
 ובעיקר רק שזמשך אור"ה מש"ע גבורין למלך המשיח
 שיצא ויגאלנו צ"ב ומחוק חשיכה וכו' אור של מלך המשיח
 צ"ב (שמחגלה צנרת תנוכה בכל לילה מאור הגנוז)
 וז"ש הללו הם ה' כל גויים שבחוכו כל האומים כי גבר
 עלינו חסדו ואמת"ת ה' (הוא התגלות אמ"ת ש"ע
 אורות צביאת המשיח כנז') נעולם (יהי מזה תיקון
 עולם שיחגלה אורו בעוה"ז לגאלנו) ע"כ שפיר הללו
 הם ה' כל גויים וגו' (כי אז יהללך כל הפסוק ארץ
 וכל הגויים והללוכו ויאמרו כי ה' אחד ושמו אחד וזהו
 יהי צעה) כי גבר עלינו חסדו (להביא הגואל צ"ב)
 ומכיים הללוים שהוא בכח תנוכה שהוא חינוך והרגל
 לגאולה עתידה וצנרת תנוכה תחגלה אורות הנ"ל
 ונחקן להודות ולהל"ל לשמך הגדול יתי' וע"כ רמזו
 צדכ הללו"י) כנז' :

צו. מצות נ"ח עד שהכלה רגל מן השוק, י"ל תנוכה
 בעומק דחז"ל עשימש"כ מהר"ש שרעבי ז"ל
 תנוכה השמ"ש לשע"כ בענין ל"ג בעמר וז"ל ענין מה
 שפסקו למות בל"ג בעמר הוא כמה שידוע שד' שבועות
 הראשונים היו בחצ"ד וכו' ה"י פועל הדק יען לא שייך
 שם חרטה אצל צגי' שבועות האחרונים שהם בחגת"מ
 שהוא גופא שייך חרטה ואינו פועל הדק ועיי' בלד"ר
 וכו' כו' כל הכוז נח דאיתפשיט בגופא זימנא דחני
 טל עלמא ולמידן והב ומיתחרט ולא עביד דינא הו'
 תייבין וטעמא משום דקאי בדוכחא דאיקרי אדם וכו'
 ונראה ג"כ שזהו הטעם שד' ימים הראשונים של עש"ה
 הם יותר דין יען שהם בכחצ"ד וכו' עכ"ל עיי"ש.
 ולפי"ז יובן מ"ש בספרים שגמר החותם הוא בתנוכה
 לטובה והוא לעוצמתו ולחסד לנו כי צימו ר"ה ויו"כ
 ופוכות שהם בעולמות העליונות ונסירה עליונים בצחי'

חוי"ב וגם בסוכות צחי' צינה עילאה ואולי ח"ו ה' ה'
 הפסק שלא לטובה ושם אין יכולין לשנות ול"ש חרטה
 כנז' ממחר"ש שרעבי משל"כ בתנוכה שמדליקין ומאירין
 לה למטה ברכו"ם ושם יכולין להתחרט ולשנות לטובה
 ע"כ בתנוכה יכול להיות נמחק לטובה והכל הולך אחר
 ההתום שבגמר החתמות לטובה ולחיים ושלום שנת
 גאולה וישועה.

ולכאורה ישאל השואל (שאינו מעיין) ע"ד מהר"ש
 שרעבי ז"ל הנ"ל כי הנה צננות ז' של פסח
 נראה להיפך כי יען שהזיוג אז בקטנות ע"כ מטורח
 דינים משל"כ כשהזיוג למעלה יותר בעולמות העליונים
 הימנו כנדוע בכהר"ז"ל. אך למעין ומצוין הוא לא תקשי
 כי י"ל שאינו זיוג כשהוא למטה בלבד ולא למעלה אז
 סובבים למטה החילונים לינק ע"כ יש סכנה וגם שם
 הוא כונח נח"ש (ועה"כ צגי' שנין וכמ"ש שם בשע"כ
 ופעי"ת) דאולה זו רחמיה נר וכל נחש ונשך לה וכך
 התפתחת ע"כ אמר"י בזהר צבאי רזא לא תשילין ולא
 תנסון את ה' כמבואר שם משל"כ במק"א שפיר כי בכה"י
 השמ"ש הנ"ל כי בעולמות דלמטה אי תייבין מוחלין יותר
 ע"כ ההמתקה הוא יותר נקל למטה בחסדי הש"י כנ"ל :
 צו. והנה כבר כתבנו לעיל (אורח פ"ז) מדבריו הגב"ק
 המגיד מקאזנין ז"ע כי בתנוכה שהכונה
 ליום אי' ח"ל (הוא חסד הצרכים) הוא יומא דאזיל עם
 כולבו יומין בכל הח' לילות החסד אל אתנו עיי"ש
 והנה ח"פ ח"ל צגי' הצרכים והוא י"ל הענין שכי'
 בספרים כי גמר החותם הוא בתנוכה וע"ז נאמר
 באצרכים וכו' צרכה יכול זהו חותמין בכלן ת"ל והי'
 צרכה כך חותמין ולא בכלן. היינו כי החותם הצי'
 שהוא צב"ר וש"מ"ע שהוא חג הסוכות כנגד יעקב
 כמ"ש צעור וגם ש"מ"ע היינו ש"ת הוא יעקב רישא
 להדוהא במ"ש צוה"ק וגם הארז"ל בשע"כ בפעי"ת
 כי זהו שמחה תור"ה (ז"ח) מדת יעקב ששמח בהמלאו
 בת זוגו אז כנדוע ועכ"ז יש אחריו עוד חותם בתנוכה
 לפי"ד הסב"ק כנ"ל וז"ש יכול יהא חותמין בכלן היינו
 גמר החותם שאין אחריו עוד היינו חותמין בשלימות
 וגמר לטובה וצחמת יש אחריו עוד חותם כנז' משל"כ
 בתנוכה שבהי' נרות נמשך מדת אל חסד הצרכים כך
 חותמין לטובה גמר החותם. (שאין אחריו עוד) וז"ש
 וכו' צרכי צגי' זכ"ר כשחז"ל הרגיל בנר הוין לוי'
 בניס [ת"ת] זכר"ם שזכו הזמן בתנוכה :

צת. דהע"ה בסוף מזמור (תהלים ק"ו) הודו לה' כי
 עוב מארבעה לריבין להודו"ת ותנוכה
 נחקן בכלל והודאה מסיים מי חכם וישמר חלה ויתבוננו
 חסדי הו"י. י"ל כי רמז שפיר ענין תנוכה צדכ. כי
 מי (הוא מדה אימא צינה כנדוע בתחלת הזכ"ק עכ"כ
 מ"י ירפא לך וגם צננות שעשה נסים נס י"ם חמשים
 שערי צינה) חכ"ם (הנס ע"י כהן צחי' חכמ"ה וגם
 בשמן נח ענף חכמה כמבואר בסידור, וגם חכ"ם גי'

חיי"ם צסוד באויר [חנוכה] פני מלך חיי"ם) וישמר (מלשון ואביו שמר את הדבר, שולפה) אליה (בגוי ל"ו נרות דחנוכה. וכמו שחמרו בשם הלדויקים רבותיו זי"ע כי נ"ח דומה למי שהולך ביער בחשכות לילה ומתוירא מפני המזיקים וחיות רעות ולסטים וכשרואה מרחוק כמו נר דולק הוא שמה לאשר יודע שיש שם צית והאור נראה מחוכו דרך החלון וצפרט בשבא לשם למקום האורה בן אהמו צלחנו מהימים הקדושים וימי שמי"ע וש"ח לחור ימי החורף ובגלותנו בו תרמוש כל חימו יער חלו הקליפות ר"ל וברחותנו בלילות הארוכות נר דולק הוא נ"ח נה"י את נפשותנו וצלקיותנו לפינו כי צימים האלו ובני"ח נמלא את הללה נפשו וישועתו. א) וזהו כנגד הולכי דרכים במדבר עפ"י משל הכז מהלדויקים ז"ל וגם ב'י), כנגד יולאים מצית האסורים הוא עפומש"כ בשם רבינו הצעש"ע הקדוש זי"ע צפי המומר הודו וגוי הכזי שבוט להטלח הבלויות מצור שבז וע"י נ"ח הוא העלאתן וגחולתן. וגם ג) כנגד חולף ונחפשא הוא חנוכה צחי תיקון הבוד כנודע דהבונה בסודור צורא רפואת הוא צבחי הו"ד, וגם ד) יורדי הים הוא נ"ח שטעה נפ"ם הבונה נ"ם י"ש כנודע והוא חרצפה לריכין להודות בכללו בצגולה ימי חנוכה שנתקנו בכלל והודלח כנז. ע"כ נלפס לנ"ח כנז) ויתבונני (מלשון צינה שהוא אימא דמקשטא לצרחא כונה נ"ח וגם יתבונני בגוי להלויק נ"ר חנוכה וגם צרו"ך כצו"ד הו"י מקומיו [כי מספר א' להם כנודע בספרים] שהוא ר"ח וכצ"י כנודע מהשליה הקי) חסדי הוי (בגוי ק"ח כמספר ריבוי האור כי עויצ היינו ע"פ ו' ה' ו' צ"פ נ"ד נ"י ק"ח כמספר הציצות של פל הכסים בחנוכה כמצוהר צנו יששכר צרוש מאמר נר מלוה). [וע"י לקנת אות קל"ד].

וי"ל עוד ברמז וישמר אליה ל"ו נרות שהוא חלק ל"ה (בהחזרת האלף לחל"ף כנודע) ג"י וכו"י לפ"ח ער"ב יח"י חו"י דקאי על אורו של מלך המשיח צ"ב והוא לעת ערב בחשכת החבלי משיח בגלותנו וגם עתה מנחם נ"ח משתקע החנה (היינו וחי' לעת ערב) וחי' אור (של נ"ח):

צט. זה היום עשה ה' נגילה ושמחה צו (תהלים קל"ח - כ"ג) (ומה שאומרים בכלל שזהו עיקר חנוכה שנתקן בהל"ל והודלח) ו"ל עפ"י שכתבנו לעיל (אות ל"ב עד אות ל"ז) עמ"ש בסכ"ד כי חנוכה נתקן ח' ימים כנגד ימי הסוכות שהם ח' ימים עם שמי"ע (עפ"י החורה) כשהיו אז החשמונאים נקשרי המלחמה ולא יכלו להניח בחל"ם (כי קיימו עד רדתה אפי' בשנת ווי"ע) ע"כ תקנו לח"כ כאשר חנו כ"ה צבסלו ח' יומין דחנוכה לשמחה וע"י מ"ש שם בארוכה כי יען שכתב כנגד ימי הסוכות ע"כ שפור כחצ הרמזים גם בחנוכה כי ימי שמחה הם כמו סוכות זמן שמחוינין (עו"י"ש לעיל עוד בדברינו) ועפ"י יתרון שפיר קו

הצ"ו למה תיקנו ח' ימים בחנוכה הא גם נעשה רק ז' ימים ולפי"ד הסכ"ד יתיישב כי הן אמת שהנס נעשה רק ז' ימים אמתם לפי טעם כנגד ח' ימי הסוכות צע"כ שפור ח' ימים ח"ש זה היום (יום א' דחנוכה קשה בקו' הצ"י ובדרך שאלה למה אז הוא זהו היום הראשון כ"ה צבסלו יום חנוכה, אמנם החי' כד' הסכ"ד כג"ל והחילוק הוא שאם תקנו חמשים שייך לומר שעפ"י דצריכה נתקן ולפ"ס יתקן הכח מהש"י לא הסוד וגוי כדאמרי בגמ' מש"כ וי"ט דא"ר הוא עשה הש"י שלא ע"י חלשיו היינו החכמים ח"ש) עשה ה' (שהיום א' הוא כנגד וי"ט ראשון דא"ר של סוכות אשר עשה ה' מה"ש כג"ל, ע"כ) נגילה ושמחה (שייך צו שמחה כג"ל מד' הרמזים יען שהוא השלמה לח' ימי הלל ושמחה של סוכות והשמחה הוא) צ"ו (מספר ח' היינו כל הימים וגם גחלק במספרו צ"ו צ' כנגד היום הראשון והאחרון של סוכות ואות ו' כנגד ו' ימי חמשים מה"ש) כג"ל:

ק. הגה מה עוז ומה נשים שבת אחים גם יחד כשמן העוז על הראש וגוי (תהלים קל"ב - א') וכן כל המומר נלפי"ד רמזו על חנוכה כי מ"ה (בסוד ד"ם האד"ם צבונה להדליק נר חנוכה כנודע בסידור) עוז (הוא האויר כי עויצ של חנוכה היינו ד' חנוך לפי"ח של וירא חלקים את האויר כי עויצ ד"ס ט' עולה ל"ו נרות דחנוכה כמצוהר צבוי"ע) ומה נשים (הוא נופ"ם אור הבונה אימא מקשטא לצרחא כמ"ש צבונת נ"ח שם צסידור) שבת אחים גם יחד (הוא חרין רשין דלח מתפרשין או"ח שהוא היחוד העליון שגולה רג"ל כמצוהר צבונת הארז"ל במקרה של עפוי"ע עפילת הרג"ל וטוה חנוכה דאוקרי רג"ל עד שחבלה רג"ל היינו יתוד הוי' אחי' בודקן צמספרו ואוקרי או"ח אחים כמצוהר כמקובלים הראשונים. ח"ש) כשמן העוז על הראש וגוי (היינו שמן דחנוכה שבו נעשה הגם ומלוחו בשמן). ומ"ש כשמן העוז על הראש יורד על הזקן זקן אהרן שירד על פי מדותיו (היינו הוי"ג מדות של רחמים דדיקנא שזבו הכונס ככס בהלפת נ"ח דאימא מקשטא לצרחא עי"ש) ומ"ש זקן אהרן דיקא היינו להיית מדת אהרין הוא הו"ד שנתקן בחנוכה. [וע"י לעיל בדברינו בסוף אות ל"ה וגם בלוח ס"ג] ח"ש כשמן העוז על הראש דיקא היינו יתוד העליון צראש כג"ל שהוא כונה נ"ח שמלוחה צשמי"ן הרומז לחפמה עילאה) כג"ל חרמון שירד על הררי ליון (היינו כמל שצא מלמעלה למטה בהשפעה מן השמים עד לארץ כמו כונה נ"ח להאיר למטה אמוך לארץ מהיחוד העליון כג"ל) כי שם נזה ה' את הצרפה (בגוי זכר עדשחז"ל בשבת הרגיל כנר הוויין ל"י ניום [ת"ח] [זכרים] דקאי על נ"ח כמ"ש ברש"י שם) חיים עד הטולם (כי לוי יתכן צטוה"ז בגלותנו לצו"ד ליתב חיים עד הטולם אך כיון שנמשך באויר פני מלך חיי"ם דחנוכה אלתת אורו של מלך התשיח [כמצוהר

צפה"ק וכ"ל במאמריו צפה"י] אשר צימיו תהי' מה שאמרו בסנהדרין ורמי קרלו אהדדי כתיב בלע המות לנחש וכתיב כי הנער בן מלך שנים ימות ומשני כאן צא"כ [היינו חסדי אר"ה שיראו בכבודן של ישראל כי הנער בן מלך שנה וגו'] וכאן בישראל יהי בלע המות לנחש לגמרי [רק חיים עד העולם] צפתי מה שאמרו שם צפ' חלק לדיקים שעתיד הקצ"ה להחיותן אינן חוזרין לעפרן וז"ש חיים עד העולם]. כנז' :

קא. (לשבת חנוכה ור"ה) צפה"ק נד ישראל להב"ק המגיד מקאזניץ ז"ע ס"ק

מ"ע צד"ה ור"ה עבת שחל להיות בשעה מולידין ג' ספרים הנפתחים צראש וכו' [והנה מעלות מספר הספרים שמוציאין ביום הזה אל יחשבו כי הוא רק מפני שלא לגלול ס"ת בצבור מפני כבוד הצבור אך הוא מפני מעלות עלם היום וכדאמר' צירושלמי מגילה (פ"ד הל' ה') כד זאינן תרתי (ס"ת) חי מוצל חדא ומיתחא חדא פי' הפני"מ תהא מולין הס"ת הראשונה והחזירה להב"ק למקוננו ואח"כ תבוא האחרת ואע"ג דרי יוסו נמי חיים לצבור הצבור שברי ליוה לגלול אחורי הפרכה קודם שיבא אל ההיזבה מפני עורח לצור מ"מ קסבר שביום שיש בו ס"ת מותר לעשות כן כדי להראות ולפרסם כבוד היום שנתחייב בו להוליד צ' ס"ת עכ"ל הפני"מ צפ"י דברי צירושלמי, ומכ"ש מעלות יום שיש בו ג' ס"ת כד' הנר ישראל כנז', וכי עוד שם צנר ישראל] וספר ג' בחנוכה כי אמרו חז"ל קודם היינו שמוחקין בן תדירין ואח"כ מושבין יותר מהספר הגנוז שהוא קוף היו"ד עכ"ל הנ"י, אמנם להבין דברי קדשו הטמוקים מני ים נראה עפ"ימ"כ לעיל במאמריו (אות ל"ו) משארז"ל מההג ועד החנוכה מביא ואינו קורא היינו שהחוחם לטובה נמשך עוד עד החנוכה אמנם מההג (שהוא הו"ר ושמי"ע שאז גמר החוחם מפורט בזה"ק) ועד החנוכה [הוא בטלס] (ולא נמלא לקרות דבר זה לא צ"ש ולא בזה"ק ובהארז"ל) והיינו מצתי מביא ואינו קורא והיינו צתי אור הגנוז עיי"ש בדבריו. וזהו אולי רמז בדברי א"ח המ"מ נקאזניץ ז"ל כי הסי"ת של הנוכה רומז לקולה של יו"ד שהוא הנעלם מהאוחיות השלומות והיינו מצתי החוחם צהעלם מביא ואינו קורא כנז'. ולמטה י"ל נמשך ע"י ה"ת שנמשך עד היו"ד השני מזוג הו"י חד"י היינו שנמשך אור השפע למטה אלינו והמ"י רמזות הדברים :

קב. (לזאת חנוכה) עיי' מ"ש לעיל (אות פ"ה פ"ו) בענין זאת חנוכה. ואמנם מה

שיש להוסיף שם בזה הצלון צפה"י עה"כ ואף גם זא"ת שהוא ר"ת (ת"מם זכות אבות) צהיחם צארץ חייבים לא מאסתים ולא געלותם לכלוחם להפר צרית"י אחם כמ"ש בנזעם מגדים ושאר"י ספ"ק עפ"י"ד תחום' בשבת (דף נ"ה ע"א) בשם ר"ת דאפי' למ"ד תמה זכות

אבות אמנם צרית"א אבות לא תמה זכות זאת צרית"א הנז' עכ"ז לא מאסתים וגו' להפר צרית"י אחם כי צרית"א אבות"א לא תמה עכד"ה כנודע. אמנם י"ל צפה"י לחלק חילוק נאה והגון בזה להבין דברי תחום' בזה והיינו אפי' לשמואל דס"ל תמה זכות אבות היינו למי שסומך על זכות אבותיו לגמרי ואינו משתדל ורזין להיות עוסק בהורה ומלות כראוי בכל עת רק יחשוב כי הוא נריך להיות נזון בזכות אבותיו ע"כ הוא צפ"ע מתרשל ומתעלל כבר מצבות הש"י והטוב המגיע לו הוא רק להיותו צפ"ק זכות אבות חגן צעדו וה"ז צתי "מקבל" (נוקבה) ורק בזכות אבותיו שורש וכדחשב צפסחים מאלל יורשי"ם שהם רק אוכלים מה שהניחו להם אבותם. ע"כ ס"ל לשמואל תמה זכות אבות לגבי חוש בזה. משא"כ מי שהוא הולך בדרכי אבותיו ללחום מלחמה ה' וע"י פת אבותיו הוא צפתי "דבר" לעסוק וללחום בעד דת ה' נמלא הוא צתי צרית"א דבר הנוכר בין זכר לנוקבה וכדאמר' צפ"ש והיינו כי לולא יחזיר מעשו אבותיו ורובה לחזון בהם ה' מתעלל ואומר בלבו מה לי ללחום בזה וכי יש צדיק למחות ומה לי לתיקון עולם וכו"ל בעצמות הכל של הו"ה"ר (שהם נגד התורה צאתם) אמנם כשאכזר מעשו אבותיו וחושב בלבו וכי דבר שלטער בו אותו לדיק ויכשל בו זרעו להיות הדבר למכשול ולפוקה וכן כו"ל, נמלא בלחזון מעשו אבותיו העובים לא תמה זכות אבות אדרבא העוסקים בדרכי לצור זכות אבותן מסייעתן כדאמר' באבות נמלא הוא צתי צרית"א אבות (צתי עוסק ועובד שהוא צתי דבר כנז') ע"כ לא תמה (כד' תחום' כנז') ואדרבא יסייעו לו בזכות אבותיו כנז'. [בזה יש להבין המתני' באבות שבעוסקים בדרכי לצור יהיו לשי"ש זכות אבותם מסייעתן ולכא"ו קשה אבותיו מה צעו הכא שריך הוא לעסוק ולהשתדל כעה אך אשמעי' דאם יסמוך על זכות אבותיו ולא יעשה מאומה. ובעללתיים ימך המקרה. ואז ובי' תמה זכות אבות ח"י אך כשיעסק (דייקא) אז יהי' זכות אבותיו מסייעתו כנז'] וזהו הענין בחנוכה אשר העיקר מומים האלו הוא זאת חנוכה והכל הולך אחר התחום לטובה וזשי"ה ואף גם זא"ה (צו"ס זא"ת חנוכה כנ"ל) וגו' לא מאסתים וגו' להפר צרית"י אחם אם יחזיק בדרכי אבותיו הקדושים וכהנים הקדושים ההשמונאים שעמדו כחומה צלורה בעד ה' והורחו. ויחזיק בכל עוז בלמונתו. אז צימ"ם ההם ובזמן שהוא וצו"ס האחרון שהוא (זא"ת ר"ת תיחן זכות אבות כד' ר' יוחנן שם בשבת) עיי"ז נקרא שומר צרית"א אבות (צתי דכ"ר) לעשות כמעשה"ם כנז' ולהיות מצתי ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים ע"י הנח"ר למעלה ממעשו ונסיונות שלו צפעלותו. ועיי"כ לא תמה. רק אדרבא חזון זכות אבות לסייעו לטובה כנז' :

קג. עוד אמרתי (בזאת חנוכה) צפה"י, צהמשך לדבריו (אות ע"ד) עה"כ ואחם תהיו לי

עב"פ חלק מוטע וכ"א לפי מדרגתו ואכמ"ל) ועי"ז יפלו ממדרגתם, היינו אמונתם, וחיוק צטחונם וימשכו ויודו לדעה מינות של היונים ע"כ ביטלו מיל"ב (שארז"ל) בשבת כל מלות שקבלו עי"כן בשמחה עדיין עושין בשמחה) שבת (שכחא יומא דמלוות"א לדי הוה"ק וכדדריש בספרי וצ"ח שמתחיים זהו שבת עיי' במאמרנו תורת שבת פי בהעלותך) חדש (שהיו עושין סעודות גדולות שם בסעודות קביעת ר"ח להרבות בשמחה וכ"ז לנו לצטל השמחה כנ"ז) וכו"ש עזרנו ע"כ חנוכה הם ימי שמחה לדי הרמב"ם ז"ל כנ"ז:

קה. אולם עתה אמרתי ש"ל הרמז חתיבת שמי"ח כ"ל כי היונים ביטלו הנשואין חתונות כ"י כשארז"ל צ"ח כחצות הצטל לעפ"ר החלה וגם ביטלו הקרבנות כשארז"ל בסוף מנחות מה שביטלו התמידין וגם ביטלו המקו"ב של עבולת נשים כדי לצטל מפ"ר כחצו"ר בצט"ט (פי תולדות) צ"ח דרז"ל [ועיי' בדברינו דרבי אמונה (דרך י"ד) צ"ח א"ה בן המחבר] וזהו שמי"ח ר"ח ש"מחה (היינו כדעת ר' נתן בספרי פי בהעלתך) וצ"ח שמתחיים א"ל התמידין שר"ו לצטל כנ"ז) פי"קוב (כנ"ז מהצט"ט) ח"תונה (כנ"ז מריש כחצות וכו' עזרנו בן יעזרנו וישמחו צ"ש צ"ב: קו. (לזאת חנוכה) הנה דוד המלך הגיד כהלל והודאה שנתקנו הימים האלו, מלח בי היתה זאת היא נפלאה צעינו וכו"ב מל"ח (אותיות חמ"ח שזכו המדה והמ"ח בליל הז') היתה זל"ח (ב"ח מיד זל"ח חנוכה ליל ח') היא נפלא"ח (שזכו חנוכה שמשוגל לצנים כדחז"ל בשבת וצפרע יום האחרון זאת חנוכה שגאים בהשפעת מומח ואמת למדה ה"י שהוא נולד ונקב היחוד עם מדה י"ג ממלא עילאה למלא תמאה והוא צסוד שבי מהאריז"ל ויעת"ר תרע"ח להמשיך ולעשות האל"ף מאותיות ו"י של ויעת"ר והוא אל"ף פל"א וזהו נפלא"ח) צ"עני"ו (להמשיך צ"ח שהוא צעינו לראותין צל"ד):

קו. מה שהמכו העולם מדוע לא נזכר הכס דחנוכה בשמן (שלא ה"י צו להדליק אלא יוס א' והדליקו ח' ימים) בצרכת הודאה ורק עמון צרמ"ז צנוסח החיבות שהדליקו נרות בחלרות קדשך וזכר רק מנס המלחמה שמסרת רבים ציד מעמים וכו' אולם י"ל עפ"מ"ש כבר עפ"ד הפנים יפות עה"כ יודו לה' חסדו ונפלאותיו לצ"ח כי באמת מי שהוא דבוק בהש"י לא יתפעל כלל מהנס אשר יראה כי הלא גם הנהגות הש"י שידמו לצ"ח צחור הנהגות הטבעיות ג"כ הן כמה רק בהשגחתו יה"ש על כל פרע ופרע והדבוק בהש"י ואמונתו ידע זאת ע"כ לא יתפעל כלל מנס הון לדרך הטבע כמוזן וכמו שציארנו כ"ז כבר (צחור א"ה צ"י ויהא צ"ח כחוס היום) צ"ח הפארת צנים עה"ה הגדפם מאחמ"ר הק' ז"ע עיי"ש וה"ל לפול הדברים וכו"ב צביהמ"ק צב"כ"ל מצפנים שה"י צו המורה לא

ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר חזבר אל בני ישראל וכבר עמד צה הפנים יפות לא"ך שייך המלוכה לכהנים אשר ניתן לרע צו חדוד שהם ישראלים משצט יהודה וכ' דע"כ קא"ו על מלכות ההשמונאים שהיו כהנים עיי"ש בדברינו ויש עוד להוסיף תכלין צפרטות. כי רמזו לזל"ח חנוכה אשר הוא עיקר ימי חנוכה וצו מזדווגים נול"ר וק"ה וכו"ו שצריכין להמשיך צלילה שהוא צ"ח ממדה ה"י נול"ר חסד עוד ה"י מדות עד וק"ה שהוא מדה י"ג להשלים צלילה שהוא ל"ג מכלין דרממו דאמא מקשטת לצרחה אשר צה תלוי כל הופעות צ"ב וכו"ב ה"ח הוא ע"י אהר"ן שמע"ב את הנרות ומדליקן והצטותו לו כי נרות שלו קיימין לעולם אפי' בזמן שאין ציה"מ קיים כשארז"ל וכבר כי הרמזין ושאריו הראשונים ז"ל דע"כ קא"ו על נר חנוכה שהצטותו לו ג"הר"ן (דאל"כ הלא לאחר חורבן ציהמ"ק צטלו הנרות ציהמ"ק ג"כ) וצ"כ שי"ח י"ח קיים לעולמי עד עד צ"ח המשיח (ומשם והלאה יתגלה ציחר בשלימות אור בגזח כולו) והוא אהר"ן מדה ה"י של עיקר חנוכה וז"ש ואח"כ תהיו לי ממלכת כהנים (ההשמונאים כ"ל) וגוי קדוש (כל מקום שאתה מולא גדר ערוה שם אתה מולא קדוש"ה כ"ל היינו תיקון היסוד צחנוכה ע"י שם עפעפי צעת נחונת השמן וכ"ל [צ"ח ע"ד] וכו"ב לז"ח חנוכה יתקן צפרטות צענין ה"י"ג מדות שצריכין לכון אז ממדה נולד חס"ד לחלפ"ים וגו' עד וק"ה שזכו תיקון טהרת המהשצב מה שצריכין לכון צכל השנה להכלל מהרבורי עבירה וכמ"ש מהאריז"ל וצסודור צכונת תשליך עיי"ש) א"ה (ג' ל"ו נרות דחנוכה) הדבר"ים (היינו ה"דבר"ים ג"י אהר"ן עם ה' בתהלתו שהוא ה"י מדות שמשך מנול"ר עד וק"ה צל"ל ח' ה"ז כנ"ז) אש"ר (ג"י נול"ר נק"ה) חדצ"ר אל צ"י (מלכות פה צדיצור תורה צצט"פ שהוא שורש מלות חנוכה כ"ל). וגם י"ל רמז דברים מיטוע רצ"ם צנים היינו ה"י דברים מנול"ר וק"ה (חרין מל"ן) שזכו עיקר מה' מדות שמשכו אז כנ"ז וכמו צדרי"ל בשבת על ל"ט מלאכות עה"כ אלה הדברים שחשבו דברים שנים (וכגם שחשבו שם לענין מספר הל"י ה"ה"א רק לא, היינו לפי המקובל אלא מסויני לענין מספר ל"ט מלאכות בשבת אך לרבונו צה שפיר רמז ה"י לחמשה מדות שהם מנול"ר עד וק"ה):

קד. והנה צמט"ל (אות כ"ח מ' קט"ו) צענין יחדש שבת ימולה שצקשו היונים לצטל והוא צ"ח שמי"ח (ורמזו כי חנוכה ימי שמחה הם כמ"ש הרמב"ם ז"ל) ואמרתי זה רבות צנים כי נראה העוקר שר"ו היונים ליקח השמחה מכלל ישראל ועי"ז יסתלק מהם הרוכ"ק כי ח"ן רוכ"ק שורה אלא מחוך שמחה כשארז"ל וכשיקחו מהם ח"ו השמחה ויסתלק רוכ"ק שיש צו חלק לכל ישראל (כ"ה כפי מדרגתו וחלק נפשו ובמ"ש צחודצ"ח שאפי' שפחה מישראל רוכ"ק שורה עלי' היינו

נחפענו כ"כ הכהנים הקדושים אשר היו שם מהגם דשמן צחי ימים כי ראו עשרה נסים וכל יום ויום שבות גביי כמו אש שירדה מן השמים גם צבית שני אז וע"כ לא עשו העיקר וי"ט מזה רק מנס המלחמות אשר יכבשו י"ג אנשים מחנה של שלש מאות אלפים שקיבץ צפ"ח מלך יון וכן צב"ט המלחמה ואלו המלחמות היו מנחון צבחי ונפלאותיו לפני אדם שפי הפנים יפות שם כנ"ל היונו להודיע לפני אדם גבורותיו ונפלאותיו וגסיו ית"ש כדי לקבוע אמונה וודיעת הש"י כיון שזכו כבישת המלחמה הוא גם שראו צעיוהם (ולא יערכו להאמין לכהנים שהיו צפנים צהיכל כמו צשמן המורה כנ"ל) ע"כ חיקנו בצרפת הודאה מהגם של מלחמות רבים ציד מעשים וכו' כי רק העמינו צרמ"ז והדליוקו גרות צחלרות קדש"ך לזכר נס השמן (כי אש בא לפטר שהדליוקו אח"כ גרות צמורה ציהמ"ק כאשר עיהרו ארתו הלא לא לצד הנרות הדליוקו והו"ל למימד שהקריבו תמידין וקרצנות אשר צטלו היוגים וכן כל מעשי עבודת ציהמ"ק איז דכונתו לנס הנרות) וכן הרמזים ז"ל לא הזכיר כ"כ צפרטות מנס השמן מעטס הנ"ל רק גם גדול של כבישת המלחמות משא"כ אנחנו צאלף הששי וגם לאשר גילו לנו תלמידיו רצונו הצטש"ט ז"ל כי צנרות חנוכה ע"י הנס נשאר אור הגנוז מאורו של מלך המשיח שיתגלה צ"כ ע"כ עוסקים העיקר בגם השמן כדי להאיר לנו מתוך חשכה צקרוצ צאורו של מלך המשיח צמהרה דידן :

קח. אל הצואני רגל גאור ויד רשעים אל חנדנו, כנודע צהארז"ל עז שתכלה רג"ל מן השוק שהוא עולה היחוד העליון שמעם לריבין להמשיך צנ"ח ולהאיר למטה אמנם העיקר לריך להיות לכל ירום לצבו ארך הוא ממשיך מאורות העליונים כי אז נופל ר"ל מכל תיקון הנ"ח צפרט שאז מלחמת תיקון ההוד מה שלוחס הס"מ ויחצק איש עמו (והמלחמה הזאת הוא) עד עלות השחר (של משיח לדקנו צ"כ, וכדי לתקן מ"ש) ותקע כף ירך יעקב ולאשר מהצצרים את זה לעומת זה לריך לחתח ציותר צמדת ענה לידע אשר רק צרוצ חסדו ית"ש נמשך האורות למטה ולא ע"י מעשיו כלל, ממילא איך לנו מה להתגאות, ועי"ז נוכל להמשיך ולקרצ הגאולה התגלות ציה"ח משיח לדקנו אשר צנ"ח גנוז האור של המשיח כנודע צסה"ק וכמ"ש יפדות שלח לעמו ר"ח שפ"ל כי ע"י שנהי שפ"ל רוח (ולא מתגאה ח"ו) נזכה לפדות שלה לעמו צקרוצ וז"ש אל הצואני רג"ל (צעת נ"ח כנ"ל מהארז"ל וכמ"ש צשעה"כ שזכו רמז שחנכה נקרא רג"ל) גאור (שלא נהי צצחי גאור אז כנז, ועי"ז) וי"ד רשעים אל חנדנו (שלא נפול ח"ו ציד הרשעים צעת המלחמות הרשעים וכמו שאנו אומרים מסרת צצורים צי"ד חלשים ורשעים צי"ד לדיקים וכי ומ"ש צספרים על מ"ש צהוראכ תיבה י"ד צכל אז וזכו וי"ד רשעים אל חנדנו. רק יה"י) שם

נפלו פועלי און דוחו ולא יכלו קום (ואנחנו נקום ונתעודד צביאת גלצב"ח): [ע"י לעיל חות מ"ו]: קט. מ"ש צנוסח הודאכ והדליוקו גרות צחלרות קדשך והלא הנרות הדליוקו צהיכל מצפנים ולא צחלרות קדשך היונו העזרה וי"ל כיון שראו לקבוע לשנה האחרת צמקדש לזכר הנס שחי להדליוק שמונת ימים נר חנוכה וצמנורה צהיכל לא הי רשאין להוסיף על הנרות שצעה מח"ה ע"כ הדליוקו צעזרה גרות חנוכה כי שם היו רשאין להדליוק גרות כמה שירנו ע"כ עשו זה צעזרה צחלרות קדש"ך (דייקא) הדליוקו גרות חנוכה לפרסומי ניסא כנז :

קי. ואתה צרחמך הרצים עמדת להם צעת לרתס י"ל כי הנכ מצואר צכפהרז"ל צסודור צשמ"ע חת"ה ר"ח אשר יתנכ יבדך [ועי"י צדצרונו לטול חות ל"ג] ח"ש וחת"ה (ר"ח אשר יתנכ יבדך שהוא חנוכה חיקון הכו"ד) צרחמ"ך הרצים (הוא יעק"צ מדת צרחמ"ים והוא הרצ"ים דהלכה כרצ"ים תלת שהוא מדת יעקב השליש"י וכמנצאר צריש הקדמת החזוה"ק) עמדת להם (שהעמדת אותם צכח החחוקות שלא יפלו צענת היוגים וכפירת מוימתם [וכנ"ל צאות ע"ה צד"ה עוד יש לומר צזה] וז"ש) צעת לרתס (שלא יפלו צרשחס) וז"ש צרחמ"ך הרצ"ים מדת יעק"צ שלריבין לתקן חיקון ירך מדת הכו"ד כנז צר"ח חת"ה אשר יתנכ יבדך הי יעזרנו צ"כ :

קיב. ליום ה' דחנוכה) הי אדוננו מה אדיר שמך בכל הארץ (שתתגלה אור הגנוז מה אדיר שמך כבוד מלכותך ית"ש צכל הארץ היונו גם צעשיי צבעשיי ע"י שמדליוקו ומאירין למטה צנ"ח) אשר תנכ הוד"ך [ע"י צדיצור הקדום] (ממדת הכו"ד חיקון נ"ח) על השמ"ים (גי שמ"ן) : קיב. וזהו י"ל מ"ש וכו"י נהפך למשחית כי צחנוכה חיקון הכו"ד לצנן ירושלים שהוא הכונה (צנקודת צרכת צונה ירושלים) צכו"ד וזכו הודי וכו"י לכנס"י לישיעתנו אמנס מהו"ד נמשך למטה נוקבא דחבו"ר אשר משס הדיוגס והעונשים ר"ל ע"כ כאשר רבת את ריצס נקמת את נקמתם של ישראל והדיוגס של הכו"ד נפלו עליהם וז"ש וכו"י (שהוא הוד עזרתינו להוד וכו"ד לנו) נהפך למשחית (להם) כנז ציה"ר צצ"ח :

קיג. וזהו רמז כי צה"י חיקונים דזעיר צמן המלך הוא הכונה מן המלך קרחתו (ארך) ענני צמרחצ יה (אפים) ולכחו הוא הכיפך כי אפ"ים הוא ממדת הגבורה ולמה הוא רמז צענני צמרחצ אך צחמת אפ"ים הוא מדת הוד צי"ג מדות כנז צכונת נ"ח ע"כ הוא אפים להם (נגוף למצרים) ועי"ז הוא ענני צמרחצ וכשהוא מן המלך קרחתו הכונה ארך שהוא ארך ורפואה הקדים רפואה למכה צעת מן המלך לנו כדי להושיענו צ"כ :

קיד. (בשה"ש ו') כפלה הרמזן רקתך מצעד ללמחר. בחרגוס וז"ל מלכות בית השמונאי כולהו מלך פקודיא ברמונה בר מן מהחיהו, כהנא רבא ובנוהי דאינון לדיקון מכולהו ומקיימין פקודיא ופחגמי אורייתא בלחותא עכ"ל וכן עוד שם דרש ופירש הכי על השמונאים נגד היונים עיי"ש וזהו י"ל הרמז שחקנו השמונאים הדלקת מנורה י"ח שריכין להמשך מיוחד מהעליון גי' רג"ל כנ"ל עד יחוד החתון כמ"ש בהאר"ז וזהו כפ"ה (עולה הוי"ו אה"י הוי"ו אד"י שהוא יחוד העליון עם יחוד החתון) הרמז"ן (אותיות מנורה) וגם רמז"ן צחי מע"ט כנודע מבהאר"ז ר"מ רמז"ן מלא וכמבואר בשלי"ה הקדוש כי הנוכח צחי מע"ט חנו"ך כנודע רשמתי לע"ע למזכרת טוב צע"י: קטז. (מה שאמרתי בשנה פי' וישב) להשר מבואר בזוה"ק פי' ויקהל (דף ר"ה) כי כל שנת מעטרין ל"י בפרשת דלי' אנת חכוי בשנה פלוני ואנת בשנה פלוני [וכמ"ש קדוש זקניו צנני"ש במאמר יש סדר לפי מקץ שחל בו הנוכח] כי על כן הל' לעולם פי' וישלח קודם הנוכח כי שם נאמר וחקע כף ירך יעקב אשר הנוכח הוא התיקון לצחי הוד ירך השמאלו כנודע בהאר"ז, והתיקון לצחי הוד יהי בגאולה שלימה צ"ב שזהו הכונה בצרכה צונה ירושלים וצמוד מקבץ נדחי עמו ישראל ע"י תיקון יסוד צרית קודם חכה לגאולה וגוף וצרות השצוין חד ע"כ לריכין מקודם לזכר חסדי אצות (אין קורין אצות אלא לשלשה) ומצוה גואל לבני צניהם וכנודע צנני"ש במאמרי סוכות על מאז"ל צפי לולב הגזול איתתא דהוי ל"י לאצוה ש"ה עבדים היינו גי' קוים של אצרהם יחמק ויעקב ג"פ ק"ו צגי ש"ה ואח"כ בא תיקון יוסף אחרי יעקב לכלול מתרווי' היינו זכות שלשה אצות כנ"ו וע"כ נקרא הפרשה ויש"ע גי' ש"ה ג"פ ק"ו כנ"ו וצסוים הוא נרשם המסורה שיש בה קו"ב פסוקים וכו' ויעבר את מעבר יצ"ק ר"ת יסוד יצרות יקודש של יוס"ף הדיוק שזהו צחי מע"ט מזה היסוד שהוא צחי הנוכח כמ"ש בשלי"ה הקדוש חנו"ך צמוד הנוכח וע"כ נא' מקודם צפי וישלח ויעבר את מעבר יצ"ק שהקדים רפואה למכה לתיקון הכו"ד ועיי"ז יהי יחוד ותיקון יצ"ק כנ"ו: [ועיי' מ"ש צע"י עוד מזה צחיים ושלום עה"ת בד"ה א"י וישב יעקב וגו']:

קטז. (במשלי כ"ז) שמן וקערת ישמה לב ומתק רעבו מעלת נפש. (ועוד שם צסמוך

ההמשך בכחוצים שלאח"י) רעך ורעה אצרך אל העוזב וצית אחיך אל תבוא צוים אידך טוב שכן קרוב מאה רחוק. חכם בני ושמח לבו ואשיבה חורפי דבר, יל' כי ענין שמן וקערת וגו' כבר כתבנו בהקדמתנו לדרכי אמונה מאחמרי' הקדוש ז"ע וכן עוד במאמרנו ענין הכי הרומז לחנוכה וז"ל עוד בזה כי הנה כבר כתבנו במאמרנו כי מקובל מהלדוקים ז"ע כי גמר החותם בחנוכה והנה שלפניו הי' גמר החותם צסמ"ע שהוא

ש"ת סיום התורה והתחלתה ועתה הוא בא ורומז על חנוכה. שמן (מלתו דנ"ח צסמן) וקערת (שהוא מלתו הכהנים לצדן ואכסור לזר ע"כ חנוכה מלתו צסמן השפעת פרנסה שיוצרת ליהן ערף לציתה וחוק לערותי' כנודע בסידור שהוא צחי קטרי"ת מעשרה וכו' הכס ע"י בהנ"ך הקדושים מקריבו הקערת"ת) ישמ"ח ל"ב (שהוא ענין שמ"ע וסיום התורה להתלחם צחי' אז שהוא שמחת תורה וזהו ישמ"ח שמחת תורה) שהי' אז מקודם גמר החותם צסמ"ע. וגם ר"ת שמ"ח 'חדש' שצת ימלה שבעלו היונים ותקנו הכהנים להעמיד צמס"ג וזהו שמחת חנוכה גם הלל' הדת כנודע וזהו ישמ"ח ל"ב שהשמה הי' צס"ת צסוים התורה להתלחם שהוא אותיות ל"ב כנודע וזהו שמחת אותיות התורה וכל ל"ב אותיות התורה, מא' עד תי' עולים [אלף תל"ב] כמספר שמ"ן וקטרי"ת ישמ"ח ל"ב. ועתה הוא עוד גמר החותם להתחלקו בחנוכה שהוא שלח ע"י מעשינו ואינו וי"ע יחוד העולמות בלריך עבודתנו רק יורד לה אור למטה להאיר לה צנני"ו מלכות' להאורה מתוך חשיבה, וז"ע) ומח"ק (גי' ר"ת כח"צ חגי"ת נה"ס של העשר ספירות היינו שורד האור למטה צחסדו ית"ש להאיר מתוך חשיבה עד מדה מלכות' ומתקו הדינים דיני' דמלכות' וזה עתה צחי מח"ק להאיר מתוך חשיבה כנ"ו) רעב"ז (נקרא חכמיה וצני"ה במבואר צוה"ק תרין רעין דל' מתפרשין חו"צ והיינו שמ"ן הרומז לחכמיה והחכמיה חח"י את צעלי' וגם הי' בחנוכה הכונה שמקבלת שלח על ידו רק מקבלת מבחי' אמת מקשטת לצרתה כנודע וע"כ הוא צחי צני"ה חמ"ה וצחי אצ"ה הוא בחכמיה שמן כנ"ו וזהו רעב"ז [כזה חשיבו] תרין רעין דל' מתפרשין. וזהו מסוגל יותר) מעלת נפש (שהי' צרי"ה וז"ע שחשבו עלו"ת רק לטור נפשני' ע"י מעשינו ולחשוב עם קונוה על הנפ"ש ומי יאמר זכיתי לבו טברתי מהעלתי כי ע"כ מי יודע מה הי' הפסק כי חס בגמול והדוין. הלב יחיל. כנודע. וגם בסוכות שהי' ע"י מעשינו בעבודתנו בהד' מינים לטור נפשו ולשות עלות צנפשו כמ"ש במאמר מאני קרבא [את י"ח] עיי"ש וכו' ג"כ עלת והרכורי נפשני' כמבואר שם מדי' הזוה"ק וע"כ רמזו כי הדי' מינים אחרו"ג ערציה לול"ב וד"ס עול"ה מעל"ת נפ"ש כיון שכ"ז הי' ע"י מעשנו צרי"ה וז"ע וסוכות היתודים ממעשנו עד הו"ר ושמ"ע גמר החותם כ"ז לריך רחמים חס היינו צחי' היחודה שליט ע"י מעשינו ואם זכינו עיי"ז להשפעת היתודים משא"כ [ועוד יותר] בחנוכה שהוא צחסדו ית"ש להאיר לנו למטה בחשיבה ממולא עילאה ש"ע נהורין מצחי' בח"ר שהוא מזל"ה כמבואר צחיזוה"ק [תיקון ע'] וצכ"ת, ע"כ מסוגל עתה יותר לישועתנו יותר מר"ה וז"ע וסוכות כנ"ו שעתה נגמר שלח ע"י מעשינו רק צחסדו ית"ש להאיר לנו כנ"ו החותם חו"ס ומשך מח"ר מולא עד מלכות להאירה [וכנ"ל צרי"ת

ממקומו איש זה הקב"ה דרזיזל זהו דסמוך (מיד אח"כ) שמן וקטרט ישמה לב (דקאי על חנוכה כזו שאלו הזמן החגלות צוהג"ל כו"ר צב"ח).

ומ"ש לעיל בענין תיין חיי"ם במספרו שאלו הזמן בחנוכה כני"ל. עיי' דרדכי חנוכה לאחמ"ר ז"ע (דרך פ"ג) מ"ש בזה בסוד חור פני מלך חיים שממשיכון כדו לסלק בחי רגלי"י יורדכ מו"ת שהוא למטה וע"כ רג"ל חיי"ם מספר ממורה עיי"ש בדבריו הקדושים כי נעמו :

ק"ז. (ליל ז' דחגוכה) [עיי' מ"ש לעיל חוה ז"ה והכסמן שם] וי"ל עוד הללו

את ה' וגו' שצחוהו כל האומים כי גבר עלינו חסדו ואמ"ת ה' לעולם שהוא הכונה אז מדה ואמ"ת בניה ובהנה כבר כתבנו לעיל כי"פ מ"ש צפ"ה"ד כי השמנוח"ים עשו ח' ימים חנוכה להשלוט בחי ימי סוכות וש"מ"ע שלא יכלו אז לשמור מפני המלחמה ועשו אח"כ להשלוט ח' ימי חנוכה נמלא יום הכ' הלו הוא כנגד הו"ר שבו לנו מתפללים על הקמת מלכות בית דוד צ"ב שכבר נהמטעו הכי' אומות צקרבנות ושחכה למפלה שר אדום צ"ב והוא ראשית גוי"ם עמלק של כל העמים שחחזו יכירו וידעו כולם כי מלכותו ית"ש בכל משלה ח"ש שצחוהו כל האומים (כני"ל ביום הו"ר) כי גב"ר (הגם שאלו החגב"רות הדינו"ם והגב"רות צמח החוה"ם צב"ר כליל ויום כמבואר בהארז"ל. מ"ה) עלינו חסדו (כמבואר בהארז"ל ובסידור כגו"ה לז' הקפות שממשיכון [מלבד הו' מדות של ז"ה בכל ימי הסוכות] ז' הקפות מהיקף עת"ק חסדי"ם עליוני"ם כמ"ש בזה במאמרי הו"ר עב"כ שאמר דו"ד מלכנו חי חסדו"ך הראשוני"ם וזהו עלינו חסדו מחסדי"ם המקיפים עליוני"ם יען שהוא נגד הו"ר היום שהוא של) ואמ"ת ה' (כונה נ"ח ליום שהוא, וממשיכון שפע הישועה) לעולם (למעט בעולם השפל לבחי' נבי"ם שמחירין לה כנודע וכני"ל) : ק"ח. בפי' ויגש (אשר בו משמנה ימי חנוכה) וישם אותה יוס"ף (שהוא תיקון היסוד

בחנוכה כמ"ש צנהינת השמן צט"ס צ"ע ועפ"פ כני"ל וע"כ יוס"ף עולה מל"ך ירין לבטלו כנודע ומובא דרדכי חנוכה לאחמ"ר ז"ע) לחו"ק (היינו השפעת פרנסה בחנוכה בזמן ותתן עקף לביה"ה וחוק לעצותי כנודע בהארז"ל ואמרי' [צפ"ב דבינה] לכ"ע חו"ק ליטת דמחוי הוא) עד היום הזה (הוא השפעת חנוכה נתטורר צימים האלו עד היום הזה בכל שנה ושנה) על אדמת מזרים (גם צהיחנו צגלותנו הארוך בין העמים גם בקבלתנו השפט צחוק שרי' או"ה המושלים צחול" עכ"ז הוא מעורב בשפט מזרים אשר לא עבורה ולכך נקרה אדמת מזרים חו"ר וגוש ארץ העמים) לחמ"ש (צימים האלו שתיקנו יחדש שצת ימילכ ר"ת חמ"ש נגד היוני"ם שרלו לבטל זאת וכני"ל במאמריו כי"פ) רק אדמת הפהני"ם לצדם (היינו מי שהוא דבוק בצחי

ע"ם גי' ומת"ק] וזהו י"ל רמז כי כל הכתוב הלו שמ"ן וקטר"ת ישמ"ה ל"ב ומת"ק רע"ו מעל"ה נפ"ש גי' כתי"ר חכמ"ה בני"ה חס"ד גבור"ה תפאר"ת נ"ח הו"ד יסו"ד מלכו"ת עם תי"ו חיי"ם [כמ"ש בלשון צוחזקאל ובהיות תי"ו חיי"ם] היינו שאלו נרשם התי"ו חיי"ם בחותמו שהוא חות"ם צמלכו"ה להחירה ולשמרה מונה בחותמ"ו של כה"ן גדו"ל שהוא בחי חכמ"ה וההכמ"ה תחי' אח צעלי. ז"ע) רע"ך ורע"ה חב"ך (שהוא הרין רעין חכמה ובינה כני"ל וגם חב"ך רומז לחכמה בחי שמ"ן ובחי' כ"ג כני"ל) [ובזאת חנוכה אמרתי בזה כי רע"ך ורי"ע חב"ך המה הרין רעין ללא מתפרשין חו"ב כזו ואמרנו (בשעה) חלו"ף חכמ"ה חלו"ף צינ"ה תרין חלפ"ין צ"פ חלו"ף (בסוד האלף לאלף כנודע) צגי' ח' פעמים נ"ר שמדליקין אז ח' גרו"ת] אל חנו"ב (כי עתה הוא זמנ"ם לכו"ט) וצ"ח חח"ך (שהוא עשו וישמטאל כפירש"י) אל תבא ציו"ם חיד"ך (הגלות. כפירש"י שם כי המה לא יועילו ורק יזיקו לך להשחר חללם בגלות. ורק עתה הזמן להשחפך נפשו ועת ישועה להגלות אורו של מלך המשיח צביה"הו צ"ב לגאלנו מהם). טוב (הח"ו"ר כי עו"ב של חנוכה האור הגנו"ה כמ"ש צבנו"ש צב"רות) שכ"ן (בגי' ש"ע נהרין הנמשכים מאו"ר פני מלך חיי"ם לבחי' תי"ו חיי"ם כני"ל להמשיך חיי"ם לצוהג"ל שיתגלה בחי' דו"ד מלך ישראל ח"י וקו"ם צבאר"ה בגמורה למדה מלכו"ת כני"ל וגם הוא הארתה בניה למטה צבחי' שכן) קרוב (שהוא קרוב אללנו בהיותנו צבחי' עשי"י דמלכו"ת למטה ובאשר ואירו עלינו למטה הוא צבחי' שכ"ן עו"ב ושכן קרוב. משא"כ) מל"ה (בחי' תפאר"ת שנקרה ח"ה כמבואר צמקובלים שהוא היחוד עם מדה מלכות למעלה כמו שהוא צימים נוראים וי"ע חמ"ס כשאין זכין לזה אז הוא בחי' מל"ה רחוק שלא זכינו ליחודו מפאת מעשינו ע"כ טוב יותר לנו השכ"ן קרו"ב האר"ה חנוכה כזו. ח"ע) חכ"ם (שהוא שמ"ן ברומז לחכמ"ה וכדל"י צמנות כי"מ שהשמ"ן ז"ית מלוי שם החכמ"ה מלוי"ת) בני (מדת מלכו"ת בין להחירה ע"י השמן) ושמה לצי (היינו כני"ל צבחי' שמה ר"ת חדש ישנת ימילכ שהתיקון בחנוכה. וגם חכ"ם בני"ו ושמ"ת בני' תי"ו חיי"ם [בלשון הנביא צוחזקאל כני"ל] היינו וההכמ"ה תחי"י אח צעלי. ואז) ואשיבה חורפי דבר (כי אז משתיקין המקטריגים המחרפ"ים נגדנו כיון שהוא צחסדו יח"ש להחיר לנו שלא ע"י מעשנו אז מה כח להם לנטוק ולומר כיון שאינו צמדת הדין כזו. ועיי' לעיל צמחמרינו [אות כ"ו] צט"ס ס' צח עין) וזהו שהכי' בסמוך ומוקדם לשמן וקטרט ישמה לב הוא כנפור נודת מקנה כן איש נודד ממקומו (ומהו החכמה שהשמיענו בזה החכס מכל אדם. אי"ו כפירושו צפנימיות) דקאי על גלות השכינה והיכלה דקן לפו"ר משי"ח נדקנו שאלו הזמן לעורר צביה"הו צ"ב כיון שנהגלה אור הגנו"ה של משיח כנודע ומובא צבנו"ש צארולה. כן איש נודד

במאמריו) ואני זכית (מדת מלכות להמשיך אליה
 (האור צניח) צדיק אוחזים (האזינה צדיק קודם.
 כנ"ו) אמר ה' רוחי אשר עליך (כבוד כי רוח מלפני
 יעשוף ונשמות אני עשיתי ולהלוי צניח כנ"ו) ודברי
 אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיך ומפי זרעך ומפי זרע
 זרעך אמר ה' (היינו שזכו עיקר החנוכה בפשיעות לידן
 להזכיר העולם צנח מלוא ואור תורה להרבות בלימוד
 התורה וצפרט בגידול צניח לתי"ת כמו שהאריך בסביב
 צני יששכר וזכו עיקר החנוכה שאמר לא ימושו מפיך
 ומפי זרעך וזרע זרעך וכו' בלימוד ע"ד אבותינו צפורת
 ה' ומאמריו ואמונתו, וזכרו יתקיים) מעשה ועד עולם
 (עולם התיקון) צדיחגלצכ"א :

קכב. ר"ח ענת הוא צאמליע ימי החנוכה וצדק
 ענת מחבורתיו היו הכלבים זנין גישן
 ר"ל. וצדקיהו אלהא זמאיר עניי שעומד לנגדם מבניעים
 ומצטלום איהם כמי"ש בקרניים וזן ידון (פי"ו) עיי"ש
 ובדבריו צדיח מהדורא תניינא (אוח מ"ה) עיי"ש
 ולקמן במאמר חדש ענת (אוח ג') ליינתי ליה. ועל כן
 הקדים הש"י רפואה למכה כי מצמי"י אור הגנוז המגוד
 מראשית אחרית הוא החלפת החדש עב"ת צימי החנוכה
 כדי להאיר מתוך חסכה צמחי ר' מאיר (שמצטלם אלו
 התלושה צבור הכלבים כנ"ל) והוא שמו מאיר רומז
 על ככה בשאחז"ל בקדושת לשונם צמחי האור (צפסחים
 ז' ע"א ומגילה ז' ע"א) למאיר וצא קרא ווס לילה
 כיום יאיר צורך הש"ך לילי ענת הארוכים וגם אז
 מלהמת יעקב עם שרו של עמלק (בן אליפז בן עשו)
 ונודע צולקוט רחובני וצדשי ונודע צפצרי אורה
 וצפי שם כי העמלקיים יש להם המונח על צד צבות
 עומדת הפלטה. לאשר משם ויתקיים. ועיי"ש שפיר צחוכה
 שהוא התיקון עיי מלחמת יעקב אשר נחשו לשר עמלק
 שהוא שר הכלבים כנ"ו עיי"ש מכניעין אז בחנוכה צדיח
 עב"ת בתחלתו ומצטלום שר הכלבים וכן העמלקים,
 ככה יעקב וישראל אצטו כאשר הודיע לו הש"ר כי שרית
 עם אלקים ועם אנשים ואובל. רשמתי למשמרת צעדי
 והמ"י :

קכג. וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן. י"ל רומז
 לחנוכה כי כבוד ה' הוא מלכות אשר
 מאירין לה למטה במבואר צפידור וצדקיהו כבוד הוי
 ממקומו עיי"ש זכר צהרצה אופנים בלרבי אמונה להאמור
 הקדוש זיי"ע ח"ש וימלא כבודו את כל הארץ (שכוח
 מלכות למטה להאיר לה כנ"ו) אמין גי יאוד התחתון
 הוי של יצר הוי"י אד"י להאיר לה למטה כנ"ו צפונות
 ואמין רי"ת נר מצוה ויתורה אור כמי"ש צמטלי כניל
 במאמריו שהוא רומז על יצר חוכמה וגם אמין ואמין
 גי יעקוב מלא ר' כמי"ש זה צפידור הארז"ל (קודם
 ויצרך דוד) היינו להשלים הא"י ליעקב אצטו ולרפואתו
 מאלע על ידו שזכו התיקון הנחץ צמנו בחנוכה שנתה
 לגאולה שלימה צ"א :

הכבו"ש החשמונאים בנה קדושתם שבהם חיקנו ימי
 חוכמה) לא היתה לפרטה (נמשך לו שפע קודש וישועה
 מכה קדושת הימים אשר חין לפרטה כח הכ"א חלק
 ונחלה כלל ביצועה הלו זולת כח הכבו"ש לצדם) כנ"ו :
 קיט. כבר הבאתי מסביב כי חוכמה הוא טוד סוף
 וגמר החתום לטובה מיוכ"כ וכו"י ועיי"
 לעיל במאמריו (אוח ד') צפס הכ"ק ליקוטו מהר"ל
 מחאקילקוב זיי"ע עיי"ש צדו"ש לחנוכה לדרכו בקודם
 וי"ל לרמז עוד כי הנה מרי"ש עד הוי"ל כ"א ימים כמספר
 שם הק"י"ק אשר הכונה ליל הוי"ר במילוי הק"י"ק כנודע
 ומכו"ר (היינו מתחלת שמי"ע) גמר החוה"ם עד חוכמה
 (היינו קודם החללת חוכמה צנח ה') הם סי"ג ימים
 כמספר חניה מחנוכה המצואר צפידור צפונות והוא
 שם סי"ג צינה חימה דמקטנה וכו' צמוד הדלקת נר
 חניכה כנ"ו והוא נמשך מכו"ר כסוד ערצ"ה אר"ע עד
 חוכמה (סי"ג ימים כנ"ו צמוד ח"ש הצני"ש שמה"ה) עיי"ש
 אחז"ל (במס' שבת) הרגיל צנח (חוכמה) הויון לי
 צני"ש (אברים) והבן בהמשך הדברים צעדי :

קכ. (לשבת חוכמה. פי מקץ) ויהי מקץ שנתים ימים
 וגו' למעלה מה כתוב

צפונות הפי בקודמה ולא זכ"ר שר המצקים את יוסף
 ויטבחהו עיי"ש ארז"ל ופרש"י אשרי הנצר וגו' ולא פנה
 אל רבנים ושטי כו"ז היינו השק"ר שהוא היסך האמית
 שנתגלה צניח הש"ש נהרין ממדת ואמית (ועיי"ש היינו
 דאמרו חונגי השקן חין לו זכרון כי האומר בהמת
 ל"ל זכרון לומר הא"ך ה' המעשה צחמת בלה ישנה
 חיו משא"כ השקן ח"ל לזכור כלל א"ך הוי גופא
 דטובא וחז"ל וכו"ז עיי"ש לא ישים אל לבו לזכור
 ואדרבא וכו'). וכן השניה הוא צחי נפולת המוחין
 וכשהק"ן משתח הוא צחי עורו יבנים מתודמתכס שהוא
 סוד הק"ש צדיח כנודע וחוכמה נמשך עד אז גמר החוה"ם
 שהתחלה צדיח (עיי"ש מחסוריו צגי רח"ש הש"ה
 כנודע צצני"ש) וז"ש ויהי מקץ שנתים (לשון הק"י"ן
 משנת"ו) ופרעה (נתגלה) חל"ם (גי ג' הווי"ת ש"ע
 נהרין דני"ח) והענין הצורך שייכות לחנוכה עיי"ש לעיל
 במאמריו (אוח עיי"ש) צפידור צעדי :

קכא. ובא לנין גואל וגו'. בהמשך הכי עד מעשה ועד
 עולם. י"ל רומז לחנוכה וצא לנין גואל

(כי חוכמה הוא חינוך וסרגל לגאולה העתידה צ"כ
 והוא התגלות אוריו של מלך המשיח כנודע צסבי"ק)
 ולשני פשע ציעקב גאום ה' (כמי"ש צפידור הארז"ל
 כי ר"ת גואל ונשני יפשע ייעקב ילאום ה' וזאני גוי"ף
 צני"ו כי זכו העון ר"ל מעקב הגאולה וכאשר יהי
 משני פשע ויתאזר גוף צניו להדר ששמו גוף כי חון בן
 דוד צא עד שיפלו כל הנשמות שבגוף ושבו צני"ש לגבולם
 טכח"ל צפידור ולזה מסוגל הזמן בחנוכה שהוא חיקון
 היסוד והמהשבות כמי"ש צהארז"ל צפונות השמות צנתיות
 השמן לני"ח כנודע ועיי"ש חוכמה צגי גוי"ף כמי"ש לעיל

קבד. בימי מתחיה'י וכי מה שקראו הגם על שם מתחיהו וצמיו בלצד וחשבו את בניו (בלשון מתחיהו כ"ג ובניו) רק לטפל ובחמה כפי הגרסה ציוסיפון ושאריו סי' הוא יהודה מכבי העיקר הלוחם ושנעשו על ידו הנוראות והנפלאות אחרי פעורת הזקן הוא אציו מתחיהו, וי"ל שהוא רמוז הכל בשם מתחיה'י (בג'י דג"ל מדב"י מ"י כמכ"ה חל"ם הו"י צרו"ך כב"י' הו"י ממקומ"י) וזהו קראו העיקר צימי מתחיה'י כנ"ז שנעשה על ידי כהנים הקדושים צימי המכבד"ים כדג"ל החקוק עליו שם מכב"י בר"ת מו כמוכה וכו' וצרוך כבוד וכו' כנ"ל:

קבה. (בקהלת י') ומתוק האור ועוז לטינים לראות את השמש נראה רומז על חנוכה שנתגלה צדוק'יק מאור הגנוז לשלמה מלכנו וממשיכין לה להאיר למטה לבחי מלכות צע"י בהללכת י"ח (שיתגלה כבוד אור מלכותו ית"ש) ולהאיר צלילו עבה הארוכים שהוא בתקופת עבה ורומז שיתגלה האור יום צביאגנ"צ שזה חנוכה'י חינו"ך והרג"ל לגאולה כנודע וז"ש ומתויק (מתויק. גי' כה"צ חג"ת נה"ים הר"ת מעשר ספירות על מלכות'ת להאיר למטה כנ"ז) האור'י (חנוכה) ועוז לטינים (היינו שמלכות בראי"ה לראות צע"ינים בלצד) לראות את השמש (שיראו את אור היום שמש זרקה ומרפא כנפ"י צ"צ) כנ"ז, וגם הוא בחי מ"ש זיזת לו השמ"ש לתיוקן ירך יעקב בחי חנוכה כנודע:

קבו. איתא בתחוב"יק (תיוקן י"ג) כי י"ח ר"ת יד חצופה כנודע וי"ל כי זהו רמז אחרי המבול שנעשה נח כצד על תיוקן העולם ע"כ נאמר שם שופך דם האדם בדם דמו ישפך עפומש"כ צפידור הארז"ל בכונת י"ח לבוין במדת השמן מ"ד דרה"ם ויגלל מהריגת ד"ם וי"ל כי צריכין להמשיך האל"ף לד"ם ועי"ז נעשה אד"ם (אית לי' מזל"ה, להמשיך מש"ע נהרין שנמשך צזה כמ"ש בכונת שטעה נסוס ועי"ז ומשיכו התגלות אור הגנוז צביאת הנשיח שהוא ר"ת א"ד"ם ד"ד משיח) וזהו צסוד אלפ"ה תקוע לשמ"ן כדאי' במנחות וכמ"ש בצי יששכר וזהו (דלמעלה כח"ב נפש האד"ם כי נפ"ש ר"ת יד פתילה שמן והוא' שופך (השמן ענה שפיתחו ונתינתו) ד"ם (במדת ד"ם ומספר הנז') האד"ם (בהמשכת האל"ף אלפ"ה תקוע לשמן כנ"ז) האד"ם דמ"י ישפ"ך (לתוך הני"ת. בהמשכת האל"ף) כנ"ז, וז"ש כי צל"ים חלקי"ם (מה שהי' צה"י גמר החותם בהספלות הל"ים צליל הו"ר וכן בהמשכת האד"ם בהקפות הלולב כמבואר צוה"יק ובהארז"ל הוא עתה ג"כ בחנוכה נמשך עוד גמר החותם לטובה כמ"ש בשם הלדיוקים ז"ע) עשה את האד"ם (בני"ח כנ"ל) ואתם פרו ורבו וגו' (כי הרגיל צי"ר הו"ן לי' צנים זכרים כמבואר במ"י שבה ולקיים מזו"ת פרו ורבו).

ובזה שחז"ל במנחות הלשון אלפ"ה (בג"י יצ"ק) תקו"ע י"ל מה שטעה יעקב אציו התיוקן נר חנוכה שם בפרשה שהוא תיוקן ירך יעקב' כמ"ש בכונת וסוד י"ח ע"כ נאמר בתורה בתיוקן ירך יעקב ובעת מלחמתו עם הכ"מ (שהוא החצבקות צימים האלו ציזחר ובתיוקן צנר חנוכה) ויעצר את מעקר יצ"ק (בג"י אלפ"ה. תקוע לשמן כנ"ל) ויעצורם את הגח"ל (ר"ת ליהלוק יד חנוכה) ויעבר את אשר ל"ו (נרות חנוכה): קבו. תשוב אנוש עד דכא ותאמר שובו צני אדם כי חלף שנים צעינד כיום החמול כי יעבור ואשמורה צלילה (תהלים ז'). י"ל עפומש"כ צד במאמריו בשם הלדיוקים ז"ל כי נמשך זמן החותם לטובה עד חנוכה וממילא הוא זמן החשובה ג"כ עד חנוכה לחקן בכל האפשרי לגמר החותם בהגמרו לעת ר"ן וישועה ולשנת גאולה בשנה הזאת וז"ש תשז אנוש עד דכ"ה (בג"י כ"ה שהוא חנוכה'י כמבואר צטור צזה) ותאמר שובו צני אד"ם (לתקן האל"ף למדת ד"ם נעשה אד"ם כמבואר צחות הקדום) כי חל"ף שנים צעינד כיום החמול כי יעבור (היינו שלפעמים נחשז האל"ף מחיבת דכ"ה צזה למספר חלף והוא בג"י חל"ף כ"ד במספר אחר"ג ערבי"ה לול"צ הד"ם כנ"ז צזה במאמריו מאני קרבא על הד' מינים [אות ו'] ועי"י לעיל במאמריו [אות קט"ז] כי נחשז צהג הסוכות ד' מינים שמתנות ציו"ם צמספר חוכה ירדוף חל"ף ואז הוא הגמר חותם צה"י חה ד' מינים שמתנות ציו"ם כנ"ז וכן גמר החותם בחנוכה) ואשמורה צלילה (שמתנות צלילה משתקטע החמה אז הוא בחלף פשוטה ע"כ גי' דכ"ה חנוכה'י) כנ"ל (וזהו י"ל אפשר רמז כי צשמ"ע צגמר החותם הוא צסוד כ"ד כ"ד שמשותף כמבואר צפידור וצחנוכה טוסף על הכ"ד מספר א' ונעשה כ"ה חנוכה'י וצסוד היתודא עילאה שספרו נפשם החשמונאים כמבואר צראשונים ז"ע), והמ"י:

קבה. מה שגרשם על דגלי החשמונאים שם מכב"י שהוא ר"ת צירוף צצוד ה' ממקומו לפי"ד השל"ה הקדוש וי"ל עפי"ד הע"ה (שער הכללים פ"צ) כי סוד משארז"ל מ"ס חתונים ככ"ם ר"ת צרוך כצוד ה' ממקומו וזהו שהיו צכ"ים להיותן מגולות יזחר מהאור של זרועות כי הכלים הראשונים נחצטלו ונשצרו מלהכנס האור בהם וכו' עכ"ה. וז"ש החשמונאים שם מכב"י הנז' חותיות צכ"ים ר"ת צרוך כצוד הו"י ממקומו והיינו כי הכלים הראשונים נחצטלו ונשצרו וכו' (כנ"ל) צסוד מ"ש צדניאל על מלכות השמונאים וצימים אחרים ישצ"ר ועי"י צדבריו לעיל במאמריו צזה (אות י"ג). ע"כ רמזו החסידים הקדושים החשמונאים צרוז ענותנותם וצרוז כחם וגבורתם. בהראות אותותם. שם מכב"י שהוא בחי' מ"ס חתונים צכ"ים כנ"ז מהארז"ל היינו שאין כח להם צמלכה קיימת לעולמי עד (וכמ"ש הרמב"ן כי על כן לא נחקיימה מלכותם) כי המלכה תשוב

נמנכות ציה דוד צ"ב והמה רק ההכנה בעבור דוד
 עבדך כמצוה צב"ש והם עוד צבחי שציר"ה וז"ש
 מהע"ה כי כצ"ס יען כי מלכותם הראשונה אז נחצלה
 ונשגרה ע"י הצציר"ה וזמה רק הכנה לאור חדש על
 ליון תאיר צביאגצ"ב וזהו רמז השם מכצ"י אותיות צב"ש
 ששמו על דגלם, הש"י יעזרו בגאולה שלימה צ"ב :

קבט. בזהר חדש צתיקונים חדשים צד"ה צרהשית
 צרה אלקים וגו' ומאן לינון מועדי
 ה' אלן לינון חג המנוח והג השצעות וחג הסוכות
 הרי תלת. תלת אותיות רא"ש השג"ה חנוכה פורים
 תלת מנחון חקרון מועדי ה' ולינון מקראי קודש.
 תלתו אותיות חוקרי אלו הם מועדי וכו' עיי"ש ונלמד
 רמז זה צ"י המנוחה צהעלתך את הנרות שזהו קאי
 (כפ"ד המדרש והרמב"ן) שגרה לנו קיומים לעולם
 היינו נרות חנוכה. זהו מעשה המנוחה (דחנוכה)
 מקש"ה (היינו מקש"ה הוא צחי לא"ה כמ"ש צמארות
 גתן והכונה אימא צבחי לאה מקש"ה לצרתא צחי רח"ל
 שחיה מלכות דו"ד צג"י) זה"צ. עד ורכ"ה (שחיה נ"ה)
 עד פרח"ה (ר"ח ראש השנה חנוכה פורים כניל
 מתחזקה"ק) מקש"ה היא (מצחי לאה, צינ"ה שהיא
 אימא עילאה צבחי רא"ש השג"ה וגם צפורים הכונה
 שנמשך הוד עגף צינ"ה. וחנוכה ופורים כלולים צ"ן
 כמ"ש כ"פ צחצורנו ומאמרנו בעה"י כי לפענויה נמלא
 צחנוכה שחיה עיקר חיקון הכו"ד צחמת וכן צפורים
 צחי נלח ע"כ הם חרין פרקין נ"ה צחי ירכים כחד
 חצוני. וז"ש) כמראה אשר הרא"ה ה' את מש"ה (יסוד
 חצ"ה שהיא חר"ת יסוד חצ"ה צפורים) כן עשה
 את המנוחה (צחנוכה. כי כח"ה הם) כנ"ל :

קל. בירושלמי (שבעית סוף פ"ג) שאול לא זכה
 למלוכה אלא ע"י שה"י זקנו מדליק
 נר לרבים נקרא שמו נ"ר וכו' והלא חצ"ה"ל ה"י שמו
 אלא ע"י שה"י זקנו מדליק נר לרבים נקרא שמו נר
 עכל"ה והוצא צ"ז ה"י חנוכה (ס"י חרע"ד) עיי"ש לענין
 נר של ציכני"ם וכ"כ מוצא צס המדרשים שהדליק נרות
 צמבואות האפלויות ולר"ך הצנה וכו' ה"י לו עבודה שפלה
 פחותה כזו להדליק נרות צרחוצות האפלויות שסם דרים
 פחותי ערך ולא כ"י כלל שהיו שם יהודים (וגם מ"ש
 לענין נר ציכני"ם לא נמלא שם כלל צירושלמי והעיקר
 חסר מן הספר) ומ"ש שהדליק נר לרבים היינו נר ח'
 ומכ יועיל זה לרבים גם לאחר אחר וגם למקומות
 הסמוכים לא הועיל נר ח' של שנת ומכ"ש לקרות מוכה
 הרבים שהדליק "נר לרבים" וגם שיה"י זכות גדול כ"כ
 שיזכה עיי"ן צן צנו שאול מלכות ישראל [ועיי" מ"ש צד"ת
 ח"ת אות פ"י], ונראה צע"כ רמז דהיינו חנוכה
 ופורים כלולים צ"ז וכמו שהצנו כצו צמאמרנו צע"כ
 עפ"ד חר"ז"ל והמקובלים חכמי האמת ע"כ זהו שפיר
 שאול המלך שנעשה על מחיית עמלק ומה שהחסיר
 הוא אז השלימו אח"כ נכדו מרדכ"י ואסת"ר כנודע

ע"כ נכלל זה צענין פורים מחיית עמלק גם חנוכה ששורש
 הזכות מזקנו ע"י שהכין והדליק נ"ר (חנוכה) לרבים
 (שהוא נר המאיר לרבים ולכל הדורות עד ציאגצ"ב)
 וזהו גם כלשון שהצ"ה הפוסקים ז"ל שהדליק נרות
 צמבואות האפלויות היינו גם אלא צג"ה הפחותים הדליק
 וכו' צלצותם מנר חנוכה צחמונה ואהבת ה' :

קלא. וגם כלולים צ"ז כי צפרשת מחיית עמלק (צשלח)
 ויהי ידיו חמו"ה (ג"י יהוד"ה מכצ"י) עד
 צח השמש (שמלוכה צג"ה משחק"ע החמ"ה וכו')
 וגם הוא נר המאיר צסוף יומיא משחק"ע שמשן והללחחן
 של שוגיא ישראל וכו' החשך קודם האור חדש צ"ב
 (והמה כלולים צ"ז חנוכה ופורים כנז' צחצורנו צע"כ
 צכמה דוכתי) :

קלב. עיי" צמאמרנו לעיל צזה בעה"י השייכות לפי
 מקן צחנוכה וצהתחלה הפרשה ויהי מקן
 שנתים וגו' וצמד"ר הה"ד קן שם לחשך וגו' שהופיע
 אור חנוכה צימים האלו ועשה ק"ן לחוש"ך (זה מלכות
 יו"ן) וגם ק"ן הגאולה שנמשך צימים האלו וצומן הזה
 ע"י ג"ח כנודע עיי"ש צכמה חופנים ונ"ל כעת עוד
 להוסוף עפ"מ"ש צמאמרנו צענין השייכות חנוכה
 לשצעות שכתב קודם זקוני צבני יששכר צמאמר שרי
 ציששכר עיי"ש וכו' צצחי עה"כ נר מלו"ה (צחנוכה)
 ותור"ה אור (צשצעות. קצלת התורה) ויהי חלקים את
 האו"ר כי עו"צ שגנזו ללדיקים ואין עו"צ אלא תור"ה
 כד"ל צצרכות (ועיי" מ"ש צמאמר חדש כסנו השייכות
 לסיון חג השצעות) וזהו רמז מקי"ן שנתים ימי"ם
 (תה"י גאולתו) שני הגאולות גאול"ה ראשונה מגלות
 צבל ע"י מרדכ"י צלשן מעולי גולה וכו' גם דפורים שם
 נ"ה חרין פרקין חנוכה ופורים עיי" מאמרנו לעיל
 צכמה דוכתי וגאול"ה שני המקורה ע"י משיח זקנו
 (מגלות אדום) ע"י ג"ח שנתגלה אור הגנוז להכין
 לציאגצ"ב ופרעה (נחגלה. מלשון כי פרעה אהרן
 וכהנה) חל"ם (צג"י ג' הויות מזל"ה כנודע מוכנה העצת
 חל"ם. צסודור והיינו הש"ע נהורין דנ"ח צכונה שש"ה
 נסים) והנה עומד (כ"ז) על היאו"ר (התורה, וכדאמרין
 צתענית למה נמשלה התורה למי"ם כנודע) והיינו
 שחנ"י חנוכה צשצעות, קצלת התורה, כי יתג"ו צגוי"ם
 (לשון חנו"י כדאמר' צצ"ב) עתה חקבלם מיד. [ועיי'
 לעיל אות ז' צמאמרנו והסמוך לש"ט] :

קלג. (לזאת חנוכה) ידוע שיום הזה זאת חנוכה
 מסוגל לפעול ולהמשיך כל
 הישועות חמנס לריכין העיקר להשחקך נפשו להמשיך
 הגאולה שלימה צ"ב ע"י אליהו הכצ"ה ומלך המשיח
 וכמ"ש רש"י צהבלים (מחזור מ"ג) עה"כ שלח אורך
 ואמתך וגו' וצ"ח הזה זאת חנוכה בהמשכה מנו"ל
 ונק"ה צ' מלחן ע"כ כעת לזון העיקרי והתכליתי להמשיך
 הגאולה שלימה כנז' וכו' כי נול"ר ונק"ה צג"י אליהו
 הכצ"ה ומל"ך המשיח וכנ"ל :

קלד. הימים האלו ימי הודא"ה וכמ"ש כבר במאמרנו
 ברמז מזמור הוד"ו להי מדי לריכוס
 להודות והנה החז"ל בנדריים (דף ס"ד ע"ב) ד' חשבוים
 במת"ם א] עני צ] מי שאין לו צנים ג] סומא
 ד] מלרע עיי"ש וי"ל לאשר כי ענין חנוכה ימי הגסוים
 האלו זמן הישוטות ע"כ הוא מרפא לכל אלו הרבטה
 א] כנגד העני הנה זמן מלוחו משחשקט החמה ואלו
 מאיר נ"ה באור פני מלך חיי"ם (שלא יהי עיני חשבו
 במ"ת) צעה שירדטה למטה (כביכול) לתה ערף לביתה
 וחוק לערותי כמבואר בסידור בכונת נר חנוכה ע"כ
 הוא אז הזמן להמשכת פרנסה כנז, צ] כנגד שאין לו
 צנים החז"ל צצצת הרגול בנר פירש"י דקאי על נר
 חנוכה וצצת הויין לי צנים זכרים, ג] כנגד הסומא
 הנה מלוחו לראותין בלבד ע"כ הוא רפואת הסומא
 ע"ו חו"ר פני מלך חיי"ם כנז, ד] כנגד המלרע. הנה
 נאמר הכונה בסידור צורה רפוא"ת שהוא הו"ד שזכו
 התיקון בחנוכה ח"ש במלרע והנה גרפ"ה נגע הברעה
 מן הלרוע (ושואו גורש כל החלאים ר"ל מטיפשי
 האוירים וע"ו העונות ח"ו ע"כ הוא זמן הרפואה לזה
 ועל כולנה להארבעה כנז לאשר הוא באו"ר פני מלך
 חיי"ם בסוד מלך הדי"ר שלא נא' זו מיחה בתורה וכמ"ש
 צצו יששכר בסוד משחז"ל מהדרין מן המהדרין צי"ת
 כנודע ע"כ נהקן לכל אלו החשבוים כמתים ונושעים
 צי"ת שיהי צצתי חיים כנז והשמן רומז להכמ"ה החי
 את צעלי) והבן :

קלה. מה שרנו היונים הרשעים לבטל חד"ש שנת
 מילה. לכאורה הוא חסרה הכנה לדעת
 העולם כי חד"ש היינו ר"ח ומה שייך ציטול הדת צר"ת
 אם על הקרבן מוסף ר"ח הנה קים להו דרצה מיני
 בכל הקרבנות תמודין בכל יום ומוספי שנת וימים
 טובים שציעלו וכדאי צש"ם מנחות וכיולא ומדוע רק
 על קרבן מוסף ר"ח הי הקפידה דוקא ואם על הזמן
 הלא ר"ח מותר בעשיית מלאכה כשאר ימות החול ואם
 על התפלה צר"ת הלא הוא חתי הלל שאינו רק ממונהג
 אח"כ כדאמרי צש"ם מגילה וצ"י לה מצרכים כלל על
 הלל צר"ח כדי מרן הצ"י אלא ודאי צע"כ כדברינו צד"ת
 (מה"ק אה"ל ל"ו) כי בכל מקום שמכר בכחוב חד"ש
 היינו כל היו"ט והמועדים שהלויין בקבועת ר"ח בכלל
 עיי"ש באורך וזהו שרנו לבטל חד"ש (היינו הימים
 טובים ומועדים כנז) שהם עדות לישראל ועיקר קיום
 האמונה הקדושה בזכירת נסיו ונפלאותיו ית"ש) שנת
 (כדפסקין כהאי תנא דשנת חמירא לי כע"ז כי צלתי
 שמירת ש"ק אינו יהודי) מילה (הוא האות הגדול
 והקדוש לצניי אשר בלעזו הוא ערל) ואלו הן השלשה
 אותות כמ"ש בחזק"ק אות שצ"ת אות יו"ט אות
 מיל"ה וא"ש נכון :

קלד. מ"ש הרמב"ם לחנוכה הם ימי שמחה מה שאין
 לזה מקור בגמ' ועיי' מ"ש לעיל במאמרנו

(אות א' כ"ה ל"ב) וי"ל עוד ברמז לאשר עיקר החנוכה
 נוסד על האמונה כמ"ש צצני"ש ובדרכי אמונה וצש"ר
 סה"ק וזהו הברת דיעות נפסדות ומינוות של היונים
 האחרים צעלי ההכנות וגיית הפלוסופית ע"כ צהכרת
 דיעות הספיקות כמ"ש צספרים על וטמאו כל השמני"ם
 שמן רומז לחכמ"ה היינו מה שהי על ידם בלכול דיעות
 העמלות והספיקות בחוך מוחי צני"ו וכאשר נחצטלו
 היונים ודועתם וע"כ הרמב"ם לשיטתו שכי איין שמח"ה
 כשמח"ה התר"ת הספיקות ע"ש שפיר קרא לחנוכה
 ימ"י שמח"ה עיי' התרת הספיקות כנז :

קלד. וי"ל עוד שמה שכתבנו לעיל במאמרנו כ"פ
 צע"כ צצנין מ"ש צסה"ק כי המשכת החוחם
 (בחוך חותם) מהו"ר נמשך עד חנוכה ורמז כי
 מהחילין הו"ר צהושענות למענד חלקי"נו הושענא (וכתבנו
 מזה צע"כ) [מאמר ישע רב אות ז'] צפי רמז הושענות
 להו"ר כי חלקיניו כנגד הצרכ"ם שהודיע חלקותו ית"ש
 בעולם וגם עפומ"ש צצו"ק פי צלחה כי חלקינו רומז
 לאצרה"ם עיי"ש והיינו י"ל כיון שגם בחנוכה נמשך משם
 אל צליל א' לכל החי לילוח כמ"ש צם עבודה ישראל
 וכו' ח' פעמים ח"ל גי' אצרה"ם) וחינו רמזו מיד
 צהו"ר שהוא עוד יומא דדינא צגמר החותם לטובה עוד
 להמשוך מהסודי חנוכה (שאינם עוד ימי הדין כלל) כי
 חלכינו צני' יהוד"ה מכצ"י שהוא תיקון ועל ידו נשאו
 הנסים צחנוכה כנודע וזהו י"ל עפומ"ש צחזוק"ק
 (תיקון י"ג) צסוד חנוכה יהוד כ"ה חתון דשמע ישראל
 וצלרור המור (פי' צבעלתך) שהשמונאים אמרו ק"ש
 ועי"ז נללו וחינו רמזו ג"כ צזה חלקיניו צגי' יהוד"ה
 מכצ"י כני"ל שהוא מסר נפשו על יחודו ית"ש כנז :

קלד. ידוע מ"ס ערצו נחל חתי על הקו" מה שנטעם
 הגם צליל א' כיון שצע"כ הסך חזר והחמלא
 צעה שהוריקוהו כי זולת זה איך טלה צדעתם לחפש עוד
 אחרי סך ריקן שהגוחוהו מהסתם מן הלד וזהו הגם
 שנטעם ציוס א' וא"כ שוצ קשה דמלא ציוס ח' לא
 נעשה צו גם עיי"ש מה שח"י דצחמת זהו יום ח' משום
 ספיקא דיומא [ועיי' במאמרנו זה אות ג"ח] אמנם
 ראיתי צם' ולקוט ירה למועדים צמאמר ימי אורה-שמן
 ששון אות ע"ז) צשם אציו הרב וי"ל (אחר וסמוך
 מה שהצ"ח דברי הערצו נחל כ"ל) וצזה יש לוישב מה
 שהקשו למה עושון ח' זמנו חנוכה הלא ציוס הראשון
 לא הי גם וכ"ו והרצה דברים נאמר צזה ולפימ"ש יש
 לומר דהוא גם מה שהדליק הגר מערצו עד שיפור
 שיוכל להדליק ממנה האחרים וזה הגם הי גם ציוס
 הראשון ניכר כיון שראו שהגר מערצו דולק יותר מכשיפור
 מיד הציוו שיהיה צרכה צפך להצטור יותר כי חלולו כן
 למה לו להגר מערצו להיות דולק יותר שיעקר הגם הוא
 להדליק ממנה האחרים עכ"ל (צירה למועדים שם).

אמנם צחמת נחזי אכן עפ"ד הגה"ק צעל ערצו נחל
 הנו צע"כ שנתנו השמן להמורה רק-ציוס

כ"כ בין הערצים ולא בשמרוקן הפך (ש"י) צו להדליק
 על יום א' ולא שוב נתמלה מיד במורה (דחלי"כ הא"י)
 לפל צדעתם לחפץ אחרי הפך שמרוקן ככר ציוס אחמול
 כגיל מר הערצו נחל) וחי"ב כ"י הגם גס ציוס הראשון
 והיונו דיוקא צייס כ"כ בין הערצים שכו"ל עדיון קודם
 שקיעה"ת יום כ"כ וזהו יום דתנוכה וחיון לומר ש"י
 זה ציוס כ"ד בין הערצים דחי"ב נמלה כ"ל אללנו יום
 א' דתנוכה ציוס כ"ד כסלו ש"א נעשה הנס שנחמנה
 הפך במורה (ולא ציוס כ"כ) וח"י"ב זכון. אולם כ"כ
 צירח נמועדי"כ הנו' (נשען ע"ד הערצו נחג) בשם חביו
 הרב קני' מטנין נר הערצו ש"י דולק מקודם חיון נו
 שום פ"י והמשך כלל דהא יום כ"ד לא נעשה מאומה
 עם הכר מערצו כיון שכלול הקודם היונו אור ליום כ"ד
 לא הדליקו כלל כיון שנעמחו כל השמיים רק כאשר
 טיהרו את מקדשך וחרב"י"ה ציוס כ"כ אז מלאו (ציוס
 כ"כ) הפך שזון שלא ה"י צו להדליק רק יום א' ונתנוהו
 לתוך המגורה ציוס כ"כ בין הערצים ושוב חזר ונתמלה
 מיד וזהו הנס ציוס א' דתנוכה (כ"כ כסלו) וח"י"ב
 בהודאה וטהרו את מקדשך (ציוס כ"כ כנו) והדליקו
 גרות צמחות קדשך (ונעשה גם שחזר ונתמלה מיד
 ע"כ) וקצטו שמוע"ת ימו תנוכה"ה חלו (היונו ח' ימים
 גם ציוס א' דתנוכה בעת אשר חנו כ"כ ציוס כ"כ)
 כנו. (ואם בוח הרב כו"ל צענין נס דנר הערצו שדלק
 עד שדליקו ממנו כשאר ציוס שלאחריו הלא זה נעשה
 בכל יום בעת שהיו עכנים הלדוקים ומו לנו גדול יותר
 מהכנים הקדושים החשמונאים הלדוקים והכסידים,
 ולאו דוקא ציוס כ"כ פסלו בלנד ה"י הנס של נר
 הערצו ח"י"ב):

קל"ש במג"א ר"ש כל תנוכה שנוהגים הנערים לסבב
 ענ הפתחים בתנוכה ולהצין מה ענין
 שיכות מלוח לזקק לתנוכה. ח"ל עפ"י האמרי"ר גדרנו
 לתנוכה (דרך א') ח"י"ב יהודה מכביו ח"י"ב מי לתנוכה
 צללים ה' היונו עפ"י זקנינו ככני ישכר במה דוכתו
 המחלוק בין פורים לתנוכה כי הנס ותנוכה לא ה"י צכות
 ישראל ותפתח רק ח"י"ב צרו חסדו רחם עליהם מלמעלה
 והוא כחי' מי כמפה צלח"י"ב חס"ד ח"ל כל היום ע"י"ב
 וזהו ענין הלזקה בחי' לזקק והס"ד גם שאין חנו כדלחיס
 יתן לנו ח"י"ב צחורת לזקק כמו שנוסחין לפני צפתה
 מצחי' חס"ד ח"ל כג"ל וחי"ב מהגבין הנערים צפתחיס
 לעורר מלוח לזקק מלמעלה כמו שה"י הנס וחי"ב מדליקין
 צפתה בסמוך לפתח להיפתחו לפני צפתה. וכח"י"ב מה
 לעול במחמרו (אות ח"י"ב):

קמ. תנוכה"ה מסוגל לגידת ציי"ס (והיונו זשי"ק לתורה
 ולאוי"ט"ט) כשהחז"ל בשעת הרגול צנר
 הויון ל"י צייס זכרי"כ הנה אחז"ל במחגי בשעת על שלש
 עשרת נשים מחות בשעה לדתן. על שאין זכירות כנדי"ה
 חל"ה בדלק"ת פנר וזהו ח"ל כי תנוכה מסוגל שילדו
 בחיים זשי"ק (וכח"י"ב הכחמ"ה חת"י"י את בעלי' שמין

היונו לתנוכה כנודע) וחי"ב הכונה בסודור ציי"ה
 חת"י"ב"כ"ו כי ח"י"ה (ח"י"ה יחלה ידה יהדלקה) כ"י
 (כוח הו"י יח"ש המתי"י את כל ומסבב כל הסוכות
 ומורה כל הויוה) כנודע:

קמא. בסדר הדורות כי כי קין הרג לבל בתנוכה
 היונו [א'] יום אחר כ"ה עפ"י
 המדיר צראשית (פכ"ב) כי הכל ה"י רק מר"ה עד התנוכה
 וע"י"ב צופ"ת וטפ"י"ז הניה צכ"ד כג"י צמ"ד שח"ה
 א' יום ונמלא מגיע עד יום ו' דתנוכה כשפנים מלאים
 והוא יום א' דר"ח טבת אז יום ז' דתנוכה חס א' חסר
 עב"פ נמלא ע"כ כי הריגת הבל ה"י ציינו תנוכה וצח"ה
 טבת. ויוצנו הדצרים למצויים קלח כי זהו רומז הכונה
 ש"י צפידור הר"ר שנתו ז"ל צנות כ"ה סגולה ליקח
 מ"ד דר"ה"ס עמן וכ"י להלל מהריצת ד"ס ש"י ציינו
 תנוכה הריגת הבל והשפופת דמו הטבור וזהו למקוק
 קול דמו אח"ך נעקום ח"ל וג"י ושיקר פונה חנוכה תיקון
 ורך יעק"ב (ומה שהוא מדת יעק"ב השלישי שצאצות
 ע"י"ז תנוכה הוא בחדש השלישי מחשרו והגם נעשה ע"י
 החשמונאים משבע לוי שהוא ג' לשצנים וכח"י"ב בקדושת
 לוי) ומצואר צלק"ת להאר"ח"ל (פ"י ואחמקן) כי יעקב כלול
 צלמומה מצחי' קי"ן וכלל יחדיו ע"כ תנוכה תיקוהו
 ציינים כאלו שהוא תיקון יעק"ב לתנר יחדיו קי"ן והכל
 ולכפר על הריגת הבל אז ציינים האלו כחי' זהו שחוקנו
 חכילה חלג צחוק"ה והוא כחי' צ"ד מלוח וזכרי"ה ח"י"ב
 צשצופת ועל שיכותן זל"ז ככר מצואר צצוי"ס במחמד
 שרי צשכר וכח"י"ס גם צשצופת צמ"ח (פ"י ח"י"ד)
 לאכול מחלבי חלב צבור ד"ס נענר ונעשה חלב. (וע"כ
 נעשה הריגת הבל לפי החשבון כג"ל צרי"ה ע"י"ת שהוא
 בוד רש"ת ד"ס (כח"י"ב בקרי"ס וזן ידון פ"י) שפקיפות
 מתגבין אז ולריך להמתיקן וע"י תנוכה נלל צכה יעק"ב
 חביונו ל"א מ"ת נהלל מרש"ה ד"ס אשר חביונו לפשמונו
 ח"ו ויהי ח"י"ב וצרי"ה עד עולם (והצן חלו הרמיות
 שרשמוחי לשי"ע למזכרת):

קמב. מוח שראינו צשפרי"ס חקי ספרי תלמודי רציונו
 הצטשי"ע זיי"ע ותלמידיהם וצפרע גדולי
 האחרונים זיי"ע מהם מלאים חמורי צרמונו ומחמרי
 תנוכה ציגמטריאות ותשבונו"ת רח"ו לחין מספר מה
 שלא כתבו כזה צימטריאות צשפרי"ס זמנים ומועדים
 (והכל חינו צמקרה ח"ו) וחי"ל עפ"י הנודע מחוסי"ק
 הובל חושצני"ה ה"י צפ"כר"ה ומצואר זה צכ"האר"ח"ל
 צשי"ה (שנר ח"י"ה פרק ו') וחי"ל חמנס החשבון הוא כמה
 סכום כל חות ואות ציגמטריה וכה"ה כחחי' שהוא הנקרא
 חשבון לעולם הוא בחי' המלכות בכל מקום שח"ה עכ"ה
 וע"כ שפיר תנוכה"ה שהוא בחי' המלכות"ת (מלכות"ת פה
 תורה צצטי"פ מ"ע דרצנן הוכן ליונו כדחז"ל בשעת
 ואחמ"ל) והוא הכונה להאיר לה למטה (במלכות)
 ע"כ נחמרו המאמרים ציוחל ע"י צימטריאות ותשבונו"ת
 והצן:

קמג. כתיב (משלי ה' ל') ואהי אלנו אמוין ואהי
 שפועים יום ויום וגו' אלנו הפסוקים מדברים עם
 בשבת התורה וי"ל רומז שפיר על חנוכה שהוא הולך
 על קוטב א' עם שבועות בסוד נ"ר מלוח ותורה אור
 וע"כ העיבור עם יששכר (שורש החכמה ולומדי התורה)
 ה"י שבועות והלילה בחנוכה (כמ"ש בצנ"ש במאמר
 שרי ביששכר בארוכה) וז"ש במעלות התורה ואהי (לשון
 עהוד) אלנו אמוין (ר"ת נ"ר מלוח ותורה אור) היינו
 שאהי שבועות זמן קבלת התורה ובחנוכה זמן אור"ה
 שפועים יום ויום (בהורה שבכחז ושבע"פ כ"ה בזמנו
 וענינו) וכן, וזכו רמזו נ"ש ואה"י (אלנו אמוין) לשון
 עתיד ולפי נחות הלשון הווליל וכייתי אלנו ולפי"ז שפיר
 הרמז היינו דקאי על נתינת התורה ואה"כ שיהיו
 החשמונאים שלחמו בעד האמונה ונ"ה תורה אור כנז':
 קמד. בתהלים ק"ט אודה ה' מאד צפי ובהוך רבים
 אהללנו כי יעמוד לימין אציון להושיע
 משופטי נפשו. הדקדוקים רבו באלו הכתובים ואין מקום
 להניע השאלות והזרות לכאורה כמו מ"ש אודה וגו'
 צפ"י כי פשיטא שהודאה הוא צפה ודיבור, וכמו אשר
 סיים המזמור להושיע משופטי נפשו ואיזו הן שופטי
 נפשו אם השופטים צד"ק של מעלה או למטה ובצדק
 ישפטו איך יוכלו להושיעו מהשופטים האלו כדין של
 תורה וכהאמת ואם הכונה להמנירים אותו שלא כדת
 איך יקראום שופטי נפשו בלא אך רשעים המה, איך
 יתכן שפיר הרמז דקאי על ימי חנוכה אלו וז"ש אודה
 ה' (כס ימי חנוכה שנתקנו להודו"ה ולהלל להש"י)
 מא"ד (היינו השם מ"ה שהוא ד"ס אד"ס בני חנוכה
 והוא בסוד הצרכה כמצואר בסידור ד"ס האד"ס בריבוע
 מ"ה וכן לכיון צמ"ד דר"ה"ס וכו' ולהמשיך האל"ף ל"ס
 להיות אד"ס אותיות מא"ד) צפ"י (בחי צפ"י ושרים
 תהרומ"ס שהוא ס"ד ימין מהד' משריון והמלאך מוכא"ל
 [שהוא מכב"י כמ"ש בתחזיק וקמצואר בדרכי אמונה
 לאחמור"ר ז"ע] שהוא מדת הצרכ"ס הכולל קו ימין
 ושכלל בחי נרות מהלילה א' עד ח' פעמים א"ל
 ג' הצרכ"ס כמ"ש הגה"ק מקאזנין ז"ע וכן בדרכי אמונה
 לאחמור"ר ז"ע. וכן רמז ג"כ צפ"י ר"ת ב"אור פינדק
 ייכלתן היינו האור דחנוכה וגם ר"ת ה' ב"אור פינדק
 ותתלה כפי אשרי העם יודעי תרוע"ה ה' ב"אור פינדק
 ייכלתן רמז שמחיל הכחיבה ברי"ב צנת הק"ש ומסוימת
 בחנוכה כמקובל בשם הדיוקים ז"ע) ובהוך רבי"ס
 אהללנו (היינו המלוח לפרסומו ניסח להללו צרכ"ס)
 [ואמרתו זה כליל א' דחנוכה ע"ד הכל כי כליל א'
 בחי אל כלול בחי נרות ח"פ א"ל ג' הצרכ"ס ועיקר
 החנוכה הוא כנגד יעקב"ב תיקון ירך יעקב"ב אמוס
 יעקב לקח לו זכות הצרכ"ס (כמ"ש במדרש מונח בפרשת
 דרכים יעקב אשר פדה א"ת הצרכ"ס היינו את ע"ס
 הצרכ"ס תיקון יעקב"ב החנוכה כי הגה הצרכ"ס כלול
 בחי ימים כנז' ומדת הצרכ"ס הוא החסד גמור אשר

נגד זה נ"ש שום קטרוג) וכמ"ש בן בחיבורנו בעה"י
 אל יפטור מחבירו ניגן (לדרך) אלא מתוך דב"ר הלכ"ה
 כי קו"ל כל הדרכים בחזקת סכנה ולריך רחמים ושלח
 יקטרג השטן כשחז"ל מ"ש יעקב על בנימין פן יקראנו
 אסון שהשטן מקטרג ח"י בשעת סכנת הדרך ע"כ לריך
 בדרך רק חסד הצרכ"ס שעל זה אין לקטרג כי אין טעם
 ודין ונשפט נגד רגון החסד ית"ש וזכו מתוך דב"ר הלכ"ה
 האותיות שמחו"ך פנימית חיצוה דב"ר הלכ"ה הם
 כנ"ל שהוא מדת הצרכ"ס וזו עוז לדרך שפ"ז לא שייך
 קטרוג כנז' ואכמ"ל. וזכו י"ל שאמר יעקב אצונו בכוותו
 בשדה חרן עם לאן לבן שפ"ס היו נשמות ישראל של י"ב
 שבטים וכו' לריך לרחמים גדול שלא יצנע אותו לבן
 ואת בניו ח"ו כמ"ש כבר במק"א בעה"י ע"כ גאמר
 שהתנול וענתה כי לדקתו ביום מה"ל (גו' הצרכ"ס)
 כי הבור על שכרי. כמ"ש בצנ"ש לחנוכה (במחמר שרי
 צוששכר) עה"כ נתן אלקים שכרי אשר נתתי שפחתו וגו'
 עיי"ש בטעני חנוכה וחינו לדרכנו שנקח אהו כח הצרכ"ס
 בהסד"ו להלנו בכוותו בדרך שדה לבן כנ"ל יעקב פדה
 (בניו) את הצרכ"ס (עם הצרכ"ס) כנ"ל שלא יצלעם
 לבן ח"ש ובהוך רבי"ס היינו מה שהוא בהוך פנים של
 רבי"ס הוא י"ב שבטים בניו להליל צנת חנוכה] כי
 יעמוד לימין אציון (כהאותיות שהם לימין היינו בלד
 ימין אותיות אציון בדרך א"ב מלמעלה למטה הוא
 האפ"ה"מ בני תני"ה עפ"ד רבינו בע"ה [שער הכללים]
 כי שם זה הוא בני ג' מילואי אקו"ק ביוד"ן צבה"ן
 באלפי"ן ותקח א' מהם שהוא הכולל הוא בני חותם
 תני"ד עיי"ש. וזכו רמז גמר הכות"ס שהוא בחנוכה לעובה
 ולחיים) להושיע משופטי נפשו (המה המקטרוגים וגם
 הב"ד ה"י קתוראון שהיו צרי"ה ויש בהם מלמדים
 חובה ר"ל משרי א"ה כמו שכתבנו כבר בארוכה במאמר
 הקט בשופר בכמה אופנים בעה"י וע"כ הם נקראים
 שופטי נפשי וצחנוכה נמתק וצא הישועה להושיע
 ולהליל מהדינים שהיו צרי"ה ובחוחמים הקודמים אם
 ח"ו היו דינים ומקטרוגים חכן בחנוכה נהדר שרק
 הש"י הוא שופטנו וזכו יושיענו צ"ב) אכז"ר:
 קמה. בזמר מעוז אור ומנוח קנקנים נעשה נס
 לשושני"ס. יש לדקדק למה נקט דוקא נס
 נשופים היינו המוצתרים בישראל כשופנה בין החוחים
 ומישראל עומן היו רובן בעוב"ר שנטו אחרו דעות
 היונים הארורים והבנינו ח"ע להם צבטול דעת עלמס
 מקודס כמו שמנינו בחז"ל הרבה מה שגזרו ב"ד של
 חשמונאים לתוקן דתה מפני שהיהם השעה אז לריכה
 לכך אצל הנס הגדול הזה ושלחמו רק י"ג אנשים נגד
 (כפירש"י צפי ברכה עה"כ ברך ה' חילו וכן ביוסיפון
 מפורש שלצבוף אסף מלך יון) חיל גדול מאוד של שלש
 מאות אלפים אנשים וינלחום וגם נגלה ונורה כזה (מלבד
 גם המנורה צביהמ"ק) לא היו כמעט מומות יל"מ
 וע"כ מנינו ביוסיפון שגם לאח"כ לא התנהגו כראוי

המלכים נזות השמנתי וגם הלדוקים שצנניו איז דנא
כי עדיין זמן החיקון גמור עד עת קץ בית השלישי
צ"ב והנס הי לפי שעתו ושמתו בזה היראים מאחצ"ו
שהיו כשונים בין החוחים הרשעים גם מאחצ"י, ע"כ
שפיר נאמר נעשה נס (רק) לשופטים מאחצ"י כנז.
הש"י וגאלנו צ"ב:

במאמר חרשי שבט

נהבין המשך וכונת הדברים י"ל עפומש"י דדבור הקודם
וליוניחי למ"ש בקריים צענון ירח טז"ה מאשר נחשוררים
הדינים ד"ל מהתקמ"ד כלבים וכו'לה. ע"כ זהו ירח
טבת מאוד לקיתי בו ונשחנו עלי סדרי נחיצו (ההולכים
בנחיצו השפט מלמעלה למטה להשפיע טובו ית"ש לבריותיו
ואלו נשחנו ונגרעו בחדש הלז כנז, עכ"ל נחפלא, הגם
בו) סררתי ופשעתי. (עכ"ל) וגלה ני טוב"ו (דגניו צגוי
היונו בחו" הטוב הגניו בחדש הלז נגד המקטריגים שקמוס
נגזו וכמ"ש בקריים שם שהוא טז"ת בסוד הטיב"ה
והלירוף הו"י שבו יולא מפסוק גדלו לבי אחי ונרוממה
שמו וחיבה אח"י עולה טז"ת כנ"ל) האומר ל"י
(שהוא הדינים וריוכו לכמחיקן כמ"ש צוז"ק בהקדמה
עכ"כ גדול טו"ש שצרך מי ירפא לך ע"כ נבקש בסליחות
היום שהוא שלא יתפשטו הדינים בחדש הלז למטה להיות
בשחי' דונים של חלקים רק להמשיכן למטה בחי' מלכו"ת
שהוא דוג"ה רפ"ח ויתגלה מלכות בית דוד צ"ב, וז"ש)
עד פ"ה (היונו שלא יגישו וישארו להיות למספר פ"ו
שהוא שם הדינים צגי' חלקיים רק אי חסד וכו'ינו רק
למספר פ"ה, ושהוא מלכו"ת פ"ה חורה שצ"פ קריון
לב זהיונו מלכו"ת דוג"ה רפ"ח כנודע) חצו"ה (כנז).
וכשנמחקים הדינים במדת מלכו"ת נזכה להקמת מלכות
שמים וארץ בהגלותו ית"ש ע"י מלכות בית דוד משוח
לדקנו) צצ"ה.

וגם י"ל מ"ש האומר לים עד פה תבוא. עכ"כ רשעים
כ"י"ס נגרש השקט לא יוכלו ויגרשו מימיו רשע
ועיט ומנ"ש חלמו"ל בהפאלת צנים עכ"ת במאמרי ר"ה
נ"י"מ שאומרים במוסף בהצטחה נח להרבות זרעו ואלאחיו
כח"ל ה"י"ס היונו ח"ל שם ל"י"ס סביב לעכב הרשעים
שקראו י"ס כנז' שלא ימריצו טולס ולא יאלו מנצולס
להשחית גבול הקדושה ה"ו. עי"ש. זהו כיון שניתן הכח
ח"ו בחדש טבת לאלו כלבין דחניפין תחקמ"ד שורש
הכלבים עזי נפש ע"כ נבקש וכה"י בטוחים מאת הש"י
(ואומרים זה בחטנות וסניחות י' בעצ"ת) האומר ל"י"ס
(הרשעים כנ"ל) עד פה תבוא (שלא ימריצו עולס
ונחטנים להם גבול ומדה גם בחדש הזה) ואל ירעו ולא
ישחיתו בכל הר קדשי ויולנו ויגאלנו צצ"ה:

ה. וי"ל עוד צמ"ש לעיל בשם הקריים ודן ידיו (פ"ו)
בצענו רש"ת ד"ס בחדש הלז וי"ל עפומש"י
שם רבינו הגדול מהרד"י ז"ע המ"י ממעורעט על
המדרש הו"י עיר הדמים הו"י קרתא דשפכא דמים
גובה היינו לא תאלנו על הד"ס שדר"ל קודם שהתפללתם

א. ותלקח חסתר אל בית המלך וכו' בחדש העשירי
הוא חדש טבת. חרז"ל במגילה (דף י"ג
ע"א) ודרשו על כתוב זה כי זהו טבת שבה גוף מן
הגוף. אהה ידיו כגן דברי חכמים וחיודתם כי הנה
חכמים ופזרים הם נ"י"ה ולא הם שכלולים זכ"ו כמו
שכתבתי כ"ס במאמרי הגולה ופזרים וגם לר"ה חדר כי
מז"ל חר"י רג"ס עולה נ"ר חכמים וזהו י"ל רמוז
ותלקח חסתר שלקחה הכח דגם פזרים שנעשה על זר"ה
גם ע"י אור גם חכמים שהוא בחדש טז"ת בחדש העשירי
וכמ"ש צבני יששכר (מאמר חורה אור חות כ"ו) עכ"כ
בעשירי בחוד' לחדש נראו רשעי הכרים שראה צב"כ
יתי ה"י"ח שעתידין להדליק צר"ת טבת עי"ש, וע"י
שפיר דרז"ל ירח שבהנה גוף מן הגוף גוי"ף צגי' חכמים
וגם גוי"ף נקי מדת מלכו"ת כנודע ומדת מלכו"ת מאורין
לב לנטה בהנטה צע"ה שיוודת להת טרף לביחה וחוק
לנעוה"י ונהינה צב"כ מן אור חכמה ע"כ הוא ירח
שבהנה גוי"ף מן הגוי"ף כנז:

ב. הצירוף הולל (בחדש הזה) הוא מהכי גדלו לבי
אחי ונרוממה' שמו' ע"י בזה בדברינו לעיל
במאמר ימי חורה (אות כ"ה וגם באות ל"ד) הרמו
כשחל ל"ל ו' דחטובה צר"ת טבת וכן במאמרינו לשבח
הגדול (אות צ' בד"ה והנה לקחו וכו') עי"ש:
ג. צ"י בקריים (פ"ו) ענין טז"ת ומה שהצטרפו בו
ח"ו לנגדנו, ואנכה למחר טנינו,
הוא יעזרנו צ"ב. וצ"י אור הדברים קלת תמלא בדברינו
צדרי חורה (מהדורה צ' אות מ"ה) עי"ש וע"י לעיל
בדברינו מאמר ימי חורה (אות קכ"ב).

וי"ל עוד בזה כי הנה גם חודש חשון שמד אז ורשעים
בחדש הזה שקראו צול במנכות צ"י"ד ע"כ בגזרות
מהחודשות (ל"ע) בחדש הלז כמ"ש צבני יששכר (מאמרי
חודש חשון) עי"ש וע"כ ו"ל אלו השני חדשים חשון
טיבת ר"ת ח"ט ברמו המצולר בש"ע (כל' ר"ה) שלא
נאכול אגוז צר"ה צגי' ח"ט חן כשמדבקים ח"ט צלומוד
החורה בהדשים אלו אשר הלינות ארוכות (וכמ"ש לעיל
במאמרי חדש מרחשון) אז חין טו"צ אלא חור"ה והוא
צגי' טו"צ ג"כ (כמצולר בש"ע שם) ויכי החדש הזה
עליו למצו"ה וגם נזכה צ"ב להרר הטו"צ זהו ירושלים
ויב"מ"ק צננינו ע"י הג"ל בקרוצ:

ד. (בסליחות ל"י טבת) ירח טבת מאוד לקיתי בו
ונשחנו עלי סדרי נחיצו סררתי ופשעתי
וגלה לי טובו האומר לים עד פה תבוא עכ"ה והנה

על דמכם היינו רצועית דם הבהמיות שנאדם שאין עוד האלף לזה לכיות צחי אד"ם קודם התפלה. וזהו שחמז"ל צמגילה ותלקח אסתר (נקודת הקדושה ונשמה המוסתרת כל צל ישראל) אל המלך אחשורוש (צני זומ"ה הנח"ם מצוחר צמפרים וצפרע צם) דברי אסתר זה"ה"ק מקטטטו צ"ל) היינו שנאדם הזה מתגברים על הכלבים ר"ל צסוד רש"ם דם היינו כמ"ש דוד מלכנו רש"ם הכינו לפעמי מלך הס"ה המחדשים ומתגברים אז ח"ו ולפרוש

רשת לירחי ה' צחאות הגשמיית של הגוף וזהו צמד עז"ת הוא חדש העשירי וזהו שדחז"ל צמגילה חדש שהגוף נהנה מן הגוף דהיינו שנאדם עז"ת שהגוף נהנה מן הגוף חלות גופניות חז"ם רש"ם (כ"ל) הכינו לפעמי (להדיחנו מעצרות הש"י) כרו לפני שוחה (עמוקה של גיבנם ר"ל לחיות וצקס גפרד צחחי ד"ם וזהו ד"ם רצועית הבהמיות כנ"ז) ה' ילגו וחינו עד ציאגלצ"צ :

מאמר חדש שבת, מאמר צום העשירי.

א. בב"י א"ח (פי תק"ג צמס) אצודרהס כי עשרה צצנה הוא משונה משאר תעניות שאם ה' חל צצנה לא היו יכולים לדחותו ליום אחר מפני שחמ"ר צו צעלם היום הזה כמו ציוה"כ עכ"ל וזהו פלא לכחורה כי מה שייך לומר אם ה' חל צצנה הלא לא יוכל לחול צצנה והלוח הלו שלנו צסודר העצרונית הוא עוד מזמן חכמי הש"ס עד ציחה הגלצ"צ שוקדשו עפ"י הר"ח (ואז יהי ממילא לום הטעירי לששון ולשמחה ולא לתענית) וע"י ה' חכ"ה (סעי' צ') וצס"ה תקני"ה (סעי' ג') וצמג"ה שם (ס"ק ד') ח"כ מה קחמר אם ה' חל צצנה הלא לא יחול לעולם ואין מניחות לזה כנ"ז. והגם כי צהנכו שם חיקן הלשון שם צמס האצודרהס טדוין חין צזכ ישוב לקושייתנו. אולם נראה עפ"י המדרש הנחומא צרלשית (פ"ג) ח"ל ואם חל ארבעה עשר צצנה אסור להתענות צע"ש מפני עורח שנה שטיקר תענית סליחות רחמים הוא ואסור לאמועי מכבוד שנה וכבוד שנה עדיף מאלף תעניות דכבוד שנה דאורייתא ותענית דרבנן ואהו כבוד שנה דאורייתא ודחי תענית דרבנן הלא מקדימין ומתענין צחמישו צצנה וכ"ר עכ"ל המדרש ונמ"ל כי מה שמתענין צערב שנה הוי דחי לשנה וב"כ צע"ז (ה' הרפ"ו ח"ק צ') לענין תענית אסתר צע"ש דאם יתענו עד הלילה ש"ק וכבר נכנס שנה ומה לי מתענה מקלת שנה או כולו כרו דש"ל דזהו הוי מתענה צע"ש כמו מתענה צצנה ע"כ חין מתענין תענית אסתר צע"ש רק ציום ה' שלפניו וא"כ ציום עשרה צצנה שמתענין צערב שנה (ורק זה התענית י' צצנה וכל לחול צע"ש), ואין מדחין אותו ליום שלפניו וכיינו צע"כ דלמדו מקרא שג"י צעלם היום הזה כמו ציוה"כ כד' האצודרהס ע"כ הוא נקרא דוחה שנה ט"י התענית צע"ש דגורע מכבוד שנה כמ"ש המדרש הנחומא כנ"ז וח"ש דברי האצודרהס. וע"י צירושלמי תענית (פ"ג הלכה י"ד). וצש"ע א"ח"ח (ס"י רמ"ע סעי' ד') ורמ"ה שם :

השמי ומקורו הוא מהדרכות של הרב הקדוש מהר"ם מעשטרנאצול ז"ע כנודע. ולפי כ"ל אסור אך כיון שאין עושין חסידים ואנשי מעשה תענית שובצ"ים לתענית לצור צפרהסיה רק לתענית יחוד כ"ה כפי שידע נטעו לצבו ולרות עונותיו צזה והלנע לפת עם ה' ורבים נהבו צחמת מה"ל כשמתענין צע"ש תענית שובצ"ים לטעום מידי צעה הדלקת נרות ש"ק כרו שלא ינכסו לשנה כשהוא משונה אך ח"ל דיכולים להשלים התענית ולאכול רק אחרי קידוש צליל ש"ק כיון שאין עושים התענית צפרהסיה כנ"ז רק לחסידים ואנשי מעשה וכבר מצוחר צס"י רפ"ה (סעי' צ') שכמה חסידים ואנשי מעשה שמתענו צצנה ושכן עשה ר"י החסיד ז"ל והגם כי שם כ' המחבר מפני שינוי וסח מתמה שמתענין צכל יום חמס מד' הע"ז שם (ס"ק צ') וכן נודע מד' הצ"ה ש' דהיבא שעושה להליל נפשו האסורה צכצלי צרל של חלות הירד מוחר להתענות צצנה והוי ענג הוא לו דמוחר ע"כ כיון שגמבר זה ליחודי בגולה שמתענין צע"ש ולא צצנה רק שיש חשש שיכנס לשנה כשהוא משונה וכשענג הוא לו מותר כג"ל צודחי להתענות צע"ש, משח"כ דבר שנמסר לרבים צח"ל ולכל בהמון התענית העיוני היותר גדולה להם כי המה רעבים גם לחאים. עיפוס גם ינעים. נפסס צהם חתטטף צפרט צסוף התענית ול"ש לומר דענג הוא להם אדרבה לעול ולמשח יחשב להם ע"כ שפיר אסור גם צע"ש ומפני סוף התענית שנכנס לשנה כ"ל. שוז ח"ל עפ"י ד הטור (ס"י רמ"ט) דרדו אנשי מעשה להתענות צע"ש כרו שיחכלו ליל שנה לחיאצון ועי"ש צצ"י וכן פסק שם צש"ע (סעי' ג') אם כי צצ"ה הוצא שם צמג"ה (ס"ק ז') אסר להתענות צע"ש מי"ח נראה בהכרעה שפיר כד' הע"ז ח"ל צה"י מגילה (ס"י תרפ"ו ס"ק צ') דשאני אנשי מעשה שאין מצטלין ענג שנה כשמתענין צע"ש ומדרכס לאכול צחאות עפי כשהם מתענים משח"כ רוצ העולם הם חלושים אחר התענית וע"כ חין לקבוע תענית צע"ש עכ"ד הע"ז עי"ש ולפ"י שפיר נכונים דצרינו דשפיר הוי דיהוי לגבו העולם צתענית לצור עשרה צצנה כשחל צע"ש דרוצ העולם חלושים אחרי

ולכאורה יש מזה סחירה לחותן שנהבו להתענות צימים האלו תענית שובצ"ים לחיקון היסוד ציום

המעניות ונכונים דברי הב"י ולפי"ד המדרש הנחומת כ"ל. אבל להסידום ואנשי מעשה שמעניות בשבצ"ים ע"ש וכולים להשלים כנ"ז ולהם אינו ציטול ענג שבת כמו שחילקו ציניהם וכן ת"ל שהוא להעולם כנ"ז:

מאמרי חרש שבת, מאמרי שובו בנים שובבים.

זהר ה' ומי יקום במקום קדשו שלא ישוב לכסלה עוד וזהו התשובה דמכני עד שיטיד עליו הירוע העלומות שלא ישוב לכסלה עוד וכבר כתבנו שם במאמר שובב ישראל כנ"ל כי האומר אחטא ואשוב לכך אין מספיקן בידו לעשות תשובה כיון דלא נתגלה למפרע דעצירה היתה צלי דעת רק בשובב דהא ידע מקודם שישוב אח"כ כיון שאמר אחטא ואשוב וכיון שלא היה שוב"ב א"כ לא [אתח] [עשה] דיבור (דהודיו ותשובה) ומצטל מעשה (דהעצירה) ולא מהני התשובה עי"ש צביאור דבריו עפי"ד גדולי האחרונים ז"ל וכשתגלה שה"י שוב"ב מעיקרה זהו תשובה מאהבה ומכני ביתר שאת ועוד גם לחטא קרי כנ"ל וזהו תיקון י"ם. לבתי שוב"ב כנ"ל ואמרו צוה"ק (ברוש בהקדמה) גדול כ"י"ם שצרך מ"י ירפא לך האי דרגא סתימאה עילאה (מ"י צחי צינה) ע"כ נא' ומ"י יקום במקום קדשו שיקום בתשובתו ולא ישוב לכסלה עד שיטיד עליו הירוע העלומות ית"ש כנ"ל. ולא יהי צחתי אחטא ואשוב וכו'. והנה פרעה אמר לאו כי רעה נגד פניכם היינו מחטא הירוע צמדבר שראה באנגנינות כפירש"י, וכחטא הלו צמדבר לא היו ישראל ראוין לחיות מעשה חלל כדי להורות תשובה לרצ"ים כשאחז"ל כי רצ"ים לריבין נו לתקון חטא קרי כמעט לא ימלט אי מני ח"ף שיאמר זבוחי נפשי וטהרתי מחטא הלו לגמרי ע"כ לריבין תשוב"ה לרצ"ים. ושם נאמר ויקומו לנחק שדרז"ל אלו עריות היינו שנכשלו בחטא היסוד בשורשו אח"כ נהפך כוכב דם שראה פרעה לדם מילה היינו ע"י ברית מילה מתקנים חטא היסוד כנודע בספרים ונהפך הכל לעוצה קן ועזרנו הש"י צימים חאלו לטובה צ"ב:

א. הימים האלו ימי שובצ"ים מסוגלים לתיקון עון קר"י כמבואר בהארז"ל והוא סימן ר"ה הפרשיות האלו שובצ"ים עדה"כ שובו צינים שובצ"ים, והנה עפי"ד הזוה"ק (פ' נח) לא מהני תשובה לחטא פגם הצרית בר מתיוצחא יתירא וכי המפרשים דהיינו תשובה עילאה תשובה מאהבה והוא מבתי צינה עילאה כנודע. והנה חז"ל לרשו צמסי יומא (פ"ו ע"א) עה"כ הלו שובו צינים שובצ"ים דמעיקרא שובצ"ים אחס פירש"י כשתעשו תשובה מנלה עליכם באלו תחלת החטא על נטרות ושטות ופוצנות עכ"ל ומסקי שם צמסי האן מאהבה היינו דהך דשובו צינים שובצ"ים מיינו בתשובה מאהבה דנעקר הטון מהחלתי עי"ש ברש"י ולפי"ז שפיר יתח' רמז הזמן שהוא שריבין לתקן הטון כנ"ל ולא מהני רק תשובה עילאה דהיינו תשובה מאהבה כנ"ז וזה רמז צחתי שובצ"ים דמעיקרא נתקן בתשובה מאהבה כדאמרי בגמ', והנה שורש התיבה הוא שוב"ב כמ"ש [צושי] ויך שוב"ב צדך לכו ע"כ שוב"ב צגי קר"י (ולחטא זה לא מהני רק תשובה מאהבה ונעשה מעיקרא שובצ"ים כנ"ל) [ועי' דברינו בזה במאמר שובב ישראל לעשיית אות י"ב] והוא שובצ"ים היינו עד פי בשלת ר"ה שוב"ב ומאז והלאה ר"ה י"ם היינו צחי צינה תשובה עילאה התיקון לחטא זה שזהו סוד י"ם העליון כנודע וזהו סוד קריעת י"ם שגא' צפי בשלת. וגם י"ם הוא כר"ה של הפרשיות יתרו (שהוא צחי חג השבועות שער החמישים צינה יובל העליון) ימשפטים (ששם נאמר התיקון של יאח' לחפשי חנס צחי עולם החירות שהוא ג"כ צינה תשובה עילאה) ועי' דברינו צפי חיים ושלים (פ' צח) עה"כ מי ומי ההולכים והמדרש ע"ז מי יעלה

מאמרי חרש שבת

א. בבני יששכר במאמרו לחדש הזה מצאנו ענין מה שהתחיל מש"ה רבינו לצאר את התורה בחדש הזה שמזלו דנ"י ושארנו התוכנים הראשונים אשר דנ"י מזלן של ישראל (וציאר שם כי באמת כשאחז"ל אין מזל לישראל רק מזלם כפוף להתורה כמו הדלי שמשמש למים שנמשלה התורה למים) ע"כ אמרו צנות יתרו על משה וגם דל"ה דל"ה לנו וישק את האן שמרע"ה צחי דל"ה ויתרו ח"ל למה עוצתן את הא"י"ש גי' שצ"ט עתה"ה עי"ש. וי"ל עפי"ד דבריו מכון הכתוב (תכלים ק"צ) יודיע דרכיו למשה ר"ה דל"ה לבני ישראל עלילותיו כי ע"י משה שהוא ח"ל ע"י הדלי כנ"ז. וזהו י"ל צמד"ר על הכי ומשה ה"י רועה הכ"ד יודיע דרכיו למשה וגי' וצוה מכון כיון שאז החטא ההתגלות אליו ית' להיות מזלן של ישראל צחי דל"ה וע"כ אמר המדרש הכ"ד יודיע דרכיו למשה צר"ת כנ"ז:

ב. ועוד לאלוק מילין בהקדמה זו כי דלי מזלן של ישראל רמז צכתוב גצי משה רבינו כנ"ז וגם דלה דלה לנו וישק את האן (לאן בית ישראל) שהוא מזלן של ישראל ויאמר אל צנותיו ואי"ו (רמז צחי

אי"ה כי כונה פשט המלה א' הוא וכוף מזל העליון כה"ר דאמרו בתיוז"ק דבחומו"ז במזל חנה מילתא היינו מהכח"ר ולאשר מדבר מבחי משה רבינו שהוא פל"ה העליון בחי' חניף נחיצ ושביל יסוד אבא [עיי' בכוונה מוריד הגשם] ע"כ רמז שפיר אי"ה עם א' [פל"ה העליון] עולה אי"ו) למה זה עזבתן את הא"ש שהוא גבי שצ"ט כנז' שם צביו"ש) קראן לו ויאכל לח"ם (היינו בבחי' מזלין של ישראל הוא לח"ם גי' מזלי"ה כנודע בהאר"ז"ל ע"כ ויאכל לח"ם שמעם נשפטו ממזל העליון כל השפעות) כנז' :

ג. (בתהלים מ"ה) רחש לבי דבר טוב אומר חני מעשי למלך לשוני עם סופר מהיר ופיפיה מבני אדם הולך חן בשפתותיך וגו' והדרך ללך רכב על דבר אמת וענוה לך והורך נוראות ימיך חניך שנויים עמים תחתך ופלו בלז אויבי המלך כסאך חלקים עולם ועד שבת מישור שבת מלכותך. י"ל רמז ר"ה שבת שאז הואיל משה באר את התורה הזאת באחד לחדש בעשתי עשר חדש פירש"י בשבועים לשון (וסי' קדושה לוי שם צפי דברים למה הולכו בשבועים לשון) והנה אמרו במגילה (ט' ע"ה) דרבותינו החירו לבחוב התורה בלשון יונית ואמרו דהחירו יונית רק משום מעשה שהי' בתלמי המלך שהעתיקו לו התורה בלשון יונית עפ"י גזירתו עיי"ש ועוד אמרו שם דרשב"ג ס"ל דמותר לבחוב התורה יונית דכתיב ופת חלקים לפת וישכון באכלי שם ופיפיה"ו של ופת יב"ו באכלי שם. והנה החיך הי' להם כח הגם להשבעים ושנים זקנים להעתיק כראוי לכיון לדבר א' גם שהענין בעולם לא הי' טוב כי הי' העולם חשוך גי' ימים גשהעתיקו התורה בלשון יון חלה שהי' ההכרחי ועשה גם להם בזה עכ"פ ונראה שזרע הדבר נמשך בזה לכיון כולם גם בלשון העמים (יון) שהוא שורש הלשונות ושורש החכמות חילוניות כמבואר צבני יששכר (במאמרו חנוכה) עכ"פ כיון שהי' להם שורש בקדושה בעת ביאור משה רבינו בשבעים לשון כעין מ"ש בקדושה לוי (פי' דברים) לענין העי' שרים ולשונותם עיי"ש ע"כ נעשה להם גם גם בהש"ך הי' להם חור גם להתנוסס מאחו יח"ש. וז"ש מרע"ה התורה בשבעים לשון צר"ה שבת כמפורש בתורה ע"כ רמזו רח"ש (ר"ה יראש יחדש ישבע) לבי דבר טוב אומר חני מעשי למלך (שהעתיקו התורה [שנך] דבר טו"ב, וזהו מעשינו וחיותנו] לתלמי המלך) לשוני עם סופר מהיר ופיפיה מבני אדם (היינו שיאמר ישראל שמכל הלשונות לשוני הוא עם סופר מהיר ופיפיה מבני אדם ר"ל לשוננו הקדוש הוא המהיר והקצר והמשובה ביותר גם מלשון יון שהחירו לחד מ"ד לבחוב ס"ת ודרשו ופיפיה"ו של יפ"ת וזהו הלה"ק ופיפיה"ת מוצהר ויפה מכל חלו) הולך חן בשפתותיך (היינו שהי' להם להחכמים חין בעיני חלמו) ללך רכב על דבר אמת וענוה לך והורך נוראות ימיך (עפ"ימשי"כ בספרים כי שצ"ט

האותיות ע"כ הם מטצ"ה רק שהחילוק [בין עבת לשבע] החי"ו נש"ץ ויוצן נע"ד עפ"ימשי"כ בקרניים ודן ידן כי עב"ת ר"ת יצטיבה יטובה יתקבר שגא' באצרה"ם והנה החי"ו הוא רגלי יורדי מו"ת חלל שהמת בעבת נדבק בסוד העובה כמ"ש בקרניים שם חבל בשבת נמחק החי"ו לש"ץ שהוא גי' קוין בחי' תפארת"ה [חיים] בסוד ועק"צ חזינו ל"ה מ"ת וכשנמחק החי"ו דרגתי דרגלי יורדי מו"ת נעשה תיקון ואמ"ת שממשיכין האל"ף לנוראות מו"ת כנודע ח"ש רכב על דבר אמ"ת ותור"ך נוראות ימיך היינו תור"ה הוא עץ חיים ת"ת ונוראות"ה הוא בסוד הנור"ה בחי' יעק"צ חזינו ל"ה מ"ת וכוף הוא בחי' ה"ת קו האמנטי נטפה לימי"ן. וזהו ותור"ך נוראות"ה ימי"ך) חניך שנויים עמים תחתך ופלו בלז אויבי המלך (כי ע"י הזקנים שהעתיקו כנז' בטל טענת העמים שהלשינו על תורתנו וקמה אויבי המלך הקצ"ה) כסאך וגו' שצ"ט מישור שצ"ט מלכותך (היינו כנז' כי בחדש שצ"ט נמחקו הדיונים של עב"ת ובחי' שבת רעושה וכו' נעשה בכסא מלכותו למויבור וזהו שצ"ט מישור"ר ביושר נפנים משוכ"ד והוכן צחסד כסאך) :

ד. עוד י"ל בזה דבחו"ש שבת נמחקו הדיונים מחדש עבת וא"כ נמשכו החסדים מר"ה שבת וכלאה וכיון שבחו"ש הזה חמשה עשר בשבת שהוא ארבעים יום קודם ילדת הולד בכ"ה באדר בריאת העולם שהוא בניסן בחי' חסדים עוד מתחיל בחדש הלז התגלות החסדים ועיקר התגלותו הוא מע"ו בחדש וכלאה אך מר"ה נמשכו החסדים אמנם לא נחגלו עודנה (כי בחי' השקף עולה באינן והתגלותו בט"ו בשבת) ובזה יוצן במתני' דיש ר"ה בא' בשבת ר"ה לאינן כדברי צ"ש צ"ה אומרים בחמשה עשר זו היינו כנודע החילוק בין צ"ש לצ"ה כי הלכה בצ"ה צימינו לאשר בחי' צ"ש המה גבורות וחסדים נסתרים בחוכן ובחוקף גלותנו לא נוכל לסבול אך לעתיד יב"ו הלכה בצ"ש בבחי' מעלת הזכר על הכסף כנודע בסה"ק ע"כ צר"ח שבת שאז החסדים רק בחי' נסתרים עודנה הוא כשופט צ"ש משא"כ בחמשה עשר בשבת שאז הוחלו להתגלות כבר ע"כ כדברי צ"ה בחמשה עשר זו :

ה. בסי' יצירה, המליך שצ"ט בשנה וקורקצ"ן בנפש זי"ג. י"ל רמז כי בחדש הזה ע"ו בשבת שהוא ארבעים יום קודם ילדת הולד ראשיח הוויית בה"ע בכ"ה אדר למ"ד בניסן נצרא העולם והנה היחוד בניסן בחי' ישמחו ישמחים ויהגל יהארגן ובלילי פסח חין שמחה כשמחת השכינה בלילה זה שיש זיוג חפי' בעשי' כמבואר בסידור הר"ר שבתו זל"ל ושאז בחי' ומשום חתן על כלה ישיש עליך כמ"ש בחיבורנו זה במאמר זמן חרותנו צעדי ונהגה שמחת הכל"ה שהוא בחי' רחל בליל פסח כמו שהוא כל הכונות אז רק בבחי' רחל (כי לאה נעלמה אז) ואז היחוד בחי' חתן על כלה אמנם בשצ"ט שהוא רק הכנה לזה וגם שהוא

ארבעים יום קודם ילירת הולד שמכרזון בת פלוני לפלוני היינו רק לבחי חתין מכרזון אז מי יהי בת זוגו ע"כ ההכנה אז רק לבחי חתין וע"כ קורקבין בגי חתין וכוהו צבחי שצ"ע כנז' וכשצאים ללילי פסח אז צחי יהוד שמחת החתין עם הכליה (כניכול) כיה"ר צ"ע בשלימות :
 ו. עיי' לעיל זכר (אות ג') ובמאמרינו ימי אורה (אות פ"ד) בסופו צטון שצט :

ז. עיי' מ"ש לעיל (אות א' ב') צטון דלי מל שצט ומ"ש צבני יששכר כו משרע"ה נאמר צו וגם דלה דלה לנו וישק את האנן לאשר דלי הוא מזון של ישראל כמ"ש הכוכבים הראשונים עיי"ש וע"כ ו"ל שגם הדלי בהמונתו וכתניתו הוא שמוריד הכלי עד הבאר לתחתיתו ועיי"ז יוכל אח"כ בהגבתו להעלות המים בכלי הדלי (והוא כצחי ירדה ללורך עלוי) ע"כ זכו מדה משה רבינו העניו מכל האדם אשר על פני האדמה שמוריד ח"ע עד למטה צטומק כדי להעלות מים (אין מים אלא תורה כמשארז"ל בתענית וגם) שפט בכל ענינים לישאל עם קרובו וז"ש צמשה (בריש פ' דברים) ציום הוא ר"ת שצט והחיל משה צא"ר את התורה הזאת לאמר לשון צא"ר שמעלה מחוכה עיי' מל (שצט) החדש הזה את מימי שפט החורה כנז' :

ח. רעוד ו"ל זכר צטון הצא"ר אשר הואיל משה צא"ר וגר (צ"ח שצט) כנז' ערה"כ (צפ' וילא) כו

מן הצא"ר הוא ישקו העדרים ,והאנן גדולה" על פי הצא"ר במצואר צוה"ק שם דהיינו אבן נגף אבן משחית המעכב שלא יבא (ח"ו) השפט לישראל עם קרובו יח"ש נמלא כי צהיות משה רבינו דלה דלה לנו מן הצא"ר כנ"ל (והוא מל שצט דל"י כנ"ל) אז נאמר שם (צפ' שמוח) למח זה עזבתן את הא"ש (צג"י שצ"ט) קראן לו ויאכל לחם (צג"י מזל"ח מזון של ישראל מצחי דל"י כנ"ל) ע"כ צהדש הלז מסוגל להמשיך פרנסה טובה מן הצא"ר הוא ישקו העדרים וכנ"ס :

ט. בקדושת לוי (פ' בא) צד"ה ויאמר ה' אל משה צא אל פרעה וגו'. צחוך המאמר

והדבור, וזהו הרמז בתורתנו שהנה כל מכה שימשה חדש א' וצחני ניסן ה' מכה בכורות ומכה ארצה ה' בתחילה צחני שצט ל' יום קודם לפורים עכל"ה ויפלה הדברים מכו ההמשך לשלפנו או שלאחריו עיי"ש ומה צא להשמיענו צזה חולם נראה שצא להשמיענו עפ"י צוה"ק צפ' ויקבל (דף ר"ז ע"ב) פרשין דכולא שהא אחטערו קמו קוצ"ה ואמרו חנא משצת פלוני וחנא משצת פלוני וכ"י עכל"ה ועיי' צדצרינו צד"ת (מח"ק אות מ"ו) וכן ו"ל רומז צקדושת לוי כי לעולם קורין פ' צא שהוא צו נאמר התחלת מכת ארצ"ה צחלת חדש שצ"ע שאז ה' מעשה שליטת מכת הארצה והיינו שייכות הפרשה עם הזמן שצו נעשה כנ"ל מצוה"ק :

מאמרי חרש שבט, מאמר פ"ד הע"ג.

בו ידובר מענין יום חמשה עשר בשב"ט ר"ה לאילן וברכת פ"ד הע"ג שנהגו בו וכנז' בפניהם.

א. בבני יששכר צמאמר ליות הזה צשם רצותיו ז"ל מקובל להפלה צט"ו שצצט על אחרוג כשר יפח ומבודר. ו"ל רמז משאחז"ל דרכו של א"ש לחזור אחרי אשה כי ח"ש צג"י שצ"ט כוודע חש"ה רומזת לאחריו"ג וכמ"ש צבני יששכר (מאמר אות חיים) כי חנא דווקגא נקט אחרוג שפסל"ה לשון נקבה ושאר המינים נקט צלשון זכר כי הוא צחי מלכותא נוקב"ה (ועיי' במאמרנו מאני קרבה אות ג') וזהו דרכו של ח"ש (צחדש שצ"ט, עולה כנז') לחזור אחרי חש"ה (לריך להיות מחזיר אחרי אחרוג מהודר ויפח לעורר אז בהפלתו וחרונו לטובה) :

ב. צהגו להרצות צפירות ציום הוא כמ"ש צמג"ה (ס"י קל"א ס"ק ע"ז) צשם ס' חיקון יששכר. ומצרכים צרכת פרי"ה עט"ן ועיי' צבנו"ש מ"ש צזה צטון שהוא ארבעים יום קודם ילירת הולד צצריחת העולם צכ"ה צאדר ובצת"ק תפארת צנים על המועדים מאחמ"ר הגכ"ק ז"ע האריך צזה צדרוש לע"ו שצצט, וכהה בשעלה צרלונו לצרוא העולם וצארצעים יום מקודם

ג. ועיי' מ"ש לעיל צמאמר חדש שצט (אות ה') כו לכך נאמר צס' ילירת סהמליך שצ"ט צצנה וקורקבין צנפס וכ"י כו קורקבין צג"י חתין עיי"ש ולטנינו וצן קלת צהמשך הדברים כי מכרזון ארבעים יום קודם ילירת הולד צת פלוני לפלוני משמע כי פלוני היינו הדבר (החתן) כצד נמשך וגממר אז חנא שצריך ניהן לו בת פלוני שהוא זיוגו (ככלה שלו) שזכו וצמח צפסח שאז יהי יהוד חתן על כלה כנ"ל משא"כ צחדש שצט ג"י ח"ש אחז"ל דרכו של

ח"ש לחזור אחר חשב (וכנ"ל בלות א' בזה) היינו שאז בשב"ע הוא רק בחי ח"ש הוא החמ"ן כנ"ל ומחזיר אחר חשי"ה הוא זה זוגו הכלה להיות היחוד בשלימות שהוא אז רק הכנה לימים הקדושים הצעלי"ע חג הפסח. ויש לרמז עוד בזה כמה שכתבנו לעיל (לוח ב') בזה כי פרי"ו הפ"ן עולה תנ"ה והוא מספר ג' מילואי חכ"י וכו' מספר חותם כמ"ש בבהאריח"ל להושענה רבה והוא

בבחי זו כמו שכתבנו רצה להכנה בחי זרי"ע גי' ערצ"ה להיחוד השלם חתן על כלה שיחי אחרי זה בשמיני עלת כמבואר בכוונת הו"ר שם כן בזה הוא הכנה בע"ז בשבט בהרצעים יום מקודם להיחוד בפסח והיינו מלידת והוויית העולם בניסן (ורשמתי רק בדרך רמז ואפשר). ועל כן הזמן בע"ז בשבט כנ"ל להמשיך בנים היינו ג"כ זרי"ע כמו בהו"ר יום ערצ"ה כנ"ל :

מאמרי חרש אדר

א. הצירוף מחדש הזה יולא מהכי עירתי ולשרקה בניי לחנוני כיבס בנין לצושו וגוי רומז שאז המלוה בשתיים וי"ן וכמבואר הכונה בהאריח"ל על שתיים היי"ן (דוקא) בפורים, (ועיי' מה שכתבנו במאמר ימי ששון לפורים לוח כ"ט מ"ב מ"ה) :

ב. משוכנס אדר מרבין בשמחה. הנה לשון הש"ס (תענית כ"ט ע"א) משוכנס אדר ממעטין בשמחה אר"י ברוי דר"ש בר שילה משמי' דרצ כשם משוכנס אדר ממעטין בשמחה, כך משוכנס אדר מרבין בשמחה ולכאורה יפלא דברי משוכנס אדר ממעטין בשמחה מפורש שם בגמ' ופוסקים בחוזה דברים ממעטין כגון צמ"מ ולא יבנה בנין של שמחה (עיי' חו"מ סי' תקנ"א סעי' ב' ועוד שם) אבל משוכנס אדר מרבין בשמחה לא מפרשי כמה מרבין ונקטי' רק בדרך חגז כשם שוכנס אדר וכו' כך משוכנס אדר מרבין בשמחה והלא מדה טובה מרובה וחי' לו לפרש כמה מרבין בשמחה וי"ל דאדרבה זהו מכונת חז"ל כי משוכנס אדר ממעטין בשמחה ומפרש כמה ממעטין כדי שלא נסבור ח"ו (כי מלוא לקיים דחז"ל) להיות צענבות גמור ומרה שחורה ר"ל ובאמת לא זו הדרך מהלמדי רצונו הצעטי"ע ז"ל והצאים אחרים (שצריך להיות גם אז כחמה בלב נשבר וצכיות על הגלות וחורבן ציב"מ"ק אבל לא נעלז לגמרי כמתייחס ח"ו מן הגאולה כגודע צפ"מ"ק) והשמחה הוא חיוב מה"ת ותחת אשר לא עבדת ה"א בשמחה וגוי ע"כ בודאו אסור להיות נעלז לגמרי בחבליה ע"כ נקט רק בחוזה דברים ממעטין בשמחה משוכנס אדר כדי למעט שצשאר דברים יתחזק בשמחה ובעתון בלצבו הנאמן לה' ומלפני ליושעת הגאולה אבל משוכנס אדר מרבין בשמחה נקט סתם כי מדה טובה מרובה ובחי"ו דבר שנוכל אז להרבות בשמחה מלוא חיוב וכל א' ישער בלצבו ונפשו ולא נקט פרטי הדברים לשמחה שאז היה ממעט אחריו ח"ו דברים שחיה משמע רק באלו הדברים ירבה אז בשמחה ובאמת מלוא בכל מה דאפשר להרבות בשמחה של מלוא ולקיים דברי חכמים ע"כ נקטו סתם : [וכתבנו מזה עוד כמדפס בנימוקי חו"מ סי' תרפ"ו עיי"ש] :

ג. א"י משוכנס אדר מרבין בשמחה, כי הנה לריבין להמשיך אז שמחיה בחדש אדר הזה והצירוף

אז יולא מהכי עירתי ולשרקה בניי לחנוני כנ"ל וידוע מהאריח"ל בכוונת וי"ט שהשמחה הוא צו"ט יותר משבת ווי"ט הוא פוד שם ס"ג עם י' לחיות שעולה וי"ס טו"ב ע"כ המלוה צו"ט צב"ט צב"ט צב"ט צב"ט צב"ט צב"ט והוא צסוד וי"ן המשמ"ת שהוא צב"ה ובפרט צפורים שהמלוה צו"ן (כנ"ל לוח א') ובין שהשמחה נמשכה משם ס"ג כנ"ל מכוונת יום טוב רמזו שפיר לירוף החדש הלו עירתי ולשרקה צב"י לחנוני עולה משוכנס אדר מרבין בשמחה עם ס"ג להמשיך השמחה משם ס"ג עוז וחדוה במקומה ומינה כל חידון נפקין כגודע מוזה"ק :

ד. אצ"ר ר"מ ר"ש ד"צרך ח"מה (סבלים קיי"ע) עיי' מ"ש בזה לפורים במאמר ימי ששון לוח ב' :

ה. מזל אדר דגים. הנה הצירוף לחדש הלו יולא מהכי עירתי ולשרקה בניי לחנוני כנ"ל :

ו. יול עפ"ד הוזה"ק וחי' (רל"ט ע"ב) שכי' היה עירתי ולשרקה בניי לחנוני מסוגל לחומרו על ראש דדקי צי רב שינללו מעין הרע ועיי"ש בהגהות הסוד"א ז"ל וכו' מז"ל אדר דגים דלא שלטו עינא צישא בשחמז"ל ויצרך את הנערים וידג"ז לרצ צקרצ החרץ כדגים שצים שאין עין הרע פולעת בהם ע"כ י"ל אז צמול אדר דגים יולא הצירוף מהכי עירתי ולשרקה בניי לחנוני שמסוגל להגלל מעיה כנ"ל מהוזה"ק. ועפ"ז י"ל מה שצב"ח"ד צב"ד"ר משמיעין על השקלים דהנה אחז"ל צמגילה גלוי ידוע לפני הקב"ה שעתיד המן לשקול שקלים על ישראל לפיכך הקדים שקליהן לשקליו והיינו דהקן (שקלים פ"א מ"א) צא' צאדר משמיעין על השקלים עכ"ל הגמ' והיינו כדאמר' במדרש כמה הוויין שילאו מונארים שיה מלחב חלפין על כל חד וחד יהיבגא לך מלחב דינרין והיינו שרנה המן להעיל ע"ה במספר ישראל ח"ו ליתן גוד כל א' וא' כמו שפי' בזה [צ"ס משתה יין] להגאון מהר"ם ח"ש ז"ל שלכך מסיים הגמ' צאדר משמיעין על השקלים היינו השקלים שמיוחדים בחורה לתת מחלית השקל כדי שלא ישלוע ע"ה צישראל לפיכך הקדים שקליהן לשקליו עיי"ש ועפ"ד הוזה"ק הני' מוצן מה שדויקו צש"ס בלשונם והיינו דחנן צא' צב"ד"ר משמיעין על השקלים והיינו אז צר"ת אדר שמכוונן הצירוף הפ"ל

מהכחוד שבמעל עין הרע וע"כ נותנים אז השקללים שמוסדים ג"כ ע"ז והקדים שקללים לבטל שקלי המן שרוב ליתן ולהענין ע"יין הר"ע בישראל ח"ו במספרים כגו וצד"ר מצטלן זה :

ו. מז"ל אד"ר דג"י"ם עולם י"ר חוב"כ עפיתש"כ צכהארז"ל כי חוב"כ הוא בג"ח ענף חכמה ופרי"ם הוא ברו"ד ולעומת זה מלינו שם צכהארז"ל (לכחורה פסוק זה) כי חוב"כ תוקן הכוי"ד ונעם נהרתי"ו ז"ל כי פורי"ם הוא בג"ח וע"ה [כס"י שמן ח"ג] מ"ש בזה חולם י"ל הענין כי צלמם בגולים המה זכ"ו צמ"י תרין פרקין דנ"י"ם (ורח"תי כס"י) [לימודים בנסים] שפי בזה רמז כי להל"י"ק י"ל חוב"כ עב"כ בג"י ע"ל מקר"ח מגיל"ה והיונו כי שפי הצרכות של חוב"כ ופורים יחד עולם במספרים) וע"כ מז"ל אד"ר דג"י"ם עולם י"ר חוב"כ וחרת"ה ברמז לשון הרמז"ים ז"ל אשר כלל הלי חוב"כ כהל מגילה ומתחיל הלי חוב"כ בפרק ג' מהל מגילה ולמה לא התחיל בפרק מיוחד צהכלה זו אשר הוא בזמן מיוחד רחוק כמה ירחים מפורים ומה ענין חוב"כ למגילה חלה שלשנו ופודורו צמיצורו הכוי"ד נעשה צרו"י"ק וצחמת חוב"כ ופורים בגולים זכ"ו ע"כ כללם יחד צהכלה ח"י וגם סוים שם הרמז"ים כלשנו סוף. הלי מגיל"ה (היונו פרקים השוי"כים לחוב"כ) שג"י דרבי רמז נועם וכל נחיצותי של"ים עב"כ"ה (זהו סוים הלי חוב"כ) וצחמת גם המגילה מסיימת בשלום ודצר של"ים לכל זרעו והוא פונט פורים החרת יגדל חב"ה שנקר"ה של"ים (היונ"ה לחן להל"י כפונ"י). והכן חלו הרמזות : (וע"ה צדצרינו צמחמר ימי חורה צכמה מקוננות מענין שויות חוב"כ ופורים זל"ו) :

ז. כס"י יצירת. המליך קי צשח"ק וכו' ולר צו דגים צעולם וח"ר צשנה וטח"ל צשש ז"י. כסה צזה וי"צן עטס השתנות החלצושים וחמדת שירים ושל"ר ימי זכות וחזנות וכו"ה עששים צפורים כדו לעורר שחוק ושמתה וכו"הוג גם חלל הדוקים מה שאין נובהים לעשות כן צשח"ר ימים טובים כי ח"ה העטס רק משום שמתה למ"ה לא יעשו כן צשח"ר יו"ע וחוב"כ"מ אשר השמתה צהס הוא מ"ע דלריות"ה. וגם מלינו לזכ שורת צש"ים ושנהנו צפורים השמתה צדרך שחוק (מה של"ה מלינו צשח"ר יו"ע כג"ו) כחאות"ה צסוהדרין (דף כ"ד ע"ב) רב"ה חמר כמשוריות"ה דפור"ה פורש"י כדרך שחמיוקות קופל"ן צימי הפור"ים שהיתה חפירה צארן והל"ש צוטר צו והוא קופ"ן משפה לשפה עכ"ל כרי שהמנהג כגו עוד נחמן חכמי הש"ס, וזהו העטס צשור"ש צס"י ויתרה לפי שח"ר המליך צשח"ק וטח"ל צנפש כי טח"ל שח"ק כצחח"ל וע"כ עושק השמת"ה צפורים צדרך שח"ק ג"כ והוא צמ"י חח"ש אשר וספך להס וכו' ליום טוב, וי"ע לו שורת צנה"י מצומ"ם, (וע"ה צדצרינו צמחמר ימי שזון ח"ה מ"ד מ"ש עוד צזה) :

ח. כי לולא התמהמנו כי עתה צצנו זה פעמים, ודע מה שאומרים נעם הדיקים ז"ל צרמז כ"י הלז על הד"ש אר"ר צי צשנה העוצור היינו צשכחממהנו לשב צחל"ל חותיות לול"ה חז צצני צשצנה זה פעמי"ם היינו צחד"ש אר"ר השני שהוא החודש (ז"ה) י"ב פעמי"ם היינו פעם צי, חולם י"ל רמזו לחד"ש אר"ר צשנה פשוט"ה ומובן עס"י החומר צשעב"כ (דרוש ח"י לר"ה) ששחד"סם צקין וחורף הס צמ"י וי קננות דדכר ונוקב"ה היינו צהורף דדכר וצמ"י יכו"ד הוא צחד"ש אר"ר וצקין צמ"י יסוד צחד"ש חל"ל. וע"ה לקי"ה להארז"ל (פי צה צמ"י"מ). והנה עיקר הצשנה לריבין לעצור צחוקן היסוד"ל לוח"ה כלל"ה לכל שייפי"ן וכול"ה חל"ה צי וע"כ חל"ל חד"ש הצשנה חז לריבין לשב ולתקן מדה זו אך החילוק הוא כי צחל"ל נחמר בצמפרשים וסכ"ק (כס"י חל"ה) וצכה"ה ח"ה חצ"י חת"ה חמה ירח ימים (ע"י"ש צחוב"י"ה הקדוש) שריות על חל"ל צנר"ובין חז לשב צכ"י וצחחחונים לעורר רחמים ור"תן וננ"ה כי הוא השנה מיר"י"ה ערט צוח הימים נר"י"ם משח"כ צחד"ש אר"ר שחח"ל משכנס אר"ר מרצין צשמח"כ אשר נהפך להס מינון לשמח"ה וג"ו וכל חחד"ש הוא זמן שמתה נמל"ה הצשנה צו צחוקן היסוד כג"ו צחד"ש אר"ר צמ"י חשונה מחב"ה ממוך שמתה, והח"ל ציומ"ה כי חשונה מחב"ה חזנות נשפים כוכיות וח"ה חשונה מעולה יחחר חתשונה מיר"ה צנמח"ל חשונות רק לשגות משח"כ צחכ"ה נעשה עוד חיות ונרות צפפ"ים, וי"ש השכנים (כסת שר"ו לילך לל"ק נל"ק יסוד עולם יוש"ף דרג"ה דיוסוד"ה שהוא צמ"י החדשים חל"ל ואר"ר כג"ו) כי לול"ה התמהמנו (כח"ה התמהמנו מלשב צחד"ש חל"ל חותיות לול"ה) כי עתה צצנו ז"ה (חז גשוב צחד"ש אר"ר שהוא חד"ש הי"ב צי ז"ה והוא ג"כ חד"ש היסוד"ה כמו חל"ל ונרות צשנה צחד"ש חז"ה אר"ר ח"ה"י) פעמים (כסת מעלה הצשנה ככה"י צחד"ש חז"ה צשמח"ה חכב"ה והיונו ממילת טויות, וגם מהזדנות יעשה חרות ונרות ע"י"ם פעמים לעונה) כח"י :

ט. מז"ל אר"ר דג"ס (ע"י מ"ש לעיל חות כ"י ו) וכו"כ מז"ל אר"ר דג"ס ר"ת אר"ם צסוד משחח"ל חר"ם חות ל"י מל"ה ע"כ צח"ר צרי"ה מזל"ה דישח"ל כחמרי"ה צחטני"ה (כ"י"ט) וע"ה צמחצ"י קוד"ש זקוני הגב"ל מל"הנ"הוט זי"ע שדפסו צספרי הקטן זכרון דיקים [מה שרמז צזה] וחו"ו ז"ל משחח"ל צגי"ה כרז"ה שחוקיונו נכסו יע"ע צכן אר"ר שג"י אר"ר צמרום כ"י כי אר"ר צכחורת החלף לח"ף (כנודע) ג"י חלף ר"י"ד והוא ג"ו) נעש"ה חר"ם צלמני"ו כדמותני"ו וזהו צמ"י נעשה חר"ם בצריות חר"ם ציוסן (ופורים יספה אר"ר וניסן ימי ג"ס הם לישראל כמו שפירש"י שם צחטני"ה וחידו וחד"ו וחד"ו צזה לעונה). והיונו צלמנו כדמותנו כי כשמחקים חוקן היסוד חז נשל"ס וחקן החרת חד"ס גל"ס חלקים (משח"כ צשמקלים צזה ח"י

אז הוא כשארז"ל ופירש"י עה"כ ומורחבם וחתכם יהי וגו' שאין חיי שולעת באדם אה"כ נדמה להם כבהמה וגשחה לורתו מחואר אדם הלילה) וכנה בחדש אדר הוא תיקון היסוד במ"ש בהארז"ל כנ"ל בלות הקודם (ע"כ כי לולא התמכהנו וגו') ע"כ נחקן אז בחיי נעש"ה אד"ם בלמנ"ו כדמותנו כנ"ל והבן הרמיזות האלו:

ה. א"י בענין אד"ם ר"ת מזל אדר דגים (וע"ה במאמר זכרון לדיקים שנדפס שם בסופו מהבן זקינו הרב הקדוש מלחלוהוב ז"ע בעת החגוגה אהמ"ר הקדוש ז"ע מ"ש בסוד ר"ת אלו ושלמוד המכתב שיעור עיון) כי פורים ופסח אחד השיבי ושלשים יום קודם לפסח הוא פורים וכמ"ש רש"י בהענין (כ"ט ע"ה) משנכנס אדר מרבין בשמחה כי פורים ופסח ימי נסים הם לישראל היינו להמשיך מפורים ולהבין על פסח (וכמ"ש בס' דברי אמת לרבינו הקדוש מלוכלין ז"ע ר"ס פ' תרומה ע"י"ש) ומזמן פסח עד שבועות וימי הספירה בתיקון אדם כגודע בהארז"ל באורך עד הגיענו ימי חג השבועות בחיי זה אד"ם לשבת על כסא (ה' העובד יספר בעדו) ועל כן פורים הכנה לשבועות כמאמרו ז"ל בשבת הדר קבלוהו בימי החשורוה שחי בו נתינת התורה כמו בשבועות וזהו אדר החדש שבהפ"ך לששון כנס דפורים ע"כ מזל אדר דגים הכנה לשבועות תכלית השלימות לתיקון אד"ם, וזהו יתאם מ"ש בשם זקינו הרב הקדוש מהר"א מדזיקוב ז"ע כי דגים ר"ת י"ג מ"כילין ד"רחמי, והיינו בחיי זק"ן ששם התרון מזלין מ"ר ונקב וכו' בדוקא כגודע וזהו בחיי חג השבועות בפנינו נגלה בזק"ן מלא רחמים כמו שפירש"י בס' יהרו (בשם המכילתא) וכמבואר בהארז"ל וזהו אד"ם חיה ל"י מזל"ה וזהו מה שכתבנו כי מזל אדר דגים היינו חדש אדר הכנה לחג השבועות בחיי זק"ן י"ג מ"כילין ד"רחמי כנ"ל:

א"י כי אדר הוא בשנת העיבור בחי וא"י מספר י"ג כמבואר בכונת מוסף ר"ת וי"ל כי זהו נמשך מהי"ג מ"כילין ד"רחמי וכמו בכונת הי"ג חלות שממשיכין מנימא הי"ג (כצובול) כן הוא התודע י"ג (אדר) ונמשך מהי"ג (מ"כילין ד"רחמי) וזהו בחי מזל עילאה למזל תתאה בחי אד"ם (ר"ת מזל אדר דגים) חיה ל"י מזל"ה וזהו שכתבנו כי [אדר] ר"ת ר"ש ד"צרך ח"מ"ת כי שורש הי"ג מדות בחי מזל נמשך ממדת ואמת כגודע:

יב. ארז"ל (ר"ס פ"ב דצ"ה) הר"ה שיתקיימו נכסיו יעט כהן אדר שנה' אדיר במרום ה'. ונראה רמז הענין כי ארז"ל בגיטין (דף ז') הגוזז מנכסיו ועושה מהן לזקה וכו' ושוב אין מראין לו סומני עניות ע"י"ש וע"י צנז"ש בענין כה השקלים בחדש הזה בענין הצדקה. וזהו הר"ה שיתקיימו נכסיו (הנה העלה לזה שיטתה כהן לזקה ויגוזז מנכסיו לזקה וכמ"ש שם המהרש"ה בה"א"ג בצ"ה שיטע כהן אדר היינו שיטתה לזקה וזהו שורש השקלים אשר זה יהנו, וכו', ע"כ) יעט כהן אדר (כה השקלים בחדש אדר הלז שעי"ז נתרוממו ישראל כשארז"ל במגילה הקדמתי שקליכ"ם לשקלו של המן) שנה' אדיר (בג"ה המחזית ממספר שק"ל היינו כמזותו לתת מחזית השק"ל וזהו כהו בחדש אדר כנז') במרום ה' (שנה נתרומם כבוד שמו ית' וגם זהו ה' בהשגחתו המגזיבי לשבת וגו' כמ"ש הקדמתי שקליכ"ם לשקלו) כנ"ל:

יג. ובזה שכתבנו לעיל (אות ט') ברמז מזל אדר דגים ר"ת אד"ם חיה ל"י מזל"ה וזהו עפ"ימארז"ל (בהענין כ"ט ע"ה) ומבזה במג"ה (ס' תרפ"ו ס"ק ה') החי מאן דאית ל"י דינא עם נכרי למי נפשי בחדש דצ"ה מזל"ה ד"ישראל וי"ל רמז כ"ב (תהלים קכ"ה) אשף עיני אל הכר"ם מאין יבא עזרי עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ ולכ"ה קשה גם בקס"ד איך ה' שמהברים (הדוממים, עפר ואבנים) יבא הישועה אלל רמז יש צו כי הענין שיש דינא לישראל קדושים עם נכרים ושר שלהם בחדש הזה (אדר) שבו מחיית עמלק ראשית גויים עמלק וגו' והוא מלחמה להוי' בעמלק מדור דור ובהדש אדר בכל שנה ושנה אנו מלפים לישועה וגאולה שלימה שיהי' בשלימות מחיית עמלק מהחת השמים שזכה במשפט בשמים נגד עמלק והכ"ה (ובשנה קס זה נופל ולחוס מלאוהו יחמץ כדרז"ל במגילה ו'). ועדיין לא נושענו ללאח מגלותנו. וז"ש אשף עיני אל הכר"ם (ה"ר בג"ה אדר) והיינו הר"ם האדרי"ן בכל שנה ושנה אחרתי בכל שנה בחדש אדר הלז עתה עת ישועה שנגלה אנהנו כנז'. אכן בלחמ' מאי"ן (מבחי) אי"ן שהוא מזל לישראל כגודע מדחז"ל בסוף שבת ופי' בשה"ק היינו אי"ן [מבחי] ז' מזל לישראל [והיינו מזל משון ונחלי"ם מן לבנות כמ"ש הרמ"ע מפאנו ז"ל כגודע] כי בעת שיטלה הרלון

יא. ראש דברך אמת ולעולם כל משפט לזקן (ההלים ק"י"ט) ע"י לעיל (אות ד') כי ר"ש ד"צרך ח"מת ר"ת אדר וזהו תיקון ח"מ"ת כי מחיית עמלק הוא בחדש הזה ומחייית עמלק יהי' בעת הגאולה שלימה ב"ב וחי' בהנית ה"ה לך מכל אויביך מסביב תמחה זה זכר עמלק וגו' ואז יהי' בעק"ב שקראו בית (כדאמר' בפסחים דף פ"ה) בית יעקב ח"מ"ת תהן ח"מ"ת ליעק"ב ע"כ רמז ר"ש ד"צרך ח"מה (כנז') ולעולם כל משפט לזקן (כי הנה מהשבות עמלק המה חורבן עולם דעות נכונות ונפסדות שלו אשר הכנים בלב הע"ר כמו שנקשה אסתר המלכה גם אחרי הליית המן לבעל מהשבת המן בן המדהא אשר חשב על היהודים ע"כ בעת מחיית עמלק לגמרי ב"ב ישפוע חבל צדק ויכון עולם דיעוה ישרה בלחמ' וז"ש ולעולם כל משפט לזקן) שיהי' תיקון עול"ם במשפט לזקן והנהגת אמת כנז'.

ד' ית"ח ולדוקים השמים לצם לשום אל ה' ולהתחרט על עוונותיהם אם שבו ונתחרטו ונתחודדו לאשר לא עבדו את ה' בשמחה רק אדרבא מתמרמרים בזכרם כי לא התחרטו ונתחודדו כראוי אבל על מדת השמחה לשוב ולהתחרט מאן דבר שמי'. ומדוע זה. אלא ודאי, יטן כי הוא השמחה דבר גדול ונחוץ כ"כ ע"כ לא יניח הצע"ד אפי' להתחרט ולשוב על זה כדי שלא יתכפר ח"ו עון מניעת השמחה (ואדרבא לחוק יחשב צעונו כי על זה יטען לשוב ולהתחודד וכו' ככו') עכתי"ם ודפתי"ח וש"י וזה יוצן לשון חכמים מרפא משחכז"ל "כשם" כשנכנס א"ז ממעטין וכו' שזכו בודאי חיובא ויחשבוהו גם כל אדם לחובה כדי להתחיל על חורבן ביהמ"ק כך משנכנס אדר מרצין בשמחה הוא חיוב (ולא רק היתר ורשות בלבד) כי השמחה הוא חיובית ממילא ומשחכז"ל (וכן הוא בשי"ע אר"ח סי' א') ש"ל לכל ירא שמים מייר ודואג על חורבן ביהמ"ק היינו בזמנים ידועים וכן בחלוצ לילה וכיוצא אבל צעשיית מלותיו וחורפתו כל היום בודאי ל"ל בשמחה ובפרט בזמני שמחה המלווים כנ"ל:

מהאין סוף צ"ה וצ"ש יום נקם בלבי לעשות נקמה בגוויים וכדו"ל בסנהדרין פ' חלק ללבי גליתי לאצרי לא גליתי אפי' נמכ"ש לא גליתי מחי יחי' מחיית עמלק לגמרי צביהגלצ"ב זהו הלוי רק בלוינו יחי' וצ"ש) עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ (הוא לבדו ולונו יחי' וצ"ש) ככו'. יד. משוכנס אדר מרצין בשמחה (עיי' לעיל בתחלה מאמרנו). והנה כבר כתבנו לעיל מש"ס העניה (כ"ט). שאמרו כשם כשנכנס א"ז ממעטין בשמחה כך משוכנס אדר מרצין בשמחה. וכבר שאלוני מדוע נקטו חכז"ל דבר גדול כזה ומדה טובה רק בלשון דמיון ולהלוחו כשם שנכנס א"ז וכו' רק לדמותו למיעוט שמחה דשם וי"ל עפי"מ"ש מאחזמ"ר הנה"ק ז"ע צע"ס שם שלמה צענון חיוב השמחה כי הוא ענין גדול מאוד אשר צ"ח ברכות בהוכחה (צ"פ הגא') נאמר רק תחת אשר לא עבדת את ה"א בשמחה וגו' ולא חשיב הע"ה והסרוין אחר אשר נגיע צעדו רוצו העונשין דשם ר"ל רק אשר לא עבדו בשמחה משמע כי הוא הדבר גדול ונחוץ יותר מהכל וגם עוד ראוי גדולה כי הנה יאמרו גא' יראו

מאמר חדש אר"ר שני

מסבב כל הסיבות ומהיה כל היותם כי אדר צ' הוא כולל כל הירופים ואינו תחת לירוף מיוחד או מזל מיוחד ע"כ נחשב ממילא גזירת המן ומחשבתו וה"ז כעין ניסן שהוא לירוף יקו"ק (ישמחו ב'שמים ויחגל ה'ארץ) היינו עיקר שם העלם כך הוא כביכול עיקר האילן ומחיי וכולל את כל ה"א לירופים עמו (כמ"ש צעש"י אורה ושאר רשעונים המקובלים) ועיי' מש"כ שם במאמרנו לניסן כנ"ל (אורח י') והוא להגיד כי ישר הו"י צ"י ולא עולתה זו וזה יורמו משחז"ל צמגילה וגם צירושלמי שם לקרות המגילה באדר צ' משום דמיסמך גאולה לגאולה עדיף היינו שנענין זה הכולל דומין זל"ז אלו הצי' חדשים כי אדר צ' כולל כל ה"י"צ לירופים כנ"ל וגם ניסן הוא לירופו כולל כל ה"י"צ לירופים (והוא עיקר האילן וכל הענפים נמשכים ממנו היינו ה"י"צ לירופים כמ"ש שם צעש"י אורה) וע"כ נקטו מיסמך גאולה לגאולה עדיף שם דומין זל"ז וגם עיי"ז ה"י' הישועה וגאולה באדר צ' קודם בנין בית שני וכן עתה תהי' הישועה בניסן בניסן עתידין ליגאל צבית שלישי צמברה צימינו:

ב. בירושלמי שם (כו') צאור הקדום) דלותו שנה מעוצרת היתה ולמדה מקרא מה עממה מיום ליום ומחדש לחדש שנים עשר הוא חדש אדר עכ"ל עיי"ש צפני משה, וי"ל עוד דהנה הכונה צירושלמי כפשוטו מחדש לחדש שני"ס עשר שהחדש שנים עשר הוא חדש לחדש היינו צ' חדשים. אך עדיין לריבין לבצין מאין נרע מהכחוש ה"ז כי הכונה לחדש השני דייקא

א. הנה נודע שגזירת המן ה"י על אדר צ' כמ"ש צירושלמי (פ"א הלכה ה') אותה שנה מעוצרת ה"י לכך קורין המגילה באדר שני ומוצא ציערות דשם והנה אדר שני אינו תחת המזל כלל כמ"ש צש"ס רבינו אפרים ז"ל עיי' צבנו יששכר (סוף מאמר א') צחדש אדר וסוף מאמר ימי הפורים אות ו"א) וצחמת הוא מצואר כן גם צמנות הלוי צש"ס הרוקח (ולפלא כי מן זקינו הגב"ק צצני"ש הצ"ה שם ששמע שגזירת המן ה"י צחדש העיבור והוא מפורש צירושלמי [מגילה פ"א הלכה ה'] ר' לוי צש"ס רצ"י חמ"ה צר חגיגה אותה השנה היתה מעוצרת) והנה אדר שני אין לו לירוף מיוחד כלל כי לירופו יקו"ק ואקו"ק אינם רק י"צ וכי בסודור הארז"ל שריון לכוין אז כל ה"י"צ לירופים מיקו"ק וגם מאקו"ק, ולכוללם יחד (א) ע"כ ו"ל שהוא צחי' מקוף וכולל כל הירופים לכוללם יחד, והנה כתבנו צמאמר ראשון לחדשי השנה (אות ו"א) לאשר המן השב על היהודים לטעות צחדש אדר שבו ה"ירוף הפוך כמו צחדש תמוז רק שהשי' הפכו ונמחק על לירוף עיר"ה ולשרקה צמי איתנו והיינו החדש אשר נהפך גו' ולפי"ד הירושלמי שחי' באדר שני זהו חסדי הצורח ית"ש החושב מחשבות

(א) הג"ה. שמעתי מפה כ"ק אאזמ"י הגה"ק מהר"ש הרב דפתי"ק וצלה"ה וי"ע רמו נכוו בזה שצריכין לכוין באדר שני י"ב צירופי יקו"ק וי"ב צירופי אה"י ולכוללם צנו' ע"כ אד"ר שג"י גי' י"ב פעמים יקו"ק וי"ב פעמים אה"י עם הכולל. היינו לכולל"ם יחד ודפתי"ח:

וי"ל כי מחדש, לחדש שניים עש"ר, היונו החדש הסמוך
 ולבוק לחדש שניים עש"ר שזכו חזק הוי"ז אדר ראשון וזכו
 כחדש הסמוך לו לחדש שנים עשר, וגם יוכן זכז מ"ש
 "הוא חדש אדר" עפ"י"ד כש"ס צטנדרין (י"ח ע"ב)
 שלמדו מהאי רעיה שאמר סימנים הם כן הוא. דן
 אדר. ואם לאו, לית דן אדר. ועצרוהו לשתא ואז בשנת

הביצור דן הוא אדר רק האדר השני (ולא הראשון)
 ע"כ כתיב הוא חדש אדר היינו דן הוא אדר (האדר ב')
 בשנה מעוברת כנ"ז:

ג. עיי' מה שכתבתי לקמן בזה במאמר פרשת זכור
 אות י"א [לענין אדר שני]:

מאמרי הדור אשר, מאמר השקלים.

בו ידובר מעניני "פרשת שקלים" מצות התורה ובנותי' וזמיונים שנאמרו בה.
 ובכל עניני.

שקלים עולה עמליק זה לעומת זה עפ"י מכחיסין כח
 של עמלק כנ"ז מש"ס מגילה הקדמתי שקליהן לשקליו
 כנ"ז:

ג. א"י על המדרש הנ"ל שאמר הקב"ה בכל שנה ושנה
 כשהן קורין פי' זו אחר עומד וזקוף ראשן.
 עפ"י ד' חזמו"ל הקדוש הרב דפ"ק ז"ע צכ"י שם
 שלמה (צ"י בלק) ע"כ לבד נח אקסך אל מקום אחר
 אשר תראנו משם אפס קלבו תראה וכלו לא תראה
 וקצנו לי משם ויקחבו שדה לופים אל ראש הפסגה
 פירש"י ששם עומד הכופה ורואה להגיל את העיר מחיל
 האויב, והנה ישראל הם אחוה ליי רא"ש כנודע וי"ל
 הענין שכן האדם כלול מן העליונים שהוא הנשמה
 הקדושה וזמן ההתחונים שהוא הגוף והנה אחוה רא"ש
 הם שורש נשמת ישראל מבחי' והמתנסח לכל לרא"ש
 לעשות הכל לנורך גבור יח"ש ואותיות ליי הם לרכי
 הגוף שמתחזק לעשות לנרכי עצמו ולא לנורך גבור וזכו
 י"ל שאמר בלק לבד נח אקסך אל מקום אחר
 (היינו רומז עשיית האדם לנורך עצמו מצלי נורך גבור
 ועי"ז יש ח"י משכן הס"א ר"ל היינו שישתכל צעשיית
 ישראל לנורך עצמם בלבד והוא בחי' "מקום אחר" כנ"י
 הס"א ר"ל כמבואר צב"ק ועי' צב"ר מים חיים ע"כ
 כי מראש נורים אראנו וזכו) אפס קלבו תראה (היינו
 רק מקלות מן ישראל דחיצת "ישראל" יש בקנה האי'
 אות ל' ובקלבו כשני אות י' ושניהם חיצה ליי היינו
 שיראה רק הקלות מצחי' ליי) וכלו לא תראה (היינו
 כל חיצת "ישראל" שבהם ג"כ אותיות "ראש" מה שמשפן
 בשורש קדושתן שיהי' נ"ר לגבור זכו לא לזכ שיראה
 בלפס. רק "קלבו" אותיות "לי" וזכו) וקצנו "לי" משם
 (היינו שיקלל אותם עי"ז במעשיהם שהם אותיות "לי"
 כ"ל ומשם נמשך מקום הס"א ויוכל ח"י הקללה לחול
 באשר יש להם שום אחיזה והם עצמם הנוקמים מהעובר
 ח"י ע"כ כש"י הפר עלתו) ויקחבו שדה לופים ראש
 הפסגה (שיביע על אותיות רא"ש דהיינו לופה בחי'
 הכטה כמו שפירש"י שם) וז"ש רש"י שם המליל את
 העיר מחילות השוגה והנה איתא צנדרים (ל"ב ע"ב)

א. כי תשא את ראש בני ישראל. במדרש ח"ל הקב"ה
 למטה הייך כל שנה ושנה כשהן קורין פי'
 זו אחר עומד וזקוף את ראשן. ולריך זיחור וי"ל עפ"י"ט
 שכתבנו לקמן בפי' זכור וצמחמד לפורים (ימי משון)
 לענין עמלק שהוא צה"ת דקליפה וגם הוא דע"ת
 דקליפה ראשית גויים עמלק עי"ש ותראה. והכל עולה
 למקום ח' שעולה ת"ת צפור קו האמנטי עד הדע"ת
 כנודע. והנה לריכין להגציר לעומתן עד הדע"ת וקדושה.
 והנה ישראל הוא בחי' ת"ת דקדושה אך לריך להיות
 גם למעלה צפור הדע"ת דקדושה נגד עמלק שורשו
 דע"ת. ונודע שישראל אוחיות ליי רא"ש, רא"ש הוא
 בחי' דע"ת ומצדדים א"ע לעומת דע"ת דקליפה ראשית
 גויים עמלק. והנה נודע מזו"ק צחי' יעקב מלצני משיב
 מלגלו כי משה הוא בחי' עליונה יוסר שעולה מצפנים
 בקו האמנטי הת"ת עד הדע"ת, ומשיב הוא כן צחי'
 הדע"ת כנודע צב"ר ח"ל. לזה אמר לו הקב"ה בכל
 שנה ושנה כשהן קורין פי' שקלים שהוא הקדמה לפי'
 זכור עשיית עמלק שהוא ללחוס נגד כח עמליק שארז"ל
 צמילה שאמר הקב"ה הקדמתי שקלויכם לשקליו שבה
 מכיעים כח עמליק שהוא המ"ן ע"כ כשקורין פי' זו
 ללחוס נגד עמלק והמן צב"שקלים האלו כנ"ז ע"כ לריכין
 לזקוף ולכרים מצחי' ליי רא"ש לעלות מצחי' ישראל
 ת"ת לבחי' דעת דקדושה כדי ללחוס נגד עמלק דעת
 דקליפה את זה לעומת וגו' וזכו בכל שנה ושנה כשקורין
 פי' זו אחר (מש"ס רבינו שהוא ת"ת מלגלו והוא למעלה
 צפור הדעת דישראל) עומד וזקוף את ראשין של ישראל
 צבחי' ליי רא"ש לעלות עד ראשית דע"ת ועי"ז יגצרו
 נגד עמלק שהוא ראשית גויים עמלק כנ"ז ויבטלו כחו
 בשארז"ל הקדמתי שקליו לשקליו כנ"ז. וע"כ י"ל שאומרים
 צ"י זכור צפוע, "דעת" כי לעת המליחות (היינו צעת
 מליחות והתגלות דע"ת דקדושה) הוא (עמלק) יפקד
 צ"ס ה' לזכות (וינקמו את נקמתו ממנו להסיל דעת
 דקליפה שלו כנ"ז) צ"ח:

ב. והנה קורין בשנת הזכר פי' שקליים (ולא שנת שקלים)
 והמורה ליתן מחליית השקיל כי מחליית ממספר

עיר קטנה ואנשים צה מעט זה אצרו של חכם ובה עלי
 מלך גדול זהו יתיר וזה איש מסכן וחכם ומלך את
 העיר זה הוי"ט. והיינו שיראה בלעם במעלה ישראל
 חייך עומדים על המשמרת לשמור עליהם מיחסי"ר הצה
 לכבוש את גופם ואיבריכם לפצירה וחס עומדים על
 משמרתם ובשמרו ממנו עכ"ל אלומו"ר ז"ע בסי"ט
 בלמה כתי"ו. וזהו י"ל המלך הכי ונתנו חוש כופר נפשו
 להי בפקוד אותם היינו בשיפקדו מעשיכם ומלאו בכם
 צוה"ל רגשי מסי"ג ונתנו חוש כופר נפשו להי ולה
 טובח ונגיעת ענמו לפח"י נ"ו זה יהי הנשיאה רא"ש
 של ישראל. וזהו י"ל כי הנה משה רבינו אמרו בחיוב"ק
 דרומה דמשי"ה חיתחריך אצתריי בכנ דר"ה ודר"ה ובשי"ס
 אמרו כ"פ משי"ה שפיר קאמר כי כל דצר הבון בתורה
 נמשך מצחי"ה משי"ה וזהו הי חתן משה הרשיה מהימנה
 לזכות אמו ישראל ולמנוח גם לאחריה וגם לאחר מיתתו
 ע"כ אמר "כשאני מת אינו נזכר" וכשי"ב לו הקדי"ה
 חייך וכי אהה עומד חוקף את ראשי"ן היינו שיחוקף
 את האותיות רא"ש מחוך ישראל היינו להורות וליתן
 בלבותם צחי"ן לרין המתנשא לכל לראש צשור"ה ראשית
 משמחן לטובה. וזהו י"ל צפוי"ט (לשחרית) צפי שקלים
 שאומרים חייך ע"י אשה ראש כמו מראש להקדים
 לקדום. עד במחזני לזק יכריענו לזק נור"ה וקדום.
 דהיינו עד אשה ראש (שנחה לישה האותיות רא"ש
 מחוך צני ישראל) כמו מרא"ש (להכלית הפניה של
 יולד בראשית לעצמו ולעשות רצונו רק בצחי"ה רא"ש
 להרים כבוד שמים ואורחו ומנוחו) להקדים לקדום
 (שזכו הדצר בתלוי בלב אם הכונה רק לשמו של
 הקדי"ה ית"ש צצחי"ה רא"ש או רק לטובה ענמו צחי
 ל"י ופצר כי המצוי"ה כה"ל השורה כי דצר כזה הן
 היולד בראשית ית"ש במשקל אל דיווח הודע מחצבות
 צחי"ה לטמון), וז"ש צפוי"ט עד במחזני לזק יכריענו
 לזק נור"ה וקדום (שנחה ית"ש הודע מעטמות לג
 יכריע ויעיד בטובותינו לצחי"ה רא"ש רצונו ית"ש) וז"ש
 המדרש על כי תשא את רא"ש צני ישראל, אהה עומד
 וחוקף את ראשי"ן, (היינו בכל שנה ושנה הוא עומד
 וחוקף ונשח"ה את צחי"ה רא"ש מחוך צני ישראל כני"ל
 כדי לנשח"ה וללמד זכות בעד"ה שחס מצחי"ה רא"ש ולא
 מצחי"ה הקטנות שלהם ל"י) כני"ל ועי"ן נלוים תעלה עמלק
 וסוי"עתו וידום קרנו למעלה לראש ורוב ברכת ופ"ע
 ונזכה לגאולה בקרו"ב דימיו :

ד. א"י כי תשא את ראש צני ישראל ובדברי המדרש
 כני"ל, ונקודים מה שאמרתו צפוי"ט למוסף אור
 פניך עלינו ארון גשא ושקל אשה בצית נכון ונשא וצדק
 הנה ערך כי תשא. י"ל הכונה כי הנה אמרו בדרוש"מי
 (ערלה פ"ח הל' ג') ה"י מאן דאביל דלאו דול"ה צבית
 לאישתכולי צאפי"ה ולא ויכל להרים ראש פנים אל פנים
 מחמת הצופה וכה"ה ה"י ופשו לי מקדש ושכנתי
 בתוכם ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידעו לצו

וגו'. מצדדים להיות השקלים וכל מה שיתנו להמשכן
 נגדנח לבם ולרונם הטוב וזהו לרין השיי לכל צטוה"ר
 כיון שהיו זה אחרי תעלה בידוע במדבר ונתנו השקלים
 לבנון המשכן וכל"ו כדי לפר על החטא הגדול הזה
 וכמו שפירש"י צפי מקו"י עכ"כ משכן העדות וכל"ה
 במד"ר (פ' ויקהל) שדרז"ל עכ"כ חמשה צדק ועלם
 וגו' ע"כ הצי"ו צני"י חס וחס עבנת ורומז וגו' לבנון
 ציהמ"ק לפר צה על מנשי השור פוי"ש וחי"ה השקלים
 הי להם די להפקיע את ענמן לפדותם מהחטא הגדול
 הני"ו ולא נשאר נדבה לבדם על בנין המשכן כיון שהיו
 השקלים לשלם החוב על החטא הני"ו ואין המשכן מחוב
 משלמה וזהו חינו גבה"ה הוי צבית לאשתכולי צאפי
 וכמו צפי האו"ה"ה וקרו"ה עכ"כ כי תשא את ראש
 צני ישראל כי החובה הולך שטוח ואינו יוכ"ו [להרים] צפני
 בעל חובו וכשנתכפר להם הטון עי"ן נמלא נשיאת ראש צני
 פוי"ש לכל על נחיות השקלים השפעת המלוה הזאת
 אינו נשיאת ראש לפצורה כיון שזה ניתן לתשלומי וכפרת
 הטון כני"ל, וכן צבית שני כשהלך עזרה הסופר עם
 הגונב להבי"ק לצנות ציהמ"ק נטק להי צושתו וגם נכלמתי
 להרים חלקי פניי חליך כי טוונותיו רבו למעלה ראש
 ואשמתיו גדלו עד להגדיל וגו' וזה צבית לאשתכולי
 צאפי להרים פניו הכל לטו"י צ"צ ע"ה נאמר חס
 עונך צה ל"ן לא יוסוף עוד להגלותך וכיון שחס עונך
 וגו' ועי"ה הוי הציהמ"ק משלמה מה צצורה עי"ה תורה
 ותפלת והיבטורים שצצלו צגלו"ה המר והארוך הזה וכמו
 שפי"ה אלומו"ר פני"ה"ה [וללכ"ה ז"ע] עכ"כ כי צבית
 צית תפלה יקרה וגו' כי צית במקור צ"צ יהי בנין רומני
 צחי"ה נאום הי חומת אש צבית. והלא דצ"י פל"ה נאום
 ה"י היינו עי"ה תורה ותפלה מה שישאל עושי"ן צגלותנו
 יצוהו לציהמ"ק ובי"ה יבור צו כח תפלתו בגו' הגאולה
 ושכינה הק"י וז"ש כי צבית צית תפלה כי שכתוב"ה
 וצפי"ה יהי אז ה"ה"ה פנים פל"ה ביון שיהי עי"ה מעשינו
 וזהו שחנו מתפללן על בנין צית המקור "אור פניך
 עלינו ארון גשא ושקל אשה צבית גשו ונשא" כה"ה ניתן
 השקלים לבנון צית נכון ונשא יהי צצחי"ה אור פניך וזה
 (כי יהי משלנו ולא יערכו ליתנם על חוב הקדום
 מחטותינו כמו שהי צבת בנין המשכן צני"ה) [ועי"ה צפי"ה
 (שער מ"י ומ"ד דרום ח') שחס חין חיי צישאל זכות
 מאות ומע"ט אז לא יוכלו לגרום הזיוג פצ"צ רק אחר
 צאחור. והיינו כדצ"ינו כי הוא צבית לאשתכולי צאפי
 מפני כי חין לנו זכות כני"ל ועי"ה חנו מתפללן אור פניך
 כני"ל]. ואז "ובזרק הגב ערך כי תשא" לזק יקוים
 מח"ה"ה "כי תשא את ראש צני"ה שאל יכרי הולך שחוח
 כני"ל מהאו"ה"ה חן גרום ראש ופא"פ חנו ית"ה כני"ל,
 וזהו יוצן שקורין הצבת הזה "שבת שקלים" (ח"ס כי חין
 גתינת השקלים צצבת וגם צזמן המקדש לא היו נותנין
 אוחן צצבת כי המה מטענות ומקבלה צצבת) וגם
 אחז"ל במדרש כי תשא את ראש צני"ה וכי אמר הקדי"ה

למטה חייך בכל שנה כשהן קורין פרשה זו אחת עומד חוקף את ראשון ועיי במאמרנו זה (אות א' וג') לעיל, והנה צבצבית שקלים עומד מרשיה חוקף ראשן של ישראל ושייכות הטען לשבצית ויל עפומשיכ מהאריזאל צפונת ימזמור שיר ילום ישבצת ר"ת למטה שהעדיים שהתגללו צניי מחורב מפני אותה מעשה ניתנו למשיב והוא גובה צבס עובת עין ומהזורס לישראל גם עתה בכל שבצית ושבצית ומעלה הנשמות ציי בכל שנה וכה במבואר בסידור שם צליל שבת, והנה השקלים הראשונים שהיו לחוקן הכתוב הלו ע"כ לאח"י גם לאחרי פטירתו אשר משה רבינו מחזיר העדיים לישראל בכל שנה ומנאל מחוקן העט זה ע"כ עתה הוא כבר בטובת עין שלו כג"ל וחינו פרעון חוב העמס כנז ובודאי שייך עתה נשיאת ראשן של ישראל צבצבית שקלים שקרון פרשה זו ונשלמה פרים שפתינו. וצפונתונו לפינו, ליתן השקלים לצנין ציהמיק כנז וזכו ג"כ צבצבית שמהזיר העדיים ולי"ש עוד זכרון העט הנו ע"כ נקרא שבצית שקליים ולאשר הוא ההכנה לצנין בית המקור. ושקל אשא צבצית נכון ונשא"י כנז ע"כ אמרו במדרש כנז כשהן קורין פרשה זו עומד משיב רבינו (שבצית שקליים) חוקף את ראשן דשייך אז נשיאת ראש צבצבית השקליים וצבצית עיי משיב רבינו כנז. [ונענין זה דמשה רבינו שמהזיר העדיים לחוקן העליונו והשייכות לשבצת עיי במאמרנו תורת שבת פי תשא ועוד בכמה דוכתיין :

ה. אנו מצבקים בשבת הזה אור פניך עלינו אדון נשא ושקל אשא צבצית נכון ונשא. (עיי דדיבור הקדום) וי"ל כי הכונה למיש צבצית ככונת עולם (ח"ג מאמר לשקלים אות ט') כי שקל צמילואו שייך קרי"ף למיד פנים העליונים צתרון חפוחין עיי"ש כי שייך נ"י צ"ע פני"ם צלוי"ר פני"ו מלך חיי"ם הוא חיי מלך הנמשך לכל ה ספירות ע"כ וי"פ ה"ו עולה פנים וקרי"ף למיד מחיבת שקיל צמילואו נ"י צ"פ עי"ן בסוד עייני ה"י אל לדיקום ומחליית השייך פ"ה פנים ומחליית קיל צמילואו הוא פ"ה עי"ן הוא עין עליון אשגפותא הדורה דלת גלים כמבואר צלוי"ר עה"כ הנה עין ה"י אל יראיו עיי"ש עוד בדברי הקדושים. ועפוי"ז ג"ל מכון בונת דברי הפיוטן או"ר פניך עלינו אדון נשא ושקל אשא וכו' כי עיי השקיל כנז מהצרכי"ע הוא סוד האר"ת פני"ם או"ר פני"ו מל"ך חיי"ם (וכמכונן במספרו כנ"ל) ע"כ נקוב לזכות לאו"ר פני"ך עיי השקיל, (וזכו ויל מ"ש כי תשא וגו' ונתנו וכו' ולא יהי צה"ס נגף וגו' היינו שעי" בונת מחליית השקל יהי צלור פני מלך חיי"ם כנז ולא יהי נגף וכנז) והנה ויל הדברים האלו יסודתם כדברי קודם מהאריזאל צלקית [צטטמי מלות פי חשא] צסוד מלות מחל"ש שמהואר בתורה"ק שעי" מחליית השקל שהיו ישראל נותנים גורם אורות לא"ה ועפוי"ז כי שם כי זהו סוד תורת האורות למעלה בסוד השערות כי הכתי"ר עלמו כלול מיי"ם וכו' והדינים

חזרים להצבסס מאור פנימי הנכנס בכתר וכו' עיי"ש באורך. ע"כ שפיר מכון שקיל צמילואו עולה כתי"ר וכיון שטולים צה המלוב עד כתי"ר ולתת אורות לא"ה שפיר מוצן דברי הצרכי"ע איך השקל הוא צבצ פני"ם הרין תפוחין דעתיקה קדישא שנקי כתר ונקי א"ה כמודע וגם מ"ש צפוי"ט או"ר פני"ך כנז. וגם מכון עפוי"ד הצרכי"ע (מ"ש צבצ"י עין דלת גלים הדיר כנז) משאחז"ל (שקלים צ.) צלחד צלד"ר משמיעין על השקלי"ם כי מל אד"ר דגיי"ם ודגים הוא צבצ עיני"א פקוח"א דלת גיים והוא עתיקי"א כמבואר צוה"ק צלוי"ר צבצ רצ"א ע"כ אז צלד"ר (דייקא, שהוא צבצ"י עי"ן דלת גלים ומל אד"ר דגיי"ם עינ"א פקוח"א שהוא כתי"ר (עתיקה) צרי"א מל"י, הירושלמי שקלים ז"ה יתניו כל דעצ"ר בימ"א, כי בקיי"ם נאמר צוה"ק בשלח מה הנעק אלו צעתיקי"א תלוא מילתא וגם שם צעתיקי"א הוא צבצ שקיל הארת צי חפוחין קדישין כנז ע"כ יש שייכות צוכ יתנו כל דעצ"ר בימ"א, וגם ו"ל צדצ"ו הש"ם העניות (כ"ט ע"כ), האו מאן דלית וכו' לימני נפשי צלד"ר דברי"א מל"י עכ"ל הגמי והנה נודע מתורה"ק דכתי"ר נקרא מל"י דבי תלוא בני חיו ומזוני ע"כ דייקו חז"ל צה שבצד"ר מז"ל דגיי"ם עינ"א פקוח"א שהוא כתי"ר (עתיקה) צרי"א מל"י, והנה צלקית כנ"ל סוד מחל"ש אשר משמיעין צלחד צלד"ר כנז להחזיר הדינים לשורשם למעלה צבצ"י כתר ועיי"י מחצסמין ומתקין כנז. והנה בונת הרי"ח צסידור (צליל שיק) מהאריזאל כי חלקים צריצוב עם י"ג אותיות עולה רוי"ג ועם ה"י כוללים עולה רי"ח וזריך להעלותם צהורה למעלה עד המוחין דרך הצלי הכוטם כדו שיתצמו שם צבורשן וימתקו עיי"ש וכמו כן מל דגים מחליית השקל כנ"ל מהלקי"ת להחזיר הדינים למעלה ועיי"י מתצסמות ומתקת וכו' שחמרו לימני נפשי"י (נפ"ש עולה שק"ל) צלד"ר (סוד מל דגים עינ"א פקוח"א וגם צבצ"י אצ"ו הראש צבצ"י חוטי"ם סוד הרי"ח כמ"ש צסי ילירה וכמבואר צבציי"ש טעמים לשבח וזהו מתאים עם מ"ש צה צסוד הרי"ח) דברי"א (רוי"ג סוד הרי"ח לצבס הדינים צהעלותן) מל"י (סוד הכתי"ר כנ"ל) ע"כ החדש הזה נכפך לשמחה צסוד התתקת הדינין צהעלותן צבורשן כנודע. והכן רמיזות הדברים צעב"י וכל דברינו רק צדרך אפשר. צחזור לדברי הפיוט שהתלנו או"ר פני"ך וכו' ענין שייכות זה לשקלי"ם כבר ביארנו צה צעב"י ומעשה ויל למה נתיסוד הפיוט הזה צמוס"ף דייקה ולפי המבואר יובן לאשר צמוס"ף שבת עולה הז"ה עד כתי"ר ולכך אומרים אז קדושה כתי"ר ולכך מצבקים אז אור פניך עלינו אדון נשא (היינו הארת הרין תפוחין מעתיקה קדישא) ושקיל (שהוא צסוד מלות השקל כנ"ל מהתיקונים) וכלקית שהוא אורות לא"ה). והנה אז צקדושת כתי"ר וכו' עם עמך ישראל קצוני מעה הכונה צסידור עם עמך המוסרים נפסס על קידוש השם וכו' רמוז צפרשתן כי תשא וגו' ונתנו איש כופר נפשו לה'

היינו מס"י להשיי וכו' השייכות למוסף שבת וקדושת
כתר ענין השקלים כנז' :

ו. או יאמר מה שאמר הפיוט אור פניך עלינו ארון
נשא ושקל אשה צבית נכון ונשא. כנודע אשר
תכלית הבריאה שנברא האדם ומוצא האנושי המה
ישראל עם קדוה כדי לעשות רצונו ית"ש ושלא יהי
נהמא דכסופא הטוב הבוא אשר יעזב עמנו השיי
אשר ברצונו להטוב לנבראו ושלא יבשו צעת קבלת
הטובה וידוע מהירושמי (עלה פ"א הל' ג') האו
מאן דאכיל דלאו דילי צבית לאסתכלי באפי ע"כ נתן
להם תורה ומצות כדי לקבל שכר ושלא יהי נהמא
דכסופא. אמנם באמת אמרו במדרש עה"כ (איוצ מ"א)
מי הקדמני ואשלים מי עשה לי מזוזה עד שלא נתתי לו
צית וכו' וכו' וכו'. ונמצא שפדין הוא כמו נהמא דכסופא
לאשר אין מניע לתת השכר משום מי הקדמני ואשלים.
אולם י"ל שזכו רק במצות מעשיות שלא לריבון שהקדים
יתי ליתן צית מקודם או בן שיוכל למולו וכו' וכו' שהש
שם במדרש אבל צמה שרונים לעשות רצונו ית"ש בשאינו
דבר גשמי שריבון ליתן להאדם מקודם לקיים בה המצוה,
צזה ל"ש מי הקדמני ואשלים, וכבר בי כעין זה במפרשים
כי על המחשבה ל"ש מי הקדמני ואשלים (אם כי גם
הרצון הוא בת אלפי ית"ש שנתן מקודם צהאדם עכ"פ
זכו שנתן לו צמתה כדי שיהי הבחירה מרצונו הטוב)
וזכו יתפרש אור פניך עלינו ארון נשא (שיהי לנו הארת
פנים מאחו ית"ש ולא נהי צבתי צבית לאסתכלי
באפי למה שיתן לנו מתנת חנם וע"ז מפרש באינו אופן
הוא בלא אמרו מי הקדמני ואשלים נמצא שאין מגיע
השכר מן הדין ועדיין צבית לאסתכלי כנז', ע"ז קאמר)
ושקל אשה צבית נכון ונשא (היינו צמה שאפלו ליתן
שקל צבית ע"ז ל"ש מי הקדמני וגו' כי לא לריבון
להיות מוכן מקודם השקל שנותן לנו השיי כון שבלא"ה
אין כעת צית בעוה"ר ורק החפץ ורצון לבנו ליתן השקל
צעת שיצנה צ"צ וע"ז המחשבה ורצון ל"ש מי הקדמני
כנז' ול"ש נהמא דכסופא דצבית לאסתכלי באפי ע"כ
אור פניך עלינו ארון נשא כנז').

והיינו צמנינו שאין ציבתיק קיים ואנו נותנים צעד
השקל את נפ"ש (במספר שקל) היינו להקריב
נפשותינו בימי גלותנו. צודל השוקתנו. להגיע לבנין
ציבתיק והקרבן קרבנותיו לריח ניחוח צמברה צימינו
וזכו הנפ"ש ל"ש מי הקדמני ואשלים כי זהו הנפש
חלק חלקי ממעל ית"ש אשר נתן להאדם לעבוד ולשמור
הורחו ית"ש והבן :

ז. או יאמר עוד ענין אור פניך עלינו ארון נשא ושקל
אשה צבית נכון ונשא עפמ"ש לעול (אות ה')
צשם הברכ"ע כי שקל צמילוהו שיין קויף למ"ד עולה
שיין צ"פ פני"ם היינו פני"ם והאותיות קויף למ"ד
לצדן עולים עיין והמילוי מהם ג"כ עיין והיינו צ"פ
עיין עי"ש, והענין צזה י"ל כאשר נקדק למע כי ושקל

אשה בלא המצוה צהורה רק מחל"ה השקל ולא שקל
אולם נודע משאחז"ל צמד"ר עה"כ דומה דודי לצבי וגו'
מה לצבי הזה הוא ישן צעיין ה' וער צעין ה' וכו'
והענין נראה מ"ש מנין מן החרקים כצבית כי המנין
מן החרקים (מבשרי אהזכר אלוקי) היינו מצין סדק
וחור קטן כשהוא מציע על חצירו הוא רואה ואין נראה
היינו שהוא רואה את חצירו כולו ואת מעשכו וחצירו
הנראה אינו רואה אותו וגם אינו מרגיש ורואה כלל
אם חצירו מציע עליו מצין החרקים ודמה לו כי חצירו
(אשר אינו נראה לו) הסחור פניו ממנו וצאמה רואהו
ומשגיח עליו צעינה פקיהח מצין החרקים, וגם הוא
אלל אדם כי אם מסתכל מצין החרקים צסדק קטן
אז הוא ממאמם ומסתכל רק צעין ה', והו יורמח מ"ש
צכחצו (תכלים ל"ג) צדיוק, עין (עין ה') ה' אל
ירחיץ למיחלים לחסדו וצדיוק"ים כחצו עיניו (בי עינים)
ה' אל צדיוק"ים ואזינו אל שעתם [והוא צמד"ר שה"ש
(צסופו) דומה דודי לצבי וכו' צשעה שישראל עושין
רצונו של הקב"ה מציע אליהם צשחי עיניו הה"ד עיני
ה' אל צדיוק"ים וצשעה שאין עושים רצונו של מקום הוא
מציע להם צעין אחח שא"י הכה עין ה' אל ירחיו עכ"ל
המד"ר. והגם שיפלה לכא"י מדוע נקט על עין ה' אל
ירחיץ לקרות ירחיו צשם שאין עושין רצונו של מקום.
מ"מ לצבי חלו הצדיוק"ים שהם צבתי עושים רצונו של
מקום הם נקראים היראים (בקטנות המוחין וצפשיעות)
אין עושין רצונו של מקום והם נשעים רק בדרך הטבע
כי גם צבודתם אינו למעלה מהטבע ועי"י צופה קול
על המד"ר שם] והיינו להיראים צעוה"ז צתי עין ה'
דומה לצבי משגיח עליהם מצין החרקים כצבית כנז'.
אמנם לצדיוק"ים נערי הצרות כמבואר צוה"ק דמאן
דנער צבית זכי למיחמי אפי מלכא וצח להם בהתגלות
מאחו ית"ש צצי עינים אשר גם המה ירחו בהתגלות
והצרות פנים כצבית ע"כ נאמר עיני ה' אל צדיוק"ים
והוא כעין צתי צדיוק"ים צחים ונפלים צזרוע כבן
המתחטט לפני חצו ומחפש צגניוי דמלכא אצובי ולא
יבוש ולא יכלם. אמנם הוא הענין כשהאדם שפל צעיניו
ומכיר פחיתות ערכו ורוב הטאיו וע"כ הוא צעיניו נצוה
דאכיל דלאו דילי וצבית לאסתכלי באפי מעלה כצבית
וידוע מה שפי הרצ הקדוש מקאזנין זי"ע צעל באר
משה צתחלת התגלותו כי רם ה' ושפל (מי שהוא שפל
צעיניו) יראה (יוכל לראות גדולת הבורא ית"ש) וגצוה
(מי שהוא גצה עינים) ממרחק (רחוק מאוד) יידע
(שיוכל לדעת גדולתו ית"ש) ועל כן כשמתחזק ח"ע צתי
חועה ושפל אשר צוש להציע למעלה והוא צעיניו צצר
אשר דרכו נסתרה ודי לו צמה שלמעלה מציעין עליו
רק צבתי מנין צין החרקים צעין ה' כצבית אז מתגלה
כבודו ית"ש חלו צבתי צי עינים והוא משארז"ל צרים
חגיבה יראה יראה כשם שצח לראות צשחי עיניו כך
צח לראות צשחי עיניו (עי"ש צחוס) ומכרי"ם לצבילן

ז"ל) שכוף הפועל רעיוני כשם שגם לראות צפתי עיוני
 כי צמורה צבית המקדש וצפרע צרגל הי' זמן השמחה
 והיחוד כגמ"י עמו ית"ש ואז לריך להיות בחי שמח
 ועוד לצב ע"כ מסתכלין צפתי צ' עינים ומלמעלה ג"כ
 מסתכלין (כצבול) צב' עינים. וזהו בחי השמחה והיחוד
 פצ"פ וע"כ צרגל סומא צעין ח' פעור מן הראי"י, וע"כ
 בזה מהי"ת מחלי"ת הסק"ל כי מחלי"ת מומספר סק"ל
 צמולולו הוא מספר פני"ס עי"ן (היינו רק פ"ח פני"ס
 ופ"ח עי"ן) כי האדם ל"ל צלב לשבר ויחשוב כחמו חמו
 רחוי ומן השמים ישגוהו עליו רק צע"ן ח' בחי מלין
 בין המרכיב (זולת הלידוקים בגדולים כמיל שהם לריכוס
 להיות לטובת בני דורס ויגבה לצם צדרכי הי' בהרחבת
 דעתם לפעמים ע"כ מסתכלים צדעתם ג"כ צב' עינים
 כמ"ל עה"כ עי"נו הי' חל לדיקים ונו"י ועי"ן שכוף שפל
 צעימו כנו"י יזכה להיות רחב צחי פצ"פ. וזהו חמרתו
 עה"כ (משלי ל"ח) אשפת חיל מי ימצא (כי האשפת חיל
 כגמ"י [אשר עלי' סוצב כל הפסוקים שם במאמר שלמה
 הנו"ך ע"ה ברות קדשו] כאשר ישראל מחזיקים ח"ע
 בשפלות בלבצם ויחשצו כי חנים זוכים להסתכל פצ"פ
 והמה נחצאו חל הכלים כי יראו מהציע חל האלקים
 וזהו אשפת חיל כגמ"י בהיותם עניים צדעתם וומי
 ימצא אותם" בהיותם נחצאים כנו"י) ורחוק מפנינים
 מכרה (שכמה צטוניכם ולצם רחוק מצחי פניונים שהוא
 רומז שחי פני"ס היינו פצ"פ והיינו מגודל ענוותנותם
 כנו"י. אז) בטח זה לב בעלה (הקצ"ה כצבול) ושל"ל
 לא יחסר (של"ל גי' צ"פ פני"ס ולא יחסר לה צחי
 פצ"פ היינו הקצ"ה ובגמ"י כנו"י). נחזור לענינו עכ"ס
 לעמוד צ"כ יהי כל השנה צפתי רגל והיחוד השלם
 ושמחה כמ"ש במשום חפן על כלה ישיש עניך חלקך
 והיינו פצ"פ ע"כ נאמר חור פניך עלינו חרון נשא
 (היינו הארת פצ"פ הקצ"ה עמנו כנו"י) וסק"ל (שלם)
 אשא צבית נכון ונשא (היינו סק"ל שלם שעולה צ"פ
 פנים וצ"פ עי"ן כנו"י כשמה כי עי"ן בעי"ן יראו צפוב
 הי' ליון היינו צ"פ עי"ן יהיו לעמוד צ"כ ופצ"פ. ע"כ
 נאמר צפי"ט וסק"ל אשא ולא מחלי"ת הסק"ל, ומיושב
 הדקדוק לעיל היינו להיותו "צבית נכון ונשא" ולעמוד
 צ"כ כי בגלותו הוא דומה דודי לצבי כצבול שההשגחה
 פרטיה הוא עלינו צחסדו וח"ש על כל פרע ופרע ושה
 ח' צון שצעים זחצים ויותר וכו' ועכ"ז גדמה להנראה
 היינו ישראל כי הוא הסתר פנים כמ"ש ואנכי בסתר
 חסתר פני וכו' והיינו צחי עין ח' כמ"ל משא"כ לעמוד
 וחי "טון צע"ן" צפתי עינים פצ"פ והיינו סק"ל שלם
 צבית נכון ונשא (צ"כ). וח"ש במשנה (סקלים צ'). בחי'
 באדר משמיעין על הסקלים כי אחז"ל (תענית ט"ט).
 משנכנס אדר מרצין בשמחה ואז בחי' באדר שהמורה
 להרצות בשמחה וכל מה לחקן רבנן עעין דאורייתא
 תקינו כמו שהי' מלות שמחה הרג"ל צראיית פנים צמורה
 ג"פ בשנה שאז ל"ל צב' עינים כנו"י מהגובה וזהו סק"ל

עולה צ"פ עי"ן ע"כ נאמר צלישנא דמתגי תגא דווקגא
 בחי' באדר משמיעין על הסקלים סק"ל שלם ולא מחלי"ת
 הסקל היינו להיות כעין רגלים כנו"י שרובין לחקן ולהכין
 בשמחה שזכה להגיע לבחי' פצ"פ לראות וליראות
 צראיית פנים צמורה וכן יהי צ"כ לעמוד כל השנה
 כנו"י.

ובזה י"ל (צפי שמות) שאמר למשרשיה וירא הי' כי
ס"ר לראות (ס"ר בגי' צ"פ עי"ן היינו שמשרשיה
רזה שיהי מיד הגאולה שלימה גאולה נלחיות שלא יהי
גלות אחרים וזהו יהי רק לעמוד צ"כ צב"ית נכון ונשא
ואז עי"ן צע"ן [צ"פ עי"ן] יראו צפוב הי' ליון) ויקרא
אליו חלקים (שהראה לו שיהי עוד דיוני ר"ל צפתי
חלקים בגלות האלו) מחוך בסוכה (ולא חילון אחר
משום עמו אנכי צלרס כפירשי' היינו לרות הגלויות
שיחי עוד עד צה"גצ"כ) ויאמר חל תקר"ב (בקר"ב
הגאולה שלימה נלחיות כי יעטרנו להיות עוד גלויות
כנו"י. על כן לא רזה משה לקבל השליחות ואמר שלח
נח ציד תשלח כמ"ש במדרשים ובספרים) הלו"ס (זהו
צב"הארי"ל מלכות בית דוד) של נעלך מעל רגלך (זהו
הנכנס להר הצית לריך לחלוץ מעליו ואסור ליכנס שם
צמנטלים ופונדמו היינו רומז להר צית הי') כי במקום
אשר אתה עומד עליו אדמה קודש הוא (ובצ"כ רומז
כן כי צפוטו המקום שעמד אז משרשיה צמורה לא
חל עליו קדושה ויאל לחלוץ מיד ולי"ש לומר אדמת קודש
הוא) וכ"ז רומז שעיקר הגאולה תחי' לעמוד צפתי
ס"ר צ"פ עי"ן כמ"ל:

ו. אן יאמר חור פניך עלינו חרון נשא וסקל אשא
 צבית נכון ונשא. כי הכה ידוע מסוד הארת
 פנים ש"ע נהורין נמשך צחומ"ן רוחי ובמ"ש בתום
 צ"כ (דף ז' ע"ח) צד"ה והסקל עשרים גרה וכו' צטופו
 ח"ל והי"ר משולם אומר דנקט קרא חשבון זה נגד צרכת
 כהנים וכו' ויש ליתן טעם "לפי שמתברכין ישראל צנתיות
 שקלים" עשה וחזקאל חשבון זה בשקלים עכ"ל בתום.
 נמלא בשבת שקלים שנותנים השקלים מרזוננו, ונשלמה
 פרים שפתינו, (ובמ"ש לעיל) מתברכין ישראל אז ע"כ
 מחפללין דבר בעשו מה טוב שיומשך חור פניך צחומ"ן
 רוחי כי כל אלו הצרכות רמזים צצרכת כהנים וכמ"ל
 (ומכאן סמך לשחת העולם כי צצבת שקלים נמשך
 שקלים עשירות זהו וכסף רב לצמ"י) חמנס עי"ן יוסד
 הפייטן הקדוש בחפלותינו לכל יחשצו כי רזוננו לישראל
 צגלות צצרכות האלו ע"כ מצקשים העיקר חור"י פניך
 כו' (שהוא חור"י של מלך המשיח כמ"ש רש"י [בתחלים
 מ"ג] עה"כ שלח חור"ך ואתח"ך עי"ש) וסקל אשא
 צבית נכון ונשא (לצמ"ן ציב"ק צציות משיח בן דוד
 צ"כ על האר"י פנים כזה של משיח נדקנו, על זה
 עיקר בקשתינו):

ט. א"י עוד חור פניך עלינו חרון נשא. צחקס דברי
 רש"י כנו"י (צדיבור הקדום) עה"כ שנה חור"ך

עומד חוקק את ראשון של ישראל כשכן קורין פי אז ומרומם בפי אז כנז וגם זהו כמו ורמונו של משיה רבינו כדי לקיים מצות התלוות בחרן שיכוו כל התרויג כנז ועיכ נחמד ונחנו חיש כפר נפשו להי שעיז לרוך למסייכ להשיי בעד הגאולה שלימה ביי כנודע מהיערות רצם שביא מישראל לרוך למסור נפשו בעת תפלת שמייע בבקשתו על ירושלים ומלכות בית דוד כי אם עיכוב הגאולה צו תלוי ונחשלוו ימסור נפשו להי כדי שיהי הגאולה בקרוב [ועיי' מ"ש בדב"ת מהדורה פי' אות ו'] ח"ש ונחנו חיש כופר נפשו להי כדי לחיות לגאולה שלימה לקיים והתרויג מצות בשלימות כנ"ל:

יא. ובשבת שקלים שחל צפי ויקהל אמרתי בזה בהמשך התחלת הפרשה ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליכם הלה הדברים אשר לזה הי לעשות אותם דמשתם שזכו מזה צפי' שאלה הדברים לזה הי ויקהל משה בנזי וכמו שדנשו רז"ל וכן בשה"ק. ולדרכנו י"ל שפומ"ש"ב בספרים כי מחלות הסקל רומז להחבלינות כ"א מישראל עם חבירו ולכרות כי כל הי צפי' היוו דבר שגם כלל רק מחלותיו ובשילטרף עם חבירו והי שקל שלם מפני מחלות עיי' נלטנו ליתן מחלות הסקל דויקה וזהו ענין התפללות מה שזרובין לבקש רק בעד הגאולה שלימה (ישועה בלל ישראל ועיי' מקבצן אור פניך ושקל השם צבית נפח וגשם שקל שלם שיתכלל כ"א עם חבירו וזהו שקל שלם כמ"ל מבני מחלות ועיי' נפח לית נפח וגשם שיצנה ב"צ עיי' התפללות שיבקשו בעד כלל ישראל כי צלחת כבוללות בניי כמה טובים ורחויים לגאולה, ולא יאמר כ"א שלוי יהי לו לפסו ולעובת עממי שפרטות כי נא זו הדרך ישבן אור ומעורר ח"ו עוד קטרוג ועיי' נלטנו מה"ה כמלות מחלות הסקל כנז וז"ש בספרים כי עמ"ק גי ר"ס היינו מו שהורא גצה עניי' בגאולתו הוא חושש רק לבדוד עלמו ועוצתו בבחי ר"ס בטינוי וזהו בחי עמ"ק עיי' לזו לבטל כח עמלק עיי' השקלים שיודונו כ"א עם חבירו רק לעובת הכלל וכלה יהי כ"א דורש רק לעובת עלמו וגאוהו, ואמרתי בהמשך הדברים שגם אחזמו"ר הגה"ק משה"ק ז"ע מה שהצאתי לעיל (אות ג') באותיות רא"ב ל"י ש"פ בתיבת ישראל (כי השא את ראש בני ישראל) עיי'ם והיינו שלא יחשבו כ"א בבחי ל"י לעובת ונגיעה עלמו רק במשיי' לבטל נגיעתו וחפזו הפרטיות רק לחשוב בעד כלל ישראל אשר עובתו וישועתו רק בגאולה שלימה ביי וז"ש ויקהל משה את כל עדת בני ישראל (היינו התפללות לקבלת צפי') ויאמר משה אליכם זה הדבר אשר לזה הי לעשות אותם (זהו ר"ק שיהי נגמתי עשיית המלות שגם כל ישראל לתפלות התפללות כלל בני ישראל זהו ענין מחש"ש ותפלות הגאולה שלימה ביי) כנז. וגם כי לרובין לשמירת התרויג מצות (בד"ת השא את ראש בניי כנ"ל) התפללות כל ישראל כי מה שיכול לקיים זה לא זופל לקיים חבירו

ואמתי' המה ינחמו יבואווי אל בר קדשך וגוי שזכו הארת פנים של משיה וגם מה שכתבנו כי מזה נמשך מהש"ש נכורין בחומ"ז רוחי ג"כ ולאשר זה נמשך מבחי' ואמתי' מדת ואמית (מד"ה ה"ה) צמוד הארת עני חוקק כנודע שמשם נמשך כל אלו הישועות והפורין וכזה ענין ר"ס עיי' רמוז שקורין אותו שבת שקלי"ם לשון רבים ומיעוט רבים עיי'ם בשלחמ"ל עיי' ב"פ שק"ל עולה ח"ת"ס ועם הי שהורא בהמתקה צרי"ה ולהמשך חיי"ם בין תיבת מו"ת לוחמית הוא ה"ה כמ"ש בצנות ביקור חולים וכזה בהמשכה צרי"ה זכרנו לחיי"ם ח"ש בחז"ר עניי מל"ך חיי"ם ח"ש הפיוט הוי"ו פני"ך וכו' כנז עיי' בהמשכה ה"ה לב"פ שק"ל כנז עולה (תתפ"ה) רח"ש הספירה וזהו י"ל שהתקשים בציות לבנת שקלים עד השא רח"ש וכו' (שהורא רח"ש בשנה) עד במחז"ז לרק וכרעמ"י לרק (שהיו שוקלין במחז"ז לרק) והפרטה יהי לעובת צרי"ה שהוא חודש המאזנים למשפט (וכמ"ש הרמב"ן פי' אמור והר"ן צרי"ה וכמ"ל בדרכיו צרי"ה מאמר מאזנים נמשפט) במחמרים י"ל צרי"ה ורצ חסד מטה פלפי חסד.

והצנין בהמתקה של ה"ה בחי' ואמית כמ"ל להיות בלור פני מלך חיים י"ל בשייכות לשקלים עפי"ד הלכות להחזיק (בטעמי מלות פי' השא) בסוד מלות מחלות הסקל שהם בסוד השערות וכזה בחי' ז' מלבין דמחז"ז עיי'ם וכן צפי"ה (היכל הקודות בעד המלכות פ"ב) הי שזכו בקדמה ובורש פי סוד השערות בין דל"ה בין דל"ה כולם הם בסוד אותן מלכות שמחז"ז ולכן לרוך שימשך אור אליהן דרך השערות וכו' עכ"ל וכן בלק"ת שם שהשערות גורמים שיחגלה החז"ר יואר והחילונים מתרחקים עיי"ש ומתבה מה וינעם אחו, פי השערות שהם סוד מהות"ה והם בחי' ז' מלבין דמחז"ז לרוך להאיר להם, ועיי' ה"ה נחמק כמ"ה למדת ואמית ונעשה בחי' בחז"ר פני מלך חיים וזהו שאנו מתפללים חז"ר פניך להאיר להם להשערות בחי' ז' מלבין וכו' ולהמשך חיי"ם ושיחגלה החז"ר יואר כנ"ל:

י. עוד י"ל על המדרש כמ"ל שאמר משה רבינו כשאנו מה חינוי נזכר ח"ל הקציה חייך בכל שנה ושנה כשכן קורין פי' זו אחת עומד חוקק את ראשון עפידחז"ל (בסופ"ט י"ד ע"ה) צמשה רבינו וכו' לחבל מפרי' הוא לרוך בל"י אלא לקיים הרבה מצות התלויות בחרן והנה נודע כי רוב המלות ולי' תלויות בחרן היינו שמי' ובגנות בחז"ל רק ר"ע כל היום ולרובין למשיי' בעד הגאולה שלימה כדי לקיים מצות התלויות בחרן פי רובן תלויות בחרן כנז ושגפול לקיים כל התרויג מצות (ועולה ידן בחר רובו וחז"קין בחר רובא מה"ה והרוב מצות תלויות בשה"ק כנ"י) וזהו ח"שא את ראש בני ישראל ר"ת בגי' תרויג וצגי' משיה רבינו כי זהו כ"ה משיה רבינו לחיות את ישראל ולכרים ראשן שישפזו בתרויג מצות לקיים תור"ת משיה בשלימות וזהו אתה

כמבואר במפורשים ע"כ ויקהל משה את כל עדת בני ישראל (כדי לכלול את התרי"ג בקיומם יחדיו כל בני כנז) ויאמר אליהם וגו' הזכירם על שמירת ש"ק היינו כעון מ"ש האוה"ם הקי צזה כי הזכירם על תיקון העבר לתקן כל תרי"ג מלות אשר פגמו בזולת ודבר זה הוא רחוק מגדר ההשגה אשר ע"כ צאה מלות כי להם שיזכרו במלות שבת ואמרו ז"ל שקול שבת כנגד כל החורה וכו' עכ"ל ע"כ לענינו הוא ג"כ שמירת שבת בהתרי"ג מלות כנז:

יב. כי תשא את ראש בניי וגו' ע"י בלק"ת (טעמו מלות פי השא) סוד מחלית השקל בחי כתיב, וגם בשקל הקוד"ש בחי חכמה שהוא קוד"ש שו"ש והנה נודע כי חכמיה הוא אב"א וזהו רמזו כי ח"ש"א ח"ת ר"ש צ"ו וישראל (ר"ת בח"ר אב"א היינו בח"ר עם חכמיה כנז) ל'פקודיהם וצננו א"ש כזפר (ר"ת אוכ"ל כי השקלים ממשיכים ברכות לוישראל במ"ש התוס' ב"ב [דף ל' ע"א ד"ה והשקל] כ"ל בלות ח"י) וכינוי אוכ"ל בניי ח"ל הו"י ויח"ר לנו הוא ענין או"ר פני"ך שמתפללים שיהי וזוהי אמרתו בשופטים בחודת שמשון מאוכ"ל (ג"י ח"ל הו"י) ולא מאכ"ל (ג"י הו"י) חד"י כמו שהוא בזכות האכילה שו"ש) ומע"ז (ט"ז ג"י מז"ל בראמרי במ"ק בחומ"ז לאו בזכותה תליא חל"ה במזל"ה) ולא מתו"ק (מתו"ק בניי בח"צ חג"ת נה"ם היינו שממלא עוללה [ע"י לעיל את ה' צענין דצורא מזל"י שחז"ל] נמשך השפעה פרנסה וישועה וכ"ט עד מלכות והיונו בח"צ חג"ת נה"ם ר"ת י"ם מכה"ר שהוא בחי מלא עוללה [כמבואר בחיזוק"ק תיקון ע"י עד מלכות):

יג. במחניי ריש שקלים. באתר באתר משמיעין על השקלים ועל הכלאים ובהמשך עשר צו קורין את המגילה בכרכים ומתקנין את הדרכים ואת הרחובות ואת מקוות המים ועושין כל לרכי רבים ומלינין על הקברות ויוגלון חף על הכלאים עכ"ל המשנה. נראה רמז הכונה לשחז"ל במגילה (י"ג ע"ב) שאמר הקב"ה נגד המן כבר קדמו שקליהן לשקליו ובהשקל"ים מכניעוין כח עמלי"ק והמ"ן ע"כ המחנה מהיבט שקל"ים ג"י עמלי"ק כ"ל (בלות צ"י) ושצזה המלה מכניעוין כח עמלק וזהו צה' באתר משמיעין על השקל"ים (כדי לצטל כח עמלק כנ"ל) ועל הכלאים (כנודע מחיזוק"ק כי כלח"ים נקרא תערובות ע"ן הדעת טוב ורע וגם נודע בסה"ק מסוד הנחש השאנו י"ש חו"ן שהעיל ספיקות צחמונה וזהו כח עמלק אשר לחם נגד ישראל וכמ"ש הו"ש ה' בקרבנו אם חו"ן מיד ויבא עמלי"ק והשורש מה מחטא עכ"ד הנחש השיאנו י"ש חו"ן ע"כ משמיעין אז צה' באתר שמתחילין למחות זכר עמלי"ק לצער הכלח"ים שנקרא מחטא עכ"ד כנז) ובהמשך עשר צו קורין את המגילה בכרכים (היינו ימי הפורים מחיית עמלק ועיקר הפורים הוא כמו צירושלים יום ע"י וכמ"ש (שמות י"ז)

כי יד על כס י"ק שהוא רומז על ע"י באתר כידוע מחיזוק"ק שהיינו מחיית עמלק ציום הכוא וע"י במחמרינו ימי ששון לפורים אות ל"ה) ומתקנין את הדרכים ואת הרחובות (שזהו עיקר מחיית עמלק לתקן דרכינו ממה שהעיל ספיקות והחטוא אותנו צענת היל"ר בכל דר"ה ודר"ה וצ"ל ח"י ואל ע"כ לריכין לתקן הדרכ"ים שלנו בפנימיות וצחילונות גם דרכנו ברחובות) ואת מקוות המים (כיון שעמלי"ק החטיא צמדת היסוד"ד במ"ש (דברים כ"ה) ויזכר כך וגו' כשחז"ל (מדרש הנחומא) שחתך מילותיהן של ישראל וכו' ע"כ לריכין ליזכר במקוות המים לעצול נקרו"י) ועושין כל לרכי רבים (שנה"י מצכה את הכרכים ועו"ז חו"ן חט"ה צ"ה על ידונו, וגם צה"ל לריכין להפש ולתקן חטאים של רבים כשחז"ל בחטיות ועיקר ח"ל למדו מתורה מהבין וחור המו צידו וכו' שה"י צמחיות עמלי"ק) ומלינין על הקברות (רומז כי ענין מחיית עמלק נעבר מהתערובות כנז ע"כ לריכין להרחיק ח"ע מהרשעים צחיהם קרויים מתים ע"כ מלינין על הקברות חלו דרכי הרשעים החלו שלא יכשלו בהם לידרך עניהם בדרך עומאחס, ויזכרו ממושצ לנים, וגם י"ל ועושים כל לרכי רבים אך צה"ו דרך הרשעים גם כן לעשות דברים טובים "ללרכי רבים" אם כי שצט תועבות בלבם וגם יחשבו להרבות בצודם המדומה ופיולה ע"כ מתנה מקודם "ומלינין על הקברות" היינו הרשעים צחיהם וכו' כנז) שלא להתחבר עמהם גם צזה כמח"כ לא לכם ולנו לבנות בית חלקינו שאין מלטרפים לרשעים חפי' לצנין צוהמ"ק לפי"ז, וגם כשחז"ל בפורש מן הערל"ה בפורש מן הקב"ר וכנ"ל שעתלק חתך מילותיהן וכו' ור"ה להגביר ב"ה הערל"ה בעמחה ח"ו ע"כ כשעוסקים צמחיות עמלק מלינין על הקברות בפורש מן הקב"ר שלא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשנו) ויוגלון חף על הכלאים (היינו צאף וכעס על הכלאים על מי שמתחבר עם הרשעים כי בהתחברך לרשע פרץ וכו' את מעשיך וגורם יותר תערובות חטא עכ"ד שו"ר כנז) וזהו לריכין ליזכר מא' באתר שהוא זמן מחיית עמלק בפרטות וכללות חלו. כה יעזרו הש"י ויהי שמו שלם וכסאו שלם צמחה דיון. וזהו י"ל משחז"ל בחטיות (פי"ט). משנכנס אדר מרצין צמחה דכנה כי הרמז"ם ז"ל חו"ן שמהה כשמהה החרת הספיקות (וע"י מה שכתבו במחמרי ימי ששון לפורים אות ל"ה) וכיון שריכין עוד מא' מאדר כנז לעסוק צמחיות עמלק אשר העיל ספיקות בחי י"ש חו"ן וכו' ובשמחורין ומסלקין הספיקות החלו הוא שמה"ה גדולה כנז ע"כ משנכנס אדר מרבין צמחה"ה:

יד. א"י צה' באתר משמיעין על השקלים ועל הכלאים עפ"י שכתבו לעיל במחמרינו צסם הספרים כי מחלית השקל רומז שכל ח"י מישראל העיקר שיתחבר עם חצירו וכשיתון כ"ה מחלית השקל יה"י מצוין שניהן שקל שלם ואין שלימות רק בהתחברות עם ישראל חצירו

שניתן להם ביזה היום בתורת הענקה והענקה אין מגיע רק לעבד עבדי וגם לנצי ונחם ראוי שהלזק עם השבטים שיש להם דין ישראל נגמרו ולא חומרת צ"י וז"ש "ויוליחם בכסף וזהב" בהענקה כנז' ועי"ז "ואין בשבטיו כושל" נמלא עי"ז שלא העלו השבטים ולא נכשלו כנז' ע"כ זה יהנו כל ה"צ שבטים ואין ממע בקטרוג העל מכירת יוסף שבה עי"ז גזירת המן כיון שהשבטים כונתם לש"ם להילק כלל ישראל כולו בקו"ם כנז' :

עוד לחלוק מילין על מ"ש לפיל במאמריו כמה שאלו חומרים בשבת שקלים א"ר פניך וכו' כי השקלים כי השא וגו' כל הטוב על הפקודי"ם ועוד מה שדחוי"ל בסוכה ל"ט. ובכמה דוכחי צ"ס כי עז"ר לישני דלקדומי הוא כמ"ש ויעבור את הכושי (ומה למדו [פסחים ז': ועוד] להלכה לענין ברכה ש"ל עז"ר לעשייתו) וז"ש העובר על הפקודי"ם כי האותיות הקולומים לאותיות פקודי"ם (כיוני העובר לישני דלקדומי כנז') כנ"י א"ר היינו שניך להאיר להמלכות שהוא השכינה כזכור ע"י נתינת המטה"ש שזכה להיקון הגמור צ"ב ושזה גקרא א"ר להאיר למלכות בית דוד שהוא בעלמותו בחי דלית לה מגרמה כלום בשאין מקצנת הא"ר הוא בחי חש"ך כמ"ש חכמי העצמים כי כשתסגרו העינים ואין מקבלין האור כלל אז נראה רק מראה חשך ולא אור כי זהו החשך שלילת האור דלית לה מגרמה וכו' וכשתקצנת הא"ר בשלמותו הוא בחי א"ר חדש על ליון האור וכו' [ועי' במאמריו לחג הצבורים (אות ל"ז) בענין מ"ש טה"כ חבי משכורתך וגו' אשר באת לחסות תחת כנפיו עי"ז ובמאמריו זה לעיל מאות ד' אות ג'] וז"ש מהפליים א"ר פניך וכו' ושק"ל אשר בצית נכון ונשא כנז' שאלו יחי בחי א"ר כנז' :

טו"ב. משאחז"ל במגילה (דף י"ג ע"ב) וכנ"ל שגלו ויודע לפני מי שאמר וכו"כ העולם בעתיד המן נשקו שקלים על ישראל לפיכך הקדים שקליהן לשקליו וכיוני דתקן צא' בחדר משמיעין על השקלים עכ"ל הש"ס אמנם החילוק בין שקלי ישראל לשקלי המן כי המה כרעו ונפלו ואחננו קמנו ונחשודד וכשתחז"ל בשבת (דף ק"ד ע"א) קושטא קאי שיקרא לא קאי. ובפרט כי ענין השקלים להתקרב לבית יעקב אמה במהרה בימינו צבחי א"ר חדש על ליון האור כמ"ש בדבור הקדוש ועי' פסחים (דף פ"ח) דכוינו כיעקב שקראו בית והוא מדה תהן אמי"ת ליעקב, ועסימטי"כ האמיר הקדוש זי"ע בכת"ק (תפארת צנים) על המועדים לפי שקלים כי הנה השקלים לקחו לגי הרומות א' לאדנים, צ' נגדש המשכן, ג' לתמידין, וכשתחז"ל (מגילה כ"ט:) ופירשי צרוש פי תרומה ע"כ יאדנים ימשכן יתמידין ר"ת אמי"ת והאריך צזה לדרכו בקדוש, ובזה י"ל כמה דתקן בחדר צאד"ר משמיעין על השקלים כי אד"ר ר"ה ראש ידברך יאמה ועפ"ז י"ל החילוק

כנודע ועי"ז אשמעי' במתני' צרמו להזכיר על השקלים (להחזיר עם חזירו כנז'. אך יזכר) ועג הכלאים (שלא יחבר עם רשע אשר הוא כלאים להחזיר עמו וכנ"ל (בדבור הקדום) :

טו. בירושלמי שקלים זה יתנו כל דעבר צימא, וגם זה יתנו היינו י"צ שבטים, וי"ל שייכות הענין למח תלויין נתינת השקלים בקו"ם, והנה אמרי' צ"ס מגילה (י"ג) שהקצ"ה ליוה להח מחלית השקל נגד גזירת המן שיקדמו שקליו לשקליו ולפיכך צא' בחדר משמיעין על השקלים והנה אמרין צמד"ר אתם מכרתם את אחיכס (יוסף) מהוך משחה אף המן עתיד למכור אתכם מהוך משחה הרי דגזירת המן כי עי' הטא מכירת יוסף (ועפ"ז ויזן מה שבה הגם והכלכה ע"י מרדכי" א"ר ימיני משבט בנימין כי בנימין לא היה אז במכירת יוסף וגם לא היה לו שום ענין נגיפה במכירתו ואדרב"ה היה אחיו האהוב מאצו ואמו ואין אחיו שני לו בזה ע"כ שפיר היה יכול מרדכי לזכה ולהילק בפטולותיו ותפלותיו כי הוא משרש שבטו נקי משון זה) והנה אמרין צמד"ר רבה (פי' וישב פי' פ"ד) וישנאו אותו וגו' לכו וראו משפלות חלקים וכתיב צחרי הפך ים ליצבה נמא וישנאו אותו כדי שיקרע הים לפניהם עכ"ל המדרש וכבר דרש בזה כמין חומר בפרשת דרכים (דרוש א') כנודע וביאר בזה ויכות יוסף עם אחיו שהוא סבר שיש להם להשבטים קודם מ"ת חומרת צ"ב ג"כ אמנם מהשבטים ש"ל שגל מכלל צ"ב לגמרי עי"ז מה שהעלה דזה תלוי בקריעת ים סוף דאם יש להם חומרת דצ"ב א"כ היה מקום להתקרב צעת קו"ם הללו עפ"ז והללו ח"י ואף שהיו שוגגים מ"ת דין צ"ב דחייב גם על השוגג ע"כ שפיר וישנאו אותו ולא הפסו דבריו לחומרת כלל בזה כדי שיקרע הים לפניהם ולא יכ"י עי"ז עננה לצע"ד כנז' רק יכ"י להם דין ישראל גמור קודם מ"ת עי"ז (וכן כתבתי מזה במאמריו [שפת הים] לז של פסח אות א' עי"ז) עכ"פ תלוי קו"ם צא"ס השבטים עשו כהוגן במחלקותם עם יוסף ע"כ שפיר נכון מוצן דברי בירושלמי דזה יתנו מחלית השקל כדי לבטל גזירת המן אף שנגזר גזירת המן מחמת הטא מכירת יוסף ואיזה הש"י היה להם להשיב לבטל גזירה עי"ז אמרי' "כל דעבר צימא" היינו כנז' מהמד"ר וישנאו אותו כדי שיקרע הים לפניהם עי"ז קו"ם נמלא צ"כ דהשבטים לדקו במחלוקתן ואין בשבטיו כושל וא"כ שפיר בטל גזירת המן שבה עי"ז הטא כנז' ומהני המחלית השקל לבטל בגזירה משיקרא ונכון. ועפ"ז מדוייק ג"כ מה דאמר בירושלמי זה יהנו (מספר ז"ה) י"צ שבטים דכוינו לפי"ז כולם אהובים וצבורים וגם השבטים שלא החמירו כיוסף ורדפוהו עוד בשביל חומרתו בזה היה כונתם לש"ם כדי שיקרע הים לפני ישראל עי"ז כנ"ל שלא יהי עננה למקטרג נגד כלל ישראל וינלו בקו"ם (וז"ש ויוליחם בכסף וזהב ואין בשבטיו כושל היינו

כ"ל כי השקלים שלנו במלות התורה הם ר"ת חמ"ת כנ"ז צבתי קושטא קאי משח"כ השקלים של המן ר"ת שק"ל ישקרא לא קאי ע"כ נחצטל הוא וצניו, ומלוב למחות זרע עמלק, אבל לחנו נשארנו קיומים צבתי ואחס צית יעקב לא כליתם וקושטא קאי כנ"ז :

התחלת פי משפטים באריכות ותמלולה צבתי בחיבורי חיים ושנים פי משפטים שם] :
ב. המצוה לכה מחמ"ת השק"ל והמחלות ממספר שק"ל עולה אדו"ר ע"י מ"כ בזה לעיל במאמר חדש אדר (אות י"ג) :

ח"י. רי"ל עוד בזה כי השקלים הם ר"ת חמ"ת ונגד השקר כנ"ז ועל פי דחז"ל היונו טעמא דשופ"ר היונו טעמא דמגילה וע"י השקלים שקדמו לשקלו כנ"ל נעשה הנם דמגיל"ה (וע"כ רמז במלות התורה של שק"ל כי השא את רח"ש צמ"י וגו' שכו"ה צחי רח"ש השנה צחי שופ"ר) ע"כ שק"ל ר"ת לשמוע יקול שופר שכו"ה צרכה השופר צמ"ה שהקנו חז"ל (כי עד ולגיו כל הצרכות שות צנוסחן וזהו "לשמוע קול שופר" מיוחד למלות השופר) וזהו סוד השופר שנתגלה מזה וחמ"ת שהוא החמ"ת פניו החוקים כנודע מכונת החריז"ל בהק"ש שנמשך משיע נכודין וע"כ ו"ל הם צ"פ ש"ע (ע"י ע"ה שער ח"ה פ"ג) [ובדברינו במאמר (קדושת) הורת שבת פי מלרע] למדת וחמ"ת ועוד ש"ע ח' נכרחיק השקר את זה לפומת זה והוא בגי תש"ס צסוד והאדמה לא תש"ס (טו"ש צע"ח) וזהו ו"ל ר"ת 'מדבר ישקר ירחק הוא תש"ס וגם ר"ת 'מולח שפתיך ישמור היונו לשמור מולח שפתיו שיהי חמת ולקיומם והוא לדצק ח"ע צבתי שאומרים צמ"כ ודברך חמ"ת וקיום לעד וחכמ"ל :

כא. עוד ו"ל על הפיוט אור פניך וכו' ושקל אשא צבית נכון ונשא כי הנכ השק"ל ה"י לצטל גזירת המן כדאמרי צמגינה (דף י"ג:) גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם שעתיד המן לשקול שקליו על ישראל לפיכך הקדים שקליון לשקליו וזהו השורש מהשקלים להיות ע"י מחיות עמלק והנה צעמלק נאמר וכו' את אשר עשה לך עמלק בדרך בלחכס ממלרים כי נכחי מה נ"מ בלח"ה דרך ה"י חס ילאו ממלרי"ה חס ממקום אחר אך כיון שנשאר עוד לפקן מה שילאו קודם זמנו (רק כיון שהי בהכרח מפני שהגיעו כבר למ"ט שערי עומאה) ונשאר עוד מגולוי מלרים ומל"ה מין את מינו וז"ש אשר קרך דדריך כי דריך הוא צחי יסו"ד וכדאמרי צפ"ק דקידושין צמ"י על האשה נקוה בשלשה דרכי"ה והנה ה"י ערו"ת מלרי"ה וגם עמל"ק זרק מולותיון של ישראל כלפי מעלה ופגם ג"כ צבית קודם ע"כ ה"י לו שליטה דדריך בלחכס ממלרי"ה ובמלרים ה"י ת"ל שנה החשבון כמבואר בתורה שהוא צחי ה"פ חלקי"ה ג"י ת"ל (כמ"ט בפט"ה שער חג המלות) וכידוע משם חלקי"ה נמשך צחי השחלשות רבות לאין שיפור משם ויקח אלהים אחרים וזהו שהי הקטרוג על ו"ם הללו והללו ענין שנמשך משם וע"כ שק"ל בגי ה"ל לכפר על זה ולצטל כח עמלק שהוא ממלרי"ה כנ"ז (ועל כן נאמר גלוי וידוע לפני מי שאמר וה"י העולם היונו צצרוה"ע צבתי ידיעה הקודמת [ושלמה מוכרחה לצחורה כי גבהו דרכו ית"ש ולא מהשבותי מחשבוהיכס בחיב] כמו שבוחר זה הוטע צבית כהונה עולם [ח"ג פ"ה מאמר השקלים]. וידיעה היתה כידוע על גלות מלרים שבמשט מלות כל התורה הלוי"ה בזה זכר ליציאת מלרים ע"כ הקדים שקליבם לשקליו של המן שלא יכה לו כח מגולוי מלרים צמ"י ת"ל שנה כנ"ז) ועל כן נאמר צעיר הנדחה (שפגמה צמ"י הוא גלוי מלרים ושנמשכו נת"ל ה"פ חלקים משם לבתי אלהים אחרים שהוא ע"י) והיתה ת"ל עולם לא חגבה עוד וע"כ ע"י השק"ל ג"י ת"ל שצבעלים כח מלרים לבקש על הגאולה בעתידה צ"כ ושקל אשא צבתי נכוין ונשא"ה שלא תהי ת"ל עולם עוד רק שצמ"ה צמברה צימינו הצית נכון ונשא. וע"כ נאמר צורמי (ל' ו"ז) כי נדחה קראו לך (היונו ששנאי ליון חשבו וקראו לה נדחה ח"ו שבתה תל עולם כמו עיר הנדחיה ח"ו וחשבו כי לא חגבה עוד) אבל בלח"ה הוא נקרא בפרט המקדש ת"ל תלפיות ת"ל שכל חלי פומים לטובה כשיצנה צקרוצ צמברה צימינו. וע"כ רמז מה שפירש"י צמ"י חטות (כ"ע ע"כ) על משנכנס אדר מרצין צמחה יען ימי

י. א"י על הפיוט אור פניך עלינו אדון נשא ושקל אשא צבית נכון ונשא. בהקדם דברינו לעיל במאמרינו זה אות ד' ו' י"ח (ע"י"ש במקומם וחביון) עפ"י הירושלמי (צטרלה פ"ה ה"ל ג') הנושעים ה"י מחן דאכיל דלאו דילי צבית לאסחכולי צאפי והנה לחז"ל בלכות ה"ו כעצדים המשמשים את הרב שלא ט"ע לקבל פתם והנה קשה לפי"ו לבחורה כיון דחסור לבקש מתן שטר וגם שטר מלוב צבתי עמלק ליכה במשחחז"ל וכלל גמלח כל טוב שנבקש צערה"ז מהש"י שיתן לנו רק צבתי מתנת חנם וגמלח לפי"ד הירושלמי כנ"ז דצבית לאסחכולי צאפי אך כבר ביארנו צבתי במאמרינו כי שטר המלות שיהי בזכות מלוב זו התקדמות הגאולה זה מוחו לבקש שטר כזה ומלוב הוא עושה ליחיד קוצ"ה ושכונתי שזהו יחודם שנים רק צבת הגאולה שלומה צ"כ וזהו שאנו מתפללים אור פניך עלינו אדון נשא (שיתן לנו עובותיו ית"ש צבתי הארת פנים ולא צבתי צבית לאסחכולי צאפי ואך אפשר זה. ע"י קאמר) ושקל אשא צבית נכון ונשא (שנבקש השטר שלנו שיהי שזכה ליתן השקל צבית המקדש צ"כ צצרוה"ל ושטר כזה מותר ומלוב לבקש כנ"ז וגמלח כי חינו מתנת חנם רק צבתי שטר פעלו ולי"ה צבתי"ה לאסחכולי"ה צאפי"ה רק חו"ר פני"ך עלינו אדון נשא) כיה"ר צצ"ה, [ובשבת שקלים שחל צפי משפטים אמרתו לירוף הדברים עם

נשים היו לישראל פורים ופסח ולכאורה מאי צעי פסח
זכה באדר חלה שהם השקלים שמשמיעין באחד באדר
לבעל כח ת"ל של דיני מלרים שיאלו בפסח ואלו ימי
נשים דפורים ופסח אי הם לפי הכו.

[ולהבין דברי רש"י ז"ל הכו על משכנס אדר מרבין
בשמחה כי פורים ופסח ימי נשים הם
לישראל וקשה דפסח מה צעי הכה באדר ויוצן עפ"מ
בדברי אמת לרבינו הקדוש מלובלין ז"ל (פי תרומה ב"ה
בראש הפרשה) כי ר"ה אדר הוא לי יום קודם ר"ה
ניסן שהנירוף בניסן יולא מהכי ישמחו השמים והגל
הארץ ע"כ אדר הוא ההבנה לי יום מקודם ול"ל באדר
מרבין בשמחה להכנה על ניסן שהוא ישמחו וכו'
כנז עכד"ה וז"ש רש"י לנרף ימי פס"ח שהוא בניסן
על אדר שמרבין בשמחה כנ"ל]:

כב. עוד ו"ל מה דאמרי במגילה (י"ג): הקדמתי
שקליכם לשקליו של המן כי הנה שק"ל הוא
הכוונה בטעמי מלות להאריז"ל שהדונים חוזרים להתבסס
מאור פנימי הנכנס בנח"ל. והנה ידוע כי אה זה לעומת
זה עשה החלקים וגם עמלק הוא דע"ה דקליפה ראשית
גויים עמלק וגם צחי ת"ת דקליפה כנ"ל במאמרנו
(אות א') ובמאמר לפי זכור (אות ב') עיי"ש ע"כ
הקדים ית"ש שקלין של ישראל שהוא הכונה באור פנימי
הנכנס בנח"ל שהוא למעלה מח"ה היינו גם מח"ה
דקליפה שנגדו (להבדיל בין הקודם וגו') וגם אם
עמלק נחשב צחי וע"ה ה"ו רק צחי חילוניות הבח"ר
משא"כ שק"ל של ישראל הוא בפנימיות הבח"ר ע"כ
הקדים היינו קודם למעלה השקל לשקליו של המן עמלק
כנז ועיי"ז ודינו רמה למעלה והם יפלו למטה אכיב"ד
: 33

כג. בטעמי מצות להאריז"ל (פי הש"ה) בסוד מחנית
השקל הוא חזרת האור למעלה
וכו והנה נודע שהפערות הם דינים אלו שהחזרים בסוד
אור חזר וכו' וכן חוזרים לעלות להתבסס הדון כו'
עכ"ל"ה וזכה חזן על מה יורמו דבריו של הכהן הגדול
ז"ל בצרכי"ע מאמר לשקלים (סוף פרק א') ז"ל ויהי
ג"כ בסוד חזרת האורות ממטה למעלה במאמר עלה
במהשנה וכו' עכ"ל"ה עיי"ש"ה (וכן במקומות רבות
בצרכי"ע גם כשלא צ"ח כלל לדברי האריז"ל באותו
ענין מ"מ המצין ויודע בבהאריז"ל יכור ויצן מה עמקו
דבריו ועד היכן ירמו מיליו למערת כונת האמת. כי
יאור עיננו בחזרתו 33):

כד. עוד יאמר על הפיוע אור פניך עלינו ארון נשא
ושקל "הש"ה הנה לשון "הש"ה הוא ג"כ לשון
קבלה כמו שאקבל השקל והו"ל ושקל "אתני". אך ידוע
בקידושין כי באדם חשוב אם מקבל מתנה ה"ו הנחה
להנותן כאלו קיבל המתנה וע"כ אם אהנו זוכה שאנו
נותנים שקל בציבור להקצ"ה לצית מקדשו ה"ו הנחה

והציבות גדול אללנו כאלו קבלנו אהנו השקל הלו ועוד
מעלה יהייה זכה כמה שנותן השקל כי אם קבלנו
השקל אז ה"ו נהמח דכסופח וצבית לאסתכלו באפי'
(כדאמרי" בירושלמי ערלה פ"ה הלכה ג'. כנ"ל במאמרנו
זה) משא"כ אם אהנו יתכן זה ועוד זאת יותר חציב
אללנו מאשר קבלנו אהנו כנז וז"ש אור פניך עלינו
ארון נשא (שלא יכו' צבית לאסתכלו באפי'
רק אור פניו אלינו ית"ש כנז) ושקל "הש"ה צבית נכון
ונשא (שנהנה מזכ מה שניתן השקל לצית מקדשו כאלו
קבלנו השקל והיונו ושקל אשא כנז) [כמ"ש ב"ש ע"כ
ויקחו לי תרומה דכ"ה ז"ל ויתנו לי תרומה אך מה
שנהנים לציבמ"ק כ"ו השבות לגבי הנותן כאלו לקחו
כנ"ל ע"כ נאמר "ויקחו לי תרומה" ועוד יותר מעלה
מה שהוא בדרך נתינה מאהנו הוא צחי אור פניך ולא
צבית לאסתכלו באפי' וכנ"ל:

כה. ובשבת שקלים שחל צפי משפטים אמרתי זכה
ואנה המשפטים אשר תשים נפיה"ם
עפוי"ד ה"ה"ק בעל אר"י דבי עילאי זיי"ע (כמ"ש בשמו
דדוממו"ר ה"ה"ק משיגאווע זיי"ע) ע"כ"כ (שמות ב')
וירא חלקים את בני וידיע חלקים כי ראה ית"ש שהם
משוקעים בטומאת מלרים ע"כ לקח להם לזכות הידיעה
הקודמת שהוא ית"ש ידיע וראש מקודם שיכ"ה כן א"כ
לא יגיע להם עונש של ככה וכדל"ה הם להגאל וז"ש
וידיע חלקים עכד"ה והנה אם היו דנין את עעם
השקלים כדי לכפר על מעשה הידוע במדבר ועיי"ז נאמר
(שמות ל"ב) ציום פקדי ופקדתי וזכו נרות גלותנו עד
עתה אמנם עפ"י משא"כ"ל צמגילה (י"ג ע"כ) ענין
השקלים כי גלוי וידוע (ידיעה הקודמת כנז) לפני
מי שאמר וכו' העולם (בראשית הצריחה של העולם)
שעמיד המן לשקול שקלים על ישראל לפיכך הקדמתי
שקליהן לשקליו עכ"ל בגמ' ע"כ אמר ות' אז כנז
הקדמתי שקליכם לשקליו והנה גזירת המן ושקליו כי
רק ע"י הט"ה שנהגו מסעודתו של אהשורש וכו' וזכו
ה"ו בצחירה שעשו זאת ומגיע להם עונש אמנם כיון
שגילה ית' מקודם אז קודם המשכן ועוד בצריחה העולם
כנז לשון בגמ' גלוי וידוע לפני מי שאמר וכו' העולם
(צטח צריחתו) כנז מה שיכ"ה אה"כ גזירת המן ועיי"ז
הקדמתי שקליכם לשקליו ח"כ הוא מוקדם ית"ש גילה
הידיעה הקודמת וזכו לזכותן של ישראל שלא יגיע להם
עונש כנז וזכו שאנו מבקשים אור פני"ך (היונו) [כמו
מלפני"ם צישראל שהוא מוקדם] הידיעה הקודמת
כציכול מאתו ית"ש האר אלינו כיון שכן כי צהשקלים
הקדמתי שקליכם לשקליו של המן צומן מוקדם הרבה
כ"כ ובצחי ידיעה) עלינו ארון נשא (ועיי"ז) ושקל
אשא צבית נכון ונשא (כו לא יתעכב הגאולה בעבור
טונותינו כיון שנהגלה הידיעה הקודמת וממילא לא
יגיע לנו עונש הגלות) כנז וזכו יש להעמים ג"כ
בבהאריז"ל מש"ל במאמרנו בשם הטעמי מלות במלות

מחלה"ש להחזיר האורות ולצטמן גשורשן שהם השערה
 צחי' דינים וכשיחזרו לקדמותן היינו צחי' ידיעה בקודמת
 צבריות העולם שכן היתה ידיעה ית"ש שישראל יחטאו
 ע"כ צוה וצטמו כשיחזרו לקדמותן כנ"ל. וזהו ואלה
 המשפטים (דינים ועונשים) אשר תשים לפניה"ם (כנ"ל
 הידיעה הקודמת לעורר לזכות ישראל וממילא יפטרו
 מהעונש, ויחי') כדרשת חז"ל (גיטין פ"ח:): לפניכם
 ולא לפני זכרים (שלא נהי' צגנות עוד בין חייבינו
 פגילים ומשפטי גזרותם) ח"ש התרגום והלון דיני' (דינים
 ועונשים) די חסדר (להמתיקן ולסדרן לטוב לנו)
 קדמיהו"ן (היינו צדיקה הקודמת וזהו טענת זכות
 והללתינו) כנ"ז כי תקנה עב"ד עבד"י (בג"י מש"י"ח)
 זהו לריבין לעורר לרחמים ולזכות בעת הצני משיח ולרות
 ישראל צדור האחרון כי הקנה צנפ"ך לעבד ולעורר
 על ציאת מש"י"ה גי' עב"ד עבד"י כנ"ל כיה"ר צב"ח.
 (ועיי' מ"ש [צפ' משפטים] בהצורנו חיים ושלום צוה
 צב"י):

כו. בפיוט למוסף בצרמי מלון בין שני שדי ארבע מאות
 ועשר הלינותי שדי, נח צטכנס וגם יש די.
 וצכס וכדום לא נח שדי, יש לדקדק אם הפי' פשוט
 כפשוטו למה הזכיר רק הת"י שנים של הבית ראשון
 ולא הת"כ שנים שנ הבית שני ואם מפני שלא הי'
 צבית שני הארון שנגנו כבר הנ"פ עכ"פ אין העיקר
 השני שדי ארון רק ההוכחה והרא"י מהם להשראת
 השכינה וזהו הי' גם צבית שני אש מן השמים תחת
 הפסכתו כדאי' ציומא וגם מ"ש וצכס וכדום לא נח
 "שדי" ולמה לא אמר לשון "די" ולמה הזכיר לשון השם
 הקדוש שדי ודבריו רבותינו הקדושים צעלי הפיוטים
 עמוקים מני ים צסודות וכמות על כל אלה ואלה וי"ל
 דרמו על טשרת הצטעים צחלק הגי' מהם הקדושים אשר
 בלרן מעבר לנכר סמצעיון (כדאי' צירושלמי צפ' חלק
 הלכה ה'). ועיי' מש"כ בהגהות הירושלמי) ומובא בצמרים
 ממכתבי קודש שלהם ומנהגיכם כי יזכירו שם הקדוש
 שדי בכל הפלה ובקשה שיזכרו ואז יליתו וקשה למה
 לא יזכירו השם הלו בצקשהם ענ הגולה שנימה צ"צ
 אי' דעל זה נגזר עליהם צשמע כרוזים מן השמים שלא
 יכריתו קודם הזמן עיי' הזכרתם השם הנז' ולולי זה
 כבר היינו נגאלים כנ"י. ח"ש צלרצע מאות ועשר
 (שהוא זמן הבית ראשון) הלינותי שדי נח צטכנס וגם,
 יש די (בהבנה שני לא הי' עוד הארון וצדי' גם נח
 עשרת הצטעים שלא חזרו עוד לעולו בית שני וכדומה
 מהכתובים וכיון צצב"י יחזרו נגאלות ציה גי' צ"צ
 וא"כ קשה למה לא יאמרו השם שדי למחר הגאולה כנ"ז
 עיי' קאמר) וצכס וכדום (צחפלה שהוא עד כסא צבד
 לחיקון טולם ציאגלצ"צ) לא נח (לא ניתן להם רשות
 לומר) שדי (עד עת קן צ"צ לגאלנו כנ"ז):

כו. עוד צפיוט לשנת זה צשמרת, "ישרם להליון תלוי
 ראש לשאת" צמחזורים הגדולים הישנים הפי'

כי צטון הידוע צנדצר היו חייבים צשיאת ראש היינו
 תנ"י הי' (כמו יש' פרעה את ראשך מניך והלה אותך)
 וצמתק עיי' השקלים צשאת ראש צנ"י טענה עיי"ש.
 וכהנה נזכרתי צמה שטוררנו זה צביר ת"ח אי' צפיוט
 יוה"כ מוסף שנאמר עבודה (צמחזורים שלנו וכן הישנים)
 צפיקסא חאמר למחות אשמינו וכו'. תלוי ראש להחיות'
 הגם שפי' שם צמחזור ליתן לנו הרמת והגבהת ראש
 עכ"ז השדוכו שהואש לשון זה מאדוקי הנולדים הזייפנים
 ר"ל צבנים קדמוניות היינו "תלוי ראש" (אוחו האיש
 צנתנה אחרי סקולתו) להחיותו (כדעתם הטמאה) אם
 בי דחיתו צקס אז כי נפעמים רבות חושדים למה שאין
 צו כלל וכמ"ש צסוף מאמר משיב מפני הצבד צחמטה
 מאמרות לענין הפיוט יוס צי' דצבטוה צגשם נדבות וכו'
 עיי"ש ואכמ"ל עכ"ז עתה צראותי פי' הפוט הלו לשקלים
 שפי' דהיינו "תלוי ראש" צנתחיותו הלי' כנ"ל נזכרתי
 שיש לעורר שוב על הפיוט ציוה"כ כנ"ל ואם כי הפי'
 שם כנ"ל ציוה"כ וצמחזורים היוהר קודמים צדפום עם
 הפי' שם תנ"י ראש היינו ציהמ"ק מ"מ קלה קשה דהוי"ג
 גם כהן צפי' שקלים לפרש כן תלוי ראש נשאה צציהמ"ק
 (ליתן השקל צבית נכון ונשא) ויש ליישב קלה ולי"ע
 (ואינו דומה הצמד לכה ש"ל שטירצו דברים לפעמים
 יכולי' לברר צמחזורים הישנים שנדפשו צערך מאה שנה
 לפני היותן צטוה"ז וכנ"ל ממחזרנו משיב מפני הצבד
 משא"כ צאותו שהוא זמן רב מאוד צטוה"ר צמוצן, ודי
 יליגנו ויושיענו צ"צ)

כח. (בפיוט למוסף אשכול וכו') גלתי שקלי מחה
 כופר נפש (פי' צמחזור
 הישן שהושיב ירצעם פרדסאות שלא לעלות לירושלים
 וכו' פי' דחוק בזה דא"כ לאו דוקא על השקלים גזר
 רק על עליית רגלים לירושלים צכללו) וצראה רמוז שהוא
 עניינו (כי התוכ"ק הוא ללחיות ועיי' תיקנו החפנות
 ופיוטים) שלריבים לתקן ולשוב צהשובה ועיי' יצנה
 ציהמ"ק צ"צ ויחזרו השקלים (וכמ"ש הרמב"ם צב"י
 חסובה) ולא להיות לוטק לשטנר צלכד ע"כ שק"ל צגי'
 נפ"ש שכ"ה ישטנר נפשו להי' צתשובה וחפלה וכמ"ש
 חלקי הי' אמרה נפשי שושיצנו צ"צ קומניות לארנו,
 עיי' משיח נדקנו. וזהו גלתי שקל"י מחה כופר נפש
 (שלא נהנו השק"ל צמספר נפ"ש כ"ה לשטנר ולשוב
 נפשו להשי' כנ"ל וכראוי, ועיי' וצצתי (טדיון) צמו
 לול טיע ורפש (גלות החשך והמר הלו אשר נקרה כן)
 השי' יגאלנו צ"צ:

כט. א"י ושק"ל אשא צבית נכון ונשא, ועל מה
 שהקשיחי לעיל צמאמרנו דהא ל"ל רק מחליה
 השקל ולא "שקל" שלם וכהנה העירנו ידיו הרב הגאון
 מו"י דוד שליעסל שליט"ח דיינה רבב דפה"ק עפ"ד
 הרמב"ן (צפי' תשא. עה"כ מחליה השקל צשקל הקודש)
 ש"ל כי צזמן צית שני עשו מצטע של שני דנינים שהוא
 מחליה השקל וקראו למצטע זו "שקל" ועל כן הוזכר

בכל פעם בדחז"ל שקל הלויתני והכונה למטבע זו של חצי סלע שקראוהו שקל עי"ש ולפי"ז שפיר תיקן בפיוט חור פניך "ושקל" אשא צבית נכון ונשא שהוא השקל הנקרא צפי החכמים ז"ל רבותינו שהי' סמוכים אחרי החורבן כנ"ל עכ"ל הנ"ל ויש להטעים עוד הדברים על כי ר"א בר"ש הקליר בעל הפיוט [כנ"ז בדברינו בשו"ת מנח"א (חלק א' סי' י"א) שזכו ר"א בר"ש וכן בכמה דוכתי' צחי' ומאמרינו בעה"י בעומק וגודל מעלות הפיוטים וכוונת מחציהם המה רבותינו ז"ע] וכן

מבואר בדברינו בשו"ת מנחה אלעזר (חלק ד' סי' י' אות ג') מאשר המשיכו מייסודות הצית שני ולורתו ללורת הצית הג' עפ"י הכונה צסידור ושמן נורא על כל מה שנראת עי"ש ועל כן גם צזה המשיכו בעלי הפיוט (וכמו ראצ"ש הקליר שהי' צי דורות אחרי החורבן) מאשר קראו למחלית השקל "השקל" שתיקנו צבית שני ע"כ נקש "ושקל" אשא צבית נכון ונשא (שהוא הצית השלישי) כנ"ז:

מאמרי חרש אדר, מאמר פרשת זכור

א. והי' בהניה ה' חלקיך נך מכל אויבך מסביב בחרץ וגו' תמחה את זכר עמלק מחמת השמים לא תשכח. י"ג בפטיעות עפ"י"ד הש"ס צרכות (וי"צ ע"א) שלעתי"ל אג תזכרו הראשונות וקדמוניות אל תחבוננו זו יליאת מזרים משל למה הדבר דומה לאדם שהי' מהלך בדרך ופגע בו זאב ונילל ממנו והי' מספר והולך מעשה זאב וכו' פגע בו חרי וכו' פגע בו נחש ונילל ממנו שכ"ח מעשה שניהם והי' מספר והולך מעשה נחש אף כך ישראל לרות אחרונות משכחות את הראשונות עכ"ל הגמ' עי"ש דהיינו שכל הלרות ישכחו לגבי הישועה הגדולה שנלל מהלרה האחרונה מלחמת גוג ומגוג וגם יליאת מזרים שהי' טפילה לגבי שיעבוד מלכות שילאו אז מהם לחירות עולם כדאמר' סם צגמי' בדף הקודם, והנה ייסד הקליר בפיוט לפי' זו אם כל המועדים יהיו צטלים ימי הפורים לא נצטלים (וכן הוא צמד"ש משנ"י) וכתבו ע"ז צספרים הקי' העטם שכיון שלעתיד תהי' כל הישועה ממלחמת עמלק וגוג ומגוג והראשונות לא תזכרנה שארי המועדים המיוסדים על יליאת מזרים יהי' טפל והולאת מהגנות ומשיעבוד מלכות עיקר והיינו מחיות עמל"ק שהוא אדו"ם (בן אליפז בן עשו) ראשית גוים עמלק וגו' (ושכוח רגל הרביעי מדי' מלכות ממרכבה העמאה וכו' כולל את כולם במ"ש צצגמי"ש צמאמרי חנוכה שנקרא אדום צחי' כנ"ל לאשר כוללם יחד צרשעתו בכל ענינים) ואז יהי' שמו שלם וכסאו שלם צ"צ ועל ימי הפורים המיוסדים על מחיות עמלק לא נצטלים דאז אדרבא עיקר קיומם עכד"ה וצזה י"ל וזה בהניה ה' חלקיך לך מסביב בחרץ (לעתיד לבא. שהוא בהניה לך הי"א מכל אויבך ולאחר מלחמת גוג ומגוג) תמחה את זכר עמלק (אז יתקיים מחיות עמלק צחמת) ל"א השכ"ה (זה לא תשכח עוד, כדאמר' שם צצרכות כנ"ל פגע בו נחש ונילל ממנו שכ"ח מעשה שניהם והי' מספר והולך מעשה נחש כך ישראל הלרות האחרונות משכחות הראשונות אבל ההולאות משיעבוד מלכות וראשית גוים עמל"ק כנ"ל לא ישכחו עוד כיון שלא יהי' אחי"ז שום לרה אחרת עוד וא"ש ונכון מ"ש צזה "לא תשכח" ולפי"ד

הגמ' כנ"ז), וצזה מוכן לשון הרמב"ם (סוף הלי' מגילה הלכה י"ח) וז"ל ואעפ"י שכל זכרון הלרות יצטנ שואמר בו נשכחו הלרות הראשונות וכי נסתרו מעיני, ימי הפורים לא יצטנו שואמר וימי הפורים לא יעברו מהוך היסודים וזכרם לא יסוף מזרעם עכ"ל ולכאורה מה צשו הכה' הרמב"ם בלשונו צזכרון הלרות צזה אלא כונתו י"ל בדברינו שהלרות הראשונות ישכחו ויהי' מחיות עמלק והחירות משיעבוד מלכות עיקר לספר בו (כדצרי הש"ס צרכות כנ"ז) שהוא ימי הפורים זכר מחיות עמלק כנ"ז. וזהו משא"הז"ל וצפיוע הקליר צפי' זו ואם כל המועדים יהיו צטלים ימי הפורים לא נצטלים וידוע הקושי דאזיך יצטעלו כל המועדים והלא לא תורה אחרת מאתו יח"ש. אולם צזה יובן שפיר עפ"י"ד הש"ס צרכות כנ"ז שהי' יליאת מזרים טפל ויליאת שיעבוד מלכות עיקר והנה כל המועדים המה זכר ליליאת מזרים וכמו שאנו אומרים צתפלה וצקידוש היום ע"כ יהי' לעתיד טפל כל המועדים כמו נר צצט"ל צפני האצוקה היינו שיליאת מזרים תהי' טפל וצט"ל ע"כ המועדים שהמה זכר ליליאת מזרים המה והיו צטל (היינו טפל) לימי הפורים וימי הפורים לא יצטנו כי לעת"ל אדרבא יהי' זה ענין הפורים צצריא סגיא כשימחו זכר עמלק לגמרי מחמת השמים ויהי' שמו שלם וכסאו שלם צ"צ, (וראיתי עתה מעין זה בקדושת לוי צדרוש לפורים צד"ה ארז"ל כל המועדים יהיו צטלים וכו', וכן צצגמי' יששכר [מאמר ימי הפורים אות ח'] על מ"ש אם כל המועדים יהיו צטלים וכו'), [ועיי' מה שכתבנו צזה צמאמר ימי ששון לפורים אות ל"ד וגם צצו"ת מנחה אלעזר הנדפס ח"צ סי' מ"ה עי"ש]:

ב. בש"ס סוכה (דף ה') למדו שיעור י' טפחים לסוכה מארון השעשע וכפורת טפה עי"ש כי כל הסוגיא הש"ס שם מעולם לא ירדה שכינה למטה ולא עלו משה ואלי' למעלה וכו' כו' היא נפלאה צעיינו וכ"ז אין לו פ"י והצנה כלל רק ע"ד הסוד למצין קלת (ועיי"ש צמברש"א חי' אגדות) והנה אמרנו שם על פני הכפורת קדמה ואין פנים פחותה מטפה ואימא

כאפי דבר יוכני תפסת מרובה לא תפסת זכור ונילף מפנים של מטלה תפסת מרובה לא תפסת זכור ורש"י פי' בדי"ה בר יוכני עוף גדול הוא מאוד וצבוכות (דף נ"ז ע"ג) אמרין פעם אחת הטילה בר יוכני צוה במקומה וטבעה שמים כרכים ושברה ש' ארום עכ"ל ונמלא בכה"ל גרפס שם (אולי הוא מהגאון מהר"י פוק ז"ל) הגדה זו היא דרך דרש ויש לה סוד למצינים עכ"ל והוא פלא טולו כני"ל וגם צוה גדולג מפנים של מטלה כצוכול עד עוף גשמו (בר יוכני), ונלע"ד בדרך אפשר לפרש רמז הסוד צוה בדחז"ל בטה"י. דהנה נודע מתזוה"ק כי עו"ף השמיים זולך לת הקול דה מט"ע דמולך קול השופר למעלה ונודע משארז"ל ופירש"י צפי משפטים על מט"ע שמו כשם רבו זכמ"ש צכהארז"ל ח"ך שמו יולא משם הו"י ועיי' צתיקונים (תיקון י) כי עו"ף השמיים זולך דה עמודה דאמלעיהה וצבאור הגר"ה שם דהיינו שהוא צתפאר"ת והנה יקו"ק הוא צתפאר"ת ויש לו לשם הזה י"צ לירופים כנודע לכל ולטומת זה להבדיל בקליפה נודע כי עמלק יונק מבחי תפאר"ת (ועיי' ה"טב צקהלת ופקב ערך עמלק אות ה') וכמ"ש מלחמה להו"י בעמלק מדור דור היינו שהו"י דקדושה שהוא תפאר"ת לוחם עם בחי קליפת עמלק שיונק מהתפאר"ת כנז' עד שימחה שמו צ"צ, (וכן מנחתו מפורש בקנה הקדוש על המלכות צבוף ההקדמה [דף ע"ז ע"ג מדפוס פאר"ת] וז"ל והנה סי"מ שרו של עשו אשר עליו סומכין כל השבטים אומות וכו' ראש לכל השרים והוא שנאמר ראשית גויים עמלק ואחריתו עדי אובד הוא צה לחלוק עם התפאר"ת ולעשותו עמו מלחמה וכו' עכ"ל והיינו כדברינו צוה). והנה צ"ר יוכני בגי' רחמי"ם שהוא תפאר"ת וכו' שפירש"י צ"ר יוכני עו"ף גדול מאוד היינו עו"ף השמיים הגדול מאוד דה מט"ע כני"ל שמולך הקול ושמו כשמו רבו והוא (כ"ט) שובר ארום היינו או"ה ועיי' (ישעי' צ') מה קאמר על פנים של מטלה כצוכול תפסת מרובה וכו' עיי' נקט סמוך לי ודלמא כאפי דבר יוכני שהוא לדרכיו רמז מט"ע שמו כשם רבו ונקט שפיר זה סמוך לי) וז"ש פעם אח' הטילה צויה ר"ת י"צ לירופי הו"י (א) ועיי' כה הו"צ לירופים משם העגם הקדוש הגז' שהוא כנגד עמלק ולטומתו וצכוו משבר סי' כרכי"ם וש' ארוז"ם כר"ך בגי' עמלק וגם ארום נקראו האו"ה כמ"ש צההלים (כ"ט) שובר ארום היינו או"ה ועיי' (ישעי' צ') מה שפי' שם וז"ש קו"ל ה' שובר ארוז"ם קו"ל הו"י היינו

מט"ע דמולך הקו"ל הוא צבחי תפאר"ת שם הו"י כני"ל וגם צחי קו"ל הוא תפאר"ת כנודע צבוד קו"ל ודב"ר צתיקזכ"ק שהוא הו"י חז"י וכו' שובר ארוז"ם האו"ה וצרה"ס ראשית גויים עמלק שהוא כנגדו ולטומתו צח"ת כנז' בשם הקב"י וכו' שמצרכין צר"ה שומע קו"ל תרועות עמו ישראל צחמיו"ם שהוא תפאר"ה שומע קו"ל תרועות שופ"ר דה מט"ע דמולך קול השופר וגם צחמיו"ם גי' ש' כי לוח ש' דקדושה תלת ראשין דתפאר"ת ועיי' תיקונים (דף ע"י ע"ה) דה עמודה דאמלעיהה וכו' שייך תלת ראשין עו"ש היינו שכלול חגי"ת שהוא עמודה דאמלעיהה וכ"כ זקוני הלבוש (צב"ל תפילין סי' ל"ו) צוורת האותיות ע"ד הסוד כי לוח ש' בעלמה היא צתפאר"ת א"ה. וכו' צ"ר יוכני מספר רחמי"ם שהוא עוף הגדול מט"ע המולך קול השופר הנ"ל ששברה ש' כרכי"ם כר"ך גי' עמלק כני"ל וז"ש סי' כרכים וש' ארום היינו ש"ס כי לוח שייך צמילואו צגי' ש"ס ועיי' כהו הוא מצעל כה עמלק כנגדו שהוא ראש הארום או"ה כנז' וכן אר"ז רומז לתפאר"ת כמ"ש צוה"ק סי' מלורע ועמלק יונק מבחי כני"ל עיי' שיברה צב"ה השייך דקדושה (צב"ה הו"צ לירופי הו"י שהוא צחי ת"ה כני"ל) לת הכרכי"ם והארז"ים (עמלק וכו') שהוא זה לטומת זה כני"ל וכשימחה עמלק מתחת השמים לגמרי יכה שמו יתי הו"י (תפאר"ת) שלם וכסאו שלם צ"צ, והבן אלו הרמיזות בטה"י, וכל דברינו בדרך אפשר, [וי"ל בדרך זה כי לכך ארז"ל צמנחות (לי"ה):] וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך אלו תפילין שצראש כי כשיראו האו"ה כל עמי הארץ הכלולים בעמלק כני"ל שהוא ראשית גויים וכוללם לת התפילין שצראש עם השייך מגולה לעין כל וכני"ל מהתיקונים צהקדמה צענין השייך דתפילין ש"ר תלת ראשין. אז ויראו ממך. שהוא כה המצעל יונקתן לת זה לטומת זה. ולכך מוצן מ"ש הפוסקים לילך לבוש התפילין צעת המגילת, ושמעתי כי מרן הגה"ק רבשכבה"ג מלאחז ז"ע צעל דברי חיים הניח הצי' זוגות תפילין דרש"י ור"ת יחדיו צעת קריאתו המגילה צצבור (אם כי צעת התפלה לא הניח רק של רש"י לצד רק צביתו צעת ק"ש צצוקר הניח הצי' זוגות יחדיו כמנהג הלדיקים ז"ל ועתה צעת המגילה הניחם צצבור יחדיו), והוא י"ל צכה התפילין צכל טניניהם שז"ל צעת המגילה שהוא מחיית עמלק ואו"ה לבטל כהו עיי' הצי' דתפילין כנז' ולאשר אז התיקון צתפאר"ת שהוא חמ"ת להכניע לת עמלק כנז' עיי' הכס ה"י צמחיות עמלק צחדש הזה אד"ר ר"ת יראש ידברך א"מ"ת :

ג. בהפטרות לפי זכור, נחמתי כי המלכתי לת שאול למלך כי שב מאחרי ואת דברי לך הקים. וי"ל עפ"י הנודע צכהארז"ל ציחוד לצורה זכור"ה גי' ע"צ קס"ה מבחי או"ה ונמשך שם מא"ה ושם און שכה כנודע גם צלק"ה צפי תורה צבוד על שהי כתפיו

(א) הג"ה. ורמז שפיר בר"ת הו"י כי כן קורין אותו בפי העולם הזהעם עיי' בבני"ש מאמר א' מהדשי המוז ואב ובבאר לחי ראי על התזוה"ק (דף ס"ט מהנדפס) בהקדמת התיקונים על ענין הגה יד הו"ה וכו' תפילין דמארי עלמא ודברינו במאמר לחדש אב עיי"ש :

לזכרון עי"ש והנה המורה מחיית עמלק זכור וגו' תמחה את זכר עמלק וגו' לא תשכ"ח אז יתבעל השכחה כשעולה עד ח"י"א ששם חין שכחה ויבטלו את עמלק, והשכחה נקרא פ' זכור והנה נודע כי השכחה זה משר מ"ם שיונק מאחוריים דבירה וחבונה כנודע בסידור צמ"ש. והנה שאל המלך ה"י נריך למחות זכר עמלק לגמרי וע"כ נאמר בשאל משכמיז ולמעליה גבו"ה מכל ח"ש כנז' סוד הזכירה שכי' זכחו ורחוי לצטל קליפת עמלק לגמרי וזהו שכמיז (שהוא שכי"ם כלול ה"י כחפין כפשוטו וכמי"ש צמ"ודת [ח"יב ל"ח] עי"ש) ולמעליה גבו"ה (כ"יוו שטולה למעלה לוד ה"י כחפי"ן בחי זכור כ"י"ל), אלא שבעון הדור (ולא בעונותיו ח"י וכדאמרי צמ"ש יומא [דף כ"ב] שאל המלך כנן שנה שלא חטא) נזקק בעטות הזה ויחמול שאל וגו' נמלא כי לא יעקר לגמרי זרע עמלק ע"כ נאמר כנז' נחמה וגו' כי שב מאחרי צחי אחוריים עי"ז שהגיה זכר עמלק נחבזר כח השכחה כנז' (ועיי' בקב"י ערך עמלק כי עמלק יונק מאחוריים ועי"ז נחבזר השכחה עי"ש) ע"כ ריכזין לתקן צחי זכור ועי"ה מרדכי תיקן זאת כנס לפורים במחייית המן זרע עמלק ע"כ איתא במגילה (פ"ן ע"ה) מלאכ"י זה מרדכי מלאכ"י גי' ק"ח א' יותר על מ"ם שר של שכחה שיונק מאחוריים כנ"ל ועי"ז יגביר הזכרון שלא ישלט מ"ם וכמי"ש בליקוטי הש"ס להאריז"ל על מה דאמרי' בהגיגה (ט:) חינו דומה השונה פרקו מאה פעמים (גי' מ"ם) לשונה פרקו מאה פעמים ואחד היינו אחד יותר על מספר הנ"ל שלא ישלט השכחה (ועיי' מה שכי' במאמרינו ימי ששון לפורים א"ת כ"ה) ע"כ חיקן מרדכי' שהוא מלאכ"י צחי זכור למחות זרע עמלק וע"כ נפטרוין זאת כפי זכור בהפטרס.

ועי"ז יובן מה שקורין פ' זכור בשנה דייקא כו לכאורה משום כי הוכח דתקדים זכורה לט"ו ה"י די צמה שקורין צפורים קודם המגילה ויבא עמלק וכמי"ש במג"א שילאים צוכ בני הכפרים ומה זה שייכות לשנה דוקא וי"ל כי הנה יודע צכהאריז"ל היחוד לזכורה בסוד ה"י כחפין בסוד שם י"ק ח"י"א וכי' פני"ל ששם חין שכחה ונודע כי שם י"ק הוא שם של שצ"ת וכמי"ש צכהאריז"ל צכונת טבולה לפ"ש כי ז' שמות מילואי הוי' ואח"י עולים תרפ"ז ועם שם י"ק שזכו שם של שצ"ת עולה צוח שצ"ת ע"כ שפיר קורין פ' זו בשצ"ת זכור כי הוא סוד שם י"ק שם של שבת ושכחה יחוד הזכורה כנז'. ובה וי"ל רמזו מה שאמרה אסתר ל"ר ואוי"ב חמ"ן הרי"ע הו"ה עולה שצ"ת זה לעומת זה ע"י פח יחוד הזכירה צחי שצ"ת נחבטל כח עמלק כנז': [ועיי' במאמר ימי ששון א"ת מ"ג]:

ד. עוד שם בהפטרס, ויאמר אליו שמואל קרע ה"י את ממלכות ישראל מטעון היום ונחנה לרעך הטוב ממך וגם נח ישראל לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם הוא לבגחם (היינו שלא ישקר ולא ינחם צמח

שהצטית המנוכח תחתיו לדוד). ויש לזקק ה"א גם לשאל בקשורו מן השמים יהוא לא רצה כמי"ש בשמואל ויאמר ה' הנה הוא נחמה חנן הכלים וירצו ויקחוהו משם וכמהאריז"ל צחשיות שביקש שמואל על שאל המלך שלא ימות צחיז כדו' שלא יחבטלו מעשו ידיו (של שמואל) צחיז. אולם י"ל בדרך רמז כי נודע צכהאריז"ל בשער הפסוקים כי נשמת שאל המלך מז' מלכין דמיתו ע"כ לא נמשכה מלכותו ומה מיד נמלא ממילא לעתיד צ"כ שיחוקנו ויעלו לחמי הרפ"ה לולין שנפלו צשורה מה"ז מלכין ויחיו המתים אז יקום שאל למעלה ראש כמגיע לו שבר פעולתו צעד גדול דקתו כשחז"ל ציומא כנן שנה שלא חטא וגם ה"י מוחל לכל שנה' ויזכרו וגו' ע"כ לא נמשכה מלכותו אצל עכ"פ כ"ז מחמת קדושת טווחנותו ולעתיד יחשב זאת לטובה בראוי צודאי וגם אריז"ל (ציומא דף כ"ב) מפני מה לא נמשכה מלכות שאל מפני שלא ה"י צה"ס שום דופי ע"כ צודאי יגלה אז עוד שבר דקתו ומשכחותו שלימה מוח' ה"י (ואעפ"כ לא יכ"י ניגוד ח"י לדוד מלך ישראל משיח אלקי יעקב כי אז יוכל לכות צחי' מחול ללדיקים וצחי' שחי מלכים משתמשים בצחר א' כאשר ציארנו כנז' בארובה צמאמר זכרון לדיקים [בהספד על הדי"ק מהר"א מרדאמסק ז"ל] וזה ה"י בהספד על דוד על שאל כי חשב שיכ"י בזה התיקון שלט צימיו עי"ש וצודאי הוא דוד בעלמא יכ"י לראש ומלך כי הוא מלכנו ומחות דקנו לעתיד לבא צ"כ אך גם לשאל המלך לא יקופח אז שבר גדולה דקתו וקדושתו כנז') כמי"ש בשאל משכמו ומעלה גבזה מכל עם רומז על גדול עולם נשמתו שהוא ממקום גבזה למעלה מהכתפים צשיטור קומה (ושמעתו בענין זה בארובה מפה קדוש חאזמ"ר זללה"ה הרב דפכ) ועי"י נועם חלימלך (פ' נשא) מזה. וכנה בחיז בלע המות ללח צחתי נ"י"ח יחבטל המות ח"י"ש שביגד שמואל לשאל בדרך נחמה קרע ה"י את ממלכות ישראל מטעון היום (רק היום. מחמת שהוא משורש נשמתו מה"ז מלכין דמיתו שצבור"ז היום לא נחקנו טודנה עד תיקון השלם צ"כ) ונחנה לרעך הטוב ממך (דוד). שהוא מטעון התיקון ויכול להתקיים ולמלך צעור"ז, אצל לעתיד לבא שיכ"י בלע המות לנ"י"ח. חז) וגם נ"י"ח ישראל לא ישקר ולא ינחם (כשיכ"י בלע המות לנח יחקנו כז' מלכין דמיתו"י אז צחחיות המתים יכ"י שכרו אתו ופעולתו הטובה מחזיר בזוכר הרקיע בראוי לו לפי כבודו) ח"ש (שמואל א' ע"ו) וגם נ"י"ח ישראל "לא ישקר" היינו צחי' אמת שהוא בהמשכה ה"א היות מאלופ"ן של עולם לבחי' מ"ת וזהו חמ"ת שאז יחוקן הכל ויבטלו צחי' מ"ת ויהי רק חמ"ת קושטא קחי לחמי, וזהו י"ל שאמר שמואל (שם) הגישו אלי חגג מלך עמלק וכי' ויאמר חגג אבן סר נר המות היינו שפי"ן התאווין הרשע חגג קודם מוחו בידעו צשרשו ושורש טומאתו (א"ת זה לעומת זה עשה חלקים) כי שאל המלך ה"י משורש ז' מלכין דמיתו

שהשיב שאלו המלך דר"ך אשר שלחני ה' היוני לתקן כנז' :

ו. זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך צלחתכם ממלרים (דברים כ"ה) (כי גם צלחת ישראל ממלרים עדיין בגליות אנחנו וכדאמרין במגילה [י"ד ע"א] אכתי עבדי אהשורש אן והלכנו עד עתה מגולה אל גולה וגאולה מלרים היתה בגאולה הראשונה והכנה לגאולה התכלית לעתיד צ"ב כמ"ש תצאמו ותעטמו צהר נחלתך וגוי שפל זה יאלנו ממלרים ואנחנו טומדים בדרך זה באמצע עד צואנו אל המנוחה ואל הנחלה זה ירושלים וא"י צבאת בן דוד צ"ב אך הצע"ד הוא עמלק) אשר קרך בדרך (מקרה אותנו צהיותנו בדרך הלו שלא לשוב בהשוכה כראוי רק בדיעות הנפסדות שיספיק שלום העמים ולהשאר בגלות וכיוצא וזהו מהשבת עמלק) ויזב כך כל הכתלים אחריו ואתה עיף ויגע ולא ירא אלקים (להשקיב ח"ו בלב כל א' עייפות ועלנות להתרפות ממלאכת ה' מלשוב כדי לקרב בגאולה צ"ב ובחמת לריכין לידע כי) והי' בהניה ה"א לך מכל אויביך מסביב בארץ אשר ה"א נותן לך נחלה תמחה את זכר עמלק וגוי לא השכח (כיינו כי לא השכח כי "והי" און וה"י אלא לשון שמחיה כשדרח"ל, וגם ארז"ל במדרש ישמיה ה' במעשיו שמה לא נאמר אלא ישמה שאף הקצ"ה לא שמה עוד בעולמו עד בגאולה שלימה צ"ב נמלא שהעיקר לריכין רק לעצוד ולהתפלל על הגאולה שלימה כי זאת זה און שמחה לפניו בעולמו כצ"כ וצחי וה"י כיינו שמחיה כנז' לא התי רק "בהניה ה"א לך מכל אויביך מסביב בארץ אשר ה"א נותן לך נחלה" כיינו צקיבון גלויות לארץ ישראל ע"כ "לא השכח" זאת מלות לבך כי צה תלוי הכל ונשוב אל ה' וירחמנו צ"ב, ודיעות הנפסדות כג"ל חסיר מלבך והי' בהניה וגוי תדע שזכו מפאת עמלק הינה"ר היו המחשבות האלו להסתפק ולהניח דעתו בשלום העמים על אדמה עמאה "תמחה את זכר עמלק" כיינו זכרון המחשבות האלו העבר מלבך כנז') רק נשוב לה' ובקשה ותחנונים העיקר על הג"ל צ"ב והוא יעזרנו צמברה דידן :

ז. תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא השכח (דברים כ"ה) וצפי בשלה נאמר כי יד על כס י"ק מלחמה לבוי בעמלק מדר דר, ו"ל הענין שעשה עמלק פירוד בין י"ק לוי"ק כי י"ק רומז לעולמות עליונים חכמה וציונה ואותיות ו"ק המה יחוד העולמות החסונים ועוה"ז שנמשך מה' תמחה מדה מלכות. ועמלק חתך מילותיוכן של ישראל וזרק כלפי מעלה כי רצה להפריד את מיל"ה מדה היסודי דאחיד בשמיא וארעא שלא יהי חלק למדה היסוד שלמעט עם העולמות העליונים וזהו פירוד בהשם צ"ה כצ"כ. והענין יובן כי זכו שורש עמלק בדרך הכופרים שמלטיגים על מעשי מלוות הגשמיות באמנם היהכן שבענינים מגושמים כאלו יעשו תיקונים בעולמות הגבוהים הרוחניים והדקים מאוד צספירות

כמ"ש בשער הפסוקים מהארז"ל כי ע"כ עמון צרמו שם וימח שאלו וגוי עכד"ה וטגש צבחי ז' מלכין דמיתו לאשר הניה אורו קנת ויחמול עליו ועתה כאשר ימחורו לאנג יתוקן זה ויהי ע"ז ציעול הצחי מיתה שיגיע לבחי בלע המות לנח ותוקן השלם וע"ז החלוקן אנג כי השש "אכן סר מר המות" שיסיר הצחי מיתה מעולם ויתקרב בגאולה ע"ז שימיתו אותו ולא השש על נפשו רק שנתקנה העמלקי ברשעתו שיגיע ע"ז לתוקן השלם צמברה (כי בחמת צה תלוי בגאולה שלימה צמחית עמלק רק שנמשך זמן זמנים צעוה"ר עד כעה מפני תיקון הציוריים כנודע צספרים), וז"ש צפיוע שושנה יעקב וכו' תשועתם היית לנח ותקותם בכל דור ודור. כיינו מה ששאלו לא עקר אותם לגמרי אז את עמלק וזרעו זכו היקן מרדכי שהי' מיוצאי ירכו וע"ז נתקן הצחי מית"ה כנז' וז"ש תשועתם היית לנח"ה (להתקרבות צחי בלע המו"ת לנח"ה) ותקותם בכל דור ודור ע"י הדורות של שאר"ל הוא מרדכי' היהודי שתיקן זאת כנז' וזהו ויהי עד דור ודור מחיית עמלק צ"ב וזהו י"ל מה שקרוין זה צשצ"ה ונקרה צצ"ה זכו"ר כג"ל (צסוף דבור הקדום) כי התוקן צבחי אמית כנז' ע"כ אים תישב משבת (ר"ס אמית) רגלך (להגיע לבחי רגלים רג"ל דור צ"ב) :

ה. אשר קרך בדרך (דברים כ"ה), ו"ל כי נודע הענין צספרים הק' שעמלק רצה להטיל ספיקות צחמונה אהדותו וה"ש מלחמה לבוי בעמלק מדר"ר ד"ר כיינו מדל"ה עד ר"ש יכה צחי אחיר רק אח"ד וצסוד קון ודרד"ר וגוי כנודע, וגם רחיתו ככתוי"ק שם שלמה מאחזמו"ר הגבי"ק זללה"ה מפה"ק אשר בחילוק בין אר"ר לצרו"ך כי אותיות ר"ו יש בצרו"ך כמו באר"ר רק בהפרש כי בצרו"ך יש צ"ך ובאר"ר אי"ר וז"ש לך אר"ה לי ששורש אי"ר וזהו צ"ך יצרך ישראל באותיות כ"צ בהפרש בצרו"ך כנז' עכד"ה והאר"ך צזה עוד (ב) וזהו ו"ל רמוז אשר קרך בדר"ך אותיות ד"ר כ"צ כי עמלק רצה לפגוע ולקרב באותיות ד"ר להפוך לאחר ח"ו וגם באותיות כ"צ המנוטרפות לר"ו שיהי במקומן ארור ח"ו כאשר הוא משורשו אר"ר המ"ן כן רולה להטות ולפגוע ח"ו צחמונה וצברוך וזהו רומז אותיות בדר"ך כנז'. וצזה ו"ל בהפטרך לפי זו שאמר שמואל לשאל וישלחך ה' בדרך ויאמר לך והחרמת את הכעאים את עמלק כי הכה שאלו המלך ה"י ראו להכרית לגמרי את זכר עמלק כג"ל ע"כ לויכ לו שמואל שאותו שלח ה' בדר"ך כיינו כג"ל רמוז באותיות בדר"ך וגם מה

(ב) הג"ה. ו"ל בדברי אאזמו"ר הגוי מ"ש וימלא המ"ן חמה כי המ"ן במילואו (ה"י מ"ם נוי"ן) ג"י ר"א מבחי אר"ה כנז' וזהו וימל"א המ"ן אז בא חמה שנהפכה עליהם :

השכליות נבדלות זכות וזכויות וגזרה מעל גזרה שומר מהם וזהו מחשבת עמלק להכחיש את האחדות הגשמיות ורומניות זכ"י מרלון הש"י לעבדו צענינים גשמיים סוף מעשה במחשבה תחלה וזהו הטיקור הכ"ר שיוכל לעשות האדם לקונו ית"ש צעוה"ז ועי"ז מיוחדים בחי שמים וארץ (בחי יסוד לאחיד בשמיא וארעא כנ"ז) ועל כן נאמר (תהלים קפ"ו) השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם (היינו הארץ שהוא ה' החלה ונמשכת ביחוד עם אלה ו' ועי"ז יחשבו שרק בחי ו"ק נתן לבני אדם לייחד ע"י מעשי התחתיים כנ"ז ועי"ז ו"ק הוא לגשמות ומלאכים שכלים הנבדלים בעולמות העליונים אמנם בחמה לא כן הוא ועי"ז מבאר הכתוב) לא הממים יהללו ואל כל יורדי דומה (שהממים שאין להם בחירה הם כי הם בעולמות נשמות קדושות מתחת כסא כבוד אמנם ל"ש גבם שיעבדו ו"ק ואם כי הם בעולם שם בעולם העליון בחי ו"ק אצל הכ"ר למעלה מגיע רק ממעשי התחתיים שחיים צעוה"ז ויש להם בחירה כנ"ז וזהו) ואנחנו נברך ו"ק מעתה ועד עולם הללו"י (היינו רק אנחנו צעוה"ז נברך ו"ק שעי"י הבחירה שיש לנו צעוה"ז ועי"ז ניתן לנו התורה כלאמרי במים שצת שזכו השיבו למלאכים שאמרו תנה הודך על השמים ועי"י מעשי התורה והמלות בגשמיות נברך ו"ק לייחד לזן עם ו"ק כנ"ל) ועי"ז הוא בחי אחיד בשמיא וארעא כנ"ז. ועמלק חתך מילותיהן של ישראל להפריד ח"ו קשר היסוד לאחיד בשמיא וארעא ע"כ זקן כלפי מעלה לרך גידוף היינו שפשה לחוק הא"ח אמרו שגדולה מלות מילה ששקולה ככל התורה והמלות ונכרתו עלי' י"ג צריתות אשר הוא צאצרי הזכ שאדם נוש לגלותו מפני גשמיותו ותאותו והוא לחוק לשיטתו שרלה להפריד בין עיניו עוה"ז לעוה"ב שהוא בחי ו"ק ועי"כ נאמר (שמות י"ז) כי יד על כס ו"ק שזכו הפירוד שרלה לעשות, מלחמה להוי' בעמלק היינו המלחמה הוא שיה"י שם הוי"י בשלימות אחיד בשמיא וארעא מקולה של יוד עליונה עד ה' תתאה בבחי השתלשלות עד למטה צעוה"ז לטובדן ולעשות רלונו לדר דר מעתה ועד עולם וזהו המחשבת את זכר עמלק מתחת השמים לא השכה לדורות נאמר שלא ישכחו למחות את כח עמלק שיש לי "תחת השמים" היינו להסית ולהכות בקרב לבנת צי"א שאין העבודה "תחת השמים" רלווי' היינו בדברים גשמיים וארליים שהם תחת השמים ושטוקר לשיטתו רק בדברי חכמות ומושכליות (כלי מעשי גשמיות) שהם "שמימיים" ומעל השמים וזהו הדיעות נפסדות הן וכיוצא בזה לריך כ"א וא' למחות מעל לוח לבנו ולשרק אחריהן אחרי ענת עמלק שהוא כח הילכ"ר ה' יעזרנו לעבדו שם א' בחמה צ"ב ויה"י שמו שלם וכסאו שלם בקרוב:

ח. בפרקי דר"א אמרו ישראל למשה כתוב אחד (שמות כ') אומר זכור את יום השבת לקדשו וכתוב אחד אומר (דברים כ"ה) זכור את אשר עשה

לך עמלק הא"ח יתקיימו שניהם זה זכור וזה זכור א"ל אינו דומה כום של קנדיעין לכום של חומן זה כום זה כום זה זכור לשמור ולקדש את יום השבת זה זכור לשמור להשמיד ולאבד ולהכרית זרעו של עמלק ע"כ ולווח ואומר דרשוני, וכבר כתבו מזה בכל הספרים. וי"ל קרוב לפשוטו בדרך האמת כי הנה יפלא כי המלה פ"א בשנה צעוה"ז זכור"י ולכז"ר לקרות מחיית עמלק צעוה"ז דוקא (ועי"י מ"ש צוה במאמרנו לעיל) ושבת הוא שורש המסדים ואין זה שום דין וכל דינין מתעברין מינה מיד כליל ש"ק כמבואר בזוה"ק תרומה וכן בהוספתה בראשית (ס"ו כ"ד, לדף מ"ז ע"א) דהאי איל תשכח ככולהו מוספין למוסיפין חילוף דגבורה עלי' בר משבחה דלית בה גיחה ולית בה דינא כלל וכי' עכ"ל"ה והנה השב"ת ל"ש גבור"ה כלל (ג) וא"ח יהבן בו מחיית עמלק שהוא רק עי"י גבורה להשמידו ולהרגו ולטוקרו משרשו וזהו ששאלו ישראל למשה רבינו כי' א' אומר זכור את יום השבת לקדשו וכי' א' אומר זכור את אשר עשה לך עמלק הא"ח יתקיימו שניהם (היינו בשני הפכים בנושא א' להיות מחיית עמלק צ"י זכור בשבת כנ"ל) כיון שהשבת אין בו דין כלל ומחיית עמלק רק עי"י דינים וגבורות כנ"ז ועי"י השיב אינו דומה כו"ם של קנדיעין לכו"ם של חומן וכי' היינו כו"ם גי' אלקיים כנודע והוא שורש הגבורות וגם הוא נקרא כו"ם ישועות להמשיך רב צרכות וטובות (כמבואר בריש הקדמת הזוה"ק וכן בבהר"ח"ל בכונת קידוש שבת וי"ע ועוד בכמה דוכתי) הרי מזה דיתכנו שניהם יחדיו וכמבואר בבהר"ח"ל לפורים בכונת צרכת הרב את ריבנו אחרי המנילה שהגבורה נהפכה לעזרתנו (ועי"י מ"ש במאמר ימי ששון אות ל"ה) וזהו שם יחד מסיים הנפרע לעמו ישראל מכל ריבם (ועי"ז) האל המושיע זיכוננו שניהם יחדיו כן צוה הגם שהשבת אין בו דין כלל מ"מ (כמו שהוא בכונת הכו"ם של קידוש שאח"כ נותרו ביד ימין כלבד בסוד והוכן בחסד כסא עי"ש) הבחי כו"ם נהפך לעזרתנו בבחי הנז' ועי"ז יבא מפלג להשמיד ולהרוג ולאבד את עמלק כמו בכונת הרב את ריבנו לפורים כנ"ל:

ט. א"י ע"ד הפרד"א אלו עפ"י האר"ז"ל בפע"ח בכונת הא לחמא עניא וכי' כי הגאולה העתידה צ"ב תהי' בבחי גבורה חבלי משיח מקודם (כשלאחז"ל וכאשר עיננו רואים) בחי יחק ונמשך מנחונתו וצל העליון צינה למוני דינין מתערוין, וזהו י"ל רמז דברי הפרד"א למקשה מזכור את יום השבת לקדשו (שהוא יום שכולו שבת לעתיד צ"ב ואין לך חסדים גדולים מזה וישועה גדולה ולמה נמשך גבורות כאלו קודם ציאתו של הג"ל שהם מבחי) זכור את אשר עשה לך עמלק

(ג) הג"ה. עיי' מה שכתבנו במאמר מאזנים למשפט לר"ה (בהג"ה אות ד) לפלא על הרב סוד ברקת בזה:

וגו' האריך ותקיימו שניהם (כלל חסד וגבורה סותרים זא"ו. ע"ז מתרין) כיום של קנדיטין לבוס של חומץ (היינו שבכום של קנדיטין י"ן מחוץ נדבש הוא היון בחי' צינה דמינה כל חידון נפקין ובה תלוא צביאג"ל בקרוב וגם מהיון בחי' צינה נמשך הגבורות קשות כני"ל והוא בחי' חומץ שנעשה מיי"ן שהחמץ נמלא גם כל הגבורות נמשכו מגחי' היון וארך ותקיימו שניהם (והני מילי סתרי"י נגבו לכאורה עם מ"ש הגאולה העתידה חחי' צבחי' רחמים גאולה וישועה צ"ב צכ"י) וע"ז שפיר כמשול ש"ז דומה לחומץ נעשה מיי"ן (כ"כ מבחי' צינה וצל הטליון י"ן נמשך החומץ שהוא הגבורות קשה דמינה מתערין כנ"ז) ויבא לתכליתו שהוא גם ראשיתו דמינה נפקין עבדן לחירין, ויגאלנו צ"ב למען שמו צאהבה, וז"ש שבכום של חומץ להשמיד ולהרוג ולאבד היינו זכור את אשר עשה לך עמלק שהמנזה להשמיו להרגו ולאבדו ועיקר המנזה החקיים צהגאולה לעתיד צ"ב והיינו שאז יהולו הגבורות על ראשו וקטין שכתבנו במאמרינו לר"ה (מאזנים למשפט אזה ל"ח) עיי"ש: י. בפיוט לפי זכור (דג"ה אזכיר סלה זכרון מעשים).

זכר עון אבותיו הקדר, הטאת חמו צלו להטרה. פי' המפרש (במחזורים הגדולים) ערה"כ (תהלים ק"ט) זכר עון אבותיו אל כי ותטאת חמו אל חמח. וכלל אבותיו הצרבה ויחק לדיקים היו אלה עון שעשה על אבותיו עכ"ל ודבריו תמוהים ופרט חידולו אינו מוזן כלל מ"ש "עון שעשה על אבותיו" אלא דבחימה לק"מ דלא קחי עון אבותיו, על הצרבה ויחק ה"ן, ולמה לא פי' כפשוטו (על עמלק) עון אבותיו היינו אביו אליפז ואביו אביו עשו שזכו נמשך העיקר (אבותיו) אביו ואביו אביו (ובשחמ"ל עד כאן רחמי האב על הבן) ואולי דתקנו מ"ש עון אבותיו הוקדר כמו שפי' שם דקאי על יחק שהחשכו טיניו כמ"ש שם, ז"ח הכרה כלל לפרש בן. וכפשוטו היינו עון אבותיו הוקדר שהחשך שמשו של עמלק צביל עון אבותיו אליפז ובאשר ירים משח ידו וגבר ישראל וכן מ"ש בפיוט הטאת חמו זכר קאי ג"כ כפשוטו על אלופי עמלק שהיו כולם ממזרים כדחז"ל ופירש"י צבוק וישלח. וכן מ"ש "מקלות צהריון יחס" ח"ל לפרש צדרכו של המפרש הג"ל שזרף האבות הקדושים לזה לעון עמלק רק שאלו מקללים את זרע עמלק מקלוט צהריון יחס לכל יפרו וירצו עוד שלא יהי עוד הטאת חמו שהם ממזרים כני"ל וז"ז ופשוט:

יא. וכן מ"ש המפרש שם בפיוט ד"ה אן קולן וכי' בכשפיו כללו פי' וי"מ לידתו של עמלק שנולד ג"כ צאדר השני שאין בו מזל עכ"ל, ודבריו תמוהים ובלתי מובנים כי הן חמה שכי הראשונים צשם המודש צחר לנו אנשים שנולדו צאדר שני צאלו אין הכשפים שולטים כמ"ש צשם רצונו אפרים וכי' להסביר זאת צבני יששכר (מאמר חדש אדר אות י"ח) משום

שהכשפים נעשים עפ"י סדרי המזלות בשעה פלונית וביום פלוני והחדש הזה אדר צי אין מזל עכתי"ד אך לכאורה קשה דוכי המזלות עומדים בחדש הלו (כמו בזמן המזול) הלא המה הולכים כסדרן ויוסונו ולא ישנו את תפקידם כידוע ברש"י ר"ה והיתכן לומר כי בחדש אדר צי לא ילכו ולא יוסונו בגלגל וצפרע כי הוא יודע לצעלי החכונה וסדרי הלוחות והעצמונות כי מזל החדש מדי חדשו בחדשו אינו מכוון כ"כ להתחיל צר"ה רק לפעמים ותחיל צלמנע החדש ויך עד חמנע החדש שלאחריו (רק היון שלטולם יגיע עכ"פ בחדש הלו צקנח ימי החדש המזל הזה ע"כ נקרא על שמו) וצחדש אדר שני יתחיל מזל דגים למשל צלמנע ימי חדש אדר חי' (בערך) ויומשך עד חמנע חדש אדר השני ואחריו יתחיל לעלות מזל עלה של ניסן וא"כ ארך שייך לומר מ"ש מרן זקוני הצני"ש דאדר צי אין בו מזל ללל חולם כדי ליושב הדברים י"ל דהנה צישראל שמונין רק ללצה עפ"י קביעות הציבור שקדשוכו החדש וכפי המקובל מרז"ל ע"כ המזלות משועבדים להחדש שקדשוכו צ"ד של ישראל. והוא כפי שהוקצע ר"ה מדי חדש צחדשו ועפ"י"ז יתנהג עם צני ישראל צחדש הלוה וכמו שדר"ל צירושלמי בכמה מקומות ערה"כ (תהלים ק"ז) לאל גמר עלי כי שיפורה גרים כשעברו צ"ד את החדש צחולי חוזרים כידוע לאשר הטצע משועבד לישראל עם קרובו ית"ש ולפי"ז נחשב כל חדש לפי המזל המיוחס לו מר"ח שקדשוכו צ"ד עד סוף החדש ונמלא בו צאדר שני אין מזל בו ופי"כ אין הכשפים שולטים צישראל הנולד צאדר צי כני"ל משא"כ צכברי כי צודלוי הוא משועבד לפי משטרי המזלות והלא המה הולכים כסדרן י"צ מזלות ואין חילוק בין שנת הציבור כלל כני"ל וא"כ מה זה שייך לומר צכברי שנולד צאדר שני שלא ישלטו בו כשפים הלא מה שייכות לנכרי עם חדש אדר שני כנ"ז וגם אין לו פי' לדברי המפרש שם דהא אדרצא עמלק ר"ה להכחיש צכשפיו ולא יאות לו החדש הלו:

יב. בפיוט אל נח נלשון אשר הצרבה לצוברין זכור. צזחה ידעתי כי יש לך לזכור פי' המפרש צזחה ההורה שכתוב צה וזכרתי את צריתי ועקב וגו' צזחה ידעתי שזכור אותנו עכ"ל וי"ל עוד כי זא"ה קחי על השכינה הק' כבודו יתי' וכנשי' במצואר צתיזוה"ק צכמה מקומות וערה"כ (ויקרא כ"ז) זאף גם זא"ה צהיותם צארץ אויבכם זא"ה אשיב אל לבי ע"כ אוחיל לו וככה היינו שעי' השכינה הקדושה יגאל גם אותנו. וזאת הוא תקותינו וז"ש צזא"ה (בצבול השכינה הק') ידעתי כי יש לך לזכור [ועיי' צדברינו שער יששכר מאמר מאזנים למשפט אוח י"ד על לשון הפיוט צר"ה וזא"ה הקפידה] וז"ש צסמוך לי' מקודם ואם המה כחדם עברו צרית מלזכור ואתה ח"ל ולא חיש (היינו ח"ל שהוא השכינה הקדושה למענך עשה בצבול כבודך) למח לא חזכור. ופי"ל ויזכור ויגאלנו צ"ב:

יג. זכור את אשר עשה לך עמלק. (דברים כ"ה)
 פירש"י אם שקרת במדות ומשקלות היו דואג
 מגירוי האויב עכ"ל. וי"ל עפ"י ששמעתי בשם הגה"ק
 הרי"ם מגור ז"ל ענין רמז הפרשויה האלו שקלים זכור
 וכו' כי שקלים הוא לשקול מעשו במחזני פלם שכלו
 ודעתו בדת מה לעשות ועי"ז זכור יהי בזכרון לפני
 מי הוא עומד ועל מה בא לעו"ז ויעשה י"ר לפני ית"ש
 ועוד הניד צדק עכ"פ לפנינו נראה רמז צ"י זכור
 שהוא אחר שקלים ופרש"י אם שקרת במדות (שלא
 תקנה המדות שלך להיות זכור לפני מי אתה עומד)
 ובמשקלות (היינו לשקול מעשו בצחי שקלים כנז'
 מהכ"ל) הוי דואג מגירוי האויב (היינו ה"ה"ר האויב
 והאורצ היותר גדול שלא יתגרה בך כשלא תעמוד נגדו
 לשקול מעשו ולזכור כנ"ל) וגם י"ל הענין זכור את
 אשר עשה לך עמלק כי המה הס"א הרשעים גם בע"ר
 צני עמנו צעוקי ברט דרע בהרה דחוקן לישראל
 (הכשרים והקדושים) בגלותם המבואר בתו"כ. ומזה
 לעמוד נגדט אמנם לחבר שלא יהי המלחמה נגד
 העמלקים הע"ר האלו בנגיעת עמנו ועי"ז לריך לזכור
 ולשקול מעשו (כנז' בצחי שקלים זכור) וכן האמר
 בלצדק מחשב נגיעתך שלא לעמוד נגדם וחסוג אחר
 עי"ז וגם זה מפייתו ה"ר לעבור על לא תחמול ולא
 תכסה עליו כי המה הע"ר העמלקים המפתים בדיעות
 נפסדות כנז' בדברינו במק"ה ע"כ לריך לזכור לשקול
 מעשו בדת מה לעשות וללחום נגדם לשם ה' ותורתו
 כי אם ירחמם ויניחום שלא ללחום בהם ה"ז בצחי
 כמו הט"א שאל המלך (אפי שח' זו כן שנה שלא
 חטא) מי"מ נקטעה מלכותו ונמסרה לדוד המלך כדי
 ללחום עמם וכ"ל במחמירי ח"ש אם שקרת במדות
 ובמשקלות (כנ"ל והיינו שלא תלחום נגדם ותחי עיף
 ויגע ולא ירא חלקים ומתהבת מנוחת גופך. אז) הוי
 דואג מגירוי האויב (כשאר"ל החוקף לרשע סוף גופל
 צידו). ה' ילנו ויעזרו ויהי דיון לנח צד"א :

עמו ככל דור ודור וככל אחר ואחר וככל עין ועין עד
 שישלמו הציורים ע"י הנסיונות ומלחמת הדת נגד ה"ה"ר
 וסיעתו הוא כה בע"ל ר"ל וכשושלת זה אז יהי הגאולה
 שלימה שכולו שבת ומנוח"ה לחי העולמים ית"ש וז"ש
 (דברים כ"ה) והי צה"י"ח ה"א לך מכל אויבך מסביב
 וכו' תמחה את זכר עמלק מתחת השמים. לא תשכח
 (זאת מללחום נגד רשע אשר הכין עמלק לפנינו בכל
 לעד ולעד בגלותנו) וכשנכח למחוקו לגמרי יהי הגאולה
 שלימה צ"ב כנז'. ולאשר הוא לוחם עמנו בני ישראל
 ע"כ נקרא מלחמה להוי בעמלק כי חלק ה' עמו (חלק
 חלקו ממעל) ולהי המלחמה בעד צני ותורתו אך אותנו
 ללחום נגדו להקריב נפשו להשי' במס"י. וז"ש וקרבתני
 (לשון קרבתני שטעמנו קרצין היינו שנייה מלכנו ית"ש
 אותנו ללחום נגד עמלק כנז' במס"י צחי קרצין לה')
 לשמך הגדול (שהי' שמו שלם וכ"ל מהארח"ל) ומכא
 לגאולה שלימה צד"א :

טו. (בהפטרת פ' זכור) אמר שאל המלך כי עברתי
 את פי ה' ואת דבריך (הודה
 ברוב דקתו וענותותו שלא קיים בראוי וכנכון בשלימות
 את מצות מחיית עמלק) כי יראתי את העם (שכן זכרו
 ה' בקודש כמ"ש והוא נחבא אל הכלים לירא מפני
 כ"א מישראל ואח"ל ציומא למה לא נמשכה מלכות
 בית שאל מפני שמתלו על כבודם כנ"ל וז"ש. כי יראתי
 את העם) ואשמע בקולם (כנ"ל היינו שצקול המון
 צעוקי הוא הרבה דברים מתועבים וצפרט התקררות
 מחמורת ביאג"ל שאומרים כ"א שלט עלי נפשי ויקראו
 לה "שלו" הגם שהוא בדרך איסור ולא כהיתר מה
 שמקילין ביותר כזה ולריבין צחמת לחבר כזה שהוא
 משורש וחיה עמלקים דחיון ע"ר דחוקן לישראל
 בגלותם כמ"ש צוה"ק כ"פ והמ"י) זהו שהתמרמר בצדקתו
 ומחיר וזכר כי יראתי את העם (בזה כנז') ואשמע
 בקולם (ובצחמת לא כן הוא) כי לריבין ישראל לחבר
 העיקר לשום כל מגמתו לשמוע בקול שופר של ציאת
 המשיח צ"ב ומחיות עמלק כיה"ר בקרוצ :

טז. עוד שם (בהפטרות) שאמר המלך שאל לשמואל
 הנביא ושיב עמי והשתחויתי לה' "אלקיד"
 הלשון הזה ישחומם כל עובר למה לא כתיב והשתחויתי
 לה' או לה' "אלקינו" ולא חלקיך כמו שהו"א ח"ע מן
 הכלל צחמרו לשמואל כנז' אך זהו ה' מרוב ענותנותו
 ודקתו של שאל המלך כנז' משאר"ל ע"כ התודה כ"כ
 צמירותו לצ וחרטתו עד שלא מנח ח"ע ראוי וכדאי
 לומר ה' חלקינו (רק חלקיך לשמואל הנביא) ובעין זה
 כחצנו צסי חיים ושלום (פ' כי תבא) עה"כ (דברים
 כ"ו) הגדתו היום לה' חלקיך כי צדא צניי לתוך ציבמ"ק
 נעשה כ"כ בעל ונכע לפני אדון כל ית"ש צחומה עד
 שלא יכול לומר להכין לה' "אלקינו" רק "אלקיד" שזכו
 להכין העובד ה' תמיד במקום הקודש וזכו ג"כ בשאל
 המלך כנ"ל כי בשלמא צחיותו מלך ה' מחשב שיוכל

יד. וקרבתנו מלכנו לשמך הגדול. הנהיב בסידור
 הארח"ל לכיון צדק לזכרון מחיית עמלק
 כי אז יהי שמך הגדול שמו שלם ית"ש משא"כ עתה
 צעוקי כי יד על כס י"ק. והענין מה דחמוך לקרבתני
 מלכנו י"ל כמ"ש (שמות י"ז) מלחמה להוי בעמלק מדר
 דור יפלא (לכא"ר) כל עובר כי מה זהו המלחמה כצוכול
 ית"ש הוי לצדו נלחם (להכדיל) בעמלק מדר דר ועדיין
 לא נלחו חיליה (כצוכול) והלא צרגע ה' יוכל למחוקו
 עד שלא יבאר ולא יזכר ממנו מחומה עוד (וכמו שאנו
 מבקשים צפויט לשבת זה עד שאתה מלנו וכו' ויותר
 מאשר עשו לנו עשו לך וכו' וכן צו בלשון הזכירוף נא
 אתה זכור למחוקו) ח"י פשיטא כי לנו נמסר המלחמה
 ללחום עם העמלקים הנכרים ועמלקים הע"ר שצחוק
 עמנו צעוקי וכל חיוני צישן וה"ה"ר והס"א נקראו
 בשם עמלק וגודל דילי וזהו הנסיון שריבין ללחום

לומר "אלקינו" מפני היותו מלך ישראל וכלל אי"ע עמהם
 משא"כ אחרי שאמר לו שמואל (הנביא מפי ה') קרע
 ה' את ממלכות ישראל מעליך וגו' ורק כשאני לעמי השב

מאמרי חרש אדר, מאמר ימי שישוך

מיוסד על קדושת ימי הפורים י"ד וט"ו, וכיארורים וחי' ע"ד פרד"ס על מגילת
 אסתר ודח"ל השייכים לזה, ונקרא, "ימי ששו"ן" עדה"כ במגילה ליהודים היתה
 וכו' שמחה וששו"ן ויקר, ועפי"ד הבני יששכר (מאמר שלא דמהנותא אות כ"ב)
 כי ששו"ן הוא מה שמתעלסים ושש"ים ע"ד המקווה שיבוא עיי"ש והנה בימי
 הפורים הוא מחיית עמלק ושמחים או בזה בבחי' ששו"ן ע"ד הקיוי כי עיקר
 מחיית עמלק הוא רק לעתיד ב"ב והי' בהניח ה"א לך מכל אויביך וגו' (ועיין
 מ"ש לעיל במאמר לפי זכור אות א' ובמאמרינו זה אות ל"ו מ"א):

א. והשתי' כדת אין אונס כי בן יוסד המלך על כל
 רצוניהו לעשות כרצון איש ואיש (אסתר א').
 הנה החז"ל בשבת (פ"ח ע"ח) מלאן מודעה רבא
 לאורייתא כשכפה עליהם הר כגיגית והדר קבלוהו ברצון
 בימי אחשורוש, והענין י"ל כי ארז"ל (ולקוט שמעוני)
 בראשית בשביל התורה שנקראה ראשית ושבביל ישראל
 שנקראו ראשית נבדל העולם, והנה צבואם להר סיני
 פסקה זוהמתן וכשבעל מהם היתה"ר הוי כפיית ההר
 [אחז"ל שלדיקים נדמה להם היתה"ר כה"ר] כגיגית
 (שנכפה לגמרי היתה"ר שהוא הזוכה ונהבעל מישראל)
 ושזו אין כאן בחירה וכיון שהי' רצון הצורא ית' בשביל
 התורה ושבביל ישראל שנקראו ראשית על פרחך רק
 בשביל שיש להם בחירה ויתה"ר ואעפ"כ יקבלו התורה
 ויעשו רצונו ית' זהו הני"ר אמיתי לפניו ית' דכש"ן יתה"ר
 עדין חזרה טענת המלאכים תנה הודך על השמים
 ולי"ש התשובה יתה"ר יש צנינים דגם בישראל אין יתה"ר
 ע"כ כשפסקה זוהמתן לגמרי בהר סיני וע"כ כפה עליהם
 הר כגיגית להראות שיש להם יתה"ר וש"ש לחוס שלא ירצו
 לקבל התורה וכיון שפסקה זוהמתן ע"כ יש טענת
 מודעה ואונס היינו שאונס מרצונם העוב דכיון שפסקה
 זוהמתן אין עוד להם בחירה מנד היתה"ר ולא הוי
 מרצונם העוב (של ע"מם) לגמרי ע"כ הדר קבלוהו בימי
 אחשורוש (אחשורוש עולה זוהמ"ת הנח"ש. שהורה
 זוהמתן וכנבואה צפריים) ואז יש שזו בחירה גמורה
 ושזו שייך קבלת התורה לישראל מרצונם ודעתם, והו'
 שרמו צמגילת אסתר כי צנת הנם ההוא והשתי"י (הוא
 נקרא העולם כמ"ש שתי"י לרוממה, והנה אחז"ל בשבת
 (פ"ה). עמודי שמים ירופפון אם יקבלו ישראל התורה
 מוטב ואם לאו יחזור העולם לתכו וכו' ושבביל התורה
 נבדל העולם וע"כ עמודי שמים ירופפון סן לא יקבלוהו
 ועכשיו שקבלוהו אז חבל לא ה' להם בחירה כנז'
 והכלית שיהי' הקבלה מרצונם ובחירתם ע"כ קבלוהו

ברצון בימי אחשורוש, וזכו) כדת אין אונס (שקבלו אז
 הדי"ת של תורה בלי אונס ומודעה כלל רק מרצונם כנז'
 מדחז"ל) כי בן יוסד המלך (מלכו של עולם ית"ש)
 על כל ר"צ צית"ו (הוא צי"ת רבתי דבראשית צי'
 ראשית בשביל התורה ושבביל ישראל שנקראו ראשית
 והיינו ע"י שיהי' להם לישראל בחירה לעשות ברצונם
 כנ"ל וזכו) לעשות כרצון איש ואיש (שדרז"ל [צמגילה
 י"ב ע"ח] איש ואיש זה מרדכי והמן. היינו שיהי' הבחירה
 לעשות מרצונם העוב כה"ל"ע שנקרא מרדכי, והמן נקרא
 היתה"ר ס"מ, ואעפ"כ יחזור העוב כעלת ה"ל"ע וע"ז
 הדר קבלוהו בימי אחשורוש מרצונם):
 ב. א"י והשתי' (היינו שחי' לרוממה שהוא העולם
 תיקון העולם ותכליתו הוא רק) כד"ס (בג"י
 משי"ת צ"ן דו"ד) "אין אונס" (אך לא יהשבו אופן
 שאינם חפלים צדיחתו ואינם מחכים עליו ואומרים
 שיש עוד זמן להמתין וכיוצא בדברי כפירה וכמו שציארנו
 במק"א להלכה צב"י אח טעוהם ומקור משחיתם
 ונשמתם צודחי מהע"ר ע"כ לא יחפאו בגאולה שלימה
 באמת וכמ"ש צדיחאל רבים לא יאמינו וז"ש "אין אונס"
 שאין מכריחים אותם לזה, כי צודחי ית' זה עולם הבחירה
 וכמו וכו' ואנחנו קמנו ונהעודד בעזרתו ית"ש וזכו
 "אין אונס" כי הבחירה בזה ציד כאר"א וכמאמרם ז"ל
 במד"ר בראשית בראתי לדיקים בראתי רשעים, וז"ש)
 כי בן יוסד המלך על כל ר"צ צית"ו (המלך מלכו של
 עולם ית"ש יוסד בן צי"ת רבתי דבראשית צב"ע
 כנ"ל בדבור הקדום) לעשות כרצון איש ואיש (דרז"ל זה
 מרדכי והמן, היינו המאמין ומלפני לישועה ולעומתו
 שאינו מאמין ומחכה כנז' והבחירה ורצון חפשי עתה
 צנת הנסיון קודם ציחתו צ"צ):
 ג. ובהו י"ל ויאמר המלך (מלכו של עולם ית"ש)
 להכמים (חכמי הדור ומנהיגיו) יודעי העתים
 (שיראו לזווג ולקרב העתים של הגאולה וציחת משיח

כן דוד ויודעי נשון יחוד מלשון והאדם ידיע את חוב
 אשתו. והיינו כמ"ש האורח"ח הקדוש צ"י צהר צד"ה
 וכו' ימוך אחיך שזריבין הנדיקים להעיר לצות בניי מה
 יערצו לכם החיים זולת החברה העלוונה צביאג"ל ובנין
 ביבמ"ק וצזה יגאל ה' ממכרו ועל זה עתידין ליתן את
 הדין אדוני הארץ גדולי ישראל שאין עושים כן ומכס
 יבקש ה' עלבון הציה העלוב עכד"ה עי"ש דבריו
 כי נעמו) כי כן דבר המלך לפני כל יודעי דת ודון
 (שזכו דבר המלך ית"ש ההכרחי הקודם לפני כל משפט
 וזה הגיון צהורה היינו שזריבין מקודם להטות לצות
 צ"י ולקרבן לגאולה שלימה כי זהו תיקון הכלל ועיקר
 האמונה וקודם לפני פרטי הדינים) כמוצן:

ד. אשר לא תבוא ושתי לפני המלך אשורוש ומלכותה
 יתן המלך לרעותה העובה ממנה ונשמע
 פהגם המלך אשר יעשה בכל מלכותו כי רצה הוא וגוי
 (אסתר א'), ונדע כי המלך (צמגילה סתם הוא מלכו
 של עולם ית"ש ע"כ קאוי לדורות על מלכות"א חייבחה
 הוא ושתי דקליפה כי יש צהם עשר ספירות דקליפה
 את זה לעומת זה עשה חלקים, וכנה הספירות דקלושה
 חיבו ומיחוי חד צהון ומנהיג צהם העולם ית"ש ומלכות
 דקדושה הוא אחרו צו ית"ש והכל חד צאחדות הפשוט
 הא"ש ית"ש כמו שהאריכו בצפרי המקובלים לא כן
 נד הקליפה המה שרי צפרודא, וז"ש אשר לא תבא
 ושתי לפני המלך אשורוש (היינו שלא יכה יחוד דבר
 ונוקבא בקליפה כי המה שרי צפרודא ונדע כי אשורוש
 ג"י זזהמ"ת הנח"ש) ומלכותה יתן המלך לרעותה העובה
 ממנה (היינו רעות"ה שהוא לעומתה מלכות"ת דקדושה
 ועובה ממנה ועי"ן יכירו וידעו) ונשמע פהגם המלך
 (מלכו של עולם) אשר יעשה (הוא לצדו ית"ש) בכל
 מלכותו כי רצה הוא (היינו ומלכותו בכל משלה עד
 צחי מלכות דעשי צבחי יחוד דמי"ן וז"ל. כנודע.
 וכה' ה' למלך על כל הארץ הכל יעשה וינהיג הא"ס
 ית"ש והכל אחד הוא כשיעביר גלולים מן הארץ ויתפררו
 כל פועלי חון ונשגב שמו לצדו) צ"ב:

ה. אחר הדברים האלה גדל המלך האשורוש את המן
 בן המדחא האגגי וינשאהו וישס את כסאו
 מעל כל השרים אשר אתו וכל עבדי המלך אשר בשער
 המלך כורעים ומשתחווים להמן כי כן לוח לו המלך
 ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה ויאמרו עבדי המלך
 אשר בשער המלך למרדכי מדוע אתה עובר את מצות
 המלך וגוי. (שם ג') הנה יוצן ברמז לאשר המלך אשורוש
 הוא מלכות דקליפה כי אשורוש"ש צג"י זזהמ"ת הנח"ש
 (וכדמארי נגמ' [חולין קל"ע ע"ג] המן מן התורה
 מנין שג"י המ"ן הפ"ן אשר לזיתוך היינו מן חטא
 עה"ד שפיתח הנח"ש נמשך כ"ז מסעודתו של אותו
 רשע כנודע בצפריים) והגזיחו וניתן כח ע"י מלכות
 דקליפה להמן העמלקי והוא מזרע עשו הוא אדום
 והיינו שרו ס"מ (כפירש"י צ"י וישלח שרו של עשו

ס"מ) והגזיחו לשרו הכז להיות שר גדול של אדום ועמלק
 ונידו מסרו כל השרים צעור"ר אשר זהו עיבוז הגאולה
 מגלות הארוך והגורל החשוך וכמר כלו הוא גלות אדום
 אשר ניתן הכח להני' לעכז הגאולה צתחזולותיו ופיתויו
 אוי נא לנו כי חטאנו. ומהלך כ"כ זמן גלותנו. וז"ש
 וישס את כסאו מעל כל השרים אשר אתו (היינו ראשית
 גויים עמלק והוא אשר שלו כנ"ז) וכל עבדי המלך
 אשר בשער המלך כורעים ומשתחווים להמן כן כן לוח
 לו המלך (שזכו גזירת וזיוי המלך סתם מלכו של עולם
 ית"ש כנ"ז בגלות אדום החשוך והמר הלז, ומ"ש צתחלה
 גדל המלך אשורוש היינו מלכות דקליפה ע"י זזהמ"ת
 הנח"ש כנ"ל היינו כי מאתו ית"ש לא תלך הרעות
 אך אנהנו גרמנו לנו צעונוהינו שחזר משכא דחויא
 צ"שח וגדל ונתגבר שרו של אדום בגלות האחרון כ"כ
 זמן ארוך) ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה (מרדכי דייקא
 כי הוא צחי יסוד אצא ומאחרת יסוד אצא מתפחדים
 החילונים מגדל האור שנתגלה צפורים ואשר חין צבחי
 זו בכל השנה כמ"ש צהארי"ל וכמ"ש צמגילה וכל שרי
 המדינות וגוי מנשאים את היכודים כי נפל פחד מרדכי
 עליהם ע"כ מצחי הארת מרדכי הארת יסוד אצא
 נשאר הכח אשר לא ינערך להכניע ח"ע ואדרבה כל
 הקליפות והעמים והשרים בכל הגלויות יפחדו ממנו ע"כ
 מרדכי דייקא לא יכרע ולא ישתחוה) ויאמרו עבדי
 המלך אשר בשער המלך למרדכי מדוע אתה עובר את
 מצות המלך (היינו שעבדי המלך לא הבינו צתחלה
 זה והוכיחו למרדכי מדוע יעמוד ח"ע בצמנה כ"כ
 לעמוד כנגד אשר הגדול הכז והלא כתיב השצנתי
 אהכס וגוי ומדוע אתה עובר את מצות המלך מלכו של
 עולם ית"ש שניתן הכח לאדום ושרו צעור"ר שיתארך
 גלותנו כ"כ וככחי דאמרי צע"ז [דף י"ח ע"א] על
 מלכות אדום שכול רומי קוי אתה יודע שאומה זו מן
 השמים המליכות שהחריצה תת ביתו ושרפה את היכלו
 והרגה את חסידיו ואיצדה את עובדו ועדיין הוא קיימת
 וכו'. ועפ"ז) ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה (צבחי
 הארת יסוד אצא שנתגלה ח"כ צנס דפורים שנפל
 פחד מרדכי עליהם ולא הכניע ח"ע כלל ואדרבה המה
 יכנעו מפניו כנ"ז):

ו. והנה קדוש זקני צבני"ש (מאמר מגלה נקראת
 אות י") העיר מדוע מרדכי דייקא לא יכרע
 ולא ישתחוה להיות צחי יסוד אצא ולריך למיקם צתחלות
 לאל עליון גואלם (שהוא יסוד אצא) קדם מלכא עילאה
 עי"ש וזהו יורמו עוד לדעתי מ"ש חוי"ז בקדוש צכתס
 אופיר על התגלה שם לרמו כי ומרדכי ל"ה יכרע
 עולה תוריה. ולרפנו להיות תורה צחי יסוד אצא
 ע"כ שפיר רמוז גם צמספרו שאין לו ליכרע רק לקום
 כנ"ז:

ז. א"י ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה (אסתר ג')
 דלכאורה חין זה רבותא לגבי הקדוש הזה

ראש ליהודים ומאמרי פנסיג דכיון שהי' המן גושא עליו זורה ע"ז ועשה אי"ט ע"ז אי"ב גם כל חרש ישראל ארץ למסיג לבני להשתחוות לפי"ז. אך ו"ל עשימש"ב צרמ"ח (ו"י"ד סי' ק"ג פ"ג) דשרים חו כהנים של ע"ז שיש להם זורת ע"ז כנגדיהם אסור להשתחוות להם או להסיר הכוונת לפניהם ויש מקילין ברא"ל שגם הנכרים חנים מפירים הכוונת או השתחוויים להט"ז שאלו רק להשר כי תשוב הוא וסוים הרמ"ח ועוד להחמיר בסגרת הראשונה. והנה המן שהי' ע"ז עליו ולא רצה מרדכי לנרוע ולהשתחוות ממנו שהי' עליו ע"ז כמ"ש במדרש. והנה לפי"ד הי' מקילין ברמ"ח בין שאינו משתחוה להט"ז רק להשר ההכרח אז היונו המן שגדלו המלך וינשאוהו וכל עבדי המלך אשר בשער המלך משתחוים להמן (ולא מחמת הט"ז שעלו דוקא) ולפי"ז מותר להי' מקילין להשתחוות לו ואי"כ למה עבר מרדכי על נמלת המלך ע"ז והסתכן בנפשו אך בלחנת סוים הרמ"ח ועוד להחמיר בפצול הראשונה ע"כ הלך מרדכי הכי בנפשו כסוים הלכה שגוד להחמיר גם בלחנת הזה ומחמת חשש ע"ז החמיר על עצמו וקידם עלתו גם צמותר בשעת הדחק והסכנה להמן עם זהו הוציאתו שפי ומרדכי (דיוקא, מרוב חסידותו) לא יכרע ולא ישתחוה :

ה. אצט"ב י"ט טוד בזה לומר טעם הדבר מה שאמרתו פי"ד בגמ' מגילה (י"ב ע"א) שאלו חלמדין את רשבי למה נתחייבו שגאויכן של ישראל שבאוהו דור בלוי, אמר להם אמרו חסם אמרו לו משני שהנו מסעודתו של אותו רשע, אי"כ שבשוען יורגו שכלל כעולם כולו אל יורגו, אמרו לו אמור חסם אמר להם מפני שהשתחוין לאלה, אמרו לו וכי משא פניהם יש בדבר, אמר להם הם לא עשו אלא לפניהם חף בקבי"ה לא עשה צמחה אלא לפניהם. והנה צמחת כליו למהר"ט חלקבן ז"ל דיוק על מה דוקא בזה רשבי לתלמודו אמרו חסם והלל חסם היו יודעים השוטה לא היו שואלים. וי"ל טפי"ד המדרש רצה שמי"ש עה"כ אמרתי אטלוב בחמר שגובדנאלר נפל אז יתו של פכן גדול ונתנו להך פיו של הללם ופניהם כל זני ומרד והוי מקלסין קדמוהו והוא פומר חנני הי' חלקין כיון דחמא דניאל בן חמר לית חתא יהיב לי רשותא למיסק ולמושק הדין גלמא על פומי ח"ל ולמה על פומי ח"ל דהוא טעים מאחתי מיד נתן לו רשות ובלק מוסלק אשהכט לילא וח"ל בשר ודם חנו ושלחו של הקבי"ה חני אלא הוה בלא יתחלל בך שם שמים וזרז חני עלוך שתצוה אחרי בל לשקן והוליו בלעו מאוך פיו מן דנתת מתכונסין כל זני ומרד והוי מקלסין קדמוהו ולא היו עבדי בלוב בלחתי שגב הפיל הרוח את הללם טכ"ל המדרש רצה, וכן הוא בזה"ק תרומה (דף קמ"ה) ונרנו צמיקותים (חוקין ס"ז צמפון) [ועיי' צמ' סערת חלי צמס הגר"ח ז"ל מוילנא פ"י בזה הכי ועדפתם שם חלבים ען וחבן

אשר לא יאכלו ולא יירחוק וגו' (ולא ידברו לא כתוב) היונו שנתגזר מרע"ה על המעשה הזה שיהי' לישראל צימו נבוכדנאלר לכך לא נאמר ולא ידברו ממנו שכללם הזה הי' מדרג כנז' וע"ז אמר הכתוב בעלה ובקשהם משב חו הי' חלקין היונו שיבקש בחוכו השם הקדוש כמו שעשה דניאל להוליו וע"ז וי"ל דלפניהם. והנה לאשר נודע לישראל שמדבר רק בשם מהלין בקדוש שהי' ברוך הללם אי"ב היו יכולים להשתחוות לכבוד השם הקדוש רק מחמת שהי' חו"ה לפני העולם שראו שהם משתחוים וכורעים להללם שגב' נבוכדנאלר חבל כונתם הי' יכול להיות נכבוד השם הקדוש המדבר שכתבו ומה שהם משתחוים לללם הוא דבר שאינו מתכוין ור"ש לשיטתו (דפחת ר"ש הוא רשבי) כ"ל דבר שאינו מתכוין מותר ורק מחמת שהי' לפניו נראה במשתחוה לללם הוא הטע חו"ה כנז' ע"כ באשר שאלו חלמדין אוהו למה נתחייבו בלי שבאוהו הדור חפך לשמוע מה דעני חלמדין בזה דלם שבירא לכו דבר שאינו מתכוין אסור ולא בשיטת"ה אי"ב היו חייבים על השתחוה לללם וחליצת דר"ש פטור לוב אמר להם אמרו אחס והם אמרו מקודם מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע וע"ז שפיג אי"כ רק שבשוען יורגו ועל כרחך רק מפני שהשתחוה לללם היונו מחמת שהי' נראה להעולם כן וזכו חו"ה גדול וע"ז בקיבו ופי משא פניהם יש בדבר והשיב להם הם לא עשו אלא לפניהם היונו החמ"ה ששמה הי' רק לפניהם כי בלחנת לשיטתו דבר שאינו מתכוין מותר הוי כהי' כונתם רק להשם הקדוש המדבר שכתבו ולא להללם ורק לפניהם לפני העולם הי' נראה הטע חו"ה מדויק מ"ש הם לא עשו אלא לפניהם חף בקבי"ה לא עשה שמהם אלא לפניהם ולא נתחייבו בלחנת דדבר שאינו מתכוין מותר מדיח' ושיטתו כנז' בן ו"ל ע"ד הדרוש, חכו חליון רש"י שהשתחוה לללם צימו נבוכדנאלר עכ"ל היונו לחפזקי הללם של בען שהי' בלחנת ע"ז ור"ש הפלפול של רשבי וחלמדין שהאי"ב הללם של נבוכדנאלר הי' חנרעו והשם כתובו ושיך הדרוש הנז' ולפי"ז י"ל מ"ש ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה ולפניהם חין זה רצוהא לפי ערך גדולה קדושה מרדכי שלל השתחוה להמן שהי' עליו ע"ז כנז' (בדבור הקדוש) מהמדרש, חולם הוא רצה בחוקין הדבר צמה שבשתחוה לללם חף שהי' לך היתר בדבר שאינו מתכוין כנז' ע"כ לחוקן עון הדור החמיר בזה שלל להשתחוות להמן שהי' לך היתר טכ"ל מהרמ"ח מפני שהשתחוה להשר ולא להללם (וכיינו טען היתר כנז' בללם דנבוכדנאלר) והוא החמיר חפי' צמקום סכ"כ פדו לחקן עון הדור של הללם אתם כי הי' רק לפניהם כנז' :

ט. ויועק ועקב גדולה ומרה. (אסתר ד') ויצר עמדו המפורשים כי נמלה בזה רק שלשק בקול ולא כי הדיבורים שאמר מרדכי אז (ועיי' צמ' יששכר מאמר ימי הפורים אות ז') וכלל הוא מרדכי

אז (ועיי' בצני יששכר מאמר ימי הפורים אות ז') והלא הוא מרדכי בלשן חי' מנהיג' שייסדו התפלה אז, וגם יפלה עפושש"כ בפע"ח שהי' אז הדורמיטא בגלות צבל צבתי אחור באחור ולפי"ז הא"ך התפללו אז בגלות צבל התפלה בכל יום שעי"ז מחזירים לפצ"פ צתפלת י"ח צכמביא גזאל לצני צניבס כגודע ואם הי' אז אחור באחור כל היום הא"ך התפללו כלל לחיזו כונה. חולם י"ל כמ"ש צפע"ח וצבורו שם שהלדיקים צצדור העלו אז אותה מדת המלכות מעט מעט ועוד צסוף הכי שנין הי' צחי אחור באחור צעת הצרכ קודם הגם והגאולה וזמנו נלמח הישועה עיו"ש, והא"ך הי' שהלדיקים צצדור העלו אותה מעט מעט להזירה פצ"פ על כרחך רק עיי' התפלה וע"כ פפיר התפללו והועילו אז זה צתפלתם לדורות שתקונו אז התפלה המאה ועשרים זקנים כדאמרי' צמגילה (דף י"ז ע"ב) וזה תיקונו לדורות ומה שיהי' אחרי גלות צבל חמנש צסוף גלות צבל שהי' הירידה כ"כ צסוף הכי שנין עד כי לא יכלו הלדיקים להושיעה ולהקומה (רק מאת הי' היתה הישועה וגם גט צבתי אחור באחור צבהרה יסוד חבא כגודע) ונמלה כי הירידה אז יותר צמהירות גדול מאשר צגלותנו הארוך זה י"ח מאות שנה ויותר צעו"ר כי לעורך הזמן הירידה רק מעט מעט ולאט לאט וצבל יום צתפלה יוכלו להחזירה וצפרע צצפתוה וז"ל וצעה יחודה שליט (אם כי צצר החשך צעו"ר גם עתה צסוף יומיה וחי' לעת ערב וחי' אור של מלך המשיח) חבל כיון שהי' אז הירידה צכה יותר צמשך זמן קצר הכי שנין צנפחהו אחור באחור כל כך מה שהוא עתה לאט לאט צמשך זמן רב כזה כחי וע"כ נכשלו כ"כ צנשים נכרות וכיולא עיי' גדול צבתי השינה צירידה והספר פנים שהלך צמהירות וחרי' עלאים צמשך פי שנים כחי הגם שכוו עממם החרש והמסגר והק"כ אנשי כנה"ג וצפרע הנבואים (כדאמרי' צצחיים שהמה הראו מקום המוצח צצית שני) וצפרע שהמה צעלמס רובם ככולם עוד זכרו את הצית האי' כדאמרי' צבוריות (דף ו' ע"א) על הכי וא"ך העם מכירים קול חרועה השמחה לקול צני וגר' עיו"ש שהוכיחו שאותן שזכרו הצית אי' היו הרוב צצבור [וכפי הנראה האריכו אז ימים כולם כי נכה"פ הי' ז"ל כ"ח זקן יותר משמונים שנה כדו שצבור הצית האי' צכיותו טלם קטן עכ"פ ואחר הגלות צצעים שנה ואחרי הצנוהו של צית שני ורוב הצבור היו המה הזקנים כ"כ וגם צעלי כח עוד עד שקול צכיותם הצבור על קול חרועה של הצעירים ושל כלי זמר המרובים ואכמ"ל] ועכ"פ א"ך נכשלו כ"כ צעונות אם המה רובם ככולם זכרו עוד את הצית אי' אי' מפני גדול הירידה צמהירות של צבתי שינה והסתר פנים כחי [וחכו מליאת זכות גדול צעד אחצ"י כלל ישראל צימים הכס]. וע"כ הולרכו הלדיקים כח גדול להחזירה עכ"פ מעט מן המעט כני"ל ואנשי כנה"ג צכה קדושתם שהמה מייסדי התפלה יכלו גם

לזה צכמס גם אז צעת הירידה הגדולה צמהירות ועתה שהוא זמן ארוך ולאט לאט ע"כ צודאי מועיל לנו סדר חפלתם שהתקינו אז כי עתה יוכלו לכלכל להחזירה פצ"פ יותר מגלות צבל כני"ל (וכל דבריו צדרך אפשר צעה"י) ועכ"פ כיון שהגיע סוף זמן הגלות אז שהי' הדורמיטא צמורה צבתי חלכה"ס ישן שאמר המן זכמדע צבהארז"ל שלא יכלו הלדיקים להחזירה עוד ע"כ פפיר לא הי' יכול מרדכי לעורר רחמים צסדר התפלה להחזירה פצ"פ וחתפלת י"ח שהוא צצבור (צלא קו"ל. רק שפת"י נעות וקוליה לא ישמע) ע"כ הלריך אז להשמיע קולו צצד צלא דיבור חפלת י"ח כלל שלא הי' אז צאפשרות צאופן אחר רק ליזעק זפקה גדולה משומקא דלצא צקול צלא צבור, ולי' הישועה והאיר הגם והגאולה (ועיי' לקמן אות ג"א), וצכ י"ל רמז מה שתקנו ככז"ל חייב לצסוני צפורים וכי' היינו לזכר הגם הפור שהי' אז אחור באחור (כידוע צכנות פורים) וכי' אז מגדול החשכה כני"ל לא יכלו לפתח פיו צצבורים צסוף הגלות כני"ל וזהו כמו שאחז"ל יוכלנו לפפור כ"ע מדין חפלה מ"ע שבורת ולא מוין כי ע"כ המורה צצסוני שבורת לזכר זה וכמ"י כי השבורת הוא הצתלקות הכוחין מהאדם וכן הי' אז צעת הפור שהי' צבתי אחור באחור כחי.

ובזה יובן צהחלים (כ"ב) צמזמר על חילת השחר שאחז"ל (מגילה ט"ז): כשהגיעה אסתר לבית הללמים אמרה אלני אלני למה עזבתני רחוק מישועתי דברי שאגתי (היינו כשהי' התגברות החשך וכה הכ"ז כשהגיע לבית הללמים ר"ל אז אמרה רחוק מישועתי דברי שאגתי כשאשחא צדברים דח"א לסודין סדר ימוד התפלה צעת חשך והסתר פנים כזה כני"ל ע"כ לא יוכל להיות דברי' שאגתי צצדרי"ם רק צקול זעקה כני"ל ואנחת הלז וכחי' צצד כי כשאומר דברים צני"פ צסדר התפלה, עיי"ז) חלקי אקרא יומם ולא תענה זליה ולא דומי לי (מה שאין נענן צתפלה ח"ו מפני שהחיונים צהתגברותן חלילה חועפים התפלה כי על כן כי צסי צווחה הריצ"ש ז"ל להחפלה לעטמים צמהשבה צצד צעת שהוא חוקף הדינים כדו שלא ידעו המקטריגים ורק היודע תעלומות לצ יח"ש לצדו. ב) ועוד יש עצה צעת הקטרוג כזה) ואתה קדוש יושב תהלות ישראל (כמ"ש צצני"ש וצשאר סי' לומר תהלות הי' מאוחו ענין שילערך כגון צורה רפואה וכיולא ועל צבתי הכי' לא יוכלו המקטריגים לקטרג ולהכחיש חלילה ואז יכוין חפלתו שיושיעו צאותו דבר וז"ש ואתה קדוש יושב תהלות ישראל כחי' כדי להנלל מן המקטריגים. ג) ועוד יש עצה להנלל מקטרוג על התפלה עיי' שידע כי הוא רק צכות אצות יבקש. וז"ש) (החלים כ"ב) כך צעמו חצותינו צעמו ותפלמנו חליך זעקו ונמלטו וגר' ואנכי חולעת ולא איש וגר' (היינו שצקש צכות אצותיו חבל חכמי חולעת ולא איש ואז ל"ש עיון חפלה שאחז"ל

בצרכות שמזכירין עונותיו ויש קטרוג ח"ו שכיון שאינו חושב בצביל זכות עולמו כגל. ד) ועוד יש עלה לעורר רחמים ולהלל מקטרוג) כל רחי ילעיגו לי יפעירו בשפה ימיעו ראש (היינו שטענו בטענות להש"י כי כשאין נושעים בחפלתנו ח"ו צפרט כשמנבקים ללרכי רבים וגאולה טשלימה צ"צ עי"ז ילעיגו עלינו כל רוחינו ולמה יאמרו הגויים וגו' ונתשכתי בעד זומם כמ"ש בפיטו לפי זכור ע"כ בצביל כבוד חמונהו יה"ש נושע נגלחים) צצ"ח: [ועיי' בד"ת מה"ק אות צ'] :

י. וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשחו שלשה ימים לילה ויום וגו' (מי תסתר ד'). המפרשים תמחי על כפל הלשון וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשחו דהא כיון שאמר צומו עלי פשוטא ללא יאכלו וישחו. וי"ל עפ"י הגודע בשם הגב"ק מהר"ש מראדאמסק ז"ל בעל תפארת שלמה על ענין ויעצר מרדכי שחז"ל (מגילה ע"ו.) שהעצור יום אי דפסח צתענית. טעמה בזה כדבר הסתר ויפלה ח"ך ביטל צמוזי חת כל ישראל ממלוח מלה ומרור ודי כוסות, הגם שכתובים יכולין לעקור דבר מה"ה בשו"ת" לעורך טעה כ"צ חומס ח"ך טעה כזאת הלא חולי בזכות המלוות האלו יגאלו ממות נפסם מגודל הגזירה שהי בצביל החטא הגדול דסעודה החשורוש. חולם זה הי לעונה כי צבוח ניג התקדש חג פסח ויעלה למעלה היות ניחות בכל שנה וצנה מסופורי ולי"מ ומלה ודי כוסות ושאר המלות, ובמזבח צזוכ"ק דקוצ"ה קרי לפמליא דילי צלינה זה לרחות ח"ך ישראל עוסקים בסדר וסיפור שבתו יהי צילי"מ, ואז הי חסר כל זה והי רעש גדול בשמים, והראו עי"ז למקטרוגים כי אי אפשר לבלות ח"ו חת ישראל עם קרובו שלא יחסר הני"ר מהם ערצ וזוקר בכל יום תמיד, עכד"ה. [ועיי' בדברינו במאמר זה אות כ"צ ובמאמר מלאנים למשפט אות ל"ה]. והנה האחרונים בחשו כחצו על קרי היערה דצט צענין שהעצור יום אי דפסח צתענית ואמתי לא אמרינן רבותא טפי שביטל מלות אכילה מלה צלינה הוה. וחי דשיעור עינו הוה ככהצת כמו ציוה"כ, ומלוח אכילה מלה הוה צכות. ע"כ לא ביטנו התענית ואכלו צחמה כזית מלה, ע"כ דבריהם (ובחמה יש לפלל בזה חס נאמר דח"ש חסור גם צמלוח וגזירה חכמים כמו צח"ש צמו שנקבע על כזית דהוי כמו גזירה כדי שלא יאכלו כשיעור, וכתבתי מזה בחשו מנה"א [ח"א סי ל"ה צד"ה ובדרך כזה אמרתי וכו'] נענין קרי הלי"ל החדשות שאכלו ציוה"כ"פ שחל צצצת כזית בכל סעודה מהג' סעודות לוי ר"ל דח"ש מותר מה"ת ושיעור עינו הוה צככותה, ואכמ"ל). ותלוי חך מילתא חס לשון כותבת הוה כלשון חורה. אז לשון לוס ועינוי הוה רק ככותבת כמו כלשון חורה. ועיי' מ"ש בזה בשדה חמד (מערכת כללים אות אי סי ש"ע) ולפי"ז חס היתה חומרת "ולומו עלי" צלצד הי לוס טעון של חורה כדברי האחרונים הני' (ולשון דברי קבלה כד"ת דמיה) היינו רק ככותבת

ונמנח היו חוכמים מלה דאכילה רק צכות, וכויו שורבים בני הסדר צניי פסה וגל עברו על הלוס, וכיון שמרדכי ואסתר התחכמו צעומק כונחם ורוה"ק שנה לעשות אז אכילה מלה ומרור צניי פסח, כדי שיבא מחסרון זה התעוררות נמענה כני"ל ויצח הללה וישראל וישועתן ע"כ אמרה ולומו עלי ואל תאכלו ואל תשחו, ואל תאכלי הוה אכילה צכות ע"כ לא יאכלו נקיים המלוח דאכילה מלה, ואל תשחי הדי כוסות כי כן הלריכו צע"כ אז להללתן וקיומן של ישראל כני"ל:

יא. איי (מי תסתר ד') צמ"ש כפל הלשון ולומו עלי ואל תאכלו ואל תשחו וגו', כי הנה צחמה נודע שאכילתן של לריקים הקדושים ובעלי מדרגה הוה גדולה מתענית. גם לצענ גזירות ולכל ענינים, וע"כ הששה חס תאמר "ולומו עלי" צצד אז יאמרו מהכמו הדור שזוכנו נקיים זה עיי' אכילתן צכות ויהודים וכמו אכילת עוה"כ"פ שיחשב כמו לוס צודאי ועוד ייתר. אך צחמת היו לריבין תענית לוס ממש שלא לאכול ולשחות, כדי לתקן עי"ז מה שזכנו מסעודה של אהו רשע, ע"כ לריבין עתה לסגף ח"ע. וזכנו כרוח קדש כי לזה מהני רק לוס ותענית ממש, ע"כ אמרה ולומו עני ואל תאכלו ואל תשחו שלשת ימים היינו לוס כזה צפשויות שלא יאכלו וישחו כל. וצד מדויק מ"ש "גם אני ונערתיו חלום כן" כי הנה צחמת חסתר המלכה שנצטה רוח"ק כדחז"ל צמגינה (י"ד:). היתה יכונה לאכול צכות ויהודים שמועילים לצטל הגזירות רעה יותר, וזה חובג לעשות צנקל יותר גם צכוחה צצית המנך. כי צתענית שלשה ימים יש סכנה שירגשו צצד שאינה אובלת כלל הוה ונעותי. (וגם צמ"ש צספרי דרוס סחי חשש מרות הפה כשתצח לפני המלך החשורש צתענית של ג' ימים), משא"כ צאכילה צכונה הרטויי טחון חשש שירגשו כני"ל, אלא חחמת שהצינה כרוח קדשה שח"ך לתקון הלו לוס ממש שלא לאכול ולשחות, ע"כ אמרה לרבותא (וכדי שישמעו כלל ישראל לקולה נכתענות) גם אני ונערתיו חלום כן (היינו כן חתנית כזה ממש שלא לאכול ונשחות כלל, חפי שיש חשש חללה מרים הפה וכיונח אטפי"כ חלום כן צלי אכילה ושחי כלל ולא לעשות התוקן בזה עיי' אכילה כני"ל). כי זהו התענית הי נחוץ להללת ישראל וישועתן, כני"ל:

יב. מי הוה זה וחי זה הוה אשר מלחו לצו לעשות כן ותאמר חסתר איש לר ואויב המן הרע הזכ וכמן נצעה מנפתי המנך והמלכה (מי תסתר ז'). י"ל עפ"י המצוה צמדש רבה חסתר שניצחתי של לוי"ה צחה סתומה לכיות עתודים לוס הזה וחי יודע חס להרוג אז ליהרג, חצל צישראל צחה מפורש לכיות היודים עתודים לוס הזה לכנסק מאויביהם. ועפ"י חלריך צסי משחב יין (להגה"ק מקמחי מהר"ם חס ז"ל) לצחר שצחמת כן צחו חגרות הראשונות של החשורש סחס לכיות עתודים לוס הזכ צמ"ש צמדש, רק המן

הגורל ענ חדש הזה). אך עזרנו הש"י ונתהפך החדש
 לעונה צלירופו והתה הישועה לישראל כיה"ר צ"ב:
 טו. א"י עפ"י המה"י (פ"ה דאבות) המלכות נקנית
 בשנשים מעלות. וש"ן צפידור צכונה שיר
 למעלות (צפסד"ז לשבת) היינו ל מעלות. וז"ש קודם
 התיקון והנס שמה"י דא"י בהשגשים מעלות ואני לא
 נקראתי לכה אל המלך זה שגש"ים וז"ש (ו"ים נקרא
 בחי מעלה ומדה כנודע), והח"כ כתיב וחלש אסתר
 מלכות ודרז"ל בגמי (מגילה י"ד): שלשבה רוב"ק
 והיינו שנקנית המלכות נבעלה בשלשים מעלות, הבן חלו
 ברמיזה צע"י:

טז. ובכן אבוא אל המלך אשר לא כדת וכאשר אצדתי
 אצדתי (אסתר ד'). עי"ן צפי אמת ליעקב
 להכח"ק מי יעקב מבלענדאווה ז"ל עה"כ אל הדמו
 בצפ"ך וגו' וע"ן ויכוח מרדכי ואסתר בזה, והאמת כו
 ח"ן ישע אלה ימות המשיח צ"ב כמ"ש בתנוד"ה וכמו
 שהארנו בכמה מקומות וז"ש ובכן אבא אל המלך אשר
 לא כדת (כי אם יחשבו שאבא אל המלך היינו יחוד
 כנ"ס וישועה אשר לא כד"ה בני משי"ה צ"ן דו"ד,
 והיינו בלתי ביאת משיח בן דוד וכל להיות הישועה,
 אז) וכאשר אצדתי אצדתי (משיח שלמותה ר"ל. כי כופר
 ר"ל באתה לו בכל יום שיבוא וגם יהי להנס הצרות
 ויסורים הגדולים שפבלו כנ"ס בחצלו משיח בשנים
 רבות האלו ואם יעלה זה לחכו ח"י כאשר לא נקרב
 הגאולה שלימה ע"י. וע"ן דאמרי [ציומא דף ע"ב ע"ב]
 במטותא מנייכו דלא תירתי תרתי גיבנס וז"ש כאשר
 אצדתי אצדתי) ה' יללנו ויגאלנו צ"ב. [וע"י לע"ן
 אות צ' ג' עה"כ והשתי כדת].

ובזה אמרתי ע"ד המד"ר מגילה (פ"ד) ויאמר המלך
 להכמים יודעו העתים וגו' מי היו ח"ר סימון
 שצטו של יששכר ה"ד ומצני יששכר יודעו צונה לעתים
 לדעת מה יעשה ישראל ר' תנחומא אמר לקורסין (פ"י
 הערוך ומתני"כ לעתים ולמועדים) ור' יוסי בר קלרת
 אמר לעיבורין לדעת מה יעשה ישראל שהיו יודעים
 לרפאות את הקיורים היינו קליפות העולים מחמת מכה
 (כן כי צמוסגר שם צמד"ר צפנים) עכ"ל המד"ר. והנה
 הדברים לוחים ואומרים דרשוני כי מה ענין שייכות
 לשאלו מצעל יודעו העתים והעיבורים והיינו חכמת
 התכונה והאסטרולגיה"ם ע"ד משפט דיני נפשות של
 המלכה אם עתה בדברים הלא זה שייך לשופט מלומד
 צדוני המשפט וגם מ"ש לדעת מה יעשה שכ"ו יודעים
 לרפאות קרום שעלה מחמת מכה וכי מה שייך זה
 לרופא (כורורגיסט) לשאלו לחוות דעתו על דת ודין
 ורעה כי הכל רמז צד"ך רמז צדח"ל העמוקים מני
 וס עה"כ ויאמר המלך להכמים יודעו העתים כ"ל
 בצדרינו (אות צ' ג' ע"י"ש וכ"ל) והיינו על ביאת המשיח
 אשר סוף מעשה (לגאולה אחרונה) צמחשבה תחלה
 ולהוליא מדעות הנפסדות כי יש חכמיה לישאר צגלות

צרשעתו ב"ה ולימוד הפירוש וכתבו אהשדרפנים והפחות
 ישרי המדינות שהכונה שהגויים יכרנו ציבורים. ופי'
 בזה כמה דברים ע"י"ש. וזהו י"ל שנתפלה החשורוש מי
 הוא זה ואי זה הוא, אשר יתמה כל עובר, הלא הוא
 בעלמו הגור, ועשה ח"ע כאלו לא ידע, וגם מהו הדיוק
 אשר מלא"י לצ"י, והנה המילוי מחיבת ל"ב צמילואו
 למ"ד צ"י"ת המילוי (מ"ד ו"ת) עולה חות"ם. וזהו
 שמתקף המלך לאשר ילא מאתו סתם להיות עתודים ליום
 הזה בני מהמדרש, והמן חת"ם צבם המלך צפירוש מפורש
 להרוג צבני ישראל חלילה, ומי הוא זה ואי זה הוא אשר
 מלא"י לצ"י (היינו המילוי מחיבת ל"ב שעולה חות"ם),
 לעשות כן (צפירוש כזה ולהתוס בני כדי להרוג היהודים),
 ותאמר אסתר איש לר ואי"צ המן הרע הזה (עשה כן
 צרשעתו לפרש צדברי המלך לרעה וכתב כן לשרי המדינות
 וגו'). וע"י"ו והמן נצטת מלפני המלך והמלכה:

יג. א"י עפימ"כ המקובלים כי חות"ם העצמת נקרא
 ח"ת, ועפימ"כ לעיל לפי זכור (אות צ')
 ענין עמלק בת"ה דקליפה זה לעומת זה בקדושה, להבדיל,
 והנה ח"ן השם שלם וכפ"ה שלם עד שימחו זרע עמלק
 וחסר צט"ה חותיות הו"א להשם והכסא כנודע. ושם
 יש לעמלק שליטה. וז"ש מי הו"א זה ואיזה הו"א (שנתפלה
 החשורוש כ"כ שיש לעמלקי המן כ"כ כח ושליטה בחותיות
 הו"א). אשר מלא"י לצ"י מילוי ל"ב ג"י חות"ם שהוא
 ח"ת שהוא ייקט עמלק מת"ה כנ"י. זה לעומת זה)
 לעשות כן. וגם אמרו צמדרש שאמרו כנ"ס שימי
 כחות"ם על לצ"ך היינו מילוי הלי"ב שהוא ג"י חות"ם
 (ע"י בני יששכר מאמר יחודא שלים אות ג'), שדבק
 צכס"י כציכול ולמחות עמלק מה שהוא רוצה להפרידנו
 ח"י, כיה"ר שנוכה ליחוד השלם צ"ב: [וע"י אות ס']:

יד. ואני לא נקראתי לכה אל המלך זה שלשים יום.
 (אסתר ד'). המפרשים דיוקו ועסקו בזה
 מדוע לריבה רחמים ביותר לאשר לא קראוהו שלשים
 יום דיוקא. וי"ל עפימ"כ לעיל צמאמר לחדש אדר שני
 (אות ח') ענין אדר כמבואר צפע"ח שלפי הלייורפים
 ה"י לירופו מסי"ה ז"ה ח"ינצו ש"ה ל"י כמו שהוא הלייורף
 צחדש תמוז (כולו הפוך), ולאשר נפל עליו הפור ע"י
 המן ועשה נס מן השמים ונתהפך לעונה החדש צלירופו.
 וז"ש והחד"ש אשר נהפ"ך להם מיגון לשמחה, ועשה
 לירוף עירה ולשרקה וגו', וזהו הלייורף נשאר על תמוז
 ור"י צו מה שה"י, וע"י בצדרינו צמאמר חדש תמוז
 וצמאמר רשון לחדשי השנה (אות י'). וזהו י"ל שנתיראה
 ואמרה אסתר המלכה כמה שנתלבש בה אור השכינה
 הקדושה להמליך צעד כלל ישראל ולהילם, לאשר לא
 נקראתי לכה אל המלך (מלכו של עולם ית"ש) זה שלשים
 יום (כי החדש הזה אדר צעלמותו כולו הפוך ואינו היחוד
 אשר נקראתי בחי מלכות אל המלך דבר כציכול להיות
 היחוד ז"י"ג ונמלא הוא דינים כאשר שמה המן שנפל

צין העמים וז"ש ר' תחומא וודעי העתים אלו קורסין (היינו מועדים כג"ל כי ע"ת לחנה כי כל מוטי"ל לר"ת העיקר על מה שהיה בזמן הגאולה צ"ב ועל זה ויהמר המלך [סתם מלכו של עולם יה"ש כמצוה הכלל במד"ר] שרצו ית"ש שיפחדו מהם ואל עזבו באחרית הימים שלא להיות אז מהגדחים היו וע"ז ישיבו בתשובה שלימה ויקרבו הגאולה) ור' יוסי בן קלרת (בשמו רמזו ע"י דבריו דר"ח [מהדורה תניינא הוה קט"ז] בתי יוסי" גי' חלקי"ם וכר"ה צ"ש סנהדרין [דף ג"ז ע"ה] בתי"ש שם וזהו ר' יוסי" בן קלרת ע"ד ר"ה בתיווכ"ק במאמר פתח א"י ואמר וכו' מד אר"ך וחד קל"ר היינו בתי גבור"ה ע"י"ש בצ"ח להי ר"ה וכן דבריו דר"ח [מהדורה תניינא הוה קי"ח] ע"ד ה"ש צ"ק קל"ה שתי ע"י"ש) אמר לעיבור"ן (היינו בצחינתו בתי גבור"ה עיבור"ה שהוא בהסתר תחת גו תחת כמו שהי' בגלות מצרים שלא נחגלה אורות ההפדים כן עתה בגלות המר בעת שהוא בתי עיבור"ר אז הוה [בבתי שמו ר' יוסי" דמן קלרת כג"ל] בבתי גבורות ואז העת להפטר בהשגחה ברא"י עד אשר לא יבואו ימים אשר אין בהם חפץ כדנ"ל במד"ר קבלה אלו ימות המשיח שאין בהם בחירה עוד אחרי ציאת הבואל כאשר יראו בהתגלות חלקות לעין כל ואז יתעוררו ויחר בתשובה לקרב הגאולה) לדעת מה יעשה ישראל (השוכה) שהיו יודעים לרפאות קרום שעלה מחמת מכה (עפ"י מה שפנתי בשם הגאון ה"י בעל שו"ת קול ארי" ז"ל שהספיד על מן הגסי"ק בעל דברי חיים ז"ע והגיד דרשתו הנה תדעו כי הדור הזה בהסתלקות לדיק הדור שהוא באמת כלב של כלל ישראל שצבצולם עומד העולם כרו כבר העולם בעל ואלו תחפלאו על דבריו ותאמרו הרי נראה העולם עומד לעינו כבר האדם אך תדעו בפ"ד הפלתי [בתי" מ'] אשר הולק על הכח"ל דמ"ל כשלא נמצא הלב צעוק דכפר מפני שבטי"ב נאצד הלב בפחות התרגולת כי ז"ל לא ה"י חו"ה ח"י רגע ח"י חולם הפלתי ס"ל עפ"י דבתי הכופאים כי יכול להיות לדוג במקום הלב וע"ז הוה ה"י לזמן מה אבל באמת הוה ערופה מפני שהוא קרום שעלה מחמת מכה עפ"י כנודע, וזהו בהסתלקות לדיק הדור שבעולם אין לו היות עוד כי הנה בעל אלא מה שנראה העולם קיום הוה בתי גדול למראה עין והוה באמת בקרום מחמת מכה שהוא ערופה ואין לו היות של קיום עפ"י הגאון כ"ל וזהו שתיבתו לעורר ולהסביר להעולם וההכמים וודעי העתים ורוי ויהמר זה שודעים לרפאות [את הלבבות צ"י, מדיעות נפסדות] מקרום שעלה מחמת מכה היינו שלא לשמוך על השארתנו בגלות ולומר שזה עוד עולם קיום בגלות כיון שאין לנו עוד רצונו הדיקו אמת כי הנשי חמונה אצדו בפרט דדור הסחרון הזה אך ידעו כי זהו רק גדול בעלמא גם השארת הטה"ז למראה עיניו שער וישפכו נפשם בתשו" ותפלה ומע"י רק על הגאולה שלימה צ"ב) כג"ל:

ט"ו"ב. ואמרת"י בזה ע"כ (אסתר ו') מה בקשתך עד מתי המלכות ותעש. ופירש"י ולא דבר שחולץ צפני המלכות זה צנון ביהמ"ק. כי הנה אחשוריו"ש עולה זובמ"ה הנח"ש כג"ל כמה פעמים וכו"ה שורש נחש לפטווי את הכל ר"ה ליתן להמלכותה קדישא בנשי" רק לא צנון ביהמ"ק שהוא הגאולה שלימה ו"ש ולא דבר שחולץ וכו' צנון ביהמ"ק ועל כן מדויק במגילה בזה כי אחר תליית המן וניקשה אסתר לצטל מהשצ"ה המן בן המדחא היינו מחשבת עמלק שהעיל הפיקות הי"ש ה"י בקרבנו א"ס א"ן וחושבים א"ס זהו חבני משות או מלחמות עצמות ר"ל כאשר רואין צמנינו ושומעין הדיעות נפסדות שונות וזהו שניקשה אסתר לצטל מהשצ"ה המן העמלקי אשר העיל במחשבות צני"ח כנ"ז ותפוג לפני רגלי המלך וחצן ותחמק לו על כפה כי זהו העוקר למען לא יהי חפוש את צני" בלבם במחשבת המן כג"ל ו"ש אחר תליית המן ותחרי ניתן לה בקשה בעשרה צניו ליתלט ועוד ציטול כח העמלקי ע"כ נאמר "ומה בקשתך עוד ותעש" ולא הגדיל דוקא עד חצי המלכות שהוא למעט צנון ביהמ"ק כג"ל רק גם זה ניתן רשות למלכות דקדושה שזכה לצנון ביהמ"ק ונחכה על זה במסרה לידן.

ויש לרמז עוד מ"ש מה בקשתך עוד (שהיינו צנון מוגבל על צנון ביהמ"ק שנגיע לצי"אצ"צ) ותעש (שהצוה הגאולה לעולם העש"י ולא השאר שם משובב צמולמות הטליות וכמ"ש פדות שלה לענו אלא שהפדות לא הגיע עולמה לטה"ז ומשובב צמולמותו אמנם כבר שנה אחרו כמ"ש במק"א ונזכה צ"ב שיצוא הגאולה לעולם העש"י הזה כנ"ז) שהיגלה משיח לדקנו ויב"ח לגאלנו צ"ב:

ח"י. א"י ע"כ (מגינה י') ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש, והנה מה שאמר בלבן זה ח"י המלכות דייקא. נ"ל עפ"י ש"כ צניי יששכר (מאמר נ"ל דמסימוחא) בצנון האור מקיף שנעשה מחמת הידור ודקדוקי מלות שמשון בכל מלות חומרות ודקדוקים מזה נעשה האור מקיף ומכמולם בעלמה בחיוב נעשה האור פנימי. והנה האדם מאיר ברמ"ה עשן כחיוצן רמ"ה הצרים הפנימיים וע"י הדקדוקי מלות רמ"ה הצרים המקיפים וזהו שארז"ל הרואה לקבל עליו עול מלכות שמים צ"ש רמ"ה ג"י מלכות היינו מלכות שמים שלימה ע"י שמשון הנורה כתיקוה שיפנה ויטול ידיו ויניח הפילין ויקרא ק"ם ויתפלל בדאמרי" שם בצרכות עכד"ה ע"י"ש באורך מ"ש שוכרי"י אין לו חו"ר מקי"ף בסוד והנהגה ה"י ערום ע"כ לא יעשו לעולם המלכות כתיקוה רק בהורת עול וחוב המוטל עליהם ולא מן המצוה ברא"י ביתר שלה וטו, וכן במאמר אות חיים (אות ה') צני"ש שם כי צענון מוליך ומציא מעלה ומוריד זאת חומרת שרי מורה מטכנת את הפורענות היינו שהאור פנימי הוה מאיר רק על האצ"ר הפנימי משא"כ האור

כא. לעשות אותם ימי משחה ושנתה ומשלוח מנות
 חיש נרעכו "ומתנה לאציונים" (אסתר ח)
 ע"י יש נדייק, כי לעיל כתב שמחה ומשחה ויום טוב
 ומשלוח מנות חיש נרעכו, ולא הזכיר שם "מתנה
 לאציונים". ומ"ש לעיל "יום טוב" וכאן לא כתב. כבר
 היו בש"ס מגילה (ה' ע"ב) יו"ט לא קבילו עליי. אבל
 קשה למה לא העירו בהסתירה כי נע"ל במקום שכתב
 יום טוב לא כתב מתנה לאציונים רק משלוח מנות
 וכאן לא כתב יום טוב וכתב משלוח מנות וגם מתנות
 לאציונים. וג"ל דשניהם מתורגמים בחדא מחאה צ"ל שתי
 בש"ס דיו"ט לא קבילו עליי, והנה בראשונה כשעשו יו"ט
 והיו כשאר יו"ט דדבריהם (ובפרט שזה דברי קבלה
 והנצי"חם ואנשי כנה"ג שהיו אז בצנז) שאסור לעלול
 מוקף. וכבר כי הפוסקים והב"חונים שגם צומן הבית
 היו כבר גזירת מוקף ע"כ רוב זרמי לא תולדו משא
 מצטייב ציום השבת אם כי היתה ירושלים מוקפת הומה
 (וי"ש עוד לפנינו צ"ח ואכמ"ל). ורק משום עלעול הצנים
 מוקף. ובין שמוקף נהג אז. ע"כ כשקצנו יו"ט לא
 היו שייך רק משלוח מנות חיש נרעכו שהוא עניני מאלל
 ומשחה. אבל מתנות לאציונים שהוא מעות פורים וכמבואר
 או"ח (סי' תרל"ד) שקראו מעות פורים לעניים (ואם
 כי צמ"ג במשניות שם כי המתנות לאציונים מעות
 או מאלל נ"מ נראה פשוט שם ויתר בש"ע דהוא מעות
 משום דהוא ענין מחלית השקל ג"כ עיי"ש). וזהו אסור
 ביו"ט. ע"כ הא צ"ח הלא כשנא' יו"ט אז לא נאמר
 מתנות לאציונים, ואח"כ כשיו"ט לא קבלו עליי כדאמרין
 בגמ' ע"כ שפיר כתב שם ומתנות לאציונים. פעשועין
 דאורייתא עבין ע"ד הפשט:

בב. אמנם לאלוקי מילין צ"ח צמה דאמרי בגמרא
 (מגילה ה'): כהו יו"ט לא קבילו עליי,
 ולהבין הענין מדוע לא קבלוהו עליהם בתורת יום טוב,
 וי"ל עפ"מ"כ צה"רז"ל צכונת פורים שעיך הכס
 שנתגלה הארת יסוד אב"א כמו שהיה אחר צ"ח
 ולא יולא לחן מיסוד רחל מהמת ש"סודה ק"ר מש"כ
 ז"ל כשהוא פצ"פ שז"ח יסודו ארוך כמו יסוד אב"א והארת
 פורים הוא שיו"ל לחן מיסוד רחל שהוא אב"א ועי"ז
 יש הארה גדולה מאוד וזהו מתגלה צפורים לצד לא
 בשבת ויו"ט עיי"ש וא"כ לפי"ז יתח' להבין קלה מכונה
 העמוקה של חכמי סודר אנשי כנה"ג שלא קבלו עליהם
 ליו"ט לזרות כי נודע מכונת יו"ט טו"ב שעולה ס"ג
 עם ה"י אחריות כי העיקר מוחו אמת הצאים צו"ט
 צ"ח (ורק ע"י מקרא קודש שאנו קוראים בתפלה
 ומלות היום מעוררים וצאים מוחי אב"א. ועיי' צכונת
 קריאת התורה ליו"ט) ועכ"פ אם פורים יום טוב אז
 כי צו סדר עולמות כמו צו"ט כהו שנקנסים המוחין
 צ"ח ובנתי' פצ"פ ולפי"ז לא ה"י הכס מיליאת יסוד
 אב"א לחן מיסוד רחל כיון שהוא פצ"פ וצ"ח ל"ש זה
 כלל כהו ע"כ לא קבלוהו עליי ליו"ט ועי"ז הוא הסעוררת

מקיף הוא דוחה את החילונים מסביב ע"כ צמה שמעלה
 ומוריד וכו' שהוא שירי מלוח וחומרת המלוח דוחה את
 החילונים ומעכבין את הפורעניות עיי"ש. והנה צ"ל
 דברו אסור כי אשור"ש גי' זוהמ"ת כנה"ש והגח"ש
 ה"י ערו"ש כהו שאין לו אור מקיף ע"כ אמר לאסור
 המלכה מה בקשתך עד חגי המלכות (דיוקא) ותעש
 היינו "חגי מלכות" (רמ"ת) אור הפנימי בנבל ע"ז
 הסכים עמה שיעשו המלוח רק כחיובה המלומלם בלבד
 אבל לא מלכות שלימה היינו צ"פ רמ"ת גי' מלכות
 כנ"ל מפני שהאור זה דוחה את החילונים ואז ידחו
 גם אותם את אשור"ש כהו ע"כ ר"ל רק בחגי המלכות
 כהו וצ"חז"ל (מגילה ע"ו:) זה בנן צוהמ"ק דבר
 שחז"ן בין המלכות היינו כי אור הצוהמ"ק ידחה את
 החילונים ח"ש ותצ"ש אסור מלכות ארז"ל שלגשה
 רה"ק כי ותלצ"ש גם הלצ"ש האו"ר מקיף ונעשה
 עיי"ז מלכות שמים שלימה.

ור"ל עוד צ"ח כי לכך עושים העולם עיקר הסעודה
 בלילה היינו ליל ט"ו ואף שמתחילין ציום מ"מ
 רוב הסעודה ל"ל מדינת ציום כמו דקו"ל סעודה פורים
 שנעשה בלילה לא ולא ידו חוצתו אמנם י"ל מנהג ישראל
 תורה וכמו שעושים סעודה בליל י"ד שאין מתחילין
 כלל ציום (שהוא תענית י"ג) היינו דב"חמה לל"ח ידו
 חוב"ב ל"ל רק ציום חכו רק האור פנימי אבל כיון
 שנרכיב אנו צפורים צחי אור מקיף לדחות החילונים
 ועי"ז נהגים להרצות בסעודה גם בלילות צימי הפורים
 כדכיוו שמהם וצ"ח אור מקיף דוחה החילונים שהוא
 צחי זוהמ"ת כנה"ש גי' אשור"ש כנ"ל:

יט. ולהיות היחודים עתידים ליום הזה להקם מאויביהם
 (מי אסתר ח). הנה הוא זמן הכנעה וביטול
 השונאים צמחי ארור המן וגם צ"ח הללות נפשות
 ישראל אשר ישלעו צשונאיהם והנה כי בשער הפוסקים
 לה"רז"ל (פי' שמוח) כי משח הרג את המלחי צ"ס
 יכ"ש וז"ש מ"י שמך לאיש סי"ח יכ"ש שצ"ס זה הרגו.
 ע"כ י"ל רמז פורים גי' יכ"ש שצ"ס הזה זהו שהכניעו
 וברוג צשונאיהם ולהקם מאויביהם. והוא"ו באל"ע
 הוא אות חיים לישראל וגם השם כהו ר"ת יחודך כ"צ
 ש"מ"ס כנודע היינו ישראל עם מיוחדו נשמרו ויוללו
 מהם כהו:

ב. ותאמר אם על המלך טוב וכשר הדבר לפני המלך
 וגו' יכתב להשיב את הספרים מתשבת
 המן בן המדחה (מי אסתר ח). מ"ש וכש"ר הדבר לפני
 המלך רמז כי הנה המלוח תמחה את זכר עמלק מתחת
 השמים אחריות שתחה שמי"ם (חנכ"י) גי' כש"ר חכו
 שחמרה לפני המלך מלכו של עולם יה"ש אם על המלך
 טוב והגיע עת לטון למחית עמלק הוא המן הרשע
 וגודל דילי חכו וכש"ר היינו כש"ר גי' אחריות שתחה
 שמי"ם כהו אם הגיע עת מחיית עמלק מתחת השמי"ם
 יכתב להשיב את הספרים מתשבת המן וגו' כהו:

היטועה מהארת יסוד אבא לחוץ כנז' כיון שנעשה מצחתי
 אחר באחר ויסודה קנר ע"כ יולא ומאיר לחוץ וזכו
 אינו נעשה בשבת ויר"ט ע"כ לא קבלוהו עליו ליר"ט כזו
 שיבא ישועהו של ישראל בדרך הנז' ביום הזה.
ובזה י"ל עכ"כ (חסתר ד') ויעבר מרדכי דרז"ל במגילה
 (דף ע"ו) שהעביר יום א' דפסח בתענית ויחמה
 כל עובר מדוע עשה ככה מרדכי היודו לבטל מצות
 הסדר מלה ומרור וכוסות מכלל ישראל צפרט בעת
 שאריכו לישועה והללה גדולה [ועיי' לעיל בדבריו
 במאמר זה ארת י'] , אולם יובן עפ"י המבואר גם יל"מ
 (בכהא"ל) שנגדל הז"א ואם היו עושין הסדר בכל
 עניניו שהוא הגדלת הז"א וכנז' והז"א יסודו ארוך
 ונמלה אין יולא לחוץ הארה יסוד אבא כנ"ל כיון שבה
 אז פנ"פ (וגם ע"י ז"א שיסודו ארוך כנז') ולא יהי
 הנם דפורים שהוא רק צלופן זה ע"כ התחממו הקדושים
 האלו (כיון שבי' להם מותר עפ"י דין בשוא"ת לעקור
 לפו טעה) שלא לעשות הסדר ועיי' יבא היטועה מהארת
 יסוד אבא ע"י צחי' אחר באחר שיסודה קנר כנ"ל.
 (ובל דבריו בדרך אפשר) וזכו ויעב"ר מרדכי היינו
 שבחי' מרדכי הי' מו"ר עוב"ר על כפות המעטל שער
 וילא לחוץ הבחי' יסוד אבא כנ"ש בכהא"ל וע"כ
 דרשו חז"ל שפיר לכונה זו עכ"כ הלא שהעביר יום ראשון
 של פסח בתענית היינו ע"י התענית שלשה ימים לילה
 ויום העביר הלוי סדר שלא יעשו הסדר כדי שיהי
 צחי' ויעבר מרדכי מור עובר לחוץ הארת יסוד אבא
 כנ"ל :

הנכו כבר ואכתי עבדי אחשורוש הם וזמן הקן נחתם
 ובהים (כאשר הוא בעוב"ר צסוף הגלות האחרון המר
 והארוך הזה) וא"כ אם היו מקבלים אז רק בעל כרחן
 לעול ולחיוב לעשות פורים בכל שנה ולא בשמחה ולב
 שלם מרונם הטוב אז לא הי' כח לימים האלו ליתן
 שמחה בלב כל ישראל לדורי דורות כיון שקבעוהו אז
 מעיקרה וקבלוהו רק בהיותם בעצבות וצלות והלא
 גם דא"ו כל מצוה שלא קבלו בשמחה עדין אין עושין
 בשמחה וכנ"ל וכ"ש זה שאינו דאורייתא ממש בודאי
 מהמה שקבלוהו אז בשמחה ע"כ יש כח בקדושת הימים
 ליתן בשמחה בלב כל א' מצני' וז"ש רש"י מתחבסין
 יחד ואוכלים ושותים יחד היינו שהתחבסו אז יחד
 ואוכלים ושותים בשמחה וכך קבלו עליהם (היינו מיך
 מתוך חסיפתן בשמחה ומשחה קבלו זאת אז עליהם
 ועל זרעם לדורי דורות) שימי הפורים לא יעברו ע"כ
 יש להם כח לימי הפורים האלו להתקיים נעולם בשמחה
 ונא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם.
וגם י"ל כיון שאחז"ל (מגילה ז.) קיימו למעלה מה
 שקבלו למטה שהסכים רוב"ק על ימי הפורים האלו
 וא"כ אם היו מקבלין רק לעול ולמשא' ובעצבון כנז' ואין
 השכינה שורה מתוך עצבות (רק מתוך שמחה של מצוה
 כנ"ל) ואז לא הי' מגיע להם הכח וקיום מלמעלה לקיים
 ימי הפורים האלו ע"כ קבלוהו בשמחה וז"ש מתחבסין
 יחד ואוכלים ושותים וכ"ו וכך קבלו עליהם וכ"ו היינו
 כנ"ל מתוך שמחה ואז השכינה שורה ע"כ קיימו מלמעלה
 מה שקבלו מלמטה שהי' בהשראת השכינה כנז' :

בג. רש"י במגילה אסתר (ט' כ"ח) משפחה ומשפחה
 חז"ל מתחבסין יחד ואוכלין ושותין יחד וכך
 קבלו עליהם שימי הפורים לא יעברו עכ"ל רש"י ודרך
 ביאור וקישור בדברים שאוכלים ושותים יחד וכך קבלו
 עליהם (ובפשטות יש לדחוק ולומר כי וכך קבלו עליהם
 קאי רש"י לפרש על הכתוב שלאח"ז וימי הפורים לא
 יעברו מתוך היהודים, היינו שאין הפי' שהוא הבטחה
 בלבד שימי הפורים לא יעברו כמו שייסד הפייטן ואם
 כל המועדים יהיו בעולם הפורים לא נצטנים וכ"ו אלא
 הפי' הפשוט שכך קבלו עליהם אז שיהי' לדורי דורות
 עד עולם שימי הפורים לא יעברו מתוך היהודים וזכרם
 לא יסוף מזרעם אמנם קשה מה זה שיערב הדברים
 עם הפי' עג משפחה ומשפחה כנז') וי"ל עפ"י משא"ל
 בשבת צפ"א דמילה כל מצוה שקבלו עליהם ישראל
 בשמחה עדין עושין אותה בשמחה וכל מצוה וכ"ו והנה
 ישראל היו צאותו הדור (אם שנעשה להם גם ונלוו
 ממות לחיים) אכתי עבדי אחשורוש צסוף גלות בכל
 ואחשורוש חשב כמה קולין שחשבו לגלות צבג ולא נגאלו
 ע"כ נתגאה ולקח כני המקדש להשקות בשאחז"ל במגילה
 (י"ט.) וכנה חף שהי' מהחיוב לעשות זכר לנס שעשה
 הקב"ה שנלוו ממות לחיים ע"י מרדכי ואסתר אצל
 כיון שבי' יודים צגלוה וכמה קולין שחשבו לגאולה

בד. כאשר קיימו על נפשם ועל זרעם דברי הלומות
 וזקתם (מי אסתר ע') י"ל עפ"י מה
 ששמעתי בשם רבינו הגה"ק מלאנו זי"ע בעל ד"ח
 שבאו אליו מגדולי ישראל על פורים מהחשובים ואהובים
 אליו וצאו אליו ביום תענית אסתר ונתן להם שלום כמעט
 בשפה רפה ולא דיבר עמהם מלומה והמה ראו כן
 המבו ולא ידעו מה זאת ובליל פורים קירבם וסיפר
 להם מעשה בשם רבינו הגה"ק מבארדיטשוב זי"ע בעל
 קדושה לוי שבאו אליו חנ"ש תלמודו על ימי הפורים
 וצאו ביום תענית אסתר ולא רנה לדבר עמם כלל
 ביום האז והח"כ בילה אחרי המגילה קירבם והתנולל
 לפניהם כי ביום התענית (י"ג אדר) הי' ערוך עם העי
 שריס להכניעם ע"כ לא הי' לו עת ופנאי לדבר עם
 תלמודיו, והענין יובן כי ראשית גויים עמלק שהוא
 כולל העי' שריס שאנחנו בגלות בעוב"ר ע"כ אחז"ל י"ג
 זמן קנהם לכל הוא כמ"ש הרא"ש ושנתי הגבורים (שם
 צריג מגילה) בשם ר"ת היינו להקבל ולהתפלל ולומר
 סליחות ויומא קגרים להתפלל שננולל גם עשה מהעי'
 שריס המושלים וזוכה לנחת מאפילה לאורה מגלות
 החל הלא וימי הפורים לא נצטלים לעת"ל שאז יהיו
 ברציה סגיה ציתר שאת ועוד במחיתה עמלק לגמרי
 צ"ב וז"ש שקבלו עליהם ועל זרעם דברי הלומות

ממרום צמורה צימינו צננון צית השלישי יקימנו ונחיה לפנוי צצ"ח :

כו. אמרי' במס' מגילה (י"ד ע"א) שנקראו אחשורוש והמן בעל התל ובעל החרץ. אחשורוש בעל התל והמן בעל החרץ. וי"ל הענין מה שנקרא המן בעל החרץ יובן עפ"י ד הקרניים (במאמר י"ד) ששר הכלבים נקרא לרי"ח ועי"ש בן ידן (במאמר ו') בענין שר הכלבים וי"ל והמה ינקים מהכלב הרע הנקרא חז"ר כמו שכתב הקדוש לקמן ולכל בני ישראל לא יחרץ' חיותות חז"ר וכו' עי"ש והנה נודע צב"ק שקליפת עש"ו ועמלי"ק נקרא כל"ב וכסוד מ"ש גלות הפלשתי לדוד (שמואל א' י"ז) הכלב חנכי כי זאת חלי במקלות ועיי' בקבלת יעקב ערך ב' שעמלי"ק נקרא כל"ב ועיי' בשערי אורה (שער ע' צפ"י שם) שעד היום עושין העמלקי"ם דמות כל"ב בצית עמאחס, ולזה הכת עיקר עבודתם, ובידם מנהג אצותם, וזוה יובן דחז"ל צוה שקראו להראש העמלקי המן בעל החרץ חריץ' חיותות לרי"ח יחרץ' כל"ב לשונו שם שר הכלבי"ם שנה להחגבר צכה שרו ושרשו (א) זה הלילנו כן יעזרנו צ"ב, ואשר רמז באחשורוש וקראו בעל התל י"ל עפ"י הכוונת בכותב הארז"ל בסוד מושב בניי אשר ישבו באמ"ל ת"ל שנה חח"י פרעה היונו כי ת"ל צני' הי"פ חלקים שהתגברו אז וזהו הי' קודם הגאולה מלרים להכלית צנון צית א' ואחשורוש הי' קודם הצנון צית צ' ועי"כ היו הכלבים והשכות צסוף הפ' שנה כנ"ל במאמרינו ועי"כ הדמיון לבעל הת"ל שהתגבר ג"כ כנו' קודם הגאולה לצנון הכי כנו' :

כו. בשם גדולי הצדיקים ז"ע שעי קריאת המגלה יוכלו להמשיך כל הישועות הנצטרות (והענין שמתעו באורך) וי"ל כי מגלה גי' מזל"א שיוכלו להמשיך על ידה צנו חיי ומזוני כשארז"ל צמ"ק צנו חיי ומזוני במזל"א תל"א מילתא ונודע צב"ק הארז"ל דהיינו להמשיך ממזל"א טילאה ג' היות :

כת. כי צרמ"א (סו' תרנ"ה) שנוהגים ללבוש צפורים בגדי שנה וכן נכון. וכי הצאה"ע שדקדקו עוד מצערב ללבוש בגדי שנת ווי"ט ויש להצין הטעם למה לריך צפורים לשנה מלבושיו על צגדי שנת ווי"ט משא"ב צהמובה שא"ל עפ"י דין הש"ע ונראה עפ"י ד הזוה"ק פי' שלה (ומוצא צבני יששכר צמאמר מנחה סעודה פורים עי"ש לדרכו בקודש הטעם עפ"י לשינוי מלבושים

(א) הג"ה. עיי' ש"ס שבת (דף ס"ג) על המגדל כלב רע בחור ביתו עה"כ למס מרעהו שדרז"ל כי כל"ב נקרא למ"ס ועיי' בזה לעיל אות כ"ה עה"כ וישב המלך אחשורוש מ"ס על הארץ וגו' כי זהו שר של שכחה שהוא שורש ס"מ שרו של עשו עמלק והוא בחי' כל"ב ועיי' לעיל במאמר פ' זכור אות ג' ותבין כ"ז בהתחברות הדברים :

וזעקתם, בחפלות ותחנונים כנ"ל, לאשר ידעו צרוה"ק שיהיו לריכוס לרחמים עוד צגלות הארוך הלו להנלל מזרע עמלק והשרים אשר חחו וכללים צו כנ"ל (וצפרט צסוף יומיא חילין) ע"כ קבלו עליהם יום הלום ההוא להכניע זרע עמלק וה"י שרים עמו וכנ"ז ממעשה רב זי"ע : [ועיי' צאות ס"ד] :

כה. וישם המלך אחשורוש מס על הארץ ואחי הים (אסתר ו'). לכאורה יפלה מאוד מה זה ענין גי' לספר זה צהמגילה אשר ואמת כתוב צה כגופה של חורה דצשלמא קודם הנס הוא מהגמון לספר גדלותו של אחשורוש בקצ"ז מדינות וצמדיות ההם היו ישראל שרויים ומזה נדע גדול הנס להללת ישראל אשר בכל מדינות מלכותו חולם אחרי הנס מה זה גי' לחוקי המס שלו, חולם כנראה רמז עפ"י הנודע כי שר של שכחה מ"ס שמו ועי"ז פי' צליקונו הש"ס להארז"ל עמשארז"ל צהגיגה חינו דומה השונה פרקו מלה פעמים לשונה מלה פעמים ואחד היינו שהוא יותר ממאה שהוא גי' מ"ס ע"כ חינו שוכה עוד עכד"ה. והנה העיקר הוא לישראל הזכרון למען תזכר"ו ועשייתם את כל מלוחו. ואזכרת הכתוב פן תשכח וגו', ועוד צמלרים ראו להצביר על ישראל חיו כה השכחה אשר ישכחו עמם ומולדתם האצות הקדושים ועי"ז יהיו נעמשים צעומאח תומת המלריים ר"ל וצוה י"ל רמז מ"ש שם צפי שמות וישיתו עליו שר"י מס"ים (כחו של הש"ר מ"ס) למען ענהו צצלותם (ועי"ז יהיו ממילא נכנעים תחת ידם וצצלותם באשר ישכחו קדושת לאומתם. וצית אצותם). ועי"כ צלאתם ממלרים נאמר צפי צא והי' היום הזה לכם לזכרון כי צו ילח"ת ממלרי"ם ולשון זה של זכרון נאמר רק על חג הזה דינ"מ (שרנו להצביר השרי מס"ים כנו'), וז"ש צחז"ל (מגילה ט"ז). מלחכ"ו זה מרדכ"י היינו מלחכ"י עולה ק"א זהו מרדכ"י שציעל כה אחשורוש והמן (שהוא עמלקי ושרו ס"מ שר של ארום כפירש"י צפי וישלח) שרנו להצביר השכחה אז צסוף גלות צבל ולהתייחס מן הגאולה וצנון הצית. [ועיי' צדברינו לעיל צפי זכור אות ג' וצמאמר חורה שנת פי' וחי ושמות] והנה גם אחרי הנס היו אכתי עבדו אחשורוש כשארז"ל צמגילה ואחשורוש אמר צחלה חנה השיבנה ולא עטינה וחשב עטור זמן הגאולה ושלא יבאלו חיו ע"כ לא הניח צנון צית שני וכשארז"ל (מגילה י"ע). עד חלי המלכות ולא דבר שחולץ צפני המלכות זה צנון ציבמ"ק (וכבר כהצנו לעיל צמאמרינו כי אחשורוש גי' זוהמ"ת הגח"ש) ואחז"ל (מגילה י"ד). אחשורוש הי' יותר רשע מהמן משל לבעל התל ובעל החרץ ע"כ נאמר וישם המלך אחשורוש מ"ס על הארץ ואחי הים שנה להצביר כה מ"ס על חיו ו"ס התלמוד צלימוד החורה שרחה מני ו"ס שיתגבר חיו כה השכח"ה ועי"ז ישארו עוד עבדי אחשורוש כנ"ל על אשר עזרנו הי' וילאנו מידם כן יעלה עלינו רוח

צורך לחוק שנהגו ישראל צפורים) ח"ל ר"ש צודאי ידענה דאחון מלבושון תמן (בגן עדן) דהוא קדישאוי או כוה כגוונא דא צהאי עלמא וכי ויכי ציום השלישו ותלשם אסתר תלכות וכי ואיתלששת צי אסת"ר וכדון עאלת קמי מלכא אחשורוש וחמא הכוא דלצשא דנהורא דיונקאה אדמי למלאך חלקים פרמא מיני נשמחא לפום שעהוי מרדכי' חוף הבא. דכתיב ומרדבו ילא מלפני המלך בלבוש מלכות וכי הרי שהי הושיענו אז לכלל ישראל ע"י שנכנסו מרדכי' ואסת"ר במלבושי כבוד דג"ע והנה מלבושי' שצ"ה והשצ"ה הוא מעין עולים הצ"ה וג"ע ע"כ נכון הטעם שבי צשיע שלוצשים צפורים מלבושי' שצ"ה זכר ננס דפורים ושנכנסו מרדכי' ואסת"ר במלבושי ג"ע כנז' :

בט. ברמ"א שם צטס מהר"ל שא"ל להשתכר כ"כ רק ישחה יותר נלימודו ויישן ומתוך שישן אינו יודע בין חרור המן לצורך מרדכי. ודעת המחבר נראה שצריך להשתכר כ"כ ממש. וכן נהג החכ"ל ז"ל (כמו שהוציא בנו היטצ"ן ז"ל). וכן עוד מגדולי הלדויקים ז"ל. והנה פנימית הדבר לריבין להצק, ולמה ילא צשינה הלא עיקר השחי' והשכרות הוא צפשיעות כדי לשמח אז, וכשישן הרי הוא בטל וגשצת משמחהו. וי"ל עפ"י ד כהארז"ל לפורים מפני שהי אז העי שנה לגלות צבל סוד הדורמיטע על ז"ה וכי עד זמן הגאולה אז וחזר פצ"פ, ע"כ לפי"ז י"ל שותן וי"ן גי' עי' לרמו העי שנה ולצפוף ויש"ן מחמת שלצסוף העי שנה אז נעשה צחי' שנה ודורמיטע ציותר מאוד ומתוך זה נגאלו. [ועי' צדברינו לעיל אות עי' וכי"צ]. וכן הוא כונת המשחה ושמחה לתה לה מוחין גם צביותה פצ"פ מהארה שהי לה צעה הדורמיטע שאותן הארות של הדורמיטע נשארו צה גם צביותה פצ"פ. וצזה נכון טעם הפוסקים מהר"ל ז"ל ורמ"א שיישן צפורים כג"ל היינו שזכו סוד הצסומי צחילה ושחי' כנז' להחזיק בהארה שהי לה למלכות גם עתה ע"י הדורמיטע והשגי'ה דויקא כנז'. וע"כ נקרא המועד פורים על שם הפוי"ר והמפרשים דקדקו למה קראוהו על שם הארה שהפיל פור ולא קראוהו על שם הנס אך מוצן לפי"ז כנודע שמחגלה לדורות מאוחה צחי' אחור צהחור שהי צעת השניה ועל כן נתגבר המן והפיל פור ועי"ז ה"י הנס צהארת יסוד אבא כג"ל (צאות עי' וכי"צ) מכהארז"ל:

ל. אתה סתר לי מזר הנרני רני פלט תסוצצני סלה (תהלים ל"ב), כבר נודע ר"ת א"תה ס"תר לי מזר שהוא סמא"ל שרו כל עמלק הוא אדום. להכלל ממנו. והכתוב י"ל רונע על ימי הפורים כי הנה עמלק נגד דעת דקליפה כמ"ש צקהלת יעקב ולטומאתו משה רבינו ע"ה דעת דקדושה וכן כי שם צקה"י שעמלק וינק מהפארת (ועי"י מה שכתבנו לעיל צמאמריו לפי זכור אות צ) והנה נודע צזה"ק כי משרע"ה מלגאו (צתפארת) יעקב מלצר והתפארת עולה (קו האמלעי) עד הדעת

כנודע וכתפארת הוא כולל ראש חיוך סוף (וכוא נקרא אמ"ה או ראש מי אמלע תי' סוף של האי"צ כנודע צספרים) וזכו א"תה סת"ר (ר"ת ראש חיוך סוף קליפת יונק מהפארת וא"תה סתר לי משר שלו כנז') מלי"ר תנרני (צעת שלולים מהעמלקי המן שנקרא צכתוב איש ל"ר ולוי"צ המן וגו', וכמ"ש צכהארז"ל צכונת פורים ח"ל והמן הרשע שהי שורש נשמח מן הקליפה שנגוד ז"ה צצריאה וכי עי"ש הרי שהוא צז"ה דקליפה ומתגברין עליו צז"ה דקדושה שהוא ראש חיוך סוף כנז') רני"י פלט תסוצצני סלה (אז צרי"ה ושמחה יחוגו ויסוצצו ויחמרו סלה צימו הפורים האלו על הפליטה והללה שגולגו מעלת הלי"ר העורר המין כנז') וזכו רומז החדש אד"ר ר"ת ראש דצרך אימת כו ע"י כה ישראל צחי' דקדושה הנקרא אמ"ה (כחי' ראש חוף כנז') נלולנו בחדש הזה מגזירת המן כן יעזרנו הש"י צ"צ צבל עניינו:

לא. (לשושן פורים) גא עיין מה שכתבתי צטה"י צשוי"ת מנחת אלעזר (חי"צ סי' ב') מה שביארתי צארובה חיו"ב משחה ושמחה צשושן פורים מדינה צש"ס ופוסקים. וגם מעטם לשצח מה שמרצין הלדויקים עוד יותר צסעודה צשושן פורים מציוס י"ד ועי"י צמג"א (סי' תרל"ה סי"ק ב') והנה שמעתי מבי"ק אלאמור"ר הגבי"ק זללכ"ה מפסי"ק שנתן טעם לשצח שמוהגים להרצות יותר צסעודה שושן פורים כג"ל משום כבוד עה"ק ירושלים חוצ"צ אשר שם יום הפורים אז ציוס ע"ו (ורק ציוס ע"ו לצד קורין שם המגולה) להראות אשר עיניו ולצנו תלויות רק שמה אל עיר הקודש כי שם לצצנו שואף זורת ואלת עיקר שמחתינו. צעת נשים אל לצנו וצברנונו שגש"צ לירושלים צ"צ שזכו יהי עיקר יום הפורים כנז' וצפרע צימות המשוח שזכו עיקר מחיית עמלק לגמרי צ"צ וכי' צהניח וגו'.

וגם צתיקונים צהקדמה כו יד על כס י"ק וכי' דפורים אינון צארצעה עשר וחמשה עשר צו דא י"ד י"ק עכ"ה עי"ש ח"כ מרומז יום ארצעה עשר צתיבת י"ד ויום חמשה עשר צהשם הקדוש י"ק הרי לפניך רמז מעלת יום הע"ז על יום י"ד והבן.

והנה ראיתי כסי' פחה עינים (שהוא שזון ששון חלק ד) ביאור הענין עפ"י סוד איך יוכלו צחול" וגם צני הכפרים לעשות פורים קודם יום ע"ו ששושן צירושלים שהוא ציליור"ה וצחול" רק צעשיי ותי' עפ"י ד כהארז"ל צקבלת שנת צסוד הכנה עי"ש"ה וכמו כן הוא צחי' הכנה ליום ע"ו צירושלים עי"ש"ה וה"ז מתאומות לדברי אלאמור"ר ה"ה"ק מפס' זי"ע מה שכתבתי צזה לעיל כו עיקר שושן פורים השמחה צצריא סגיא משום כבוד ירושלים עי"ה"ק ונכון שפיר מנהג הלדויקים שמרצין צשמחה יותר צשושן פורים מציוס י"ד. ולפי מה שכתבנו שם צחשו"י מנח"א כג"ל דזכ תלוי צדיעות הפוסקים אס איסור הכפד ותענית צימו הפורים משחה ושמחה כלל

השמחה גדולה לו ביותר כי אין שמחה כשמחית בתורה
הספיקות כנז.

ועוד יש להבין בזה דברי המדבר ויחי ציני החשירו
כינת שגלי ויחי לרה ושמחה אם לרה אין לרה
כיוולת בה ואם שמחה אין שמחה כיוולת בה וכבר
עמד בסי דברי אסתר להביא מקטעיוצ ז"ל [בדרוש
על מגילת אסתר] דב"כ אין הכונה בלן שאין לרה
כיוולת בה דהא גלות מדוי לא הו קשה כשאר גלות
וכנ"ש היפית ורק הכונה דאין שמחה כיוולת בה שייך
ולפי"ז נכון דכיון שהגוש ט"ז מחיות עמלק שבעיל
הספיקות כנז ש"כ שפיר אין שמחה כיוולת בה כג"ל
ולולא דברי הרב דברי אסתר הנז"ה הו נראה בפשטות
בזה ויחי שאין לרה כמובן כיון שכל הגזירות כמו פרעה
וכו לא גזרו אלא עב הזכרים וכיוולת לא כן על כל כלל
ישראל מנער ועד זקן ע"כ אין לרה כמותה ציני
החשירו, אך נאמת לא נאם המגילה לכפר הברות
רק הכס וההללה ה"כ בל בזה ביותר להודיע ויחי שאין
שמחה כמותה וכלל מ"מ אכתי עבדי החשירו אין
אף שגלו ממות לחיים ומה זכ השמחה שאין כמותה
א"ו בדבריו משום שכי מחיות עמלק וזכו החרת
הספיקות שמחה שאין כמותה כג"ל:

לד. ייסד הפיוטן לפי זכור ואם כל המועדים יהיו
בעלים ימי הפורים לא נבעלים ועיי' גויה
הרש"א (ח"א סי' ל"ג) ועיי' בדבריו לעיל לפי זכור
(אות ה') ובש"ת מנחת אלעזר (ח"ב סי' מ"ב) וכן
הוא באגדת משלי (פ"ו) כל המועדים יהיו בעלים ופורים
אינו בעל לעולם ר"ל חומר אף והכ"פ אינו בעל לעולם
שגלי ויהיה זאת לכס לחוקת עולם ודבריו דר"א (פרק
מ"ו) כי ואפי' כל המועדים עובדים וים הכפורים אינו
עובר ע"ל וי"ל דלא פליגי להכדו דמר אמר תדא זמר
וכו. וי"ל עפ"י החזו"ק (תיקון כ"א) וי"ל פוריים
אפקריאה על שם וים הכפוריים דעתידין לאתענגה צי
ולשמנו ל"י נענו לענג וכי ודא יכא בזימנא דפורקנא
צעגלא עפ"י עו"ש בכסא מלך והיה כשיום הכפוריים
נקי על שם פוריים בכ"ף הדמיון כנז דעתידין לאתענגה
צי בזימנא דפורקנא כמו צפורים לעמוד כ"ש פורים
בעלמו בודאי לא יתבעל משמחתו כון שזכב"פ הלוי
בו כנז ושניהם לא יתבעלו לעמוד רק יהיו שניהם
ימי שמחה בזמנא דפרקנא צעגלא צ"כ ע"כ שפיר
אמרי צפרד"א והוא כד' החזו"ק דפורים וים הכפורים
אין בעלים לעמוד (ועיי' בדבריו במאמר וים הקדוש
אות ב'), והנה במחזורים הישנים צפוע לפי זכור
בזה כי המפרש על ואם כל המועדים יהיו בעלים ימי
הפורים לא נבעלים פי' ומ"ש ואם לאון ספק זהו לפי
שר"א סבר שאף י"ש לא יבעל לעולם שגלי צו לחוקת
עולם לא הכריע צפוע וייסד שמי' הכל מדום שמי
הפורים לא נבעלים ע"ל ולפי דבריו יחא ככ"ל אך
מ"ש המפרש שם "בדאי שמי' מגולה" שמי העורים

ונמלא צפורים קטן (בשנת הטיבור) שאסור ג"כ בהפסד
ותענית ע"כ יש דעות צפוי ופוסקים שחייב במשנה
ושמחה כמו שביארתי שם וכיון דלא נבגו הלוקים להרבות
בשמחה כ"כ צפורים קטן ח"כ מה זו שמחה עושה יותר
בשמן פורים, ולפי הנ"ל יתווסף כיון דיש טעם בפנימיות
ג"כ להרבות יותר בשמחה בשמן פורים כנז, ובמעתה
נראה"ג מסוואליוש ז"ל מ"ל לקבלתנו (בע"ס בית
ילתק על מגילה) בשם הגה"ק מראדל ז"ל בשם הומו
הג' הקדוש המקובל האלקי מן מהר"ם מהר"ט שג"כ
ז"ל ז"ע שהיתה ומתבסס בפורים נחשב לו כאלו
ההפנה משבח לשבח ואם עושה כן ביום בשמן פורים
נחשב לו כאלו התענה צ"פ משבח לשבח, והנה אמרו
רבנן ז"ל בבבלי"א למענת וים בשמן פורים מיום י"ד
ועפ"י מה שביארנו וכן מעלתו וכי הוא פורים העיקרי
במקום הקודש בירושלים ת"ו: [ועיי' לקמן אות ע"ד]:

ל.ב. (לשושן פורים) ואמרו עוד בזה בספרות בשם
פורים מ"ש (מי אסתר ט')
אסתר אם על המלך (מלכו כל עולם יח"ש החס חלך)
עוד יתכן גם מחיר ליהודים אשר בשושן (היונו מחר
שהוא פורים ליהודים אשר בשושן וקרא כן שושן
פוריים) לעשות כזה היום (היונו כדת היום כהאשון
י"ד שהוא לפורים ולרוב העולם כן יהי כה זה על
הישועות שנמשכות בפורים וגזירות נשונה"ס גם נמחר
ביום ט"ו וגם כד"ת ג"י משו"ת צ"ן דו"ד כי עיקר
הפורים יהי לעמוד במחיות עמלק לגמרי מהתם השמים
צביחה משה כן דוד צ"כ וזכו יהי במקום מרום מראשון
מקדשו בירושלים מו"ק שם הפורים ביום ט"ו כנז),
וזכו לעשות כד"ת הו"ם, היינו היום אם בקולו השמנו
אימת אחי מר והשוב לו הו"ם בלחי כפי הנק, וגם
להמשיך פי שהוא השכונה הקדושה לחיבה בשושן ויחי
שגיחה ג"י אסתר כמ"ש בכתארו"ל להאיר למדה
מלכה שהוא כשג"ה בין החיים ולעמה אותה בפרט
צ"כ וגם צו"ג שיקר חוב הפורים וגם קריאת המגילה
היא צו"ד בלדז ו"ל טעם על שמחה בשמן פורים ביותר
עפ"י"ד הצינה לעולם (בדרוש שמי"ט) כי הוא להרבות
בשמחה על שמחתו צימי הסופות וישבו בשמחה סקודם
לזכ להורות ביום האחרון כי לא הו השמחה של רוקת
הלילה כי אז חרתה שמחה חוגה משא"כ שמחה של
מלכה שמחן אח"כ כמה ששמחו לפניו עו"ש וכן ה"י
בשנה ביום בשמן פורים על השמחה חובות ביום י"ד
בשו"ל וזה מוסף על הטעמים הנ"ל לשבח צה"י:

ל.ג. ימי הפורים נקראו ימי שמחה, וי"ל עפ"י הגודע
בשם הרמב"ם ז"ל שאין שמחה בשמחה
החרת הספיקות, והנה מודע צה"ק כי שורש עמ"ק
שבעיל ספיקות ה"ש ה' בקדמו אם ח"ין (מיד) ויצא
עמלק הנחש השיאני ו"ש ח"ין. והנה בפורים שהוא זמן
מחיות עמלק ומבעלים ומתירים הספיקות שבעיל ע"כ

לא נצטלים ז"ח דבגמי מגילה לא נמלא זה כלל רק בפיוט הלז ופרד"ח ואגדת משלי כנ"ל. [גם מה שהביא בס' ביה ועד לחכמים שצירושלמי חנוני (פ"ב הל' י"ב) נמלא השון אם כל המועדים יהיו צטלים חנוכה ופורים לא נצטלים הנה מלבד דמיירי שם לענין צטלה מגולה חנוני חוץ מאזו אך הלשון כנ"ל לא נמלא קן צירושלמי ש:]

לה. בב"י הל' מגילה (כ"ה תרנ"ב) גמס אר"ה דחומין ה"ל הנפרע לעמו ישראל מכל לריהם האנ המושיע חנ"ג דאין חומין צטלים (כדאמרי צברות מ"ט ע"א) הנו שהים שייכים אהרדי ואין חנוכה שלימה אלא צטליהן שפרע לנו מאחזינו ולא נפקד מאתנו איש עבתי, ונריך ציחור דהא גם שם צברות דאמרי אין חומין צטלים דהיינו מושיע ישראל וזונה ירושלים הא גם שם אין יושבה שלימה אלא צטליהן ואין שלימות אלא צצנין ירושלים ואי משום דסייד מושיע ישראל גם צומה"ז צצומ"ז רויחי וכו"ל עוד טרם צנין ירושלים וא"כ הוי ענין צפ"ש ואין חומין צטלים הא גם צברות כרצ את ריצנו צצתימת המגילה שייך האל המושיע לישראל נהילם גם אם לא הוי נפרע מלריהם להרוג ולצבד צגויים וא"כ הוי חומין צטלים. ונ"ל ליישב צכות דבריו הקדושים עפ"י"מ שכתב צכות האר"ח"ל צכות צרכה זו שההוי צנוקוד גצורה לרמז שהגצורה נהפכה לעזרתנו וה"פ נ"ו שהרוב והדין והנקמה והגמול והפורענות כולם נהפכו לעזרתנו והם הג' דהצ"ה שזקמין נקמותנו ולפ"י צכאן צפורים עיקר הנם שצ"ה ע"י הגצורה שנהפכה לעזרתנו וישועהנו וע"כ חומין שפיר צרכה זו האל הנפרע לעמו ישראל מכל לריהם (שהוא צחי גצורה שנהפכה לעזרתנו וע"י צ"ה צחי) האל המושיע (ישועתן של ישראל) וע"כ הוי שפיר צברות זו רק ענין א' צום דפורים שהישועה צ"ה ע"י הגצורה צחי נפרע מכל לריהם וחובה נהפכה לעזרתנו וישועתנו וכן עוד היי"ן שחותין צפורים צחי צו"ה גצורה והמה ליבועה לנו וא"כ לא הוי חומין צטלים כי רק א' הוא שא"א לוח צנח זה צאופן צזה שהגצורה נהפכה לעזרתנו כנ"ל משא"כ שם צמושיע ישראל וזונה ירושלים הוי חומין צטלים כנ"ל (ומה שצ"ה שם רש"י צברות צד"ה חוץ מאזו צענין מקדש השבת וישראל והזמנים נריך ציחור ג"כ ונפרע צטלי צמאמר תורה שצח [פי אמור] לשובה):

לז. תשועתם היית לנח והקותם צכל דור ודור. עפימשי"ב בסיודור האר"ח"ל צכות שהחיינו בקריאת המגילה הוי צנוקודת נל"ה שהוא עיקר הנם ששם עיקר ההפשעות אצח המחגלה היום צנל"ה טכ"ל וצזה יוצן שפיר כונת הפייטן שעי" חשועתם היית לנל"ה ההפשעות אצח ע"כ זהו הקותם צכל דור ודור מהעורר כח זה צכל שנה ושנה צפורים שפיקר כח רק בהארית יסוד אצח כנווע.

ובזה י"ל (צצמואל א' ט"ו) שאמר לשחול וגם נח ישראל לא ישקר ולא ינחם. כי כפי פי' הפשוט נריך ציחור נכאורה כי מה זה שלא ינחם מה שהצטיה לדוד הנח גם לשחול הצטיה המלוכה והטפ"י"כ נוחם צצביל חטאו זה שלא מחה עמלק לגמרי. ודומק להלך דצביל שלא מנח עוד חטאו צדוד ע"כ לא ינחם מליתן לו המלוכה. ועי" מה שכתבנו להרך זה צמאמר לפי זכור (אות ד') וי"ל עוד צזה היינו שצכו הצעחה נחמה לשחול המלך כי צעד זה שנאמר עליו קרע ה"י את ממלכות ישראל מעליך ונתנה לרעך העובד זה דוד ע"כ מוצע שחול המלך יעמדו מרדכי ואסתר שיעשה הישועה צפורים לחמות המן מוצע עמלק וחישועה חכ"י צצחי נל"ה כנ"ל וז"ש וגם נח ישראל לא ישקר ולא ינחם היינו שלא יקופח שכרו והצעתו שעי" הישועה צפורים ע"י נדדיו מרדכי ואסתר יתוקן מה שלא מהה הוא לגמרי זכר עמלק ויצח הזכות ע"י צניו של שחול המלך כנ"ל.

עוד י"ל צזה מ"ש (צמואל א' ט"ו) צעה הפשו את חגג מלך עמלק אכן סר מר המות ופי' המפרשים צפשיועה שאמר שהגיע מחר מר המות שלו וזהו דחוק כי מה צבותא משמעין צמה שאמר זה חגג מלך עמלק הלא פשוט שרחה שמוליכין אורה לשכפו ולהמיתו מיד א"י לרמז עמון צגוי" שהחלונן שעי" שיימיתו ומהה זכר עמלק ויכפרו לשחול לגמרי על זה שהתעלל עד כה לעקור לגמרי את עמלק וא"כ יהי צליע המו"ת לנל"ה צעת תיקון השלם צ"כ ואז יהי נל"ה ישראל לא ישקר כנ"ל וז"ש חגג והחלונן אכן ס"ר מר המו"ת שעי" הרגותו וסי"ר ויתצעל המות המר צצחי צלע המות לנח כנ"ל:

לז. א"י צפשיטות מ"ש צפיוע חשועתם היית לנל"ה כשאר"ח"ל ופירש"י סוף פי' צעלה כשימחה שמו של עמלק יהי השם שלם וכסאו שלם אצח האויב חמו חרבות לנל"ה זהו עמלק שכתוב צו ועברתו שמורה נל"ה וכו' עכ"ל הרי דקרא עמלק נל"ה ולעומת זה כשנמחה עמלק מהצצ"ה צחי נל"ה דקדושה וזידון נל"ה ע"כ ה"י זה הנם צפורים מחיית עמלק חשועתם היית לנל"ה: לח. א"י על הפיוט צזה שושנת ועקב אהלה ושמחה צרחוהם יהוד תכל"ת מרדכי היינו כמ"ש הפייטן צקרוצן תכל"ת ידה עשות לגאולי אל וגם זה הכינה לחות לחיקון אר"ח"ל כי אז ה"י הנם דפורים הכנה לגאולה עתידה צ"כ לאשר ה"י אז מחיית המן מוצע עמליך וזהו תכלית יהי וכו' צכיות וגר לעתוד צ"כ וגם כי אז הכינו לצית הכי כי מרדכי צלשן ה"י אצ"כ מהעוני גולה לירושלים וכבר הארכנו צמק"א, [שי"ת מנח"א ח"ד א' י' אות ג'] כי זהו הצית השני ה"י הכנה לצית הג' וע"כ נמלא לורת הצית כשלישו ציחוקאל וצאמת ששו מחכ הרכה מלחותיו גם צצית השני ועי"ש צר"ק וצשאר"י משורשים ציחוקאל ולכאורה כיון שנתנבאו

שם והיותם כאלקים יודעיי טויצ וריע וכו' עד ללא ידע בין חרור המן לברוך מרדכי (קודם בחי' יודעיי טויצ וריע שהוא מרדכי'י וכמ"ן) וגם רומז כי צפורי'יא פירושו מטי"ה בדחז"ל והיינו שחשן שחיה מטח"ו שלימה לחקן הצחי' והאדם יד"ע את חוכו אשתו צפורשו לטובה. כי יזכנו במהרה צימנו:

מא. בש"ס חולין (קל"ט:) שם אסתר מן החורב מנין שגא' הסתר אסחור פני. והנה תיבת הסח"ר ג"ל רמוז למה שנמלא במדרש (ומובא בס' דברי אסתר) מלחמה לה' בעמלק מדר דר מדורו של יהוש"ע עד דורו של מרדכי'י (אם כי בפסיקתא שלפנינו וצילקוט פ' בשלח נמלא צ"ח) והנה מנינו בתורה שכתב מחיית עמלק כן רק מיהושע שאל משה לא הלחם בעמלק עד מרדכי (סוף כל הנסים שכתב צ"ח. עד צ"חג"ל צ"צ שזכה צ"צ למוחקו לגמרי מחמת השמים לזכר עמלק) והנה יהוש"ע מרדכי'י עולה הסח"ר וחסחז"ל רמזו צ"ח הסח"ר מה"ס מנין, ונתיבת הסח"ר רמוז שכל זה הי' עוד רק צחי' הסח"ר וסוקר מחיית עמלק לגמרי צ"ח ג"ל הוא והי' צחיית ה"ח לך מכל חויצ"ך מסצ"ב חממה את זכר עמלק מחמת השמים צ"ב.

והנה מיהוש"ע על מרדכי'י הוא מרומז בתיבת הסח"ר כמספר שמונת כנז' חמנה תיבת אסח"ר רומז כי זהו מימיה מרדכי'י שהי' מגולי גולה לביה שני עד בית שלישי שיהי' ע"י דוד מלכנו צחי' (זה השער לה') תרע"ח אד"י במילוחו ועוצו ועד אז יהי' מלחמה לבו"י בעמלק מדור דור שכי' נמשך מהמן העץ טו"ר דעביד כנודע וכל אלו הפרורים עד חכה לצ"חג"ל צ"ב שהוא צחי' תרע"ח כנז' ע"כ אסח"ר עולה תרע"ח. והבן:

מב. (בתהלים ע"ה) ויקן ביטן אדני כגבור מהרוץ מין ויך רריו אסור ותרפת עולם נתן למנ. נראה רמוז ענין כונת פורים במצורר צהאר"ל שהי' אז בגלות בכל צחי' דורמטי"א וצפרע צבוק יומיח צסוד באמר המן אלהיכם יש"ן הוא ואח"כ גאל וחזרו פצ"פ ועוד מצורר שם צכונה פורים כי פורים צהוד עקב ציני' וזהו סוד היין הרמוז בצבור"ה צחי' יין המשומר ציני' ולכן הי' הנס צד"ס שהרגו צשוג"הם וגם בין בנשתה היין והשמחה הוא בין עכד"ה, כונת הדורמטי"א הוא כונת השופר צחי' עורו ישנים מתרדמתכם שכי' הרמז"ם ז"ל במצורר צהאר"ל לרי"ה וזהו שחז"ל היינו עעמא דשופר היינו עעמא דמגיל"ה ע"כ רמוז ויק"ן פיש"ן (עולה שופ"ר שהוא הקולה מצחי' שגי'ה וכמו שהוא ג"כ ככונה פורים שהי' בן קודם הגאולה אז) אד"י כצב"ר (עולה לו"ר שהוא צחיית ציני'ה, כמצורר צוהר הקדוש פרשת צלק דף ר"מ עמוד צ' וצספרי המקובלים וזהו צחיית ציני'ה יו"ן כמזכר. ומפרש עוד הכי ציפור) מתרומין מו"ן (שנעשה רי"ה ושמחה למעלה ע"י הי"ן פורים כפי הכונה כנז' ולא היא הכנה להכות זרע עמלק שהם שוגאיו של מעלה ית"ם

זה רק על הכות השלישי למה עשו כן אפי' מקלת צבית כשני אך כיון שהצית הכי' הי' כנגד יחוק וכו' נמשך ליעקב בית השלישי (כמ"ס צכונה חפלת רי"ה וצכן כן פחדך וכו' ובמך גורח על כל מה שצ"חא להמשיך ליעקב עוד צפסיקתא הזאת שהוא כנגד פח"ד יח"ק ומסיים צחי' נור"ח יעקב להמחיקו, ולדרכו היינו להמשיך מיד מצית צ' מדת יחוק לצית ג' יעקב שזכו בית המקווה והתכליתו הולחי'), וכמ"ס צכ"ח (צכונה ההגדה ה"ח לחמא עינא וכו') מהארז"ל עכ"כ חנ"ס נמכתתם (נהב"ח שנקי ח"ים) ונ"ח צכ"ס (חסד) הגאלו ללא ליכוי פרק"ה דילכון המערה דחסד רק מגצור"ה עילאה דאחארת צחימא עילאה וכו' עיי"ש וגם צצני יששכר (מאמר נחמו עמי) וזהו הכצני משיח שנמשכו מצחי' יח"ק שיהי' המלודיק לעתוד והס' סוף הגלות ועטף סופו צחחלתו מה שהי' חחלת הגלות האחרון צחור"ן (בית יחוק) בית שני ואכמ"ל, וז"ל צח"הם יחד חל"ה (צחי' חש"ך דו"ן כמ"ס צכונה פרשת לוי' צק"ש) מרדכי (שהוא המחיק זאת להמשיך ההכנה לצית ג' שיהי') השועתה היית לנלח (כיעקב שקראו בית [כדאמרי צפסיקתא דף פ"ח] שיהי' צנון עדי עד לנלח. ולא כצח"ס הראשונים שחצו צטור"ר) וחוקתם כל דור ודור (עדי עד) צ"ב, וכן צפור"ס צ' הישועה ע"י הגצור"ת ודקן כנז' לעיל (אות ליה):

לצ"מרא (מגילה דף ז:) חייב אינש לצסומי צפורי'א עד ללא ידע בין חרור המן לברוך מרדכי. נראה כונתם צד"ך אסתר. שחייב לצסם העולמות צעת התפלה והמגילה ומשחה ושמחה וכל מלות היום שעושין צפור"ס צגודל הכונה ועצודה עד שגי'ע לצחי' רש"א דל"ח אחר"ע ששם איכו וחייכו מד צהון כצובול ושס' און ניכר לך חסד וצצורה רק אח"כ ניכר כמו יהי' צהחלקות המדות להיטיב, ולעומת זה עונש לעצורי ראונו וכו' עד ללא ידע בין חרור המן לברוך מרדכי כי שם הכל אחד:

מ. א"י, חייב אינש לצסומי וכו' כי חר"ל (חולין קל"ט:): המן מן ההורב מנין שגא' המן העץ וגו' והיינו שנתעורר אז כה זוכמת הנחש של חילתן צע"ן הדעת טוב ורע ועיי"ה הי' כה המן המן העץ כנודע צסכ"ק. והנה נודע צהאר"ל (שער ר"ה) כי הט"א אדח"ר מזווגו צערצ צנת ציום ולא המחין עד השצת ומאז מולד קין והכל ולריך כ"ח לחקן חלקו מחיפתו של אדח"ר אם צקין או צהכל (וזכו ציחד עם הט"א ע"ן הדעת ה"ח וה"ח גרמו לי כמ"ס מגורי הארז"ל שם צהגה"ו) וזה הי' מהאדם יד"ע את חוכו אשתו וכו' כנודע, וע"כ לריבין לחקן צפור"ס חמ"א עביד עוב ורע וגם הצחי' זיוג של אדח"ר אז שנקרא יד"ע כנז' ע"כ חייב לצסומי צפורי'א עד דל"ח יד"ע היינו שגי'ע צחיקונו כאשר הי' קודם והאד"ס יד"ע וגו' וזהו עד דל"ח יד"ע. (קודם החט"א) וגם כמ"ס (צרח"ה ג')

חזרו) ויך לרני (היינו לרני הטמלקים איש ליר ולרוב
 כמן וצניו ומשפחהו) לחור' (היינו בעה שהוא צחי
 לחור' בחור ועי' נמשך כביכול היבוד הוא וזכו גם
 דפירים שגם בעה פצ' בכל השנה נמשך הארה זו כחצו
 בהאר'יל) חרפת עולם נתן לנו (שיבושו ויבלמו הטמלקים
 לעולם וזכה לתיקון עולם). וכן יעורנו השי' למחות
 זרע עמלק ומחשבתו לגמרו ויהי שמו שלם וכפאו שלם
 3"3 :

נג. (לשושן פורים שחל בשבת) צמד' רצה אספה,
 בימים ההם כשעה

המלך לחשורו וגו' וזכו לי מן המקומות שהיו מלאכי
 השרה מודין פתקין לפני הקצ'ה שהי' אומרים לפניו
 רצש'ע ציבמ'יק חרצ ורשע זה יושב ועושה מרזוחין
 חמר להם חנו ימים כנגד ימים צימים ההם רח'יו
 ציכודים דורפים גיתות צשצ'ית עכ'ד המז'ה הרי שהי'
 כח וממשלה לחשורו להפניט ולהיר' לישראל ח'י אז
 בגלותן מפני שחיללו את השצ'ית ועי' נתן ימים כנגד
 ימים כנ'. וזכו ירמו כשצ'ית המלך לחיותה שצ'ית
 שטי' השצ'ית שלא שמו נתן כח לחשורו להיות
 כשצ'ית על כפא מלכותו את זה לפומה זה וגו' חזרו
 רמו? לחשורו וזמן וכה שנוהם צזה כי המיץ שלאחר
 עליו ל'יר וחוי' המיץ הרי'ע הוי'ה עולה שצ'ית היינו
 את זה לעומה זה עשה חלקים כשח'י חין שומרים את
 השצ'ת אז מחצור המן ועל כן השצ'ה הוא כולל הכל
 וכה הפורים ג'כ לצעל המן וקליפתו משורש עמלק
 וכונה הפורים הוא צחי יסוד הוא וצבת היא צחי
 יסוד הוא וכמבואר בכהאר'יל בכמה דוכתי וצפודור
 צכונת אחי הראת לדעת צשחית שבת עוי'ש [ועי'
 במאמרנו לפי זכור חות ג' צפודין] :

מד. גורג'ים לעשות צפורים שינוי צגדים ורילול' לחוק
 דלילנותה וכמובא צרמ'ה (אר'ה תרל"ו
 סי'ת) ויתפלא לכאורה למה דוקא צפורים עושים זאת
 שמחה של שחוק ולמה לא כן צשאר המועדים שהם
 מי'ע לשמות מוכ'ת והין עושין השמחה בדרך לחוק,
 (ועי' צדצ'ינו לחדש אדר [אות ז'] מ'ש מש'ים פנהדרין
 וגם מ'ש טעם צזה) וי'ל טול צזה עפימ'ש'כ רצונו הנה'יק
 מהר'יל מפראג זי'ע צם חור חדש על מגילת אסתר עכ'כ
 (ט') ומאמר אסתר קיים שחילק ענין ווככ'פ שהוא
 יום לום וצפורים לר'וכין לצכומי צפוריה כי צפורים
 הוא הענין שש'יי הליל אותם מהמן צשכיל שאין האדם
 נחשב לדבר מה ואין לו טורז מ'לד ענינו וכיון שאין
 האדם נחשב לדבר מה לפיכך לריך לצכומי צפוריה
 וכאשר הוא מצושם ואין יודע בין חרור המן לצרוך מרדכי
 אז מה האדם נחשב כאשר מכולק ממות השכל וכיון
 שאין נחשב לכלום לכן מ'לד הזה השי' מקיים ומעמיד
 אותו ולכך צימי המן שהי' רולה לצד את ישראל וזה
 גופם ולא הי' להם טור רק מן השי' אשר הוא מקיים
 האדם מ'לד שאינו נחשב לכלום מ'לד ענינו רק קיומו מן

השי' וכי שכל אשר לו משחה ומשחה יותר אינו נחשב
 לכלום ואינו דומה ליי'ע שהוא זמני שמחה כי אין השמחה
 [ציו'טן] רק שיכי' כח לפעם. לא לצעל השכל ממנו.
 חכל צפורים כל חכילה ופת'י הוא הסרת השכלו וזכו
 ציטול האדם עד שאינו נחשב לדבר מה ודי צזה למצי'ים
 דברים שהם עמוקים מאוד מאוד עכ'ליה העמקתיו צזה
 הגם כי דבריו הקדושים עמקו מני ים כאשר הטול עליהם
 בעלמו (ועי'ש מה שבי ההולוק בון יוט הכפורים
 לפורים) מי'מ גם צפשיטות יופן צזה הענין ששופים
 לחוק צפורים ולא צשאריו מועדים הוא בין צפפורים
 הוא הסרת השכלו וציטול היות מהאדם שלא יחשב
 לדבר מה ע'כ עושין מיני לחוק והוא צחי קטנות
 והסרת השכל הישר והדעת השוקל רק צחוק וצד'יותה
 שהוא הצכומי וגם עושין לחוק ממעשי צני אדם בכללות
 ופרטות שהלחוק הוא ציטול האדם מחשיבתו ויכוחו עד
 שאינו נחשב לדבר מה (והיינו עזרי מהר'יל מפראג
 הוי') וידעו כי רק לבי הישועה ולו הטו והממשלה.
 והוא יושענו :

מה. בצונת וצפודור כונה שלא ישכר לכיון ה'י יודין
 דע'כ סי'ב ישי'ם ותכונה אז לא ישכר

כי במקום הין המשומר לא ידעו ולא יאחימו חלל
 יחי' מצופם וקשה לכאורה זי'יו פותר מו'ש אח'כ
 שם שצריך שלא לדע בין חרור המן לצרוך כי יש בכל
 קליפה ני'ל'ן קדושה המחי' לכן ירבה ציון כששחה ויתן
 צרטה לחיותו קליפה ויחי' הארה רצה וצרכה להמן ח'י
 ע'כ לריך להשתגר שלא יחי' עכ'ש צכונה וצדעת שלמה
 עכ'ד וצפטי'ה ים נ'ה צצריך לומר צרוך המן רק שיהי'
 צשכרות מטעם הני' והוא כסותר למ'ש לטול הכונה,
 שלא ישכר, הגם שיש לתרץ דכיון הגם ע'י כונה
 מ'י יודין עכ'פ יתצבם כנ'י אי'כ שוב אינו צדעת השפוי
 ללול וממולע לגמרי אך זה דוחק, וחלו י'ל דני שיתן
 הארה לקליפה ושיחמר צרוך המן כנ'י לא יחי' אדם
 המעלה כני' שלא יבא בצרטה לקליפה מאדם המן שצא
 צפור הי' ע'כ כהן צכונת ה'י יודין מיורי צכנשי כגולה
 כח'ים צכור הי' חיותן יכנו כנ'י כדי שלא ישכרו רק
 יתצכומי צלצד כדי לקיים לחז'יל (מגילה ז') חיוכ
 חונש לצכומי וחי' ומ'ש מהצרכה צ'י'ל לקליפה שלא
 יחי' צדעת רק צשכרות זהו מיורי מפתם צכ'י' חכל
 מצני עלי' לא יבא הצרטה לסי'ת גם צשכרות ע'כ יכנו
 כנ'י כדי שלא ישכרו רק יתצכמו כנ'י כן י'ל צשטי'.
 אך י'ל צחופן הזה, להסכיר הטמן צפשיטות צכצט
 צכ'י' שלא יסחרו דברי הכונות ככ'יל זל'י. דכה
 כתבו שיתצכ'ים חכל לא ישכר, וכנה לחז'יל צשכני'ת
 (ד' ע'י'ת) ה'י לוד'ה מ'כ'ן דק'תרת' חוריית' דק'ת
 מרתה לי, וא'כ הוא כועם על עוצרי ר'ונו יחי' חמנם
 כששחה יין יותר מלמודו ועשה מצופם קל'ת, היינו
 כעוד לצו ציון, אז (במצע צכ'י'ת) הוא מוותר גם על
 עוצרי ר'ונו יחי'ש ומצרך גם אותם, והיינו שאומר צרוך

המת, ובאמת לא עוז לעשות בן (ורבים עשו כזה גם ככל ימות השנה להחניף להרשעים ביותר ועי"ז גרמו רעה להם ולדעת תוה"ק, ובמק"א כהצנו מה צע"י ואכמ"ל). ע"כ ל"ל הכרעה לרשעים בלא דעת שלימה רק כשהוא מבוסס קלה (מש"כ בשאר ימות השנה ל"ל משגח"ך ה' אשנא וגו'). ולא סתמו אהודי הדברים צפה ארז"ל כנ"ל:

מו. שושנות יעקב להלה ושמחה בראותם יחד חבלת מרדכי יש לקדקד למה חשב דוקא החבלה יותר מכל לבושו מלכות חלה וחור וגו' וי"ל ע"ד דברי הישרת דבש ה"צ צמ"ש ח"ט יהודי ה"י צשוקן הצירה דכלל רבים יהודים היו שם ולא הוא לצדי יהודי אלא רבים מישראל היו יהודים בניהם ואינם מפרסמים עבודתם לה' ולהזהיר להם אצל מרדכי ה"י יהודי צשוקן הצירה באמלע העיר צפרהסוף צרבים וצפרהסוף וצ"י אהבת דוד להגמי חיד"א ז"ל (דרוש ה' לשבת זכור) כי ציה עפידחז"ל דהמורכר עבדו בזמן שגושה לו גימורו היינו נשקף והוא אוח שכוה שלו וכו' וזהו מעלת מרדכי שה"י צחיה ליזית וחפילין שהם אוח שאלו עבדים לה' והנך בהם צפרהסוף צרחוב הפיר עכ"ד עי"ש. וזהו י"ל שושנת יעקב להלה ושמחה בראותם יחד חבלת מרדכי היינו התכלית שהיא הליציית (שה"י אז שכות עוד חבלת) שכלך מעופף בעליתו של ליזית ורמי תכליתו צרחוב הפיר ולא התצייט צמנות ה' גם בעיותו קרוב למלכות ומשנה למלך אחשורוש ועי"ז שושנת יעקב להלה ושמחה בראותם וכו', כנ"י (שראו שיש להם מגין לדיק הדור כזה בלבו כלב הארי שגם בעיותו בגלות יהוא שני למלך ולא יבוס צמנות ה' לעשותן צפרהסוף כנ"י ויש להם על מה שיסמוכו ועי"ז לבלו ושמתו שיש צור"ש ח"ט כזה שיגין עליהם צחיותו ודורש טוב לעמו) חשופתם היית לגנח ותקותם בכל דור ודור (ש"ס נחזיק בדרך כזה עד דר"א צתראה הזאת ולנהל את לאן ישרין באופן הזה לעבוד את ה' ושלא יהביש מפני המלעיגים עליו אז יה"י כש"י בעזרתו להיללנו ולהושיענו, צמברה צימיו, ויכו' תשיפתם היית לגנח ותקותם בכל דור ודור) כיכ"ר צ"א.

ובזה שכתבנו מדברי הישרת דבש שמרדכי היה יהודי צרחוב הפיר ולא יהודי צחיותו בלבד וזהו בדיוק צשוק"ן הצירה שהו שם שרים ופרהמים שרי המלוכה בדרך צירת המלוכה וצפרט שושן שהיתה צירת מלוכה של קב"ז מדינות אשכ"ז ה"י שם ח"ש יהודי ולא נתצייט מלכת צע"י"ה ומלצושי יהודי צרחוב הפיר וזהו מעלתו ומדרגתו גם של מרדכי היהודי שנעשה משנה למלך אחשורוש וגם לאחר שנעשה משנה למלך אחז לדיק דרכו בן שלא לשנות מלצושי יהודי ח"ש בו מרדכי יהודי משני"ה למלך אחשורוש וגו' וי"ל למימר מרדכי היהודי הלא המדובר בכל המגילה הוא רק מתקפו של גם ממרדכי"י הידוע וה"י די לומר מרדכי"י

סתם וזהו הכוונה דאשמעי קרא שה"י מרדכי"י היהודי (במלבושי והתנהגות יהודי כנ"י גם צחיותו) משנה למלך אחשורוש. וזהו ר"י שרז"ל (מגילה ע"ז): על רצו לרוב אחיו ולא לכל אחיו מפני שפירשו ממנו מקלת סגה צדיק מחמת שהוכרה לצעל זמן מן לימוד הסורה צחיותו עסק בעניני מלכות והנהגת המדינה וקשה וזהו ציור הור"ל לפרוש ממנו מפני שלצט מלצושיהם ה"י [הגם שיש לזה יותר צמילי דרבנן צקרוצים למלכות כמו שהחזירו לבית ר"ג לספר קומי (וכמו דפסקין צטוש"ע יו"ד ה"י קע"ח עמ"ג) מ"מ זהו גרס דפושט מעשה צדקים בהוקותיהם מש"כ בשמבעל לדבר מזה רק צשוק"ת מדי"ת וגם יכול להוכרר בלצ צדי"ת גם בעיותו עוסק בעניני המדינות מש"כ בשמספר קומי וביול"א שזהו המעשה מגונה לח"א] אלא ודאי זה צחמת לא עשה ח"י ולא שינה לורתו ומלצושי ודרכו של יהודי (וכרומז הכי ה"י) גם כשנעשה משנה למלך ע"כ פירש"י המקלת רק מפני צועל חורה והפ"י הספוט שלא יכלו לעסוק עמו צדי"ת הסגה צדיקן בכל עת ועונה להחיות עין בכל דבר הלכה שהוא כהררים והתלויים צשורה מפני שה"י לו זמני שהוא ערוד צעסקי השני למלכות ואז עשה עובות לכלל ישראל וכשה"י לו שערות זמנים שלו ללמוד לא ציטלם צודאי חנל לא ה"י יכול להיות משועבד להם צעה שיגערכו המה כמובן ודקן הטוסק צלרבי צבור מכ"ש שני למלכות אצל המקלת מסגה צדיקן שה"י מקודם חלופם ומורס צדבר הלכה בכל דבר הלכה זשאלה שיצור לפניהם צכ"ע לא יכלו לבח עוד אללו בכל זמן ע"כ פירשו כנ"י.

אמנם כך דרכו של יכ"ר היום חומי לו עשה כך וכו' וכן יסית ח"י לער המנהיג מצבי"י פי יגערך צע"כ להתנהג צחוקותיהם משום דרכי פלום ומשום איבה וכו"ל ועי"ז יעה לגמרי בכל זמן פוחת וכו"ל מדרכי ה' והוריתו ח"י והעיקר הצדדים (וכמ"ש צ"י עכ"ל והתפשה בצדדי וגו' כי ציה רוצה לאחז כס"א להכותו חלילה) ומה שהחזרו חז"ל משום איבה חינו צחוקם שנגע לרת יכודית וגם מעלתו של מרדכי היהודי שמהר גם צדצרים שהחזרו כנ"ל מ"מ נזכר בהסידותו שלא לשנות דרכו בן צעה רדיפתו מן המן (ע"י צדצרינו לעול אוח ז') וכן צעה גדולתו ומלכותו כנ"י. וכען שמתנו לחז"ל צצצם (פ"ט.) סונו שמשם ידבר שגחה לאי"ה, היינו שזהו לעוצה לנו צחיותו שרצים מהא"ה גם כשהם צחמתם עלינו על ככה וזהו י"ל ברמז צ"י צרחיה מה שנתקלל הגחש ואיכ"ה חשית צינך וגו' היינו שזהו לטובה ולצרה כי הנח"ש הוא היכ"ר וכמבואר בצו"כ"ק שם צרחובה ע"כ בעטיהנו גם לאחר הקעה כי יסית ח"כ"ה צינו לבינו שוכל עכ"פ צחיותנו להשמר מפניו שלא לשמוע צקולו ופיתויו עמנו וזהו י"ל לדרכנו ח"ש יהודי ה"י צשוק"ן ר"ת ח"כ"ה היינו שגט צשוק"ן הצירה צרחותו הפיר חתו דרכי

היחודי בכל עניניו ומלבושיו כנז' הגם שהשם עי"ז שיהי
לו חיב"ה מאו"ה לא שח נצו לזה בהיותו עלת הלאה"ר
כנז' רק ידע בנפשו שעי"ז ישמר ביתו וזרעו מללאת חוץ
לשיטה ח"ו, כיה"ר וישמרנו וישמרנו צ"ב:

מה. ותתחלחל המלכה מחד (חסדר ד'). לרז"ל
צ"ש"ס מגילה (ט"ו.) ותתחלחל המלכה
שפרסה נרה. ויש לבין רמז הענין שפיר כי הנה מבואר
בכונת ליל פסח והומר לך דמ"ך חיי שהוא תרון דמים
להמתיקן בסוד הד"ס וכמבואר בכונת ספירת העמר
עד שיגיע להג השבועות בחיקון הגומר וכן בכונת
בסידור בשפית הכוב צ"י מכות כי הפסוק ד"ס נדח"ה
ונקחה ונזרעה זרע עי"ש וידוע בספרים הקדושים כי
פורים ופסח אחד חשיבי בשלשים יום שציוותם וכמו
ספירצ"י בנמ"ס העניות על משגבם אדר מרבין בשמחה
על ימי פורים ופסח. וזהו ותתחלחל המלכה (ספירסה
נד"ה בדרז"ל. והיו הדונים קודם הגם בחי ד"ס צפורים
וינחקו ע"י האל"ף שנמשך לבחי ד"ס ועשה אד"ס
מא"ד בכונת ספירצ"י וכונת ליל פסח כנ"ל ח"ש) מא"ד
(שנמשך הא' ועשה מא"ד וזהו החיקון של פסח עד
שהגיע עי"ז לחג השבועות כנז' וזהו פורים הכנה
לבחי חג השבועות קבלת התורה שחי צפורים הדר
קבלה בימי החשורש כמשאחז"ל בשבת פ"ה.) וכידוע.
ובזה י"ל מה דאיתא במד"ר אסתר (פ"ו) וכלל יום
מרדכי מההלך לפני השר בית הנשים. לשאל
על כתמי ונדותי עכ"ל המיר היינו מהו באותן הימים
בסוד תיקון הדם טמא של נדה שהוא הגלות ועי"ז
השגות מרדכי להמתיק ולטבר ולראות כתמי הא"ך
אפשר לתקן ולקרב הגאולה צ"ב והמ"י:

מה. ובזה הנערה צאה אל המלך (מגילת אסתר צ')
היינו צ"ה (ג"י דו"ד, צבת ציאהו, אז)
הנערה (בחי נוקבה) צאה אל המלך (סהם שהוא
מלכו של עולם יח"ש כמבואר במד"ר מגילה. היינו בחי
דבר ונעשה יחוד השלם דו"ג) כיה"ר צ"ב צביאה צן
דוד גואלנו.

וגם יש לפרש המשך הכי שם בזה מ"ש את כל אשר
תאמר ינתן לך (היינו כו"ש כבר [במאמר תקע
בשופר] כי את מהפגלים צאמה על בני"ל אז ממלאים
כל משאלות לצו מן השמים גם אם לא יבקש עי"ז ח"ש
כל אשר תאמר כו"ש ונתן לך כל מגמת לבך) מנחת
הנשים (היינו בחי מקב"ל לרכי גשמיית) עד (בחי גדלות)
בית המלך (שהוא בחי כיעקב שקראו צ"ת המל"ך
להמליך מלכות שמים צ"ב).

ובזה י"ל עוד שם המשך הכי שם להלאה ובהגיע חור
אסתר צח אביחול וגו' לצא אל המלך. לא בקשה
דבר (פרטות צעה רתון של הגאולה) כי אם את אשר
יאמר (כן צפוי ששהמשך לרכי בימי הרטון רק לטובת
עלמו בחי נשים המקבלות אז הוא בבחי) הכי סרים
המלך (שאינו מוליד מנחת ומע"ש לזורך גבוה רק

מקבל ולא בחי דבר רק) שומר (נקבל השפעת טובתו
בבחי) הנשים, וכמו שפירשנו צה"י בחי חיים ושלוש
(פי' הורה) על המסורה ונשמע קולו צבואו אל הקודש
ונשמע ג' במסורה וכו' וכל הנשים יתנו וקר לצבולתן
למגדול ועד קטן שלא יהיו בבחי קטנות ונשים המקבלות
רק בבחי גדלות לטובת הכלל והפך כש"י יהי מגמהם,
כיה"ר:

מש. במדרש פליאה מובה בספרים (קבלת יעקב ודברי
משה) אלו עבר משה את הירדן שפיר
שמה המן אבנ עכשיו ויהלו את המן על העץ. ויש
נוסחא בזה. אעברה, אלו עבר משה שפיר עשה המן
ועכשיו שלא עבר ויתלו את המן עכ"ל וי"ל עפ"ד
הארז"ל צפע"ה ובסידור בכונת פורים כי אז צכוף
גלות צבנ' ה"י בחי רחל אהור באתור והמן ויעלוי יקו
משם והמה ראו כי בקרוב יחזור נפצ"פ צבנין ביהמ"ק
והשבו מהשבות נרעה לעבד הגאולה כיון שהשבו שצבר
כפי שנים וגא' נגאלו ע"כ לא יגאלו לעולם ח"ו וישאר
ז"ל ישן כמו שחי' ורחל תחי' באתוריו. והש"י הפר
עלהו וקנקל מהשבתו. וכמבואר שם באורך, והנה מבואר
בבהארז"ל בכמה דוכתו (וש"י לק"ה פי' חקת) כי ענין
חטא הסלע שכהה משה כי ה"י מכה צמטה שיחורו
האורות אל רחל העומדת באתור הנקרא סלע וכו'
וחטה צבה כי לא ה"י אפשר לקבל חוהן הארות ע"י
חוהן הכאה אל האתור רק שחנהה תהא הסלע פצ"פ
וכי אך משה חשצ שעי' הכאות ה"י אפשר להאיר בה
אך בהיותם אתור באתור וטעה צבה פי לא ה"י אפשר
לעשות כך עד שתחזור פצ"פ עכ"ה והנה ידוע ומפורש
באתור כי ע"כ לא עבר משה את הירדן צשביל חטא
שהכה הסלע וע"כ שפיר מוצן לוי"ח המשך דברי המדרש
פליאה הכז' אלו עבר משה את הירדן (וא"כ לא ה"י
חטא צמה שרצה להמשיך האורות לרחל גם בהיותה
עומדת אתור באתור [גם במדבר טרם צואם לא"י
כמבואר שם בלק"ה] וכיון שיכולים לעשות בן ע"כ
נמלא מקום ח"ו גם למחשבת המן [כקוף בפני צ"ה].
ואת זה נעומת זה וגו'] צמה שרצה להמשיך עוד הגלות
שיחי' אתור באתור ובהיותם בגלות בחו"ל [טרם שובם
לא"י] ועי"ז יוכל הוא ג"כ לינק משם מבחי אתור
באתור זהו היתה מטרתו כחו וכונה רשעתו ע"כ) שפיר
שמה המן (או כנוסחה "שפיר עשה המן" כנ"ל שרצה
לינק משם ולהמשיך עוד הגלות) ועכשיו שלא עבר (משה
את הירדן, צשביל חטא הכז' שאין להמשיך בחו"ל אורות
לנוק' רחל בהיותה אתור באתור יותר ממה שהוא בזירת
הבורא יח"ש נמלא שלא יוכל המן להמשיך וצטל כחו
ובהגיע קצו) ויתלו את המן (כנ"ל) וא"ש ונתן צעה"י:
ג. לעשות ברטון איש ואיש, במדרש מובא צס'. איש
זה הקב"ה שנאמר איש מלחמה ואיש זה
מרדכי שנא' איש יהודי. וי"ל ע"ד שפי' לעיל (אות צ')
על החילת הכתוב הלו והשת"י בדי"ת ג"י משי"ח צ"ן דו"ך

עיי"ש וגם הנה כתבתי צ"ל דברי חוריה מה"ק (אות קי"ח) על מה שאומרים בהוללות ס"ת על הכל יתגדל ויתקדש וכו' שמו של מנך מלכי ההקציה בעולמות שבתא העו"ש והעו"ב כרצונו וברצון יראו וברצון כל בית ישראל. כי לכאורה הוא שפה יתר כי אם הוא "ברצונו" הרי הוא בודאי טוב ולמה ל"ל ברצון יראו וברצון כצ"י אך יש ענין שצמחים הוא עוב ויפה ולריוך להיות בן במשפט חמיהו המגם בעו"ש נראה זה כח"ס חילול כבודו ית"ש ע"כ נבקש העיקר ביותקדש שמו בעו"ש כודע שזהו מטרת כונה היוצר בראשית ית"ש צבוי"ת כל העולמות כדי שיעבו רצונו בנקודת המרכז העולם הזה (כמו שבי שם צבוי"ת דרצונו הקדוש בעל נועם אלימלך ז"ע אחרי הסתלקותו וגם כהבנו מה שפי' במחמ"ר הגדלת דפסחה עב"כ ואלקינו בשמים כל אשר חפץ עשה) עיי"ש באורך וזהו שפי' והשפתי כד"ת דהאי על חב"ת צ"ן דו"ד במספרו כ"ל וגם כי בן יסד המלך על כל ר"ב צית"ן (צו"ת רבת"י דבראשית) צבוי"ת עולמו לעשות כרצון איש ית"ש ע"י קאמר המדרש כרצון הש"י וגם כרצון מרדכי (שגם בעו"ש יכירו וידעו יראו ה"י והעולם כולו ובראשם הנדיק הדור שה"י אז מרדכי המגן ומליל כלל ישראל יראו ויודו שזהו קידוש ה"י וכבודו ית"ש בעו"ש כנ"י) וזהו השוכה בפני המוקטרינים שותמרו שיש עוד זמן להשמיט ולהמשיך הגאולה מפני שכל נגמר עוד התקונים מאתנו וכיולא עכ"פ העיקר הוא כבוד שמו ית"ש בעו"ש ולא לריבין הגאולה שלימה שיתגלה כבוד מלכותו צ"ב צמוקדם האפשרי. וגם י"ל רמז במדרש מ"ש איש זה הקציה בג"ה ה"י איש מלחמה ע"ד שארז"ל (ברוש מ"י ע"י) שישיב להם הקציה בעה הגאולה לאח"כ שיאמרו עשינו מלחמה וכו' ויאמר הש"י מלחמה חנו עשינו שג"ה ה"י איש מלחמה עכ"ד הגמי וביינו כי המלחמות הם לורך הגאולה והתכלי לידה אשר בקרוב יולד ויתגלה ישועת גואלנו ועי"כ נקרא כבודו ית"ש ה"י איש מלחמה (והאחרנו בזה במק"א) ועל כן נקרא בזה במדרש לעשות ברצון איש (ה"י איש מלחמה) ואיש (זה מרדכי) כ"ל בינו שהוא ה"י הגואל אז צבית שני ועשה צבית ה"י ית"ש בציכול ה"י איש מלחמה גואלנו והוא בהמשך להכי והשפתי כד"ת כ"ל:

שנה בכל פעם יותר עד שבסוף העי שנה ה"י השינה גדולה וחזקה כ"כ (ובינינו היאוש מן הגאולה כשחז"ל) עד אשר מה שיווד עתה במשך י"ח מאות שנה ויותר בעו"ש ירד אז במהירות במשך ע"י שנה שהיתה קצובה זמן גלותם, וחכמי הדור החזירות בתפלתם קאת צבל פעם עד שבסוף העי שנה לא יכלו להקימה וה"י הגאולה ע"י מרדכי וצנן בית שני מיד אח"כ בקרוב ובראש עולו הגולה עזרה ומרדכי ועיי"ש לעיל באורך ולפ"י מר אמר חדא וכו' ולא פליגי הפע"ת ומ"ס וסיודר כ"ל דהתהילה הדורמיטא מיל בגלות צבל וה"י נחשבו כולו שני צבלל דורמיטא ולבסוף ע"י שנים ה"י הדורמיטא כ"כ עד שכמעט לא יוכל להקימה רק ע"י נס לפורים כ"ל. ועי"כ מלנו ששאלו להם נשים נכריות וכיולא גדול היקודה לשאוג תחת"י ר"ל אם כי ה"י קרובים לצית ראשון וזכרו עוד הציה לחסון כמ"ס בכהובים בעזרה בלא נשמע קול התרועה מקול הצכי מהקנים זכרו הציה ח"י וה"י ביניהם החרש והמסגר יחנשו כמ"ס קדושי עליון באלו ואעפ"י נכשלו ונלכדו כ"כ מגדל חשכת הדורמיטא כנ"י וכן הוא עתה התשך הגדול והכסתר פנים ר"ל צסוף בגלות האחרון ירחמנו הש"י בקרוב ומאשפות ירוממו לגאלנו צ"א:

בב. שרבי"ט הזה"ב ג"י שם צ"ן במולאו (ביינו מילוי דמילוי דשם ה"י) כי אסתר צה"י צ"ן מלכ"ת וכאשר תמלאת צמוח"א ועוצה הוא ע"י צית דו"ד צ"י זה"ב ע"כ ויובט המלך מלכו של עולם ית"ש לאסתר המלכ"ת צה"י מלכ"ת צ"ן שרבע הזה"ב (דו"ד כנ"י) וה"י (ביינו לתת חיות וקיים ושיתגלה צה"י דו"ד מלך ישראל ח"י וקיים) שזהו ה"י הנס אז הכנה ואזת לחיקן אריאל צ"ב כנ"י צמאמרינו: [ועיי' אית ס"ן]:

גג. קיימו וקבלו היבודים. הכתיב הוא "וקבלו" (היבודים) לשון יחיד. בינו רמזו צה"י הדר קבלוהו צימוי אחשורוש כדאמרי' בש"ס שבת (פ"ח.) ו"ל כאיש ח' בלב ח' ע"כ הקבלה לעצות ימי הפורים שהוא צה"י מתן תורה לבין יחיד "וקבלו" שקבלו כאיש ח' בלב ח' מש"כ לקיים ימי הפורים והמנות והכוונות שנהם החלויים בם. הוא כ"א מישראל לפי השגתו ומדתו. ע"כ נכתב "קיימו" בלשון רבים היינו לרצו לקיימם צבל שנה הוא צלשון רבים כ"א ח' לפוס דרג"י (מש"כ "וקבלו" כתיב לשון יחיד בקבלה בתחלה כולס כ"א) כנ"י: [ועיי' לקמן אות ע"א]:

נד. בקרובץ לפורים טוב פ"ן לה קומי אורי כי צא אורך ועטרת צמנת טובתך צגשם אברך. לכאורה יפלא על לשון התנא הקדוש הקליר הפייטני כיון שג"ה קומי אורי כי צא אורך היינו לכנס"י (שכוח רומז אסתר המלכה) שג"ה זה לה ע"י צת קול של הגאולה (כמ"ס המפרש שם) וא"כ מה זה מביים צגשם אברך ומה צעי הכ"א בזה הצרכה של הגשם זייקא אך נראה דזכו צמנת על הגאולה כ"ל ועפ"י מש"כ במגלה

טמוקות וכנזי במחמרינו כ"פ כי הנה בגלותנו רק ר"ע כל היום אין לנו רק ר"ע מלוח שאינם תלויים בארץ ומספר גש"ם מלוח (רובן של הרי"ג) תלויות בציוח הארץ צ"ב וז"ש טוב פן לה קומי אורי (כני"ל) וטמרת (הוא אשת חיל עזרת בענה) בשנה טובתך (שנת גאולה וישועה) בגש"ם אבר"ך (שיוכנו לקיים שמי"ג מלות התלויות בארץ בציוח הג"ל צ"ב זהו אבר"ך אותך זהו הכרכה מלוח):

נה. עוד שם בקרוב. זהב ימן לאסוף נדחים מקבץ. היינו רומז זכ"צ (בג" דו"ד, רק זכו) ימן לאסוף נדחים מקבץ (שהקיצוץ גלות יחי רק ע"י דו"ד משום נדקנו צ"ב ולא בדרך ורעות הנעסדות שחקבנו מקודם ע"י העבט, ולא יועיל הון צום עזרה וחבלים האלו לעשות קאלאקטיטן וכיול"א [רק ע"י דו"ד בג" זכ"צ כנזי יגאלנו] וכמו שהביתו על קדקדן של חלו העושים כני"ל. בחיבורי עולם תמוד ובשאריו מקומות) בעה"י:

גו. ויצא בתוך העיר ויצק זקק גדולה ומרה. לפתורה קשה דלמה כי לר"ך ללחם ברהוב העיר לעורר אותם אם עליהם נגזר בלי לריכס המה לצוא אליו שיבקש עליהם רחמים ויעשה כל ענדקי דאפשר להצילם מגזירה הרעה ונרה הזאת. ומוכן ממילה כי כשהוא מרדכי לצדו לפגמו ומשפחתו ולא ישים לבו לכלל ישראל אז כי נקל לו לצדו להציל נפשו ונפשות ביהו כאשר תגלה אהבת המלכה להמלך כי זהו דודו ואז יתן לו חופש לילך ממדינתו לירושלים עכצ"ב ולהציל נפשו ובה לא ישיגו חרות זה, (כמוכן בדרכי הנימוס מה שיעשה המלך למשפחה אשתו הארובה לו ביוח"ר, ואם בשצילם הלא הם לריכס לצוא אליו כנזי. אך מרדכי היהודי ראה משכיות הדור שהי" אז, משתקטו בעומלת נשים וכריות וגם נהנו מסטורפו של אותו רשע, ע"כ טופס כחצ לבס ונצטרו מדעה, גם כשהגיע החרצ עד לארס ח"ן ובגון דא פתח פיה וכו', והלריך לעוררם ברהוב העיר גם בדבר שגונע לנפשם, ומה מוסר השכל למנהיגי הרוחה שאין מנינים הטולט גדול לרהם בכל עטן שיצוא, הן בגופניות והן ברוחניות וכשהחז"ל המחטיח את חיבורו יותר מן הבורגו, עכ"ז אל יפול לב המנהיג ולא יפוג אחור לומר בלב, מה לי ולכברה הזאת, לחקן הטולט (וצפרט כשאין שומעים לו לעלתו), די לי להפקיע את עלמו, אך באמת לא זו הדרך, ובשאר"ל אל תבי רשע בפני עמך (בזה שאתה חדם "בפני עמך" שאינו חושש לעובת כ"י זהו ג"כ בצה"י "רשע" ואל תבי כזה) ע"כ לריכין לעוררם ולעשות במס"י כל מה דאפשר בעד כלל ישראל גם אם דעה אין צהם להכיר מה שהחבר להם כנזי, כי יעזרו ויגאלנו צ"ב:

גו. ששודת פורים ששעשה ציליח לא ילא ידי חובתו (ארי"ה סי' תרנ"ה סעי' א'). עש"ד הסי' אמת ליעקב (מה"סיק מהר"י מבגלענדאווא ז"ל) בענין

פורים כי אסתר הנולפה שלחה למרדכי להלביש בגדים היינו (צקס"ד) כדעת כמה לזיקים גשוראים עת פקודה והוא באמת חבני משיח ולריכין להתאמן אז רק על ציוח צ"ב והמה יצ"ו זאת להמשך לישראל רק פרנסה ושאריו לורכו עוה"ז הגשמיים וע"ז נדחה ח"ן הגאולה והשנה בגדו"ס היינו להלביש הישועה בצרכי פרטיות בגלותנו אמנם מרדכי "לא קב"ל כי בעת לרה ופקודה בואת ח"ן לעבוד רק על הגאולה שטימה (ובלשון ה"י אז אח"ז צ"ן צ"ה צ"י). וע"ז עוד מ"ש בזה. ומכ"ש עשה טרם בנין הבית החליתו השלישי צ"ב, והנה נודע בשם הלזיקים ז"ע עה"כ ויאמר המלך (מלכו של עולם ית"ש) לאסתר (כנס"י) צמחה ח"ן (של סעודת פורים) מה שאהפך אסתר וינתן לך ומה בקשהך וגו' שאז ממלחום כל משאלותינו ע"כ לריכס העיקר לבקש רחמים על הגאולה שלימה כנזי. ח"ש סעודה פורים ששע"ה (מלשון לה עשה שפמו, שהיוקן רק) צלילה (בצרכי הגלות שנקי "לולה" כמי"ש הנצ"ח צישע"י אמר שומר אח"ה צוקר וגם ליל"ה) לא ילא ידי חובת"ו (ע"ז) "לא ילא" מן "הגלות" המר שנקרה חובת"ו חובה הוא כפי"ה כי ע"ז נמשך ח"ן הגאולה כנזי) ע"כ זהו זמן מסיים עמלק שיהי לגמרי וחי בהיות וגו' חמחה את זכר עמלק לעתיד צ"ב לריכין להשפיק אז נפגשו על ככה. והש"י יגאלנו צ"ב צב"הג"ל ח"ש: [ע"ז בח"י חיים ושלים טה"ת פי בשלה עה"כ וחי כאשר ירים מכה ידו וגו']:

גח. מ"ש (אסתר ד') לאסתר המלכה לבא אל המלך (סתם) הוא מלכו של עולם ית"ש. כמבואר במדרש) להבה"ן לו ולבקש מלפניו על ענייה (ר"ה מושיבו עיקרת ב"צית היינו כשראו ההתעוררות עת רתן הבקש הכנס"י השכינה הקי מזה מלכות סיכ"ה הצנון עדי עד מושיבו עיקרת ב"צית חם הבנים שמהה כו"ח"ר בקרוב) צ"ח:

גח. במתנ"י מגילה (דף י"ז ע"ה) הקורא את המגילה למפרע לא ילא. עיין מה שבי בזה בח"י דברי תורה (מהדורה התייגה אות ע"ז):

ס. בהראותו ח"ה עשר כבוד מלכותו ואלו יקר תפארת גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום. ובמנחה הימים האלה עשה המלך וגו' נשפה שצעת ימים וגו' ממלא סי"ה קפ"ז ימים המשחה ובמחה של החשורוש ומה ג"מ לנו צהמספר הזה שחשב הכתוב כמה ימים עשה הרשע החשורוש המשחה ושמה. אולם רומז כי את זה לעומת זה עשה חלקים ונאשר נודע בסי ליקוטי רב האי גאון ז"ל עם נר ישראל צסוד שם יג"ל פז"ק כי הוא רומז ר"ת יג"ל פדיון זרע קדושים כי בזה השם נחמה הקן ע"ז ש"ל רומז צשוב ה"י שבות עמו יג"ל יעקב ישמה ישראל היינו צ"ס יג"ל (יהי הגאולה צשוב ה"י שבות עמו צ"ב) פז"ק (ר"ת יזכרי לפני יקדושהך, צסוד משאחז"ל [סנהדרין ל"ב]. לזיקים שעתיד

הקצ"ה להחיותו אינן חוזרין לעפרן שנה' והנשאר בלין והנותר בירושלים קדושים יאמר לו מה קדושים לעולם קיים וכו' בסוד אור פני מלך חיים שיכ"י לעתיד צ"ב וכו' פני קדושת"ך לעולם בקיום כמו קדושים ות"ש בפני מלך חיים כח"י ועו"ש צנר ישראל כי זה השם בסוד וגם גוף ונרית חשבון חד כמ"ש שם וכו' וכו' גוף צה"י ת"ת כנודע והנה החשירות והמן החזיל במגילה (י"ד.) משל לבטל החל ובעל ההרץ וע"י גשון במחמרו לפי זכור (אות צ"י) כי עמלי"ק הוא המין צה"י ת"ת דקליפה והוא לעומת ת"ת דקדושה עו"ש בחורך ע"כ הרה"ה החשירות (בנה יחד עם המין) הם יקר תפארתית (ת"ת) גדונתו ימים רבים שמונים ומאה יום וצ"א עוד שבעת ימים כנ"ל הוא פז"ק (מספר קפ"ז) ולעומת זה יחי לעמיד בעה יחי מהיית עמלק לגמרי צ"ב וחי השם כו"י (צה"י ת"ת דקדושה) שנס וכו' יג"ל (יעקב) ישנה וברא"ל ת"ת) פז"ק (כח"י) וזה השם נחמס הקץ כנ"י מרצ החי ג"און ז"ע, וגם רמז כי החשירות הוא בג"י זוכותית הנח"ש כנודע צ"י ומשם נמשך ערו"ת היסוד להחטי"ה ח"י ע"כ זהו לעומת השם כנ"י (יג"ל פז"ק) שהוא כנודע מזה ששית יסוד דקדושה וגו"ף ונרית חשבון חד עם ת"ת כנ"ל נפ"י נר ישראל שם מהג"ק מקלוי"ן ז"ע, וזהו י"ל מ"ש בחשירות בשנת שנים נמכותו. היינו מדה השביעית (מלכות) שהוא כנגד ת"ת דקליפה ע"כ עשה בשנת שנים שהוא ת"ת מדה השלישית ואח"כ נאמר ותלקח אסתר וגו' בשנת שצ"ע למלכו. היינו מדה השביעית (מלכות) ר"ה להתגבר ח"י כנגד מלכות דקדושה שהוא מזה ה"י והלשם אסתר מלכות כנודע:

סא. מי הוא זה ורחה הוא אשר מלאו לבו לעשות בן ותאמר אסתר איש לר ואויב המן הרע הזה (אסתר ז') ענין במחמרו לעול (אות י"ג) עכ"כ הל"ו כי מלוי ל"ב עולה חות"ם ח"ש אשר מלאו לצי" עו"ש וחינו כי החות"ם הוא צה"י ת"ת דקדושה הו"י (כצ"ב) שמו שלם בעת ציאת ג"ל צ"ב, אונס בסוף ונתיח מהגברים העמלקיים מצה"י ס"ם שהוא גרו של עשו (כמ"ש רש"י צ"י ושלח) עמלק בן חלופז בן עשו (וגחש ס"ם שהוא חלק כר"ע בלי ח"ל הנחה אותו כנודע) ובמבואר בזה"ק כ"פ ובשאר סה"ק) והוא בסוד מ"ש דוד משוחה מלכנו (חבלי"ס פ"ט) שאיתו בחיקי כל רצום עמים אשר חרפו אויביו כי אשר חרפו עקבות משיחך. והוא בסוד ראשית גו"ם עמלק שהוא שורש הרעים עמים אשר חרפו גם בן ישראל הסרצ רצ דהקין וכו' כנודע בתחומ"ק וצ"ח הסתגרות בעת ציאת משה בן כמה החב"ו משה קודם ציאתו ורצום להתגבר ולטרצ פה הס"ש בנה משיח צ"ן דו"ד בסוד שאיתו בחיקי וגו' כנ"י כ"כ בשמערבין המספר משיח צ"ן דו"ד עם ס"ם (ח"י) הוא עולה מספר חות"ם עם צ"ן וז"ש מי הוא זה ואח"כ

הוא אשר מלאו לצי" (מלוי"י צג"י חות"ם) לעשות צ"ן (חות"ם כ"ן, צג"י משיח צ"ן דו"ד עם [להבדיל] ס"ם כנ"י היינו בתערובת עו"ר) מי הוא אשר עשה בן ותאמר אסתר איש לר ואויב המן הרע הזה (הס העמלקים הרעים והעמים מצה"י ס"ם דהקין לישראל ומעבדין ציאת משה ע"י שמעצון ברשעתם בסהר ובגלו צ"חן ציאת משה בן דוד כנ"י) כמ"י יתלנו מהם ויעזרו וישיענו בצ"ח בן דוד צ"ח:

סב. הקרובים והרחוקים לקיים עניהם להיות עושים חת שני הימים האלו וגו' (אסתר ע'). הנה יפלה מהו נשון הקרובים והרחוקים הו"ל בכל מדינות מלכות החשירות ואין נ"מ אם המה קרובים או רחוקים צע"ן לקיים עניהם ועו הפורים כיון שבו כולם יחד צ"חון גם הקרובים והרחוקים משושן ח"י מה זה קס"ד שיכ"י חילוק צניהם. ונראה רמז שהוא החרת קדושה היננים שיחול צנ"ג כל ח"י וחי להחיון בישועה כי והשגחתו גם בצנ"ד נסתר ומכוסה בטבע וגם הדר קצנתו צימו החשירות (החורה) בל"ן טו"ב ע"כ בכל שנה וצנה נשעור זה בר"ן. וכן יחוש ח"י בלצ"ו ויאמר מי אנכי שאזכה לקבל החרת הימים האלו וסגולתם הלא אני רחוק מאוד מהקדושה ומכארה כמו ח"י ע"י השמיטו הכתוב ברוכ"ק כי (בן) הקרובים (או) הרחוקים (מהקדושה, יב"ל) לקיים (לקנ"י) עליהם להיות עושים (קין צנפ"ס) חת שני הימים האלו (כנ"ל):

סג. בפיוט (שושנת יעקב) ברובה אסתר בעדו. ויש נדקדק מהוא הלשון "בעדו" (ואם בצ"ל הלשון צה"י מניין המשקל בעדו, לצורך מרדכי היסוד. וכ"ל. ע"כ נחבנו במקומות רבות במחמרו בע"י כי הפיוטים המחקקים ומקובלים בקרב ישראל כפי המקובל צידו יש לצי" בלשונותיו סודות וכוונות רבות ולא לפי ערך המשקל הלשון הפשוטי בלבד) וי"ל טפומ"כ צה"י ד"ת (מה"ק אות קו"ח) על מ"ש על הכל יתגדל ויתקדש וכו' עו"ש [גם בצדונו במחמר זה נט"ל אות כ'] וגם צע"ן ברובה אסתר (היינו כנס"י ו"ל כי וכל נכונה ברובה צע"ן של כנס"י המקיימים המלות מתוך נער ודחק וע"י הנסיון גדול יותר ולפוס לערף הגרף ויחשבו זאת חולי לצרפה ה"ל המקטרג שירצה לומר בן וע"י קאמר שיכ"י בצרפה) צע"י (על זמנו וכונתו של המצדק ואומר הפיוט והיינו כונותינו לצרפה ממש מראה ונגלות לכנס"י) כיה"ר צ"ח:

סד. בפסחים (דף ס"ח ע"ב) ח"ר יוסף הכל מודים צפורים דבע"ן נמי לכס וכו'. קשה הא"ך ה"י הקס"ד דפורים יפשו בולו להי כל היום (כמו דעת ר"ח צו"ט או בשנת) ה"ה צפורים העוקר המשפה ושמה וע"י נחמן מל"ו כנ"י וי"ל מפני שהי כמה לדיקים קדושים ז"ל וכמו חו"י הגה"ק מהר"ש מקאמארה ז"ל צ"ל היכל הצרפה כמפורס וידוע שישבו צפורים גם אחרי עבודתם בצחפלה והמגילה בהתנודות וצנכות

נפלי רק להקיים סוכת דוד הגופנית, ולא הוא) והקיים חסדך (צחי קומיה שלומה) ותעמוד לפני המך (שעמדה כביכול לפני המך פצ"פ ולא צצה) נקודה קטנה למטה לך דגליו כביכול) ולא הוא השמחה וישועה לכנסיו:

סח. (בקרוב) זאת צבואה הלום נשאה עין לאל זכרה נא לי לזקת בררו אל (כיינו האבות הקדושים) זה הכונה לאה לתיקון אריאל. כנכ נראה הענין שזכו התפלה שהתפללה אסתר זכרה נא לי לזקת וכו' רק צבואת אבות זהו הכנה ואות לתיקון אריאל (בואגלצ"ב וצנין ציהמ"ק) ולכאורה קשה דהלא צמדש רצה (אסתר פרשה ה') שנזכר יסיה חפלה אסתר נכס"י לא נמלה זהו שהתפללה רק צבואת אבות אולם נמלה שם שהתפללה בקדושה לשואה שהיא יהומה וכו' ומצדקה החמים בעד עמה נהלנו לאן מרעיתו ית"ש מן האויבים הקמים עליו יכן תפלת מרדכי בטענות שגוה בעד דת הי יתורתו ועמו ישראל וקודש שמו יהי כ"ליוס וישועים נמשן שמו ומה שלא נזכר הטענה בהתפלת צבואת אבות י"ל דהני זשייר ולא יסתרו אהדדי התדש והפיוכן הקליר ומר אמר הדא וכו' ולא פליגו אך נלשון הקרובן שזכו הטענה רק צבואה אבות י"ל לתיקון אריאל בקשה על הגאולה שיונה י"ל טעמו כי שחרי הטענות כגון צבול קירוב שמו יחי ולאן מרעיתו יוכל הצע"ד הנקמרג לטעון כי זהו הנסיון לריבים וכמו שהי הקטרוג צבוא"ר בכל פעם בעת לרות ישראל ועי"ז הי עוכוב הגאולה עד עתה (אין חפזי לזכר צבא מה שיש טענות שנגדו וכו' צלרות ויבורים יבסוונות וברורים ולירופים לאון שיטור יכמוכן שלה נעורר היי רק לזכותן של ישראל) ע"כ לריבין עתה קודם הגאולה גיך רק בטענת זכרה אבות (בזמר צבית אבות שזחי בודליו לא נזמם שידוע מהום צבנת) וענ זה לא יוכנ הצע"ד לקטרג ולומר שלא היו אבותינו לדיקים באמת וגם זהו בודליו אמת שהקצ"ה נשבע והבעית לאבותינו לתח לצבובם היי זהו רק ע"י בואגלצ"ב כמו שביארנו בחיבורנו בצמה דוכתי וכמה טעמים (ולה ע"י דרכי הלוויים והומיהן) ע"כ זהו הכונה לאה לתיקון אריאל צמי"ש זכרה נא לי לזקת בררו אל כמ"ל ועי"ז יהי חוכר הסדי אבות ומצוא גואל לצנו בניכם למטן שמו באהבה צ"א:

סח. וי"ל עוד צבא כי נאמר ומרונו צפורם צמבז זה של זכ"ה אבות שציקשה אסתר המלכה במזמור (הכניס כ"ב) למנלה על חילת השחר (שדרז"ל במגילה (מגינה ע"י:) שזכו מזמור לאסתר המלכה מה חילת השחר סוף כל הנסים אף אסתר סוף כל הנסים) חלי חלי למה עזבתני (שדרז"ל שחמרה זה אסתר צשעה שנכנסה למלך אחשוורוש והגיעה לבית הולמום. וכיינו רמוז כי ראה ברוב"ק [כמ"ש במגילה (מגילה י"ד:)] דר"ל ותלבש אסתר מלכות שלבשתה רוב"ק] מה שיהי עיד גליח האחרון המר תחי ע"י הטמים רבים ההם

עד זמן מנחה שאז התחילו לסעוד (כפי הנראה נופני שחיה יום גדול להי יצועה ועת רלון ורהמים למחיות שמלק מתחת השמים שצבא הלוי הביאה ג"ל צ"ב) ע"כ הזכיר ר"י דצבא כ"ע מודים שעכ"פ ידקדק שלא יגמר צבא כל אהיה היום רק יתהל צפעודה עכ"פ במנחה סמוך לטרב כדקאמר מ"ע ימי משחה ומשחה כח"ב: סח. בזמר (לחנוכה) משון לור צנס דפורים רוב צניו וקנינו על העץ חלות, שאלוני על לשון הפיוט הלו כי מה שייך הלוי בקנינים הגשמיים ולא מיבעיה דצבר שאין מטלטל כגון שדות וצמים שח"א נהלותם וגם צכסף זהב וכלים מהו עוגם ומה יזיק נהם אים יתנוס, והשצתי על דרך אהות קלת (כי הוא זמנו צפורים השמחה צורך שחוק במ"ש לעיל [במאמר חדש אדר אות ז] מ"ס יורה) כי עבדים ושפחות ואשר יקח מהם לאשה נקרא צבורה תקני"ת כסף כנודע ואלו הי הפרסויים צפרט המן ומשפתחו זרע מרעים שטופי זימה ביותר עד כי צין השבעה וחמשה חלף שכהגו ונחלו היו ממשפתחו ורוב צניו אשר הי לו חוץ מרוב אשתו היינו גם מוגדת חוץ משפחותיו להין שיטור כמשאחז"ל צמגילה (ע"י:) כי הי לו בניס כמספר ר"ב היינו ג"כ משפחותיו ופלגשו והזמן הקצ"ה שכולם נחלו ח"ש רוב צניו וקנינו (כיינו צני השפחות שהיו לו שנקראו קניניו ומקת"ו) כנ"ו:

סח. אחז"ל צעירובין (דף ס"ה ע"ה) נכנס יין ילא סוד, ולכאורה קשה דה"ל מזה צור או גם הנכרים (להבדיל) כשבוהים יין והשתכרון אז יאמרו כל הסודות הלפונים בצוחס, ונח נאה לגלותם. חולם הענין הוא נראה אלל הדיקים בעת שמחה וצפרט צפורים אשר דיהא דעחס כמלות התורה ודחז"ל אז יגלו צדבריהם קנת מהנפון מלכותם בכל ימות השנה צבתי הלנע לכה. אך לריבין לחבר שלא ידברו כזה צעת שהם מצושמים קלה (הגם שיש כונה בהארז"ל שגם צריצויי שהיית יין יתכסם חבל לא ישתכר היינו שלא לעשות מעשים אשר לא יעשו ושכרות ממש חבל עכ"פ כשיהצטם מוין הוי צכחו משין שכרות ופן יגלה יוחר מכרואיו) ע"כ לריבין רק לדבר בשמחה ולגלות משע בהחלה שהייתם (אחרי צרכתם) מיד אחרי התפלה וז"ש נכני"ס יין (כיינו דוקא בהחלת כניס"ה היין ששותה לצסומו. אז) ילא סוד (אז ילא סוד מה שרולה לגלות טפה וכו' כדי לשמח לצב חני"ש וצני"י) חבל לא לאח"כ כששתה הרבה פן יאמר ויטבור הגזול ממה שרולה לגלות כמובן: [דרך לחות]:

סח. ויושט הנמך לאסתר את שרבי"ע הזכ"ב ותק"ס אסתר ותעמוד לפני המלך. (ע"י לעיל אות נ"ב) ועוד לאלוק מלין (רשמתי עתה רק למשמרה עמון צרמ"ז) כי כאשר יושיע ית"ש כביכול לתדה מלכו"ת כח שרבי"ע הזכ"ב (צני דו"ד) וח"י (צחי דו"ד מלך ישראל ח"י וקיים שלא יחי עוד צבתי צר

רק בעזרתו ית"ש שהוא הנותן כח לעשות חיל בזה הימים האלו על כל השנה וכל ענין וכל דור ודור וז"ש וקב"ל לשון יחי"ד (כהלחד יחיד ומיוחד ית"ש עיי"ז) קבלו היבדודים וגוי זכרים ונעשים בכל דור ודור משפחה ומשפחה וגוי בכל הישועות בכ"ע מאתו ית"ש כנ"ז [ועיי' לעיל אות י"ג במאמר זה]:

עב. (ענין פורים קטן) ב'אדר א' כחצנו מזל להלכה
 בחי' מנח"א (מ"ב סי' ה')
 ובנימוקי או"ח ועיי"ש בסופו כי לא נמלא בכהרצ"ל שום כונה על זמן זה. ולפי קט דעתנו ומיעוט ידיעתנו (ברוב עונותינו) נ"ל בדרך אפשר הרמז עפ"י מ"ש לעיל במאמריו (אות ל"א) בשם השמן ששון דנפורים הוא אינו כמו בשאר יו"ט ואשר עושין הכנה בני הכפרים בקריאת המגילה וכן צי"ד לצני חו"ל כי צירושלים הוא פורים העיקרי בקריאת המגילה רק בט"ו בלבד כמו כונת קבלת שנת בהכנת עליית העולמות עיי"ש וא"כ בפורים זה ההכנה מקודם ממדרגות התחתונות והקטנות ועולות למעלה ע"כ ו"ל הוא פורים קטן מקודם ואח"כ בחדש השני פורים גדול צבחי קטנות קודם לגדלות וע"כ רמז פורים קטן בגי' שר"ה ע"ד ש"י בקב"ו כי שר"ה הוא צחי' מוחין דקטנות ואצרכם בחי' מוחין דגדלות עיי"ש טעם ורמז הענין. כן רשמתי קלת למזכרת בעה"י:

עג. ועוד ו"ל בענין פורים קטן בשנת הטיבור כי הנה צחי' היסודי' דלצ"א שמתגלה בפורים ויוזא לחן (כצ"בול) צבחי' טובר על כפות המנעול כנודע בכוונת והנה ידוע צחיות"ק מה דליכו קטן איתעבד גדו"ל צבחי' אצ"ר היסוד (כצ"בול) ומבשרי אחזה חלקי) לפי שיסודו גדו"ל מיסודו וכ"י (עיי' בכוונות צפים) והנה צמחני' אין צין וכו' אלא מקרא מגילה ומתנות לאציונים שאינן נוכח לכ"ע ב'אדר ראשון והנה בקריאת המגילה מפורש בכוונת שמתפשט לחן גדולת יסוד אצ"ר וצבחי' למקרא' העדה וגם צמחנות לאציונים מפורש כן ועל כן א"ל לדקדק בפורים למי נוחים וכל הפושט יד וכו' מחמת השרת יסוד אצ"ר מפני גדלותו לחן עיי"ש וכיון שאלו הצי' קריאת המגילה ומתנות לאציונים אין נוהגים ב'אדר א' לכ"ע ובאלו הם מפורש הכונה צחי' יסוד אצ"ר ארוך (בגדלות"ו) כנ"ל ע"כ שפיר נקרא ב'אדר א' רק פורים קטן משא"כ בפורים ב'אדר ב' שנוהגים אלו הנ"ל הוא פורים גדו"ל. ובמובן ליו"ח:

עד. (בענין שיתסר ושיבסר) אמרתי מה שנוהגים לעשות סעודות ומשחה ושמחה קלת צימי שיתסר ושיבסר ב'אדר יתן שחח"ל (בריש מגילה) לרבות מזמניהם ואימא שיתסר ואימא שיבסר הוא לכבד ולרומם קדושה דחז"ל גם בספיקין צמה שאמרו ואימ"א וכו' כנ"ז וכמו שאמר ראב"ש

בללמיהם [וכמו שכתבנו בחיים ושלום עה"ת פי' ויחי עה"כ ואקברה שם בדרך אפרת היא בית לחם] וכשחז"ל ישראל שחז"ל עיי"ז בעברה והמר זאת על לכה מאוד ע"כ נוותה) חל"י חל"י (שהוא כונת פורים ח"ל במילואו הק"ף ושני פעמים הק"ף בגי' ש"ע של ששש נסים כמ"ש בסידור) למה עזבתי (כי ראתה שיהי בעוה"ר שנים רבות וכיון שעבר פורים ועדיין עמלק קיים ולא נמחק מתחת השמים לגמרי ואכתי עבדי הגלויות אכן כנודע) רחוק מישועת"י (אין ישע אלא ימות המשיח) דברי שאגתי (גם כשימלאו דברי שאגתי בלרכי עוה"ז בגלות עדיין הוא רחוק מישועת"י כיון שאנו עזרין עדיין בגלות הלוה טרם ביאגל"ב) [וכמו שפירשתי זה במאמרי חנוכה אות פ"ב ואת ל"ג בעש"י] חלוק אקרא יומ"ם (מלות שנוהגות רק ביו"ם כמו שופ"ר ולול"ב וכו' וכו') ויל"ה (היינו מלות נר הנוכ"ה שנוהג רק בליל"ה וכמ"ש שם) ולא דומי' לי (היינו פורים כמו שלמדו חז"ל (מגילה ד.) במגילה מהכי הלז חיוז קריאת המגילה ביום וגם בליל"ה שגא' אקרא יומ"ם ויל"ה ולא דומי' לי) ואח"כ קדוש וגוי כך בעתו אצוהינ"ו בעתו וחפלעמו (היינו שצקשה רק בזכות אבות [כנ"ל ב'אדר הקדום] חלוק זקנו ונמלטו כך בעתו ולא בושו (כגם שאגתי) הולעת ולא איש וגוי (הכני מבקש רק בזכות אצו"ת כנ"ל שכל זה אין לקטרג ח"ו כנ"ל) כה יעזרנו הש"י ב"ב:

ע. (אסתר ב') לא הגידה אסתר את עמה ואת מולדתה כי מרדכי ליה עלי' אשר לא חגיד. ו"ל רמז הענין עובא גניז צגוה כי אסתר צחי' מלכות צמרא' חשך צעה שהי' עדיין צחי' הסתר אסתיר פני וכמו שאחז"ל (חולין קל"ט:) אסתיר מה"ת מנין שגא' ואנכי הסתר אסתיר פני ע"כ ערם הגיע העת עד עה צה דברו ית"ש שמתגלה ונעשה גם על ידה לא הגידה אסתיר את עמה (התגלותה לעמה) ואת מולדת"ה (צחי' יסודי' המולדי' והמשפיע למלכות) כי מרדכי (צחי' יסודי' אצ"ר לא נתגלה עודנה אז, ט"כ) ליוה עלי' אשר לא חגיד (לשון המשכ"ה והגדי' לנוק' מלכות להחגלות לכנס"י עד עת צה דברו להתגלות מלכות צבחי' ישועת כנס"י כאשר הי' הנס וגאולה אח"כ על ידו). והבן:

עא. (אסתר ט') קימו וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם וגוי והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפחה ומשפחה מדינה ומדינה וגוי, הנה המסורה היינו הכתיב הוא קיימו וקב"ל (לשון יחיד) רק הקרי הוא וקב"ל, ולריך להבין מהו למ"ד יש אם למסורת ומדוע נכתב זה בלשון יחיד וקב"ל, וי"ל עפ"י"מ שדרז"ל (מגילה ז.) קיימו למעלה (ית"ש) מה שקבלו למטה והנה אנו מוצתחים שימי הפורים האלו נזכרים ונעשים בכל דור ודור בכל ענינים שארכיון ישועה הן בעניני משפחה או בשלום העיר או עניני כלל במדינה מסוגלים הימים האלו ליסועה כמ"ש כבר אולם כ"ו

מספק ע"ו וזה ל"ש ולא יעבור כדי הר"ן עיי"ש ולפי"ז
י"ל דבאמת עושין מטעם זה משהה ושמהה קלת ביום
שיחבר משום ספיקא דיומא דששון פורים כנ"ל. [ועיי'
מ"ש באות ל"א].

ובכתבי אלזמור"ר זי"ע (שם שלמה) על המועדים
ראיתי במאמרו פורים שם רמז על שיחבר
עדה"כ תערוך לפני שלהן נגד לוררי דשנת בשמן ראשי
כוסו רויה והיינו ימי הפורים שבהם תערוך לפני שלהן
נגד לוררי (אשר ישלטו היהודים במה בשואאיבה)
דשנת בשמ"ן ראשי (כי שמ"ן הוא צחי חכמה ליהודים
היתה אורה זו תורה הדר קבלה צימו אשורוש כנודע.
ולא) כוסו (היינו משהה יחי ג"כ) רו"יה (ציום י"ז
אד"ר גי רו"יה) :

(צב"מ 77 ל"ג ע"ב) שישו מעי שישו ומה ספיקות
שלכם ודלית שלכם עכ"ל וכן ידוע מדברי הרמ"ע
מפאנו ז"ל בעשרה מאמרות כי כל קס"ד בגמי הוא
ג"כ סכנה נכונה ואינו לריק חלילה, אלא שהחלט הוא
באופן אחר הקיים לעד והדברים עתיקין. ע"כ גם זה
ביון שהכז"ל אמרו בקס"ד על שיחבר ושיבסר כנ"ל.
ועוד יש מעלה ושורש לשמהה קלת וסעודה שיטשו ציום
שיחבר, (ולפי טעם זה הוא רק בשיחבר ולא
בשיבסר) עפ"מ שכתבו בשו"ת מנה"ח (חלק ב' סי'
ה') עיי"ש צ"ה ב' עוד י"ל וכו' שהקשיתי לפי טעם
השמהה בששון פורים כדי הפוסקים דלהיות עושים את
שני הימים היינו גם ציום ע"ו (ולא משום ספיקא
דיומא דיום י"ד) א"כ למה לא יטשו שמהה ציום ע"ו

מאמרי חרש אדר, מאמר זאת חוקת התורה

„לפרשת פרה“ הידושי תורה, בעזר הבורא, יערה עלינו רוח שחרה. וגקרא על
שם הפרשה בו נאמרה, זאת חקת התורה.

לתיקון זה הטעם הגדול ר"ל שיקחו פרה אדומה וכל
ענינים הם חוק"ה שלו טעם בלי ידעו הבנת נשמה
הדברים כלל מעבר עמאים ומטמא עהורים אשר זהו
היפך הדעי"ת ורק חוקה הוא מלפניו למטן נדע כי
זהו עיקר עבודה ה' תכלית הידיעה אשר ל"א נדי"ע
רק להאמין באמונה אומ"ן וכו' התיקון על חטא שאמרו
„לא ידענו“ ורלו לדע ולהבין שלא כזה כנ"ל וזהו שא"ה
מוי"ן את ישראל לומר מה טעם וכו' כי הם בכה עומאחס
ידעו דהיות ישראל מעולטלים בגולה הח"י בעוב"ד ואין
לך כל פקודה ופקודה שאין בה מחטא זה ע"כ רו"ים
שיאמרו ישראל עשמים למנוה זו בידעם שתיקר תיקון
מנוה זו צפרה לכפר על מעשה הכז' רק בשציל שיהא
חוקה ולא יאמרו עשמים כלל כדי לכפר על מה שאמרו
ל"א ידענו וגו' כנ"ל וע"כ ניתן צזה המנוה בתכלית
הידיעה אשר לא נדע וע"כ כשיאמרו ישראל עשמים
שז' לא יהי זה לתיקון החטא הכז' לתכליתו וע"כ ליה
ית"ש שלא לומר טעם כדי שיהי תיקון לחטא הכז'.
ובאמת נכונים דבריו של ר' משה הדרשן שהוא מנוה
זו כדי לקנח על צנה היינו לכפר על חטא הכז' חמס
אדרבה באמת עיקר התיקון שרלו לדעת צמה שלא הורשה
להחזיקו כדי לכפר החטא הלז א"ל לומר טעם רק צנחי
חוקה חקתי כנ"ל ושניהם אמית מ"ש רש"י ולא סחרי
אבדדי. והבן :

ב. ואמרת לפי"ז צפי חטא שחל פי פרה (כאשר הוא
ברוב השנים) וכבר כתבנו פ"פ (עיי' מ"ש
בצ"ת מהר"ק אות מ"ז) מדי הזכ"ק ויקהל (דף ר"ז)
דכל שנה מעטרין בפרשה דל"ה את תיכוו בשבת שלוני
וכו' ומלא שיש שייכות צעלם ס' פרה לפי חטא שקורין

א. זאת חקת התורה אשר ליה כי לאמר ויקחו אליך
פרה אדומה וגו' (במדבר י"ע) פירש"י לפי
שאו"ה מוי"ן את ישראל לומר מה המנוה הזאת ומה
טעם יש בה לפיכך כהנ' צה חוקה גזירה הוא מלפני
אין לך רשיה להכריח אחר. והנה לכאורה יפלא דהא
רש"י פ"י להלן צעס ר' משה הדרשן דיש צה טעם כדי
לכפר על מעשה הטגל הצה אמה ותקנה על צנה והלא
יוכלו להשיב לאו"ה זה הטעם המוכן לכל. אך כבר נודע
התי' על זה דבאמת זהו רו"ים האו"ה כדי להזכיר
חטא הטגל ולעורר מדה"ד ח"ו ע"כ שואלים מה מנוה
זו מה טעם יש צה והיינו מוי"ן את ישראל באונאי"ה
דברים לומר להם מה טע"ם יש צה כדי לומר להם טעם
זה לכפר על מעשה הכז' ושיזכירו את מעשה הלז לעורר
הקטרוג ח"ו וע"כ ליה ית"ש להפר מחשבות ערומים
שלא להשיב להם זה וכדי שלא לעורר מדה"ד על ישראל
ורק חוקה הוא גזירה גזרתי וצלי טעם הכז' כלל, ואולם
מה שגלע"ד צזה הענין שצצה אמה ותקנה על צנה דהנה
חטא דור המדבר הכז' שאמרו קום עשה לנו אלקים
אשר ילכו לפנינו כי זה משה וגו' ל"א ידענו מה יהי לו
כי באמת אין לומר על דור דיעב שהאמינו בעגל וכו'
כפשוטו ח"ו רק כמ"ש הראשונים שרלו וחשבו בטעותם
להמשיך בו הכחות כדי להשיג הדיעה והמשכה בהשגחה
עליונה דרך זה ח"ו וזה יהי עשותם שאמרו כי זה משי"ה
הא"ה וגו' ל"א ידענו מה יהי לו שאמרו שלא יוכלו
להשיג ע"י משה רבינו שהוא גדול וקדוש מאוד יותר
מכפי השגחה, לפי דעתם, בכדי שיוכלו לקבל ממנו ול"א
ידענו השגת הגדולה ורו"ים באמתני מנושם יותר ח"ו
כדי להשיג ההשפעה מכח שורש הידיעה ע"כ ליה ית'

מעשה החטא הנז' ולמפטר צפי פרה משום הצא אמה ותקנה על צנה כנז'. ואמרתו שזה בדברי הירושלמי שקלים צפרשתן (כי תשא) זה יתנו כל דעבר בימתא זה יתנו וי' שבטים והיינו צום כתיב וייראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו ארז"ל שאמר הקב"ה כדאי הוא האמונה שבאמינו כי שיקרע הים לפניכם והיינו שבאמת נענן השר הללו עש"ז והללו ורק בזכות האמונה עברו הים והנה מחליט השקל ה' לתיקון חטא הנז' לכפר על נפשתיכם (שנתנו זהב לעגל כמשארז"ל) והנה החטא ה' כנז' מנחתם שלא ראו באמונת אומן כפשוטו ואמרו זה משה האיש ל"ה ידעניז כנ"ל ע"כ התיקון הוא צמח"ה"ש כל דעבר צימא (כדי הירושלמי) היינו לזכור להם זכות הים שנאמר ויאמינו בה' ובמשה עבדו וי' כדאי הוא האמונה וכו' שיקרע הים לפניכם כנז' וי' זה יתנו וי' שבטים היינו נא לצד שנת לוי שלא עשו חטא הודיע רק כל וי' שבטים יתקנו עי"ז כאשר יתחברו באמונת אומן וכמו שה' בקי"ם כנז'. [ועיי' מה שכתבנו ע"ד הירושלמי הנז' במאמר השקלים אות ה'. ט"ז].

ה. ושחט אותה לפניו, הפנין שיסדו חז"ל פרשה פרה קודם פ' החדש שהוא ניסן וי"ל כי ענין פרה אדומה המבואר בהארז"ל שהוא תוקף הגבורות בחי' צינה ונודע כי המתקת הדינים בצורשן הוא ענין מעולה והמה חסדים גבורים יותר מהחסדים עלמם אך בהגלות המר הלו טרם זכינו לאור ביאת משיח אדקנו עדיין בעוב"ר מהגבורות נמשך דינים קשים ר"ל ויסורי הקליפות הסובבים לשוגגה ע"כ סכנה הוא להמשיך הגבורות ולעמוד ב"צ אשר נוכל לסבול החור הגדול הזה של הצנייה עלמא דחיות ואז יהי מעלת הזהב על הכסף וע"כ יהי לעמוד הלכה כצ"ש שהלכה שלהם הוא תוקף הגבורות הקדושות כמבואר בספרים וצ"ש הם קפדנים משורש זה וע"כ (במד"ר חקת) נאמר צפרה אדומה כל מעשי צשצטה נהמים וכו' ז"פ שצטה עד"כ"ב אמרות ה' אמרות עהורות מוזקקות שצטתיים ז"פ ז' עיי"ש במדרש במפרשים דהיינו מי"ט פנים (שהוא ז"פ ז') ועי"ז אמר שלמה (קהלת ז') אמרתי אהכמה והיא רחוקה ממני שרצה לידע עעמי פרה אדומה שפרה אדומה בעעמה היא בחי' שער החמשים (שהיא כולל למ"ע פנים הנז') שלא נגלה לבני"ה, והנה ארז"ל (במדרש) דברים שלא נגלו למשה נגלו לרע"ק שנא' ולי מה יקרו רע"ק היינו שער החמשים כמו שביארו המקובלים עיי' בפידור הר"ר קאפול ז"ל בשער חג השבועות ובמאמריו חג הבכורים (אות ה'). והנה ארז"ל עלה במחשבה לצרף העולם במד"ד ואח"כ ית"ש שיתף עמו מלת הרחמים. וידוע בספרים עיי' דאמרי' במנחות שילתה ב"ק ברע"ק וכו' שחוק כך עלה במחשבה"ה לפני היינו שהוא רע"ק מבחי' עלה במחשבה במד"ד ע"כ פנעה זו מלת הדן כ"כ במיתחו ציבורים וע"כ בחי' רע"ק שהי' משיג שער החמשים כנז' וזהו בחי' פרה אדומה משער החמשים כנז' והוא בחי' צינה מינה דינין מתערין כנודע וע"כ נאמר שחוק כך עלה במחשבה לפני היינו מלת הדן שהוא קודם למדת החסד ורחמים וע"כ י"ל חדש ניסן שהוא בחס"ד שם הוי"ו כפדרו ויזיי"מ ופסח הוא בחסד דרועה ימינה וניסן נצרה העולם (ומ"ש צמשרי היינו

ג. צנין שייכות פ' פרה לשבת עיי' מ"ש צטה"י צמאמריו תורת שבת פ' קרת. וחקת:

ד. ויקחי אליך פרה אדומה תמימה וגו' ונתתם אותה אל אלעזר הכהן והוליה אותה אל מחוץ לעמנה ושחט אותה לפניו. עיי' צבנו יששכר (מאמר חוקת התורה אות 3) עפ"י הלכה דקניית הפץ למזבח דאורייתא לריך שיהי' לחומרה בשני הקנינים כסף ומשיכה וקנין דרבנן לא מהני ופי' שם צבני"ש ויקחו אליך פרה אדומה עפ"י"ד הפסוקתא דמוחר לקנות פרה אדומה מן הנכרי ע"כ מן הנכרי בני בקנין כסף בלבד וזהו ויקחו אליך צלמים בלבד ועי"ז קאמר בפסוקתא דמוחר לקנות פרה אדומה מן הנכרי ככת"ד צבני"ש וליון שם לטיין דדרושים לשה"ג צענין משכו וקחו לכם ונפלאותי ולא זכיתי לכבין דברי קדוש זקוני ז"ע דהא כיון דפסקינן לחומרה בדבר שהוא מהי"ט ולריכין צ' הקנינים מספק הי' הלכה כרש"י. או כר"ת וכמו שכתב הוא עלמז ז"ל צמאמר שה"ג בהגה"ה והביא הפי' הזה משכו (צמשיכה) וקחו לכם (צכסף היינו קיחה קיחה משדה עפרון שהוא צמעות) משום דדצבר דאורייתא לריך שניהם לחומרה וגם דברי חכמים מרומזים בתורה, ולמה צפרה אדומה א"ל רק קנין כסף לפי"ד צזה. וי"ל ליישב אמרי קדוש ולהשנים הדברים צכהוב צזה צביאסן ורמיחתן. שהוא ויקחו אליך (צכסף) ומסויים ונתתם אותה אל אלעזר הכהן והוליה אותה אל מחוץ למחנה (דהיינו רה"ר וימשוך אותה לכטומתא שאינו ממנה רצים וזהו הוי ג"כ משיכה לנכרי עיי' השף תת"ס חו"ד סי' שו"ד) ושחט אותה לפניו (כשדרז"ל צמס' חולין ופסקינן להלכה אין ושחט"ע אלא ומש"ך היינו שימשוך אותה אלעזר לפניו ויקנה אותה בקנין משיכה"ה ג"כ מלבד הקיחה צכסף כנז') וכבן צעה"י. וא"ת מי איכא

ממני יקנה אותה וכנז':

שזה במחשבה וזהו במעשה כנודע) ע"כ הקדים לו פי פרה שהוא צחי' דיי'ן בסוד עלה במחשבה צמדת הדיון שהוא הי' קודם למדת החכר והרחמים כנז'.
ובזה יורמו משארז"י שדרש ר' אליעזר פרה צח שמים עגלה צח שנהר (היינו ר' אליעזר שהוא מתלמידו צ"ש שורש הגבורות כנ"ל דרש צענינו שהוא פי פרה צ"ש בסוד הגבורות) ועמד משרע"ה וציקש יחי' רגון שילא זה מחללי (היינו שמשרע"ה ראה כח הגבורות של הפרה אדומה שאמר ר' אליעזר שהוא מתלמידו צ"ש הדינים צשורשן כנז' וצאמת ידע הרעיה מהימנה של ישראל שא"ל לעמוד בתוקף הגבורות צדורות שיהיו אחריו וצפרע בגלות החשך והמר הלז עדי נזכה צ"כ לקן האחרון והא"ך יוכלו ישראל לעמוד בהם ע"כ ציקש "יהי רגון שילא זה מחללי" היינו שהי' ברז"ן חופיות נגור כנודע שילאו הגבורות מחללי חללי דייקא דרך יסוד"ל חז"ל שהוא מש"ה וכמבואר צע"ה [שער הכללים פ"ה] שיסוד חנה נקרא חסד ע"ש שהוא צומן עיי"ש וכשיבוא דרך ימין יסוד חנה יומתק ויבואו אלינו הסודים נגלים גם בגלותנו). וצח שכתבו שהגיד זאת ר' אליעזר שהי' מתלמידו צ"ש שורש הגבורות י"ל ג"כ בצפיקתא דאמר"י כך שנו רבותינו אין לוקחין פרה אדומה מן הגוי כדברי ר' אליעזר וחכמים אומרים לוקחים. י"ל דר' אליעזר נשיטתו צכתו הגדול שהוא מתלמידו צ"ש וצכת פרה אדומה שהוא מהגבורות קדושות צחי' בינה אימא עילאה שאין שם מנגע נכריי כנודע ע"כ ס"ל אין לוקחין פרה אדומה מן הנכרי המנס חכמים דס"ל להלכה כצ"ה צחי' חסדים יען שצעו"ל מהגבורות נמשך אח"כ לדינא תהאח רגלי יורדת וגו' ושם נאמר שאתי צחיקי רבים עמים וגו' שיונקים הקליפות ובלא"ה לריכין להמתיקן צשורשן ואין צנו כח להמתיקן לגמרי צשורשן עד עת קן צ"כ ע"כ ס"ל לחכמים דלוקחין גם מן הנכרי וכיון שהוא גזירת מלות המלך ית"ש שומר מצוה לא ידע דבר רע, והענין וצן יותר מ"ש פרה צח שמים היינו שהפרה שהיא צעלמותה צחי' אימ"ל (בינה) כנ"ל וקו"ל בזה"ק אימא עד הוד איחפסקת ע"כ המה צקו השמאלו "שני" מדב"ד בינ"ה והב"ד כנודע חולם כל אלו המה צצחי' גצוי"ה משא"כ מדת המלכות גם צרוצ קדושתה ומעלתה נאמר עלי' שאתי צחיקי כל רבים עמים וכי' שאמר דוד מלכנו על מדתו ושם למטה הוא מסוכן מאוד ח"י (דינ"ה דמלכות"ה וכי') כנודע וע"כ התנפל משה רבינו וחי"ר שילא זה מחללי לכפר בעד זה צמס"ג כמבואר בהורה כ"פ, וצח י"ל צדברי הפיוט צפרשה זו "רומז צויקתו חליך פרה היות פרתו מותמדת שכל הפרות כלות ושלך לעד עומדת" וכן הוא צמד"ר חקת, והיינו כי פרה הוא כנודע צכארז"ל פ"ר גי' מנלפ"ך והי' ממחיק אותה ונמלא כי כל הפרות"ה שילאו מדינא תהאח לריכין לצעלן חמנס צשורשן צחי' שני הפיאות אין לצעלן לגמרי צגלות הלז ושורשן צפרה צחי' בינה אימא עילאה ושם הגבורות

הקדושות ונעתיד צ"כ יהיו לחסדים גמורים צשורשן מענת הזכר על הכסף ע"כ רומז צויקתו חליך פרה שכל הפרות [הדינים והקליפות היונקים מפ"ר דינים] כלות (יש נלכותן ולצטלן) ושלך (פרה שעשה משה כמו שאמר יחי"ר שילא זה מחללי דייקא היינו להמתיקן צצחי' יסוד חנה כנז') לעד קיימת (כי צחי' בינה הגבורות הקדושות יהיו לעתיד קיימים צמעלה עליונה צחסד וצעובה כנז'). וי"ש ושפט אותה (כשדרז"ל צחולין אין ושחי"ט חלא ומש"ך שימשך אותה צצחי' הכהן שהוא חחסד לצחי' בינה) לפניו (היינו לפני הכהן שהוא צחי' חסד ובינה הוא קודם לחסד וזהו לפניו לפני מדתו מדת החסד) וכל דבריו צדרך אפשר ויחי"ר שילא יאמר פינו דבר שלא כרצונו :

- ו. בפיוט לעבר עמאים לעמא עבורים צחומר קודש. נודע צסידור הארז"ל שכונת להודות לך ולחודך ששם זכירת מר"ים שהוא כנגד ר"ה צסוד הדינים מר"ים והוא צגי' פ"ר עם שני הדיין צפולין דמנלפ"ך עונה מר"ים ולריכין לשמור הפ"ה שלא לדבר לה"ר ורכינות כנגד זכירת מר"ים עיי"ש והנה זהו ג"כ כונת הפר"ה כי פ"ר הדינים נמתקו צחי' וכיון שנמתקו הפ"ר ע"כ זה כונת מר"ים כנז' וזהו י"ל כונת הפיוטן לעבר עמאים לעמא עבורים (זהו צזמן שהי' פרה אדומה, ומסויס הפיוטן שגם עכשו יוכלו לתקן הפ"ר דינים כונת הפרה אדומה) צאומי"ר קדו"ש (כשיהקן ויקד"ש חת אמרי"ו ודיבורי"ו שיהיו קדו"ש להי' שישמור עצמו מלה"ר ורכילות שזהו לזכר מר"ים כנז' מכהארז"ל) :
- ז. עוד י"ל על הפיוט הנז' לעבר עמאים לעמא עבורים. כי הנה חיקוני פרה אדומה הוא לתקן חטא הגאווה כמ"ש ולקח הכהן עץ ארז ושני חולעת היינו שאם הגציה עצמו כארז ישפול עצמו כחולעת (כמו שדרז"ל צזה גצו מלורע עיי"ש צרש"י) והפרה הוא חיקון חטא הידוע צמדבר חנה חמה ותקנת על צנה שהוא חטא ע"ז וכל המתגאה כאלו עיי"ז (סע"ה ד') : כשארז"ל ע"כ רמוז לעבר עמאים (מי שהוא עמא צנפשו צעוני עצמו ושצ עיי"ז צתשובה) לעמא עבורים (מי שהוא נחשב עבור צעוני עצמו ועיי"ז נפל צחטא הגאווה ואינו חש לשב צתשובה כי הוא עבור צעוני) הי' יזכנו לתקן כראוי צ"כ :

ח. פי פרה הוא אחר פורים, וסמוך לו פי החדש, וקודם לפורים סמוך ל"ה הוא פי זכור. י"ל שהוא המשך שם הוי"ו כסדרו כי צפי זכור הוא צחי' כי יד על כס י"ק כי ערס מחיית עמלק לגמרי מתחת השמים הוא רק כתגלות אזהיות י"ק מהשם ואח"כ צפורים הוא צחי' וי' מהשם כי הפ"ר דינים נמתקו צבוא"י צצנייהם ונעשה פו"ר כמ"ש צככארז"ל לפורים ואח"כ צפי פרה נמתקו הפ"ר דינים עיי' אות הי' (שהוא אחרונה מהשם הקדוש) [ועיי' צדברינו צזה לעיל אות כ'] ונעשה פרה ונמלא חיקון שם יקו"ק כסדרו צזמנים

האלו קודם פי' החדש שמצרכים ניסן שאלו השם יקוי"ק כסדרו ישמחו השמים ותגל הארץ ב"ב:

ט. (לפי' פרה שחל צפי ויקבל) אמרתי עכ"כ (שמות ל"ד) ויקבל משה וגו' ששח ימים חטטה מלאכה וציום השצויעו וגו' היינו להכין עצמנו בששח ימי המטטה בשעת עשיית מו"מ ומלאכתנו כי יום השצויעו יהי' שנה קודש ועי"ז נעשה הכני"ה ליום השצח (ועי"ז בדברינו במאמר תורת שנה פי' יתרו עכ"כ זכור את יום השצח לקדשו ששח ימים העבוד וגו') וכמ"ש בסידורו של שנה כי באמת שבת קביעה וקיימת ובלוים האורות הקדושות ממילא אך נריכין הכנה לרצה שגובל לקבלה כמשל המך שצח בשנה לזית הבן פפרי ועכ"פ לריך הכני"ה הבן פפרי לבער הלחנה והקורי עכביש וכמילאוס מתוך ציתו כדי שיוכל המלך ליהנם לתוכו עי"ש וזכו הענין הבא בפרשת פרי"ה שפי' מרן המחבר בש"ע אר"ח (סי' תרפ"ה סעי' ז') שהוא דאורייתא ועי"ש בט"ז (סי' ב') והוא באמת לשון התוס' קלרות בצרכות (פ"ב) דפי' פרה ג"כ דלוי עי"ש בט"ז וה"ז פלה לכאורכ כיון דפי' פרה הוא רק הכנה לפי' החדש שהוא וגשלמה פרים שפתינו של הקי"פ ולריכין לעהר א"ע מקודם וכיון שפי' החדש לכ"ע קריאתה רק מדרבנן בזמניו ואיך חב"י ההכנה (היינו של פי' פרה) גדולה מנוף הדבר להיות דלוי ועי"ז ט"ז (הל' ר"ה סי' תקפ"א בתחלתו) שהקשה בן דלמה יהי' עדיף ההכנה שעושין לסוכה מהמלאכה בעלמה היינו מימי הסוכה בעלמן עי"ש, ולפי' הכי' יוצן שענין הכני"ה הוא גדול מאוד ע"כ לפי"ז יגיע צפי' פרה גדול מהענין קריאת קרבן פסח בעלמנו כי באמת קריאתו זכה כעה הוא רק בדרך הכנה שנוטה להקריבן צמועדו ע"כ קריאתה ההכנה גדולה שהוא דלוי לדיעות בני"ל. וכבן:

י. במד"ר חקת אמרות ה' אמרות טבורות מזוקקות שצעתיים ז"פ ז' עי"י מה שכתבתי במאמריונו זכה לעיל (אות ה') ובחיבורי דברי תורה (מה"ק אות ל"ה) בשם הרב הקדוש הר"ר ברוך ממעוזיו ז"ע בענין החמשים שערי צינה כי שער החמשים הוא קריאת בלי תירוצ' שא"ל להשיגו צעוה"ז עי"ש באורך ולפי"ז שפיר רצה במדרש להכות כי סוד פרה אדומה ז"פ ז' היינו להגיע לשער החמשים ושם הוא בלי תירוצ' להצוט לשכלנו ע"כ הוא חוקה בלי תירוצ' וטעם שאין להשיג גם לאר"ה שרונים בתירוצ' וטעם על זה בני"ל רק באמתות אומן ונחמר בחמשים שערי צינה אמונים נו"ר ה': יא. ואמרתיו עוד צפי' פרה שחל צפי' כי תשא השיוכות ז"ל לפרשה תשא (עי"י לעיל אות א') צי' (זכה) וי"ל עוד כי הנה קריאת פי' פרה שאנו קוראים הוא רק הכנה בני"ל (אות ט') צבעונונו ברור שזכה להקריב קרבן הפסח צמועדו במהרה צענה הזאת וזולת "הבעטחון" אין ממש וטעם לפי' פרה לקרות אותה עתה וזכו זל"ת חק"ת התור"ה אשר לוי"ה הו"י לאמ"ר

עם ע"ד (שם הבעטחון כי רק על כונה זו קורין פי' זו עתה כנ"ז) בגי' כ"י תשי"ה ח"ה רא"ש בני"י ישראל" לפקדיה"ס (פי' השצויע) שקורין אותה עתה שעי"י הבעטחון נקיים מלות פרה אדומה לטבר אותנו להקריב ק"פ צמועדו צביאג"ל שאלו יהי' נשיאת ראש בני"י כי תשא וגו' וכמ"ש בספרים:

יב. ענין פי' פרה שהוא סמוך ונראה קודם לפי' החדש י"ל עפי"ד ה"רז"ל בלק"ת (בעעני מלות פי' חקת) כי סוד פרה אדומה הוא סוד המלכים אשר מלכו בארץ אדום עי"ש וזכו ז' מנכין דמיתו (וע"כ י"ל כי פרה אדומה היא רק להוציא על עמאלי מתו"ס ולעשה"ס) ע"כ היא מקודם בחי' שצירת הכלים שהי' קודם בריאת העולם ואח"כ מיד פי' החדש הזכ' לכם ר"ה ניסן שהוא בריאת העולם ותיקונו וגם מסיים הפרשה בכל מושבותיהם תחבנו מלות הכונה מהמל"ה לא תחבנו חמ"ץ ת"ס שלא יהי' מ"ת רק ת"ס וזכו תיקון הו' מלכין דמיתו שהי' מקודם בני"ל ובסוד הקליפה קודמת לפרי ע"כ הדיונים מפרה אדומה קודמים לתיקון בריאת העולם צפי' החדש ניסן שאלו תיקון העולם וצריאתו לטובה ועי"י במאמריונו צזס לפי' (אות ה') צעוה"י: יג. (לפי' פרה שחל בפי' צו) לטבר עמאים לעמא עהורים באומר קדוש

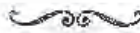
[עי"י מש"ל אות ד' ז'] כי הנה נאמר צפי' פרה בתחלתה זאת חקת התורה וגו' ויקחו אליך פרה אדומה וגו' וקשה דהג"ל זאת חקת הפר"ה או זאת המורה (של פרה אדומה) ולא זאת חקת התור"ה וי"ל עפי"ד האזמור"ר הקדוש ז"ע צני"ק שם שלמה בפרשתן (פי' לו) עכ"כ זאת התורה וגו' עפי"ד הש"ס (ציומא ע"ב ע"ב) על נימוד התורה זכה נעשה לו סס חיים נח זכה נעשה לו סס מות וז"ש זאת התורה (ויכול להיות סס חיים ולרצונו ית"ש נעוה ולמנחה) לחטאת ולאשם (וגם יכול להיות נח זכה נעשה לו סס המוח ר"ל היינו לחטאת ולאשם) עכתד"ה ח"ש הפייען לעהר עמאים (זכה נעשה לו סס חיים) לעמא עהורים (היינו לא זכה נעשה לו סס וכו' גם אם הי' מקודם יר"א מ"מ עי"י התורה שלומד ע"מ לקנות וכיוצא ויכול להיות בכלל לעמא עהורים) וז"ש בפרשתן זאת חקת התור"ה וגו' ויקחו אליך פרה אדומה וגו' כי זכו דונה כמו חקת התור"ה כשזכה נעשה לו סס חיים וגם להיפך כנ"ז כן גם הוא לעהר עמאים לעמא עהורים באומר קדוש אם בונתו לש"ש וכנ"ז, ה' יטבר לצצנו לעצדו באמת וכמ"ס:

יד. י"ל משאר"ל תצא אמו ומקנה על צנה כי הנה פי' פרה הוא קודם ניסן חדש החסדים והישועות בסוד הגבורות שקדמו לעולם היחוד והוא משין הדינים שנתעוררים צכו"ר קודם יחודא שלום דשמ"ע. והנה צהו"ר הכונה בהקפות ו"פ מגי"ן בגי' תקני"ח וגם הקפה ז' גי"פ א"ל צמילואו עם ג' בוללים גי' תקני"ח להבן מפני החולונים עי"ש בסידור וגם ידוע כי סוד החות"ם הוא

בצמ"י אימא וגם כונת בהקפות צה"י אד"ס איד"ס דיצור
 מעשה כמבואר שם וזהו תצוה אמ"י (שהוא צה"י אימא
 עילאה סוד פרה אדומה) ותקנ"ח (בג"י בהגנה מפני
 החילונים כפי מכוונת הו"ר) ע"ל צנ"ה (האופיות
 שהם על אותיות צנ"ה הוא אד"ס בג"ל) וזהו כמו חוסם
 שהוא מצמ"י אימא בג"ל ובשורשו נמחק ומגין מפני
 החילוני"ם וכל דבריו רק בדרך אפשר, והמ"י ורשמתי
 רק לתשמרת לע"ע:

טו. א"י מ"מ שאמרו תבא אמו ותקנה על צנה מ"ד
 הפסוקים צנה שדימה אותה במשל הקטנות
 וכאשר עינינו רואות. כי הילד הקטן המלוכלך וכאשר
 אמו תרחלנו מלואתו ותכפרהו ותלכסכו בגדים חדשים
 אז ילטק ויבכה מאין הפונות כי נדמה לו אשר יאערוהו
 ויבזהו כהיותו חסר דיעה מחמתו קטנותו ולא יצין

לתכליתו כן האדם החוטא אשר יתטארוהו על חטאיו
 ובפרט חבלי משיח יסורים המכפרים על עונות הכלל
 כדי לטהר נפשותינו ולרחוץ מלואתנו במ"ש הנביא אם
 רחץ הי את לואת צח ליון אך מי שהוא חסר לבב וקלר
 דיעה ידמה כי ירופוהו ויאערוהו לבלי משפט. וז"ש
 תבא אמ"י (שהיא אימ"א עילאה דמתמן נפקין עבדין
 לחורין ומשם צא הגאולה ולהיותה צראש קו השמאלני
 וכמבואר בפס"ח [צ"י משער הג המות] כי הן המה
 החבלי משיח ולהיות הבינה אימ"א עילאה מינה ג"כ
 ליון מתעדין ע"כ המה החבלי משיח היסורים לטהר
 נפשותינו קודם הגאולה) ותקנה על צנה (וכמו שהילך
 חושב כי יעשו לרעהו, ברחלו מלואתו, ויקגתוהו מלכלכו
 כן יחשבו בג"ל) יעזור הש"י בכל ענייניו ויגאלנו במהרה
 בימינו:



ספר
**שער
וששכר**

מפתחות

מפתח פסוקי תנ"ך
מפתח מאמרי בבלי
ומאמרי ירושלמי
מפתח ענינים

מפתח

על תנ"ך, בבלי, ירושלמי

למצוא בנקל כל מקום שנוכר בספר אחד פסוק או נמרא, או חז"ל הראשונה בצד ימין כוונתם על הפרק והפסוק בתנ"ך או הרף בנמרא, והאותיות בצד שמאל הוא הרף בספר.

תנ"ך

בראשית

א ה	ויקרא אלקים לאור יום	ל
א יא	תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע שנו רצנו	א
א טו	עשה אדם	קד שמוג
ב טז	ויבן ה' אלקים את הצלע	דיג שנג שמו
ג ה	והייתם כאלקים יודעי טוב ורע	תקין
ג יח	קין והרדו תצמיה ה'	קסה
ד ה	וירא ה' כי רבה רעת האדם	קצג
ד ז	נחמתי כי עשיתם	ה
ד ח	ונה מצא ה' בעינו ה'	קפז
ז יא	ביום הזה נבקעו כל מעינות	קצט
ט יד	היתה בעיני עין על הארץ	קיג
ט טז	והפרו את בריתו אשר בינו וביניכם	קיד
י יא	כל השומע יצחק לי	שנג
יג ט	הפרד נא מעדי	שז
יד יד	והרדוף עד דן	יח
יז יג	כי גז וגו' ארבע מאות שנה	גח עז
יז יד	ונם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי	יח נח
יז יח	ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם יין	נה
יז ט	ולושמעאל שמעתיו וכו' שנים	
יח יד	עשר נשיאים	שצה
יח יז	היפלא מה דבר	תמח
יח יז	המכמה אני מאכרחם	שמח
יח כא	אנדה נא ואראה הכזעקתה	גכ
יח כה	השופט כל הארץ לא יעשה משפט	קפא
יח לו	ויאמר דמלט על נפשך אל תבט אחרוך	תיד
יח לו	צחוק עשה לי אלקים	שנה
יח טז	וירא שרה את בן הנד המצרים	רא
יח יז	גרש האמה הזאת	רא
יח יז	ויקרא שם אברהם בשם ה' א-ל עולם	שעב
יח טז	וישם אותו על המזבח מסעל לעצים	דיג
יח יז	וישלה אברהם את ידו	קסה
יח יז	אל תשלח ידך אל הנער ואל	
יח יז	תעש לו מאומה	דיא
יח יז	והנה אל אחר נארו בסכר	קעג
יח טז	והמקרה טובת מראה מאד וכי	קעב
יח יא	בוא ברוך ה' גו'	קפז
יח י	יעקב איש תם	דיג
יח יט	ואלה תולדות יצחק בן אברהם וכו'	רהצ
יח כא	ויעתר יצחק לה' לנוח אשתו	על קצג

ישעיהו

כח כז	יעקב איש תם יושב אהלים	טז
כח כח	הקול קול יעקב	רמ
כח יא	וירא ויאמר מה נורא המקום	שגד
כח יד	ופרצת ימה וקדמה צפונה ונגבה	שנה
כח יח	וישם אותה מצבה ויצוק שמן	שנד
כח ט	כי מן הבאר הזיא ישקו העבדים	תפא
כח יז	ועיני לאה רבות	שח
כח יח	עתה הפעם ילדה אישי אלי	שא
כח יח	הפעם אידה את ה'	קצו
כח יח	ותקרא שמו נפתלי	עד
כח ט	ויוכר אלקים את רחל	קצד
כח יג	הצילני נא מיד אחי מיד עשו	שנה
כח כה	ויאבד איש עמו על עלות השחר	תלג
כח יד	יעבר נא אדני לפני עבדו	ששה
כח טז	וישב ביום ההוא עשו לדרכו	שנו
כח יז	ויעקב נסע סכיתה ויבן לו בית	שפה שנג שמו
כח יח	האנשים האלה שלמים הם אתנו	ט
כח טז	וימלוך הדר תחתיו ושם עירו פנו	שלט
כח ט	והנה השמש יורח יאזה עשר בוכבים	גז
כח טז	ותאמר מה תמן לי כי תבוא אלי	תלז
כח טז	יטבה מבח הכן כי אחי יאכל האנשים	תלח
כח יא	קחו מימרת הארץ בבליכם	עח
כח כח	זאת יהודה שלח לפני אל יוסף	תלז
כח יג	וישכר חמור גרם רובין בין המשפטים	פז קב
כח טז	ותשב באיתן קשתו	שג
כח יז	אתם חשבתם עלי דעה אלקים	
כח יז	רשכה לפובה	קעה
כח א	וישימו עלי שרי מסום	תקין
כח ב	וירא אותו כי טוב הוא	ת רמב
כח ג	ונם דלה דלה לנו וישק את הצאן	תפא
כח ג	למה זה עזבתן את האיש	תפא
כח ט	וירא אלקים את בני יודע אלקים	רמו תצה
כח ד	וירא ה' כי סר לראות	תג
כח ה	אל תקרב הלם	גה
כח ו	בהוציאך את העם מצרים	פ פח פס לו קעה
כח ז	ושאלה אשה משכנתה	עח
כח ז	לול שמורים	ג טב
כח ח	מי ה' אשר אשמע בקולו	ה פ
כח ח	הן נוסח תועבת מצרים לעיניהם	ח טב

בנערנו ובזקננו נלך כי חג ה'	י ט	יחון שם ישראל נגד החר	י ט ז
לנו	י ט ז	כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני	י ט ז
ראו כי דעה נגד פניכם	י י	ישראל	י ט ז
גם אתה תתן בידינו זבחים	י ט ה	והייתם לי סגולה מכל העמים קבד קמג קמט	י ט ה
כשלתו כלה גרש	י א	וזאתם תהיו לי ממלכת כהנים	י ט ו
ומת כל בכור בארץ מצרים	י א ה	וגו קדוש	י ט ו
ארץ אשר היא דורש אותה תמיד	י א יב	וענו כל העם יהדיו ויאמרו וגו נעשה	י ט ה
החדש הזה לכם	י ט ז	במשוך היוכל המה יעלו בהר	י ט יג
ויקחו להם איש שיה לבית אבות	י ט ג	היו נכונים לשלשת ימים	י ט טו
ומצות על מרורים יאכלוהו	י ט ח	ויוצא משה את העם לקראת האלקים	י ט יז
אל תאכלו ממנו נא	י ט ט	זהר סיני עשן	י ט יח
ולא תותירו ממנו עד בקר	י ט י	לא יוכל העם לעלות אל הר סיני	י ט טג
והיה היום הזה לכם לזכרון	י ט יד	אנכי ה' אשר הוציאך מארץ מצרים קלא שע	י ט ז
ושמרתם את המצות	י ט יז	כה תאמר לבית יעקב	י ט ז
עד יום האחד ועשרים לחדש בערב	י ט יח	זכור את יום השבת לקדשו	י ט ה
משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם	י ט כא	כי ששת ימים עשה ה' את השמים	י ט א
ולא יתן המשחית לבוא אל בתיכם לנגוף ביד נט	י ט כג	וזאת הארץ	י ט א
תורה אחת יהי לאזרח ולגר	י ט טט	בכל המקום אשר אזכור את שמי	י ט א
בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה'	י ט מא	אבא אליך	י ט א
קדש לי כל בכור וכו'	י ט ב	ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם	י ט א
ולא יאכל חמץ	י ט ג	ואשר לא צדה והאלקים אנה לידו	י ט א
היום אתם יוצאים בחדש האביב	י ט ד	כי תצא אש ומצאה קוצים	י ט ה
ועבדת את העבודה הזאת	י ט ה	כי לא תהיה אחרי רבים לרעות	י ט ז
ולא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאור	י ט ז	וחג הקציר ביכורי מעשך	י ט ט
ושמרת את ההוקה הזאת למועדה	י ט י	ויתנו את האלקים	י ט א
והיה כי ישאלך בנך מהר	י ט יד	שבעת ימים תאכל מצות	י ט ט
וחמשים עלו בני מארץ מצרים	י ט יח	וחג הקציר ככורי מעשך אשר תורע	י ט ט
זה הולך לפניהם	י ט כא	ויקח משה חצי הדם	י ט ז
ופסה ה' על הפתח	י ט כג	כל אשר דבר ה' נעשה וגשמע	י ט ז
וישאו בני את עינים והנה מצרים	י ט י	ואל הזקנים אמר שבו לנו בזה	י ט ז
ה' ילחם לכם ואתם תהרישו	י ט יד	יחתו ולצלע המשכן השנית	י ט ז
ואתה הרם את מסך	י ט ט	ונשא אהרן את עין הקדשים	י ט ג
והמים להם חומת מימנם ומשמאלם	י ט ט	ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים דצה	י ט ח
ויושע ה' ביום ההוא את ישראל	י ט ט	וכפר אהרן על קרנותיו אחת בשנה	י ט י
עזי חמרת יק	י ט ז	כי ששת ימים עשה ה' את השמים	י ט א
זה קלי ואנהו	י ט ז	וזאת הארץ	י ט א
ה' איש מלחמה	י ט ג	חנ להי מהר	י ט ה
מי כמון באלים ה'	י ט א	זכור לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך	י ט ג
וישב ה' עליהם את מי הים	י ט ט	וישלך מידו את הלוחות	י ט א
וזקה מרים הנביאה וגו את התף	י ט ט	אתה ידעת את העם כי ברע הוא	י ט ט
ויסע משה את ישראל מים סוף	י ט כג	ביום פקדי ופקדתי	י ט ד
אני ה' רופאך	י ט כז	וחנתי את אשר אחון	י ט י
כי שבת היום לה'	י ט כח	שבעת ימים תאכל מצות	י ט ט
היש ה' בקרבנו אם אין	י ט ז	ויקהל משה וגו ששת ימים	י ט א
ויבא עמלק	י ט ח	תעשה מלאכה	י ט א
כתב זאת זכרון בספר ושים באזני קסו קסו	י ט יד	ויבואו האנשים על הנשים	י ט ט
מלחמה לה' בעמלק מדור דור תצב תקא תקג	י ט ט	ואהליאב בן אחיסמך למטה דן	י ט יח
והודעת להם את הדרך אשר ילכו בה	י ט ב	ביום החדש הראשון באחד לחדש	י ט יד
ביום הזה באו מדבר סיני	י ט א		

עולת תמיד העשויה בחר מיני קז
 כאלו תעשו ליום שבעת ימים לחם אשה פד
 וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה' קז
 יום תרועת יהיה לכם רמא
 ביום השמיני עצרת תהי' לכם קמא
 פר אחד איל אחד תיב
 נחלץ חושים זג ז
 ובאלוקיהם עשה ה' שפטים מז

דברים

לא תגורו מפני איש שכב
 כי מי גוי גדול אשר לו אלקים קמא
 ופן תשא עיניך השמימה וראית את השמש קא
 ובקשתם משם את ה'א ומצאת קג
 בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה שעה שפד
 אתה הראית לדעת כי ה' הוא האלקים קיד
 קצט ו יאמרת לבנך עבדים היינו לפרעה לב
 וצדקה תהיה לנו כי נשמור

לעשות זכו' קעג ריא
 ושמר ה' אלקיך לך את הברית קסט
 כי לא על הלחם לבדו יהיה האדם קו
 ואתפל לפני ה' כראשונות קסט
 ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד שע
 ראה אנבי נותן לפניכם היום ברכה .. קסח
 בנים אתם לה' אלקיכם דכה
 ושמחת אתה וביתך כט
 הוציאך ה' ממצרים לילה פ
 ועשית חג שבועות לה' אלקיך קיב קלב תבו
 באספך מגרנך ומיקבך שנט
 אך שמח קמ
 כי השחד יעזר עיני חבמים קנז
 תכין לך הדרך קעא
 כי יקרא קן צפור שכב
 כי ה' אלקיך מתהלך בקרב מחניך ... קעד
 זכור את אשר עשה לך עמלק תק תקא תקג
 ויונב בך את תצב תקי

תמחה את זכר עמלק מתחת השמים תק תקג
 הנדתי היום לה' אלקיך פד
 תהת אשר לא עבדת את ה'א בשמחה .. קפ
 אתם נצבים היום כלכם לפני ה'א . קפ רח
 יסובבנהו יבוננהו יצרנהו כאישון עינו .. קיד
 ראה נתתי לפניך החיים מד לו קכד
 ולא מעבר לים הוא קע
 ואני הסתר אסתיר פני קנג
 שאל אביך זכו' קצ ז
 ומות בחר והאסף אל עמך שזז
 ויהי בישרון מלך ריח

על חלת לחם המץ יקריב קרבנו קט
 כאשר עשה ביום הזה קצט
 וישא אהרן את ידו קעה
 השוכן אתם בתוך סומאותכם קפג
 וסמך אהרן את שתי ידיו קעה
 כי ביום הזה יכפר ... שמו רצה רעט קצט
 איש אמו ואביו תראו שכד
 ואתבת לרעך כמוך קג
 ולא תקיא אתכם הארץ בטמאכם אותה קנז
 וספרתם לכם מספרת השבת

תמימות תהינה פח ע קה
 תספרו חמשים יום והקרבתם מנחה
 חדשה לה' קב קי
 והקרבתם על הלחם שבעת כבשים קו קכג
 ושני כבשים בני שנה לזבה שלמים קיג
 שבת שבתון ועניתם את נפשותיכם יז רצו
 סכות לה' שעג
 ביום השמיני מקרא קודש יהיה לכם .. תכ
 ולקחתם לכם ביום שמח
 כל האזרחו בישראל ישבו בסוכות שכה
 למען ידעו הירומיכם עה שנו
 ולקחתם לכם זכו' ושמחתם לפני ה' .. שנה
 ובכל ארץ אהותכם גאולה פה קכ
 ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם רכב תקב
 העשירי יהיה קודש לה' קד

במדבר

וזתילדו על משפחותם ק
 קצרת כסף אחת כו
 בהעלותך את הנרות צה
 ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם פט
 עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם צ
 על מצות ומרורים יאכלוהו צ
 ככל חקת הפסח יעשו אותו צ
 לא ישאירו ממנו עד בקר צ
 וכי יגור אתכם גר צ
 וביום שמחתכם ובמועדיכם

ובראשי חדשיכם א רח רעג
 זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים ... קלג
 ובקשתם גם בהונה קג
 זאת הוקת התורה תקכו
 ויקחי אליך פרה אדומה תקכו
 ומספר את רובע ישראל מז
 אפס קצתו תראה וכלו לא תראה רד
 ויקהו שדה צפים ראש הפסגת תפו
 לא הביט אין ביעקב ולא ראה
 עמל בישראל רמא
 לכה נא ואקחך אל מקום אחר תפו



יחושע

ז פה יעכרך ה' ביום הזה קצט
כד ד ואתן לעשו את הר שעיר לרשת אותו קג

שמואל א

יא עם קבורת רחל אשר בגבול בנימין בצלצה קצד
יב לא יימת איש ביום הזה קצט
טו כט וגם נצה ישראל לא ישקר תצט תקטז
טז אכן סר סר תמות תקטז
כ ה ויאמר לו יהונתן מהר הדיש ג
כה א יימת שמואל ויקצנו כל בני ישראל רפו

שמואל ב

יח כג ויעבור את הכושי שלה

מלכים א

ג כ ואת בנה המת השכיבה בחיקו רב
ה טו והו נתן חממה לשלמה תו
ח טו ביום השמיני שלה את העם ויברכו
את המלך תו
יב כט וירבעם יצא מירושלים שגט
יג לב ויעש ירבעם הן בחדש השמיני
בהמשח עשר שגט
יז יח באת אלי לחזכור את עיני זנו קפא

מלכים ב

ג יא ויעל אלי במערה השמים שגט
ד ה ושם אשה גדולה יח
ד לט ויצא אחד אל השרה ללקט קצ

ישעיה

א ה ונתתה בת ציון כסוכה קנה
א יא למה לי רוב זכויות ג
א טו גם כי תרכו תפלה קסג
א יח אם יהיו המאובים בשנים בשלני ילבינו קסז
ג יג נצב לריב ה' ויעמד לדון עמים רסז
ט ז דבר שלה ה' ביעקב קנה
יא ג והריתו בוראת ה' שיהי בסוד הריה קכ
יא ט כי מלאה הארץ רעה את ה' ט
יא טו והחרים ה' את לשון ים מצרים טג
יג ג הנה קל ישועתי אבטח ולא אפחד קט
כא יג אמר שומר אתא ביקר וגם לילה פת ל קכט שו
כב ה יום מהומה ומבוכה שמוז
כג יג ששין ושמהה ישיונו קא
כה ה בלע המות לנצה ומחה ה' אלקים ומעה נו קסכ
כו ד חמה אין לי מי יתנני
ל"א ה שמור ושית מה נט רפו דלה
ל"א ה מצפרים עפות כן גן ה' קצז
מ א נחמו נחמו עמי יאמר אלקיכם קסד

ט ו כל הבשר הציר טז
טג טז הנותן בים דרך קצ
מד ו אני ראשין ואני אחרון דז
נ א כה אמר ה' אינה ספר כריתות רצד
נא ה כי תודה מאתי תצא רצז
נב ה כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון קסז
נב ו קראוהי בחיותו קרוב רסח
נב ז כי ירבה למלות רצד
נב ט אשרו אנוש יעשה זאת טז
נב ח שוחטי הילדים קסג
נב ז והביאותים אל הר קדשי ושמתים קסז
נב טו אשכון ואת דבא רסד
נב יג אם תשוב משבת רגליך עשות הפצוק רסד
נב יד והאכלתיך נחלת יעקב אביך שגח
נא ה אני ה' זנו שונא גול בעולה קצח
טג ו על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים שסז
טג ד יום נקם בלבי יתגלו בחדש ומועד יג ייד
טו טז כי באש ה' נשפט קפה קצז
טו כד יהיו דראון לכל בשר טג

ירמיה

א ו יאמר אהה ה' הנה לא ידעתה קנו
א יד מצפון תפתח הרעה י טג
ב ג זכרתי לך חסד נעוריד רג
ג ד שמעו דבר ה' בית יעקב קנו
ג יא התיכיר גו אלקים יהמה לא אלקים קנה
ג טב תיכרך רעותך קסח קע
ג כד תאנה מי ישיבנה קנא קסח
ה טו קזה לשלום ואין טוב קסד
יג יז במסתרים תבכה נפשי רכט שמג
נא יג בית דוד כה אמר ה' דינו לבקר משפט רלו
נב ז ודרשו את שלום רסז
נב יג ובקשתם אותי ומצאתם קג
ל וי כי נדחה קראי לך קצד
ל א ב כי אתא ה' רנו ליעקב שמהה קצט
ל א ד בבני יבאו זכחנותים אובילים רל
ל א ז קול ברמה נשמע נהי בני תמרורים רל
ל א יד הבן יקוד לי אפרים רל
ט א והוא אמור בויקים כביכול שגא

יחזקאל

א א ואני בהוך הנולה שגא
א כח כמראה הקשת אשר יהיה בענן קיג קיח
ג א אבל את המעלה הזאת טא
ה יד ויבא אותי אל פתח בית ה' י קמט קנג
יד ה למען תפוש את בני בלבם קסג
טז ז ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמך טג
כט ט והיתה ארץ מצרים לשממה טז
לד ד את הנחלות לא חזקתם קג

מפתח

ה

תהילים

עבדו את ה' ביראה ונילו ברעדה רמז
 מנינו על אלקים מושיע ישרי לב צה
 תכין לבם תקשיב אזנך קעא
 למנצה על השמינות תכא
 ואני בהסדך בטחתי וגל לבי בישועתך צד
 מלפניך משפטו יצא קסט רמא
 וצפונך תמלא בטנים כב
 מהולל אקרא ה' מאיבי אושע רמז שפו
 ישת השך סתרו סביבותי סג
 למנצה על אילת השחר רפה תסב תקז תקבל
 כך בטחו אבותינו תקז
 יבש בחרם כחי רמז
 כי יחי המליכה ומושל בניימ שדמ
 גם כי אלך בוגא צלמות לא אירא רע .. רד
 יורה הפאים בדרך קעא
 אהת שאלתי מאת ה' אותה אבקש שב שש שפו
 כי יצפנני בסוכה ביוסרעה יסתורני שפה
 מזמור שיר הנזכת הבית תכמ
 כגמול עלי אמו יח
 אתה סתר לי מצר תצרני תקיד
 עין ה' אל יראני למהלום לחסדו תפט
 כי בו ישמח לבנו כי בשם קדשו בטהנו צד
 גדלו לה' אתי יד
 אדם ובהמה תישע ה' קסא
 מה יקר הסדך תכמ תל
 ייד רשעים אל תנדני תמה
 הודיעני ה' קצי ומרת ימו מה היא שגז
 הנה טפחות נהתה ימי שפט שסד
 שלח אורך זאתך רמא תלמ תסד תעג
 השימני משל בניימ ריג
 רחש לבי דבר טוב תנמ תפ
 אהבת צדק ותשנא רשע צו
 למנצה לבני קרח מזמור רכה
 מלך אלקים על גוים שבא שפג
 הן בעון חוללתי קעט
 אשר יהדיו נמתק סוד בבית אלקים קסט
 לא-ל נמר עלי תקב
 בטאונים לעלות תמה מהבל יחד רמז
 אחת דבר אלקים שתים זו שמעתי קיא
 ישמח צדוק בה' וחסה בו צו
 תכין דגנס כי כן תביניה קעא
 פלג אלקים מלא מים תכין דגנס צו
 למנצה בנינות מזמור שיר תל
 ממקור ישראל יח
 תנו עוז לאלקים על ישראל גאותו קג
 ואני תפילה לך ה' עת רצון אלקים קא
 אל תשליכני וג' כמלות כוחי קסה רמב
 ואני כמעט נסיו דגלי שח

כושו והכלמו מדרכיכם בית ישראל קסט
 ומלאו יהו קעה
 בראשון בארבעה עשר יום לחדש גח

הושע

אחר ישובו בני ישראל קעג רג שפג
 ופחדו אל ה' ואל מובי ריד
 זיבא כגשם לנו קיה
 נורו לכם ניר של
 עד יבא יורה צדק לכם רעז
 אחרי ה' ילכו בארץ ישאנו קעב
 שובה ישראל עד ה' אלקך רעז

יואל

תקעו שופר בציון קדשו צום קראו עצרה הער

עמוס

נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל קעב

עובדיה

והי' בית יעקב אשר תלמ

מירכה

ויעבור מלכם לפניהם והי' בראשם שעה
 בונה ציון כדמים ירושלים בעולה קנו
 כי כל העמים ילכו איש בשם אלקיו קעג
 אשר הרויעותי קעה
 כי אשב בחשך ה' אור לי תלח תנא
 כימו צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות ה'
 תתן אמת ליעקב סג

חבקוק

כי אבן מקור תועק קסט
 יצאת לישע עמך ע קיה
 שמעתי והרנו במני לקול צללו שפתי עט

זכריה

ואני אחיה לה חומת אש סביב קנח קנט
 כה אמר ה' צום הרביעי וכי יהיה לששון קסט
 והי' עליהם יראה והצא כבוד הצו ריד
 תשים ככור אש תה
 והיה לעת ערב יהי אור שסא
 ביום ההוא יהי ה' אחד קיב
 והי' ה' למלך על כל הארץ קפו

מלאכי

תורת אמת היתה בפייה שגח
 שובו אלי ואשובה אליכם יג קעז
 והשיב לב אבות על בנים ששב

קטפ קטפ ראש דברך אמת תפכ
 קטפ קטפ תעיתי כשה אובד בקש עבדך שעט
 קכא א אשא עיני אל ההרים תפד
 קל ג אס עונות תשמור קפכ דש
 קל ה והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו שג
 קלכ ט כהניך ילכשו צדק תמוג
 קלכ יז ערכתי נר למשיחי תלכ
 קלג א הנה מה טוב ומה נעים תסה
 קלז ה אם לא אעלה את ירושלים שסה
 קלה כג זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו תסה
 קמ א חלצני ה' מאדם רע שנא
 קמה מז פותח את ידך ומשביע רה
 קמה כ שומר ה' את כל אוהביו ר רמו
 קמו יד השם גבולך שלום זוז

משלי

ג ט אור צדקים ישמח ונר רשעים ידעך תלד
 ג כח אל תאמר לדעך לך ושוב ומהר אתן רצו
 ו כג כי נר מצוה ותורה אור תל תמה
 ז ה לשמרך מאשה זרה מנכרים אמרו קצט
 ז יט כי אין האיש בביתו נג
 ח כא ושבתה הארץ שבת לה להנחיל אוהבי יש קא
 ח ל ואחי אצלו אמן ואחי שעשועים תעו
 יא ג תומת ישרים תנחם קמג קמח
 מז יא פלם ומאזני משפט לה' קעט
 כ ז מתהלך בתומו צדיק אשרי בנו אחריו ריג
 כ כז נר ה' נשמת אדם חופש כל

הדרי כפן תלד תמח
 ככ ה צינים פחים בדרך עקש תמוז
 ככ ו חנוך לנער על פי דרכו תמוז
 ככ י גרש לץ דא
 כג כג אמת קנה ואל תמכור דד
 כז ט שמן וקמרת ישמח לב תסט
 כח ט מסיר אזנו משמוע תורה קז
 כ ט אכלה ומהתה את פיה יח
 לא א אשת חיל מי ימצא ריב
 לא יד היתה כאנות סוהר קנה שכג

איוב

א ה ככה יעשה איוב א
 ג ה במספר ירחים קנא
 ה יח ימחץ וידו תרפנה קעה
 יד ד מי יתן סוהר מטמא קה
 יד יא אזלו מים מני ים ונהר יהרב ויבש ש
 יט טו מבשרי אחזה אלקי קסז
 לא א ברית כרתי לעיני ומה אתבונן קעד
 לד יט ולא ניכר שוע לפני דל יח
 מא ג מי הקדימני ואשלם תפט

עג יד ואני ננוע כל היום רנג
 עו ד יהי בשלם סכו ומעונתי בציון שב שמוז
 עה סה ויקץ כישן ה' כנבור מתרונן מיון תקיז
 עט ז שפוך חמתך אל הגוים ז
 פ ב ה' אלקים צבאות השיבנו ריב
 פא ד תקעו בהדש שופר קצא רי רכג
 פא ה כי חוק לישראל הוא ה
 פא ז הסירותי מסבל שכמו שלג
 פו יז עשה עמי אות לטובה שיג
 פט א משכיל לאיתן האזרחי שפט
 פט ג שמים תכין אמונתך כהם שפט
 פט מז אשרי העם יודעי תרועה רג רבת רעג
 פט נז כסאי כשמש נגדו ג
 פט טז ואתה זנת ותמאס קס
 פט נ איה חסדוך הראשונים שפה
 צ ג תשב אנוש עד דכא שלו שלו
 צכ י כי הגה אויביך ה' דיז
 צד א קל נקמות ה' קל נקמות הופיע קפד
 צה ה אשר לו חים והוא עשהו קפט
 צז יט יעלזו שדי וכל אשר בו שמ
 צז י שומר נפשות חסידיו כז
 צז יא אור זרוע לצדיק צד תמט
 ק ב עבדו את ה' בשמחה קפא
 קג ז יודיע דרכיו למשה תעט
 קג ב גבורי כח עושי דברו קמח
 קד א ברכו נפשי את ה' צב
 קד ט המביט לארץ ותרעד תמט
 קז א הודו לה' כי טוב תסד
 קח ה אלקים דיבר בקדשו שמה שפט
 קט י אודה ה' מאוד כפי תעו
 קיא ט פדות שלח לעמו תמה
 קיב ד רם על כל גוים ה' תסט
 קיג א הללו עבדי ה' מכ
 קיג א מושיבי עקרת הבית מב
 קפו ג למה יאמרו הגוים שפה
 קסו ט ישראל במה בה' רלה
 קסו מז השמים שמים לה' תקא
 קסו יז לא המתים שלו
 קסו יב מה אשיב לה' נג
 קסו יג כום ישועות אשא נג
 קסו מז אנה ה' כי אני עבדך נג
 קסו יח נדרי לה' אשלם נג
 קסו יט בחצרות בית ה' נד
 קיז א הללו את ה' כל גוים שסה תסד
 קיה כג מאת ה' היתה זאת נד
 קיה כז אפרו חג בעבותים עד קרנות המזבח פכ
 קיט צז מאויבי תחכמני לז
 קיט צט מכל מלמדי השכלתי שכב
 קיט קנז רחמיך רבים ה' במשפטך היגונו קצ שפה

אסתר	א ד	בהראותו את עושר כבוד מלכותו... תקנב
	א ח	והשתיה כדת אין אונס... תקד
	א יט	יצא דבר מלכות מלפניו... רטב
	א יט	אשר לא תבא ושתי לפני המלך... תקה
	ט י	לא הנידה אסתר את עמה ואת מולדתה תקבה
	ט יג	ובזה הנערה באה אל המלך... תקכ
	ט טז	ותלקח אסתר אל בית המלך
		בהחדש העשירי... תעז
	ט כ	אין אסתר מגדת את מולדתה ואת עמה קנג
	ג א	אחר הדברים האלה גדל המלך... תקח
	ג ב	ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה... תקח
	ד א	ויועק זעקה גדולה ומרה... תקו
	ד ד	ותתחלהל המלכה מאד... תקכ
	ד ח	לאסתר המלכה לבא אל המלך... תקכב
	ד טז	ובכן אבוא אל המלך אשר לא כדת... תקט
	ד טז	וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו... תקח
	ד יז	ויעבור מרדכי... תקיב
	ה ב	ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב תקפד
	ז ב	מה בקשתך עד חצי המלכות ותעש... תקי
	ז ה	מי הוא זה ואיזה הוא... תקח תקכג
	ז ח	והמן נפל על המטה אשר אסתר עליה... קג
	ט כ	הקרובים והרחוקים לקיים עליהם... תקכג
	ט כב	לעשות אותם ימי משתה ושמחה... תקיא
	ט כז	קימו וקבלו היהודים עליהם... תקבה
	ט כח	משפחה ומשפחה... תקיב
	ט כט	ומאמר אסתר קיים... תקיח
	י א	וישם המלך אחשוורוש מס על הארץ... תקיג

קהלת	ד א	ושבתי וגו' את כל העשוקים... פה
	ה יא	מתוקה שנת העובד... שכט
	ז א	טוב שם משמן טוב... צד
	ז כג	אמרתי אחכמה וזויה רחוקה ממני... תקכז
	ט ז	לך אכול בשמחה לחמך... שלה
	י ב	כי עוף השמים יוליך את הקול... תז
	יא א	שלה לחמך על פני המים... תו
	יא ז	ומתוק האור וטוב לעינים... תעב
	יב יא	בעלי אסופות כולם נתנו מרועה אחד... קח

דברי הימים א

טז לא	ישמחו השמים ותגל הארץ... יב
כה ט	דע את אלקי אביך ועבדהו... קע

דברי הימים ב

ז י	ביום עשרים ושלושה לחדש השביעי... תי
כא	ויעשו בני הנמצאים בירושלים... סא
כב יח	וכל צבא השמים עומדים... קצז

דניאל	ב	ועמד על כנו מעביר נוגש הדר מלכות... תלג
	א	והיתה עת צרה אשר לא נהיתה... דלח דעז
נחמיה	ד	ויעמוד עזרא על מגדל עץ... שיג
	ט	אל תתאבלו ואל תבכו... רב
	י	אכלו משמנים ושתו ממתקים... ריח
	יז	ויעשו כל הקהל השבים מן השבי סוכות שמ
	ט	ותקם את דבריך כי צדיק אתה... נח

שיר השירים

א ג	לרוח שמניך טובים... תמב
א יב	עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו... סג
ב ב	בצלו המדתי וישבתי... שיט
ב ד	הביאני אל בית היין ודגלו עלי אהבה... קיג
ג א	על משכבי בלילות... רצה
ג יא	צאנה וראנה בנות ציון במלך שלמה תיא תגח
ד טו	ונזולים מן לבנון... ס
ה ב	אני ישנה... ס
ה ה	קמתי אני לפתוח לדודי... קע
ה טז	ובלו מחמדים... רד
ו ז	כפלה הרמון רקתך מבעד לצמתך... תפט
ז ח	זאת קומתך דמתה לתמר... שלד
ח יד	כרח דודי ודמה לך לצבי או... ק
	לעופר האילים... סג

רות

ב יב	ותהי משכרתך שלימה מעם ה'... קפו
ג י	ויאמר ברובה את להי בתי הטבת חסדך שפה
ג יג	אם יגאלך טוב... ח

איכה

א ג	גלתה יהודה מעוני... קסא
א טו	קרא עלי מועד... קנט
א טז	עיני עיני יורדה מים... קסו
א יט	קראתי למאהבי המה רמוני כחני... קסב
ב יג	גדול כים שכרך מי ירפא לך מג עו קכד קפא
ב יט	קומי רני בלילה לראש אשמורות... קנו
ג ח	גם כי אזעק ואשיע שתם תפלתי... שיג
ג כ	זכור תזכור ותשוח עלי נפשי... קסד
ג כא	זאת אישבי אל לבי... קפו
ג כב	נחנו פשענו ומרינו אתה לא סלחת קנו קעה
ג כג	סכות בענן לך מעביר
	תפלה... יג קסא קפו שיט שכג שכו
ג כט	עיני נגרה ולא תדמה... קסד
ד יא	ויצת אש בציון ותאכל יסודותיה... קנה
ד יז	עודתי תכלינה עינינו אל עזרתינו... קנה
ה כא	השיבנו ה' אליך ונשובה... יג שיא

מפתח בבלי וירושלמי

ברכות		ל"ב ע"ב	גם אלה תשכחנה	קס"ה
ג ע"א	תודיה ועונן ממהזור ויטרו ע"ד הקדיש	ל"ב ע"ב	מיום שחרב ביהמ"ק נעשה חומת ברזל	רנ"א
ה ע"ב	כל הנותן מטרו בין צפון לדרום וכו'	ל"ד ע"ב	מקום שבעלי תשובה עומדים	רצ
ה	לעולם ירגיז אדם	ל"ה ע"ב	הרבה עשו ב"שכ"י ולא עלתה בידם	כ"ב
ה	כשיצרו מתגבר עליו	מ"ג	פטיעה גסה נוטלת	קנ"ה
ה	ואין טוב אלא תורה	מ"ט ע"א	הני שתיים שייכים	תקמ"ז
ז ע"א	בתפילין דמארי עלמא מה כתיב מי כעמך ישראל וכו'	נ"א	בתודיה שמאל מהו שתסייע	תל"ה תנ"ח
ז	רצה לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה	נ"ד	חייב אדם לברך	קס"ז
ז	הקב"ה מתפלל יח"ד שיכבשו רחמי	נ"ה ע"א	קיר גמוי היינו קיר בלשון יון	קפ"ט
ז ע"א	מנין לעשרה שמתפללים	נ"ה ע"א	שלשה צריכין רחמים	ר"ח
ז ע"ב	כיון שבא הקב"ה ולא מצא וכו'	נ"ה	שעיון תפילה מזכיר עונותיו	קס"ג
ז ע"ב	תפילה דברים העומדים ברומי של עולם	נ"ח	תנא משמ"י דרי עקיבא לך ה'	ק"ד
ז	הקב"ה מניח תפילין	ס	חייב אדם לברך על וכו'	מ"ב
ז	למען אברהם שקראך ארון	ס ע"א	מכאן שניתן רשות לרופא לרפאות	תנ"ד
ט	מחפזון מצרים בלילה	ס"א ע"א	אחרי ארי ולא אחרי אשה	קע"ב
ט ע"א	דלכיע כשננאלו ממצרים	ס"א	צריכין לשוב בחודש אב	קע"ב
ט	ומקרא מלא ממחרת הפסח	ס"א	רשעים יצו"ד שופטין	רצ"ד
ט	מ"ד בע"כ דישאל	ס"א ע"ב	שיש לך אדם שממונו חביב	כ"א
ט ע"א	כדאי הוא ר"ש לסמוך עליו בשעת הדחק	ס"ד	הנפטר מן המת יאמר לך בשלום	ה
ט ע"ב	דסמך גאולה לתפלה ולא פסיק חובא	ס"ד	ותתפלל הנה אל ה'	קפ"ג
י	לא תאכלו על חדם	ס"ד ע"א	שיכנס בעובי הקורה	ר"ז רל"ט
י	כל התולה בזכות עצמו תולין לו		יענך ה' ביום צרה	רל"ט
י	חמשה עולמים אמר דוד שירה	שבת		
י ע"ב	הרצח שלא ליהנות אל יחנה כשמואל	ד	בתודיה קודם שיבא לידו	ר"ט
יא	להזכיר מדת יום בלילה	י ע"ב	מתנה טובה יש לי בבית גמוי	שנה
יג ע"א	אל תזכרו ראשונות וקדמונות	י	הדן דין אמת לאמתו	תנ"ח
יג	עד שתהיי יצי"מ מפל	י"ב ע"א	המבקך את החולה אומר כדאי הוא שתנן תנ"ד	תנ"ד
יז ע"א	גלוי לפניך שרצוננו לעשות רצונך	י"ב ע"ב	ר"י קרא והמח	ס"ה
יז	אשרי מי שגדל בתורה וכו'	כ"א ע"ב	מצות נר הנוכה	תל"ט
יז ע"ב	בתוס' והן גונזין בזרוע	כ"א	מאי הנוכה	ת"מ
יז ע"ב	בתודיה שיש להגיה בפיוט הן בזרוע	כ"ב ע"א	מים אין בו אבל נחשים וכו'	ר"מ
יח	צדיקים במיתתן נקראו חיים	כ"ב	אסור להרצות מעות	תמ"ג
כ	השכים ונפל פסוק לתוך פיו	כ"ב	תוס' ד"ה נר הנוכה שהניחה	תנ"א
כ"ז ע"ב	תפילות כנגד תמידין תקנום	כ"ג	אשר קדשנו במצוותיו על דרבנן	פ"ז
כ"ז	תפילות אבות תקנום	כ"ג ע"א	כי אכסנאי משתתף בפרומה	תל"ד
כ"ז ע"א	אמנם רב המנינא ח"י אימרה	כ"ג ע"ב	הרניל בנר הנוכה הויין לו בנים ת"ח תמ"ג תס"ה	
כ"ז ע"ב	איזול ואמלק בביתי	כ"ג	נשים חייבות בנר הנוכה	תכ"ח ש"פ
כ"ח ע"א	הרי אני כבן שבעים שנה	כ"ד	שלה שלמה לבו מדרשא	רל"א רנ"ג
כ"ח ע"ב	במקום גילה שם תהא רעדה	כ"ד ע"א	שביקש דוד מהקב"ה הודיעני באוהה וכו'	שנ"ז
כ"ט ע"א	על בריאת היצו"ר מתחרט	ל"א ע"א	בנכרים שבאו לגייר	של"ח
	הקב"ה כביכול קעה קפ"ג קפ"ד קפ"ג שצח	ל"א ע"א	והי' אמונת עתיך חוסן וכו'	תמ"ה

פח ע"א	הני בתים הראשון היה כנגד אברהם	פח	מלך וצבור מלך נכנס תחילה לדין	רה
פה ע"א	לא כאברהם שקראו הר מג פה רו ריד רמא	פו	בארבעה פרקין העולם נידון	רו
פ	רמג שנג שם שעב שפה תלח תנב תס תצג	פז	למה תוקעין רחמנא אמרו תקעו	רמב רסח
פה	ביעקב שקראו בית	פח	קודם יוהכ"פ נידון לשעבר	רפה
פה	או יחי' סוכה מלא וא"ו	פז	רחמנא אמר תקעו וכו'	שלג
פה	שיכנה ב"ב ויכון סוכת הוד הנופלת	פז	שגור דין נחתם ביוה"כ	שפט
פה	וחג הסיכות כנגד יעקב	יז	בי"ג מדות הרהמים	קיב
פה	בית יעקב אמת	יז	אני הוא קודם שיחטא אדם	קיב
פה	שיחיה בנין עדי עד לנצח	יז ע"א	רב הסד מטה כלפי חסד	קפ תלו
פט	מהיות משה מהיותיה דשה	יז ע"ב	מדת וחנין שעונה הצועק וכו'	תנב
צו	במתני' ואכלתם אותו בהפזון	יז ע"ב	זפניהם דומין כשולי קדרה	קמט
קה ע"א	שהיה הדרך לתלמידים להיות אצל רבם	יח	דרשו ה' בהמצאו אלו עשרה וכו'	רפה
קט ע"ב	דחיכו מתקני ד' כוסות	יח	קראהו בהיותו קרוב	הער
קט	הוטפין מצה בלילי פסחים בשביל וכו'	יח	במעלות בני מרון	צו ריד
קט	מה דרכו של עני בפרוסה וכו'	כא ע"ב	חמישים שערי בינה	תכא
קי ע"א	אר"י דבזמן שראה פני השוק	כג ע"ב	מאי גולה א"ר יוסף זה פומבדיתא	קלד
קיב ע"א	אל רשב"י רבי למדני תורה	כה	אתם אפילו שונגים	ב
קיג	ת"ד ג' חיהן אינם חיים	כו ע"א	מאי משמע דהאי ויבלא	רפח
קפז	וע"כ משברים המצה ומחלקים לאפיקומן	כו ע"א	דפרוכיה שופר נמי מכחין הוא	רמו
קמז	מוזג לו כוס שני וכאן הבן שואל	כו	דכל השופרות נקראו קרן	קצו
קפז ע"ב	עד היכן הוא אומר ונאמר לפני הללויה	כו ע"ב	שופר של ר"ה	רבד
קפז	מתחיל בנגות ומסיים בשכה	כט	במתני' יום טוב של ר"ה שחל בשבת	רפ
קיה ע"ב	דלותי ולי יהושיע	ץ	רש"י דבנין לעתיד בודי שמים	רלה
קיט ע"ב	עה"כ זה וז"ש כוס ישועות אשא	לא ע"א	כשהמאו ישראל נמעה השכינה וכו'	שפז שעז
קיט	עשאה כמצולה שאין בה דגים	לב ע"א	מנין שאומרים מלכות	ריוט
קיט	שיאמר דוד אני אברך ולי נאה לברך	לב ע"ב	אין אומרים הלל בר"ה	ר רו רכה
קמה	מפני מה מודעים שבכל וכו'	טז ע"א	ואז זמן השפעת פרנסה	כד

שקלים

ב	באחד באדר משמייעין על וכו' תפה תפב תצ	יזכא	
ראש השנה		ד ע"ב	יזכסו חענן ששת ימים
ב	פסח הוא ר"ה לרגלים	ד ע"ב	במקום גילה שם תחא רעדה
ב	יום אחד בשנה חשוב שנה	יח ע"א	ערב יוהכ"פ שחרית מעמידין
ז ע"ב	מאי ואכלהו ולדה שלמים בחג	כ ע"א	שס"ד דביוהכ"פ לית לי לאסטוני
ז	דתני ר' שמעי' עצרת בא	כב	שאל המלך כבן שנה שלא המא
	בחמשה כסין	כב	מפני מה לא נמשכה מלכות שאל
ח ע"ב	כי חק הוא לישראל	כג ע"ב	קיים אברהם אפי' עירובי תבשילין
יא ע"א	את ריב ה' דא שכינתא	כט	הרהורי עבירה קשים מעבירה
יא	בניסן נגאלו ובניסן עתידין ליגאל	לב ע"ב	ורש"י ד"ה כפרתן מרובה
יא	שהוא איתן ומרובה במצוות	לב ע"ב	בגדי לבן ביוהכ"פ עבודת פנים אינה מכפרת שב
יא	כתוב הכא תיקעו בחודש שופר	מז ע"א	ושוב אמרו עליו על ר' ישמעאל בן קמחית שב
יא	זמן הגאולה הוא כיום ר"ה	נג ע"ב	שהתפללתי עליכם ועל בית המקדש וכו'
מז	בפסח נדונין על התבואה	נד	מצאו האויבים כיום ת"כ את הכרובים
מז	בעצרת נדונין על פירות האילן	סז	במתני' על כל סוכה וסוכה אומרים וכו'
מז	מלך וצבור מלך נכנס תחלה	סט ע"ב	הן הן גבורותיו
מז	ג ספרים נפתחים	סט	כשביטלוהו ליצרא דתאזה
מז	שנה שרשה בתחלה מתעשרת במופח	עא ע"א	שאמר דהע"ה אתהלך לפני ה'
מז	א"ר יצחק כל שנה שאין תוקעים וכו'	עב ע"ב	במטותא מנייכי דלא תירתי תרתי גהינם
מז	במתני' כל באי עולם עוברים לפניו	עז ע"ב	חמר"י וריהנא פקחין
		פ	במתני' הטאת ואשם ודאי מכפרין

מפתח

יא

שמה	למ ע"א	הלוקח לולב מחבירו בשביעית	קעו רפב	האומר אחטא ואשוב אין זכו	פח
תצג	למ	כו עובר ליישני דאקדמו הוא	קפ	תשובה מאהבה זדונות נעשין בזכויות	פז
שלה	למ	כל המצוות מברך עליהם עובר לעשייתן שלא	רעט	חילול השם אין לו כפרה ביהכ"פ	פח
	מא ע"א	ציון דורש אין לה מכלל	רפא	היכי דמי בעל תשובה	פח
		דבעי דרישת	קצד תנפ	ונקה לשבים	פז ע"א
	מא ע"א	רש"י ותוס' הכותל הקדושה שחיא	רפג תעט	שובו בנים שובבים	פז ע"א
		היסודות של כותל הר הבית	רפב	תשובה מיראה זדונות נעשים לו כשגגות	פז ע"ב
	מ ע"א	תוס' רש"י זהו רמז כי השוין בני שלם תכו	שפז	מחשב העונות לפיכך כסוכות	פז ע"ב
	מא	תוס' זה סדר התמיד לעבודת בית אלקינו קנט		גדולה תשובה שדוחה ל"ת שבתורה רפה שפב	פז ע"ב
	מא ע"ב	שתהא לקיחה ביד כל א' וא'		המוכה את הרבים אין המא בא על ידו לג קג	פז ע"א
	מב ע"א	תינוק היודע לדבר אביו מלמדו תורה			
	מה	מצות ערבה כיצר			
	מה	תוס' והיינו הושענת שישמע לעצמו			
	מה	אמר רשב"י שיכולנו לפסור את כל	שפג	סוכה לעתיד וסוכה תהי לצל יומם	ג ע"א
		העולם כולו		כולה לר' זירא לא אמרי ההוא	ג ע"ב
	מה ע"ב	כל העושה איסור להג	שפג	לימות המשיח	
	מה	ר' לוי אמר בתמר מה תמר זה זכו	תצז	למדו שיעור י' מפחים לסוכה מארון זכו	ה
	מה	כל המצוות בולן אין אדם יוצא	שפג	ואותו מפה היכן מעמידו	ו ע"ב
	מז	אתרוג שנפסלה לשון נקבה	שפב	בשבת שחל בתוך ימי הסוכות	ז ע"א
	מז ע"א	הכל גדול הדור	שלב	סוכת ננב"ך	ח ע"ב
	מז	שמיני עצרת רגל בפ"ע	שפג	ברש"י סוכה לשם חג	ט ע"א
	מז	תוס' שיר שהיו אומרים בביהכ"פ	שכו	גוי סוכה עיפרה בקרמון זכו	י ע"א
	מה	מ"ם יודד מ"ם הרי כאן מ"ם	צא	בשביל נושאי ארונו של יוסף	פח
	מה ע"א	והיית אך שמה לרבות לילי יו"ט	שפג	אנא אכלו בסוכה והדי בחופה	כח ע"ב
		האהרון של חג	שלב	כי הוי עיילו בשכתא	כו ע"א
	מה ע"א	מתני' החלל והשמחה שמונה	קכא	אביי הוי גיים	כו ע"ב
	מה ע"ב	מעשה בצדוקי אחד שניסך ע"ג רגליו		מתני' מעשה והביאו לו לר' יוחנן	כו ע"ב
	מה	למדו ניסוך המים מהם ושאתם מים זכו	שפג	בן זכאי לטעום את התבשיל	
	מה	אמר קרא ושאתם מים בששון	תכג	מעשה בר' אילעאי שהלך להקביל פני רבו כט	מז ע"א
	מט ע"א	בניסוך המים לשיתין	מז	תוס' דילוף ג"ש משבעת ימים תשבו	מז ע"א
	מט	גדול העושה צדקה יותר מן הקרבנות		דבר גדול מעשה מרכבה	כח ע"א
	מט ע"ב	בת גדיב בתו של אברתם	כ הצד	דכשהלבנה לוקה סימן זכו	כט ע"א
	נ ע"א	שמחת בית השואבה מצוה חשובה היא	קיט	תוס' רש"י ד"ה רב יוסף זכו	כט ע"א
	נא ע"א	דהשיר הוא מטבשורי הקרבן	קסג	אמנם ישראל מונים ללבנה	כט ע"א
	נא ע"א	ודחה את השבת	רצב	בשינוי החזר לברייתי דלא הוי שינוי	ל
	נא ע"א	חסידים ואנשי מעשה היו מרקדין	שג	התא סבתא דאתא	לא ע"א
	נא	למה לא חשיב נמי כתזנת שגם	שמו	ע"כ י"ל דיותר טרוד	לא ע"ב
	נא	היא של שש	שמו	היכי דמי עבות	לב ע"ב
	נב	כל הגדול מחבירו יצרנו גדול ממנו	שמו	ת"ר ערבי נחל הגדילות על הנחל	לד ע"א
	נב	צדיקים נרמח להם כהר	שדמ	במתני' אתרוג הגזול והיבש פסול	לד ע"ב
	נב	אבר קמין יש באדם מרעיבו שבע ריז שגמ תא	רצג	ובאו חד' מונים לרצות	לה ע"א
	נב ע"ב	כביכול הקב"ה מתחרט על		מעשה בר' עקיבא שבא לביהכ"פ	לו ע"ב
	נב ע"א	יצהיר שברא אותו	שמא	ואתרוגו על כתפו	לו ע"א
	נב ע"א	אשרי זקנתינו שכפרה על ילדותינו	שמו שמח	ר' חנינא מטביל בי	לו ע"ב
	נב ע"א	שלא ראינו שינח בעינינו בימי הסוכות	שלד	מתני' צופה הייתי בר"ג ור"י שכל העם	לו ע"ב
	נב ע"א	אמרו על הלל בשה"י שמח	שלד	נענעו את לולביהן	
	נב	בשמחת בית השואבה	שפו	מ"ש לא מברכינן אלא על נטילת לולב	לז ע"ב
	נב	אם אתה תבא אל ביתי זכו	שמה	מוליך ומביא כדי לעצור זכו	לח
				והיכן היו מנענעין בהודו לה'	לז ע"ב

מפתח

קד	כמאן כר"ע דהריש וזו	פח
קפד	אין גורין גירח על הצבור	עט
	תום דיה והשקל בן השקלים ממשכום ברכות	צ
קפא	מובחן של רשעים רעה היא	תצג קג
קפב	על כל גל וגל געיתו	קבא

בתורות

קפג	תום דיה ממילוי בטר קמן	יא ע"א
קפד	ביעד מרקדון לפני הכלה	יז ע"א
קפו	דעני בן טובים אפילו סוס לרכיב	יז
קפז	אלמלי נהחוו להכני מישאל ועזרה פלחי לצלמא	יג ע"ב
קפח	נותנים לבתולה י"ב חודש	תח יז
קפט	מחוסו של רבינו הקדוש	פ ע"ב
קצ	אך אנחנו לא נעלה בחומה ח"ו	קיא

גדרים

קצא	ר' עקיבא הוכר לחמור	ג ע"א
קצב	תמי דהובא דנעשה הקמן מעכשיו	יז ע"ב
קצג	ביצחק ולא כל יצחק	לא
קצד	הגדר מן הערלים אמר	לא ע"ב
קצה	עיר קפנה ואנשים בה בעי	לב ע"ב
קצו	הסיד את בני לתת	לה
קצז	מי שמשים עצמו כמזיד נתנה לו התורה	זה ע"א
קצח	במתנה	צט
קצט	שלא יאמר אדם וכו' שיקרא	פב
קצ	ר' השוכים כמלים עני וכו'	פד ע"ב
קצא	מפני מה אין מצוין ת"ס וכו'	פא ע"א

צוים

קצב	מישה לפני בניא עצלו את פסדוק	פג ע"א
-----	------------------------------	--------

היפוח

קצג	כל המתנאה כאילו עניו	ד
קצד	כל ישיב בו נבות הדוח	ד ע"ב
קצה	לעולם ילמד אדם מדעת קונו	ה
קצו	ע"א שישבה בפתחו של אנדהם אכינו	ו
קצז	ביום הביפורים תעבורות שופר	ז
קצח	וכי לאכנה מפרץ הוא צדק	ז ע"א
קצט	אל תתירא וכו' אלא מן הצבועים	פב
קצ	אפי' עיברים שבמעזי אמן אמרו שירח	פד
קצא	ועיז שמתקנין בן בחג האסיף במזבח	פז
קצב	תחלת ניסה	פד ע"ב
קצג	יצד תיעוק ואשה תהא שמאל דוהה	פז
קצד	רימן מקרבת	פו תפג תפד
קצה	משמת רבי במלה ענה	קב
קצו	ועל מה יש לנו להשען על אבינו שבשמים קפב	קב
קצז	יתחי האמת געדות	קג
קצח	יוהכ"פ עבדות פנים אינה מכפרת	קד
קצט	אלא על מומת מקדש וקדשו	קז

יז ע"ב	מלחמת אתחלתא דגאולה הוא	יא קפד רכט
יז ע"ב	זזה תיקנו לדורות	תקז
יח ע"א	שחקב"ה קראו ליעקב	רמג
יט	אף שהיה מהחוב לעשות זכר לנס	תקיב
פ	דבר שמצותי ביום	רסה
פג ע"א	א"ל יעקב מינא לר' יהודה הני ששה דוה"כ שיג	
פד ע"א	תום הקשה רבינו אלחנן	סה
פה	ואת הארץ כי נעמה ארץ זו גורח	סז
פה ע"ב	ושמעתיא בעי צילתא	שפו
פז	אדנים משכן תמודין ר"ח אמת	תצג
פח ע"א	ר' ששת הוי יתיב בכנישתא	קעז
פ ע"ב	בעצרת קורין שבועה שבועות	קעז
פא ע"ב	עצרת נמי נקרא ר"ח	קט
פא	תום בשם המדרש הפעם שקורין פי עריות	קט
	ביוהכ"פ	רא

מועד קמין

ח	אין נושאים נשים במועד	ב
יז ע"א	ולאו בזכותא תלוי מילתא	ט
פח	מרים נפטרה מוחת נשיקה	יד
פח ע"א	בני חיי זמווני לאו בזכותא	פא קי שמח
פח ע"א	וכיון שהיא במולא ע"כ ימלט	קפד

הגנה

ג ע"ב	דברי חכמים בדורבנות	קה
ג	בתום ווחו שנקרא שבת הגדול לחיות גדול	
	בעינינו	יט
ה ע"א	כל שאינו בהסתר פנים אינו וכו'	רלז
ה ע"ב	אין עבדות לפני הקב"ה	רעז
ה ע"ב	ר' יהושע בן חנני הוי קאי בי קיסר	
	אחי לוי רב	שיג
ה ע"ב	דאמר' ומי איכא עציבא קמי קוב"ה	שמז
ה ע"ב	מה לא בהסתר פנים איתא	שמז
יב	מכה הגבורות נעשה המשכת פרנסה	קפג
יג	ומי איכא בכי קמי קוב"ה	תמט
יג	תום על כל אות ואות תולי תלים עולמות שעג	
יד ע"א	לו ילודי דברו רע"ק	קד
יד ע"ב	ר' נכנסו לפרדם	רז
טז	ואף ר"ע בקשו מלה"ש לדחפו	קד
טז	בר"ט רמון מצא תוכו אבל	פז
טז ע"ב	עכת"ה שהני זוכר מימי נערותי	פ
טז	וקורות בית של אדם	קפט
טז ע"ב	על בן מהשבין העונות לטובה בסוכות	שגז

יבמות

יג	שלא תעשו אנדות	פה
סב	אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף ל"א	פא
סג ע"ב	כל שאינו מקים מצות פו"ד	קג

ניטין

ז ע"א מאי זאת לא זאת
 ז הגוה מכנסין ועושה מהן צדקה
 יט כדאי ר"ש לסמוך עליו וכו'
 מ לעולם יראה עצמו אדם חציו הייב
 נה גול מריש וקבעה בכורה ב"ש אומרים
 מקעקע כל הבירה
 נז שדה גורא למזרח
 נח ארץ צבי כתיב בה וכוזמן שישראל
 מושבים בה
 נז ואז תתפשט א"י בכל הארצות
 נח כיון דקמלו אנב אונסו גמר
 ס לא מרת הקב"ה ברית עם ישראל
 אלא על התורה שבעי"פ
 סז ע"א דאמרי רבי שמעון פוחן הרבה
 עד ע"ב מדאצטריך לוי להלל לתקוני
 פ' הנזקין ועתידיח א"י שתתפשט וכו'
 פה לפניכם ולא לפני נכרים

קידושין

ז ע"ב האשה נקנית בשלשה דרכים
 בע"ב מקודשת לי דאמרה אכ"ע כהקדש
 ז באדם השוב שהאשה נותנת לו
 ט מי שנתמנה על הצבור אסור לעשות
 מלאכה בפרהסיא
 טו ועבדו לעולם עד הויבל
 טז ע"ב שלשה שותפים יש באדם
 זע"ב יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום
 ז בראתי יצה"ל בראתי לו תורה תכלין
 ז א"ר יוסף מריש ה"א מאן דהוה
 לפי שאמו משדלתו בדברים
 ז דגם באין עושין רצונו של מקום
 נקראים בנים
 זח ע"א בזי באדר מת משה
 טט ע"ב שכר מצוה מצוה כהאי עלמא ליבא
 פט ישב ולא עבר עבירה נותנין
 פ מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה
 פ מחשבה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה
 פ אס זכה מכריע את עצמו
 פ לעולם יראה אדם עצמו כאלו
 חציו הייב
 פט ע"א המקדש את האשה ע"מ
 שאני צדיק
 פט ע"א דבשה יחסין אינה מקודשת
 לוי ונמצא כהן דלביע
 פ מי שנתמנה על הצבור אסור לעשות
 מלאכה נב
 פט טוב שברופאים לגיהנםם

בבא קמא

טז ע"א דמאן דלא ברע במודים נעשה
 שדרה שלו נחש
 טז שקילל ורמיה אנשי ענתות בשעת אפך
 ר"י אומר בני"ה פסור מפני
 שהוא רשות מצוה
 ז ע"א מעשה בבתו של נחוניא חופר שיהין
 כל האומר הקב"ה ותרן הוא יותרן היין
 הרואה מ' בחלום סימן יפה לו
 יתיב רב אמי ורב אסי קמיה דר' יצחק
 נפחא מר א"ל לומא מר שמענתא
 זמר א"ל לימא
 עט אין גזרין גזירה על הצבור וכו'
 פה ע"א אסיא במנן מגן שויא

בבא מציעא

כג ע"ב בהני תלת מילי
 ז ע"א גבי פרה אדומה עלה עלי
 ז ע"א תוס' היתר כרוך בצד האיסור
 טו ע"א תוס' דבתנאים התקשרות שידוכים ל"ש
 אסמכתא
 פד ע"א בר"ל שא"ל ר' יוחנן חולך לאורחא
 פה בענינא לשחיטה דא"ל רבי זיל לכך מצרת
 פה ע"ב דא"ל רבי לאלוי מ"ט נגה ליה
 פה ע"ב דא"ל הנינא אי משתבח תורה
 מישראל חי'
 פה ע"ב כאליהו דאמר לברי דבריש ירחא
 פה ע"ב דאברהם יצחק ויעקב שהם ישנים
 פז ע"א צדיקים אומרים מעט ועושים הרבה
 צג ע"ב שישו מעי שישו
 קיח והתנן מודה ר"י בנר חנוכה שהוא פסור וכו' תלז

בבא בתרא

ז ע"א תוספ' ד"ה והשקל עשרים גרה
 ט ע"א אין בודקין למונות
 ט ע"ב הקב"ה לא יבעוס בחסותו על האו"ה
 ט גדול המעשה יותר מן העושה
 י ובאין עושין רש"מ נקראים עבדים
 יא ע"א וכ"ש בחבלי משיח האלו
 טו ע"א שזחו אברהם אבינו
 טז הוא השמן הוא היצה"ל
 נג ע"א לדירי דאנינא דעתאי
 מז ע"א תלויהו זכין זביניה זביני
 מח אב הש"י עשה כהוגן א"כ הרי דינו כעיקרו
 מח ע"א תוס' ד"ה אילימא
 ס ע"ב מיום שנזרה המלכות גזירת
 סב ע"א ויקנה בנגד ראש חור וכו'

עד ע"א	תא אחי לך הר סיני אזלי חזאי דהדרא לי תנו	צה ע"ב	כפלונתת רבב ורי יוסף כבואג"צ	מד קיט
עה ע"א	בהאי תלמיד דר"י דא"ל ר"י ריקא	צה	שהוא בן דוד ודוד יהו"י אצלו רק כפלג קיסר רנח	
ז ע"א	אלמלא ראית לא האמנת	פ' חלק	ללכו גליתו לאברו לא גליתו	ריד
זא ע"ב	תוס' ד"ה והשקל	פ' חלק	עד שיהי' כולו זכאי או כולו חייב	רמח
	שנענשו על שחיה להם לבקש רחמים	צה צט	דאין משיח לישראל שכבר אכלוהו	
	על בני דורם	תנב	בימי חזקיה	שעד
צט	רק בזמן שישראל עושין רצונו של מקום	קו	לא תגורו מפני איש - איש זהו הקב"ה	רמט
ק	דרך ערי מקלט שלשים ושתים	קז	אבר קמן יש באדם	רו ריו
קב ע"א	בישיבה הלך אחרי חכמה במסוכה	קט	ויקח קורה שלקח מקה	קע
	הלך אחרי זקנה	קי	החמנא ליכא בעי	ריט
קמז	אמר רב זביד האי יומא קמא	קיז	אבר קמן יש באדם מרעיבו שבוע	שנט תא
קסד	אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא רפה			
קסז	ע"א שלשה דברים צוה אחיתופל			

מכות

יב ע"א	רש"י כי לא יזכו בעינוך בדין	ריד
יז ע"ב	דילודא אימיה כר' שמעון תילוד	צג

פנהדרין

ז	רש"י לא תגורו מפני איש לא תכנים
	דבריק וכו'
יז	להלכה כשאמרן כולו חייב אז הוא זכאי
יח ע"ב	שלמדו מהאי רעיא
כא ע"א	דגס לקלא אולינן בתר מעמי
כב	אין האשה כורתת ברית אלא
	למי שעשאה כלי
כג	אין משתמשים בשרביטו של מלך
כד ע"א	גבי בני א"י על שנוחזין זל"ז בהלכה
כה ע"א	תוס' דפסקינן משחק בקוביא
לז	אין מושיבין זקן בסנהדרין
לז	חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם
מא ע"ב	עד כמה מברכין על החודש
מז	בזמן שאדם מצטער שכינה מה אומרת
מ ע"א	רש"י וזהו רבי יוסי בן קצרת
סד ע"ב	רבא אמר במשוריינתא דפוריא
	רש"י כדרך שהתינוקות קופצין
סז ע"ב	האי איתתא דהוי קא מהדרא
ע	הפרי שאכל גפן
פג ע"א	כי אתא רבין אמר בית דינו של השמונאי תלד
צ ע"א	כל ישראל יש להם חלק
צב	צדיקים שעתידי הקב"ה להחיותן
	אינן חוזרין לעפרן
צז ע"א	דור שבן דוד בא
צז ע"א	וזהי האמת נעדרת מלמד שנעשה
	עדרים עדרים
צז ע"ב	מבני ננוו של המן למדו תורה בבני ברק
צז ע"א	כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי
	אלא בתשובה פה קעג רבד רפב שעה שפד ת
צז ע"ב	אנו מחכים והוא ית' מחכה לגאלנו
צז ע"ב	תיפח עצמות של מחשבי קיצין
צה ע"א	אין בן דוד בא אלא בדור
צה ע"א	דיתוב משיח צדקינן אפחיתא דרומי רננ רנח

שבועות

ד ע"ב	בגדי לבן ביוהכ"פ עבודת פנים	שב
כו	בשבועה פרט לאנוס שלא אנסו	שיד

אבות

פ"א מ"ג	הוו כעבדים הנושמים את הרב	קכה
פ"ב מ"ד	במל רצונך מפני רצונו	קכה
פ"ב מ"ג	אל תהי רשע בפני עצמך	רו רפו
פ"ב מ"ז	היום קצר והמלאכה מרובה	קצה
פ"ב	אל תאמין בעצמך	קצט
פ"ג	שיחת תולדים מוציאים את האדם מן העולם פו	
פ"ג מ"א	על המבזה את המועדות	קעא
פ"ג מ"ב	הוי קל לראש ונח לתשהורת	קצט
פ"ג מ"ז	אם אין קמה אין תורה	פח קע קז
פ"ד	ר' שמעון אומר שלשה כתרין הן	צד
פ"ד	הילודים למות ומתים לחיות	צה
פ"ד מ"ד	כאד מאד הוי שפל דוח	לח
פ"ה	המלכות נקנית בשלשים מעלות	תקפ
ספ"ה	הוי עז כנמר זרץ כצבי	קצט
פ"ו מ"ב	בכל יום ב"ק יוצאת מחר חורב	קכו קל
פ"ו מ"י	וכמו אברהם קנין א'	רב

ע"ז

ב	כלום כפית עלינו הר בנינות	קמ קמד קמו
ב ע"ב	גם כשלא רצו היה יכולין לבזוף	קמד
ב ע"ב	כל מה דעבדין לגרמא הוא	ג
ג	החזיר הקב"ה התורה על כל האומות	קמ
ג	מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת	רח
ג	שהקב"ה שט או בעוה"ז	רכט
ד	שהיה כדי להורות תשובה לרבים	עז רפג
ד ע"ב	ע"ב כשעושין תשובה מאחכה	שכא
ד ע"ב	אמר רב יוסף לא ליצלו אינש צלותא	רד רו

ערבין
 יג ע"ב רבנור של ימות המשיח יהי של
 שמונה נימון תכא

כריתות
 ז על עבירות שבתורה בין אם עשה תשובה רעח
 ז ע"א ברת דיוה"כ לרב היכא משכית לה רחצ
 ז ע"א יוה"כ אינו מכפר אלא ביום תפב

גדה
 פ ע"א דם נעבר ונעשה חלב קבב
 ט רש"י שנעשה חלב מדם קה
 ט עה"כ מי יתן מהור מפמא קה
 יג ע"א שהם שוהמי הילדים ר"ל קבג
 ל ע"ב קודם בואו לעוה"ז משבעין אותו שפא

יד וש"מ

ברכות
 פ"א ה"א י"ד הו"א רבא וכו' בי רבי כך נאולתן תפב
 של ישראל ריש
 פ"ה ה"א א"ר אחא לכשיבוא יום רעדה תגלו ריש

שביעית
 פ"ג שאול לא זכה למלוכה אלא תעג
 ע"י שחיה זקנו

תרומות
 פ"ה ה"א שאל ר"מ לרע"ק הפורש ממך קד
 בפורש מחו

ערלה
 פ"א ה"ג האי מאן דאכיל קלג ריא תפז תפפ תצד
 דלאו דילי

הנוגה
 פ"א דהאי מס"ת לישנא דחולין קיב
 פ"א ה"ה עשיר וידו מעומה קיב

בבבירים
 פ"א ה"ז בפני משה כי הפירות שנמרי תמא
 אחרי הטובה אקרי תוכה קצה
 ליקח לו חפציו מן השוק

שבת
 פ"ב ה"ז הנותן בים דרך מן העצרת תנה
 פ"ז ה"ז דאת קטר לולבך קטור רגלך שדמ
 פ"ד ה"ז והסור ה' ממך כל חילי סד

יד ע"ב כי מס' ע"ז דאברהם אבינו
 ז על אלעזר בן דוד"י שאמר הרים בקשו עליו
 רחמים רב

יז ע"א תומ' דיעקב וכו' שהזכירו ליעקב שיג
 יח ע"א שאל ר"ה בן תרדיון שהיה יושב ועוסק קיב
 יח ע"א אי אתה יודע שאומה זו מן השמים תקה
 בז וז"ל כי יאמרו לכם רפ
 נה ע"א אשר חלק ה"א אותם להאיר קא

הוריות
 ז ע"ב אותן שזכרו הבית א' היו רוב בצבור תקז
 י ע"ב משל לשני בנ"א שצלו את פסחיהן כג

זבחים
 פב ע"א שכבנך בית שני שלשה נביאים עלו עמכם שח

מנחות
 כז ע"א שני כבשים זחלות של עצרת מעכבין וא"י קיג
 כט ע"ב אות ה מורה על תשובה פ
 לה וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא תצח
 לו ע"ב כי סתם ירך חיינו שמאל רג
 מג ע"ב למנצה על השמינית חיינו הוד לגל רביעי תפא
 נג ע"א מצה תחיה החייה נו
 נה ע"ב בשעה שחרב ביהמ"ק מצאו
 הקב"ה לאברהם רנו
 פו ע"ב נוסריקון של כנף רעננים שבד
 צט שני שלחנות א' של כסף וא' של זהב קנה
 קט ע"ב תומ' נודמן לי זקן א' שב

חולין
 ה אלו בנ"א ערומים בדעת קפא
 ז האי איתתא דהו קשא מהררא שמה
 ז גדולים צדיקים במיתתן יותר רפו
 ס ע"ב לכו ומעמי את עצמך ב
 פג ע"א רש"י בוי"ט האחרון של חג היו מרבין תפו
 פט במושה ואהרן שאמרו ונחנו "מה" מא
 צא הלא מאד והושרו פטו רמד
 צא פרע להם בית השחיטה קכב
 צא ע"א דבר שלה אדני ביעקב קנח
 קי ע"א רמי בר תמרי יאקלע לסורא ש
 קכט ע"ב פסחא זעירא פח
 קלפ אסתר מן התורה מנין קנג תקיז תקבה
 קלפ ע"ב המן מן התורה מנין תקה תקיז
 פלוגתת ב"ש וב"ה העישה כחומר שניהם עב
 קמא ע"ב עד כמה משלחה שלחה ואחדר ליה קצז

בבבירות
 נו ע"ב פעם אחת הטילה בר יוכני בוצה במקומי תצח

מפתח ענינים

סיום ניסכתא

בראש חדש אב מותר לאכול בשר בלי סיום ואינו צריך לסיום להחליש כח הס"מ כי בראש חדש ממילא נחלש תמוז, ז

טעם למנהג עשיית סיום בחדש אב, כי על ידי סיום ניסכתא נחלש כח הס"מ תמוז, ח-ט

ראה עוד ערך בין המצרים / תשעה באב / חמשה עשר באב

אבגית"ף

נותן עלה אבגית"ף זממנו נמשך השבע והשפעה תשרי ימי (הושענות), א

אבות הקדושים

כללי

כל אחד מהם היה כלול מתורה עבודה וגמילות חסדים, מכל מקום עיקר עבודת אברהם היה גמילות חסדים, יצחק בעבודה, ויעקב בתורה ניסן אגדתא, ט מזכירים זכות אבות, לומר שאנחנו בני טובים ומגיע לנו צדקה כדון עני בן טובים תשרי מאזנים, כג אנו מבקשים שהקב"ה ירחם על האבות שמצטערים בצער בנייהם תשרי מאזנים, עא

אברהם אבינו

בזכות המצה והיין ניצח אברהם אבינו במלחמתו שהיה בליל א' דפסח ניסן אגדתא, קלא ביהמ"ק הא' נגד אברהם שמסר נפשו כנגד עבודה זרה, וע"כ התגבר אז היצה"ר של ע"ז ניסן זמן, כו כשמל עצמו אברהם בראש תע"ד המשיך ישועה ונעשה ויעת"ר ונפקד בבנים תשרי יוה"ק, טז גם בהיותו זקן לא נתייאש מישועה והתפלל בבחי' נער תשרי יוה"ק, טז

כשגילו לאברהם על הגלויות לא אמרו לו שיתארך גלות אדום כ"כ כדי שלא יצטער ויבטלה תשרי יוה"ק, נב

האמונה נמשך לנו מאברהם אבינו שהיה ראש למאמינים תשרי יוה"ק, יד

מה שלחם אברהם עם המלכים היה להוציא ניצוץ מנשמת משיח שהיה אצל לוט תשרי ימי (יום א'), ז. ט

א

אב [חודש]

שם ומהות החודש

חודש אב עולה שמו למספר הקטן ביותר מכל החודשים כי אירעו בו הרבה צרות תמוז, ו החודש נקרא אב בחינת אב וראש, שבמהרה בימינו תהיה אב הירחים תמוז, ז אף שבכל חודש אב שולט עשיו והבעל דבר, מכל מקום יום א' וראש חדש אלול הוא כבר בחלקו של יעקב אלול ימי, א בעולמות העליונים מתוקן ונמתק חדש אב לגמרי אחרי ט' באב, אך בעולם העשייה יש להיזהר עד ראש חדש אלול תמוז, יא

מאמרים כלליים

בחדשים תמוז אב, מכח הגבורות נעשה המשכת פרנסה תמוז, ד בחדשים תמוז אב, אין שולט רק גבורות יצחק אלא גם בחינת חסד אברהם גניז בגווייהו להמתיק הדינים תמוז, ה החדשים תמוז אב אינם רעים בשורשם על כן יהפכו עלינו במהרה לששון ושמחה תמוז, יג בחדשים תמוז אב רוחשים הזבובים, שהם רומזים לעמלק ועשיו ששולטים בחדשים אלול אב יום, ד בחדשים תמוז אב הקלקול בב' עינים שאין אנו רואים החסדים הנסתרים אלול ימי, א בחדשים תמוז אב צריך לשוב על פגם היסוד שיהיה מתוקן בבוא חודש אלול אלול ימי, כב בחודש אב צריך למעט בשמחה דווקא באלו דברים שהוזכר בגמרא אבל אין להיות בעצבות לגמרי אדר, ב באב צריכין לשוב בתשובה וזה הכנה לחודש אלול אלול ימי, כב על ידי תקיעת שופר ניצולין מהדינים השולטין בחדשים תמוז אב וטבת תשרי תקע, יד

גאולה

אם תתאחר הגאולה ה"ו בניסן תהיה באב ניסן אגדתא, סז חודש אב הוא בבחינת ניסן ועוד יותר ברביא סגיא, כי באב תהיה הגאולה בשלימותו תמוז, ז

יעקב שמח בשמ"ע כי אז הקב"ה שמח רק בבני"ע כ"כ
יעקב שמטתו שלימה היא בשמחה תשרי זמן, כו
מפלת אדום בגאולה העתידה תהי' ע"י יעקב ויוסף
כסלו אורה, כו

התיקון הנחוץ בחנוכה להשלים הוא"ו ליעקב
ולרפאותו מצולע על ירכו כסלו אורה, קכג
בהיותו בבית לבן והי' צריך לרחמים גדולים שלא יבלע
אותו לבן ואת בניו עורר את כח אברהם בחסדו להצילו
כסלו אורה, קמד

ראה עוד ערך זכות אבות

אבן שתיה

אבן שתיה היה מרכז העולם וכל העינים שבעולם
משם נמשכים ועתה בחורבן ביהמ"ק נעשה אמריקע
המרכז של העולם וכאשר יבנה ביהמ"ק ושם האבן
שתיה יהיה מרכז העולם תשרי ישע, מו

אברהם

ראה עוד אבות הקדושים / אברהם

אברכים

אנו מתפללים על האברכים המתחילים להתחזק
בעבודת ה' שלא יבלבלם היצר הרע תשרי ישע, קטז

אגודה [כת]

זהו מעצת היצר מה שיסדו פרחי וצעירי האגודה
לבלבל ראש תשב"ד בפוליטיק ועיתונים, וכך יעקרו
שורש קדושת גידולי בית ישראל והעיקר שילמדו רק
גמ' ותוס' ופוסקים תשרי ישע, קיד

ראה עוד ערך ציונים

אדום [מלכות]

מלכות אדום הוא בחינת מלכות בעשר ספירות
דקליפה והוא כנגד מלכות כנס"י וקדושה
תשרי מאזנים, יד

עיכוב הגאולה תלוי במפלת אדום וישמעאל שהם תרין
רגלין דקליפה תשרי ישע, קו

אדם

הקב"ה ברא את האדם מורכב מחומר וצורה ועי"ז
ממילא יחסא האדם לפעמים תשרי סליחות, ל

מוכרח מדברי הפייטן שהי' יותר קשה לאברהם אבינו
למסור נפשו וגופו לה', מאשר לשחוט בנו יחידו
בעקידה תשרי ישע, קלד

יצחק אבינו

יצחק אבינו ילמד עלינו זכות ביום הדין הגדול
ניסן אגדתא, ד

הגאולה תהיה רק ע"י הבלי משיח מבחינת יצחק
ניסן אגדתא, נה. סז. פב

ביהמ"ק השני כנגד יצחק שמסר נפשו לה', וע"כ מעלו
אז במס"נ לתורת ה' ניסן זמן, כו

יצחק רצה להכניס עשיו לכח הקדושה אך הקב"ה עיכב
בערו כי לבסוף יחריב ביהמ"ק תשרי ימי (יום ג'), ג
אף שטוב לו לאדם שלא נברא מ"מ היתה הבריאה
טובה כיון שיצחק יהיה חמצדיק בעדינו עפ"י דין
תשרי ישע, ז

בעקידת יצחק באמת נשחט יצחק רק נשפע לו משמים
נשמה חדשה תשרי ישע, מח נב

יעקב אבינו

ביהמ"ק הג' יהיה כנגד יעקב בחי' אמת ע"כ נתגבר
בגלותנו השקר ניסן זמן, כו

כשאין שום מליץ יושר נחוץ להודיע ליעקב על מצב
בנ"י כדי שיעורר רחמים תשרי מאזנים, ד

עיקר הדין בר"ה אם נגאל בשנה זו וע"כ מעוררין זכות
יעקב שיבנה ביהמ"ק הג' שהוא כנגד יעקב
תשרי מאזנים, ה-ו. ח

המקטרג העיקרי הוא שרו של עשיו ויעקב כבר נצחו
ע"כ מבקשים לזכות בדין בזכות יעקב
תשרי מאזנים, ט

בר"ה צריך לבקש רחמים בעיקר בזכות יעקב שהוא
המליץ הגדול תשרי מאזנים, סג

יעקב נקרא א-ל כיון שביהמ"ק הג' כנגד יעקב ואז
יתגלה אלוקותו באמת תשרי תקע, טו

חס"מ שרו של עשיו מכונה בשם יעקב כי בכח שם
יעקב יש לו אחיזה אמנם בשם ישראל לא יכונה עוד
כוחו וינקותו תשרי יזה"ק, נז

סוכות הוא כנגד יעקב שהוא בריח התיכון הכולל מדות
אברהם ויצחק ע"כ כלולים בסוכות כל המועדים
תשרי סוכת, יז

יעקב גלל האבן מפי באר השפע שיבא ישר לישראל
כי מגודל קדושתו ברחו הקליפות ממנו תשרי זמן, י

המחלוקת יעקב עם לבן כי לבן רצה לעקור הכל ורצה
שיהי' הזיווג רק יעקב עם לאה שהיא דין אבל יעקב
עיקר עבודתו ברח"ל שהיא אהבה ורחמים
תשרי זמן, יא

אדם הראשון

אדם הראשון לא חטא ברצונו רק הכל היה רצון השי"ת
 ניסן אגדתא, קיג
 המטרה בגלות לתקן הנצוצות שנתערבו טוב ברע ע"י
 חטא אדה"ר
 ניסן אגדתא, קיג
 ע"י אכילת מצה בלא תערובת חמץ מתקנים חטא אדם
 הראשון
 ניסן זמן, יג, כד
 חוש הריח לא נפגם בחטא אדם הראשון ע"כ מתחיל
 משם התיקון
 ניסן זמן, פח
 שני חיי אדה"ר הם ת"ת כי הק"ל שנים שחטא אינם
 נחשבים
 סיון חג, סד
 בשעת קבלת התורה פסקה זוהמת ישראל לכפר חטא
 אדה"ר ובחטא העגל חזרה
 סיון חג, לא
 כל הצרות וחרבנות נמשכו מחטא אדה"ר תמוז, א
 אדה"ר פגם לעילא מבחי' בינה ע"כ צריך לתקן בימי
 הרצון בחי' אב"א מה שפגם במחשבה
 תשרי סליחות, כא
 חטא אדם הראשון נמשך מחטא האדמה ועי"ז נמשכים
 הגבורות מר"ה עד יו"כ ונמתקים ע"י הד' מינים
 תשרי יוה"ק, א

אדר

הצירוף מחודש אדר יוצא מהפ' עירה ולשורקה בני
 אתונו, להורות מצות שתיית יין בפורים אדר, א
 גם פורים נעשה ע"י שהפך הקב"ה צירוף השם של
 חודש אדר
 ניסן ראשון, י
 בחודש אדר צריך להמשיך השמחה משם ס"ג ומרומז
 בצירוף החודש
 אדר, ג
 ראש דברך אמת ר"ת אדר, כי בחודש זה הוא מחיית
 עמלק ואז יכון לעולם בדיעה ישרה באמת אדר, יא
 בחודש אדר מסוגל לינצל מעין הרע, וזהו מזל אדר
 דגים שאין עין הרע שולט בהם, וזהו ג"כ ענין השקלים
 באדר לבטל עין הרע שרצה המן להטיל בבני ישראל
 אדר, ה
 מזל אדר דגים ר"ת אדם כי פורים ופסח כחד חשיבי,
 ופסח הכנה לשבועות וע"כ פורים הוא הכנה לשבועות,
 שאז תכלית השלימות לתיקון האד"ם אדר, י
 ביאור בדברי ספר יצירה המליך' בשחוק יצר בו דגים
 בעולם ואדר בשנה וסחול בנפש זו"נ - לרמז עניני
 השחוק שעושין בפורים אדר, ז
 בחודש אדר צריך לשוב בתשובה על עון היסוד, כי
 הוא זמן שמחה ומסוגל יותר לתשובה מאחבה שמכפר
 על פגם היסוד, משא"כ באלול עושים תשובה מיראה
 אדר, ח

בחודש אדר הוא תיקון היסוד ואז נשלם צורת אדם,
 וע"כ מזל אדר דגים ר"ת אדם אדר, ט
 בחודש אדר לא מוזכר בגמ' במה צריך להרבות בשמחה
 שלא כדוגמת חודש אב שביאר במה צריך למעט כי
 באב ר"ל דווקא באלו ימעט ולא באחרינא שלא יהיה
 בעצבות משא"כ באדר צריך להרבות בכל דבר שייך
 אדר, ב

באדר המצוה להרבות בשמחה דוגמת השמחה שהיתה
 בבהימ"ק בימים טובים שהיתה בבחי' ב' עינים פב"פ
 אדר שקלים, ז

בכח השקלים שנתנו בני' בחודש הזה נתרום קרנם
 ונתרום כבוד ה' אדר, יב

אף שאנו מצפים בכל חודש אדר שבו היתה מחיית
 עמלק לזכות למחיית עמלק בשלימות ולגאולה מ"מ
 זה תלוי רק ברצונו יתב' אדר, יג

מ"ש חז"ל משנכנס אדר מרבין בשמחה הוא לחיוב
 ולא לרשות בלבד והשמחה הוא ענין גדול מאד
 אדר, יד

באדר שהוא זמן מחיית עמלק צריך לזיזר בפרטות
 ולתקן דרכנו, וליזזר במדת היסוד בטבילה לקריו, וכן
 לעשות צרכי רבים ולהיבדל מרשעים, וע"כ הוא זמן
 שמחה מכח התרת הספיקות שהטיל עמלק בנו
 אדר שקלים, יג

ביאור דברי רש"י אהא דמשכננס אדר מרבין בשמחה
 שכי דימי ניסים היו לישראל פורים ופסח
 אדר שקלים, כא

מחיית עמלק היתה בחודש אדר שעמלק יונק מבחי'
 תפארת שהוא אמת ואדר ר"ת ראש דברך אמת
 אדר זכור, ב

אדר שני

באדר ובפרט חדש אדר ב' מסוגל ביותר לתיקון עון
 ידחים, ח

אדר בשנת העיבור בחי' וא"ו רומז ל"ג מכילין דרחמי
 ששרשם נמשך ממדת ואמת וע"כ ראש דברך אמת ר"ת
 אדר, יא

גזירת המן היתה על אדר שני, והוא מחסדו ית"ש כי
 באדר ב' אין שום צירוף רק הוא כולל כל הצירופים,
 וע"כ נתבטל ממילא גזירתו אדר שני, א

המן הפיל פור על ישראל באדר ב' בחושבו שהצירוף
 שם הוי' יהי' הפוך כמו בתמוז, רק שהשי"ת הפכו ונהפך
 החודש לשמחה אדר שני, א / אדר ימי, יד

לישראל שהולכים ע"פ הב"ד בקידוש החודש אין מזל
 שולט באדר שני, אך עכו"ם הנולדים באדר ב' הם תחת
 המזל אדר זכור, יא

אהבה

מכיון שנתן לנו ה' התורה א"כ בע"כ גם נתן לנו אהבה ויראה שנוכל לקיימה רק ע"י חטא היסוד אנו גורמים מניעת השגת התורה **סיון חג, פ**
כל הצרות באים מהסרת הדביקות וחוסר אהבת ה' **תשרי תקע, ז**
התיקון של פגם היסוד להגיע למדרגת אהבת ה' באמת ואז מעלין התאוה לשרשה **תשרי יזה"ק, כה**

אהבת חברים

ראה ערך אחדות

אהרן הכהן

כל שנה ביום השבוע שחל יומא דהילולא של משה אהרן ודוד - חל האושפיזא שלהם בסוכות שאחריהם באותו יום בשבוע **תשרי ימי (ד), .. / שם ערבה, ז**
גם בזה"ז עומד אהרן ביו"כ ומטהר נפשות בני"י במחשבה דיבור ומעשה **תשרי יזה"ק, ס**
סוכות הוא בזכות אהרן שהוא הוד ושורשו חסד וע"י הסוכה והלולב ממשיכים החסדים להמתיק הגבורות **תשרי מאני, כא**
כל האושפיזין הבאים לסוכה יש להם התחברות מיוחדת עם הסוכה, ובפרט אהרן שבזכותו היו הענני כבוד שהסוכה כנגדם **תשרי ימי (ה), ד**

אומות העולם

לישראל מועיל חשובה כי בעצם לבבם טוב משא"כ אומות העולם הם בעצם רע **ניסן ראשון, ט**
או"ה אינם יכולים לקטרג עלינו, כי הם גורמים לנו לחטוא ע"י הצרות **ניסן אגדתא, קח**
אינם יכולים לומר שהם שליחי המקום להרע לנו כי אין זה כוונתם כלל **ניסן אגדתא, קט**
אומות העולם אינם יכולים להרע לנו רק ע"י השר שלהם **ניסן אגדתא, קיד**
אומות העולם יתפעלו ויהללו לה' כאשר יעשה לנו הקב"ה חסד **ניסן אגדתא, קכב**
אומות העולם ע"י שאינם שומרים פרישת הנדה אינם יודעים במדויק יום לידת ולדם **ניסן אגדתא, קלג**
המדה ה"ג שנמשך למזלא תתאה לא שייך כלל באומות העולם **ניסן אגדתא, קלח**
אומות העולם לא רצו לקבל התורה כי א"א להם לכבוש תאוחם, משא"כ ישראל מוחזק אצלם טבע קדושת אבותם **סיון, ה**

טעות והבל לצפות לישועה משום א' מהאומות כי בסוף יצירו לישראל בגוף ונפש ויגזרו גזירות **תמוז ימי, יד**

בני"י בתפלתם עיקר כונתם למען כבוד שמו משא"כ או"ה אף המאמינים בה' כוונתם רק לצרכי עצמם **תשרי סליחות, מז**

שלום העמים (ע"י הפעלקערבונ"ד) לא הביא שום טובה לבני"י, אדרבא זה גורם צרות לישראל **תשרי סליחות, נה**

כשישראל חוטאין אין הקב"ה מעניש האומות מחשש קטרוג, והעצה הוא לשבח ולהודות לה' ועי"ז נופלין **תשרי מאזנים, עז**
האוה"ע

רוב העכו"ם היום הם כופרים בלבם בע"ז שלהם, ובפרט הקאמוניסטען, ואין להם שום אמונה, וזהו סכנה לבני"י **תשרי מאזנים, קה**

ע"י תקיעת שופר אנו מעוררין השופר הגדול שיהיה בהגאולה, וזה ע"י שהקב"ה ידין לחובה שרי אוה"ע **תשרי מאזנים, סט**

כשישפטו שרי אוה"ע על הצרות שעשו לישראל תהיה הגאולה **תשרי מאזנים, סט / שם תקע, ז**

העבודה בסוכות הוא בין לטובת האומות ובין לרעתם, שעי"ה הע' פרים ממשיכים קיומם אך גם הכנעתם לבני ישראל **תשרי סוכת, כב**

שרי של עשיו מכונה בשם יעקב, כי יש לו אחיזה בשם יעקב אבל לא בשם ישראל **תשרי יזה"ק, נז**

ע"י הלולב ממשיכים חיים עלינו וגבורות על האומות להנצל מהע' שרים **תשרי מאני, ח**

קיימא לן מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול ע"כ אין הקב"ה יכול למחול לאומות העולם כי הקב"ה שומר התורה **תשרי ישע, לט**

דאה עוד ערך תשובה / אומות העולם

אונס

תלויה וזבין זביניה זביני מטעם אומדנא ורוב דגמר ומקני **סיון מודעא, ז**

אונס בקידושין מהני מה"ת ורק אפקעינהו רבנן לקידושין מיניה **סיון מודעא, י**

כשהתנו מתחילה שגם ע"י אונס יתקיים הדבר פשוט שמועיל גם באונס **סיון מודעא, יח**

כשגם אם לא יעשה מה שחבירו אונסו, לארע לו הרע שחבירו מאיים עליו, לא מיקרי אונס **סיון מודעא, יט**

אור החיים הק'

סיפור מגודל קדושתו **תשרי ישע, יב**

איסורי דרבנן הם איסורי גברא דהם רק מכח לא תסור
אקרקפתא דגברא סיון מודעא, טו

אכזריות

אם האדם מתנהג באכזריות כן איתער עובדא לעילא
לעומתו ניסן זמן (יום ב'), א
שחיטת הפסח היתה בדרך נקמה ואכזריות ע"כ הוצרכו
להזהיר ישראל לבל ילמדו מזה ניסן זמן (יום ב'), א
התורה ניתנה כדי לנטוע מדת הרחמנות ולעקור
האכזריות מלב כל בני"י סיון חג, ג

אכילה

הנזהר תמיד במאכלו ומשקוהו שיהיה רק לשם שמים,
לא יוכלו לשלוט בו הכשפים והס"א והניצוצות הרעים
תשרי מאני, לד
בשעת האכילה יכוין שבכח האכילה יוכל לעבוד את
ה' ואז ינצל ממינות שיכולה ליכנס בו מאיזה ניצוץ
שלא תיקן במאכל, כמו שנעשה ליוחנן כה"ג שנעשה
צדוקי תשרי ישע, קכב
אכילה של צדיקים בכוונה ראויה מועילה יותר
מתענית גם לבטל גזירות וכדומה אדר ימי, יא

אלול [חודש]

ל"ג בעומר הוא כנגד חנוכה ופורים והכנה לחודש אלול
אייר גל, טו
בשבת מברכים אלול הוא הכנה לר"ה אלול ימי, ג
טעם לקריאת פ' עקב בשבת מברכים אלול כשר"ח
בש"ק אלול ימי, ג-ד
טעם לקריאת פרשת ראה בשבת לפני ר"ח אלול
אלול ימי, א-ב
השם רא"ה מסוגל למי שטועה לעלות על דרך הישר
ע"כ מתחיל חודש אלול בפרשת ראה אלול ימי, יט
רמז להפרשיות שקורין לעולם בחודש אלול
אלול ימי, יא
טעם שנקרא ער"ח אלול יום כפור קטן אלול ימי, ד
יעקב תפס חודש אלול מחלקו של עשיו ואף יום א'
דר"ח שייך ליעקב אלול ימי, א
חודש אלול הוא בבחי' י"ג מדות נפתחים שבהתחלת
החודש נתגלו החסדים מאתו
אלול ימי, ב / תשרי סליחות, יד
חודש אלול מסוגל לגאולה אלול ימי, ט, יז
טעם במה שאומרים לדוד ה' אורי וכו' מר"ח אלול
אלול ימי, ה

אחדות

כשאין נוהגים באחדות זהו פגם באמונה בה'
סיון חג, ה
ע"י אהבת חברים עובדי ה' איש את רעהו יעזרו גם
בהיותם בנמיכת המוחין סיון חג, ה

אחרונים

האחרונים מאריכים בפילפולים יעלו הרים ירדו
בקעות עד כי אדם הפשוט לא יבין זאת
תשרי מאזנים, פא

איוב

כשאיוב הצטער מהיסורים הראו לו רמז מהסוכה
ששכינתא בגלותא ואיך יחשוב מהיסורים שלו כשרבו
בגלות תשרי (ימי), ז

אייר [חודש]

כותבין אייר בב' יוד"ים, וכך כותבין גם בגט אייר, ג
ר"ת אייר הם אני ה' רופאיך והי"ד השני הכונה ליו"ד
חכמה שממנה מקור הרפואה אייר, ג
בער"ח אייר צריך לכוין בספירה השם קרע שטן
ניסן עמר, יא
הצירוף של החודש הוא השכל וידוע בחי' דעת
ניסן עמר, יב
חדש אייר מסוגל לרפואה כיון שהצירוף הוא יק"י
אייר, ב
ע"י הספירה בא' דר"ח שהוא י-ק גמשך בחי' רפואה
לכל החודש אייר, ה
חודש אייר שורשו בהרהור, ע"כ אמר משה לבני"י
הטמאים שע"י מחשבתם הטובה להקריב קרבן פסח
נחשב כאלו עשאוהו בזמנו אייר פסחא, ג
בר"ח אייר מתחיל בספח"ע מדת דעת שהוא מכוון נגד
חדש אייר ניסן עמר, יב
ביום א' דר"ח אייר שבו נמשך רפואה, הכוונה בספח"ע
היא חסד שבתפארת ובמקיפים מלכות שבהוד
אייר, ד
בחודש אייר מסוגל להשכלת התורה ע"כ מיוחס עפ"י
סדר הדגלים ליששכר אייר, א

ראה עוד ערך פסח שני

איסור דרבנן

טעם שאין חכמים גוזרים איסור שאין הציבור יכולים
לעמוד בה סיון מודעא, יב

אנו מבקשים מאליהו הנביא שיעורר רחמים עלינו לגאלינו כיון שהוא עדיין בקרבינו חי וקיים ושלט בגופו, משא"כ האבות הק' המה כולם בשמי מרומים ומתענגים בג"ע וגופם מונח בתוך ארון הקודש שוכני ארץ תשרי ישע, קלח

אמונה

ע"י שאין אנו מאמינים בה' עומדים עלינו רבנים בעלי דיעות כוזבות ניסן אגדתא, נו
תכלית הכל היא האמונה בה', אך לא ע"י חקירה ניסן אגדתא, סו
כשנגאל יכירו וידעו כולם כי היה הצדק אתנו באמונתנו ניסן אגדתא, קכא
אף אם רוב העולם יתפתו לדעות כוזבות לא ילך אחריהם ניסן אגדתא, קכב
בנ"י מאמינים שהו' כוכבי לכת אין להם שום קיום בלתי ית"ש ניסן אגדתא, קלו
מצות אמונת מציאת ה' אינה במנין ותר"ג כי היא כולל הכל ניסן זמן, ה
עיקר הנסיון בדורות אלו היא האמונה הפשוטה בה' סיון חג, פב
כשאין נוהגים באחדות זהו פגם באמונה בה' סיון חג, ה
כשבנ"י עומדים בנסיון האמונה בגלות במסי"ג זהו כבוד גדול לה' סיון חג, עד
הפוגם באמונת היחוד גורם רע וכל עוונשים על עצמו אב נחמו, ז / אלול ימי, ה
בזכות האמונה שישראל מאמינים גם בהסתור פנים, מגיע להם שיושעו תשרי סליחות, לח. מג
רוב העכו"ם אינם מאמינים בע"ז וזה סכנה לכלל ישראל תשרי מאזניים, קח
בראש השנה אנו זוכים בזכות האמונה בה' גם בהסתור פנים תשרי תקע, ט
לימוד זכות על בני"י שאין מאמינים כי כ' בדניאל שבדורו של משיח יהיו מעטים המאמינים והם מוכרחים מכח נבואת דניאל תשרי תקע, טו
האמונה בה' צריך שיהיה בלי תערובות אמונה זרה בכח הטבע או במלך זה או מדינה זו תשרי שובה, י
בראש השנה צריך להתחזק באמונה כי ה' ימים הם נגד דברות הראשונות תשרי תקע, כב
זה מעיקרי אמונתנו להזהיר שכל הכופר או מורד במלכות בית דוד חייב מית ויצא מן הכלל תשרי סוכת, ט
יוכ"פ מכפר רק למאמינים בכח היום והאמונה נמשך לנו מאברהם אבינו תשרי יוה"ק, יד

אף שבכח אמירת לדוד ה' אורי וכו' מבטלים דינים אין לסמוך ע"ז לבר ויש לתקן המעשים אלול ימי, ה
טעם לתק"ש באלול להתרות לתשובה כדון מודדת שמכריזין ד' שבועות תשרי יוה"ק, נג
בימי הסליחות ישראל ממעטין עצמן, וע"י הענוה באה השפעה לטובה ביום ר"ה סיון, ד
אף אם הזיד והרשיע כל השנה אם ישוב באלול אזי יזכה לבחי' (שם) והי' בר"ה אלול ימי, ג
אף שהתשובה בחודש אלול צ"ל בהתעוררות מצידנו גם ההתעוררות הזו מאתנו ית"ש בחי' יב"ק אלול ימי, ח
היחוד שגורמים באלול ב' פעמים י"ו ע"י שבא התעוררות מעילא לתתא ומתתא לעילא בבחי' תיקון ערי מקלט אלול ימי, ט
ע"י היחוד ב' פעמים י"ו עולה ל"ב שיניים נמשך שפע פרנסה אלול ימי, ט
התשובה שעושים בחודש אלול לא תהי' רק לטובת עצמנו רק שתהיה נחת רוח לפנינו ולתקן גלות השכינה אלול ימי, י
בחודש אלול אנו מקבלים שפע מבחי' עינא פקיאח עתיקא, מהחסדים שנמשכים בשמיני עצרת אלול ימי, יב
בחודש אלול שהוא קודם הנסירה הזיווג הוא בבחי' ואיש לא ידעה אלול ימי, יב
לחודש אלול בעצמו צריך הכנה וזה ע"י התשובה בחודש אב אלול ימי, יג
אם האדם שב בסוף חודש אלול זהו סימן שהתשובה מיראה, אך כששב מסוף חודש אב זהו סימן שהתשובה מאהבה אלול ימי, יד
עיקר עבודתנו בחודש אלול וימים טובים בתשרי להגיע לשמיני עצרת יום הנרצה יחודא שלים אלול ימי, טו
חודש אלול הוא כנגד היסוד ע"כ צריך לתקן באלול פגם היסוד ע"י תשובה מאהבה אלול ימי, טז. פ
המתקה ע"י שופר של איל דר"ה בחי' אברהם נמשך עוד מר"ה אלול אלול ימי, יח
עבודתנו בימי אלול בבחי' יראה והוא בבחי' מ"ו שבא ע"י עבודתנו ובשמ"ע הקב"ה משפיע מלמעלה והוא בחי' מ"ד תשרי זמן, ה

אליתו הנביא

אליהו הנביא נשאר לבדו בדורו בצדקתו ולא נפל ממדרגותיו, אף שעמדו כנגדו נביאי הבעל והיה מוצנע בסכנת נפשות ע"י רדיפות, וזהו לנו למוסר השכל שלא ניגרר אחרי המפלגות למיניהם תשרי ישע, קלז

אמת

ע"י שנתחזק במדת האמת תהיה הגאולה ניסן זמן, כו מה שבנ"י אין הולכים במדת האמת זה מרוב צרות ובלבול הדעת בגלות **תשרי ישע, קכט** בחנוכה יתגלה מדת האמת, כי זהו האור ומשך מב"פ אל בסוד ש"ע נהורין שהוא שם ממדת ואמת כסלו אורה, כה

אסרו חג

חז"ל תקנו אסרו חג כדי לחבר דכר ונוקבא כחודא **ניסן אסרו, א** חז"ל תקנו אסרו חג ביום אחרי יו"ט כיון שהיא נגד הקרבנות **ניסן אסרו, ב**

אדבע מינים

מאמרים כלליים

ענין שצריך ליקח הד' מינים שהם פנימיים בסוכה המקפת בחוץ, להודות שצריך האדם להיות תוכו כברו **תשרי סוכת, לד**

אף שהד' מינים הם מאני קרבא ללחום נגד הס"א, אך כפי מיעוט כוחנו לא יכולנו לנצחם ע"כ מבקשם שהקב"ה יצמיחם **תשרי ישע, צד**

עד שמניחים הד' מינים בהר"ר יש עוד זמן לשוב בתשובה, וע"י הד' מינים שהם שרביטו של מלך מתעוררים לזה **תשרי מאני, ז**

אף שהד' מינים הם מאני קרבא אין לכוין בנענועים בדרך מלחמה וגבורה רק עיקר העבודה להמשיך חטאים **תשרי מאני, ז**

הד' מינים אינם גדלים תחת שום שר רק בהשגחתו ית"ש ע"כ נקראים שרביטו של מלך **תשרי מאני, ו-יב** יז כה לא מ

תכלית ומגמת הבריאה היתה שבנ"י יעשו רצונו בד' מינים אלו, ע"כ לא מסרם לשום שר ואמצעי **תשרי מאני, ו**

בשעת הנענועים עם הד' מינים הוא עת רצון להיתקן בעצה טובה איך לדבק עצמו לה' ולקבל ע"ע עול מלכות שמים, כי אין שרי או"ה יכולים לקטרג **תשרי מאני, יא**

ליום הראשון יש להקפיד לשלם למוכר לפני סוכות על הד' מינים ולשאר ימים די שיקנם במשיכה **תשרי מאני, טו**

טעם למה שמהדרין לקנות הד' מינים קודם ר"ה, כי ברה"ה ויו"כ עולים בשעת הדין כח הד' מינים שיקחו בנ"י ומתקין הדין **תשרי מאני, טז**

מה שצריך לראות השמים בסוכה דרך הסכך לרמו שהכל בהשגחה פרטית וצריך להמשיך האמונה לכל השנה **תשרי ימי (א), ח**

מרוב צרות ישנם רבים המאמינים בה' אך חושבים ג"כ שכוחם ועוצם ידם עשה את החיל ואנו מבקשים שהקב"ה יושיעם כאילו האמינו רק בה' **תשרי ישע, צט**

המאמינים בהגאולה אך אינם מצפילים לו והושבים להתפלל קודם על שלום העמים ה"ה כופרים בתורה **תשרי ישע, מה**

מובא בשם הבעש"ט ותלמידיו כי בעיקבתא דמשיחא יהיו כ"כ נסיונות קשים עד שמי שיאמין באחדותו ית"ש יהיה בדרגת הבעש"ט הק' **תשרי ישע, פ**

אף שאנו פוזרים בין העמים שאומרים שהם ג"כ מאמינים בה' אין אנו נגררים אחר אמונת השיתוף שלהם ומחזיקים אמונתינו בכל תוקף **תשרי ישע, פא**

האמונה בביאת המשיח הוא ברפיון גדול ורביע לא יאמינו והוא מעשה בע"ד **תשרי ישע, קיז**

עמלק רצה להטיל ספיקות באמונת אחדותו להפוך מאחד לאחד **אדר זכור, ה / שם ימי, יז**

ההתקררות באמונת ביאגוא"צ שכ"א אומר שלום עלי נפשי הוא משורש וחיות העמלקים **אדר זכור, טו**

מי שאינו מאמין בביאגוא"צ נאבד מב' עולמות כי גם בעוה"ז כל הצרות והיסודים שסובלים לא יקרבו הגאולה ע"ז **אדר זכור, טז**

העיקר בימי חנוכה להתגבר באמונה פשוטה ושלומה כי היונים רצו להגביר חכמות היצוניות **כסלו אורה, לא, ג. קלו**

בחנוכה אפשר להמשיך הגאולה ע"י האמונה שבזכותה זוכים לתורה **כסלו אורה, מט-נ**

הדבוק בה' ובאמונתו לא יתפעל כ"כ מגם כי יודע שגם הנהגות הטבעיות הן רק בהשגחתו יתב' **כסלו אורה, קז**

אמעריקע

בזוה"ק מרמוז על יבשת אמריקע **סיון חג, צא** האבות שהביאו בניהם לאמעריקא הם הגורמים ונתפסים על שבניהם תעו מן הדרך **סיון חג, צא**

באמעריקע מסוכן מאד לנפש הרוחני ולא יוכל לשמור שבת והוי נכבד **תשרי ישע, ט. י-יא**

טעם שה' עשה שאמעריקע מקור התאוה תהיה למרכז העולם כדי ש"ע שנעמוד בנסיון נזכה לבנין ביהמ"ק **תשרי ישע, מז**

כן רגמו לצדוקי שכפר בתורה שבעל פה
באתרוג תשרי ימי (שמחת א'), א / שם מאני, לה

הדס

אין מוכרח ואין נראה מדברי הפרי עץ חיים להצריך
ט' הדסים, ואנו נוהגין בג' כאבותינו ורבותינו
תשרי מאני, לז

ערבה

הערבה רומז למדת היסוד מדות יוסף הצדיק
תשרי מאני, ה

מה שמצרפים הערבה להורות שגם הריקנים יש להם
תיקון, הכוונה רק לעמי הארץ ולא לכופרים
המתחדשים בזמנינו שחלילה להתחבר להם כלל,
ואדרבא לו המירו דתם היה לנו מנוחה מהם ומהמונם
תשרי מאני, י"ב (בהג"ה)

מה שמצרפים ערבה שרומז על הריקנים, הוא לשו'
'הלל' שקירב הגר אף שחטא והעבירה נותן לו כח
לעשות מצוה תשרי מאני, יב

לולב

יש לברך על הלולב בתוך הסוכה דוקא ועי' ממשיכים
מקיפי הסוכה תשרי סוכת, ב

מברכין על הלולב דווקא דהלולב הוא בחי' יסוד
שמשפיע לכל והכל יונקים ממנו תשרי מאני, א
לולב מכפר על מי שלא כורע במודים, ועי' זוכה
לתחיה"ם, ע"כ לולב שהכסוף כמת פסול כיון שהלולב
ממשיך היות תשרי מאני, ד

עי' הלולב ממשיכין חיים עלינו וגברות על האומות
להנצל מהע' שרים ע"י הקפת התיבה עם הלולב
תשרי מאני, ח

הלולב בחי' חיים ויסוד המוליד וממשיך השפע לבחי'
נוקבא תשרי מאני, יג לט

עי' חיבור הלולב שהוא יסוד לאתרוג שהוא מלכות,
מייחדים היחוד שהפריד יעקב בשלחו את יוסף בלא
לוי' תשרי מאני, יט

לולב שהכסוף כמת פסול, להיותו בחי' יסוד צדיק חי
עולמים שממשיך שפע בחי' חיים תשרי מאני, לט
מה שאמר הגה"ק מראפשיץ זי"ע ביום הו"ד כשהסיר
הטבעות הקשורים ללולב תשרי ישע, יב

עי' הלולב שהוא עץ החיים נמשך תיקון הטא אדה"ר
ניסן זמן, כד

ארבע פרשיות

פרשת שקלים

קריאת פ' כי תשא בשבת שקלים הוא הקדמה למחיית

טעם שמסיים הש"ץ כל יום ההקפות בפסוק למען דעת
כל עמי הארץ כי ה' הוא האלוקים וכו', לאשר בד'
מינים מכניעין הע' שרים ונשאר ממשלת ה' לבדו
תשרי מאני, יז

בלולב בעיני הדר משום שממשיך חיים, סוד הדר מלך
השמיני שלא נאמרה בו מיתה תשרי מאני, ח יג כא
עיקר השמחה בא מיחוד ז"א לנוקבא, והוא ע"י הלולב,
וכן בשמ"ע במוסף, ע"כ אין מצות שמחה בליל יר"ט
א' כי זה קודם נטילת לולב תשרי מאני, כב

טעם שאין אנו נוהגין לאגוד הד' מינים בזהב לפי שהד'
מינים סודן גדול ואין שר שולט עליהם, ובוהב אין
קטיגור נעשה סניגור תשרי מאני, כג (בהג"ה)
מצות ד' מינים יעשה בלתי לד' לבדו, בלי מחשבת
גאות - להראות רוב טובו ויפיו של האתרוג
תשרי מאני, כד

כשלוקח הד' מינים יראה לחבר האתרוג ללולב כדי
שלא יהיה ח"ו פירוד בהשם תשרי מאני, כה

ביאור מה שאומרים ביה"ד קודם נטילת לולב להמשיך
ברכות מדעת עליון לנוח אפריון תשרי מאני, כ וז
מצות ד' מינים ובפרט הלולב הוא לתיקון הברית מרת
יסוד תשרי מאני, כט

עי' הד' מינים והסוכה שהם תחת השגחת הקב"ה לבדו
יתגלה לאומות העולם שד' אחד ושמו אחד
תשרי מאני, לא

בכל יו"ט ובפרט בסוכות שמאגדין האתרוג והלולב וכן
כמה ימים קודם יו"ט נחשבים כל ישראל כחבר ואפי'
עם הארץ תשרי מאני, לג

עפ"י נגלה יותר יפה שיהיו ההדסים עולים ג' בקנה א',
ולפי סוד יש סברא לומד שיהיו וזרי וחד כיון שהדסים
נגד הגז"ת תשרי מאני, לז

בסוכות נותן הקב"ה כח שם ע"ב בעולם להמשיך שובע
ופרנסה ע"י הד' מינים תשרי ימי (יום א'), ב

אתרוג

עי' הסוכה והאתרוג נתבטל כח עמלק, ואפשר למחות
זכר עמלק לגמרי לזכות להגאולה תשרי סוכת, ל
בט"ו בשבט צריך להתפלל על אתרוג כשר יפה ומחודד
שבט פרי, א

עי' חיבור הלולב שהוא יסוד לאתרוג שהוא מלכות,
מייחדים היחוד שהפריד יעקב בשלחו את יוסף בלא
לוי' תשרי מאני, יט

האתרוג נחשב לעסרת יסוד בחי' זכר, ולעומת זה הוא
מדת מלכות בעצמותה, ע"כ מצינו בדחז"ל לפעמים
נקרא בלשון זכר ולפעמים בל' נקבה תשרי מאני, לב
האתרוג בחינת תורה שבעל פה מלכות, על

ענין מחיית עמלק בשבת זכור דווקא אף דבשבת ליכא דינים וגבורות כלל דהכו"ס גי' אלקים שהוא גבורות הוא ג"כ כוס ישועות לנו אדר זכור, ח נוסח התפילה פי' הפיוט זכר עון אבותיו הקצר וכו' אדר זכור, ט נוסח התפילה פי' הפיוט אל נא בלשון אשר הזכרת לזוכריך זכור אדר זכור, יב ענין סמיכות שבת שקלים לזכור להורות שצריך האדם לשקול מעשיו ועי"ז יהי בזכרוננו תמיד לפני מי הוא עומד ואם לא יתגרה בו היצה"ר אדר זכור, יג מסביר הסדר שתיקנו חז"ל קודם פ' זכור אח"כ פורים וסמוך לו פ' פרה ואח"כ פ' החודש אדר זאת, ח

פרשת פרה

מבאר הסדר שתיקנו חז"ל מקודם פ' זכור אח"כ פורים וסמוך לו פ' פרה ואח"כ פ' החודש אדר זאת, ח ענין שיסדו פ' פרה לפני פ' החודש כי פרה הוא בחי' בינה וגבורות וחודש ניסן הוא חסדים ע"כ הקדים מדה"ד כמו בבריאת העולם שעלה במחשבתו לברוא העולם במדה"ד ואח"כ שיתפו במידת הרחמים אדר זאת, ה, יד פ' פרה הוא הכנה לפ' החודש שצריכין לטהר א"ע לפני שקוראים הקרבנות וזה מורה כי ענין ההכנה הוא גדול מאד כי פ' החודש לכו"ע דרבנן ופ' פרה י"א שהוא דאורייתא אדר זאת, ט ענין קריאת פ' פרה שהוא הכנה לפ' החודש הוא דק ע"י הבטחון שבטוחים בינה ביהמ"ק ונקריב הקדבן במועדו אדר זאת, יא פ' פרה קודם פ' החודש כי פרה אדומה בחי' ז' מלכין דמיתו ע"כ הוא בבחי' שבירת הכלים שהי' קודם בריאת העולם בניסן ע"כ הדינים מפרה אדומה קודמים לתיקון בריאת העולם בפ' החודש ניסן אדר זאת, יב מבאר הא שע"פ רוב הל' פ' פרה בשבת שוקרין כי תשא משום שהשקלים והפרה אדומה שניהם ניתקנו לתיקון חטא העגל אדר זאת, א, ב ענין שיסדו פ' פרה לפני פ' החודש כי פרה הוא בחי' בינה וגבורות וחודש ניסן הוא חסדים ע"כ הקדים מדה"ד כמו בבריאת העולם שעלה במחשבתו לברוא העולם במדה"ד ואח"כ שיתפו במידת הרחמים אדר זאת, ה, יד נוסח התפילה פי' בפיוט רומז בויקחו אליך פרה היות פרתו מותמדת וכו' אדר זאת, ה נוסח התפילה ו פי' בפיוט לטהר טמאים לטמא טהורים באומר קדוש אדר זאת, ו, ז, יג מבאר הסדר שתיקנו חז"ל מקודם פ' זכור אח"כ פורים וסמוך לו פ' פרה ואח"כ פ' החודש אדר זאת, ח

עמלק שהוא דע"ת דקליפה וצריכים ישראל לעלות לבחי' דע"ת דקדושה להכניע עמלק אדר שקלים, א קורין לו שבת שקלים ולא שבת שקל כי המצוה ליתן מחצית השקל ומחצית ממספר שקלים עולה עמלק שע"י כן מכניעין אותו אדר שקלים, ב, יג נוסח התפילה פי' הפיוט עד במאזני צדק יכרעני לצדק נורא וקדוש אדר שקלים, ג בכל שנה כשקוראים פ' שקלים עומד משה וזוקף ראש"ן של ישראל היינו אותיות ראש שבתוכת ישראל שמרמזים על עבודת ה' לש"ש ועי"ז מלמד זכות בעדם וניצלים מעצת עמלק אדר שקלים, ג נוסח התפילה פי' הפיוט אור פניך עלינו אדון נשא וכו' אדר שקלים, ד, ה, ו, ז, ח, ט, טז, כא, כד, כה, כט ענין שקורין לשבת שבת שקלים אף דלא נתנו שקלים בשבת טעם שאומרים פיוט אור פניך עלינו וכו' דווקא במוסף אדר שקלים, ה בשבת שקלים בגלות שנותנים השקלים ברצוננו בחי' ונשלמה פרים שפתינו מתברכין ישראל בבחומ"ז ועשירות זהב וכסף אדר שקלים, ח, יב סמיכות שבת שקלים לזכור להורות שישקול האדם מעשיו ועי"ז יזכור תמיד לפני מי הוא עומד אדר זכור, יג בשבת שקלים מתפללים שהכרעה בר"ה יהי' לטובה וזה רמוז במה שקורין לו שבת שקלים שב"פ שקל ועוד א' עולה ר"ה אדר שקלים, ט נוסח התפילה פי' פיוט למוסף בכרמי מלון בין שני שדי וכו' אדר שקלים, כו נוסח התפילה פי' פיוט לשחרית ישרם להליך תלוי ראש לשאת אדר שקלים, כז נוסח התפילה פי' פיוט למוסף גזלתי שקלי מתנת כופר נפש אדר שקלים, כח נוסח התפילה מ"ש הפייט ושקל אשא אף שנתנו רק מחצית השקל הכוונה למטבע הנקרא שקל אך שוה ב' דיגרים שהוא מחצית השקל אדר שקלים, כט

פרשת זכור

נוסח התפילה פי' הפיוט אם כל המועדים יהיו בטלים, ימי הפורים לא נבטלים אדר זכור, א טעם למפטיר שקורין בפ' זכור אדר זכור, ג קורין פ' זכור בשבת דייקא, כי ע"י כח יחוד הזכירה בחי' שבת נתבטל כח עמלק שע"י גובר השכחה אדר זכור, ג ענין שבת זכור כי התיקון במחיית עמלק הוא בבחי' אמת והפסוק ואם תשיב משבת ר"ת אמת אדר זכור, ד

הציונים החריבו את ארץ ישראל שלא נוכל להשתפך
 נפשנו שם לעורר הגאולה **ניסן אגדתא, קכב**
 מרע"ה היה יכול להפר הנדר שעשה הקב"ה שלא יכנס
 לא"י כיון שהוא בעלה דמטרניתא **תמוז ימי, ב**
 באשר אנו רואים גבולות הארץ היום, זה לא יספיק
 לאחב"י הרבים אפ"ל לעמוד שם לכאו"א, בע"כ שישוב
 א"י יהיה בדרך נס **תשרי סליחות, לט / שם תקע, כ**
 אין שום כבוד ה' במה שהציונים וגוריהם עושים בא"י
סינן חג, סט
 מה שהבטיח לנו הקב"ה את א"י זה רק ע"י משיח ולא
 ע"י הציונים הרשעים **תשרי סליחות, לט**
 א"י היא עיקר דרישתו ית"ש לתכלית המרכז של
 העולם ושאר הארצות טפלים לה **תשרי ישע, יז**
 אלו העושים מהעלייה לא"י ענין מסחר ממון והנאה
 לא יזכו לעלות בחר ה' בימות המשיח **תשרי ישע, נא**
 קדושת א"י נכנסת בפירותיה וכיום שהארץ בידי
 הציונים הפירות שהם שולחים לכל העולם מרבים
 טומאה ועבירות **תשרי ישע, קד**

י

באלשעוויקען

הבאלשעוויקען עיקר רצונם בתחודת אמונת ה'
 ומחוייבים למסוד נפשם אפ"ל על ערקתא דמסאני
תשרי תקע, כא
 הבאלשעוויקען גזירתם היתה קשה משל פרעה שהיתה
 בו איזהו אמונה בד', והם כופרים לגמרי ומכריחים את
 בני"ל ללכת בדרכם **תשרי ישע, ז**

בבל

דאח ערך גלוח בבל

בדהן

מצינו לכמה צדיקים שהיו בדחני דמלכא כהגה"ק
 מראפשיץ **תשרי ישע, יב**

בחירה

כשהקב"ה רוצה להצדיקנו בדין מחזיר הידיעה
 הקודמת וממילא מתבטל הבחירה **תשרי מאזנים, סב**
 קשה לקיים ענין הבחירה כשרואין דוך רשעים צלחה
 ויר"ש מושפלים ע"כ מבקשים שהקב"ה יפרנס לבני"י
 הכשרים ועשה עמחם ניסים שלא בדרך הטבע
תשרי ישע, מז. קיג

פ' פרה הוא הכנה לפ' החודש שצריכין לטהר א"ע לפני
 שקוראים הקרבנות וזה מורה כי ענין ההכנה הוא גדול
 מאד כי פ' החודש לכו"ע דרבנן ופ' פרה י"א שהוא
 דאורייתא **אדר זאת, ט**
 ענין קריאת פ' פרה שהוא הכנה לפ' החודש הוא רק
 ע"י הבטחון שבוטחים שיבנה ביהמ"ק ונקריב הקרבן
 במועדו **אדר זאת, יא**
 פ' פרה קודם פ' החודש כי פרה אדומה בחי' ז' מלכין
 דמיתו ע"כ הוא בבחי' שבירת הכלים שה' קודם
 בריאת העולם בניסן ע"כ הדינים מפרה אדומה קודמים
 לתיקון בריאת העולם בפ' החודש ניסן **אדר זאת, יב**

דאח עוד ערך פרה אדומה

פרשת החודש

פרשת החודש נקרא פ' החודש מפני שבניסן כלולים
 כל החדשים **ניסן ראשון, יא**
 עבודת פ' החודש לבקש רק טובת כלל ישראל ולא
 תאוות לבו הפרטיות **ניסן ראשון, כ**
 פ' בפיוט מוסף ופרשת החודש, החודש אשר ישועות
 בו מקיפות **ניסן ראשון, א-ז יב יד כ**
 פ' בפיוט מוסף פ' החודש, ארבע מלכיות נדוש נא וכי'
ניסן ראשון, ח-ט
 פ' בפיוט מוסף פ' החודש, ארבעה ערכים אשננה וכי'
ניסן ראשון, כג כד

אריז"ל

האריז"ל קיבל מפי אליהו **תשרי מאזנים, לז**
 האריז"ל התפלל בר"ה וי"כ בנוסח פיוטי מחזורי
 האשכנזים שבהם פיוטי הקליר ונוסח התפילה
תשרי מאזנים, צה
 מזמן האריז"ל הוא זמן הגאולה אלא שאנו מבקשים
 שיהיה אחישנה בזמן דבעתה **תשרי תקע, ח**

כתבי האריז"ל

הנופר בזמנינו באמתת הקבלה מהאר"י ז"ל מן השמים
 בודאי מינות נזרקה בו **תשרי מאזנים, לז**
 מצינו פעמים רבות בכתבי האריז"ל הכונה ברמז
 וגימטריאות עדחז"ל בלשונם בגמ' ומדרשים
תשרי תקע, יג (בהג"ה)
 כתבי האר"י הם מלאים טעויות סופרים לאלפים
ניסן זמן, לא

ארץ ישראל

בא"י יכולים להשיג הענת רצון לגאולה בלי
 שהמקטרגים ירגישו בכך **ניסן אגדתא, קיב**

בטחון

מי שבטוח בה' ואינו מבקש מותרות ישיג רפואה לכל
תחלואיו
ביום ל"ג בעומר מאיר שם הבטחון ומזה באה הישועה
אייר גל, ז
האדם צריך לבדוק מדת הבטחון שלו ועי"ז ידע כמה
לשוב
תשרי שובה, ג
בר"ה צריך להראות בטחון
תשרי תקע, א, ד
כשהאדם אינו בוטח בה' אז נתרשל אצלו האמונה
ועי"ז הוא חוטא
תשרי שובה, ג

ביזת הים

בני לקחו מביזת הים כל השפע שינוק פרעה מבחי
דעת
ניסן שפת, ז
ביזת הים היה מה שנצטוו ישראל לשאול מאת מצרים
והמצרים נתנו להם מדעתם
ניסן שפת, טז
בני ישראל רצו להוציא ביזת הים להכין לבניהם
להצילם מנסיון העוני
ניסן שפת, חז
בני היה להם דעת להתנהג עם עושר ביזת הים כראוי
ניסן שפת, ז
ע"י התשובה שעשו ישראל על הים ניתן להם ביזת
הים
ניסן שפת, ח

ביכורים

טעם שאמד המביא ביכורים הגדתי לה' 'אלוקיך'
דנראה ח"ו כמוציא עצמו מן הכלל כי בדרך לירושלים
ובהכנסו לבית המקדש נשבר לבו בקרבו וירא לומר
אלוקינו בחשבו כמה הוא רחוק מאלוקינו
תשרי ישע, ה

בין המצרים

טעם לקריאת פרשת מטות תמיד בימי המצרים
תמוז ימי, ב
מפני גודל הירידה והקליפות בימי בין המצרים מגיע
יותר שפע משמים בעד המצוות שעושים בימים אלו
תמוז ימי, ה
בימי בין המצרים הפגם בעינים בעיני חכמה תתאה
שנקרא רח"ל
תמוז ימי, ט
כל השערורות ומלחמות וגייסות יתחילו בין המצרים
ובתשעה באב כאשר היה בשנת תרע"ד תמוז ימי, כד

דאה עוד ערך שבת בין המצרים

שבת

השבתות בבין המצרים הם גדולים בערכם ואיכותם
משאר שבתות, ושבת חזון גדול מכולם
תמוז ימי, ה, ט-י
רמז וביאור להא דשבת חזון היא כנגד יו"ט סוכות
תמוז, י
רמז בג' הפטורות שקורין בשבתות בין המצרים
תמוז ימי, ט, יא

דאה עוד ערך תשעה באב

בית דין של מטה

יש כח בבי"ד של מטה להטות הדין לטובה
תשרי מאזנים, ז

בית דין של מעלה

הבית דין ש"מ המה חסד דין רחמים וחסד ורחמים
הם הרוב
תשרי מאזנים, ב
בר"ה צריך רחמים שהקב"ה לבד ידן אותנו ולא בי"ד
של מעלה
תשרי מאזנים, כט
הבי"ד של מעלה הוא מנשמת הצדיקים שהיו בעוה"ז
ויודעים צערן של ישראל
תשרי תקע, כו
אין הבי"ד של מעלה יכולים לדון אותנו בימים נוראים
כי אינם יודעים היטב עניני העולם הזה
תשרי יות"ק, ע

בי"ד של מעלה כלול מחסד גבורה ותפארת ותפארת
מכריע תמיד לטובה לאשר אנו בנים למקום וכשאנו
מושפלים הוא חלול ה'
תשרי ערבה, ב

בית הלל ובית שמאי

טעם שהלכה כב"ה נגד ב"ש
סיון חג, ז-ח
לעתיד לבא יהיה הלכה כבית שמאי
ניסן אגדתא, פ
לעתיד לבוא יהי הלכה כב"ש אך שיי' ב"ה בודאי לא
יתבטל ויעשו כדעת שניהם
כסלו אורה, ע
לעתיד לבוא יהי הלכה כב"ש אך שיי' ב"ה בוודאי לא
יתבטל ויעשו כדעת שניהם
כסלו אורה, ע

בית המקדש

מאמרים כלליים

כל אמה מוגבל ומדויק ואסור לשנות ע"כ נקרא בל'
גבול, ותטענו בגבולנו
חשוך, ז
טעם שבית המקדש נקרא בית הבחירה
תשרי ישע, מה

ב' בתי המקדשות הוצרכו ליחרב כי תכלית הכל היא בית שלישי
 תשרי יוה"ק, לו
 בגלות אפשר לתקן רק בחי' שנה נפש משא"כ בי' מקום
 לפי שאנו על אדמה טמאה וא"א לתקנה רק בבנין בית
 המקדש תשרי ימי (יום ג'), א
 עיקר העבודה בנענועים להמשיך בנין ביהמ"ק ע"כ
 מנענעים במלת טוב לצד ירושלים להמשיך החסדים
 תשרי ימי (ג), ח
 ביהמ"ק הג' יהי' בנין רוחני, ע"י תורה ותפילה שעושים
 בגלות יבנוהו לביהמ"ק וכל א' יכיר בו כח תפילתו
 ושפיר יהי' אז הארה פא"פ כיון שיהי' ע"י מעשינו
 אדר שקלים, ד

בכיה

כשהאדם בוכה בתפילתו זהו סימן שנתקבל תפילתו
 כי ב' פעמים דמעה גי' רחל תשרי יוה"ק, יט

בלעם

בלק רצה שבלעם יראה אותיות ל"י שבתיית ישראל
 שמרמזים על תאוות הגוף ויוכל הקללה לחול ח"ו
 והשי"ת הפיר עצתו בזה שיביט באותיות רא"ש
 שבישראל שמרמז לעבודת ה' לש"ש אדר שקלים, ג

בן נח

בב"נ לא אזלינן בתר רוב סיון מודעא, ז

בן עזאי

בן עזאי לא נשא אשה כיון שחשך בתורה ידע שבא
 בגלגול תעיקר למען לימוד התורה סיון חג, ה

בני ישראל

ע"י שעוסקים בתורה בלילות החורף ישראל מפרנסין
 ומשפיעים בבחי' דכר ירחים, ט
 בני" בקיאים בטיב משא ומתן ורק להם שכל ויכולת
 לסחור בארץ ניסן ראשון, ח
 לישראל מועיל תשובה כי בעצם לבבם טוב משא"כ
 אומות העולם הם בעצם רע ניסן ראשון, ט
 בני" נולדו רק על שמירת תוה"ק ובלי התורה הם כגוף
 בלי נשמה סיון חג, נב
 שלום העמים (ע"י הפעלקערבונג"ד) לא הביא שום
 טובה לבנ"י אדרבא זה גורם צרות לישראל
 תשרי סליחות, נה
 בני" נמשלו לחמה שמשפעת לאחרים ואינם מקבלים
 השפעה מכל המינים והכופרים תשרי ישע, פח

ביהמ"ק ובפרט בדול היתנה השמחה ויחוד כנ"ס והש"י
 והי' הסתכלות בב' עינים בחי' פב"פ אדר שקלים, ז
 בבוא בני" לביהמ"ק נעשה כ"כ בטל ונכנע לה' עד שלא
 יכול לומר לכהן לה' אלוקינו רק 'אלוקיך' שזהו להכהן
 העובד ה' תמיז במקום הקודש אדר זכור, טז

בית המקדש הראשון והשני

ביהמ"ק הא' נגד אברהם שמסר נפשו כנגד ע"ז ע"כ
 התגבר אז היצה"ר של ע"ז ניסן זמן, כו
 ביהמ"ק השני כנגד יצחק שמסר נפשו לה' ע"כ מעלו
 אז במס"ג לתורת ה' ניסן זמן, כז
 ביהמ"ק השני היה הכנה לביהמ"ק השלישי ע"כ עשו
 בבית שני כמה מצורותיו של בית ג' אדר ימי, לח

חורבן בית המקדש

טעם שנחרבו ב' בתי מקדשות שהט נגד אברהם ויצחק
 באב שבחודש זה יש לעשיו שליטה מכה אברהם ויצחק
 תמוז, ד
 חורבן הבית היה כי ישראל גרמו פירוד בתיקון זעיר
 אריך תמוז ימי, א
 חורבן ביהמ"ק נסובב ע"ז שלא נכנס משה רבינו לא"י
 תמוז ימי, ב
 כיון דאמרינן אשו משום חציו נחשב כאלו הקב"ה
 בעצמו חרב הביהמ"ק וא"כ מחוייב בכבודו ובעצמו
 לכנותו תמוז ימי, ג
 הבתים הראשונים שהיו בחי' כסף נחרבו והבית הג'
 יהיה בחי' זה"ב מספר דו"ד לא יחרב, החרבן נגרם ע"י
 החטא הידוע ניסן ראשון, י
 ב' הבתי מקדשות הוצרכו ליחרב כי תכלית הכל הוא
 בית השלישי תשרי יוה"ק, לו
 חורבן ביהמ"ק הא' היה בעבור שחשבו שהעולם
 מתנהג בהשתתפות כוכבים ושרים תשרי מאגי, יז

בית המקדש השלישי

הביהמ"ק יבנה במקום שהיה מקודם כיון שיש שם כבר
 אור גדול ניסן אגדתא, טט
 ביהמ"ק הג' יהיה כנגד יעקב בחי' אמת ע"כ נתגבר
 בגלותנו השקר ניסן זמן, כו
 לעומת הבית השלישי נחשבים בית א' זב' כלא היו
 כלל תמוז ימי, לא
 בית המקדש השלישי יבנה מתפילות בני" בגלות
 תשרי סליחות, מז
 בחודש חשון יהיה בנין בית המקדש לעתיד לבא לפי
 שנתבייש החודש בימי שלמה
 תשרי סוכת, ט / כסלו אורה, כז
 מה שבית הג' יהיה גדול יותר במעלתו זהו לפום צערא
 שאנו מצטערים עליה תשרי סליחות, א

אף שמקודם רצה הקב"ה לברוא העולם במדה"ד מ"מ שורש המחשבה היתה חסד גמור שרצה להטיב לנבראיו **כסלו אורה, סד**

תכלית בריאת העולם היתה קבלת התורה ע"י ישראל בבחירתם וזה הי' בימי אחשורוש **אדר ימי, א**

ברכה

תפילה עושה מחצה אבל ברכה מתקיימת כולה ע"כ יכוין הש"ץ בתפילתו דרך ברכה **תשרי מאזנים, פט**

ברכת המזון

ביאור נוסח ובנה ירושלים עיר הקודש היינו שיבנה קדושתה של ירושלים לא חלק הגשמי **תשרי ישע, סג**



גאווה

א"א לזכות בתורה אם יש שמץ גאווה **סיון חג, פו** לפני תקיעת שופר צריך לתקן עצמו שלא יתגאה בשעת עשיית המצוות **תשרי תקע, כו** הקב"ה בוכה ומצטער על שישראל עושין המצוות במחשבת פניות וגאותו **תשרי מאני, כז**

כדשר ישנם יחידי סגולה המעוררים לתשובה הם עלולים לבוא לידי גאווה ע"כ אין תכלית הק שהקב"ה ישוב לב כולנו אליו **תשרי ישע, כד**

פרה אדומה בא לתקן חטא הגאווה **אדר זאת, ז** העיקר בנר חנוכה להמשיך אורות מלמעלה אך צריך שיזהר לבל ירום לבבו לומר שבכותו הוא ממשיך כי אז נופל מכל תיקון ג"ח **כסלו אורה, קח**

גאולה

הימים שאחרי הגאולה יהיו ארוכים וטובים להשלים ימי הגלות **ניסן ראשון, יב**

הצרות שאנו רואין בימינו זהו סימן כי קרב הגאולה **ניסן ראשון, יב**

הקב"ה רוצה שבני ישראל יתעוררו מעצמם לשוב אל ה' כדוגמת 'גדול' ולא קטן שאינו עושה מעשה עצמו **ניסן שבת, ח**

כשיראה הקב"ה שעשינו תשובה מיד נגאל **ניסן שבת, ז. יא**

הגאולה העתידה תהי' ע"י חבלי משיח תקיפין במדת גבורה **ניסן שבת, טו**

בנ"י נמשלים לתמר שהקב"ה ידע פנימיות כוונתה כך הקב"ה יודע פנימיות בנ"י שמוכנים למסור נפשם עקה"ש **תשרי ישע, עב**

אף שהקב"ה כועס עלינו ומעניש אותנו מ"מ כיון שאנו בניו אם איש אחד ידע לנו יחרה אפו **תשרי ישע, פו**

בנים

כל עמלינו רק להעמיד בנים ת"ח **ניסן אגדתא, סה** מקרי"ם שהיתה בחי' כת"ר נמשך בנים **ניסן שפת, כד** בברכת רפאנו אפשר לפעול כל הישועות גם בנים **אייר גל, כב**

בל"ג בעומר הוא עת רצון להתפלל שהבנים יהיו כר"ש **אייר גל, ה**

בשבועות זה זמן השפעת בני חיי מזוני **סיון חג, כ** בט"ו בשבט מסוגל להמשיך בנים **שבט פרי, ב-ג**

בשבת שקלים שנותנים השקלים מרצוננו מתברכים ישראל בבני חיי ומזוני רויחי **אדר שקלים, ח**

בשעת קריאת המגילה אפשר להמשיך בחומ"ץ **אדר ימי, כז**

חנוכה מסוגל לזרע כשארז"ל הרגיל בנר הויין לי' בנים ת"ח **כסלו אורה, כה. לט-מ. עו. צז. ק. קו. קיט. קכו. קלד. קמ**

בעל תשובה

ראה ערך תשובה

בריאת העולם

תכלית בריאת העולם שלא נאכל נהמא דכסופא **תשרי מאזנים, צב**

תכלית הבריאה היתה רק להגאולה כי העולם נברא בשביל שיקיימו ישראל המצוות ורוב מצות התלויות בארץ **תשרי ישע, א**

אף שטוב לו לאדם שלא נברא מ"מ היתה הבריאה טובה כיון שיצחק יהיה המצדיק בעדנו עפ"י דין **תשרי ישע, ז**

תכלית הבריאה בהטיב לנבראים ועתה בגלות המצב של הסתר פנים הוא ה"ו חסרון בהבריאה **תשרי ישע, לג**

תכלית בריאת העולם הוא בשביל ביאת המשיח ע"כ היה בריאת העולם טובה לו **תשרי ישע, יד**

טובא גניז בגו" השבירה קודם בריאת העולם שיצאת בטהרה בתיקון בריאת העולם **תשרי זמן, כד**

מי שעוסק בתיקון הכלל לעבודת ה' ה"ז מקרב הגאולה
תמוז, ב

הסימן של חבלי משיח בעת שיהיה הדור פרוץ בשגעון
והפקירות והוטאים בעזות יתירה תמוז ימי, כא
אותם העובדים בתפילותיהם ומעשייהם על הגאולה
יפעלו עכ"פ שהם יוכלו לשבת וללמוד במנוחה
תמוז ימי, כד

אף שאיננו ראוים להגאל, מקוים כי יגאלנו למען כבוד
שכינתו תמוז ימי, לח

הגאולה תהיה כשיתקון חטא העגל בחי"ו רע ע"ז והירות
בד' דאחד (בק"ש) בחי"ו קו"ץ אב נחמו, ב
העבודה שצריכים לעשות להגאולה היא בבטחון
והקיווי תמוז ימי, לט

בנין ירושלים תהיה ע"ז נס בחומת אש משמים דלא
כאיזה טועים שחושבים שהגויים יבנוהו
תמוז ימי, לה

רק הל"ו צדיקים המה ראוים להתקבץ לעיה"ק
ועליהם יספחו האנשים השייכים לכל צדיק
תמוז ימי, לד-לה

מכל דעות א"א להנצל בהיותענו בבור תחתית הגלות
זולת ע"ז הגאולה תשרי סליחות, לב

עיקר הדין בר"ה אם נגאל בשנה זו תשרי מאזנים, ה-ו
חר"ה גימטריא ביהמ"ק להורות שצריך להתפלל רק
על הגאולה תשרי מאזנים, ג

כשאדם מתיימש במחשבתו מהגאולה כאילו מתיימש
הקב"ה כיון דהמחשבה היא חלק אלוך ממעל
תשרי מאזנים, כא

הצדיקים שאומרים רמזים ומחשבים זמני הגאולה הוא
לעורר רחמים לומר להקב"ה שכך כתוב בתורה
תשרי מאזנים, כז

הגאולה תהיה רק כשיפול ישמעאל תשרי מאזנים, לו
ע"ז האמונה בביאת המשיח מקרבין הגאולה וע"ז
מחשבת יאוש מעכבין הגאולה תשרי מאזנים, סח, פד
כשישפטו שרי אומות העולם על הצרות שעשו
לישראל תהי' הגאולה

תשרי מאזנים, סט / שם תקע, ז

בזכות שאנו עושין המצוות שלא ע"מ לקבל פרס אנו
מבקשים שנגאל תשרי מאזנים, ע

הגאולה העתידה תהיה פתאום כברק שבא פתאום
ומגלה אש תשרי מאזנים, פה

עשרת השבטים יש בהם נשמות גדולות והם יבואו
להושיעינו מהגאולה תשרי מאזנים, פג
התקרבות הגאולה תלוי בהעלאת הנצוצות ע"ז
נסיגות זבורים בגלות וזה ברוב פעמים להעלות
הנשמות בחי"ו נר תשרי מאזנים, צט

יצחק אבינו ילמד זכות עלינו ביום הדין הגדול
ניסן אגדתא, ד

עיקר בקשתינו להגאולה תהיה רק למען גילוי כבוד
ניסן אגדתא, מב

הגאולה תהיה כשיתבררו ויתלבנו כל הניצוצות
שנשארו ממצרים ניסן אגדתא, מג

הגאולה תהיה רק ע"ז חבלי משיח מבחינת יצחק
ניסן אגדתא, נה. סז. פב

כאשר נזכה לבחינת קרע שטן אז נגאל ניסן אגדתא, ע
ע"ז שעומדים בנסיגות באה הגאולה ניסן אגדתא, פג
הגאולה העתידה תהי' בבחי' דכר נצח

ניסן אגדתא, פד
כל מגמתינו להגאולה היא רק למען הביהמ"ק שנקריב
קרבתו ניסן אגדתא, צ

צריכים מסירת נפש להגאולה אף אם לא נזכה לראותו
ניסן אגדתא, צ

בארץ ישראל יכולים להשיג הגאולה בלי שהמקטריגים
ירגישו בכך ניסן אגדתא, קיד

כשנזכה לגאולה אז תהי' מחיית עמלק
ניסן אגדתא, קטו

כשנגאל יכירו וידעו כולם כי היה הצדק אתנו
באמונתנו ניסן אגדתא, קכא

כשנגאל יהי' התיקון לבני שורש הב"ל
ניסן אגדתא, קכט-קל

אחרי הגאולה יהיה חירות ממלאך המות
ניסן אגדתא, קל

ע"ז שנתחזק במדת האמת תהיה הגאולה ניסן זמן, כו
ע"ז תיקון היסוד יושפע למדה ז' מלכות להקים מלכות
שמים ניסן עמר, יד. טז

גם איש פשוט ילמד חכמת הקבלה דבזה תליא הגאולה
איזי גל, יז

ע"ז מתן תורה נזכה לעתיד לתיקון השלם בחי"ו מ"ה
החד"ש סיון, ב

לעתיד לבוא תתעלה השכינה מדת נוקבא להיות בחי'
זכר וזהו התיקון היותר גדול סיון תג, לא

כשנגאל ב"ב נזכה לקיים תר"ג מצוות מיד בתחיית
המתים הראשון סיון חג, ..

מה מדריגת המסי"ג הגדולה להגאולה הוא לישיב בתוך
חבלי משיח וחומר העוה"ז רק בשביל שיבוא משיח
סיון חג, נא

ע"ז החבלי משיח שאנו סובלין בגלות נזכה שבימות
המשיח לא נאכל מנהמא דכסופא סיון חג, סג. צב

מה שאנו מבקשים טובה לימות המשיח אינו בשביל
עצמנו רק שלא יהיה צער לאבותינו ולמען כבוד שמים
סיון חג, עב

שאמרו שבבואם לעולם העליון לא ישקטו עד אשר יפעלו הגולה שלימה וידוע כמה מעשיות מצדיקי אמת שאמרו עליהם כי נתנו להם שם כ"כ תענוגים עד ששכחו הבטחתם **תשרי ישע, כה**

קודם התחיייה הגמורה תהיה תחיייה לאותם צדיקים שמסרו נפשם עבור הגאולה שלימה כדי שיזכו לשמחה בשמחתן של ישראל **תשרי ישע, לא**

הנחת רוח לפני הקב"ה בההסתר פנים הזה שנעבוד רק למען התגלות כבוד מלכותו בעולם אף שיכול להושיע א"ע **תשרי ישע, לג**

הקב"ה הכביד לב אלו הכופרים בהגאולה כדי שהמאמינים יקבלו שכר יותר **תשרי ישע, מה**

הגויים מלעיגים עלינו באמונתנו בביאת המשיח מפני כמה זמנים שעברו ולא בא **תשרי ישע, מט**

אף שהקב"ה השביענו שלא לעלות בחומה אנו מבקשים שהקב"ה יראה מצב הר המוריה איך שחיללוהו הישמעלים האנגלים והציונים **תשרי ישע, נ**

כשיבנה בית המקדש יהיה אבן שתייה שוב מרכז כולו ולא כמו שהוא היום בעוה"ר שאמריקע מקור התאוח היא מרכז העולם **תשרי ישע, נו**

בימות המשיח יראו ויתבדר מי שהוא ראוי לעלות בהר ה' היינו שהוא עובד ה' במסירות נפש ואלו העושים המעלייה לא"י ענין מסחר ממון לא יזכו לעלות **תשרי ישע, נא**

לפני ביאת המשיח אין שום טעם ותכלית בבנין ירושלים הגשמי ע"י הציונים הכופרים **תשרי ישע, נב**

השבטים התכוננו כבר להוציאנו מהגלות ושמעו כרוח לחזור למקומם כי הבחי' אני אמלוק עיכב הגאולה **תשרי ישע, נט**

כמו שתחילת לידת דוד ע"י הריון תמר היה בבחי' ראשיתך מצער ואחריתך ישגא מאד כך אנו מאמינים שלמרות כל הצרות בגלות יתגלה מלכות בית דוד **תשרי ישע, סו**

נשמת משיח היא נשמה גבוה ומעולה שכמותה לא היה עוד בעולם **תשרי ישע, סו**

ע"י שרואים החבלי משיח הכל כמו שנבאו הנביאים הרי שזהו הכנה להגאולה **תשרי ישע, סז**

אף שע"י הצרות והגלות נשחרנו במעשינו אבל ביום התגונתנו במעמד הנבחר היינו יפים ושלמים וע"כ צריך הקב"ה להושיענו **תשרי ישע, עא**

אל לנו להתבייש מהמלעיגים עלינו בציפיותינו לגאולה כמו שתמר לא חשה לעשות דבר זר בעיני העולם כיון שכוונתה לש"ש להעמיד מלכות בית דוד **תשרי ישע, עו**

הקב"ה שולח שליח בר"ה לראות אם מתגעגעים להגאולה **תשרי תקע, כו**

בר"ה דנים משיח לפני בני" כדי שיזכה בדין ולא יבטל אחרי שדנים בני" **תשרי תקע, לא**

בזמן מלחמה הוא התעוררות גדול שנגאל **תשרי תקע, ה**

מזמן האריז"ל הוא זמן הגאולה אלא שאנו מבקשים שיהיה אחישנה בהזמן דבעתה **תשרי תקע, ח**

כדי לזכות להגאולה צריכים לשוב בתשובה ולזה צריכים פרנסה שנוכל לעבוד ה' בהרחבה **תשרי תקע, טד**

יין המשומר הוא בחי' בינה שממנו נזכה להגאולה **תשרי טובה, יט**

אנחנו לא נדע בפרטות איך יהיה בזמן הגאולה עד יערה רוח ממרום ויגאלנו **תשרי יוה"ק, ב**

אין המקטרגים יכולים לקטרג נגד בני" שלא יגאלנו כיון שנוגע לכבוד השכינה **תשרי יוה"ק, כט**

הקב"ה מסר עוה"ז לצדיקי הדור ובפרט רשב"י אעל ידם נזכה להגאולה **תשרי יוה"ק, מא**

אד"ם ר"ת אדם דוד משיח לרמו שתכלית האדם לתביא משיח ומי שאינו מצפה למשיח נקרא אדם רע וזה מה שצעקה היא סבתא וכו' **תשרי ימי (יום א), ט**

השוכח מירושלים כמי ששוכח מיד ימינו אשר היא כל חינתו **תשרי ערבה, ג**

תכלית הבריאה היתה רק בשביל הגאולה כי העולם גברא בשביל שיקיימו ישראל התורה ורוב מצוות הן תלויות בארץ **תשרי ישע, א**

הקב"ה באמת רוצה לגאלנו שהרי גם הוא בגלות רק שרוצה לגאלנו דוקא מתוך תשובה **תשרי ישע, ד**

ישנו נשמת משיח בכל דור וכשיגיע הזמן יתגלה ביפיו וטובו (כמעשה דבעש"ט) **תשרי ישע, ט**

יש לנו ערבות מהרמב"ם הק' שפוסק שכיון שנועשה תשובה מיד נגאל **תשרי ישע, י**

בימים הקדמונים היו הצדיקים נדברים יחד לטכס עצה איך לקרב הגאולה **תשרי ישע, יא**

הדלקת נר קידוש ותפילת שבת רק למען הדלקת אורו של משיח והגאולה **תשרי ימי (הושעננות), ז**

אף שאין בנו ספק שהקב"ה יקיים הבטחתו לגאלנו עכ"ז אנו מבקשים שיגאלנו בקרוב כיון שבזה"ז יש לחוש שנהרסו אחר מדותיו יהיה פגם במדת האמת **תשרי ישע, כא**

בנין ירושלים רק ע"י הרמת דת תוה"ק וזהו תיקון ההוד ואל כמו שחושבים הציונים שבונים בגשמיות **תשרי ישע, כז**

ראינו ושמענו מאבותינו הקדושים מכמה צדיקים

ענין מחצית השקל דומז להתכללות בני" כי כל א' רק מחצה להורות שצריכין לבקש רק בעד הגאולה לישועת הכלל **אדר שקלים, יא**

מותר ומצוה לבקש מה' שבזכות מצוה שהוא עושה יהיה התקרבות הגאולה, אף שאין לבקש על שכר מצוה **אדר שקלים, יט**

לימוד זכות על בני" שלא יתעכב הגאולה שהקב"ה ידע מקודם שיחטאו ע"כ לא מגיע להם עונש **אדר שקלים, כה**

אנו מבקשים שיגאלנו לא בזכותנו אלא בזכות אבותינו **כסלו אורה, צג**

הגאולה תלוי במחייית עמלק וזה נתאוונן אגג העמלקי קודם מותו שחשש שע"י שימחה זכרו יהיה הגאולה **אדר זכור, ד**

צריך בעיקר לעבוד ולתפלל על הגאולה כי אין הקב"ה שמח בעולמו עד שנגאל **אדר זכור, ו**

הגאולה תהיה בבחי' גבורה ע"י חבלי משיח מקודם והטעם כי הגאולה נמשך מ"ין בחי' בינה וגם הגבורות נמשכים מ"ין שנעשה חומץ **אדר זכור, ט**

כשנצח במלחמתנו נגד עמלק בכל צורותיו, היינו הגויים והערב רב אשר בתוכנו והיצה"ר יהיה הגאולה **אדר זכור, יד**

עבודת הצדיקים הוא לקרב לבות בני" לרצות הגאולה ומתם יבקש ה' עלבון הבית על שלא עשאוהו כראוי **אדר ימי, ג**

מי שאינו מאמין בביאת משיח נאבד מב' עולמות כי כופר ר"ל באחכה לו וכו' וגם כל הצרות שסבלו הכנס"י יהיו לחינם כי לא נתקרב הגאולה **אדר ימי, טז**

הקב"ה כבר שלח הגאולה אלא הוא מעוכב בעולמות העליונים ובעונותינו לא הגיע עדיין לעולם העשוי **אדר ימי, יז**

לערב כח הס"ם בכח משיח בן דוד וע"י התערובות טוב ורע רוצים לעכב הגאולה **אדר ימי, סא**

עתה קודם הגאולה צריך להתפלל שנגאל רק בזכות אבות כי על תפילה זו אין למקטרג תשובה **אדר ימי, סח-סט**

כל החבלי משיח והיסורים שסובלים הוא לטורח נפשותינו מהחטאים קודם הגאולה אך בני"א החסר דעת יחשוב שרודפים אותו בלי משפט **אדר זאת, טז**

גאולת מצרים

גאולת מצרים היתה גאולה שורשית וממנה יתד שיש לנו גאולת עולם **ניסן ראשון, ז**

תכלית גאולת מצרים זה הכנה לגאולה האחרונה העתידה **ניסן שבת, יד טו**

כשאדם בוכה על גלות השכינה נתעורר בו ניצוץ מרע"ה והוא יעורר רחמים לפדות מהגלות כי הקב"ה הבטיח לו שלע"ל יבא לא"י אם קהל גדול **תשרי ישע, פח**

כאשר נדבנים יראי ה' יש להם לדבר מדויכים להביא הגאולה ואל בשאר תבלי העולם **תשרי ישע, קא, קיג**

הצלם אלוקים של ישראל מקרב הגאולה בזכות הי"ג מדות של רחמים של הזקן **תשרי ישע, קח**

בנין ירושלים וביהמ"ק תלוי בתיקון ההוד והעיקר ע"י התורה, אך הת"ח שיכולים לתקנו הם נרדפים **תשרי ישע, קט**

צריכין להעלות הנצוצות הקדושות שהם רפ"ח ע"י הבירורין והנסיגנות ועי"ז יהיה הגאולה **תשרי ישע, קטז**

בגלותינו הוא ברפיון גדול הרעיון לקוות בכל יום לגאולה שלימה ורבים לא יאמינו והוא מעשה בע"ד **תשרי ישע, קיז**

לקרב הגאולה צריך רק מסירות נפש כל אחד וא' **תשרי ישע, קלא**

אלו שרואים היום שבונים א"י בדרך הטבע ומתמיהים אמאי צריך כל התפילות והמס"נ להגאולה תמה מתריבי עולם ושונאי ציון **תשרי ישע, קלו**

וזה שאנו רוצים ברוב תשוקתינו למסור נפשנו למען הגאולה ע"ז ל"ש לומר מי הקדימני ואשלם שאין מגיע עליה שכר **אדר שקלים, ז**

יון הוא עקרב אותיות עקר-בית הג' ולעתיד והחשמונאים נצחום ועשו הכנה להגאולה **כסלו אורה, עט**

לעתיד לבוא יהי' הסתכלות ה' עלינו פב"פ בשתי עינים **אדר שקלים, ז**

מה שחושבים הציונים שהגאולה תהי' בדרך הטבע ע"י בניית הארץ וכדו' הוא כפירה גמורה ושקר וזהו כי האמת נעדרת וחכל באמת ע"ד נס **כסלו אורה, פא, צג / אדר ימי, נה**

כשהקב"ה יגאלנו יהיה יום שמחה לאבותינו בעולם העליון **תשרי זמן, נז**

אף שתמה זכות אבות ע"כ לענין הגאולה לא תמה כמ"ש וזכר חסדי אבות ומביא גואל וכו' **כסלו אורה, נה / אדר ימי, סח**

חינוך ביהמ"ק השלישי יהי' בחשון **חשון, א-ב, ו-ז, ט-י-יא**

כל א' צריך למסור נפשו על הגאולה שיזכה לקיים המצות התלויות בארץ שחן רוב המצות **אדר שקלים, ז / אדר ימי, נד**

טעם למה התחיל הנס בניסן יום שקוראין בו נשיא דן
ניסן שבת, יג יד טו
 טעם שמחשבין הד' מאות שנה משנולד יצחק
ניסן אגדתא, י
 עיקר הנס היה שהקב"ה פעל אצל בני"י שירצו לצאת
 מטומאתם
ניסן אגדתא, כא
 מה שאנו עושים זכר ליצא"מ ע"י כל מצות הלילה, כי
 גאולת מצרים היא אתחלתא דכל הגאולות
ניסן אגדתא, לג מג נא נה
 אף שאנו בגלות צריכים לשמוח בגאולת מצרים כי רק
 עי"ז נגאל
ניסן אגדתא, עו
 עיקר גאולת מצרים היתה לקבלת התורה שעבודתה
 בענינים גשמיים
ניסן אגדתא, לח
 בני"י לא האמינו לבשורת הגאולה, כי פרעה שיבש
 דעתם
ניסן אגדתא, ס
 גאולת מצרים היתה כדי שבני ישראל יוכלו לעסוק
 בפריה ורביה
ניסן אגדתא, סד
 גאולת מצרים היתה בשביל שהיו אבותינו גדורים
 בעריות ותיקנו היסוד
ניסן אגדתא, עז
 גאולת מצרים היתה בחי' נוקבא כי היתה שלא ע"י
 מעשינו
ניסן אגדתא, צג
 התחלת הגאולה היתה בלילה ע"כ עושים הסדר בלילה
ניסן אגדתא, צח
 גאולת מצרים היתה ע"י הקב"ה בעצמו כדי לשמרנו
 מן הקליפות
ניסן אגדתא, קכו
 גאולת מצרים היתה בבחי' צדיקים אומרים מעט
 ועושים הרבה
ניסן זמן, ח
 גאולת מצרים היתה בחי' מזל
ניסן זמן, יח
 תכלית גאולת מצרים היתה העלאת ניצוצות
ניסן זמן, כב
 בעת קרי"ס היתה עיקר גאולת מצרים ניסן שפת, כט

תפילה על הגאולה
 עיקר עבודתינו בליל פסח להתפלל על הגאולה
ניסן אגדתא, טו
 יתפלל רק על הגאולה ואז ממילא יושע מכל צרות
ניסן אגדתא, מד
 בר"ח ניסן הוא עת רצון לעורר על הגאולה
ניסן אגדתא, נא
 המתייאשים מן הגאולה, מתפללים רק לצרכי עצמם
ניסן אגדתא, ס
 אנו מתפללים שרצה הגאולה רק לכבוד שמים ולא
 להנצל מחבלי משיח
ניסן אגדתא, פח
 כשמוזגין כוס ד' בליל פסח מעוררין רחמים על הגאולה
ניסן אגדתא, קה

כ"א לבקש בתפלתו שאם עיכוב הגאולה תלוי בו, הוא
 מוכן למסור נפשו
ניסן שפת, טז
 עיקר התפילה צריך להיות על הגאולה שאז יוכלו
 להגות בתורה
סינן חג, יז. מד
 אין שיעור לתפילות שצריכין להתפלל על ביאת גוא"צ
 דלא כאיזה טועים שאומרים שאין להתפלל ע"ז יותר
תמוז ימי, לב
 מדאי
 כמה שמתפלל על הגאולה צריך להיות בעיניו כאלו
 לא התפלל כלל
תמוז ימי, לב
 כשמתפללים על הגאולה רק כדי להיפטר מעניות וכדו'
 אין התפילה מתקבלת
תמוז ימי, לג
 אין להתפלל שיופסקו החבלי משיח כי אז יורחק
 הגאולה, רק יתפלל שנוכל לסובלם תשרי סליחות, כט
 אין להתפלל על הגאולה בכוונה שע"י ימלא ה'
 משאלותיו אלא כל בקשתנו יהי למען כבוד שמו
תשרי תקע, ה יא טו
 כשבני"י מתפללין על צרכי עצמן ולא על הגאולה ב'
 דמעות שהוריד עשיו מפריעין משא"כ שמתפללין על
 הגאולה מתבטלין
תשרי תקע, יב
 כשיצייר בדעתו היסורים שסובל משיח יוכל להתפלל
 רק על הגאולה
תשרי תקע, יב
 מה שאין אנו מתפללים על הגאולה זה עצמו מוכיח
 שצריך לגאלנו כי אנו מבולבלים בדעתנו
תשרי תקע, לה
 בר"ה כשרואים השרים של הע' אומות תפילה על
 הגאולה אינם מניחים אותה לעלות
תשרי תקע, נ
 בשעת תקיעת שופר צריך לעורר על הגאולה
תשרי תקע, ו יב טו
 מלאכים הנבראים מן השופר הם בעלי בחירה להתפל
 על הגאולה
תשרי תקע, כב
 בעולם העליון אין הצדיקים והמלאכים יכולים
 להתפלל על הגאולה כי אינם בעלי בחירה
תשרי תקע, כב
 טעם שאין ישראל נושעם בגאולה כי בעת שנותנים
 להם פרנסה אינם מתפללים עוד על הגאולה
תשרי תקע, כה
 אף שמותר בעשיית להתפלל על צרכי עצמו מ"מ אם
 יתפלל על הגאולה יתנו לו כל משאלות לבו
תשרי
 ביו"כ הוא זמן לעורר על הגאולה שתלוי בתשובה
תשרי יזה"ק, י
 כיון שלא נגאל עד שנתפלל על הגאולה וכיון שרבים
 אינם מאמינים זהו ניסיון גדול לבקש על הגאולה
 ומשמים צריכים ליתן לנו רצון ע"ז
תשרי סוכת, עד
 המאמינים בהגאולה אך אינם מצפים לו בכל יום
 וחושבים קודם להתפלל על שלום העמים ה"ה כופרים
תשרי ישע, מה
 בתורה

טעם למה התחיל הנס בניסן יום שקוראין בו נשיא דן
ניסן שבת, יג יד טו
 טעם שמחשבין הד' מאות שנה משנולד יצחק
ניסן אגדתא, י
 עיקר הנס היה שהקב"ה פעל אצל בני"י שירצו לצאת
 מטומאתם
ניסן אגדתא, כא
 מה שאנו עושים זכר ליצא"מ ע"י כל מצות הלילה, כי
 גאולת מצרים היא אתחלתא דכל הגאולות
ניסן אגדתא, לג מג נא נה
 אף שאנו בגלות צריכים לשמוח בגאולת מצרים כי רק
 עי"ז נגאל
ניסן אגדתא, עו
 עיקר גאולת מצרים היתה לקבלת התורה שעבודתה
 בענינים גשמיים
ניסן אגדתא, לח
 בני"י לא האמינו לבשורת הגאולה, כי פרעה שיבש
 דעתם
ניסן אגדתא, ס
 גאולת מצרים היתה כדי שבני ישראל יוכלו לעסוק
 בפריה ורביה
ניסן אגדתא, סד
 גאולת מצרים היתה בשביל שהיו אבותינו גדורים
 בעריות ותיקנו היסוד
ניסן אגדתא, עז
 גאולת מצרים היתה בחי' נוקבא כי היתה שלא ע"י
 מעשינו
ניסן אגדתא, צג
 התחלת הגאולה היתה בלילה ע"כ עושים הסדר בלילה
ניסן אגדתא, צח
 גאולת מצרים היתה ע"י הקב"ה בעצמו כדי לשמרנו
 מן הקליפות
ניסן אגדתא, קכו
 גאולת מצרים היתה בבחי' צדיקים אומרים מעט
 ועושים הרבה
ניסן זמן, ח
 גאולת מצרים היתה בחי' מזל
ניסן זמן, יח
 תכלית גאולת מצרים היתה העלאת ניצוצות
ניסן זמן, כב
 בעת קרי"ס היתה עיקר גאולת מצרים ניסן שפת, כט

תפילה על הגאולה

עיקר עבודתינו בליל פסח להתפלל על הגאולה
ניסן אגדתא, טו
 יתפלל רק על הגאולה ואז ממילא יושע מכל צרות
ניסן אגדתא, מד
 בר"ח ניסן הוא עת רצון לעורר על הגאולה
ניסן אגדתא, נא
 המתייאשים מן הגאולה, מתפללים רק לצרכי עצמם
ניסן אגדתא, ס
 אנו מתפללים שרצה הגאולה רק לכבוד שמים ולא
 להנצל מחבלי משיח
ניסן אגדתא, פח
 כשמוזגין כוס ד' בליל פסח מעוררין רחמים על הגאולה
ניסן אגדתא, קה

מנהיגי ישראל הרשעים ששורשן מן הערב רב, הם מעכבין הגאולה **ניסן אגדתא, כה**
 מי שאינו עוסק בפריה ורביה מעכב את הגאולה **ניסן אגדתא, לה**
 הגאולה תהיה רק כשיתקנו מה שאפשר בתקנת הכלל ולא כל א' לעצמו **ניסן אגדתא, מא**

זמני הגאולה

בחודש ניסן תהיה ישועה כוללת לכלל ישראל **ניסן ראשון, יד**
 בתשרי תהיה הגאולה במדת הדין ע"כ צריך תשובה להגאל ובניסן תהיה במדת הרחמים וגם בלי תשובה נגאל **ניסן ראשון, טז**
 בניסן ר"ה למלכים כיון שתהיה הגאולה שלימה בניסן ויתמנו רק מלכי ישראל **ניסן ראשון, טו**
 צירוף החודש הוא מהפ' ישמחו השמים וכו' כיון שבניסן עתידין להגאל אז ישמח ה' במעשיו **ניסן ראשון, טז**
 בר"ה ניסן ימליכו מלכות בית דוד **ניסן ראשון, יח**
 בחודש ניסן יגאלנו הקב"ה למען כבוד שמו המחולל בגוים לפני שנשוב אליו **ניסן ראשון, כא**
 בכל שנה בא בחודש ניסן ישועת הגאולה לפרקים עד שיתגלה אלינו בשלימות **ניסן ראשון, כב**
 הגאולה תלוי בהעלאת ניצוצין והזמן לזה הוא בחודש ניסן **ניסן ראשון, כג**
 הגאולה שתהי' בפסח בא ההתעוררות בשבת לפני בשמים ממעל וע"ז אחז"ל דבר גדול מעשה מרכבה **ניסן שבת, ו**
 כדי להגאל צריכים להעלות ניצוצות לאט לאט ימים רבים **ניסן אגדתא, כב**
 אם תתאחר ח"ו בניסן תהיה הגאולה באב **ניסן אגדתא, סז**
 אם לא תהיה הגאולה ניסן, נגאל בתשעה באב **ניסן אגדתא, צח**
 בליל פסח הוא יום הולדת של עם ישראל והוא יו"ט להקב"ה ע"כ מצפים להגאולה **ניסן אגדתא, קי**
 אף שבליל פסח היא עת רצון לגאולה, ח"ו להאמין שצריכים לחכות עד הפסח **ניסן אגדתא, קיא**
 בליל ז' פסח היא עת רצון לפעול הגאולה **ניסן שפת, כו**
 בשבועות הוא תיקון היסוד ע"י התורה זממילא בהי' אז הגאולה **סיון חג, מז**
 חודש אלול מסוגל לגאולה **אלול ימי, ט. יז**
 פסח זמן חירותינו שמזמנים ומכינים מהחג ההוא להיות חירותינו בעת הגאולה בקרוב תשרי סוכת, מא

מה שמתפללים להינצל מהצרות הגשמיות היא רק בכדי שיהיה לנו לב ומח לשוב ועי"ז נגאל **תשרי ישע, צז**
 בימי חנוכה צריך להתפלל על הגאולה ולהתעורר אלי' כיון שהם ימי חינוך והרגל לגאולה העתידה **כסלו אורה, ח**
 אף שאי' בזה"ק שבשמ"ע שאיל מאי דבעי מ"מ התפילות על הגאולה לא נתקבלו כיון שעדיין לא נזבער היצה"ר מקרבנו **תשרי זמן, לו**
 בשמ"ע צריך בעיקר להתפלל על הגאולה **תשרי זמן, מג, נ, נה**
 מה שאין אנו נענים בתפילתינו בעת רצון הוא כיון שאיננו מתפללים על הגאולה **כסלו אורה, פב**
 בחנוכה הוא עת רצון לפעול הגאולה כיון שבו מתגלה אורו הגנוז של משיח **כסלו אורה, צג קטז**
 עשרת השבטים מזכירים בכל תפילתם שם שד"י וע"י כך נושעים אך בתפילתם על הגאולה נגזר עליהם משמים שלא יכריחו קודם הזמן **אדר שקלים, כו**

עיכוב הגאולה

הגאולה תהיה רק ע"י תיקון עון היסוד **ניסן אגדתא, מט עז**
 כשישראל מהרהרין אחר הקב"ה שמביא לעולם חבלי משיח עי"ז מעכבין הגאולה **ניסן שפת, טז**
 א"א להגאולה שתבוא כי אם ע"י צרות גדולות והריגות **ניסן שפת, טז צריך**
 עיכוב הגאולה בעיקר כי עדיין לא הגענו למדת השתוות **תמוז, יב**
 תיקון הגאולה תלוי בתיקון ההו"ד וזה קשה מאד בדורותינו ע"כ מבקשים שהקב"ה יתקנו **תשרי ישע, כה**
 לפני הגאולה צריך לבער מירשלים כל הקוצים ושיתיה מקום קודש הקדשים ברוח טהרה **תשרי ישע, כז**
 אף טעם שעייכוב הגאולה הוא סוד כמוס בלב הקב"ה מ"מ הבקשים שיגאלנו כי אנו מושפלים בגלות ואין זה כבוד להשי"ת ומה יועיל לזה הסוד **תשרי ישע, לב**
 הבני יששכר אמר שהיינו יכולים לפעול הגאולה אך כיון דכתיב השבעתי אתכם וכו' אנו סובלים תסבלות של הקב"ה אך זהו רק לגבי הצרות בגשמיות אבל על בזיון התורה איננו יכולים לשתוק **תשרי ישע, פז**
 עיכוב הגאולה תלוי במפלת אדום וישמעאל שהם תרין רגלין דקליפה **תשרי ישע, קז**
 הגאולה תלוי בתשובה, אך נכנס דוח שטות בעולם ואנו מתעצלים בתשובתינו וזהו הנסיון כעת **תשרי ישע, קיא, קכד**

משינת הגלות ולשוב בתשובה ולעסוק בתורה כהכנה להגאולה ולא לחשוב ח"ו שיש תכלית בהגלות כסלו אורה, ח

בכל חודש אדר שהיתה בו מחיית עמלק אנו מצפים שתהי' מחיית עמלק בשלימות והגאולה אך אינו תלוי אלא ברצונו אדר יג

כיון שחנוכה הוא הכנה לגאולה מי שמזלזל בכח קדושתה לא יזכה לגאולה כסלו אורה, עג
בחנוכה צריך לתקן ענין חינוך הבנים שלא היגבנו אותם כראוי וזהו תיקון ההוד ועי"ז נזכה לגאולה כסלו אורה, פז

ע"י שמדליקין נ"ח בשמן זית נזכה לבחי' יפה בגאולה שלימה ע"י חבלי משיח שסבלנו כסלו אורה, פט
כיון שחנוכה הוא הכנה לגאולה מדליקין בשמן זית שזית הוא ביסוד וע"י תיקון היסוד נגאלים כסלו אורה, צא

ע"י נרות חנוכה יבוא הגאולה ואז יכירו וידעו כל הגויים כי לה' המלוכה כסלו אורה, צה
בחנוכה יוכל להמשיך הגאולה ע"י הענוה שירדע שאין בכוחו להמשיך האורות העליונים רק בס"ד כסלו אורה, קח

נס פורים ע"י מחיית עמלק היתה הכנה לגאולה אדר ימי, לח
בסעודת פורים שממלאין כל משאלותינו אין לבקש על צרכי גשמיות כי עי"ז נמשך הגאולה רק צריך לבקש על הגאולה אדר ימי, נז

גבריאל

מלאך גבריאל עושה גבורות תמוז ימי, לז

גוג ומגוג

מלחמות גוג באים בסוף יומיא במלחמות גדולות הן בעיני בני ביתו הן בעיני העיר והמדינה ובין ישראל לעמים ובין ישראל הכשרים נגד הפושעים תשרי סוכת, לז

בשבת חול המועד סוכות מפטירין מלחמות גוג ומגוג כדי שננצל ממנה ע"י החג והסוכה תשרי סוכת, לה

גוף

ע"י שהאדם מזכך גופו נעשה הגוף כמו הנשמה ונהיה בחי' שלך ולא רק פעלך תשרי סליחות, ס
הקב"ה ברא את האדם מורכב מחומר וצורה ועי"ז ממילא יחטא האדם לפעמים תשרי סליחות, ל
ביום ב' דראש השנה נידון הגוף ע"כ יתפלל על צרכי גופו תשרי מאזנים, מז

ביו"כ אף שאין הס"א יכול לקטרג מ"מ גירא דיליה מסוכנים כי אם לא היה לו שום כח היינו פועלים הגאולה בתפילתינו זה רבות בשנים תשרי יזה"ק, נז
בסוכות חג האסיף צריך לתקן פגם היסוד וע"י זה מקרבים הגאולה תשרי סוכת, ד / שם ימי (יום ו'), ב
ע"י הסוכה והאתרוג נתבטל כח עמלק ואפשר למחות זכר עמלק לגמרי לזכות להגאולה תשרי סוכת, ל
מה שלומדים גו"ש ט"ו ט"ו סוכות מפסח היינו דבסוכות ממשיכים החסדים להגאולה שתהיה בפסח שיהיה ברחמים תשרי ימי (יום א), יב

חנוכה ופורים

החשמונאים היתה כוונתם בלתי לה' לבדו ואעפ"כ לא נתקיימה המלוכה לזרעם, כי לא היו מזרע דוד, והמה היו רק הכנה לגאולה להאיר התנוצצות אורו של משיח ע"י הנרות חנוכה כסלו אורה, יא, מא

ע"י כח האור הגנוז בנר חנוכה ממשיכים היות לנשמות בתחה"מ כסלו אורה, יג

חנוכה ופורים הם תרין פלגי דגופא וכשמתקנים מה שצריך בשניהם בא הגאולה כסלו אורה, יז

חנוכה ופורים הם הכנה להגאולה ע"כ הם בבחי' נצ"ח וע"כ אינם יכולים להתבטל לעתיד לבוא כסלו אורה, כב

בעת מפלת היונים כבר האירו ההכנה למפלת אדם בגאולה העתידה ע"י יעקב ויוסף כסלו אורה, כג
חנוכה הוא זמן תיקון היסוד והוא חינוך והכנה לגאולה העתידה

כסלו אורה, כז-כח. מ. נא. נד. נו. עה. פה. קכא

בעת הצלה ממלכות יון בא התנוצצות גאולה מאדם וע"כ רואים בגלות בכל בתי ספר הגדולים שלומדים ב' לשונות אלו של יון ורומי כי הקליפה רוצה להכניע צד הקדושה ע"י שורשם שהם הלשונות כסלו אורה, לה

בחנוכה אפשר להמשיך הגאולה ע"י אמונה כסלו אורה, מט

בחנוכה העיקר להתגבר באמונה ועי"ז זוכים לתורה ובזכות התורה נגאלים כסלו אורה, נ

בזאת חנוכה צריך לעורר רחמים על הגאולה וממילא נמשך יבואו ישועות פרטיות כסלו אורה, נה, פה, קלג
העיקר בחנוכה לעורר על הגאולה כי חנוכה כנגד יעקב ובעיקר בליל ג' שבו הכוונה למדת וחגון כסלו אורה, סה

העיקר בימי חנוכה להתפלל על הגאולה ולהתעורר

גזירה

כשיש גזירה רעה על הציבור ח"ו אין לקבלה באהבה רק צריכים לבקש ולעורר רחמים **ניסן אגדתא, מה** כשהקב"ה גוזר גזירה על האדם הוא נותן לו כח שיוכל לסבלו **ניסן זמן, ז**

גט

כותבין אייר בב' יוד"ים וכך כותבין גם בגט **אייר, ג**

גיהנום

ביאור הא דרשעים צועקין במוצש"ק כשמחזירין אותם לגיהנום **כסלו אורה, נד**

גילוח זקן

מבעוה"ר נכשלים בני הנעורים בגילוח הזקן וחושבים לייפות גופם ובאמת יש להם פנים כמו ד"א וכלב **תשרי ישע, קז**

אלו המגלחים זקנם גם בסם מלבד שיש דיעות האוסרים עכ"פ צלם אלוקים אין להם וזה מרחק הגאולה **תשרי ישע, קח**

גימטריא

ביאור מה שמצינו בספרי תלמידי הבעש"ט הרבה דמזים לחנוכה בדרך גימטריא **כסלו אורה, קמב** מצינו פעמים רבות בכתבי האר"זל גימטריאות על דברי הז"ל **תשרי תקע, יג (הגה)**

גירוש שפאזיא

בעת הגירוש רק מי שהיה לו אמונה פשוטה מסר נפשו ולא הפילוסופים אף שהיו חכמי תורה **תשרי ישע, עז**

גלגול

מצוה שהאדם חושק ביותר ידע שבא בגלגול לתקנו **סיון חג, ה**

אנשי הערב רב נפרדו מחיי עולם ונתגלגל נשמתם באותם שסרו מדרכי חיים בזמן אותו האיש וציערו את החכמים בויכוחים **סיון מודעא, יא** בראש השנה נידונין כל הנשמות שיחזרו לעוה"ז בגלגול **תשרי מאזנים, מד**

הנשמות המוגלגלות בבהמות עיקר תיקונם שיבואו לקרבנות ובפרט לקרבנות יום כפור **תשרי יוה"ק, כד**

גלות

הצרות שאנו רואין בימינו זהו סימן כי קרב הגאולה **ניסן ראשון, יב. ט**

טעמים לגלות

מפני שקטרגה הלבנה היו כל הגלויות **ידחים, ג** טעם לאריכת הגלות כי דרך כל איש ישר בעיניו ואינו רוצה לתקן מעשיו **ניסן אגדתא, יט** עיכוב הגלות הוא יען שפגמנו בתאות חטא היסוד **ניסן אגדתא, צא**

עיקר השעבוד היה לתקן חטא אדם הראשון **ניסן אגדתא, כג**

כיון שלא השלמנו חד' מאות שנה במצרים, אנו משלימים זאת עכשיו בגלות **ניסן שפת, יד**

הקב"ה הגלה בני" לא בדרך נקמה רק כדי להסיר סיגו בדיליהם מעונותיהם הראשונים **אב נחמו, א**

הצרות בגשמיות בגלות אנו סובלים כי כתיב השבעתי אתכם בנות וכו' אבל הצרות ברוחניות אין אנו סובלים **תשרי ישע, פז**

המטרה בגלות לתקן הנצוצות שנתערבו טיב ברע ע"י חטא אדה"ד **ניסן אגדתא, קיג**

כל הגלויות הם כתוצאה מחטא העגל **אב נחמו, ב**

חיזוק בגלות

בכל חצות לילה נעצב הקב"ה על גלות כנסי" **ניסן אגדתא, קיד**

גם בגלות נוכל להקריב קרבנות ע"י השתפכות הנפש בתפילה **ניסן אגדתא, קכד**

בגלות הזה יש לנו תורה ומצוות שמצילין אותנו מהמזיקין וא"צ הקב"ה בעצמו להציל אותנו **ניסן אגדתא, קכו**

אף שבנ"י בגלות הם בדוגמת אשה רעה מ"מ אין דרך ארץ לגרשם אחרי שנים רבות כ"כ **תשרי יוה"ק, לה נג**

אין לישראל דין מודדת כיון ששבים לכל הפחות פעם ביי"ב חודש וכיון שאנוסים בגלות ועוד כיון שנשבע לאבותינו שוב אין בידו לגרשינו **תשרי יוה"ק, נג**

נסיונות הגלות

ע"י הגזירות והצרות שעברו עלינו, נמשך הירוס הן ברוחניות והן בגשמיות אף לצדיקים **ניסן אגדתא, קז, קח**

כשבנ"י גולים בין האומות אין לדבר בלשון המדינה בה אנו נמצאים רק להחזיק בלשון שדברו אבותינו **סיון חג, מא**

כשבנ"י עומדים בנסיון האמונה בגלות במסי"ג זהו כבוד גדול לה' **סיון חג, עז**

מוסרים נפשם להקב"ה וכל הפילוסופים אף שהם חכמי התורה לא עומדים באמונתם כמו בגירוש שפניא תשרי ישע, עד

מובא מהבעש"ט שבעקבתא דמשיחא בגלל הנסיונות הקשים מי שיאמין באמונת אחדותו ית"ש יהי גדול כהבעש"ט ודורות הראשונים תשרי ישע, פ אף שאנו כבושים בגולה זמן רב ודרך הכבוש לקבל מהנכבש עכ"ז לא למדנו מדרכי אומות העולם תשרי ישע, פב

מה שכנס"י נלחצים בגלות זה רק לאותן שלומדים תורה אך הפורקי עול אינם מרגישים הגלות ע"כ מתפללים שלמען התורה יגאלנו תשרי ישע, פג הצרות שאנו סובלים בגלות שניטל כל חיותינו ברוחניות וגשמיות דומה לניטל לחי העליון בבהמה שאינה יכולה לחיות בלעדיו תשרי ישע, פד השכינה הק' אזלת בגלותא מדוך לדרך ומפלן לפלן אתתרכת מבעלה ומבנ"י ואין לה מנוחה כביכול תשרי ישע, פז

בגלות ההסתכלות הוא בחי' מציץ מן החרכים בעין א' ולע"ל יהי' בב' עינים בחי' פב"פ אדר שקלים, ז

ראה עוד ערך חבלי חשיח

גלות בבל

בגלות בבל היה ירידה במהירות יותר גדול מאשר בגלות אדום ובסוף הע' שנים גם הצדיקים לא יכלו להקימה כפי הנראה האריכו ימים בגלות בבל כי אחרי הבנות הבית שני עוד זכרו רובם בית ראשון וגם בזקנתם היו בעלי כח אדר ימי, ט גלות בבל השלים לגלות מצרים תשרי יוה"ק, סד

גרים

נשמות הגרים הם תחת כנפי השכינה ונשמות בני"י הם על כנפי השכינה תשרי סוכת, לז

גשמיות

עיקר העבודה היא בענינים גשמיים שיכוון לש"ש ניסן אגדתא, מ

עיקר העבודה וקיום המצוות היא בענינים גשמיים סינן חג, טו

מלאכי השרת לא יכלו לקבל התורה, כיון שעיקר העבודה היא בגשמיות סינן חג, טז

בשבועות בכל שנה מתעורר הבחי' שהיה בהר סיני שמרוב דביקות בתורה נמאס הגשמיות סינן חג, פד

עיקר הנסיון בגלותינו להמשיך בחי' מלכות שהיא תושבע"פ סינן חג, עט

אף שאנו בגלות אסור לשנות דרכי הלבוש כי זהו עצת היצר אף שהגרים מתרגזים על כך כי זה טוב שנפרשים מהם אדר ימי, מז

בסוף הגלות כשהקליפות מרגישים קיצם, הם נלחמים ביתר שאת בבנ"י כסלו אודה, עא

ביהמ"ק השלישי יהיה כנגד יעקב מדת האמת ע"כ נתגבר בגלותינו השקר ניסן זמן, כז

בגלויות צריפין ב' ימים א' לתקן הפנימיות והב' להעלות בחי' החיצונית ניסן זמן (יום ב), ב

א"א להגאולה שתבוא כי אם ע"י צרות גדולות והריגות ניסן שפת, טז

עתה בגלותינו מלכות בית דוד בחי' חש"ך והיה לה גוון אור לעתיד לבא סינן חג, לו

צרות הגלות וחבלי משיח נקרא י"ם ויתהפך לבחי' מ"י עולם הבינה סינן חג, סה

בגלותינו נותר לנו חיות ושמתה מהסוכה תמוז ימי, יא

בגלות אנו נסמכים בעיקר על השם אנדט"ס אלול ימי, ה

כל חוטא בגלות אם לא יצא מכלל ישראל יש לדונו בתורת שוגג מרוב התגברות היצר והקליפות אלול ימי, ט

מכל דעות א"א להנצל בהיותינו בבור תחתית הגלות זולת ע"י הגאולה תשרי סליחות, לב

גלות אדום גזור על אלף שנים ובעוה"ד נתארך וכשגילו לאבדהם על הגלויות לא אמרו לו שיתארך כדי שלא יצטער ויבטלה תשרי יוה"ק, נב

מכל הגלויות נגאלו ישראל רק ע"י התשובה וכן הגאולה העתידה תהי' רק ע"י התשובה תשרי יוה"ק נח

בגלות אפשר לתקן רק בחי' שנה נפש משא"כ בחי' מקום לפי שאנו על אדמה טמאה וא"א לתקן רק בבנין ביהמ"ק תשרי ימי (יום ג), א

רק ע"י לימוד התורה נצא מהגלות תשרי יוה"ק, לו אף שאנו צועקים בבירו בגלות שתהיה הגאולה ה"ז דומה לשלמה בעת שגלה ע"י אשמדאי שצעק אני שלמה תשרי ישע, ע

אנו מבקשים שהקב"ה יוצאינו מהגלות כי זה מבלבל הדעת ועניות הדעת מעביד ע"ד קונו תשרי ישע, עב קכט

מרוב צרות הגלות מחפשים כל מיני שיטות חדשות הציונים ודומיהם וכולם מצד הס"א תשרי ישע, עג בכל הגלות והרדיפות רק אלו שיש בהם אמונה פשוטה

ה

הבל

הסובלים חבלי משיח המה רובם מבני נשמת הבל כי מבני קין רובם רשעים הרודפים את ישראל בגלות
תשרי ישע, קי
 הריגת הבל הי' בימי חנוכה וצריכין לתקנו בחנוכה בפרט שהוא תיקון יעקב שכלול בשלימות מבחי' קין והבל
כסלו אורה, קמא

הוד

בנין ירושלים וביהמ"ק תלוי בתיקון ההוד והעיקר ע"י התורה אך הת"ח שיכולים לתקנו הם נרדפים
תשרי ישע, קט
 תיקון הגאולה תלוי בתיקון ההוד וזה קשה מאד בדורותינו ע"כ מבקשים שהקב"ה יתקנו
תשרי ישע, כה
 העוסקים בתיקון ההוד לבנין ירושלים המה רובם מבני נשמת הבל
תשרי ישע, קי

הודאה

שהאדם מודה לה' צריך לזהר שיאמר מיד כן יעזור ה' הלאה
תשרי מאזנים, כ
 ע"י שהאדם משבח ומודה תהלת ה' הוא מכניע הקליפות והקטרוגים ואומות העולם הרשעים
תשרי מאזנים, עז

הושענא רבה

ימי הרצון נמשכים מט"ו אב עד הושענא רבה **תשרי מאזנים, נו**
 יש מקור בזוהר חדש להא דנוהגין להאריך בתפילה ולהתענות כמעט כל היום **תשרי מאזנים, נב**
 בהו"ר זוכים בדין כי רוב מהב"ד שלמעלה היינו מדות החסד והתפארת מכריעים לטובתינו, ואף למ"ד זכות אבות תמה ברית אבות לא תמה **תשרי ישע, יט**
 אף שבהו"ר נסתלק הצלם מהמחוייבים מיתה בשנה ההיא, מ"מ יוכל עוד לשוב ולינצל ממתה **תשרי זמן, א**
 בהו"ר נחתם הדין לחיים או למות ה"ו, אך בשמ"ע בעת תפילת גשם נדונין צרכי האדם ופרנסתו, ע"כ צריך לזהר ביותר במעשיו ודיבוריו בב' ימים אלו **תשרי זמן, א**
 מ"ש הושענא למענך אלוקינו הוא שאנו רוצים

בראש השנה צריך לשבור בחי' לכ"ם היינו הגשמיות **תשרי מאזנים, נב**
 אי אפשר לעבוד ה' בביטול הגשמיות לגמרי רק שיעבוד את ה' בתוך הגשמיות **תשרי יוה"ק, יג**

גשמים

גשם בחי' חסדים הנמשכים דרך שבי"ל אך כלול ג"כ מגבורות **תשרי זמן, נא**

ד

דגים

דגים ר"ת י"ג מכילין דרחמי' ואלו הי"ג מדות הם בחי' זקן יסוד ע"כ דגים הם בחי' יסוד **תשרי יוה"ק, כג**

דוד

כשהמליכו לדוד שימחה את זכר עמלק הכוונה היתה שיבוא משיח אלא מן השמיים עכבהו **תשרי תקע, כח**
 כשהעבירו חממלכה משאול לדוד לא כעסה רחל אף ששאול מזרעה, כי עיקר שיתקרב הגאולה **תשרי תקע, כח**
 ע"י שמשקעין המרור בחרוסת אנו ממשיכים חיים למלכות בית דוד **ניסן אגדתא, צה**
 דהע"ה נפטר ביום ב' דשבועות ז' סיון ונולד ג"כ באותו יום **סיון חג, צד**
 דהע"ה היה בחי' בדחנא דמלכא שהיה משמח הקב"ה בבדחנותא הקב"ה בבדחנותם **תשרי ישע, יב**
 כל שנה באותו יום דשבוע שחל יומא ההילולא שלו חל יום האושפיזין שלו בסוכות שלאחריה **תשרי ימי (ד), *** / שם ערבה, ז

דיבור

כשאדם חוטא בדיבור הוא בנטיית גרו"ן שעולה כנין אחרים **ניסן זמן, ג**
 הצדיקים פועלים בדיבורים ישועות יותר מבתפילתם יען שמהקטרוגים אינם מבינים כ"כ ענין דיבוריהם **תשרי ישע, ק**
 בשמ"ע צריך לתקן ברית המעור והלשון לזהר בדיבורו להיות אמת שיהיו פיו ולבו שוין **תשרי זמן, מג**
 בזו"ז שאין לנו פרה אדומה להמתיק הגבורות, הם נמתקים ע"י שישמור האדם דיבורו מלדבר לה"ר ורכילות **אדר זאת, ז**

היכא שהמחבר מביא דעה א' בסתם ודעה הב' בשם י"א פוסקים כהדעה הראשונה **סיון מנדעא, יא** לעתיד לבא תהיה הלי' כב"ש מעלת הזתב על הכסף כי אז יוכל להיות הנהגת הדין בשורשו שכולו טוב **תמוז ימי, יג**

הלל

הלל בחי' חסד שכל עבודתו היה לש"ש **סיון חג, ח**

הסתר פנים

לפעמים הקב"ה מסתיר פניו כדי שיהיה בחירה לאנשים **ניסן אגדתא, לו**
 בגלות הזה ההשגחה היא בבחי' הסתר פנים והכל לתכלית הגאולה **ניסן זמן, כט**
 עיקר הסתר פנים הוא שיראי חטא ימאסו בעוני ואלו רשעים השגו חיל **אלול ימי, א**
 הנהגת הקב"ה לפעמים כראשונים שמבינים דברייהם ולפעמים כאחרונים שאין מבינים דברייהם **תשרי מאזנים, פא**

הפטורה

טעם לאמירת הפטרת מחר חודש בשבת ערב ראש חודש **ירחים, ז**
 לומר הפטורת וערבה לה' וכו' בכל שבת הגדול **ניסן שבת, ח**

הר הבית

בית טומאת העכו"ם שעומד בהר הבית מכוון נגד קדש הקדשים ועכ"ז אנו מאמינים שלא זזה השכינה משם **תשרי ישע, סד**

הרהור

הרהור בעבירת גיאוף חמור מאד מפני שמביא לידי מעשה **סיון חג, לה**

הר המוריה

בהר המוריה היום ירוצו רגלי חטמאים והאכזרים ואין אנו יכולים לעלות עליה ואנו מבקשים שהקב"ה יושיע את ההר ממצבו **תשרי ישע, נב**

התבוללות

עיקר קבלת התורה שנדע להיות עם בפ"ע ולא להתבולל בין העמים **סיון חג, מד**

להמשיך מחסדי חנוכה שבו נחתמים לטובה בזכות אברהם, ואלוקינו הוא כנגד אברהם שגילה אלקותו **כסלו אודה, קלו**

סוכות הוא זמן קיבול תפילות, ובפרט הושענא רבא שהכל הולך אחר החתום **תשרי ערבה, ב**

בסוכות ובפרט בהו"ר צריך להיות עיקר משאלותינו הקמת סוכת דוד **תשרי ערבה, ב ג ו**

החתום בהו"ר בסוד היצוניות העולמות, ע"כ מבקשים צרכי גשמיות, וגם שהוא כבוד המלך שיראו בני חילו בכל מיני טובה, ע"כ נתייסדו בהושענות הרבה תפילות על עניני גשמיות **תשרי ערבה, ד**

מנהגינו וכן מצינו בראשונים לתקוע בשופר בעת ההושענות, כדי לזכור השופר של ר"ה לעורך לבנו להתפלל לתקע בשופר גדול **תשרי ערבה, ה**

החסדים שנמשכים בהו"ר הם מעולים מהחסדים הנמשכים ביום א' לפי שבאים מעתי"ק לאבא, זהו מחסדי ה' לאשר הוא זמן קטרוג **תשרי ערבה, ו**

בר"ה וי"כ אנו מתפללים שאם לא זכינו בדין שימשיכו הדין עד הו"ר שאז בודאי נזכה שהוא בחי' רחמים **תשרי ערבה, ח**

ע"י העבודה בערבה בהו"ר נפטרין משרי האומות, שכל כוחם רק במסין וארנוניות למצוץ דמם של בני"י **תשרי ערבה, ז**

אף שהושענא רבא יומא דינא, בכ"ז הוא יום שמתה זמן שמחתינו לטובה וישועה קרובת **תשרי ערבה, יא**

בסוכות והו"ר שאז העבודה לבטל הע' שרים, מבקשים שהע' קתדראים לא ישפטו אותנו, רק הקב"ה לבדו **תשרי ישע, ה**

החזקת התורה

תלמיד חכם שעוטן בתורה ג"כ מחוייב להחזיק ידי לומדי תורה **סיון חג, כח**

הכנה

ענין הכנה הוא גדול מאד כמו שרואים שפ' פרה י"א שהוא דאורייתא ופ' החודש לכו"ע הוא דרבנן הגם שפ' פרה הוא רק הכנה לטהר א"ע קודם פ' החודש שמקריבין קרבנות **אדר זאת, ט**

הלכה

טעם שהלכה כב"ה נגד ב"ש **סיון חג, ז-ח**
 טעם שהלכה כבבלי נגד ירושלמי מפני שבבלי אחרון יותר **סיון חג, ז (בהגה)**

התעוררות

כשאדם מתעורר לאיזה דבר שבקדושה מיד מתעורר היצה"ר נגדו
תשרי ישע, קב

ו

ודוי

הודוי והקבלה צריך להיות בלב שלם כמו שהקריבו הקרבנות שהיה בהקרבתם התעוררות לאין שיעור מתוכחת הכהן ושירת הלויים תשרי שובה, ד. כ

ז

זבובים

רואים בחוש שהזבובים רוחשים בעיקר ביצות ובמקום החמה כי הם רומזים לעמלק ועשיו שכוחם רק מהחמה אב יום, ד

זוגות

אין טעם פתיחת הדלת בשפוך חמתך, כדי להפסיק בין הד' כוסות שלא יהיו זוגות ניסן אגדתא, קד

זיווגים

הידע מושבות, יודע מושבת האלם בזיווגו אם הוא לתכלית הנרצה ניסן אגדתא, צט כל מגמתינו בזיווגנו, רק להכניס בנינו בבריתו של אאע"ה ניסן אגדתא, קלה לא היה מציאות לזיווג הגשמי בתחתונים זולת השתלשלות מזיווג העליון ניסן זמן, ה בט"ו באב עוסקים בזיווגים כי ביום זה יוצאים מכלל ארור לכלל ברוך אב יום, ה טעם שביום כפור בחרו להם זיווגים (כמובא בגמ') אלול ימי, ז הודוי צ"ל בשמחה שע"י הזדונות נעשים כזכיות תשרי סליחות, יג

זכות אבות

אף למ"ד תמה זכות אבות זה לחוטאים וסומכים על זכות אבות משא"כ מי שבמעשיו עובד ה' במסיו"נ והוא מבעלי ברית אבות יהנה מחסדי אבות תשרי ישע, כב אף שתמה זכות אבות מ"מ לענין הגאולה לא תמה כמ"ש וזוכר חסדי אבות ומביא גואל וכו' כסלו אורה, נה / אדר ימי, טה

אף למ"ד תמה זכות אבות הוא רק למי שסומך א"ע על זכות אבותיו והוא מתרשל מעבודת ה' ואז הוא בבחי' מקבל אך מי שהולך בדרכי אבותיו והוא בבחי' משפיע לא תמה זכותם והוא בבחי' ברית אבות שלא תמה כסלו אורה, קב

זכרון

בשבועות שהוא בחי' זכרון הוא הזמן להמשיך זכירה בתורה על כל השנה סיון חג, ע העיקר לישראל הוא הזכרון ובמצרים ואחשוורוש רצו להגביר בבני"ח כח השכחה שישכחו מהגאולה אדר ימי, כה

זקן אלו המגלחים זקנם גם בסם מלבד שיש דיעות האוסרים עכ"פ צלם אלוקים אין להם וזה מרחק הגאולה תשרי ישע, קה מבני קין הם רובם רשעים והמה הרודפים והערב רב דחקין לישראל בגלותא תשרי ישע, קי

זריזות

על זריזות המצוה מגיע שכר גם בעוה"ז סיון מזדעא, כה

ח

חבלי משיח

הגאולה תהיה רק ע"י חבלי משיח מבחינת יצחק ניסן אגדתא, נה. סז. פב

ע"י החבלי משיח שאנו סובלין בגלות נזכה שבימות המשיח לא נאכל מנהמא דכסופא סיון חג, סג. צב צרות הגלות וחבלי משיח נקרא י"ם ויתהפך לבחי' מ"י עולם הבינה סיון חג, טה

מדריגת המסי"צ הגדולה להגאולה הוא לישב בתוך חבלי משיח וחומר העוה"ז רק בשביל שיבוא משיח סיון חג, נא

טעם שנקראים הצרות בדורינו חבלי משיח תשרי סליחות, כט

אין להתפלל שיופסקו החבלי משיח כי אז ירחק הגאולה, רק יתפלל שנוכל לסובלם תשרי סליחות, כט כל הצרות וחבלי משיח הם בעוון פגם היסוד תשרי יוה"ק, ה

אין להתפלל שיופסקו חבלי משיח כי אז יתארך הגלות רק יתפלל שיהיו בדרך ממוצע ולא יפריעוהו מעבודת ה' תשרי תקע, יא

אנו מבקשים שפגם החטא לא יגיע רק עד בחי' אימ"א
 כי אז נשפע רחמים מבחי' אב"א **תשרי סליחות, כ**
 הקב"ה ברא את האדם מורכב מחומר וצורה ועי"ז
 ממילא יחטא האדם לפעמים **תשרי סליחות, ל**
 על עון גדול א"א להב"ד של מעלה למחול רק הקב"ה
 כעין מלכותא דארעא **תשרי סליחות, ט**

חטא העגל

התיקון לחטא העגל הוא מבחינת מ"נ יסוד דנוקבא
ניסן זמן, כח
 חטא העגל היה ברצון הקב"ה, וגם הי"ג מדות ניתנו
 בעבור זה **ניסן שפה, יד**
 ע"י חטא העגל חזרה הזוהמה לבנ"י שנפסקה בקבלת
 התורה **סיון חג, כז**
 ע"י חטא העגל נתעורר למפרע קטרונג על מכירת יוסף
תשרי סליחות, ג
 הקב"ה נתן כח ליצה"ר להחטיא ישראל בעגל ע"כ אין
 לקטרונג על ישראל על כך **תשרי מאזנים, כד**
 ענין שמוזכר דין נוי סוכה בפרטות מפני שבסוכות
 שמחים על תיקון חטא העגל שנא' בה ויתנצלו בניי
 את עדים ע"כ צריך להחזיר הקישוטים לכנס"י
תשרי סוכת, יט

עשו הערב רב וישראל לא מיחו ע"כ נחשב להם ואהרן
 ראה שנגזר שיעשוהו כדי להורות תשובה והיה בלי
 בחירה **תשרי ימי (יום ה'), ד**

טעות ישראל בחטא העגל היתה שלא רצו להאמין
 וללמוד ממרע"ה מרוב קדושתו וראו באמצעי מגושם
 יותר להשיג ההשפעה מכח שורש הידיעה ע"כ ציוה
 להם ה' לכפרה פרה אדומה שהוא חוקה בלי טעם
 שהוא היפוך הדעת, שבנ"י רצו לדעת ולא האמינו
אדר זאת, א

כל הגליות הם כתוצאה מחטא העגל **אב נחמו, ב**
 הגאולה תהיה כשיתוקן חטא העגל בחי' רע ע"י זהירות
 בד' דאחד (בק"ש) בחי' קו"ץ **אב נחמו, ב**
 ע"י חטא העגל נתעורר למפרע קטרונג על מכירת יוסף
תשרי סליחות, ג

הקב"ה נתן כח ליצה"ר להחטיא ישראל בעגל ע"כ אין
 לקטרונג על ישראל על כך **תשרי מאזנים, כד**
 על עון גדול א"א להב"ד של מעלה למחול רק הקב"ה
 כעין מלכותא דארעא **תשרי סליחות, ט**

חיים

בשבועות זה זמן השפעת בני חיי מזוני **סיון חג, כ**

בסוכות צריך לתקן פגם היסוד ועי"ז נמותקים חבלי
 משיח **תשרי סוכת, ד / שם ימי (יום ו'), ב**
 ע"י שרואים החבלי משיח הכל כמו שנבאו הנביאים
 וחז"ל בע"כ שזהו הכנה להגאולה ולא כאותם האומרים
 שהכל בדרך הטבע **תשרי ישע, פט**

חדשי השנה

ראה כל חודש וחודש בטרבו

הוזה מלובלין

החוזה כל דבריו ברוח הקודש **תמוז ימי, יא**

חול המועד

מי שאינו נזהר בקדושת חוה"מ עובר על מ"ע ול"ת
ניסן כבוד, א
 בחוה"מ תייב בשמחה בין בפסה ובין בסוכות
ניסן כבוד, ב

חוץ לארץ

התפלית בחו"ל אין להם דרך לעלות זולת כששולחין
 אותם דרך מקום המקדש **תשרי סוכת, ג**

חטא

או"ה אינם יכולים לקטרונג עלינו, כי הם גורמים לנו
 לחטוא ע"י הצרות **ניסן אגדתא, קח**
 הנזהר ממשוהו חמץ מובטח שלא יחטא כי ענין ביטול
 וביעור חמץ הוא לבטל היצה"ר **ניסן אגדתא, א**
 הנזהר ממשוהו חמץ בפסח אף בבל יראה מובטח לו
 שלא יחטא כל השנה **ניסן זמן, כג-לו**
 כשישראל חוטאים זהו עלבון להקב"ה על שברא
 היצה"ר וככל שהחאט גדול יותר כך העלבון גדול
תשרי סליחות, י

אין דומה העושה חטא והוא בן תורה למי שהוא איש
 מגושם ואינו יכול לעמוד בנסיון **תשרי סליחות, יב**
 אנו מבקשים שפגם החטא לא יגיע רק עד בחי' אימ"א
 כי אז נשפע רחמים מבחי' אב"א **תשרי סליחות, כ**
 הקב"ה ברא את האדם מורכב מחומר וצורה ועי"ז
 ממילא יחטא האדם לפעמים **תשרי סליחות, ל**
 כשישראל חוטאים זהו עלבון להקב"ה על שברא
 היצה"ר וככל שהחאט גדול יותר כך העלבון גדול
תשרי סליחות, י

אין דומה העושה חטא והוא בן תורה למי שהוא איש
 מגושם ואינו יכול לעמוד בנסיון **תשרי סליחות, יב**

צירוף של החצי השני של חודש אב הוא י-ה ענין שלילת המיתה, על כן פסקו בט"ו מלמות במדבר אב יום, ג טעם שנקרא יום ט"ו אב בדברי חז"ל יום תבד מגל אב יום, א-ג בט"ו באב עוסקים בזווגים כי ביום זה יוצאים מכלל אדור לכלל ברוך אב יום, ה מט"ו אב תשש כחה של חמה ונופל כח הזבובים שהם תחת שליטת עשיו ועמלק שכוחם מהחמה אב יום, ד בט"ו אב הוא תחילת התנוצצות ראש השנה על כן צריך להוסיף בתורה, ומברכים איש את רעהו בכתובה וחתמה טובה אב יום, א-ב בט"ו אב הוא התחלת זמן התשובה על ימים נוראים, ויראה ביום זה ללמוד כל אחד מחבירו הטוב ממנו מעשים והנהגות טובות אב יום, ה ימי הרצון נמשכים מט"ו אב עד הושענא רבה תשרי מאזנים, מז

הנוכה

מאמרים כלליים

כסלו בגי' ה' אל"פ היינו שע"י הארת ה' אלפין שהמה מאור הגנוז, באה הישועה בחנוכה כסלו, א מזל כסלו קשת שהוא בגי' חג השבועות וזאת חנוכה עולה תאומים שהוא מזל סיון והשייכות דחנוכה ושבועות הוא דלידת יששכר ה' בחנוכה והורדתו בליל שבועות ע"כ מסבבים על הפתחים בחנוכה כי בשבועות כ' מסת נדבת ירך וכו' ובשבועות הוא יו"ט זא"א כסלו, ב להנ"ל שיש שייכות חנוכה ושבועות יורמז שכסלו חודש ג' בחורף וסיון חודש ג' בקיץ ושניהם מדה הג' תפארת כסלו, ג בחנוכה היו ב' ניסים א) נס רוחני שהיונים רצו להעביר בני" על דתם ודוגמת הנס עושין זכר רוחני בהלל והודאה ב) נס גשמי דהצלת נפשות וזכר לזה עושין סעודת בחנוכה ויש עוד טעם לסעודות זכר לחנוכה המזבח כסלו אורה, א-ב משא ומתן בקו" ה"ו ובכמה תירוצים שנאמרו ע"ז כסלו אורה, ג בחנוכה הוא הקץ לחשך ומתחיל התגלות האור הגנוז, שה' בה קץ מלכות יון שנקרא חשך כסלו אורה, ו חנוכה ופורים כלולים זבי" ע"כ כ' הרמב"ם ברוח"ק הל' חנוכה בפ"ג מהל' מגילה אדר, ו בחנוכה צריך להתפלל על הגאולה כי הם ימי חינוך והרגל לגאולה העתידה וצריך לעורר משינת הגלות כמו בר"ה בעת תקי"ש כסלו אורה, ח

ביום א' דראש השנה החסדים הגדולים ביותר מכוטים וממנו נמשך חיים תשרי מאזנים, מב

חילול ה'

ע"י שרואים צדיק ורע לו רשע וטוב לו, ה"ו נתחלל כבוד שמים ניסן אגדתא, קיז

חינוך

בחנוכה צריך לתקן מה שלא חיינכנו הבנים כראוי וזהו תיקון התוד ועי"ז נזכה ליגאל כסלו אורה, פז, קכא

חכמות חיצוניות

אין לערב בלימוד התורה שום לימודי חול ולשונוות העמים כי היא כלאים ושעטנז ממש סיון חג, פא

חכמי ישראל

חכמי ישראל צריכים לעמוד על המשמר שינצלו בני" מדיעות נפסדות ע"י תורה ותפילה תשרי ישע, קכג

חלום

החלום בליל ראש השנה הוא יותר אמת תשרי מאזנים, נג

חמה

כשנראין בה כתמים ושנוי מראות נוראות בלי חשבון ולוח הן אותות משמים ירחים, ד

חמץ

הישועות הם בבחינת אור מקיף שנתגלה בכל שנה ע"י החומרות בחמץ ועשיית המצות ניסן ראשון, ד הנזהר ממהו חמץ מובטח שלא יחטא כי ענין ביטול וביעור חמץ הוא לבטל היצה"ד ניסן אגדתא, א ע"י אכילת מצה בלא תערובת חמץ מתקנים חטא אדם הראשון ניסן זמן, יג-כד הנזהר ממהו חמץ בפסח אף בבל יראה מובטח לו שלא יחטא כל השנה ניסן זמן, כג-לו טעם על דקדוק כמה צדיקים שיהיה להם מה למכור להעכו"ם ניסן זמן, לו טעם שאומרים כל חמירא בלשון ארמי ניסן אגדתא, א

חמשה עשר באב

הצירוף של חודש אב מורה כל חציו דין וחציו רחמים, על כן מט"ו ואילך מתעוררים הרחמים אב יום, ג

העיקר בחנוכה להתגבר באמונה שלימה ופשוטה בחכמת התורה כי היוונים רצו להגביר חכמות חיצוניות **כסלו אורה, לא**

עיקר תקנת ח' ימי חנוכה הי' בעבור נס הנרות וע"כ הוא רק להודות ולהלל ולא לשמחה אך בשנה הראשונה היא היתה ג"כ השלמה לימי הסוכות שלא היו יכולים לעשותו מפאת המלחמה ואז נקבעה לשמחה ג"כ וע"כ עושים ח' ימים כי הוא נגד סוכות **כסלו אורה, לב צט**

מ"ש הפוסקים שנהגו הנשים שלא לעשות מלאכה ביום א' וח' דחנוכה לאשר הם נגד ימי א' וח' דסוכות שהמה ימי שבתון **כסלו אורה, לג**

בליל א' דחנוכה נמשך הכוונה של שם אל על כל הלילות כמו בסוכות שיום א' אזיל עם כולהו יומין **כסלו אורה, לד, סז, סז, צז**

תיקנו חנוכה להשלמת סוכות כי נרות חנוכה ניתנו לאהרן המה השלמה לימי הסוכות שהם ענני הכבוד בזכות אהרן וגם חנוכה הוא תיקון ההוא מידת אהרן וע"כ קורין בזאת חנוכה מביום השמיני ואח"כ פ' בהעלותך **כסלו אורה, לה**

בעת שבא ההצלה ממלכות יון בא התנוצצות גאולת אדום וע"כ רואים בגלותינו בכל המדינות והארצות שלומדים ב' לשונות אלו של יון ורומי כי הקליפה רוצה להכניע תח"ל צד הקדושה ע"י שורשם ב' הלשונות **כסלו אורה, לח**

טעם שהחשמונאים הזכירו את שמואל בתפילתם **כסלו אורה, מג**

היונים רצו לבטל תושבע"פ והחשמונאים נצחום ונמסרו זדים ביד עוסקי תורתך **כסלו אורה, מז** בחנוכה אפשר להמשיך הגאולה ע"י אמונה **כסלו אורה, מט**

בחנוכה העיקר הוא להתגבר באמונה וע"ז זוכים ללימוד התורה ובזכות התורה נגאלים **כסלו אורה, נ** תי' על קו' הב"י אמאי תיקנו ח' ימי חנוכה **כסלו אורה, נז**

נס חנוכה הי' למעלה מדרך הטבע וז"ש החשמונאים מי כמוך באלים ה' שהגויים שניצחו היו חזקים מהם וזהו רמז בנ"ח שיש ח' נרות שהוא רומז למעלה מן הטבע וזהו מעלת יום ח' **כסלו אורה, נט**

טעם שמדמה הגמ' נ"ח לסוכה שהוא מה"ת ולא לעירוב שהוא מד"ס **כסלו אורה, סב**

בנ"ח יש חזקת חיוב וא"כ בכל ספק אם עשאה או אם עשאה כהוגן בשיעור אמות וכו' י"ל לחומרא **כסלו אורה, סב**

החשמונאים הק' נקראו מכב"י ר"ת ברוך כבוד ה' ממקומו שכוונתם היתה בלתי לה' לבדו אעפ"כ לא נתקיימה המלוכה לזרעם כי לא היו מזרע דוד והמה היו רק הכנה לגאולה להאיר התנוצצות אורו של משיח ע"י הנרות חנוכה שתיקנו **כסלו אורה, יא, מא**

מכב"י ר"ת ברוך כבוד ה' ממקומו לאשר המה תיקנו בחי' מקום כי בחי' שנה נפש יש בידי כ"א לתקן אך אנו נמצאים על אדמה טמאה וא"א לתקן בחי' מקום והם תיקנו בחנוכה בחי' מקום כהכנה להגאולה **כסלו אורה, יב**

בליל ה' דחנוכה הכוונה בנר חנוכה בי"ג מדות מדת אפים ואז ג"כ הכוונה למדת הוד **כסלו אורה, יג**

מכב"י ר"ת מי כמוך באלים ה' שנמשך נס חנוכה מבחי' נס דקרי"ס שהוא בחי' עתיקא והמשיכו החשמונאים ע"י הפ' מי כמוך וכו' **כסלו אורה, טו**

היונים רצו לקלקל מדת יוסף יסוד ונגד זה לחמו עמם החשמונאים וזהו בחי' נרות חנוכה לבטל הס"א ע"י שמירת היסוד וע"כ גזרו ב"ד של חשמונאים לבא על כותית שחייב כי זהו פגם היסוד **כסלו אורה, טז**

חנוכה ופורים הם תרין פלגי דגופא וכשמתקנים מה שצריך בשניהם בא הגאולה **כסלו אורה, יז**

בליל ד' הכוונה בנקודות הברכה (שעשה ניסים) נצ"ח ובסדר הי"ג מדות אר"ך **כסלו אורה, יח**

בחנוכה ממשיכים אור גדול למטה מקום שליטת החיצונים וע"כ אין אז זמן חיוב סעודות כי כשיאכל לתאוותו יש סכנה משליטת חיצוניים אך כשמזמרים שירות מכריהים הקליפות ע"כ ע"י הזמירות נתעלה לסעודת מצוה **כסלו אורה, כ**

בליל ו' דחנוכה הכוונה בנ"ח מדת ורב חסד שע"י מדת יעקב ורב חסד מטה כלפי חסד ותיקון הנוה כף ירך יעקב נמתק הכל **כסלו אורה, כא**

חנוכה ופורים כיון דהם הכנה לגאולה העתידה ע"כ שניהם הם בבחי' נצ"ח וע"כ לא יתבטלו שניהם לעתיד **כסלו אורה, כב**

בעת מפלת היונים האירו מיד ההכנה על מפלת אדום שתהי' ע"י יעקב ויוסף וזה נעשה ע"י הנר חנוכה **כסלו אורה, כג**

היחוד השלם זיווג ז"א עם נוק' הוא בשמ"ע ומתעברת אז ויולדת ב'ז של פסח וימי החורף הם ימי העיבור וחנוכה ופורים מחזיקים התארה בימות החורף להקימו להאיר לנו **כסלו אורה, כה**

בחנוכה נתגלה מבחי' אור הגנוז בתורה בעת הדלקת נ"ח **כסלו אורה, כט, ל, סא**

כוונת תנוכה להוריד האור למטה בנ"ח בנה"י להאיר לה והוא בבחי' מלכות שנקראה בת אמנם אין עלי' למעלה **כסלו אורה, פג**

חנוכה הוא מל' חינוך שבו צריך לתקן מה שלא חינוכו הבנים כראוי וזהו תיקון ההוד ועי"ז נזכה להגאל **כסלו אורה, פז קכא**

מה שמחדשים חידושים בעניני חנוכה ומראים רמזותם בתורה הוא ע"י מרע"ה שהולך אתנו ברוח מדתו ע"י שנהזיק קצת במדת הענוה **כסלו אורה, פט** ר"ת סלה נא לעון העם ה'זה כ'גודל ח'סדיך ו'כאשר נ'שאת - הוא חנוכה כי חנוכה הוא גמר החותם מיוה"כ **כסלו אורה, צב**

נס חנוכה ע"י יהודית היתה ע"י העלאת ניצוצות וזה מרומז בצירוף של טבת שיוצא מפ' גדלו לה' וכו' **כסלו אורה, צד**

חנוכה נתקן להלל והודאה יען יש בו מד' הצריכים (לחודות א) הולכי דרכים במדבר כי הוא נמשל לאדם שהולך ביער בחושך ורואה אור מרחוק ושמת, כמו"כ חנוכה הוא בצאתנו מהימים טובים לימי החורף ובנ"ח מחיה נפשו. ב) יוצאים מבית האסורים כי ע"י הנ"ח מעלים הניצוצות משביים. ג) חולה ונתרפא כי הוא תיקון ההוד ומסוגל לרפואה. ד) יורדי הים שעשה נ"ס י"ם כנודע **כסלו אורה, צה**

ענין שמוציאין ג' ס"ת בשבת חנוכה ר"ח טבת הוא לא רק מפני כבוד הציבור אלא הוא משום מעלת היום **כסלו אורה, קא**

העיקר בחנוכה ובזאת חנוכה לילך בדרכי אבותינו ועי"ז יגן בעדו זכות אבות וזהו ר"ת זאת תחון זכות אבות **כסלו אורה, קב**

בזאת חנוכה צריך להמשיך בנ"ח ממדת ונוצר עד ונקח וזהו תיקון טהרת המחשבה והיסוד **כסלו אורה, קג** עיקר כוונת היוונים היתה לבטל השמחה מבנ"י ועי"ז יסתלק מהם הרה"ק ששורה בכל ישראל ועי"ז ימשכו למינות וע"כ חנוכה הם ימי שמחה **כסלו אורה, קד**

היונים בטלו התמידין וגם ביטלו חתונות בנ"י וכן טבילות נשים שרצו למונעם מפו"ד וזהו מרומז בתיבת שמ"ח ע"כ המה ימי שמחה **כסלו אורה, קה**

ממדת הוד שהוא הוד ועזרה לנו נמשך למטה נוקבא דתה"ר, הדינים והעונשים לרשעים כאשר נצחו על היונים **כסלו אורה, קיב, קיג**

פי' הפיזטים

פי' זמר מעוז צוד ישועתי וכו' **כסלו אורה, א**

פי' זמר ומנתר קנקנים וכו' **כסלו אורה, ג**

בחנוכה אשר הוא בלילי חורף הארוכים בגודל החשיכה שנתרחקנו מיו"ט, מאיר לנו האור מנ"ח מתוך החשיכה **כסלו אורה, סד**

האור בחנוכה נמשך מב"פ אל במילואו בסוד ש"ע נהודין והש"ע נהודין הוא שם מבחי' מדת ואמ"ת, היינו שיתגלה מדת האמת בחנוכה והשקר יתבטל **כסלו אורה, סה**

טעם שמצוה להדליק בשמן כי שמן אינו מתערב עם שאר משקין ולהורות לבנ"י שלא יתערבו בגוים **כסלו אורה, סח**

העיקר בחנוכה לעורר על הגאולה כי חנוכה כנגד יעקב ובעיקר בליל ג' שבו הכוונה למדת וחנן **כסלו אורה, סט**

לעתיד לבוא יהי' הלכה כב"ש אך ש"י ב"ה בוודאי לא יתבטל ונמצא שנדליק בכל לילה בחנוכה ט' נרות **כסלו אורה, ע**

בחנוכה ה' הנס גדול כי הקליפות בהיותם מרגישים קיצם נלחמו ביתר שאת לנקום בבנ"י ואפ"ה נושענו **כסלו אורה, עא**

בזמן החשמונאים ה' הרוב מבנ"י פרוץ ונמשכו אחד היוונים וזהו הנס שעמדו החשמונאים נגדם **כסלו אורה, עב**

רמז במה שקורין בתורה ביום א' דחנוכה פ' ברכת כהנים כי ע"י הכח של הכהנים החשמונאים תחול הברכה **כסלו אורה, עו**

בחנוכה הוא כוחו של מיכאל כהנא רבה ביתו שאת להמליץ לטובה בעדנו לגמר חתימה טובה **כסלו אורה, עז**

בר"ה ויר"כ ימי הדין אז הוא בחי' י"ם ובחנוכה נמתק ונעשה מ"ם חסד וגם בחי' נגוף לרשעים ורפוא לישראל **כסלו אורה, עח**

יון הוא בחי' עקרב אותיות עקב-בית הג' לעתיד והחשמונאים ניצחו ועשו הכנה לגאולה **כסלו אורה, עט**

בליל ז' דחנוכה הכוונה בנ"ח מצד ואמ"ת להוציא מלב הטועים שישועתינו בדרך הטבע רק הכל בדרך נס כמו בנס חנוכה **כסלו אורה, פא**

הטעם שאין אנו נענים בתפילתנו בעת רצון כחנוכה הוא יען שאיננו מתפללים על הגאולה **כסלו אורה, פג** כשהל ר"ח בשבת חנוכה השמאל מסייע לימין כי לכ"א יש מעלה בפ"ע שאינו בחבירו ובהקבץ החוט המשולש לא ינתק כי כ"א גילה על חבירו במעלתו להשמר מחיצוניים להושע בימין ישע מקור הרחמים ושמאלא אתכפיא ממ"ז **כסלו אורה, פג**

בחנוכה הוא גמר החותם לטובה כי אז הותמין לטובה במדת אברהם חסד וע"כ מסוגל לבנים כסלו אורה, צו אף שבר"ה יצאה גזר דין לרעה מ"מ בחנוכה היא נמתקת בזכות הנרות חנוכה **כסלו אורה, כו, עז, עח, צו** בר"ה מתפללין שאם גברה מדה"ד ימתינו עם הדין עד חנוכה שהוא כנגד יעקב **כסלו אורה, מח**

שבת חנוכה

בשבת חנוכה הכוונה להמשיך בחומ"ז ריחי מהי"ג מדות ע"י הלח"מ ונר חנוכה **כסלו אורה, ה, ו** בשבת חנוכה הענין הוא להמשיך מהלח"מ משנה ע"י הי"ב לחמים כל הישועות בחומ"ז, מהמדה הי"ג **כסלו אורה, ה, ז**

זאת חנוכה

זאת חנוכה הוא כנגד חנוכה ופורים והכנה לחודש אלול **אייר גל, טו** זאת חנוכה הוא העיקר חנוכה כי קורין בו ביום השמיני לבני מנשה וחינוך הבית הג' יהי' בחודש חשון שהוא למנשה **כסלו אורה, כז** זאת חנוכה היא כנגד שמ"ע ע"כ מסוגל אז להמשיך בחומ"ז **כסלו אורה, לו, לז** טעם למה שקורין בתורה בזאת חנוכה **כסלו אורה, לז, נה** בליל ה' דחנוכה הכוונה בנ"ח להמשיך מנוצר עד ונוצר (מדה הי"ג) **כסלו אורה, לז** זאת חנוכה עולה מלכות שהוא כנגד תושבע"פ כי ע"י שמדליקין ה' נרות מראין גודל כח דברי חכמה **כסלו אורה, נה** בזאת חנוכה שבו נשלמו כוונת הי"ג מדות, בא הישועה אף אם תמה זכות אבות כי זהו כח הי"ג מדות וזהו הר"ת זאת תמה זכות אבות **כסלו אורה, פו**

מאכלי חלב

הענין לאכול מאכלי חלב בחנוכה דוגמת שבועות הוא לאשר בחנוכה הוא השלמת החותם מהו"ד ושמ"ע והיחוד נמשך עד חג הפסח בבחי' יולדת בצער ומשם עד חג השבועות בבחי' יולדת בריחה **כסלו אורה, ז**

השפעות גשמיות

בזמן הדלקת הנרות יורדת השפעת בחומ"ז, ואף להמקטריגים, שעה"ז נפל בחלקו של עשיר, מ"מ ביום ג' שהוא מדת חנוך משפיעים אף אם אין זכות וגם ע"י שב"ק מגיע לנו עוה"ז כי ע"י שמירת שבת מקיימים העולם **כסלו אורה, ט** בחנוכה הוא זמן המשכת צרכי גשמיות ובפרט רפואה

פי' בפיוט מעוז צור רוב בניו וקנייניו על העץ תלית אדר ימי, סה פי' הפיוט ומנותר קנקנים נעשה נס לשובנים **כסלו אורה, יח** ביאור מ"ש בועל הנסיים מסרת גבורים ביד חלשים וכו' וטמאים ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים וכו' **כסלו אורה, עא**

הזמר אכלו משמנים לשבת חנוכה לא נתקן ע"י ת"ח וה"ז בדרך חרוזי מס' השיכורים (המיוסד מלצים) לפורים **כסלו אורה, עה** מה שלא נזכר בעל הנסיים מגס השמן יען הכהנים לא נתפעלו מזה כי ראו עשרה ניסים בכל יום רק נס המלחמה חי' בבחי' ונפלאותיו לקבוע אמונת ה **כסלו אורה, קז**

פי' ואתה ברחמיך הרבים עמדת להם וכו' **כסלו אורה, קי**

ביאור מ"ש ותדליקו נרות בהצרות קדשיך כיון שרצו לקבוע שידליקו ח' נרות ובמקדש לא היו רשאים להוסיף על ז' נרות ע"כ הדליקו בחצר **כסלו אורה, קט**

התיקונים

חנוכה הוא זמן תיקון היסוד והוא חינוך והכנה לגאולה העתידה **כסלו אורה, כז, כח, מ, נא, נד, סו, עד, פה, קכא** בליל ג' דחנוכה שהוא נגד מידת חנוך נמתקים הגבורות בשרשן, ואז הוא חסדים גדולים **כסלו אורה, ז** ע"י כח האור הגנוז בנר חנוכה, ממשיכים חיות לנשמות בתח"מ **כסלו אורה, יג**

זמן החותם

מקובל מצדיקים שגמר החותם נמשך עד חנוכה והוא זמן השפעות בחומ"ז ריחי ומתפללים שהשפע ילך רק ליר"א וחושבי שמו **כסלו אורה, ד** בחנוכה הוא גמר החותם בשמ"ע והיחוד משמ"ע נמשך עד שבועות, וע"כ שפיר יש שייכות חנוכה לשבועות, וכן מצינו עוד כמ"פ שייכות חנוכה לשבועות וזה מ"ש דמ"א לאכול מאכלי חלב בחנוכה מעין שבועות **כסלו אורה, ז** גם בחנוכה שהוא סוף החותם מיוהכ"פ לית לשטן רשות לאסטוני וע"י נ"ח מבטלין כוחו **כסלו אורה, ס** בחנוכה הוא גמר החותם שנמשך מימים נוראים והו"ד ושמ"ע

כסלו אורה, ד, ז, כד, פד, פז, צו, קא, קטז, קיט, קכ, קלז, קמד ד"ז שחנוכה הוא גמר החותם לא נמצא בשום גמ', מדרש, וזה"ק או כתבי האריז"ל רק נמסר בסוד ה' **כסלו אורה, לו** ליראין

ענין הנר חנוכה דמוסיף והולך היינו התקרבות אורו הגנוז של משיח כל יום מעט כי הוא עת רצון לפעול הגאולה **כסלו אורה, צג**
 ע"י נרות חנוכה יבוא הגאולה ואז ישבחו ויפארו כל הגויים וה' ה' אחד ושמו אחד **כסלו אורה, צה**
 הכוונה בנ"ח להאיר למטה סמוך לארץ מהיחוד העליון ולהמשיך ברכה לבנים ומצותה בשמן הרומז לחכמה עילאה **כסלו אורה, ק**
 ע"י הדלקת נ"ח למטה מתגלה כבוד שמים גם בעשיי' שבעשיי' **כסלו אורה, קי**
 עיקר הכוונה בנ"ח להאיר למטה אמנם יזהר לבל ירום בלבבו איך הוא ממשיך מאורות העליונים כי אז נופל מכל תיקון נ"ח ואם יודע שרק בעזרת ה' ימשיך האורות יגרום להתקרבות הגאולה **כסלו אורה, קח**

חסד

עיקר החסד להתפלל ולפעול טובות בתפילה בעד חבירו **ניסן אגדתא, יב**
 מכל המצוות צריך האדם ללמוד להתנהג במדת החסד **ניסן זמן, (יום ב)**
 כל יום מסוכות הוא נגד ספירה אחרת אך מדת החסד כלול בכולם ואזיל עמהם בכל יום **תשרי ימי (א), א. ג. ה**
 המקיים מצות סוכה שעיקר עבודתה במדת החסד יזכה לעתיד לבא לחלק בסוכתה של סדום שיהפך אז למדת חסד **תשרי ימי (א), ד**

חסדים

חסדי פסח הולכים וסובבים כל השנה **ניסן אגדתא, קכז / שם זמן, א**
 חודש אלול הוא בבחי' י"ג מדות נפתחים שבהתחלת החודש נתגלו החסדים מאתו **אלול ימי, ב / שם סליחות, יד**

חקירה

תכלית הכל היא האמונה בה', אך לא ע"י חקירה **ניסן אגדתא, סו**

חשוון

ירבעם רצה להרוס כח מלכות בית דוד וההמשכה שלהם מהסוכה ע"כ עשה סוכות בחשוון, חודש שנתבייש ע"י שלמה שע"כ כן יתוקן ויפויס חודש חשוון ויחיה אז בנין הבית דלעתיד **תשרי סוכת, ט**

כי ממדת חכמה נמשך רפואה וכל מקום ששמן זית מצוי שם החכמה מצויה ובפרט בליל ה' תיקון ההוד שמסוגל לרפואה **כסלו אורה, יז**
 חנוכה מסוגל לזרע כשארז"ל הרגלי בנר הויין לי בנים ת"ח כסלו אורה, כח, לט, מ, עז, צז, ק, קו, קיט, קכא, קלד קמ
 בימי חנוכה מסוגל לפקידת עקרות ולגדל בנים לתורה **כסלו אורה, לט, מ**
 חנוכה מסוגל להמשיך פרנסה אך אין להתפלל ע"ז פי' בעת הדלקת נ"ח רק ממילא נמשך ברוב חסדיו **כסלו אורה, מב**
 בחנוכה מסוגל לבנים ובפרט בזאת חנוכה שבאים ההשפעות ממדת ואמת למדת ונוצר **כסלו אורה, קו**

סעודת חנוכה

סעודות חנוכה נקראים סעודות הרשות כי מהסעודות ממשיכים רפואה והוא בבחי' רשות לרופא לרפאות **כסלו אורה, עב**
 מי שאינו מעלה הסעודות דחנוכה לבחי' מצוה ומלזול בכח קדושת חנוכה לא יזכה לגאולה **כסלו אורה, עג**
 סעודות חנוכה הם רשות, סעודות ר"ח הם מצוה וסעודת שבת הם חובה וכשחל ר"ח בשבת חנוכה ונכללים כא' הרשות המצוה והחובה, מעלים בזח הדשות שבעצמותו הוא בשמאל להעלותו לימי לטובה **כסלו אורה, יט**

נר חנוכה

נר חנוכה הוא נגד היונים רצו להשכיחם תורתך וגברו החשמונאים ובטלו השכחה ע"כ מדליקים בשמן זית שהוא מסוגל לזכרון **כסלו אורה, יז**
 טעם שתקנו בנ"ח דווקא מדריגות שונות בקיום המצוה מהדרין ומהדרין מן המהדרין **כסלו אורה, כט**
 מה שמדליקים נ"ח בטפה הסמוך לפתח רמוז שאנו מתפללים לה' כעני העומד בפתח כי הוא גמר הקוות ומראים שאיננו חושבים שכח תפילתינו בימים נוראים גרם שנושענו רק מבקשים בתורת חמלה וחנונה **כסלו אורה, מה**
 בעת נתינת השמן בנ"ח צריכין לתקן שם בי"ט ושם טפטי' שהם תיקון היסוד **כסלו אורה, מז, פד, פח קב, קיח, קכא**
 ע"י שמדליקים בשמן זית יזכו לבחי' יפה בגאולה שלימה ע"י החבלי משיח שסבלנו **כסלו אורה, פט**
 ביאור ענין הדלקת נ"ח בשמן זית **כסלו אורה, צ**
 טעם הדלקת נ"ח בשמן זית כי זית הוא ביסוד ובחנוכה הוא הכנה לגאולה ע"י תיקון היסוד **כסלו אורה, צא**

כיון שנותן כח ח"ו בחודש טבת לאלו גלבים דחציפין
 ע"כ נבקש מהשי"ת שיתן להם גבול ומדה בחודש הזה
 שלא יחריבו העולם **טבת, ד**
 בחודש טבת מתגבויים הקליפות לפרוש רשת להפיל
 בני" בתאוות הגשמיות **טבת, ה**
 הדינים מחודש טבת נמתקים בחודש שבט ועיקר
 החסדים המתגלים מט"ו בשבט נמשכים כבר מר"ח
 ע"כ, ג-ד

טעמא דקרא

לכו"ע דרשינן טעמא דקרא לחומרא **תשרי תקע, ג**

טעמי המצוות

מותר לומר טעמים למצוות ה' ובלבד שלא ישנה
 מאומה מן המצוה **ניסן זמן, (ליום ב'), א**
 מצות פסח שני לא יתגלה טעמה וכוונתה וע"כ נאמר
 למישאל ואלצפון **אייר פסחא, ז.ח. י**



י"ג מדות

המדה הי"ג שנמשך למזלא ותתאה ל"ש כלל באומות
 העולם **ניסן אגדתא, קלח**
 כיון שהיה הארה מבחיל עתיקא וזקן כביכול בבחי' י"ג
 מדות של הדיקנא, ניצולו בני"ו **ניסן שפת, יג**
 חטא העגל היה ברצון הקב"ה, וגם הי"ג מדות ניתנו
 בעבור זה **ניסן שפת, יד**
 בו נתעוררו תעת רצון י"ג מדות של רחמים כמו בחודש
 אלול **אייר גל, טו**
 הכח של הי"ג מדות הוא אף אם תמה זכות אבות
 יקראו הי"ג מדות ויהי' להם לישועה **בסלו אורה, פז**

יוחנן כהן גדול

מה שנעשה צדוקי כי נזדמן במאכלו ניצוץ של אדם
 רע **תשרי מאני, לד**

יום טוב

כיון שהוא ע"י מעשינו ועבודתינו צריך מלחמה נגד
 המקטריגים העומדים לנגדינו **ירחים, י**
 יש יסוד ועיקר בהלכה למנהג החסידים שנוסעים לעיר
 אחרת לקבל פגי רבם **ניסן אגדתא, לא**
 בגלויות צריכין ב' ימים א' לתקן הפנימיות והב'
 להעלות בחי' החיצונית **ניסן זמן (יום ב'), ב**

כיון שיהי' חינוך ביהמ"ק בחשון א"כ כולל כל הי"ב
 צירופים בחודש הזה כמו ניסן ואב ורמזו בהצירוף
 חשון, ו
 חשון נקרא בול כיון שבו יחונך ביהמ"ק שכל אמה
 מוגבל ומדוייק ובר"ל ר"ת ושבו בנים לגבולם חשון, ז
 בי"ז חשון הוא יום גדול ונשגב מעין שמ"ע כי בשמ"ע
 היה יחוד ראשונה ואין אשה מתעברת מביאה ראשונה
 ובי"ז חשון הוא ביאה שני' **חשון, ח**
 חשון הוא סוד הגבורה כי בו יבנה ביהמ"ק וקודם בוא
 המשיח יש הבלי משיח שהם גבורות **חשון, ט**
 טעם שלעולם מברכין חודש חשון בשבת בראשית
 חשון, י
 חשון בני' של"ם כי אז יבנה ביהמ"ק הג' שנקרא בנין
 שלם **חשון, יא**
 ב' חדשים חשון טבת הר"ת בגי' ח"ט אך כשמדבקים
 א"ע בלימוד התורה הוא בגי' טו"ב **טבת, ג**
 חינוך ביהמ"ק הגי' תהי' בחודש חשון כי בית ראשון
 נגמר בחשון וצוה הקב"ה להמתין בחנוכה עד תשרי
 וחשון נתבייש **כסלו אורה, כז**

ט

טבילת

כוונת טבילת עש"ק להיות בבחי' חכמה ובינה אייר, ה

טבע

היצה"ר מסית את האדם בהראות לו שמסר הקב"ה
 הנחגת הטבע לבני אדם **ניסן אגדתא, קיח**
 הטבע משועבד לצדיק **ניסן אגדתא, קלז**

טבת

ע"י תקיעת שופר ניצולין מהדינין השולטין בחודש
 טבת **תשרי תקע, יז**
 בחודש טבת מתעוררים הכלבים זינין בישין ומשם
 יניקת כח עמלק ובחנוכה שהוא התיקון ע"י מלחמת
 יעקב בשר של עמלק מכניעין אותן ע"י הנרות
כסלו אודה, קכב
 טבת הוא חודש שנהנה הגוף - שנקרא מדת מלכות
 גוף מהגוף דהיינו - מאור חנוכה שבגי' גוף **טבת, א**
 ב' חדשים חשון טבת הר"ת גי' ח"ט וכשמדבקים א"ע
 בלימוד התורה הוא בגי' טו"ב **טבת, ג**
 בחודש טבת נתעוררים הדינים ר"ל ונגרעו נתיבי השפע
 וצריך להתפלל שיגלה לנו ה' הטוב הגנוז בה **טבת, ד**

מהדרין לקנות ד' מינים קודם יו"כ"פ כי ביו"כ עולה כח הד' מינים בשעת הדין להמליץ טוב על ישראל
תשרי מאני, טז

טעם שסוכות נקבע אחרי יו"כ"פ יען שהאינם ראויים היה הענן פולטם לחוץ ע"כ א"א לעשות סוכה שהוא כנגד הענן רק אחרי יו"כ"פ שנמחל העוונות
תשרי ימי (ג), ג (בתג"ה)

פירוט החטאים ביום כפור הוא לטובה לנו בסוכות שעושים תשובה מאהבה והחטאים נעשו כזכות
תשרי ימי (הושענות), ג

בר"ה ויו"כ מתפללים שאם לא זכינו בדין שימשיכו הדין עד ד"ה שאז בודאי נזכה שהוא בחי' רחמים
תשרי ערבה, ח

לעתיד לבוא יאכלו וישתו ביו"כ וע"כ בימי חינוך בית ראשון הטעו משמים לעשות כן כי אז היה הסיהרא בשלימות מעין דוגמת העתיד
תשרי יוה"ק, ב

באיסור אכילה דיו"כ"פ אף שתלוי בזמן אמרינן אין הקב"ה מביא תקלה לצדיקים כיון שפוגם בנפש
תשרי יוה"ק, ב

ביו"כ לובשים לבנים מדת החסד דאז מכפר לנו הקב"ה מבחי' ביום שהוא אהבה וזכמים פנים אל פנים אנו שבים מאהבה
תשרי יוה"ק, ט

מי שיודע בנפשו שחיינו תלויים לו מנגד רל אוכל תתעב בנפשו, ע"כ האכילה בערב יו"כ הוא עינוי
תשרי תקע, א

טעם לאכילת עיו"כ כדי שיהיה בשמחה ועי"ז ישוב בתשובה מאהבה ביו"כ על פגם היסוד תשרי שובה, ז
מעיו"כ נמשכים החסדים מהד' מינים להמתיק חטא אדה"ר

בעיו"כ שהוא זמן קטרוג גדול צריך לעורר וללמד זכות על בני"י
תשרי יוה"ק, יח

מקור למנהג שמקבלין מלקות בעיו"כ
תשרי יוה"ק, יח

עיו"כ הוא זמן תיקון היסוד ורמח במעשה החייט עם הדג המובא בטור כי דגים הם כנגד היסוד
תשרי יוה"ק, כג

מה שצריך בת קול במוצאי יו"כ לך אוכל בשמחה וכו' הוא לאשר מרגישים נועם קדושת יו"כ"פ כל אוכל תתעב נפשם והוצרך להזהירם לך אוכל
תשרי יוה"ק, לב

ע"י שהכה"ל התפלל בקה"ק בשליחות ישראל נחשב כאלו הם עצמם התפללו שם
תשרי יוה"ק, כז

טעם שנקרא יו"כ"פ ל' רבים כי אנו צריכים לפייס

שמחת יו"ט צ"ל בקשה על העתיד לגאולה והודאה על העבר
ניטן כבוד, ג

בשמיני עצרת מאספים ומעצרים כל העבודות מחודש תשרי
ניטן שפת, ב

יו"ט בעצמן מוחי אימא ניטן אסרו, א על יו"ט שני לא נאמר קללה בפסוק ע"כ נרגשת בה המחיה ומקבלין שכר עליה
סיון זמן, ג-ד

מותר לבכות ביו"ט בתפלה בהתעוררות כוונתו תשרי מאזנים, לז
ביום טוב צריך לעשות המצוות יותר באהבה מביראה תשרי תקע, לו

ביום יש מצות שמחת יו"ט כי הוא בחי' אהבה משא"כ שבת בחי' יראה
תשרי סוכת, יב

מ"ש כל המועדים בטלים לע"ל היינו יכון שיציאת מצרים תהיה טפל ובטל לנס דשעבוד מלכויות, וכל המועדים המה זכר ליצא"מ ע"כ יהיו טפלים (ובטלים) לגבי פורים שעיקרה מחיית עמלק שיהי' אז ביותר
אדר זכור, א

ראה עוד ערך מועדים, ערך חול המועד, ערך אסור זוג, וכל חוה"מ וחג בערכו

יום כפור

מאמרים כלליים

טעם שביום כפור בחרו להם זיווגים (כמובא בגמ')
אלול ימי, ד

עיקר עבודתינו ביו"כ שנגיע ליום הנרצה יחודא שלים שמיני עצרת
אלול ימי, טו

טעם שמזמרים בפיוטים כדי לחזק לבות בני ישראל שלא יעצבו מאימת הדין
תשרי מאזנים, פו

יום כפור בחי' כסף ע"כ שופר של תעניות מצופה כסף
תשרי תקע, ב

אם נסמוך על רופאי האליל ימצא שרובנו נאכל ביוה"כ ע"כ אסור לסמוך עליהם שראשם מלא כפירה גמורה ואיסור כרת צחוק בעיניהם
תשרי שובה, בא

אף שמעמוד השחר נתברר כבר כח עיצומו של יום עכ"ז מאריכים אנו בחפילות וצעקות עד ערב
תשרי יוה"ק, טז

יו"כ הוא זמן העלאת והעיקר לתקן הנשמות המגולגלות ובפרט בבהמתו טהורות תשרי יוה"ק, כד
ר"י בן קימחית שהי' כה"ג יצא פעם ביו"כ לשוח עם נכרי כדי לבטל קטרוג כמעשה הידוע שהבעש"ט יצא לדבר עם כומר וכו'

תשרי יוה"ק, כז

הסוכה מצלת מג' זמני דין ד"ה יו"כ, שעת הפטירה, ויום הגדול בתחיית המתים **תשרי סוכת, לח**
 שיעיר הפנימי של יו"כ פ' מכפר על פגם המחשבה ע"כ הוא בבגדי לבן שרומז על השכינה שהתיקון הוא מהשי"ת היודע תעלומות **תשרי יוה"ק, כה**
 לעתיד לבוא יתהפך יו"כ ליום שמחה כמו בפורים **אדר ימי, לד**
 נודע בספרים שביו"כ מתחיל החתימה ובחנוכה נגמרת **כסלו אורה, ד. ס. עו. צב. קיט**

כל נדרי

בליל כל נדרי באים הנשמות לביהמ"ד לתקן נפשותם ולסייע לתפילתנו **תשרי יוה"ק, י לה**
 ביו"כ לפני כל נדרי צריך לתקן ולבכות בדמעות על פגם היסוד ואז נזכה ליחודא שלים בשמ"ע **תשרי יוה"ק, כ**
 בעיו"כ בסוף היום מתגבר הקטרוג כי ביו"כ אין רשות לקטרג ע"כ בוכים אז זקנים עם נערים והתשובה לנגדו הוא שצרות הגלות גרמו לנו לחטוא **תשרי יוה"ק, יא יח**

נעילה

בחי' נעילה ביו"כ הוא שהקב"ה נועל עצמו עם בני" שלא יוכלו לקטרג ומלא משאלותם **תשרי סליחות, נב**
 בנעילה יאמרו אבינו מלכנו החו"ק זה אחר זה **תשרי מאזניט, צא**
 תוכחת מוסר נגד הממהרים לצאת בתפילת נעילה כי עיקר הנעילה ועת רצון הוא שעה וחומש אחרי שקיעת החמה וצריך לחמיר בזמן בין השמשות **תשרי יוה"ק, יז**
 ביו"כ החותם בנעילה בחי' פנמיות ע"כ אין לבקש אז כ"כ בפרטות על צרכים גשמיים **תשרי ערבה, ד**

תשובה

בר"ה התשובה רק מראה וביה"כ שהוא עולם הבינה יש לקוות לתשובה מאהבה **תשרי סליחות, מה**
 י"א שצריך לבטוח ברוחב הלב בכפרתו וי"א שהעיקר תלוי בשברון הלב וחדטה ותשובה גמורה **תשרי תקע, א**
 יו"כ פ' מכפר על פגם היסוד כשעשה תשובה לרבי ולחכמים צריך שישוב מאהבה ביו"כ וזה ע"י אכילה של ערב יו"כ **תשרי שובה, ז**
 כשאין האדם שב ביו"כ כי הושב שמכפר ממילא אז הקב"ה כועס ומביא צרות **תשרי יוה"ק, ו**

הקב"ה וגם הקב"ה כביכול צריך לפייסנו על מה שאבותינו מצטערים בצערנו בגלות ואין אנו רשאים למחול צערם **תשרי יוה"ק, לה**
 ביו"כ צריך לפייס הקב"ה אם בר"ה אמרנו דברים שלא כראוי כשהצענו טענותינו לפני הקב"ה **תשרי יוה"ק, לה**
 הכה"ג התפלל ביו"כ ואם יצאה עלינו וואם יצא עלינו גלות בשנה הזאת וכו' לאשר ידעו כי הבהמ"ק מוכרח ליחרב כי תכלית הכל הוא בית שלישי וע"כ יש מעלה בהקדמת הגלות **תשרי יוה"ק, לו**
 הכה"ג בתפילתו לא התכוין כלל לכבוד עצמו שיעמוד על משמרתו ימים רבים רק לכבוד שמים **תשרי יוה"ק, לו**
 לפני שנגשים למלך לבקש חסדו צריך להתרחץ מלכלוך של פגם היסוד ע"י בכי' בדמעות **תשרי יוה"ק, לח**
 אף שנסבור שהתורה ומצות שאדם עושה טרם שב לה' אינם עולים לנ"ר מ"מ עבודת יום כפור והקרבת עולים כי כולם שבים ביו"כ **תשרי יוה"ק, מד**
 ביו"כ אין הס"א יכול לקטרג אמנם גירא דיליה המה מסוכנים כי אם לא היה לו שום כח היינו נגאלים זה רבות בשנים וגם כשהוא חונף לנו צריך לדחמים שלא ידע וישחיתנו **תשרי יוה"ק, נז**
 גם בזה"ז עומד אהרן ביו"כ ומטהר נפשות בני" במחשבה דבור מעשה **תשרי יוה"ק, ס**
 מזה שהאדם מתענה ביו"כ אין ראייה שמתחרט על עונותיו דאולי רק רוצה שיחתמוהו לשנה טובה **תשרי יוה"ק, סג**
 אינו טובה כשעלה הגורל לעזאזל בימין דימין הוא צד דקדושה וכשנופל לב"א הוא הפסד רב **תשרי יוה"ק, סה**
 יו"כ הוא בחי' אימא בינה ובכניסת היום היא בחי' עליות הבת אל אימא ע"כ אין שמחה נרגשת ב"כ **תשרי סוכת, יב**
 טעם שאמרו למשלח השעיר לעזאזל על כל סוכה הרי מזון וכו' כי ע"י השעיר שהוא מתענה להס"א נזכה לסוכות שהוא זמן השפעות מזון ושובע **תשרי סוכת, טו**
 ביום כפור שאין בו שום גשמיות יש יותר קפידא אם מתפלל על צרכי גופו מאשר בר"ה **תשרי יוה"ק, מ**
 צריך כל אחד לכלול תפילתו עם תפלות צדיקי הדור ובפרט ביו"כ ועי"ז תעלה תפילתו **תשרי יוה"ק, מה**
 בכל השנה יש להתפלל בלשון גסתר וענוה על מחילת עוונות זה יהיה למליצת יושר עלינו אך ביו"כ צריך להאמין בכח היום שמכפר ויבקש דרך נוכח **תשרי יוה"ק, מט**

בשעת אמירת אור זרוע בליל יו"כ"פ הוא זמן תיקון היסוד
 תשרי יוה"ק, ה מוסף יוה"כ"פ אמרו לאלוקים וכו' יראיו לחיים לחוק
 סולח לחטא למחוק תשרי יוה"ק, יב במוסף, אל יעלה לפניך תפילת עוברי דרכים על הגשם
 תשרי יוה"ק, יג נעילה, אמונים גשי לנצחך איום תשרי יוה"ק, יד
 פיוט ליל יו"כ"פ יעלה ענויינו מערב ויבא סליחתנו
 מבקר תשרי יוה"ק, טז נעילה, אב ידעך מנוער בחנתו בעשר תשרי יוה"ק, טז
 בנעילה אומרים 'למען נחדל מעושק ידנו' להורות כי
 החמור מכולם הוא הגזל תשרי יוה"ק, יח פיוט לכל נדרי קולי שמע וראה דמע עיני
 תשרי יוה"ק, יט טעם שאומרים כמה צדיקים פסוק פלגי מים לפני כל
 נדרי תשרי יוה"ק, כ פיוט ליל יוה"כ"פ יעלה ישענו מערב ויבא טהרנו מבוקר
 תשרי יוה"ק, כא טעם שיש מאריכין בפיוטים המדברים משעיר הפנימי
 לפי שמכפר על פגם המחשבה ואין גם א' שנקי לגמרי
 תשרי יוה"ק, כה מה שאומרים אחרי העבודה ביו"כ אשרי עין ראתה
 קהל קדושים וכו' תשרי יוה"ק, כז אומרים פסוק אור זרוע בכניסת יו"כ לפי שאז הוא
 זמן תיקון היסוד שתיקונה ע"י אהבת ה' שמרומז ב'
 זה תשרי יוה"ק, כח וזוכר חסדי אבות ומביא גואל לבני בניהם
 תשרי יוה"ק, לה מה שאומרים קודם כל נדרי אור זרוע ואחר כן קם ר'
 שמעון תשרי יוה"ק, מא בנעילה, נותן יד לפושעים וימינך פשוטה לקבל שבים
 תשרי יוה"ק, מב פיוט אחר העבודה, ובעת ובעונה הזאת גלוי וידוע וכו'
 תשרי יוה"ק, מג בפיוט בנעילה בשר תם מקום גורא לעת קץ תשי יוה"ק
 מח בפיוט נעילה פתח לנו שער בעת נעילת שער וכו'
 תשרי יוה"ק, נב בפיוט נעילה עבור כי פנה יום גוננו בצדק יושב כחום
 היום תשרי יוה"ק, נג פיוט ליל יו"כ"פ אמנם כן יצר סוכן בנו וכו'
 תשרי יוה"ק, נד רמז במה שאומרים אור זרוע לצדיק וכו' קודם כל נדרי
 תשרי יוה"ק, נז, תשרי סוכת, יב

כשהקטיר אהרן קטרת ביו"כ"פ קשר נפשות בני"י
 לשורשן ועשו תשובה ומבקשים שזה יעמוד לנו בזה"ז
 תשרי יוה"ק, ז שנזכה לשוב ביו"כ הוא זמן תשובה ע"כ הוא זמן לעורר על הגאולה
 שתלוי בתשובה תשרי יוה"ק, י טעם שעשה הקב"ה יו"כ"פ פ"א בשנה כדי שעכ"פ נשוב
 אליו תוך י"ב חודש ולא יהיה לנו דין מורדת תשרי יוה"ק, יג
 הקב"ה רוצה שנשוב אליו והוא יפרנסינו בהרחבה
 וכבר נזרע בעדנו כל הישועות כשנעסוק בעבודתו
 תשרי יוה"ק, נז הקב"ה שומר התורה וכשאנו שבים אליו הוא ית"ש
 יפייסנו וינחמינו תשרי יוה"ק, נט

כפרה

אף שנתרחקנו מהקב"ה מ"מ ימחול לנו כמו שעשה
 אחרי העגל אף שנתרחקו ישראל ממרע"ה
 תשרי יוה"ק, יב יו"כ"פ מכפר רק למאמינים בכח היום והאמונה נמשך
 לנו מאברהם שהי' ראש למאמינים תשרי יוה"ק, יד כפרת יוה"כ"פ הוא רק ביום וזכות הוא לנו שאנו מענים
 נפשותינו מערב רק לקיום רצון ה' תשרי יוה"ק, טו כשאין האדם שב ביו"כ כי חושב שמכפר ממילא אז
 הקב"ה כועס ומביא צרות תשרי יוה"ק, ו יו"כ מכפר על פגם היסוד ומבטל קליפת לילית
 תשרי יוה"ק, ז ט ביו"כ לובשים לבנים מדת החסד דאז מכפר לנו הקב"ה
 מבחי' ביום שהוא אהבה וכמים פנים אל פנים אנו
 שבים מאהבה תשרי יוה"ק, ט יו"כ"פ מכפר רק לשבים ומאמינים בכח עיצומו של יום
 ע"כ לא תיקנו ב' ימים מספיקא דיומא כדי שלא יכנס
 שום ספק בכח היום תשרי יוה"ק, מז ע"י שימעט עצמו האדם בהכנעה וענוה יהיה בבחי'
 סמוך מיעוטא לחזקת אבותינו הק' ולא יסתכלו על זה
 שיש בידו רוב עבירות תשרי יוה"ק, נא

נוסח התפילה יום כפור

טעם שאומרים בכניסת יו"כ פסוק אור זרוע מפני
 שהוא זמן תיקון היסוד שתיקונה ע"י תשובה מאהבה
 בשמחה תשרי יוה"ק, ט. כ פיוט בליל יו"כ הן יעביר זדון למשוגה כי לכל העם
 בשגגה תשרי יוה"ק, יב שחרית יו"כ און מתחנניך בלי תבין אנך
 תשרי יוה"ק, יג מוסף ר"ה ויו"כ הנני העני ממעש וכל צומיני ועינינו
 הפוך י"ל רק ביו"כ תשרי יוה"ק, ב

מפלת אדום בגאולה העתידה תהי' ע"י יעקב ויוסף
 כסלו אורה, כג
 בסעודה הגדולה לימות המשיח הוא מכל התיקונים
 והעבודות שנאסוף בגלות ניסן אגדתא, קיג

דאה עוז ערך מכירת יוסף

יין המשומר

יין המשומר הוא בחי' בינה שממנו נזכה לגאולה
 תשרי שובה, יט

ימות החמה

רואים בחוש שהזבובים רוחשים בעיקר ביצות ובמקום
 החמה כי הם רומזים לעמלק ועשין שכוחם רק מהחמה
 אב יום, ד

ימי הרצון

ימי הרצון נמשכים מט"ו אב עד הושענא רבה
 תשרי מאזנים, מז
 ימי הרצון נמשכים מכ"ה אלול שהוא תחילת הסליחות
 עד כ"ג תשרי דהיינו ד' שבועות
 תשרי ימי (הושענות), ד
 אך יחשוב האדם שע"י עבודתו בימים נוראים הוא
 ממתיק הדינים רק ידע שהכל הוא בחסדו ית"ש
 תשרי עדבה, א

ימי הסליחות

כשצריך לקום באשמורת הבוקר כל ערום יעשה בדעת
 אם להניח עצמו מעט מקודם לישן תשרי סוכת, לא

ימים נוראים

בימי הסליחות הקב"ה יורד אלינו בתוך המחיצה
 המפסקת ומעכבת תפלתינו תשרי סליחות, לו
 עיקר מגמתנו בימים אלו למען ביאגו"צ
 תשרי סליחות, מב
 בימים אלו כל א' מתעורר אך העיקר שיהיה התעוררות
 באמת חלק אלו-ק ממעל
 תשרי סליחות, נו, תשרי קדוש, נג
 בימים אלו רק הקב"ה ימתיק הדינים ויעשה מן ש"ע
 לבחי' ה"ו תשרי סליחות, נט
 בימים הנוראים אף שכ"א צריך לחשוב בנפשו מה
 שצריך תיקון, אך התשובה צ"ל ברבים ועי"ז יתייחדו
 כל המחשבות תשרי סליחות, נח

סיום דו"ד דיוכ"פ יח"מ שלא אחטא עוד וכו' אבל לא
 ע"י יסורים וחלאים דעים תשרי יח"ק, סז
 בנעילה, כי לא תחפוץ בהשחתת עולם שנאמר וכו'
 תשרי יח"ק, סז

לשון שמע קולנו בשמו"ע ובימים נוראים בסליחות
 היינו מלשון אסיפה שהקב"ה יאסוף תפלתינו עם
 תפלות הצדיקים ועם התפלות שהתפללנו לפעמים
 מקרב לב תשרי יח"ק, סח

בנעילה, יחביאנו צל ידו תחת כנפי השכינה
 תשרי סוכת, לו

בנעילה מרובים צרכי עמך ודעתם קצרה וכו'
 תשרי עדבה, ד

אמרו לאלוקים וכו' קדוש מפליא נסיו
 תשרי סליחות, ה

רוננים סלח נא לעון העם הזה תשרי סליחות, יג

מוצאי יו"כ

מוצאי יו"כ אין לאכול לתאות נפשינו רק בשמחת
 כפרת עוונות וזהו כוונת הבת קול הנ"ל
 תשרי יח"ק, לב

כוונת הבת קול שתה בל"ב טו"ב יינק רומז על רשב"י
 שבכוחו יש לנו פרנסה וכו"ט ועל ידו נזכה לתשובה
 תשרי יח"ק, מא

מיישב אמאי יוצא בת קול במוצאי יו"כ הא אין
 משגיחין בבת קול תשרי קדוש, סב

כיון ששב אדם באמת ביו"כ ואין ספק בלבבו שיטיב
 דרכו ישמח במוצאי יו"כ שאין שמחה להתרת
 הספיקות תשרי קדוש, סב

השמחה במוצאי יו"כ נמשך מיין המשומר בחי' בינה
 היינו התשובה ביו"כ תשרי מאני, ג

החרדים רק מאימת הדין מיד במוצאי יו"כ חוזרים
 לסורם ע"כ הזהיר הב"ק בכל עת יהיו בגדיך לבנים
 שלא יניח ידו מתשובה תשרי מאני, ג

יום כפור קטן

ער"ח יום כפור קטן אלול ימי, ד

פיזטים

פירוש יום זה יהי משקל כל וכו' תשרי סליחות, יב

יוסף

האתים שנאו את יוסף, מפני שסבר שיש להם דין בן
 נח וא"כ כשיהיו ישראל בצרה לא יוכלו לעשות תשובה
 ניסן שפת, א י

כשראה ארונו של יוסף בזכות מדת היסוד
 ניסן שפת, ג

השבוע השישית שהוא כנגד יסוד הוא כנגד שאול מלך השישי מז' מלכין דמיתו **ניסן עמר, ט, יד**
 הים נס כשראה ארונו של יוסף בזכות מדת היסוד **ניסן שפת, ג**
 בחג הפסח מסוגל לתיקון חטא היסוד **ניסן אגדתא, צב**
 ע"י שמירת שבת זוכים לקדושת מדת היסוד **ניסן שפת, ג**
 מרדכי תיקן במחייית הזמן ותיקון היסוד מה שלא קיים שאול במחייית עמלק שפגם ביסוד **ניסן עמר, יד**
 ע"י שמירת היסוד נעשה בחי' צדיק ומפרנס לאבינו שבשמים **ניסן שפת, יב**
 חטא פגם היסוד נקרא רע וזות **סיון חג, ס. פ**
 בשבועות הוא תיקון היסוד ע"י התורה וממילא תהי' אז הגאולה **סיון חג, מז**
 ע"י חטא היסוד אנו גורמים מניעת השגת התורה **סיון חג, פ**
 ע"י שעוסקים בתיקון צרכי הכלל נזכה לתקן מדת היסוד ולבטל קליפת לילית **תמוז, ב**
 צדיכין לשפור לב ונפש כמים באשמורת להתחנן שנזכה לתקן פגם היסוד **תמוז ימי, ו**
 הפוגם ביסוד פוגם בבחי' שב"ת **תמוז ימי, ח**
 שר"י הוא שם היסוד **תמוז ימי, ח**
 חודש אלול הוא כנגד היסוד ע"כ צריך לתקן באלול פגם היסוד ע"י תשובה מאהבה **אלול ימי, טז, כ**
 על פגם היסוד מועיל רק תשובה מאהבה **אלול ימי, טז**
 על פגם היסוד כמעט שא"א לשוב כראוי ע"כ מבקשים שהקב"ה ימחול לנו בחסדו **תשרי סליחות, כח**
 בחדשים תמוז אב צריך לשוב על פגם היסוד שיהיה מתוקן בבוא חודש אלול **אלול ימי, כב**
 בראש השנה הוא זמן תיקון היסוד ועי"ז נמשך פרנסה ובפרט כשחל בשבת **תשרי מאזנים, נו**
 בשבת הוא זמן תיקון היסוד **תשרי מאזנים, נו**
 בשמיני עצרת דנים על פגם היסוד כיון שהוא זמן אהבה ויכול לשוב מאהבה **תשרי מאזנים, נו**
 מדת יסוד צדיק הוא כולל הציבור ומוליך ומביא השפע מלעילא **תשרי מאזנים, קג**
 מי שהוא שומר הברית אז צורתו צלם אלוקים וקדושה שורה על פניו ליוזן כח קדושה להמסתופפים אצלו **תשרי מאזנים, לג**
 ע"י שמירת היסוד ממשיך שבע ושפע פרנסה **תשרי מאזנים, עט**

אין לך אדם שאין לו הרהור תשובה בימי הסליחות **תשרי סליחות, יא**
 מותר לאדם להתפלל על הפרנסה ובפרט בימים הנוראים והר"פ מקוריץ הקפיד על מי שלא התפלל אלול ימי, ז. מז / **תשרי מאזנים, צה**
 העיקר להתחנן בימים הנוראים שיהיה מחייית עמלק ג' רם וע"י זה ישב הקב"ה על כסא ר"ם ונשא **תשרי סליחות, מא**
 בימים הנוראים זסוכות כל התיקונים נעשים ע"י עבודתינו ושייך קטרוג ע"ז משא"כ בחנוכה שהוא גמר החותם, הוא בחסדו ית"ש שלא על ידינו נמתקו הדינים ע"כ מסוגל יותר לישועתנו כסלו אורה, קטז
 בימים נוראים יאמר בקשותיו בדרך שבח להקב"ה ועי"ז ינצל המקטריגים **תשרי מאזנים, עה**
 רק הקב"ה יכול לדון אותנו בימים הנוראים לא הברי"ד של מעלה כי אינם יודעים היטב עניני עוה"ז **תשרי יוה"ק, ע**

ראה עוד ערך ראש השנה, ערך יום כפור

יסוד

עון פגם היסוד מעכב שלא יעלו התפילות **ניסן אגדתא, יב**
 אפילו אם יחיה אלף שנים ויחענה כל ימיו לא יוכל לתקן חטא ע"י תעניותיו **ניסן אגדתא, יח**
 התיקון לפגם היסוד להרבות בצדקה יותר מכפי יכלתו וחיותו **ניסן אגדתא, יח**
 הגאולה תליא בתשובה באמת על עון היסוד ואין די בתרהור תשובה **ניסן אגדתא, מט**
 הגאולה תהיה רק ע"י תיקון עון היסוד **ניסן אגדתא, מט עז**
 גאולת מצרים היתה בשביל שהיו אבותינו גדורים בעריות ותיקנו היסוד **ניסן אגדתא, עז**
 עיכוב הגלות הוא יען שפגמנו בתאות חטא היסוד **ניסן אגדתא, צא**
 בחג הפסח מסוגל לתיקון חטא היסוד **ניסן אגדתא, צב**
 מדת היסוד נקרא צינור **ניסן אגדתא, צב**
 הפוגם במדת היסוד גורם שכחה **ניסן זמן, כא**
 כשפוגם במדת יסוד אז העונש בחי' דמו נדרש **ניסן עמר, טז**
 בימי ספה"ע יש לתקן פגם היסוד **ניסן זמן (יום ב), ג / שם עמר, ו. טז**
 הכוונה ביום מ"א לספירה שאול שבשאלו והיינו יסוד שביסוד **ניסן עמר, יד**

סתומת שערי תפילה בפני איש ישראל הוא רק בעון פגם היסוד שגורם מחיצה בינינו להקב"ה תשרי יוה"ק, ה

רק ע"י בחי' י"ק חכמה ובינה בתורה זוכים לשמית היסוד תשרי ימי (שמחת), ג

לשמירת יסוד זוכים רק בסייעתא דשמיא מרובה כי ויק לו ית"ש הישועה בזה תשרי ימי (שמחת), ד הערבה רומז למדת היסוד מדת יוסף הצדיק תשרי מאני, ה

מצות ד' מינים ובפרט הלולב הוא לתיקון הברית מדת היסוד תשרי מאני, ו

לולב שהכסוף כמת פסודל להיותו בחי' יסוד צדיק חי עולמים שממשיך שפע בחי' חיים תשרי מאני, ז

יום א' דסוכות הוא ראשון לחשבון עונות המחזיקים ברשעתם בעון היסוד אך הרוצים לתקנה בסוכות הוא ראשון לחסדים תשרי ימי (א), יא

סוכות מסוגל לתיקון היסוד ובפרט אושפיזא דיוסף ועי"ז נמשך פרנסה תשרי ימי (ו), א

שמחת בית השואבה היתה לתיקון פגם היסוד ע"כ אמרו שירה על המעלות בחי' יסוד מלכות תשרי ימי (שמחת), ד. ט. יא

תיקון הברית כראוי לא יוכל אנוש לתקן בכוחו כי ע"ז מתגבר היצר ביותר ואלמלא הקב"ה עוזרו לא יוכל לו תשרי ישע, מג

שמירת מדת היסוד כראוי היא סגולה לפרנסה תשרי ישע, קיט

שמ"ע היא זמן תיקון היסוד לאשר אחרי הו"ר ושמ"ע ליכא אימת הדין ועשין תשובה מאהבה שמכפר ע"ז תשרי זמן, ל

בחודש אדר שהוא זמן שמחה, מסוגל לשוב בתשובה מאהבה שמכפר על עון היסוד ע"כ ישוב אז אדר ח

כשמתקנים היסוד נשלם צורת אדם בצלם אלוקים משא"כ כשמקלקלים ח"ו נשתת צורתו מתואר אדם וחי' שולטת בו אדר ט

עמלק החטיא במדת היסוד ע"כ באדר שהוא זמן מחיית עמלק צריך ביותר ליזהר בזה ולטבול לקריו אדר שקלים, יג

היונים רצו לקלקל מדת היסוד, ולחמו החשמונאים עמהם וזהו ענין נר חנוכה ונר שבת לבטל כח הס"מ ע"י שמירת היסוד כסלו אורה, טז

חנוכה הוא זמן תיקון היסוד וזהו חינוך והכנה להגאולה

כסלו אורה, כז-כח. מג. נא. נד. סו. עז. פה. קכא

על פגם היסוד מועיל תשובה מאהבה וזה השפעה מאת ה' למי ששב מיראה שמתעורר לבו לשוב מאהבה תשרי שובה, ו יא

אף אם יחיה האדם האלף שנים לא יספיק לו לעשות תשובה והעצה להתעסק בצרכי הכלל וע"י זה מתכפר פגם היסוד תשרי שובה, כ

כשאדם שב מיראה אין מתקיים אצלו וכששב מאהבה מתקיים, ועי"ז נתכפר פגם היסוד תשרי שובה, כה

יום כפור מכפר על היסוד לרבי ע"י תשובה ולחכמים צריך שישוב מאהבה ביו"כ וזה ע"י השמחה מאכילת ערב יו"כ תשרי שובה, ו

יום כפור זמן תיקון וכפרת היסוד ומבטל קלפית לילית תשרי יוה"ק, ח ט

טעם לאכילת עיו"כ כדי שיהיה בשמחה ועי"ז ישוב מאהבה על פגם היסוד תשרי שובה, ו

כל הצרות וחבלי משיח הם מעוון פגם היסוד תשרי יוה"ק, ה

דגים ר"ת י"ג מכילין דרחמי ואלו הי"ג מדות הם בחי' זקן יסוד ע"כ דגים הם בבחי' יסוד תשרי יוה"ק, כג

עיקר תיקון הנפש הוא היסוד שהוא כללא דכל שייפין תשרי יוה"ק, כג

התיקון לפגם היסוד להגיע למדרגת אהבת ה' באמת ואז מעלין ההאווה לשרשה תשרי יוה"ק, כה

כ"ז שלא תיקן אדם פגם היסוד אז יקחו הקליפות כל המצות ומע"ט שעושה תשרי סוכת, לט

עיו"כ הוא זמן תיקון היסוד ורומז במעשה החייט עם דג המובא בטור כי דגים הם כנגד היסוד תשרי יוה"ק, כג

ביו"כ לפני כל נדרי צריך לתקן ולבכות בדמעות על פגם היסוד ואז נזכה ליחודא שלים בשמ"ע תשרי יוה"ק, כ

לפני שנגשים למלך בגקש חסדו צריך להתרחץ מלכלוך של פגם היסוד ע"י בכייה בדמעות תשרי יוה"ק, לה

בסוכות חג האסיף צריך לתקן חטא היסוד ע"י היחוד הוי' אדני' שיהיה השפע רק מדכר לנוקבא ועי"ז מקרבין הגאולה תשרי סוכת, ד / תשרי ימי (יום ו), ב

סוכות נקרא חג האסיף בגי' מקוה לרמז שהסוכה מטהר מפגם היסוד כמו המקוה תשרי סוכת, חג

סוכה הוא נגד כל המצות כיון שבלי תשובה מאהבה על פגם היסוד יקחו הקליפות כל המצות וכיון שסוכות הוא זמן תשובה מאהבה יחשבו לו כל המצוות תשרי סוכת, לט

בשעת אמירת אור זרוע בליל יו"כ הוא זמן תיקון היסוד תשרי יוה"ק, ה

יש להניח תפילין דר"ת כי היצר מוחזק בנו וא"א להוציא ממנו בטענת ספק רק בטענת ודאי שאין אנו קרקפתא דלא מנח תפילין תשרי יוה"ק, נד הקב"ה מתחרט על בריאת היצר כי אף שבכל דור ישנם צדקים שיכולים לנצחו מ"מ להמון עם א"א לעמוד בפניו תשרי ישע, קה

יראה

מכיון שנתן לנו ה' התורה א"כ בע"כ גם נתן לנו אהבה ויראה שנוכל לקיימה רק ע"י חטא היסוד אנו גורמים מניעת השגת התורה סיון חג, פ בשבת צריך יותר יראה מאהבה תשרי תקע, לו

ירבעם

ירבעם רצה להרוס כח מלכות בית דוד וההמשכח שלהם מהסוכה בסוכות ע"כ עשה סוכות בחשון חודש שנתבייש ע"י שלמה שע"ז יתוקן ויפוייס חודש חשון תשרי סוכת, ט

ירושלים

אנו מבקשים על בניית חלק פנימיות הקדושה של ירושלים ניסן אגדתא, קפד בירושלים היו ת"פ בתי מדרשות לבטל כח קליפת לילית ע"י התורה תמוז, א הצדיקים נקראים ירושלים, לבן ועיניהם של ישראל והם בחי' ישראל תמוז ימי, יב בנין ירושלים תהיה ע"י נס בחומת אש משמים דלא כאיזה טועים שחושבים שהגויים יבנוהו תמוז ימי, לה רק הל"ו צדיקים הסה ראויים להתקבץ לעיה"ק ועליהם יספחו האנשים השייכים לכל צדיק תמוז ימי, לד-לה השוכח מירושלים כשוכח ימינו אשר הוא כל חיותו תשרי ערבה, ג בנין ירושלים תלוי בתיקון חתוד ע"י הרמת דת תוה"ק דלא כמו שחושבים הצנינים שבונים בגשמיות תשרי ישע, כג לפני בוא משיח צדיק לפנות העיה"ק מכל שחץ ולכלוך ושיהיה מקום קודש ע"י לימוד התורה ועבודת ה' תשרי ישע, כז אנו מבקשים שהקב"ה יבנה חלק הרוחני עד שגם בשווקים בחוצות ירושלים יהיה ניכר שהוא ארץ חיים תשרי ישע, סג

בשעת נתינת השמן בנ"ח צריך לתקן שם ב"ט ושם ספטמי' שהם תיקון היסוד כהכנה לגאולה כסלו אודה, צא בזאת חנוכה יתכן בפרטות עגין תיקון היסוד כי צריכים להמשיך בנ"ח ממדת ונוצר עד ונקה שזהו תיקון טהרת המחשבה כסלו אודה, קג בימי השובבי"ם מסוגל לתיקון פגם היסוד ע"י תשובה מאהבה דנעקר החטא מתחילתו שהי' בבחי' שוב"ב ומעשה נעדרות טבת שובו, א

יסודים

אנו מתפללים על מחילת עוונות בלי יסודים כדי שלא יפריעו לנו מעבודת השי"ת תשרי יוה"ק, סו

יעקב

ראה ערך אבות הקדושים / יעקב

יצחק

ראה ערך אבות הקדושים / יצחק

יצר הרע

הנזהר ממהו חמץ מובטח שלא יחטא כי ענין ביטול וביעור חמץ הוא לבטל היצה"ר ניסן אגדתא, א היצה"ר מסית את האדם בהראות לו שמסור הקב"ה הנהגת הטבע לבני אדם ניסן אגדתא, קיה בכח שם א-ל יוכל האדם לנצח היצה"ר ניסן שפת, כד בזכות אבות הקדושים יבא הישועה לנצח היצה"ר ניסן שפת, כד היצה"ר עדיין שולט באדם שקיבל ע"ע לשוב, עד שיתקו החטאים שעבר סיון חג, לט מי ששובר היצה"ר זוכה לשהוע קולות וברקים בחג שבועות סיון חג, סז יצה"ר נקרא ה"ר חור"ב שמחריג העולם סיון חג, פא מרוב התגברות היצה"ר אנו צריכים להזכרת יום המיתה לנצח היצה"ר ולא יועילו תורה וקר"ש תשרי סליחות, יז / שם מאזנים, צא כשאדם יזכו תמיד איך התעורר בר"ה ע"ז ינצל מידי היצה"ר תשרי מאזנים, לא כשביד האדם מיעוט עבירות ל"א סמוך מיעוטא לחזקה שהיצה"ר מוחזק בנו, כיון דסמוך מיעוטא לחזקה הוי כפלגא ופלגא והקב"ה מכייע לטובה תשרי יוה"ק, נד

ישמעאל

הגאולה תהיה רק כשיפול ישמעאל תשרי מאזנים, לו עיכוב הגאולה תלוי במפלת אדום וישמעאל שהם תרין רגלין דקליפה תשרי ישע, קו

ישראל

אף שבנ"י בגלות הם בדוגמת אשה רעה מ"מ אין דרך ארץ לגרש אחרי שנים רבות כ"כ תשרי יוה"ק, לה נג כיון שבנ"י הם בנים למקום מרוב אהבתם לה' הם דוחפים א"ע במסירות נפש להיות במחיצתו אף שיגרש אותנו מפניו תשרי יוה"ק, לט אין לישראל דין מורדת כיון ששבבים לכה"פ פעם א' ב"ב חודש גם כיון שאנוסים בגלות גם כיון שנשבע לאבותינו שוב אין יכול לגרשנו תשרי יוה"ק, נג נשמות בנ"י הם על כפני השכינה ונשמות הגרים הם תחת כנפי השכינה תשרי סוכת, לו לימוד זכות עאל ישראל שעם כל הנסיונות בגלות נשארים נאמנים לה' ותורתו תשרי ישע, ט-י

יששכר

חנוכה הולך על קוטב א' עם שבועות ע"כ העיבור עם יששכר (שורש לומדי התורה) היה בשבועות והלידה היה בחנוכה פסלו אודה, קמג לידת יששכר בחנוכה והורתו בליל שבועות ע"כ מצינו בכמה אופנים שייכות חנוכה לשבועות פסלו, ג

ב

כבוש

הטעם שכבוש כמבושל כיון שנכבש זה בזה מעת לעת הטבע שמפליט ומבליע כמבושל תשרי ישע, פב

כהן גדול

ר"י בן קמחית בה"ג יצא ביו"כ לשוב עם נכרי לבטל קיסרוג תשרי יוה"ק, כח ע"י שהכה"ג מתפלל בקודש הקדשים בשליחות בנ"י נחשב כאילו בנ"י עצמם התפללו שם ותשרי יוה"ק, פז הכה"ג בתפילתו לא התכוין לכבוד עצמו כי אם רק לכבוד שמים תשרי יוה"ק, לו

כהנים

בביהמ"ק השני לא היו הכהנים מכירים לנשמות המגולגלות בקרבנות תשרי יוה"ק, כד

אין שום טעם ותכלית בבנין הציונים את ירושלים ורק אחרי ביאת המשיח תיבנה העיר תשרי ישע, נג

ירושלמי

מצינו לאין שיעור חילופי תיבות וגירסאות ניסן זמן, לא

ישוב ארץ ישראל

טעות לומר שיש מצות ישוב א"י בבנינה ע"י הקאלאניע"ן ניסן אגדתא, כו הציונים ודומיהם הולכים נגד התוה"ק ואנו מיישבים א"י ע"י חיזוק קופת רמבעה"נ להחזיק הלומדי תורה בא"י תשרי ישע, ט

ישועה

כל לשון ישועה הוא בחסד דאיהו מושיע מכל מקטרגין דעלמא תשרי ישע, טז חילוק בין ישועה לעזרה תשרי ישע, טז כשאדם חושב שיוכל להושיע א"ע לא ימצא עזר והעיקר לידע שבלתי לה' לבדו הישועה תשרי ישע, צג צח הקב"ה מושיע תמיד אך בקלקול הצנורות נחסף השפע והעצה לעזוק לה' בתפילה תשרי ישע, צו הצדקים פועלים ישועות ע"י דיבורם יותר מבתפילה אך לזה צריכים הם הרחבת הדעת תשרי ישע, ק

ישועות

בר"ה ניסן ע"י שיכול כל אחד לכון את השם שהוא כפשוטו, באין ישועות לכל אחד ניסן ראשון, א בניסן הישועות באים בלתי גבול ניסן ראשון, ב הישועות הם בבחינת אור מקיף שנתגלה בכל שנה ע"י החומרות בחמץ ועשיית המצות ניסן ראשון, ד הישועות נמשכו מעשיית מצוות מעשיות כמו אכילה מצות ושתיית כוסות ניסן ראשון, ה הישועות בחודש ניסן מוסיפים ותוקפים בלי הרף בחי' עיגול ניסן ראשון, ח כאשר בנ"י יושעו זהו הטובה והנח"ד לקוב"ה ניסן אגדתא, קיט ל"ג בעומר מסוגל לכל הישועות מאור העליון אייד גל, כב בברכת רפאנו אפשר לפעול כל הישועות גם בנים אייד גל, כב הצירוף של תמוז הוא הפוך ובחי' הסתר פנים וע"כ בסתר הוא מסוגל יותר לישועות טובות תמוז, יד

פ' בזמר בר יוחאי שמן ששון מחביריך אייר גל, יז
 פ' בזמר בר יוחאי אשוי העם וכו' אייר גל, יז
 פ' בזמר בר יוחאי עצי שיטים עומדים אייר גל, כד
 ביום ל"ג בעומר פסקו תלמידי רע"ק למות כי מלך
 השמיני לא נאמר בו מיתה אייר גל, א
 טעם ורמז לרבוי נרות ביום ל"ג בעומר
 אייר גל, א ט יא
 בל"ג בעומר הוא יום לידת רשב"י אייר גל, ה
 בל"ג בעומר הוא עת רצון אייר גל, ה
 בל"ג בעומר הוא עת רצון להתפלל שהבנים יהיו כר"ש
 אייר גל, ה
 רק אצל רשב"י לגודל נשמתו נקבע יום פטירתו ליום
 שמחה אייר גל, ו
 ביום ל"ג בעומר מאיר שם הבטחון ומזה באה הישועה
 אייר גל, ז
 ל"ג בעומר הוא יום שמחה כיון שמאיר שם הבטחון
 אייר גל, ח
 הוא יום שמחה כיון שע"י רשב"י נזכה לתחיית המתים
 אייר גל, י
 בו נתעוררו העת רצון י"ג מדות של רחמים כמו בחודש
 אלול אייר גל, טו
 הוא יום שחל בו פורים כיון שרשב"י מסר נפשו נגד
 הס"א בחי' עמלק אייר גל, טז
 הוא כנגד תנוכה ופורים והכנה לחודש אלול
 אייר גל, טז
 ל"ג בעומר גימטריה משה וחל באותו יום שחל
 אושפיזין דמשה אייר גל, כ
 ל"ג בעומר מסוגל לכל הישועות מאור העליון
 אייר גל, כב
 יום שמחה כיון שנתגלו בו הרבה רוי תורה אייר גל, כג
 בד' שבתות הראשונים פועל הדין ואין שייך חרטה ובג'
 שבועות האחרונים אינו פועל הדין ע"כ פסקו תלמידי
 ר"ע למות בל"ג בעומר כסלו אורה, צו

לא תעשה

טעם של"ת תומר מעשה מפני שעיקר שמירת ל"ת הוא
 במחשבה שמחליט שלא לחטוא ומחשבה גבוה יותר
 ממעשה תשרי סוכות, לה

לבוש

אסור לשנות מאומה מצורת הלבוש היהודי
 ניסן אגדתא, נט
 אסור ליפול ברשת הציונים שצריך לשנות הלבוש כדי
 שלא להתגרות באומות ניסן אגדתא, נט

הרוצין להקריב קרבנות בזה"ז שהם מכיתות הציונים
 הם טועים ומטעים כי אין לנו כהנים מיוחדים
 תשרי יזה"ק, מג

כוכבים

בנ"י מאמינים שהז' כוכבי לכת אין להם שום קיום
 בלתי ית"ש ניסן אגדתא, קלו
 ענין ספה"ע להורות שכל ז' מערכות הכוכבים והשמש
 והירח הכל בכוחו ית"ש סיון חג, א

כופרים

הכופרים המתחדשים בזמינו חלילה להתחבר להם
 ואדרבא לו המירו דתם היה לנו מנוחה מהם
 תשרי מאני, יב (בהג"ה)

נותל המערבי

מי יודע אם עכשיו שהציונים חיללו את המקום אם
 לא זזה שכינה תשרי ישע, נז
 כסלו כסלו בגי' ה' אל"פ היינו שע"י הארת ה' אלפין
 שהמה מאור הגנוז, באה הישועה בחנוכה כסלו א
 מזל כסלו קשת שהוא בגי' חג השבועות וזאת חנוכה
 עולה תאומים שהוא מזל סיון והשייכות חנוכה
 ושבועות הוא דלידת יששכר היה בחנוכה והורתו בליל
 שבועות ע"כ מסבבים על הפתחים בחנוכה כי
 בשבועות כ' מסת נדבת יודך וכו' ובשבועות הוא יו"ט
 וא"א כסלו, ב
 להנ"ל שיש שייכות חנוכה ושבועות יורמו שכסלו
 חודש ג' בחורף וסיון חודש ג' בקיץ ושניהם מדה חג'
 תפארת כסלו, ג

כפירה

מי שאינו מאמין שקבלת האריות"ל מן השמים בודאי
 מינות נזרקה בו תשרי מאזנים, לז

ל

ל"ג בעומר

פ' בזמר בר יוחאי וכו' שם קנית הודך והודך
 אייר גל, ב
 פ' בזמר בר יוחאי וכו' נעשה אדם נאמר בעבוריך
 אייר גל, ג
 פ' בזמר בר יוחאי נמשתת אשריך שמן ששון מחביריך
 אייר גל, יד

לילית

בירושלים היו ת"פ בתי מדרשות לבטל כח קליפת
 לילית ע"י התורה
 תמוז, א
 הצירוף של תמוז בגי' לילית כי הקליפה הזו גוברת
 בחדש תמוז
 תמוז, א
 ע"י שעוסקים בתיקון צרכי הכלל נזכה לתרוך מדת
 היסוד ולבטל קליפת לילית
 תמוז, ב

לימודי חול

אין ללמוד לימודי חול ולשונות העמים יותר מכפי
 הנדרש מהמלכות
 סיון חג, גב. סא
 אין לערב בלימוד התורה שום לימודי חול ולשונות
 העמים כי היא כלאים ושעטנז ממש
 סיון חג, פא
 אסור לילך לשול"ע ללמוד אצל העכו"ם ואף אם רואים
 באשכנז אנשים שהלכו ונשארו ידאי אלוקים אין
 לדמות מדינה למדינה
 תשרי שובה, ח
 הראשונים שכמה מהם היו רופאים לא הלכו לבתי און
 ללמדו רק למדו חכמת הרפואה מפני רופאים וספרים
 תשרי שובה, ח
 צדיקים שקירבו רופאים וכדו' שהלכו ללמוד בשול"ע
 היה לאיזה צורך ואין ללמוד היתר מזה לילך בדרכם
 תשרי שובה, ח
 ע"י שנלמד תורת ה' בלי תערובת לימודי חול נזכה
 שיתגלה כבוד שמו
 תשרי ישע, לד

לשון

כשבנ"י גולים בין האומות אין לדבר בלשון המדינה
 בה אנו נמצאים רק להחזיק בלשון שדברו אבותינו
 סיון חג, מא
 אין ללמוד לימודי חול ולשונות העמים יותר מכפי
 הנדרש מהמלכות
 סיון חג, גב. סא
 אין לערב בלימוד התורה שום לימודי חול ולשונות
 העמים כי היא כלאים ושעטנז ממש
 סיון חג, פא
 זהו מקליפת יון עקרב מה שרוצים להנהיג בסעמינאר
 לערב לימודי חול וקודש והם גרועים יותר

לשון הקודש

הציונים אם אינם שומרים תורה ומצוות אף שמדברים
 לשון הקודש יצאו מכלל ישראל
 גיסן אגדתא, ג

מ

מדות

אם אין האדם מתקן חו' מדות בנפשו לא יועילו לו
 כל הכוונות בספה"ע
 ניסן עמר, טו

לבן

המחלוקת יעקב עם לבן כי לבן רצה לעקור הכל ורצה
 שיהי' הזיווג רק יעקב עם לאה שהיא דין אבל יעקב
 עיקר עבודתו ברח"ל שהיא אהבה ורחמים
 תשרי זמן, יא

לבנה

הקב"ה תיקן שימנו המועדים לחשבון הירח כדי
 לפייסה
 ירחים, ג
 מפני שקטרגה היו כל הגליות
 ירחים, ג
 כיון ששעיר ר"ח נותן כח וחיות להס"א זה קרבן מאתו
 יתברך על שמיעט הירח
 ירחים, ג
 כשנראין בה כתמים ושנוי מראות נוראות בלי חשבון
 ולוח הן אותות משמים
 ירחים, ד
 בר"ה קוראים הלבנה להעיד על מעשה בני"א אך היא
 מיתכסית כי יודעת הנסיונות והצרות וליבא משום אם
 לא יגיד
 תשרי תקע, כח
 כשהלבנה לוקה ע"י הפסק כדור הארץ בינה לשמש
 זהו סימן שיש מחיצת בין כנס"י שנמשלה ללבנה
 להשכינה
 תשרי יוה"ק, ד

ראה עוד ערך קידוש לבנה

לוחות

ע"י שבירת הלוחות נעשה זנתחבר תושבע"פ ונתגלה
 עי"ז שעשוע ופלפולא דאורייתא
 תשרי זמן, כה

לוט

יש ענינים שנראים כעוונות גדולים אמנם בנסתרות
 הם תיקון העולם כמו מעשי לוט ובנותיו
 תשרי מאזנים, צג

לויים

לויים הם בחי' גבורה וכשמזמירין בכלי שיר בשמחה
 זהו המתקת הגבורות בשרשן
 תשרי ימי (יום ב'), א

לידה

בחנוכה מסוגל ללידת זש"ק ושהנשים לא ימותו
 בלידתן
 כסלו אורה, קמ
 זמן לימוד תושבע"פ בלילות וממילא אחרי שמ"ע
 שהלילות מתארכות הוא זמן תושבע"פ תשרי זמן, כה

אנו מתפללים על מחילת עונות בלי יסורים כדי שלא
יפריעו לנו מעבודת השם תשרי יו"ק, סו
אנו מתפללים על מחילת עונות בשביל צער השכינה
שמצטערת בעונש המגיע לנו תשרי יו"ק, לג

מחלות

עיקר המחלות נמשכים ומתחיים מחולי העצבון
ומחשבות מבהילות ניסן זמן, לד
מי שבוטח בה' ואינו מבקש מותרות ישיג רפואה לכל
תחלואיו ניסן זמן, לד

מחצית השקל

מורה שצריך להתכללות בני"י שכל א' רק מחצה וצריך
לבקש בעד ישועת כלל ישראל אדר שקלים, יא יד
ביאור קשר בין נתינת השקלים לקרי"ס
אדר שקלים, טו
ענין נתינת השקלים להאיר להמלכות שהיא השכינה
שנוכה לתיקון הגמור אדר שקלים, טז יז
השקלים שנתנו לבנ"י היה לבטל שקלי הזמן כי
השקלים של בני"י היו בחי' אמת והשקלים של הזמן
בחי' שיקרא לא קאי אדר שקלים, יז, יח
ענין נתינת השקלים היתה להכניע כח עמלק ששלט
בהם כיון שנשאר בהם מגולולי מצרים
אדר שקלים, כא

מחשבה

בשעת הסדר היא עת רצון להעלות כל המחשבות
רעות לתיקונים ניסן אגדתא, נג
היודע מחשבות, יודע מחשבת האדם בזיוגו אם הוא
לתכלית הנרצה ניסן אגדתא, צט
צריך לייחד כל מחשבה וחתפתחות בכל ענין לשם ה'
ניסן זמן, י
בימים נוראים צריך לבקן המחשבה מה שפגם אדה"ר
בר"ה בבחי' אב"א תשרי סליחות, כא
המחשבה והרצון למצוה גדולה מהמצוה עצמה
תשרי מאזנים, נח
על מחשבת עבירה הקב"ה מכפר שעושה מעשה לטובה
ע"י מחשבה זו תשרי מאזנים, סז
אל יפחד האדם ברצותו לעשות תשובה ממחשבותיו
הרעות שירדפוהו כי ע"י תיקון מעשיו יסורו מחשבותיו
תשרי שובה, לה
טעם של"ת חמור מעשה כי שמירת הל"ת היא
במחשבה שמחליט שלא לחטא ומחשבה גבוה יותר
ממעשה תשרי סליחות, לה

ישנם מדות שאף אם קשה לקיום האדם מ"מ אם קנאם
ע"י לימוד התורה, אז למעלות יחשבו סיון חג, ג
הצירוף של תמוז מורה שבחודש הזה צריך עבודה בה
על עצמו שיהיה במדת השתוות תמוז, יב
עיקוב הגאולה בעיקר כי עדין לא הגענו למדת
השתוות תמוז, יב

מדריגות

מי שנלקחו ממנו מדריגותיו, יכול להשיגם שוב ע"י
אותיות התורה ניסן אגדתא, מז

מועדים

הקב"ה תיקן שימנו המועדים לחשבון הירח כדי
לפייסה ירחים, ג

ראה עוד כל מועד ומועד בערכו

מזוזה

בסוכה אין צריך מזוזה כי הסוכה עצמה שומרת ומצלת
מקליפת רי"ב השוכנת סמוך למזוזה תשרי סוכה, יח

מזיקין

בגלות הזה יש לנו תורה ומצוות שמצילין אותנו
מהמזיקין וא"צ הקב"ה בעצמו להציל אותנו
ניסן אגדתא, קכו

מחאה

זהו צורך נפשינו למחות נגד מחללי שבת בפרהסיא
ניסן שבת, כב
כל א' מחוייב למחות ולהרעיש בעד תורת ה' אף אם
לא יועילו דבריו סיון חג, עה
ע"י שאין מנהיגי הדור מוחים בעוברי עבירה הם
גורמים שיתפקרו טפי סיון חג, עה

מחייית עמלק

מרדכי תיקן במחייית הזמן תיקון היסוד מה שלא קיים
שאל במחייית עמלק שפגם ביסוד ניסן עמד, יד
הוא יום שחל בו פורים כיון שרשב"י מסר נפשו נגד
הס"א בחי' עמלק אייר גל, טו

ראה עוד ערך עמלק

מחילת עונות

על עון גדול א"א להב"ד של מעלה למחול רק הקב"ה
כעין מלכותא דארעא תשרי סליחות, ט

מלאכים

מלאכי השרת לא יכלו לקבל התורה, כיון שעיקר העבודה היא בגשמיות **תשרי מאני, כז**
 מלאכים אינם יכולים להתפלל עבור הגאולה לבד **סיון חג, טו**
 מלאכים הנבראים מן השופר **תשרי תקע, כב**
 בעת שהיה הקטרת נעשה לפני ולפנים כהלכתו לא היו יכולים אפ"ל מלאכי השרת ליכנס שם **תשרי ינה"ק, כז**
 המלאכים בורחים מתפלות שגאמרו שלא כהוגן כבורח מנבילה סרוחה **תשרי ישע, מד**

מלבושים

אסור לשנות דרכי הלבשחינו אף שהגויים כועסים ע"כ כי זהו טוב לנו שנפרשים מהם ויש ללמוד ממרכזי שאף שהיה מקורב למלכות לא שינה כלום מדרכיו ולא בוש ללכת ברחובות שושן בטלית ותפילין **אדר ימי, מז**

מלוה מלכה

חז"ל תקנו מלוה מלכה במוצ"ש כדי לחבר זכר ונוקבא כחדא **ניסן אסרו, א**

מלחמה

בזמן מלחמה היא התעוררות שנגאל **תשרי תקע, ה**
 גם היהודים מגולחי הזקן ומחללי שבת נרדפו ע"י יען אשר בשם ישראל מכונים **תשרי ישע, פה פו**
 כל השערורות ומלחמות וגייסות יתחילו בין המצרים ובת"ב כאשר היה בשנת תרע"ד **תמוז ימי, כד**

מלכות

בנ"י צריכים להיות נאמנים למלכות, אך לא להתבולל בעם המדעה **ניסן אגדתא, סב**

מלכות אדום

מלכות אדום הוא הגרוע מכולם ועשו צרות לבנ"י שא"א לתאר **תשרי תקע, ו**

מלכות בית דוד

זהו מעיקרי אמונתנו להזהיר שכל הכופר או מורד במלכות בית דוד חייב מיתה ויצא מן הכלל **תשרי סוכת, ט**
 ירבעם רצה להרוס כח מלכות בית דוד והתמשכה שלהם מחג הסוכות ע"כ עשה סוכות בחשון **תשרי סוכת, ט**

הקב"ה בוכה ומצטער על שישראל עושין המצות במחשבת פניות וגאות **תשרי מאני, כז**
 אף שצריך מחשבה הראוייה בעשיית מצוה מ"מ צדקה וגמ"ח מועיל גם בלי כונה הראויה **תשרי ימי (שמחת), ה**

מיכאל

הוא כהנא רבא אפוסטרפסא רבא מליין על ישראל **תשרי מאזני, צז**
 בחנוכה הוא כוחו של מיכאל כהנא רבא ביתר שאת להמליץ בעדנו לטובה לגמר החתימה טובה כסלו אורה, עז

מילה

מצות פ"ו נסמכה למילה, מפני שכל מגמתינו בהולדת ילדים רק לתכלית הכנסתו בברית התורה **ניסן אגדתא, קלה**
 מצות מילה זפריעה הם תיקון אבר היסוד ונדע שעמלק זרק מילותיהן של ישראל וכשמתגברין על עמלק בכח המילה מבטלין השכחה **כסלו אורה, יז**

מים שלנו

רמז לקריאת המים למצות, מים שלנו **ניסן זמן, יט**

מי מריבה

מרע"ה הכה הסלע כי רצה שימות בגלל החטא, ובעת פטירת צדיקים הוא עת רצון ואז יפעול שימחלו לישראל ויכנסו לא"י **תשרי זמן, לו**

מיתת מרים

למה היתה ב' ניסן **ניסן שבה, ב**

מכירת יוסף

יש שר מקטרג ברקיע שביד ימינו אוחו בדם שעיר לקטרג על עוון מכירת יוסף וע"ז מתפללין שיגבר עליו יד ימין דקדושה **תשרי סליחות, ב**
 מכירת יוסף באמת יש לדון לזכות אך כיון שתטאו ישראל אח"כ במדבר נתעורר קטרוג **תשרי סליחות, ג**
 גזירת המן הי' ע"י חטא מכירת יוסף וע"כ הי' הנס ע"י מרדכי שהוא משבט בנימין שלא השתתף במכירה **אדר שקלים, טו**

מלאך המות

אחרי הגאולה תהי' חירות ממלאך המות **ניסן אגדתא, קל**

כמו שתחילת התגלות דוד היה בחי' ראשיתך מצער ואחריתך ישגה מאד כך יהיה מלכות בית דוד תשרי ישע, סו

מן

המן הוא שורש הברכה ושפע בלי צמצום ירחים, ח

המן היה אורות ומזין הדעת הנפש ובעש"ק הוצרכו ללקט אורות לחם משנה לבחי' מוחי אבא שהוא בשבת תשרי ימי (הושענות), ה

מנהיגים

מנהיג ישראל צריך לעורר לב העם אף כשאינם מבינים גודל הצרה ברוחניות או גשמיות ואינם שומעים לעצתו מ"מ צריך לעשות במסי"נ אדר ימי, נו ע"י שאין אנו מאמינים בה' עומדים עלינו רבנים בעלי דיעות כוזבות ניסן אגדתא, נז ע"י התורה נוכל להכיר ברבנים מי מהם מצד הקדושה ניסן אגדתא, לז דברים הוצבי להבות אש נגד המנהיגים הצבועים בדורינו סיון חג, עה-עז, פו ע"י שאין מנהיגי הדור מוחים בעוברי עבירה הם גורמים שיתפקדו טפי סיון חג, עה אף אם המנהיגים הם עובדי ה', אם כוונתם רק לפרנסתם לא יהיו דבריהם נשמעים תמוז ימי, פח

מס

ע"י העבודה בערבה בה"ר נפטרין משרי האומות שכל כוחם רק במסין ואינוניות למצוץ דמם של בני" תשרי ערבה, י

מסירות נפש

צדיקים מסירת נפש להגאולה אף אם לא נזכה לראותה ניסן אגדתא, צ ביהמ"ק השני כנגד יצחק שמסר נפשו לה' ע"כ מעלו אז במס"נ לתורת ה' ניסן זמן, פו מדריגת המסי"נ הגדולה להגאולה הוא לישיב בתוך חבלי משיח וחומר העוה"ז רק בשביל שיבוא משיח סיון חג, נא כשבנ"י עומדים בנסיון האמונה בגלות במס"נ זהו כבוד גדול לה' סיון חג, עד עיקר לימוד התורה הוא במסירת נפש ודחק לפני שנתגלו לו מעלות ושכר לימוד התורה סיון חג, סז

הקב"ה יודע שכל בני" מוכנים למסור נפשם עקה"ש (ואז שאל רבינו את העם אם הם מוכנים למסור נפשם ואנו כל העם בקול גדול 'הן') זה לאות שעצם מקור ישראל הוא טוב תשרי ישע, עב

בכל הגליות רק המאמינים באמונה פשוטה מסרו נפשם ולא הפילוסופים וכן היה בגירוש שפאניא תשרי ישע, עד

בקריאת שמע יש לאדם למסור נפשו עקה"ש במחשבה ועי"ז רחל הנקראית תמר מקבלת הזאת כח מ"ן ומתחברת עם זעיר אנפין תשרי ישע, עה

לקרב הגאולה צריך רק מסירת נפש כל א' וא' תשרי ישע, קלא

צריך האדם להיות מוכן למסי"נ לא רק של נפשו הוא, אלא גם של בניו, וגם לדברים שהוא אינו מבין צריך לבטל דעתו מפני דעת תורה תשרי ישע, קלג

קשה יותר למסור נפשו וגופו, מאשר למסור נפשו בנו ע"כ חישב הפייטן מעלת אאע"ה שזרק א"ע בלהב אש ולא שעקד את יצחק תשרי ישע, קלד

לימוד זכות שלפעמים אין בני" מוסרים נפשם על ענין התחדשות מחמת צער וצרות וגלות וגם חנני מישאל ועזרי' שמסרו נפשם בכה"ג ה"י רק שהשליכום לאש למות מיד ולא לייסר ולצער בצרות עוני ועלבון תשרי ישע, קלט

האדם צריך למסור נפשו על הגאולה שיוכל לקיים המצוות התלויות בארץ שהן רוב המצוות אדר שקלים, י

מצוות

לפני שקבלו ישראל התורה שלא היה לישראל חזקת כשרות, לכו"ע מצוות צריכות כוונה ניסן אגדתא, יד על מצוה דרבנן מקבלין שכד בעוה"ז ניסן אגדתא, לח עיקר הנסיון בעשיית המצוות השכליות בביטול דעתו רק לשם ה' ניסן אגדתא, לג

מצוות שעושים בלי דחילו זרחימו ומלא פניות הם כגוף בלי נשמה ניסן אגדתא, מ כל המצוות המה זכר ליצא"מ ניסן אגדתא, נו

אף אלו שיש להם טעם, העיקר הוא לעשותם מפני שזה רצון ה' ניסן אגדתא, עג

בגלות הזה יש לנו תורה ומצוות שמצילין אותנו מהמזיקין וא"צ הקב"ה בעצמו להציל אותנו ניסן אגדתא, קכו

מותר לומר טעמים למצוות ה' ובלבד שלא ישנה מאומה מן המצוה ניסן זמן (ליום ב'), א מכל המצוות צריך האדם ללמוד להתנהג במדת החסד ניסן זמן (יום ב), ...

המצות שאדם עושה מכח עבירה שעשה תלוי במחלוקת הלל ושמאי אם טובים הם או לא
תשרי מאני, יב

כ"ז שלא תיקן פגם היסוד יקחו הקליפות כל מצות ומעשי"ט שעושה
תשרי סוכה, לט

ביאורים בהא שסוכה שקולה כנגד כל המצות
תשרי סוכה, כד. לה-לו. לט

ע"י ההידור וחומרות במצוות מתקנין האור מקיף ועי"ז דוחים והיציגונים
תשרי מאני, כג

הקב"ה בוכה ומצטער על שישראל עושין המצות במחשבות פניות וגאות
תשרי מאני, כז

אף שצריך מחשבה הראויה בשעת מצוה מ"מ צדקה וגמ"ח מועיל גם בלי כונה הראויה
תשרי ימי (שמחת), ה

התורה ומצות שישראל עושים בעוה"ז עם נסיונות גדולים זה מפרנס לאבינו שבשמים תשרי סוכה, יא
מה שהמצות הם עלינו לעול למרות שיש בנו אהבת ה' זה בשביל שכל עיקר קיום המצות הם לתכלית ביאגוא"צ וזהו עבודה קשה לסבול עול הגלות
תשרי ישע, עט

בראש השנה צריך לעשות המצות ביותר יראה מאהבה ובשבת וי"ט ההיפך ובשאר ימות השנה באהבה ויראה שווין
תשרי תקע, לו

כ"א צריך למסור נפשו על הגאולה כדי שיוכל לקיים המצות התלויות בארץ שהן רוב המצות
אדר שקלים, י / שם ימי, נד

לשמירת תרי"ג מצות צריך התכלות בני" כ" מה שלא יוכל לקיים זה יקיים זה וגם לשמירת שבת ששקול כנגד התורה כולה
אדר שקלים, יא

אף שאין לבקש שכר מצוה מ"מ לבקש שבזכות המצוה זיהה התקדבותה גאולה מותר ומצוה לבקש
אדר שקלים, יט

אף שיכול להיות ברכה זה שמקבלים שכר על קיום המצות מתוך הדחק מ"מ זהו נסיון גדול ומבקשים שיהי' ברכה נראית ונגלית
אדר ימי, סג

ענין הכנה הוא גדול מאד כמו שרואים שפ' פרה י"א שהוא דאורייתא ופ' החודש לכו"ע הוא דרבנן הגם שפ' פרה הוא רק הכנה לטהר א"ע קודם פ' החודש שמקריבין קרבנות
אדר זאת, ט

מצרים

קרי"ס היתה קשה לה' כביכול כיון שחיה בה ישועה לישראל ונתוקף הדין למצרים
ניסן שפת, כה
כיון שלא השלמנו הדין מאות שנה במצרים, אנו משלימים זאת עכשיו בגלות
ניסן שפת, יד

ע"י שהאדם משתוקק ומצפה לקיום המצוה נחשב כאלו עשה
אייר פסחא, ג

מכל העבודות בחודש ניסן עד שבועות אנו רואים כי ההכנה למצוה חשובה מהמעשה בעצמותה
אייר פסחא, יב

כל המצוות אפי' אותם שהם בדרך יראה צריך לקיימם בשמחה
אייר גל, כד

במצוה שהאדם חושק ביותר ידע שבא בגלגול לתקנו סיון חג, ה

עיקר העבודה וקיום המצוות היא בענינים גשמיים סיון חג, טו

כשנגאל ב"ב נזכה לקיים תרי"ג מצוות מיד בתחיית המתים הראשון
סיון חג, מה

בא"י עושין חג השבועות ביום ז' ולא ביום ז' ומוכח גדול שאינו מצוה ועושה
סיון זמן, א

התנאי שהתנה הקב"ה עם מעשה בראשית שיחזירם לתורתו ובוהו אם לא יקבלו התורה, היה רק על קבלת התורה לא על קיום המצוות
סיון מודעא, ד

על זריזות המצוה מגיע שכר גם בעוה"ז סיון מודעא, כה

תשובה צ"ל בבחי' אהבה שיגיע למדרגה שעשיית המצוות יהיה בעיניו תענוג ושכר ועשיית עבירה גופא תהיה עונש
אלול ימי, ב

כשאדם עושה מצוה מכח איזה עבירה שעבד כגון שאכל מאכל שלא כהוגן ובכח האכילה עשה מ"ע זהו מצוה
הבאה בעבירה

תשרי מאזנים, יט, תשרי סוכה, לו

המצות שישראל עושה זהו המלבוש של הקב"ה תשרי מאזנים, יט

המחשבה והרצון למצוה גדולה מתמעשה תשרי מאזנים, נח

אין לעשות המצוה כמצות אנשים מלומדה שע"כ לא יתבייש במה שלא עבד ה' כראוי עד הנה
תשרי מאזנים, קט

אם ישראל נותן במתנה שכר המצוות להקב"ה אין הס"א יונקת מהמצוה אף קודם שיתקן מעשיו כראוי
תשרי תקע, פה

הרמ"ח מצוות הם כנגד רמ"ח איברים וכשעושהו רק ע"פ דין מתקן אור פנימי שלו וכשעושה בדקדוקים וחומרות מתקן גם האור מקיף
תשרי סוכה, כד / שם מאני, כג

יש חשש גדול על המצוות שעושה קודם שעשה תשובה שלא יעלו לריח
ניחוח

תשרי סוכה, לו / שם יוה"ק, מד

מרע"ה הכה הסלע כי רצה שימות בגלל החטא, ובעת פטירת צדיקים הוא עת רצון ואז יפעול שימחלו לישראל ויכנסו לא"י תשרי זמן, לו בחודש שבט שהוא מזל דלי התחיל משה שהוא בחי' דלי לבאר התורה לישראל שמזלן ע"י הדלי שבט, א תמונת הדלי מראה בחי' ירידה לצורך עלי' וזהו מדת מרע"ה העניו שמוריד א"ע למטה כדי ללמד תורה ולהמשיך שפע לבני"י שבט, ז

כוונת משה כשהכה הסלע היתה שרצה להמשיך האורות לרחל בהיותה עומדת אחור באחור אדר ימי, מט

ע"י שמחזיקים במדת מרע"ה ענוה הוא מתדבק אתנו והולך אתנו ברוח בינתו מהדשים חידושים כסלו אורה, פט

אנו מבקשים בר"ה שמשה רבינו ידון אותנו כי הוא יודע מצבינו בעוה"ז עם היצה"ר תשרי תקע, כו רשבי"י היה נשמת משה רבינו וכל שנה ביום שביעי שחל יומא דהילולא שלו באותו יום חל יום אושפיזין דמשה אדר ימי (ד), ד

מרע"ה ראה מה שיהיה בסוף הימים איך שחציונים והגויים יטמאו את הר הבית וחר הלבנון ע"כ ביקש אראה את הארץ הטובה ועי"ז לא יוכלו האדורים לשלוט שם תשרי ישע, ל

כשאדם בוכה על גלות השכינה נהעורר בו ניצוץ מרע"ה והוא יעורר על הגאולה כיון שהבטיח לו הקב"ה שלעתיד לבא יבא לארץ ישראל עם קהל גדול תשרי ישע, פח

משיח

האומרים שמשיח יבא רק בעת שלום הם כופרים בביאתו ניסן אגדתא, מג

אי אפשר לחייב שום אדם בדין אם לא יחתום משיח שלא עסק כלל באמונה והתקרבות הגאולה תשרי מאזנים, צג

בר"ה דנים משיח לפני בני"י שאם יזכה בדין לא יקלקלו בני"י תשרי תקע, לא

כשיצייר בדעתו היסורים שמשיח סובל בגלות יוכל להתפלל רק על הגאולה תשרי תקע, יב

צריך לשוב בתשובה למען משיח הסובל צרות נוראות בגלות תשרי יוה"ק, לח

ישנו נשמות משיח בכל דור וכשיגיע הזמן יתגלה ביפיו וטובו נוכמעשה דבעש"ט שהלך פעם בעש"ק לאדם שאמר שזהו משיח בדור הזה תשרי ישע, ט

אברהם יצא ללחום עם המלכים להציל ניצוץ משיח שיצא מלוט תשרי ימי (יום א), ז

כשנעשה לאדם נס שלא בזכותו אינו ראוי לראות הנס בעיניו ובנ"י דאו במפלתן של מצרים כיון שנברא העולם בשביל התורה וישראל והמצרים לא הניחם לילך לקבלת התורה ע"כ היו ראויים לראותה בעיניהם תשרי זמן, כג

העיקר לישראל הוא הזכרון ובמצרים ואחשורוש רצו להגביר בבנ"י כח השכחה שישכחו מהגאולה אדר ימי, כה

ראה עוד ערך גלות מצרים / ערך גאולת מצרים

מקוה

ענין וכוונת המקוה באשמורת הבוקר של שבועות סיון חג, כ. כב. עט

מרדכי

מרדכי תיקן במחייית המן תיקון היסוד מה שלא קיים שאלו במחייית עמלק שפגם ביסוד ניסן עמר, יד מרדכי בחי' יסוד אבא וממנו מפחדים הויצוניים וזה מאיר בכל פורים אדר ימי, ה

השבח דמרדכי לא נשתחוה להמן אף דנשא ע"ע צורת ע"ש. מ"מ עפ"י דין מותר כיון דהכוונה להשתחוות להמן ולא לע"ז ועכ"ז נזהר מרדכי אדר ימי, ז-ח גדולת מרדכי היה בזה שאף שהי' קרוב למלכות בכ"ז לא שינו מאומה מהתנהגותו ומדרכיו ולא בוש ללכת ברחובות העיר מלובש בטלית ותפילין ומלבושי יהודים אדר ימי, מז

משה רבינו

מרוב ענותנותו נקרא כמה פעמים בן עמרם אייר גל, יט

ז' אדר יום פטירת מרע"ה, הוא יום תענית כיון שנשתכחו הלכות אייר גל, כג

רשבי"י הי נשמת משה רבינו אייר גל, ג. ה. יד תורת הנסתור גילה מרע"ה רק ליחדי סגולה זרשבי"י

הפיץ האור לכל העולם אייר גל, ג

כל כח מרע"ה היה ע"י ישראל וכשהם חטאו נתרשלו ידיו וכשהם עלו במעלה נתעלה הוא עמם סיון זמן, א (בהגה)

מרע"ה העמיד החמה ה' פעמים ובשעת מתן תורה העמידה ג' ימים סיון זמן, ז

מרע"ה היה יכול להפך הנדר שעשה הקב"ה שלא יכנס לא"י כיון שהוא בעלה דמטרניתא תמוז ימי, ב

תורבן ביהמ"ק נסובב עי"ז שלא נכנס משה רבינו לא"י תמוז ימי, ב

בר"ח ניסן הוא עת רצון ביותר לעורר על הגאולה
 ניסן אגדתא, נא
 ניסן נקרא חודש האביב כי הוא אב לחדשי השנה
 ניסן זמן, יב

ניצוצות

המטרה בגלות לתקן הניצוצות שנתערבו טוב ברע ע"י
 חטא אדה"ר ניסן אגדתא, קיג
 תכלית גאולת מצרים היתה העלאת ניצוצות
 ניסן זמן, כב
 כל העלאת ניצוצות הוא ע"י שם מ"ב ניסן זמן, כב

נישואין

בסוף החודש אין לעשות נישואין כי הוא זמן קטרוג
 ירחים, ב
 ממתי נקרא סוף חודש לענין שלא לעשות נישואין
 ירחים, ב

נס

לגבי הקב"ה אין שום חילוק בין טבע לנס ועשיית נס
 היא רק למען יכירו גדולתו ניסן אגדתא, קכה
 כשנעשה לאדם נס שלא בזכותו אינו ראוי לראות הנס
 בעיניו ובנ"י ראו במפלתן של מצרים כיון שנברא
 העולם בשביל התורה וישראל והמצרים לא הניחם
 לילך לקבלת התורה ע"כ היו ראויים לראותה בעיניהם
 תשרי זמן, כג

נסיון

בעל תשובה יש לו נסיונות יותר גדולים מצדיק ע"כ
 צריך להתחזק במדת הבטחון שהקב"ה יסייעו
 תשרי שובה, ג
 בדבר שיש לאדם נסיונות קשים צריך לשוב ביותר
 שאת זהו סימן כי לכך נוצר תשרי שובה, יט
 ע"י שעומדים בנסיונות באה הגאולה ניסן אגדתא, פג
 התורה ומצוות שישראל עושים בעוה"ז עם נסיונות
 גדולים זה מפרנס את אבינו שבשמים תשרי סוכות, יא

נקודות

זיווג השלם דאו"א בבחי' חכמה שהם הנקודות נפסק
 מימות החורבן תשרי מאזניים, קו
 ז' נקודות תחתונות נשברו בסוד ז' מלכין דמיתי
 ונקודת צירי הוא בב' דעת נחשב למעלה ולמטה
 תשרי מאזניים, קו

נשמת משיח היא נשמה גבוה ומעולה שכמותה לא היה
 עוד בעולם תשרי ישע, סז

משכן

המשכן מקיף עלינו ובנ"י בתוכו בחי' פנימיות ומקיפין
 ניסן ראשון, ה

נ

נחום איש גמזן

היה סומא בב' מעיניו בבחי' שהיה רואה הטובות
 הנסתרות במה שעשה ה' אלול ימי, א

ניסן

ע"י שיכול כל אחד לכון את השם שהוא כפשוטו,
 באין ישועות לכל אחד ניסן ראשון, א
 בניסן הישועות באים בלתי גבול ניסן ראשון, ב
 הישועות הם בבחינת אור מקיף שנתגלה בכל שנה ע"י
 החומרות בחמץ ועשיית המצות ניסן ראשון, ד
 הישועות נמשכו מעשיית מצוות מעשיות כמו אכילת
 מצות ושתיית כוסות ניסן ראשון, ה
 הישועות בו מוסיפים ותוקפים בלי הרף בחי' עיגול
 ניסן ראשון, ח
 חודש ניסן נקרא ראש חדשים יען שכולל כל החדשים
 ניסן ראשון, יא
 בחודש ניסן תהיה ישועה כוללת לכלל ישראל
 ניסן ראשון, יד
 בניסן ר"ה למלכים כיון שתהיה הגאולה שלימה בניסן
 ויתמנו רק מלכי ישראל ניסן ראשון, טו
 צירוף החודש הוא מהפ' ישמחו השמים וכו' כיון
 שבניסן עתידין להגאל אז ישמח ה' במעשיו
 ניסן ראשון, טז
 בר"ח ניסן ימליכו מלכות בית דוד ניסן ראשון, יח
 בחודש ניסן גאלנו הקב"ה למען נבוד שמו המחולל
 בגויים לפני שנושב אליו ניסן ראשון, כא
 בכל שנה בא בחודש ניסן ישועת הגאולה לפרקים עד
 שיתגלה אלינו בשלימות ניסן ראשון, כב
 הגאולה תלוי בהעלאת ניצוצין והזמן לזה הוא בחודש
 ניסן ניסן ראשון, כג
 אנשים במדרגה גבוה מרגישים קדושה מר"ח ניסן
 ניסן אגדתא, נ

נשמות

בראש השנה נידונין כל הנשמות שיחזרו לעולם בגלגול
תשרי מאזנים, מד
 הנשמות המגולגלות בבחמות עיקר תיקונם שיבואו
 לקרבנות ובפרט לקרבנות יו"ב **תשרי יוה"ק, כד**
 נשמות בני"י הם על כנפי השכינה ונשמות גרים הם
 תחת כנפי השכינה **תשרי סוכה, לז**
 בליל כל נדרי באם הנשמות לביהמ"ד לתקן נפשותם
 ולסייע לתפילתינו **תשרי יוה"ק, י לה**
 יו"ב"פ הוא זמן העלאת הנשמות והעיקר לתקן הנשמות
 המגולגלות ובפרט בבתמות טהורות **תשרי יוה"ק, כד**

ס

סדום

המקום מצות סוכה שעיקר עבודתה במדת החד זכה
 לע"ל לחלק בסוכתה של סדום שיהפך אז למדת חסד
תשרי ימי (א), ד

סוכה

אנו בונים סוכה בשווקים, כיון ששר העיר רואה
 ושותק ה"ז כהסכמה ואין כאן גזל עכו"ט ניסן זמן, בה
 בגלותינו נותר לנו היות ושמחה מהסוכה
 תמוז ימי, יא
 ע"י קיום מצות סוכה שהוא הוי"ה אדני"י מעלים דיבורי
 התפילות של כל השנה לרצון לאדון כל **תשרי סוכה, ג**
 הסוכן צריך שיוכלו להביט דרכו השמימה וזה להורות,
 להסיר מוחיצה המפסקת בינינו להקב"ה שיוכלו
 התפלות לעלות **תשרי סוכה, ג**
 הסוכה הוא בח' ענני הכבוד שרביט של מלך, וכשאנו
 משתמשים בו סימן שאנו בנים ומועיל לנו תשובה
תשרי סוכה, ה / שם מאני, י
 עפ"י סוד צדיכה דופן השלישית שהוא טפה להיות
 מחובר לדופן אחר **תשרי סוכה, י**
 בסוכה אין צדימין מזוזה, כי הסוכה בעצמה שומרת
 ומצלת מקליפת רי"ב השוכת סמוך למזוזה
תשרי סוכה, חי
 סוכה הוא כנגד כל המצות, [כי ע"י נתברר שאנו
 אנוסים בידי היצה"ר אף שאונסא כמאן דעביד לא
 אמרינן]. כיון שסוכה כנגד אימא עילאה שזה כנגד לא
 תעשה, ולא תעשה קודמת וגבוה ממצות עשה
תשרי סוכה, לה

הסוכה מצלת מג' דינים דין ר"ה ויו"ב, ובעת פטירת
 האדם, ויום הגדול בעת תחיית המתים
תשרי סוכה, לח
 סוכה הוא כנגד כל המצות, כיון שבלי תשובה מאהבה
 על פגם היסוד יקחו הקליפות כל המצוות, וכיון
 שסוכות זמן תשובה מאהבה יחשבו לו כל המצוות
 לטובה **תשרי סוכה, לט**
 אין לבקש ולהמשיך רק צרכי גשמיות ע"י הסוכה דהוי
 כמו גזל והקדש, ועיקרה צ"ל לתכלית הקמת סוכת דוד
תשרי סוכה, מ / שם ימי, ט
 ענין שמוזכר דין נוי סוכה בפרטות מפני שבסוכות
 שמחים על תיקון חטא העגל שנאמר בה ויתנצלו בני"י
 את עדים וגו' **תשרי סוכה, יט**
 המקיים מצות סוכה שעיקר עבודתה במדת החסד,
 יזכה לעתיד לבוא לחלק בסוכתה של סדום, שיהיה אז
 התיקון ההפכי וסדום יהפך למדת אברהם - חסד
תשרי ימי (א), ד
 מה שצריך לראות השמים דרך הסוכן, לרמוז שהכל
 בהשגחה פרטית מד', וזהו בחי' אברהם, וצריך להמשיך
 האמונה לכל השנה **תשרי ימי (א), ח**
 המכוונים בסוכה להמשיך גשמיות ופרנסה לעולם, אף
 שכוונתם לצרכי גבוה שבנ"י וכלו לעבוד ה' ועי"ז יהיה
 הגאולה, אינם מסייעים לדבר מצוה בבחי' מבוא
 לתכלית **תשרי ימי (א), ט**
 אנו נוהגים לומר מזמור קי"מ מתחילים בליל א' לסוכות
 בסוכה, עפ"י מנהג הבני יששכר זי"ע **תשרי ימי (א), ט**
 אין להניח בחי' מגע נכרי להיכנס לסוכה רק בעי קוב"ה
 למיחדי בבנוי בלבד **תשרי ימי (יום ג'), ה**
 העלייה מבחי' משה שהוא דעת הוא בסוכה שהיא
 למען ידעו דורותיכם **תשרי ימי (ד), א**
 דן בענין סדר האושפזין האם יוסף קודם למשה אהרן
 או אחריהם **תשרי ימי (ד), ג-ד**
 בכל שנה נופל יום האושפזין של משה רבינו באותו
 יום שחל יומא דהילולא דרשב"י שהיה שורש נשמתו
תשרי ימי (ד), ד
 מצות סוכה היא כנגד תרי"ג מצוות, וכן משה רבינו
 עולה תרי"ג, וזהו שייכות דמשה להסוכה
תשרי ימי (יום ד), ה
 משה הוא פנימיות ממדת יעקב תפארת, ע"כ פנימיות
 הסוכה בבחי' משה, אך הסוכה נקרא ע"ש יעקב כי
 הסוכה בחי' מקיפים שזהו בחי' יעקב **תשרי ימי (ד), ז**

הסוכה נקראית סוכת שלום, לאשר הענני הכבוד היו בזכות אהרן אהוב ורודף שלום **תשרי ימי (ה), א** כל א' מהאושפיזין הבאים לסוכה יש לו התחברות מיוחד עם הסוכה, ובפרט אהרן שבזכותו היו הענני הכבוד **תשרי ימי (ה), ד** בדברי האריז"ל שסוכה הוא בסוד וימינו תחבקינו **תשרי סוכת, כח**

סוכות
 דאה עוד ערך סוכה, ד' מינים, הקפות, הושענא רבא, שמחת בית השואבה

כללי
 רמז וביאור להא דשבת חזון היא כנגד יו"ט סוכות תמז, י
 עיקר עבודתינו בסוכות להגיע ליום הנדצה שמיני עצרת **אלול ימי, טו**
 בחג הסוכות שהוא בחי' ענני הכבוד נתעורר הכח דעני הכבוד שחופף עלינו ואינו מפסיק בעד תפילתינו **תשרי סוכת, ג**
 כיון שעיקר כונתינו בסוכות לסוכת דוד הנופלת זה גורם קיבול תפילות, שאנו שולחים תפילתינו דרך ירושלים **תשרי סוכת, ג**
 בסוכות האימא מחופפת עלינו מקיפי אימא המקוננת בבדיא"ה מקומו של השר אכתריא-ל ושם אין תערובת טוב ורע **תשרי סוכת, ז**
 ירבעם רצה להרוס כח מלכות בית דוד וזה המשכה שלהם מהסוכה בחג הסוכות, ע"כ עשה סוכות בחשון חודש שנתבייש ע"י שלמה, שע"כ יתוקן ויפוייס חודש חשון וגם תתבטל הכח של בית דוד **תשרי סוכת, ט**
 סוכות הוא נגד מחיית עמלק שהותרו הספיקות באמונה שרצה להטיל בבני"ע ע"כ הוי זמן שמחה ביותר שאין שמחה כהתרת הספיקות **תשרי סוכת, יג / שם מאני, יח / שם ימי (יום א), ז**
 האדם צריך להיות דבוק כל כך באהבת ישיבת סוכת, כמו שסיפר מהרצ"ה מרימנוב ז"ע מהחסידים הראשונים שמרוב אהבה נדרו ע"ד רבים שלא יצאו מהסוכה לעולם, ובימי הקור בא ענן וכו' **תשרי סוכת, טז**
 סוכות הוא כנגד יעקב שהוא בריח התיכון הכולל מידות אברתם ויצחק, ע"כ כלולים בסוכות כל המועדים שהם כנגד אברהם ויצחק **תשרי סוכת, יז**
 מצות סוכה היא כנגד כל המצות, כיון דסוכה בחי' אור מקיף שזה כנגד האור מקיף של כל מצוה **תשרי סוכת, כד**

אין אנו מבקשים לישוב בסוכת לזיתן שהוא כולו רוחני כיון שקיימנו מצות סוכה בנקודה גשמית, אך מבקשים שעכ"פ נשב בעורו של לזיתן **תשרי סוכת, לב**
 בשבת חוה"מ מפטירין ממלחמת גוג ומגוג כדי שננצל מתוכה ע"י החג והסוכה **תשרי סוכת, לח**
 סוכות הוא זמן קיבוץ הניצוצות שנתפזרו, ע"כ מאינו בכמה אמוראים שהלכו בסוכות למקומות שהיו פטורין מסוכה כיון שראו ברוח הקודש שצריך לתקן הניצוצות של מקום ההוא דייקא **תשרי סוכת, מב**
 סוכת גנב"ך רקב"ש שכשירה, מרמז על מדריגות שונות בבני ישראל שכולם הקב"ה מקבל תשובתם ועבודתן **תשרי סוכת, מג**
 העבודה המובחרת שיהיה האדם אדוך בכוונות הסוכה גם בעת אכילתו ואם כשאוכל מגיח הכוונות ואוכל לתענוג זהו מחלוקת ג"ש ובי"ה אם יצא בדיעבד **תשרי סוכת, מה**
 סוכה הוא בחי' מדת מלכות בסוד מפל מלמדי השכלתי, וישראל הם בני מלכים יושבים בהסוכה **תשרי סוכת, מז**
 בחי' הסוכה בפנימיותו אינו תלוי כל כך ביראים וצדיקים המחמירים ביותר, רק בנשיאי הדור שהמה מגינים וסוככים על הדור, ע"כ הם צריכים לזהר ביותר וכמעט שלא לצאת מן הסוכה **תשרי סוכת, מט**
 אסור לאדם להגית ידו בסוכות מהתשובה שעשה בר"ה ויו"כ, אדרבא יוסף כח ואומץ לגמור החותם לטובה ע"י הלולב **תשרי מאני, ג**
 ביום הכיפורים לפני כל נדרי צריך לחקן ולבכות בדמעות על פגם היסוד, ואז נזכה ליחודא שלים בשמיני עצרת **תשרי יו"ק, כ**
 בזמן הזה שאין האומות הולכים ומתמעטים וכן אין נותנים תרומות ומעשרות, אז הסוכה שאנו מקיימים לא נקראת סוכת שלם **תשרי ישע, גח**
 נודע מהאריז"ל להרבות בצדקה בערב סוכות, והרח"ו היה מחלק ביום ההוא כל הקופה **תשרי זמן, א**
 טעם שמסיים הש"ץ כל יום בנענועים למען דעת וכו' יען שמכבדין הד' מינים בהלל והקפות לבל יחשוב מישהו שמותר לעבוד להם **תשרי זמן, ד**
 כל עבודתינו ועשיותינו בימי החג היא כדי לזכות לשמחת תורה שאז פותחין התורה בבית רבתי, וע"כ אתרוג ערבה לולב הדס עולה בית רבתי **תשרי זמן, ז**
 טעם שמתחילין לקרות עשר תעשר ביום שממיני עצרת **תשרי זמן, ט**
 סוכות הוא בזכות אהרון שהוא הוד ושורשו חסד, וע"י הסוכה והלולב שנוטלים בתוך הסוכה ממשיכים החסדים להמתיק הגבורות הקשות מהוד שנמשכו למלכות מר"ה עד יו"כ **תשרי מאני, כא**

הסוכה נקראית סוכת שלום, לאשר הענני הכבוד היו בזכות אהרן אהוב ורודף שלום **תשרי ימי (ה), א** כל א' מהאושפיזין הבאים לסוכה יש לו התחברות מיוחד עם הסוכה, ובפרט אהרן שבזכותו היו הענני הכבוד **תשרי ימי (ה), ד** בדברי האריז"ל שסוכה הוא בסוד וימינו תחבקינו **תשרי סוכת, כח**

סוכות
 דאה עוד ערך סוכה, ד' מינים, הקפות, הושענא רבא, שמחת בית השואבה

כללי
 רמז וביאור להא דשבת חזון היא כנגד יו"ט סוכות תמז, י
 עיקר עבודתינו בסוכות להגיע ליום הנדצה שמיני עצרת **אלול ימי, טו**
 בחג הסוכות שהוא בחי' ענני הכבוד נתעורר הכח דעני הכבוד שחופף עלינו ואינו מפסיק בעד תפילתינו **תשרי סוכת, ג**
 כיון שעיקר כונתינו בסוכות לסוכת דוד הנופלת זה גורם קיבול תפילות, שאנו שולחים תפילתינו דרך ירושלים **תשרי סוכת, ג**
 בסוכות האימא מחופפת עלינו מקיפי אימא המקוננת בבדיא"ה מקומו של השר אכתריא-ל ושם אין תערובת טוב ורע **תשרי סוכת, ז**
 ירבעם רצה להרוס כח מלכות בית דוד וזה המשכה שלהם מהסוכה בחג הסוכות, ע"כ עשה סוכות בחשון חודש שנתבייש ע"י שלמה, שע"כ יתוקן ויפוייס חודש חשון וגם תתבטל הכח של בית דוד **תשרי סוכת, ט**
 סוכות הוא נגד מחיית עמלק שהותרו הספיקות באמונה שרצה להטיל בבני"ע ע"כ הוי זמן שמחה ביותר שאין שמחה כהתרת הספיקות **תשרי סוכת, יג / שם מאני, יח / שם ימי (יום א), ז**
 האדם צריך להיות דבוק כל כך באהבת ישיבת סוכת, כמו שסיפר מהרצ"ה מרימנוב ז"ע מהחסידים הראשונים שמרוב אהבה נדרו ע"ד רבים שלא יצאו מהסוכה לעולם, ובימי הקור בא ענן וכו' **תשרי סוכת, טז**
 סוכות הוא כנגד יעקב שהוא בריח התיכון הכולל מידות אברתם ויצחק, ע"כ כלולים בסוכות כל המועדים שהם כנגד אברהם ויצחק **תשרי סוכת, יז**
 מצות סוכה היא כנגד כל המצות, כיון דסוכה בחי' אור מקיף שזה כנגד האור מקיף של כל מצוה **תשרי סוכת, כד**

למעלות דחג הסוכות זוכים רק ע"י דאתפרש המקטרג בשעת נעילה ביו"כ תשרי ימי (ג), ז

סוכות מסוגל לתיקון היסוד ובפרט אושפיזא דיוסף, ועי"ז נמשך פרנסה, וע"כ נקרא סוכת שלו"ם כי יסוד נקרא שלום תשרי ימי (ו), א

רמז למ"ש בתורה בפי' בסכות פעם חסר ופעם מלא, שרומזים לג' בתי מקדש תשרי סוכת, כב

ימים הנוראים וסוכות כל התיקונים נעשים ע"י עבודתינו ושייך קטרוג ע"ז, משא"כ בחנוכה שהוא גמר החותם, הוא בחסדו ית"ש שלא על ידינו נמתקו הדינים, ע"כ מסוגל יותר לישועתינו כסלו אודה, קטז

בחנוכה הוא השלמת החותם שנמשך מהר"ד ושמ"ע כסלו אודה, ד. ז. כד. פד. פז. צו. קא. קטז. קיט. קכ. קלז

בתחילה תיקנו ח' ימי חנוכה להשלמת ימי הסוכות, שמפאת המלחמה לא היו יכולים לעשותו והוקבעה לשמחה כסלו אודה, לב. צט. קיז

תיקנו חנוכה להשלמת סוכות, כי נרות חנוכה ניתנו לאהרן וגם חנוכה הוא תיקון ההוד מדת אהרן, והמה השלמה לימי הסוכות שהם ענני הכבוד בזכות אהרן כסלו אודה, לה

בחנוכה הוא גמר החותם כי בימים הנוראים וסוכות הם בבחי' דין ואולי יצאה הפסק שלא לטובה ובחנוכה נמתקת כסלו אודה, צו

החותם בסוכות ושמ"ע הוא כנגד יעקב, ובחנוכה הוא כנגד אברהם כסלו אודה, צז

חג האסיף

בסוכות חג האסיף צריך לתקן פגם היסוד ע"י היחוד הוי' אדני' שיחיה השפע רק מדבר לנוקבא ולא למגנא תשרי סוכת, ד / שם ימי (יום ב), ב

סוכות נקרא חג האסיף שמאספין בה מכל הקולות והדיבורים דכל השנה לתקנם לטובה תשרי סוכת, כג סוכות נקרא חג האסיף בגי' מקוה לרמז שהסוכה מטהר כמו המקוה מפגם היסוד תשרי סוכות כג

זמן שמחתנו

ביון שסוכת הוא זמן שמחה של מצוה שממנה בא האור מקיף, ממלאין משאלותיו בלי גבול וצמצום תשרי סוכת, ג

סוכות נקרא זמן שמחתנו, כי מלבד בחי' מוחי אימא שיש בכל יו"ט, יש בה גם כן מקיפי חסדי אימא, ע"כ השמחה נרגשת יותר תשרי סוכת, יב

סוכות בגימריא בשר, לאשר הוא זמן שמחה, וגם בשר הוא בסוד הדינין הממותקין וכן בסוכות נמתקים הדינים תשרי סוכת, יד

בכל יום מחג סוכות הוא נגד ספירה אחרת אך מדת החסד כלול בכלם ואזיל עמהם בכל יום תשרי ימי (יום א), א / ח (יום ג), א

יש ללמוד מסכת סוכה בליל א' דסוכות שיש בה ה' פרקים נגד ה' חסדים וה' ענני כבוד תשרי ימי (א), ה אף שסוכות הוא כנגד יעקב מ"מ זה נמשך מבחי' חסד לאברהם שהוא שורש ענני הכבוד תשרי ימי (א), ה אף שכל ימי הסוכות הם כלולים מבחי' חסד לאברהם אין היו"ט נקרא על שמו אלא ע"ש יעקב, כי אם היו החסדים הולכים לבני אברהם, אז יוכלו להתפשט לבני עשיו וישמעאל, ע"כ הוצרכו לצמצם לזרע יעקב דוקא תשרי ימי (א), ז

יש צדיקים שנהגו לומר מזמור פ"ט מתהילים בליל א' דסוכות, יען מרומז בכל הפרק ענין הסוכה תשרי ימי (א), ז

הקרבת סוכות היו מתמעטים והולכים שהם כנגד האומות, וירמוזו שיתמעט השפע ממדת החסד מהם בכל עת תשרי ימי (א), ז

יום א' דסוכות הוא ראשון לחשבון עונות הגויים הערלים המתמעטים מיום זה תשרי ימי (א), י

יום א' דסוכות הוא ראשון לחשבון עונות המחזיקים ברשעתם בעון היסוד, אך הרוצים לתקנה בסוכות שהוא הזמן לזה הוא ראשון לחסדים וישועות תשרי ימי (א), יא

מה שלומדים גז"ש ט"ז ט"ד מפסח, היינו דבסוכות ממשיכים החסדים להגאולה שתהיה בניסן תשרי ימי (א), יב

בגליות, יום ב' שהוא אושפיזא דיצחק הוא ספק יו"ט א', לאכללא הגבורה בחסד שלא יתפשטו הגבורות בפ"ע תשרי ימי (ב), ב

העבודה בחג הסוכות להמשיך קדושה גם לנפש הבתמית, וזאת המצוה שיבואו כ"א עם גופו כולו בסוכה תשרי ימי (ג), א

העבודה של יעקב בסוכות היתה רק למען הקמת טוכת דוד, וכן דצה לתקן בחי' עולם דהיינו מקום תשרי ימי (ג), א

טעם שמסיימים נוסח סדר האושפיזין כי חלק ד' עמו יעקב חבל נחלתו תשרי ימי (ד), ב-ג

טעם שסוכות נקבע אחר יו"כ, יען שהאינם ראויים היה הענן פולטם לחוץ ע"כ אי אפשר לעשות סוכה צילא דמהימנותא רק אחרי יו"כ"פ שנמחל העונות למאמין בכפרתו תשרי ימי (ג), ג (בהג"ה)

כשחל סוכות בשבת אין אנו מנענעין בלולב, אבל יש לנו הלב להמליך השי"י בו' קצוות, ונעשו התיקונים מהנענעלים ע"י עונג שבת וקדושתו תשרי ימי (ג), ד

ע' אומות

בסוכות מבטלין הע' שרים ובראשם שרו של אדום
וישמעאל תשרי סוכת, חא
העבודה בסוכות ע"י הע' פרים ממשיכים קיום הע'
אומות, אך גם הכנעתם לבני ישראל תשרי סוכת, כב

נוסח התפילה

פיוט מערבית ליל סוכות מנשך לסוכות קדוש ברית
תגביר תשרי ימי (ו), א

פיוט יום א' באם הבנים שמחה גוננו בפדות צמחה
תשרי סוכת, ג / שם ימי (יום ד), א

פיוט מערבית שמיני עצרת פונים מסוכה לביתם לישב
וכו' תשרי סוכת, ג

פיוט יום א' בך אגילה ואשמחה ברנה ושמחה
תשרי סוכת, כו

פיוט מערבית ליל ב' קורא מקרא קודש ומשמרו יקבל
ליום הבא שכרו וכו' תשרי סוכת, כז

מ"ש בסוכות כשם שזכינו וישבנו בסוכה זו כך נזכה
לישב בסוכת עורו של לויתן תשרי סוכת, לב

פיוט יום א' בכפר שדרה מול לב תשרי מאני, ד

פיוט יום א' בערבה אח לעבד הוקנה תשרי מאני, ה

פיוט יום א' שגיא כח לא נמצאת להצדיק עם זו כחפצת
וכו' תשרי מאני, ט יא

פיוט יום א' קסט שענית עץ לעומסי פרי העץ
תשרי מאני, יא

פיוט יום א' כמו בעץ הדר בעלי ריח וטעם כן בעם זו
תשרי מאני, יב

פיוט יום א' שיהים בדרך מטעתם סוללים סכות
שועתם תשרי מאני, כ

פיוט יום א' בלולב אחד ואתרוג אחד לד' אחד ושמו
אחד תשרי מאני, כד כו

פיוט יום א' בחגיגת שמונה במילת שמונה בהדר
להזכיר הדור זקנה תשרי מאני, לט

פיוט יום א' טיעת עצי עשב ישאו היום מזבח להסב
תשרי ימי (א), ב

טעם שמבקשים בפיוט יום א' תולדות כנען תאביד
ובהפטורה בסיימין ולא יהיה עוד כנעני וכו' כי כנען
הוא חסד דקליפה וסוכה ענני הכבוד בזכות אהרן איש
חסד דקדושה תשרי ימי (ג), א

פיוט מערבית ליל ג' דוד למלאות לו בסוכת עורו
תשרי סוכת, ז

פיוט מערבית ליל ב' ישמחו בהגיהם ידיים ונעימים
וכו' תשרי סוכת, טז

פיוט יום ב' אל תהיה מצות סוכה בעיניך קלה כי בנגד
כל מצות דת וחוקותיה שקולה תשרי סוכת, כד

סוכות זמן קיבול תפילות, וגם זמן שמחה בד', ומי
ששמח באמת בד' יהיו כל תפילותיו רק על הגאולה
תשרי סוכת, כו

מי שיהיה שמח בסוכות מובטח לו שיהיה אך שמח
כל השנה תשרי סוכת, מא

ענין השמחה הגדולה שעושיין בשמ"ע שיש לו ב'
מעלות על מה שאזיפת מאמא לברתה וגם הוא יחוד
ז"א תשרי זמן, מא

טעם שנקרא סוכות זמן שמחתנו כי אז אנו חוטים
בצל האימא עילאה בח' בינה וממנה בא השמחה
תשרי ימי (ב), ב

זמן תשובה

מה שהאדם מחסר ומדלג כל השנה יכולים לתקן
בסוכות שהוא זמן תשובה מאהבה תשרי סוכת, א

האדם יכול לשוב עוד עד שמ"ע בגמר תהוותם שיומתק
הדין לגמרי והחתימה לטובה תשרי זמן, יג

ע"י מדת החסד לאברהם בליל א' זה תיקון לפגם היסוד
ע"י תשובה מאהבה תשרי ימי (א), ג. יא

בסוכות הוא זמן תשובה מאהבה, שאז יש סיוע והיזוק
אפי' מדברים גשמיים תשרי סוכת, לג

סוכות ושבת הם זמני תשובה מאהבה, ושבת שבתוך
ימי סוכות הוא תשובה מאהבה ביותר
תשרי סוכת, מד

השפעות

ענין התפילה והעבודה בסוכות להקים סוכת דוד
הנופלת ע"י שממשיכין חסדים מכתר למלכות
תשרי סוכת, יא

סוכות הוא זמן השפעת שובע בעולם ויש לכוין מיד
בבואו לסוכה בכל הלילות שם ע"ב בסגלין שג"י שב"ע
תשרי סוכת, יא. טו. לא / שם ימי (יום ג), ו

תמלאך מט"ט שמוליך קול השופר למעלה בר"ה הוא
מוריד השפע בסוכות בדרך נחת ושמחה
תשרי סוכת, ל

סוכות הוא זמן השפעת השפע ע"י הסוכה בח' קן
ציפור והאימא חופפת על בני ישראל
תשרי סוכת, כט-ל

הגשמים שמתפללים עליהם בסוכות, צריך להתפלל
שהגבורות שבהם יומשכו על ראש אומות העולם
והחסדים על בני ישראל תשרי סוכת, מז

אנו מתפללין בסוכות שהשובע ישפע לעולם ע"י
השתלשלות הספירות, דרך נצח-הוד ליסוד צדיק,
וממנו נשפע לנו תשרי ימי (הושענות), א

סוכה עולה הוי"ה אדני, שם פא"י היוצא מפותח את
ידך, שממשיך מזון ופרנסה ע"י הסוכה
תשרי סוכת, טו

הושענא למענך אלוקינו **תשרי ישע, א. י**
 סמיכות הושענא למענך אלוקינו בוראינו וכו'
תשרי ישע, א. ג. ז. ט. יא-יד
 בהושענות מובן שפיר לשון אלוקינו לאשר העבודה
 בסוכות למעט הע' שרים שלא רצו לקבל התורה ורק
 אנו עושים רצונו גם בגלות **תשרי ישע, ה**
 ביאור בכפל הלשון 'הושענא' למענך וכו' 'הושענא'
 שאנו מבקשים שהקב"ה בעצמו יתפלל בעדנו הושענא
תשרי ישע, ח
 מ"ש בהושענות דווקא בל' הושענא ולא בל' אחר של
 בקשה **תשרי ישע, טו-טז**
 פ' הושענא למען אמיתך וכו' **תשרי ישע, יט. מד**
 פ' הושענא אבן שתייה וכו' **תשרי ישע, מה. סה**
 פ' הושענא אום אני חומה וכו' **תשרי ישע, סז. צא**
 פ' הושענא אדון המושיע וכו' **תשרי ישע, צב. קו**
 פ' הושענא אדם ובהמה וכו' **תשרי ישע, קז. קיח**

נענועים

כונת הנענועים והקפות בלולב להמשיך בחי' פנימי
 ומקיף מיעקב לרחל וזה ממשיכין עד יום האחרון
תשרי מאני, יד
 כשעושים הנענועים ומדבקים המחשבה בד' יש שמחה
 לפני ד' שעושים המצוה במחשבת לד' **תשרי מאני, כז**
 עיקר התפילה בשעת הנענועים צ"ל שיתגלה כבוד
 מלכותו לבדו בעולם במהרה **תשרי מאני, כח**
 עיקר העבודה בנענועים להמשיך חסדים מגולים
 שידגיש כאו"א הטוב שעושה הקב"ה **תשרי מאני, ל**
 עיקר העבודה בנענועים להמשיך חסדים לבחי' מזל"א
 שתלוי בה בני חיי ומזוני וכן לביאת המשיח, ובה
 נחלקו בגמ' באיזה מקום בהלל לכון הנ"ל
תשרי מאני, לו
 כיון שאין שר שולט על הד' מינים בשעת הנענועים
 הוא עת רצון גדול להתפלל לה' בלי סיכון ואמצעות
 שרים **תשרי מאני, מ**
 עיקר הנענועים להמשיך בנין ביהמ"ק ע"כ מנענעים
 במלת טוב לצד מזרח וירושלים לעורר החסדים
תשרי ימי (ג), ח
 הנענועים עושים להמשיך דעת בחי' משה רבינו
תשרי ימי (ד), ו-ז

סומא

בחנוכה מסוגל לרפואת הסומא כיון שהמצוה לראות
 הנ"ח ע"כ הוא מסוגל לכך **כסלו אורה, קלד**

פיוט יום ב' לחדשי ראשון כמראשון לנצודי כאישון
 וכו' **תשרי סוכת, כה**
 פיוט יום ב' אשרי אנוש יעשה זאת יחשב לו כשומר
 כל התורה
תשרי סוכת, כז. לה. לו / שפ ימי (זם ד), ה
 פיוט יום ב' עד אבוא ליושבי פרזות ואשאל וכו'
תשרי סוכת, מז
 פיוט יום ב' אנה וכו' גרדם לבית בחירתך
תשרי סוכת, מד
 פיוט יום ב' לכל עץ תיעב ובארבעת אלה תאב
תשרי מאני, יב
 פיוט יום ב' לקיחתם סדמים יכשרו לשם איום
תשרי מאני, טו
 פיוט יום ב' יקחו לשמן ארבעה מינים כלולים כתורים
 ומזומנים **תשרי מאני, כא**
 פיוט יום ב' גמיני פז לאפוד ולכפות דשאי אשלים במ
 אף לכפות **תשרי מאני, לט**

הושענות

בהושענא למענך אלוקינו מתפללים שלא יהיה הקב"ה
 רק אלוקינו רק שגם האומות יכירו וידעו במלכותו
תשרי ישע, א
 בהושענות מתפללים שהקב"ה יעוררנו לשוב באמת
 שעו"ז תהי' הגאולה **תשרי ישע, ג**
 בהושענא למענך אלוקינו וכו' מעוררים זכות אברהם
 יצחק יעקב דוד שילמדו זכות עלינו ביום הדין הזה
תשרי ישע, ז
 מה שאמר הגה"ק מראפשיץ זי"ע ביום הו"ד כשהסיר
 הטבעות הקשורים ללולב **תשרי ישע, יב**
 הושענא נותן תשועות וכו' צדיק נושעות קרב תשואות
תשרי ימי (הושענות), א-ב
 הושענא גלות בצום פשעי דרשתך בו להושעי
תשרי ימי (הושענות), ג
 הושענא ק-ל למושעות בארבע שבועות וכו'
תשרי ימי (הושענות), ד
 הושענא זבודך במדבר סין במחנה חכמו ולקטו בששי
 לחם משנה **תשרי ימי (הושענות), ה**
 הושענא ציון הלקת נור מדלקת בשבת וכו'
תשרי ימי (הושענות), ו
 מה שמתחילין בהושענות הושענא למענך אלוקינו
 ואח"כ מרבים לבקש ענינים גשמיים **תשרי ערבה, ד**
 מ"ש ל' הושענא בכל ההושענות כי אין ישע אלא
 לימות המשיח לעורר הענין להתפלל על הגאולה
תשרי ישע, א

סטרא אחרא

שהסטרא אחרא גוברת ורוצה להרע לישראל בשביל מחשבתם זו הקב"ה מביא עליה אפלה תשרי מאזניים, לח

סיגופים

א"א לומר דרך תשובה כללית כי הכל לפי המצב ולכן החלש אל יתענה דק-ישוב ע"י דבוי מצוות בשמחה אך גבור חיל יסגף עצמו **אלול ימי, ז** אם יחיה האדם אלף שנים לא יספיק לו לעשות תשובת המשקל בתעניות וסיגופים והעיקר לעסוק בתיקון הכלל **תשרי שובה, כ** התשובה בשבת ע"י עונג שבת ושמחה שגעשית מאהבה עדיפה יותר מתעניות וסיגופים **תשרי שובה, יג**

סיום

טעם למנהג עשיית סיום בחדש אב כי ע"י סיום מס' נחלש כח הס"מ **תמוז, ה-ט** בר"ח אב מותר לאכול בשר בלי סיום וא"צ לסיום להחליש כח הס"מ כי בר"ח ממילא נחלש **תמוז, ט**

סיון

רמז לצירוף השם של חודש סיון **סיון, ב** טעם שאנו קוראים ליום ב' סיון יחו"ס טא"ג סיון, ה ביום מ"ה (ר"ח סיון) לספירת העומר צריך לכונן וירא"ץ וש"מ"ע **סיון, א** מזל כסלו קשת שהוא בגי' חג השבועות וזאת חנוכה עולה תאומים שהוא מזל סיון והשייכות דחנוכה ושבועות הוא דלידת יששכר היה בחנוכה והורתו בליל שבועות, ע"כ מסבבים על הפתחים בחנוכה כי בשבועות כל מסת נדבת ידך וכו' ובשבועות הוא יו"ט וא"א **כסלו, ב** להנ"ל שיש שייכות חנוכה ושבועות יורמו שכסלו חודש ג' בחודף וסיון חודש ג' בקיץ ושניהם מדה הג' תפארת

סליחות

בימי הסליחות ישראל ממעטין עצמן וע"י העונה באה השפעה לטובה ביום ר"ה **סיון, ד** אין לך אים שאין לו הרהור תשובה בימי הסליחות **תשרי סליחות, יא** אם שומרים השבת כראוי מתחיל הסליחה מש"ק לפני **תשרי סליחות, ז**

יום א

פי' הפיוט יום א' סליחות עדין לחון חננם ניסן זמן, ב את ימין עוז עוררה וכו' **תשרי סליחות, ב ד** צדק צועקין מפליא פלאות **תשרי סליחות, ה ל** רצה עתירתם בעמדם בלילות **תשרי סליחות, מג** שוקדים בצום לבם להכניע וכו' **תשרי סליחות, נג נד** לשמוע אל הרנה **ואל התפילה תשרי סליחות, יג** **תשרי ערב, ב** עדין לחון חנם באים אליך **תשרי סליחות, טו**

יום ג

בין כך ובין כך קרואים לך בנים **תשרי סליחות, ט ז** כלה שעיר זחותנו **תשרי סליחות, מד**

יום ד

חי רוכב על עב קל **תשרי סליחות, יב** קדוש על כל אדון וכו' **תשרי סליחות, כד**

יום ה

שחר קמתי להודות לך וכו' **תשרי סליחות, יג**

ערב ר"ה

(זכור ברית) ידידים צעקו חלו קרות תשרי סליחות, א דרכך חנם מרחם **תשרי סליחות, יז טו** אדם איך יזכה וכו' **תשרי סליחות, טז יז** אל תבוא במשפט עמנו וכו' **תשרי סליחות, יח כז כח** ואין לנו על מי להשען וכו' **תשרי סליחות, יט, כא** שומע זאת יבכה וידאג וכו' **תשרי סליחות, לו** חלילה לך להמית וכו' **תשרי סליחות, מח** אנא עוררה וכו' לך נא ראה וכו' **תשרי סליחות, נג נד** אדון בשפטך וכו' מקיר אבן תזעק וכו' **תשרי סליחות, נו** יהי רצון וכו' והנה העת והעונה אשר יאתה וכו' **תשרי סליחות, ז** שדי במרינו הלא כנכדים וכו' **תשרי סליחות, יא** בערב ר"ה בסליחות מעוררין מענין המיתה כי בר"ה נברא העולם ולפני כן היה בבחי' שבירה ומיתה **תשרי סליחות, טז**

צום גדליה

חטאנו הצלל בקרקע וכו' **תשרי סליחות, מה** משובתינו רבו ופתחת וכו' **תשרי סליחות, נז**

יום ב עשי"ת

גליפת כתב צוה לשבח וכו' **תשרי סליחות, כה** ישועת יעקב חלק ישראל **תשרי סליחות, לד**

יום ג עשי"ת

יחביאינו צל ידו וכו' תשרי סליחות, כב
לכה לנו לישועה כלשמעון תשרי סליחות, כג

יום ד' עשי"ת

ודין עלינו להללך עלי חכו' תשרי סליחות, לה
ישמיענו סלחתי יושב בסתר תשרי סליחות, לח נ
ותך תך מנרתק וכו' תשרי סליחות, מט
להציגי בתוך שער הנגלל תשרי סליחות, נב

י"ג מדות

טעם שביום י"ג מדות אומרים הפיוט אזכרה אלו-קים
וכו' שהר"ת אמת"י תשרי סליחות, כו
מלטם מכל רעות בזאת השנה תשרי סליחות, לב

ערב יו"ב

סניגור עלי תמנה וכו' תשרי סליחות, ג

ס"מ

הס"מ הוא שונא הקב"ה ופסול להעיד גדין נגדנו
ניסן אגדתא, קיד
בסוף תודש מתגבר הס"מ וחילין, ומדת הרחמים
עורכת מלחמה עמהם ירחים, א
טעם למנהג עשיית סיום בחדש אב כי ע"י סיום מס'
נחלש כח הס"מ תמוז, ח-ט
בר"ח אב מותר לאכול בשר בלי סיום וא"צ לסיום
להחליש כח הס"מ כי בר"ח ממילא נחלש תמוז, ט
ס"מ תת הס"מ שרו של עשיו מכונה בשם יעקב כי
בכה שם יעקב יש לו אחיזה אמנם בשם ישראל לא
יכונה עוד כוחו ויניקתו תשרי יוה"ק, נז

ספירת העומר

ע"י ספירת העומר מושכים בחזרה האור הגדול שנשפע
בליל פסח ניסן אגדתא, סט
בימי ספירת העומר נצטרך לעבוד להחזיר האורות
שהיו ביום א' דפסח ניסן אגדתא, קו
בז' שבועות של ספה"ע צריכים לתקן ז"פ אדם זהו
מהז' מלכין דמיתו ניסן זמן, כח
פלפול בענין זמן ספה"ע בליל ב' דפסח
ניסן זמן (יום ג), ב
בימי ספה"ע יש לתקן פגם היסוד
ניסן זמן (יום ג), ג / שם עמר, ו / טז
אף הנהוג לספור כמה פעמים ביום בלי ברכה, ביום
ב' דפסח לא יספור כי אם פעם אחת
ניסן זמן (יום ג), ד

כוונת ספה"ע בשביעי של פסח ניסן שפת, י
בימי העומר אירעו כמה פעמים דינים לישראל
ניסן עמר, ב
בספה"ע צריך לכוין להמשיך האל"ף לתוך הד"ס
ניסן עמר, ד / סיון חג, ז. י

אף שספה"ע תלוי בכוונות ויחודים, מ"מ העיקר הוא
לעשות נחת רוח לה' ניסן עמר, ז
עיקר העבודת בימי העומר הוא לתקן הז' מדות
ניסן עמר, ו-ז

יום לג' בעומר הוא יום הרחמים וקדושתו מעולה
וגדולה ניסן עמר, ז

מצות ספה"ע היא רק לאנשים, מפני שהעבודה בה
היא בבחי' דכר משפיע לאחרים ניסן עמר, ח
העבודה בימי העומר היא להגיע בחג השבועות
להגאולה ניסן עמר, ט. יז

בימי העומר צריך לתקן הניצוצות שנפלו בשבירה וכן
מז' מלכין דמיתו ניסן עמר, י

בער"ח אייר צריך לכוין בספירה השם קר"ע ש"טן
ניסן עמר, יא

בר"ח אייר מתחיל בספה"ע מדת דעת שהוא מכוון נגד
חדש אייר ניסן עמר, יב

הכוונה ביום מ"א לספירה שאול שבשאל והיינו יסוד
שביסוד ניסן עמר, יד

השבוע השישית שהוא כנגד יסוד הוא כנגד שאול מלך
השישי מז' מלכין דמיתו ניסן עמר, יד

אם אק האדם מתקן הז' מדות בנפשו לא יועילו לו
כל הכוונות בספה"ע ניסן עמר, טו

ביאור בחלק המעשה הדבור והמחשבה של ספה"ע
ניסן עמר, יז

ביום א' זר"ח אייר שבו נמשך רפואה, הכוונה בספה"ע
היא חסד שבתפארת ובמקיפים מלכות שבהוד
אייר, ד

כוונת ספה"ע ביום פסח שני אייר פסחא, ה

כוונת ספה"ע ביום ל"ג בעומר אייר גל, א. ז. כא-כב
ביום מ"ה (ר"ח סיון) לספירת העומר צריך לכוין וירא"ו
ושמ"ע סיון, א

ענין ספה"ע להורות שכל ז' מערכות הכוכבים והשמש
והירח הכל בכוחו ית"ש סיון חג, א

בשבועות חוזרים האורות שהיו בפסח ע"י עבודתנו
בספה"ע ניסן זמן, ו יח

בשבועות מעצרים ומאספים כל העבודות מפסח
וספה"ע ניסן שפת, כ

בחג השבועות אל לו לאדם להתגאות בעבודתו בימי
הספירה ניסן עמר, טו

יעבוד את הית"ב הרבה בגלוי ועי"ז יחשבו שאין אצלו יותר זולת הגלוי ויכול להצניע הנסתר ניסן אגדתא, ט מי שמשוקע בעוונות א"א לעבוד ה' בהדרגה, רק שידלג בפעם א' להקדושה במסירות נפש ניסן אגדתא, יג עיקר העבודה לברד הטוב מכל מעשה דעה, אך רק טהורי לב מסוגלים לזה ניסן אגדתא, לב עיקר הנסיון בעשיית המצוות השכליות בביטול דעתו רק לשם ה' ניסן אגדתא, לג עיקר העבודה היא בענינים גשמיים שיכווין לש"ש ניסן אגדתא, מ עיקר הנסיון הוא לקבל עול מלכות שמים בשעה שהיאה"ר גובר ניסן אגדתא, נב פה צריכים ללמוד מרשעים איך הם הולכים אחרי לבבם בחשק נמרץ ניסן אגדתא, נה ע"י שנתבונן ביציאת מצרים נוכל גם אנו להיטהר ולעבוד השי"ת"ב ניסן אגדתא, עט צריך לתקן התאוות הנמשכים מהדם הבהמי להעלותם לבחי' אדם ניסן אגדתא, צא יש מעלה בעבודת ה' בסתר ויש מעלה בעבודת ה' בגלוי ניסן אגדתא, ק הנסיון הגדול הוא, כי בעוה"ז נראה שמסר הקב"ה הנהגת הטבע בידי בני אדם ניסן אגדתא, קיח צריך ליחד כל מחשבה והתפתחות בכל ענין לשם ה' ניסן זמן, י בעבודת ה' א"א להיות יום אחד עובד ויום שני חוטא ניסן עמר, ט כשהאדם עובד ה' רק להביא הגאולה, יש לו סייעתא דשמיא בעבודתו אייר גל, כז אף מי שלא חייקן מעשיו כדאמי אך עכ"פ יודע חשבון נפשו ג"כ נקרא טהור סיון חג, כד העובד את ה' ע"מ לקבל פרס ה"ז בבחי' עי"ז סיון חג, צא עיקר העבודה וקיום המצוות היא בענינים גשמיים סיון חג, טו העיקר בעבודת ה' שבכל יום דמה בעיניו כאילו לא התחיל כלל לעבוד ה' תשרי סליחות, לא עיקר זכות העבודה היא ע"י שמחה וטוב לבב תשרי סליחות, יז בתפילה אפשר לפעול ג"כ שיהיה לנו רצון לעבוד את ה' תשרי סליחות, מז תכלית הבריאה שלא נאכל הנמא דכסופא ונחיה בחי' זכר משפיע וזהו ע"י עמידה בנסיון תשרי מאזנים, צב עיקר עבודת האדם להמשיך האלף אלופו של עולם לבחי' דם המתאווה לעשותו אדם תשרי מאזנים, צה

ע"י התשובה בימי ספה"ע וקבלת התורה בשבועות, תהיה הגאולה בשבועות ניסן עמר, יז מותר לגלח בעש"ק שהוא מ"ח יום לספה"ע ניסן עמר, א פי' מה שאנו מתפללים אחרי ספה"ע רבש"ע אתה צויתנו וכו' ניסן עמר, יז ע"י הספירה בא' דר"ח סיון שהוא י"ק נמשך בחי' רפואה לכל החודש אייר, ה בספה"ע מכוונים לשם מ"ה וממשיכים לשם אדג"ל שהוא האבן למטה מדת מלכות סיון חג, ב ימי הספירה רומזים לטומאת נדה ובשבועות נטהרות כנס"י לבעלה סיון חג, יט. כב אף שבשבועות העליל' בדיקנא כמו בשבת מ"מ הוא תלוי בעבודתנו בימי הספירה סיון חג, לה ע"י המסיו"נ לקבלת התורה נמתקים הדינים של ספה"ע סיון חג, נו בשבועות הוא זמן יחוד ופקודה לטובה מהתיקונים שהיו בספה"ע סיון חג, ע שבועות הראשונים פועל הדין ואין שייך חרטה ובג' שבועות האחרונים אינו פועל הדין ע"כ פסקו תלמידי ר"ע למות בל"ג בעומר כסלו אווה, צו

ע

עבודה זרה

ע"י הקרבן פסח ביום זה משכו ידיהם מעי"ז ועי"ז אמרו חז"ל 'גדולה' מצוה שכל המודה וכו' כאלו מודה בהקב"ה ניסן שבת, ד ע"י ששמרו השבת הזה בכל פרטיו ניצלו מחטא עי"ז ונתפרסם כמה 'גדול' השבת ניסן שבת, ה בני ישראל הוצרכו מצוות וזכות להגאל ובעיקר לתקן חטא עי"ז ניסן שבת, ה ביהמ"ק הא' נגד אברהם שמסר נפשו כנגד עי"ז ע"כ התגבר אז מיצה"ר של עי"ז ניסן זמן, כו

עבודת ה'

עיקר עבודת ה' שתהי' בלי תערובת מחשבות ותאוות רעות ובבסתחון גמור בה' ניסן שבת, יז הרבה נכשלים בזה שאין מכניסים מה שיורעים בראש ולב שלהם אל תוך האברים להתנהג כך ניסן שבת, כ לא כל א' יכול לפרוש א"ע לגמרי מעוה"ז וצריך עכ"פ שיהיה כוונתו לשם שמים ניסן אגדתא, ח

עוצזי כוכבים

טעם על דקדוק כמה צדיקים שיהיה להם מה למכור
להעכו"ם **ניסן זמן, לו**

עולם הבא

בגן עדן יתנו כל הצדיקים הכתרים הראויים להם,
לרבם, ורבם לרבם וכו' וכולם למשיו
ניסן אגדתא, קב

הקב"ה יתענג על כך שאף מי שאינו ראוי יהט חלקו
מהנהנין מזיו השכינה **ניסן אגדתא, קג**

עולם הזה

אף שנימא שהעוה"ז שייך לעשיו מ"מ ע"י שמירת שבת
אנו מקיימים העולם ומגיע לנו חלק ג"כ, וכן ע"י מדת
חנון נותנים גם למי שאינו ראוי וגם ע"י שעשיו אינו
שומר התורה הוא מקח טעות מעיקרא כסלו אורה, ט
לא הבטיח הקב"ה שלא ישחית ויחריב העולם רק בדרך
מבול **תשרי קדוש, סז**

עונשים

צריך להזהר בע"ד דבתי ביהוד דקר"ש ואם טועה בד'
נעשה ר"ע ועי"ז נתייסר האדם בכל העונשים
אב נחמו, ב / אלול ימי, ה

עושר

צריך להתפלל שידעו בני"י לעשות מצות ומע"ט בעושר
שנותן להם הקב"ה ועי"ז יעלה הכל לשורשו
תשרי ישע, קכו

עזרה

חילוק בין עזרה לישועה **תשרי ישע, טז**

עין הרע

בחודש אדר מסוגלה לינצל מעין הרע וזהו מזל אדר
דגים שאין שולט בהם עין הרע **אדר ה**

עמלק

כשנזכה לגאולה אז תהי' מחיית עמלק
ניסן אגדתא, קטו

כאשר שאול לא מחה זכר עמלק כראוי העבירוהו
ממלכותו ומשחו לדוד שימכה עמלק כדי שיבוא משיח
אך מן השמים עכבוהו **תשרי תקע, כח**

פורים וסוכות הם זמני שמחה כי מוחים עמלק שהטיל
ספיקות ואין שמחה כהתרת הספיקות
תשרי סוכת, יג, / שם מאני, יח / שם ימי (יום א'), ז

בכל יום שעובד ה' ומשיג גדולת הבורא מתבייש במה
שעבד ה' אתמול כי לא היה כראוי לפי השגתו היום
תשרי מאזנים, קטג

ענין קרבן עולה ויורד כשעובר על שבועת ביטוי (מרמז)
לשבועה שהשביעוהו תהי צדיק ואל תהי רשע) כדוגמת
האדם שעולה ויורד במדריגות בעבודת ה'
תשרי ימי (שמחת), ח

הזקנים יש להם מעלה שכבר נתקרה תאוותם אמנם
יש להם חסרון כי נתקדרו קצת מחמימות למצוה ולבני
הנערים הוא להפך אבל לעתיד לבא לשניהם יהיה רק
חשק למצוה ולא לדבר אחר **תשרי ימי (שמחת), ט**
גם לרצות לעבוד את ה' הוא דבר גדול ולא כל אדם
זוכה לזה אך גם לרצות שיהי' לו רצון הוא דבר חשוב
וגם זה מעכב היצה"ר **תשרי זמן, לד**

אל לו לאדם להחזיק א"ע כרשע כי יבוא לזוי עצבות
רק להחזיק א"ע ממוצע **תשרי שובה, יז. כה**
א"א לעבוד ה' בביטול גשמיות לגמרי שהרי צ"ל לקיום
העולם ורק צריך לעבוד ה' גם בגשמיות
תשרי יזה"ק, יג

צריך לעבוד ה' בבחי' נער שידוץ לעבודת ה' ואל יחשוב
עצמו לזקן ומושלם בעבודתו ית' **תשרי יזה"ק, טז**

עבירה

היושב ואינו עוזב עבירה מקיים מצוות אנכי ה' אלוהיך
סיון חג, כה

אף עבירה במזיד אפשר להעלות מהקליפה כיון שהיה
פשיעה בבעלים שהקב"ה עמו א"כ פטור
תשרי מאזנים, מ

הקב"ה מוותר על עוונותינו שמהזיק אותנו בבחי' ילד
שעשועים שאביו מוחלו **תשרי מאזנים, ע**
יש ענינים שנראים כעונות גדולים ונוראים אמנם
בנסתרות המה נחוצים לתיקון העולם (כמו מעשה לוט
ובנותיו ומעשה תמר) **תשרי מאזנים, צג**
מי שבוטח בשעת עבירה שהקב"ה יסלח לו אין הקב"ה
מוחל **תשרי יזה"ק, ג**

אנו מבקשים מחילת עוונות למען השכינה שלא
תצטער בעונש המגיע לנו **תשרי יזה"ק, לג**
טעם של"ת חמור מעשה מפני שעיקר שמירת ל"ת הוא
במחשבה שמחליט שלא לחטוא ומחשבה גבוה יותר
ממעשה **תשרי סוכת, לה**

עדות

שונא כשר לעדות שיש לישראל חזקת כשרות
ניסן אגדתא, קיד

הקב"ה מסר לנו המלחמה ללחום בעמלק בכל צורותיו, הגויים והערב רב בתוכנו וכן הס"א וכשנצח יהיה' הגאולה אדר זמנ' יד אחשוורוש הוא מלכות דקליפה והוא נתן כח בהמן העמלקי לשרור על כל השרים וע"י מתארך הגלות אדר ימי, ה עמלק נקרא כלב ועד היום עושים העמלקים דמות כלב בבית טומאתם וזוהו עיקר עבודתם אדר ימי, כא עמלק נקרא נצח ופשמחה שמו מתגבר בחי' נצח דקדושה אדר ימי, לז

ענוה

פסה מצה ומרור מרמזים למדת ענוה ניסן אגדתא, עד צריך להפקיר מדת ענוה כשנוגע ללחום מלחמת ה' ניסן אגדתא, נט בימי הסליחות ישראל ממעטין עצמן וע"י הענוה באה השפעה לטובה ביום ר"ה סיון, ד לפני חג השבועות צריך האדם להשפיל א"ע וע"י זה יזכה לקבלת התורה סיון, ד תכלית תשובה ותיקון מעשיו רק ע"י ענוה ניסן שפת, יח מרוב ענותנותו נקרא כמה פעמים בן עמרם אייר גל, יט אף מי שהוא ריק מכל רק מכיר מדת ערכו גם זה מדריגה בענוה סיון חג, ד המדרגה הגדולה בענוה היא אף למי שגדול וקדוש עכ"ז יהיה שפל בעיניו סיון חג, ד תכלית הענוה שלא ידע שהוא עניו תשרי מאזנים, קב הקב"ה רוצה בני ישראל שאף שיחיו בעלי תורה ויראי שמים יחזיקו א"ע בבחי' ערבה שאין בה טעם וריח תשרי מאני, מא בני צריך לחשוב שפלות ערכו שאין הוא ראוי שהקב"ה יסתכל עליו בב' עיניו כמו שמסתכל על צדיקים ואז יזכה שיתגלה אליו ית"ש בב' עיניו אדר שקלים, ז ע"י שמחזיקים במדת מרע"ה ענוה הוא מתדבק אתנו והולך אתנו ברוח בליגתו ומחדשים חידושים כסלו אודה, פט

עניות

הנסיין בדור הזה הוא שאף שהעניות שולטת לא יצאו לתרבות רעה ניסן שפת, כז

עמלק לא היה שולט במי שהיה בתוך ענני הכבוד תשרי ימי (ה'), ב בחנוכה, התיקון ע"י מלחמת יעקב בשר של עמלק שכה יניקתם מכלבים, ע"כ יש להם תמונת כלב בבית חיפלתם, והכלבים מתעוררים בחודש טבת וע"י נרות חנוכה מכניעין אותם כסלו אודה, קכב

שאל זכה למלוכה בזכות נר חנוכה שהחליק זקנו ברבים וכיון שחנוכה ופורים כלולים זב"ז נצטוו במחיות עמלק, שהשלימו מרדכי ואסתר בפורים כסלו אודה, קל

כשיהיה מחיית עמלק בזמן הגאולה אז יהיה תיקון עולם במשפט צדק והנהגת אמת אדר, יא

ענין נתינת השקלים היתה להכניע בזה כח עמלק וע"כ קורין פ' שקלים לפני פ' זכור שזוהו הקדמה למחיות עמלק אדר שקלים, א, ב, ג, כא, כב

בחודש אדר שהוא זמן מחיית עמלק צריך ליזהר בפרטות בחטא היסוד ולהבדל מרשעים ולעסוק בצרכי דבים שבכל אלו החטיא עמלק אדר שקלים, יג

לעתיד לבוא שניצל מהגויים ובראשיתם עמלק יהיה מחיית עמלק בשלימות ע"כ ימי פורים שנוסדו על מחיית עמלק לא ובטלם אדרבא אז עיקר קיומם אדר זכור, א

עמלק יונק מבחי' תפארת ושם הוי' עם הי"ב צירופים שהוא תפארת לוחם אתו וכשימחה זכר עמלק יהיה שם הוי' (תפארת) שלם וגם בכח תפילין מכניעין כוחו ע"כ מובן מ"ש הפוסקים ללבוש תפילין בקריאת המגילה אדר זכור, ב

קורין פ' זכור בשבת דווקא שע"י כח יחוד הזכירה בחי' שבת נתבטל כח עמלק שע"י גובר השכחה אדר זכור, ג

הגאולה תלוי במחיות עמלק וזה נתאונן אגג העמלקי קודם מותו שחשש פן ע"י הריגתו יבוא הגאולה אדר זכור, ד

עמלק רצה להטיל ספיקות באמונה להפוך מאחד לאחר אדר זכור, ה

ע"י היין ששותין בפורים געשה רנה ושמחה למעלה ואז היא הכנה להכות זרע עמלק אדר ימי, מב

עמלק רצה להפריד בין י"ק שמרמו לעולמות עליונים לוי"ק שרומז לעולמות תחתונים באמרו שאין בכח מעשה המצות שעושים למטה, להשפיע ולתקן בעולמות העליונים וע"כ זרק מילותיהן כלפי מעלה, וע"כ כשימחה זכרו יהיה שם הוי' בשלימות אדר זכור, ז

כשבג"י מתפללים לצרכי עצמן ב' דמעות של עשיו מעכבין מה שאין כן שמתפללים לצרכי הגאולה מתבטלין **תשרי תקע, יב**

אף שנימא שהעוה"ז שייך לעשיו מ"מ ע"י שמירת שבת אנו מקיימים העולם ומגיע לנו חלק ג"כ, וכן ע"י מדת חנון נותנים גם למי שאינו ראוי וגם ע"י שעשיו אינו שומר התורה הוא מקח טעות מעיקרא כסלו אורה, ט

עשירות

מהאפיקומן נמשך בני חיי ועשירות ניסן אגדתא, ד צריך להתפלל שבני הגבירים של בני" לא יצאו לתרבות רעה מרוב עושר **תשרי ישע, קב קכ קכז**

עשרה בטבת

סליחות ביאור פיוט ירח טבת מאד לקיתי בו טבת ד מה שמתענין י' בטבת בעש"ק אף ששאר תעניתים דוחים ליום ה', כי בדרך כלל אסור להתענות בעש"ק משום כבוד שבת אבל ב' בטבת שאם ה' חל בשבת היו מתענין בו שפיר מתענין עש"ק **טבת צום, א**

עשרת השבטים

א ה' שבטים יש בהם נשמות גדולות שששומעים כרוזים מן השמים והם יבואו להושיענו מהעכו"ם ועי"ז יהיה הגאולה **תשרי מאזנים, פג**

ה' שבטים כבר התכוונו לגאלנו אך יצא כרוז משמים שיחזרו כי הבחי' אני אמלך עיכב הגאולה **תשרי ישע, נט**

שליש מעשרת השבטים נבלעו בין האומות והשליש המובחר שבהם משכנם מעבר לסמבטיון **תשרי ...** בצירוף י' השבטים שהמה כולם צדיקים עם החרדים לדבר ה' המה הרוב נגד הכופרים והרשעים בבני" ומכריעים לטובה **תשרי ישע, סא**

עשרת השבטים מזכירים בתפילתם כל יום שם שד"י ונושעים אך משמים גזרו עליהם שבתפילתם על הגאולה לא יזכירוהו **אדר שקלים, כו**

עשרת ימי תשובה

עד ד' תשרי הם הדינים ובה' תשרי עושה הז"א כלי חסד **תשרי סליחות, כב**

יום ו' תשרי הוא נסירת הגבורה וכשמהללים ית"ש נמתקין בשורשן **תשרי סליחות, לה**

השב בתשובה מעשי"ת והוא זהיר במעשיו יהי בטוח שיכתב ויחתם לחיים **תשרי מאזנים, לב**

בני ישראל רצו להוציא ביזת הים להכין לבניהם להצילם מנסיון העוני **ניסן שפת, תז**

עניי הכבוד

מי שהיה בתוכם ולא פלטים היה שייך לה' ולא היה עמלק ושום רע שולט עליהם **תשרי ימי יום ה', ב**

עצבות

כל המצוות אפי' אותם שהם בדרך יראה צריך לקיימם בשמחה **אייר גל, כד**

התשובה בעצבות אינה תשובה מעולה **תשרי מאזנים, צח**

אל לו לאדם להחזיק עצמו רשע כי יבוא לעצבות רק יחזיק עצמו כממוצע **תשרי שובה, יז כה**

עקידת יצחק

ע"י קרבן פסח שהקריב משה גבר ובריאל על שר אמן מנא שמקטרג על זכות עקידת יצחק ובזכות משה יש לנו הזכות דהעקידה **תשרי סליחות, ב**

בזכות העקידה נתחזק הימין של מעלה ונמתקו הדינים בחסדים **תשרי סליחות, ד**

בעקידה נעקרו כל נשמות בני" וזה נותן להם כח לעמוד במדריגה מראש השנה עד יו"כ **תשרי שובה, טז** בשעת עקידת העקידה יצאה נשמת יצחק ונמסר לו משמים נשמה חדשה וצריכין אנחנו ללמוד מזה למסור נפשנו לה' **תשרי ישע, מה נב**

ערב רב

אנשי הע"ר נפרדו מחיי עולם ונתגלגל נשמתם באותם שסרו מדרכי חיים בזמן אותו האיש וציערו את החכמים בויוכחים **סיון מזלעא, יא**

ערב שבת

בערב שבת צריך לתקן מעשיו של ימי החול **ניסן עמר, יא**

כוונת טבילת עש"ק להיות בבחי' חכמה ובינה אייר, ה ביאור בדין תענית שובבי"ם ושאר תעניות בעש"ק **טבת צום, א**

עשיו

בחודשים תמוז אב רוחשים הזבובים, שהם רומזים לעמלק ועשיו ששולטים בחודשים אלו **אב יום, ד**

מועילה יותר מתענית עכ"ז בימי מרדכי ואסתר שבא התענית לתקן החטא של הנאה מסעודת אחשורוש הצריכו תענית ממש אף לצדיקים אדר ימי, יא כשבאו להד"ה מצאנו ז"ע מגדולי ישראל על ימי הפורים, בתענית אסתר כמעט ולא הסתכל בהם כי ה' טרוד עם הע' שרים להכניעם קודם פורים אדר ימי, כז

כללי

מרדכי יצא לרחוב העיר לזעוק אף שאת נפשו ה' יכול להציל כי המלך ה' בוודאי מציל משפחת אשתו אסתר כי דאה שמרוב חשכות הדור נשתקעו בטומאתם ונבערו מדעת גם כשהגיע חרב לצוארם ע"כ הצריך הוא לעוררם זהו מוסר השכל למנהיגים שבכל דור אדר ימי, נו

אחשורוש שהוא מהקליפה עשה משתה קפ"ז יום ולעומת זה כשיהי' מחיית עמלק בהגאולה יהי' בשם פז"ק

אף הרהוקים מאד מקדושה מ"מ בפורים חל הארת קדושת הימים בלב כל א' אדר ימי, סב

ידוע שבפורים ה' מגדולי הצדיקים שישבו אחר התפילה בהתבודדות ובכנות לגדל היום ע"כ הזהירו חז"ל שבפורים בעי' לכם שלא יעשה כן כל היום אדר ימי, סד

גם עבדיו ושפחותיו של המן שלקחם לנשים וכל הבנים שהי' לו מהם לאין שיעור נתלו עמו אדר ימי, סה אנו מובטחים שימי הפורים נזכרים בכל דור ודור בכל ענינים שצריכין לישועה הן בעניני משפחה או בשלום העיר או עניני כלל במדינה אך זהו רק בעזרתו ית"ש שקיבל עליו לעשות ימי הפורים כן אדר ימי, עא אם נשוב מפורים עד פסח אז בליל הסדר נגיע למ"ט שערי קדושה ניסן אגדתא, קיד

הוא יום שחל בו פורים כיון שרשב"י מסר נפשו נגד הס"א בחי' עמלק אייר גל, טו הוא כנגד הנוכה ופורים והכנה לחודש אלול אייר גל, טו

ר"ה הוא מבחי' לאה בחי' בינה עילאה ופורים הכוונה שנמשך הוד ענף בינה וחנוכה ופורים כלולים זב"ז כסלו אורה, קכט

שאל זכה למלוכה בזכות זקנו שהדליק נ"ח לרבים וכיון שחנוכה ופורים כלולים זב"ז נצטוו במהיית עמלק, שהשלימו מרדכי ואסתר בפורים כסלו אורה, קל

כיון שפורים ופסח כחד תשיבי כמ"ש רש"י ופסח הוא הכנה לשבועות נמצא שפורים הוא הכנה לשבועות אדר, י

ע"י התשובה בעשי"ת אפשר להמתיק דינים שהיו על האדם בר"ה תשרי מאזנים, לב

אף שמוחר להתפלל על הפרנסה מ"מ אם יתפלל על הגאולה אף אם לא נושע יתנו לו משאלות לבו תשרי שובה, א

השב בשבת שובה ע"י עונג שבת ושמחה בבחי' תשובה מאהבה ממלאין משאלותיו ביר"כ תשרי שובה, יג מאורעות האדם בעשי"ת המה מגזירת שנה שעברה תשרי שובה, יד

ע"י שעמד יצחק בשעת העקידה במסירות נפש לזמן ארוך ניתן לבנ"י כח לעמוד במדרגתם שהיו בר"ה כל עשי"ת כי בעקידה נעקדו כל נשמות ישראל תשרי שובה, טז

טעם לאמירת תשליך ביום י"ג מדות מפני שאומרים בתשליך מי כמוך המכוון כנגד י"ג מדות תשרי שובה, כב

כשרוצה לשוב בעשי"ת יצייר בדעתו שהקב"ה עומד לנגדו תמיד תשרי שובה, כז

אף החלש שקשה לו להתענות רוי לו להשתדל להתענות בצום גדליה כיון שאינו מחוייב בה יחשב לו להיקון תשרי שובה, כא

בעשי"ת צריך למעט באכילתו ובהנאתו תשרי סוכת, לא

בז' ימים בין ר"ה ויוכ"פ צריך לתקן מה שפגם בז' ימי השבוע בכל השנה והם ימי משפט ודין והכנה ליו"כ שאז החותם בדין וז' ימי סוכות המה דוגמת זה והם הכנה לשמ"ע שאז החותם ברחמים תשרי זמן, יא בד' ימים הראשונים של עשי"ת הם יותר דין שהם בכחב"ד כסלו אורה, צו פי' הפיוט בשמ"ע אמזנים אשר נאספו וכו' תשרי זמן, לא

פ

פדיון הבן

הבכור צריך תיקון כי נולד מתאות נעורים ניסן אגדתא, עא

פורים

תענית אסתר

ע"י התענית שגזרו מרדכי ואסתר ביטלו כל ישראל מאכילת מצה וד' כוסות וכדו' ובכוונה עשאו כן שהנ"ד מהמצות אלו יחסר להקב"ה ועי"ז יושיעם אדר ימי, י אף שבדרך כלל אכילה של צדיקים בכוונה ראויה

כח של המן ה' שנתעורר אז כח זוהמת הנחש שהחטיא חוה וע"כ צריך בפורים לתקן חטא אדה"ר אדר ימי, מ בשביל שלא שמרו ישראל שבת נותן כח באחשורוש והמן להתגבר אדר ימי, מג

הענין שפירסה אסתר גדה הוא שה' בחי' דם דינים קודם הנס ונמתקו ע"י האלף שנמשך לדם ונעשה אדם וזהו התיקון של פסח דפורים ופסח כחד חשיבי וע"י התיקון הגיעו לשבועות קבלת התורה בתיקון הגמור אדר ימי, מז

בסוף גלות בבל ה' בחי' רחל אחור באחור והמן ינק משם וראו כי יחזור לבחי' פ"פ בבנין ביהמ"ק ורצו לעכבו וזהו כדמות (כקוף בפני בני"א) מה שעשה משה כשהכה הסלע שרצה להמשיך האורות לרחל גם בהיותה עומדת אחור באחור אדר ימי, מט

אף שהקבלה לעשות ימי הפורים היתה כאיש א' בלב א' הקיום המצות בימי הפורים הוא כ"א לפום מודריגתו אדר ימי, נג

נס פורים

נס פורים נעשה ע"י שהפך הקב"ה צירוף השם של חודש אדר ניסן ראשון, י

טעם שלא קיבלו על עצמם בני"א פורים כיו"ט כיון שבפורים ה' הנס ע"י שנתגלה הארת יסוד אבא כמו שהיתה אחור באחור וביו"ט סדר העולמות שונה ול"ש זה ומש"ה ביטל מרדכי בתענית שגזר על בני"א עריכת הסדר בליל פסח כי לא רצה שיהי' האורות כמו ביו"ט אדר ימי, כב

נס פורים ה' ע"י מרדכי שהוא משבט בנימין כי גזירת המן ה' ע"י חטא מכירת יוסף ובנימין לא ה' שם אדר שקלים, טו

הנס דפורים ע"י מחיית עמלק היתה הכנה לגאולה אדר ימי, לח

זמן שמחה

פורים הוא זמן שמחה שאז זמן מחיית עמלק שהטיל ספקות באמונה ואין שמחה כהתרת הספיקות תשרי סוכת, יג

בפורים הוא זמן שמחה גדולה, כיון שנתגלה יסוד אבא לחוץ ז"א מבריחים החיצוניים וע"כ מתקבלות התפילות תשרי זמן, מב

כיון שישראל קיבלו עליהם ימי הפורים בשמחה ולא בעצבות על שעדיין נשארו בגלות, הסכימה רוח"ק לימים אלו ועי"ז יש בהם כח ליתן שמחה בלב בני"א לדורות אדר ימי, כג

כיון שפורים היתה מחיית עמלק שרצה לחטיל ספיקות באמונת בני"א ע"כ הוא יום שמחה מצד התרת הספיקות אדר ימי, לג

טעם שימי הפורים לא נבטלים לע"ל, כי שאר המועדים שמיוסדים על יצי"מ יבוטלו כי יצי"מ תהי' אז טפילה לביטול שעבוד מלכות שניצלנו מהגויים ובראשם מעמלק ועל כן ימי הפורים המיוסדים על מחיית עמלק לא יבטלו אדרבא אז עיקר קיומם אדר זכור, א עמלק יונק מבחי' תפארת והתפילין ג"כ רומז לתפארת ועל ידה מכניעין כח עמלק ומובן מ"ש הפוסקים ללבוש תפילין בשעת קריאת המגילה אדר זכור, ב בימי אחשורוש קיבלו ישראל התורה בבחירתם ולא ע"י כפיית ההר וזה היתה תכלית בריאת הועלם אדר ימי, א

אחשורוש הוא מלכות דקליפה וע"י נותן כח להמן העמלקי ומסור בידו כל השרים של האומות ועי"ז מתארך הגלות אך מרדכי שהוא בחי' יסוד אבא הכניע אותם וזהו הארת יסוד אבא שמאיר בפורים וממנה מפחדים החיצוניים אדר ימי, ה

המעלה במרדכי שלא השתחוה להמן הוא, כיון שעפ"י דין ה' מותר אף שנשא ע"ע צורת ע"ז מ"מ לא היו משתחוים לע"ז רק להמן ועכ"ז נזהר מרדכי אדר ימי, ז-ח

באגרות הראשונות של אחשורוש נכתב סתם להיות עתידיים ליום הזה והמן בא ולימד הכוונה שהגויים יהרגו ביהודים וע"כ נתקצף אחשורוש כשנתודע לו מעשה המן אדר ימי, יב

בפורים הוא זמן הכנעת השונאים והצלת היהודים ורמזו בתיבת פורים אדר ימי, יט

אחשורוש רצה להגביר כח השכחה על בני"א לומר תורה ועי"ז ישכחו מתגאולה וישארו עבדי אחשורוש אדר ימי, כה

רמז במה שקראו בגמ' להמן בעל החרץ ולאחשורוש בעל ההל אדר ימי, כו

מגלה בגי' מזל"א שמשם נמשך בחומ"ז וע"כ בשעת קריאת מגילה יוכלו להמשיך כל הישועות אדר ימי, כז

הטעם שצריך ללבוש בגדי שבת בפורים כי אז נושענו ע"י שמרדכי ואסתר נכנסו לאחשורוש במלבושי כבוד דג"ע אדר ימי, כח

טעם שקורין לחג פורים ע"ש הצרה ולא קראוהו ע"ש הנס אדר ימי, כט

לעתיד לבוא יהפכו פורים ויהי"פ לימי שמחה וזהו הכוונה שימי פורים לא נבטלים אדר ימי, לד בכל שנה בימי הפורים מתעורר כח הנסי ע"י הארת יסוד אבא אדר ימי, לו, מב

הכוונה במאמר חז"ל חייב אדם לבסומי בפוריא וכו' הכוונה שחייב לבסם העולמות בעת עשיית מצות היום עד שיגיע לבחי' רישא דלא אתידע אדר ימי, לט

טעם לשי' הסוברים שבשינה יוצאים יד"ח שכרות מפני שלבסוף ע' שנה מגלות בבל נעשה בחי' שינה ודורמיטא ביותר ומתוך זה נגאלו אדר ימי, בט ע"י היין ששותין בפורים נעשה בחי' רנה ושמחה למעלה ואז היא הכנה להכות זרע עמלק אדר ימי, מב אנשי סגולה הבאים בסוד ה' לא ישתכרו רק יתבסמו משום שע"י השכרות יתן ברכה להקליפה משא"כ סתם בני"א צריך להשתכר אדר ימי, מה הצדיקים בעת שמתבסמים קצת מגלים טפת מאשר על ליבם בכל ימות השנה אך יזהרו שלא יעברו את הגבול ויגלו מה שאין רוצים לגלות אדר ימי, סו

מירוש הפיוטים

בפורים נושענו ע"י בחי' גבורה שנהפכה לעזרתינו וזהו בחי' יין שהוא מבינה וגבורה ששותין בפורים וע"כ חותמים בברכת הרב את ריבנו וכו' הנפרע לעמו ישראל מכל צרינו האל המושיע דשניהם ענין א' אדר ימי, לה

פיו בפיוט שושנת יעקב צהלה ושמחה אדר זכור, ד / שם ימי, לו-לח. סג

נוסח התפילה בפיו בקרובץ טוב פן לה קומי אורי כי בא אורך וכו' אדר ימי, נד

נוסח התפילה פיו בקרובץ זהב ימן לאסוף נדחים מקבץ אדר ימי, נה

נוסח התפילה פיו בקרובץ זאת בבואה הלום נשמה עין לאל וכו' אדר ימי, סח

פורים קטן

ענין עשיית פורים קטן באדר א' בשנת העיבור אדר ימי, עב-עג

שושן פורים

הענין שמרבים בסעודה בשושן פורים הוא לכבוד ירושלים שחוגגים אז פורים וע"כ אומרים משמו' זמרון מהרצ"ה מזיזטשוב זי"ע שהשונה ומתבסס בפורים נחשב לו כאילו התענה משבת לשבת והעושה בן בשושן פורים נחשב לו כאילו התענה ב"פ משבת לשבת אדר ימי, לא

אסתר פעלה שיום שושן פורים יהי' בכוחו להמשיך כל הישועות כמו בפורים אדר ימי, לב

טעם השמחה בשושן פורים בחו"ל להורות שמה ששמחנו בפורים היתה שמחה חיובית וע"כ שמחים אח"כ משא"כ כשאינה שמחה חיובית מצטערים אח"כ אדר ימי, לב

שיתסר ושיבסר

מה שנוהגים לעשות משתה ושמחה בשיתסר ושיבסר

חנוכה ופורים

חנוכה ופורים כלולים זב"ז ואסתר לקחה הכח דנס פורים שנעשה ע"י מאור גס חנוכה טבת א

חנוכה ופורים כלולים זב"ז וע"כ כ' הרמב"ם הל' חנוכה בפ"ג מהל' מגילה לפי שלשונו וסידורו בחיבורו נעשה ברוח"ק אדר, ז

חנוכה ופורים הם תריץ פלגי דגופא וכשמתקנים בהם מה שצריך בא הגאולה כסלו אורה, יז

חנוכה ופורים הם הכנה להגאולה ע"כ הם בחי' נצ"ח וע"כ אינם נתבטלים לעתיד לבוא כסלו אורה, כב

היחוד השלם ז"א עם נוק' הוא בשמ"ע ומתעברת אז, וחנוכה ופורים מחזיקים ההארה להקימנו בימות החורף עד הלידה בפסח כסלו אורה, כה

חנוכה ופורים כלולים זב"ז וע"י קדושת הימים האלו יפלו כל שרי העמים ונשגב ה' לבדו כסלו אורה, נו

מתנות לאביונים

בתחילה כשקיבלו ישראל עליהם פורים כיו"ט לכל דבר לא הלי' מתנות לאביונים ממצות היום כי מעות הם מוקצה דק אח"כ כשביטלוהו מתורת יו"ט נתוסף למצות היום אדר ימי, כא

סעודת פורים

טעם למנהג העולם שעושים עיקר הסעודה בליל ט"ו אף שמעיקר הדין צ"ל ביום י"ד כי ע"י עשיית מצוה כתיקונה נעשה רק אור פנימי וע"י עשייתה בדקדוק ובחומרות נעשה אור מקיף שדוחים החיצונים ובפורים צריכין לדחות החיצונים ע"צ מרבים בסעודה אדר ימי, יח

בסעודת פורים שממלאין כל משאלותינו אין לבקש על צרכי גשמיות רק על הגאולה אדר ימי, נו

שינוי המלבושים

דמו ושורש במה שמשנים המלבושים ואמירת שירים ושאר מיני שחוק שעושים בפורים כנהוג גם אצל צדיקים אדר, ז

הענין שעושים בפורים שינוי בגדים וצחוק ממעשי בני"א בכללות, לאשר גס פורים הלי' שהשי"ת הצילנו כי אין האדם נחשב לדבר מה ואין לו עוזר מצד עצמו ע"כ עיקר הענין בפורים הוא הסרת השכל וישות האדם וביטולו אדר ימי, מד

שכרות

ענין שתקנו להשתכר בפורים שהוא ענין הסתלקות המוחין כי הלי' אז ירידה גדולה בע' שנות גלות עד שמגדול החשיכה לא הלי' יכול מרדכי להתפלל התפילות רק ויזעק זעקה וכו' ולזכר זה התקינו השכרות אדר ימי, ט

טעם לקריאת שם החג חג המצות **ניסן אגדתא, עב**
 כליל פסח יתלהב לבו מאד להודות לה' על שגאלנו
 ממצרים **ניסן אגדתא, עה**
 אף שאנו בגלות צריכים לשמוח בגאולת מצרים כי רק
 עי"ז נגאל **ניסן אגדתא, עו**
 צדיק האדם לשמוח כליל פסח כמו אבותינו שגאלו,
 בלי שינוי כלל **ניסן אגדתא, עה**
 בחג הפסח מסוגל לתיקון חטא היסוד
ניסן אגדתא, עב

עיקר העבודה כליל פסח לרח"ל דא שכנתא קדישא
 שאין מרחיקין לה מבעלה **ניסן אגדתא, צד**
 כליל פסח הוא יום הולדת של עם ישראל והוא יו"ט
 להקב"ה ע"כ מצפים להגאולה **ניסן אגדתא, קי**
 כליל פסח, כשרואים שעוד לא נגאלנו, אנו מצטדקים
 לה' שכל הצרות גרמו לנו לחטא
ניסן אגדתא, קח. קי. קיג
 חסדי פסח הולכים וסובבים כל השנה
ניסן אגדתא, קכז, ניסן זמן, א

אין שמחה להשכינה כליל פסח כי אז הוא יחוד השלם
ניסן זמן, ה
 אחרי יום א' דפסח מסתלקין ההארות שבאו לא ע"י
 מעשינו **ניסן זמן, ו**

אף שפסח בא בלי אתערותא דלתתא, מ"מ צריך
 להתחזק בעבודתו ה' **ניסן זמן, יד**
 כיון שפסח משיגין המוחין בחטיפה ובהילות צריך
 שיחזיקם בכל לבו **ניסן זמן, יד**

חג הפסח הוא בבחינת חסד **ניסן זמן, יז**
 כל מצוות של היו"ט הם מיכלא דאסוותא לנפש
ניסן זמן, כ

בכל ז' ימי הפסח מרגישים קדושת החג **ניסן זמן, כ**
 הנזהר ממשחו חמץ בפסח אף בבל יראה מובטח לו
 שלא יחטא כל השנה **ניסן זמן, כג-לו**
 טעם לשיטת המהרי"ל שהיה משתמש במשכון של
 עכ"ם ספסח **ניסן זמן, כה**

טעם למה שמברכין טל ביום א' דפסח **ניסן זמן, ל**
 בחג הפסח נמשך סוד לח"ם מול"א **ניסן זמן, לג**
 רמז למה שמברכין איש את רעהו חג 'כשר'
ניסן זמן, לה

בפסח הוא השפעת קו הימין מחדס לנצח למלכות
ניסן זמן, ב

ע"י אכילת מצה כליל א' דפסח זוכין בדין בר"ה
ניסן זמן, ט לב

ביום ב' דפסח הוא התיקון למדת היסוד וקלקול פרעה
 שינק מן העורף **ניסן זמן (יום ב'), ג**

הוא מפני שההו"א בגמ' היתה לעשות בהם ימי הפורים
 וידוע שכל קס"ד בגמ' הוא לא לריק ע"כ עושין כן
 אדר ימי, עד

בשיתסר יש ענין לעשות שמחה כיון שמה שעושים
 שמחה בט"ו אינו מספק רק שכן קיבלו עליהם לעשות
 ב' ימי ע"כ בשיתסר עושים משום טפיקא דיום ט"ו
 אדר ימי, עד

פיוטים

אסור להרהר כלל נגד פיוטים שהם מלאים יחודים
 וסודות כל כל קוץ וקוץ ופועלים טובות וישועות
 והצלת כלל ישראל
 תשרי סליחות, כג/ שם מאזנים, יב. ל/ שם ימי (יום א'), ב
 הפיוטים שקבלנו לומר בציבור הם עמוקים מני ים אך
 פיוטי הקליר ביחוד לקדושה כנודע מהארז"ל
 תשרי ישע, קז

פירות

קדושת א"י נכנסית בפירותיה אבל עכשיו שהיצונים
 שולחים פירות לחוץ לארץ הם מטמאים
 תשרי ישע, קד

פסח

מאמרים כללים

שבועות הוא הסיום של ימי פסח ע"י טפה"ע
 סיון חג, יז

כליל א' דפסח באין מוחין דגדלות וכליל ז' מוחין
 דקטנות **ניסן שבת, יח**

בפסח נגאלו ממצרים שהיתה גלות הדעת ומבקשים
 דעה חדשה להבין ולהשכיל התורה **ניסן שבת, נד**
 עיקר עבודתנו כליל פסח להתפלל על הגאולה
ניסן אגדתא, טו

בפסח נדונין על התבואה וזהו זמן השפעת הפרנסה
 ע"י אכילת מצה **ניסן אגדתא, טז**

כדי שיאכל המצה לתיאבון צריך שירגיש טעם הגאולה
 כאילו הוא בעלמא דחירות כמעשה דהר"ד מענדלי ע"י
 שישמח בגאולת מצרים **ניסן אגדתא, יז**

כליל פסח נפתחים שערי חירות וקדושה לכל בני"י
ניסן אגדתא, נ

עיקר הפסח לתקן הניצוצות שירדו למצרים
ניסן אגדתא, נד

כליל פסח נמשך אור גדול כ"כ שגם בהסתלקותו קל
 יותר למשכו חזרה **ניסן אגדתא, סט**

טעם לאכילת ביצה כי היא ר"ת יב צירופי הוי'
ניסן אגדתא, צח

טעמים לרחיצת כוס ג' לפני בהמ"ז ניסן אגדתא, קא
אין טעם פתיחה הדלת בשפוך חמתך, כדי להפסיק בין
הד' כוסות שלא יהיו זוגות. ניסן אגדתא, קד

טעם לפתיחת הדלת, כי דלת בחי' דוד המלך ואז
מעוררין רחמים להקמת מלכות בית דוד
ניסן אגדתא, קה

אם נשוב כראוי מפורים עד פסח אז בליל הסדר נגיע
למ"ט שערי קדושה. ניסן אגדתא, קיד

בליל שני דפסח הוא ג"כ משומו ובא לגאולה
ניסן אגדתא, קכח

בזכות המצה והיין ניצח אברהם אבינו את מלחמתו
שהיתה בליל פסח. ניסן אגדתא, קלא

ע"י הקידוש והמצוות אנו ממתיקין הדינים של הכרפ"ס
ניסן זמן, יט

סיפור יציאת מצרים

אף מי שנשמתו גבוה, מחוייב לטהר ולהאיר נפשו ע"י
ספור יציאת מצרים כי כל הגדול מתבירו יצרו גדול
ניסן אגדתא, כד

כדי להכיר גודל הנס מצוה להוריד המחשבה לטומאה
שהיתה במצרים ע"י סיפור יציאת מצרים
ניסן אגדתא, כח

אין להעמיק כ"כ במחשבה במוחין דקטנות שהי'
במצרים. ניסן אגדתא, כט

מצות סיפור יצא"מ נוהגת כל הלילה אפי' אחרי
אפיקומן. ניסן אגדתא, ל

בליל פסח יתלהב לבו מאד להודות לה' על שגאלנו
ממצרים. ניסן אגדתא, עה

אף שאנו בגלות צריכים לשמוח בגאולת מצרים כי רק
ע"י נגאל. ניסן אגדתא, עז

צריך האדם לשמוח בליל פסח כמו אבותינו שנגאלו,
בלי שינוי כלל. ניסן אגדתא, עח

מצה

במצות מרומזים תורה ועבודה וגמ"ח ניסן שבת, כא
רמו למה שמסדרים המצות בתוך הקערה
ניסן אגדתא, ב

בערב פסח בשעת אפיית המצות יש שמרגישים הארת
קדושה וחירות. ניסן אגדתא, ג

ע"י אכילת מצה בליל א' דפסח זוכין בדין בר"ה
ניסן זמן, ט לב

ע"י אכילת מצה בלא תערובת חמץ מתקנים חטא אדם
הראשון. ניסן זמן, יג-כד

טעם שנקרא חג הפסח כיון שהקרבת הפסח היתה
הכנה ליו"ט והיא העיקר. אייר פסחא, יד

פסח זמן חירותינו שמזמנים ומכינים מהחג ההוא
להיות חירותנו בעת הגאולה בקרוב תשרי סוכת, מא
הכוונה בהקיעת שופר אימא תוקעת שהוא הזיווג
בר"ה רק לא עם יעקב או שיראל וצריכין להמתיק
הדינים בזכות המצה בליל פסח שאז הזיווג עם רחל
תשרי תקע, לב

מה שלומדים גו"ש ט"ז ט"ז מפסח היינו דבסוכות
ממשיכים החסדים להגאולה שתהי' בפסח שיהי
ברחמים. תשרי ימי (א), יב

ערב פסח

בערב פסח בשעת אפיית המצות יש שמרגישים הארת
קדושה וחירות. ניסן אגדתא, ג
טעם לתענית בכורים בערב פסח. ניסן אגדתא, עא

ליל הסדר

רמו לסמיכות כרפס-יחן. ניסן אגדתא, ד
שוכרים המצה האמצעית כי הוא כנגד יצחק
ניסן אגדתא, ה-י

ע"י עשיית הסדר ומצוותיו נזכה להגאל
ניסן אגדתא, טו

טעם על ששואלין מה נשתנה אחרי מזיגת כוס שני
ניסן אגדתא, כ

מה שאנו עושים זכר ליצא"מ ע"י כל מצות הלילה, כי
גאולת מצרים היא אתחלתא דכל הגאולות
ניסן אגדתא, לג

בשעת הסדר היא עת רצון להעלות כל המחשבות
רעות לתיקונים. ניסן אגדתא, נג

כל מה שעושים בליל פסח הוא זכר ליציאת מצרים
ניסן אגדתא, נו

אוכלים ביצה בליל פסח, כי רואין שלא בא אליהו
בערב פסח לבשר הגאולה. ניסן אגדתא, סח

ע"י פסח מצה ומרור זוכים לבחינת 'קרע שטן'
ניסן אגדתא, ע

פסח מצה ומרור מרמזים למדת ענוה
ניסן אגדתא, עד

רמו בדברי המסדר מוציא מצה
ניסן זמן, ... / שם אגדתא, צד

ע"י שמשקעין המרור בחרוסת אנו ממשיכים חיים
למלכות בית דוד. ניסן אגדתא, צה

ע"י הכללת מצה ומרור בכורך, ממתיקין בחי' מרור
ניסן אגדתא, צו

טעם שעושין הסדר בלילה, כי אז היתה התחלת
הגאולה והיא העיקר. ניסן אגדתא, צח

באכילת מצה מרגיש כל אחד לפי מדרגתו טעם רוחני נחמד מאד
 מאכילת מצה נמשך רפואת הנפש ורפואת הגוף
 ניסן זמן, לד

דאה עוד ערך מים שלנו

ד' כוסות

לעתיד לבוא האם יהיו ה' כוסות ניסן ראשון, כד
 בין כוס ג' לד' לא ישתה או יפטיק כי שניהם נגד גאולת
 משיח ניסן אגדתא, קא
 אין טעם פתיחת הדלת בשפוך חמתך, כדי להפסיק בין
 הד' כוסות שלא יהיו זוגות ניסן אגדתא, קד

מדור

ע"י פסח מצה ומדור זוכים לבחינת 'קרע שטן'
 ניסן אגדתא, ע
 פסח מצה ומדור מרמזים למדת ענוה
 ניסן אגדתא, עד
 ע"י שמשקעין המדור בחרוסת אנו ממשיכים וזיים
 למלכות בית דוד ניסן אגדתא, צה
 ע"י הכללת מצה ומדור בכורך, ממתיקין בחי' מדור
 ניסן אגדתא, צו

ביאורי ההגדה

פ' פייט הא לחווא עניא ניסן אגדתא, יב-יז
 ביאור בשאלת החכמ
 פ"א בפיוט עבדים היינו ניסן אגדתא, יט
 פ"ב נוסח כולנו חכמים ניסן אגדתא, כז-כח
 רמז לסמיכות כל המרבה לספר וכו' מעשה בר"א ור"י
 ניסן אגדתא, כט-ל
 ביאר מאמר מעשה בר"א חכו ניסן אגדתא, לא-לד
 ביאור מאמר אר"א בן עזריה וכו' ניסן אגדתא, לה
 ביאר במאמר ברוך המקום חכו' ניסן אגדתא, לו-לז
 ביאורים בשאלות הארבעה בניסן אגדתא, לח-מח
 רמז לסמיכות שאלת הבנים ל"כול מר"ח'
 ניסן אגדתא, מט
 ביאור מאמר יכול מר"ח ניסן אגדתא, נב
 ביאור מאמר מתחילה עובדי ע"ז ניסן אגדתא, נג-נו
 ביאור מאמר והיא שעמדה ניסן אגדתא, נז
 ביאור מאמר צא ולמד וכו' ניסן אגדתא, נח
 ביאור מאמר ויהי שם לגוי גדול ניסן אגדתא, נט
 ביאור מאמר ואעבור עליך וכו' ניסן אגדתא, ס
 ביאור מאמר ותרבי ותגדלי וכו' ניסן אגדתא, סא
 ביאור מאמר וידעו אותנו וכו' ניסן אגדתא, סב

ביאור מאמר ונצעק וכו' ניסן אגדתא, סג
 ביאור מאמר ויזכור א-לוקים וכו' ניסן אגדתא, סד
 ביאור מאמר וירא את עינינו וכו' ניסן אגדתא, סה
 ביאור מאמר אני ה' וכו' ניסן אגדתא, סו
 ביאור מאמר ביד חזקה ניסן אגדתא, סז
 ביאור מאמר כמה מעלות וכו' ניסן אגדתא, סט
 ביאור מאמר בכל דור ודור וכו' ניסן אגדתא, עה-עט
 ביאור הפסוק מושיבי עקרת וגו' ניסן אגדתא, פ פא
 ביאור פרק בצאת ישראל ניסן אגדתא, פב-פד
 ביאור פרק לא לנו ניסן אגדתא, פה קיז קיח
 ביאור ברכת אשר גאל וכו' ניסן אגדתא, פה-צב
 ביאור התפילה הרחמן הוא יזכנו ליום שכולו וכו'
 ניסן אגדתא, קב קג
 ביאור המאמר שפוך חמתך וכו' ניסן אגדתא, קו-קטו
 ביאור פרק מה אשיב וגו' ניסן אגדתא, קיט-קכז
 ביאור פסוק מאת ה' היתה זאת ניסן אגדתא, קכה
 ביאור פסוק שבשפלנו זכר לנו ניסן אגדתא, קכו
 רמז לסמיכות חסל סידור פסח, ללשנה הבאה
 בירושלים ניסן אגדתא, קכז
 רמזים באמירת לשנה הבאה בירושלים
 ניסן אגדתא, קכח-קל
 ביאור בפיוט ויהי בחצי הלילה ניסן אגדתא, קלא
 ביאור בפיוט אדיר הוא ניסן אגדתא, קלב
 ביאורים בפיוט אחד מי יודע ניסן אגדתא, קלג קלח
 ברכת אשר גאלנו צריך לומר מן הזבחים ומן הפסחים
 אף במוצ"ש ניסן אגדתא, פט
 בשפוך חמתך מתפללים שתהי' מחיית עמלק ע"י
 הגאולה ניסן אגדתא, קטו
 רמז לסמיכות הלל לשפוך חמתך כי הלל בגי' דינא
 שהקב"ה יעשה דין עם הגויים ניסן אגדתא, קטז
 פי' הפ' כוס ישועות אשא, שקאי על הכוס שיברך דוד
 בגאולה ואז יהי' ובשם ה' אקרא, ככתיבתו
 ניסן אגדתא, קכ
 בפיוט אדיר הוא אין לומר למוד בקמץ אלא בחיריק
 ניסן אגדתא, קלב
 פי' מה שאנו אומרים במאמר זכר למקדש כהלל וכו'
 הפסוק על מצות ומדורים שנאמר בפסח שני
 אייר פסחא, יג

אפיקומן

מהאפיקומן נמשך בני חיי ועשירות ניסן אגדתא, ד
 לוקחים החלק הגדול מהמצה לאפיקומן, לרמז
 שלעתיד לבוא רוב בני ישראל יזכו בדין ויהיו שמורים
 לטובה ניסן אגדתא, ז

מצות פסח שני לא יתגלה טעמה וכוונתה וע"כ נאמר
למישאל ואלצפון אייר פסחא, ז.ח. י
טעם שאוכלים מצה בליל ט"ו אייר והסעודה ברבים
עושים ביום י"ד אייר פסחא, יב
מנהג רבינו בעל שם שלמה זי"ע לא לומר תחנון בי"ד
וט"ו אייר, אך כשנפל בשבת אמרתי צדקתך במנחה
אייר פסחא, יב
יש לומר תחנון בז' ימים אחרי פסח שני, ודלא כאיזה
טועים אייר פסחא, א-ב

פרה אדומה

טעות ישראל בחטא העגל היתה שלא רצו להאמין
וללמוד ממרע"ת לרוב קדושתו ורצו באמצעי מגושם
יותר להשיג ההשפעה ע"כ ציזה להם ה' לכפרה פרה
אדומה שהוא חוקה בלי טעם היפוך הדעת שבנ"י רצו
לדעת ולא האמינו אדר זאת, א
הפרה אדומה צריך לקנות בכסף ומשיכה לצאת מספק
דלא כבני"ש שהצריך רק קנין כסף אדר זאת, ד
פרה אדומה הוא בחי' גבורות ובינה זהו שי" ר"א
מתלמידי ב"ש שורש הגבורות כי אין לוקחין פרה
אדומה מנכרי כי בבחי' בינה עילאה אין מגע נכרי
וחכמים ס"ל דלוקחין דהוא מצות המלך ושומר מצוה
לא ידע דבר רע אדר זאת, ה
בזמן שהי' פרה אדומה הי' נמתק הגבורות ע"י ועכשיו
נמתקים ע"י שישמור האדם דיבורו מלה"ר ורכילות
אדר זאת, ו
פרה אדומה בא לתקן על חטא הגאווה וכן על חטא
העגל אדר זאת, ז

פריה ורבייה

מי שאינו עוסק בפריה ורבייה מעכב את הגאולה
ניסן אגדתא, לה
גאולת מצרים היתה כדי שבני ישראל יוכלו לעסוק
בפריה ורבייה ניסן אגדתא, סד
מצות פ"ו נסמכה למילה, מפני שכל מגמתינו בהולדת
ילדים רק לתכלית הכנסתו בברית התורה
ניסן אגדתא, קלה

פרנסה

תפלה על הפרנסה

מותו לאדם להתפלל על הפרנסה ובפרט בימים
הנוראים זהר"פ מקוריץ הקפיד על מי שלא התפלל
אלול ימי, ז. מז / שם מאזנים, צה

שוברים המצה לחצאין לרמז שבעבודת ה' לא כל א'
יכול להיות כולו קדוש ועכ"פ יהיה חציו לה'
ניסן אגדתא, ח
מצניעים חצי המצה ששוברים, להורות שעבודת ה'
צריכה להיות נסתרת בחלקה ניסן אגדתא, כא
רמז למה שמטמינים אפיקומן בין שני כדים
ניסן אגדתא, יא
אף שצריך להתענג על אכילת אפיקומן, אסור לאכלו
להנאתו ניסן אגדתא, לו

פירוש הפיוטים

פ"ה הפיוט ליום א' דפסח ברח דודי וכו' ניסן זמן, כז
פ"ה הפיוט יום ב' דפסח פצת תנוך הטו וכו'
ניסן זמן (יום ב'), א

שביעי ואחרון של פסח

הזיווג דשמיני עצרת נמשך עד ז' של פסח שאז הלידה
בחי' קטנות ובשבעות גמר הלידה בחי' גדלות
סיון חג, בא
אנו קוראין השירה ביום ז' פסח, אף שרק ביום ח' היה
הנס כיון שבאותו הלילה לא היה חשך ונחשב ליום
אחד ניסן שפת, ט. כה
טעם ורמז ליו"ט שני באחרון של פסח
ניסן שפת, ט כה
בו' של פסח הספירה ביסוד הראשון דחסד
ניסן שפת, יב
ביום ז' של פסח מסוגל לפרנסה ניסן שפת, יט
יום ז' של פסח הוא בבחי' שבועות רק גבהי' קטנות
ניסן שפת, כ
כל הצטרפויות ישועה בכלל ובפרט יכולים לפעול בליל
ז' של פסח ניסן שפת, כו
פ"ה פיוט לז' של פסח בצרה גנתם ותפלטמו וכו'
ניסן שפת, ד
פ"ה פיוט לאחרון של פסח כתר לך ליתן חכו'
ניסן שפת, ה
ביום ז' של פסח אומרים זמן חרותינו כי בה היתה
סוף הגאולה ניסן זמן, כט
ראה עוד ערך בית חיים

פסח שני

גם בפסח שני יש איזה שייכות להיו"ט בז' ימים אחריה
אייר פסחא, ב
בפסח ראשון המצה מצוה בפ"ע והמרור הוא טפל
לפסח ובפסח שני המצה והמרור הם טפלים לפסח
אייר פסחא, ד

הקב"ה רוצה שנשוב אליו והוא יפרנס אותנו בהרחבה וכבר נזרע בעדנו כל הישועות כשנעסוק בעבודתו
תשרי יוה"ק, נו

סוכות הוא זמן השפעת השובע בעולם ויש לכיין מיד בבואו לסוכה שם ע"ב בסגלין בני' שבע
תשרי סוכת, יא. טו. לא

בשמיני עצרת מברכים גשם לפי שבמוסף עת השפעת פרנסה וע"ב נקרא בא"י שמחת תורה כי הגשם בני' שמו
תשרי סוכת, יא

סוכה עולה הוי' אדני שם פא"י היוצא מן הפסוק פותח את ירך שממשיך מזון ופרנסה ע"י הסוכה
תשרי סוכת, טו

בסוכות נותן הקב"ה חכ שם ע"ב בעולם להמשיך שובע ופרנסה ע"י הד' מינים תשרי ימי (א), ב

המכוונים בסוכה להמשיך פרנסה אף שכוונתם שבני' יוכלו לעבוד ה' ועי"ז יגאלו מ"מ אינם רק כמו מסייעים לדבר מצוה תשרי ימי (א), ט

הקב"ה צריך לפרנס בני' הידאים שלא כדרך הטבע שלא לתת פתחון פה לכופרים שהעולם מתנהג בטבע תשרי ישע, קג

בשמ"ע נדונין צרכי האדם ופרנסתו ע"כ יש לזהר במעשיו ודיבוריו תשרי זמן, א

בשמ"ע זמן השפעת פרנסה וכמקובל מהמאור ושמש שהמשיך בברכתו פרנסה בהרחבה לכאן"א תשרי זמן, נט

מי שדבוק בבחי' החשמונאים בקדושתם נמשך לו בזנוכה שפע ופרנסה שאין לס"א חלק בה כסלו אורה, קיה

בחנוכה הוא זמן המשכת פרנסה שלא יהי' עני חשוב כמת כסלו אורה, קלד

בחודש שבט שהוא מזל דלי מסוגל להמשיך פרנסה מן הברך ואין המשחית מעכב שלא יבא שבט, ה

בשבת שקלים שנותנים השקלים מרצוננו בחי' ונשלמה פרים וכו' מתברכים ישראל בחומ"ז ועשירות רב אדר שקלים, ח, יב

בשעת קריאת המגילה אפשר להמשיך בחומ"ז אדר ימי, כז

צ

צדיק

השפעות הצדיק

הטבע משועבד לצדיק ניסן אגדתא, קלז

אנו מבקשים פרנסה כצדקה מאתו כיון שהוא שומר התורה תשרי מאזנים, י

מותר להתפלל בראש השנה על הפרנסה תשרי מאזנים, נא

אף שמוותר להתפלל על פרנסה בעשרת ימי תשובה מ"מ אם יתפלל על הגאולה אף שלא ניוושע יתנו לו משאלות לבו תשרי שובה, א

אנו מתפללים שהקב"ה יתן פרנסה להצדיקים שיוכלו לעבוד את ה' במוח שלם תשרי ישע, קכח

בחנוכה מסוגל להמשיך פרנסה אך אין להתפלל ע"כ בפי' בעת תדלקת נ"ח רק ממילא נמשך כסלו אורה, מג

פרנסה ע"י שמירת היסוד

בראש השנה הוא זמן תיקון היסוד ועי"ז נמשך פרנסה תשרי מאזנים, נו

ע"י שמירת היסוד ממשיך שבע ושפע פרנסה תשרי מאזנים, עט

שמירת מדת היסוד כראוי היא סגולה לפרנסה ושובע תשרי ישע, קיט

כללי

בשבועות זה זמן השפעת בני חיי מזוני סיון חג, כ בחדשים תמוז אב, מכה הגבורות נעשה המשכת פרנסה תמוז, ד

ע"י היהודי ב' פעמים י"ו עולה ל"ב שיניים נמשך שפע פרנסה אלול ימי, ט

מהאפיקומן נמשך בני חיי ועשירות ניסן אגדתא, ד

בפסח נדונין על התבואה וזהו זמן השפעת הפרנסה ע"י אכילת מצה ניסן אגדתא, טז

ביום ז' של פסח מסוגל לפרנסה ניסן שפת, יט

ע"י קריעת י"ם נמשך פרנסה ניסן שפת, כג

ביום א' דראש השנה החסדים הגדולים מכוסים וממנו נמשך פרנסה תשרי מאזנים, מג

כדי להגאל צדיכים לשוב בתשובה ולזה צריכים פרנסה שנוכל לעבוד ה' בהרחבה תשרי תקע, כד

טעם שאין נגאלים כי בעת שנותנים לנו פרנסה איננו מתפללים עוד על הגאולה תשרי תקע, כה

תפילה על הפרנסה הוא צורך גבוה כי העניות מעביר ע"ד קונו תשרי תקע, בא

לימוד זכות על בני' שאין מתנהגים כראוי יען אין להם פרנסה והעניות מעבירה ע"י קונו תשרי תקע, כב

בר"ה אנו מבקשים לעושר וכ"ט בעוה"ז שנוכל לרומם כבוד שמים בשמחה תשרי תקע, לג

ע"י שמירת היסוד נעשה בחי' צדיק ומפרנס לאבינו שבשמים
ניסן שפת, יב

בימינו אין לקרות השם צדיק גמור כי מי שקלקל אפי' בימי ילדותו לא נקרא כן אף שהוא צדיק ומנהיג ישראל רק נקרא בעל תשובה
תשרי ימי (שמחת), י

צדיקים בכל דור ובפרט הל"ז צדיקים יכולים לכבוש היצה"ר ולהם הוא טובה שהיצה"ר נברא תשרי ישע, קה

אנו מתפללים שהקב"ה יפרנס לצדיקים שיוכלו לעבוד את ה' וגם שלא יעצבו מרוב הצרות והסתו פנים תשרי ישע, קכה

הכולל עצמו עם צדיקי הדור יהיה לו ג"כ תורה ומצות שלהם
תשרי מאזנים, צד

מדת יסוד צדיק הוא כולל הציבור ומוליך ומביא השפע מלעילא
תשרי מאזנים, לא

הבעל תשובה צ"ל לו לב נשבר וע"כ צדיקים אינם יכולים לעמוד במחיצתם
תשרי שובה, ב

עבודת הצדיקים לקרב לבות בני"י לבקש הגאולה, ועתידין ליתן את הדין אם אין עושים כן אדר ימי, ג

אכילת הצדיקים בכוונה דאוויה מועילה יותר מתענית גם לבטל גזירות וכדו' אדר ימי, יא

הגה"צ בעל קול ארי' זי"ע אמר בהספדו על הד"ח זי"ע כי באמת נשמסתלק הצדיק שהוא הלב של העולם באמת בטל החיות של העולם ומה שרואין במציאות שהעולם עומד הוא כשי' הפלתי שיכול להיות דלדול במקום לב התרנגולת ועי"ז חי לזמן מה אדר ימי, טז

הצדיקים כשרוצים להעלות נצוצות צריכים לפעמים להוריד א"ע לעבור על ד"ת כסלו אורה, צד

צדקה

העשיר תקנתו בפזרון צדקה אלול ימי, ו

התיקון לפגם היסוד להרבות בצדקה יותר מכפי יכלתו וחיותו
ניסן אגדתא, יח

הנותן צדקה אפי' למי שאינו הגון יתנו לו מהשמים אף שאינו הגון
תשרי מאזנים, פב

אף שבכל מצוה צריך מחשבה הראוייה צדקה וגמ"ח מועיל גם בלי כוונה הראוייה תשרי ימי (שמחת), ג

אנו מבקשים מהקב"ה שאף שאין אנו ראויים עכ"פ יתן לנו צדקה כי הוא שומר התורה תשרי ישע, מא

מה שנותנים צדקה בחנוכה הוא דוגמת הנס שהיתה בהסד ה' לא ע"י תפילתנו כסלו אורה, קלט

נודע מהאריז"ל להרבות בצדקה בערב סוכות ומתרח"ו היה מחלק ביום ההוא כל הקופה תשרי זמן, יא

הרצוה שיתקיימו נכסיו יעשה בהן צדקה ואין מראין לו סימני עניות אדר יב

כיון שקלקלנו השפע במעשינו מסר הקב"ה לצדיקי הדור ובפרט רשב"י ועל ידיהם יש לנו פרנסה

תשרי יוה"ק, מא

השפע בא דרך נצח-הוד ליסוד צדיק וממנו נמשך ובא לעולם
תשרי ימי (הושענות), א

ע"י שהצדיק פועל ישועות ושפע בתפלתו יתקדש שם שמים וישמעו העם לדבריו ע"כ מתפללים שישוע הצדיק להיות פועל ישועות תשרי ימי (הושענות), ב

הצדיקים פועלים בדיבורים ישועות יותר מבתפילתם יען שמהקטריגים אינם מבינים ל"כ ענין דיבוריהם תשרי ישע, ק

נסיעה לצדיק

יש יסוד ועיקר בהלכה למנהג החסידים שנוסעים לעיר אחרת לקבל פני רבם
ניסן אגדתא, לא

תפילת הצדיק

כ"א צריך לכלול תפילתו עם תפילות צדיקי הדור ובפרט ביו"כ ועי"ז תעלה תפילתו תשרי יוה"ק, פה

מה שאומרים בתפילה שמע קולנו הכוונה שיאסוף תפילתינו עם תפילתו הצדיקים תשרי יוה"ק, סח

תפילת הצדיק על הגאולה

בימים הקדמונים היו הצדיקים נדברים יחד לטכס עצה איך לקרב הגאולה
תשרי ישע, יא

יש ב' כתות צדיקים א) ששואגים ומדעישים על הגאולה ולתקן צרכי הכלל ב) שעוסקים בעבודתם ותיקון נרו"ג שלהם ומרוב ענותנותם מקבלים גזירת ה' באהבה וכמו המעשה מהבעש"ט שהוכיח א' וכו' תשרי ישע, צא

בעולם העליון אין הצדיקים יכולים לפעול הגאולה כי אינם בעלי בחירה
תשרי תקע, כב

כשבני"י עולים במדרגה יש להצדיק ג"כ עלייה במדרגתו
סיון חג, מ

כשאדם מקבל על עצמו לשוב בתשובה, אף שנחשב כצדיק מ"מ אינו בבחי' יצ"ט שופטן עד שיתקן עוונות שעבר
סיון חג, לט

הל"ז צדיקים שיש בא"י וכנגדן בחו"ל המה נסתרים ולא נראים בישובנו להתגלות אלינו תמוז ימי, כב

הצדיקים נקראים ירושלים, לבן ועיניהם של ישראל והם בחי' ישראל תמוז ימי, יב

רק הל"ז צדיקים המה ראויים להתקבץ לעינה"ק ועליהם יספחו האנשים השייכים לכל צדיק תמוז ימי, לד לה

ע"י שרואים צדיק ודע לו רשע וטוב לו ח"ו נתחלל כבוד שמים
ניסן אגדתא, קיז

הציונים וכל המפלגות שהתחברו להם פוגמים באמונת
ביאת המשיח ובשבילם צריך בא"י שמירה יתירה
מהכפירה **תשרי ישע, י**

כשראה הבעל דבר שאינו מכניע בני"י בגלות ע"י העוני
העמיד להם הציונים שיעבירו על דתם
תשרי ישע, יא

הציונים בטומאתם גרמו שיסתלק ח"ו שכניה מארץ
ישראל והכותל המערבי ועי"ז באים כל הצרות בא"י
תשרי ישע, יב

הציונים וכל שום וחניכא דאית לי"י אף בין החודים
לדבר ה' שרוצים להעמיד רב בירושלים המה מלאים
בנגיעות מחף רגל עד ראש **תשרי ישע, יז**

הציונים חושבים שבונים ירושלים בגשמיים אך באמת
התיקון צ"ל בהרמת דת תוה"ק **תשרי ישע, כח נג**

מרע"ה ראה מה שיהיה בסוף הימים איך שהציונים
והגויים יטמאו את הר הבית וזהר הלבנון ע"כ ביקש
אראה את הארץ הטובה ועי"ז לא יוכלו האדורים
לשלוט שם **תשרי ישע, ל**

אלו המפלגות הקונים שטחי אדמה באה"ק ואומרים
שעי"ז תהיה הגאולה ע"י הצהרת בעל פעור אינם יודעי
כי טובתן של רשעים רעה היא **תשרי ישע, לא**

הציונים פגמו בהלימוד הקדוש ועוד חושבים שזהו
לימוד ה' לימוד ל' העברית, וחוב על כל אחד ללחום
נגדם במסי"צ **תשרי ישע, לו**

כשהציונים ודומיהם שולטים בארץ הק' מלכותו יתב'
שם הוא בבחי' הסתנן פנים ולמפרע הוא המלוכה
תשרי ישע, לז

הציונים ודומיהם שמחריבים צדקת דמבעה"נ עונשם
חמור מאד **תשרי ישע, מב**

מוחה על האוניווערזיטעט שהעמידו הציונים בהר
הלבנון אי' בגמ' שאם אדם נמצא בסכנה יכנס לבית
ע"ז ואל יכנס לבית המינות ועי"ז אנו מתפללים הושענה
הר הלבנון **תשרי ישע, נד**

מה שהציונים עשו לא"י בישובם הטמא הוא חזרבו
ושממון יותר מאשר היתה שרופה לגמרי
תשרי ישע, קמ

ציץ

ענין הציץ שהוא כמו תפילין, הוא לבקש מה' שישמור
התפילין שלו שחם כנס"י **תשרי סליחות, כה**

צלם אלוקים

הצלם אלוקים של ישראל מקרב הגאולה ע"י הי"ג
מדות של הזקן **תשרי ישע, קח**

טעם שמטבין על הפתחים בהנוכה, כי רואין כמ"פ
שייכות שבועות לחנוכה ובשבועות כ' מסת נדבת ידך
וכ' **כסלו, ב**

ציבור

העוסק בצרכי צבור אף אם יארע לו שום מכשול ועון
לא יחשב לו כי עסוק בהבאת משיח
תשרי מאזנים, עג

החוטא גורם נזק לכנס"י וכששב צריך לעומת זה לכלול
תשובתו ותפילתו בתוך כלל ישראל ולתקן צרכי הכלל
תשרי שובה, ז לב

ציונים

ממשלת הציונים אין שום דרך ע"פ הטבע לירא את
ה' ולהתנהג שם כדת תורה **תשרי תקע, יב**

הציונים המאמינים בלאומיות ישראל בלי דת, המה
פגורים מתים ומטמאין כל אשר בא אתם סיון חג, נב
אין שום כבוד ה' במה שהציונים וגוריהם עושים בא"י
סיון חג, סט

הציונים וכל שום וחניכא דאית לחו המה גורמים
ונתפסים על שבניהם יצאו לתרבות רעה סיון חג, צא
מה שהבטיחו לנו הקב"ה את א"י זה רק ע"י משיח ולא
ע"י הציונים הרשעים **תשרי סליחות, לט**

הציונים ועמהם וזדומות להם המה מעכבי הגאולה
ותשרי סליחות, מד

הציונים אם אינם שומרים תורה ומצוות אף שמדברים
לשון הקודש יצאו מכלל ישראל **ניסן אגדתא, ג**

מה שחושבים שיוושעו ע"י שינתן א"י לבנ"י, זהו גרום
הרוס גדול לכל אמונת ודת ישראל **ניסן אגדתא, כו**

המתחברים עם הציונים קשורין בסט"א
ניסן אגדתא, פו

צריך ללחום נגדם למען כבוד שמים ניסן אגדתא, נט
אסור ליפול ברשתם שצריך לשנות הלבוש כדי שלא
לחתגרות באומות **ניסן אגדתא, נט**

הציונים החריבו את ארץ ישראל שלא נוכל להשתפך
נפשנו שם לעורר הגאולה **ניסן אגדתא, קכב**

הציונים המה מחריבי העולם ובפרט קרתא קדישא
ירושלים **תשרי תקע, טו**

העולים לא"י על הצהרת בע"ל פעור"ר המה עושים נגד
התורה ומרה תהי' אחריתם **תשרי תקע, לה**

הציונים ודומיהם הנלכים נגד התוה"ק ואנו מיישבים
א"י ע"י חיזוק קופת דמבעה"נ להחזיק בא"י הלומדי
תורה **תשרי ישע, ט**

הציונים הדוצים להקריב קרבנות הם טועים ומטעים
תשרי יוה"ק, מג

תורת הקבלה נתגלתה באלף השישי וחיבור הזהר ע"י רשב"י היה בבחי' הקדמת רפואה למכה אייד גל, ב ע"י חכמת האמת דרשב"י יהיה תיקון ההוד באמת שהוא הגאולה שלימה ותחיית המתים אייד גל, ב. י. יג. יח. כה

תורת הנסתר גילה מרע"ה רק ליחיד סגולה ורשב"י הפיץ האור לכל העולם אייד גל, ג עיקר הלימוד צ"ל לאוקמי שכינתא מעפרא אייד גל, יב

תכלית בריאת האדם בשביל גילוי תורת הנסתר ע"י רשב"י אייד גל, ג

המחדש חידושי תורה יראה שיהיה רמוז בהם גם תורת הנסתר אייד גל, ד

כל מימרות התנאים ואמוראים גם בנגלה הם מלאים יחודים וסודות אייד גל, ד

מצינו בכמה ראשונים הרבה פעמים דברים ע"ד חכמת האמת והו' זשובה להפוקרים המכחישים אמיתת הקבלה תשרי מאני, הג"ה א

קבלת התורה

מלאכי השרת לא יכלו לקבל התורה, כיון שעיקר העבודה היא בגשמיות סיון חג, טו

בשעת קבלת התורה פסקה זוהמת ישראל לכפר חטא אדה"ר ובחטא העגל חזרה סיון חג, לא

בנ"י מרוב אהבתם לה' הקדימו נעשה לנשמע סיון חג, ל

בשעת קבלת התורה נעשית השכינה בחי' נוקבא כחתן בחי' בחי' דכ"ר סיון חג, לא

טעם שהתחיל הקב"ה עשרת הדברות באנכי שהיא מלשון מצרי סיון חג, מא

עיקר קבלת התורה שנדע להיות עם בפ"ע ולא להתבולל בין העמים סיון חג, מד

תכלית קבלת התורה להיות עם א' באדה"ק כי רוב מצות התורה תלויים בארץ סיון חג, מד-מה

התורה ניתנה בד' עולמות מאצילות עד עשייה סיון חג, מז

אחרי קבלת התורה היו בנ"י אסורין לאכול ממה ששחטו לפני קבלת התורה סיון חג, נה

עיקר רצון ה' בנתינת התורה שנלחם במס"נ בנסיונות בבחי' עולם שנה נפש סיון חג, עד

אחר קבלת התורה נמאס בעיני בנ"י כל ענין גשמי סיון חג, פד

חקב"ה תלה קבלת התורה ביצא"מ להורות שזאת התורה לא תהא מוחלפת והיא ניצחית סיון חג, פז

צניעות

מוחה על פירצת הצניעות תשרי שובה, כד מבכה המצב שהבנות לובשות בגדי פריצות תשרי ישע, כג

צרות

כל הצרות וחרבנות נמשכו מחטא אדה"ר תמוז, א הצרות עצמן משהוקקין שויבלו ולא יצטרו את ישראל אלול ימי, כא

אין האדם יכול לקבל ע"ע לסבול צרות על מה שחטא כי בזה מצער השכינה תשרי סליחות, לז

התפלה מלכות נשברות מרוב צרות ורעשי הרדיפות דאווה להתקבל תשרי סליחות, א

הצרות שאנו דואין בימינו זהו סימן כי קרב הגאולה ניסן ראשון, יב

יתפלל רק על הגאולה ואז ממילא יושע מכל צרות ניסן אגדתא, מד

התשובה נגד המקטרג שצרות הגלות גרמו לנו לחטוא תשרי יזה"ק, יא. יח

כל הצרות הבאות על האדם הם מהסרת הדביקות בה' וחוסר אהבת ה' כי כמים הפנים לפנים וכו' תשרי תקע, ז

כל הצרות וחבלי משיח הוא בעוון פגם היסוד תשרי יזה"ק, ה

ע"י הצרות שמתגברות צריך לשוב בתשובה יותר כי זה סימן שקרוב יום ה' תשרי יזה"ק, סט

אף שאנו יודעים שבכל הצרות מוסתר אהבת ה' איך נוכל לקבלו באהבת כאשר נדע שיש בזה חילול ה' תשרי ישע, סה

מה שמתפללים להינצל מהצרות הגשמיות הוא רק בכזי שיהיה לנו לב ומה לשוב ועי"ז נגאל תשרי ישע, צז

צרכי ציבור

מי שאינו עוסק בתקנות הכלל זהו סימן שאינו חפץ שיתקדש ש"ש ניסן אגדתא, מא

ק

קבלה

לחכמת הקבלה זוכים מפאה א' ימנית ולא מפאה ב' שמאלית סיון חג, נז

לפני חג השבועות צריך האדם להשפיל א"ע וע"י זה יזכה לקבלת התורה **סיון, ד**
תכלית בריאת העולם היתה קבלת התורה ע"י ישראל
בבחירתם זה היה בימי אחשורוש **אדר ימי, א**

קברי צדיקים

ע"י השתטחות על קברי צדיקים יכולים להשיג עת
רצון להגאולה **ניסן אגדתא, קיד**

קטורת

בעת שהיה הקטורת אפי' מלאכי השרת לא היו יכולים
ליכנס לקודש הקדשים **תשרי יזה"ק, כז**

קידוש

פי' במה שאומרים ורוממנו מכל לשון **ניסן אגדתא, ג**

קידוש לבנה

מתי סוף זמן קידוש לבנה **ירחים, ה**
כיון שקדושת ראש השנה תלוי מתי שישראל מקדשין
החדש יש לנו הזכות לזכות בדין **תשרי מאזנים, לט**

קידושיין

אונס בקידושיין מהני מה"ת ורק אפקעינהו רבנן
לקידושיין מיניה **סיון מודעא, י**

קין

מבני קין הם רובם רשעים והמה הרודפים והערב רב
דחקיין לישראל בגלותא **תשרי ישע, קי**

קרבנות

הכהנים צריכים למשוך ולהשפיע באכילת קרבנות כפי
השבע שצריכין להמשיך ומענין הקרבן **סיון חג, פה**
מה שמועיל תפילה במקום קרבן זה רק למי שמשתוקק
להקריב קרבן ואונס **תשרי שובה, לא**
הנשמות המגולגלות בבהמות עיקר תיקונים שיבואו
לקרבן ובפרט לקרבנות דיום הכפורים
תשרי יזה"ק, כד

כשבא החוטא להקריב קרבן יסרו הכהן בתוכחה
והלויים נגנו בהתעוררות עד שכמעט יצאה נפשו ואז
נגנו הלויים ניגון שמחה שישוב רוחו ובודאי עשה
תשובה **תשרי יזה"ק, סג**

בביהמ"ק השני לא היו הכהנים יודעים ומכירים
בהנשמות המגולגלים בקרבנות **תשרי יזה"ק, כד**

בו' סיון היתה קבלת והשגת התורה בכח וביום ז' היה
בפועל חלק המעשה **סיון זמן, א**

משה הוסיף יום א' מדעתו כדי שתהא קבלת התורה
ביו"ט שני שלא נכלל בקללה **סיון זמן, ג**

זמן קבלת התורה נמשכה ג' ימים מה' סיון, ובהם
העמיד משה החמה **סיון זמן, ז**

נתינת התורה מאת ה' היה ביום ו' סיון וקבלתה ע"י
ישראל היתה בז' סיון **סיון זמן, ט-י**

עיקר קבלת התורה בשבועות הוא לימוד ע"מ לעשות
סיון חג, ח

טעמים ופלפולים בהא דהאם יש טענת אונס לישראל
על קבלת התורה **סיון מודעא, א-ב**

טעמים ופלפולים בהא דאמאי אין בקנין התורה משום
אסמכתא **סיון מודעא, כג-כח**

התנאי שהתנה הקב"ה עם מעשה בראשית שיחזירם
לתוהו ובוהו אם לא יקבלו התורה, היה רק על קבלת
התורה לא על קיום המצוות **סיון מודעא, ד**

טעם על מה שהיתה כפיית ההר כגיגית אחרי שאמרו
נעשה ונשמע **סיון מודעא, ז-ח**

כשבאו ישראל להר סיני פסקה זוהמתן וחזרו לקדושת
האבות שהעצם שלהם טוב **סיון מודעא, ט**

אף שבקבלת התורה היו קידושיין בין כנס"י לה' על
תנאי, כיון שאמר הקב"ה ו"עוזה" אט שמוע וכו' הו"ל
כמעכשיו וא"צ לדיני תנאים **סיון מודעא, יא**

קבלת התורה היתה בשבת, כי בזה ששמרו בני"י שבת
זו מוכח שקנין התורה היה ברצון **סיון מודעא, יד**

כשבאו בני"י להר סיני הגיעו למדריגה כזו של קדושה
שאיבריהם לא נתנום לעבור את פי ה' **סיון מודעא, טו**
טעם שכפיית ההר היתה רק על תורה שבע"פ
סיון מודעא, טז-טז. כ

בנ"י היו במדריגה גדולה בהר סיני עד שלא פחדו
ממיתה גשמית **סיון מודעא, יז**

בנ"י קנו התורה, בשמחת יו"ט (שבועות) שקיימו מיד
אחרי קבלת התורה **סיון מודעא, כא**

קבלת התורה הלי' הכנה והתחלה לתיקון הגמור בחי'
מ"ה החד"ש **סיון, ב**

אומות העולם לא רצו לקבל התורה כי א"א להם
לכבוש תאותם משא"כ ישראל מוחזק אצלם טבע
קדושת אבותם **סיון, ה**

ע"י התשובה בימי ספה"ע וקבלת התורה בשבועות,
תהיה הגאולה בשבועות **ניסן עמר, יז**

חג השבועות נקבע ביום ו' סיון ולא בז' (כקושית
המג"א), כי עיקר המצוה היא החכנה אייר פסחא, יב

טעם שקורין פ' נצבים לפני ראש השנה תשרי מאזנים, מג. נז

קריאת שמע

בפסוק ראשון בקר"ש כונת הלב מעכב וזכינו לזה משעת מתן תורה פסן מודעא, י צדיק להיחזק בע"ד רבתי ביחוד וקר"ש ואם טועה בד' נעשה ר"ע ועל"ז נוניטור הארץ בכל העונשים אב נחמו, ב / אלול ימי, ה מרוב התגברות היצה"ר אנו צריכים להזכרת יום המיתה לנצח היצה"ר ולא יועילו תורה וקר"ש תשרי סליחות, יז / שם מאזנים, צא

קריעת ים סוף

בנ"י נצלו אז מטענת המקטרג ע"י התשובה שעשו במצרים ניסן שפת, ד תכלית גם קרי"ס היה כדי להודיע אמיתת כח ה' שהוא עושה טוב לאוהביו ורע לשונאיו ניסן שפת, ד בני ישראל זכו לראות מפלת מצרים אף שלא היה בזכותם כיון שהיה נוגע לכבוד שמים ניסן שפת, ד בקרי"ס ניתן בחי' נת"ר שמצרים רצו להסיר ניסן שפת, ה בקרי"ס לקחו כל השפע שלקח פרעה בניקתו מן הדעת ניסן שפת, ז בנ"י היה להם דעת להתנהג עם עושר ביזת היס כראוי ניסן שפת, ז ע"י התשובה שעשו ישראל על היס ניתן להם ביזת היס ניסן שפת, ח לפני קרי"ס היו ישראל בבחי' קטנות ולא היה בטחונם שלם בה' ניסן שפת, יא כיון שהיה הארה מבחי' עתיקא וזקן כביכול בבחי' י"ג מדות של הדיקנא, גיצולו בנ"י ניסן שפת, יג ע"י קריעת י"ס נמשך פרנסה ניסן שפת, כג מקרי"ס שהיתה בחי' כח"ר נמשך בנים ניסן שפת, כד תכלית קרי"ס היתה הגאולה שלמה ניסן שפת, כה קרי"ס היתה קשה לה' כביכול כיון שהיה בה ישועה לישראל ותוקף הדין למצרים ניסן שפת, כה בעת קרי"ס היתה עיקר גאולת מצרים ניסן שפת, כט בעת קרי"ס נתעוררו דינים כיון שהיתה בימי העומר והקב"ה נתן הדינים על מצרים ניסן עמו, ב היס נס כשראה ארונו של יוסף בזכות מדת היסוד ניסן שפת, ג ישראל ניצלו בקריעת ים סוף ע"י ששמרו שבת במצרים ניסן שפת, ג

שעיר הפוגמי של יו"כ מכפר על פגם המחשבה ע"כ הוא בבגדי לבן שרומז על השכינה שהתיקון הוא מהש"י היודע תעלומות תשרי יוה"ק, כה

הרוצים להקריב קרבנות בזה"ז שהם מכתות הציונים שאין בהם רוח היים הם טועים כי אין לנו כהנים מיוחסים ומקום הזבח הוא רק עפ"י הנראה תשרי יוה"ק, כג ענין קרבן עולה ויורד בשעובר על שבועת ביטוי למרמז לשבועה שהשבועהו תהי צדיק ואל תהי רשע) כדוגמת האדם שעולה ויורד במדריגות בעבודת ה' תשרי ימי (שמחת), ח

קרבן פסח

ע"י קרבן פסח שהקריב משה גבר גבריאלי על שר אמן מנא שמקטרג על זכות עקידת יצחק ובזכות משה יש לנו הזכות דהעקידה תשרי סליחות, ב קרבן פסח הוא בחי' חסד וגבורה ועל ידו נגוף למצרים ורפוא לישראל ניסן ראשון, ד רמז למצות קרבן פסח בטלה ניסן ראשון, יג במצרים הקריבו גדי שהיה ע"ז של מצרים כדי להעלות הניצוצות מתועבת מצרים ניסן שבת, ב באיזה קנין קנאוהו ניסן שבת, ה כל מה שעשו בנ"י לקרבן פסח במצרים היה דרך נקמה בע"ז ניסן שבת, יג רמז למה שהתחילו לעסוק בקרבן פסח בי' בניסן ניסן שבת, יג יג יד טו שהיטת הפסח היתה בדרך נקמה ואכזריות ע"כ הוצרכו להזהיר ישראל לבל ילמדו מזה ניסן זמן (יום ב), א חודש אייר שורשו בהרהור ע"כ אמר משה לבנ"י הטמאים שע"י מהשבתם הטובה להקריב קרבן פסח נחשב כאלו עשאוהו בזמנו אייר פסחא, ג

קריאת התורה

יש שייכות מיוחדת לכל פרשה שקורין בשבת רק לשבת שקוראין בה לפי הזמן ההוא וזה ענין ההתעוררות שנעשה בשבת שירה הגם שאין זמן קריאת י"ס תמוז ימי, ג (הגה) טעם לקריאת פ' מטות בימי בין המצרים תמוז ימי, ב טעם לקריאת פ' ראה חמיד לפני חודש אלול אלול ימי, א-ב טעם לקריאת פ' עקב בשבת מברכים אלול כשר"ח אלול ימי, ג-ד רמז להפרשיות שקורין לעולם בחודש אלול אלול ימי, יא

ההמתקה ע"י שופר של איל דר"ה בחי' אברהם נמשך
עוד מר"ח אלול תשרי מאזנים, לא

ראש השנה

כללי

והיה צירוף תשרי לשון שמחה שהוא בעולם הבינה
הזכים לכך ע"י תשובה עילאה בר"ה אלול ימי, ג
בר"ה התשובה רק מראה ובינה"כ שהוא עולם הבינה
יש לקוות לתשובה מאהבה תשרי סליחות, מה
בשבת מברכים אלול הוא הכנה לר"ה אלול ימי, ג
בערב ר"ה צריך לתקן מעשיו של כל השנה
ניסן עמר, יא

ביו"כ מפיסים להקב"ה אם כשהצענו טענותינו בר"ה
אמרנו דברים שלא כהוגן תשרי יזה"ק, לה
המלאך מט"ט שמוליך קול השופר למעלה בר"ה מוריד
השפע בסוכות בדרך נחת ושמחה תשרי סוכות, ל
טעם שמהדרין לקנות הד' מינים קודם ר"ה כי בר"ה
עולה בשעת הדין נח הד' מינים וממתקין הדין
תשרי מאזני, טז

ר"ה שחל בשבת קדושת השבת משלים תיקונו השופר
אך לא גילה לנו הארז"ל איך יושלם זה
תשרי ימי (יום ג), ד

תחילת העבודה בר"ה ע"י התפילות והשופר וסוף
העבודה הוא הושענא רבה בהושענות והקפות ועי"ן
שומרים הצלם בליל הו"ד שלא יסור הצל מאתנו
תשרי ערבה, א

בר"ה שמתחדשת הירח אומרוז החיות הנושאות
הכסא שיר חדש תשרי מאזנים, טז

בר"ה הזמן לעורר רחמים בהיכלא דקן ציפור שבדוגמת
שילוח חקן שמתקיימת המצוה והתיקונים ברגע שיצא
מתח"ן כן יגאלנו ה' במהרה תשרי מאזנים, כו
הנסירה בב' ימי ר"ה הם בחי' מח חכמה ובינה
תשרי מאזנים, לב

העיקר שצריך לזכור לכל השנה איך שהתעורר ופחד
בר"ה ועי"ן לא יחטא תשרי מאזנים, לא
ר"ה הוא כנגד זכירת מרים שצריכה בר"ה להודות לה'
עם הפח תשרי מאזנים, לד
טעם למה שמכבסין ומסתפרין לכבוד ר"ה ואוכלין
ושותין ושמחין בר"ה אך אין אומרים הלל
תשרי מאזנים, מט, / שם תקע, א

ר"ה גימטריא נחמי' בן חושיאל מנחם בן עמיאל וכן
עולה ביהמ"ק להורות שצריך להתפלל רק על הגאולה
השרי מאזנים, נ

אנו קוראין השירה ביום ז' פסת, אף שרק ביום ח' היה
הנס כיון שבאותו הלילה לא היה חשך ונחשב כיום
אחד ניסן שפת, ט כה
נס הנוכה נמשך מבחי' נס דקרי"ס בחי' עתיקא
כסלו אורה, טז

ך

ראש חודש

כיון שהוא ע"י מעשינו ועבודתינו צריך מלחמה נגד
המקטריגים העומדים לנגדינו ירחים, י
בליל ר"ח החיצונים ולילית חפצים להתגרות בנו
ירחים, יא
בערב ר"ח צריך לתקן מעשיו של כל החדש
ניסן עמר, יא
סעודת ר"ח צריך להיות בצהריים כי אין מקדשין
החדש בלילה כסלו אורה, כז
בר"ח הכוונה שהעלי"י בבחי' נצח ושתיהן ז"א ונוק'
משתמשין בכתר א' בבחי' אחותי כסלו אורה, פג

מוסף דר"ח

טעם למה שאומרים במוסף של ר"ח זכרון לכולם יהיו
ירחים, א
מה שאנו אומרים במוסף ר"ח שתחדש עלינו וכו'
לטובה ולברכה ל"ב לשונות כנגד י"ב חזשי השנה
ירחים, ח
אין לומר במוסף של ר"ח סוף וקץ וכו' דמשמע דמבקש
צרות בחודש זה ירחים, ח

שעיר ראש חודש

ע"י השעיר שמקריבין יבא לנו תשועה מהס"מ
ירחים, א
כיון שנתן כה ותיות להס"א זה קרבן מאתו יתברך
על שמיעט הירח ירחים, ג
כל מגמתינו להגאולה היא רק למען הביהמ"ק שנקריב
קרבנות ניסן אגדתא, צ
ע"י השעיר שמקריבין בר"ח יבא לנו תשועה מהס"מ
ירחים, א
כל מגמתינו להגאולה היא רק למען הביהמ"ק שנקריב
קרבנות ניסן אגדתא, צ
גם בגלות נוכל להקריב קרבנות ע"י שפיכת הנפש
בתפילה ניסן אגדתא, קכז
טעם שנקרא ער"ח יו"כ קטן אלול ימי, ד
אף שבכל חודש אב שולט עשיו והבע"ד מ"מ יום א'
דר"ח אלול הוא כבר בחלקו של ינקב אלול ימי, א

אצל זקני הגה"ק בעל בני יששכר זי"ע היו מתפללים ביום א' דר"ה מוסף מנחה ומעריב ביחד תשרי שזבה, כב

בר"ה הס"א נלחם בנו וביו"כ חונף לנו וכוונתו ג"כ לרעה תשרי יוה"ק, נז

בר"ה החותם בלא"ה בחי' דיין ובשמ"ע החותם ברחל בחי' רחמים תשרי זמן, יא

יום הדין

עיקר הדין בר"ה הוא אם נגאל בשנה הזאת וע"כ מעוררים זכות יעקב החקוק בכסא הכבוד שיבנה ביהמ"ק הג' שהוא נגד יעקב תשרי מאזנים, ה. ה. ח יש כח בב"ד של מטה (בנ"י) לפסוק ולהכריע הדין לטובה תשרי מאזנים, ז

המקטרג העיקרי הוא שרו של עשיו ויעקב כבר נצחו ע"כ מבקשים בזכות יעקב לזכות בדין תשרי מאזנים, ט

ביום הדין אנו מבקשים שיתן לנו הקב"ה פרנסה 'כצדקה מאתו' כיון שהוא שומר התורה תשרי מאזנים, י

בר"ה אנו צריכים שמירה נגד החיצונים עי"ז יושב כביכול בחי' בקי' ועי"ז נמתקים הדינום תשרי מאזנים, יז

בר"ה צריכין רחמים שהקב"ה בעצמו ידן אותנו בבחי' אב ולא בי"ד של מעלה תשרי מאזנים, כט

אפי' אם יהי ח"ו איזה דין על האדם בר"ה אל יפול בלבבו כי זהו סימן טוב ועוד שאפשר להמתיקה ע"י התשובה תשרי מאזנים, לב

בר"ה דנים קודם האנשים הצדיקים ואח"כ האנשים הפשוטים תשרי מאזנים, מג

בר"ה נדונים כל הגשמות שיחזרו לעוה"ז בגלגול הן הנשמות הגבוהות הן הנמוכות תשרי מאזנים, מד

אף שבד' פרקים נידון העולם מ"מ בר"ה נידון האדם והוא כולל הכל בשביל כל הנבראים תשרי מאזנים, מו

ביום א' דר"ה דנין הנשמה ע"כ צ"ל עיקר התפילה על הנשמה וביום ב' נידון הגוף ע"כ יתפלל על צרכי גופו תשרי מאזנים, מז

התפלה שמתפלל ביום א' דר"ה הוא כולל התפללות של כל השנה וכמו שיתפלל ביום א' יתפלל כל השנה תשרי מאזנים, נז

א"א לחייב שום אדם בדין זולת אם יחתום משיח שלא עסק כלל באמונתו והתקרבות הגאולה תשרי מאזנים, עג. צג

בר"ה עבודתינו לעשות מבחי' אחר באחר פנים בפנים וזה ע"י קבלת עומ"ש שלא ע"מ לקבל פרס תשרי מאזנים, נא

מותר להתפלל בר"ה על פרנסה אך לא על קבלת שכר בעוה"ב תשרי מאזנים, נא

יש מקור מזוהר חדש וירושלמי להא זנוהגין להאריך בתפילה ולהתענות כמעט כל יום ר"ה תשרי מאזנים, נב

בר"ה צריך לשבור את הלכ"ם היינו הגשמות תשרי מאזנים, נב

החלום בליל ר"ת הוא יותר אמת תשרי מאזנים, נג בדרך לבנות בר"ה דרך התעוררות בתפילה אך לא בדרך עצבות ויאוש תשרי מאזנים, לד

בר"ה אינו מחוייב בשמחה תשרי מאזנים, לו

בר"ה הוא זמן תיקון היסוד ועי"ז נמשך פרנסה ובפרט כשחל בשבת תשרי מאזנים, נז

עיקר התפילה בר"ה צ"ל על תחיית המתים והגאולה תשרי מאזנים, סב, / שם תקע, ה

בר"ה צריך בעיקר לבקש רחמים בזכות האבות ובפרט יעקב שמא המליץ היותר גדול תשרי מאזנים, סג

בר"ה צריך להתפלל בכריעה וביטול והכנעה בלב ומס"נ לפניו ית"ש תשרי מאזנים, סה

בר"ה אנו מבקשים שהקב"ה ירחם על האבות שמצטערים בצער בניהם ויפסוק הדין לטובה תשרי מאזנים, עא

השי"ץ בר"ה צריך שיהיה לו מסירות נפש בתפילתו בעד הציבור משלחו שיאלם ה' תשרי מאזנים, עב

מי שהוא ירא שמים כל השנה יש לו לשמוח בר"ה ולבטוח בזכותו תשרי מאזנים, פז

בר"ה אנו מעוררים שיתגלה כבוד מלכותו גם במלכות דעשייה שבעשייה תשרי מאזנים, פח

בר"ה מבקשים שהקב"ה יפתח הספרים בבחי' מנוקדים וימשוך חיים מהנקודות תשרי מאזנים, קו קז

בר"ה תלוי הכתיבה כפי מה שמצויר במחשבתו ע"כ צריך להראות בטחון אך ג"כ צריך לבטל א"ע בלבבו כאין וכאפס ולירא מאימת הדין תשרי תקע, א ד כל מה שמבקשים בר"ה הוא רק בזכות אבותינו הקדושים תשרי תקע, כז

ב' ימי ר"ה ביומי אריכתא כי הם נגד ב' זמרות הראשונות שבדיבור א' נאמרו ע"כ צריך בר"ה להתחזק באמונה תשרי תקע, כב

אף שמיכאל פעל אצל הקב"ה שיטה עלינו חסד צריכים בשעת תקי"ש להכניע לבבנו לגמרי תשרי תקע, לו

בר"ה מותר להתפלל על צרכי עצמו יותר מיום כפור
תשרי יו"ה ק, מ

בר"ה מזכירים זכות אבות להורות שאנחנו בן טובים
וע"פ דין מגיע לנו צדקה בהרחבה כדן עני בן טובים
תשרי מאזנים, כג

גם הקב"ה נכנס בדין ואם ישראל יוצאים חייבים בדין
זהו בוש"ת ח"ו למלך הכבוד שברא העולם בשביל
ישראל אף אחרי שחטאו ישראל בעגל
תשרי מאזנים, כד

ישנם י"ח אלף מליצי יושר על ישראל בדין בר"ה
תשרי מאזנים, כה

בגבורת קדושת יצחק ישבית המקטריגים בדין בחי'
אש אוכלה אש תשרי מאזנים, ל

בזכות השם ת"ם ונעלים שמו אותיות איום שמפחיד
על החיצונים נזכה בדין תשרי מאזנים, ל

אנו מעוררים זכות רחל לזכות בדין להגאל כיון
שחבטיו לה הקב"ה ושבו בניו לגבולם
תשרי מאזנים, טו

הקב"ה קונה אותנו בר"ה לעבדים כדי להשקוט
המקטריגים תשרי מאזנים, יח

כיון שהקב"ה ברא העולם בשביל ישראל מגיע לנו
שפע כ"ט בעוה"ז זהו תשובה להמשימים שאומרים
שעוה"ז נפל בחלקו של עשיו תשרי מאזנים, כח

ע"י שאנו משבים ומפארים תהלות ה' בר"ה אנו
מכניעים החיצונים תשרי מאזנים, לד, עז

ישראל אין אומרים הלל בר"ה כי בזה שיוכסר הנ"ר
למעלה מאמירת הלל ננצח המקריגים
תשרי מאזנים, לה

בר"ה בחי' אחר באחור והס"א חושב כי זהו הזמן
לקטוג ובאמת הקב"ה מצילנו זהדינים חלים על
המקטריג תשרי מאזנים, לח

כיון שקדשות יום ר"ה תלוי בישראל ע"י קידוש החודש
ע"י"ז יש לנו כח לזכות בדין ביום זה תשרי מאזנים, לט

ביום א' ר"ה שהוא דינא קשיא החסדים הגדולים
ביותר מכוסים בדינים ובו נמשך חיים ופרנסה
תשרי מאזנים, מב

כשהקב"ה רוצה להצדיקנו בדין הוא מחזיר הידיעת
הקודמת וממילא לא היה לנו בחירה במעשינו
תשרי מאזנים, עב

כשהקב"ה דן מעשינו לעומת מעשי הרשעים אנו זוכים
בדין תשרי מאזנים, עז

הקב"ה עשה ר"ה יום חדין לכל באי עולם כדי שלא
ירגישו המקטריגים שעיקרה נעשה בשביל בני'
תשרי תקע, ה

כיון שהדין בר"ה נוגע להשכינה אם תקום מעפרה ע"כ
הקב"ה עצמו דן זאת ולא הבי"ד של מעלה
תשרי תקע, טו

בר"ה הקב"ה יושב על כסא רחמים ע"כ נקט הגמ'
הלשון רחמנא אמר תקעו תשרי סוכת, מז

זכייה בדין

בר"ה אנו זוכים בדין ע"י השם הקדוש אכדט"ס אך
השם אינו יכול לפעול אם אין אנו מתקנים מעשינו
אלול ימי, ה / תשרי מאזנים, א

בט"ו אב הוא תחילת התנוצצות ר"ה ע"כ צריך להוסיף
בתורה ומברכים איש את רעהו בכוח"ט אב יום, א-ב
עיקר עבודתנו בר"ה שנגיע ליום הנרצה יחודא שלים
שמיני עצרת אלול ימי, טו

אנו מבקשים מהקב"ה שבחכמתו הנפלאה יהיה הוא
העורך דין שלנו וימציא דרכים לזכותנו
תשרי סליחות, ה

אנו מבקשים שהקב"ה ישקול העונות באיכותן, שאנו
מוגשמים מחומריות עוה"ז המסמא עינינו ולא בכמותן
וע"י"ז יכריעו הזכויות תשרי סליחות, יב

רק אם ידין הקב"ה אותנו במדת הרחמים נזכה בדין
תשרי סליחות, ח"י

אנו מבקשים שהקב"ה יחשב מעשינו לעומת מעשה
הרשעים וע"כ נצא בדימוס
תשרי סליחות, יח. מח / שם קדוש, לט

כשהקב"ה חפץ להצדיקנו בדין הוא כביכול נידון עמנו
על שברא היצח"ר
תשרי סליחות, כד / שם מאזנים, יג. כד

אם נבא למשפט עם הקב"ה יש טענות שאתנו הצדק
ע"כ כדי שלא יאמרו עבדא נצח למארי' מבקשים
שהקב"ה יכריע דיננו לטובה בלי משפט
תשרי סליחות, כז

כיון שהקב"ה הרכיב רוניות בגשמיות בבריאת האדם
בודאי שלפעמים יחטא האדם וזהו מליצת זכות שזוכה
בדין תשרי סליחות, ל

אין לנו על מי להשען בדין אלא על זכות האבות
הקדושים תשרי סליחות, לג

אף אם הזיד והרשיע כל השנה אם ישוב באלול אזי
יזכה לבחי' (שם) והו' בר"ה אלול ימי, ג

פי' הפיוט ער"ה זה דרכך חנם מרחם ניסן זמן, ב
ע"י אכילת מצה בליל א' דפסח זוכין בדין בר"ה
ניסן זמן, ט לב

בר"ה עובר לפני השלי"ת הזכות לכל באי עולם בזכותו
של רשבי' אייר גל, יח

הסוכה מצלת מדין של ר"ה תשרי סוכת, לח

ר"ה הוא בחי' לאה, בינה עילאה ופורים הכוונה שנמשך הוד ענף בינה וחנוכה ופורים כלולים זב"ז כסלו אורה, קכט

אף אם יצאה גזר דין לרעה בר"ה, בחנוכה היא נמתקת בזכות הנרות הנזכה כסלו אורה, בו, עז, עח, צו, קמד בר"ה מתפללין שאם גבר מדת הדין ימתינו עם הדין עד חנוכה שהוא כנגד יעקב כסלו אורה, מח

סימנים

הסימנים סגי שיאכלם בליל א' דר"ה דב' ימים כינמא אריכתא דמיין תשרי מאזנים, מז (בהג"ה)

שופר ותקיעות

ע"י השופר נמתק מדת הדין לרחמים בחי' יעקב תשרי מאזנים, ג

בר"ה אנו מתפללים שגם הנפשות הפשוטות התוקעים רק בבחי' קרו יושעו לטובה תשרי מאזנים, כב בבחי' ואמ"ת הארת פני התוקע בשופר בר"ה נמתקים כל הדינים תשרי מאזנים, נג

טעמים למה אחז"ל שלא לתקוע בר"ה שלחל בשבת הלא הוא סכנת נפשות שהשופר מהפך מדה"ד לרחמים תשרי מאזנים, נד נה נח נט

מה שמתקנים בר"ה בתק"ש מתקנים ע"י תמילותינו ומריעין בפה כשחל בשבת תשרי מאזנים, נו ע"י הרצון והמחשבה לתקוע בשבת מהפכים מדה"ד לרחמים תשרי מאזנים, נז

ע"י העבודה והתקיעות בימים אלו אנו מחזירים פב"פ את הלבנה על שיהיה יהוד השלם תשרי מאזנים, ס הטעם דשמא יעבירונו וכו' הוא דחוק ורחוק ובדאי היה לחז"ל כונה פנימית בדחיית תק"ש בשבת תשרי מאזנים, סא / שם תקע, לו

ע"י תק"ש אנו מעוררים השופר הגדול שיהיה בהגאולה וזה ע"י שהקב"ה ידן לחובה שרי אומות העולם תשרי מאזנים, סט

בש"ק שאין תוקעין ההתעוררות צריך להיות בלב בפנימיות ולהתפלל עוד ביותר ולהשתפך נפשו תשרי מאזנים, קט

ר"ה הוא בבחי' זהב ע"כ שופר של ר"ה מצופה זהב תשרי תקע, ב

עיקר מצות תקיעת שופר היא השמיעה כי טעם המצוה הוא להתעורר בתשובה תשרי תקע, ג

בשעת תקיעת שופר צריכים כל הציבור ביחד לעורר רחמים על הגאולה ועי"ז ישבר המחיצה המבדלת תשרי תקע, ו יב טו

מצינו ומקובל בספ"ק מרבנותינו הק' זי"ע לומר 'משל' קודם תקיעת שופר תשרי תקע, יב. כה. כו. לג

בר"ה הע' שרים של האומות נלחמים בנו ואם רואין תפילה על הגאולה אין מניחים לעלות ורק תפילה על גשמיות הם מניחים לעלות כדי לעורר קטרוג תשרי תקע, ז

בר"ה זוכים בדין בזכות האמונה בה' גם בהסתד פנים תשרי תקע, ט

אנו בטוחים שנכתב להגאולה בר"ה כיון שזה נוגע להשכינה שמצטערת בגלות תשרי תקע, י

ע"י שאדם מעורר נשמתו חלק אלו-ק ממעל ומקבל ע"ע בלב שיתקן מעשיו יצא משפטו לטובה תשרי תקע, יז

כמה טענות עפ"י דין תורה שנכתב לטובה ולגאולה ביום ר"ה תשרי תקע, כ כא

לימוד זכות על בני"ש שאין מתנהגים כראוי יען אין להם פרנסה והעניות מעבירה האדם ע"ד קונו תשרי תקע, כב

כמה פירוכות על טענות המקרגים על בני"ש תשרי תקע, כה

אנו מבקשים שמרע"ה ידון אותנו לאשר הוא יודע המצב שלנו ומלחמותינו עם היצה"ר בעוה"ז תשרי תקע, כז

השהקב"ה מסתיר פניו ח"ו בבתי גואי יש כה להמקטרגים אך כאשר הוא מופיע במקום המשפט אין המקטרגים מעיזים פניהם תשרי תקע, כז

בר"ה קוראים הלבנה להעיד על מעשה בני"ש אך היא מתכסית מפני שיודעת הנסינות והצרות בגלות ובכה"ג ליכא משום אם לא יגיד תשרי תקע, כח

בין הע' שרי אומות העולם העומדים לנגדינו ישנם כמה מחסידי אוה"ע שמליצים עלינו שאין הם יכולים לדון כי אין הם מיוחסין וסנהדרין צ"ל מהמיוחסין בישדאל תשרי תקע, כט

בר"ה דנים משיח לפני בני"ש כי אז אף אם ימצאו שבנ"י אינם ראויים להגאל לא ישונה הדין של משיח שהוא כדאי להגאל מכבדיו תשרי תקע, לא

בר"ה אנו מבקשים לעושר וכ"ט בעוה"ז שנוכל לרומם כבוד שמים בשמחה תשרי תקע, לג

אם נשוב במשך ג' שבועות מר"ה עד שמ"ע שאז בחי' הנשיקין בין כנסי"י להקב"ה אז נזכה להגאולה תשרי תקע, לד

אם השכינה תעמוד בעת דיננו בודאי ירחמנו ותלמד עלינו זכות תשרי יוה"ק, לד

בר"ה ויו"כ מתפללים שאם לא זכינו בדין שימשיכו הדין עד ר"ה שאז בודאי נזכה שהוא בחי' רחמים תשרי ערבה, ה

אין תוקעין בשבת כי בר"ה צריך יותר יראה מאהבה
ובשבת ההיפך ואם יתקעו בשבת יהי בע"כ ביראה
ואנו צריכים ישועה ע"י אהבה **תשרי תקע, לו**

קריאת התורה

אנו קורין פ' ישמעאל והגר ביום א' דר"ה כדי לעורר
רחמים שמלכות ישמעאל תפול ועי"ז נגאל
תשרי מאזנים, לו

ביום ב' דר"ה קורין פ' העקידה שמוזכר בה הר המור'
מקום המקדש לעורר רחמים שישוב ויתגלה שם
תשרי מאזנים, לו

חל להיות בשבת

כשר"ה חל בשבת בוודאי נכתבים לטובה כי חז"ל
מוכרחים להליך טוב בעדנו שלא יארע לנו רע ע"י
תקנתם שלא לתקוע בשופר **תשרי מאזנים, גז**
כשר"ה חל בשבת בוודאי נכתבים לטובה כי א"א
לדזנינו לחובה בלי השופר ודנים אותנו ביום ב' שהוא
דינא רפיא

כשחל ר"ה בשבת א"צ לתק"ש לעורר בחי' בינה כי
הש"ק עצמו בחי' בינה **תשרי מאזנים, נה**
כשר"ה חל בשבת נכתבים לטובה כי ע"י שמירת שבת
אנו מקיימים העולם ונמצא מגיע לנו בדין כל טוב
בעוה"ז **תשרי מאזנים, נט**

כשחל ר"ה בשבת נכתבים לטובה כי בש"ק יש חדוה
בגל העולמות ויש מקום לשכינה בחי' רחל להמליך
טוב בעדינו ביום ב' שהוא בחי' רחל **תשרי תקע, ז**

תשליך

ראה ערך תשליך

תפילה בר"ה

התפילה שמתפלל ביום א' דראש השנה כן יתפלל כל
השנה **תשרי מאזנים, מז**
יותר להתפלל בראש השנה על פרנסה אבל לא על
קבלת שכר **תשרי מאזנים, נא**

הטעם שמנגנים בפיוטים כדי לחזק לבות בני ישראל
שלא יעצבו **תשרי מאזנים, פו**
מחזור אשכנז שלנו מיוסד מפי רבותינו הקדמונים וגם
האריז"ל התפלל בר"ה ויר"כ בנוסה פיוטי מחזורי
אשכנז **תשרי מאזנים, צה**

ע"י התנועות וניגון של התפילות בימים נוראים כנוסח
אבותינו זי"ע נעורר רחמי שמים כמו המעשה שסיפר
הרה"ק מצאנז וכו' **תשרי תקע, טו**

מקובל ונדע כי הגה"ק מבארדיטשוב זי"ע אמר וצעק
הניגון בבכיותו בר"ה קודם יתגדל בתחילת מוסף

רמזים במה שהובא בשם קדוש א' זי"ע שאמר לפני
תקיעת שופר לשון חז"ל רחמנא אמר תקעו
תשרי תקע, יג יד

ע"י תקי"ש ניצלין מהדינים השולטין בחודשים תמוז
אב וטבת **תשרי תקע, יז**

ע"י שישראל שבים בתשובה בשעת תקי"ש נעשים
כבר' חדשה וממילא לא היה הגז"ד לרעה עליהם
מעולם **תשרי תקע, טז**

בשעת תקי"ש צריך לעורר זכות יעקב החקוק בכסא
הכבוד **תשרי תקע, טז**

העיקר בשעת תקי"ש לעורר פנימיות האדם והרוח
היוצא מהאדם בשעת התקיעה **תשרי תקע, יז** זה
להלכה אין תוקעין בר"ה בשל קרן כי קרן רומז לדינים
תשרי תקע, יט

הודוי בלחש בשעת תקי"ש אין המקטרגים יכולים
לשמוע ורק הקב"ה רואת ומקבלו **תשרי תקע, כ**
מלאכים הנבראים מהשופר הם בעלי בחירה להתפלל
ולפעול הגאולה **תשרי תקע, כב**

אף אלו שלא באו בסוד ה' לכיין הכונות בתקי"ש יוצאין
יד"ח בכוונה פשוטה לקיים מצות הבורא
תשרי תקע, כה

הקב"ה שולח שליח בר"ה ובשעת התקיעות לראות
האם ישראל מתגעגעים להגאולה ע"כ אין לישון בר"ה
עד חצות כי אז כבר נתעורר המלאך הגז'
תשרי תקע, כז

לפני תקי"ש צריך להוכיח ולתקן א"ע בדרך עשיית
מצות היינו שלא יתגאה בחם **תשרי תקע, כז**

השופר כונתו בבחי' דיקנא **תשרי תקע, כז**
בשעת תקי"ש יקבל ע"ע שכל מעשיו מהיום יהיה רק
כרצון הבורא כענין העקידה קשירת ידיו ורגליו שלא
לעשות דבר נגד רצון הבורא **תשרי תקע, ל**

התשובה בתקיעת שופר צ"ל בבחי' דכר לעשות נה"ד
לבורא ולא ע"מ לקבל פרס ועי"ז יבוא משיח
תשרי תקע, ל

הכוונה בתקי"ש אימא תוקעת שהיא הזיווג בר"ה רק
לאה עם יעקב או עם ישראל וצריכין להמתיק הדינים
בזכות המצה בליל פסח שאז הזיווג עם רחל
תשרי תקע, לב

ענין אמירת משל קודם תקי"ש [אף כי קשה מאד
אמירת משל נגד מלכי המלכים] כי עיקר המצוה הוא
שמיעת האוזן וכמור"כ המשל ענינה לשבר את האוזן
תשרי תקע, לג

רמזים בכונת התשר"ת אברהם יצחק יעקב דוד
תשרי תקע, ח טו כד

יום ב' שחרית נוהג בחדש זכור הברית
תשרי מאזנים, לג

ר"ה שחל בשבת, זבח קודש כהונשר אז בעינו
תשרי מאזנים, נח

יום א' מוסף אסומה טלולה גשומה
תשרי מאזנים, סב

בר"ה מבקשים זכרנו לחיים שע"י הנסירה גמשכין
מוהין חדשים שהם חיי המלך תשרי מאזנים, סד
יום א' שחרית, את חיל וכו' גשים בו ברך ליקודה דעם
לישר תשרי מאזנים, סה

טעם שבפיוט של ברכה ב' שמדבר מיצחק, מסיים
ה"שם' מבחינת יעקב תשרי מאזנים, סו

ליודע מחשבות ביום דין תשרי מאזנים, סז

לצופה נסתרות ביום דין תשרי מאזנים, סז

שחרית, נאפר נקמה סתרו יושר תשרי מאזנים, סח

ונתנה תוקף וכו' בשופר גדול יתקע וקול דממה דקה
ישמע תשרי מאזנים, סט

במוסף, הבן יקיר לי אפרים תשרי מאזנים, ע

במוסף, רחם מצוקיט אשר שמת תשרי מאזנים, עא

במוסף, אתה זוכר מעשה עולם תשרי מאזנים, עב

במוסף, וחותרם יז כל אדם בו תשרי מאזנים, עג

הנוסח הנכון בזכרנו לחיים הוא ב' בזכרנו וכן
בוכתבינו בספר תשרי מאזנים, עד

מוסף ר"ה היה עם פיפיות וכו' הורם מה שידברו
תשרי מאזנים, עח

שחרית יום ב', שפרן מעשיכם וברית לא תופר
תשרי מאזנים, עט

מוסף היה עם פיפיות וכו' עמך לפניך יעבירן
תשרי מאזנים, פ

שחרית יום ב' מלך עליון וכו' ראשון הוא לראשונים
תשרי מאזנים, פא

שחרית יום ב' שבטי מקראך עלה והמשל
תשרי מאזנים, פג

במוסף, ועל המדינות בו יאמר תשרי מאזנים, פד

במוסף, וה' עליהם יראה ויצא כבוד הצו
תשרי מאזנים, פה

במוסף, היה עם פיפיות וכו' עמך בפייהם יברכו וכו'
ואל יאמר פיהם תשרי מאזנים, פט

המנהג להתחיל באבינו מלכנו בקול רם מהחזירונו וכו'
או וכתבנו וכו' אינו נכון זמערור קטרוג

חרוסי אומר כי העולם שלו הצרפתי אומר שהעולם
שלו וכן חשב כל אדירי המלכים אבל אנחנו אומרים
יתגדל ויתקדש שמייה רבא תשרי ישע, לח
טעם שהש"ץ מתחיל המלך בקול רם בר"ה ויר"כ
תשרי ישע, צו

נוסח התפילה ר"ה

באין מליץ יושר מול מגיד פשע וכו' תשרי מאזנים, ב י

לפועל רחמי בדין לרחם עמו בדין תשרי מאזנים, ב

יום א' ר"ה שחרית תמוכים גדשן שה עקידה תשרי
אשר בו נפקדה תשרי מאזנים, יא

טעם על מה שייסד הפייטן בר"ה הפיוטים בברכה א'
בשמו"ע בסדר א"ב ובברכה ב' בסדר תשרי"ק
תשרי מאזנים, יא

יום א' ר"ה שחרית אנקת אסיר אז כהוכתרה
תשרי מאזנים, יב

כנ"ל תעיר ותריע וכו' אדרת ממלכה
תשרי מאזנים, יד

כנ"ל אבן חוג וכו' לבדיה תעמוד ביום זכירה
תשרי מאזנים, טו

כנ"ל אאפיד נזר וכו' חדשוהו זמר חיות
תשרי מאזנים, טז

כנ"ל ושער דישיה כעמר נקי בנקה לא ינקה וכו'
תשרי מאזנים, יז

לקונה עבדיו בדין תשרי מאזנים, יח

ללובש צדקות ביום דין תשרי מאזנים, יח

יום א' ר"ה אם אשר בצדק וכו' זאת כהתבשרה
תשרי מאזנים, כ

הושקדה בר"ה בקדושת שחרית, תשכלל היכל קדשך
תשרי מאזנים, כא

יום א' מלך זכור אחוז קרן תשרי מאזנים, כב

יום א' צדקה אקוה ממך ואוחיל תשרי מאזנים, כג

בר"ה קדושת שחרית אז ישלשו בקודש לנשפט באש
תשרי מאזנים, כד

יום א' שחרית ויצאו במ אלף וח' מאות המליצים יושר
תשרי מאזנים, כו

יום ב' שחרית כצפרים עפות כן יגן ה' צבואת
תשרי מאזנים, כז

יום ב' שחרית שומרי מצוותיו עוד ישובו לכצרון
תשרי מאזנים, כז

טעם שאומרים 'המלך' בקול רם זהרי אנו מבקשים
רחמים כבנים תשרי מאזנים, כח

היום הרת עולם תשרי מאזנים, כט

עוד יזכור לנו אהבת איתן אדונינו תשרי מאזנים, ל

רבי שמעון בר יוחאי

רשב"י היה נשמת משה רבינו אייר גל, ג. ה. יד
תכלית בריאת האדם בשביל גילוי תורת הנסתר ע"י
רשב"י אייר גל, ג
הגיד כל הליכותיו בסודות ויחודים ואף שבדרך הפשט
הם מופרכים אייר גל, ד
בירר מתורת רע"ק אותן הלכות שיוכל לפרשן
לתלמידיו אייר גל, ה
הוא בבחי' ישרי לב דעדיף מצדיקים אייר גל, ט. יג
בכה סתרי תורה שגילה פסקו למות תלמידי רע"ק
אייר גל, י
בכה סתרי תורה שגילה באים לתחית המתים והגאולה
אייר גל, ב. יג. יח. כה
מעלתו שמסר נפשו שלא יתבולל בין העמים (גם לא
בדיבור מליצת זכות עליהם) אייר גל, יד
העוסקים בחיבור הזוה"ק הוא נ"ד ועלי' לו
אייר גל, טז
בזכותו קימין עילאין ונתתאין והוא צדיק יסוד עולם
אייר גל, יח
בר"ה עובר לפני השי"ת זכות לכל באי עולם בזכותו
אייר גל, יח
טעם לקריאת רשב"י כמה פעמים בש"ס בשם בר יוחאי
בלבד אייר גל, יט
כוונת הבת קול במוצאי יו"כ רומז על רשב"י שבכוהו
יש לו פרנסה וע"י נזכה לתשובה תשרי יוה"ק, מא
כיון שקלקלנו השפע מסר הקב"ה השפע לצדיקים
ובפרט לרשב"י ועל ידיהם יש לנו פרנסה
תשרי יוה"ק, מא
רשב"י היה נשמת משה רבינו וכל שנת ביום שבע
שחל יומא דהילולא שלו באותו יום חל יום אושפיזין
דמשה תשרי ימי (ד), ד

רבי מאיר בעל הנס

אנו מישבים חיזוק א"י ע"י קופת רמבעה"נ וכידוע
שלפי ערך גתינתו ניכר חלק קדושתו באלוקי ממעל
תשרי ישע, ט
שורש קדושת ישראל ניכר בו ע"י נדבת ידו לקופת
רמבע"נ וע"כ התחילו הצינונים ודומיהם לבער קופת
רמבעה"נ שייסדו אבותינו כמו הב"י ואלשי"ך וכל
הנוגע להשחית צדקה זו הוא מיקם באורז וענשו חמור
תשרי ישע, מב

טעם שאומרים אוחילה לקל והיה עם פיפיות דייקא
לפני ועל כן נקוה תשרי מאזנים, צה
בפיוט מיסוד חכמים ונבונים מרומזים ג' אבות
שבכוחם עומדים בתפילה תשרי מאזנים, צו
במוסף, ונתנה תוקף וכו' כי הם בשר ודם אדם יסודו
מעפר תשרי מאזנים, צח
בשמו"ע ועריכת נר לבן ישי משיחך
תשרי מאזנים, צט
אבינו מלכנו קרע רע גזר דינו, הכוונה על התלמידי
חכמים שנגזר עליהם שילמדו מתוך הדחק
תשרי מאזנים, ק
יום ב' אחיתי לחנוך וכו' טוב טעם ודעת קטונתי
לחסרה תשרי מאזנים, קב
בתפלת הש"ץ הנני העני מממעש וכו' וקבל תפילתי
כתפילת וכו' ומעורב בזעת עם הבריות
תשרי מאזנים, קג
רמז למה שכתוב במחזור על תשובה תפלה וצדקה -
צום קול ממון תשרי מאזנים, קד
במוסף, ונתנה תוקף וכו' ויכון בחסד כסאך ותשב עליו
באמת תשרי מאזנים, קה
יום ב' דר"ה זהיום יפתחו ג' ספרים מנוקדים
תשרי מאזנים, קי קז
שחרית יום א' אדרת ממלכה על מה הושלכה
תשרי מאזנים, קיח
שחרית והוא באחד ומי ישובנו וכו' נורא וקדוש
תשרי תקע, ו פא
מוסף שומע קול תרועת עמו ישראל תשרי תקע, יא
באין מליץ יושר וכו' תגיד ליעקב
תשרי תקע, יא טו טז יז
מוסף ו"ה לי אתה שומע קול שופר וכו' ואין דומה לך
תשרי תקע, כא
טעם שאומרים אלו הפסוקים שהם ד"ת 'קרע שטן'
קודם התקיעות תשרי תקע, לב
טעם לאמירת מזמור למנצח וכו' קודם התקיעות
תשרי תקע, כט
ודברך אמת וקיים לעד וכו' תשרי יוה"ק, מז

ראשונים

דרך ראשונים יאמרו ההלכה בקצרה ויושר בלי שום
פלפולים ושקלא וטריא תשרי מאזנים, פא
מצינו בראשונים הרבה פעמים דברים ע"פ חכמת
הקבלה וזהו תשובה להמכחישים תורת הקבלה
תשרי מאני, הגה א'

רב ייבא סבא

רב ייבא סבא המוזכר בגמ' הוא מוזכר בזוה"ק כ"פ מראשי המקובלים האלוקיים תשרי מאזנים, פא

רחמנות

התורה ניתנה כדי לנטוע מדת הרחמנות ולעקור האכזריות מלב כל בני"י סיון חג, ז

רב

כל היכא שמוזכר בגמ' שתיק רב טעמא רבה היה לו לרב שהוא ר' אבא תלמיד רשב"י בסתרי תורה לחזק דבריו תשרי סוכת, י / שם מאני, לז

רמב"ם

לשונו וסידורו בחיבור היד החזקה נעשו ברוה"ק אדר, ז

רבי עקיבא

רע"ק בחי' הג השבועות שהוא שער הנ' והוא רומז לבחי' אחדותו ית"ש סיון חג, ה, כב

רפואה

מי שבוטח בה' ואינו מבקש מותרות ישיג רפואה לכל תחלואיו ניסן זמן, לד חדש אייר מסוגל לרפואה כיון שהצירוף הוא יקק"י אייר, ב

רדב"ז

מבואר בתשובות הרדב"ז שלמד תורה מפי אליהו תשרי ישע, לא

ר"ת אייר הם אני ה' רופאיך והיו"ד השני הכונה ליו"ד חכמה שממנה מקור הרפואה אייר, ג

ע"י הספירה בא' זר"ח שהוא ז-ק נמשך בחי' רפואה לכל החודש אייר, ה

בחנוכה זמן המשכת רפואה ממדת חכמה כי כל מקום ששמן זית מצוי, שם חכמה מצוייה ובפרט בליל ה' תיקון ההוד שמסוגל לרפואה כסלו אורה, יד

מסעודת הנוכה ממשיכים רפואה כי הם סעודות הרשות בבחי' רשות לרופא לרפאות כסלו אורה, עב

בחנוכה מסוגל לרפואת הסומא כי המצוה לראות הנרות ומסוגל לכך וכן לרפואת מצורע שהוא השורש לכל החולאים ובחנוכה מסוגל לרפואה כסלו אורה, קלד

רזב

בב"נ לא אזלינן בתר רוב סיון מודעא, ז

רוח הקודש

בכל א' מישראל שורה רוח"ק כ"א כפום מדריגתו אך רק אם הם בשמחה והיונים רצו לבטל השמחה כסלו אורה, קד

רצון

גם לרצות לעבוד את ה' הוא דבר גדול ולא כל אדם זוכה לזה אך גם לרצות שיהי' לו רצון הוא דבר חשוב וגם זה מעכב היצאה"ד תשרי זמן, לד

על הרצון לעשות רצונו ית"ש ל"ש לומר מי הקדימני ואשלם כי הרצון נוהג לבנ"י במתנה שיהי' לו הבחירה אדר שקלים, ז

רופאים

הראשונים שכמה מהם היו רופאים לא הלכו לבתי און ללמוד רק למדו חכמת הרפואה מפי רופאים וספרים תשרי שובה, ח

אם נסמוך על רופאי האליל ימצא שרובנו נאכל ביום הכפורים ע"כ אסור לסמוך עליהם שראשם מאל כפירה ואיסור כרת לצחוק בעיניהם תשרי שובה, כא

רש"י

רוב פירש"י עמ"ס תענית נתחבר מאחרים סיון חג, יז כל לשון רש"י עפ"י סוד וטובא גניז בגויה בכל אותיותיו בפ"י לאין שיעור וערך תשרי סוכת, מז

רחל

אנו מעוררין זכות רחל בר"ה כיון שהבטי לה הקב"ה ושבו בנים לגבולם תשרי מאזנים, טו

מעשה ברחל שבאת מהשמים להציל את הרה"ק ר"מ מטשארנאבעל ממאסר תשרי תקע, כה

רחל לא כעסה כשהעבירו שאול ממלכותו והעבירוהו לדוד שהוא מזרע לאה ובלבד שיתקרב ביאת המשיח תשרי תקע, כח

רשעים

הרשעים המתחדשים בזמנינו טוב לנו שימירו דתם ויהיה לנו מנוחה מהם תשרי מאני, י"ב (בהג"ה)

לפני חג השבועות צריך האדם להשפיל א"ע וע"י זה
 יזכה לקבלת התורה **סיון ז**
 בשבועות הוא תיקון היסוד ע"י התורה וממילא בהל'
 אז הגאולה **סיון חג, מז**
 שבועות בחי' עץ חיים ומחללו ח"ז מחלל החיים
סיון חג, נד
 ע"י המסוי"נ לקבלת התורה נמתקים הדינים של טפה"ע
סיון חג, נו
 הז' כשבים שמקריבים בשבועות הם מדת מלכות
 תושבע"פ **סיון חג, נח**
 מי שהוא במדרגה גדולה זוכה לשמוע קולות וברקים
 בחג השבועות **סיון חג, סז**
 בחג השבועות יצא הפסק לטובה שנגאלו כי הוא זמן
 כבוד התורה ואף שאין אנו ראויין מ"מ יעשה נא למען
 כבוד תורתו **סיון חג, סח**
 בשבועות שהוא בחי' זכרון הוא הזמן להמשיך זכירה
 בתורה על כל השנה **סיון חג, ע**
 בשבועות הוא זמן יחוד ופקודה לטובה מהתיקונים
 שהיו בספה"ע **סיון חג, ע**
 בשבועות בכל שנה מתעורר הבחי' שהיה בחר סיני
 שמרוב דביקות בתורה נמאס הגשמיות **סיון חג, פד**
 בשבועות אין שולטים הקליפות ע"כ הוא בחי' עץ חיים
סיון חג, פט
 אף אם לא תיקן מעשיו בימי הספירה אל יפול ברוחו
 בשבועות רק יקבל עול תורה מהיום והלאה
סיון חג, צ
 טעם על מה שנוהגין הצדיקים להאריך בשבועות
 בברכת אהבה רבה **סיון חג, צג**
 בא"י עושיין חג השבועות ביום ג' ולא ביום ז' ומוכח
 דגדול שאינו מצווה ועושה **סיון זמן, א**
 יו"ט ב' דשבועות אינה מטעם ספק דהא שבועות
 לעולם נ' יום אחר פסח, ונקבעה רק ואטו שאר יו"ט
 ומש"ה אין דינו חמור כשאר יו"ט ב' **סיון זמן, ב**
 שבועות לא נכלל בהקללה דמועדיכם שנאה גפשי כיון
 שהוסיף משה יום א' מדעתו **סיון זמן, ג**
 ב' ימים דשבועות הם כיומא אריכתא כיון שבשעת
 קבלת התורה העמיד משה החמה ג' ימים
סיון זמן, צח
 טעם לסדר קריאת התורה ביום א' וב' דשבועות
סיון זמן, ו
 טעם שנקרא זמן מתן תורתנו ולא זמן קבלת התורה
סיון מודעא, ג
 בשבועות כו"ע מודי דבעי לכם כיון דצריך הנאה
 גשמית כדי שיחול הקנין בין בני"ה לה' **סיון מודעא, כא**

בחדש אדר שהוא זמן מחיית עמלק צריך בפרטות
 לזוהר מהתחברות עם רשעים אדר שקלים, יג-יד
 צריך האדם ללחום נגד הערב רב הרשעים ואל ירתע
 מלהילחם מחשש גאווה אך יזהר לעשותו לש"ש
 אדר זכור, יג

ש

שאל

הכוונה ביום מ"א לספירה שאל שבשאל והיינו יסוד
 שביסוד **ניסן עמר, יד**
 השבוע השישית שהוא כנגד יסוד הוא כנגד שאל מלך
 השישי מז' מלכין דמיתו **ניסן עמר, טיד**
 מרדכי תיקן במחיית המן תיקון היסוד מה שלא קיים
 שאל במחיית עמלק שפגם ביסוד **ניסן עמר, יד**
 זכה למלוכה בזכות זקנו שהדליק נ"ח לרבים וחנוכה
 ופורים כלולים זב"ז ע"כ נצטוה במחיית עמלק
 שהשלימוהו מרדכי ואתה בפורים כסלו אודה, קל
 נשמת שאל חי' מז' מלכין דמיתו ע"כ לא נמשכה
 מלכותו ונמצא לע"ל כשיתוקן הנצוצין יקום שאל
 למעלה ראש ויקבל שכרו ויומלך ביחד עם דוד על בני"
 אדר זכור, ד
 שאל זכה שמרדכי שהי' מזרע שאל ישלים ענין
 מחיית עמלק שלא תיקן שאל **אדר ימי, לו**

שבועות

כללי

המדרגות שמשגיגים בחג שבועות זה רק ע"י יציאת
 מצרים **ניסן אגדתא, כז**
 בימי שבועות חוזרים הארות שהיו בימי פסח ע"י
 ספה"ע **ניסן אגדתא, סט**
 בשבועות חוזרים האורות שהיו בפסח ע"י עבודתו
 בספה"ע **ניסן זמן, ו יח**
 בשבועות מעצרים ומאספים כל העבודות מפסח
 וספה"ע **ניסן שפת, כ**
 בחג השבועות אל לו לאדם להתגאות בעבודתו בימי
 הספירה **ניסן עמר, טו**
 ע"י התשובה בימי ספה"ע וקבלת התורה בשבועות,
 תהיה הגאולה בשבועות **ניסן עמר, יז**
 חג השבועות נקבע ביום ו' סיון ולא בז' (כקושיית
 המג"א), כי עיקר המצוה היא ההכנה אייר פסחא, יב
 רמז לקריאת פי' במדבר תמיד לפני שבועות סיון, ד-ה

ושבועות הוא דלידת יששכר היה בחנוכה והורתו בליל שבועות, ע"כ מסבבים על הפתחים בחנוכה כי בשבועות כ' מסת נדבת ידך וכו' ובשבועות הוא יו"ט זא"א כסלו, ב

להנ"ל שיש שייכות חנוכה ושבועות יורמו שכסלו חודש ג' בחורף וסיון חודש ג' בקיץ ושניהם מדה הג' תפארת כסלו, ג

בחנוכה הוא גמר החותם מש"ע והיחוד משמ"ע נמשך עד שבועות, וע"כ שפיר יש שייכות חנוכה לשבועות, וכן מצינו עוד כמ"פ שייכות חנוכה לשבועות וזה מ"ש זמ"א לאכול מאכלי חלב בחנוכה מעין שבועות כסלו אורה, ז

חנוכה הולך בקוטב א' עם שבועות ע"כ העיבור עם יששכר (שורש לומדי התורה) ה' בשבועות והלידה בחנוכה קמג

פסח הוא הכנה לשבועות וכיון שכ' רש"י שפורים ופסח כחד חשיבי נמצא שפורים הוא הכנה לשבועות אדר, י ענין התיקונים וההמשכות בחנוכה תלויים בקבלת התורה בשבועות כסלו אורה, קלב

ליל שבועות

אין ליטון בליל שבועות להורות שצריך ללמוד תורה גם בלילות סיון חג, נג

חיי ומאורעות האדם של כל השנה תלויים בעבודתו בליל שבועות סיון חג, כא

ענין וכוונת המקוה באשמורת הבוקר של שבועות סיון חג, כג. כב. עט

הלימוד בליל שבועות צ"ל בעיקר תושבע"פ אך גם תושב"כ סיון חג, כג. לה

אין ליטון בליל חג שבועות כיון שהוא בחי' עתיקא כתר סיון חג, לד

אין ליטון בליל שבועות כיון שבנ"י חסרו אז בשעת מתן תורה במדת לילה סיון חג, לח

מאכלי חלב

רמז וטעם למאכלי חלב שאוכלים בשבועות סיון חג, ו. זח-זו

הענין לאכול מאכלי חלב בחנוכה דוגמת שבועות כי בחנוכה הוא השלמת החותם מהו"ד והיחוד נמשך עד ז' דפסח בו יולדת בצער ומשם עד שבועות בבחי' יולדת בריוח כסלו אורה, ז

עשבים ואילנות

רמז למה שהיה המנהג להעמיד אילנות בשבועות בבתים ובביהכ"נ סיון חג, מה

כעת אין להעמיד אילנות בשבועות סיון חג, מח

בחג השבועות מורה שער החמישים לבחי' כתר א"א סיון חג, ג. כט

בחג השבועות נעשה כתר א' לכנס"י וקוב"ה סיון חג, ב

עיקר קבלת התורה בשבועות הוא לימוד ע"מ לעשות סיון חג, ח

אם יטהר האדם עצמו בימי הספירה בסוד הד"ם לעשות ממנו אד"ם יזכה לחג השבועות בגודל קדושתו והארתו סיון חג, י

בחג השבועות אין שום יניקת חיזונים רק כולו לה' חסדים בשמי רום סיון חג, יב

בחג השבועות כו"ע מודים דבעינן לכם כיון שעירר עבודת ה' היא בגשמיות סיון חג, טו

טעם שבועות נקרא עצרת בדחז"ל סיון חג, טז-יז. כא, לו

שבועות הוא הסיום של ימי פסח ע"י ספה"ע סיון חג, יז

שבועות הוא ר"ה לפירות האילן כי אז נראו הפירות והריוח מבנ"י ע"י קבלת התורה סיון חג, חי

בשבועות בא קרבן מנחה מחמץ כי לפי מעלת החג אין מזיק החמץ סיון חג, יט. פה

בשבועות זה זמן השפעת בני חיי מזוני סיון חג, כ

בזיווג דשמיני עצרת נמשך עד ז' של פסח שאז הלידה בחי' קטנות ובשבועות גמר הלידה בחי' גדלות סיון חג, כא

אף מי שעדיין לא תיקן מעשיו כראוי אך עכ"פ יודע חשבון נפשו מה שצריך תיקון יכול לשמוח וללמוד בליל שבועות סיון חג, כד

רמז לשני כשבים המקריבין בשבועות סיון חג, כט

שבועות בחי' נשר יעיר קינו ומשם יבא השפע לרחף עלינו סיון חג, לד

בשבועות אנו ממשיכים האורות של היו"ט ע"י התפילה סיון חג, לו

אף שבשבועות העליו' בדיקנא כמו בשבת מ"מ הוא תלוי בעבודתינו בימי הספירה סיון חג, לח

שבועות זמן מתן תורתנו שמזמינים קבלת התורה ללמוד וללמד ולקיים לכל השנה תשרי סוכת, מא חג השבועות קבלת התורה הוא בבחי' יצחק גבורה תשרי סוכת, מז

בעצרת כו"ע מודי דבעי לכם לאשר מרגישין רוממות קדושת התורה והיו מתבטלין ממש במציאות ע"כ צום לאכול תשרי יו"ק, לב

מזל כסלו קשת שהוא בגי' חג השבועות וזאת חנוכה עולה תאומים שהוא מזל סיון והשייכות דחנוכה

העולם בכ"ה אדר אך מר"ח נמשכים כבר החסדים,
וזהו מח' ב"ש וב"ה האם בא' בשבט או בט"ו בו הוא
ר"ה לאילנות **שבט, ג-ד**

ביאור מ"ש בספר יצירה המליך שב"ט בשנה וקורקבן
בנפש זו"י **שבט, ה**

בט"ו בשבט הוא מ' יום קודם יצירת הולד היינו בריאת
העולם בניסן, זמכרזין אז מי יהי' בן זוגו דהיחוד
בחודש ניסן ופסח **שבט ה / שם פרי, ג**

תמונת הדלי, שהוא מזל שבט, מראה בחי' ידידה לצורך
עליי' וזהו מדת מרע"ה העניו שמוריד א"ע למטה כדי
ללמד תורה ושפע לישראל וזה התחיל בחודש שבט
שבט, ז

בחודש שבט שהוא מזל דלי מסוגל להמשיך פרנסה מן
תבאר שאין אבן נגף המעכב השפע **שבט, ח**

מכת ארבה הי' בחודש שבט ע"כ תמיד קוראין פ' בא
בתחילת שבט **שבט, ט**

בט"ו שבט צריך להתפלל על אתרוג כשר ומהודר
שבט פרי, א

נהגו להרבות בפירות בט"ו בשבט ולבודך פרי העץ
שהוא מ' יום קודם יצירת העולם ואז עלה ברצון
הקב"ה לברוא העולם ורצון אותיות צנור שנמשך זרך
צנור חוט השדרה עד היסוד ופרי העץ הוא ביסוד,
וע"כ מסוגל בו להמשיך בנים **שבט פרי, ב**

ט"ז בשבט הוא מ' יום קודם בריאת העולם ומכרזין
בת זוגו שיוגמר בפסח היחוד, והוא רק הכנה לימי
הפסח וע"כ הוא מסוגל להמשיך בנים כמו שבהור"ר
שהוא רק הכנה לשמ"ע מסוגל לזה **שבט פרי, ג**

שבת

אף שהארת שבת בא שלא ע"י מעשינו צריך האדם
לטהר נפשו מעש"ק **סיון חג, טז**

זמן בפ' אתה הוראת שאומרים קודם הוצאת ס"ת
בשבת **סיון חג, לג**

ע"י שמירת שבת ביום מתן תורה חל הקנין בין הקב"ה
וישראל **סיון מודעא, יד**

בזכות שמירת שבת מועיל תשובה **תמוז ימי, ח**
בשעת סעודת שלישית הוא עת רצון וישועה
תמוז ימי, טז

בחי' שבת נסתלק לעילא כשישראל הוסיאט
תמוז ימי, כז

הפוגם ביסוד פוגם בבחי' שב"ת **תמוז ימי, ח**
קבלת התורה היתה בשבת, כי בזה ששמרו בני' שבת
זו מוכח שקנין התורה היה ברצון **סיון מודעא, יד**
יש שייכות מיוחדת לכל פרשה שקורין בשבת רק

רות

קורין מגילת רות בשבועות, (יום לידתו ופטירתו של
דוד) כי רות אמה של מלכות בית דוד ניסן אגדתא, צה
טעם לקריאת רות ביום ב' שבועות דייקא כי אז הוא
היא"צ של דוד **סיון חג, צד**

טעם לקריאת מגילת רות בשבועות **סיון חג, לג, לו**

קרבנות

בשבועות בא קרבן מנחה מחמץ כי לפי מעלת החג
אין מזיק החמץ **סיון חג, יט. פה**

רמז לשני כשבים המקריבין בשבועות **סיון חג, כט**
הז' כשבים שמקריבים בשבועות הם מדת מלכות
תושבע"פ **סיון חג, נח**

נוסח התפילה

פ' פיוט יום ג' דשבועות כאשר נגלית לאבותינו
סיון חג, לא

פ' פיוט יום א' דשבועות לא תנאף אף בספק
סיון חג, לה

פ' פיוט יום א' שבועות אז בכתב אשורית וכו'
סיון חג, מא

פ' פיוט יום א' שבועות עולם הוכן באות שני וכו'
סיון חג, מב

פ' פיוט יום א' שבועות תפלתם קח **סיון חג, נז**

פ' פיוט יום א' שבועות ותזכה פני צח וכו' **סיון חג, ס**

פ' פיוט יום א' שבועות לכלולים השמעת מילך
פ' מה שאומרים זמן מתן תורתנו **סיון חג, ה-ז**

ביאורי האקדמות

ביאור מאמר צבי וחמיד ורגי **סיון חג, יג. פג**

ביאור מאמר מטילי בי' חינוגא וכו' **סיון חג, סג**

ביאור מאמר תאין ומתכנשין כחיזו אדותא **סיון חג, ס**

ביאור מאמר יקרא ויאי את אין וכו' **סיון חג, עב**

ביאור מאמר קבל יקר טוטפתא **סיון חג, פב**

ביאור מאמר עליה דמזי דין הוא **סיון חג, צב**

ראה עוד ערך קבלת התורה

שבט

בחודש שבט שמזלו דלי התחיל משה שהוא בחי' דלי
לבאר התורה לישראל שמזלן ע"י הדלי **שבט, א**
בחודש שבט נמתקו הדינים של חודש טבת ועיקר
התגלות החסדים הוא מט"ו בן, מ' יום קודם בריאת

בשביל שלא שמרו ישראל שבת ניתן כח בהמן ואחשורוש להתגבר עליהם

בששת ימי המעשה צריך הכנה רבה לקבל האורות שמושפעים ממילא ביום השבת

אף שהעוה"ז נפל בחלקו של עשיו מ"מ ע"י שמירת שבת אנו מקיימים העולם ומגיע לנו חלק בה כסלו אורה, ט

ענין הדלקת נר שבת לגרש הס"א וצריך לכוין זה בהדלקתה כסלו אורה, טז

בשבת הסעודות המה בבחי' אצילות ע"כ המה חובה כי אין חשש ממגע הס"א ע"כ אפי' האוכל יותר מכדי צורכו אינו הולך לחיצוניים כסלו אורה, כ

בשבת ז"א ונוק' עולים בחיק אר"א בבחי' אימא למעלה מז"א אמנם אנו למטה צריכים רחמים שלא ישכחנו בעלותו כסלו אורה, פג

עיקר התורה שמירת שבת ומבלעדה אין דין יהודי ניסן שבת, כב

זהו צורך נפשינו למחות נגד מחללי שבת בפרהסיא ניסן שבת, כב

ישראל ניצלו בקריעת ים סוף ע"י ששמרו שבת במצרים ניסן שפת, ג

ע"י שמירת שבת זוכים לקדושת מדת היסוד ניסן שפת, ג

שבת הוא בעצמותו מוחי אבא שהוא דכר ניסן אסרו, א

ביאורי תפלות וזמירות

רמז בפסוק אתה הראית וכו' שאומרים בהוצאת ס"ת בשבת סיון חג, לג

פ"י בזמר רבון כל העולמים הנאמר לביל שבת ושיתי ה' לקראתי ניסן שפת, טז

פ"י בשיר אנעים זמירות המשילוך ברוב חזיונות סיון חג, פח

פ' בזמר יום שבתון ברוך הנותן ליעף כח סיון חג, כו

פ"י בזמר הנ"ל ובאו כולם בברית יחד סיון חג, כז

פ"י היתה כאניות סוחר תמוז ימי, ה

אסדר לסעודתא בצפרא דשבתא וכו' אלול ימי, כא

צווחין אף עקתינ וכו' אלול ימי, כא

כשהל ס"ו אייר בשבת אומרים צדקתך במנחה אייר פסחא, יב

שבת הגדול

לומר הפטורת וערבה לה' וכו' בכל שבת הגדול ניסן שבת, ח

לשבת שקוראין בה לפי הזמן התוא וזה ענין ההתעוררות שנעשה בשבת שירה הגם שאין זמן קריאת י"ס תמוז ימי, ב (הגה)

ענין הי"ג חלות להמשיך לקבל הארה מ"ג מן י"ג נימוסין דשערי א"א אלול ימי, ב

אם שומרים השבת כראוי מתחיל הסליחה מש"ק לפני סליחות תשרי סליחות, ו

בשבת אין שליטה לדינים והיצונים כלל תשרי מאזנים, נה (בהג"ה)

בשבת הוא זמן תיקון היסוד תשרי מאזנים, נו

שבת הוא בחי' פ"פ ומיד בתחילת ליל שבת חוזרין במקומן תשרי מאזנים, נט

ע"י שמירת שבת אנו מקיימים העולם ונמצא ממילא שמגיע לנו כ"ט בעוה"ז תשרי מאזנים, נט

צריך לקבל השבת באימה ובבושת תשרי מאזנים, קט

בשבת וביו"ט צריך לעשות המצוות מאהבה ולא מיראה תשרי תקע, לו

מה שנעשה אצל בנות ישראל היתר סדיקת שעדות בשבת הוא חילול שבת וחילול ה' גדול תשרי שובה, ח

התשובה בשבת ע"י עונג שבת ושמחה נעשית מאהבה ועדיף יותר מתענית וסיגופים תשרי שובה, יג

שבת היא מוחי אבא ע"כ הוא בחי' יראה ויו"ט היא חזי אימא בחי' אהבה וע"כ יש מצות שמחת יו"ט תשרי סוכת, יב

בזמירות ברוך הוא אלוקינו וכו' כרחמיו וכרוב חסדיו הגדיל לנו תשרי ערבה, ב

בזמירות ונחיה מכובדים בעיניך ובעינו כל רואינו תשרי ערבה, ד

מבכה על המצב במדינת אמריקע שהאנשים חושבים שא"א לשמור שבת ולהתפרנס בכבוד ורובם מחללים שבת תשרי ישע, יא

ענין הדלקת נר קידוש ותפילות שבת דק למען הדלקת נרו של משיח והגאולה תשרי ימי (הושענות), ו

ר"ה שחל בשבת קדושת השבת משלים ותיקוני שופר שך לא גילה לנו הארז"ל איך יושלם זה תשרי ימי (ג), ד

בשבת הכוונה בלחם משנה להמשיך בחומ"ז ריחוי מלח"ם גי' מזלא וגם להמשיך מהמדה הי"ג מהי"ג מדות כסלו אורה, ה

אף שנימא שלעשיו נחלק עוה"ז מ"מ ע"י שמירת שבת מגיע לנו חלק כי שמירת שבת מקיים העולם ולולא זה היה נחרב כסלו אורה, ט

אף שלא יכול כ"א לקיים תרי"ג מצות מ"מ שמירת שב"ק שקול כנגד כל התורה כולה אדר שקלים, יא

שבת החודש

דאה ערך ארבע פרשיות / פרשת החודש

שבת זכור

דאה ערך ארבע פרשיות / פרשת זכור

שבת פרה

דאה ערך ארבע פרשיות / פרשת פרה

שבת שקלים

דאה ערך ארבע פרשיות / פרשת שקלים

שובבי"ם

מחמירין ביותר בתענית בשנת העיבור כי הוא מסוגל לתיקון עון היסוד **ירחים, ח**
 ביאור בזין תענית שובבי"ם בעש"ק **טבת צום, א**
 ימי השובבי"ם מסוגלים לתיקון פגם היסוד ע"י תשובה מאהבה שנעקר החטא מתחילתו שהי' בבחי' שוב"ב ומעשה נעדרת **טבת שזבו, א**

שזנא

שזנא כשר לעדות שיש לישדאל חזקת כשרות **ניסן אגדתא, קיד**

שופר

דאה ערך ערך ראש השנה / שופר ותקיעות

שחיטה

ישראל קיימו מצות שחיטה לפני מתן תורה אך היו אסורים לאכול מזה אחרי שקבלו התורה **סינן חג, נה**

שידה

אנו קוראין השירה ביום ז' פסח, אף שרק ביום ח' היה הנס כיון שבאותו הלילה לא היה חשך ונחשב כיום אחד **ניסן שפת, ט, פה**

שיתסר ושיבסר

דאה ערך פורים/שיתסר ושיבסר

הוא בבחי' יוהכ"פ שאם עשה תשובה הקב"ה מוכל לו **ניסן שבת, ט**

דורשים מוסר ותוכחה לעורר תשובה כיון שהוא בחי' יוה"כ **ניסן שבת, ט**

צריכין לדבוק במעשים טובים ולהזכיר זכות אבות להתפלל על הגאולה **ניסן שבת, טז**

פי' לפיוט לשבת הגדול אבוא בחיל להתייבה **ניסן שבת, כד**

פי' הפיוט לשבת הגדול בשביל הפרחים שלא ישנו **ניסן זמן, טו**

פי' מפיוט לשבת הגדול מעדני מלך אוכלים **ניסן זמן, טז**

טעם שנקרא שבת הגדול

יום י' בניסן הוא כנגד חודש העשירי טבת וצירוף השם של טבת יוצא מהפסוק גדלו לה' וכו' אותיות גדול **ניסן שבת, ב**

ביום ההוא נצטוו שימנו על הקרבן אנשי ביתו ושכינו וה"ז גמ"ח ואחז"ל 'שגדולה' מן הקרבנות **ניסן שבת, ג**

ע"י הקרבן פסח ביום זה משכו ידיהם מע"ז וע"ז אמרו חז"ל 'גדולה' מצוה שכל המודה וכו' כאלו מודה בהקב"ה **ניסן שבת, ד**

ע"י ששמרו השבת הזה בכל פרטיו ניצלו מחטא ע"ז ונתפרסם כמה 'גדול' השבת **ניסן שבת, ה**

הגאולה שהיה' בפסח בא ההתעוררות בשבת לפניו בשמים ממעל וע"ז אחז"ל דבר 'גדול' מעשה מרכבה **ניסן שבת, ו**

בזה שלקחו השה לעיני ממצריים ושתקו יצאו מכלל עבדים שאין להם קנין, וקנו השה ונעשו בבחי' 'גדול' שיש לו זכייה **ניסן שבת, ז**

הקב"ה דוצה שבני ישראל יתעוררו מעצמם לשוב אל ה' כדוגמת 'גדול' ולא קטן שאינו עושה מעשה עצמו **ניסן שבת, ח**

לומר הפטורת ועדבה לה' וכו' בכל שבת הגדול **ניסן שבת, ח**

הוא בבחי' יוהכ"פ שנקרא שבתון **ניסן שבת, י**

אז התחילו בעשיית מצוות שנקראים בדברי חז"ל 'גדולה' **ניסן שבת, טז**

בליל א' דפסח באין מוחין 'דגדלות' ובשבת שלפניו באים החשפעות לכך **ניסן שבת, יח**

אנו מצפים שהגאולה תהי' בפסח ואז 'תגדל' שם ה', וההשפעות באים בשבת לפניו **ניסן שבת, יט**

השבת עיקר היהדות וע"כ צריך שיהיה 'גדול' בעינינו ולבינו **ניסן שבת, כב**

משבת הזה צריך לצאת מתועבות מצרים ולשוב בתשובה מיד כמו 'גדול' שיכול לתקן מעשיו מיד **ניסן שבת, כג**

שכחה

הפוגם במדת היסוד גורם שכחה ניסן זמן, כא
מי שלומד תורה לעשות נ"ר לה' אינו שוכח לימודו
אייר, א
ע"י שחוזרים ק"א פעמים מחלישין כח המ"ס שר של
שכחה אייר, א
העיקר לישראל הוא הזכרון ובמצרים ואחשורוש רצו
להגביר יבנ"י כח השכחה שישכחו מתגאולה
אדר ימי, כה
מצות ציצית, תפילין, מזוזה, מילת ונר חנוכה הם נגד
השכחה כסלו אורה, יז

שכינה

אין שמחה להשכינה כליל פסח כי אז הוא יחוד השלם
ניסן זמן, ה
השכינה היא כדוגמת סוחר שמביאה למטה השפע
לבנ"י ולעומתה מוליכה למעלה התורה ומצוות
שישראל עושים תשרי סוכת, יא
השכינה הק' אזלת בגלותא מדוך לדוך ומפלן לפלן
אתתרכת מבעלה ומבנ"י ואין לה מנוחה כביכול
תשרי ישע, נו

שכר מצוה

על מה שאין אדם חייב עפ"י דין ומכניס עצמו לחיוב
מקבל שכר בהאי עלמא סיון מודעא, כה
על זריזות המצוה מגיע שכר גם בעוה"ז
סיון מודעא, כה
על מצוה דרבנן מקבלין שכר בעוה"ז ניסן אגדתא, לח
אף שבמצוה מעשיות אי' במדרש שאין מגיע לאדם
שכר מטעם מי הקדימני ואשלם מ"מ על הרצון לעבוד
ה' ל"ש זה אדר שקלים, ו
אף שאין לבקש שכר מצות מ"מ לבקש שע"י המצוה
יהי' התקרבות הגאולה מותר ומצוה לבקש
אדר שקלים, יט
אף שיכול להיות ברכה זה שמקבלים שכר על קיום
המצות מתוך הדחק מ"מ זהו נסיון גדול ומבקשים
שיהי' ברכה נראית ונגלית אדר ימי, סג
אסור להתפלל בראש השנה על קבלת שכר בעולם
הבא תשרי מאזנים, נא
אם ישראל נותן במתנה שכר המצות להקב"ה אין
הס"א יונקת מהם אף קודם שתקן מעשיו כדאר
תשרי תקע, כה
שכר המצוות הם לפי ערך העבודה כי זולת זה הוא
נהמא דכסופא תשרי סוכת, כז

שלוח הקן

מותר לתפוס הצפור מיד שתצא מידו כי כל התיקונים
דקן צפור שמעורר רחמים על כנס"י נעשה מיד
במהירות תשרי מאזנים, כז

שלום

שלום העמים (ע"י הפעלקערבוג"ד) לא הביא שום
טובה לבנ"י אדרבא זה גורם צרות לישראל
תשרי סליחות, נה

שלמה המלך

שלמה המלך בעת שגלה ע"י אשמדאי צעק אני שלמה
תשרי ישע, ע
בחודש חשון יהיה בנין בית המקדש לעתיד לבא למי
שנתבייש החודש בימי שלמה
תשרי סוכת, ט / כסלו אורה, כז
שמיני עצרת הוא כנגד שלמה ע"כ בירך אז שלמה את
העם והם בירכוהו תשרי זמן, ח והגה
שמ"ע הוא כנגד שלמה והוא נתעלה עד בינה יובל
העליון, וכן רומז על בינה העליון תשרי זמן, יב

שלוש רגלים

הג' רגלים כיון שהם ע"י אתערותא דלתתא, צריך
ליזהר שלא יבטל זהנו לריק ניסן זמן, יד
אף שהם ע"י עבודתינו, הם ג"כ תלויים בהולת חסדו
עלינו ניסן זמן, יח

שמאי

שמאי בחי' גבורה ועבודתו היתה גדולה כ"כ שהיה בכל
עת פוסל את עבודתו הראשונה סיון חג, ח

שמואל

טעם שהחשמונאים הזכירו זכות שמואל בתפילתם
כסלו אורה, מג
שבחו של שמואל הוא שהקריב קרבנו בחי' טלה חל"ב
בלתי נגיעה והנאה גשמית כלל, מרביעית דם הבהמיות
והגשמיות תשרי ישע, קלה

שמות הקודש

ע"ד הוא שם הבטחון תמוז ימי, לט
שד"י הוא שם היסוד תמוז ימי, ח
מזל תשרי מאזנים גי' ב"פ שם אכדט"ס שעל ידי זה
השם אנו זוכים בדין תשרי מאזנים, א

שמיני עצרת

מאמרים כלליים

בשמיני עצרת הקב"ה מעורר אותנו בתחילה לפני שנתעורר אליו **אלול ימי, טו**
 עיקר עבודתינו בימים טובים בתשרי להגיע ליום הנרצה יחודא שלים שמיני עצרת **אלול ימי, טו**
 בשמיני עצרת מאספים ומעצרים כל העבודות מחודש תשרי **ניסן שפת, כ**
 בשמ"ע דנין על פגם היסוד כיון שהוא זמן אהבה ויכול לשוב בתשובה מאהבה **תשרי מאזנים, נו**
 אם נשוב מר"ה עד עד שמ"ע בחי' הנשיקין בק כנס"י להקב"ה אז נגאל **תשרי תקע, לד**
 הוא כנגד שלמה ע"כ בירך שלמה את העם והם בירכוהו ביום שמ"ע **תשרי זמן, ה והגה**
 הוא כנגד שלמה והוא נתעלה עד בינה יובל העליון וכן שמ"ע רומז על בינה העליון **תשרי זמן, יב**
 שמיני עצרת הוא זמן קבלת תפלות כיון שעי' שמחה של מצוה בא האור מקיף וגם שהוא יחוד השלם וצדי סוכת, ג
 טעם שמ"ע נקרא יומא דיעקב כי יעקב מטתו שלימה ונקראים בני"י על שמו ואנחנו בניו שלא חלק ה' לשום שר ולזה רמז שמ"ע אחרי שמכניע בסוכות הע' שרים וע"כ בשמ"ע הוא רק פר א' לישראל ולא לאו"ה חלק בו **תשרי זמן, ג**
 היחוד בשמ"ע הוא דוגמת התחתונים אשר מתקשטת הכלה בכל הקישוטין ובעת היחוד פושטתו, כן בימים הנוראים וימי הסוכות בכל המצות עשינו קישוטין שונים ובשמ"ע היא היחוד בקירוב בשר נביכול שניחוד לבבינו לאהבת ה' **תשרי זמן, ח**
 בשמ"ע אנו שמחים על שמחנו בז' ימי הסוכות וזה סימן שלא היה שמחה גשמיות כיון שבשמחה גשמית יש חרטה אח"כ **תשרי זמן, ו**
 ביום שמ"ע שהיא זיווג ישראל עם רח"ל מתבטלים כל הקליפות והשפע בא ישר לישראל בלי אבן נגף **תשרי זמן, י**
 היחוד בשמ"ע נעשה ע"י ההכנה בהו"ד שעושים אז הכלי זרע ליחוד ע"י הערבה **תשרי זמן, יח-ט**
 בשמ"ע (או שמח"ת בחו"ל) שקורין פ' זאת הברכה הוא באר הכולל נביעו דאורייתא לאשקאה כל השנה ופרשיות' לטובה ע"כ חשב בזוהר רק נ"ג פרשיות אף שיש נ"ד שהם קורין בשבתות ושמ"ע היא שורש הכל **תשרי זמן, כב**
 בשמ"ע שמסיימין תושב"כ יש להתחיל ללמוד בהתמדה תושבע"פ בפרט שהלילות מתארכות וזמן לימוד תושבע"פ בלילה **תשרי זמן, כה**

בר"ה אנו זוכים בדין ע"י השם הקדוש אכדט"ס אך השם אינו יכול לפעול אם אין אנו מתקנים מעשינו **אלול ימי, ה / תשרי מאזנים, א**
 בגלות אנו נסמכים בעיקר על השם אכדט"ס **אלול ימי, ה**
 השם רא"ה מסוגל למי שטועה לעלות על דרך הישר ע"כ מתחיל חודש אלול בפרשת ראה **אלול ימי, יט**
 כל העלאת ניצוצות הוא ע"י שם מ"ב **ניסן זמן, כב**
 שם לר"ד מסוגל לרדוף שונאי האדם ולהכניעם **ניסן זמן, כז**
 בכח שם א"ל יוכל האדם לנצח היצה"ר **ניסן שפת, כד**
 בער"ח אייר צריך לכון בספירה השם קר"ע ש"טן **ניסן זמן, יא**
 ביום מ"ה (ר"ח סיון) לספירת העומר צריך לכון וירא"ו ושמ"ע **סיון, א**
 ע"י הספירה בא' דר"ח סיון שהוא י"ק נמשך בחי' הפואה לכל החודש **אייר, ה**
 בזכות השם 'תם' ונעלם שמו אותיות איום שמפחיד על החיצונים נזכה בדין **תשרי מאזנים, ל**

שמחה

לשמחה שהיא בעולם הבינה אפשר להגיע רק ע"י תשובה אילאה בחי' בינה **אלול ימי, ג**
 מי שאינו יכול לסגף עצמו תשובתו ע"י עשיית מצות הרבה בשמחה **אלול ימי, ו**
 עיקר זכות העבודה היא ע"י שמחה וטוב לבב **תשרי סליחות, יז**
 כל המצוות אפי' אותם שהם בדרך יראה צריך לקיימם בשמחה **אייר גל, כד**
 חיוב השמחה הוא ענין גדול כי אנו רואים שאפי' יראי ה' המתחרטים על עונותיהם אינם שבים על שלא עבדו ה' בשמחה כי זה מעצת היצר שלא להתכפר להם עון זה **אדר, יד**
 היונים רצו לבטל השמחה מבנ"י ועי"ז יסתלק מהם הרוח"ק השודה בכל ישראל כי אין רוח"ק שורה אלא מתוך שמחה **כסלו אורה, קד**

שמחת בית השואבה

שמחת בית השואבה הוא בחי' אימא עילאה שהוא בחי' חג הסוכות **תשרי סוכת, ח**

שמיטה

ענין השמיטה להורות שכל ז' מערכות הכוכבים והשמש והירח הכל בכוחו ית"ש **סיון חג, א**

יר"כ אך בעש"ת היא הכנה לימי המשפט ודין ובסוכות היא זמן שמחתנו ועי"ז נמתק ההות"ם ברחמים תשרי זמן, יא

שמ"ע היא מרומז לשלמה והוא נתעלה עד בינה יובל העליון וכן שמ"ע רומז לבינה יובל העליון תשרי זמן, יב

עי"י יחוד השמות הוי' אדני' שדי' בשמ"ע היא גמר הזיוג וע"כ קשה להקב"ה פרידתכם כי אינו רוצה לשיפרדו זמ"ז תשרי זמן, יג

אף שעבודתינו מימי אלול היא מעט וא"א לעשות היחוד בשמ"ע בסוד אור רקיע מים מכוחה מ"מ בזכות אבותינו הצדיקים מקבל השי"ת עבודתינו תשרי זמן, יד

מקובל מכמה צדיקים שלא הניחו לשתות יין בימים אחרונים של סוכות כדי שלא יתערב בשמ"ע ושמת"ת שום תערובת שמחה מין תשרי זמן, טו

אחרי העבודה בימי הסוכות שעי"ז נעשה היחוד בשמ"ע מרגישים בני" תענוג רוחני שאין לשער ואין דעתם על גשמיות כלל ע"כ מבקשם הקב"ה עשה לי סעודה קטנה שיעצרו בזה העולם ולהתפלל על דברים גשמיים ביום זה תשרי זמן, טז

יעקב איהו רישא לחדוהא ביום שמ"ע כי בני ימי הסוכות אין שמחתו שלימה כיון שנותן אז השפעה לאו"ה ובשמ"ע שהקב"ה שמח רק בבני" ע"כ יעקב שמטנו שלימה שמח אז תשרי זמן, טז

ענין הזיוג בשמ"ע מעוררין עי"י שאגין תקיפין וע"כ נהגו אבותינו להתפלל בהו"ר ושמ"ע בקלין ושאגין כדי לעורר היחוד וע"כ אומרים אז ידד נפש ושאר שירי אהבה לעורר היחוד תשרי זמן, טז

הזיוג של ישראל ורחל היא ביום שמ"ע ולא בלילה תשרי זמן, טז

יום הח' דימי המילואים היא כנגד שמ"ע דז' ימי המילואים הם נגד סוכות ודמוז שם בפסוק שבשמ"ע ממלאין משאלותינו בבני חיי ומזוני תשרי ישע, טז

י"ז חשון הוא יום נשגב מעין שמ"ע כי בשמ"ע היא יחוד ראשונה ואין אשה מתעברת מביאה ראשונה ובי"ז חשון היא הביאה ויחוד שניה חשון, טז

היחוד השלם ז"א עם נוקב' הוא בשמ"ע ומתעברת ויולדת בז' של פסח וכל ימי החורף הם ימי העיבור, וחנוכה ופורים מחזיקים ההארה בימות החורף להקימו ולהאיר לנו כסלו אדרה, טז

ביאורי הפיוטים

פי' הפיוט בליל שמ"ע אשפוץ לב ונפש כמים וכו' תשרי זמן, טז

שמ"ע הוא זמן תיקון היסוד כי אף דבסוכות עושין תשובה מאהבה מ"מ יש עדיין אימת הדין מהו"ר ושמ"ע, אך אחרי מוסף שמ"ע היא רק תשובה מאהבה לתיקון החטא תשרי זמן, ל

בשמ"ע מתפללים שהיחוד הנעשה ביום זה ישאר בקיומו אצלנו ויושפע ישועות לכל השנה תשרי זמן, לא-לב

בשמ"ע קורין בראשית שמרומז בו כל המועדים כי שמ"ע הוא הג' דכל חגין מתחגגין בי תשרי זמן, לא בשמ"ע הוא בבחי' מ"ד כשהקב"ה משפיע מלמעלה ובימי אלול שהוא בא עי"י עבודתינו הוא בבחי' מ"נ תשרי זמן, לה

בשמ"ע מקריבין רק פר' א' דוגמת בן החביב אצל אביו שאוכל עם אביו מה שאביו אוכל ואין מכינים בעוד סעודה גדולה כמו שעושים לאורה, אך לעומת זה אביו ממלא כל משאלותיו תשרי זמן, לו

שמ"ע הוא יום גדול כר"ה וממלאין משאלות לבנו בבני חיי ומזוני רוייהי בלי צמצום בחי' אור מקיף תשרי זמן, מ

בשמ"ע צריך לתקן ברית המעורר והלשון שצריך ליזחר בדבורו להיות אמת ופיו ולבו שוין לטובה תשרי זמן, מג

בשמ"ע צריך בעיקר להתפלל על הגאולה תשרי זמן, מג. נ. נה

שמ"ע היא רגל בפ"ע כי בו הקב"ה שופטינו לבד ולא לאו"ה משא"כ בסוכות מקריבין כנגד האוה"ע תשרי זמן, מה

שמ"ע חשוב ושקול כשאר כל ימות החג כיון שהוא יחודא שלים תכלית עבודתינו תשרי זמן, מז

בשמ"ע הוא זמן המשכת פרנסה ללומדי תורה תשרי זמן, נג

בשמ"ע הוא זמן השפעת פרנסה וכמקובל מהמאור ושמש זי"ע שהמשיך פרנסה בברכתו לכאו"א ע"כ מקור השמחה בשמ"ע מהפ' והיית אך שמח ס"ת חת"ך שם הפרנסה וע"כ האריכו הצדיקים בהקפה ו' מדת היסוד השפעת הפרנסה תשרי זמן, נט

מה שלא נזכר בפ"י בתורה מצות שמחה בשמ"ע רק ברמז, דוגמת מי שמשניא בנו או בתו א"צ להזהירו שישמח ביום החתונה כי הוא ממילא בשמחה אך בימים מקודם צריך להזהירו שישמח ע"כ לימי הסוכות נאמר בפ"י תשרי זמן, סא

ז' ימי סוכות המה זמן הכנה לפני שמ"ע שאז גמר החותם ברה"ל והוא דוגמת עשי"ת שהם הכנה לפני

ימי החג הכל לתורות שאין כח לכוכבים ומזלות בלעדיו
 ית"ש, כי הטועים מייחסים הכל לז' כוכבי לכת ז' אקלימים,
 ע"כ מיד אחרי מתחילין אתה הראת שכך לו הכח
 תשרי זמן, ג

טעם שמתחילין בהקפות אתה הראת כיון שמוציאין
 הס"ת ומשתעשעין עמו, אולי יחשבו ע"ה שהוא כעין
 עבודה לס"ת תשרי זמן, ד

טעם שמתחילין בהקפות אחת הראת, כיון שבשמ"ע
 אין מצוה פרטית רק צריכים ליחד לבבנו לדי תשרי זמן, ה

מה שמתפללים בתחילת הקפות בזמר החרדים לא
 תתפרש מינן ואל נפרוש ממך תשרי זמן, ו

פי' מ"ש בהקפות רצון עבדך לעשות נח"ר לך וכו'
 תשרי זמן, ז

מנהג האר"י לעשות הקפות במוצאי יו"ט מטעם שהוא
 ליל שמח"ת בחו"ל, וביום שמ"ע ג"כ עשה הקפות ומנהגינו
 ביום שמ"ע אחרי מוסף ובשמח"ת אחרי שחרית תשרי זמן, ח

פי' הפיוט לשמחת תורה אשנבי שחקים וכו'
 תשרי זמן, ט

פי' נוסח הקפות יודע מחשבות הושיעה נא תשרי זמן, י

פי' מ"ש בהקפות יהי ד' אלוקינו עמנו כאשר היה עם
 אבותינו וכו' תשרי זמן, יא

מ"ש בהקפות מי יתן ותשמח בפועל כפיך תשרי זמן, יב

שמחת תורה

כל עבודתינו ועשיותינו בימי חג הסוכות היא כדי
 לזכות לשמחת תורה שאז פותחין התורה בבית רבתי,
 רבתי, וע"כ אתרוג ערבה לולב הדס עולה בית רבתי תשרי זמן, יג

אחרי שבשמ"ע נמשך יחודא עילאה עם ב"ן, ביום שמח"ת
 ממשיכים יחודא נתאה ע"כ נקרא שמחת תורה שבג' ברוך שם
 כבוד מלכותו וכו' עם הכולל להתכלל השכינה אתנו תשרי זמן, יד

מנהגינו לזמר סעודת ליל שמח"ת הפיוט כי לו נאה כי
 לו יאה כתר מלוכה, מפני שנשלם אז היחוד מכל הימים
 טובים מכתר עד מלכות תשרי זמן, טו

פי' בפיוט נשמת שאומרים קודם נשמת בשמחת תורה
 תשרי זמן, טז

הסעודה ביום שמחת תורה היא כמו מילתא דבדיחותא
 קודם הלימוד שצריך להיות בשמחה תשרי זמן, טז

פי' פיוט שמ"ע יקדש גליצוד למעלה וכו'
 תשרי זמן, נה

פי' פיוט אמונים אשר נאספו וכו' תשרי זמן, נח
 טעם להשיר שהיו אומרים ביום שמ"ע למנצח על
 השמינית וכו' תשרי זמן, נט

גשם

מה שמברכים גשם בשמ"ע אף שהגשם אינו עיקר
 בחו"ל שרוב ישראל שרויים בה הכוונה למצוות התלויות
 בארץ שהם במספר גש"ם שע"ז מתפללים שנוזכה לקיימם
 בביאת המשיח וע"כ נקרא שמחת תורה שעבודתנו
 שנוזכה לקיים ולשמוח במצות התורה תשרי זמן, ס

בשמ"ע מברכים ברכת גשם לפי שאז במוסף עת
 השפעת פרנסה גשמית וע"כ נקרא בא"י שמחת תורה
 כי הגשם בגי' שמ"ח תשרי סוכת, יא

בברכת גשם בשמ"ע, הוא זמן השפעות גשמיות וכל
 הישועות תשרי זמן, יב

פי' הפיוט בברכת הגשם יחד לב וגל אבן מפי באר מים
 תשרי זמן, יג

פי' פיוט ברכת גשם זכור משוי בתיבת גומא וכו'
 תשרי זמן, יד

שאל מאי דבעי

הענין שבשמ"ע אי' בזה"ק שאל מה דבעי, כי אין אם
 נגזר ח"ו מיתה על האדם בר"ה בבוא יום השמחה שהיא
 גמר היחוד ובנ"י אינם חוששים לעצמם כלל רק שמחים
 בשמחת הקב"ה מיד הוא מוחל לו תשרי זמן, טז

מה שאי' בזה"ק שאל מאי דבעי אף דרואין כמה
 תפילות בשמ"ע שאין נענין היינו דכוונת הזוהר כאשר
 מדבק לבו בהש"י שזתו היחוד השלם ז"א ונוקביה ומי
 יאמר זכיתי לבי, וע"כ מבקשים מהקב"ה שיעזרנו לזה
 תשרי זמן, יז

בשמ"ע ממלאין כל משאלותינו אף שאיננו ראוים כיון
 שנתגלה היסוד אבא לחוץ כמו בפורים שכל הפושט
 יד נותנים לו וע"כ השמחה גדולה חוץ לגבול תשרי זמן, יח

אף שאי' בזה"ק שבשמ"ע שאל מאי דבעי, מ"מ
 התפילות על הגאולה לא נתקבלו כיון שעדיין לא
 נתבער היצה"ר מקרבנו תשרי זמן, יט

הקפות

מחזילים בהקפות אתה הראת וכו' לאשר המספר ז'
 הקפות עם הלולב ז' ימים ובהו"ר ז' פעמים, והיו ז'

שעיר לעזאזל

אינו טובה כשעלה הגורל לעזאזל בימין דימין הוא
 צד דקדושה וכשנופל להס"א הוא הפסד רב
 תשרי יו"ק, סה
 ע"י השעיר שהוא מתנה להס"א זוכים לסוכות שהוא
 זמן השפעת שובע ע"כ אמרו למשל השעיר על כל
 סוכה הרי מזון וכו' תשרי סוכת, טו

שפע

צריכים להתפלל שהשפע יבא לעולם ע"י השתלשלות
 הספירות תשרי ימי (הנושגות), א
 השכינה היא כדוגמת סוחר שמביאה למטה השפע
 לבני" ולעומתה מוליכה למעלה התורה ומצוות
 שישראל עושים תשרי סוכת, יא
 בגלותינו לא נוכל לעשות התיקון שיבוא השפע לבני"
 דרך המלכות רק בשמ"ע מתבטלים הקליפות
 תשרי זמן, י

ש"ס

דברי חז"ל בש"ס מדוייקים באותיותם וכוונתם
 סיון חג, עח

שקדן

מה שאומרים שהשקדן אין לו זכרון כי האומר אמת
 צ"ל זכרון לומר כך ה"י המעשה משא"כ השקדן
 כסלו אורה, קכ

שר של מעלה

אומות העולם אינם יכולים להרע לנו רק ע"י השר
 שלהם ניסן אגדתא, קיד

שרי אומות העולם

בר"ה נלחמים בנו הע' שרים וכשרואין תפילה על
 הגאולה אין מניחים לה לעלות רק תפילה על גשמיות,
 כדי לעורר קטרוג תשרי תקע, ז
 בין הע' שרים העמדיט לנגדנו בר"ה ישנם כמה מהסדי
 אוה"ע שמליצים עלינו שאין הם יכולים לדון כי אינם
 מיחוסין וסנהדרין צריכים להיות מיוחסים שבישראל
 תשרי תקע, כט

ת

תאוות

צריך לתקן התאוות הנמשכים מהדם הבהמיי להעלותם
 לבחי' אדם ניסן אגדתא, צא

תוכחה

מוכיח המעורר קטרוג על בני" הקב"ה מחשבו כשונא
 את בניו רק צריך לעורר זכות תשרי תקע, כב
 מצות תוכחה אין מוטל על הרב דווקא אלא על כל א'
 ובפרט אב לבני ביתו מחוייב למחות במסי"נ
 תשרי שובה, ח

תורה

אף שהתורה מתשת הקב"ה חוזר ונותן כה אמוץ של
 קדושה לתורה סיון חג, כו
 תושבע"פ בחי' מלכות בחי' מיין גוקבין שהוא המקבל
 סיון חג, לח
 התורה ניתנה כדי לנטוע מדת הרחמנות ולעקור
 תאכזריות מלב כל בני" סיון חג, נ
 בני" נולדו רק על שמירת תוה"ק ובלי התורה הם כגוף
 בלי נשמה סיון חג, נב
 אין לערב בלימוד התורה שום לימודי חול ולשונות
 העמים כי היא כלאים ושעטנז ממש סיון חג, פא
 עיקר לימוד התורה הוא במסירת נפש ורחק לפני
 שנתגלו לו מעלות ושכר לימוד התורה סיון חג, סז
 התורה ניתנה בדרך ערבות ובלשון יחיד להורות שכל
 א' מישראל מחוייב להדבות תורה בעולם ולא לדאוג
 רק לעצמו סיון חג, עא
 מכיון שנתן לנו ה' התורה א"כ בע"כ גם נתן לנו אהבה
 ויראה שנוכל לקיימה רק ע"י חטא היסוד אנו גורמים
 מניעת השגת התורה סיון חג, פ
 בזכות התורה נתקבלה התפלה לפני השומע תפילה
 סיון חג, פג
 א"א לזכות בתורה אם יש שמץ גאווה סיון חג, פו
 התורה היא גיבחתית ואסור לעשות שום דבר לפי רוח
 הזמן אם היא נגד התורה סיון חג, פז
 ביאור ברכות התורה שמברכין כשעולין לתורה
 סיון חג, סז-עא
 אין לישון בליל שבועות להורות שצריך ללמוד תורה
 גם בלילות סיון חג, גג
 בשבועות שהוא בחי' זכרון הוא הזמן להמשיך זכירת
 בתורה על כל השנה סיון חג, ע
 ישנם מדות שאף אם קשה לקיום האדם מ"מ אם קנאם
 ע"י לימוד התורה, אז למעלות יחשבו סיון חג, ג
 בני" אב הוא תחילת התנוצצות ד"ה ע"כ צריך להוסיף
 בתורה ומברכים איש את רעהו בכוח"ט אב יום, א-ב
 מרוב התגברות היצה"ר אנו צריכים להזכרת יום
 המיתה לנצח היצה"ר ולא יועילו תורה וקר"ש
 תשרי סליחות, יז / שם מאזנים, צא
 מי שנלקחו ממנו מדרגותיו, יכול להשיגם שוב ע"י
 אותיות התורה ניסן אגדתא, מז

גם אם האדם היה מקודם יר"ש אם לומד תורה ע"מ לקנות יוכל להיות בבחי' לטמא טהורים אדר זאת, יג בזכות האמונה זוכים לתורה ובזכות התורה נגאלים כסלו אורה, ג ע"י שמחזיקים במדת ענוה מדת מרע"ה הוא מתדבק אתנו ברוח בינתו מחדשים חידושים כסלו אורה, פט

תורה שבע"פ

זמן לימוד תושבע"פ בלילות וממילא אחרי שמ"ע שהלילות מתארכות הוא זמן תושבע"פ תשרי זמן, כה היונים רצו לבטל תושבע"פ ונצחום החשמונאים ונמסרו זדים ביד עוסקי תורתך כסלו אורה, מז ע"י שבירת הלוחות נעשה תורה שבע"פ ונתגלה עי"ז שעשוע ופלפולא דאורייתא תשרי זמן, כה

תחיית המתים

בכח סתרי תורה שגילה באים לתחיית המתים והגאולה אייר גל, ב. יג. יח. כה מי שאינו כורע במודים שאינו קם לתחיית המתים תיקונו ע"י הלולב תשרי מאני, ד הסוכה מצלת מדין שיהיה בתחיית המתים תשרי סוכת, לח תחיית הגמורה תזיה תחי' לצדיקים שמסרו נפשם על הגאולה ולא זכו לראותה תשרי ישע, לא ע"י כח האור הגנוז בנר חנוכה ממשיכים חיות לנשמות בתחה"מ כסלו אורה, יג

תחנון

מנהג אאזמו"ד לא לומר תחנון בי"ד וט"ו אייר אך כשנפל בשבת אמרתי צדקתך במנחה אייר פסחא, יב יש לומר תחנון בז' ימים אחרי פסח שני דלא כאזה טועים אייר פסחא, א-ב

תיקון חצות

אין די לערוך תיקון חצות ולבכות על לשעבר רק צריך לתקן על להבא תמוז ימי, לט פי' ידענו ה' רשענו ועון אבותינו וכו' תשרי סליחות, י בכל חצות לילה נעצב הקב"ה על גלות כנס"י ניסן אגדתא, קיד

תלמוד בבלי

טעם שהלכה כבבלי נגד ירושלמי מפני שבבלי אחרון יותר סיון חג, ז (בהגה)

ע"י התורה נוכל להכיר ברבנים מי מהם מצד הקדושה ניסן אגדתא, לו כפיית ההר היתה על תורה שבע"פ ניסן אגדתא, לו בגלות הזה יש לנו תורה ומצוות שמצילין אותנו מהמזיקין וא"צ הקב"ה בעצמו להציל אותנו ניסן אגדתא, קכו

תורה שאין עמה מלאכת ה' אינה קיום ותכלית אייר, א

ע"י שעוסקים בתורה בלילות הזורף ישראל מפרנסין ומשפיעים בבחי' זכר ירחים, ט

מי שלומד תורה לעשות נ"ר לה' אינו שוכח לימודו אייר, א

לימוד התורה בעיון צריכה מנוחת הנפש אך היא עבודה היותר גדולה אייר, א

ע"י שחוזרים ק"א פעמים מחלישין כח המ"ס שר של שכחה אייר, א

המחדש חידושי תורה יראה שיהיה רמוז בהם גם תורת הנסתה אייר גל, ד

רק ע"י לימוד התורה נצא מהגלות תשרי יזה"ק, לו רק ע"י בחי' י"ק חכמה ובינה בתורה זוכים לשמירת היסוד תשרי ימי (שמחת), ג

האתרוג בחי' תושבע"פ מלכות ע"כ רגמו לצדוקי שכפר בתושבע"פ

באתרוג תשרי ימי (שמחת), א / שם מאני, לה

ע"י שנלמוד תורה בלי התבוללות לימודי הנכרים נזכה להתגלות מלכותו ית' תשרי ישע, לד

לימוד הדף היומי שיסדה אגו"י תלך להס"א כי תכלית כוונתם לאסוף חברות ולחזק א"ע לעשות קאלאנוע"ן באה"ק תשרי ישע, לה

בנין ביהמ"ק תלוי בתיקון ההר והעיקר ע"י התורה אך הת"ח שיכולים לתקנו הם נרדפים וזהו חורבן העולם תשרי ישע, קט

התורה"ק כלול מחדש וגבורה אך שר התורה ממליץ בעד לומדי תורה לבטל מהם הדינים והוא ממשיך פרנסה ללומדי תורה תשרי זמן, נא, גג

בחשון ירבה בתורה, כי אחרי תשרי שהי' מרובה במצות אין לנו שיוור רק התורה ואין לנו יומא דפגרא להאיר רק התורה חשון, ד

בחשון ירבה בתורה אחרי ריבוי התפילות בתשרי שאי' בשו"ע שאחרי התפילה יקבע זמן ללמוד חשון, ה

ב' חזשים חשון טבת הר"ת בגי' ח"ט אך כשמדבקים א"ע בלימוד התורה הוא בגי' טו"ב טבת, ג

ביהמ"ק הג' יהי' בנין רוחני שיבנה ע"י תורה ותפילה שעושים בגלות אדר שקלים, ד

תמר רצתה להעמיד מלכות בית דוד ובהכרח עשתה דבר זה לעיני בשר ודם רק הקב"ה הבין כוונתה **תשרי ישע, עב**

תמר כוונה לש"ש ברצונה להעמיד מלכות בית דוד וגם היה זה עפ"י תורה שהורו ב"ד של שם שזהו מענין יבום וע"כ לא חששה שהוא דבר זר בעיני העולם **תשרי ישע, עו**

תנאים ואמוראים

כל מימרות התנאים ואמוראים גם בנגלה הם מלאים יחודים וסודות **אייר גל, ד**
התנאים ראו ברוח קדשם עד הדור האחרון **תשרי ישע, יא**

תספורת

מותר לגלח בעש"ק שהוא מ"ח יום לספה"ע **ניסן עמר, א**

תענית

א"א לומר דרך תשובה כללית כי הכל לפי המצב ולכן החלש אל יתענה רק ישוב ע"י רבוי מצוות בשמחה אך גבור חיל יסגף עצמו **אלול ימי, ו**

מהמירין ביותר בתענית (שובבי"ם) בשנת העיבור כי הוא מסוגל לתיקון עון היסוד **ירחי"ם, ח**

טעם לתענית בכורים בערב פסח **ניסן אגדתא, עא**
ז' אדר יום פטירת מרע"ה, הוא יום תענית כיון שנשתכחו הלכות **אייר גל, כג**

אם יחיה האדם אלף שנים לא יספיק לתשובת המשקל בתעניות וסיגופים והעיקר לעסוק בצרכי הכלל **תשרי שובה, ב**

אף החלש שקשה לו להתענות בצום גדלי' ראוי לו להשתדל להתענות כיון שאינו מחוייב בה יחשב לו לתיקון תשובה **תשרי שובה, כא**

אף שקשה בזה"ז להתענות לתשובה אל יניח ידיו מזה לגמרי רק יתענה כפי כוחו שלא יבוא לעצבון **תשרי שובה, כא**

אכילה של צדיקים בכוונה ראויה מועילה יותר מתענית גם לבטל גזירות וכדו' **אדר ימי, יא**

תענית אסתר

דאה ערך פורים

תלמיד חכם

תלמיד חכם שעוסק בתורה ג"כ מחוייב להחזיק ידי לומדי תורה **סיון חג, כח**

כשת"ח מכוין אל האמת בתורה נתפשט בו בחי' משה **סיון זמן, ד**

מה שמתפללים אבינו מלכנו קרע רע גזר דיננו הכוונה מה שנגזר על הת"ח שילמדו מתוך הדחק **תשרי מאזנים, ק**

תלמידי רבי עקיבא

בכח סתרי תורה שגילה פסקו למות תלמידי רע"ק **אייר גל, י**

ביום ל"ג בעומר פסקו תלמידי רע"ק למות כי מלך השמיני לא נאמר בו מיתה **אייר גל, א**

תמוז

צירוף ההודש

הצירוף של תמוז בגי' לילית כי הקליפה הזו גוברת בחדש תמוז **תמוז, א**

הצירוף של תמוז הוא הפוך כולו לרמז שבחודש הזה הפוך ה' עלינו לטובה ונגאל **תמוז, ג**

הצירוף של תמוז מורה שבחודש הזה צריך עבודה בה על עצמו שיהיה במדת השתוות **תמוז, יב**

הצירוף של תמוז הוא הפוך ובחי' הסתר פנים וע"כ בסתר הוא מסוגל יותר לישועות טובות **תמוז, יד**

מאמרים כלליים

בחדשים תמוז אב, מכח הגבורות נעשה המשכת פרנסה **תמוז, ד**

בחדשים תמוז אב, אין שולט דק גבורות יצחק אלא גם בחי' חסד אברהם גניז בגווי' להמתיק הדינים **תמוז, ה**

החדשים תמוז אב אינם רעים בשורשם ע"כ יהפכו עלינו במהרה לששון ושמחה **תמוז, יג**

בחדשים תמוז אב רוחשים הזבובים, שהם רומזים לעמלק ועשיו ששולטים בחדשים אלו **אב יום, ד**

בחדשים תמוז אב צריך לשוב על פגם היסוד שיהיה מתוקן בבוא חודש אלול **תמוז, א / אלול ימי, כב**

ע"י תקיעת שופר ניצולין מהדינים השולטים בתמוז **תשרי תקע, יד**

תמר

יש ענינים שנראים כעוזנות גדולים ובאמת הם תיקון העולם כגון מעשה תמר **תשרי מאזנים, צג**

תפארת

תפילין בחי' תפארת ומכניע כח עמלק שיונק מבחי' תפארת ע"כ מובן מ"ש הפוסקים ללבוש תפילין בשעת קריאת המגילה אדר זכור, ב

תפילה

בר"ח ניסן שכל העולם יודעים לכוין צירוף ה', יש מקום להקבל עי"ז תפילת כל ישראל ניסן ראשון, א עיקר החסד להתפלל ולפעול טובות בתפילה בעד חבירו ניסן אגדתא, יב עון פגם היסוד מעכב שלא יעלו התפילות ניסן אגדתא, יב

העולם נברא בשביל ישראל שימסרו נפשם ובקשתם בתפילה רק למען שמו יתב' ניסן אגדתא, מב יתפלל רק על הגאולה ואז ממילא יושע מכל צרות ניסן אגדתא, מד

כשיש גזירה רעה על הציבור ה"ו אין לקבלה באהבה רק צריכים לבקש ולעורר רחמים ניסן אגדתא, מה המתתיאשים מן הגאולה, מתפללים רק לצרכי עצמם ניסן אגדתא, ס

המתפללים בזכות עצמן נענין בזכות אחרים, וכן להיפך ניסן אגדתא, סג

אנו מתפללים שנרצה הגאולה רק לכבוד שמים ולא להנצל מחבלי משיח ניסן אגדתא, פח

אנו מתפללים שיהיה חלקינו עם הצדיקים לעוה"ב כי עי"ז יהיה נח"ר לקוב"ה ניסן אגדתא, קג

עי"ז התפילה בא"י ובקברי צדיקים אפשר להשיג עת רצון להגאולה ניסן אגדתא, קיז

כשבנ"י מתפללים רק לכבוד שמים, בטלה טענת המקטרג ניסן זמן, יא

עי"ז התפילה מהפכין מדת הדין לרחמים ניסן שפת, טז כשאדם מתפלל בתחילה זבעיקר לצרכי עצמו העורר דינים וכשמבקש על הכלל אז הפרט נכלל בו ניסן עמה, ח

בברכת רפאנו אפשר לפעול כל הישועות גם בנים אייר גל, כב

אם האדם כשמתפלל בעד צרכי מכוין רק שיוכל לעבוד ה' בהרחבת הדעת, עי"ז משתיק המקטרג סיון חג, יג

עיקר התפילה צריך להיות על הגאולה שאז יוכלו להגות בתורה סיון חג, יד. מד

אנשי כנס"ג תיקנו נוסח התפילה ברוה"ק סיון חג, מד בזכות התורה נתקבל התפילה לפני השומע תפילה סיון חג, פג

אין שיעור לתפילות שצריכין להתפלל על ביאת גוא"צ דלא כאיזה טועים שאומרים שאין להתפלל עי"ז יותר מדאי תמוז ימי, לב

כמה שמתפלל על הגאולה צריך להיות בעיניו באלו לא התפלל כלל תמוז ימי, לב

כשמתפללים על הגאולה רק כדי להיפטר מעניות וכדו' אין התפילה מתקבלת תמוז ימי, לג

טעם במה שאומרים לדוד ה' אורי וכו' מר"ח אלול אלול ימי, ה

מותר לאדם להתפלל על הפרנסה ובפרט בימים הנוראים והר"פ מקוריץ הקפיד על מי שלא התפלל אלול ימי, ז. מז / תשרי מאזנים, צה

הקב"ה שומע תפלה רק אם התפלל בכוונה, אך גם הכוונה היא שפע ממנו יתברך אלול ימי, ט

עי"ז סמיכות גאולה לתפילה בכוונה הראויה מתקבלת התפילה אלול ימי, ט

התפלה מלבות נשברות מרוב צרות ודעשי הרידפות דאויה להתקבל תשרי סליחות, א

כשהאדם מתפלל למען כבוד השכינה אז הקב"ה בעצמו מקבל התפילה וממלא בקשתו תשרי סליחות, ח

אין להתפלל שיופסקו החבלי משיח כי אז יורחק הגאולה, רק יתפלל שנוכל לסובלם תשרי סליחות, כט

בעת רצון הקב"ה יורד אלינו בתוך המחיצה המפסקת ומעכבת תפלתנו מלעלות תשרי סליחות, לו

עי"ז שישראל מאמינים ומתפללים לה' אף בהסתר פנים כזה מגיע להם שיושעו תשרי סליחות, לה, מג

העיקר להתחנן בימים הנוראים שיהיה מחיית עמלק ג' רם ועי"ז זה ישב הקב"ה על כסא ר"ם ונשא תשרי סליחות, מא

בתפילה אפשר לפעול ג"כ שיהיה לנו רצון לעבוד את ה' תשרי סליחות, מז

בנ"י בתפלתם עיקר כונתם למען כבוד שמו משא"כ אר"ה אף המאמינים בה' כוונתם רק לצרכי עצמם תשרי סליחות, מז

כשמתפללים על צרכי עצמן אף שכוונתו לש"ש מ"מ על יתפלל זה בקול כי יוכל להיות קטרוג תשרי סליחות, נד

בית המקדש השלישי יבנה מתפילות בנ"י בגלות תשרי סליחות, מז

כשמתירא מהמקטריגים יכוין בקשתו כשאומר שבח כגון כשצריך רפואה יכוין כשאומר 'רופא חולים' תשרי מאזנים, עה / שם ערבה, ב

תפילה עושה מחצה אבל ברכה מתקיימת כלה (בפרט בעת רצון) ע"כ יכוין הש"ץ בתפלתו דרך ברכה תשרי מאזנים, פט

בכל השנה יש להתפלל בלשון נסתר וענוה על מחילת עוונות וזה יהיה למליצת יושר עלינו אך ביוב"פ צריך להאמין בכח היום שמכפר ויבקש דרך נוכח

תשרי יוה"ק, מט

התפילות בחוץ לארץ אין להם דרך לעלות זולת כשישראל משלחין אותן דרך מקום המקדש

תשרי סוכת, ג

יש עננים המקיפים את כסא הכבוד וכשאנו עושים רצונו של מקום נפתחים בצורת כ' ואם אין עושים רצונו נסגרים בצורת ס' ואין התפלות יכולים לעלות

תשרי סוכת, ז

מן השמים צריכים לתת לנו רצון אמת להתפלל על

תשרי סוכת, מד

הגאולה הלולב מכפר על מי שאינו כורע במודים

תשרי מאני, ד

ברכת גונה ירושלים היה בנקוד קמץ שהוא הוד כי בנין ירושלים תלוי בתיקון ההוד

תשרי ישע, כו

אם התפלות של בני" אינם כהוגן אזי מלאכי עליון וחיות הקודש בורחים המם גבורת מנבליה סרוחה

תשרי ישע, מד

בקריאת שמע בכל יום צריך למסור נפשו במחשבה

תשרי ישע, עה

העצה נגד חסיפת השפעות ע"י הס, א הוא רק הזעקה

תשרי ישע, צו

מה שאנו מתפללים להצילנו מצרות זה רק כדי שע"י

תשרי ישע, צז

שיהיה לנו ישוב הדעת נוכל לעבוד את ה'

תשרי ישע, צז

תלמידי הבעש"ט פעלו בדיבורם יותר מבתפילה

תשרי ישע, ק

צריך להתפלל בעד ישועת כלל ישראל לגאולה ועי"ז

אדר שקלים, יא

נגאל כי בני" בהתכלותם הם טובים וראויים לגאולה

אדר שקלים, יא

עשרת השבטים מזכירים כל יום בתפילתם שם שד"י ונושעים אך נגזר עליהם שבתפילתם על הגאולה לא

אדר שקלים, כו

זכירו כשרואין ח"י שאין נענין בתפילה ח"י יש ד' עצות א)

אדר שקלים, כו

להתפלל במחשבה כדי שלא ידעו המקטריגים. ב)

אדר שקלים, כו

לבקש בדרך תהלה כגון כשיאמר בורא רפואות יבקש רפואה. ג) להתפלל בזכות אבות. ד) לבקש למען כבוד

אדר ימי, ט

שמים שמתחלל כשאין נענים

אדר ימי, סח, סט

עתה קודם הגאולה יש לנו להתפלל על הגאולה רק בזכות אבות כי לכך אין למקטרג תשובה

אדר ימי, סח, סט

בתנוכה צריך להתפלל על הגאולה כיון שהם ימי חינוך לגאולה העתידה

כסלו אורה, ח

התפילה מתקבלת רק כאשר באה מהלב לא משפה ולחוך

תשרי מאזנים, ז

ע"י קיום מצות סוכת שהוא הוי' אדג-י מעלים דיבורי התפילות של כל השנה

תשרי סוכת, ג

סכות נקרא חג האסיף שמאספים בו תפילות כל השנה

תשרי סוכת, כג

חקב"ה מתפלל בכל יום

תשרי ישע, ח

כל הפיוטים שקיבלנו ליזמר בציבור הם עמוקים מגי

תשרי ישע, קז

ים, אך פיוטי הקליר ביחוד לקדושה כנודע מהאר"י

תשרי ישע, קז

אין להתפלל על שלום העמים וכן אין להתפלל על הגאולה במחשבה שע"כ ימלא ה' כל משאלותינו רק

תשרי תקע, ה יא טו

צריך שכל רצונו ובקשתו יהי למען כבוד שמו

תשרי תקע, ה יא טו

אין להתפלל שיופסקו חבלי משיח כי אז יתארך הגלות

תשרי תקע, יא

רק יתפלל שיהיו בדרך ממוצע ושלא יטרידנו מעבודת ה'

תשרי תקע, יב

כשבני" מתפללין על צרכי עצמן ולא על הגאולה אין ב' דמעות של עשיו בטלין בדמעותיהן ועי"ז מתארך

תשרי תקע, יב

הגלות כשאדם יצייר בדעתו היסורים שמשוה טובל בגלות

תשרי תקע, יב

יוכל להתפלל רק על הגאולה

תשרי תקע, יב

תפילה על הפרנסה הוא צורך גבוה כי הפרנסה מעביר על דעת קונו

תשרי תקע, כא

מה שאין שאנו מתפללין על הגאולה רק כ"א על צרכיו זהו עצמו מוכיח הצורך לגאלנו שכבר נתבלבל דעתנו

תשרי תקע, לה

מאד ואיננו יכולים לסדר בקשותינו כולנו כאחד

תשרי תקע, לה

לפעמים האדם בעת תפילתו בנפילת הדעת ולבו אטום

תשרי שובה, ה

בלי אהבה ניראה והעצה להתחיל להתפלל וע"י

תשרי שובה, ה

הדבורים הקדושים יתלהב נפשו

תשרי שובה, לא

אחרו שאנו קלקלנו בחטאינו צנורות השפע צריכים להתבייש להתפלל על צרכינו רק נתפלל שימחול לנו

תשרי שובה, יט

ה' מה שמועיל התפילה במקום קרבן היא רק במי

תשרי שובה, יט

שמתוקק להגאולה ולבהמ"ק ומאונס א"י להקריב ואז נחשב כאלו הקריב

תשרי שובה, לא

סתומת שערי תפילה בפני איש ישראל הוא רק בעון

תשרי יוה"ק, ה

פגם היסוד שגורם מחיצה בינינו להקב"ה

תשרי יוה"ק, ה

כשהאדם בוכה בתפילתו זהו סימן שנתקבל תפילתו

תשרי יוה"ק, יט

כי ב"פ דמעה גי' רחל

תשרי יוה"ק, יט

צריך כל אחד לכלול תפילתו עם תפלות צדיקי הדור

תשרי יוה"ק, מה

ובפרט ביר"כ ועי"ז תעלה תפילתו

תשרי יוה"ק, מה

בלבל ראש תשב"ד בפוליק ועיתונים וכך יעקרו
שורש קדשות גידולי בית ישראל והעיקר שילמדו רק
גמ' ותוס' ופוסקים תשוי ישע, קיד

תשובה

לישראל מועיל תשובה כי בעצם לבבם טוב משא"כ
אומת העולם הם בעצם רע ניסן ראשון, ט
שבת הגדול הוא בבחי' יוה"כ"פ שאם עשה תשובה
הקב"ה מוחל לו ניסן שבת, ט
בשבת הגדול דורשים מוסר ותוכחה לעורר תשובה
כיון שהוא בחי' יוה"כ ניסן שבת, ט
הגאולה תליא בתשובה באמת על עון היסוד ואין די
בהרהור תשובה ניסן אגדתא, מט
אם נשוב מפורים עד פסח אז בליל הסדר נגיע למ"ט
שערי קדושה ניסן אגדתא, קיד
ע"י תשובה בליל פסח תהיה הגאולה בפסח במדת
החסד ניסן זמן, ט
תכלית תשובה ותיקון מעשיו רק ע"י ענוה
ניסן שפת, יח
ע"י התשובה שעשו ישראל על הים ניתן להם ביזת
הים ניסן שפת, ח
כשאדם מקבל על עצמו לשוב בתשובה, אף שנחשב
כצדיק מ"מ אינו בבחי' יצ"ט שופטן עד שיתקן עוונות
שעבד סיון חג, לט
בזכות שמירת שבת מועיל תשובה תמוז ימי, ח
בט"ז אב הוא התחלת זמן התשובה על ימים נוראים,
ויראה ביום זה ללמוד כ"א מחבירו הטוב ממנו מעשים
והנהגות טובות אב יום, ח
תשובה צ"ל בבחי' אהבה שיגיע למדריגה שעשיית
המצוות יהיה בעיניו תענוג ושכר ועשיית עבירה גופא
תהיה עונש אלול ימי, ב
א"א לומר דרך תשובה כללית כי הכל לפי המצב ולכן
החלש אל יתענה רק ישוב ע"י רבוי מצוות בשמחה
אך גבור חיל יסגף עצמו אלול ימי, ו
העשיר תקנתו בפזרון צדקה אלול ימי, ו
על פגם היסוד מועיל רק תשובה מאהבה
אלול ימי, טז
אף שצודק הקב"ה במה שאמר שובה אלי ואשובה
אליכם אך כיון שאנחנו עלובים צריך לעשות כרצון
העלוב תשרי סליחות, ז
על עון גדול א"א להב"ד של מעלה למחול רק הקב"ה
כעין מלכותא דארעא תשרי סליחות, ט
כשעושים תשובה נקראים בנים למקום אף לר' יהודה
וע"כ מהני תשובה לישראל כי אב שמחל על כבודו
כבודו מחול תשרי סליחות, יא

בזאת הנוכה צריך להתפלל על הגאולה וממילא יבואו
ישועות פרטיות כסלו אורה, נה
בחנוכה צריך להתפלל על הגאולה כי חנוכה כנגד יעקב
ובעיקר בליל ג' שבו הכוונה למדת וחנן
כסלו אורה, סט
פ"ו מ"ש בועל הניסים מסרת וכו' וטמאים ביד טהורים
ורשעים ביד צדיקים וכו' כסלו אורה, עא
מה שאין אנו נענים בתפילתינו בעת רצון, יען כי איננו
מתפללים על הגאולה כסלו אורה, פב
כשמבקשים על עיני הכלל נענים אף אם תמה זכות
אבות כסלו אורה, פו
מספר הס"ת שמוציאין ביר"ט ושבת ר"ח וכדו' אינם
רק מפני כבוד ציבור שלא לגלול אלא מפני מעלת עצם
היום כסלו אורה, קא

נוסח התפילה

תפול עליהם אימתה ופחד וכו' עד יעבור עמך ה' וכו'
תשרי תקע, כד
אבינו מלכנו עשה למענך אם לא למעננו וכו' עשה
למענך והושיענו תשרי
רבא יסד לאמר בכל יום יהר"מ שלא אחטא עוד וכו'
אבל לא על די יסורים וחלאים דעים יען שהיה חלש
ובקש שלא יפריעוהו מלימודו תשרי יוה"ק, סו
פ"י בנוסח שמע קולנו תשרי יוה"ק, סח
פ"י בברכת השלכנו והסר שטן וכו' ובצל כנפיד
תסתירונו תשרי סוכות, יח
מה שמתפללים שנהיה מכובדים בעיני רואינו לאשר
אנו חילי המלך ואין כבוד המלך שבני חילו יהיו דויים
וסחופים תשרי ערבה, ד

תפילין

בזמן התנאים ואמוראים לא היה כל א' מניח תפילין
מפני הנקיות תמוז ימי, כט
כשאנו מניחים ומכבדים התפילין אנו מבקשים
שהקב"ה יכבד התפילין שלו שהם כנס"י
תשרי סליחות, פה
יש להניח תפילין דר"ת כי היצה"ר מתחזק בנו וא"א
להוציא ממנו בטענת ספק רק בודאי שאין אנו
קרקפתא דלא מנח תפילין תשרי יוה"ק, גז
בחי' תפארת ומכניע כח עמלק שיונק מבחי' תפארת
ע"כ מובן מ"ש הפוסקים ללבוש תפילין בשעת קריאת
המגילה אדר זכור, ב

תשב"ד

זהו מעצת היצר מה שיסדו פרחי וצעירי האגודה

הודוי צ"ל בשמחה שע"י הזדונות נעשים כזכות
תשרי סליחות, יג
 אין באפשרותינו לסמוך על תשובתנו כי בדורינו
 כמעט א"א לשוב כראוי ונשענים על אבינו שבשמים
 בחי' אב"א ששם החסד גמור **תשרי סליחות, יט**
 על פגם היסוד כמעט שא"א לשוב כראוי ע"כ מבקשים
 שהקב"ה ימחול לנו בחסדו **תשרי סליחות, כח**
 בר"ה התשובה רק מיראה וביורה"כ שהוא עולם הבינה
 יש לקוות לתשובה מאהבה **תשרי סליחות, מה**
 בימים הנוראים אף שכ"א צריך להשוב בנפשו מה
 שצריך תיקון, אך התשובה צ"ל ברבים ועי"ז יתייחדו
 כל המחשבות **תשרי סליחות, נח**
 ע"י שעושים תשובה מעומקא דליבא וישראל הם חלק
 אלוך ממעל, מקיימים גם טענת הקב"ה לכנס"י שובה
 אלי וגם טענת כנס"י השיבנו ה' אליך
 והיה צירוף תשרי לשון שמחה שהוא בעולם הבינה
 וזוכים לכך ע"י תשובה עילאה בר"ה **אלול ימי, ג**
 באדר ובפרט חודש אדר ב' מסוגל ביותר לתיקון עון
 היסוד **ירחים, ח**
 אם ההארה בא מבחי' של הארת פני א"א בסוד ש"ע
 נהורין הוא ממזלא עילאה אז מי שלא שב כראוי ימלט
תשרי מאזנים, יז
 כשעושים תשובה באמת מעומקא דליבא מתקיימין
 שניהם שובה אלי ואשובה אליכם **תשרי מאזנים, כא**
 לפגם היסוד מהני רק תשובה מאהבה
תשרי מאזנים, נז
 עיקר התשובה הוא בתיקו ברויך שלא לחללו והוא
 כללא דכל שייפין **תשרי מאזנים, עט**
 התשובה ע"י הזכרת יום המיתה הוא בדרך עצבות
 ואינו תשובה מעולה **תשרי מאזנים, צה**
 ישראל חוטאין בי הם בין האומות והם בין האומות
 כי חטאו ע"כ אין עצה אלא התשובה ואז נגאל
תשרי תקע, כ
 התשובה צ"ל בחי' דכר לעשות נח"ד לבורא ולא בחי'
 נוקבא ע"מ לקבל פרס ועי"ז יהיה הגאולה
תשרי תקע, ל
 הבעל תשובה צ"ל לו לב נשבר בעבודת ה' ואם מתגאה
 אין מעלה לתשובתו ע"כ אין צדיקים גמורים יכולים
 לעמוד במחיצותו **תשרי שובה, ג**
 בעל תשובה יש לו נסיונות יותר גדולים מצדיק ע"כ
 צריך להתחזק בבטחון שהקב"ה יסייעו **תשרי שובה, ג**
 אל לו לאדם לפחד מלקבל ע"ע עול תורה ומצות שמא
 וכבד עליו ויתחרט כי הכל מעצת היצר **תשרי שובה, ג**
 האדם צריך לבדוק מדת הבטחון ועי"ז ידע כמה צריך
 לשוב **תשרי שובה, ג**

הוידי והקבלה צ"ל בכונה באמת ובלב שלם כיון שהוא
 כנגד קרבן שהיתה בהקרבתה התעוררות לאין שיעור
 וכו' **תשרי שובה, ד. כ**
 על פגם היסוד מועלי תשובה מאהבה וזה השפעה מאת
 ה' לשבים מיראה שמתעורר לבם לשוב מאהבה
תשרי שובה, ז-יא
 החוטא גורם היוזק לכנס"י וכשב צריך לעומתו לכלול
 תשובתו ותפילתו בתוך כלל ישראל ולתקן צרכי הכלל
תשרי שובה, ז. לג
 בדבר שיש לאדם נסיונות הגדולים צריך לשוב ביתר
 שאת כי זהו סימן שלכך נוצר **תשרי שובה, ט**
 אף שקשה בזה"ז להתענות לתשובה אל יניח ידיו מזה
 גמרי רק יתענה כפי כוחו שלא יבוא לעצבון
תשרי שובה, כא
 כשהאדם שב מיראה אין מתקיים אצלו התשובה אך
 כששב מאהבה מתקיים **תשרי שובה, כה**
 מה שאמרו חז"ל עמלת בעל תשובה היגו במי שהיה
 כפסע בינו ובין העבירה ועצר בעד תאותו
תשרי שובה, כה
 לתשובה מאהבה זוכים מן השמים אחרי שעושים
 תשובה מיראה **תשרי שובה, יא**
 אף שע"י התשובה מיראה נעשים העוונות כשגגות
 נתכפר לו לגמרי שע"י התשובה נתגלה למפרע שחטא
 בשטות ונשתנה במעשה ומבטל מעשה העון
תשרי יוה"ק, סא / שם שובה, יב
 האומר אחטא ואשוב אין מועיל תשובה כיון דלא
 נשתנה דעתו ע"י התשובה שהרי ידע שחטא שישוב
 הו"ל דיבור ואין מבטל מעשה העבירה ומשו"ה כששב
 גם על מה שאמר אחטא ואשוב מועיל התשובה
תשרי שובה, יב
 התשובה בשבת ע"י עונג שבת ושמחה נעשית מאהבה
 ועדיף יותר מתעניות וסיגופים **תשרי שובה, יג**
 השב בשבת בתשובה ע"י עונג שבת ממלאין משאלותיו
 ביום לפור **תשרי שובה, יג**
 כשרוצה לשוב בתשובה בעשי"ת יצייר בדעתו שהקב"ה
 עומד לנגדו תמיד **תשרי שובה, כז**
 ע"י שיראל שבים בתשובה בעת תקיעת שופר נעשים
 בכבריה חדשה וממילא לא היה בגז"ד עליהם ליעה
 מעולם **תשרי תקע, טו**
 אם אין מציאות שלא לחטוא אז הותרה העבירה ע"י
 התשובה אך אם העבירה הוא רק אסון ומכשול א"כ
 העבירה רק דחוי' **תשרי שובה, טו**
 התשובה מועיל מטעם עשה דוחה ל"ת אך בפשיעה
 ל"א ערל"ת ע"כ צ"ל החטא בפתיות הלב ולא בפשיעה
תשרי שובה, לח

הקב"ה באמת רוצה לגאלנו שהרי גם הוא בגלות רק שרוצה לגאלנו דווקא מתוך התשובה תשרי ישע, ד יש לנו ערב והבטחה מרהמב"ם הק' שפוסק כיון שעושיין תשובה מיד נגאלין תשרי ישע, י עד שמניחים הד' מינים בהושענא רבא הוא זמן תשובה וע"י הד' מינים מתעוררים לזה תשרי מאני, ו ע"י שלוקחים הד' מינים שהם שרביט המלך בע"כ שאנו בנינו למקום זמועיל לנו תשובה תשרי מאני, ו. ט. יב

קשה מאד לנו לשוב להשי"ת כי אין לנו דעת השלימות ע"כ מבקשים שהקב"ה ישיבנו אליו תשרי ישע, יח אנו מבקשים שהקב"ה יעודר לב כלולנו לשוב אליו ואל שיחידו סגולה יעוררו אותנו כי אז עלולים לבוא לידו גאון תשרי ישע, כז הגאולה תלוי בתשובה אך נכנס רוח שטות בעולם ואו מתעצלים בתשובהתינו וזהו הנסיון כעת תשרי ישע, קיא. קכד

כיון שהחובה היא גמר החותם ע"כ הוא ג"כ זמן תשובה עד חנוכה לתקן בכל האפשר לגמר החותם לישועה כסלו אודה, קכז בחודש אדר שהוא זמן שמחה, מסוגל לתשובת מאהבה שמכפר על עון היסוד וע"כ צריך לשוב אז אדר, א

בעל התשובה

הבעל התשובה צ"ל לו לב נשבר בעבודת ה' ואם מתגאה אין מועיל תשובתו ע"כ אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד במחיצתו תשרי שובה, ב יש לו נסיונות גדולים מצדיק ע"כ צריך להתחזק בגטחון שה' יסייע בידו תשרי שובה, ג מה שאמרו חז"ל מעלת הבעל תשובה היינו מי שהיה כפסע בינו לעבירה ועצר תאוותו תשרי שובה, פט

תשליך

טעם לאמירת תשליך ביום י"ג מדות מפני שאומרים בתשליך מי כמוך המכוון כנגד י"ג מדות תשרי שובה, ס

טעם שאין אנו אומרים תשליך בר"ה לאשר מאריכים בתפילה עד צאת הכוכבים ואין פנאי תשרי שובה, כב מי שהורגל לומר תשליך בי"ג מדות ונתמנה לרב במקום שהמנהג לומר בר"ה אל יפוש מהציבור תשרי שובה, כב

מה שמביא בן הרח"ו זי"ע שבעת אמירת תשליך בר"ה זרקו פעם אבנים על צפרדעים בודאי נפלה איזה טעות כי אבנים הם מוקצים ועוד שיוכלו לעבור על נמילת נשמה תשרי שובה, כג

אם יהיה אלף שנים לא יספיק לאדם לעשות תשובת המשקל בתעניות וסיגופים והעצה לעסוק בתיקון הכלל ועי"ז נתכפר גם פגם היסוד תשרי שובה, ב הרושב אחטא ואשוב מספיקין לו לעשות תשובה אך האומר אחטא ואשוב אין מספיקין תשרי שובה, ל התשובה מהני דנעשה ברי' חדשה ע"כ אם חוזר לכסלותו נתברר שלא נשתנה כלל ע"כ לא מהני אז התשובה תשרי שובה, לד

אל יפול אדם ברוחו לאמור אף אם אשוב לה' מהשבותי הרעות ירדפוני כי קודם יתקן מעשיו ועי"ז יסורו המחשבות תשרי שובה, לה

כשהאדם חוטא ואינו שב זהו גורם מחיצה והסתר פנים בינינו להשי"ת ומקלקל צנורות השפע תשרי יזה"ק, ד

צריכין לשוב בתשובה למען משיח הסובל צרות נוראות בגלות תשרי יזה"ק, לח

קשה מאד להמון עם לשוב בתשובה כאשר רואים שדרך רשעים צלחה אף העוברים על כריתות ומיתות ב"ד תשרי יזה"ק, מב

האדם צריך לשוב בלבו באמת גמור ובמסי"נ לבל ישוב לכסלה ועי"ז יקובל תשובתו תשרי יזה"ק, מז אף על עבירות שאין מספיקין לעשות תשובה אל יתייאש האדם אדרבא יעבוד את ה' מעתה שלא ע"מ לקבל פרס תשרי יזה"ק, נ

הרהורי תשובה הם בחי' רוח"ק הטמון באהבה מסותרת בלב כל ישראל בשורשו להקב"ה תשרי יזה"ק, נג

אף שהתשובה צ"ל מצידנו מבקשים שהקב"ה יעוררנו לשוב תשרי יזה"ק, נה

אנו מתפללים על מחילת עוונות בלי יסורים כדי שלא יפריעו לנו מעבודת ה' תשרי יזה"ק, סז

ע"י הצרות שמתגברות צריך לשוב בתשובה יותר כי זהו סימן שקדוב יום ה' תשרי יזה"ק, סט

כששב מיראה אף שמחול לו מ"מ הימים שחטא עברו לריק אך כששב מאהבה שנועשים כזכיות נמצא מתקן הימים שחרי עשה בהם טוב תשרי סוכה, כה

כשעושיין תשובה מאהבה שנועשים כזכיות יש מעלה לרוב חטאים כי כ"א נעשה מצוה בפ"ע ע"כ מפרטין החטא ביר"כ תשרי ימי (הושענות), ג

יש חשש גדול על המצות שעושה קודם תשובה שלא יעלו לריח ניהוח תשרי סוכה, לו

מה שאדם מחסר ומדלג כל השנה יכול לתקן בסוכות תשרי סוכה, א

ע"י הסוכה שהוא זמן תשובה מאהבה מתקנים פגם היסוד ועי"ז עולים המצות לסוכה תשרי סוכה, לט

תשעה באב

טעם שמתענים בט' ולא בי', מפני שבט' היתה התחלת התורבן והיא העיקרית **ניסן אגדתא, צח**

טעם לקביעות ט' באב באותו יום שחל בו פסח, כי בשניהם רואין שהתחלת הענין יותר מהענין בעצמותה **ניסן אגדתא, צח**

תשעה באב הוא נגד גיד הנשח שנפגם החו"ד **תמוז ימי, יב**

אם תתאחר הגאולה דו"ו בניסן תהיה הגאולה באב **ניסן אגדתא, סז**

צריכין לזכות אבות שלא ידחה הגאולה מת"ב **תמוז ימי, כ**

לעתיד לבא יהיה חג תשעה באב בבחי' שמיני עצרת יחודא שלים **תמוז ימי, כו**

טעם שנקרא דוקא שבת שלאחר תשעה באב בשם שבת נחמו **אב נחמו, ג**

תפלה

אין לומר תחנון וצדקתך צדק בתשעה באב יען שהוא עתיד להיות יו"ט וכדי לחזק אמונתנו בזה **תמוז ימי, טו**

פ' תפילת נחם שאומרים בת"ב כי אתה ה' באש וכו' **תמוז ימי, יז**

פ' תפילת נחם והיא יושבת וכו' כעקרה וכו' **תמוז ימי, לא**

פ' תפילת נחם העיר וכו' האבלה מבלי בניה וכו' **תמוז ימי, לד-לה**

קניות

פ' הפיוט על חורבן ביהמ"ק כי הורס וכו' הודש **תמוז ימי, ז**

פ' בפיוט שכחנו שבת בלבות שובבים וכו' **תמוז ימי, ח**

ובהתעברו עם משיח וכו' **תמוז ימי, כ**

אז בהלוך וכו' שובו תמימים למנוחתכם **תמוז ימי, כא**

ציון במשפט לכו לך וכו' **תמוז ימי, כב**

שבת סודו מני וכו' **תמוז ימי, כז**

שאלו שרופה באש **תמוז ימי, לו**

בליל זה יובכיון וכו'

תמוז ימי, מ

תשעה באב שחל בשבת

כשחל ת"ב בשבת צריך להראות בגלוי שמחה ובטחון שנזכה להגאל **תמוז ימי, טו**

טעם למ"ש בשו"ע להרבות בסעודה שלישית בת"ב שחל בשבת **תמוז ימי, טז, יט**

אין לומר תחנון וצ"צ בתשעה באב יען שהוא עתיד להיות יו"ט וכדי לחזק אמונתנו בזה **תמוז ימי, טו**

טעם למ"ש בשו"ע להרבות בסעודה שלישית בת"ב שחל בשבת **תמוז ימי, טז, יט**

שבת נחמו

טעם שנקרא דוקא שבת זו שבת נחמו **אב נחמו, ג**

ראה לעיל ערך תשעה באב / תפלה

תשרי

והי"ה צירוף תשרי לשון שמחה שהוא בעולם הבינה וזוכים לכך ע"י תשובה עילאה ברה"א **אלול ימי, ג**
מזל תשרי מאזני"ם גי' ב"פ שם אכדט"ס שעל ידי זה השם אנו זוכים בדין **תשרי מאזנים, א**

חודש תשרי עולה שמו למספר היותר גדול מכל החדשים כי הוא מרובה במצות ויו"ט **תמוז, ז**

עיקר עבודתנו בימים טובים בתשרי להגיע ליום הנרצה יחודא שלים שמיני עצרת **אלול ימי, טו**

עד ד' תשרי הם הדינים ובה' תשרי עושה הז"א כלי חסד **תשרי סליחות, כב**

יום ו' תשרי הוא נסירת הגבורה וכשמהללים ית"ש נמתקין בשורשן **תשרי סליחות, לה**

בתשרי תחיה הגאולה במדת הדין ע"כ צריך תשובה להגאל ובניסן תהיה במדת הרחמים וגם בלי תשובה נגאל **ניסן ראשון, טו**

בשמיני עצרת מאספים ומעצרים כל העבודות מחודש תשרי **ניסן שפת, כ**

טעם שבפיוט קורא לו חודש 'תשרי' **תשרי מאזנים, יא**

בשבוע האחרון בתשרי אין דנין כלל דלא כסידור אוצר התפילות שר"ל שבכל החודש אין דנים

תשרי ימי (הושענות), ד